

คำอธิบายพระคัมภีร์
66 เล่ม

ฉบับภาษาไทยสำหรับอ่านและศึกษา

โดย Yongjin Choi

ไม่จำหน่าย

พระวจนะของพระองค์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต

คำอธิบายพระคัมภีร์

66 เล่ม

แนะนำเว็บไซต์

<https://bible-66-commentary.pages.dev>

성경 66권 해설서

แอป Android ฟรีจะเปิดให้ใช้งานเร็ว ๆ นี้

สามารถใช้งานได้บน iPhone, Android และคอมพิวเตอร์ โดยไม่ต้องติดตั้งแอป

ข้อมูลลิขสิทธิ์

คำอธิบายพระคัมภีร์ 66 เล่ม

ผู้เขียน: Yongjin Choi

ไม่จำหน่าย

ฉบับภาษาไทยเรียบเรียงและแปลจากต้นฉบับภาษาเกาหลี

ฉบับ PDF ภาษาไทย · จัดทำเพื่อแบ่งปันเป็นการส่วนตัว

ปีที่จัดทำ: 2026

เว็บไซต์: <https://bible-66-commentary.pages.dev/?lang=th>

หมายเหตุเรื่องการใช้งาน

หนังสือเล่มนี้เป็นคำอธิบายพระคัมภีร์ ไม่ใช่ฉบับแปลพระคัมภีร์

และไม่ได้บรรจุข้อความพระคัมภีร์ฉบับเต็มซึ่งต้องได้รับอนุญาตด้านลิขสิทธิ์

อนุญาตให้อ่าน ใช้ในการศึกษาส่วนตัว และแบ่งปันลิงก์เว็บไซต์แก่ผู้อื่นได้

หากต้องการนำเนื้อหาไปพิมพ์ซ้ำ ตัดต่อ จัดจำหน่าย หรือใช้ในเชิงพาณิชย์ ควรได้รับอนุญาตจากผู้จัดทำก่อน

คำนำ

การได้อ่าน ศึกษา และใคร่ครวญพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นพระพรและความสุขอันยิ่งใหญ่สำหรับข้าพเจ้า ด้วยหัวใจที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า และด้วยความปรารถนาจะถ่ายทอดพระวาระของพระองค์ตามความหมายของพระวาระนั้น ข้าพเจ้าจึงตั้งใจศึกษาพระคัมภีร์ทั้ง 66 เล่มอย่างสัตย์ซื่อ

ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งว่า ทุกแผ่นดินโลกจะมีธรรมิกชนขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้น ผู้รักพระองค์ ศึกษาพระวาระที่พระองค์ตรัสไว้อย่างลึกซึ้ง ใคร่ครวญอย่างถูกต้อง และนำไปปฏิบัติในชีวิตจริง

หากข้าพเจ้ามีความปรารถนาอีกประการหนึ่ง ก็คือจะค่อย ๆ เติมเต็มและปรับปรุงส่วนที่ยังบกพร่องต่อไปจนถึงวันที่ได้เข้าเฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระวาระของพระองค์ยังคงเป็นน้ำพุแห่งชีวิตที่ไม่รู้จักจบสำหรับข้าพเจ้า

คำอุทิศ

ขอมอบหนังสือเล่มนี้แด่คุณพ่อ ศิษยาภิบาลชเวฮยองซอน ผู้ล่วงลับในองค์พระผู้เป็นเจ้า และคุณแม่อีซุนจา ภรรยาศิษยาภิบาล

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้แด่มิชชันนารีคิมซอนฮี ภรรยาที่รักและเพื่อนนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้แก่ข้าพเจ้า

สถานที่และเวลา

ฤดูใบไม้ผลิ ปี 2021 กวางจู จังหวัดชอลลาใต้ ประเทศเกาหลีใต้

มีนาคม ปี 2022 เชียงใหม่ ประเทศไทย

กรกฎาคม ปี 2024 อุดรธานี ประเทศไทย

สารบัญ

พันธสัญญาเดิม

ปฐมกาล

อพยพ

เลวีนิติ

กัณดารวิถี

เฉลยธรรมบัญญัติ

โยชูวา

ผู้วินิจฉัย

นางรูธ

1 ซามูเอล

2 ซามูเอล

1 พงศกัษัตริย์

2 พงศกัษัตริย์

1 พงศาวดาร

2 พงศาวดาร

เอสรา

เนหะมีย์

เอสเธอร์

โยบ

สดุดี

สุภาษิต

ปัญญาจารย์

เพลงซาโลมอน

อิสยาห์

เยเรมีย์

เพลงคร่ำครวญ

เอเสเคียล

ดาเนียล

โฮเซยา

โยเอล

อาโมส

โอบาดีห์

โยนาห์

มีคาห์

นาฮูม

ฮابากุก

เศฟันยาห์

ฮักกัย

เศคาริยาห์

มาลาคี

พันธสัญญาใหม่

มัทธิว

มาระโก

ลูกา

ยอห์น

กิจการ

โรม

1 โครินธ์

2 โครินธ์

กาลาเทีย

เอเฟซัส

ฟิลิปปี

โคโลสี

1 เรสะโลนิกา

2 เรสะโลนิกา

1 ทิโมธี

2 ทิโมธี

ทิตัส

ฟีเลโมน

ฮีบรู

ยากอบ

1 เปโตร

2 เปโตร

1 ยอห์น

2 ยอห์น

3 ยอห์น

ยูดา

วิวรณ์

พันธสัญญาเดิม

ปฐมกาล

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29 · บทที่ 30 · บทที่ 31 · บทที่ 32 · บทที่ 33 · บทที่ 34 · บทที่ 35 · บทที่ 36 · บทที่ 37 · บทที่ 38 · บทที่ 39 · บทที่ 40 · บทที่ 41 · บทที่ 42 · บทที่ 43 · บทที่ 44 · บทที่ 45 · บทที่ 46 · บทที่ 47 · บทที่ 48 · บทที่ 49 · บทที่ 50

บทที่ 1

บทนำปฐมกาล

ปฐมกาล 1:1

ขอแจ้งว่าข้าพเจ้าอ้างอิงคำอธิบายปฐมกาล NICOT ของวิกเตอร์ แฮมิลตัน เล่ม 1 และ 2 เป็นหลัก

บทนำ

เบญจบรรณของโมเสส: เรื่องเล่าขนาดใหญ่เรื่องเดียว

ปฐมกาล 1:1

· เบญจบรรณของโมเสส หรือโทราห์ เป็นเรื่องเล่าขนาดใหญ่เรื่องเดียว

ซึ่งสอนประชากรอิสราเอลที่ออกจากอียิปต์ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด และพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด

· เบญจบรรณกล่าวต่อเนื่องถึงมนุษย์ที่ถูกขับออกจาก “การทรงสถิตของพระเจ้า” และปัญหาว่า “จะกลับไปสู่การทรงสถิตนั้นได้อย่างไร?”

· เบญจบรรณไม่เพียงเป็นบทนำของพันธสัญญาเดิม แต่ยังเป็นภูมิหลังสำคัญที่ช่วยให้เข้าใจพระราชกิจแห่งความรอดของพระคริสต์ที่ปรากฏในพันธสัญญาใหม่ (เทียบ คำพยากรณ์เรื่องกษัตริย์ผู้จะเสด็จมา: ปฐม 49:8-12, กตว 24:5-9, ฉธบ 33:4-7)

โครงสร้างแบบวงศูนย์กลางของเบญจบรรณของโมเสส

ปฐมกาล 1:1

- A การแยกออกจากบรรดาประชาชาติ การประทานพร การเห็นแผ่นดินแห่งพระสัญญา ลูกหลานและแผ่นดินนั้น
- B การเดินทางในถิ่นทุรกันดารของอิสราเอล การละทิ้งพระเจ้าและภัยพิบัติ ฟาโรห์ พวกโหราจารย์และนักวิทยาศาสตร์ บุตรหัวปี/คนเลว
- C เครื่องบูชา ความสะอาด ความบริสุทธิ์
- B' การเดินทางในถิ่นทุรกันดารของอิสราเอล การละทิ้งพระเจ้าและภัยพิบัติ บาลาคและบาลาอัม บุตรหัวปี/คนเลว

A' การแยกออกจากบรรดาประชาชาติ การประทอนพร การมองไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา ลูกหลานและแผ่นดินนั้น

· อ้างจาก: เอริก ซี. เลเดอร์ “ทางตะวันออกของเอเดน: แนวทางวิจารณ์วรรณกรรมต่อเรื่องเล่าในเบญจบรรณของโมเสส” (P&R), หน้า 57

“โทเลโดท” ในปฐมกาล: เรื่องราวของพระพรและคำสาป

ปฐมกาล 1:1

1:1-2:3 พระเจ้าผู้ทรงประทอนพระพรแก่สิ่งสารพัดที่ทรงสร้าง

2:4-11:26 “ในอาดัม” จากพระพรไปสู่คำสาป: ทางตะวันออกของเอเดน

☐ พัสวรรค์และแผ่นดิน 2:4-4:26 “ในอาดัม” จากพระพรไปสู่คำสาป

☐ อาดัม 5:1-6:8 “ในอาดัม” จากพระพรไปสู่ความชั่วร้าย

☐ โนอาห์ 6:9-9:29 จากการพิพากษาไปสู่พระพร

☐ ลูกหลาน 10:1-11:9 การเปลี่ยนจากพระพรแห่งการเกิดผลทวีมากแก่บุตรชายของโนอาห์ ไปสู่การกระจัดกระจาย

☐ เชม 11:10-26 พระพรแห่งการเกิดผลทวีมากผ่านชม

11:27-50:26 “ในอับราม” จากคำสาปไปสู่พระพร: มุ่งสู่แผ่นดินนั้น

☐ เทราห์ 11:27-25:11 พระเจ้าผู้ทรงประทอนพระพรแก่อับรามและเชื้อสายของเขา

☐ อิชมาเอล 25:12-18 พระเจ้าผู้ทรงประทอนพระพรแก่อิชมาเอล

☐ อิสอัค 25:19-35:29 พระเจ้าผู้ทรงจัดความเป็นหมันออกจากครอบครัวของอับราม: ยาโคบ เอชาว

☐ เอชาว 36:1-37:1 พระเจ้าผู้ทรงประทอนพระพรแก่อชาว

☐ ยาโคบ 37:2-50:26 “ในอับราม” พระเจ้าผู้ทรงประทอนพระพรไปถึงบรรดาประชาชาติ: โยเซฟ

· อ้างจาก: เอริก ซี. เลเดอร์ “ทางตะวันออกของเอเดน” หน้า 115

ประเด็นเน้นย้ำที่ไหลผ่านปฐมกาล

ปฐมกาล 1:1

(1) การทรงสถิตของพระเจ้า

· พระเจ้าพระผู้สร้างทรงอยู่ร่วมกับมนุษย์ในสวนเอเดน ซึ่งเป็นสวนแห่งความยินดีและความอุดมสมบูรณ์

อาดัมและเอวาเดินกับพระเจ้าในที่นั้นและอยู่ในฐานะผู้นมัสการหรือปุโรหิต หลังจากทำบาป

อาดัมและเอวาถูกขับออกจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นชีวิต และผลที่ตามมาคือความตาย

· พระเจ้าเสด็จมา “ตามหา” คาอินผู้เป็นคนบาป และทรงสำแดงพระเมตตา

ในบรรดาเชื้อสายของเสทผู้ยำเกรงพระเจ้า มีคนหนึ่งที่ดีำเนินกับพระเจ้าถึง 300 ปีด้วย เมื่อบาปเต็มโลก พระเจ้าตรัสว่า “วิญญาณของเรา” จะไม่อยู่กับมนุษย์ตลอดไป (6:3)

· พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ด้วยพระองค์เอง และทรงปรากฏแก่อับราฮัมและยาโคบด้วยพระองค์เอง (17:1, 22, 32:30)

เช่นนี้ พระเจ้าไม่เคยหยุด “เสด็จเยี่ยม” โลกที่เต็มไปด้วยบาป (21:1) และพระองค์ทรงพยากรณ์ไว้ (50:24)

□ การฟื้นฟูสวนเอเดน หรือพระวิหาร: ในที่สุด พระเจ้าเสด็จมายังโลกนี้ด้วยพระกายมนุษย์

และโดยพระราชกิจแห่งความรอด พระองค์จะทรงอยู่กับประชากรของพระองค์ในแผ่นดินของพระเจ้าในวาระสุดท้าย

(2) กษัตริย์

· พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์แท้ และทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นกษัตริย์ผู้แทนของพระองค์ คือเป็นพระฉายาของพระเจ้า แต่มนุษย์ออกจากตำแหน่งของตนที่ควรปกครองสรรพสิ่ง ไปฟังเสียงสิ่งทรงสร้างและกบฏต่อพระผู้สร้าง

· พระเจ้าทรงทำให้แผนของมนุษย์ที่พยายามตั้งตนเป็นกษัตริย์ล้มเหลว (หอบาเบล) และทรงเลือกมนุษย์คนใหม่คนหนึ่ง คืออับราฮัม เพื่อให้ชื่อของเขายิ่งใหญ่ พระเจ้าตรัสว่าจะมีกษัตริย์หลายองค์ออกมาจากเชื้อสายของอับราฮัม และทรงให้พระสัญญาเดียวกันแก่ยาโคบหลานของเขาด้วย

· ลักษณะของกษัตริย์ผู้นั้นถูกสำแดงผ่านการปกครองอันมีปัญญาของโยเซฟ

โยเซฟซื้อประชาชนทั้งแผ่นดินและถวายพวกเขาแด่กษัตริย์ที่แท้จริง □ กษัตริย์ “ผู้แทน”

ที่แท้จริงซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้คือพระเยซูคริสต์ พระองค์คือจอมทัพผู้จะบดขยี้หัวของงู (3:15)

ยึดประตูเมืองของศัตรู (22:17) และจับคอของศัตรู (49:8)

พระเยซูทรงซื้อเราด้วยพระโลหิตของพระองค์และถวายเราแด่พระเจ้า ทรงตั้งเราให้เป็นปุโรหิต

และให้เราเป็นผู้ครอบครองร่วมกับกษัตริย์ (วิว 5:10) “พระองค์ทรงตั้งพวกเขาให้เป็นอาณาจักรและเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และพวกเขาจะครอบครองบนแผ่นดินโลก”

(3) พระพรผ่านการไถ่แทน

· หลักการของการไถ่แทนในฐานะวิธีแก้ปัญหบาปเริ่มปรากฏตั้งแต่ปฐมกาลบทที่ 3 (ข้อ 15)

เชื้อสายของเสทดำเนินต่อไปผ่านโลหิตของอาเบล และพระพรที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ก็ดำเนินต่อไปผ่านความตายของอิสอัค (บทที่ 22) และความทุกข์ยากของโยเซฟ (บทที่ 37, 39)

· เพื่อให้พระพรที่พระเจ้าทรง “บัญชา” สำเร็จ พระเจ้าทรงชำระ “ราคา” นั้นด้วยพระองค์เอง

พิธีพันธสัญญากับอับราฮัมแสดงเรื่องนี้อย่างชัดเจน

พระเจ้าทรงอดทนต่อมนุษย์ ทรงเล็งดูความเชื่อของเขา และแม้จะทรงถูกเยาะเย้ย

พระองค์ก็ยังทรงจัดเตรียมพระบุตรของพระองค์เอง □ ในฐานะความสำเร็จของแบบเล็งเหล่านั้น

พระเยซูคริสต์เสด็จมายังโลกนี้และทรงถวายเครื่องบูชาอันสมบูรณ์ โดยการไถ่แทนของพระองค์

พระพรที่ประทานแก่อาดัมคนแรกและพระพรที่ประทานแก่อับราฮัมจึงสำเร็จ

(4) ความอ่อนแอของมนุษย์และความสัตย์ซื่อของพระเจ้า

- พระคัมภีร์ไม่ลังเลที่จะเปิดเผยจุดอ่อนของบุคคลในพระคัมภีร์: การล้มลงในการทดลองของอาดัมและเอวา (การไม่เชื่อฟัง), ความล้มเหลวของโนอาห์ (เมาเหล้า), ความล้มเหลวของอับราฮัม (ความกลัว วิธีการของมนุษย์), ความล้มเหลวของอิสอัค (ลำเอียง ความกลัว), ความล้มเหลวของยาโคบ (การหลอกลวง วิธีการของมนุษย์ การยึดลูกเป็นรูปเคารพ), ความล้มเหลวของโยเซฟ (ความคิดแก่แค้น? การแยกแยะพระประสงค์ของพระเจ้า)
- พระคัมภีร์สำแดงพระเจ้าผู้ประทานพระพรตั้งแต่เริ่มแรก ผู้ทรงให้พระสัญญา ก่อน และทรงผูกมัดพระองค์เองไว้กับพระสัญญานั้น เป็นพันธสัญญาแบบ “สาปแช่งตนเอง” (15:17) และเป็นพระเจ้าผู้ทรงปฏิญาณ (22:16)
- ในที่สุด มนุษย์วางแผนชั่ว (คาอิน, ยุคน้ำท่วม, พี่ชายทั้งสิบของโยเซฟ) แต่พระเจ้าผู้สัตย์ซื่อทรงวางแผนสิ่งดี [โทฟ] เพื่อให้คนจำนวนมากรอดชีวิต (50:20)

☐ “กิจการดี” นั้นสำเร็จผ่านการถูกขาย ความทุกข์ทรมาน และการไถ่แทนของพระเยซูคริสต์

(5) คนต่างด้าวที่ดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ

- อับราฮัมได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (15:6):
เขาไม่ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมบนพื้นฐานของการกระทำ ไม่ใช่เพราะเขารักษา “การกระทำแห่งความเชื่อ” อย่างสัตย์ซื่อหรือสมบูรณ์จนได้รับความชอบธรรมสุดท้าย แต่เพียงเพราะเขาเชื่อในความสัตย์ซื่อของพระเจ้า เขาจึงได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมในครั้งเดียว
- ไม่เพียงแต่อับราฮัมกับซาราห์ อิสอัค ยาโคบ และโยเซฟเท่านั้น แต่อาเบล เอโนค และโนอาห์ทุกคนต่างสารภาพว่าตนเป็นคนต่างด้าวบนโลกนี้ และดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ โดยมองไปยังบ้านเมืองสวรรค์และนครที่พระเจ้าจะทรงสร้าง (ฮบ 11:4-22)
คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อเท่านั้น!

☐ เราเองก็เป็นคนต่างด้าวบนโลกนี้ที่กำลังมุ่งหน้าไปยังบ้านเมืองสวรรค์ (ฮบ 11:13, เทียบ 1ปด 2:11)

การทรงสร้างโลก

ปฐมกาล 1:1-3

ประเด็นหลักเชิงใหญ่ประการหนึ่งเกี่ยวกับการตีความปฐมกาลบทที่ 1 คือการตีความคำว่า “วัน” [โยม] มีมุมมองหลายแบบเกี่ยวกับเรื่องนี้

☐ มุมมองตามตัวอักษร: เข้าใจ [โยม] ตามตัวอักษรว่าเป็นหนึ่งวัน 24 ชั่วโมง และเข้าใจว่าเป็นการทรงสร้าง 6 วันตามตัวอักษร (Robert Gurney)

- ☐ มุมมองตามตัวอักษรแบบปานกลาง: “วัน” สามวันหลังหมายถึงหนึ่งวัน 24 ชั่วโมง แต่ “วัน” สามวันแรกอาจเป็นช่วงเวลาที่ยาวกว่า เพราะยังไม่มีดวงอาทิตย์และดวงจันทร์
- ☐ มุมมองกิจกรรมแบบมีช่วงหยุด: มีเวลาที่ไม่จำกัดอยู่ระหว่างวันต่าง ๆ ที่เป็น 24 ชั่วโมง (John Lennox)
- ☐ มุมมองช่องว่าง: มีช่องว่างของเวลาที่ยาวเกือบไม่จำกัดอยู่ระหว่างปฐมกาล 1:1 และ 1:2 (G. H. Pember)
- ☐ มุมมองวัน-ยุค: วันแห่งการทรงสร้างแต่ละวันหมายถึงยุคทางธรณีวิทยา (Hugh Ross)
- ☐ มุมมองกรอบวรรณกรรม: วันต่าง ๆ เป็นเครื่องมือทางวรรณกรรมเพื่อจัดโครงสร้างเรื่องราวการทรงสร้าง (Victor Hamilton)
- ☐ มุมมองเชิงอุปมา: การกล่าวว่าพระเจ้าทรงสร้างใน 6 วันเป็นถ้อยคำเชิงอุปมาและไม่จำเป็นต้องหมายความว่าวันหนึ่งมี 24 ชั่วโมง (Kent Hughes)

ข้อ 4 และข้อ 5 แตกต่างจากคำสอนของพระคัมภีร์อย่างมาก แม้ในหมู่นักสร้างนิยมเองก็มีมุมมองหลากหลายเกี่ยวกับวิธีที่การทรงสร้างเกิดขึ้น เช่น นักสร้างนิยมโลกเก่า (David Snoke), นักสร้างนิยมโลกใหม่ (Andy McIntosh), นักวิวัฒนาการเทวนิยม, และนักออกแบบอัจฉริยะ (William Dembski) เป็นต้น

คำว่า “ในปฐมกาล” [เบเรชิต] ใน 1:1 อาจแปลเป็นรูปสมบุรณ์ และเข้าใจข้อ 1 เป็น

ปฐมกาล 1:1

ประโยคอิสระได้ (ตามฉบับแปลโบราณและข้อความมาโซเรติก, เทียบ วิกเตอร์ แอมิลตันเห็นว่าข้อ 1 ทำหน้าที่เป็นหัวเรื่องและบทสรุป) หรืออาจแปลเป็นรูปเชื่อมว่า “เมื่อเริ่มต้น” และมองว่าเป็นอนุประโยคที่ขึ้นกับข้อ 2 หรือข้อ 3 ก็ได้ (เป็นการแปลแบบดั้งเดิม และกาลวินก็ยึดการแปลนี้) แต่การแปลแบบหลังอาจทำให้เข้าใจผิดราวกับว่า “แผ่นดิน”, “ความมืด” และ “น้ำ”

มีอยู่ก่อนการทรงสร้างของพระเจ้า พระคัมภีร์ยืนยันการทรงสร้างจากความว่างเปล่าอย่างมั่นคง ก่อนการทรงสร้างมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงดำรงอยู่ (เทียบ อสย 44:6, 45:5)

บันทึกเรื่องการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินในปฐมกาลบทที่ 1

ตั้งใจโต้แย้งจักรวาลกำเนิดวิทยาของศาสนาต่างชาตินั้นอย่างชัดเจน เช่น

ความขัดแย้งนรีนตร์ระหว่างความดีและความชั่ว หรือการมองว่าจักรวาลกับเทพเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกัน

ที่นี้ “ฟ้าสวรรค์” [ฮาซามายิม] ควรเข้าใจว่าไม่ได้หมายถึงท้องฟ้าอย่างง่าย ๆ เท่านั้น แต่หมายถึงจักรวาลทั้งหมด (กอร์ดอน เวนแฮม) คำว่า “ร้างและว่างเปล่า” [โทฮู วาโบฮู] ในข้อ 2 หมายถึง “ความไร้รูปและความว่างเปล่า” ในฐานะคำนาม แอมิลตันแปลว่า “ทะเลทรายและที่รกร้าง”

วลีนี้ในพันธสัญญาเดิมเป็นสัญลักษณ์ของพลังที่ก่อให้เกิดความโกลาหลในธรรมชาติ (อสย 34:11, ยรม 4:23)

สิ่งนี้ไม่ได้กล่าวถึงสภาพก่อนการทรงสร้าง แต่เป็นถ้อยคำที่เน้นฤทธานุภาพและพระราชอำนาจสูงสุดของพระเจ้าพระผู้สร้าง “เพราะพระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ พระองค์คือพระเจ้า ผู้ทรงปั้นแผ่นดินและทรงสร้างมัน ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างให้มันร้างเปล่า แต่ทรงสร้างให้เป็นที่อยู่อาศัย พระองค์ตรัสว่า เราคือพระยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก”

(อสย 45:18) “พระวิญญาณของพระเจ้า” [รูอาค] ควรเข้าใจอย่างเหมาะสมที่สุดว่าหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เทียบ อพย 31:3) สดุดี 104:30 สอนชัดเจนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงร่วมอยู่ในพระราชกิจแห่งการทรงสร้าง

วันที่หนึ่ง

ปฐมกาล 1:3-5

พระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดแสงสว่าง” [เยฮี โอว์] และทรงทำให้แสงสว่างมีอยู่ในบทที่ 1 สิ่งทรงสร้างเพียงสิ่งเดียวที่ถูกสร้างด้วยพระวจนะในรูปแบบ “จงมี... แล้วก็มี...” คือแสงสว่าง ก่อนมีดวงอาทิตย์ก็มีความสว่างแล้ว ในวิวรณ์กล่าวว่าแม้ไม่มีดวงอาทิตย์ พระเจ้าก็ทรงเป็นแสงสว่างด้วยพระองค์เอง (วิว 22:5)

พระเจ้าทรงแยกแสงสว่างออกจากความมืด อีสยาห์กล่าวว่าพระเจ้าทรงสร้างความมืดด้วย (อสย 45:7) ในการทรงสร้าง การแยกคือการสถาปนาระเบียบ

ต้องจำไว้ว่าวันที่หนึ่งไม่ได้มีเพียงแสงสว่าง-ความมืดเท่านั้น แต่แผ่นดินและน้ำที่กล่าวถึงใน 1:2 ก็

ปฐมกาล 1:9-10

ถูกสร้างขึ้นด้วย

วันที่สอง

ปฐมกาล 1:6-8

ในวันที่สอง พระเจ้ายังคงทรงทำพระราชกิจแห่งการแยก พระองค์ทรงสร้างภาคพื้นและให้ภาคพื้นนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ ำ ในบรรดาหกวันแห่งการทรงสร้าง มีเพียงวันที่สองเท่านั้นที่ไม่มีถ้อยคำว่า “พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นว่าดี” อาจเป็นเพราะการสร้างภาคพื้นที่ยกน้ำออกจากร้าน้ำถูกมองว่าสำเร็จบริบูรณ์เมื่อแผ่นดินและทะเลปรากฏในวันที่สาม (แฮมิลตัน)

การตั้งชื่อซึ่งเริ่มตั้งแต่วันที่หนึ่งสำแดงความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้า ต่อมาหน้าทีนี้ถูกมอบให้แก่อาดัม (2:19)

วันที่สาม

ปฐมกาล 1:9-13

ในวันที่สอง น้ำเหนือภาคพื้นหรือฟ้าสวรรค์ และน้ำใต้ภาคพื้นถูกแยกออกจากกัน
บัดนี้พระเจ้าทรงให้น้ำใต้ฟ้ารวมกันอยู่แห่งเดียว ทะเลจึงเกิดขึ้นและแผ่นดินปรากฏ
วันที่สามและวันที่หกมีการทรงสร้างสองอย่าง และมีการประเมินว่า “ดี” ปรากฏสองครั้ง

ข้อ 11-13 แสดงพระราชกิจแห่งการทรงสร้างที่เติมเต็มพื้นที่ พระเจ้าทรงบัญชาแผ่นดินที่เคย “ร้างและว่างเปล่า”
ให้เกิดพืชนานาชนิดและไม้ผล “ที่นี่ แนวคิดเรื่องเหนือธรรมชาติและธรรมชาติต่างมีที่ของตน สิ่งที่ดีดำรงอยู่
ดำรงอยู่เพราะพระวาระแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า พระวาระที่ถูกตรัสออกมานี้เป็นฉากหลังสูงสุดของปรากฏการณ์
ทั้งสิ้นที่เกิดขึ้นบนแผ่นดิน แต่พระวาระเดียวกันนี้ก็อนุญาตให้ชนิดต่าง ๆ
และระเบียบแห่งการทรงสร้างมีวิถีทางดำรงอยู่ต่อไปได้ด้วยตนเอง” (แฮมิลตัน, 132)

วันที่สี่

ปฐมกาล 1:14-19

ในการทรงสร้างดวงสว่าง พระคัมภีร์เน้นย้ำเหตุผลแห่งการดำรงอยู่ คือหน้าที่ของสิ่งเหล่านั้นซ้ำสองครั้ง
ดวงสว่างเชื้อเพลิงพระวาระของพระเจ้า แยกกลางวันกับกลางคืนหรือความสว่างกับความมืด แสดงการผ่านไปของเวลา
และส่องสว่างบนแผ่นดิน ในสมัยนั้นศาสนาต่างชาติส่วนใหญ่มีสการดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวเป็นเทพเจ้า
แต่พระคัมภีร์ประกาศชัดเจนว่าดวงสว่างเหล่านั้นเป็นสิ่งทรงสร้างที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อรับใช้มนุษย์
มนุษย์ที่ล้มลงในบาปตกสู่ความโง่เขลาที่น้มีสการและปรนนิบัติสิ่งทรงสร้างมากกว่าพระผู้สร้าง (รม 1:25)

วันที่ห้า

ปฐมกาล 1:20-23

เช่นเดียวกับวันที่หนึ่ง (ความสว่าง) และวันที่สี่ (ดวงสว่าง) สอดคล้องกัน วันที่สอง (ฟ้าสวรรค์, ทะเล)
กับวันที่ห้า (นก, สัตว์น้ำ) ก็สอดคล้องกันด้วย

โดยเฉพาะคำว่า [ทานนิม] ที่แปลว่า “สัตว์ทะเล” ในที่อื่นอีกสามแห่งของพระคัมภีร์แปลว่า “มังกร/พญานาค”
และเป็นสัญลักษณ์ของผู้ต่อต้านพระเจ้า (สดุดี 74:13, อสย 27:1, 51:9) แต่ในปฐมกาลบทที่ 1 [ทานนิม]
ไม่ได้มีนัยเหมือนในตำนานอื่น ๆ ว่าเป็นพลังฝ่ายศัตรู แต่หมายถึงสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ในทะเลเท่านั้น
พระเจ้าทรงบัญชานกและสัตว์น้ำว่า “จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น”

(ข้อ 22) เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอวยพรและบัญชาอาดัมกับเอวา (ข้อ 28)
แต่การครอบครองและปกครองถูกมอบให้แก่มนุษย์เท่านั้น

วันที่หก

ปฐมกาล 1:24-31

ถ้าในวันที่สามแผ่นดินปรากฏขึ้น วันที่หกก็เป็นวันที่แผ่นดินถูกเติมเต็ม พระเจ้าทรงบัญชาแผ่นดินให้เกิดสัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน “[สิ่งมีชีวิตทั้งปวง] ถูกสร้างมาให้สืบพันธุ์ได้ด้วยตนเอง พระผู้สร้าง (Creator) ทรงสร้างผู้สร้างย่อยหลายราย (creators)” (แฮมิลตัน)

มีความเห็นหลายอย่างเกี่ยวกับคำว่า “เรา” ในข้อ 26 ว่าหมายถึงใคร โดยกว้าง ๆ มีความเห็นว่าหมายถึงทูตสวรรค์ (กอร์ดอน เวนแฮม, เทียบ โยบ 38:4, 7), ความเห็นทางไวยากรณ์ว่าเป็น “พหูพจน์แห่งความยิ่งใหญ่”, และความเห็นที่ควรเข้าใจในเชิงตรีเอกานุภาพ แฮมิลตันเห็นว่าความเห็นสุดท้ายเป็นข้อเสนอที่เหมาะสมที่สุด (เทียบ การใช้คำเอกพจน์ “พระฉายาของพระองค์” ในข้อ 27)

ดี. เจ. เอ. ไคลนส์ (D. J. A. Clines) เห็นว่าพระเจ้าพระบิดากำลังตรัสกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กล่าวถึงในข้อ 2 คำกล่าวในข้อ 27 ว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ “ตามพระฉายา [เซเลม] ของพระเจ้า”

หมายความว่าอย่างไร? ในสมัยอียิปต์และเมโสโปเตเมียโบราณ กษัตริย์หรือข้าราชการชั้นสูงถูกเรียกว่า “พระฉายาของพระเจ้า” แต่พระคัมภีร์ประกาศชัดเจนว่า “มนุษย์ทุกคน” เป็นพระฉายาของพระเจ้า (เทียบ ยก 3:9) และเป็นผู้ปกครองแทนพระเจ้า สิ่งที่มนุษย์ต้องปกครองไม่ใช่มนุษย์ด้วยกัน แต่เป็นสิ่งมีชีวิตทั้งปวง (ข้อ 28)

หลังการล้มลงในบาป เป้าหมายแห่งการไถ่ของพระเจ้าคือให้มนุษย์เป็นเหมือนพระฉายาของพระคริสต์และถูกเปลี่ยนเป็นพระฉายาของพระองค์ (คส 3:10, โรม 8:29, 2คร 3:18, กท 4:19) <ความเห็นของนักศาสนศาสตร์เกี่ยวกับ

“พระฉายาของพระเจ้า”> □ ออกัสติน: พระฉายาแห่งตรีเอกานุภาพ - ความทรงจำ/ปัญญา/เจตจำนง □ โธมัส

อไควนัส: จิตวิญญาณที่มีเหตุผล □ คาลวิน: ความบริสุทธิ์หรือความเป็นเลิศ/ความมั่นคงที่อวัยวะทั้งหลายของมนุษย์สำแดงออกเมื่ออยู่ในความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า □ ทูเรติน: ความมั่นคง ความเป็นอมตะ

และความชอบธรรมดั้งเดิมของธรรมชาติมนุษย์ □ ชาร์ลส ฮอดจ์: ความสมบูรณ์ทางศีลธรรมและลักษณะที่มีเหตุผล

□ บาวริงค์: พระคริสต์แห่งสวรรค์ การที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์เป็นชายและหญิงเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า

และเป็นของประทานจากพระเจ้าที่ประทานแก่นมนุษย์ ของประทานนี้นำไปสู่พระพรแห่งการทวีมากขึ้น (ข้อ 28, เทียบ 2:24) ทั้งชายและหญิงถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า และพวกเขาทั้งหมดมีอัตลักษณ์เดียวกันในพระคริสต์ (กท 3:28) ข้อ 29-30 กล่าวว่าพระเจ้าประทานพืช ซึ่งแปลว่า “ผัก” และ “หญ้า” ให้เป็นอาหารแก่สิ่งมีชีวิตทั้งปวง

เฉพาะมนุษย์เท่านั้นที่พระองค์ประทานผลไม้ให้กิน วันสุดท้ายของการทรงสร้างได้รับการประเมินว่าสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างนั้น “ดียิ่งนัก” (ข้อ 31, เทียบ 1ทธ 4:4 “เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไว้นั้นดี [กาลอส] ถ้ารับด้วยการขอบพระคุณ ก็ไม่มีสิ่งใดต้องห้าม”) วันที่หนึ่ง (ข้อ 2-5) วันที่สอง (ข้อ 6-8) วันที่สาม (ข้อ 9-13) ให้น้ำได้ฟุ้งรวมกันอยู่แห่งเดียว

(ทะเล) -> “แผ่นดิน น้ำ และความมืด” ให้ที่แห่งหรือแผ่นดินปรากฏท่ามกลาง “น้ำ” จึงเกิดความสว่าง ->

จึงเกิดอากาศพื้นหรือฟ้าสวรรค์ -> + ให้แยกความสว่าง (กลางวัน) ออกจากความมืด (กลางคืน)

ให้แยกน้ำเบื้องล่างออกจากน้ำเบื้องบน ให้แผ่นดินเกิดพืชและไม้ผล วันที่สี่ (ข้อ 14-19) วันที่ห้า (ข้อ 20-23) วันที่หก (ข้อ 24-31) จึงเกิดดวงสว่าง -> ให้แผ่นดินเกิดสิ่งมีชีวิตตามชนิดของมัน ให้แยกกลางวัน (ความสว่าง)

ออกจากกลางคืน (ความมืด) ให้น้ำทั้งหลายมีสิ่งมีชีวิตทวีมากขึ้น + เป็นหมายสำคัญ ฤดูกาล วัน และปี / ให้นกบินไป

(การทรงสร้าง) สร้างชายและหญิงตามพระฉายา + •พระพร: จึงเกิดผล/ทวีมาก/เต็มแผ่นดิน •พระพร:

จึงเกิดผล/ทวีมาก/เต็มแผ่นดิน ให้ส่องสว่างบนแผ่นดิน ให้ครอบครอง ให้มีอำนาจเหนือแผ่นดิน ให้ปกครองสิ่งมีชีวิต

บทที่ 2

วันที่เจ็ด

ปฐมกาล 2:1-3

ถ้อยคำในข้อ 2 ที่ว่าใน “วันที่เจ็ด” พระเจ้าทรงเสร็จ “งานที่ทรงทำ”

อาจทำให้เข้าใจผิดเหมือนว่าพระองค์ทรงทำงานสร้างจนถึงวันที่เจ็ด แฮมิลตันเสนอให้อ่านคำกริยา “เสร็จ”

เป็นอดีตสมบูรณ์ คือ “ทรงอยู่ในสภาพที่ทำเสร็จแล้ว” และไฮเดล (A. Heidel) อ่านว่า “ทรงประกาศว่าสำเร็จแล้ว”

พระเจ้าทรง “หยุดพัก” [ซาบพัก] ในวันที่เจ็ด (เทียบ ฮบ 4:4 “ทรงหยุดพักจากพระราชกิจทั้งสิ้น”)

ดังนั้นพระองค์จึงทรงอวยพรวันนั้นและทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงแยกวันที่เจ็ดออกจากวันอื่น ๆ

ไม่มีพื้นที่ใดในการทรงสร้างที่เป็นบริสุทธิ์ แต่มีเวลาที่บริสุทธิ์

บรูซ วอลทีกี (เทววิทยาพันธสัญญาเดิม, หน้า 209-211) อธิบายพระราชกิจแห่งการทรงสร้างว่าเป็นเหตุการณ์แห่งความรอด

การสร้างคนสวน

ปฐมกาล 2:4-7

“นี่คือประวัติ/ลำดับวงศ์ของ...” [เอลเลห์ โทเลโดท] เป็นวลีที่ปรากฏ 10 ครั้งในปฐมกาล

ทำหน้าที่เป็นหัวข้อของเนื้อหาที่จะตามมา และแสดงโครงสร้างของปฐมกาลอย่างชัดเจน

- ☐ 2:4 “นี่คือประวัติของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน”
- ☐ 5:1 “นี่คือหนังสือบันทึกลำดับวงศ์ของอาดัม”
- ☐ 6:9 “นี่คือลำดับวงศ์ หรือเรื่องราว/ประวัติของโนอาห์”
- ☐ 10:1 “นี่คือลำดับวงศ์ หรือเชื้อสาย/รุ่นของบุตรโนอาห์ คือเซม ฮาม และยาเฟท”
- ☐ 11:10 “นี่คือลำดับวงศ์ หรือเชื้อสาย/รุ่นของเซม”
- ☐ 11:27 “นี่คือลำดับวงศ์ หรือเรื่องราว/ประวัติของเทราห์”
- ☐ 25:12 “นี่คือลำดับวงศ์ หรือเชื้อสาย/รุ่นของอิซมาเอล”
- ☐ 25:19 “นี่คือลำดับวงศ์ หรือเรื่องราว/ประวัติของอิสอัค บุตรของอับราฮัม”
- ☐ 36:1, 9 “นี่คือลำดับวงศ์ หรือเชื้อสาย/รุ่นของเอซาว คือเอโดม”

□ 37:2 “นี่คือลำดับวงศ์ หรือเรื่องราว/ประวัติของยาโคบ” เนื่องจากข้อ 4 เป็นครั้งแรกที่ชื่อ “พระยาห์เวห์พระเจ้า” ปรากฏ นักวิจารณ์พระคัมภีร์จึงแยกปฐมกาล 2:4-3:24 ว่าเป็นเอกสารของ “ผู้เขียนยาห์เวห์ (J)” และอ้างว่าในหลายส่วนของปฐมกาลและเบญจบรรณมีเอกสารจากแหล่งต่าง ๆ เช่น ผู้เขียนเอโลฮิม (E), ผู้เขียนเฉลยธรรมบัญญัติ (D), และผู้เขียนเอกสารปุโรหิต (P)

อย่างไรก็ตาม เรายืนยันความเป็นเอกภาพของเบญจบรรณของโมเสส

และเชื่อในความไม่ผิดพลาดของพระคัมภีร์อันเกิดจากการตั้งใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แฮมิลตันอธิบายข้อ 5 ไว้ดังนี้ “พระเจ้าไม่ใช่ผู้ไถ่พรวนดิน และมนุษย์ไม่ใช่ผู้ทำให้ฝนตก ดังนั้น

สภาพที่ขาดหนึ่งในสองฝ่ายนี้ย่อมทำให้สภาพเหมือนทะเลทรายคงอยู่ต่อไปเท่านั้น”

พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์จาก “ผงคลี [อาฟาร์] ของแผ่นดิน [อาดามาร์]” (ข้อ 7)

นี่ไม่เพียงแสดงถึงความสนพระทัยและความประณีตพิเศษของพระเจ้า

แต่ยังทำให้เราคิดถึงพระคุณของพระเจ้าผู้ทรงตั้งมนุษย์ต่ำต้อยให้เป็นกษัตริย์ด้วย (เทียบ 1พทษ 16:2, 1ซมอ 2:8, สดด 113:5-8)

ภาพที่พระเจ้าทรงระบาย “ลมหายใจแห่งชีวิต [เนซามาร์ ไฮ]” เข้าไปในจุมก

หมายถึงในฉากหลังของอียิปต์โบราณว่าเทพเจ้าประทานความโปรดปรานแก่บุคคลพิเศษคนหนึ่ง (แฮมิลตัน)

สวนหนึ่งแห่ง ต้นไม้สองต้น

ปฐมกาล 2:8-9

คำกริยาที่แปลว่า “ทรงปลูก/ทรงจัดตั้ง” มีความหมายว่า “ปลูกต้นไม้” ถ้าในข้อ 4-7 พระเจ้าถูกพรรณนาเป็นช่างปั้น ที่พระองค์ถูกพรรณนาเป็นผู้เพาะปลูกหรือช่างสวน “เอเดน” ในเชิงรากศัพท์เชื่อมโยกับคำสมเรียน-อัคคาเดียน “เอดินู” ซึ่งหมายถึงที่ราบ ถิ่นทุรกันดาร หรือทุ่งหญ้า (เทียบ กอร์ดอน เวนแฮมไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้)

พระเจ้าทรงปลูกสวน “ใน” ที่ราบนั้น อีกด้านหนึ่ง ฉบับเจ็ดสิบแปล “สวนในเอเดน” ว่า “อุทยานแห่งความยินดี” บัดนี้พระเจ้าทรงวางอาดัมไว้ในสวนนั้น และมอบหมายงานเพาะปลูกให้เขา (เทียบ ข้อ 5)

พระเจ้าทรงให้ต้นไม้แห่งชีวิตเกิดขึ้นในสวนนั้น พร้อมกับ “ต้นไม้แห่งความรู้ถึงความดีและความชั่ว” ด้วย การ “รู้ [ยาตา] ความดีและความชั่ว”

(3:22) หมายถึงการตัดสินใจทางศีลธรรมด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระ (W. M. Clark)

“สิ่งที่ถูกห้ามสำหรับมนุษย์คือความสามารถที่จะตัดสินใจว่าอะไรเป็นประโยชน์สูงสุดสำหรับตน...

ทุกครั้งที่มีมนุษย์ถือว่าตนเองเป็นศูนย์กลาง เป็นฐาน และเป็นกรอบอ้างอิงเดียวสำหรับแนวทางทางศีลธรรม

พวกเขาก็กลายเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อมนุษย์พยายามกระทำอย่างเป็นอิสระด้วยตนเอง

มนุษย์ก็พยายามจะเป็นเหมือนพระเจ้าอย่างแท้จริง” (แฮมิลตัน, 178)

สวนหนึ่งแห่ง แม่น้ำสี่สาย

ปฐมกาล 2:10-14

แม่น้ำสี่สายเริ่มไหลออกจากเอเดน (เทียบ แฮมิลตันกล่าวว่า การแปลแบบดั้งเดิมชี้ว่าแม่น้ำนี้ออกมาจากเอเดนนอกสวน ไหลผ่านสวน แล้วจึงแยกออกเป็นสี่สาขา) นักวิชาการบางคนมองว่าแม่น้ำปิโชนและกิโฮนเป็นสาขาของแม่น้ำไนล์ในอียิปต์ หรือเป็นลำน้ำเล็ก ๆ ที่ไหลมารวมกันเพื่อก่อเป็นแม่น้ำไนล์ ส่วน “ฮิดเดเคล” หมายถึงแม่น้ำไทกริส ซึ่งเป็นแม่น้ำที่รู้จักกันดีพร้อมกับแม่น้ำยูเฟรติส

รักษาสวนและพระบัญชาพร้อมกัน

ปฐมกาล 2:15-17

หลังจากพระเจ้าทรงสร้างอาดัม พระองค์ทรง “ปลูก” สวนในเอเดน แล้วทรงวางอาดัมไว้ที่นั่นเพื่อให้เพาะปลูกหรือรับใช้และรักษาสวนนั้น การทำงานทางกายไม่ใช่ผลของบาปเลย ตำนานการสร้างของเมโสโปเตเมีย “เอนูมา เอลิช”

กล่าวว่าการทำงานทางกายเป็นโทษ และมนุษย์ถูกสร้างเป็นทาสเพื่อทำงานหนักแทนเทพเจ้า แต่พระคัมภีร์กล่าวว่างานเป็นสิทธิพิเศษและพันธกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมายแก่มนุษย์ โดยเฉพาะสำนวนที่รวมคำว่า “เพาะปลูก/รับใช้ [อาบัต]”

กับ “รักษา [ชามาร์]” ต่อมาปรากฏหลายครั้งเพื่อบรรยายหน้าที่ของปุโรหิตในการปรนนิบัติพระเจ้า บัดนี้พระเจ้าทรงให้พระบัญชาห้าข้อที่สำคัญข้อหนึ่ง หากอาดัมกินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ชั่ว “ในวันนั้น” เขาจะ “ต้อง” ตายอย่างแน่นอน “ในวันนั้น” ไม่ได้เน้นเวลาที่ความตายเกิดขึ้น แต่เน้นความแน่นอนของความตาย (เทียบ อพย 10:28, 1 พกษ 2:37)

คู่ช่วยที่เหมาะสมท่ามกลางสัตว์ทั้งหลาย?

ปฐมกาล 2:18-20

เมื่องานสร้างสิ้นสุด พระคัมภีร์กล่าวว่าทุกสิ่ง “ดียิ่งนัก [โทฟ เมโอต]” (1:31) แต่ที่นี่ ก่อนการสร้างมนุษย์จะเสร็จสมบูรณ์ พระคัมภีร์กล่าวว่า “ไม่ดี [โล โทฟ]” แล้วพระเจ้าทรงสร้าง “คู่ช่วย” สำหรับอาดัม การทรงสร้างของพระเจ้าก้าวจากความโกลาหลไปสู่ระเบียบฉันท ก็เคลื่อนไปสู่สภาพที่ดี คือการทรงสร้างที่สมบูรณ์ฉันทนั้น ถ้าปฐมกาลบทที่ 2 ถูกบันทึกตามลำดับเวลา “หน้าที่เพาะปลูก” และ “พระบัญชาห้าข้อ”

(ข้อ 15-17) ก็ถูกมอบให้แก่อาดัมเพียงคนเดียว ในความหมายนั้น อาดัมยังเป็นตัวแทนของมนุษยชาติ และเหตุผลที่พระเจ้าประทานเอวาให้แก่อาดัมก็ชัดเจนขึ้นด้วย เอวาเป็น “ผู้ช่วย [เอเซอร์]” ที่ร่วมทำพันธกิจที่อาดัมได้รับให้สำเร็จ (เทียบ พันธสัญญาเดิมเรียกพระเจ้าว่า “เอเซอร์” ของอิสราเอล

ซึ่งมีความหมายว่าทรงช่วยให้รอดด้วยฤทธานุภาพเข้มแข็ง)

อาดัมได้รับการริเริ่มจากพระเจ้าและตั้งชื่อสัตว์ทั้งหลาย แต่ท่ามกลางสัตว์เหล่านั้นเขาไม่พบ “ผู้ช่วย” (ข้อ 19-20)

การทรงสร้างผู้หญิง

ปฐมกาล 2:21-25

พระเจ้าทรงเอา “ซี่โครง” ซึ่งหนึ่งจากอาดัมมาสร้างเป็นผู้หญิง แล้วทรงนำเธอมาหาอาดัม แฮมิลตันเสนอว่าคำ [เซลา] ที่แปลว่า “ซี่โครง” ควรแปลว่า “ด้านข้าง” ถ้อยคำ “นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา” (ข้อ 23) เป็นสำนวนที่แสดงถึงความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง (เทียบ ปฐม 29:16)

บรูคเกมันน์ (Bruggemann) เสนอว่าวลีนี้เป็นถ้อยคำพันธสัญญาและหมายถึงความสัตย์ซื่อต่อกัน (เทียบ 2ซมอ 5:1) หากเป็นอย่างที่บรูคเกมันน์กล่าว คำประกาศของอาดัมก็เป็นถ้อยคำพันธสัญญาว่าเขาจะผูกพันต่อเอวาเสมอ “ไม่ว่าจะยามอ่อนแอ คือเนื้อ หรือยามแข็งแรง คือกระดูก”

ข้อ 24-25 ที่ตามมาแสดงความหมายของความสัตย์ซื่อและความเป็นหนึ่งเดียวในชีวิตสมรสได้ดี

“การละเมิดมารดาและผูกพันกับภรรยาหมายถึงการตัดความสัตย์ซื่อแบบหนึ่ง และเริ่มความสัตย์ซื่ออีกแบบหนึ่ง พระคัมภีร์ได้ให้ความประทับใจแล้วว่าการแต่งงานไม่ใช่สถาบันชั่วคราวหรือฉาบฉวย แต่เป็นพันธสัญญา” (แฮมิลตัน, 194)

ภายหลัง อัครทูตเปาโลใช้แนวคิดเรื่องความเป็นหนึ่งเดียวของสามีภรรยา (ข้อ 24)

เพื่อชี้ถึงความเป็นหนึ่งเดียวต้นแบบระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร (อฟ 5:31)

บทที่ 3

วิธีของผู้ล่อลวง

ปฐมกาล 3:1-7

งูเป็นสัตว์ป่าที่พระเจ้าทรงสร้างซึ่ง “เจ้าเล่ห์” [ฮารุม] มากที่สุด [ฮารุม] ในสุภาษิตมักใช้ในความหมายว่า “รอบคอบ” หรือ “ฉลาด” แต่ในโยบมีความหมายว่า “เจ้าเล่ห์” (โยบ 5:12, 15:5)

การกล่าวว่างูก็เป็นสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าด้วยนั้น ปฏิเสธชัดเจนว่างูเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติระดับเทพ

และปฏิเสธแนวคิดทวิภาวะที่ว่าความดีและความชั่วมีอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล คำพูดแรกของงูไม่ใช่คำถาม

แต่เป็นการแสดงความประหลาดใจ แผนของงูคือทำให้เกิดข้อสงสัยต่อพระบัญชาห้ามของพระเจ้า

เอวาโต้แย้งคำพูดของงู แต่เธอกลับขยายพระบัญชาห้ามของพระเจ้าเกินไปว่า “อย่าแตะต้องด้วย” (ข้อ 3)

หลังจากคำตอบที่สับสนของเอวา งูก็ปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าอย่างตรงไปตรงมา “จะไม่ตายแน่”

แล้วบิดเบือนพระเจตนาดีของพระเจ้าให้ดูเหมือนมีเจตนาร้าย มันพูดราวกับว่าตนรู้พระประสงค์ที่ซ่อนอยู่ของพระเจ้า

แฮมิลตันกล่าวถึงการล่องลงของงูดังนี้ “การเป็นเหมือนพระเจ้าเป็นภาพฝันที่กดไว้ได้ยากและเป็นการล่องลงที่ปฏิเสธได้ยาก สำหรับหญิงนั้น หากจะยอมพ่ายแพ้ต่อภาพฝันและการล่องลงนี้เธอเพียงต้องย้ายความทุกข์ของตนจากการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าไปสู่การทำตามความประสงค์ของตนเองทุกครั้งที่มีมนุษย์ให้ความสำคัญกับความประสงค์ของตนและทำให้พระประสงค์ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยกลายเป็นสิ่งไม่เกี่ยวข้อง

ทุกครั้งที่เป็นอิสระของมนุษย์ขัดขวางการยอมอยู่ใต้พระเจ้าและการเชื้อฟุ้งออกไปบุคคลผู้จำกัดก็พยายามก้าวข้ามขอบเขตที่พระเจ้าผู้สร้างทรงกำหนดไว้ให้ตน” (แฮมิลตัน, 204-205) ในข้อ

6บัดนี้หญิงมองผลจากต้นไม้แห่งความรู้ชั่วด้วยมุมมองใหม่

และเชื่อคำของงูจนลงมือกระทำไม่เคยเรงเร้าให้เธอกินเลย การตัดสินใจเป็นของเอวา และของอาดัม
อาดัมไม่ได้สงสัยหรือโต้แย้ง

เขากำลังหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบในฐานะตัวแทนผู้ได้รับพระบัญชา (เทียบ

ความจริงที่ว่าอาดัมเป็นตัวแทนนั้นเห็นได้จากการที่หลังจากทำบาป พระเจ้าทรงตามหาอาดัมก่อน)

หลังจากกินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ชั่ว “ตาของพวกเขาก็สว่างขึ้น”

ตามคำของงู แต่สิ่งนั้นไม่ใช่พระพร หากเป็นคำสาป การที่พวกเขาเปลือยกายและไม่อายเคยเป็นเครื่องหมายของความสัมพันธ์ที่ดี (2:27) แต่บัดนี้ความจริงที่ว่าพวกเขาเปลือยกายกลายเป็นสิ่งที่ทำให้กลัวต่อพระพักตร์พระเจ้า (เทียบ ข้อ 10)

บาปแยกพระเจ้ากับมนุษย์ออกจากกัน แทนที่จะออกมาต่อพระพักตร์พระเจ้าและขอลอการอภัย

พวกเขากลับหาวิธีปกปิดความอับอายของตนเอง (ข้อ 7)

พระเจ้ากับมนุษย์พบกันในสวน

ปฐมกาล 3:8-13

เวลาผ่านไปนานเท่าใด? หลังจากอาดัมและเอวาทำบาป พระเจ้าไม่ได้ทรงปรากฏทันที แต่เมื่อเวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง พระองค์เสด็จมาตามหาอาดัม “เมื่ออากาศเย็น” พระองค์ทรงให้ออกาสอาดัมกลับใจ

แต่เขาไม่ได้ออกมาต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยตนเอง พระเจ้าทรงทราบทุกสิ่งที่เกิดขึ้นและทรงทราบว่าอาดัมอยู่ที่ใด (เทียบ ยรม 16:17) แต่พระองค์ยังตรัสถามอาดัมว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน?”

(ข้อ 9) “ใครบอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกาย? เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งเจ้าไม่ให้กินนั้นหรือ?” (ข้อ 11)

พระเจ้าทรงประสงค์ให้ออาดัมยอมรับความผิดของตนเองก่อน

แต่อาดัมตอบคำถามของพระเจ้าว่าเขาซ่อนตัวเพราะ “กลัว เนื่องจากเปลือยกาย” (ข้อ 10)

คำตอบนี้ไม่ใช่คำตอบที่ตรงแท้จริงว่าเหตุใดเขาจึงซ่อนตัว เขากำลังหลีกเลี่ยงการสารภาพความผิดของตน

ข้อแก้ตัวในข้อ 12 ท้ายที่สุดมุ่งไปที่พระเจ้าเอง บัดนี้โอกาสตกไปถึงเอวา แต่เอวาก็ไม่กลับใจและขอการอภัย

เธอกลับโยนความผิดไปให้งู

ผลของการทำบาป

ปฐมกาล 3:14-19

พระเจ้าไม่ประทานโอกาสให้แก้ตัวหรือกลับใจ แต่ทรงประกาศคำพิพากษาทันที

งูถูกสาปหรือถูกห้ามทำกลางสัตว์ทั้งปวง ต้องเลื้อยด้วยท้องและกินผงคลีดิน ในความเป็นจริง งูไม่ได้กินดินเป็นอาหาร

ดังนั้นข้อนี้จึงควรเข้าใจในความหมายเชิงสัญลักษณ์คือความอับยศ ไม่ใช่ตามตัวอักษร (เทียบ อสย 49:23)

โทษสูงสุดของงูคือเชื้อสายของหญิงกับเชื้อสายของงูจะเป็นศัตรูกัน เชื้อสายหรือพงศ์พันธุ์ของหญิงจะ “บดขยี้”

หัวของงู และงูจะ “กัด” ส้นเท้าของเชื้อสายนั้น เรื่องนี้ก็ไม่อาจเข้าใจตามตัวอักษรได้เช่นกัน เพราะหากเป็นเช่นนั้น

ความหมายก็จะเหลือเพียงว่ามนุษย์ในประวัติศาสตร์ไม่ชอบงูเท่านั้น

พระธรรมวิวรณ์เรียกมารหรือซาตานว่างูตีดำบรรพ์ จึงเปิดเผยตัวตนของงูผู้ล่อลวงอย่างชัดเจน (วว 12:9)

และพระเยซูคือผู้ทรงทำลายกิจการของมาร (1ยน 3:8)

ดังนั้น ปฐมกาล 3:15 จึงเป็น “ข่าวประเสริฐแรกเริ่ม (protevangelium)”

ที่บอกเป็นนัยอย่างชัดเจนถึงพระราชกิจแห่งความรอดของพระเมสสิยาห์ (เดเร็ก คิตเนอร์, เทียบ

ตั้งแต่จัสตินและอิเรเนอัสเป็นต้นมา ข้อนี้ถูกมองว่าเป็นคำพยากรณ์เรื่องพระเมสสิยาห์ครั้งแรกในพันธสัญญาเดิม

คือข่าวประเสริฐแรกเริ่ม, กท 3:16) แน่นอน มุมมองนี้ไม่ได้ตัดความเข้าใจเชิงรวมหมู่ว่าเชื้อสายของหญิงและเชื้อสายของ

งูเป็นภาพการเผชิญหน้าระหว่างคริสตจักรหรือผู้ที่ทรงเลือกไว้กับพลังฝ่ายชั่ว โทษที่ประทานแก่หญิงคือความ

“เจ็บปวด [อิทซาบอน]” ในการตั้งครรภ์และคลอดบุตรเพิ่มขึ้น และเธอจะอยู่ใต้การปกครองของสามี (ข้อ 16) ในคำว่า

“เจ้าจะปรารถนาสามีของเจ้า” คำว่า “ปรารถนา [เทซูคาร์ห์]” ปรากฏใน 4:7 ด้วย ที่นั่นใช้บรรยาย

“ความปรารถนา/แรงผลักดัน” ของบาป ในข้อ 16 นี้ก็อาจเข้าใจในความหมายเชิงลบว่าหญิงปรารถนาจะครอบงำสามี

“คนสองคนที่เคยปกครองสิ่งทรงสร้างอื่น ๆ ของพระเจ้าด้วยกันในฐานะผู้เท่าเทียม

บัดนี้กลายเป็นความสัมพันธ์แห่งการต่อสู้อย่างรุนแรงซึ่งต่างฝ่ายต่างต้องการปกครองกัน

คนสองคนที่เคยปกครองเป็นหนึ่งเดียวกัน บัดนี้พยายามครอบงำกันและกัน” (แฮมิลตัน, 218) ข้อ 17-19

เป็นคำพิพากษาที่ประทานแก่อาดัม อาดัมไม่ฟังพระวอนของพระเจ้า แต่ฟังคำของเอวา เพราะอาดัมผู้ถูกนำมาจาก

“แผ่นดิน” แผ่นดินจึงถูกสาปและจะเกิดหนามกับพืชหนาม อาดัมต้องรับ “ความเจ็บปวด [อิทซาบอน]”

ตลอดชีวิตเพื่อจะได้กิน จนกว่าเขาจะกลับไปเป็น “ผงคลี” ความตายเป็นผลของบาป (รม 5:12 “เพราะเหตุนี้

บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนคนเดียว และความตายก็เข้ามาเพราะบาป เช่นนี้ความตายจึงได้มาถึงมนุษย์ทุกคน

เพราะทุกคนทำบาป”)

ชื่อใหม่และเสื้อผ้าใหม่

ปฐมกาล 3:20-21

อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา [ฮาวาห์] ชื่อนี้มีความหมายว่าชีวิต หรือผู้ให้ชีวิต นักวิชาการบางคนเชื่อม [ฮาวาห์]

กับภาษาอาหรับที่แปลว่า “ว่างเปล่า ล้มเหลว” และมองว่าอาดัมกำลังกล่าวโทษเอวา

แต่ความมองว่าข้อนี้มีความหมายเชิงบวกซึ่งบรรจุคำสารภาพแห่งความเชื่อของอาดัมไว้

อีกทั้งยังแสดงว่าแม้อาดัมและเอวาจะทำบาป พระบัญชาและพระพรของพระเจ้าที่เกิดขึ้นยังคงดำเนินต่อไปพระคุณของพระเจ้าปรากฏอย่างชัดเจนเช่นกันในการที่พระองค์ทรงทำเสื้อผ้าใหม่ให้ทั้งสองสวม ในข้อ 7 อาดัมทำผ้าคาดเอวจากใบมะเดื่อให้ตนเอง แต่ที่นี้พระเจ้าทรงทำเสื้อผ้าจากหนังสัตว์ให้พวกเขาด้วยพระองค์เอง “การสังเกตว่าการสวมเสื้อหนังเกิดขึ้นก่อนการขับออกจากสวน เป็นสิ่งสำคัญต่อการเข้าใจลำดับของบทนี้การกระทำแห่งพระคุณของพระเจ้ามาก่อนการกระทำแห่งการพิพากษาชายและหญิงไม่ได้ถูกขับออกจากสวนในสภาพเปลือยเปล่า พวกเขาไม่ได้ถูกไล่ออกไปนอกสวนในสภาพเปลือยเปล่าอย่างสิ้นเชิง” (แฮมิลตัน, 224) กอร์ดอน เวินแฮมในคำอธิบายของเขาสนับสนุนความเห็นของคาลวินว่าการที่พระเจ้าประทานเสื้อผ้าให้นั้นไม่ใช่การกระทำแห่งพระกรุณาเท่านั้นแต่เป็นสิ่งเตือนให้พวกเขาระลึกถึงความผิดบาปของตนด้วย (เทียบ อพย 28:39, 39:27)

ถูกขับออกจากสวน

ปฐมกาล 3:22-24

หลังจากกินผลจากต้นไม้แห่งความรู้ชั่ว อาดัมและเอวาก็เป็นผู้รู้ชั่วเหมือนพระเจ้า ในบางแง่คำของงูเป็นจริง (ข้อ 5) แต่คำที่ว่าจะไม่ตายเลยนั้นเป็นคำเท็จ ความจริงเพียงครั้งเดียวไม่อาจเป็นความจริงได้ งูตกต่ำบรรพ์ ขาดาน หลอกมนุษย์เช่นนั้น พระเจ้าทรงขับพวกเขาออกจากสวนเพื่อไม่ให้มนุษย์กินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตและมีชีวิตนิรันดร์ และทรงตั้ง “เฝ้าประตูที่หนามไปมา” ไว้ทางด้านตะวันออกของสวน การแยกจากพระเจ้าหมายถึงความตายอย่างรากฐาน ทางเข้าสวนด้านตะวันออกสอดคล้องกับประตูด้านตะวันออกของพลับพลาหรือพระวิหาร และ “เฝ้าประตูที่หนามไปมา” ทำให้นึกถึงคนเลวที่ป้องกันไม่ให้ผู้ใดบุกรุกสถานบริสุทธิ์ (กวด 1:51, 53) จอห์น เฟสโก ในหนังสือของเขา “จากอาดัมคนแรกในปฐมกาลถึงพระคริสต์ อาดัมคนที่สองในวาระสุดท้าย” อธิบายสวนเอเดนว่าเป็น “ของประทานจากกษัตริย์” และเพื่อจะอยู่ที่นั่นต่อไปได้ต้องรักษา “พระบัญชา” แต่ในที่สุดอาดัมและเอวาก็ถูกขับออกเพราะกบฏต่อกษัตริย์ และเริ่มมีความหวังว่าจะได้กลับไปยังสถานที่แห่งการหยุดพักแท้จริง คือสวนแห่งความยินดี นอกจากนี้ เขาเข้าใจสวนเอเดนว่าเป็นพลับพลาในระดับจักรวาล และเน้นว่าเราต้องเห็นความล้มเหลวของอาดัมในฐานะบุโรหิต รวมทั้งแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่จะฟื้นฟูพันธกิจแรกซึ่งประทานแก่อาดัม คือให้เต็มแผ่นดินและครอบครอง (เทียบ ว 21:18-22, 22:1-5)

สำหรับหลักคำสอนเรื่องบาปกำเนิดที่เกี่ยวข้องกับการล่มลงของอาดัม ให้ดูโรม 5:12-21, 1 โครินธ์ 15:21-22, 45-49

บทที่ 4

เครื่องบูชาหนึ่งถูกรับไว้ และอีกเครื่องบูชาหนึ่งถูกปฏิเสธ

ปฐมกาล 4:1-7

คำว่า “หลับนอนด้วยกัน” ในพระคัมภีร์ภาษาเกาหลีแปลมาจากคำกริยาฮีบรู “^ו [ยาดา]” เป็นเรื่องมีนัยสำคัญที่พระคัมภีร์บรรยายความสัมพันธ์ทางเพศว่าเป็นความสัมพันธ์ที่รู้จักกันอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการแปลประโยค “ข้าพเจ้าได้บุตรชายโดยพระยาห์เวห์ (บุพบท, เอท)” วอลเตอร์ ไคเซอร์ (W. Kaiser) ทำตามการตีความของลูเธอร์ โดยมองบุพบท [เอท] เป็นกรรมตรง และสนับสนุนการแปลว่า “ข้าพเจ้าได้รับพระยาห์เวห์” คาสซูโต (Umberto Cassuto) อ่านว่า “ข้าพเจ้าได้สร้างมนุษย์เหมือนพระยาห์เวห์” (เทียบ NET Bible) แฮมิลตันชอบแปล [เอท] ว่า “จาก” (เทียบ ปฐม 49:25)

ประเด็นของเหตุการณ์การถวายเครื่องบูชาของคาอินและอาเบลไม่ได้อยู่ที่ว่าถวายเครื่องบูชาชนิดใด เช่น พืชผลหรือสัตว์ ลูกหัวปีของฝูงสัตว์หรือธัญญาหารแรก แต่อยู่ที่ลักษณะของคนที่พระเจ้าทรงรับ คาอินถูกพระเจ้าตำหนิเพราะการกระทำของเขา (“ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เงยหน้าขึ้นได้หรือ?” ข้อ 7, เทียบ 1ยน 3:12, ฮบ 11:4)

พระเจ้าตรัสกับคาอิน พระองค์ทรงถามคาอินเหมือนที่ทรงถามอาดัมในสวน ไม่ใช่เพื่อกล่าวโทษ แต่เพื่อชักนำให้คาอินยอมรับบาปและกลับใจ (Kenneth Mathews) “ทำไมเจ้าจึงซึมเศร้าและหมดกำลังใจ?” (การแปลของแฮมิลตัน, เทียบ แฮมิลตันเห็นว่าการก้มหน้าและหลบหน้าไม่ได้แสดงความโกรธ แต่แสดงความซึมเศร้า)

ข้อ 7 เป็นหนึ่งในข้อที่ตีความยากที่สุดในปฐมกาล “ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เงยหน้า/ถูกรับไว้/ได้รับการอภัยหรือ?” “ถ้าเจ้าไม่ทำดี บาปก็ชุ่ม/หมอบอยู่ที่ประตู” ที่นี้บาปถูกบรรยายเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายที่มีลักษณะเหมือนบุคคล (เทียบ Speiser อธิบายโดยเชื่อมโยงกับปศุศาสตร์ของเมโสโปเตเมีย)

“แรงผลักดันของบาป [เทชูคาร์] มุ่งมายังเจ้า แต่เจ้าต้องครอบครองมัน” (เทียบ ใช้คำเดียวกับ “ปรารถนา... จะปกครอง” ในบทที่ 3 ข้อ 16)

ผู้พิพากษาและผู้กระทำผิด

ปฐมกาล 4:8-16

ท้ายที่สุด คาอินไม่ฟังคำเตือนของพระเจ้าและฆ่าน้องชายของตน เหตุการณ์ที่ “เชื้อสายของหญิง” (3:15) ซึ่งถูกคาดหวังว่าจะบดขยี้หัวงู กลับฆ่าน้องชายของตนเอง เป็นเรื่องย้อนแย้งอย่างยิ่ง

พระเจ้าทรงเสด็จมาหาคาอินเป็นครั้งที่สองและประทานโอกาสให้กลับใจ “อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน?” แต่คาอินไม่ยอมรับบาปหรือขอการอภัย (เทียบ 1ยน 3:11-12 กล่าวว่า คาอินเป็นของมารร้าย)

กลับปกป้องตนเองอย่างแข็งกระด้างว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลน้องชายของข้าพเจ้าหรือ?” (ข้อ 9)

โทษที่คาอินได้รับคือการ “ถูกห้ามจากแผ่นดิน” (ข้อ 11) ถ้าอาดัมถูกลงโทษให้ต้องเหน็ดเหนื่อยจึงจะกินผลผลิตจากแผ่นดินได้ คาอินก็จะไม่ได้กินผลผลิตจากแผ่นดินแม้จะเหน็ดเหนื่อยก็ตาม (เทียบ แนวคิดที่ว่าแผ่นดินที่รับโลหิตไว้จะพินาศไม่ได้เว้นแต่ด้วยโลหิต ปรกฏใน กตว 35:33 และ ฉธบ 19:10 เป็นต้นไป)

อีกทั้งเขาจะเป็น “ผู้ลี้ภัยเร่ร่อน” บนแผ่นดิน นักวิจารณ์บางคนปฏิเสธความเป็นประวัติศาสตร์ของเรื่องคาอินโดยตั้งสมมติฐานว่าต้องมีคนอื่นที่คิดจะฆ่าคาอินอยู่ แต่เราอาจมองว่าคาอินหมายถึงคนรุ่นหลัง คือญาติของเขาที่จะกลายเป็น “ผู้แก้แค้นโลหิต” ในเฉลยธรรมบัญญัติมีคำสั่งว่าฆาตกรต้องถูกประหารอย่างแน่นอน แต่ที่นี่พระเจ้าทรงเป็นผู้เปี่ยมด้วยพระคุณ ทรงฟังคำร้องของคาอินและประทาน “หมายสำคัญ [โอท]” เพื่อให้เขารอดพ้นจากความตาย อย่างไรก็ตาม ในแง่ที่โทษของคาอินคือการ “ออกไปจากพระพักตร์ [ลิลิเน] ของพระยาห์เวห์” (ข้อ 16, เทียบ ข้อ 14 “ข้าพระองค์จะถูกซ่อนจากพระพักตร์ [ลิลิเน] ของพระองค์”) เขาก็ได้เข้าสู่ความตายแล้ว “ปฐมกาลบทที่ 4 ทั้งบทสมมติชัดเจนว่าพระเจ้าทรงอยู่กับคาอินด้วยพระองค์เองในฉากปัจจุบัน คือที่ใดที่หนึ่งทางตะวันออกของสวนเอเดน การที่คาอินออกไปจากพระพักตร์พระเจ้าเป็นวิธีที่ปฐมกาลกล่าวว่าคาอินเริ่มต้นชีวิตที่แปลกแยกจากพระเจ้า... คำว่า ทางตะวันออกของเอเดน (ข้อ 16) เน้นว่าคาอินอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า นี่คือความจริงตามชะตากรรมของผู้ถูกพิพากษาให้ดำเนินชีวิตในฐานะคนนอก” (แฮมิลตัน, 257)

ลำดับวงศ์ของคาอิน

ปฐมกาล 4:17-24

คาอินไม่ได้ถูกแก้แค้นตามพระสัญญาของพระเจ้า เขาตั้งถิ่นฐานอยู่ในโนด มีครอบครัว และมีบุตรชาย (เทียบ ภรรยาของคาอินควรมองว่าเป็นหนึ่งในบุตรสาวของอาดัมที่กล่าวถึงในบทที่ 5 ข้อ 4) เป็นเรื่องน่าสนใจที่ตระกูลของคาอินถูกนำเสนอเป็น 7 ชั่วอายุ ซึ่งเป็นเลขแห่งความสมบูรณ์ พระเจ้าทรงถอนโทษที่ประทานแก่คาอินแล้วหรือ?

การสร้างเมืองและตั้งถิ่นฐานควรมองว่าเป็นพระกรุณาหรือการยกเว้นจากพระเจ้าหรือ?

แฮมิลตันมองว่าเหตุการณ์ที่คาอินสร้างเมืองเป็นความพยายามรักษาความปลอดภัยของตนเอง และเกิดจากการไม่มั่นใจในหลักประกันหรือความสำคัญที่พระเจ้าประทานให้ (260)

การกล่าวว่าลาเมค รุ่นที่ห้าของคาอิน รับภรรยาสองคน (ข้อ 18)

บอกเป็นนัยว่ามนุษย์รุ่นหลังละทิ้งพระประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้า คือการมีคู่สมรสคนเดียว (2:24) ข้อ 20-22

กล่าวว่ายาบาล ยูบาล และทูบัลคาอินเป็นต้นตระกูลของวัฒนธรรมสำคัญในโลก

พระเจ้าทรงประทานพระคุณให้มีความก้าวหน้าทางวัฒนธรรมได้แม้ในโลกที่ล้มลงในบาป

ประวัติศาสตร์ขรรวาสเสนอว่ายุคสำริดและยุคเหล็กอยู่ประมาณ 3200-1200 ปีก่อนคริสตกาล และ 1200-330

ปีก่อนคริสตกาลตามลำดับ แต่ข้อ 22 ทำให้ตีความได้ว่าสำริดและเหล็กปรากฏพร้อมกัน ไม่ใช่ตามลำดับเวลา อันที่จริง มีการค้นพบสิ่งของเหล็กและทองแดงตั้งแต่ 3000 ปีก่อนคริสตกาล (เครื่องรางเวทมนตร์ทำจากเหล็ก) และ 6000

ปีก่อนคริสตกาล (สิ่งของทองแดงจากตุรกี) แล้ว (Derek Kidner, 1967, p.77) เพลงของลาเมคในข้อ 23-24

แสดงการขยายตัวของบาป ข้อ 24 เปิดเผยทำที่ชั่วร้ายของลาเมคที่บิดเบือนและประยุต์พระคุณของพระเจ้าที่เคยประทานแก่คาอิน (ข้อ 15) บัดนี้มนุษย์คิดถึงการแก้แค้นอันโหดร้ายเพื่อประโยชน์ของตนเอง

การเกิดของเสท

ปฐมกาล 4:25-26

เอวาให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่งและเรียกชื่อเขาว่าเสท เมื่อให้กำเนิดคาอิน เธอเรียกว่า “มนุษย์” (4:2)
แต่ที่นี่เธอใช้คำว่า “เชื้อสาย [เซรา]” ซึ่งทำให้นึกถึงพระสัญญาของพระเจ้า (3:15)

ในสมัยของเสท มนุษย์จึงเริ่มนมัสการ “พระยาห์เวห์ [ยาห์เวห์]”
พระยาห์เวห์พระเจ้าไม่ใช่เพียงพระเจ้าของเชื้อสายอับราฮัมหรือพระเจ้าของอิสราเอล
แต่ทรงเป็นพระเจ้าของมนุษยชาติทั้งหมดก่อนหน้านั้นแล้ว

บทที่ 5

จากอาดัมถึงโนอาห์: 10 ชั่วอายุ

ปฐมกาล 5:1-32

ตอนต้นของปฐมกาล (บทที่ 1-11) มีเรื่องเล่าและลำดับวงศ์สลับกันดังนี้

1:1-4:16 4:17-5:32 6:1-9:28 10:1-32 11:1-9 11:10-32 เรื่องเล่า ลำดับวงศ์ เรื่องเล่า ลำดับวงศ์ เรื่องเล่า ลำดับวงศ์

ถ้า 4:17-22 แสดงลำดับวงศ์จากอาดัมไปถึงคาอิน บทที่ 5 ก็แสดงลำดับวงศ์จากอาดัมไปถึงเสท:

อาดัม-เสท-เอโนช-เคนัน-มาหะลาเลล-ยาเรด-เอโนค-เมธุสลาห์-ลามะค-โนอาห์ รวมทั้งหมด 10

ชั่วอายุจากอาดัมถึงโนอาห์

อย่างไรก็ตาม แฮมิลตันกล่าวว่าไม่จำเป็นต้องเข้าใจลำดับวงศ์ในปฐมกาลบทที่ 5 ว่าเป็นลำดับต่อเนื่องโดยไม่มีช่องว่าง
เพราะในสมัยบาบิโลนโบราณเป็นเรื่องปกติที่จะบันทึกลำดับวงศ์เป็นรายชื่อ 10 ชั่วอายุ (รายชื่อ 10

ชั่วอายุในปฐมกาลบทที่ 11 ก็เช่นเดียวกัน)

บทที่ 5 เริ่มด้วยการกล่าวถึงพระราชกิจที่พระเจ้าทรง “สร้าง” [บารา] มนุษย์

พระเจ้าทรงสร้างชายและหญิงตามแบบพระลักษณะของพระเจ้า ทรงอวยพรพวกเขาและทรงตั้งชื่อให้พวกเขา

การมีบุตรเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงอวยพรมนุษย์ (เทียบ 1:28)

การกล่าวถึงเอโนคในข้อ 22 และ 24 นั้นพิเศษ เขาถูกบรรยายว่าเป็นคนที่ดำเนินกับพระเจ้า

ฮีบรูกล่าวว่าเอโนคถูกรับขึ้นไปโดยความเชื่อโดยไม่ต้องพบความตาย และเป็นพยานว่าเขาเป็น

“ผู้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า” (เทียบ ฮีบรู 11:5 อ้างจากฉบับเจ็ดสิบ)

ในข้อ 29 ลามะคให้กำเนิดบุตรชายและตั้งชื่อว่า “[โนอาห์]” หรือการหยุดพัก ด้วยความคาดหวังว่าพระเจ้าจะทรง

“ปลอบประโลม [นาอัม]” พวกเขาผ่านบุตรคนนี้

F. บุตรของพระเจ้ากับบุตรสาวของมนุษย์: ความสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม (6:1-4)

มีข้อถกเถียงมากมายว่า “บุตรของพระเจ้า” หมายถึงใคร ข้อเสนอหลัก ๆ มีดังนี้

(1) ทูตสวรรค์: ในที่อื่นของพันธสัญญาเดิม “บุตรของพระเจ้า” หมายถึงสิ่งมีชีวิตฝ่ายสวรรค์ (โยบ 1:6, 2:1, 38:7, ดนล 3:25, เทียบ 1เอโนค 6-11, 2ปต 2:4) ฉบับเจ็ดสิบแปลข้อนี้ว่า “ทูตสวรรค์ของพระเจ้า”

กอร์ดอน เวนแฮมและเทรุมเปอร์ ลองแมนที่สามสนับสนุนความเห็นนี้

แต่นักวิชาการอื่นคัดค้านโดยยึดคำสอนในพันธสัญญาใหม่ว่าทูตสวรรค์ไม่แต่งงาน (เทียบ มธ 22:29-30)

(2) ผู้ปกครองราชวงศ์: พระคัมภีร์เรียกบุตรของดาวิดว่าบุตรของพระเจ้า (2ซมอ 7:14) ไคลน์ (Kline)

ชี้ว่าในมหาภาพเคเรต (Keret) ของอุการิต กษัตริย์เคเรตถูกเรียกว่า “บุตรของพระเจ้า (เอล)”

ความเห็นนี้มีข้อดีตรงที่ขจัดมุมมองเชิงตำนานออกจากเรื่องน้ำท่วม แต่ปัญหาของการตีความนี้คือ ในพันธสัญญาเดิม คำว่า “บุตรของพระเจ้า” ในรูปพหูพจน์ไม่เคยหมายถึงผู้ปกครองที่เป็นมนุษย์

(3) เชื้อสายที่ยำเกรงพระเจ้าของเสท: แมทธิวส์ (Mathews) ตีความว่า “บุตรของพระเจ้า”

คือผู้ชายในสายตระกูลของเสทผู้ยำเกรงพระเจ้า (เทียบ ออกัสติน, ลูเธอร์, คาลวิน และจอห์น

เมอร์เรย์ก็สนับสนุนมุมมองนี้, ฉธบ 32:5, สดด 73:5, ฮยย 1:10)

เขายังว่าการที่เรื่องน้ำท่วมอยู่ในลำดับวงศ์ของเสทช่วยสนับสนุนการตีความนี้

อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ไม่มีที่ใดถือว่าเชื้อสายของเสทเป็นบุตรของพระเจ้า และวลี “บุตรของพระเจ้า”

ก็ไม่ได้หมายถึงสายตระกูลของคนยำเกรงพระเจ้า

นอกจากนี้ การตีความนี้ยังบังคับให้ต้องตีความคำว่า “มนุษย์” ในข้อ 2 ให้ต่างจาก “มนุษย์” ในข้อ 1 โดยหมายถึง “บุตรสาวของเชื้อสายคาอิน” ข้อ 3 เป็นคำพิพากษาของพระเจ้าว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางมนุษย์

ตลอดไป ข้อนี้ทำให้นึกถึงฉาในปฐมกาล 1:2 ที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงปกอยู่เหนือ น้ำ

และวาดภาพสถานการณ์ที่ตรงกันข้าม “ที่ใดพระวิญญาณทรงปกอยู่ ที่นั่นระเบียบเกิดขึ้นและความโกลาหลถูกยับยั้ง ที่ใดพระวิญญาณทรงถอยออก ที่นั่นความโกลาหลแผ่ขยายโดยไม่ถูกยับยั้ง” (แฮมิลตัน, 293)

ในวลี “มนุษย์เป็นเนื้อหนัง” (ข้อ 3) คำว่า “เนื้อหนัง [บาซาร์]” โดยทั่วไปมีความหมายเป็นกลาง (เทียบ 2:24)

แต่ที่นี้ใช้บรรยาย “ข้อจำกัดและความเอนเอียงที่จะผิดพลาดของมนุษย์” คำว่า “วันเวลาของเขาจะเป็น 120 ปี” (ข้อ 3)

อาจหมายถึงอายุขัยของมนุษย์ถูกจำกัดไว้ที่ 120 ปี (กอร์ดอน เวนแฮม)

แต่ดูเหมาะสมกว่าที่จะมองว่าเป็นเวลาที่เหลืออยู่ก่อนการพิพากษา เหมือนคำเตือนของผู้เผยพระวจนะโยนาห์ว่า “อีกสี่สิบวัน”

คำว่า “เนฟิลิม” ในข้อ 4 น่าจะหมายถึงคนร่างยักษ์ที่ดำรงอยู่ร่วมสมัยในเวลานั้น ซึ่งแตกต่างจาก “บุตรของพระเจ้า”

หรือ “นักรบผู้เก่งกล้า” ที่เกิดจากการแต่งงานของพวกเขา (เทียบ กตว 13:33)

บทที่ 6

เหตุผลของน้ำท่วม

ปฐมกาล 6:5-10

ตอนต้นของย่อหน้านี้อธิบายเหตุผลที่พระเจ้าทรงทำให้น้ำท่วมโลก พระเจ้าทอดพระเนตรเห็นว่า “แผนการ/แนวโน้ม [เยเซอร์]” ทั้งหมดของมนุษย์ชั่วร้ายอยู่เสมอ (ข้อ 5) น้ำท่วมใหญ่เป็นการพิพากษาของพระเจ้าต่อมนุษย์ที่ทำให้โลกเต็มไปด้วยบาป ในเรื่องนี้มีแรงจูงใจทางศีลธรรมอย่างชัดเจน ในมหากาพย์กิลกาเมชหรือเรื่องน้ำท่วมของอัคราต และในมหากาพย์อัคราเทสิส ไม่ปรากฏแรงจูงใจทางศีลธรรมของเทพเจ้าที่ทำให้น้ำท่วม ในมหากาพย์อัคราเทสิส เทพเจ้าทนไม่ได้นอนไม่หลับเพราะเสียงดังของมนุษย์ จึงทำให้น้ำท่วมในที่สุด

พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์ทรงเจ็บปวดอย่างลึกซึ้งต่อความเสื่อมทรามทางศีลธรรมของมนุษย์

พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงเสียพระทัยที่ทรงสร้างมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย (ข้อ 6, 7; ข้อ 12 กล่าวว่า “ทางของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง” เสื่อมทราม) คำกริยา “เสียพระทัย/กลับพระทัย [นาคัม]”

ในรูปนิพจน์มีความหมายพื้นฐานหกประการคือ

☐ ประสบความเจ็บปวดทางอารมณ์ ☐ ได้รับการปลอบโยน ☐ โกรธ (ฉบับเจ็ดสิบ) ☐ ถอนการลงโทษ ☐

ถอนพระพร

☐ ถอนชีวิตแห่งบาป เมื่อคำกริยานี้มีพระเจ้าเป็นประธาน ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่ว่าพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวกับการกระทำที่วางแผนไว้ในอนาคตอาจเปลี่ยนแปลงได้ (แฮมิลตัน) ในวลี

“โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ (Noah found favor in the eyes of the Lord)” (ข้อ 8, เทียบ อพย 33:12) คำว่า “พบ (find)” “ไม่ได้แสดงคุณสมบัติทางศีลธรรมของผู้ที่ถูกระบุว่าเป็นผู้พบความโปรดปราน ดังนั้น การที่โนอาห์ถูกเลือกจึงเป็นการถูกเลือกอย่างแท้จริงเท่านั้น

ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเหตุผลระหว่างการที่โนอาห์พบความโปรดปราน (ข้อ 8) กับลักษณะนิสัยของโนอาห์ (ข้อ 9)”

(แฮมิลตัน, 304) ข้อ 9-10 เป็นครั้งที่สองของวลี “นี่คือประวัติ/ลำดับวงศ์ของ...” [เอลเลห์ โทเลโดท] (เทียบ

ดูคำอธิบาย 2:4) ในการแนะนำลำดับวงศ์ของโนอาห์ ข้อความมุ่งเน้นว่าโนอาห์เป็นคนอย่างไร

เขาถูกประเมินว่าเป็นคนชอบธรรม เป็นคนไร้อำนาจ และเป็นผู้ดำเนินกับพระเจ้า คำว่า “ไร้อำนาจ [ทามิม]”

ใช้บรรยายเรื่องราวที่เหมาะสมจะถวายแด่พระเจ้า เมื่อคำคุณศัพท์นี้ใช้กับมนุษย์ ไม่ได้หมายถึงปราศจากบาป

แต่มีความหมายว่า “สมบูรณ์แข็งแรง มั่นคง ชี้อตรง”

ความเสื่อมทรามและความรุนแรงบนแผ่นดิน

ปฐมกาล 6:11-12

คำกริยา “เสื่อมทราม [ชาคัท]” เป็นคำเดียวกับคำกริยา “ทำลาย” ในข้อ 13 ดังนั้นเพื่อความสอดคล้อง ควรแปลว่าแผ่นดิน “ถูกทำให้พินาศ/เสื่อมโทรม” ข้อ 12 เน้นว่าพระเจ้าทอดพระเนตรเห็น (เทียบ

ถ้าแปลตรงตัวจะได้ว่า “พระเจ้าทอดพระเนตร... และแท้จริงแล้ว” หรือ “พระเจ้าทอดพระเนตร และดูเถิด...” เมื่อทรงสร้าง ทุกสิ่งดีในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่บัดนี้บาปและความโหดร้ายหรือความรุนแรงของมนุษย์เต็มโลกและทางของ “เนื้อหนังทั้งปวง” รวมทั้งสัตว์ทั้งหลาย ก็เสื่อมโทรมในสายพระเนตรของพระเจ้าบัดนี้พระเจ้าจะทรงทำให้แผ่นดินนี้พินาศหรือเสื่อมโทรม (ข้อ 13)

พระบัญชาให้สร้างเรือ

ปฐมกาล 6:13-22

ในเรื่องน้ำท่วมที่ดำเนินต่อไปถึงบทที่ 9 พระวาทะของพระเจ้าปรากฏสี่ครั้ง แต่คำพูดของโนอาห์ไม่ปรากฏเลย เรื่องนี้เน้นความจริงว่า พระเจ้าตรัส และโนอาห์เชื่อฟัง

ความจริงนี้ถูกเน้นในข้อ 22, 7:5 และ 7:16 ในข้อ 13 พระเจ้าตรัสกับโนอาห์ถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงทำ เหตุผลของสิ่งนั้น และพระบัญชาที่ตามมา ในข้อ 14 พระองค์ทรงสั่งให้โนอาห์สร้างเรือ “สำหรับเจ้า” และจนถึงข้อ 16 พระองค์ตรัสถึงโครงสร้างและวิธีสร้างเรือ เรือมีความยาวประมาณ 134 เมตร กว้างประมาณ 22 เมตร สูงประมาณ 13.4 เมตร และเป็นโครงสร้างสามชั้น ในข้อ 18 พระเจ้าทรงทำ “พันธสัญญา [บริท]”

กับโนอาห์ “จุดเน้นหลักของข้อนี้ไม่ได้อยู่ที่การสถาปนาพันธสัญญาของพระเจ้า แต่อยู่ที่ว่าการสถาปนาพันธสัญญานี้ทำกับโนอาห์ โนอาห์คือผู้ที่ได้รับเลือกให้รับพันธสัญญา จุดเน้นนี้ปรากฏจากการใช้คำว่า ‘กับเจ้า [อิททาคว์]’ สองครั้ง” (แฮมิลตัน, 314)

ควรจำไว้ว่า ตั้งแต่แรก แผนการช่วยไถ่รอดของพระเจ้ารวมสัตว์ทั้งหลายไว้ด้วย ความรอดสุดท้ายก็จะเป็นเช่นนั้น (เทียบ รม 8:19-22)

พระเจ้าจะทรงให้สิ่งมีชีวิตทุกชนิด “เข้ามา” ในเรือเป็นคู่ ๆ ตัวผู้และตัวเมีย (ข้อ 20)

บทที่ 7

พระบัญชาให้เข้าไปในเรือ

ปฐมกาล 7:1-10

ข้อ 1 อาจให้ความรู้สึกเหมือนพระเจ้าทรงเลือกโนอาห์เพราะความชอบธรรมของโนอาห์ และทรงใช้เขาเป็นศูนย์กลางแห่งความรอด แต่ในทางไวยากรณ์ ข้อ 1 ไม่ได้ประกาศว่า “เราเห็นว่าเจ้าชอบธรรม”

หากกล่าวว่า “เราเห็นเจ้า คือคนชอบธรรม” แฮมิลตันเสนอให้ตีความโครงสร้างประโยคนี้เป็นถ้อยคำที่แสดงการกำหนดล่วงหน้า (เทียบ 1ซมอ 16:1 “เราได้เลือกไว้แล้ว”) และยืนยันว่าข้อนี้ควรอธิบายความชอบธรรมของโนอาห์ด้วยพระปรีชาญาณของพระเจ้า ไม่ใช่ด้วยบุญความดีของโนอาห์ ข้อ 2-3 ให้รายละเอียดเพิ่มเติมแก่พระบัญชาใน 6:19-20 ที่ให้สิ่งมีชีวิตทุกชนิดเข้าไปในเรือเป็นคู่ ๆ สัตว์สะอาดให้เข้าไปอย่างละเจ็ดคู่

เป็นเรื่องน่าสนใจที่พระเจ้าทรงห่วงใยและช่วยให้รอดแม้กระทั่งสัตว์ที่ “ไม่สะอาด” โนอาห์
ครอบครัวและสัตว์ทั้งหลายเข้าไปในเรือตามพระวามะของพระเจ้า (ข้อ 5, 7, 9) และตามพระวามะของพระเจ้า
หลังจากเจ็ดวันน้ำท่วมก็ปกคลุมแผ่นดิน (ข้อ 4, 10) ถ้าข้อ 5 แสดงให้เห็นว่าโนอาห์ทำตามพระวามะของพระเจ้า ข้อ
10ก็แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงทำตามพระวามะที่พระองค์ตรัสไว้

การเริ่มต้นของน้ำท่วม

ปฐมกาล 7:11-16

น้ำท่วมเริ่มต้นในปีที่โนอาห์อายุ 600 ปี เดือนที่สอง วันที่ 17 ใน 8:14 กล่าวถึงเวลาที่แผ่นดินแห้งว่าเป็น “เดือนที่สอง
วันที่ 27” ดังนั้นช่วงเวลาการพิพากษาน้ำท่วมจึงเป็นหนึ่งปี (เทียบ เดอโว de Vaux กล่าวว่า “กินเวลา 12
เดือนกับ 11 วัน และถ้าใช้ปฏิทินจันทรคติ 12 เดือนที่ปีหนึ่งมี 354 วัน ช่วงเวลานี้ก็เท่ากับหนึ่งปีสุริยคติ 365
วันพอดี”) แอมิลตันสังเกตโครงสร้างแบบล้อมกรอบ 7-40-150-40-7 ในวันที่ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในเรื่องน้ำท่วม (7:10,
7:12, 17, 7:24, 8:3, 8:6, 8:10, 12) และให้ความสนใจเป็นพิเศษว่าช่วงเวลา 150 วันและ 40
วันขนานกับระยะเวลาการลงโทษยูดาห์ในเอเสเคียล (อสค 4:4-6) ครอบครัวของโนอาห์ (ข้อ 13) เข้าไปในเรือทั้งหมด
และสัตว์ทุกชนิดที่มี “ลมหายใจแห่งชีวิต” (เทียบ 6:17) ทั้งตัวผู้และตัวเมียก็เข้ามาหาโนอาห์ในเรือตามที่พระเจ้าทรงบ
ัญชา (ข้อ 14-16)

น้ำท่วมทวีขึ้น

ปฐมกาล 7:17-24

น้ำท่วมดำเนินต่อไป 40 วัน ภูเขาทั้งหมดได้ฟ้าถูกน้ำปกคลุม และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินรวมทั้งมนุษย์
ก็ตายหมด ข้อความบันทึกซ้ำเรื่องภูเขาถูกน้ำปกคลุมและการตายของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ในข้อ 23
กล่าวว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย “ถูกกวาดล้าง” และมีเพียงโนอาห์กับ “ผู้ที่อยู่กับเขาในเรือ” เท่านั้นที่ “เหลืออยู่”

การที่ชะตากรรมของทั้งผู้ตายและผู้มีชีวิตถูกบรรยายด้วยรูปถูกกระทำหรือรูปนิพจน์

ตัวอย่างหนักแน่นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมทั้งการพิพากษาและความรอด

ข้อ 24 กล่าวว่าน้ำท่วมแผ่นดินอยู่ 150 วัน หลังจาก 150 วัน น้ำเริ่มลดลงเรื่อย ๆ (8:3)

บทที่ 8

น้ำลดลง

ปฐมกาล 8:1-5

ข้อ 1 เน้นว่าเมื่อพระเจ้าทรงให้น้ำลดลง พระองค์ “ทรงระลึกถึง” โนอาห์และผู้ที่ “อยู่กับเขาในเรือ” (เทียบ ปฐม
19:29 เหตุการณ์พิพากษาโสโดมและโกโมราห์ก็มีการเน้นแบบเดียวกัน)

ควรสังเกตว่าข้อความไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าทรงระลึกถึงความชอบธรรมหรือการเชื่อฟังของโนอาห์ คำว่า “ลม [รูอาค]” ในข้อ 1 อาจแปลว่า “พระวิญญาณ” ได้ด้วย พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งกับการทรงสร้างใน 1:2 และบัดนี้พระองค์ทรงเกี่ยวข้องกับการทรงสร้างใหม่ด้วย ในตำนานต่างชาติ เมื่อเหตุการณ์น้ำท่วมสงบลง ดวงอาทิตย์มีบทบาทหลักและเทพดวงอาทิตย์คืออุตู (Utu)

ได้รับการนมัสการ แต่พระคัมภีร์ตั้งใจหลีกเลี่ยงการกล่าวถึงดวงอาทิตย์

เรื้อยุดอยู่บนภูเขาอารารัตในวันที่ระบู่ไว้อย่างชัดเจน (ข้อ 4) แต่ปัจจุบันเราไม่อาจชี้ชัดภูเขาภูนั้นได้

เราเพียงสันนิษฐานว่าเป็นอูร์อาร์ตู (Urartu) โบราณ ซึ่งเป็นเขตภูเขาในอาร์เมเนียปัจจุบัน หรือทางตะวันออกของตุรกี (เทียบ 2พงษ 19:37, อสย 37:38)

พื้นดินแห้งปรากฏ

ปฐมกาล 8:6-14

คำว่า 40 วันผ่านไปน่าจะหมายถึงช่วงเวลาหลังจากยอเดาปรากฏ (ข้อ 5) จนถึงเวลาที่โนอาห์ปล่อยนกออกไป โนอาห์ปล่อยอีกาก่อน แล้วจึงปล่อยนกพิราบ หลังจากนั้นอีก 7 วัน เขาปล่อยนกพิราบอีกครั้ง

นกพิราบนำใบมะกอกสดกลับมา และเมื่อผ่านไปอีก 7 วัน เขาปล่อยนกพิราบอีกครั้ง นกพิราบก็ไม่กลับมาอีก (ข้อ 12)

อนึ่ง เรื่องการปล่อยนกเพื่อตรวจดูพื้นดินมีความขนานกับมหากาพย์กิลกาเมชของบาบิโลน เมื่อโนอาห์อายุ 601 ปี เดือนแรก วันที่ 1 เขาเปิดฝारेื่อและตรวจดูว่าพื้นดินไม่มีน้ำแล้ว (ข้อ 14) แต่เขายังรออีกเกือบสองเดือน และออกจากเรือเมื่อได้ยินพระบัญชาของพระเจ้า

โนอาห์ออกจากเรือ

ปฐมกาล 8:15-22

โนอาห์รู้แล้วว่าน้ำแห้งไปตั้งแต่สองเดือนก่อน (ข้อ 14) แต่เขาไม่ออกจากเรือจนกว่าจะมีพระบัญชาของพระเจ้า

ในที่สุดพระเจ้าทรงบัญชาโนอาห์ และโนอาห์ ครอบครัว รวมทั้งสัตว์ทั้งหลายจึงออกมา

เมื่อพระเจ้าทรงบัญชาให้โนอาห์ออกมา พระองค์ตรัสพระวจนะแก่พระพรด้วยว่า “จงมีลูกตกและทวีมากขึ้น” ในข้อ 20 โนอาห์สร้างแท่นบูชาแด่พระเจ้าและถวายเครื่องเผาบูชาจากสัตว์สะอาดและนกสะอาด

การที่โนอาห์ออกจากเรือแล้วนมัสการพระเจ้าก่อนสิ่งอื่น เป็นการกระทำแห่งความเชื่อที่สารภาพว่าพระเจ้าทรงช่วยเหลือเขาให้รอดจากการพิพากษาน้ำท่วม พระเจ้าทรงรับเครื่องเผาบูชาของโนอาห์และตรัสกับพระองค์เอง คือ

“ในพระทัยของพระองค์” (ข้อ 21-22) “เราจะไม่สาปแผ่นดินเพราะมนุษย์อีกต่อไป เพราะว่า หรือแม้ว่า

ความคิดในใจของมนุษย์ชั่วร้ายตั้งแต่เยาว์วัย” (ข้อ 21) ข้อ 21

ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงผิดหวังเพราะการพิพากษาน้ำท่วมไม่ได้ผล คือไม่ได้เปลี่ยนธรรมชาติของมนุษย์

ตรงกันข้าม ควรมองว่าข้อนี้เป็นพระคุณแห่งความรอดที่พระเจ้าจะทรงสำแดงพระเมตตาแก่ธรรมชาติของมนุษย์จะเต็ม

ด้วยบาป “ดังนั้น ข้าพเจ้าทำหน้าที่ประกาศพยานถึงพระเมตตาของพระเจ้าผู้ตั้งแต่นี้ไปจะไม่ทรงลงโทษมนุษย์ตามที่เขาสมควรได้รับ ผู้ที่สมควรถูกลงโทษจะไม่ถูกลงโทษ” (แฮมิลตัน, 347) ในข้อ 22

พระเจ้าตรัสว่าความสม่ำเสมอและความคาดหวังได้ของโลกธรรมชาติจะได้รับการฟื้นฟูเรื่องนี้ทำลายโดยตรงต่อแนวคิดของศาสนาโบราณที่พยายามขับเคลื่อนธรรมชาติด้วยเวทมนตร์และพิธีกรรม “ทั้งสิ่งที่พระเจ้าจะไม่ทรงทำและสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำ ล้วนตั้งอยู่บนพระคุณที่ไม่ได้มาจากความดีความชอบ(แฮมิลตัน)”

บทที่ 9

พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับโนอาห์

ปฐมกาล 9:1-17

พระเจ้าทรงอวยพรโนอาห์และบุตรชายของเขาเหมือนที่ทรงอวยพรอาดัมและเอวา (1:28) และตรัสกับพวกเขาว่า

“จงมีลูกตกและทวีมากขึ้น จงเต็มแผ่นดินและทวีมากขึ้นในนั้น” (ข้อ 7) แต่ต่างจากเมื่อทรงสร้าง

พระเจ้าประทานสัตว์มีชีวิตทั้งหลายให้เป็นอาหารของมนุษย์ (ข้อ 3, เทียบ 1:29)

อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงห้ามกินเนื้อพร้อมเลือด (ข้อ 4, เทียบ ลนต 7:26-27, ฉธบ 12:15-16, กจ 15:29)

เพราะเลือดคือชีวิต (เทียบ ลนต 17:11, 14) ผู้ที่กินสัตว์พร้อมเลือดจึงจะต้องชดใช้ด้วยชีวิต

เช่นเดียวกัน ผู้ที่ทำให้โลหิตของมนุษย์หลั่งออก จะถูกเอาชีวิตของเขาไป

ที่นี้มีคำกล่าวทางเทววิทยาสำคัญปรากฏขึ้น คือเพราะมนุษย์ถูกสร้าง “ตามพระฉายาของพระเจ้า”

จึงไม่มีใครควรฆ่าผู้บริสุทธิ์ พระเจ้าตรัสกับโนอาห์และบุตรชายของเขาอีกครั้ง พระองค์ทรงทำพันธสัญญา

และพันธสัญญานี้ไม่ได้ทำกับลูกหลานของโนอาห์เท่านั้น แต่ทำกับสิ่งมีชีวิตทั้งปวงด้วย (ข้อ 10)

“การที่พันธสัญญาขยายไปถึงสัตว์ทั้งหลายพิสูจน์ชัดเจนว่าความมีผลของพันธสัญญานี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการยอมรับของผู้รับพันธสัญญา” (แฮมิลตัน, 354) เนื้อหาของพันธสัญญาคือพระองค์จะไม่ทรงทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งปวงด้วยน้ำท่วมอีก (ข้อ 11) นี่คือสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับพระองค์เองใน 8:20 “หมายสำคัญ [โอท]” ของพันธสัญญานั้นคือ “รุ้ง/ธนู [เคเซท]”

(ข้อ 13-16) ธนูเป็นสัญลักษณ์ของความกล้าหาญของนักรบ และบอกเป็นนัยถึงอาวุธที่ใช้กำจัดศัตรู แต่ในข้อ 13

การที่พระเจ้าทรงตั้งธนูไว้ในเมฆหมายความว่าความเป็นศัตรูของพระเจ้าต่อมนุษย์สิ้นสุดลงแล้ว

“ธนูหยุดทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์ของสงคราม และบัดนี้กลายเป็นสัญลักษณ์ของสันติภาพและความมั่นคง (แฮมิลตัน)”

เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรรุ้งหรือธนู พระองค์จะทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์เองและจะไม่ทรงให้น้ำท่วมทำลายโลกอีก โดยเฉพาะภาษาในข้อ 15-16 จะปรากฏอีกครั้งเมื่ออธิบายพิธีบัพติศมาในสมัยอพยพ

พระเจ้าจะทอดพระเนตรเลือดที่ทาที่วงกบประตูและทรงให้ภัยพิบัติผ่านพ้นไป (อพย 12:13)

ไม่ว่าพระเจ้าทรงต้องการ “สัญญาถาวร” แต่พระองค์ทรงให้พยานแก่คนที่สงสัยผ่านหมายสำคัญทางกายภาพที่มองเห็นได้ ว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ “พระเจ้าทรงหนุนพระวจนะที่ตรัสไว้ด้วยการกระทำที่ชัดเจนแม้แต่ความเป็นไปได้ของการ

หลงลืม ไม่จำเป็นต้องกังวลว่าพระองค์จะทรงบิดพลิ้วอย่างต่ำช้า พระองค์ทรงรักษาสິงที่พระองค์ตรัสไว้”
(แฮมิลตัน, 357)

ความเปลือยเปล่าของโนอาห์

ปฐมกาล 9:18-29

โนอาห์ที่ดื่มเหล้าองุ่นจากเถาองุ่นที่ตนปลูกจนเมาและเปลือยกายในเต็นท์ พระคัมภีร์ไม่ได้ให้การประเมินทางศีลธรรมใด ๆ ต่อการกระทำนี้ ไม่ได้ตำหนิและไม่ได้รับรอง ในตอนอื่นของพันธสัญญาเดิมมีการกล่าวถึงความเมาและความเปลือยเปล่า (ฮบก 2:16, พคค 4:21)

ซึ่งไม่ใช่ภาพเชิงบวกเลย ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะพบความผิดร้ายแรงในข้อ 22 เองที่สมควรทำให้บุตรของฮามถูกสาป นักวิชาการบางคนพยายามตีความว่าเป็นการร่วมประเวณีในครอบครัว (เทียบ ลนต 20:17 “เห็น”) แต่พระคัมภีร์เจียบในเรื่องนี้ ปัญหาคือการที่เขา “เห็น”

ความเปลือยเปล่าของบิดา หรืออาจรวมถึงการกระทำที่น่าเรื่องนี้ไปบอกพี่น้องอีกสองคนด้วย บุตรชายอีกสองคนจึงใจเดินถอยหลังเข้าไปเพื่อไม่มอง และคลุมความเปลือยเปล่าของบิดาไว้ (ข้อ 23) เมื่อโนอาห์สร้างมาและรู้สิ่งที่เกิดขึ้น เขาสาปแช่งคานาอันบุตรของฮาม (ข้อ 25) เป็นเรื่องย้อนแย้งที่คำพูดแรกของโนอาห์ “ผู้ปลอบประโลม”

ที่ปรากฏในพระคัมภีร์คือ “จงถูกสาปแช่ง” หรือ “ขอให้ถูกสาปแช่ง” อีกเรื่องย้อนแย้งคือ คำอวยพรมุ่งไปยังเชมและยาเฟทซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องโดยตรง แต่คำสาปไม่ได้มุ่งไปที่ฮาม หากมุ่งไปที่บุตรของเขา มีข้อเสนอหลายอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่สิ่งที่ชัดเจนคือข้อความบันทึกฉากที่บุตรถูกสาปเพราะบาปของบิดา ภายหลังพระเจ้าจะทรงประกาศด้วยพระองค์เองว่าจะตัดหลักการแบบ “โลกนี้” เช่นนี้เสีย (ยรม 31:29, อสค 18:2-3)

เชมกลายเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ (ลก 3:36) และลูกหลานของยาเฟทส่วนใหญ่จะจัดกระจายและทวีมากขึ้น ตามหมู่เกาะและชายฝั่ง (10:5) โนอาห์มีชีวิตต่อไปอีก 350 ปีหลังน้ำท่วม เท่ากับหนึ่งในสามของชีวิตของเขา หากมองว่าช่วงเวลาการเตรียมน้ำท่วมและสร้างเรือคือ 120 ปี (เทียบ 6:3)

ชีวิตหลังน้ำท่วมที่เขาได้รับก็ไม่ได้สั้นเลย เหมือนกับชีวิตแห่งพระพรที่โยบได้รับหลังความทุกข์ยาก ซึ่งยาวนานกว่าช่วงเวลาที่เขาทนทุกข์ (โยบ 42:16)

บทที่ 10

ลูกหลานของยาเฟท

ปฐมกาล 10:1-5

ในพระคัมภีร์ การมีลูกหลานตั้งอยู่บนพระพรของพระเจ้าเสมอ ยาเฟหมีบุตรชายเจ็ดคนและหลานชายเจ็ดคน
ในบรรดาบุตรชาย โกลเมอร์ถูกกล่าวถึงในฐานะชนชาติหนึ่งในเอเสเคียล 38:6 และมาดายเป็นบรรพบุรุษของ “ชาวมีเดีย”
(2พงษ 17:6) จากหลานทั้งเจ็ดนั้น ชนชาติต่าง ๆ แยกออกไป และแต่ละกลุ่มมีดินแดนและภาษาของตน

ลูกหลานของฮาม

ปฐมกาล 10:6-20

คูชเป็นบุคคลที่เป็นตัวแทนของแอฟริกาตะวันออกเฉียงเหนือ และมีสราอิมเป็นคำฮีบรูที่โดยทั่วไปหมายถึงอียิปต์
มีการอธิบายอย่างละเอียดว่านิมโรดในข้อ 8 หมายถึงบุคคลใดในประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้
แต่ยากจะยืนยันว่าเป็นคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ ความสามารถโดดเด่นของนิมโรด รวมทั้งบาเบลและเมืองใหญ่ผ่านเขา
ก็เป็นพระพรอีกอย่างหนึ่งของพระเจ้า เราอาจสงสัยว่าลำดับวงศ์ของคานาอัน บุตรของฮามผู้ถูกสาปเป็นอย่างไร
แต่คานาอันมีลูกหลานมากเป็นอันดับสองในบรรดาทุกคนที่ปรากฏในบทที่ 10 (ข้อ 15-18, เทียบ
อันดับแรกคือโยกทาน) โนอาห์สาปแช่งหรือทูลขอคำสาป แต่พระเจ้าประทานพระพรเรื่องบุตรแก่คานาอัน

ลูกหลานของเซม

ปฐมกาล 10:21-32

เพราะอับราฮัมจะมาจากเชื้อสายของเซม ลำดับวงศ์ของเซมจึงถูกวางไว้ท้ายสุดอย่างมีความสำคัญ ข้อ 21
กล่าวถึงเอเบอร์ซึ่งเป็นรุ่นที่สามในลูกหลานของเซมก่อน เพื่อแสดงว่าเอเบอร์เป็นบุคคลสำคัญ ในสมัยเปเลก
บุตรของเอเบอร์ โลกถูกแบ่งออก ความหมายของวลี “โลกถูกแบ่งออก”
หรือ “แผ่นดินถูกแบ่ง” ไม่ชัดเจนนัก แต่เวนแฮมเห็นว่าวลีนี้เกี่ยวข้องกับการกระจายของชนชาติต่าง ๆ
อันเกิดจากเหตุการณ์หอบาเบลที่จะแนะนำในบทที่ 11 บุตรของโยกทานในข้อ 26-29 มีสิบสามคน
และชื่อของพวกเขาชี้ถึงกลุ่มชนอาหรับ (เทียบ คำอธิบายของแฮมิลตันวิเคราะห์ชนชาติต่าง ๆ ตามชื่อเหล่านี้ย่อ)

บทที่ 11

ผู้สร้างหอบาเบล

ปฐมกาล 11:1-9

ในข้อ 2 ประธานไม่ได้ถูกระบุไว้ แต่มีผู้คนที่เคลื่อนย้ายไปทางตะวันออกและตั้งถิ่นฐานในที่ราบชินาร์
ชินาร์หมายถึงแผ่นดินเมโสโปเตเมีย เมโสโปเตเมียในตอนแรกถูกเรียกว่า “สุเมอร์” และภายหลังถูกเรียกว่า “บาบิโลน”
ผู้ที่ตั้งถิ่นฐานในชินาร์กล่าวกันว่าจะสร้าง “หอ [มิกดาล]” สูงยอดถึงฟ้า (เทียบ ฉธบ 1:28)
เพื่อสร้างชื่อให้ตนเองและไม่ให้ผู้คนกระจัดกระจาย (ข้อ 4, เทียบ [มิกดาล] หมายถึงหอคอยหรือป้อมที่มีการป้องกัน,
เทียบ วนฉ 8:9 แปลว่า “หอคอย”) แต่เป้าหมายของพวกเขาที่ไม่ต้องการให้ผู้คนกระจัดกระจายขัดกับพระบัญชาของพ

พระเจ้าให้ทวีมากและเต็มแผ่นดิน (9:1)

พระเจ้าทรงถือว่าแผนของ “บุตรมนุษย์” (ข้อ 4) เป็นเรื่องจริงจัง

พระองค์ทรงแสดงความเร่งด่วนว่าต้องหยุดพวกเขาเสียตั้งแต่ตอนนี้ (ข้อ 6)

และตรัสว่าจะเสด็จลงไปทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงกระจายพวกเขาไปทั่วพื้นแผ่นดิน

และพวกเขาก็หยุดสร้าง “เมือง/นคร [อีร์]” นั้น (ข้อ 8)

“การที่พระเจ้าทรงกระจายผู้สร้างเหล่านี้ออกไปบอกเป็นนัยว่ามีบางสิ่งมากกว่าความหยิ่งโสเกี่ยวข้องอยู่

ที่นี่เราเห็นว่าพระประสงค์ของพระเจ้าไม่เพียงถูกสั่นคลอนโดยมนุษย์ที่พยายามเป็นพระเจ้าเท่านั้น

แต่ยังถูกต้านโดยมนุษย์ที่ ‘ต้องการสร้างความปลอดภัยด้วยความเหมือนกันและการรวมศูนย์อำนาจ’

เรื่องนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งของ ‘ความพยายามอันไร้ประโยชน์ของมนุษย์ที่จะสร้างเมืองโดยปราศจากพระเจ้าเพื่อให้ได้ความปลอดภัย’” (แฮมิลตัน, 401-402)

ลำดับวงศ์ของลูกหลานเซม

ปฐมกาล 11:10-32

ลำดับวงศ์ของเซมในข้อ 10-20 พิจารณา 10 ชั่วอายุโดยเน้นบุตรหับปีไปจนถึงอับรามและโลท ส่วนข้อ 21-32

กล่าวถึงลำดับวงศ์ของเซมเพียงห้าชั่วอายุ แต่ลึกกว่า ในข้อ 31 ด้วยเหตุผลบางอย่าง เทราห์พาอับราม ซาราย

และโลทหลานชายออกจาก “เอร์ของชาวเคลเดีย” เพื่อมุ่งหน้าไปคานาอัน แต่ไปตั้งถิ่นฐานที่ฮาราน แฮมิลตันเสนอว่า

“ทั้งเอร์และฮารานต่างเป็นศูนย์กลางที่การนมัสการดวงจันทร์เฟื่องฟู ดังนั้น

อับรามน่าจะใช้ชีวิตช่วงสำคัญในสภาพแวดล้อมทางเทววิทยาที่เต็มไปด้วยพิธีกรรมซึ่งมุ่งเน้นการนมัสการดวงจันทร์”

(409)

บทที่ 12

การทรงเรียกอับราม

ปฐมกาล 12:1-9

เทราห์บิดาของอับรามเสียชีวิตเมื่ออายุ 205 ปี และในเวลานั้นอับรามมีอายุ 135 ปี (11:26, 32) แต่ข้อ 4

กล่าวว่าอับรามอายุ 75 ปีเมื่อออกจากฮาราน จึงดูไม่สอดคล้องกับคำเทศนาของสเทเฟนในกิจการ 7:4 เกี่ยวกับเรื่องนี้

เอฟ. เอฟ. บรูซสนับสนุนความน่าเชื่อถือของกิจการโดยยึดตามเบญจบรรณฉบับสะมาเรีย

ซึ่งถือว่าเทราห์เสียชีวิตเมื่ออายุ 145 ปี

พระเจ้าทรงบัญชาอับรามด้วยพระองค์เองว่า “...จงไปยังแผ่นดินที่เราจะสำแดงแก่เจ้า” และทรงประทานพระสัญญา

(ข้อ 2-3) พระสัญญาของพระเจ้าประกอบด้วยเจ็ดส่วน

☐ พระองค์จะทรงทำให้อับรามเป็น “ประชาชาติ [โกย]” ใหญ่ (เทียบ 18:18) [โกย] ต่างจาก [อัม]

ซึ่งหมายถึงประชาชนหรือชนชาติ เพราะรวมแนวคิดเรื่องรัฐบาลและดินแดนไว้ด้วย

☐ พระองค์จะทรงอวยพรอับราม

☐ พระองค์จะทรงทำให้นามของอับรามมีชื่อเสียงหรือยิ่งใหญ่ เรื่องนี้ตั้งใจเปรียบต่างกับเหตุการณ์หอบาเบล

ในเหตุการณ์หอบาเบล ผู้คนทำเพื่อตนเองและนามของตนเอง แต่พระเจ้าจะทรงกระทำเพื่อนามของอับราม

☐ จงเป็นพระพร/จงดำรงอยู่เป็นพระพร (รูปคำสั่ง) คำสั่งนี้ขึ้นอยู่กับการอ้างครั้งแรกในข้อ 1 “โครงสร้างนี้เชื่อมคำสั่งแรก

‘จงไป’ เข้ากับคำสั่งที่สอง ‘จงเป็น’ ในเชิงเหตุผล ถ้าอับรามอยู่ที่ฮาราน เขาไม่อาจเป็นพระพรได้ แต่ถ้าอับรามออกไป

เขาจะเป็นพระพร” (แฮมิลตัน, 421)

☐ พระองค์จะทรงอวยพรผู้ที่อวยพรอับราม

☐ พระองค์จะทรงสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งอับราม

☐ ดังนั้น “ทุกตระกูล [มิชปาคาห์]” บนแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า (เทียบ กท 3:8

“พระคัมภีร์รู้ล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

จึงประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ประชาชาติทั้งปวงจะได้รับพระพรเพราะเจ้า”)

อับรามออกเดินทางตามพระวณะของพระเจ้าด้วยความเชื่อ (ข้อ 4, เทียบ ฮบ 11:8)

เขาเข้าไปในแผ่นดินคานาอันและตั้งถิ่นฐานที่เชเคม ซึ่งอยู่ระหว่างภูเขอาบาลกับภูเขากิริซิม (ข้อ 5-6)

พระเจ้าทรงปรากฏแก่อับรามที่นั่นเป็นครั้งแรก และทรงสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินนี้ “แก่เชื้อสายของเจ้า” (ข้อ 7,

เทียบ กาลาเทีย 3:16 ดีความ “เชื้อสาย” นี้ว่าเป็นพระคริสต์)

พระสัญญานี้ชัดเจนว่ากันโลฟผู้มากับอับรามออกไป อับรามสร้างแท่นบูชาที่นั่น

แล้วเคลื่อนย้ายไปตั้งถิ่นฐานระหว่างเบธเอลกับอัย และสร้างแท่นบูชาที่นั่นด้วย วลี “ร้องออกพระนามพระยาห์เวห์”

(ข้อ 8, เทียบ 4:26) หมายถึงการนมัสการพระเจ้า

อับรามและซารายในอียิปต์

ปฐมกาล 12:10-20

อับรามลงไปอียิปต์เพราะกันดารอาหาร และที่นั่นเกิดเหตุการณ์ที่เขาหลอกว่าภรรยาของตนเป็นน้องสาว ในข้อ 17

พระเจ้าทรงแทรกแซงด้วย “ภัยพิบัติใหญ่ต่อฟาโรห์และราชสำนักของเขา” เพื่อปกป้องภรรยาของอับราม

ฟาโรห์เข้าใจความหมายของภัยพิบัติที่พระเจ้าทรงนำมา และเรียกอับรามมาดำเนิน (ข้อ 18-19)

แต่ไม่มีการบันทึกปฏิกริยาหรือคำพูดของอับราม อับรามคิดอย่างไรขณะเฝ้าดูภรรยาของตนถูกนำไปเป็นภรรยาของฟาโรห์? เป็นเพียงเพราะกลัวตายเท่านั้นหรือ? (เทียบ ข้อ 12-13, 20:11)

ในเรื่องเล่านี้ อับรามปรากฏเป็นคนต่ำช้าหรือไร้ความรับผิดชอบ

ส่วนกษัตริย์อียิปต์ถูกนำเสนอว่าเป็นผู้มีความไวทางศีลธรรมสูง “การเคลื่อนไหวจากกันดารอาหาร - การพำนัก - การถูกจับไป - การกลับมา คาดการณ์ถึงส่วนอื่นของพระคัมภีร์

ลำดับเดียวกันนี้ปรากฏชัดในประสบการณ์ของโมเสสและการอพยพ

และลำดับเหตุการณ์นี้ก็คล้ายมากกับเหตุการณ์สมัยถูกเนรเทศเมื่อเวทีกฎมิตาสตรีย้ายไปบาบิโลน

ในทุกเหตุการณ์เหล่านี้ ความไม่ชอบธรรมของมนุษย์อยู่ใต้ความสัตย์ซื่อของพระยาห์เวห์ เช่นนี้

ประสบการณ์ช่วงแรกของอับรามจึงมองล่วงหน้าไปถึงชะตากรรมของลูกหลานอับรามในสองจุดสำคัญของประวัติศาสตร์” (แฮมิลตัน, 435)

บทที่ 13

การแยกจากกันของโลทกับอับราม

ปฐมกาล 13:1-18

อับรามออกจากอียิปต์ซึ่งชีวิตของเขาถูกคุกคาม และกลับไปยัง “ระหว่างเบธเอลกับอัย”

ที่ซึ่งเขาเคยตั้งถิ่นฐานและสร้างแท่นบูชาเป็นครั้งแรก เขาร้องออกพระนามพระยาห์เวห์อีกครั้งที่นั่น (เทียบ 12:8)

อับรามกลับใจและฟื้นฟูความเชื่อหรือไม่? พระคัมภีร์เจียบเกี่ยวกับเรื่องนี้

อับรามได้รับฝูงสัตว์จำนวนมากจากฟาโรห์ในอียิปต์ (12:16)

บัดนี้อับรามกับโลทไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้เพราะทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา

อับรามวางสิทธิพิเศษของตนเหนือแผ่นดินที่ได้รับพระสัญญาไว้ (12:7) และให้สิทธิ์เลือกก่อนแก่โลท

ลักษณะความเป็นผู้ใหญ่เช่นนี้ต่อมาพบในอิสอัคบุตรของเขาด้วย (26:21-22)

โลทใช้สิทธิ์ที่อับรามมอบให้เลือกแผ่นดินที่ดีคือที่ราบลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมด (ข้อ 10-11)

แต่ไม่จำเป็นต้องมองว่าการเลือกของเขาตั้งอยู่บนความโลภ โลทไม่อาจรู้ล่วงหน้าได้ว่าชาวเมืองโสโดมชั่วร้ายต่อพระพักตร์พระเจ้า (ข้อ 13) และภายหลังโสโดมกับโกโมราห์จะถูกพิพากษา อับรามยอมเสียสละให้โลท

และพระเจ้าตรัสกับอับรามด้วยพระองค์เองว่าจะประทานแผ่นดินคานาอัน “แก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า” (ข้อ 15)

อีกทั้งทรงสัญญาว่าจะทำให้เชื้อสายของเขามากเหมือนผงคลีดิน (ข้อ 16)

อับรามตอบสนองต่อพระสัญญาของพระเจ้าด้วยการสร้างแท่นบูชาที่เฮโบรน (ข้อ 18)

บทที่ 14

กษัตริย์สี่องค์ต่อสู้กับกษัตริย์ห้าองค์

ปฐมกาล 14:1-12

กษัตริย์ห้าองค์ในข้อ 2 รับใช้กษัตริย์สี่องค์ในข้อ 1 อยู่สิบสองปีแล้วจึงกบฏ
กษัตริย์สี่องค์ที่อยู่กับเคโดร์ลาโอเมอร์เผชิญหน้ากษัตริย์ห้าองค์เพื่อปราบพวกเขา (ข้อ 8-9)
ในบรรดากษัตริย์ห้าองค์นั้นมีกษัตริย์แห่งโสโดมและโกโมราห์อยู่ด้วย และหลังพ่ายแพ้ในสงคราม
พวกเขาถูกยึดทรัพย์สินและอาหาร ส่วนโลทก็ถูกจับไปเป็นเชลย

การช่วยโลทให้พ้น

ปฐมกาล 14:13-16

เมื่ออับรามได้ยินว่าโลทหลานชายถูกจับไปเป็นเชลย เขารีบพาทหารที่ฝึกแล้ว 318
คนออกติดตามเคโดร์ลาโอเมอร์และพันธมิตรของเขา ปราบพวกเขา และนำโลท ครอบครัวของโลท
รวมทั้งทรัพย์สินกลับคืนมา ไม่ง่ายที่จะเข้าใจว่ากองกำลังของอับรามเอาชนะกษัตริย์ผู้เข้มแข็งในสมัยนั้นได้อย่างไร
แต่สิ่งที่ชัดเจนคือเรื่องชัยชนะในสงครามนี้แสดงว่าพระเจ้าทรงสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งอับราม

อับรามพบกษัตริย์สององค์

ปฐมกาล 14:17-24

เมื่ออับรามกลับมาหลังชัยชนะ เขาได้รับการต้อนรับจากกษัตริย์แห่งโสโดมและกษัตริย์แห่งซาเลม
โดยเฉพาะเมลคีเซเดค กษัตริย์แห่งซาเลม ถูกแนะนำว่าเป็นปุโรหิตของ “พระเจ้าผู้สูงสุด [เอล เอลโยน]” (ข้อ 18)
และเขาอวยพรอับรามในพระนามของ [เอล เอลโยน] ข้อ 22 ระบุว่า [เอล เอลโยน]
เป็นองค์เดียวกับพระยาห์เวห์พระเจ้า (เทียบ สดต 78:35 “พระเจ้าผู้สูงสุด [เอล เอลโยน]”)
อับรามถวายหนึ่งในสิบแก่เมลคีเซเดค (ข้อ 20, เทียบ ฮบ 7:4) ภายหลัง
ฮีบรูตีความว่าฐานะปุโรหิตของพระคริสต์เป็นไปตามแบบของเมลคีเซเดค (เทียบ ฮบ 5:6-11, 6:20-7:17, สดต 110:4)
ข้อ 21-24 แสดงคำสารภาพความเชื่อของอับราม ต่างจากครั้งที่เขาได้ความมั่งคั่งจากการหลอกว่าภรรยาเป็นน้องสาวใน
อียิปต์ (12:16) ครั้งนี้อับรามปฏิเสธสถานการณ์ที่เขาอาจร้ายขึ้นจากรางวัลของกษัตริย์แห่งโสโดม

บทที่ 15

พระสัญญาแห่งพันธสัญญา

ปฐมกาล 15:1-6

พระเจ้าตรัสกับอับรามในนิมิตว่า “เราเป็นโล่ หรือผู้คุ้มครองของเจ้า และเป็นบำเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า”
อับรามปฏิเสธรางวัลจากกษัตริย์แห่งโสโดม แต่บัดนี้พระเจ้าประกาศว่าพระองค์เองจะทรงเป็น “บำเหน็จ [ชาคาร์]”

ของอับราม แม้พระเจ้าจะทรงประกาศพระคุณอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ อับรามก็ยังทูลถามพระเจ้าด้วยคำถามที่ท้าทายว่า “พระองค์จะประทานอะไรแก่ข้าพระองค์? ข้าพระองค์ไม่มีบุตร”

(ข้อ 2) “พระองค์ไม่ได้ประทานเชื้อสายแก่ข้าพระองค์” (ข้อ 3) อับรามคร่ำครวญว่าหากพระเจ้าไม่ประทานบุตรให้คนที่เกิดในบ้านของเขา คือเอลีเอเซอร์ ก็จำเป็นต้องเป็นทาส และเขาย้ำว่าเขาไม่มีเชื้อสายทางกาย

ต่อความสงสัยและคำคร่ำครวญของอับราม พระเจ้าทรงตอบชัดเจนว่า “คนที่เกิดจากตัวเจ้าเองจะเป็นทายาทของเจ้า”

(ข้อ 4) แล้วพระเจ้าทรงพาอับรามออกไปข้างนอกให้มองดูดวงดาวบนฟ้า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น”

คือจะมากมายเช่นนั้น ข้อ 6 เป็นคำกล่าวที่จะถูกนำไปใช้สอนเรื่อง “การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ”

อย่างสำคัญในพันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะในโรม “อับรามเชื่อพระยาห์เวห์

และพระยาห์เวห์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา” (เทียบ โรม 4:3, 9, 22, กท 3:6-9)

อับรามเชื่อพระสัญญาของพระเจ้า “สิ่งที่กระตุ้นความเชื่อของอับรามย่อมเป็นพระสัญญาของพระเจ้า

และพระสัญญานี้คือสิ่งที่กระตุ้นความเชื่อ” (แฮมิลตัน)

พิธีพันธสัญญา

ปฐมกาล 15:7-21

พระเจ้าทรงทำ “พันธสัญญา [บริท]” กับอับราม (ข้อ 18) ในข้อ 7 ก่อนจะทรงทำพันธสัญญา

พระเจ้าทรงเปิดเผยพระอัตลักษณ์ของพระองค์เอง โดยเฉพาะสำหรับคู่พันธสัญญา พระเจ้าคือพระเจ้าผู้

“ทรงนำออกมา [ยาสซา]” จุดประสงค์คือเพื่อประทานแผ่นดินคานาอันให้

ถ้อยคำเช่นนี้ปรากฏแบบเดียวกันในพันธสัญญาซีนายผ่านโมเสส พระเจ้าคือพระเจ้าผู้ “ทรงนำ [ยาสซา]”

อิสราเอลออกจากอียิปต์ (อพย 20:2) เลวีนิติ 25:38 เน้นว่าพระองค์คือผู้ทรง “นำออกมา”

จากแผ่นดินอียิปต์เพื่อประทานแผ่นดินคานาอัน ต่อคำประกาศอันสง่างามของพระเจ้า

อับรามตอบด้วยน้ำเสียงสงสัยคล้ายข้อ 2 ว่า “ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าจะได้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์?”

(ข้อ 8) แต่พระเจ้าไม่ทรงดำหั้นคำถามที่ซื่อตรงนี้ กลับทรงรับรองพระสัญญาของพระองค์ด้วยคำปฏิญาณผ่านพิธีพันธ

สัญญา อับรามแยกสัตว์ออกเป็นสองซีกตามพระวาทะของพระเจ้าและเฝ้าดูอยู่ ในข้อ 12

ไม่จำเป็นต้องมองว่าสาเหตุที่อับรามเข้าสู่ “หลับลึก”

หรือมีความกลัวมาถึงเขานั้นมาจากความผิดทางศีลธรรมของอับราม ยิ่งกว่านั้น

คำพยากรณ์ว่าลูกหลานของอับรามจะทนทุกข์ 400 ปี (ข้อ 13)

ก็ไม่อาจเกิดจากความผิดของอับราม พระเจ้าทรงกำหนดความทุกข์และการปลดปล่อย (ข้อ 14)

ของลูกหลานอับรามตามเวลาของพระองค์ (เทียบ ข้อ 16) ข้อ 13-14

ทำให้ชัดเจนว่าพระสัญญาเรื่องแผ่นดินที่ประทานแก่อับรามจะเกิดขึ้นอย่างน้อย 400 ปีให้หลัง

นักวิชาการมีความเห็นแตกต่างกันว่าคบเพลิงของพระเจ้าที่ผ่านระหว่างขึ้นเนื้อสัตว์ที่ถูกผ่าในข้อ 17 หมายถึงอะไร

นักวิชาการบางคนเปรียบเทียบเยเรมีย์ 34:18 กับรูปแบบพันธสัญญาในตะวันออกไกลโบราณ

เช่นสนธิสัญญาอาลาอัลระหว่างยาริมลิมกับอับบันในศตวรรษที่ 17 ก่อนคริสตกาล

และเสนอว่ามีลักษณะ“สาปแช่งตนเอง” แต่เวนแฮม แฮมิลตัน และนักวิชาการอีกหลายคนเห็นว่าเป็นการให้สัตยาบันพันธสัญญาแต่ไม่ได้หมายถึง “การสาปแช่งตนเอง” คือคำสาปว่าหากรักษาสัญญาไม่ได้

ตนจะถูกฆ่าเหมือนสัตว์เหล่านี้ อย่างไรก็ตาม สิ่งพิเศษคือ

พระเจ้าทรงรับรองด้วยคำปฏิญาณว่าจะประทานแผ่นดินของชนสืบเผ่าในคานาอันให้ (ข้อ18-21)

แต่ไม่ได้ทรงวางหน้าที่ใด ๆ แก่อับราฮัม

บทที่ 16

ความขัดแย้งภายในครอบครัว

ปฐมกาล 16:1-6

เวลาผ่านไปนานเท่าใดหลังจากพระสัญญาของพระเจ้า? ข้อ 3 กล่าวว่าเป็นเวลาที่ยอห์นอับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันเกินสิบปีแล้ว ซารายภรรยาของอับราฮัมรู้ว่าตนไม่สามารถให้กำเนิดบุตร

จึงให้อับราฮัมหลับนอนกับสาวใช้ชาวอียิปต์คือฮาการ์ ในตะวันออกไกลโบราณมีธรรมเนียมการสมรสเช่นนี้

โดยเฉพาะประมวลกฎหมายฮัม

มูราปิกกล่าวว่า หากทาสหญิงที่ให้กำเนิดบุตรแก่เจ้านายอย่างตนเองเสมอกรรยานาย ก็สามารถให้เธอกลับเป็นทาสได้อีก

หลังตั้งครรภ์ ฮาการ์ดูหมิ่นซาราย (ข้อ 4) ซารายร้องทุกข์ต่ออับราฮัม และเมื่อได้รับอนุญาตจากอับราฮัม

เธอก็ข่มเหงฮาการ์ (ข้อ 6)

การเกิดของอิสมาเอล

ปฐมกาล 16:7-16

“ทูตของพระยาห์เวห์” พบฮาการ์ผู้หลบหนี และสัญญาว่าเชื้อสายของเธอจะทวีมากขึ้น (ข้อ 10)

พร้อมทั้งสั่งให้เธอกลับไปหานายหญิงคือซาราย เกี่ยวกับ “ทูตของพระยาห์เวห์”

แฮมิลตันพิจารณาข้อความสำคัญในพันธสัญญาเดิมและสรุปว่า “ดังนั้นจึงชัดเจนว่าทูตของพระยาห์เวห์คือการสำแดงที่มองเห็นได้ของพระยาห์เวห์เอง ทั้งในรูปมนุษย์หรือรูปไฟ ซึ่งโดยสาระแล้วไม่อาจแยกออกจากพระยาห์เวห์ได้

ทูตของพระยาห์เวห์เป็นการแสดงออกของพระเจ้ามากกว่าจะเป็นเพียงตัวแทนของพระเจ้า” (507) ข้อ 13

เป็นถ้อยคำที่น่าประหลาดใจ หากแปลตรงใกล้ต้นฉบับจะได้ว่า

“ฮาการ์เรียกพระนามของผู้ที่ตรัสกับนางว่าพระยาห์เวห์ เพราะว่า

ข้าพเจ้าได้เห็นหลังของผู้ที่ทอดพระเนตรข้าพเจ้าจริงหรือ?” (แฮมิลตัน) ในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

มีเพียงฮาการ์เท่านั้นที่ตั้งพระนามให้พระเจ้า เมื่อสาวใช้ของเลอห์และราเชล ภรรยาของยาโคบ ให้กำเนิดบุตร

ทั้งสองคนตั้งชื่อด้วยตนเอง (30:6-7, 11, 13) แต่แม้สาวใช้ของซารายจะให้กำเนิดบุตร อับรามเป็นผู้ตั้งชื่อ (ข้อ 15) สิ่งนี้บอกเป็นนัยว่าเป้าหมายของซาราย (“บางทีข้าพเจ้าจะได้บุตรโดยนาง” 16:2) ไม่สำเร็จ

บทที่ 15

หลังจากพันธสัญญาบทที่ 15 ผ่านไปประมาณ 14 ปี อับรามมีอายุ 99 ปีแล้ว

ปฐมกาล 15:1

และซารายก็มีอายุ 90 ปีแล้ว (ข้อ 17) ดังที่ข้อ 17-18 แสดงให้เห็น อับรามไม่ได้คาดหวังเลยว่าจะมีบุตรผ่านซาราย ในเวลานั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่อับรามอีกครั้ง (เทียบ 12:7, 18:1) พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์ว่าเป็น “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (เทียบ อพย 6:3) และทรงสั่งให้อับรามดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์และเป็นคนไร้ตำหนิ (ข้อ 1)

“[คำสั่ง] พิเศษนี้เรียกร้องความรับผิดชอบทางจริยธรรมอยู่บ้าง แม้จะเน้นลักษณะฝ่ายเดียวของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัม แต่เพื่อให้พันธสัญญาครบบริบูรณ์ ความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาใด ๆ ก็เรียกร้องหน้าที่ของทั้งสองฝ่าย” (แฮมิลตัน, 519)

สำนวนตรงตัวว่า “จงดำเนินต่อหน้าเรา และจงไร้ตำหนิ หรือจงอยู่ในสภาพไร้ตำหนิ” ไม่ได้เรียกร้องเพียงความสมบูรณ์ทางศีลธรรมหรือลักษณะนิสัย แต่หมายถึงการอุทิศตนในฐานะผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์และสมควรแก่เจ้านาย คำว่า “ไร้ตำหนิ” [ทามิม] เป็นคำที่เคยใช้กับโนอาห์ (6:9) และรวมแนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์

หรือความซื่อตรงไว้ด้วย (เทียบ ยชว 24:14, สดด 18:23) หลังคำสั่งว่า “จงไร้ตำหนิ” มีถ้อยคำเรื่องพันธสัญญาและพระสัญญาว่าจะทรงให้ทวีมากขึ้น (ข้อ 2) แต่การเชื่อฟังคำสั่งไม่ได้เป็นเงื่อนไขสำหรับการสถาปนาพันธสัญญา พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอับรามก่อน และคำสั่งให้ดำเนินอย่างสมบูรณ์เป็นเพียงเครื่องมือเพื่อเป้าหมายของพันธสัญญา พันธสัญญานี้เป็น “พันธสัญญานิรันดร์”

(ข้อ 7, 13, 19) กล่าวอีกอย่างหนึ่ง คือเป็นพันธสัญญาที่พระเจ้าผู้ทรงเริ่มต้นพันธสัญญาจะทรงรับผิดชอบและทำให้พระสัญญาสำเร็จจนถึงที่สุด ดังที่ถกเถียงในพิธิพันธสัญญาบทที่ 15 (เทียบ แฮมิลตันชอบแปลคำว่า “ตั้งไว้” ในข้อ 7 ว่า “รักษาไว้”)

“แน่นอน พระเจ้าทรงคาดหวังการกระทำจากอับราฮัม แต่ความคาดหวังนี้ไม่ได้เป็นรากฐานที่ทำให้พระเจ้าสถาปนาและรับรองพันธสัญญากับอับราฮัม ตรงกันข้าม พันธสัญญาดำรงอยู่ด้วยการอุทิศพระองค์ส่วนพระองค์ของพระเจ้า และในพันธสัญญานี้พระเจ้าทรงผูกพระองค์เองไว้กับพระสัญญาที่ทรงให้แก่อับราฮัม ซึ่งปลายทางยังไม่ปรากฏ” (แฮมิลตัน, 523-524)

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่ออับรามเป็น “อับราฮัม” พร้อมกับพระสัญญาว่าจะให้เขาเป็น “บิดาของประชาชาติมากมาย [โกย]” (ข้อ 4-5) พระสัญญาในข้อ 6 ถูกทำให้เป็นรูปธรรมและเข้มแข็งยิ่งขึ้น เพราะไม่เพียงมีประชาชาติมากมาย แต่จะมีกษัตริย์หลายองค์ออกมาจากเขาด้วย (เทียบ ข้อ 16 พระองค์ทรงสัญญาว่าจะมีกษัตริย์ออกมาผ่านซาร่าห์) อีกทั้งข้อ 7 และ 8 ทำให้พระสัญญาเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้นด้วยถ้อยคำว่าพระเจ้าจะทรงเป็นพระเจ้าของอับราฮัมและเชื้อสายของเขา

บทที่ 17

เครื่องหมายแห่งพันธสัญญา

ปฐมกาล 17:9-14

ที่นี่มีพระบัญชาซึ่งอับราฮัมและเชื้อสายของเขาในฐานะคู่พันธสัญญาต้องรักษา นั่นคือให้รับสัณห์เป็น “เครื่องหมายแห่งพันธสัญญา [โอท]” (ข้อ 11, เทียบ 9:13) สัณห์ต้องกระทำกับเด็กชายทุกคนในทุกชั่วอายุเมื่อครบแปดวัน (ข้อ 12)

สิ่งนี้รวมไม่เพียงลูกหลานทางสายเลือดของอับราฮัมเท่านั้น แต่รวมถึงคนต่างชาติที่ “ซื้อด้วยเงิน” ด้วยขอบเขตของผู้ได้รับประโยชน์จากพันธสัญญาขยายออกไปข้ามชาติพันธุ์และชนชั้น

ผู้ที่ไม่รับสัณห์จะถูกตัดขาดหรือถูกตัดออกจากประชากรแห่งพันธสัญญา (ข้อ 14)

การไม่รับสัณห์คือการไม่ปฏิบัติตามพันธสัญญา และเป็นการทำให้พันธสัญญาเป็นโมฆะ

ซาร่าห์และอิสอัค

ปฐมกาล 17:15-22

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อซาราย ผู้เป็นมารดาแห่งบรรพชนหญิงด้วย พระเจ้าจะทรงอวยพรซาร่าห์ ไม่เพียงให้เธอคลอดบุตรในปีถัดไป (ข้อ 21) แต่ยังให้เธอเป็น “มารดาของประชาชาติมากมาย”

ด้วย (ข้อ 16) เมื่ออับราฮัมได้ยินพระสัญญาว่าซาร่าห์จะคลอดบุตร เขาก็เกิดความสงสัย เสียงหัวเราะของเขามาก่อนเสียงหัวเราะของซาร่าห์ในบทที่ 18 ข้อ 7 และเชื่อมโยงกับชื่อของบุตรคืออิสอัค ซึ่งหมายถึง “เขาหัวเราะ”

ข้อ 20 เป็นพระสัญญาเกี่ยวกับอิซมาเอล แต่พันธสัญญาจะดำเนินต่อผ่านอิสอัค (ข้อ 21)

แอมิลตันกล่าวเกี่ยวกับการเลือกอันเป็นพระราชอำนาจสูงสุดของพระเจ้าว่า

“รายการพระสัญญาที่ให้แก่อิซมาเอลแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ปฏิเสธอิซมาเอลในฐานะทายาทแห่งพันธสัญญาเพราะอิซมาเอลเป็นคนบาป อิซมาเอลไม่ได้สูญเสียสิทธิพิเศษเพราะขาดคุณสมบัติในบางด้าน แม้ไม่ได้ตัดการกระทำของมนุษย์ออกไปทั้งหมด แต่พระสัญญาของพระเจ้าโดยพื้นฐานแล้วไม่มีเงื่อนไข

พระราชอำนาจสูงสุดของพระเจ้าตัดสินว่าจะเลือกบุตรคนนี้หรือบุตรคนนั้น โดยไม่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตส่วนบุคคลเลย”(537-538)

ในข้อ 22 ถ้อยคำที่ว่าพระเจ้าทรง “เสด็จขึ้นไปจาก” อับราฮัมหลังจากตรัสกับเขาเสร็จ เป็นการบรรยายการสิ้นสุดของการสำแดงพระองค์ (เทียบ 35:13, อสค 11:24)

สื่อนัดของอับราฮัมและอิซมาเอล

ปฐมกาล 17:23-27

ในวันนั้น อับราฮัมทำสื่อนัดแก่ผู้ชายทุกคนในบ้านของเขา รวมทั้งอิซมาเอล ตามพระวาทะของพระเจ้า เมื่อมาถึงพันธสัญญาใหม่ สื่อนัดนี้ถูกเน้นในความหมายฝ่ายวิญญาณ (เทียบ ฟป 3:3, คส 2:11-13, รม 2:28-29, 1คร 7:19, กท 5:6)

ต้องจำไว้ว่าสื่อนัดฝ่ายวิญญาณนี้ คือสื่อนัดของใจ ถูกเน้นมาตั้งแต่พันธสัญญาเดิมแล้ว (เทียบ ลนต 26:41, ฉธบ 10:16, 30:6, ยรม 4:4, อสค 44:7, 9)

บทที่ 18

อับราฮัมในฐานะเจ้าบ้าน

ปฐมกาล 18:1-15

พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่อับราฮัมในรูปมนุษย์ (ข้อ 1-2, 13) อับราฮัมคงไม่รู้ตั้งแต่แรกว่าชายสามคนนั้นคือพระเจ้า และทูตสวรรค์ เขาต้อนรับผู้เดินทางในฐานะเจ้าบ้านโดยไม่รู้ตัว (เทียบ ฮบ 13:2) แต่ภายหลังเขาคงตระหนักว่าชายผู้นั้นคือพระเจ้า หรืออย่างน้อยเป็นสิ่งมีชีวิตฝ่ายพระเจ้า ในข้อ 10 พระเจ้าตรัสอย่างเจาะจงกับอับราฮัมว่าเขาจะมีบุตรผ่านซาร่าห์ ผู้เขียนอธิบายชัดเจนว่าซาร่าห์หมด “ประจำเดือนของผู้หญิง” แล้ว (ข้อ 11) ซาร่าห์ที่แอบฟังอยู่สงสัยว่าตนจะมีบุตรได้และหัวเราะ (ข้อ 12-13) เสียงหัวเราะของเธอเป็นเรื่องสามัญสำนึก และก่อนจะได้ยินคำดำนิจากพระเจ้า เธอคงถือว่าพระวาทะนั้นเป็นเหมือนเรื่องล้อเล่น (เทียบ นักอธิบายบางคนเช่นสไปเซอร์เข้าใจเสียงหัวเราะของซาร่าห์ว่าไม่ใช่เสียงหัวเราะแห่งความไม่เชื่อ แต่เป็น ‘รอยยิ้ม’) พระเจ้าตรัสอีกครั้งว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเอง และซาร่าห์จะมีบุตร (ข้อ 14)

อับราฮัมในฐานะผู้ทูลวิงวอน

ปฐมกาล 18:16-33

“พระยาห์เวห์” ทรงบอกอับราฮัมถึงแผนการพิพากษาโสโดมและโกโมราห์ (ข้อ 20-21) ในพระคำรัสของพระเจ้าเองในข้อ 17-19 พระประสงค์ของพระเจ้าต่ออับราฮัมปรากฏอย่างเป็นรูปธรรม

พระเจ้าไม่เพียงทรงทำให้ “ทุกประชาชาติ” ได้รับพระพรผ่านอับราฮัมเท่านั้น
แต่ยังทรงเลือกเขาเพื่อให้ผู้ที่เป็นของเขา “รักษาทางของพระยาห์เวห์ โดยทำความชอบธรรม [เศดาคาห์]
และความยุติธรรม [มิชพาห์]”

(ข้อ 19) คำกริยาฮีบรูที่แปลว่า “เลือก” ในข้อ 19 คือ [ยาดา] โดยพื้นฐานหมายถึง “รู้”
และหมายถึงการรู้ผ่านความสัมพันธ์ใกล้ชิด ในแง่ที่การรู้ของพระเจ้ารวมถึงแผนการและการทำให้สำเร็จของพระองค์ต่อ
อีกฝ่าย การแปลว่า “เลือก” จึงเป็นธรรมชาติ ในข้อ 22 อับราฮัมยื่น “ต่อพระพักตร์”

พระเจ้า สิ่งนี้บอกเป็นนัยว่าเขาจะทำหน้าที่เป็นผู้ทูลวิงวอนในฐานะผู้เผยพระวจนะต่อไป (เทียบ ยรม 15:1)
อับราฮัมผู้มีความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาอุทธรณ์ต่อพระลักษณะของพระเจ้า (ข้อ 25
“ผู้พิพากษาทั่วโลกจะไม่ทรงทำความยุติธรรมหรือ?”) และทำหน้าที่แห่งพันธสัญญาของตน
คือรักษาและประกาศความยุติธรรม พระเจ้าทรงจะทำลายโสโดมและโกโมราห์เพื่อสำแดงความยุติธรรม (เทียบ 18:20,
19:13, อสค 16:49-50) แต่อับราฮัมแย้งว่าการทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนอธรรมไม่ใช่ความยุติธรรม
และเขาทูลวิงวอนเพื่อเมืองเหล่านั้น ตามพันธกิจทูลวิงวอนอย่างไม่ลดละของอับราฮัม
พระเจ้าทรงลดจำนวนคนชอบธรรมจาก 50 เป็น 45, 40, 30, 20 และ 10 คน
และตรัสถึงความเป็นไปได้ที่เมืองเหล่านั้นจะไม่ถูกทำลาย คำถามว่าทำไมอับราฮัมไม่ขอลงถึง 5 คนหรือ 1
คนไม่มีความหมาย เขากล่าวถึงจำนวนขั้นต่ำด้วยเหตุผลบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นจำนวนที่น้อยที่สุดของกลุ่มในเมือง
หรือจำนวนขั้นต่ำของชาวอียิวในการนมัสการ เป็นต้น และบัดนี้ผลสุดท้ายขึ้นอยู่กับเมืองโสโดมและโกโมราห์แล้ว

บทที่ 19

โลทในฐานะเจ้าบ้านและผู้ปกป้อง

ปฐมกาล 19:1-11

เมื่อผู้สื่อสารสององค์หรือทูตสวรรค์ [มาลัค] มาถึงโสโดม โลทต้อนรับผู้เดินทางเหล่านี้เหมือนอับราฮัม
การที่โลทนั่งอยู่ที่ประตูเมือง (ข้อ 1) บอกเป็นนัยว่าเขาเป็นหนึ่งในผู้นำของเมือง ตรงกันข้ามกับความเมตตาของโลท
คนในเมืองปฏิบัติต่อผู้เดินทางอย่างหยาบคาย อีกทั้งมองพวกเขาเป็นวัตถุทางเพศและพยายามมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ
พวกเขา (เทียบ คำกริยาที่แปลว่า “จะสมสู่” ในข้อ 5) ก็มีความหมายพื้นฐานว่า “รู้” คือ [ยาดา] เช่นกัน
คำกริยานี้ในข้อ 8 แปลว่า “ใกล้ชิด”) โลทพยายามปกป้อง “ผู้เดินทาง” อย่างจริงจัง (ข้อ 6)
และพยายามรักษาพวกเขาไว้จนถึงที่สุด แต่ยากจะเข้าใจเจตนาที่เขาต้องการปกป้องพวกเขาแม้ต้องเสียสละลูกสาวของ
ตน เขารู้หรือไม่ผู้เดินทางเหล่านี้เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า?

คงไม่ใช่ จริยธรรมของตะวันออกใกล้โบราณโดยพื้นฐานให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของแขกขอ
งตน ถึงอย่างนั้น การกระทำของโลทที่ต้องการส่งมอบลูกสาวของตนก็ไม่อาจได้รับคำชมได้เลย ในข้อ 9
ผู้คนที่ถูกปลุกเร้าด้วยตัณหาทางเพศพุ่งเข้ามาจะพึงประตุ ทูตสวรรค์จึงดึงโลทเข้าไปในบ้านอย่างปลอดภัยและทำให้ผู้ง

นดาบอด เรื่องเล่านี้เปิดเผยว่าโสโดมและโกโมราห์เสื่อมทรามทางศีลธรรมและทางเพศเพียงใดและสมควรถูกทำลายด้วยพระพิโรธของพระเจ้าเพียงใด

โลทกับว่าที่ลูกเขย

ปฐมกาล 19:12-14

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเห็นความรุนแรงของชาวโสโดมด้วยตนเองแล้ว บัดนี้จึงบอกโลทว่าพวกเขาจะทำอะไร และสั่งโลทว่าโลทต้องทำอะไร โลททำตามคำสั่งของทูตสวรรค์และบอกว่าที่ลูกเขยของเขาให้ออกจากเมืองนี้ แต่ลูกเขยเหล่านั้นคิดว่าเขา “พูดเล่น” คำกริยา “พูดเล่น” ที่นี้เป็นคำเดียวกับที่ใช้ในบทที่ 17 และ 18 เมื่ออับราฮัมและซาราห์ “หัวเราะ”

หลังได้ยินการประกาศเรื่องการเกิดของอิสอัค ลูกเขยเหล่านั้นคงหัวเราะเพราะคิดว่าการล่มสลายอย่างฉับพลันของเมืองโสโดมเป็นเรื่องเหลวไหล

โลทออกจากโสโดม

ปฐมกาล 19:15-22

ทูตสององค์มาถึงโสโดมในเวลาเย็น (19:1) เช้าวันต่อมา ทูตสวรรค์เร่งให้โลทออกจากเมืองโสโดมพร้อมครอบครัว แต่โลทกลับชักช้าด้วยเหตุผลบางอย่าง ซึ่งตรงกันข้ามกับการเชื่อฟังทันทีของอับราฮัม (22:3)

หากปล่อยให้โลทชักช้าอยู่เช่นนั้น เขาคงพินาศไปพร้อมกับเมืองโสโดม แต่พระเจ้าทรงนำเขาและครอบครัว คือภรรยาและลูกสาวสองคน ออกไปไว้นอกเมืองด้วยพระเมตตา (ข้อ 16)

ข้อความไม่ได้เน้นความชอบธรรมของโลท ตรงกันข้าม กลับเน้นว่าพระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัมและทรงช่วยชีวิตโลทไว้ (ข้อ 29) ลักษณะนิสัยของโลทปรากฏชัดในคำตอบของเขาต่อคำของทูตสวรรค์ที่บอกให้หนีไปไกลถึงภูเข (ข้อ 18-20) เขาสารภาพ “ความรักมั่นคง [เฮเซด]” ของพระเจ้า แต่ยังคงกลัวตายอยู่ (เทียบ หลังจากเขารอดชีวิตในโสโดมแล้ว เขาก็ยังกลัวตาย ข้อ 20)

คำพูดของเขาแตกต่างจากอับราฮัม เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวอย่างยิ่ง (“ข้าพเจ้า”, “ข้าพเจ้า”, “ชีวิตของข้าพเจ้า”) ไม่มีการกล่าวถึงภรรยาหรือลูกสาวในคำพูดของเขา ถึงกระนั้น พระเจ้าก็ยังทรงสำแดงความโปรดปรานแก่โลทต่อไป

วันพิพากษาโสโดม

ปฐมกาล 19:23-29

หลังจากโลทมาถึงโสโดม การพิพากษาของพระเจ้าก็เริ่มขึ้น ไฟกำมะถันตกลงมาจากฟ้าเหมือนฝน (เทียบ อสค 38:22) เมืองโสโดมกับโกโมราห์ และทุกคนกับพืชทั้งหลายในที่ราบทั้งหมดถูกทำลายสิ้น (ข้อ 24-25)

อับราฮัมมองเห็นควันของโซโดมและโกโมราห์พวยพุ่งขึ้นจากที่ที่เขาอยู่ ข้อ 26 กล่าวว่า
ภรรยาของโลทฝ่าฝืนคำสั่งของทูตสวรรค์และหันกลับไปมอง จึงกลายเป็นเสาเกลือ
แต่ข้อความไม่ได้กล่าวว่าการหันกลับไปมองนั้นมีความหมายอย่างไร เธอกลายเป็นเสาเกลือในลักษณะใด
หรือเสาเกลือนั้นยังคงอยู่จนถึงปัจจุบันหรือไม่

โลทกับลูกสาวของโลท

ปฐมกาล 19:30-38

เมื่อโลทเห็นเมืองต่าง ๆ และพื้นที่รอบข้างถูกทำลายทั้งหมด
ดูเหมือนเขาถูกความกลัวครอบงำว่าเมืองโสโดมที่ตนอาศัยอยู่อาจถูกทำลายด้วย
แต่ความกลัวนั้นเกิดจากความไม่เชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าที่ตรัสผ่านปากทูตสวรรค์
คือพระสัญญาว่าจะไม่ทรงทำลายเมืองโสโดม (ข้อ 21)
ลูกสาวของโลทวางแผนและลงมือสืบเชื้อสายโดยหลับนอนกับบิดาที่เมาเหล้า
พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงปฏิกิริยาของโลทต่อเรื่องนี้ และยังคงไม่ให้การประเมินทางศีลธรรมโดยตรง
แต่นั่นความไม่รู้ตัวของโลท (ข้อ 33, 35) แฮมิลตันอธิบายเหตุการณ์นี้ว่า “ก่อนหน้านี้
บิดาพยายามใช้ลูกสาวเพื่อจุดประสงค์ทางเพศโดยไม่ได้รับความยินยอมจากลูกสาว บัดนี้
ลูกสาวจะใช้บิดาเพื่อจุดประสงค์ทางเพศโดยไม่ได้รับความยินยอมจากบิดา”

บทที่ 20

ซาร่าห์: ภรรยาหรือน้องสาว?

ปฐมกาล 20:1-7

เมื่ออับราฮัมอาศัยอยู่ที่เกราซึ่งเป็นถิ่นฐานใหม่ เขากล่าวว่าภรรยาของตนเป็นน้องสาวเพราะกลัวว่าตนอาจถูกฆ่า
เหมือนที่เคยทำในอียิปต์ (12:10-20) ในที่สุด เขาปล่อยให้ภรรยาของตนถูกเรียกตัวไปหาอาบีเมเลค กษัตริย์แห่งเกรา
ภาพของสามีที่ไร้ความรับผิดชอบปรากฏอีกครั้ง เหตุผลที่การตอบสนองของอับราฮัมที่นี้ร้ายแรงยิ่งกว่าก็คือ
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากพระเจ้าทรงสัญญาอย่างชัดเจนแล้วว่า จะให้กำเนิดอิสอัคผ่านซาร่าห์ (เทียบ 17:19)
อับราฮัมถือว่าชีวิตของตนสำคัญ แต่กลับมีท่าทีไร้ความรับผิดชอบต่อชีวิตและความบริสุทธิ์ของภรรยา
พระเจ้าทรงปรากฏแก่อาบีเมเลคในความฝันและเตือนไม่ให้เขาทำบาปล่วงประเวณี (ข้อ 3) คำพูดของอาบีเมเลคในข้อ
4 ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำลายประชาชนที่ขอบธรรมด้วยหรือ?”
ทำให้นักถึงคำพูดของอับราฮัมในการวิงวอนว่า “พระองค์จะทรงทำลายคนขอบธรรมพร้อมกับคนอธรรมหรือ?”
(18:33) ผู้เขียนพระคัมภีร์เปิดเผยหัวข้อเรื่องความยุติธรรมของพระเจ้าอย่างชัดเจนในปฐมกาล
เป็นเรื่องยืนยันที่พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 7)

ถ้ามองจากการกระทำทางศีลธรรม อับราฮัมยังบกพร่องเกินกว่าจะถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า ถึงกระนั้น พระเจ้าทรงให้คำสาปถูกถอนออกผ่านคำอธิษฐานของอับราฮัม (ข้อ 17)

อับราฮัมผู้ถูกตำหนิ

ปฐมกาล 20:8-18

อาบีเมเลคตระหนักชัดว่าเขาเกือบตกอยู่ในอันตรายของบาป และตามคำเตือนของพระเจ้า เขาส่งซาร่าห์กลับ ไม่เพียงเท่านั้น เขายังมอบฝูงสัตว์ คนใช้ แผ่นดิน และเงินของตนแก่อับราฮัม (ข้อ 14-16) ก่อนอื่น

อาบีเมเลคเรียกอับราฮัมมาตำหนิ การกระทำของอับราฮัมเกือบทำให้อาบีเมเลคและอาณาจักรของเขาตกลงใน “บาปใหญ่”

(ข้อ 9) ในวัฒนธรรมตะวันออกใกล้โบราณ การล่วงประเวณีถูกมองว่าเป็น “บาปใหญ่”

อับราฮัมสันนิษฐานว่าชาวเกอร์โมยาเกรงพระเจ้า (ข้อ 11) แต่ในความเป็นจริง

เมื่อกษัตริย์และข้าราชการบริพารได้ยินคำเตือนของพระเจ้า พวกเขาก็กลัว (ข้อ 8) แฮมิลตันเสนอความเห็นข้อ 12

อาจเป็นข้อแก้ตัวที่อับราฮัมแต่งขึ้นทั้งหมด ภายหลัง ธรรมเนียมดูมองว่าการแต่งงานกับน้องสาวต่างมารดาเป็นบาป

(เทียบ ลนต 18:9, 11, 20:17, ฉธบ 27:22, อสค 22:11) ในข้อ 13 อับราฮัม

“โยนสาเหตุความผิดของตนให้พระเจ้าและซาร่าห์” (แฮมิลตัน) อาบีเมเลคปฏิบัติต่ออับราฮัมและซาร่าห์อย่างให้เกียรติ

เขาไม่เพียงยอมรับคำแก้ตัวของอับราฮัม แต่ยังชดเชยความอับอายทั้งหมดของซาร่าห์และจัดการเรื่องนี้ให้จบลงอย่างรวดเร็ว (ข้อ 16) ต่างจากฟาโรห์แห่งอียิปต์ (12:20) เขาไม่ได้ไล่พวกเขาออกไป

แต่ให้แผ่นดินและอื้อเพื่อให้พวกเขาอาศัยอยู่ได้ ดังนั้น อับราฮัมจึงอธิษฐานเพื่อเขา

และพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของอับราฮัม แล้วทรงเปิดประตูการให้กำเนิดที่ถูกปิดไว้ แม้อับราฮัมจะยังบกพร่อง

เขาก็ยังคงกลายเป็นพระพรของพระเจ้าสำหรับชนชาติอื่น

บทที่ 21

การเกิดของอิสอัค

ปฐมกาล 21:1-7

คำกริยาฮีบรูที่แปลว่า “ทรงดูแล” คือ [พาคัด] ซึ่งมีความหมายพื้นฐานว่า “เสด็จเยี่ยม” เมื่อถึง “เวลาที่ทรงกำหนด

[โมเอด]” ของพระเจ้า ซาร่าห์ก็ให้กำเนิดบุตรชายแก่อับราฮัมผู้มีอายุ 100 ปี อับราฮัมตั้งชื่อบุตรว่าอิสอัค หรือ

“เราหัวเราะ”

ตามพระบัญชาของพระเจ้า (17:19) และทำสุหนัตให้เขาเมื่อครบแปดวัน โดยการสุหนัต

อับราฮัมพิสูจน์ความเชื่อและการเชื่อฟังต่อพันธสัญญาของพระเจ้า

ซาร่าห์สรรเสริญพระราชากิจอัศจรรย์ของพระเจ้าด้วยคำว่า พระเจ้าทรงทำให้เราหัวเราะ (ข้อ 6)

ฮาการและอิซมาเอลถูกขับออกไป

ปฐมกาล 21:8-21

ในงานเลี้ยงวันที่อิสอัคหย่านม บุตรของฮาการคืออิซมาเอล “เล่น” อยู่ ([ซาคัก], อพย 32:6, วนฉ 16:25) [ซาคัก]

อาจแปลว่า “ล้อเลียน” หรือ “เยาะเย้ย” ได้ แต่ในข้อ 9 ไม่มีการกล่าวถึงเป้าหมายใด

จึงอาจมองว่าอิซมาเอลทำบางอย่างที่ดึงดูดความสนใจในงานเลี้ยง เช่นการแสดงความสามารถ (วณฉ 16:25)

ซาร่าห์คงระงับอย่างมากที่อิซมาเอล ไม่ใช่อิสอัค จะกลายเป็นจุดสนใจ

อับราฮัมเป็นทุกข์กับคำขอให้ขับฮาการและอิซมาเอลออกไป แต่ท้ายที่สุด เมื่อได้ยินคำสั่งของพระเจ้า (ข้อ 12)

เขาก็ส่งพวกเขาออกไป บัดนี้เรื่องราวมุ่งความสนใจไปที่ฮาการและอิซมาเอล

พระเจ้าทรงส่งทูตไปหนุนใจฮาการผู้กำลังหลงทางและสิ้นหวัง ประทานพระวอนะแห่งพระสัญญาแก่เธอ (ข้อ 18

“เราจะทำให้เขาเป็นประชาชาติใหญ่”) และให้เธอพบแหล่งน้ำ

ความขัดแย้งเรื่องบ่อน้ำ

ปฐมกาล 21:22-34

อาบีเมเลคเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่กับอับราฮัม และบัดนี้ต้องการทำพันธสัญญากับเขา

เขาทำพันธสัญญาในลักษณะคำขอด้วยการให้เกียรติอับราฮัม (ข้อ 25) มากกว่าด้วยการบังคับ (ข้อ 27)

เนื้อหาของพันธสัญญาคือให้ทั้งสองฝ่ายสาบานว่าจะไม่ “ทำเท็จต่อกัน” และไม่ “ปฏิบัติผิดต่อกัน”

อับราฮัมก็พูดอย่างตรงไปตรงมาถึงเรื่องบ่อน้ำที่ตนถูกเอาเปรียบ (ข้อ 25)

และได้รับการยืนยันจากอาบีเมเลคว่าบ่อน้ำนั้นเป็นของเขา (ข้อ 30)

“เบเออร์เซบา” (ข้อ 31) หมายถึง “บ่อแห่งเจ็ด” หรือ “บ่อแห่งคำสาบาน”

บทที่ 22

พระเจ้าทรงทดสอบอับราฮัม

ปฐมกาล 22:1-19

“พระเจ้า” ทรงทดสอบอับราฮัมด้วยพระองค์เอง (เทียบ ตันฉบบัตั้งใจเน้นประธาน)

พระเจ้าทรงบัญชาให้อับราฮัมถวายอิสอัค บุตรชาย “ผู้เป็นที่รัก” ของเขาแด่พระเจ้า

พระองค์ตรัสถึงสถานที่เฉพาะคือแผ่นดินโมรียาห์ และวิธีการคือเครื่องเผาบูชา แต่ไม่ได้บอกเหตุผล

อับราฮัมก็ไม่ได้ถามพระเจ้า เรื่องเล่าไม่ได้บอกปฏิกิริยา ความคิด หรือความรู้สึกของอับราฮัม

แต่บรรยายการกระทำของเขา เขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่และออกเดินทางไปยังที่ที่พระเจ้าตรัส (ข้อ 3)

“สำหรับอับราฮัม การทดสอบนั้นชัดเจนว่าไม่ใช่เรื่องว่าเขาจะถวายบุตรชายที่รักเป็นเครื่องบูชาหรือไม่ ซึ่งเป็นความคิดที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์อย่างแนบแน่น การทดสอบจริงคืออับราฮัมจะถวายผู้ที่สามารถทำให้พระสัญญาของพระเจ้า โดยเฉพาะพระสัญญาเรื่องเชื้อสายที่ทวีมากขึ้นดำเนินต่อไปได้หรือไม่”

(แฮมิลตัน, 140) ในวันที่สาม อับราฮัมมาถึงจุดหมาย คำที่อับราฮัมกล่าวกับคนรับใช้ในข้อ 5 ว่าให้รออยู่นั้นมีนัยสำคัญ อับราฮัมกล่าวว่าเขาจะไปกับเด็กนั้น นมัสการ แล้ว “พวกเราจะกลับมา” ในรูปพหูพจน์ ฮีบรูบันทึกว่าอับราฮัมเชื่อว่าพระเจ้าทรงสามารถทำให้บุตรแห่งพระสัญญาเป็นขึ้นจากตายได้ (ฮบ 11:19)

ยิ่งกว่านั้น ถ้อยคำในข้อ 8 พร้อมกับข้อ 13-14 ยังเป็นแบบเล็งถึงการปรากฏของพระคริสต์ผู้ทรงไถ่แทน “พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้สำหรับพระองค์เอง” ที่นี้เช่นเดียวกับข้อ 1 ประธาน “พระเจ้า”

ถูกวางไว้หน้าประโยคเพื่อเน้น (เทียบ “ลูกเอ๋ย” อยู่ท้ายประโยค) แฮมิลตันชี้ว่าคำตอบของอับราฮัมมีความกำกวมและอาจตีความได้ว่า “พระเจ้าจะทรงจัดเตรียม... เครื่องเผาบูชา คือเจ้า ลูกของเรา”

อีกด้านหนึ่ง กอร์ดอน เวนแฮมกล่าวว่า คำตอบของอับราฮัมดูเหมือนตั้งใจให้เข้าใจได้ว่าเป็นถ้อยคำแห่งความเชื่อ คำพยากรณ์ หรือคำอธิษฐาน (WBC, 242) ในวินาทีซึ่งเป็นชีวิตาย

ทูตของพระเจ้าร้องเรียกอับราฮัมอย่างเร่งด่วนและหยุดการกระทำของเขา “อย่าแต่ต้องเด็กนั้น อย่าทำอะไรเขาเลย” (ข้อ 12)

อับราฮัมพิสูจน์ความยำเกรงพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังโดยไม่หวั่นสิ่งล้ำค่าของตน แล้วเขาถวายแกะผู้ “อีกตัวหนึ่ง [อาฮาร์]” ที่อยู่ตรงนั้นเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชาย (ข้อ 13) อับราฮัมเรียกที่นั้นว่า “พระยาห์เวห์เยรีห์” คือพระยาห์เวห์ทรงเห็นหรือทรงจัดเตรียม (ข้อ 14)

อับราฮัมไม่ได้มุ่งสนใจการเชื่อฟังของตน แต่สนใจการจัดเตรียมของพระเจ้า ประโยคสุดท้ายของข้อ 14 อาจแปลได้ว่า “บนภูเขาของพระยาห์เวห์ เขาจะปรากฏ/จะถูกเห็น”

หรือ “บนภูเขาของพระยาห์เวห์ สิ่งนั้นจะถูกจัดเตรียม” บัดนี้ทูตของพระเจ้าเรียกอับราฮัมเป็นครั้งที่สอง ทำให้พันธสัญญาของพระเจ้านั้นคง และเพิ่มรายละเอียดที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น (ข้อ 16-18) พระสัญญาที่เพิ่มเข้ามาคือ “เชื้อสายของเจ้าจะยึดประตูเมืองของศัตรู”

ซึ่งบรรยายชัยชนะทางทหารของกษัตริย์ อีกประเด็นสำคัญที่เพิ่มเข้ามาคือ

พระสัญญาทั้งหมดนี้ประทานให้เป็นผลจากการเชื่อฟังของอับราฮัม (ข้อ 18)

พระวณะของพระเจ้าเช่นนี้ไม่ได้ทำลายความเป็นพระคุณของพระสัญญา พระเจ้าทรงเลือกอับราฮัมก่อน ทรงสัญญาจะอวยพรเขา และแม้เมื่อทรงทำพันธสัญญา พระองค์ก็ทรงปฏิญาณฝ่ายเดียว

หลังจากนั้นจึงทรงเรียกร้องการเชื่อฟังจากอับราฮัม ถ้อยคำที่ว่าประทานพระพรเหล่านั้นเพราะการเชื่อฟัง จึงเป็นพระคุณอีกประการหนึ่งของพระเจ้าที่รับรองว่าอับราฮัมมีคุณสมบัติเป็นคู่พันธสัญญา “จนถึงจุดนี้

พระสัญญาทั้งหมดที่ให้แก่อับราฮัมโดยสละแล้วไม่มีเงื่อนไข

การเลื่อนการประกาศความสัมพันธ์ซึ่งเหตุผลนี้ออกไปแสดงชัดเจนว่าการปฏิบัติอยู่ใต้พระสัญญา

การกระทำอยู่ใต้ความเชื่อ และความดีความชอบอยู่ใต้พระคุณ” (แฮมิลตัน, 154)

ครอบครัวของนาโฮร์

ปฐมกาล 22:20-24

มีการเรียงรายชื่อบุตรแปดคนของนาโฮร์ พี่น้องของอับราฮัม

มิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์เป็นบุตรสาวของฮารานและเป็นพี่น้องของโลท (ปฐมก 11:27, 29)

บทที่ 23

การตายของซาร่าห์

ปฐมกาล 23:1-9

ซาร่าห์เสียชีวิตเมื่ออายุ 127 ปีที่เฮโบรน หรือคีริยาทอราบา ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมซื้อที่ดิน คือถ้ำมักเปลาห์

จากคนฮิตไทต์ที่อาศัยอยู่ที่นี่เพื่อฝังซาร่าห์ (เทียบ ข้อ 19 ภายหลัง อับราฮัม อิสอัค และยาโคบก็ถูกฝังที่นี่ด้วย)

อับราฮัมเรียกตนเองอย่างถ่อมใจต่อหน้าคนฮิตไทต์ว่าเป็น “คนต่างด้าว [เกอร์] และผู้อาศัยชั่วคราว [โทซาฟ]”

(ข้อ 4) [โทซาฟ] มีความหมายว่าพืงพาในทางสังคมและเศรษฐกิจ แต่คนฮิตไทต์ยอมรับอับราฮัมว่าเป็น

“ผู้นำของพระเจ้า” ท่ามกลางพวกเขา (ข้อ 6)

อับราฮัมกับเอโพรน

ปฐมกาล 23:10-20

อับราฮัมต้องการซื้อถ้ำของเอโพรนอย่างเจาะจง เอโพรนกล่าวต่อหน้าพยานว่าอยากให้ทุ่งนาและถ้ำของตนแก่อับราฮัม

โดยไม่คิดราคา แต่อับราฮัมคัดค้านอย่างหนักและจ่ายราคาที่ถูกต้องเพื่อซื้อที่ดินนั้น คือทุ่งนาและถ้ำที่อยู่ therein

ที่ดินนี้เป็นที่ดินเพียงแห่งเดียวที่อับราฮัมถือครองตามกฎหมาย

“บางทีเรื่องการซื้อที่ดินของอับราฮัมอาจทำหน้าที่เป็นแบบอย่างแก่อิสราเอลรุ่นหลัง

ในแง่ที่ว่า การครอบครองแผ่นดินต้องมีการเสียสละ... การที่อิสราเอลจะครอบครองแผ่นดินคานาอันจะยากเท่ากับการที่

อับราฮัมครอบครองที่ดินของเอโพรน แต่ราคานั้นไม่ใช่เรื่องเงิน หากเป็นเรื่องศีลธรรม” (แฮมิลตัน, 176)

บทที่ 24

อับราฮัมสั่งคนรับใช้

ปฐมกาล 24:1-9

พระเจ้าทรงอวยพรอับราฮัม ซึ่งเป็นความสำเร็จของสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ในบทที่ 12

อับราฮัมต้องการเลือกภรรยาให้บุตรจากคนในบ้านเกิด คือ “เมโสโปเตเมีย เมืองของนาโฮร์” (ข้อ 10)

ไม่ใช่จากคนคานาอัน ความหมายของการสาบานโดยวางมือ “ใต้ต้นขา”

(ข้อ 2, เทียบ 47:29) ไม่ชัดเจน แต่เป็นการสาบานโดยจับอวัยวะเพศเพื่อเน้นความเคร่งครัด

อับราฮัมเชื่อมั่นอย่างหนักแน่นในพระวจนะที่พระเจ้าตรัสให้เขาออกจากบ้านเกิด

และในพระสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินคานาอันให้ บนพื้นฐานของความมั่นใจ

เขาเชื่อว่าทูตของพระเจ้าจะไปข้างหน้าคนรับใช้ (ข้อ 7) และกำชับคนรับใช้ว่าอย่าพาบุตรของเขากลับไปยังแผ่นดินบ้านเกิด (ข้อ 6, 8)

อับราฮัมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงนำ แต่ในขณะเดียวกันเขาไม่ได้แน่ใจว่าการทรงนำนั้นจำเป็นต้องลงเอยด้วยการที่หญิงผู้จะเป็นภรรยาตามมา หญิงนั้นอาจไม่ตามมา และคนรับใช้ไม่ควรบังคับ หน้าที่ที่มอบให้คนรับใช้ไม่ใช่การ “ต้อง”

พาหญิงผู้จะเป็นภรรยากลับมา แต่คือการเชื่อฟังตามการทรงนำของพระเจ้า เขาจะเชื่ออย่างสุภาพ

และถ้าหญิงนั้นเต็มใจ เธอก็จะมาด้วย

คนรับใช้พบเรเบคาห์

ปฐมกาล 24:10-27

คนรับใช้ได้ยินจากอับราฮัมว่าทูตของพระเจ้าจะไปข้างหน้าเขา (เทียบ ข้อ 7, 40) เขาเชื่อถ้อยคำนั้น

และด้วยความมั่นใจ เขาอธิษฐานอย่างกล้าหาญขอให้ได้พบหญิงที่จะเป็นภรรยาของอิสอัค

“ขอให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นต่อหน้าข้าพระองค์ในวันนี้”

(ข้อ 12, เทียบ 27:20) และน่าประหลาดใจที่เขาขอหมายสำคัญอย่างเจาะจงว่า

“เมื่อข้าพเจ้าพูดเช่นนี้กับหญิงสาวคนหนึ่งที่มาตักน้ำ และหญิงสาวคนนั้นตอบเช่นนี้

ข้าพเจ้าจะรู้ว่าเธอคือคนที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้” (ข้อ 14) ก่อนที่คำอธิษฐานของคนรับใช้จะจบลง

พระเจ้าทรงส่งหญิงที่ “ทรงกำหนดไว้”

คือเรเบคาห์มา แล้วคนรับใช้ก็พูดกับเธอตามที่อธิษฐานไว้ และได้ยินคำตอบตรงตามหมายสำคัญที่เขาขอไว้ (ข้อ

17-18) บัดนี้คนรับใช้ได้ยินจากปากของเธอเรื่องเชื้อสายของเธอ และมั่นใจว่าพระเจ้าทรงตอบแล้ว (ข้อ 24)

เขาจึงนมัสการพระเจ้าผู้ทรงตอบ และสรรเสริญการทรงนำของพระเจ้า (ข้อ 26-27)

คนรับใช้พบลาบัน

ปฐมกาล 24:28-49

เรเบคาห์เป็นบุตรสาวของเบธูเอล บุตรของนาโฮร์ (ข้อ 24) แต่เมื่อดูจากการที่เรเบคาห์ไปแจ้งข่าวนี้ที่ “บ้านมารดา” และพี่ชายของเธอคือลาบันเป็นผู้ตัดสินเรื่องการแต่งงาน จึงอาจคิดได้ว่าเบธูเอลแก่ชรามาก หรืออยู่ภายใต้อิทธิพลของภรรยา (กอร์ดอน เวินแฮม, เทียบ ข้อ 53, 55)

ลาบันต้อนรับคนรับใช้ของอับราฮัม แต่ก่อนหน้านี้ เขาสนใจของขวัญที่เรเบคาห์ได้รับก่อน (ข้อ 30)

ดูเหมือนเขาอาจสนใจพระพรที่อับราฮัมได้รับมากกว่า คนรับใช้กล่าวว่าพระเจ้าทรงทำให้เจ้านายของเขา อับราฮัม มั่งคั่ง และเล่าภารกิจที่ทำให้เขามาถึงที่นี่ รวมทั้งกระบวนการทั้งหมดอย่างละเอียด (ข้อ 35-48) บัดนี้การเลือกขึ้นอยู่กับลาบันผู้เป็นพี่ชายและเบธูเอลผู้เป็นบิดา

คนรับใช้และเรเบคาห์ออกเดินทาง

ปฐมกาล 24:50-61

ลาบันและเบธูเอลยอมรับว่าเรื่องนี้มาจากพระเจ้าและตัดสินใจส่งเรเบคาห์ไป เมื่อคนรับใช้ได้ยินคำพูดของพวกเขา เขาก็นมัสการพระเจ้า (ข้อ 52) และมอบทรัพย์สินสมบัติแก่เรเบคาห์ ลาบัน และมารดา (ข้อ 53) แม้พี่ชายและมารดาของเธอจะหวั่นไหวไว้ เรเบคาห์ก็ออกเดินทางตามคนรับใช้ของอับราฮัมในวันรุ่งขึ้น ครอบครัวของเรเบคาห์อวยพรให้เชื้อสายของเรเบคาห์ทวีมากขึ้นและมีชัยชนะ (ข้อ 60)

เรเบคาห์พบอิสอัค

ปฐมกาล 24:62-67

ในย่อหน้านี้ไม่มีการกล่าวถึงอับราฮัม แฮมิลตันกล่าวถึงความเป็นไปได้ว่าในเวลานี้อับราฮัมอาจใกล้สิ้นใจแล้ว (หน้า 207) คนรับใช้เรียกอิสอัคว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า” (ข้อ 65) เรเบคาห์แสดงความเคารพต่อผู้ที่จะเป็นสามี (ข้อ 65) และหลังจากอิสอัคฟังคำพูดทั้งหมดของคนรับใช้แล้ว เขารับเรเบคาห์เป็นภรรยาและรักเธอ เรื่องการออกเดินทางไปหาสาวเจ้าสาวอาจเปรียบเทียบกับมหากาพย์อุการิตเรื่องเครเต ในมหากาพย์อุการิต เครเตได้รับคำสั่งเฉพาะผ่านความฝัน ต่างจากคนรับใช้ของอับราฮัม เครเตเพียงทำตามคำสั่งที่ได้รับการเปิดเผยอย่างเฉื่อย ๆ เรื่องเล่าพระคัมภีร์เน้นเสรีภาพและการเลือกของมนุษย์มากกว่าอย่างมาก

บทที่ 25

การตายของอับราฮัม

ปฐมกาล 25:1-11

เคทูราห์ถูกเรียกว่า “ภรรยา” ที่นี่ แต่ใน 1 พงศาวดาร 1:32 เธอถูกเรียกว่า “นางสนม” ของอับราฮัม (เทียบ 25:6 “บุตรของนางสนม”) เคทูราห์ให้กำเนิดบุตรชายหกคน

(เทียบ ข้อมูลเกี่ยวกับชนชาติต่าง ๆ ที่เกิดจากบุตรเหล่านี้ ดูคำอธิบายของแฮมิลตัน) ในบรรดาบุตรชาย
 มีเดียนเป็นบรรพบุรุษของชนชาติที่รู้จักกันดี และในบรรดาหลานชาย อิชูร์ก็เป็นบรรพบุรุษของชนชาติที่รู้จักกันดีด้วย
 อับราฮัมให้บุตรจากนางสนมแยกไปอยู่ต่างหากจากอิสอัค ผู้เป็นเชื้อสายแห่งพันธสัญญา (ข้อ 6) เมื่ออิสอัคแต่งงาน
 อับราฮัมมีอายุ 140 ปี และอีก 20 ปีต่อมา เมื่อหลานชายคือเอซาวกับยาโคบเกิด อับราฮัมก็ยังมีชีวิตอยู่
 แล้วอับราฮัมเสียชีวิตเมื่ออายุ 175 ปี (ข้อ 7) และถูกฝังในที่ที่ซาราห์ถูกฝัง คือถ้ำแมคเปลาห์ (ข้อ 9)
 ข้อ 11 แสดงให้เห็นว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่ประทานแก่อับราฮัมยังคงดำเนินต่อไปผ่านอิสอัค อับราฮัมตายแล้ว
 แต่พระเจ้ายังคงเป็นพระเจ้าของอับราฮัม

ความตายของอิซมาเอลและบุตรชายของเขา

ปฐมกาล 25:12-18

มีการแนะนำลำดับวงศ์ของอิซมาเอล บุตรชายสิบสองคนของอิซมาเอลกลายเป็น “ผู้ปกครอง [นาสี]”
 ของสิบสองชนชาติ และอาศัยอยู่ในพื้นที่กว้างใหญ่ (ข้อ 16, 18, เทียบ รายชื่อบุตรชายทั้งสิบสองและเผ่าของพวกเขา
 ดูคำอธิบายของแฮมิลตัน) สิ่งนี้เป็นพยานว่าพระเจ้าทรงอวยพรอิซมาเอลตามที่ทรงสัญญาไว้ (17:20)

III. วงจรอิสอัค/ยาโคบ

ปฐมกาล 25:19-43

กอร์ดอน เวนแฮม (“เบญจบรรณของโมเสส”) วิเคราะห์โทเลโดทของอิสอัคเป็นโครงสร้างลุ่มกรอบดังต่อไปนี้

A 25:19-34 การพบกันครั้งแรกของยาโคบกับเอซาว

B 26:1-33 อิสอัคกับชาวฟิลิสเตีย

C 26:34-28:9 ยาโคบหลอกเอซาวและแย่งชิงพระพร

D 28:10-22 ยาโคบพบพระเจ้าที่เบธเอล

E 29:1-14 ยาโคบมาถึงบ้านของลาบัน

F 29:15-30 ยาโคบแต่งงานกับราเชลและเลอาห์ (ลาบันหลอก)

G 29:31-30:24 การเกิดของบุตรชายของยาโคบ: การแทรกแซงของพระเจ้า F' 30:25-31:1 ยาโคบหลอกลาบัน E'

31:2-55 ยาโคบจากลาบันไป D' 32:1-2 ยาโคบพบทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่มาหะนาอิม C' 32:3-33:20

ยาโคบคืนพระพรให้เอซาว B' 34:1-31 ดินาห์และคนฮีไวต์ A' 35:1-29

การสิ้นสุดการเดินทางที่มุ่งไปหา ยาโคบและเอซาว

การเกิดของเอซาวและยาโคบ

ปฐมกาล 25:19-26

“โทเลโดท” ของอิสอัคเริ่มที่ 25:19 และดำเนินต่อไปจนถึง 35:43 เมื่อเทียบกับ “โทเลโดท”

ของอิซมาเอลที่มีบุตรสิบสองคน (25:12-15) ส่วนนี้ยาวมาก เรเบคาห์เป็นภรรยาที่ได้รับมาโดยคำตอบของพระเจ้า แต่กลับตั้งครรรค์ไม่ได้ สำหรับอิสอัคผู้ต้องสืบเชื้อสายแห่งพระสัญญา

นี่เป็นสถานการณ์ที่ทำให้เกิดความสงสัยได้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่อิสอัคแตกต่างจากอับราฮัม เขาอธิษฐานต่อพระเจ้า และเอซาวกับยาโคบก็เป็นบุตรที่ได้รับเป็นคำตอบของคำอธิษฐาน (ข้อ 21, เทียบ จากข้อ 26 ที่บอกว่าอิสอัคอายุ 60 ปีเมื่อเรเบคาห์คลอดบุตร น่าจะเป็นไปได้ว่าช่วงเวลาแห่งการอธิษฐานยาวนานประมาณ 20 ปี)

เมื่อฝาแฝดต่อสู้กันในครรภ์ เรเบคาห์ทูลถามพระเจ้าว่าควรทำอย่างไร (ข้อ 22)

พระเจ้าตรัสกับเรเบคาห์ว่าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ ประชาชาติสองชาติจะถูกแยกออกจากกัน และผู้ใหญ่จะปรนนิบัติผู้น้อย (ข้อ 23) คำพยากรณ์ว่าผู้ใหญ่ คือเอโดม จะปรนนิบัติผู้น้อย คืออิสราเอล สำเร็จในสมัยดาวิดเกือบหนึ่งพันปีให้หลัง (2ซมอ 8:12-14)

เอซาวสละสิทธิบุตรหัวปี

ปฐมกาล 25:27-34

แฮมิลตันเห็นว่าคำที่บรรยายยาโคบในข้อ 27 ว่าเป็นคน “เงียบ” ควรแปลว่า “สมบูรณ์ [ทาม]”

เมื่อเทียบกับคำขอของเอซาวในข้อ 30 ซึ่งเป็นรูปคำสิ่งที่ใช้กับคำช่วยอ่อนน้อม ยาโคบกลับสั่งเอซาวอย่างหนักแน่น (ข้อ 31, 33)

ยาโคบยึดเป้าหมายของตนอย่างมีแผนและละเอียดรอบคอบ ผู้เขียนพระคัมภีร์ไม่ได้ตำหนิยาโคบ

แต่ตำหนิการกระทำของเอซาวว่า “เอซาวดูหมิ่น/ปฏิเสธสิทธิบุตรหัวปี” (ข้อ 34, เทียบ ฮบ 12:16)

บทที่ 26

การกัณดารอาหารฝ่ายอาหารและความจริง

ปฐมกาล 26:1-11

เกิดกัณดารอาหารในแผ่นดินคานาอัน อิสอัคอาจวางแผนไปไกลถึงอียิปต์เพื่อหลบกัณดารอาหาร แต่พระเจ้าตรัสว่าอย่าลงไปอียิปต์ และให้อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์จะทรงชี้ให้ ซึ่งก็คือเกรา

อียิปต์อาจเป็นที่ปลอดภัยสำหรับหลบกัณดารอาหาร แต่พระเจ้าตรัสว่าอย่าออกจากแผ่นดินแห่งพระสัญญา ข้อ 3-5

เตือนถึงพระสัญญาที่พระเจ้าประทานแก่อับราฮัม และแสดงว่าพระสัญญานั้นดำเนินต่อไปสู่รุ่นถัดไป

อิสอัครับประโยชน์จากพันธสัญญาเพราะการกระทำของอับราฮัม

อย่างไรก็ตาม แม้มีพระสัญญาเช่นนี้ อิสอัคก็ใช้วิธีหลอกลวงเมื่อเผชิญความกลัวจริงในหมู่ชาวฟิลิสเตีย แตกต่างจากซารห์ภรรยาของอับราฮัม เรเบคาห์ไม่ได้ถูกพาไปหาชายอื่นในต่างแดน (ข้อ 10)

ชาวฟิลิสเตียถามอย่างสุภาพ แต่อิสอัครู้สึกกลัว (ข้อ 7, 9) และเพราะชีวิตของตน เขาจึงคิดถึงชีวิตของผู้อื่น คือเรเบคาห์และคนที่อาจรับเรเบคาห์ไป อย่างเบาง่าย ในเรื่องนี้ คนที่แสดงลักษณะทางศีลธรรมไม่ใช่อิสอัค แต่อาปีเมเลค (ข้อ 10-11)

ผู้เขียนพระคัมภีร์ไม่ได้ประเมินการกระทำของอิสอัคทางศีลธรรมเหมือนในสมัยอับราฮัม แต่กลับเน้นว่าพระเจ้าทรงอวยพรอิสอัค คือทรงรักษาพันธสัญญากับอับราฮัมอย่างสัตย์ซื่อ (ข้อ 12)

ความอิจฉาที่นำไปสู่การโต้แย้ง

ปฐมกาล 26:12-22

อิสอัคอาศัยอยู่ในเกราห์ต่อไปและได้รับผลผลิตร้อยเท่าที่นั่น เมื่อเขาประสบความสำเร็จต่อเรื่องทั้งด้านการเพาะปลูกและการเลี้ยงสัตว์ ชาวฟิลิสเตียก็อิจฉาเขา พวกเขาไม่เพียงถ่มบ่อน้ำของอับราฮัม แต่ยังขุดขโมยอิสอัคออกจากแผ่นดินนั้น อิสอัคไม่ได้หนีไปไกลเหมือนคนหลบหนี กลับตั้งหลักใหม่ที่ใดที่หนึ่งในเกราห์ และค้นหาบ่อน้ำของอับราฮัมบิดาของเขาแล้วขุดขึ้นใหม่ (ข้อ 18)

การใช้ชื่อเดิมที่อับราฮัมเคยใช้คงเป็นวิธีอ้างสิทธิ์เหนือบ่อน้ำนั้น อิสอัคไม่ได้ตอบโต้การขัดขวางต่อเรื่องของเขาชาวฟิลิสเตียอย่างก้าวร้าว แต่หลีกเลี่ยงไปขุดบ่อน้ำที่อื่น บัดนี้เขาเริ่มมีความหวังว่าพระเจ้าจะทรงทำให้เขาทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้ (ข้อ 22)

คำสาบานระหว่างอิสอัคกับอาปีเมเลค

ปฐมกาล 26:23-33

เบเออร์เซบาเป็นที่ที่อับราฮัมกับอาปีเมเลคทำพันธสัญญากัน (21:30-34) และอาจเรียกได้ว่าเป็นบ้านเกิดของอิสอัค (เทียบ 25:11) เมื่อกษัตริศอาหารจบลง อิสอัคกลับบ้านเกิด ในเวลานั้นพระเจ้าทรงยืนยัน “พันธสัญญาของอับราฮัม” แก่อิสอัคอีกครั้ง พระพรที่อิสอัครับนั้นเป็นเพราะอับราฮัม อิสอัคตอบสนองต่อพระวาทะของพระเจ้าด้วยการนมัสการ และตั้งถิ่นฐานที่นั่น อาปีเมเลคมาหาอับราฮัมอย่างเป็นทางการเพื่อทำพันธสัญญากับเขา อาปีเมเลครู้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงอยู่กับอิสอัค และเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงอวยพร (ข้อ 28, 29)

หลังจากรับประทานอาหารร่วมกัน วันรุ่งขึ้นทั้งสองฝ่ายทำพันธสัญญากัน และในวันนั้นอิสอัคได้รับข่าวดีผ่านคนรับใช้ พระเจ้าทรงยืนยันอีกครั้งผ่านบ่อน้ำว่าพระองค์ทรงอวยพรอิสอัค (ข้อ 32)

ภรรยาชาวฮิตไทต์ของเอซาว

ปฐมกาล 26:34-35

เมื่อเอชวอายุ 40 ปี คือเมื่ออิสอัคอายุ 100 ปี เขาได้รับหญิงต่างชาติสองคนเป็นภรรยา
เห็นได้ชัดว่าเอชวทำเช่นนั้นโดยไม่ได้รับความยินยอมจากพ่อแม่ เพราะพ่อแม่ไม่ยินดีกับการแต่งงานกับชนชาติอื่น
นักอธิบยบางคนเสนอว่าเรื่องนี้ย้าว่าเอชวไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นทายาทของบิดา

บทที่ 27

อิสอัคเตรียมอวยพรเอชว

ปฐมกาล 27:1-5

อิสอัคแก่ชราและกำลังร่างกายเสื่อมถอย บัดนี้เขาต้องการเรียกบุตรหัวปีมาอวยพรก่อนตาย

อิสอัคน่าจะรู้พระดำรัสของพระเจ้าแล้ว (เทียบ 25:23 ที่พระเจ้าตรัสกับเรเบคาห์)

แต่เขายังคงคิดว่าบุตรหัวปีควรได้รับพระพร

เอชวฟังคำสั่งของบิดาแล้วออกไปล่าสัตว์ ส่วนเรเบคาห์แอบฟังคำพูดของอิสอัคและลงมือทำตามแผนของตน

เรเบคาห์ยุยาโคบให้หลอกอิสอัค

ปฐมกาล 27:5

ตั้งแต่เรเบคาห์แอบฟังคำพูดของอิสอัค เธอก็ตัดสินใจจะหลอกอิสอัคและยาโคบ

เธอเดินหน้าแผนที่จะให้ยาโคบได้รับพระพรแทนเอชวโดยไม่ลังเล เธอไม่ได้ถามความเห็นหรือเสนอทางเลือกแก่ยาโคบ

แต่สั่งว่าเขาต้องทำอะไร ยาโคบลังเลเพราะกลัวคำสาปของอิสอัค (ข้อ 12) และกลัวการแค้นของเอชวพี่ชาย

แต่เรเบคาห์ถึงกับกล่าวว่าเธอจะรับคำสาปแทนเอง (ข้อ 13) และผลักดันแผนนี้อย่างมั่นคง

เธอเอาเสื้อของเอชวมาสวมให้ยาโคบ และเอาหนังแพะมาคลุมมือกับคอของยาโคบ (ข้อ 15-16)

อีกทั้งยังทำอาหารให้อิสอัคด้วยตนเองและวางไว้ในมือของยาโคบ (ข้อ 17)

ทำไมเธอจึงกระตือรือร้นเพื่อยาโคบถึงเพียงนี้?

เธอคิดหรือว่าตนต้องทำให้พระดำรัสที่ได้รับจากพระเจ้าสำเร็จ? (เทียบ คาลวินในคำอธิบยปฐมกาลยอมรับว่า

แม้ความกระตือรือร้นริบร้อนของซาร่าห์จะเกินสามัญสำนึก

แต่ก็ออกมาจากความเคารพเป็นพิเศษต่อพระวามะของพระเจ้า)

ยาโคบหลอกอิสอัค

ปฐมกาล 27:18-29

แม้เรเบคาห์จะเป็นฝ่ายวางแผนและผลักดันการแย่งชิงพระพรอย่างจริงจัง

แต่ผู้ที่ตัดสินใจเห็นด้วยและหลอกบิดาต่อหน้าจริง ๆ คือยาโคบ ในคำถามสามครั้งของบิดา “เจ้าเป็นใคร?”

“ทำไมเจ้าจึงพบได้เร็วอย่างนี้?” “เจ้าเป็นเอชวบุตรของเราจริงหรือ?” (ข้อ 24)

ยาโคบได้รับโอกาสที่จะพูดความจริงและหันกลับ แต่บัดนี้เขาคงกลัวการถูกสาปยิ่งกว่า ยาโคบโกหกทุกคำตอบ และในคำตอบต่อคำถามที่สอง เขาโกหกโดยกล่าวถึงพระนาม “พระยาห์வேห์พระเจ้าของท่าน”

(ข้อ 20)

อีกด้านหนึ่ง อิสอัคพิสูจน์ให้เห็นว่าเมื่อชราลง ไม่เพียงดวงตาของเขามีตมัว แต่สัมผัสทางมือ (ข้อ 23)

ความสามารถในการแยกกลิ่นอย่างถูกต้อง (ข้อ 27) และแม้กระทั่งรสชาติที่ควรรู้ว่าเป็นเนื้อแพะธรรมดา (ข้อ 9)

ก็มีวลด้วย ยิ่งกว่านั้น เรื่องนี้แสดงว่าอิสอัคอยู่ในสภาพที่ฝ่ายวิญญาณเมื่อเทียบกับพระพรของยาโคบที่เขาจะเห็นภายหลัง บัดนี้อิสอัควางความสงสัยทั้งหมดลงและอวยพรบุตรชาย (ข้อ 28-29)

เนื้อหาสำคัญของพระพรคือความอุดมสมบูรณ์ทางเกษตรและความเหนือกว่าทางการเมือง

พระเจ้าทรงฟังและตอบคำอธิษฐานอวยพรของอิสอัคหรือไม่?

เอชวขอพระพรจากบิดา

ปฐมกาล 27:30-40

เอชวปรากฏอีกครั้งในตอนนั้น เขาถูกแย่งพระพรไปอย่างเฉียดฉิว บางทีขณะที่อิสอัคกำลังอวยพรยาโคบ เอชวก็คงกำลังทำอาหารรสอร่อยอยู่ เมื่ออิสอัครู้ว่าตนถูกยาโคบหลอก เขาก็ “ตัวสั่นอย่างรุนแรงยิ่งนัก”

(ข้อ 33) และตกใจ เขากล่าวว่าพระพรที่ตนให้ไปแล้วไม่อาจย้อนกลับได้

และยอมรับอย่างเปิดเผยว่ายาโคบหลอกเอาพระพรของเอชวไป (ข้อ 35)

เพื่อเอชวผู้วิงวอนขอให้บิดาอวยพรอย่างน้อยที่เหลืออยู่ ยาโคบกลับทิ้งถ้อยคำเหมือนคำสาปไว้ (ข้อ 39-40, เทียบ ฮบ

12:17 “ภายหลังเมื่อเขาต้องการรับพระพรนั้น เขาก็ถูกปฏิเสธ ถึงแม้แสวงหาด้วยน้ำตา ก็ไม่ได้โอกาสกลับใจ”)

เราไม่อาจรู้ได้ว่าเหตุใดเอชวจึงเชื่อว่าพระพรบุตรหัวปีของบิดาสำคัญและมีผลจริงถึงเพียงนั้น แต่กลับดูหมิ่น

“สิทธิบุตรหัวปี” อย่างมาก ในที่สุด พระพรของอิสอัคกลายเป็นการยืนยันพระดำรัสของพระเจ้า

“ผู้ใหญ่จะปรนนิบัติผู้น้อย” (25:23, เทียบ 27:37, 40) ผู้เขียนฮีบรูบันทึกว่าอิสอัค “ด้วยความเชื่อ” ได้ “อวยพร”

[ยูโลเกโอ] ยาโคบและเอชว (ฮบ 11:20)

เรเบคาห์เร่งให้ยาโคบหนี

ปฐมกาล 27:41-45

ครั้งนี้เรเบคาห์ได้ยินเรื่องการตัดสินใจของเอชวผ่านใครบางคน

เธอรับรู้ภัยคุกคามของเอชวอย่างจริงจังและพายาโคบหนี ครั้งนี้เรเบคาห์ก็สั่งยาโคบอย่างตรงไปตรงมาเช่นกัน

เรเบคาห์คิดว่าเมื่อผ่านไป “ไม่กี่วัน ”

ความโกรธของเอชวจะสงบลง เมื่อถึงตอนนั้นเรเบคาห์จะเรียกยาโคบกลับมา แต่ “ไม่กี่วัน ” นั้นกลายเป็นเวลายาวนานถึง 20 ปี ปฐมกาลไม่เหลือบันทึกใด ๆ ว่าเรเบคาห์กับยาโคบได้พบกันอีก

ยาโคบที่จากไป และเอชวที่บิดเบี้ยว

ปฐมกาล 27:46-9

เรเบคาห์ให้นมข้าวสาลีเพื่อให้น้ำยาโคบหนีไปปัตตานอาร์ม แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรและสั่งให้เลือกภรรยาจากบุตรสาวของลาบัน (ข้อ 2) อิสอัคอธิษฐานให้พระพรของอับราฮัมสืบต่อไปถึงยาโคบและเชื้อสายของเขา (ข้อ 4) เอชวเพิ่งตระหนักภายหลังว่าการที่ตนรับหญิงต่างชาติเป็นภรรยาไม่ทำให้บิดามารดาพอใจ (ข้อ 8) แล้วเขาจึงรับภรรยาคนที่สามจากบุตรสาวของอิมาเอล ผู้เป็นลุงของตน

บทที่ 28

ยาโคบพบพระเจ้าที่เบรเอล

ปฐมกาล 28:10-22

ยาโคบกำลังหลบหนีหน้าพี่ชายไปยังฮาราน ระยะทางถึงฮารานหลายร้อยกิโลเมตร เป็นการเดินทางที่ไม่ง่าย เมื่อจบการเดินทางของวันนั้นและเขาหลับไป ยาโคบเห็น “บันได/ขั้นบันได [ซูลลัม]” ในความฝันซึ่งแตะถึงฟ้า และเห็นทูตสวรรค์ขึ้นลงอยู่บนนั้น แล้วพระเจ้าทรงยืนอยู่ “ข้าง” เขาและตรัส (เทียบ 18:2, 24:13; แฮมิลตันสนับสนุนการตีความว่า พระเจ้าทรงยืนอยู่ “ข้าง” ยาโคบ ตาม NAB, NEB)

ภาพขั้นบันไดแตะฟ้าทำให้นึกถึงหอบาเบล ที่นั่นมีความหยิ่งของมนุษย์ที่ต้องการขึ้นไปถึงฟ้า แต่ที่ทูตสวรรค์ขึ้นลงผ่านขั้นบันได ภายหลังยาโคบสารภาพว่าสถานที่นั้นคือพระนิเวศของพระเจ้า ที่ซึ่งพระเจ้าประทับอยู่ และเป็นประตูฟ้า (ข้อ 16-17) พระเจ้าไม่ได้ตำหนิ “การกระทำที่เห็นได้ชัดว่าไม่น่ายกย่อง”

ของยาโคบ เช่นเดียวกับที่ไม่ทรงตำหนิอับราฮัมและอิสอัค แต่ทรงประทานพระวจนะแห่งพระสัญญา “การไม่ตำหนิเช่นนี้ตัดกันอย่างชัดเจนกับเรื่องของอาดัมกับเอวา คาอิน ผู้คนในสมัยโนอาห์ และผู้สร้างหอบาเบล ซึ่งไม่ได้รับข้อยกเว้นเช่นนี้” (แฮมิลตัน, 302)

พระเจ้าทรงเตือนถึงอับราฮัมและอิสอัค และตรัสกับยาโคบว่าจะประทานแผ่นดินที่เขากำลังนอนอยู่นั้นให้แก่เขาและเชื้อสายของเขา (ข้อ 13)

อีกทั้งทรงสัญญาว่าเชื้อสายของเขาจะทวีมากขึ้น และเขากับเชื้อสายของเขาจะเป็นพระพรแก่ทุกตระกูลทั่วโลก (ข้อ 14, เทียบ 12:3, 18:18, 22:18, 26:4) ไม่เพียงเท่านั้น พระองค์ยังทรงสัญญาว่าจะอยู่กับยาโคบไม่ว่าเขาจะไปทีใด จะทรงปกป้องเขา จะทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินนี้ และจะทรงทำให้สิ่งที่ตรัสไว้สำเร็จทั้งหมด (ข้อ 15) แม้ยาโคบจะกระทำเช่นนั้น พระเจ้าก็ยังทรงสัญญาการปกป้องและการทรงนำอย่างไม่มีเงื่อนไขแก่ยาโคบ

ยาโคบประหลาดใจที่พระเจ้าทรงอยู่ที่นี้ด้วย เขากลัวการทรงสถิตของพระเจ้า (ข้อ 17) ยาโคบแตกต่างจากอับราฮัมและอิสอัคตรงที่เขากลัวการพบพระเจ้านั้นเป็นเพราะเขาตระหนักถึงบาปของตนเหมือนอาดัมหรือไม่?

วันรุ่งขึ้น ยาโคบตั้งเสาหินและเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า “เบธเอล” คือพระนิเวศของพระเจ้า และปฏิญาณบนพื้นฐานพระสัญญาของพระเจ้า (ข้อ 19-22) ยาโคบสัญญาว่า หากพระเจ้าทรงอยู่กับเขาตามที่ตรัสและทรงนำเขากลับมายังที่นี้ คือบ้านของบิดา เขาจะถือว่าสถานที่นี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และจะถวายหนึ่งในสิบ เนื้อหาคำปฏิญาณมุ่งเน้นความต้องการแบบยึดตนเองของยาโคบ (เทียบ 2ซมอ 15:8) ถึงอย่างนั้น บัดนี้ยาโคบก็อยู่ในฐานะที่ฝากสถานการณ์ทั้งหมดไว้กับ “พระเจ้าของบิดาที่ต้นหลอก” อย่างสิ้นเชิง

บทที่ 29

ยาโคบมาถึงฮาราน

ปฐมกาล 29:1-8

คำว่า “ชาวตะวันออก” ในข้อ 1 หมายถึงชาวอาร์มีที่อยู่ตามแม่น้ำยูเฟรติสตอนเหนือ โดยเฉพาะในปฐมกาล การเคลื่อนไปทางตะวันออกบอกเป็นนัยถึงการพิพากษา (4:16), ความว่างเปล่า (11:2, 13:11), และความท้อแท้ (25:26)

ยาโคบพบคนเลี้ยงแกะจากฮารานที่ข้างบ่อน้ำ และพวกเขาบอกว่าราเชล บุตรสาวของลาบัน กำลังมา

ยาโคบพบราเชลและลาบัน

ปฐมกาล 29:9-14

ยาโคบเห็นราเชล บุตรสาวของลาบัน พาฝูงแกะมา เขาจึงยกหินออกจากปากบ่อ (เทียบ

แธมิลตันอธิบายว่ายาโคบแสดงพลังกำลังมาก “เหมือนแซมซัน”)

และแสดงความเมตตาด้วยการให้น้ำแก่ฝูงแกะของลาบัน “พี่ชายของมารดาของเขา”

หลังจากนั้นเขาพักทายราเชลและร้องไห้เสียงดัง (ข้อ 11) ในการพบกันที่น่าตื่นเต็นนี้ ราเชลก็รีบเคลื่อนไหวเช่นกัน เธอวิ่งไปบอกเรื่องนี้แก่บิดา ลาบันก็ “วิ่งมา” ต้อนรับยาโคบและพาเขาเข้าบ้าน

ยาโคบรับใช้เจ็ดปีเพื่อราเชล

ปฐมกาล 29:15-20

ยาโคบไม่ได้รักเลอาห์ บุตรสาวคนโตของลาบัน แต่รักราเชล บุตรสาวคนเล็กผู้ “งดงามและน่ารัก”
เขาจึงขอลาบันให้ตนแต่งงานกับราเชลโดยให้ค่าแรงเจ็ดปีของตน ลาบันตอบด้วยถ้อยคำที่ค่อนข้างคลุมเครือว่า
“การให้เธอแก่เจ้าก็ดีกว่าให้แก่คนอื่น” (ข้อ 19)

อย่างไรก็ตาม ยาโคบรับว่าเป็นคำตอบเชิงบวก และทำงานเพื่อราเชลเจ็ดปี แต่เพราะความรักที่มีต่อเธอ
เขาจึงเห็นช่วงเวลานั้นเหมือนเพียงไม่กี่วัน (ข้อ 20)

ยาโคบถูกลาบันหลอก

ปฐมกาล 29:21-30

ในที่สุดเจ็ดปีที่สัญญากับลาบันก็ผ่านไป ยาโคบกล่าวกับลาบันว่า “ขอภรรยาของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด” (ข้อ 21)
ที่นี้ไม่มีการกล่าวชื่อราเชล แล้วในคำวันเลี้ยงแต่งงาน ลาบันให้เลอาห์ ไม่ใช่ราเชล เข้าไปหา ยาโคบ
ลาบันหลอกยาโคบอย่างชัดเจน คำพูดที่ว่าธรรมเนียมท้องถิ่นนี้ไม่ให้แต่งงานน้องสาวก่อนพี่สาว (ข้อ 26)

ดูเหมือนเป็นเพียงข้ออ้าง หากเป็นเรื่องจริง ก็ควรบอกก่อนทำสัญญา หรืออย่างน้อยก่อนพิธีแต่งงาน
ยาโคบถูกลาบันหลอก เหมือนที่เขาเคยหลอกพี่ชายและบิดา ในที่สุดยาโคบไม่มีทางเลือก
ต้องทำงานให้ลาบันอีกเจ็ดปีเพื่อราเชลผู้เป็นที่รัก

บุตรชายสี่คนที่ยาโคบมีจากเลอาห์

ปฐมกาล 29:31-35

หลังจากพระเจ้าตรัสกับยาโคบที่เบธเอล นี่เป็นครั้งแรกที่กล่าวถึงการกระทำของพระเจ้า ที่เบธเอล
พระสัญญาของพระเจ้าคือพระองค์จะทรงอยู่กับยาโคบและไม่ทอดทิ้งเขา (28:15) แต่เป็นเรื่องน่าขันที่หลังจากนั้น
การปรากฏครั้งแรกของพระเจ้ากลับไม่ใช่เพื่อยาโคบ แต่เพื่อเลอาห์ ผู้ไม่ได้รับความรักจากยาโคบ หรือแปลตรงตัวว่า
“ถูกเกลียด”

พระเจ้าทรงดูแล [ราอาห์] เลอาห์และประทานบุตรชายแก่เธอ เลอาห์ให้กำเนิดบุตรชายคนแรกคือรูเบน
และสารภาพว่า “พระเจ้าทอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพเจ้า” (ข้อ 32) แล้วเธอคาดหวังว่าบัดนี้สามีจะรักเธอ
แต่เลอาห์ยังคงไม่ได้รับความรัก เธอให้กำเนิดบุตรคนที่สองคือสิเมโอน และกล่าวว่า
“พระเจ้าทรงได้ยินว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับความรัก”

(ข้อ 33) เมื่อให้กำเนิดบุตรคนที่สามคือเลวี เธอยังคงกระหายความรักจากสามี
“ตั้งแต่นี้สามีของข้าพเจ้าจะผูกพันกับข้าพเจ้า” (ข้อ 34) แต่เมื่อให้กำเนิดบุตรคนที่สี่คือยูดาห์
เราเห็นว่าความสนใจของเธอหันจากสามีไปหาพระเจ้า “บัดนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาห์เวห์”
แม้ยาโคบยังคงไม่ให้ความรักแก่เลอาห์ แต่เลอาห์สารภาพว่าจะสรรเสริญพระเจ้า

บทที่ 30

บุตรที่ยาโคบมีจากบิลฮาห์

ปฐมกาล 30:1-8

การแทรกแซงของพระเจ้าทำให้ความสัมพันธ์ของราเชลกับยาโคบซึ่งเคยรักกันเกิดความบาดหมาง
ราเชลอิจฉาเลอาห์และพูดใส่ยาโคบอย่างแรงว่า “จงให้ข้าพเจ้ามีบุตร มิฉะนั้นข้าพเจ้าจะตาย” (ข้อ 1)
ยาโคบโกรธราเชลและกล่าวว่าเขาจะทำหน้าที่แทนพระเจ้าได้อย่างไร (ข้อ 2)

ความหมกมุ่นของราเชลเรื่องบุตรซึ่งเกิดจากความอิจฉาไม่ได้หยุดลง เธอต้องการได้บุตรผ่านบิลฮาห์สาวใช้ของตน
จึงสั่งยาโคบอีกครั้งว่า “จงเข้าไปหานาง” (ข้อ 3) บุตรที่บิลฮาห์คลอดกลายเป็นบุตรของราเชล
ราเชลสารภาพว่าพระเจ้าทรงฟังคำร้องทุกข์ของเธอและทรงแก้ความคับข้องใจให้ จึงตั้งชื่อบุตรว่า “ดาน”
พระเจ้าทรงหันมาดูแลราเชลหรือไม่?

อย่างน้อยในที่นี้ผู้บรรยายไม่ได้บอกเรา จนถึง 30:22 เมื่อราเชลคลอดบุตรด้วยตนเองคือโยเซฟ จึงกล่าวว่า
“พระเจ้าทรงระลึกถึงราเชลและทรงฟังคำทูลขอของเธอ” เมื่อบิลฮาห์คลอดบุตรชายคนที่สองคือนัฟทาลี
ราเชลกล่าวว่าเธอ “ต่อสู้อย่างใหญ่หลวง” กับพี่สาวและชนะแล้ว (ข้อ 8)

สิ่งนี้แสดงว่าราเชลอิจฉาพี่สาวมากเพียงใดและหมกมุ่นกับการแข่งขันเรื่องการมีบุตรมากเพียงใด วลีฮีบรู [นัฟทาลี
เอลโลฮิม] ที่แปลว่า “ต่อสู้อย่างใหญ่หลวง” หากแปลตรงตัวคือ “การต่อสู้ของพระเจ้า” หรือ
“การแข่งขันต่อสู้ของพระเจ้า”

ในที่สุด ราเชลมองการแข่งขันเรื่องการมีบุตรว่าเป็นการแข่งขันกับพี่สาวและกับพระเจ้า
หรือเป็นการแข่งขันเพื่อให้ได้ความโปรดปรานของพระเจ้า ทำให้นึกถึงภาพที่ยาโคบจะปล้ำสู้กับพระเจ้าในภายหลัง
“ราเชลเป็นน้องสาวที่เข้ามาแทนพี่และทำให้พี่ตกอยู่ในความลำบาก เหมือนยาโคบ
ความคล้ายคลึงในชีวิตของทั้งสองคนนี้ดำเนินไปจนถึงการที่แต่ละคนต่อสู้กับพระเจ้า” (กอร์ดอน เวนแฮม, 445)

บุตรที่ยาโคบมีจากสิลปาห์

ปฐมกาล 30:9-13

เลอาห์ไม่อาจยอมรับคำของราเชลที่ว่า “ชนะการแข่งขัน” แม้เธอมีบุตรแท้ของตนแล้วสี่คน
แต่เลอาห์ก็ให้สาวใช้ของเธอคือสิลปาห์เป็นภรรยาแก่ยาโคบ และมีบุตรชายเพิ่มอีกสองคน
เมื่อสิลปาห์คลอดบุตรชายคนแรก เลอาห์กล่าวว่า “โซคี”

และตั้งชื่อบุตรว่า กาด เมื่อคลอดบุตรชายคนที่สอง เธอกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความสุข
บรรดาหญิงจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้มีความสุข” และตั้งชื่อเขาว่า อาเซอร์ (ข้อ 13, เทียบ ลก 1:48)

เลอาห์ให้กำเนิดบุตรเพิ่มแก่ยาโคบ

ปฐมกาล 30:14-21

เลอาห์อยู่ในสถานการณ์ที่ต้องได้รับอนุญาตจากราเชลเพื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศกับยาโคบ

ราเชลครอบครองใจยาโคบ และเลอาห์พูดว่าราเชลแย่งสามีของเธอไป (ข้อ 15) เลอาห์ยังคงโหยหาความรักของยาโคบ และใช้ผลดูดาอิมเพื่อซื้อหรือจ้างยาโคบ พระเจ้าทรงสงสารสถานการณ์อันเจ็บปวดของเลอาห์อีกครั้งและทรงฟังคำทูลขอของเธอ (ข้อ 17) เลอาห์ให้กำเนิดบุตรชายคนที่ห้าคืออิสสาคาร์ หมายถึง “ทรงให้ค่าจ้าง”

และบุตรชายคนที่หกคือเศบูลุน หมายถึง “ทรงให้ของขวัญอันล้ำค่า” หากฟังคำสารภาพของเลอาห์ในข้อ 20 ว่า

“บัดนี้ข้าจะอยู่กับข้าพเจ้า/จะให้เกียรติข้าพเจ้า” เราจะเห็นว่าเธอยังคงไม่ได้รับการยอมรับจากสามีจนถึงที่สุด

และยังโหยหาความรักของเขา

บุตรคนสุดท้ายที่เลอาห์ให้กำเนิดคือบุตรสาวคือดีน่า ไม่ว่าอย่างไร

นี้หมายความว่าเลอาห์ให้กำเนิดครบจำนวนสมบูรณ์คือเจ็ดคน

ราเชลให้กำเนิดโยเซฟ

ปฐมกาล 30:22-24

พระเจ้าทรงระลึกถึงราเชล และตามความปรารถนาของเธอ พระองค์ทรงให้เธอมีบุตรชายคือโยเซฟและเบนยามิน

และทรง “ขจัด” [อาซัพ] ความอับอายของเธอ หลังจากตั้งชื่อโยเซฟแล้ว ราเชลกล่าวว่า “ขอพระเจ้าทรงเพิ่ม [ยาซัพ]

บุตรชายอีกคนหนึ่งแก่ข้าพเจ้า” (ข้อ 24) ในคำสารภาพของเธอ ราเชลยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำ

ทรัพย์สินของยาโคบเพิ่มขึ้น

ปฐมกาล 30:25-43

ฉากหลังของตอนนี้คือเวลาที่ราเชลให้กำเนิดโยเซฟ ยาโคบบอกلابันว่าเขาอยากกลับบ้านเกิด

แต่لابันมีเจตนาจะรั้งยาโคบไว้ต่อ จึงกล่าวว่า “จงกำหนดค่าจ้างของเจ้า” (ข้อ 28)

ตลอดเวลาที่ผ่านมายังไม่ได้ให้ค่าจ้างหรือ? ภายหลังยาโคบกล่าวว่าلابันหลอกเขาเรื่องค่าจ้างถึงสิบครึ่ง (31:7)

لابันยอมรับพร้อมกับยาโคบว่าพระเจ้าทรงอวยพรเขาเพราะยาโคบ (ข้อ 27, 30)

ยาโคบทำข้อตกลงกับلابันล่วงหน้าอย่างฉลาด เขากล่าวว่าจะรับแกะและแพะหลายหลายสีที่ไม่ค่อยพบเป็นของตน

ด้วยวิธีที่لابันไม่มีเหตุผลจะคัดค้านเลย (ข้อ 32) ลาบันยอมรับอย่างเต็มใจ (ข้อ 34) และเพื่อไว้วางใจ

เขาแยกแกะสีขาวและแพะสีดำของตนออกจากฝูงของยาโคบเป็นระยะทางสามวัน (ข้อ 36) ยาโคบมีความมั่นใจอะไร?

วิธีที่เขาใช้ (ข้อ 37-38, 41-42)

ดูเหมือนเป็นความเชื่อโชคกลางและเวทมนตร์ (เทียบ แฮมิลตันอธิบายข้อ 41-42

ว่าความรู้เรื่องสัตว์ของยาโคบไม่ได้ล้ำหลังเลย) แม้เราไม่อาจเข้าใจวิธีและความมั่นใจที่เขาเลือกได้

แต่เรารู้ได้ชัดว่าเขาตระหนักถึงพระเจ้าและยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำ (31:10-12)

กอร์ดอน เวนแฮมสรุปตอนนี้ไว้ดังนี้ “ยาโคบไม่ได้ใช้กลอุบาย

แต่เขาเอาชนะลาบันได้เพียงด้วยการรักษาเงื่อนไขของข้อตกลองที่ทั้งสองเจรจาอย่างเสรีไว้อย่างบริสุทธิ์

ในโลกที่ผู้หลอกลวงได้เปรียบ ความยุติธรรม คือความยุติธรรมของพระเจ้า ในที่สุดก็มีชัย...

เรื่องนี้มีความหมายมากกว่าการเป็นตัวอย่างหลักการที่ว่าพระยาห์เวห์ทรงให้คนเจ้าเล่ห์ตกหลุมกลของตนเอง กล่าวคือ

เรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งที่แสดงว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมกำลังสำเร็จ... [ยาโคบ]

เจริญรุ่งเรืองในต่างแดนเพราะพระเจ้าทรงอยู่กับเขาตามที่เขาได้รับพระสัญญา

และเมื่อพระพรประทานแก่ลาบันและครอบครัวผ่านยาโคบ ก็แสดงอีกครั้งว่าพระสัญญา

‘ทุกตระกูลในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้าและเชื้อสายของเจ้า’ กำลังสำเร็จ” (กอร์ดอน เวนแฮม, WBC, 466-467)

บทที่ 31

ยาโคบกับภรรยาตัดสินใจออกจากลาบัน

ปฐมกาล 31:1-16

บุตรชายของลาบันจึงถามความรุ่งเรืองของยาโคบ และความสัมพันธ์ระหว่างยาโคบกับพวกเขา รวมทั้งกับลาบัน ก็เริ่มเกิดความขัดแย้ง (ข้อ 2, 5) เหตุผลสำคัญที่ยาโคบตัดสินใจว่าต้องออกจากลาบันคือพระเจ้าตรัสกับยาโคบโดยตรงว่า “จงกลับไปยังแผ่นดินบรรพบุรุษของเจ้าและญาติพี่น้องของเจ้า” (ข้อ 3)

ท่าทีของลาบันต่อยาโคบเปลี่ยนไป แต่พระเจ้ายังคงไม่เปลี่ยนและยังทรงอยู่กับเขา (ข้อ 5)

ยาโคบเรียกภรรยาทั้งสองมาเป็นการส่วนตัวและเล่าเรื่องที่ลาบันหลอกเขาเรื่องค่าจ้างถึงสิบครั้ง

เรื่องที่พระเจ้าทรงแทรกแซงและทำให้เขาทวีขึ้น และเรื่องที่พระเจ้าตรัสให้เขากลับบ้านเกิด (ข้อ 6-13)

ที่นี่ ยาโคบอธิบายการเปิดเผยของพระเจ้าอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น (เทียบ

แฮมิลตันเห็นว่าเป็นการเปิดเผยสองครั้งแยกกัน)

ในที่สุด ภรรยาทั้งสองเห็นด้วยอย่างเต็มที่กับการตัดสินใจของยาโคบ และแสดงความน้อยใจต่อบิดาของตน (ข้อ 14-16)

ยาโคบออกจากบ้านลาบันและหนีไป

ปฐมกาล 31:17-21

ยาโคบนำฝูงสัตว์และทรัพย์สินทั้งหมดที่ได้มาอย่างชอบธรรมออกไปอย่างเงียบ ๆ โดยใช้เวลาที่ลาบันไม่อยู่

มุ่งหน้ากลับบ้านเกิด ยาโคบไม่ไว้วางใจลาบัน เขาไม่ต้องการให้แผนถูกยกเลิกหรือล่าช้าเพราะการปะทะกับลาบัน (เทียบ

ข้อ 31) ดังนั้นแม้เขาจะชอบธรรม เขาก็หนีอย่างลับ ๆ เหมือนขโมย (เทียบ สำนวน “จากไปอย่างเงียบ ๆ” ในข้อ 20

แปลตรงตัวว่า “ขโมยใจ”)

ปัญหาคือในครอบครัวของยาโคบมีขโมยจริง ๆ อยู่คนหนึ่ง (ข้อ 19)

ทำไมเราจึงขโมยเทราฟิมหรือรูปเคารพประจำบ้านของบิดา? คำตอบของคำถามนี้มีหลายความเห็น เช่น

- (1) หลักประกันสิทธิรับมรดก
- (2) การถือสิทธิเป็นหัวหน้าครอบครัว
- (3) ผู้คุ้มครองระหว่างเดินทาง
- (4) มูลค่าทางเงิน
- (5) ความแค้น เป็นต้น แต่ข้อความไม่ได้บอกเหตุผลที่แน่ชัด

ลาบันตามทันยาโคบและคณะของเขา

ปฐมกาล 31:22-35

เมื่อผ่านไปสามวันลาบันจึงรู้เรื่องนี้ เขาโกรธและไล่ตามยาโคบเหมือนยกกองทัพไป ลาบันพูดว่าเมื่อได้พบยาโคบ เขาจะจัดงานเลี้ยงส่งแล้วปล่อยไป (ข้อ 27) แต่แท้จริงเขาน่าจะตั้งใจแก้แค้นยาโคบด้วย “กำลังพอที่จะทำร้าย” เขา (ข้อ 29, เทียบ ข้อ 26)

อย่างไรก็ตาม เหตุผลที่เขาไม่ได้ทำเช่นนั้นคือพระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาในความฝันและทรงเตือนเขาด้วยพระองค์เอง (ข้อ 24, 29) พระเจ้าทรงปกป้องและคุ้มครองยาโคบด้วยพระองค์เอง

ลาบันทำตามพระวอนของพระเจ้า [เอโลฮิม] ที่ตรัสไม่ให้พุดดีหรือร้ายกับยาโคบ

เขาจึงปล่อยผ่านเรื่องที่ยาโคบตั้งใจจะจากไป แต่เขากลับซักถามเรื่องที่ยาโคบขโมยพระของเขา [เอโลฮิม] ไป (ข้อ 30)

ตรงนี้มีความย้อนแย้งอยู่ พระเจ้าของยาโคบทรงปกป้องยาโคบ แต่พระของลาบันกลับต้องให้ลาบันปกป้อง

พระของลาบันถูกลักพาตัวไปและถูกวางไว้ใต้ที่นั่งของผู้หญิงที่มีประจำเดือน (ข้อ 34-35) สุดท้ายลาบันก็หาพระของตน [เอโลฮิม] ไม่พบ และไม่อาจปกป้องพระนั้นได้ด้วย

คำแก้ตัวของยาโคบ

ปฐมกาล 31:36-42

เมื่อลาบันไม่พบสิ่งของใด ๆ ของตนในเต็นท์ของยาโคบ ยาโคบก็โกรธและปกป้องความชอบธรรมของตนต่อหน้าลาบัน เขาชี้ให้เห็นความระแวงของลุงและตำหนิลุงอย่างทำให้อับอาย (ข้อ 36-37)

ยิ่งกว่านั้น เขาเปรียบเทียบการรับใช้ด้วยความสัตย์ซื่อตลอดยี่สิบปีของตนกับการที่ลุงเปลี่ยนค่าจ้างถึงสิบครั้ง แล้วตำหนิลุงอย่างองอาจ เหตุผลพื้นฐานที่ยาโคบล้ำพุดอย่างมั่นใจ

คือเขาได้เห็นพระเจ้าผู้ทรงสัญญาว่าจะอยู่กับเขาและจะให้เขากลับบ้านเกิดอย่างปลอดภัยนั้น
ทรงกระทำจริงแล้ว(ข้อ 42, เทียบ ข้อ 29)

การเจรจาพันธสัญญา

ปฐมกาล 31:43-54

ลาบันไม่มีอะไรจะตอบต่อคำแก้ต่างและคำตำหนิของยาโคบ เขาบอกว่าบุตรสาว ลูกหลาน ผุ่งแพะแกะ
และทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของเขา (ข้อ 43) แต่นั่นเป็นเพียง “คำกล่าวที่เกินจริงและไม่ถูกต้อง”
ลาบันกลัวการแก้แค้นของยาโคบหรือไม่?

(เทียบ ข้อ 52) เขาเป็นฝ่ายต้องการทำคำปฏิญาณกับยาโคบก่อน เขาเป็นคนที่หลอกลวงเรื่องค่าจ้างหลายครั้ง
แต่ครั้งนี้กลับเรียกร้องให้ยาโคบปฏิญาณ แล้วทั้งสองก็ตั้งกองหินและเสาหินไว้เป็นพยาน (ข้อ 45-46)

ลาบันเรียกร้องไม่ให้ยาโคบปฏิบัติต่อบุตรสาวของเขาอย่างเลวร้ายหรือรับภรรยาอื่นเพิ่ม แม้เป็นสัญญาเดียวกัน
แต่ลาบันเรียก “พระเจ้าของนาโฮร์ พระเจ้าของบิดาของเขา” (ข้อ 53) มาเป็นพยานในการทำพันธสัญญา
พิธีพันธสัญญาจบลงด้วยมื้ออาหารแห่งพันธสัญญา

การพบกับทูตสวรรค์ที่มาหะนาอิม (31:55-32:2 [ฮีบรู 32:1-3])

ปฐมกาล 31:1

ยาโคบแยกจากลาบันตั้งแต่เช้าตรู่และเดินทางกลับบ้าน ระหว่างทาง “ทูตของพระเจ้า [มาลาคิม]” มาพบเขา
แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกว่าหลังจากนั้นเกิดอะไรขึ้นหรือมีคำพูดใดบ้าง
เราเพียงอนุมานความหมายของเหตุการณ์ที่ทูตของพระเจ้ามาพบเขาได้จากคำสารภาพของยาโคบว่า
“นี่เป็นค่าย/กองทัพของพระเจ้า” คำกริยาฮีบรู “พบ [พากา เบ]”

อาจหมายถึง “พบด้วยเจตนาเป็นศัตรู” และอาจหมายถึง “วิงวอน ทูลขอแทน” ได้ด้วย อย่างไรก็ตาม
ในที่นี่เข้าใจได้ว่าเป็นความหมายกลาง ๆ และเชิงบวก คือพวกเขาพบยาโคบเพื่อสนับสนุนและร่วมอยู่กับเขาในเส้นทาง
ที่เขา กำลังไป “มาหะนาอิม” หมายถึง “สองค่าย”

(เทียบ “สองกลุ่ม”) แต่เราไม่อาจรู้ได้ว่ายาโคบตั้งชื่อนั้นด้วยเหตุใด เขาไม่ได้เรียกแผ่นดินนั้นว่า
“ค่าย/กองทัพของพระเจ้า [มาหะเน-เอโลฮิม]”

(เทียบ วนฉ 18:12 “มาหะเนดาน”) ตำแหน่งของมาหะนาอิมอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
บริเวณเขตแดนระหว่างดินแดนของเผ่ามนัสเสห์และกาด ที่นี้เคยเป็นเมืองหลวงชั่วคราวของดาวิดด้วย (2ซมอ 17:24,
27) และซาโลมอนก็ใช้ที่นี่เป็นศูนย์กลาง (1พงษ 4:14)

บทที่ 32

ยาโคบเตรียมพบเอซาว

ปฐมกาล 32:3-12

ทูตของพระเจ้าสอนยุทธวิธีให้เขาหรือไม่?

ยาโคบส่งผู้ส่งสารของตน [มาลาคิม] ไปหาเอซาว และสอนถ้อยคำที่รอบคอบให้พวกเขานำไปบอก

ยาโคบแสดงสภาพอย่างมากมายและพูดอย่างระมัดระวัง เขาสรุปยี่สิบปีที่ผ่านมาอย่างสั้น ๆ ส่งของขวัญไป

และบอกชัดเจนว่าเขาต้องการได้รับความกรุณาจากเอซาวพี่ชายของตน (ข้อ 4-5)

แต่เมื่อได้ยินว่าพี่ชายกำลังมาพบเขาพร้อมคนสี่ร้อยคน ยาโคบก็กลัวมากและเป็นทุกข์ (ข้อ 7, 11)

เขาไม่รู้ว่พี่ชายมาด้วยท่าที่เป็นมิตร หรือกลับกันคือมาเพื่อโจมตีเขา

ดังนั้นเขาจึงยิ่งกลัวและเตรียมรับสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้น (ข้อ 7-8) อย่างไรก็ตาม

ภายหลังปรากฏชัดว่าเอซาวไม่ได้มาพบยาโคบด้วยความแค้นเพื่อแก้แค้น

แม้ในใจเขาอาจมีเจตนาจะทำให้ยาโคบกลัวและเตือนเขาอยู่บ้าง ท่าทีเช่นนี้อาจคล้ายกับสิ่งที่โยเซฟซึ่งภายหลังเป็นมหา

สนาบดีทำเมื่อพบพี่ชายของตน

ในข้อ 9-12 ยาโคบทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าโดยยึดพระสัญญาของพระเจ้าเป็นพื้นฐาน (ข้อ 9, 12)

ด้วยใจที่หวาดกลัว ในคำอธิษฐานของเขามีความถ่อมใจ (ข้อ 10)

คำอธิษฐานของเขาชัดเจนและเจาะจงว่า “ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ให้พ้นจากมือพี่ชายของข้าพระองค์

คือจากมือเอซาว เพราะข้าพระองค์กลัวว่าเขาจะมาฆ่าข้าพระองค์ ทั้งมารดาและลูก ๆ” (ข้อ 11)

ออกไปพบเอซาว

ปฐมกาล 32:13-21

ยาโคบน่าจะครุ่นคิดแผนการด้วยความกังวลตลอดคืน เขาเตรียมของกำนัลจำนวนมาก (ฝูงสัตว์) เพื่อส่งให้พี่ชาย

และแบ่งออกเป็นหลายฝูงส่งไปข้างหน้าก่อนตนเอง เขาต้องการพบหน้าพี่ชายหลังจาก

“ทำให้ใจของพี่ชายคลายลงแล้ว” (ข้อ 20, เทียบ ตันฉบับมีความหมายว่า “เพื่อเช็ด (ความโกรธ)

ออกจากสีหน้าของเขา”)

ยาโคบที่เปนีเอล

ปฐมกาล 32:22-32

ในเวลากลางคืน ยาโคบพารรยา สาวใช้ และบุตรสิบเอ็ดคนข้ามลำธารยับบอกไป แล้วเหลืออยู่คนเดียว

ในเวลานั้นมีชายคนหนึ่งมาปล้ำกับยาโคบ (เทียบ โยเซยาเรียกผู้นี้ว่า ทูตสวรรค์ [มาลาค] - ฮชย 12:4

เรื่องการพบกับพระภาวะฝ่ายพระเจ้าปรากฏในปฐมกาล 18 ผู้วินิจฉัย 6 และ 13) ชายคนนั้นเอาชนะยาโคบไม่ได้

จึงตะ “เข้าข้อต่อต้นขา” ของยาโคบจนเคลื่อนไหว

ชายคนนั้นขอให้ยาโคบปล่อยเขาไป แต่ยาโคบบอกว่าจะไม่ปล่อยไปหากเขาไม่อวยพรยาโคบ (ข้อ 26)
ยาโคบแสวงหาพรแบบใด? เป็นเรื่องยากที่จะมองว่าเขาแสวงหาและเสาะหาพระเจ้าในมิติความเชื่อฝ่ายวิญญาณ (แฮมิลตัน, 410, 412) ชายคนนั้นถามชื่อของยาโคบและให้ชื่อใหม่แก่เขาว่า อิสราเอล
“เพราะเจ้าได้ปล้ำสู้กับพระเจ้าและกับมนุษย์ และได้ชัยชนะ”

(ข้อ 28) แฮมิลตันเห็นว่าควรตีความคำว่าอิสราเอลไม่ใช่ “เขาปล้ำสู้กับเอล” แต่เป็น
“เอลจะทรงปกครอง/จะทรงต่อสู้” หรือ “ขอให้เอลทรงปกครอง” “ดังนั้น การเปลี่ยนชื่อจาก ‘ยาโคบ’ เป็น
‘อิสราเอล’ จึงมุ่งเน้นความเด็ดเดี่ยวของยาโคบ และความสามารถของเขาที่จะยึดติดกับผู้โจมตีที่แข็งแกร่งกว่า
แม้ได้รับบาดเจ็บ และยืนกรานปรารถนาพรจากคู่ต่อสู้อย่างไม่ลดละ”

(แฮมิลตัน, 412-413) ยาโคบถามชื่อของชายคนนั้นอย่างระมัดระวัง แต่เขากล่าวว่า “ทำไมเจ้าจึงถามชื่อของเรา?” (ข้อ
29, เทียบ วนด 13:18) และไม่บอกชื่อ อย่างไรก็ตาม หลังจากชายคนนั้นอวยพรและจากไป
ยาโคบจึงตระหนักว่าผู้นั้นคือพระเจ้า ยาโคบตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “เบนีเอล” คือ “พระพักตร์ของเอล”
นี่เป็นครั้งที่ยาโคบตั้งชื่อสถานที่

บทที่ 28

ที่เป็นกรณีที่สาม กรณีแรกและกรณีที่สองคือ “เบธเอล”

ปฐมกาล 28:19

ที่ และอีกสองครั้งก่อนหน้านี้คือ “เบธเอล” กับ “มาหะนาอิม” (32:2) แฮมิลตันอธิบายว่าคำสารภาพว่า
“ชีวิตของข้าพเจ้ารอดมาได้” (ข้อ 30) ไม่ได้หมายถึงการเห็นพระเจ้าแล้วไม่ตาย
แต่เป็นคำสารภาพว่าเขามั่นใจว่าชีวิตจะได้รับการรักษาไว้จากเอซาว (415)

กอร์ดอน เวนแฮมชี้ให้เห็นความย้อนแย้งในการปล้ำของยาโคบว่า ผู้ที่ต่อสู้กับยาโคบคือพระเจ้า
แต่ผู้ที่ทรงให้เขาได้รับชัยชนะก็เป็นพระเจ้าด้วย แล้วนำมาประยุกต์ดังนี้ “ดังนั้น

เรื่องที่ยาโคบปล้ำกับพระเจ้าจึงเป็นบทสรุปชะตากรรมแห่งชาติของอิสราเอล สำหรับพวกเขา

ในทุกความทุกข์ยากและความลำบากทั้งสิ้น พระองค์ผู้ดูเหมือนกำลังต่อสู้กับพวกเขา ในที่สุดแล้วทรงอยู่ฝ่ายพวกเขา
แท้จริง พระองค์จะทรงชนะ และด้วยชัยชนะของพระองค์ อิสราเอลก็จะชนะด้วย” (กอร์ดอน เวนแฮม, WBC,
538-539)

บทที่ 33

ยาโคบคืนดีกับเอซาว

ปฐมกาล 33:1-20

บัดนี้ยาโคบพบเอซาวพี่ชายที่กำลังมากับชายฉกรรจ์สี่ร้อยคน เขาเดิน “นำหน้า” ครอบครัวทั้งหมด
กราบลงถึงดินเจ็ดครั้งขณะเข้าใกล้เอซาว เอซาววิ่งมาหา ยาโคบ กอดเขา จูบเขา และทั้งสองก็ร้องไห้ (ข้อ 4)
ในท่าที่ที่เอซาวปฏิบัติต่อยาโคบ ไม่รู้สึกถึงความโกรธหรือความมั่งร้ายใด ๆ ต่อยาโคบเลย
ดูเหมือนเอซาวให้อภัยยาโคบมานานแล้ว หรือหลังจากยาโคบปล้ำกับพระภวະฝ่ายพระเจ้า
เอซาวเกิดการเปลี่ยนแปลงในใจอย่างฉับพลันและสลับกลับหรือไม่?

เหตุผลที่ควรให้น้ำหนักกับข้อแรกคือ พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงในใจของเอซาวเลย
ต่างจากกรณีของลาบัน หลังจากการพบกันอย่างซาบซึ้งของทั้งสองคน เหล่าสาวใช้กับบุตรของพวกนาง
เลอาห์กับบุตรของนาง และสุดท้ายราเชลกับบุตรของนาง ต่างออกมาตามลำดับที่จัดไว้ในข้อ 2
และกราบลงต่อหน้าเอซาว แม้พี่ชายจะปฏิเสธ ยาโคบก็ขอร้องให้เขารับของกำนัลที่ตนเตรียมไว้ เขากล่าวว่า
“เพราะข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านเหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า” (ข้อ 10, เทียบ พระคัมภีร์ภาษาเกาหลีใต้คำว่า
“พี่ชาย” แต่ในภาษาต้นฉบับคือ “ท่าน” และจริง ๆ แล้วยาโคบเรียกพี่ชายว่า “นายของข้าพเจ้า”
และรักษามารยาทอย่างเป็นทางการจนถึงที่สุด - ข้อ 8, 13, 14, 15) การที่ยาโคบเปลี่ยนคำว่า “ของกำนัล [มินฮาร์ท]”
เป็นคำว่า “พร [เบราคาร์ท]” ในข้อ 11 ไม่ใช่เพียงการเปลี่ยนสำนวนเท่านั้น “ก่อนหน้านี้นยาโคบขโมยพรจากเอซาว
แต่บัดนี้เขาจะคืนพรนั้นให้เอซาว” (แฮมิลตัน) พี่ชายแสดงความกรุณาต่อยาโคบอย่างจริงใจและเสนอจะร่วมเดินทางไป
ด้วย (ข้อ 12) แต่ยาโคบอ้างเหตุผลและส่งเอซาวไปก่อน เขาบอกว่าจะไปเสอร์เพื่อพบพี่ชาย
แต่สุดท้ายยาโคบไม่ได้ไปเสอร์ (ทางใต้) กลับไปสุคคท (ทางเหนือ) แทน (ข้อ 14, 17) ตรงนี้ เวสเตอร์มันน์
(Westermann) โต้แย้งต่างจากนักอธิบายพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ว่ายาโคบไม่ได้พูดอย่างไม่ซื่อสัตย์เลย
แต่แฮมิลตันเห็นว่ายาโคบยังคงให้คำสัญญาเท็จและความคาดหวังเท็จ
และกล่าวว่าเขาประสบความสำเร็จในการหลอกเอซาว
ยาโคบย้ายจากสุคคทไปยังเซเคมและอาศัยอยู่ที่นั่น และแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่นั้น

บทที่ 28

เขาซื้อที่ดินนั้นด้วยเงิน (ข้อ 19) ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่เซเคม ไม่ใช่ที่เบธเอล

ปฐมกาล 28:20

ไม่ใช่ที่เบธเอล ซึ่งเป็นสถานที่ที่ยาโคบเคยปฏิญาณต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตาม
ดูเหมือนเขายังคงระลึกถึงคำสัญญาที่ตนเคยให้ไว้ ชื่อของแท่นบูชานั้นคือ “เอลเป็นพระเจ้าของอิสราเอล (คือยาโคบ)”
(เทียบ 28:21)

บทที่ 34

ดินาห์ถูกทำให้อับอาย

ปฐมกาล 34:1-7

ในแผ่นดินเชเคม ดินาห์บุตรสาวของยาโคบถูกเชเคมผู้เป็นเจ้านายข่มขืน
หลังจากนั้นเชเคมรักดินาห์และต้องการรับเธอเป็นภรรยา แต่ตามคำอธิบายของผู้บรรยาย
การกระทำของเขาได้ทำให้ดินาห์เป็นมลทินแล้ว (ข้อ 5) และเป็น “สิ่งน่าอับอายในอิสราเอล คือสิ่งที่ไม่ควรทำ”
(ข้อ 7) อย่างไรก็ตาม อิสราเอล (ยาโคบ) ได้ยินข่าวว่าบุตรสาวถูกข่มขืนแล้วก็ไม่แสดงอารมณ์และระมัดระวัง
ท่าทีนี้แตกต่างอย่างมากกับปฏิกิริยาของบุตรชายทั้งหมดที่ได้ยินข่าวในภายหลัง (ข้อ 7)

ฮาโมร์และเชเคมเสนอ

ปฐมกาล 34:8-12

ฮาโมร์บิดาของเชเคมขอรับรองอย่างสุภาพให้มอบดินาห์ให้เชเคม เพราะเชเคม “รักใคร่ [ฮาซึก]” ดินาห์
และเสนอให้ทั้งสองชนชาติแต่งงานระหว่างกันและอยู่ร่วมกัน
เชเคมกล่าวว่าพี่ชายทั้งหลายจะเรียกค่าสินสอดและของกำนัลมากเพียงใด เขาก็จะให้ตามที่พวกเขาต้องการ
ข้อเสนอ นั้นใจกว้างจริง แต่ฮาโมร์และเชเคมไม่ได้ขอโทษต่อเหตุการณ์ของดินาห์
บุตรชายของยาโคบไม่มีใจจะรับข้อเสนอของฮาโมร์และเชเคม พวกเขาเพียงเก็บเรื่องที่น้องสาวถูกทำให้เป็นมลทินไว้ในใจ
(ข้อ 13)

บุตรชายของยาโคบเสนอ

ปฐมกาล 34:13-17

บุตรชายของยาโคบเสนออย่างหนักแน่นให้ชาวเชเคมเข้าสู่หนัด โดยมีแผนจะทำลายล้างพวกเขาทั้งเมือง (ข้อ 17)
กลยุทธ์นี้จะมาจากสิเมโอนและเลวีตั้งแต่แรก (เทียบ ข้อ 25)

ผู้ชายแห่งเชเคมเข้าสู่หนัด

ปฐมกาล 34:18-24

มีการเน้นอีกครั้งว่าเชเคมรักดินาห์ (ข้อ 19) ฮาโมร์และเชเคมเสนอเรื่องการเข้าสู่หนัดแก่คนในเมืองเชเคม
โดยบอกว่าหากทำเช่นนั้น “ฝูงสัตว์ ทรัพย์สิน และสัตว์ทั้งหมด”
ของครอบครัวยาโคบจะกลายเป็นของพวกเขา มิใช่หรือ (ข้อ 23)
ดังนั้น ผู้ชายทุกคนในเชเคมที่ออกไปรบได้ (ผู้เข้าออกทางประตูเมือง) จึงเห็นชอบกับคำของพวกเขาและเข้าสู่หนัด

บุตรชายของยาโคบแก้แค้น

ปฐมกาล 34:25-31

การแก้แค้นอันโหดร้ายของสิเมโอนและเลวีเริ่มขึ้น พวกเขาฆ่าผู้ชายทุกคนในเมืองที่กำลังเจ็บปวดจากการเข้าสู่หน้ต แล้วนำดินาห์กลับมา หลังจากนั้น บุตรชายคนอื่น ๆ ของยาโคบเข้าไปในเมือง ยึดทรัพย์สินทั้งหมดของชาวเซเคม และจับบุตรกับภรรยาของพวกเขาไป ยาโคบตำหนิสิเมโอนและเลวีเป็นพิเศษเพราะพวกเขาเป็นผู้ฆ่าคน แต่ความสนใจของยาโคบไม่ได้อยู่ที่ปัญหาทางศีลธรรม แต่อยู่ที่ความกลัวว่าตนเองและครอบครัวจะถูกคุกคาม ภายหลังเมื่อยาโคบอวยพรบุตรชายก่อนตาย เขาสาปแช่งนินัยชอบใช้ความรุนแรงของสิเมโอนและเลวี (49:5-7)

บทที่ 35

ผังรูปเคารพ

ปฐมกาล 35:1-4

ยาโคบรู้สึกว่าการครอบครัวยของตนกำลังถูกคุกคามถึงชีวิต เพราะเหตุการณ์แก้แค้นของสิเมโอนและเลวีทำให้เขาถูกคนคานาอันและคนเปริสซีเกลียดชังอย่างมาก (34:30) ในเวลานั้น พระเจ้าทรงสั่งยาโคบให้ออกจากแผ่นดินเซเคม ไปอยู่ที่เบธเอล และสร้างแท่นบูชาที่นั่น เมื่อยาโคบฟังพระวณะของพระเจ้าและออกจากที่นั่น เมืองรอบข้างที่ยาโคบหวาดกลัวก็อยู่ในความกลัวและไม่อาจไล่ตามครอบครัวของยาโคบได้ (ข้อ 5) เมื่อพระเจ้าตรัสให้ไปเบธเอล พระองค์ทรงให้ยาโคบระลึกถึง “วันแห่งความทุกข์ยาก” (ข้อ 3) ในอดีต เมื่อเขาหนีจากเอซาว ยาโคบต้องนมัสการพระเจ้าองค์นั้นในเวลานั้น ยาโคบจึงสั่งครอบครัวและทุกคนที่อยู่กับเขาด้วยความสมัครใจให้ทิ้งรูปเคารพต่างชาติและชำระตนให้บริสุทธิ์ แล้วยาโคบรับรูปเคารพทั้งหมดจากพวกเขาและฝังไว้ใต้ต้นโอ๊กใกล้เซเคม นอกจากนี้ เขายังสารภาพว่าพระเจ้าทรงตอบเขาในวันแห่งความทุกข์ยาก และพระเจ้าทรงอยู่กับเขาในทางที่เขาเดิน (ข้อ 3) เราเห็นภาพความเชื่อที่เติบโตขึ้นของยาโคบได้

ยาโคบมาถึงเบธเอล

ปฐมกาล 35:5-8

เมื่อคณะของยาโคบออกเดินทาง “ความกลัวจากพระเจ้า” ตกอยู่เหนือเมืองรอบข้าง จึงไม่มีใครไล่ตามพวกเขาได้ และพวกเขามาถึงเบธเอลอย่างปลอดภัย ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่นตามพระบัญชาของพระเจ้า และตั้งชื่อสถานที่นั้นใหม่ว่า “พระเจ้าแห่งพระนิเวศของพระเจ้า [เอลเบธเอล]”

ข้อ 8 กล่าวถึงการตายของพี่เลี้ยงของเรเบคาห์ บางทีเรเบคาห์อาจเสียชีวิตก่อนที่จะยาโคบจะกลับบ้านเกิด (เบธเอล)

“ผู้เขียนใส่ชื่อเรเบคาห์ไว้เพื่อช่วยให้ผู้อ่านนึกถึงชื่อนั้น เรเบคาห์คือผู้ที่ยุยงให้ยาโคบหลอกอิสอัค

การลงโทษของเรเบคาห์ (อย่างน้อยก็ถูกบอกเป็นนัย) คือการไม่ได้เห็นบุตรชายของตนอีกเลย (แฮมิลตัน, 463)”

ยาโคบเป็นอิสราเอลอย่างแท้จริง

ปฐมกาล 35:9-15

พระเจ้าทรง “สำแดงพระองค์” แก่ยาโคบ ไม่ใช่การปรากฏในความฝัน และไม่ใช่เพียงให้ได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น ข้อ 13 กล่าวว่าพระเจ้าทรงประกาศพระพรแก่ยาโคบ แล้วเสด็จขึ้นจากเขาไป

พระเจ้าทรงเรียกชื่อยาโคบว่าอิสราเอลอีกครั้ง

(ข้อ 10) อีกทั้งตรัสให้เขามีลูกดกและทวีมากขึ้น และตรัสว่าจะมี “กษัตริย์ทั้งหลาย [เมเลค]”

ออกมาจากเชื้อสายของเขา (ข้อ 11) แต่เป็นเรื่องย้อนแย้งที่หลังจากคำประกาศพระพรของพระเจ้า

เรื่องราวที่ตามมาคือราเชล ภรรยาที่ยาโคบรัก เสียชีวิตขณะคลอดบุตร (เบนยามิน) (ข้อ 16-19)

การเกิด การตาย และการรวมประเพณีในครอบครัว

ปฐมกาล 35:16-22

ราเชลเสียชีวิตขณะคลอดบุตรชายคือเบนยามินด้วยความเจ็บปวดอย่างรุนแรง ก่อนตายเธอเรียกลูกว่า

“บุตรแห่งการร้องไห้/การไว้อาลัย” แต่ยาโคบเรียกว่า “บุตรแห่งโชคดี/ฝ่ายขวา”

การตายของราเชลคงเป็นความเศร้าโศกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับยาโคบ

การที่ยาโคบตั้งเสาหินไว้ที่หลุมฝังศพของราเชลแสดงถึงหัวใจของยาโคบที่มีต่อเธอ เหตุการณ์ในข้อ 22

ที่รู้เบนไปนอนกับภรรยาของยาโคบ (บิลฮาห์) ไม่ได้หมายถึงความสำส่อนทางเพศของรูเบนเท่านั้น

พันธสัญญาเดิมแสดงตัวอย่างว่าภรรยาของกษัตริย์องค์ก่อนกลายเป็นภรรยาของผู้สืบทอดได้ (2ซมอ 12:8, 16:20-22)

รูเบนกำลังทำทนายอำนางหัวหน้าครอบครัวของบิดา และดูหมิ่นบิดาอย่างเปิดเผย แต่ยาโคบรูเรื่องนี้แล้วก็ไม่ได้ทำอะไร ภายหลังในทิวพรครั้งสุดท้าย ยาโคบสาปแช่งรูเบนเพราะเรื่องนี้ (49:4)

ครอบครัวของยาโคบ

ปฐมกาล 35:22

รายชื่อบุตรชายสิบสองคนของยาโคบถูกเรียงไว้ ก่อนอื่นเป็นบุตรชายหกคนของเลอาห์

และสุดท้ายเป็นบุตรชายสองคนของสาวใช้ของเลอาห์คือซิลปาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายที่ยาโคบมีในบัตดานอาร์ม

(เทียบ ความจริงแล้วเบนยามินเกิดใกล้เอฟราธาห์ในคานาอัน - ข้อ 16) ในที่นี้ไม่ได้กล่าวถึงดินาห์ผู้เป็นบุตรสาว

ข้อ 27-29 กล่าวถึงการตายของอิสอัค อิสอัคเสียชีวิตเมื่ออายุ 180 ปีที่เฮโบรน

(คีริยาทอารบา) และยาโคบได้พบเอซาวพี่ชายอีกครั้งที่นั่น

บทที่ 36

ครอบครัวสายตรงของเอซาว

ปฐมกาล 36:1-8

บทที่ 36 กล่าวถึงรายชื่อครอบครัวของเอซาวและผู้นำของชาวเอโดม เอซาวมีบุตรห้าคนจากภรรยาสามคน

ข้อ 6-8 กล่าวว่าเอซาวแยกจากยาโคบและไปอยู่ที่ภูเขาสีร์ พวกเขาไม่ได้แยกกันเพราะความเป็นศัตรู แต่ให้ความรู้สึกว้าเหว่เพราะทรัพย์สินของทั้งสองมีมากจนอยู่ร่วมกันไม่ได้ เอซาวจึงยอมถอยและจากไป เราไม่อาจรู้ได้ว่าช่วงเวลานี้คือเวลาที่ยาโคบได้พบพี่ชายครั้งแรกอีกครั้ง หรือเป็นเวลาใดเวลาหนึ่งหลังจากนั้น

บุตรชายและหลานชายของเอซาว

ปฐมกาล 36:9-14

ที่นี้ลำดับพงศ์พันธุ์ของเอซาวถูกกล่าวซ้ำ แต่เพิ่มข้อมูลเกี่ยวกับหลานชาย เอซาวมีบุตรชายห้าคนและหลานชายสิบคน

เผ่าต่าง ๆ ที่ออกมาจากเอซาว

ปฐมกาล 36:15-19

ย่อหน้านี้แนะนำเสนอรายชื่อเชื้อสายเกือบเหมือนกับข้อ 9-14 ที่นี้เป็นเพียงรายชื่อของลูกหลานรุ่นที่สาม และทุกคนเป็นหัวหน้าเผ่าของชาวเอโดม (ข้อ 19)

ลำดับพงศ์พันธุ์ของเฮอีร์

ปฐมกาล 36:20-30

ย่อหน้านี้กล่าวถึงลำดับพงศ์พันธุ์ของลูกหลานเฮอีร์ ชาวเฮีร์ ผู้ถูกชาวเอโดมพิชิต

บุตรชายเจ็ดคนของเฮอีร์มีบุตรยี่สิบคน

กษัตริย์แห่งเอโดม

ปฐมกาล 36:31-39

ย่อหน้านี้แนะนำเสนอรายชื่อกษัตริย์ของเอโดมตลอดแปดรุ่น จุดที่น่าสังเกตคือราชบัลลังก์ไม่ใช่ราชวงศ์ที่สืบต่อกันจากบิดาสู่บุตร แต่เป็นระบอบกษัตริย์แบบเลือกตั้ง

เผ่าพันธุ์ของเอซาว

ปฐมกาล 36:40-43

รายชื่อนี้แจกแจงเผ่าพันธุ์สิบเอ็ดเผ่าที่สืบมาจากเอซาว ในจำนวนนั้นมีเจ็ดชื่อที่ปรากฏเป็นครั้งแรกในบทนี้ ส่วนความแตกต่างจากข้อ 15-19 อาจเป็นเพราะรายชื่อนี้เป็นรายชื่อหัวหน้าเผ่าในยุคต่อมา หรืออาจถูกจัดตามภูมิศาสตร์

บทที่ 37

IV. เรื่องราวของโยเซฟ

ปฐมกาล 37:1-26

คิมจงอู (“ภาพรวมพันธสัญญาเดิม”) วิเคราะห์โทเลโดทของยาโคบเป็นโครงสร้างแบบอินคลูซิโอดังนี้

A บทที่ 37 โยเซฟกับพี่น้องของเขา

B บทที่ 38 เรื่องคั่นกลาง: ยูดาห์กับทามาร์

C บทที่ 39 ชะตากรรมของโยเซฟที่พลิกผันซ้ำแล้วซ้ำเล่า

D บทที่ 40-41 โยเซฟ ผู้ช่วยกัวียิปต์

E บทที่ 42-43 บุตรชายของยาโคบเดินทางไปอียิปต์สองครั้ง

F บทที่ 44 การทดสอบครั้งสุดท้ายของบุตรชายยาโคบ

F' บทที่ 45 ผ่านการทดสอบครั้งสุดท้าย E' 46:1-47:13 เรื่องการอพยพไปอียิปต์สองครั้ง D' 47:13-29 โยเซฟ

ผู้ช่วยกัวียิปต์ C' 47:28-48 ลูกหลานของโยเซฟที่ประสบการพลิกผันแห่งชะตากรรม B' 49:1-28

ยาโคบอวยพรสิบสองเผ่า A' 49:29-50 บทสรุปเรื่องโยเซฟกับพี่น้องของเขา

โยเซฟขัดแย้งกับพี่น้อง

ปฐมกาล 37:1-11

เรื่องราวตั้งแต่บทที่ 37 จนถึงท้ายปฐมกาลคือ “ลำดับพงศ์พันธุ์ [โทเลโดท] ของยาโคบ”

แต่โดยแท้จริงแล้วเรื่องราวเกี่ยวกับโยเซฟเป็นเนื้อหาหลัก ถึงกระนั้น

ผู้อ่านต้องสามารถอ่านเรื่องนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับยาโคบได้ ยาโคบสูญเสียบุตรพิเศษที่ได้จากภรรยาที่เขารัก

และในวาระสุดท้ายของชีวิตก็ได้รับบุตรที่หายไปนั้นกลับคืนมา ชีวิตของโยเซฟคงส่งผลอย่างมากต่อยาโคบบิดาของเขา

และผลนั้นปรากฏในฉากการอวยพรครั้งสุดท้ายของยาโคบ โยเซฟรายงานความผิดของพี่ชายให้บิดาฟัง [ดิบาห์] (ข้อ 2)

คำกริยาฮีบรู [ดิบาห์] มีนัยเชิงเป็นศัตรู รายงานร้ายของโยเซฟ รวมกับการปฏิบัติเป็นพิเศษที่เขาได้รับ

คงเพียงพอที่จะทำให้พี่ชายเป็นปฏิปักษ์ต่อเขา (ข้อ 4) “เสื้อหลากหลาย [เคโทเนท พัสซิม]” (ข้อ 3) ที่ยาโคบทำให้หมายถึง

“เสื้อคลุมที่ยาวคลุมถึงฝ่ามือหรือฝ่าเท้า” (เทียบ 2ซมอ 13:18 นักอธิบายสไปเซอร์เชื่อม [เคโทเนท พัสซิม]

กับคำอวดค่าเดียนที่หมายถึง “ชุดพิธีที่ประดับด้วยเครื่องประดับทองคำมรอบรูปเคารพเทพธิดา”)

ความเป็นปฏิปักษ์ของพี่ชายต่อโยเซฟยิ่งสูงขึ้นเมื่อโยเซฟเล่าความฝันของตนสองครั้ง
หลังความฝันแรกโยเซฟไม่ได้ตีความหรือนำความฝันไปประยุกต์ แต่พี่ชายทั้งหลายดูหมิ่นเขาว่า“เจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนือ
พวกเราจริงหรือ เจ้าจะปกครองพวกเราหรือ” (ข้อ 8) ความฝันครั้งที่สองชัดเจนว่านำไปสู่การตีความว่า
“ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์” คือบิดามารดาของโยเซฟ รวมทั้งพี่น้องจะกราบลงต่อเขา (ข้อ 9-10, เทียบ
แอมิลตันเห็นว่าหลังการตายของราเชล เลอาห์อาจกลายเป็นแม่เลี้ยงของโยเซฟ) คราวนี้ยาโคบดูโยเซฟ
แต่เขาก็เก็บคำของโยเซฟไว้ในใจ

โยเซฟออกไปตามหาพี่น้อง

ปฐมกาล 37:12-17

ยาโคบส่งโยเซฟไปหาพี่ชาย ระยะทางที่โยเซฟเดินตามหาพี่ชายไม่สั้นเลย คือไปทางเหนือถึงเซเคนประมาณ 80
กิโลเมตร และจากเซเคนถึงโคธานอีก 21 กิโลเมตร

พี่ชายวางแผนฆ่าโยเซฟ

ปฐมกาล 37:18-24

ความเกลียดชังที่พี่ชายมีต่อโยเซฟปรากฏชัด เมื่อพวกเขาเห็นโยเซฟกำลังเดินมาแต่ไกล ก็คิดจะฆ่าเขาทันที
พวกเขาเยาะเย้ยโยเซฟว่า “เจ้าแห่งความฝัน” และพยายามพิสูจน์ด้วยมือของตนเองว่าความฝันของเขาจะไม่วันสำเร็จ
โดยการฆ่าเขาเสีย (ข้อ 20)

รูเบนมีเจตนาดี ต้องการช่วยโยเซฟให้พ้นจากมือของพี่น้อง จึงเสนอว่าอย่าฆ่าโยเซฟ แต่เพียงโยนเขาลงในบ่อ
ข้อเสนอของเขาได้รับการยอมรับจากพี่น้อง และในที่สุดเรื่องนี้ทำให้โยเซฟอย่างน้อยก็รอดชีวิตในทันที

โยเซฟถูกขายให้พ่อค้าที่กำลังไปอียิปต์

ปฐมกาล 37:25-30

ครั้งนี้ยูดาห์ออกหน้าเพื่อช่วยชีวิตโยเซฟ เขาเสนอแก่พี่น้องให้ขายโยเซฟแก่พ่อค้าชาวอิชมาเอล (มีเดีย)
ที่กำลังผ่านมา เขาเห็นว่าโยเซฟเป็นเลือดเนื้อของพวกเขาและโน้มน้าวพี่น้อง

อย่างไรก็ตาม แรงงูใจของยูดาห์ไม่ได้ส่งต่อมารูเบน หากรูเบนวางแผนจะนำโยเซฟกลับไปหาบิดา
ยูดาห์ก็เพียงต้องการไม่ลงมือทำให้โยเซฟเสียเลือดโดยตรงเท่านั้น
สุดท้ายโยเซฟถูกขายให้พ่อค้าชาวมีเดียด้วยราคาสินค้าเงินยี่สิบเชเชล ซึ่งเป็นราคาทาสชายในเวลานั้น

ต่อมารูเบนเห็นว่าโยเซฟไม่อยู่ในบ่อก็เศร้าและเจ็บปวด แผนแรกของรูเบนล้มเหลว

ยาโคบถูกหลอก

ปฐมกาล 37:31-36

พี่ชายทั้งหลายเอาเลือดแพะตัวผู้เปื้อนเสื้อของโยเซฟแล้วหลอกบิดา ยาโคบเชื่อแน่ว่าโยเซฟถูก “สัตว์ร้าย” (สัตว์ป่า) ฉีกตาย และโศกเศร้าเป็นเวลานาน ยาโคบ “ปฏิเสธ” [มาอัน] การปลอมโยนจากบุตรทั้งหลาย ชีวิตที่เหลือของยาโคบคงไม่มีความสงบจนกว่าเขาจะได้พบโยเซฟอีกครั้งในอียิปต์ (46:29-30)

ก่อนที่เรื่องของโยเซฟจะหยุดพักชั่วคราวและเรื่องยูดาห์กับทามาร์จะต่อเนื่องเข้ามา ผู้บรรยายบอกว่าโยเซฟถูกขายเป็นทาสเข้าไปในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ของฟาโรห์ (ข้อ 36)

บทที่ 38

ทามาร์ หญิงม่ายที่ไม่มีบุตร

ปฐมกาล 38:1-11

เรื่องของยูดาห์กับทามาร์ ลูกสะใภ้คนโตของเขา ให้ความรู้สึกเหมือนถูกแทรกเข้ามาอย่างกะทันหันในเรื่องโยเซฟ แต่เรื่องของพวกเขาสาคัญมากในแง่ที่เป็นเรื่องสายพระวงศ์ของพระเมสสิยาห์ และจึงเหมาะสมที่จะถูกกล่าวถึงตรงนี้ (แฮมิลตัน) ยูดาห์แต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน (เทียบ 24:3, 28:1) และมีบุตรชายสามคน หลังแต่งงาน บุตรชายคนแรก (เออร์)

“ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์” จึงถูกพระเจ้าประหาร พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายว่าบาปของเออร์คืออะไร และไม่ได้เน้นเรื่องนั้น ยูดาห์บอกบุตรชายคนที่สอง (โอนัน) ให้มีเพศสัมพันธ์กับพี่สะใภ้ (ทามาร์) เพื่อสืบเชื้อสายให้พี่ชาย ยูดาห์ไม่ได้สนใจสร้างครอบครัวให้ทามาร์ผ่านการแต่งงานใหม่ (เทียบ ฉธบ 25:5) สั่งให้แต่งงาน) เขาสนใจเพียงสืบเชื้อสายให้บุตรชายที่ตายไปแล้ว โดยพูดง่าย ๆ ว่า “จงเข้าไปหาพี่สะใภ้ของเจ้า” (ข้อ 8) โอนันปฏิเสธที่จะทำหน้าที่การแต่งงานแบบเลวีเรต เขามีเพศสัมพันธ์ แต่เพราะเด็กที่จะเกิดมาจะไม่เป็นบุตรของตน เขาจึงจงใจปล่อยน้ำเชื้อลงดิน (ข้อ 9, เทียบ แฮมิลตันสนับสนุนทางไวยากรณ์ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เหตุการณ์ครั้งเดียว แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นซ้ำ) ในมุมมองของโอนัน หากตนให้เชื้อสายแก่พี่ชาย ก็จะทำให้ตนไม่ได้รับมรดกของบิดา เขาจึงทำเช่นนั้น ภายนอกดูเหมือนเขาทำหน้าที่การแต่งงานแบบเลวีเรต แต่ท้ายที่สุดเขาหลอกทุกคนอย่างลับ ๆ

พระเจ้าทรงเห็นเรื่องนี้ว่าชั่วร้ายและทรงประหารโอนัน (ข้อ 10) ยูดาห์คงไม่รู้ว่าทำไมบุตรชายคนที่สองจึงตาย เขาอาจคิดว่าทามาร์มีปัญหา ดังนั้นเขาจึงกลัวว่าบุตรชายคนที่สามจะตายไปด้วย และแม้บุตรคนที่สามโตแล้ว เขาก็ตั้งใจปฏิเสธไม่ให้เขาเข้าไปหาทามาร์ (ข้อ 11, 14) ทามาร์ถูกส่งกลับไปบ้านบิดาของเธอ โดยไม่รู้เจตนาของยูดาห์

ทามาร์หลอกยูดาห์

ปฐมกาล 38:12-19

เวลาผ่านไป ทามาร์คิดว่าพ่อตาไม่ยอมมอบบุตรชายคนที่สามคือเซลาห์ให้เธอ จึงตัดสินใจลงมืออย่างกล้าหาญ เธอเข้าใกล้พ่อตาหลังจากเขากลายเป็นพอม่าย ช่วงตัดขนแกะน่าจะเป็นช่วงเทศกาลใหญ่ (2ซมอ 13:23-24, ฮยย 9:1) และทามาร์ใช้ช่วงเวลานี้หลอกพ่อตา รับ “ตราประทับ เชือก และไม้เท้า” เป็นของประกัน แล้วมีเพศสัมพันธ์กับเขา

ทามาร์พนข้อกล่าวหา

ปฐมกาล 38:20-26

ยูดาห์พยายามส่งลูกแพะไปทางเพื่อนเพื่อรับของประกันคืน แต่หาหญิงคนนั้นไม่พบ

ยูดาห์กลัวจะถูกอับอายจึงหยุดตามหาของประกันนั้น

(ข้อ 23) ประมาณสามเดือนต่อมา ยูดาห์รู้ว่าทามาร์ตั้งครรภ์ และยูดาห์สั่งให้เฝ้าเธอเสีย

บางทีดูเหมือนยูดาห์มีอำนาจลงโทษทามาร์ซึ่งหมั้นไว้กับเซลาห์บุตรชายคนที่สาม ในช่วงวิกฤต

ทามาร์แสดงสิ่งของของพ่อตา (ตราประทับ เชือก และไม้เท้า) และเปิดเผยว่าผู้ที่ทำให้เธอตั้งครรภ์คือใคร

ยูดาห์เข้าใจสถานการณ์และกล่าวว่าลูกสะใภ้ของตนชอบธรรมกว่า พร้อมทั้งยอมรับความผิดของตนอย่างเปิดเผย (ข้อ 26)

การเกิดของเปเรศและเศราห์

ปฐมกาล 38:27-30

ทามาร์ให้กำเนิดฝาแฝด ในบรรดาฝาแฝดนั้น คนแรกยื่นมือออกมาก่อน แต่คนที่สองกลับแข่งพี่ชายออกมา

จึงตั้งชื่อคนที่สองว่าเปเรศ (“ทะลุออกมา”) เปเรศกลายเป็นบรรพบุรุษของพระเมสสิยาห์ (เทียบ นรธ 4:18-22)

ดังนั้น เรื่องของทามาร์จึงมีบทบาทสำคัญในลำดับวงศ์ของพระเมสสิยาห์

เธอถูกกล่าวถึงเป็นผู้หญิงคนแรกในบรรดาหญิงหลายคนที่ปรากฏในลำดับวงศ์ของพระเมสสิยาห์ (ราหับ รุธ บัทเชบา มารีย์) (เทียบ มธ 1:1-17)

บทที่ 39

โยเซฟรับผิดชอบบ้านของโปทิฟาร์

ปฐมกาล 39:1-6

โยเซฟทำงานเป็นทาสในบ้านของข้าราชการชั้นสูงของอียิปต์ คือโปทิฟาร์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

ผู้เขียนพระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงอยู่กับโยเซฟและทรงทำให้เขาเป็น “คนที่ประสบความสำเร็จ”

(ข้อ 2) และโปทิฟาร์เห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่กับโยเซฟและทรงทำให้เขาประสบความสำเร็จ

โปทิฟาร์ไว้วางใจโยเซฟเป็นพิเศษและมอบทรัพย์สินทั้งหมดของตนไว้กับเขา

พระเจ้าทรงอวยพรบ้านของโปทิฟาร์เพราะโยเซฟ (ข้อ 5)

สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าพรในปฐมกาล 12:3 กำลังสำเร็จ เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงอวยพรลาบันเพราะยาโคบ
บัดนี้พระเจ้าทรงอวยพรโปทิฟาร์เพราะโยเซฟ

โยเซฟปฏิเสธการเกี่ยวพาราสีของภรรยาโปทิฟาร์

ปฐมกาล 39:7-12

การกล่าวถึงรูปร่างหน้าตาของโยเซฟในตอนท้ายของข้อ 6 เป็นการเตรียมเหตุการณ์ที่ภรรยาโปทิฟาร์ล่อลวงโยเซฟ
โยเซฟถูกภรรยาโปทิฟาร์ล่อลวงให้หลับนอนกับเธอ แต่เขาปฏิเสธอย่างเด็ดขาด
โดยกล่าวว่าเขาไม่อาจทำความชั่วร้ายใหญ่หลวงต่อพระเจ้าได้ (ข้อ 9) การล่อลวงของหญิงนั้นดำเนินต่อไป
และโยเซฟยิ่งระแวงตัวมากขึ้น (ถึงกับไม่อยู่กับเธอ - ข้อ 10)

วันหนึ่งหญิงนั้นจับเสื้อของโยเซฟและเรียกร้องให้เขาหลับนอนด้วย โยเซฟจึงทิ้งเสื้อไว้แล้วหนีออกไป ที่นี้ เสื้อ [เบเกต]
กลายเป็นสัญลักษณ์สำคัญที่แสดงความทุกข์ของโยเซฟ เช่นเดียวกับตอนที่เขาถูกพี่ชายทำร้าย (เทียบ
เยเรมีย์ 13:1-7) อาจหมายถึงเสื้อชั้นใน โยเซฟจึงอยู่
“ในช่วงเวลาที่เกือบจะกระทำอย่างไม่ซื่อสัตย์” แต่เรื่องนี้เป็นการอนาถนานเกินไป)

โยเซฟถูกกล่าวหาว่าพยายามข่มขืน

ปฐมกาล 39:13-18

เมื่อโยเซฟตื่นหลุดและหนีออกไป ภรรยาโปทิฟาร์ร้องเสียงดัง เรียกคนรับใช้มา และโกหกว่าโยเซฟพยายามข่มขืนเธอ
เธอกล่าวว่าโยเซฟทิ้งเสื้อไว้ “ข้างข้าพเจ้า” แล้วหนีไป เพื่อเน้นว่าโยเซฟเป็นฝ่ายถอดเสื้อก่อน (ข้อ 15)
คำแก้ตัวของเธอในชั้นที่สองมุ่งไปที่สามี “เขาพาคนนี้เข้ามาหาเราเพื่อให้มันมาหยอกล้อเรา” (ข้อ 14)

สิ่งนี้เผยความชั่วร้ายของเธอที่โยนลูกศรไปถึงสามีเพื่อปกปิดความผิดของตน เธอรองานสามีกลับบ้านแล้วกล่าวหาโยเซฟ
ในเวลานั้นเธอเรียกโยเซฟว่า “ทาสฮีบรู” เพื่อเน้นความอับอายของตนว่าเธอถูกทาสต่างชาติทำร้ายทางเพศ

นอกจากนี้ เธอยังเน้นว่าโปทิฟาร์เป็นคนพาโยเซฟเข้ามา และโยเซฟเป็น “ทาสของท่าน” (ข้อ 19)
เพื่อให้โปทิฟาร์ลงมือจัดการโดยเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

โยเซฟถูกขังในคุก

ปฐมกาล 39:19-23

โปทิฟาร์โกรธอย่างมากเพราะคำกล่าวหาของภรรยาที่พุ่งมาถึงตน
และขังโยเซฟไว้ในคุกโดยไม่เปิดโอกาสให้โยเซฟแก้ตัว ความไว้วางใจของโปทิฟาร์ต่อโยเซฟพังทลายลงอย่างสิ้นเชิงหรือไม่?
ม?

แฮมิลตันกล่าวว่า การที่โปทิฟาร์ไม่ได้ประหารโยเซฟทันที แต่ขังเขาไว้ในคุกนั้น

ดูเหมือนเป็นการให้เวลาตรวจสอบข้อกล่าวหาอย่างถูกต้อง และในเวลาเดียวกันก็แสดงว่าเขาไม่ได้เชื่อคำกล่าวหาของภรรยาอย่างหมดใจ สำหรับโยเซฟซึ่งไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นต่อไป การถูกส่งเข้าคุกคงเจ็บปวดอย่างมาก

เพราะในแผ่นดินแปลกหน้าที่เขาถูกพี่ชายขามมา เขาเพิ่งได้รับความไว้วางใจและเริ่มได้ตำแหน่ง

แต่ทุกอย่างกลับพลิกลงสู่สถานการณ์เลวร้ายที่สุดอย่างกะทันหัน หากตลอดเวลาที่ผ่านมาเขารู้สึกถึง

“การทรงอยู่ด้วยของพระเจ้า” คราวนี้เขารู้สึกหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้งเขา?

แต่พระคัมภีร์กล่าวต่อทันทีว่า พระเจ้ายังคงอยู่กับเขาที่นั่นด้วย และครั้งนี้ทรงให้เขาได้รับความกรุณาจาก

“ผู้คุมเรือนจำ” (ข้อ 21) พระเจ้าไม่ได้ทรงให้เขาหลีกเลี่ยงความทุกข์ยากใหญ่ แต่ทรงเพิ่มความรักมั่นคง [เฮเซด]

ของพระองค์แก่โยเซฟ เพราะพระเจ้าทรงอยู่ด้วย โยเซฟจึงได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาอีกครั้ง

และเป็นผู้ที่เจริญในทุกสิ่ง (ข้อ 22-23)

บทที่ 40

ข้าราชการของฟาโรห์ที่ตกอยู่ในความยากลำบาก

ปฐมกาล 40:1-8

เหตุการณ์ที่หัวหน้าข้าราชการสองคนของกษัตริย์อียิปต์ถูกขังในคุกเดียวกับโยเซฟ

เป็นการแทรกแซงอย่างเฉพาะเจาะจงของพระเจ้า โยเซฟคอยปรนนิบัติพวกเขา

และพวกเขาไว้วางใจโยเซฟจนถึงขนาดเล่าความฝันของตนให้เขาฟัง โยเซฟบอกคนเหล่านั้นที่ทุกข์ใจเพราะความฝันว่า การแก้ความฝันเป็นของพระเจ้า และเป็นพยานถึงความเชื่อของตน (ข้อ 8)

ความฝันของหัวหน้าพนักงานเชลยด้วยเสวยและการแก้ความฝัน

ปฐมกาล 40:9-15

ในความฝันของหัวหน้าพนักงานเชลยด้วยเสวย กิ่งสามกิ่งของเถาองุ่นบอกว่าจะมีบางสิ่งเกิดขึ้นในวันที่สาม

วันที่สามนั้นคือวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ (ข้อ 20) การที่ในความฝันเขาปีบน้ำองุ่นลงในถ้วยของฟาโรห์และถวายแก่ฟาโรห์ หมายความว่าเขาจะได้กลับเข้ารับตำแหน่งเดิม (ข้อ 13)

จากนั้นโยเซฟขอให้เขาทูลเรื่องความอยุติธรรมของตนต่อฟาโรห์ เพื่อให้ตนได้ออกจากคุก [บ่อ, 37:20]

โยเซฟบอกว่าตนเป็น “คนที่ถูกลักพาตัวมา” จากแผ่นดินของชาวฮีบรู คือเป็นชาวต่างชาติ

ความฝันของหัวหน้าคนทำขนมปังและการแก้ความฝัน

ปฐมกาล 40:16-23

การแก้ความผิดของหัวหน้าคนทำขนมปัง ตรงข้ามกับสิ่งที่เขาคาดหวัง ไม่ใช่การกลับเข้ารับตำแหน่ง แต่เป็นการถูกประหาร (ข้อ 19) พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าความผิดของข้าราชการสองคนนั้นคืออะไร และไม่ได้บอกด้วยว่าผลที่พวกเขาได้รับนั้นยุติธรรมหรือไม่ เพียงแต่ว่าพวกเขาผิด และเป็นไปตามการแก้ความผิดนั้น โยเซฟแก้ความผิดของพวกเขาภายใต้การทรงจัดเตรียมของพระเจ้า และโดยเฉพาะการกลับเข้ารับตำแหน่งของหัวหน้าพนักงานเชลยด้วยเสวย จะกลายเป็นเหตุให้โยเซฟออกจากคุกในภายหลัง แต่โยเซฟยังต้องรอต่อไป หัวหน้าพนักงานเชลยด้วยเสวยไม่ได้ระลึกถึงคำขอของโยเซฟจนกระทั่งเวลาผ่านไปสองปีหลังจากกลับเข้ารับตำแหน่ง (41:1) (ข้อ 23)

บทที่ 41

ความฝันสองครั้งของฟาโรห์

ปฐมกาล 41:1-8

วันหนึ่งเมื่อผ่านไปสองปีหลังจากหัวหน้าพนักงานเชลยด้วยเสวยกลับเข้ารับตำแหน่ง ฟาโรห์ทรงฝันพิเศษ เป็นความฝันเรื่องวัว “นาเกลียดและผอม” กับรวงข้าว “ลีบและแห้ง” (ข้อ 1-7)

ฟาโรห์ทรงทุกข์พระทัยอย่างมากเพราะเรื่องนี้ และทรงเรียกนักเวทมนตร์กับนักปราชญ์ทั้งหมดของอียิปต์มาเพื่อแก้ความผิด ปรากฏการณ์ความฝันซ้ำกันปรากฏในเอกสารตะวันออกไกลโบราณ เช่น มหากายกิลกาเมช หรือเอกสารพยากรณ์แห่งมารี กษัตริย์โบราณเชื่อว่าตนได้รับการเปิดเผยจากเทพผ่านความฝัน ดังนั้นการตีความจึงสำคัญมาก แท้จริงแล้ว ความฝันของฟาโรห์ไม่ได้คลุมเครือนัก ถึงกระนั้น บรรดาผู้แก้ฝันคงกลัวที่จะยืนยันลงร้ายแก่ฟาโรห์อย่างมั่นใจ

หัวหน้าพนักงานเชลยด้วยเสวยระลึกถึงโยเซฟ

ปฐมกาล 41:9-13

เมื่อปัญหาการแก้ความผิดของฟาโรห์ยิ่งสำคัญและหนักขึ้น หัวหน้าพนักงานเชลยด้วยเสวยก็ระลึกถึงโยเซฟ เขาแนะนำโยเซฟว่าเป็นคนรับใช้ของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นหนุ่มฮีบรู และบอกว่าการแก้ความผิดของเขาได้รับการพิสูจน์แล้ว เราไม่อาจรู้ได้ว่าหัวหน้าพนักงานคนนั้นแนะนำโยเซฟต่อกษัตริย์ด้วยใจที่อยากให้โอกาสแก่โยเซฟจริง ๆ หรือเพราะต้องการใช้ “ชายหนุ่มคนหนึ่ง” เป็นแพะรับบาปเพื่อแก้วิกฤต อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงใช้เรื่องนี้ยกโยเซฟขึ้นอย่างน่าทึ่ง

นำโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์

ปฐมกาล 41:14-16

ในสถานการณ์ที่ไม่มีใครในอียิปต์แก้ปัญหาได้ ฟาโรห์ตัดสินใจลองเชื่อชายหนุ่มฮีบรูคนหนึ่งที่เป็นทาส โยเซฟถูกปล่อยจากคุกและเข้าเฝ้ากษัตริย์ โยเซฟไม่ได้หึงพ้องต่อคำชมของฟาโรห์ แต่กลับกล่าวอย่างถ่อมใจด้วยความมั่นใจว่าการแก้ความผ้นขึ้นอยู่กับพระเจ้า (เทียบ 40:8) และพระเจ้าจะประทานคำตอบแห่ง “สันติสุข [ชาลอม]”

(ข้อ 16) เมื่อบรรดานักเวทมนตร์และนักปราชญ์ของอียิปต์กลัวที่จะทูลเรื่องร้ายแก่ฟาโรห์ โยเซฟมั่นใจได้อย่างไรว่าการแก้ความผ้นจะเป็นคำตอบแห่งสันติสุข? โดยสรุป แม้ความผ้นของฟาโรห์ไม่ได้กล่าวถึงสันติสุข แต่หนทางในการฝ่าวิกฤตแห่งชาติผ่านการแก้ความผ้นนั้น ในที่สุดเป็นคำตอบที่นำสันติสุขและความรุ่งเรืองมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์

ฟาโรห์ทรงเล่าความผ้นของพระองค์

ปฐมกาล 41:17-24

ฟาโรห์ทรงอธิบายความผ้นของพระองค์แก่โยเซฟอย่างละเอียด ส่วนใหญ่เป็นการกล่าวซ้ำข้อ 1-7 ของบทที่ 41 แต่มีข้อมูลใหม่เพิ่มเข้ามา (ข้อ 19b, 21) และฟาโรห์ตรัสว่ายังไม่มีใครสามารถแก้ความผ้นนี้ได้จนถึงเวลานั้น

โยเซฟแก้ความผ้นของฟาโรห์

ปฐมกาล 41:25-32

โยเซฟกล่าวว่าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ฟาโรห์ถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำอย่างแน่นอน (ข้อ 32) เมื่อโยเซฟกล่าวถึงพระเจ้าต่อหน้าฟาโรห์ เขาใช้คำว่า ‘ฮาเอโลฮิม’ คือเรียกว่า ‘พระเจ้าองค์นั้น’ พร้อมคำนำหน้านาม (ข้อ 25) โยเซฟสารภาพถึงพระเจ้าแห่งอิสราเอลอย่างกล้าหาญ

ตรงกันข้าม ฟาโรห์กล่าวถึง ‘เอโลฮิม’ โดยไม่มีคำนำหน้านาม วัวเจ็ดตัวสองชุดและรวงข้าวเจ็ดรวงสองชุด ทำนายถึงเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์และเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหารตามลำดับ โยเซฟอธิบายเรื่องการกันดารอาหารอย่างละเอียด (ข้อ 30-31) ฟาโรห์ต้องเตรียมรับช่วงกันดารอาหารนี้ เอกสารอียิปต์ (ปลายศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตกาล สมัยปโตเลมี)

มีธรรมเนียมเล่าว่ามีการกันดารอาหารเจ็ดปี นอกจากนี้ เอกสารโบราณหลายฉบับยังกล่าวถึงการกันดารอาหารเจ็ดปีในอียิปต์ด้วย (ดูคำอธิบายของแฮมิลตัน)

คำแนะนำที่โยเซฟให้แก่ฟาโรห์

ปฐมกาล 41:33-36

หลังจากเน้นความสำคัญระดับชาติของสิ่งที่เกิดขึ้น โยเซฟให้คำแนะนำอย่างเป็นรูปธรรมแก่ฟาโรห์ ให้เลือกผู้นำที่มีปัญญาเพื่อเตรียมรับเจ็ดปีแห่งการกันดารอาหาร

คือให้เก็บหนึ่งในห้าของธัญพืชทั้งหมดในอียิปต์ตลอดเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์เพื่อเตรียมรับการกันดารอาหารที่จะตามมา แต่ใครจะเป็นผู้นำที่ “มีปัญญา” [ฮาคัม] คนนั้น? ฟาโรห์ได้เรียกคน “มีปัญญา” [ฮาคามิม] ทั้งหมดของอียิปต์มาแล้ว

(ข้อ 8) แต่ไม่ได้รับคำแนะนำที่ฉลาดจากพวกเขา บัดนี้ฟาโรห์ต้องตัดสินใจ เพื่อไม่ให้อียิปต์ “ถูกตัดขาด”

โยเซฟได้เป็นนายกรัฐมนตรีย

ปฐมกาล 41:37-46

ฟาโรห์และข้าราชการทั้งหมดเห็นชอบกับคำพูดของโยเซฟ ฟาโรห์ยอมรับว่าโยเซฟเป็น “คนที่พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย” (ข้อ 38) และกล่าวว่าไม่มีใคร “มีปัญญา” [ฮาคัม] เหมือนโยเซฟ (ข้อ 39, เทียบ ดนล 5:14) แล้วฟาโรห์ทรงตั้งโยเซฟ “เหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด” และให้จัดพิธีแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ (ข้อ 42-43) โยเซฟได้นั่งในตำแหน่งรองจากฟาโรห์ในอียิปต์ ฟาโรห์มอบอำนาจทั้งหมดแก่โยเซฟ และกล่าวว่าสิ่งเดียวที่ตนสูงกว่าโยเซฟคือบัลลังก์เท่านั้น (ข้อ 40, 44, เทียบ แฮมิลตันเสนอว่า วลีที่ว่าโยเซฟ “อยู่เหนือบ้านของฟาโรห์” อาจหมายความว่าเขาถูกตั้งให้เป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของกษัตริย์และเป็นผู้ควบคุมคลังของกษัตริย์) ผู้บรรยายกล่าวว่าโยเซฟมีอายุ 30 ปีเมื่อได้เป็นนายกรัฐมนตรีย เพื่อทำให้ชัดเจนว่าการพลิกผันอันน่าอัศจรรย์เกิดขึ้นหลังจากเขาถูกขายมายังอียิปต์เป็นเวลา 13 ปี (37:2)

ปีอุดมสมบูรณ์และปีกันดารอาหาร

ปฐมกาล 41:47-57

ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่าการแก้ความผันของโยเซฟเกิดขึ้นจริง และคำแนะนำของโยเซฟเหมาะสมต่อการฝ่าวิกฤตแห่งชาติ อียิปต์ไม่เพียงหลีกเลี่ยงภัยพิบัติของตนเอง แต่ยังมิมีบทบาทเลี้ยงดูหลายประเทศด้วย (ข้อ 57) โยเซฟเป็นคนของพระเจ้า และพระเจ้าทรงยกโยเซฟขึ้นใช้ ในช่วงปีอุดมสมบูรณ์ โยเซฟมีบุตรชายสองคน ชื่อฮีบรูของบุตรชายทั้งสองบรรจุคำสารภาพความเชื่อของโยเซฟไว้มั่นสเสห์: พระเจ้าทรงทำให้ข้าพเจ้าลิ้มความทุกข์ยากทั้งหมดและเรื่องทั้งสิ้นในบ้านบิดาของข้าพเจ้า (ข้อ 51) เอฟราอิม: พระเจ้าทรงทำให้ข้าพเจ้าเกิดผลมากในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าทนทุกข์ (ข้อ 52) เมื่อเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์สิ้นสุดลงและการกันดารอาหารรุนแรงเริ่มเกิดขึ้นทั่วแผ่นดิน โยเซฟเปิดคลังและเริ่มขายธัญพืช แล้วผู้คนจากประเทศต่าง ๆ ก็มาหาโยเซฟเพื่อซื้อธัญพืช

บทที่ 42

ยาโคบส่งบุตรชายสิบคนไปอียิปต์

ปฐมกาล 42:1-5

เมื่อเกิดการกัณดารอาหารในแผ่นดินคานาอัน ยาโคบส่งบุตรชายสิบคนไปอียิปต์เพื่อซื้อธัญพืช แต่ยาโคบไม่ยอมส่งเบนยามินผู้เกิดจากราเชลที่เขารัก “หัวใจของยาโคบที่ครั้งหนึ่งเคยมุ่งไปยังโยเซฟ บัดนี้มุ่งไปยังเบนยามิน ยาโคบกังวลว่าชีวิตของเบนยามินจะตกอยู่ในอันตราย มากกว่าชีวิตของบุตรชายสิบคน” (แฮมิลตัน)

การพบโยเซฟครั้งแรก

ปฐมกาล 42:6-17

ข้อ 6 เน้นโยเซฟและกล่าวว่าเขานายกรัฐมนตรี (ผู้ปกครอง, [ฮาซัลลิต]) และเป็น “ผู้แจกจ่ายอาหาร” [ฮามซ์ปี้ร์] พี่ชายทั้งหลายกราบลงต่อหน้าน้องชายที่พวกเขาขายไปเมื่อยี่สิบปีก่อน ในที่สุด ความฝันของโยเซฟก็กลายเป็นจริงบางส่วน โยเซฟจำพี่ชายได้ แต่ไม่เปิดเผยตัว กลับพูดด้วยน้ำเสียงเข้มงวด (เชิงกระด้าง)

ซักถามพวกเขาและกล่าวหาว่าเป็นสายลับ โยเซฟคิดอย่างไรจึงปฏิบัติต่อพี่ชายเช่นนั้น?

ผู้บรรยายชี้ว่าโยเซฟคิดถึงความฝันของตนและลงมือกระทำ (ข้อ 9a) พี่ชายทั้งหลายยืนยันความบริสุทธิ์ของตน แต่โยเซฟยังคงกล่าวหาพวกเขาว่าเป็นสายลับ (ข้อ 9, 12, 14) และสั่งให้พี่น้องคนหนึ่งไปพาน้องชายมาเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของพวกเขา (ข้อ 16)

การทดสอบของโยเซฟน่าจะเป็นแผนเพื่อจะได้เห็นเบนยามินอย่างแน่นอน

เขาต้องการพาเพียงเบนยามินมาอยู่ในอียิปต์ด้วยหรือไม่? (เทียบ 44:17

“คนที่พบล้มในมือของเขาเท่านั้นจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาของพวกเจ้าโดยสวัสดิภาพ”)

ผู้อ่านพระคัมภีร์ไม่อาจยืนยันอะไรเกี่ยวกับใจของโยเซฟเกินกว่าการคาดเดา เว้นแต่ผู้บรรยายจะบอกไว้

พี่ชายทั้งหลายจากไปและสิเมโอนอยู่ต่อ

ปฐมกาล 42:18-26

โยเซฟขังพี่ชายไว้ในคุกสามวัน แล้วบอกพวกเขาอีกครั้งให้พาน้องชายคนเล็กมาเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน เป็นเพราะพวกเขาลำบากในคุกหรือไม่? พี่น้องนึกถึงสิ่งที่พวกเขาทำกับโยเซฟเมื่อยี่สิบปีก่อน และคิดว่าตนกำลังถูกลงโทษ (ข้อ 21-22)

นี่คือสิ่งที่โยเซฟตั้งใจให้พวกเขาตระหนักหรือไม่? โยเซฟได้ยินคำพูดของพี่ชายแล้วแอบร้องไห้ (ข้อ 24) แต่เรื่องยังไม่จบ

โยเซฟเลือกสิเมโอน มัดเขาไว้ และทำให้พี่น้องต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ตามคำของตน ในที่สุด

พี่ชายทั้งหลายจะกลับมาพร้อมเบนยามิน ไม่ใช่เพราะสิเมโอน แต่เพราะกังวลว่าจะอดตาย

โยเซฟสั่งให้เอาเงินของพี่ชายแต่ละคนใส่กลับเข้าไปในกระสอบของพวกเขา (ข้อ 25)

ผู้อ่านทำได้เพียงคาดเดาว่าโยเซฟทำเช่นนั้นด้วยการเอื้อเฟื้อหรือเป็นการวางกับดัก

บางทีใจของโยเซฟต่อพี่ชายทั้งหลายอาจยังไม่ได้จัดการให้เรียบร้อย (Westermann)

สเตอร์นเบิร์ก (Sternberg) เสนอว่าโยเซฟตั้งใจทำให้พี่ชายระลึกถึงเวลาที่พวกเขาให้คุณค่าเงินมากกว่าชีวิตมนุษย์เมื่อขายโยเซฟ พี่น้องจะยอมรับเงินด้วยความยินดีและละเลยสิเมโอนหรือไม่?

บุตรชายทั้งหลายกลับไปหายาโคบ

ปฐมกาล 42:27-38

ระหว่างทางกลับคานาอัน พี่น้องเฝ้าคนพบว่าในกระสอบของพี่น้องคนหนึ่งมีเงินอยู่ พวกเขาตกใจมาก (เทียบ แปลตรงตัวว่า ใจของพวกเขากว้างออกไป) และสั่นกลัว กล่าวว่า “พระเจ้าทรงทำอะไรแก่พวกเราเช่นนี้?” (ข้อ 28)

สำหรับพวกเขา เรื่องนี้เป็นลางร้าย พวกเขาคิดว่าพระเจ้ากำลังลงโทษตน แฮมิลตันซื้ออย่างละเอียดว่า เมื่อพี่ชายทั้งหลายรายงานสถานการณ์แก่ยาโคบ (ข้อ 30-34)

คำพูดของพวกเขามีการย่อ ลดความรุนแรง หรือเปลี่ยนรูปเหตุการณ์ (เทียบ ข้อ 6-22) ครั้งนี้พี่น้องทุกคนพบว่าเงินอยู่ในกระสอบของตน และทุกคนก็กลัว ยาโคบรับสถานการณ์นี้อย่างจริงจัง เขากังวลว่าจะเสียไม่เพียงสิเมโอน แต่ยังเสียเบนยามินด้วย และดำเนินบุตรชายทั้งหลาย แม้รูเบนจะเสนออย่างจริงจังว่า “ขอฆ่าบุตรชายสองคนของข้าพเจ้าเถิด” (ข้อ 37) ยาโคบก็ยังปฏิเสธอย่างแข็งกร้าวที่จะส่งเบนยามิน (“บุตรของข้าพเจ้า”) ไป

G. พี่น้องกลับไปอียิปต์พร้อมเบนยามิน

(43:1-34)

บทที่ 43

ความขัดแย้งระหว่างบิดากับบุตร

ปฐมกาล 43:1-10

เวลาผ่านไป อาหารที่กินได้ก็หมดลง ยาโคบบอกบุตรชายอีกครั้งให้ไปอียิปต์ซื้ออาหาร แต่สถานการณ์ไม่ได้เปลี่ยนไป ตราบใดที่ยาโคบไม่ยอมปล่อยบุตรที่เขาหวงแหน บุตรชายทั้งหลายก็ไม่อาจยืนต่อหน้านายกรัฐมนตรีแห่งอียิปต์ได้ ครั้งนี้ยูดาห์ออกหน้าอย่างจริงจังและโน้มน้าวบิดา ยูดาห์กล่าวว่าตนจะเป็นหลักประกันเอง

หากเขาไม่สามารถนำเบนยามินกลับมาได้ เขาจะรับผิดชอบบาปต่อบิดาตลอดไป (ข้อ 9)

ข้อเสนอของยูดาห์แตกต่างจากรูเบน รูเบนใช้บุตรชายสองคนของตนเป็นหลักประกัน (42:37)

แต่ยูดาห์ใช้ชีวิตของตนเองเป็นหลักประกัน

อิสราเอลอนุญาตให้เบนยามินออกเดินทาง

ปฐมกาล 43:11-14

ในที่สุดยาโคบยอมรับการโน้มน้าวของยูดาห์ แต่เขาให้ใช้ทุกวิธีที่จะซื้อใจนายกรัฐมนตรีแห่งอียิปต์ (ข้อ 11-12) การตัดสินใจของยาโคบที่จะส่งเบนยามินไปน่าจะคล้ายกับอับราฮัมที่มอบบุตรที่รักแด่พระเจ้า สำหรับยาโคบ เบนยามินคือคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ซึ่งเขาหวงแหนและรักมากที่สุด บัดนี้ยาโคบมอบเบนยามินออกไป “ถ้าข้าพเจ้าต้องเสียลูก ก็ให้เสียเถิด”

(ข้อ 14) “นี่เป็นคำกล่าวของการยอมจำนน และเป็นการยอมรับสถานการณ์เลวร้ายที่สุดด้วยความเต็มใจ แต่ยาโคบเชื่อว่าเอลชัดดัยจะเป็นผู้ตัดสินชะตากรรมสุดท้ายของเบนยามิน ไม่ใช่ยูดาห์ และไม่ใช่ ‘ชายคนนั้น’ ที่มีอำนาจเช่นนั้น” (แฮมิลตัน, 657)

พี่น้องกลับไปอียิปต์

ปฐมกาล 43:15-25

โยเซฟเห็นว่าเบนยามินมาด้วย จึงเชิญพี่น้องเข้าไปในบ้านของตน ท่าทีเอื้อเฟื้อนี้ไม่ได้ทำให้พี่ชายสบายใจ พวกเขาคิดว่าโยเซฟจะมัดพวกเขาและทำให้เป็นทาส (ข้อ 18) พี่น้องรีบอธิบายสถานการณ์เรื่องเงินแก่ผู้ดูแลบ้านและยืนยันความบริสุทธิ์ของตน แต่ผู้ดูแลบ้านทำให้พวกเขาสบายใจ โดยบอกว่าเงินนั้น “พระเจ้าของพวกเจ้าและพระเจ้าของบิดาพวกเจ้า”

ประทานให้พวกเจ้า (ข้อ 23) บรรยาการตึงเครียดค่อย ๆ ผ่อนคลายลง สิเมโอนออกจากคุกและกลับมาร่วมกับพวกเขา และทุกคนได้รับการต้อนรับเป็นแขกของโยเซฟ

โยเซฟพบเบนยามิน

ปฐมกาล 43:26-34

พี่น้องที่รอโยเซฟอยู่ในบ้านของเขา เมื่อโยเซฟมาถึง ก็นำของกำนัลที่เตรียมไว้มอบให้และกราบลงต่อหน้าเขา บัดนี้พี่น้องสิบเอ็ดคนกราบโยเซฟเหมือนในความฝัน (37:7) โยเซฟถามถึงความเป็นอยู่ของพี่ชายและบิดา แล้วตรวจสอบเบนยามินทันที จากนั้นเขาอวยพรเบนยามิน เทียบ โยเซฟเรียกเบนยามินว่า “ลูกเอ๋ย” ผู้บรรยายกล่าวว่าโยเซฟมี “ใจรัก”

น้องชายของตนจนกลืนน้ำตาไม่อยู่ (ข้อ 30) เมื่อเห็นพี่ชายต่างมารดา เขาอาจไม่รู้สึกลูกพี่อย่างลึกซึ้ง แต่เมื่อเห็นน้องชายร่วมมารดา เขารู้สึกถึงความรักอย่างลึกซึ้ง ถึงกระนั้น เขายังไม่เปิดเผยตัวตนแก่พี่น้อง โยเซฟยังวางแผนอะไรต่อไปอีกหรือ? โยเซฟแสดงความกรุณาต่อพี่ชายโดยส่งอาหารให้พวกเขาด้วยตนเอง และพี่ชายก็ผ่อนคลายความระแวงต่อนายกรัฐมนตรีลงบ้างแล้ว หากแปลตอนท้ายของข้อ 43 อย่างตรงตัวคือ “พวกเขาดีมี และเมากับเขา (โยเซฟ)” บรรยาการของมื้ออาหารดีมาก แต่เหตุการณ์พลิกผันยังคงรออยู่

บทที่ 44

ใส่ถ้วยเงินของโยเซฟไว้ในกระสอบของเบนยามิน

ปฐมกาล 44:1-5

เช้าวันถัดมา ตอนที่พี่น้องออกเดินทางกลับบ้าน พวกเขาคงรู้สึกดี เพราะได้ร่วมโต๊ะกับนายกรัฐมนตรีของอียิปต์ ได้รับการต้อนรับอย่างดี และกำลังกลับบ้านอย่างสวัสดิภาพ แต่โยเซฟได้สั่งผู้ดูแลบ้านเตรียมใส่ถ้วยเงินเบนยามินไว้แล้ว และไม่นานก็ส่งคนไล่ตามพี่น้องไปทันและซักถามข้อกล่าวหาของพวกเขา

เรื่องทั้งหมดนี้โยเซฟเป็นผู้วางแผนและสั่งการ ถ้วยเงินในข้อ 5 ที่ “ใช้ในการทำนาย”

หมายถึงถ้วยที่ใช้ดูดวงโดยเทน้ำมันลงในน้ำ หรือสังเกตการเคลื่อนไหวของของเหลวในภาชนะ

สำหรับพี่น้องที่ได้รับเชิญไปร่วมรับประทานอาหารในบ้านของโยเซฟ

ย่อมยากที่จะพ้นข้อกล่าวหาว่าขโมยถ้วยของโยเซฟ

พบถ้วยเงินในกระสอบของเบนยามิน

ปฐมกาล 44:6-17

พี่น้องปฏิเสธคำของผู้ดูแลบ้าน สาบาน และโต้แย้ง จากมุมมองของพวกเขาที่เคยนำเงินซึ่งพบในกระสอบกลับมาคืนแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะขโมยของที่อันตรายยิ่งกว่า (ข้อ 8) เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ พวกเขาบอกว่าคนที่พบถ้วยเงินจะต้องตาย และพี่น้องที่เหลือจะรับผิดชอบร่วมกันโดยเป็นทาสของฟาโรห์ทั้งหมด แต่ผู้ดูแลบ้านกล่าวว่า “ตามแผนของโยเซฟ”

(เทียบ ข้อ 17) เฉพาะคนที่พบถ้วยเท่านั้นจะเป็นทาส (ข้อ 10) ในที่สุดถ้วยเงินก็ถูกพบในกระสอบของเบนยามิน และพี่น้องทั้งหมดสอ่ยมั้ใจกลับเข้าเมืองพร้อมเบนยามิน โยเซฟยังต้องการอะไรจากพี่น้องอีก?

หรือแผนที่จะเก็บเบนยามินไว้เพียงคนเดียวผิดพลาดเพราะการกระทำที่ไม่คาดคิดของพี่ชาย? เมื่อโยเซฟซักถาม ยูดาห์พูดในฐานะตัวแทนของพี่น้อง เขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงพบความผิดของผู้รับใช้ของท่านแล้ว”

(ข้อ 16) และบอกว่าพี่น้องทั้งหมดจะเป็นทาส ถ้อยคำที่ว่าพระเจ้าทรงพบความผิดมีความเชื่ออยู่ภายในว่า พระเจ้าทรงลงโทษบาปในอดีตของพี่น้อง ยูดาห์และพี่น้องถูกแทงใจเพราะบาปที่ตนทำ (42:21) และบัดนี้ต้องการรับโทษนั้น

ยูดาห์อ่อนวอนเพื่อเบนยามิน

ปฐมกาล 44:18-34

ย่อหน้านี้ทั้งหมดคือคำอ่อนวอนของยูดาห์ และเป็นคำพูดที่ยาวที่สุดในปฐมกาล

ยูดาห์เน้นความรักของบิดาผู้ชราที่มีต่อเบนยามิน หากเบนยามินกลับไปได้

บิดาย่อมต้องพบความเศร้าและความเจ็บปวดใหญ่หลวงในบั้นปลายชีวิต (ข้อ 22, 30-31)

จุดสำคัญคือยูดาห์กล่าวว่าเขาจะสละชีวิตของตนแทนเบนยามิน “การเปลี่ยนแปลงฝ่ายวิญญาณที่ดีขึ้นเกิดขึ้นกับยูดาห์อย่างชัดเจน... คนที่ครั้งหนึ่งเคยไร้เมตตาและต้องการขายโยเซฟให้คนแปลกหน้าด้วยความอิจฉาและความโกรธบัดนี้เต็มใจจะเป็นทาสของโยเซฟ เพื่อให้พี่น้องที่เหลือ โดยเฉพาะเบนยามิน ได้เป็นอิสระ กลับไปคานาอัน และกลับไปพร้อมกับบิดาอีกครั้ง” (แฮมิลตัน, 686)

บทที่ 45

ช่วงเวลาที่เปิดเผยตัวตน

ปฐมกาล 45:1-8

โยเซฟได้ยินคำของยูดาห์แล้วไม่อาจกลั้นอารมณ์ได้ จึงร้องไห้เสียงดัง ก่อนหน้านั้นโยเซฟกลั้นอารมณ์และแอบไปร้องไห้ (42:24, 43:30) แต่ตอนนี้ต่างออกไป โยเซฟให้ข้าราชการทั้งหมดออกไป แล้วเปิดเผยตัวตนของตนต่อหน้าพี่น้อง พี่น้องไม่อาจเชื่อคำของโยเซฟได้ (ข้อ 3) แต่เมื่อโยเซฟให้พวกเขาเข้ามาใกล้ และพูดถึงความลับของพี่น้อง

(เหตุการณ์ที่ขายโยเซฟ) แผนการของพระเจ้า (การช่วยกู้เผ่าพันธุ์อิสราเอลผ่านโยเซฟ - ข้อ 7)

และคำสั่งให้พาบิดาโยอาคอบมา พี่น้องจึงเผชิญความจริงได้ (ข้อ 15) เพื่อปลอบใจพี่น้องที่ตกใจ

โยเซฟบอกว่าอย่าเป็นทุกข์และอย่า “ตำหนิหรือลงโทษตัวเอง” (ข้อ 5)

โยเซฟไม่ได้พูดเพียงเพื่อลดความรู้สึกผิดของพี่น้อง แต่สารภาพแก่พี่น้องถึงพระประสงค์และเป้าหมายของพระเจ้าที่เขารู้สึกและมั่นใจมาตลอด “พระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาก่อนพวกท่าน

เพื่อรักษาชีวิตของพวกท่านไว้โดยการช่วยกู้อย่างยิ่งใหญ่ และเพื่อให้เชื้อสายของพวกท่านคงอยู่ในโลก

(เพื่อรักษาพวกท่านไว้เป็น ‘คนที่เหลืออยู่’ ในแผ่นดินนี้ และเพื่อสงวนพวกท่านไว้เป็น ‘ผู้รอดชีวิต’ - แฮมิลตัน) ดังนั้นผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามาที่นี่ไม่ใช่พวกท่าน แต่เป็นพระเจ้า” (ข้อ 7-8) ในยามกันดารอาหารนี้

พระเจ้าทรงช่วยกู้ทั่วแผ่นดินผ่านอียิปต์ แต่โยเซฟสารภาพเป็นพิเศษว่าพระเจ้าทรงตั้งเขาเป็นนายกรัฐมนตรีของอียิปต์เพื่อช่วยพี่น้องและลูกหลานของพี่น้อง ข้อ 8 ที่ว่า “พระเจ้าทรงตั้งข้าพเจ้าให้เป็นบิดาแก่ฟาโรห์”

หมายความว่าโยเซฟได้ยืนอยู่ในความสัมพันธ์ที่เป็นบิดาต่อกษัตริย์

ด้วยสติปัญญาและความสามารถอันยอดเยี่ยมของเขา กล่าวคือ โยเซฟเป็นภาพแทนของบิดาต่อฟาโรห์ (แฮมิลตัน, เทียบ อสย 22:21)

ข้อความที่โยเซฟส่งถึงยาโคบ

ปฐมกาล 45:9-15

บัดนี้โยเซฟบอกพี่น้องให้รีบไปหา “บิดาของข้าพเจ้า” และพาบิดามา

เพื่อหลีกเลี่ยงการกันดารอาหารที่ยังเหลืออยู่อีกห้าปี เขากล่าวว่าบิดา ทุกคนที่เป็นของบิดา

และทรัพย์สินทั้งหมดของบิดา จะได้ตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินโกเชนของอียิปต์

และโยเซฟผู้เป็น“เจ้านายเหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด” จะเลี้ยงดูด้วยตนเอง

หลังจากโยเซฟทำให้พี่น้องสบายใจเช่นนี้ เขาก็กอดเบนยามินน้องชายของตนและร้องไห้อย่างเต็มที่
เมื่อนั้นเองพี่น้องจึงเริ่มพูดกับโยเซฟ

ฟาโรห์ทรงเห็นชอบกับคำเชิญของโยเซฟ

ปฐมกาล 45:16-20

เสียงร้องไห้ของโยเซฟดังไปถึงราชสำนักของฟาโรห์ (ข้อ 2) ดังนั้นฟาโรห์ย่อมทราบในไม่ช้า

ฟาโรห์ทรงยินดีร่วมกับข่าวที่โยเซฟได้พบพี่น้อง และทรงยอมรับทุกสิ่งที่โยเซฟต้องการและกำลังดำเนินการอย่างเต็มพระทัย แท้จริงแล้ว ฟาโรห์ตรัสถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่และดีกว่าสิ่งที่โยเซฟกล่าวไว้ “เราจะให้แผ่นดินดีของอียิปต์แก่พวกเจ้า”

(ข้อ 18) “จงเอาเกวียนจากแผ่นดินอียิปต์... ไปรับบิดาของพวกเจ้า” (ข้อ 19)

“ของดีแห่งแผ่นดินอียิปต์จะเป็นของพวกเจ้า” (ข้อ 20)

พี่น้องกลับไปหายาโคบ

ปฐมกาล 45:21-28

ระหว่างที่พี่น้องเดินทางกลับ โยเซฟมอบของขวัญพิเศษสำหรับเบนยามินและบิดา (เงินสามร้อย เสื้อผ้าห้าชุด ลาตัวผู้สิบตัว และของดีพิเศษจากอียิปต์) เขากำชับพี่ชายเป็นพิเศษว่าอย่าทะเลาะกันระหว่างทาง (ข้อ 24, เทียบ 42:22) เมื่อบุตรชายของยาโคบบอกว่าโยเซฟยังมีชีวิตอยู่และได้เป็นนายกรัฐมนตรียุคของอียิปต์ ตอนแรกยาโคบไม่เชื่อ (ข้อ 26) แต่เมื่อเขาได้ยินถ้อยคำทั้งหมดที่โยเซฟฝากมา และเห็นเกวียนที่โยเซฟส่งมา เขาก็เชื่อ และต้องการลงไปอียิปต์เพื่อพบโยเซฟทันที ยาโคบคงตื่นตันเพียงใด?

บัดนี้ยาโคบและครอบครัวของยาโคบจะเข้าสู่ยุคใหม่ “เป็นเรื่องเหมาะสมที่ข้อสุดท้ายเรียวยาโคบว่า ‘อิสราเอล’

อิสราเอลเป็นชื่อใหม่ของยาโคบ เป็นชื่อที่กล่าวถึงชะตากรรมใหม่และอนาคตใหม่

ที่นี่มีความหวังใหม่และความคาดหวังใหม่สำหรับอิสราเอล” (แฮมิลตัน)

บทที่ 46

ยาโคบออกจากคานาอันมุ่งสู่อียิปต์

ปฐมกาล 46:1-7

ระหว่างทางไปพบโยเซฟ ยาโคบนมัสการพระเจ้าของบิดาของตนที่เบเออร์เซบา เบเออร์เซบา

(เมืองชายแดนใต้สุดของแผ่นดินคานาอัน) เป็นสถานที่ที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่อิสอัค (26:23-25)

“การที่เครื่องบูชาของยาโคบมาก่อนพระคำรัสของพระเจ้านั้นสำคัญ
การนมัสการจึงไม่ใช่การตอบสนองของยาโคบต่อพระสัญญาที่เขาได้รับจากพระเจ้า
แต่เป็นการแสดงความชอบพระคุณโดยสมัครใจของยาโคบ”

(แฮมิลตัน) พระเจ้าทรงเรียกว่า “ยาโคบเอ๋ย” แฮมิลตันเสนอว่า แม้หลังจากได้รับชื่ออิสราเอลแล้ว
เมื่อยังถูกกล่าวถึงด้วยชื่อยาโคบ มักใช้ในเวลาที่ยาโคบ “กระวนกระวาย กังวล และประสบความทุกข์”

พระเจ้าตรัสกับยาโคบว่าอย่ากลัวที่จะลงไปอียิปต์ บางทียาโคบอาจกังวลเกี่ยวกับการออกจากแผ่นดินแห่งพระสัญญา
แต่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะลงไปอียิปต์กับยาโคบ และจะทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินแห่งพระสัญญาอย่างแน่นอน (ข้อ
4) แน่แน่นอนว่าภายหลังในเชิงสัญลักษณ์ มีเพียงกระดูกของยาโคบเท่านั้นที่กลับมายังแผ่นดินคานาอัน (เทียบ 50:5-13)

พระสัญญาของพระเจ้าไม่ได้จำกัดอยู่เพียงคนคนเดียว แต่เป็นพระสัญญาต่อลูกหลานของยาโคบ คือชุมชนอิสราเอล
ยาโคบได้รับกำลังใจจากพระสัญญาของพระเจ้าและสามารถลงไปอียิปต์อย่างกล้าหาญ

ครอบครัวที่ขยายใหญ่ขึ้นของยาโคบ

ปฐมกาล 46:8-27

ยาโคบลงไปอียิปต์พร้อมลูกหลานทั้งหมดและทรัพย์สินทั้งหมด มีการระบุว่าผู้ที่เข้าอียิปต์พร้อมยาโคบมีทั้งหมด 66 คน
(ข้อ 26) ลูกหลานที่ได้จากเลอาห์มี 31 คน หากไม่นับเอร์และโอนัน (ข้อ 8-15) ลูกหลานที่ได้จากซิลปาห์และบิลฮาห์มี
16 คน (ข้อ 16-18) และ 7 คน (ข้อ 23-25)

ตามลำดับ ส่วนลูกหลานที่ได้จากราเชลกล่าวถึง 14 คน แต่ในจำนวนนั้นโยเซฟและบุตรชายสองคนของเขาอาศัยอยู่ในอียิปต์อยู่แล้ว ดังนั้น จำนวน 70 คนอาจคำนวณได้จาก 2+31+16+7+14 โดยรวมยาโคบและดินาห์ไว้ด้วย (เทียบ
แฮมิลตันอธิบายปัญหาเรื่องจำนวนคนอย่างละเอียด) อีกด้านหนึ่ง
จำเป็นต้องคำนึงว่าจำนวนนี้ไม่ได้รวมลูกสะใภ้และคนรับใช้

ยาโคบพบโยเซฟ

ปฐมกาล 46:28-34

ยาโคบยอมรับบทบาทสำคัญของยูดาห์ในฐานะผู้กลางในการพบโยเซฟแล้ว (ข้อ 28) ยาโคบมาถึงโกเชนก่อน
จากนั้นโยเซฟจึงมายังโกเชนและพบกับบิดา ความตื่นเต้นของการพบโยเซฟปรากฏในถ้อยคำของยาโคบด้วย

“บัดนี้ข้าพเจ้าตายได้แล้ว เพราะได้เห็นหน้าของเจ้า และรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่” (ข้อ 30) แต่จริง ๆ
แล้วยาโคบยังมีชีวิตอยู่ในอียิปต์อีก 17 ปี (47:28)

ต่อมาโยเซฟสอนพี่น้องและครอบครัวว่าควรพุดอะไรต่อหน้าฟาโรห์ พวกเขาสามารถบอกอาชีพของตน (เลี้ยงสัตว์)
อย่างซื่อสัตย์ต่อหน้าฟาโรห์ได้ เมื่อนั้นพวกเขาจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน
ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับพวกเขา ต่อมาฟาโรห์ทรงเห็นชอบกับการตั้งถิ่นฐานของพวกเขาอย่างเต็มพระทัย

(47:6)

บทที่ 47

ฟาโรห์พบพี่ชายห้าคนของโยเซฟ

ปฐมกาล 47:1-6

โยเซฟยืนต้อนรับฟาโรห์พร้อมพี่ชายบางคนในฐานะตัวแทนครอบครัวของตน

เขาทูลฟาโรห์ว่าครอบครัวของเขามาถึงแผ่นดินโกเชนพร้อมฝูงสัตว์ทั้งหมด

สิ่งนี้เป็นการบอกโดยนัยว่าการอยู่อาศัยของพวกเขาจะเป็นระยะยาว พี่น้องเน้นตามที่โยเซฟสอนว่า

พวกเขาเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และบรรพบุรุษของพวกเขาก็เป็นเช่นนั้นมาตลอด

นี่เป็นการแสดงว่าพวกเขาต้องการทำอาชีพเลี้ยงสัตว์ต่อไปแม้อยู่ในอียิปต์

แล้วพี่น้องก็ขอฟาโรห์โดยตรงไปตรงมาให้พวกเขาได้อยู่ในแผ่นดินโกเชน

คำตอบและข้อเสนอของพี่น้องไม่ได้เป็นปัญหาต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ทรงยอมรับคำขอของพวกเขาอย่างเต็มพระทัย

และยิ่งกว่านั้นทรงมอบหมายให้คูแลทรพย์สินของกษัตริย์ (ผู้ส่งตัว)

คำตอบเชิงบวกของฟาโรห์อาจกล่าวได้ว่าทั้งหมดเป็นเพราะโยเซฟ (เทียบ ข้อ 5)

ฟาโรห์พบยาโคบ

ปฐมกาล 47:7-12

ครั้งนี้โยเซฟแนะนำบิดาของตนต่อฟาโรห์ ยาโคบ “อวยพร” [บาร์ค] ฟาโรห์ผู้มีตำแหน่งสูงกว่าตนมาก (ข้อ 7)

พรนี้อาจเป็นเพียงคำทักทายแสดงความเคารพ เช่น “ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์” (ดนล 2:4)

(ฉากที่ยาโคบอวยพรอีกครั้งแล้วออกไปในข้อ 10 สนับสนุนความเข้าใจนี้ เทียบ นรธ 2:4, 2พกษ 10:15 “ถามทุกข์สุข” [บาร์ค])

หรือยาโคบอาจอวยพรให้ฟาโรห์มีพระชนม์ยืนยาวในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าที่เขาได้รับใช้

สิ่งนี้เชื่อมโยงอย่างเป็นธรรมชาติกับการที่ฟาโรห์ถามอายุของยาโคบในข้อ 8 (แฮมิลตัน) ยาโคบเรียกชีวิตของตนว่า

“ปีแห่งการเป็นคนต่างด้าว” และกล่าวว่าเขาผ่านปีเดือนอันยากลำบากมา (ข้อ 9) ข้อ 10 เน้นว่า

ผู้ที่มอบแผ่นดินโกเชน (ราเมสส) ให้ยาโคบและครอบครัวคือโยเซฟ

แผนเกษตรกรรมของโยเซฟ

ปฐมกาล 47:13-26

แฮมิลตันเสนอว่าเนื้อหาย่อหน้านี้แสดงให้เห็นผลของการที่ยาโคบอวยพรฟาโรห์ก่อนหน้า

การกัณดารอาหารในทั่วแผ่นดินอียิปต์และคานาอันรุนแรงขึ้น และโยเซฟขายธัญพืชจากคลัง เก็บเงินจากทั่วแผ่นดินมา

เมื่อการกัณดารอาหารดำเนินต่อไป ประชาชนตอนแรกขายฝูงสัตว์เพื่อซื้ออาหาร (ข้อ 17) และในปีถัดมา

ขายตัวเองกับที่ดินเพื่อซื้ออาหารกิน (ข้อ 20) โยเซฟซื้อที่ดินทั้งหมดของชาวอียิปต์ถวายฟาโรห์

และมอบเมล็ดพันธุ์ให้ประชาชนเพาะปลูก ประชาชนต้องถวายหนึ่งในห้าของผลผลิตแก่ฟาโรห์ (ข้อ 24)

โยเซฟไม่ใช่คนใจร้าย โยเซฟเป็นผู้นำที่มีปัญญา ผู้ใช้กฎหมายที่ดินให้ประชาชนรอดชีวิตจากการกัณดารอาหารยาว

นาน ประชาชนขอบคุณโยเซฟนี้ว่า “ท่านได้ช่วยชีวิตพวกเราไว้ ขอให้พวกเราได้รับความกรุณาในสายตาท่าน

และพวกเราจะเป็นทาสของฟาโรห์” (ข้อ 25) ผลงานของโยเซฟนี้เป็นแบบเล็งถึงพระราชกิจแห่งความรอดของพระเยซู

ผู้ทรง “ซื้อคนทั้งหลายจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประชาชาติด้วยพระโลหิตถวายแด่พระเจ้า” (วิว 5:9)

คำขอครั้งสุดท้ายของยาโคบต่อโยเซฟ

ปฐมกาล 47:27-31

ถ้อยคำในข้อ 27 ที่ว่า “พงศ์พันธุ์อิสราเอล... มีลูกดกและทวีมากขึ้น”

แสดงว่าพระสัญญาที่พระเจ้าประทานแก่ยาโคบใน 46:33 (“เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ที่นั่น”) กำลังสำเร็จ

เมื่อยาโคบอายุ 147 ปี เขาให้โยเซฟวางมือไว้ใต้โคนขาของตน (เทียบ 24:2-3) และให้สาบานว่าเมื่อเขาตาย

จะฝังเขาในถ้ำมัคเปลาห์ในแผ่นดินคานาอัน (“สุสานของบรรพบุรุษ”)

ยาโคบรู้ว่าแม้อีกหลานของตนจะครอบครองและตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินโกเชนในเวลานั้น ที่นั่นก็ไม่ใช่ถิ่นอาศัยถาวร

อียิปต์เป็นที่ลี้ภัยชั่วคราว “ยาโคบต้องการเป็นส่วนหนึ่งของพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระเจ้า

แม้จะเป็นเพียงร่างที่เน่าเปื่อยของเขาเป็นตัวแทนก็ตาม” (แฮมิลตัน)

พินัยกรรมสุดท้ายของยาโคบคือคำสารภาพความเชื่อของเขา เขามัสนักที่หัวเดียว

(ข้อ 31)

บทที่ 48

โยเซฟไปเยี่ยมบิดาที่ป่วย

ปฐมกาล 48:1-7

ทันทีที่โยเซฟได้ยินอาการของบิดา เขาไปเยี่ยมบิดาพร้อมบุตรชายสองคน ยาโคบระลึกถึงพระสัญญาของพระเจ้า (ข้อ

4) และรับบุตรชายสองคนของโยเซฟเป็นบุตรของตน (ข้อ 5, เทียบ

ที่นียาโคบตั้งใจเรียกลำดับบุตรทั้งสองว่าเอฟราอิมและมนัสเสห์)

คำประกาศของยาโคบและการอวยพรด้วยการวางมือในภายหลัง ทำให้บุตรทั้งสองเป็นทายาทโดยชอบธรรม

ในยุคนั้น เอฟราอิมและมนัสเสห์ต่างได้รับแผ่นดินคานาอันเป็นมรดก ในที่สุดสิ่งนี้ก็เพื่อโยเซฟ (เทียบ ข้อ

22 “เราให้ส่วนหนึ่งแก่เจ้ามากกว่าพี่น้องของเจ้า คือเซเคม”)

ข้อ 7 เล่าเรื่องราวเชลขึ้นมาย่างกะทันหัน ราเชลไม่เพียงเป็นภรรยาที่ยาโคบรัก แต่ยังเป็นมารดาของโยเซฟด้วย ยาโคบคงเล่าเรื่องการตายและการฝังศพของราเชล เพื่อให้โยเซฟระลึกถึงคำสาบานเรื่องการฝังศพของตน (47:30-31)

ยาโคบอวยพรเอฟราอิมและมนัสเสห์

ปฐมกาล 48:8-22

ยาโคบตามองไม่ค่อยเห็นเพราะอายุมาก แต่เมื่ออวยพรบุตรชายสองคนของโยเซฟ เขาตั้งใจวางมือขวาบนเอฟราอิมผู้เป็นบุตรคนเล็ก และวางมือซ้ายบนมนัสเสห์ผู้เป็นบุตรคนโต (ข้อ 14) “ยาโคบกำลังสูญเสียสายตา แต่ไม่ได้สูญเสียความเข้าใจฝ่ายใน” (แฮมิลตัน, เทียบ แฮมิลตันอธิบายว่าในวันออกไกลโบราณมีสิทธิที่จะเลือกบุตรหัวปีเองโดยไม่ยึดกฎมรดกของบุตรหัวปี)

ยาโคบเริ่มอวยพร พรนี้เป็นพร “เพื่อโยเซฟ” (ข้อ 15) ในพรนี้คำสารภาพความเชื่อของยาโคบปรากฏชัด ยาโคบเน้นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ พระเจ้าทรงเลี้ยงดูยาโคบและทรงช่วยกู้เขา “จากความชั่วร้ายทั้งปวง [ราอ์]” โยเซฟคิดว่ากรณีที่บิดาวางมือไขว่กันเป็นการกระทำที่ผิด (เทียบ แพลตรงตัวว่า “สิ่งนั้นชั่วร้าย [ราอ์] ในสายตาของเขา”) และพยายามแก้ไขบิดา โยเซฟไม่เข้าใจว่าบิดาตั้งใจทำเช่นนั้น ยาโคบบอกว่าเขารู้ดีเช่นกัน และกล่าวถึงพระประสงค์ของพระเจ้าว่าบุตรคนเล็กจะยิ่งใหญ่กว่าบุตรหัวปี (ข้อ 19)

บทที่ 49

รูเบน

ปฐมกาล 49:1-4

ยาโคบเรียกบุตรชายทั้งหลายมารวมกัน และอวยพรทีละคน (หรือสาปแช่ง)

พร้อมพยากรณ์ถึง “สิ่งที่เกิดขึ้นในวันข้างหน้า” กับพวกเขาและลูกหลานของพวกเขา (เผ่า) รูเบนถูกชี้ถึงเหตุการณ์ที่เขาล่วงละเมิดภรรยาของบิดา (35:22) และมีคำพยากรณ์ว่าเขาจะไม่เป็นเลิศเลย คำพยากรณ์นี้สำเร็จบางส่วนในภายหลัง เมื่อเผ่ารูเบนที่อาศัยอยู่ฝั่งตะวันออกของจอร์แดนถูกผนวกรวมกับเผ่ากาต (แฮมิลตัน)

สิเมโอนและเลวี

ปฐมกาล 49:5-7

สิเมโอนและเลวีถูกสาปแช่งอย่างตรงไปตรงมาที่สุด พวกเขาแสดงความโหดร้ายในเหตุการณ์ดินาห์

(บทที่ 34) เหนือสิ่งอื่นใด พวกเขาทำให้พระนามของพระเจ้าเสื่อมเกียรติ

โดยใช้การเข้าสุหนัดซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาเป็นเครื่องมือแก้แค้น ยาโคบจะไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขา

และพวกเขาจะถูกแบ่งแยกและกระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางอิสราเอล คำพยากรณ์นี้สำเร็จในอนาคต

เมื่อเผ่าสิเมโอนถูกผนวกรวมกับเผ่ายูดาห์ และเผ่าเลวีไม่ได้ครอบครองแผ่นดิน แต่กระจัดกระจายอยู่ในแต่ละเผ่า

ยูดาห์

ปฐมกาล 49:8-12

คำพยากรณ์เกี่ยวกับยูดาห์ยาวเป็นรองเพียงคำพยากรณ์เกี่ยวกับโยเซฟ แมื่อยูดาห์มีจุดอ่อน (บทที่ 37-38)

แต่ยาโคบประกาศพรตั้งแต่นั้น ยูดาห์จะพิชิตศัตรู (ข้อ 8-9) และพี่น้องทั้งหมดจะสรรเสริญเขาและกราบลงต่อเขา

ชัยชนะของยูดาห์จะดำเนินต่อไป “จนกว่าซีโลห์จะมา” (ข้อ 10) นี่เป็นนัยว่าเผ่ายูดาห์จะไม่สูญเสียตำแหน่งอันดับหนึ่งที่

ท่ามกลางเผ่าอิสราเอลอื่น ๆ เลย วลีในข้อ 10 “จนกว่าซีโลห์จะมา” (ข้อความมาโซเรต)

มีประเด็นถกเถียงเชิงตีความหลายด้าน แฮมิลตันแนะนำแนวทางหลักสี่แบบดังนี้: (1)

พยายามทำให้ข้อความมาโซเรตมีความหมายโดยรักษาคำว่า “ซีโลห์” ซึ่งเป็นชื่อสถานที่ไว้ (2) อ่านตามฉบับโบราณว่า “สิ่งที่เป็นของเขา”

(3) เข้าใจ ‘ซีโลห์’ เป็น ‘ชัย โล’ เช่น NRSV และตีความว่า “บรรณาการแด่เขา”

(4) พยายามหาคำเขมิดิกที่หมายถึงผู้นำหรือผู้ปกครองจากคำว่า “ซีโลห์” อีกด้านหนึ่ง กอร์ดอน เวนแฮมใน WBC

สนับสนุนการแปลว่า “จนกว่าการสรรเสริญจะมาถึงเขา” ไม่ว่าจะเลือกการตีความใด

ในที่สุดคำพยากรณ์ที่ชัดเจนว่าพระเมสสิยาห์ผู้ถือคทา (สิทธิการปกครอง)

จะมาจากเผ่ายูดาห์ ก็สำเร็จอย่างชัดเจนผ่านพระเยซูคริสต์ “ท้ายที่สุด ข้อความนี้ชี้ว่า

แม้ในบริบทรอบครัวโดยตรงของยาโคบ โยเซฟทำหน้าที่เป็นช่องทางแห่งพระพร แต่ในอนาคต

ยูดาห์จะเป็นช่องทางหลักแห่งพระพรแก่บรรดาประชาชาติบนแผ่นดินโลก” (จอห์น วอลตัน, NIV Application Commentary, 973)

เศบูลุน

ปฐมกาล 49:13

เป็นเรื่องน่าสนใจที่พรเกี่ยวกับเศบูลุน บุตรชายคนที่หกของเลอาห์ มาก่อนอิสสาคาร์ บุตรชายคนที่ห้าของเลอาห์

(เทียบ ฉธบ 33:16) กล่าวกันว่าเศบูลุนจะอาศัยอยู่ริมทะเล ซึ่งทะเลในที่นี้หมายถึงทะเลสาบกาลิลี

อีกทั้งกล่าวว่าเขตแดนของเผ่านี้ไปถึงไซดอน หากเข้าใจ “ไซดอน” เป็นคำรวมที่หมายถึงฟินิเซีย

คำกล่าวนี้ก็เหมาะสมมาก (แฮมิลตัน)

อิสสาการ์

ปฐมกาล 49:14-15

คำพยากรณ์เกี่ยวกับอิสสาการ์เข้าใจในเชิงบวกได้ยาก เพราะมีถ้อยคำว่า “จะรับใช้ภายใต้การกดขี่”

ถ้อยคำฮีบรูเดียวกันนี้ปรากฏในโยชูวา 16:10 ด้วย และที่นั่นแปลว่า “คนคานาอัน... กลายเป็นทาสแรงงาน”

อย่างไรก็ตาม ในพันธสัญญาเดิมไม่พบข้อบ่งชี้ว่าเผ่าอิสสาการ์รับใช้เป็นทาสเลย

ในผู้วินิจฉัยก็ไม่มีชื่ออิสสาการ์ในรายชื่อเผ่าที่ขับไล่คนคานาอันออกไปไม่ได้ (เทียบ วนฉ 1:27-33) แฮมิลตันแปล

“ลาที่แข็งแกร่ง”

ว่า “คนงานผู้แข็งแรง” และสันนิษฐานว่าอาจหมายถึงเหตุการณ์บางอย่างที่เผ่าอิสสาการ์ต้องรับงานขนาดใหญ่ทางกายภาพ

ดาน

ปฐมกาล 49:16-18

ข้อ 16 ดูเหมือนแสดงว่าเผ่าดานจะได้รับสิทธิการปกครองในฐานะเผ่าหนึ่งในภายหลัง (เทียบ วนฉ 18) ข้อ 17

เปรียบดานกับงูและงูพิษ และพยากรณ์ว่าแม้ตัวเล็กกว่า ก็จะมีชนะสัตว์ใหญ่และผู้ขี่มันได้ ข้อ 18

เป็นถ้อยคำเดียวในพรของยาโคบที่เรียกพระยาห์வேห์และแสดงความไว้วางใจต่อพระองค์

กาด

ปฐมกาล 49:19

หลังจากเผ่ากาดตั้งถิ่นฐานทางตะวันออกของจอร์แดน พวกเขาต้องต่อสู้กับคนอัมโมนและคนโมอับต่อเนื่อง

คำพยากรณ์นี้กล่าวว่า แม้เผ่ากาดอยู่ท่ามกลางสงคราม พวกเขาจะฟื้นตัวอีกครั้งและตอบโต้คืนได้

อาเซอร์

ปฐมกาล 49:20

เผ่าอาเซอร์ได้ครอบครองแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ (เชิงเขาด้านตะวันตกของภูเขากาลิลี) และเจริญรุ่งเรือง ข้อ 20

แสดงความอุดมสมบูรณ์ทางการเกษตร อย่างไรก็ตาม ในผู้วินิจฉัย เผ่าอาเซอร์อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอัน (เทียบ

วนฉ 1:32) บางทีคำพยากรณ์นี้อาจเป็นถ้อยคำเชิงดูหมิ่นว่าอาเซอร์จะจัดหาอาหารให้ราชสำนักคานาอันหรือฟินิเซีย

นัฟทาลี

ปฐมกาล 49:21

ข้อ 21 แยกออกเป็นหลายการตีความตามความเป็นไปได้ของการแปลภาษาฮีบรู (เทียบ แฮมิลตันเสนอการตีความหลัก 6 แบบ) ถึงกระนั้น ส่วนใหญ่ตีความในความหมายเชิงบวกว่าเผ่านี้จะมีลูกหลานมากมาย

โยเซฟ

ปฐมกาล 49:22-26

“กึ่งที่เกิดผลริมบ่อน้ำ” เป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรือง (เทียบ แฮมิลตันแปล “กึ่งที่เกิดผล” ว่า “ลูกลาบ่า”) แม้จะมีผู้เป็นปฏิปักษ์ เผ่าโยเซฟก็เหนือกว่าสิ่งนั้นได้ เหตุผลคือเผ่าโยเซฟได้รับกำลัง “จากพระหัตถ์ของผู้เลี้ยงผู้เป็นศิลาแห่งอิสราเอล” (ข้อ 24)

ข้อ 25 อวยพรว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเหลือและประทาน “พระพรทางเกษตรกรรม” กับ “พระพรแห่งลูกหลาน” โยเซฟถูกบรรยายว่าเป็น “ผู้ที่ถูกแยกไว้ [นาซีร์] ท่ามกลางพี่น้องของเขา” (ข้อ 26)

เบนยามิน

ปฐมกาล 49:27

ข้อ 27 บรรยายว่า “เผ่าเบนยามินจะเป็นผู้ปล้น เข้าร่วมการโจมตีทางทหาร ชน และแบ่งของริบ” (แฮมิลตัน) ในภายหลัง เผ่าเบนยามินได้รับชื่อเสียงว่าเป็น “นักรบกล้าหาญ” และ “ผู้ยิ่งใหญ่ได้ดี” (1พงศ 8:40, 12:2)

คำสั่งสุดท้ายของยาโคบ

ปฐมกาล 49:28-33

ท้ายที่สุดยาโคบสั่งบุตรทั้งหลายว่าเมื่อเขาตาย ให้ฝังเขาไว้ในถ้ำมัคเปลาห์ในแผ่นดินคานาอัน ยาโคบระลึกถึงแผ่นดินนั้นที่ซื้อจากคนฮิตไทต์ และกล่าวว่าเป็นที่ฝังศพของปู่ย่าตายาย บิดามารดา และเลอาห์ คำสั่งสุดท้ายนี้ของยาโคบเตือนให้เรารู้ว่าในที่สุดอิสราเอลต้องตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินคานาอัน ผู้บรรยายไม่ได้ใช้คำว่า “ตาย”

สำหรับการตายของยาโคบ แต่กล่าวว่า “เขากลับไปรวมกับบรรพบุรุษของเขา” “เน้นการพบกันใหม่ ไม่ใช่ความตาย” (แฮมิลตัน)

บทที่ 50

โยเซฟไว้ทุกข์ต่อการตายของยาโคบ

ปฐมกาล 50:1-6

โยเซฟหลังน้ำตาแห่งความเศร้าต่อหน้าการตายของบิดา และจูบลาเป็นครั้งสุดท้าย

การตบศพคนตายเป็นพิธีกรรมทางศาสนาในเวลานั้น คำกริยาอียิปต์ที่หมายถึง “จัดการด้วยเครื่องหอม”

บางครั้งใช้บรรยายการพันมัมมี่ด้วยผ้าพันศพด้วย เอกสารอียิปต์ฉบับหนึ่งกล่าววาระเวลาไว้ทุกข์สำหรับฟาโรห์คือ 72 วัน การที่ “ชาวอียิปต์” ไว้ทุกข์ให้ยาโคบ 70 วัน (อาจรวมวันจัดการด้วยเครื่องหอมด้วย)

(ข้อ 3) หมายความว่ามิใช่ช่วงไว้ทุกข์ระดับชาติเป็นพิเศษ เมื่อช่วงไว้ทุกข์สิ้นสุดลง

โยเซฟขอฟาโรห์ให้ตนขึ้นไปแผ่นดินคานาอัน เพื่อรักษาคำสาบานต่อบิดา (47:29-31) โดยฝังศพเขาที่นั่นแล้วกลับมา และฟาโรห์ก็ทรงอนุญาตด้วยความเต็มพระทัย

โยเซฟฝังบิดาในคานาอัน

ปฐมกาล 50:7-14

ขบวนเดินทางไปฝังบิดาเป็นขบวนใหญ่มาก ข้าราชการทั้งหมดของฟาโรห์และผู้อาวุโสทั้งหมดของแผ่นดินอียิปต์ถูกระดมไปด้วย การกลับบ้านอย่างสง่างามพร้อมรถรบและทหารม้าเป็นภาพล่วงหน้าของการอพยพออกจากอียิปต์อย่างรุ่งโรจน์ที่จะเกิดขึ้นอีก 400 ปีข้างหน้า เมื่อมาถึงคานาอัน กลุ่มคนนี้ก็ไว้ทุกข์อีกครั้งเป็นเวลา 7 วัน

ชาวคานาอันเห็นภาพอันยิ่งใหญ่และเรียกว่า “การไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์”

นี่เป็นฉากที่ทำให้เห็นอีกครั้งว่าความเคารพต่อโยเซฟผู้ช่วยกู้อียิปต์และต่อบิดาของเขานั้นยิ่งใหญ่เพียงใด

บุตรชายของยาโคบฝังยาโคบไว้ในถ้ำที่นามัคเปลาห์ซึ่งอยู่หน้าเมืองมัมเร ตามคำสั่งของบิดา

แผ่นดินผืนนั้นเป็นแผ่นดินคานาอันเพียงแห่งเดียวที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้อับราฮัมครอบครองจนถึงเวลานั้น

พระประสงค์ของพระเจ้าที่ชนะได้แม้ท่ามกลางความทุกข์ยาก

ปฐมกาล 50:15-21

หลังจากยาโคบตาย จุดสนใจหันมาที่ความไม่สบายใจของพี่น้องโยเซฟ พวกเขาสงสัยการให้อภัยของโยเซฟ

พวกเขารู้ว่าด้วยอำนาจที่โยเซฟมี เขาสามารถทำให้พี่น้องตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายที่สุดได้ทุกเมื่อ

บาปที่พวกเขาทำไว้นานมาแล้วยังคงทำให้พวกเขาสั่นกลัวจนถึงเวลานี้

คำสั่งของบิดาที่พี่น้องส่งต่อให้โยเซฟในข้อ 16-17 เป็นเรื่องจริงหรือไม่? ไม่มีทางยืนยันได้ไม่ว่าอย่างไร

การพูดเช่นนี้สะท้อนใจที่ไม่มั่นคงของพวกเขา แต่โยเซฟได้ให้อภัยพวกเขาต่อหน้าพระเจ้าแล้ว

และเข้าใจรวมทั้งยอมรับพระประสงค์อันดีของพระเจ้าแล้ว บัดนี้โยเซฟปลอบโยนพี่น้อง “อย่ากลัวเลย ข้าพเจ้าจะอยู่แทนที่พระเจ้าหรือ?”

(ข้อ 19) โยเซฟกล่าวว่าพี่น้องวางแผน “ร้าย” ต่อเขา แต่พระเจ้าทรงวางแผน “ดี” (ข้อ 20)

นี่คือคำสารภาพความเชื่อของโยเซฟ และเป็นพยานว่าเขาไม่เพียงให้อภัยพวกเขาแล้ว

แต่ยังยอมรับว่าตนอยู่ในแผนการของพระเจ้าแล้ว พระเจ้าทรงช่วย “คนจำนวนมาก”

ให้รอดผ่านความทุกข์ยากของโยเซฟ “คนจำนวนมาก”

คงรวมไม่เพียงลูกหลานของยาโคบ แต่รวมถึงชาวอียิปต์และทุกคนรอบข้างที่ทุกข์ทรมานจากการกีดกันอาหารด้วย
ในแง่นี้ ชีวิตของโยเซฟเป็นแบบเล็งถึงชีวิตของพระเยซูคริสต์ โยเซฟบอกพี่น้องอีกครั้งว่ายากแล้ว
และปลอบใจว่าตนจะเลี้ยงดูบุตรของพี่น้อง พี่น้องคาดหวังเพียงให้โยเซฟไม่ทำร้ายพวกเขา
แต่โยเซฟให้สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นแก่พวกเขา

การตายของโยเซฟ

ปฐมกาล 50:22-26

โยเซฟมีชีวิตอยู่ถึง 110 ปี เอกสารอียิปต์จำนวนมากกล่าวถึง 110 ปีว่าเป็นอายุชัยในอุดมคติ
แอมิลตันติดตามการวิเคราะห์ของเกร็ดซ์เกี่ยวกับอายุของโยเซฟ ($110 = 1 \square 52 \square 62 \square 72$)
และโต้แย้งว่าโยเซฟสืบสายสัญลักษณ์ของบรรพบุรุษผู้เชื่ออย่างมีนัย นี่กล่าวว่า รากของคัมภีร์ฮีบรู
(คำสอนลึกลับของยิวและลัทธิลึกลับยิวที่รุ่งเรืองในยุคกลาง) และเกมมาเทรีย (gematria,
รูปแบบหนึ่งของการอธิบายค่าตามค่าตัวเลขของตัวอักษร) ถูกพบในข้อความนี้ โยเซฟมีชีวิตยืนยาวพอที่จะเห็นเหลน
นี่เป็นสำนวนเชิงสัญลักษณ์ของชีวิตที่ได้รับพระพรต่อหน้าพระเจ้า (เทียบ สดด 128:6, สภษ 17:6)
วลีที่ว่าหลานของมนัสเสห์ “ถูกเลี้ยงดูบนตักของโยเซฟ” (ข้อ 23) หากแปลตรงตัวคือ “เกิดบนเข่าของโยเซฟ”
และหมายความว่าโยเซฟรับเหลนเหล่านั้นเป็นบุตรที่มีสิทธิรับมรดก (เทียบ 30:3, 48:12, นรธ 4:16-17)
โยเซฟบอกพี่น้องว่าเมื่อพระเจ้า “เสด็จเยี่ยมเยียน” (ทรงประทานพระคุณ)
พระองค์จะทรงนำพวกเขาไปถึงแผ่นดินแห่งพระสัญญา (ข้อ 24)
และให้พวกเขาสาบานว่าในเวลานั้นจะนำกระดูกของเขาขึ้นไปด้วย
คำขอของโยเซฟคล้ายกับคำขอของยาโคบบิดาของเขา (49:29-32)
“จุดร่วมระหว่างความเชื่อของยาโคบกับความเชื่อของโยเซฟคือ ทั้งสองมุ่งสู่นาคต
คือความมั่นใจลึกซึ้งว่าพระเจ้าทรงมีอนาคตสำหรับประชากรของพระองค์เหนือสถานการณ์ปัจจุบัน” (แอมิลตัน, เทียบ
ฮบ 11:21-22)

อพยพ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 5 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 33

บทที่ 1

บทนำอพยพ

อพยพ 1:1

บทนำ

การวิเคราะห์โครงสร้าง

อพยพ 1:1

(1) John I. Durham (1987) บทที่ 1-18 พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้รอดจากการกดขี่ของอียิปต์ บทที่ 19-24 พระเจ้าทรงประทานธรรมบัญญัติแก่อิสราเอล บทที่ 25-40 พระเจ้าทรงบัญชาให้อิสราเอลสร้างพลับพลา

(2) Paul A. Wright (1993)

ฉากหลังทางประวัติศาสตร์

อพยพ 1:1

· ปีที่คาดว่าเกิดเหตุการณ์อพยพคือ 1446 ก่อนคริสตกาล (1พกษ 6:1 - หลังการอพยพ 480 ปี
จึงเริ่มสร้างพระวิหารของซาโลมอน)

· นักวิชาการที่เสนอการอพยพในศตวรรษที่ 13 ก่อนคริสตกาลชื่อว่า ชื่อสถานที่ราเมเสส (1:11)
เกี่ยวข้องกับฟาโรห์รามเสสที่ 2 (1290-1224 ก่อนคริสตกาล) สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องจากอพยพ)

บทที่ 1-4 การทรงเรียกโมเสส: พระเจ้าผู้ทรงอยู่ด้วย บทที่ 5-11 ภัยพิบัติสิบประการ:

พระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระนามของพระองค์ บทที่ 12-13 ปัสกา: พระเจ้าผู้ทรงไถ่แทน บทที่ 14-18

ทะเลแดงและถิ่นทุรกันดาร: พระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมและฝึกฝน บทที่ 19-24 บัญญัติสิบประการ:

พระเจ้าผู้ทรงทำพันธสัญญากับประชากรของพระองค์ บทที่ 25-31 คำสั่งเรื่องพลับพลา: พระเจ้าผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์

บทที่ 32-34 ลูกวัวทองคำ: พระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระองค์เอง บทที่ 35-40 การสร้างพลับพลา:

พระเจ้าผู้ทรงร่วมเดินทาง บทที่ 1-4 การทรงเรียกโมเสส: พระเจ้าผู้ทรงอยู่ด้วย

ศึกษาข้อความ

อพยพ 1:1

(1) พระเจ้าผู้ทรงวางแผนสิ่งดี

· พระเจ้าที่เห็นผ่านปฐมกาล: พระเจ้าผู้ทรงดำเนินแผนแห่งความรอดต่อไปท่ามกลางบาปของมนุษย์ มนุษย์วางแผนชั่ว แต่พระเจ้าทรงวางแผนดี [โทฟ] (ปฐมก 50:20)

· เรื่องราวของพระเจ้าไม่ได้จบด้วยประโยคว่า “พวกเขาอยู่ในอียิปต์อย่างมีความสุขตลอดไป”

ยังมีประวัติศาสตร์แห่งความรอดของพระเจ้าที่ต้องสำเร็จให้ครบถ้วนเหลืออยู่

· ลูกหลานของยาโคบ (อิสราเอล) เต็ม “ทั่วแผ่นดิน” (1:7) - แสดงการสำเร็จของพระสัญญา

และการที่พวกเขาจะถูกข่มเหงในประเทศของคนต่างชาติเป็นเวลา 400 ปีก็เป็นการสำเร็จของคำพยากรณ์ด้วย (ปฐมก 15:13-16)

การสำเร็จขั้นแรกนี้ทำให้มองไปยังการสำเร็จอย่างครบถ้วนของพระสัญญาที่จะดำเนินต่อไปจนสมบูรณ์

(จะกลับมาในรุ่นที่สี่ -> การปลดปล่อยจากโลกบาป / การฟื้นคืนสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา)

· ฟาโรห์วางแผนชั่ว (1:8-22) แต่พระเจ้าทรงประทอนพระคุณ (1:12, 20-21)

· พระเจ้าผู้ประทอนพระคุณ (2:1-10): เมื่อเห็นทารกชาวอียิปต์ในตะกร้ากก (ปฐมก 6:14) ก็เกิดความสงสาร (ข้อ 6)

ให้หญิงอียิปต์เลี้ยงเด็กคนนั้น และรับเขาเป็นบุตรบุญธรรม (ข้อ 9-10) จงเชื่อว่าแม่ในสถานการณ์มีดমনของเรา

พระเจ้ายังคงทรงทำงานอยู่ แม้เรามองไม่เห็น มนุษย์ออกจากพระเจ้าและวางแผนความพินาศ

แต่พระเจ้าทรงวางแผนความรอดภายในสถานการณ์นั้น

(2) พระเจ้าผู้ทรงดูแลผู้ที่ทรงเลือก

· (2:11-15) โมเสสยืนอยู่ฝ่าย “พี่น้องของตน” และฆ่าคนอียิปต์ (เทียบ ฮบ 11:26)

โมเสสคิดว่าพระเจ้าจะทรงช่วยอิสราเอลให้รอดผ่านตน แต่ชาวอิสราเอลปฏิเสธโมเสส (เทียบ กจ 7:23-29, 35)

โมเสสพยายามทำหน้าที่ผู้ช่วยให้รอดด้วยตนเองหรือไม่? (กจ 7:25)

การปฏิเสธของอิสราเอลแสดงให้เห็นความแข็งแกร่งต่างของคนรุ่นปัจจุบันที่ปฏิเสธพระคริสต์ (กจ 7:39, 51-53)

· (2:24-25, 3:7-10) แสดงให้เห็นพระเจ้าผู้ทรงฟัง ทรงระลึกถึง (ปฐมก 8:1, 19:29, อพย 6:5) ทรงดูแล ทรงรู้ [ยาดา]

และทรงเห็น คือพระเจ้าผู้ทรงวางแผนความรอด

· (3:12-16) แสดงให้เห็นพระเจ้าผู้ “ทรงอยู่” ด้วย พระเจ้าผู้ทรงเป็นอยู่ด้วยพระองค์เอง (ผู้จะเป็นอย่างที่เป็น)

และพระเจ้าผู้ “ทรงเป็น” พระเจ้าของบรรพบุรุษ (เทียบ 4:12, 15 - พระเจ้าผู้ “ทรงอยู่ด้วย” ปาก)

สิ่งนี้

· (4:22-23) พระเจ้าทรงเรียกอิสราเอลว่า “บุตรหัวปี” ของเรา พระองค์ทรงดูแลบุตรหัวปี และทรงสัญญาว่าจะตีสืบทอดผู้ข่มเหงบุตรหัวปี

(3) พระเจ้าผู้ทรงไถ้มนุษย์ที่อ่อนแอ

· โมเสสคัดค้านการทรงเรียกของพระเจ้าถึงห้าครั้ง

☐ “ข้าพระองค์เป็นใครเล่า” (3:11) -> “เราจะอยู่กับเจ้าแน่”

☐ ประชาชนจะถามว่า “พระนามของพระองค์คืออะไร?” (3:13) -> “เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น จึงบอกว่าพระเจ้าของอับราฮัม /อิสอัค/ยาโคบทรงใช้ข้าพเจ้ามา”

☐ พวกเขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์และจะไม่ฟังเสียงข้าพระองค์ (4:1) -> จึงแสดงหมายสำคัญสามอย่าง: ไม้เท้า-งู, มือ-โรคเรื้อน, น้ำในแม่น้ำ

-เลือด ☐ “แต่เดิมข้าพระองค์ไม่ใช่คนพูดเก่ง แม้หลังจากพระองค์ตรัสสั่งแล้วก็ยัง...” (4:10) -> ไปเกิด เราจะอยู่กับปากของเจ้า และจะสอนสิ่งที่เจ้าควรพูด (เทียบ กจ 7:22) ☐ “โอ องค์เจ้านาย ขอทรงใช้คนที่ควรใช้เกิด” (4:13) -> พระองค์กริ้ว และตรัสว่า “อาโรนจะออกมาพบเจ้า เราจะให้ถ้อยคำแก่เขา และจะอยู่กับปากของเขา สอนสิ่งที่ควรทำ”

· เมื่อพระเจ้าทรงเรียกแต่ละคน พระองค์ทรงปฏิบัติต่อเขาเป็นส่วนตัวและทรงโน้มน้าวเขา

· (4:24-26) ข้อความที่เข้าใจยาก พระเจ้าทรงพยายามจะฆ่าโมเสส

ศิปโปราห์ภรรยาของโมเสสตัดหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของบุตรชาย และโมเสสกลายเป็น “เจ้าบ่าวแห่งเลือด”

พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาไป (เทียบ จอห์น 8:12, อพยพ) ☐ ตามบริบท:

เปรียบเทียบบุตรหัวปีของพระเจ้ายกกับบุตรหัวปีของฟาโรห์ (4:22-23) บุตรชายของโมเสสเป็นของใคร?

การไม่เข้าสู่หนัดแสดงว่าเขาไม่ได้เป็นของพระเจ้า พระเจ้าทรงพยายามจะฆ่าโมเสสผู้ไม่สัตย์ซื่อต่อหน้าที่ตามพันธสัญญาของพระเจ้า (ปฐม 17:10-14) ในที่สุด เหตุการณ์นี้เป็นแบบเล็งถึงความรอดผ่าน “การไถ่แทน” และประกาศล่วงหน้าถึงความพิณาศของอียิปต์ซึ่งอยู่นอกพันธสัญญา

การประยุกต์ใช้

อพยพ 1:1

(1) เมื่อพบการทดลอง อย่าประหลาดใจ (1ปด 4:12)

· การที่อิสราเอลถูกข่มเหง 400 ปีอยู่ในแผนความรอดของพระเจ้า (เรื่องที่สันแทห์ของเชื้อสายหญิงจะถูกทำให้ฟกซ้ำ - ปฐม 3:15, พระสัญญาของพระเจ้าที่จะสาปแช่งผู้ที่สาปแช่ง - ปฐม 12:3) ผู้ที่ปฏิเสธ “พระพร” ของพระเจ้าจะต้องมีการพิพากษาอย่างแน่นอน (ความตายของบุตรหัวปีอียิปต์)

- เช่นเดียวกับโมเสสที่ละทิ้งความสุขของโลกและเข้าร่วมในความอับอายเพื่อพระคริสต์ (ฮบ 11:24-26)
เราก็ก้าวร่วมในความทุกข์ของพระคริสต์ด้วย (1ปต 4:13)

- จงมองไปยังพระเจ้าผู้ “ทรงอยู่ด้วย” ท่ามกลางความทุกข์ แม้ในความทุกข์ แผนการของพระเจ้ายังก้าวดำเนินต่อไป

(2) จงตอบสนองต่อพระเจ้าผู้ทรงเรียกคนหนึ่งคน

- ในเรื่องความรอด ตรงกันข้ามกับตอนแรกที่เรามั่นใจในตนเอง

เรากลับมองตนเองอย่างถ่อมใจและสงสัยความเป็นไปได้ของความรอด แต่พระเจ้าไม่ทรงละทิ้งเรา
เช่นเดียวกับที่พระองค์ไม่ทรงละทิ้งโมเสส

- เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงเรียกเราในเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ของเรา (การต่อสู้กับบาป)

เราพยายามยอมแพ้โดยบอกว่าเราทำไม่ได้ แต่พระเจ้าตรัสว่า “เราเอง” จะทำให้สำเร็จ
และทรงทำให้เราต่อสู้จนถึงที่สุด

- จงมีความถ่อมใจและความกล้าหาญ ด้วยใจที่พึ่งพาพระเจ้าผู้ทรงเรียกเรา

(3) จงมองไปยังการไถ่ของพระคริสต์

- จงเชื่อพระเจ้าผู้ทรงดูแลอิสราเอล พระเจ้าผู้ประทานพระคุณ พระเจ้าผู้ทรงระลึกถึงพันธสัญญา (2:24, 6:5)

จงมองไปยังพระเจ้าผู้ทรงทำให้ประวัติศาสตร์แห่งความรอดสำเร็จครบถ้วน

- จงจำไว้ว่าประวัติศาสตร์แห่งความรอดของพระเจ้าไม่อาจสำเร็จได้โดยปราศจาก “การหลั่งเลือด”

เช่นเดียวกับที่โมเสสได้รับการรักษาชีวิตไว้ด้วยการหลั่งเลือดของบุตรชาย - ที่นี้โมเสสเป็นตัวแทนอิสราเอล -

เราก็ก้าวต้องจำไว้ว่าชีวิตของเราได้รับการรักษาไว้ด้วยการหลั่งพระโลหิตของพระคริสต์

การหลั่งพระโลหิตของพระคริสต์หมายถึงความตายของ ‘บุตรหัวปี’ ความสำคัญของ ‘การหลั่งเลือด’

ปรากฏชัดยิ่งขึ้นในพิธีปััสกาในอพยพบทที่ 12

(4) คนสองประเภท: คนที่ไม่เชื่อ และคนที่ความเชื่ออ่อนแอ

- ฟาโรห์รู้สึกว่าการพรากของพระเจ้า (แผนที่จะอวยพรทั้งโลก) เป็นภัยคุกคาม และต่อต้านพระประสงค์ของพระเจ้า

- โมเสสเชื่อพระเจ้าและรู้พระสัญญาของพระเจ้า แต่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกจริง ๆ เขากลับทำเหมือนคนไม่มีความเชื่อ
อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงโน้มน้าวและหนุนใจโมเสส และทรงสร้างเขาให้เป็นคนแห่งความเชื่อ

บทที่ 5-11 ภัยพิบัติสิบประการ: พระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระนามของพระองค์

ศึกษาข้อความ

อพยพ 1:1

(1) โมเสสผู้ลี้ภัยและการโน้มน้าวของพระเจ้าที่ยังคงดำเนินต่อไป

- คำพูดของโมเสสและอาโรน (“เรากลัวว่าพระยาห์เวห์จะทรงทำร้ายเรา” - 5:3) จริงใจหรือไม่? พวกเขาทำสิ่งนี้เพราะความกลัวหรือ?
- การตอบสนองของฟาโรห์: “พระยาห์เวห์เป็นใคร ที่เราจะต้องฟังเสียงของพระองค์!” (5:2), “ไปทำงาน”

บทที่ 5

“ข่มขู่... ไปทำงาน... แม้จะไม่ให้ฟาง”

อพยพ 5:17-18

- ท่าทีของประชาชน: ประชาชนที่เคยเชื่อ (4:31) กลับก้มศีรษะขอภัยต่อหน้าฟาโรห์ (5:15-16) และกลับบ่นต่อว่าโมเสสว่า “ทำให้พวกเราตาย” พวกเขาขอให้พระเจ้าทรงตัดสิน (5:21, 6:9)
- คำบ่นและความไม่เชื่อของโมเสส: “เหตุใดพระองค์จึงให้เขากดขี่ข่มเหง? พระองค์ก็ไม่ได้ทรงช่วยให้รอด” (5:22-23)
- คำตอบของพระเจ้า: “เราคือพระยาห์เวห์... เราไม่ได้สำแดงให้เขารู้จักด้วยพระนาม ‘พระยาห์เวห์’ เขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์” (6:2-8)
- ความไม่เชื่อของโมเสส: แม้หลังจากพระสัญญาและพระบัญชาเรื่องความรอดของพระเจ้าแล้ว เขายังกล่าวว่า “แม้คนอิสราเอลยังไม่ฟังข้าพระองค์ แล้วฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์ได้อย่างไร? ข้าพระองค์มีริมฝีปากที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด” (6:12, 30) ->
- การหุนหันของพระเจ้า: พระองค์ทรง ‘โน้มน้าว’ โมเสสผู้ไม่มีความเชื่อ พระองค์ตรัสว่าจะทำให้โมเสสเป็น ‘พระเจ้า’ ต่อฟาโรห์ และจะทรงลงโทษด้วยการพิพากษาใหญ่หลายอย่าง ที่จะนำอิสราเอล ‘กองทัพ’ ของพระองค์ออกมา

บทที่ 7

“ออกมา” (7:4-5, เทียบ 3:19, 4:21) หมายถึงไม่เท่าของ ‘อาโรน’

อพยพ 7:8-13

- (2) ภัยพิบัติสิบประการ (หมายถึง 11 อย่าง, 7:3, 8:23, 10:1-2)
- ภัยพิบัติสิบประการกล่าวได้หรือไม่ว่าเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ? เลือดไม่ได้อยู่เฉพาะในแม่น้ำเท่านั้น แต่ยังอยู่ในคลอง สระ และบึงทุกแห่งด้วย (7:19) พระองค์ทรงกำหนดเวลาและกระทำตามเวลานั้น (8:10, 29, 9:5, 18, 10:4) พระองค์ทรงแยกแผ่นดินโกเชนและฝูงสัตว์ของอิสราเอลออกจาก (8:22, 9:7)
- โมเสสที่ยังไม่กระตือรือร้น: พระองค์ทรงทำการอัศจรรย์ด้วยไม้เท้าของอาโรน (7:12, 19, 8:5, 16) ‘การกระทำ’ ครั้งแรกของโมเสสปรากฏใน 9:10

- คำถาม: ทำไมพระเจ้าจึงยังคงใช้โมเสสต่อไป? (7:14, 8:1) ใช้อาโรนแทนจะไม่ดีกว่าหรือ? ทำไมพระเจ้าจึงทรงทำ “ตามคำของโมเสส”? (8:13, 31) ทำไมพระเจ้าจึงทรงยกย่องโมเสส? (เทียบ 7:1, 11:3)
- ความแข็งแกร่งของฟาโรห์ (7:13, 22, 8:19, 9:7, 35):

- หันกลับไปและไม่ใส่ ‘ใจ’

อพยพ 7:23

- ขอให้ช่วยอธิษฐาน แต่เมื่อปัญหาได้รับการแก้ไขก็เปลี่ยนท่าที (8:15, 28, 9:34, เทียบ สดด 78:34-37)

บทที่ 9

- การกลับใจเทียมเท็จ

อพยพ 9:27

- แม้ได้รู้จักพระยาห์เวห์พระเจ้าโดยประสบการณ์แล้ว ก็ยังไม่เชื่อ (9:27, 10:10 - การเยาะเย้ย)

บทที่ 8

- ทำใจของตนเองให้แข็งแกร่ง

อพยพ 8:15

- พระเจ้าทรงทำให้แข็งแกร่ง (4:21, 7:3, 9:12, 10:1, 20, 27, 11:10, 14:4, 8) (เทียบ 14:17 -

ทรงทำให้ใจของคนอียิปต์แข็งแกร่ง)

- จุดประสงค์ของภัยพิบัติสิบประการ: ☐ ลงโทษพระทั้งหมดของอียิปต์ (12:12, เทียบ กตว 33:4, พระ 80 ประเภท)

- ☐ ทำให้พระนามของพระเจ้าแพร่ไปทั่วทั้งโลก (9:16, เทียบ 9:14, 29, 10:2 - ลูกหลาน)

- “ภัยพิบัติคือการที่พระเจ้าทรงถอนพระคุณทั่วไปของพระองค์” ตลอดเวลาที่ผ่านมา

อียิปต์และกษัตริย์ของพวกเขาขอบคุณและถวายเกียรติแก่รูปเคารพที่พวกเขาสร้างขึ้น

สำหรับพระคุณที่พระยาห์เวห์พระเจ้าเคยประทานให้ (เทียบ การพิพากษา “เด็ทท์ของฮาม” - สดด 78:51)

การประยุกต์ใช้

อพยพ 8:1

- (1) มุมมองของคริสเตียนต่อความทุกข์

- เหตุใดความทุกข์จึงมาถึงคริสเตียน? หากพระเจ้าทรงอยู่ด้วย ความสำเร็จ (ความปลอดภัย) ไม่ควรถูกประกันไว้หรือ?

· ผ่านความทุกข์ □ เราจะร้องทูลต่อพระเจ้ามากขึ้น และถ่อมใจมองไปยังพระองค์มากขึ้น
ความทุกข์เป็นหินลองทองของความเชื่อแท้ □ เราจะละทิ้งบาปและปรารถนาสิ่งที่ดีกว่า

· ความเติบโตของความเชื่อ: เราสามารถไว้วางใจพระวาระของพระเจ้าได้หรือไม่
แม้อยู่ในสถานการณ์ที่ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้?

(2) คนสองประเภท:

คนที่เห็นพระเจ้าผ่านการพิพากษา vs. คนที่เห็นพระเจ้าผ่านความเชื่อ

· ฟาโรห์ - “พระยาห์เวห์เป็นใคร ที่เราจะต้องฟังเสียงของพระองค์! เราไม่รู้จักพระยาห์เวห์
ดังนั้นเราจะไม่ฟังถ้อยคำของพระองค์” (เยียบ 5:2)

· มีคนที่เห็นหมายสำคัญแล้วเกรงกลัวและไว้วางใจพระเจ้า ขณะเดียวกันก็มีคนที่เห็นหมายสำคัญแล้วใจแข็งกระด้างยิ่งขึ้น

· การกลับใจเทียมเท็จ: มีคนที่สารภาพบาป (9:27, 10:16) และทูลขอเพราะความกลัวหรือเพื่อหลีกเลี่ยงความลำบาก (9:28, 10:17) แต่เมื่อปัญหาได้รับการแก้ไขแล้วก็กลับจากพระเจ้าอีกครั้ง (8:15)

ท้ายที่สุดเขาไม่ออกมายืนอยู่ในที่แห่งความเชื่อ

· เราจะเห็นพระเจ้าจากฝ่ายไหน?

(3) พระเจ้ายังคงประทานโอกาสให้กลับใจในเวลานี้

· พระราชกิจของพระเจ้า (การอัศจรรย์) อยู่ที่ไหนในวันนี้? หากทรงแสดงแม้แต่ภัยพิบัติสิบประการ

คนไม่เชื่อจะไม่หวาดกลัวจนตัวสั่นหรือ? วันนี้พระเจ้ายังคงทรงนำภัยพิบัติ ‘มากมาย’ ลงมา

แต่พวกเขาไม่เชื่อนั่นเป็นการทรงทำงานของพระเจ้า กลับเอาแต่โทษ “ฟ้า” อย่างไรก็ตาม เมื่อภัยพิบัติสุดท้ายมาถึง (ยุคสุดท้าย) “ทุกคน”

ที่ไม่เชื่อจะตายโดยไม่มีข้อยกเว้น

· วิวัฒนาการของการพิพากษา (การลงโทษ) ของพระเจ้าต่อโลกด้วยภาพของ ‘ภัยพิบัติในอพยพ’ (เลือด - วว 16:3-6, ฟี - 16:10, 11, ลูกเห็บ - 16:21)

· อย่าทำใจแข็งกระด้างเหมือนฟาโรห์และชาวอียิปต์จำนวนมาก (ฮบ 3:15, 4:7)

ในบรรดาข้าราชการของฟาโรห์ก็มีคนที่ฟังพระวาระของพระยาห์เวห์พระเจ้า

(9:20)

· อย่าเป็นคนที่กลับใจเทียมเท็จเหมือนฟาโรห์ หรือเป็นคนที่หลอกตัวเอง การกลับใจแท้คือการกลับไปหาพระเจ้า

(4) จงเชื่อพระเยซู

- เช่นเดียวกับฟาโรห์ (7:9) ผู้นำศาสนาในสมัยพระเยซูก็ขอมหายสำคัญจากพระเยซู แต่ยิ่งพวกเขาเห็นการอัศจรรย์ของพระเยซูมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งชั่วร้ายมากขึ้นเท่านั้น แม้เมื่อเห็นความตายของพระเยซูผู้เป็นหมายสำคัญสุดท้าย (ลูกแกะปัสกา) พวกเขาก็ทำใจแข็งกระด้างเหมือนฟาโรห์
 - เราต้องสารภาพว่าการออกมาขึ้นอยู่กับที่แห่งความเชื่อเป็นพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น จงถ่อมใจทูลขอพระคุณของพระองค์ (เทียบ ยน 6:44)
- บทที่ 12-13 ปัสกา: พระเจ้าผู้ทรงไถ่แทน

ศึกษาข้อความ

อพยพ 8:1

(1) ปัสกาของพระยาห์เวห์ (บทที่ 12)

- ทรงตั้งเดือนนี้ (เดือนอาบีบ - 13:4, เดือนมีนาคม-เมษายน) ให้เป็นเดือนแรกของปี (ข้อ 2): พระองค์ทรงเริ่ม “ระเบียบใหม่” ของอาณาจักรพระเจ้า
 - ในวันที่ 10 ต้องเลือกลูกแกะไร้ตำหนิ (แกะตัวผู้หรือแพะอายุหนึ่งปี) เตรียมไว้ แล้วฆ่าในวันที่ 14 (ข้อ 3-6) หากครอบครัวมีคณน้อย ให้กินร่วมกับเพื่อนบ้าน (3:22) (ข้อ 4) “ลูกแกะปัสกา” เป็นแบบเล็งถึงพระคริสต์ (1คร 5:7)
 - เอาเลือดทาที่วงกบประตูด้านซ้ายและขวา และที่คานประตูบ้าน (ข้อ 7, เทียบ จงอยู่ในบ้าน - ข้อ 22)
 - ในคืนนั้นต้องกินเนื้อ (ทั้งหัว ขา และเครื่องใน) ที่ย่างไฟ พร้อมขนมปังไร้เชื้อและผักสด (ข้อ 8-9) ‘ขนมปังไร้เชื้อ’ เป็นสัญลักษณ์ของการถูกแยกออกจากอียิปต์ (การชำระให้เป็นของพระเจ้า) หมายถึงการรีบออกไปก่อนที่แป้งจะขึ้นฟู (ข้อ 34, 39) ส่วน ‘ผักสด’ ให้กินเพื่อระลึกถึงความทุกข์ในอียิปต์
 - ต้องคาเดอ สวมรองเท้า ถือไม้เท้า และกินอย่างเร่งรีบ (ด้วยความยำเกรง - ฉธบ 16:3)
- ต้องกิน (ข้อ 11) สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ว่าความรอดของพระเจ้าจะเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน (รวดเร็ว) ในเวลาที่ไม่คาดคิด
- พระเจ้าตรัสว่าในคืนนั้นพระองค์จะเสด็จผ่านแผ่นดินอียิปต์ และจะประหารบุตรหัวปีทั้งของมนุษย์และสัตว์ แต่เมื่อทอดพระเนตรเห็นเลือด พระองค์จะทรงผ่านเลยไป (ข้อ 12-13, เทียบ ข้อ 21) “เลือดจะเป็นหมายสำคัญ”
- หากพระเจ้าไม่ได้ทรงจัดเตรียมปัสกาให้ บุตรหัวปีทั้งหมดของอิสราเอลก็คงตายในการพิพากษาเช่นกัน
- “อิสราเอลได้รับความรอด เพราะพวกเขากระทำและประยุกต์ใช้ความตายที่ทำให้พระพิโรธของพระเจ้าพอพระทัยด้วยความเชื่อ” (บรูซ วอลต์คี, เทววิทยาพันธสัญญาเดิม, หน้า 198)
- จงระลึกถึงวันนี้และถือเป็นเทศกาลของพระยาห์เวห์ (“ปัสกาของพระยาห์เวห์” - ข้อ 11) ตามกฎเกณฑ์เป็นนิตย์ (ข้อ 14) พวกเจ้าและลูกหลานของพวกเจ้าต้องถือปฏิบัติตลอดทุกชั่วอายุ (ข้อ 24-27)

· กล่าวเสริมกฎปัสกาอีกครั้ง (ข้อ 43-49): ทาสและคนต่างชาติดี้อาศัยอยู่ด้วย/คนต่างด้าว [เกอร์]
ต้องเข้าสู่หน้ดก่อนจึงกินได้ พระองค์ทรงเปิดทางให้ “ชนหลายเชื้อชาติ” (ข้อ 38, เพื่อนบ้าน - ข้อ 4) เข้าร่วมปัสกาได้

· เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ: จงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน จงกำจัดเชื้อ (ยีสต์, yeast, leaven)

ผู้ที่กินขนมปังมีเชื้อจะถูกตัดออกจากอิสราเอล (ข้อ 15, 19, เทียบ 13:7)

วันแรกและวันที่เจ็ดให้ประชุมเป็นการประชุมบริสุทธิ และอย่าทำงานใด ๆ

· กล่าวถึงเทศกาลขนมปังไร้เชื้ออีกครั้ง (13:3-10): เพื่อระลึกถึงการอพยพออกจากอียิปต์ (13:3, เทียบ 12:17)

เมื่อเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว จงถือพิธีนี้ (13:5) จงสอนลูกหลาน (13:8) ปัสกาครั้งที่สองถูกกล่าวถึงในกัณดารวิถี (9:1-14)

(2) การพิพากษาสุดท้ายและการอพยพ: “คีนของพระยาห์เวห์” (บทที่ 12)

· “ผู้ทำลาย” (ข้อ 23) เข้าไปในแต่ละบ้านและประหารบุตรหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์
มีเสียงร้องไห้คร่ำครวญอย่างใหญ่หลวง เพราะไม่มีบ้านใดที่ไม่มีคนตาย (ข้อ 29-30, เทียบ
เทศกาลราชาอาณาจักรของอียิปต์, IVP Bible Background Commentary)

· ในเวลากลางคืน ฟาโรห์เรียกโมเสสกับอาโรนมาตรัสว่า “จงลุกขึ้นออกไป
และจงไปนมัสการพระยาห์เวห์ตามที่พวกเจ้าพูด” (ข้อ 31-32)

· ชาวอียิปต์เร่งเร้าให้พวกเขาออกไป “โดยเร็ว” (ข้อ 33, เทียบ ข้อ 39) ประชาชนอิสราเอลรับเครื่องเงิน เครื่องทอง
และเสื้อผ้าจากชาวอียิปต์แล้วออกไป (ข้อ 35-36, เทียบ การสำเร็จของพระสัญญา - ปฐก 15:14, อพย 3:22, 11:2)

ชาวอียิปต์อาจคิดว่าต้องถวายเครื่องเงินและเครื่องทองเพื่อให้พระ “ยาห์เวห์” ผู้ทรงกริ้วสงบลง
เหตุการณ์นี้เปรียบการอพยพกับชัยชนะในสงคราม (การเอาของริบ) และเป็นสัญลักษณ์ของความยินดีแห่งความรอด

· ผู้ชายอิสราเอลที่อพยพออกมา (อายุ 20 ปีขึ้นไป) มีประมาณ 600,000 คน (38:26) นอกจากนี้ “ชนหลายเชื้อชาติ”
ก็อพยพออกมด้วย (ข้อ 37-38, “คีนของพระยาห์เวห์” - ข้อ 42)

· พระยาห์เวห์เสด็จนำหน้าพวกเขา และทรงนำด้วยเสาเมฆกับเสาไฟ (13:21-22) พระเจ้าทรงนำด้วยเสาไฟ
ทำให้พวกเขาเดินทางต่อได้แม้ในเวลากลางคืน

· เพื่อประชาชนอิสราเอล พระองค์ทรงให้พวกเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารสู่ทะเลแดง (13:17-18) “กองทัพบ”
อิสราเอลตั้งค่ายที่เอราหม (เทียบ แฉกทัพ - 13:18, กองทัพของพระยาห์เวห์ - 12:41)

(3) ทุกสิ่งที่เกิดก่อนเป็นของพระเจ้า (บทที่ 13)

· ทุกสิ่งที่เกิดก่อน ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ (ชาย/ตัวผู้) เป็นของพระเจ้า จึงต้อง “แยกไว้บริสุทธิ์” [คาดัช] แต่พระเจ้า (ข้อ
2, 12) หมายความว่าต้องแยกถวายแด่พระเจ้า

- วิธีแยกถวายแด่พระเจ้า: โดยการไถ่แทนด้วยลูกแกะ (ข้อ 13) และโดยการถวายตัวผู้ที่เกิดก่อนทั้งหมดเป็นเครื่องบูชา (ข้อ 15)
- พระองค์ทรงให้ระลึกถึงความหมายของการอพยพผ่านเทศกาลปัสกา (ข้อ 14-16)
- ลูกแกะปัสกาเป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอลผู้เป็นบุตรหัวปีของพระเจ้า (4:22) และในที่สุดหมายถึงพระเยซูคริสต์ (1คร 5:7)

การประยุกต์ใช้

อพยพ 8:1

(1) จงไว้วางใจพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อต่อพระสัญญา

- พระเจ้าผู้สัตย์ซื่อต่อพระสัญญา: ตามที่ตรัสไว้ พระองค์ทรงให้พวกเขาอพยพออกจากอียิปต์พร้อมเครื่องเงินและเครื่องทองหลังจาก 430 ปี (ปฐมก 15:13-14, สดด 105:36-38) ตามคำสั่งเสียของโยเซฟ (ปฐมก 50:24-25) ประชาชนอพยพออกไปพร้อมกระดูกของเขา โยเซฟมองไปยังสิ่งที่พระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จด้วยความเชื่อ (ฮบ 11:22)
- พระเจ้าทรงสำแดงความสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์แก่มอเสสเป็นการส่วนตัว พระองค์ทรงโน้มน้าวมอเสสอย่างเป็นส่วนบุคคล และทรงอดทนต่อความไม่เชื่อและการบ่นของเขา
- จงอธิษฐานท่ามกลางความทุกข์ อย่าท้อใจ แต่จงอดทนจนถึงที่สุด “ด้วยความเชื่อ” (ลก 18:7-8) “แล้วพระเจ้าจะไม่ทรงประทານความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้ ซึ่งร้องทูลต่อพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ? พระองค์จะทรงอดทนต่อพวกเขานานหรือ? เราบอกพวกท่านว่า ‘โดยเร็ว’ พระองค์จะทรงประทານความยุติธรรมแก่พวกเขา”
- จงคิดถึงประวัติศาสตร์การอพยพที่สำเร็จ ‘โดยเร็ว’ (เทียบ “จงลุกขึ้นเร็ว ๆ” - กจ 12:7, “ในไม่ช้าพระเจ้าจะทรงทำให้ซาตานถูกบดขยี้ใต้เท้าของพวกท่าน” - รม 16:20, “เราจะมาในเร็ว ๆ นี้” - วว 22:7, 12, 20) เราต้องดำเนินชีวิตโดยเตรียมพร้อมรับวันสุดท้าย (วันพิพากษาสุดท้าย วันแห่งความรอด)

(2) จงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมวิธีแห่งความรอดด้วยพระองค์เอง

- พระเจ้า “ยาห์เวห์เยเรห์” ที่เห็นได้จากเหตุการณ์ที่อับราฮัมถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา (ปฐมก 22:14) พระเจ้าองค์นั้นทรงจัดเตรียมสิ่งไถ่แทน (ลูกแกะ, พระคริสต์) ด้วยพระองค์เอง
- ทุกคน (บุตรหัวปี) ต้องตายเพราะ “การเสด็จเยี่ยมเยียน (การเสด็จมา)” ของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงเปิดทางให้หลีกเลี่ยงความตายนั้นได้

(3) จงเชื่อฟัง

- พระเจ้าทรงสัญญาและทรงเรียกร้องให้เราเชื่อฟัง ข้าพเจ้าประเสริฐ: “เราจะทำ ดังนั้น เจ้าจงเชื่อฟัง” ธรรมบัญญัติ: “ถ้าเจ้าเชื่อฟัง เราจะทำให้”

· พระบัญชาของพระเจ้า:

☐ จงถือปัสกาตามกฎเกณฑ์ เราต้องเดินตามวิธีแห่งความรอดที่พระเจ้าทรงกำหนด

☐ จงทำปัสกาเพื่อระลึกถึงความรอดที่ทรงประทาน เฉพาะผู้ที่เข้าสู่หนัดแล้วเท่านั้นจึงกินลูกแกะปัสกาได้ (12:48)

เราต้องรับบัพติศมาและร่วมพิธีมหาสนิทโดยระลึกถึงพระเยซู (คส 2:11-12, ลก 22:19, 1คร 11:24-26)

บทที่ 14-18 ทะเลแดงและถิ่นทุรกันดาร: พระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมและฝึกฝน

บทที่ 14

(1) การข้ามทะเลแดง: กษัตริย์ผู้ทรงต่อสู้เพื่อเรา

อพยพ 14:1-21

· เหตุผลที่พระเจ้าทรงนำไปทางทะเลแดง:

☐ เพราะเกรงว่าหากพบกองทัพฟิไลสเตีย พวกเขาจะกลับไปอียิปต์ (13:17, ยังไม่มีความเชื่อถึงระดับนั้น)

☐ เพื่อเปิดช่องให้กองทัพฟาโรห์ไล่ตามมา เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาอย่างสมบูรณ์และได้รับพระเกียรติ (14:3-4, เทียบ ข้อ 17-18)

· การบ่นของอิสราเอล (14:10-11): เมื่อพวกเขา “เห็น” กองทัพอียิปต์ ก็กลัวอย่างยิ่งและร้องทูลต่อพระเจ้า

แล้วบ่นต่อว่าโมเสสว่า “ในอียิปต์ไม่มีที่ฝังศพหรือ? ท่านจึงพาพวกเราออกจากอียิปต์มาทำเช่นนี้กับเรา

เราไม่ได้บอกท่านหรือว่าให้ปล่อยเราไว้? เราไม่ได้บอกหรือว่าเราจะรับใช้คนอียิปต์?

รับใช้คนอียิปต์ยังดีกว่าตายในถิ่นทุรกันดาร” นี่คือการที่โง่เขลาของผู้ที่ได้รับความรอดเพื่อรับใช้พระเจ้า

แต่กลับอยากกลับไปหาเจ้านายเก่า

· คำตอบของโมเสส: “อย่ากลัวเลย จงยืนนิ่งอยู่และ ‘ดู’ ความรอดที่พระยาห์เวห์จะทรงทำเพื่อพวกเจ้า

คนอียิปต์ที่พวกเจ้าเห็นวันนี้ พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นอีกตลอดไป” (ข้อ 13) มีการเน้นเรื่อง “การเห็น” ปรากฏอยู่

· พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “ทำไมเจ้าร้องทูลต่อเรา? จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินหน้าต่อไป และจงยกไม้เท้าของเจ้า

ยื่นมือออกเหนือทะเลให้ทะเลแยกออก” (ข้อ 15-16)

· “ทูตของพระเจ้า” ที่เคยนำหน้าได้เคลื่อนไปอยู่ด้านหลัง

และในขณะที่พระเจ้าทรงให้ลมตะวันตกพัดให้น้ำทะเลถอยไปตลอดคืน

พระองค์ทรงกั้นกองทัพอียิปต์ไว้ด้วยเสาเมฆและเสาไฟ (ข้อ 19-24)

· ตอนรุ่งเช้า เมื่อกองทัพอียิปต์เข้ามากลางทะเล พระเจ้าทรงให้น้ำทะเลกลับมาปกคลุมและทำลายพวกเขาทั้งหมด (ข้อ

24-29) ประชาชนอิสราเอลที่เคยบ่นได้ “เห็น” พระหัตถ์ของพระเจ้า จึงเกรงกลัวพระเจ้าและเชื่อโมเสส (ข้อ 31)

(เทียบ 1คร 10:1-2 อธิบายการข้ามทะเลแดงโดยเชื่อมโยงกับบัพติศมา)

· บทเพลงของโมเสส (15:1-18): “พระยาห์เวห์ทรงเป็นกำลัง บทเพลง ความรอด และพระเจ้าของข้าพเจ้า” (ข้อ 2), พระยาห์เวห์ทรงเป็นนักรบ (“บุรุษแห่งสงคราม”) (ข้อ 3) “ด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงโค่นผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์” (ข้อ 7)

“ในบรรดาพระทั้งหลาย ใครเล่าเหมือนพระองค์? ใครเล่าเหมือนพระองค์ ผู้ทรงรุ่งโรจน์ในความบริสุทธิ์ นำเกรงขามด้วยพระสิริ และทรงทำการอัศจรรย์?”

(ข้อ 11) “ประชากรที่พระองค์ทรงไถ่ ประชากรที่พระองค์ทรงซื้อไว้” (ข้อ 13, 16)

“พระยาห์เวห์จะทรงครอบครองเป็นนิรันดร์” (ข้อ 18)

· บรรยายถึง “กษัตริย์นักรบ” ผู้ทรงช่วยประชากรให้รอดโดยชัยชนะในสงคราม (เทียบ วว 15:2-4 สะท้อนบทเพลงของโมเสส)

· บทเพลงของมิเรียมผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 19-21) หญิงทั้งหลายถือรำมะนา เต้นรำ และสรรเสริญพระเจ้าร่วมกัน

บทที่ 15

(2) การบ่นของอิสราเอลและการทดลองของพระเจ้า

อพยพ 15:22-7

· การบ่นและการทดลอง (1): น้ำขมที่มาราห์ (15:22-27): พวกเขาเดินทางสามวันแต่ไม่พบน้ำ จึงบ่นว่า “เราจะดื่มอะไร?” (ข้อ 24) โมเสสร้องทูลต่อพระเจ้าอีกครั้ง (ข้อ 25, 14:15) -> เมื่อโยนต้นไม้ต้นหนึ่งลงในน้ำ น้ำนั้นก็หวานขึ้น พระเจ้าทรงตั้งกฎและทรงทดลองพวกเขาที่นั่น (ข้อ 25)

“ถ้าเจ้าเชื่อฟัง ทำสิ่งชอบธรรม และรักษากฎ เราจะไม่ให้โรคใด ๆ ที่เราให้แก่มนุษย์เกิดแก่เจ้า เพราะเราคือพระเจ้าผู้รักษาเจ้า” (ข้อ 26)

· หลังจากนั้นพวกเขามาถึงเอลิม ที่นั่นมีตาน้ำสิบสองแห่ง จึงตั้งค่ายอยู่ที่นั่น (ข้อ 27) หากอิสราเอลอดทนอีกเพียงเล็กน้อย พวกเขาก็จะไปถึง “เอลิม” ที่มีน้ำอุดมสมบูรณ์ได้ แต่พวกเขาไม่ผ่านการทดลองและบ่นเสียก่อน

· การบ่นและการทดลอง (2): มานาและนกคุ้ม (บทที่ 16) อิสราเอลออกจากเอลิม (คงไม่อยากจะออกไป) และมาถึงถิ่นทุรกันดารสิน (ผ่านไปครบหนึ่งเดือนนับจากการอพยพ) พวกเขาพูดกับโมเสสและอาโรนว่า “ถ้าเพียงแต่พวกเราตายด้วยพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ในอียิปต์ ตอนที่เรากินเนื้อและขนมปัง... พวกท่านนำพวกเรามาในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้ทุกคนอดตาย” (ข้อ 3) พวกเขาไม่เข้าใจการทรงนำของพระเจ้า และท้ายที่สุดก็บ่นต่อพระเจ้า (ข้อ 8)

· คำตอบของพระเจ้า: “เราได้ยินการบ่นแล้ว เวลายืนเจ้าจะกินเนื้อ (นกคุ้ม) และเวลาเช้าจะอิ่มด้วยขนมปัง (มานา) แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า” (ข้อ 12-15, 31) แต่คำตอบของพระเจ้าไม่ใช่ว่าการประจานพร

นั่นเป็นการทดสอบและเป็นการทดลอง

· การทดลองของพระเจ้า: “เราจะทดลองพวกเขาว่าจะดำเนินตามธรรมบัญญัติของเราหรือไม่” (ข้อ 4)

จงเก็บวันละหนึ่งโอเมอร์ (2 ลิตร) ต่อคน อย่าเหลือไว้ถึงเช้า (ข้อ 16, 19) อิสราเอลไม่เชื่อฟังคำสั่ง เก็บมากเกินไป

และอาหารที่เหลือก็มีหนอนและเห็บ โมเสสโกรธผู้ที่ไม่เชื่อฟัง (ข้อ 20) วันที่หกให้เก็บสองโอเมอร์

วันสะบาโตจะไม่มีการเก็บ (ข้อ 22, 25)

อิสราเอลไม่ฟังพระวาระของพระเจ้าและออกไปเก็บมาในวันสะบาโตอีก คราวนี้พระเจ้าทรงกริ้วโมเสส

“พวกเจ้าจะไม่รักษาระบบบัญญัติของเรานานเท่าใด?” (ข้อ 28)

· พระองค์ทรงบัญชาให้เก็บมาไว้ เพื่อเป็นบทเรียนและพยานแก่ลูกหลาน (ข้อ 32-33) อิสราเอลกินมานานี่ตลอด 40

ปีที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 35, เทียบ ยชว 5:12 - หลังจากกินผลผลิตของแผ่นดินคานาอันในวันถัดมา มานาก็ค้นพบ)

· การบ่นและการทดลอง (3): น้ำจากศิลา (17:1-7) พวกเขาออกจากถิ่นทุรกันดารสินและตั้งค่ายที่เรฟีดีม แต่ไม่มีน้ำ

ประชาชนทะเลาะกับโมเสสว่า “จงให้น้ำเราดื่ม” โมเสสตอบว่า “ทำไมพวกท่านจึงทะเลาะกับข้าพเจ้า

ทำไมพวกท่านจึงทดลองพระเจ้า?”

ประชาชนไม่ได้เรียนรู้พระเจ้าจากประสบการณ์ก่อนหน้านี้ กลับสงสัยการทรงสถิตของพระเจ้าในคราวนี้ว่า

“พระยาห์เวห์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเราหรือไม่?” (ข้อ 7)

· โมเสสร้องทูลอีกครั้งว่า “พวกเขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์แล้ว” (ข้อ 4, 14:15, 15:25)

พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้ตีศิลา แต่เมื่อบรรยายศิลานั้น ข้อความกล่าวว่าพระเจ้าทรงยืนอยู่บนศิลานั้น (ข้อ 6)

และพระคัมภีร์ใหม่กล่าวว่าศิลานั้นคือพระคริสต์ (1คร 10:4)

“และได้ดื่มเครื่องดื่มฝ่ายวิญญาณอย่างเดียวกัน เพราะพวกเขาดื่มจากศิลาฝ่ายวิญญาณที่ติดตามพวกเขาไป

และศิลานั้นคือพระคริสต์” (เทียบ ฉธบ 32:15, 18, สดด 78:15-16, 35, 95:1)

บทที่ 17

(3) กษัตริย์ผู้ทรงต่อสู้ “ผ่าน” เรา

อพยพ 17:8-16

· ที่เรฟีดีม อามาเลซเป็นฝ่ายโจมตีก่อน บางทีอาจเพื่อยึดครองน้ำ (อีควังโฮ, เทียบ ทรงให้ไหลเหมือนแม่น้ำ - สดด

78:15-16, 105:41)

· โยชูวาเลือกคนที่จะออกไปรบและออกไปต่อสู้ โมเสสถือไม้เท้าของพระเจ้าและขึ้นไปบนยอดเขา ยกมือขึ้น

และด้วยความช่วยเหลือของอาโรนกับเฮอร์ มือของโมเสสจึงไม่ตกลงจนพระอาทิตย์ตก ในที่สุดอิสราเอลก็ได้รับชัยชนะ

และพระเจ้าทรงให้บันทึกเรื่องนี้ไว้เป็นอนุสรณ์ (ข้อ 14)

- เขาสร้างแท่นบูชาและเรียกว่า “พระยาห์เวห์นิสลี” (ธงชัยของข้าพเจ้า) พระเจ้าทรงปฎิญาณว่า “พระยาห์เวห์จะทรงทำสงครามกับอามาลิทุกชั่วอายุ” (ข้อ 16, เทียบ ฉธบ 25:17-19)

(4) คำแนะนำของเยโรบอบดาของโมเสส (บทที่ 18)

- เยโรบอบดาของโมเสสและปุโรหิตแห่งมีเดียน มาพบโมเสส ได้ฟังงานแห่งความรอดทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำ และสรรเสริญพระเจ้า (ข้อ 1, 8, 10-11) “พระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่กว่าพระทั้งปวง”
- เมื่อเห็นโมเสสนั่งตั้งแต่เช้าจนเย็นเพื่อพิพากษาและสั่งสอน (ข้อ 16) เขาแนะนำให้ตั้งผู้นำขึ้น (ข้อ 19): “จงมองหาคนที่มีความสามารถ - คนที่ยำเกรงพระเจ้า ซื่อสัตย์ และเกลียดผลประโยชน์อธรรม - ตั้งพวกเขาเป็นผู้บังคับบัญชาพันคน ร้อยคน ห้าสิบคน และสิบคน ให้พวกเขาพิพากษา” (ข้อ 21-22)
- โมเสสก็ทำตามนั้น (เทียบ ฉธบ 1:15-18)

การประยุกต์ใช้

อพยพ 17:1

(1) อย่าทำใจแข็งกระด้าง

- ประชาชนอิสราเอลยังไม่อาจเชื่อพระเจ้า แม้ได้เห็นพระราชกิจอันน่าอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงทำ (เทียบ สดด 95:9) ผู้คนเลือกพระที่ตนต้องการ คือพระที่ตอบสนองความต้องการของตน และพร้อมจะเปลี่ยนพระที่ไม่ตอบสนองความต้องการของตนได้ทุกเมื่อ
- (ฮบ 3:7-8) “เพราะฉะนั้น ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า วันนี้ถ้าพวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำใจแข็งกระด้างเหมือนในวันกบฏ คือวันที่ทดลองในถิ่นทุรกันดาร” (เทียบ สดด 95:7-8)
- ความแข็งกระด้างของฟาโรห์ที่ถูกกล่าวถึงถึงสิบครั้ง (7:13, 14, 22, 8:11, 15, 28, 9:7, 34, 35, 13:5) ให้คำเตือนใหญ่แก่เรา (เทียบ พระเจ้าก็ทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างสิบครั้งเช่นกัน 4:21, 7:3, 9, 12, 10:1, 20, 27, 11:10, 14:4, 8)

จงระลึกถึงการทรงทำงานของพระเจ้า

อพยพ 17:1

(2) จงเชื่อพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียม

- ประชาชนอิสราเอลบ่นต่อว่าโมเสสว่า “เราจะดื่มอะไร?”
- แต่พระเยซูตรัสว่า “อย่ากระวนกระวายว่า พวกท่านจะกินอะไรหรือดื่มอะไร”
- เพราะ “พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านจำเป็นต้องมีสิ่งทั้งปวงนี้” (มธ 6:31-32)

- พระเยซูทรงสำแดงว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมผ่านการอัศจรรย์เลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว และทรงสำแดงพระองค์เป็นผู้ประทานน้ำแห่งชีวิต (ยน 4:14, วว 21:6) และเป็น “ขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์” ด้วยพระองค์เอง (ยน 6:51) ในที่สุด พระเยซูทรงเสียสละพระกายของพระองค์เอง และทรงเป็นชีวิตให้แก่เรา
- จงมีความเชื่อว่าพระเจ้าผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์ จะประทานทุกสิ่งให้เราเป็นของประทานด้วย (รม 8:32)
- พระเยซูทรงเป็นผู้กลางของเรา (ในฐานะต้นแบบแท้ของโมเสส) เราอธิษฐานในพระนามของพระเยซู

(3) จงระลึกถึงการทรงทำงานของพระเจ้า

- พระเจ้าทรงบัญชาให้เก็บมานาไว้ “เพื่อคนรุ่นหลัง” (16:32)

และทรงบัญชาให้บันทึกชัยชนะในสงครามกับอามาเลห์ไว้ (17:14)

ปัสกาก็เป็นบทเรียนด้วยของจริงเพื่อความเชื่อของลูกหลานด้วย

- เราต้องจดจำเหตุการณ์ใหญ่น้อยมากมายที่เกิดขึ้นในชีวิตความเชื่อของเรา

โดยเฉพาะพระคุณของพระเจ้าที่ทรงทำงานอยู่ในนั้น จงเขียนไว้ในบันทึกประจำวัน ถ่ายรูป และระลึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้น

บทที่ 19-24 บัญญัติสิบประการ: พระเจ้าผู้ทรงทำพันธสัญญากับประชากรของพระองค์

ศึกษาข้อความ

อพยพ 17:1

- “เรื่องราวที่ซีนาย” (อพยพบทที่ 19-กัณดารวิถี 10:10) ซึ่งรวมอพยพบทที่ 19-24 ไว้ด้วยกันพื้นที่เกือบหนึ่งในสามของเบญจบรรณ (โทราห์)

ทั้งหมด

ปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กัณดารวิถี เฉลยธรรมบัญญัติ การทรงสร้าง การล้มนลง ซีนาย โมเสส ถิ่นทุรกันดาร

คำเทศนาของโมเสส การพิพากษา การเลือก พันธสัญญา ธรรมบัญญัติ

- ประชาชนอิสราเอลมาถึงภูเขาซีนายในเดือนที่สามหลังการอพยพ (ประมาณ 6 สัปดาห์ เพราะปัสกาอยู่ในเดือนแรก) (19:1-2) และตามพระวาทะที่ตรัสกับโมเสส พวกเขาจะนมัสการพระเจ้าบนภูเขานี้ (3:12)

หลังจากนั้นพวกเขาอยู่ที่ภูเขาซีนายเกือบหนึ่งปี (กตว 10:11)

(1) การเตรียมทำพันธสัญญาและการเสด็จลงมาของพระเจ้า (บทที่ 19)

- จุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอิสราเอล: (19:4-6) “เพราะทั้งโลกเป็นของเรา...

ถ้าพวกเขารักษาพันธสัญญาของเรา... พวกเขาจะเป็นทรัพย์สินสมบัติของเราท่ามกลางชนชาติทั้งปวง...

เป็นอาณาจักรปุโรหิตและชนชาติบริสุทธิ์ (ที่ถูกแยกไว้)” (เทียบ ปุโรหิตหลวง - 1ปด 2:9, เทียบ วว 1:6, 5:10, 20:6)

☐ อิสราเอลอยู่ในสถานะที่ได้ทำพันธสัญญา “แล้ว”

ผ่านอับราฮัมและลูกหลานของเขา จุดเน้นของข้อความนี้คือบทบาทของอิสราเอลที่ถูกแยกไว้เป็นอาณาจักรบริสุทธิ์และ
ทรัพย์สินสมบัติพิเศษ พันธสัญญาซึ่งนายไม่สามารถยกเลิกหรือแทนที่พันธสัญญาอับราฮัมได้ (กท 3:15-20)

· การเตรียมรับการเสด็จลงมา (การทรงสถิต) ของพระเจ้า (ข้อ 10-15): ☐ ชักเสื้อผ้า ☐ รอวันที่สาม ☐
อย่าล้าเขตภูเขา ☐ เมื่อเปาโตร จงออกมาที่หน้าเขา ☐ อย่าเข้าไปใกล้หญิง

· การเสด็จลงมาของพระเจ้า (ข้อ 16-20): มีฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และเมฆหนาทึบ (ข้อ 9) อยู่บนภูเขา และเสียงแตรดังมาก
(ประชาชนทั้งหมดสั่นกลัว, เทียบ 20:18) -> ประชาชนออกมา -> ควั่นปากคลุมภูเขา พระองค์เสด็จลงมาท่ามกลาง
“ไฟ” (เทียบ 24:17)

ภูเขาสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง -> เสียงแตรดังขึ้นเรื่อย ๆ โมเสสพูดก่อน แล้วพระเจ้าทรงตอบด้วยพระสุรเสียง (ข้อ 9)
-> พระองค์เสด็จลงมานบนยอดภูเขาและเรียกโมเสส โมเสสจึงขึ้นไป (ไม่ให้ปุโรหิตเข้าใกล้)
ภายหลังมีเพียงอาโรนขึ้นไปด้วย - ข้อ 22, 24)

· ประชาชนกลัวการเสด็จลงมาและการตรัสของพระเจ้า และต้องการให้โมเสสพูดแทน (19:16-19)
จุดประสงค์ของการเสด็จลงมาคือเพื่อทดลองอิสราเอล ทำให้พวกเขายำเกรงพระเจ้า และไม่ทำบาป (ข้อ 20, เทียบ
19:9)

<ลำดับที่พระเจ้าทรงให้เข้าเฝ้า>

บทที่ 24

☐ โมเสสเท่านั้น (19:3, 20) ☐ อาโรน (19:24) ☐ บุตรชายสองคนของอาโรนและผู้อาวูโส 70 คน

อพยพ 24:1

(2) บัญญัติสิบประการ (20:1-17, ฉธบ บทที่ 5) และหนังสือพันธสัญญา (บทที่ 21-23)

· คำนำของบัญญัติสิบประการ (‘ถ้อยคำสิบประการ’ - 34:28) คือ “เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากแดนทาส” (ข้อ 2, เทียบ ฉธบ 4:12-13, 5:4)

· “ประชาชนอิสราเอลไม่ได้รับธรรมเนียมบัญญัติเพื่อจะกลายเป็นผู้ที่ได้รับการไถ่
แต่ได้รับธรรมเนียมบัญญัติเพราะพวกเขาได้รับการไถ่แล้ว” (Motyer)

· ลักษณะชั่วคราวของธรรมเนียมบัญญัติ: ธรรมเนียมบัญญัติทำหน้าที่เป็นครูที่เลี้ยงจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมา (กท 3:19, 24)

· สืบบัญญัติแรกของบัญญัติสิบประการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพระเจากับอิสราเอล

ส่วนอีกหกบัญญัติเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าต่อความสัมพันธ์ทางสังคม บัญญัติข้อที่มีลักษณะซ้อนกัน

☐ อย่ามีพระอื่นใดนอกจากพระเจ้า - เอกเทวนิยม, พระของคานาอัน (23:24, 32) ☐

บทที่ 22

โทษประหาร

อพยพ 22:20

☐ อย่าสร้างรูปเคารพและอย่านมัสการรูปนั้น - แม้แต่ชื่อ/พระของคานาอัน (23:13, 24- 25) ☐ โทษประหาร

☐ อย่าใช้พระนามของพระเจ้าในทางที่ผิด - การใช้ในเชิงเวทมนตร์ การสาบานเท็จ (ลนต 19:12, 6:3- 5) ☐

โทษประหาร (ลนต 24:16, ฉธบ 18:20) เทียบ อย่าหมิ่นประมาท/สาปแช่งพระเจ้า ([คาล์ล] “ดูหมิ่น”)

อย่าทำ

อพยพ 22:28

☐ จงรักษาวັນสะบาโต - เครื่องหมายของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา (31:12-18), เหตุผลของวันสะบาโต - การหยุดพัก (23:12) ☐ โทษประหาร (31:14) บทเรียนและการฝึกฝนเรื่องการรักษาวันสะบาโตได้ถูกประทานไว้แล้วผ่าน ‘การเก็บมานา

บทที่ 16

แล้ว’

อพยพ 16:22-30

☐ จงให้เกียรติบิดามารดา - การเคารพสิทธิอำนาจ ☐ โทษประหาร (21:15, 17 - “ดูหมิ่น” [คาล์ล], เทียบ ฉธบ 21:18-21)

☐ อย่าฆ่าคน - ไม่ใช่ความตายของคนชอบธรรม (23:7), ☐ โทษประหาร (21:12-14, กตว 35:31-34, เทียบ ฉธบ 21:1-9)

☐ อย่าล่วงประเวณี - การรับรองสิทธิมนุษยชนของสตรี (21:10, 22:16-17), การปกป้องครอบครัว ☐ โทษประหาร (ลนต 20:10, ฉธบ 22:22)

☐ อย่าขโมย - กฎหมายชดใช้ (22:1-4, 7, ชีวิตสำคัญกว่าทรัพย์สิน) ☐ โทษประหาร (การลักพาตัว - 21:16)

☐ อย่าเป็นพยานเท็จ - การสาบานต่อพระยาห์เวห์ในสถานการณ์ศาล (22:7-13, 23:1-2) (22:11), คำโกหกและคำสาบานหลอกลวงทุกอย่าง (ลนต 19:11-12) ☐ โทษประหาร

☐ อย่าโลภ - ฉธบ 5:21 = ปฐก 3:6 “โลภ” [อาวาห์] ☐ โทษประหาร (อาดัมและเอวา)

รากของบาปแบบบูรณาการ (ลนต 19:11-16) ตรงกันข้าม จงถวายแด่พระเจ้าด้วยความยินดี (22:28-30, 23:19) และช่วยคนยากจน

· หนังสือพันธสัญญา ('หนังสือแห่งพันธสัญญา' 24:7):

บทที่ 21

☐ ทาสและการชดใช้

อพยพ 21:1-20

- ความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิต (ปฐมก 9:6): ชีวิตชดใช้ได้ด้วยชีวิตเท่านั้น ตัวอย่างเช่น ประมวลกฎหมายฮัมมูราบี (ประมาณ 1750 ก่อนคริสตกาล, บาบิโลน) และกฎหมายจักรวรรดิฮิตไทต์อนุญาตให้ชดใช้ทางการเงินได้ด้วย .

บาปที่มีโทษประหาร: ฆ่าคน, คำนินุษย์, ดูหมิ่น (สาปแช่ง)

บิดามารดา, เวทมนตร์, ร่วมเพศกับสัตว์, นมัสการรูปเคารพ (21:12-17, 22:18-20)

ประมวลกฎหมายฮัมมูราบีให้ตัดมือผู้ที่ตีบิดา

- การปกป้องชายและหญิงอย่างเท่าเทียม (20:10, 17, 21:20, 26-27, 32)

ไม่มีข้อกำหนดการลงโทษที่ต่างกันตามชนชั้น

- 'ตาต่อตา ฟันต่อฟัน' (law of talion, 21:23-25, เทียบ ลนต 24:10-20, ฉธบ 19:21): ในกรณี

"คลอดก่อนกำหนด": "ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน" สิ่งนี้แก้ความไม่สมดุลตามความสามารถในการจ่ายเงิน และรับประกันว่าไม่มากหรือน้อยเกินไป (ข้อยกเว้น: เหตุการณ์โดยไม่ตั้งใจ, 21:18-19)

บทที่ 22

☐ ความยุติธรรมทางสังคม

อพยพ 22:21-9

- "อย่ากดขี่คนต่างดาว [เกอร์] เพราะพวกเจ้าก็เคยเป็นคนต่างดาว" (22:21, 23:9, ฉธบ 24:17-22)

แสดงความเอาใจใส่เป็นพิเศษต่อเด็กกำพร้าและหญิงม่าย (ข้อ 22-24) เมื่อยึดเสื้อผ้าเป็นของประกัน ต้องคืนก่อนดวงอาทิตย์ตก (22:26) ต้องเอาชนะความชั่วด้วยความดี

(วัวของศัตรู - 23:4-5) เป็นคำสั่งเพื่อสวัสดิภาพของชุมชน

บทที่ 23

□ วันสะบาโตและเทศกาล

อพยพ 23:10-19

- วันสะบาโตเป็นเครื่องหมายของพันธสัญญา (เทียบ 31:12-17) เทศกาลสามเทศกาลที่ต้องมาเฝ้าพระเจ้าทุกปีคือ เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลเก็บเกี่ยว (เทศกาลสัปดาห์, เพ็นเทคอสต์) และเทศกาลเก็บรวบรวม (เทศกาลอยู่เพ็ง, เทศกาลพลับพลา)

□ คำสั่งและพระสัญญา

อพยพ 23:20-33

- ลักษณะสัมพันธ์สองฝ่ายของพันธสัญญา: “ทูตของพระเจ้า” (14:19) จะเตรียมทาง จงเชื่อฟังเขา (23:20-21) การเชื่อฟังของอิสราเอลจะเป็นพยานต่อบรรดาประชาชาติถึงพระลักษณะบริสุทธิ์ของพระเจ้า (เทียบ ฉธบ 4:6-7)

(3) พิธีให้สัตยาบันพันธสัญญา (บทที่ 24)

· โมเสสลงมาจากภูเขาและแจ้งแก่ประชาชน การตอบสนองของประชาชนคือ “ทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส พวกเราจะทำตาม” (ข้อ 3, เทียบ ข้อ 7 - หลังจากอ่านสิ่งที่บันทึกไว้, 19:8 - ก่อนการเสด็จลงมา)

· โมเสสบันทึกพระวจนะทั้งหมด ตั้งแต่เช้าสร้างแท่นบูชาและตั้งเสาสิบสองต้น (เสาหิน, เทียบ 23:24) (ข้อ 4) แล้ว “คนหนุ่ม” (เด็กชาย - ปฐมกษัตริย์ 21:12) ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสาคูด้วยโค จากนั้นพรมน้ำเลือดบนแท่นบูชา (ข้อ 5-6) หลังจากอ่าน “หนังสือพันธสัญญา” ประชาชนสัญญาว่าจะทำตาม (ข้อ 7) แล้วโมเสสพรมน้ำ “เลือดแห่งพันธสัญญา”

บนประชาชน (ข้อ 8, เทียบ มธ 26:28, มก 14:24) การพรมน้ำเลือดบนแท่นบูชาและประชาชนเป็นสัญลักษณ์ว่าพระเจ้ากับประชาชนเป็นหนึ่งเดียวกัน (รวมเป็นหนึ่ง)

· หลังจากนั้นโมเสส อาโรน นาถับ อาบิฮู และผู้อาวุโส 70 คนของอิสราเอลขึ้นไปบนภูเขา และร่วม “มื้ออาหารแห่งพันธสัญญา” ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ (ข้อ 9-11) พวกเขาเห็นพระเจ้า “เมื่อเห็นพระเจ้า... ใต้พระบาทของพระองค์เหมือนพื้นปูด้วยโพลิน [ซัปปิร]” (ข้อ 10, เทียบ อสค 1:26)

· พระองค์ตรัสให้โมเสสขึ้นมาอีกครั้งเพียงผู้เดียว เพื่อรับแผ่นศิลาที่พระองค์ทรงจารึกด้วยพระองค์เอง (ข้อ 12, 31:18 - รับ “แผ่นพระโอวาท”) โมเสสรออยู่หกวัน แล้วในวันที่เจ็ด เมื่อพระเจ้าทรงเรียก เขาก็เข้าไป “ในเมฆแห่งพระสิริ” และอยู่ที่นั่น 40 วัน 40 คืน (ข้อ 16-18)

การประยุกต์ใช้

อพยพ 23:1

(1) เหตุผลที่ต้องดำเนินตามกฎหมายของพระเจ้า - แรงจูงใจที่ถูกเสนอ

· แรงจูงใจ: □ พระเจ้าทรงช่วยให้รอด □ พวกเขาก็คเคยเป็นคนต่างด้าว (22:21, 23:9) เมื่อเห็นสภาพลำบากของผู้อื่น เราต้องระลึกถึงอดีตอันน่าเวทนาของเรา และระลึกถึงพระคุณแห่งความรอดของพระเจ้า แล้วกลายเป็นผู้ให้การดำเนินตามกฎหมายของพระเจ้าคือการเป็นเหมือนพระลักษณะ (พระราชาธิกิจ)

ของพระเจ้า (22:27 - “เพราะเราเป็นผู้มีเมตตา” 23:7 - “เราไม่ถือว่าคนชั่วเป็นคนชอบธรรม”)

· จุดประสงค์: พระองค์ทรงให้เราเห็นพระลักษณะอันสมบูรณ์ (บริสุทธิ์) ของพระเจ้า และให้เราเห็นสภาพของตนเองที่ไม่คู่ควรกับมาตรฐานนั้น ดังนั้นจึงทำให้เรามองไปยังพระคริสต์ ผู้ทรงเป็น “ผู้ทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วน” (มธ 5:17, กท 3:15-20)

(2) จงรู้ว่าเราต้องการผู้กลางเพื่อเข้าใกล้พระเจ้า

· คนบาปไม่อาจเข้าใกล้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ ประชาชนอิสราเอลก็ไม่อาจเข้าใกล้ได้

ภูเขาซีนายหมายถึงสวนเอเดนที่พระเจ้าทรงประทับ คือพระวิหาร

สิ่งนี้แสดงในเชิงแบบเล็งว่าพระเจ้าทรงทำให้มนุษย์กลับไปยังสวนเอเดนซึ่งมีการทรงสถิตของพระเจ้าได้อย่างไร

· การเข้าใกล้พระเจ้าเป็นไปได้เฉพาะผ่านการเป็นผู้กลางของโมเสส และพวกเขาได้รวมเป็นหนึ่งในพระองค์ผ่าน “เลือดแห่งพันธสัญญา” ที่ผ่านโมเสส (24:6-8) พระคริสต์ผู้ทรงเป็น “ผู้กลางแห่งพันธสัญญาที่ดีกว่า” ของเรา (ฮบ 8:6)

ทรงทำให้สิ่งทั้งหมดนี้สำเร็จแก่เรา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ทรงทำให้ “การเชื่อฟัง”

ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการรักษาพันธสัญญาสำเร็จครบถ้วน (24:5)

· ดังนั้นเราจึงสามารถเข้าไปต่อพระพักตร์พระเจ้าในพระนามของพระเยซู (ฮบ 4:15-16)

“เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงถูกทดลองเหมือนเราในทุกอย่าง ถึงกระนั้นก็ปราศจากบาป เพราะฉะนั้น ขอให้เราเข้ามายังพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้าหาญ เพื่อจะได้รับพระเมตตา และพบพระคุณที่จะช่วยในยามต้องการ”

(3) จงเป็นคริสตจักรที่นำคนจากทุกชาติไปหาพระเจ้า

· ขณะดำเนินชีวิตในโลกนี้ เราต้องชัดเจนทุกขณะว่า “จะรับใช้ฟาโรห์ หรือจะรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้า”

· จงรู้ชัดถึงจุดประสงค์แห่งความรอดของพระเจ้า (1ปต 2:9) “แต่พวกท่านเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือก เป็นบุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นประชากรที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ เพื่อพวกท่านจะได้ประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ทรงเรียกพวกท่านออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างอันอัศจรรย์ของพระองค์”

· อย่าลืมนึกว่าเราเป็นอาณาจักรบุโรหิต (19:6) ที่เป็นผู้กลางเพื่อโลก และจงรับภารกิจประกาศข่าวประเสริฐให้สำเร็จ

บทที่ 25-31 คำสั่งเรื่องพลับพลา: พระเจ้าผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์

ศึกษาตัวบท

อพยพ 23:1

- ข้อความเกี่ยวกับพลับพลา (บทที่ 25-31, 35-40 ซึ่งคิดเป็นหนึ่งในสามของหนังสืออพยพ) ตั้งใจสะท้อนการทรงสร้างและสิ่งทรงสร้าง เพราะมีความหมายในฐานะ “การทรงสร้างใหม่”

ของพระยาห์เวห์ เช่น การเติมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า (31:3), การทรงสถิต[ชาคัน]ของพระเจ้า (25:8-9), การใช้ถ้อยคำเดียวกันว่า “ทำ/สร้าง”[อาซาห์] สำหรับพลับพลา และการตั้งพลับพลาในวันแรกของปีใหม่ (40:2, 17) สิ่งเหล่านี้ชี้ชัดถึงการทรงสร้างใหม่

- พระเจ้าตรัสทั้งหมดเจ็ดครั้งเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องสร้างหรือทำ (25:8, 30:11, 17, 22, 34, 31:1, 12) และในพระดำรัสครั้งที่เจ็ดซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์ตรัสเรื่องวันสะบาโต

- องค์ประกอบจำนวนมากของพลับพลาทำให้นึกถึงสวนเอเดน เช่น เครูป ทองคำ อัญมณี ดอกอัลมอนด์ และประตูทางทิศตะวันออก

(1) พระเจ้าทรงบัญชาให้สร้างพลับพลา (บทที่ 25-27)

- พระเจ้าทรงสั่งให้รับวัตถุดิบสำหรับพลับพลาจากผู้ที่มี “ใจสมัคร” (25:3-7)

พระองค์ทรงประสงค์ใจสมัครในการสร้างพระราชวังของกษัตริย์ สิ่งนี้ตรงกันข้ามกับแรงงานบังคับในอียิปต์เพื่อสร้างเมื่องคลังหลวงหรือวิหารของกษัตริย์ (1:11)

- จุดประสงค์ของพลับพลา ([มิชคาน] ที่ประทับ): พระเจ้าตรัสให้สร้างสถานนมัสการ เพื่อพระองค์จะ

“ประทับ[ชาคัน]อยู่ท่ามกลางพวกเขา” (25:8, เทียบ 29:45 “เราจะอยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล

และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา” เทียบ ลนต 26:11-12) พระเจ้าไม่ได้ทรงประทับอยู่เพียงที่ภูเขาซีนาย

แต่ทรงอยู่กับประชากรและเสด็จไปกับพวกเขาจนถึงแผ่นดินแห่งพระสัญญา

- พระองค์ทรงชี้แจงแบบของพลับพลาอย่างละเอียด และตรัสให้สร้าง[อาซาห์] “ตามแบบ” ที่ทรงสำแดงให้เห็น

ดังที่ตรัสไว้ (25:8-9, 40, 26:30, 27:8)

- บทที่ 25: พระเจ้าทรงบัญชาให้สร้างหีบพระโอวาท (ark, ข้อ 10-22, เทียบ 1พศด

28:2-หีบพันธสัญญา-ที่รองพระบาท), โต๊ะขนมปังเฉพาะพระพักตร์ (‘ขนมปังแห่งพระพักตร์’, ข้อ 23-30),

คันประทีปและเครื่องใช้ต่าง ๆ (ข้อ 31-40), รูปเครูบบนพระที่นั่งกรุณา (ข้อ 18, ฮบ 9:5)

และรูปดอกอัลมอนด์บนคันประทีป (ข้อ 34)

- บทที่ 26: พระองค์ทรงบัญชาให้สร้างเต็นท์นัดพบ โดยมี幔ต่าง ๆ ได้แก่

☐ ผ้าป่านเนื้อละเอียดปักรูปเครูบด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม

☐ ผ่าทอจากขนแพะ (35:26)

☐ หนึ่งแกะตัวผู้ยอมสีแดง

☐ หนึ่งพะยูนหรือคององ (dugong) รวมทั้งแผ่นไม้กระดานเทศ และให้ปักรูปแครุบบน “ม่าน/ฉากกั้น” ที่แบ่งอภิสุทธิสถาน (ลูกบาศก์ประมาณ 4.5 เมตร) ด้วย

· บทที่ 27: พระองค์ตรัสเรื่องแท่นบูชา (ข้อ 1-8), ลานพลับพลา (ข้อ 9-19) และสั่งให้ดูแลประทีปให้ส่องสว่างอยู่เสมอตั้งแต่เวลาเย็นถึงเวลาเช้า (ข้อ 21)

(2) เสื้อผ้าบุโรหิตและการสถาปนาบุโรหิต (บทที่ 28-30)

· คุณสมบัติและบทบาทของบุโรหิต (28:1) มีความสำคัญ: “อาโรนและบุตรชายของเขาจะต้องสวมเสื้อเหล่านี้เมื่อเข้าไปในเต็นท์นัดพบ หรือเข้าใกล้แท่นบูชาเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ มิฉะนั้นเขาจะมีความผิดและต้องตาย นี่เป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับเขาและเชื้อสายของเขา”

· บทที่ 28: “ผู้ที่เต็มด้วยวิญญาณแห่งสติปัญญา” (ข้อ 3) เครื่องแต่งกายบริสุทธิ์มีรายการดังนี้ (ข้อ 4):

☐ ทับทรวง (ข้อ 15-30)

☐ เอลิโศด (ข้อ 6-14)

☐ เสื้อคลุม (ข้อ 31-35)

☐ เสื้อทอลาย เสื้อคลุมยาว ผ้าโพกศีรษะ และสายรัดเอว (ข้อ 36-40)

ชื่อบุตรชายของอิสราเอลถูกสลักไว้บนโกเมน (ข้อ 9, จุดประสงค์-ข้อ 12, เทียบ อสค 28:13, วว 21:12, 14), “อูริมและทูมมิม” (ข้อ 30), “บริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์” (ข้อ 36-38, เทียบ ศคย 14:20)

· บทที่ 29: พิธีสถาปนาบุโรหิต (ข้อ 9, 35): ชำระด้วยน้ำ สวมเสื้อผ้า สวมผ้าโพกศีรษะ เท้าน้ำมันเจิมบนศีรษะ สวมเสื้อชั้นใน คาดเอว วางมือบนหัวหนุ่ม แล้วฆ่าหัวหนุ่ม นำเลือดทาที่เชิงนอนของแท่นบูชา และเทเลือดทั้งหมดที่ฐานแท่นบูชา (เครื่องบูชาลบบ้างบาป-ข้อ 14)

จากนั้นวางมือบนแกะตัวผู้และพรมเลือดบนแท่นบูชา (เครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชาด้วยไฟ-ข้อ 18) แล้วฆ่าแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่ง (แกะแห่งพิธีสถาปนา-ข้อ 27) นำเลือดทาที่ตั้งหูขวา นิ้วหัวแม่มือขวา และนิ้วหัวแม่มือเท้าขวา แล้วพรมเลือดรอบแท่นบูชา พรมเลือดบนแท่นบูชาและน้ำมันเจิมบนเสื้อผ้า (เสื้อบริสุทธิ์ -ข้อ 29) และทำพิธียกถวายขนมปังเฉพาะพระพักตร์ (ข้อ 23-24, 27)

ตลอดเจ็ดวันแห่งพิธีสถาปนา ต้องถวายหัวหนุ่มเป็นเครื่องบูชาลบบ้างบาปทุกวัน (ข้อ 35) และทำการลบมลทินแท่นบูชาเจ็ดวัน เพื่อให้แท่นบูชานั้นบริสุทธิ์ที่สุด ทุกสิ่งที่แตะต้องแท่นบูชาจะบริสุทธิ์ (ข้อ 37)

· เครื่องบูชาเผาทั้งตัวประจำวัน (ลูกแกะอายุหนึ่งปี 2 ตัว, ข้อ 38-41) (29:43-46)

“เราจะพบกับคนอิสราเอลที่นั่น[ที่ประตูเต็นท์นัดพบ] และที่นั่นจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยพระสิริของเรา เราจะชำระเต็นท์นัดพบและแท่นบูชาให้บริสุทธิ์ และจะชำระอาโรนกับบุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์

เพื่อให้พวกเขาปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต เราจะอยู่ท่ามกลางคนอิสราเอลและจะเป็นพระเจ้าของพวกเขาแล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา”

· บทที่ 30: งานของปุโรหิต ได้แก่ ดูแลแท่นเผาเครื่องหอมในเต็นท์นัดพบ (ข้อ 1-10), “เงินไถ่ชีวิต” เพื่อไถ่ชีวิต (ข้อ 11-16), อ่างทองสัมฤทธิ์สำหรับล้างมือและเท้า (ข้อ 17-21), น้ำมันเจิมหอม (ข้อ 22-33), และเครื่องหอมบริสุทธิ์ (ข้อ 34-38) อีกทั้งต้องทำการลบมลทินที่เชิงนอนของแท่นเครื่องหอมปีละครั้ง (ข้อ 10)

ต้องนำน้ำมันเจิมบริสุทธิ์ (ข้อ 31) ไปเจิมเครื่องใช้ทุกอย่างในพระวิหารให้บริสุทธิ์ ทุกสิ่งที่แตะต้องสิ่งเหล่านั้นจะบริสุทธิ์ (ข้อ 29, 29:37)

(3) เบซาเลลและอูรีเอล (บทที่ 31)

· พระเจ้าทรงระบุชื่อและเรียกเบซาเลล และทรงให้เขาเต็มด้วย “พระวิญญาณของพระเจ้า” (ปฐมก 1:2) ด้วยสติปัญญา ความเข้าใจ ความรู้ และฝีมือทุกอย่าง เพื่อคิดค้นและทำงานต่าง ๆ (ข้อ 1-5)

พระองค์ทรงตั้งโอโฮลีอับให้ร่วมงาน และประทานสติปัญญาแก่ทุกคนที่มีใจฉลาด

เพื่อให้ทำทุกสิ่งตามที่พระองค์ทรงบัญชา (ข้อ 6) ในการสร้างพลับพลา

อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าและความรับผิดชอบของมนุษย์สมดุลกัน

· จงรักวสันสาบาโต “เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ ผู้ชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ อยู่” (ข้อ 13) วันสะบาโตเป็น “พันธสัญญานิรันดร์และหมายสำคัญ” (ข้อ 16, 17)

· พระเจ้าทรงประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่นที่พระองค์ทรงเขียนด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เองแก่โมเสส (ข้อ 18)

การประยุกต์ใช้

อพยพ 23:1

(1) พระเจ้าผู้ทรงอยู่ท่ามกลางเรา

· หลังจากพระเจ้าทรงขับอาดัมและเอวาออกจากสวนเอเดน พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่เพียงในสวนเอเดน

แต่เสด็จมาหามนุษย์ (คาอิน เอโนค โนอาห์ อับราฮัมและลูกหลานของเขา และโมเสส)

บัดนี้พระองค์ทรงพบอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย และไม่ได้ทรงประทับอยู่เพียงที่ซีนาย แต่ทรงอยู่ “ท่ามกลาง”

ประชากรอิสราเอล นี่คือพระคุณ

· การทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูสำแดงพระเจ้าผู้ทรงอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ คำว่า “ทรงอยู่” ใน ยอห์น 1:14 มีความหมายว่า “กางพลับพลา” จึงแสดงความสำเร็จสูงสุดของจุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงให้สร้างพลับพลา (เทียบ วว 7:15, 21:3, ฮบ 8:2-5, 9:11-12)

· คำถาม: เหตุใดเรื่องพลับพลาจึงถูกกล่าวซ้ำอย่าง “ละเอียด” เช่นนี้? เหตุใดจึงสำคัญ?

- ☐ การเข้าใกล้พระเจ้าไม่ใช่เรื่องง่ายเหมือนการนมัสการลูกวัวทองคำ
- ☐ การเข้าใกล้พระเจ้าต้องเป็นไปตามวิธีของพระเจ้า คือพระบัญชาของพระองค์ (25:9, 40, 27:8)
- ☐ พระเจ้าทรงเป็นผู้บัญชาพระประสงค์ที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งพระองค์ทรงต้องการและพอพระทัยแก่เรา
- ☐ เรื่องนี้เน้นว่าจุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้รอดคือการรับใช้หรือนมัสการพระองค์
- ☐ เรื่องนี้อธิบายและเน้นแนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์และวิธีที่สิ่งต่าง ๆ ถูกชำระให้บริสุทธิ์

· สิ่งที่ต้องจดจำคือ พระเจ้าทรงเป็นทั้งผู้ทรงอยู่ใกล้และผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง พระองค์ทรงอยู่ท่ามกลางเรา แต่พระองค์ไม่ใช่ผู้เดียวกันกับเรา

(2) พลัปลาที่สำแดงพระเยซู

- เราไม่ได้เข้าใกล้พระเจ้าตามกฎหมายพลัปลาและกฎหมายเครื่องบูชาอีกต่อไป พระเยซูทรงเป็นพระวิหารแท้ บุโรหิตแท้ และเครื่องบูชาแท้ พระเยซูมหาบุโรหิตของเรา (ฮบ 3:1, 4:12)
- ทรงทำการลบมลทินบาปอย่างสมบูรณ์ครั้งเดียวเป็นพอ และบัดนี้เราถวายตัวของเราเองเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตและบริสุทธิ์ (1ปต 2:4-10, รม 12:1, ฮบ 13:15)
- พระเยซูทรงเรียกพระกายของพระองค์ว่าเป็นพระวิหาร (ยน 2:21 “แต่พระองค์ตรัสถึงพระวิหารคือพระกายของพระองค์”) และตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต (ยน 6:35)
- พระลักษณะของพระเจ้าที่ทรงประสงค์จะอยู่กับเรานั้นเองได้ช่วยเราให้รอด พระองค์ยังเสด็จมาอยู่กับเราใน “พื้นที่ชีวิตจริงที่เต็มไปด้วยบาป” ของเรา และทรงอยู่กับเรา

(3) จงพึ่งพาพระเจ้าผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์

- พระเจ้าผู้ประทานกฎหมายพลัปลาและกฎหมายเครื่องบูชา หากไม่มีกฎหมายนี้ มนุษย์ไม่อาจเข้าใกล้พระเจ้าได้
- พระเจ้าทรงชำระทุกสิ่งให้บริสุทธิ์ผ่าน “แท่นบูชา” (29:37) และผ่าน “น้ำมันเจิม” (30:29)
- “ความบริสุทธิ์ไม่ใช่สิ่งที่บรรลุได้เอง แต่เป็นสิ่งที่ได้รับ” (เจมส์ บรัคเนอร์)
- คำว่า “บริสุทธิ์” หมายถึงการถูกแยกไว้ บัดนี้ประชากรอิสราเอลในฐานะประชากรที่ได้รับเลือกและได้รับความรอด ต้องดำเนินชีวิตแตกต่างจากชนชาติอื่นอย่างสิ้นเชิง (31:13-วันสะบาโต)
- และโดยสิ่งนั้นพวกเขาจะได้รับสิทธิพิเศษในการอยู่กับพระเจ้า

บทที่ 32-34 ลูกวัวทองคำ: พระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระองค์เอง

ศึกษาตัวบท

อพยพ 23:1

· บทที่ 32-34 อยู่ระหว่างคำสั่งเรื่องพลับพลา (บทที่ 25-31) และการสร้างพลับพลา (บทที่ 35-40)

ราวกับขัดจังหวะเรื่องพลับพลา แต่แท้จริงแสดงความหมายทางเทววิทยาที่สำคัญ คือ

“พระเจ้าทรงอภัยและทรงอยู่กับผู้ที่ไม่สมควรได้รับจนถึงที่สุด”

(1) บาปของอิสราเอล (บทที่ 32)

· โมเสสอยู่กับพระเจ้าบนภูเขาซีนายสี่สิบวันสี่สิบคืน (24:18) เพื่อรับคำสั่งเรื่องการสร้างพลับพลา

และยังได้รับแผ่นพระโอวาทสองแผ่นด้วย (31:18) แต่ระหว่างนั้นประชาชนเห็นว่าโมเสสลงมาช้า

จึงเรียกร้องให้อาโรนทำ “พระ” ที่จะมาแทนโมเสสผู้เป็นมนุษย์ (ข้อ 1)

· ประชาชนทำพระขึ้น “เพื่อตนเอง” (ข้อ 8, ข้อ 2-“ที่จะนำหน้าเรา”) นี่เป็นการละเมิดตรง ๆ

ต่อพระบัญญัติที่ห้ามทำรูปใด ๆ (20:4, เทียบ 20:23-“ด้วยทองคำ”) และห้ามกราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปนั้น (20:5, 22:20)

· การกำหนด “เทศกาลถวายแด่พระยาห์เวห์” ขึ้นเอง (ข้อ 5) เป็นการท้าทายพระบัญชาเรื่องเทศกาล (23:14-17)

พวกเขาถวายเครื่องบูชาตามใจตน นั่งลงกินดื่ม (เทียบ 24:11-พิธีพันธสัญญา) แล้วลุกขึ้นเล่น/หัวเราะ[ฮาฮัก] (ข้อ 6)

พวกเขาสร้างพระตามที่ตนต้องการ และประกอบพิธีพันธสัญญาตามวิธีของตนเอง

· คำถาม □ เหตุใดประชาชนอิสราเอลจึงฝ่าฝืนพระบัญชา ทำลูกวัวทองคำ และกล่าวว่า

“นี่คือพระที่นำเราออกจากอียิปต์” (ข้อ 4)?

(2) พระพิโรธของพระเจ้าและการทูลวิงวอนของโมเสส (บทที่ 32)

· พระเจ้า: “ประชากรของเจ้าซึ่งเจ้านำขึ้นมานั้นเสื่อมทรามแล้ว” (ข้อ 7) พระองค์ทรงเรียกว่า “ประชากรของเจ้า”

และตรัสว่า “เป็นประชากรคอแข็ง” (ข้อ 9)

· โมเสส: “ทำไมพระองค์จึงทรงกริ้วต่อประชากรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมา?” (ข้อ 11)

โมเสสทูลวิงวอนต่อพระเจ้าผู้จะทรงกริ้วและทำลายพวกเขา โมเสสไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของตนเอง (ข้อ 10)

แต่ทูลวิงวอนเพื่อชีวิตของประชาชน ในที่สุดพระเจ้าทรง “เปลี่ยนพระทัย” หรือทรงผ่อนพระพิโรธตามคำของโมเสส

และไม่ทรงนำภัยพิบัติมา (ข้อ 12, 14)

· การทูลวิงวอนของโมเสส (1): เขาอุทธรณ์โดยอ้างพระเกียรติหรือชื่อเสียงของพระเจ้า (ข้อ 12)

และอ้างพระสัญญาที่พระองค์ทรงทำกับอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล คือความสัตย์ซื่อของพระองค์ (ข้อ 13)

คำทูลวิงวอนนี้เกิดขึ้นก่อนที่โมเสสจะเห็นสถานการณ์การนมัสการรูปเคารพของอิสราเอลด้วยตนเอง

· เมื่อโมเสสลงจากภูเขาและเห็นการนมัสการรูปเคารพ เขาโกรธมาก (ข้อ 19, เทียบ ข้อ 10-คำเดียวกัน)

และทำลายแผ่นพระโอวาท เป็นสัญลักษณ์ของพันธสัญญาที่ถูกทำลาย แล้วเขาเผาลูกวัวที่พวกเขาทำ บดให้เป็นผง

โรยลงในน้ำ และให้คนอิสราเอลดื่ม (ข้อ 20)

· “การทูลแก้ตัว” ของอาโรน: “ท่านก็รู้ว่าประชาชนนี้ชั่วร้าย” (ข้อ 22) “พวกเขาพูดกับข้าพเจ้าว่า...” (ข้อ 23)
“พวกเขาก็นำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็โยนลงไปในไฟ แล้วลูกวัวนี้ก็ออกมา” (ข้อ 24, เทียบ ข้อ 4-อาโรนใช้เครื่องมือแกะสลักสร้างมัน)

อาโรนผู้ควรเป็นผู้กลางกลับโยนความผิดของตนให้ประชาชนด้วย

แต่พระคริสต์มหาปุโรหิตและผู้กลางของเราทรงรับความผิดบาปทั้งหมดของเราไว้แทน

· การพิพากษาของโมเสส: เขายืน “ที่ประตูค่าย” (ข้อ 26, สถานที่พิจารณาคดี) คนเลวที่อยู่ฝ่ายพระยาห์เวห์ฆ่าพี่น้องเพื่อนบ้าน และญาติของตนประมาณ 3,000 คน (ข้อ 27-29) การลงโทษถูกดำเนินแล้ว
แต่ยังจำเป็นต้องมีการลบมลทินจากพระเจ้า (ข้อ 30)

· การทูลวิงวอนของโมเสส (2): “พวกเขาทำบาปใหญ่... แต่บัดนี้ ขอทรงยกโทษบาปของพวกเขาเถิด (34:9)
ถ้าไม่เช่นนั้น ขอทรงลบชื่อข้าพระองค์ออกจากหนังสือที่พระองค์ทรงจารึกไว้” (ข้อ 31-32)

โมเสสในฐานะแบบเล็งของพระคริสต์ ทูลวิงวอนโดยยอมมอบชีวิตของตน

· พระเจ้าทรงตอบว่า: “ในวันที่เรามาเยี่ยม/ตรวจสอบ[พาคัด] เราจะมาเยี่ยมโทษ/ลงโทษ[พาคัด] บาปของพวกเขา” (ข้อ 34)

· คำถาม□ พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัยหรือทรงผ่อนภัยพิบัติแล้ว เหตุใดคนสามพันคนจึงยังต้องตาย?
และแม้หลังจากคนสามพันคนตายแล้ว เหตุใดจึงยังต้องมีการอภัยหรือการลบมลทินอีกต่างหาก
จำเป็นอยู่?

(3) การทูลวิงวอนต่อเนื่องของโมเสส (บทที่ 33)

· พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะไม่เสด็จไปด้วยเอง แต่จะส่งเพียง “ทูตของพระเจ้า” (ข้อ 2)
ให้นำพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน เหตุผลคือ “เพราะพวกเขาคือประชากรคอแข็ง
เกรงว่าเราจะทำลายพวกเขาเพราะห่างทาง” (ข้อ 3) ->

· การตอบสนองของประชาชน: ทุกคนโศกเศร้า ไม่ประดับกาย และถอดเครื่องประดับออก (ข้อ 4-6)

โมเสสนำเต็นท์ไปตั้งไว้นอกค่าย เรียกว่าเต็นท์นัดพบ และทุกคนที่แสวงหาพระยาห์เวห์ก็ออกไปยังเต็นท์นัดพบนอกค่าย (ข้อ 7) เสาเมฆลงมาจากเต็นท์นัดพบ และพระเจ้าทรงสนทนากับโมเสส “เหมือนเพื่อนสนทนากัน”

(ข้อ 9, 11, เทียบ กตว 12:8) ประชาชนยำเกรงพระเจ้า (ข้อ 8, 10)

แบบอย่างของผู้ผู้นำได้ทำให้ประชาชนสะท้อนใจหรือไม่?

· การทูลวิงวอนของโมเสส (3): “พระองค์ไม่ได้ทรงให้ข้าพระองค์รู้[ยาดา]ว่าพระองค์จะทรงส่งผู้ใดไปกับข้าพระองค์...
ขอทรงสำแดงทางของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และขอให้ข้าพระองค์รู้จักพระองค์
ขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นประชากรของพระองค์” (ข้อ 12-13) -> พระเจ้าทรงตอบว่า: “เราเองจะไป
และจะให้เจ้าพักสงบ” (ข้อ 14)

· โมเสสแสวงหาพระสิริของพระเจ้า: “จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์และประชากรของพระองค์ได้รับพระกรุณา?” (ข้อ 16) พระเจ้า: “เราจะทำสิ่งนี้ด้วย” (ข้อ 17, “เจ้าต้องการหมายสำคัญใด?”) โมเสส:
“ขอทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ข้าพระองค์”

(ข้อ 18 คำพูดนี้แสดงว่าโมเสสรู้ว่าสิ่งใดมีค่าที่สุด) พระเจ้า: “เราจะให้ความดีทั้งสินของเรา (พระสิริของเรา -ข้อ 22) ผ่านไปต่อหน้าเจ้า และจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ต่อหน้าเจ้า” (ข้อ 19)

· คำถาม ☐ เหตุใดโมเสสจึงต้องการรู้จักพระเจ้าในเวลานี้? เหตุใดจึงขอให้เห็นพระสิริของพระเจ้า?
สิ่งนี้เกี่ยวข้องอย่างไรกับเหตุการณ์ลูกวัวทองคำ?

(4) การสำแดงพระองค์เองของพระเจ้า (บทที่ 34)

· โมเสสสกัดแผ่นศิลาขึ้นใหม่แทนแผ่นพระโอวาที่แตกไปแล้ว (32:19) และขึ้นภูเขาซีนาย (ข้อ 1, 4)
พระยาห์เวห์เสด็จลงมา ทรงยืนอยู่กับโมเสสที่นั่น ทรงผ่านไปข้างหน้าโมเสส
และทรงประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ (ข้อ 5, 6)

· การสำแดงพระองค์เองของพระเจ้า: “พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์”

☐ ทรงพระเมตตา

☐ ทรงพระกรุณา

☐ กริ้วข้า (เทียบ สดด 145:8, 103:8, 86:15, ยอล 2:13, นหม 9:17, 31, ยนา 4:2, มคา 7:18, 2พศด 30:8-9)

☐ บริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง[เฮเซต]และความสัตย์จริง (ข้อ 6, เทียบ ปฐก 32:10, สดด 25:10, 26:3, 115:1, อสย 16:5, ยน 1:14)

☐ ทรงรักษาความรักมั่นคงไว้ถึงพันชั่วอายุคน

☐ ทรงยกโทษความชั่ว ความผิด และบาป (ทรงแบกไว้-อสย 53:4, 12) แต่

☐ ไม่ทรงละเว้นการลงโทษ และทรงลงโทษความผิดของบิดาไปถึงลูกหลานสามชั่วอายุคน[พาคัด] (ข้อ 7, เทียบ กดว 14:18, นสม 1:3, คำอธิบายของ James Bruckner, p.473)

· การตอบสนองของโมเสส: โมเสสรีบกราบลงถึงดินและนมัสการ (ข้อ 8) แล้วทูลว่า “ขอพระองค์เสด็จไปกับพวกเรา ขอทรงยกโทษความชั่วและบาปของพวกเรา และขอทรงรับพวกเราเป็นมรดกของพระองค์” (ข้อ 9)

โมเสสเป็นคนที่รู้ซื่อว่าควรทูลขอสิ่งใด

· พระเจ้าตรัสว่าจะทรงทำพันธสัญญา (ข้อ 10) และตั้งแต่ข้อ 11-26 พระองค์ทรงสรุปและกล่าวซ้ำหนังสือพันธสัญญา (21:1-23) และบัญญัติสิบประการ (20:1-7) ในบริบทใหม่คือแผ่นดินคานาอัน พระองค์ทรงบัญชาให้เขียน และทรงเขียนบัญญัติสิบประการให้ ตลอดยุคพันธสัญญาเดิม พระองค์ทรงอดทนต่อประชากรที่นมัสการรูปเคารพ และในที่สุดทรงทำพันธสัญญาใหม่ผ่านพระโลหิตของพระเยซู (เทียบ รม 3:25)

“พระเจ้าทรงตั้งพระเยซูไว้เป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปโดยพระโลหิตของพระองค์ผ่านความเชื่อเพื่อสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงอดกลั้นและทรงมองข้ามบาปที่ได้ทำมาแล้วในอดีต”)

· ใบหน้าของโมเสสเปล่งรัศมี -> คนอิสราเอลกลัว -> เมื่อโมเสสเรียก อาโรนและพวกผู้นำจึงเข้ามาพูดคุย -> หลังจากนั้นประชาชนจึงเข้ามา -> เมื่อโมเสสประกาศพระวาทะของพระเจ้าเสร็จ เขาก็เอาผ้าคลุมหน้า (ข้อ 29-35, เทียบ กดว 5:25, สดต 80:3, 7, 19)

สิ่งนี้เล็งถึงพระเยซู (เทียบ ยน 1:9, มธ 17:2-5, 2คร 4:6) “ผู้แทนพระเจ้า[พระฉายา]ไม่ใช่ลูกวัวทองคำ แต่เป็นมนุษย์ที่สนทนากับพระเจ้า” (Stephen Dempster, เทววิทยาพันธสัญญาเดิม, 137)

การประยุกต์ใช้

อพยพ 23:1

(1) จงรู้จักพระลักษณะของพระเจ้า

· พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้บาปผ่านไปเฉย ๆ (34:7) แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอภัยและทรงชำระให้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานพระคุณตามพระอำนาจอธิปไตยของพระองค์ “เราจะกรุณาผู้ที่เราจะกรุณา และจะเมตตาผู้ที่เราจะเมตตา”

บทที่ 33

“เราจะเมตตา”

อพยพ 33:19

· เหตุการณ์นี้คือการลุกว้างทองคำนำมาซึ่งพระพิโรธของพระเจ้า และเรียกร้องการลงโทษคือความตาย (32:28) พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อพระวาทะของพระองค์ และทรงทำลายผู้ที่ถวายเครื่องบูชาแก่รูปเคารพตามที่พระองค์ตรัสไว้ (22:20) แต่พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระคุณทรงสำแดงพระคุณผ่าน “การทูลวิงวอน”

ของโมเสส พระองค์ทรงมองโมเสสและประทานความโปรดปรานแก่ผู้ที่ไม่สมควรได้รับ จงจดจำว่าเหตุผลเดียวที่พระเจ้าทรงเข้ามาหาเราด้วยพระคุณคือพระราชกิจการเป็นผู้กลางของพระคริสต์ ความจริงนี้ให้การปลอบโยนและความมั่นใจแก่เรา

· ในการตอบสนองต่อการทูลวิงวอนของโมเสส พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะเสด็จไปกับประชาชนจนถึงที่สุด แม้ท่ามกลางสถานการณ์บาปของพวกเขา (34:9-10) วันนี้การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกประทานและรับรองแก่เราโดยพระคุณแห่งการไถ่ของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ทรงทอดทิ้งเรา และจะไม่ปล่อยให้เราชินชาต่อบาป

(2) จงรู้จักธรรมชาติของมนุษย์ที่สร้างรูปเคารพขึ้นมา

- ยอห์น คาลวินกล่าวว่าใจมนุษย์เป็นโรงงานผลิตรูปเคารพ เราต้องรู้ว่ารูปเคารพในตัวเราคืออะไร และต่อสู้กับมัน
- เหตุใดมนุษย์จึงสร้างรูปเคารพ?

- ☐ มนุษย์ต้องการนำพระเจ้าเข้ามาอยู่ใต้การควบคุมของตน (เวลา สถานที่ วิธีการ)
- ☐ มนุษย์รู้สึกว่าการฤทธิอำนาจเหนือธรรมชาติ แต่ไม่ต้องการถูกรู้อำนาจนั้นควบคุมเพียงต้องการใช้เป็นเครื่องมือ
- ☐ มนุษย์ไม่ต้องการความสัมพันธ์เชิงบุคคลและเชิงศีลธรรมกับองค์สัมบูรณ์ เพราะรู้สึกว่ามันคือการถูกควบคุม แต่ต้องการเพียงความสัมพันธ์เชิงกลไกหรือเชิงเหตุและผล
- ☐ จนกว่ามนุษย์จะบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง เขาจะคิดและกระทำตามธรรมชาติและนิสัยเดิมของตน
- ☐ แม้ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว หากไม่ไวต่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ยังมีแนวโน้มกลับไปสู่ “พฤติกรรมทางศาสนา/แบบธรรมบัญญัตินิยม” อยู่เสมอ

· เราไม่ใช่กำลังทางกายภาพเพื่อทำลายรูปเคารพในตัวเรา ก่อนอื่นเราต้องเห็นพระสิริของพระเจ้ามากขึ้นเหมือนโมเสส และต้องอ้อมเอมกับพระคุณของพระองค์อย่างเพียงพอ การได้ชื่นชมความบริบูรณ์ของพระเจ้าที่ไม่มีสิ่งใดแลกได้ จะทำให้เรามองทะลุความปรารถนาอันว่างเปล่าในตัวเรา

(3) สิทธิพิเศษที่โมเสสได้รับก็ถูกประทานแก่เราด้วย

- พระเจ้าทรงเลือกและทรงเรียกโมเสสตั้งแต่แรก ทรงอดทนต่อโมเสส และทรงทำให้การอัศจรรย์ต่าง ๆ เกิดขึ้นตามคำของโมเสส (8:13, 31) เพื่อทำให้เขายิ่งใหญ่ต่อหน้าฟาโรห์และประชาชน (11:3)
 - พระเจ้าทรงให้โมเสสขึ้นภูเขาศิ나이เพียงผู้เดียวเพื่อสนทนากับพระองค์ และทรงตั้งเขาเป็นศูนย์กลางเพียงคนเดียวของอิสราเอล เมื่อพระเจ้าสนทนากับโมเสส พระองค์ตรัสกับเขาเหมือนเพื่อนสนทนากัน และตรัสกับเขาหน้าต่อหน้า (ตามตัวอักษรคือ ‘ปากต่อปาก’) (33:11, เทียบ กดว 12:8)
 - พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัยตามคำอธิษฐานหรือการทูลวิงวอนของโมเสส และตามคำขอของโมเสส พระองค์ทรงตัดสินพระทัยว่าจะเสด็จไปด้วยเอง (33:14) อีกทั้งยังทรงสำแดงพระสิริของพระองค์ตามที่โมเสสปรารถนา เหตุผลคือโมเสสได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระเจ้า และพระเจ้าทรงรู้จักโมเสสโดยชื่อ (33:17) นี่คือนิยามพิเศษที่เราได้รับในวันนี้
 - จงจดจำว่าสิ่งทั้งหมดนี้เป็นพระคุณตามพระอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า จงจดจำว่าพระเจ้าผู้ทรงกรุณาผู้ที่พระองค์จะกรุณา และทรงเมตตาผู้ที่พระองค์จะเมตตา (33:19) ได้ทรงตัดสินพระทัยเป็นฝ่ายเรา และทรงสำแดงความรักแก่เรา
- บทที่ 35-40 การสร้างพลับพลา: พระเจ้าผู้ทรงร่วมเดินทางไปด้วย

ศึกษาตัวบท

อพยพ 33:1

- หัวข้อวันสะบาโตที่อยู่ก่อนเหตุการณ์ลูกวัวทองคำ (31:12-17) ถูกกล่าวต่ออีกครั้งในบทที่ 35
- เรื่องการสร้างพลับพลาที่เริ่มดำเนินต่อจากบทที่ 35 เป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงอภัยเหตุการณ์ที่อิสราเอลนมัสการลูกวัวทองคำ และทรงตัดสินพระทัยจะเสด็จไปกับพวกเขา

(1) การทำเครื่องใช้ของพลับพลา

- พระเจ้าทรงรับของถวายสำหรับสร้างพระวิหารจากผู้ที่มีใจสมัคร (35:5, 21, 22-ชายและหญิง) หญิงที่มีปัญญาปั่นด้ายและจัดเตรียมวัสดุสำหรับสร้างพระวิหาร (35:25-26) เบซาเลล โอโฮลีอับ คนทั้งหลายที่มีใจฉลาด (ผู้ได้รับสติปัญญาจากพระยาห์เวห์) และทุกคนที่มีใจสมัครต่างเข้าร่วมในการสร้างพลับพลา (35:29, 36:1-2, เทียบ 38:8)

- ของถวายมีมากจนต้องสั่งไม่ให้นำมาอีก (36:3-7, เทียบ 38:24-29, ค่าใช้จ่ายในการก่อสร้าง: ทองคำ 820 กิโลกรัม เงิน 2,830 กิโลกรัม ทองสัมฤทธิ์ 2,000 กิโลกรัม และรับเงินครึ่งเซเชลจากชายทั้งหมด 603,550 คน-กตว 1:46) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการสร้างพระวิหารเกิดขึ้นด้วยใจสมัคร ท่ามกลางความชอบพระคุณและความยินดีล้นเหลือต่อการอภัยของพระเจ้า

- ลำดับการสร้างพลับพลา: สร้างสถานนมัสการและอภิสุทธิสถาน พร้อมม่านและผ้าคลุม (36:8-38) -> สร้างหีบพันธสัญญา (37:1-9) -> เครื่องใช้ในสถานนมัสการ ได้แก่ โต๊ะขนมปังเฉพาะพระพักตร์ คันประทีป แท่นเผาเครื่องหอม (37:10-29) -> แท่นเผาบูชา อ่างทองสัมฤทธิ์ รั้ว ฐานรองของสถานนมัสการ ฯลฯ (38:1-31) -> เสื้อผ้าปุโรหิต (39:1-31)

- โดยเฉพาะในกระบวนการทำเสื้อผ้าปุโรหิต มีการใช้ถ้อยคำว่า “ตามที่ทรงบัญชา” บ่อยมากขึ้น (39:1, 5, 7, 21, 26, 29, 31-รวม 7 ครั้ง)

- งานทั้งหมดของพลับพลา คือเต็นท์นัดพบ เสร็จสิ้นลงตามที่พระเจ้าทรง “บัญชา” ไว้ทุกประการ (39:32, 42-43)

(2) การตั้งพลับพลา (บทที่ 40)

- หลังจากโมเสสตรวจสอบสิ่งของทั้งหมดของพลับพลาที่ทำเสร็จแล้ว (39:33-43) พระเจ้าตรัสกับโมเสสถึงวันที่จะตั้งพลับพลา (ข้อ 1-วันที่หนึ่งเดือนแรก, เทียบ 12:2) และในวันนั้นเองก็มีการตั้งพลับพลา (ข้อ 17)
- หลังจากตั้งพลับพลาแล้ว เริ่มจากหีบพระโอวาท จึงจัดวางเครื่องใช้ในอภิสุทธิสถาน สถานนมัสการ และลานพระวิหาร ตั้งรั้วหรือม่านล้อม และแขวนม่านที่ประตูลาน (ข้อ 3-8) จากนั้นนำน้ำมันเจิมไปเจิมพลับพลาและเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ์ (ข้อ 9-11, เทียบ 30:29-น้ำมันเจิมบริสุทธิ์, 29:37-แท่นบูชาบริสุทธิ์)

· ต่อมาพระองค์ทรงให้อาโรนสวม “เสื้อผ้าบริสุทธิ์” และเจิมเขาด้วยน้ำมันเพื่อชำระให้บริสุทธิ์

(ข้อ 13) ส่วนบุตรชายของอาโรน พระองค์ทรงให้สวม “เสื้อคลุม” และเจิมพวกเขา เพื่อให้ทำหน้าที่ปุโรหิต “เมื่อพวกเขาได้รับการเจิมแล้ว พวกเขาจะเป็นปุโรหิตตลอดไปตลอดชั่วชาติพันธุ์” (ข้อ 14-15)

· “โมเสสก็ทำทุกสิ่งตามที่พระเจ้าทรงบัญชาเขา” (ข้อ 16, เทียบ ข้อ 19, 21, 23, 25, 27, 29, 32-รวม 7 ครั้ง) สิ่งนี้หมายถึงความสำเร็จของการทรงสร้างใหม่ พร้อมทั้งแสดงระดับของการทรงสถิตของพระเจ้า และแสดงว่าพระสิริของพระเจ้าเต็ม “จนถึงพลับพลา” (ข้อ 35)

(3) การทรงสถิตของพระเจ้า (บทที่ 40)

· เมื่อโมเสสตั้งพลับพลา เขาก็ปกคลุมเต็นท์นัดพบ และพระสิริของพระเจ้าเต็ม “จนถึงพลับพลา” (ข้อ 34-35) แม้แต่โมเสสก็เข้าไปไม่ได้

· เมื่อเมฆซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งการทรงสถิตของพระเจ้าลอยขึ้นจากพลับพลา อิสราเอลก็ออกเดินทางตามไป และเมื่อเมฆไม่ลอยขึ้น พวกเขาก็ตั้งค่ายอยู่จนถึงวันที่เมฆลอยขึ้น (ข้อ 36-37, เทียบ กดว 10:11-12)

· “เพราะเมฆของพระยาห์เวห์อยู่เหนือพลับพลาในเวลากลางวัน และมีไฟอยู่ในเมฆนั้นในเวลากลางคืน ต่อหน้าต่อตาคนอิสราเอลทั้งปวง ตลอดทุกระยะการเดินทางของพวกเขา” (ข้อ 38) ตามที่พระเจ้าทรงสัญญากับโมเสส พระองค์เสด็จไปกับประชากรอิสราเอลด้วยพระองค์เอง (เทียบ 33:14, 29:45-46) พระองค์ทรงทำให้จุดประสงค์เบื้องต้นของการไถ่อิสราเอลสำเร็จ)

การประยุกต์ใช้

อพยพ 33:1

(1) สิ่งที่เป็นไปตามพระวาทะของพระเจ้าสำแดงพระสิริของพระเจ้า

· พลับพลาเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาโมเสสทุกประการ (40:19-32) การตั้งพลับพลาทำให้นึกถึงการทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน

อีกทั้งการที่พลับพลาถูกตั้งขึ้นตามพระบัญชาของพระเจ้า แสดงให้เห็นว่าพระสิริของพระเจ้าทรงเต็มอยู่ในที่ซึ่งพระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ

· ชีวิตของเราต้องเป็นชีวิตที่ทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ คือชีวิตแห่งการเชื่อฟัง

แต่เราต้องจำไว้ว่าเราเองก็เคยเป็นผู้ปรนนิบัติรูปเคารพที่เราต้องการ ไม่ต่างจากประชากรอิสราเอล

เราต้องเชื่อว่าเฉพาะผ่านผู้กลางเช่นโมเสสเท่านั้น ความโปรดปรานของพระเจ้าจึงมาถึงเราผู้ไม่สมควรได้รับ

(2) จงใคร่ครวญ “พระคุณ” ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

· อย่างที่เห็นในบทที่ 32 อาโรนเป็นผู้ที่ “ไม่คู่ควร” อย่างยิ่งสำหรับคนที่ได้รับเลือกให้เป็นปุโรหิต

แต่พระเจ้าทรงชำระคนบาปผู้นั้น คืออาโรนเอง ไม่ใช่คนอื่น ให้ “บริสุทธิ์” และทรงตั้งเขาเป็นมหาปุโรหิต (40:12-13)

· เมื่อทำเสื้อผ้าบุรุษ พระคัมภีร์ก็เห็นว่าสิ่งนั้นเป็นไปตามพระบัญชาของพระเจ้า และอาโรนผู้สวม “เสื้อผ้าบริสุทธิ์” (40:13) และได้รับการเจิม กลายเป็นผู้ที่ทำหน้าที่บุรุษต่อพระพักตร์พระเจ้า เขายืนต่อพระพักตร์พระเจ้าไม่ใช่ด้วยความชอบธรรมของตนเอง แต่ด้วย “ความชอบธรรมที่ถูกล้างให้” จงจำไว้ว่าพระคุณอันยิ่งใหญ่ไม่เพียงอาโรนเท่านั้นที่ได้รับ แต่เราก็ได้รับด้วย

(3) จงจำไว้ว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเรา คือพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

· พระเจ้าทรงอภัยอิสราเอลผ่านการทูลวิงวอนอย่างไม่ลดละของโมเสส และทรงฟื้นฟูความสัมพันธ์แห่งสันติ อีกทั้งทรงสัญญาว่าจะไม่จากไป แต่จะอยู่ด้วยกัน จงจำไว้ว่าพระพรทั้งหมดที่เรามีในวันนี้มาจากการไถ่และการเป็นผู้กลางของพระเยซูคริสต์ และจงรู้ว่าพระพรนั้นคือการที่พระเจ้าทรง “อยู่ด้วย” ท่ามกลางเรา

· การทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู (ยอห์น 1:14) และการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นการบอกล่วงหน้าและให้เราลิ้มรสพระพรแห่งแผ่นดินของพระเจ้าที่จะสำเร็จสมบูรณ์ในอนาคต เหตุการณ์ที่มานอสิทธิสถานฉีกขาดเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์บนกางเขนแสดงให้เห็นว่า บัดนี้โดยพระองค์ เราสามารถเข้าไปยังพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้าหาญได้ นี่เป็นพระพรที่น่าอัศจรรย์เพียงใด!

เลวีนิติ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 19 · บทที่ 21 · บทที่ 22

บทที่ 1

บทนำเลวีนิติ

เลวีนิติ 1:1

บทนำ

ความเชื่อมโยงกับเบญจบรรณของโมเสส

เลวีนิติ 1:1

- ชื่อเลวีนิติ เช่นเดียวกับชื่อหนังสืออื่น ๆ ในเบญจบรรณ มาจากพระคัมภีร์ภาษากรีก แต่หนังสือนี้ไม่ได้เขียนเพื่อเล่าเลวีเท่านั้น (18:5 “เจ้าทั้งหลายจงรักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา ถ้าผู้ใดทำตามสิ่งเหล่านั้น เขาก็จะมีชีวิตอยู่โดยสิ่งเหล่านั้น”)
- ในฐานะ ‘หนังสือเล่มที่สามของโมเสส’ เลวีนิติต่อเนื่องกับเนื้อหาของอพยพ คำสั่งเรื่องการสถาปนาบูโรหิตในอพยพถูกนำมาปฏิบัติจริงในเลวีนิติ บทที่ 8-10
- เลวีนิติมีเรื่องเล่าหรือนาร์ราทีฟสองตอน คือ การตายของบุตรชายสองคนของอาโรน (บทที่ 10) และการประหารชีวิตผู้มีความผิดฐานหมิ่นประมาทพระนาม (บทที่ 24) ถึงกระนั้น ตั้งแต่ต้นและเป็นระยะ ๆ หนังสือนี้กล่าวว่า พระเจ้าตรัสกับโมเสส แสดงให้เห็นว่าเลวีนิติเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเล่าใหญ่ของเบญจบรรณ
- หัวข้อใหญ่ของเบญจบรรณคือความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและปัญหาการถูกขับออกเนื่องจากบาปของมนุษย์ ในบริบทนี้ กฎหมายเครื่องบูชาและกฎหมายความสะอาดที่เลวีนิติกล่าวถึงจึงเป็นกุญแจที่ช่วยตอบปัญหาที่เบญจบรรณตั้งไว้ คือ “การทรงสถิตของพระเจ้าจะได้รับการฟื้นฟูได้อย่างไร?”
- เลวีนิติเป็นแกนกลางของเบญจบรรณ (ดูการวิเคราะห์โครงสร้างใน “บทนำเบญจบรรณของโมเสส”) แกนกลางของเลวีนิติคือวันลบมลทินบาป (บทที่ 16-17) สิ่งนี้แสดงว่างานเขียนของโมเสสชี้ไปยังพระราชกิจการลบมลทินบาปของพระเยซูคริสต์

การวิเคราะห์โครงสร้าง

เลวีนิติ 1:1

(อ้างอิง: The Bible Project) บทที่ 1-7 พิธีกรรม: เครื่องบูชา บทที่ 8-10 ปุโรหิต: การแต่งตั้ง บทที่ 11-15 ความสะอาด: พิธีกรรม บทที่ 16-17 วันลบลมทินบาป บทที่ 18-20 ความสะอาด: พิธีกรรม บทที่ 21-22 ปุโรหิต: การแต่งตั้ง บทที่ 23-25 พิธีกรรม: เครื่องบูชา บทที่ 26-27 (บทสรุป) สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องเลวีนิติ)

บทที่ 1-7 ระบบเครื่องบูชา: วันนี้เราจะประยุกต์ใช้อย่างไร บทที่ 8-10 พิธีสถาปนาปุโรหิต: ผู้เชื่อในวันนี้เป็นปุโรหิต บทที่ 11-15 สิ่งเป็นมลทินและสิ่งสะอาด: วันนี้ยังต้องประยุกต์ใช้หรือไม่ บทที่ 16-17 วันลบลมทินบาป: จงชำระพลับพลาที่พระเจ้าทรงประทับให้สะอาด บทที่ 18-20 ความสะอาดทางศีลธรรม: จงดำเนินชีวิตประจำวันที่ถูกแยกไว้ บทที่ 21-22 คุณสมบัติของปุโรหิต: มาตรฐานสูงที่เรียกร้องจากปุโรหิต บทที่ 23-25 เทศกาล: จงมองดูแผนการไถ่ของพระเจ้า บทที่ 26-27 บทส่งท้าย: พระพร คำสาปแช่ง และคำปฏิญาณ บทที่ 1-7 ระบบเครื่องบูชา: วันนี้เราจะประยุกต์ใช้อย่างไร

ศึกษาตัวบท

เลวีนิติ 1:1

(1) เครื่องบูชาห้าประเภท: เน้นบทบาทของผู้นำสักการ (บท 1-5)

พระเจ้าทรงเรียกโมเสสจาก ‘เต็นท์นัดพบ’ และตรัสแก่เขา (1:1) ในอพยพ 40:34 โมเสสเข้าเต็นท์ไม่ได้เพราะพระสิริ (เทียบการตรัสที่ซีนายใน 7:38; 25:1; 26:46; 27:34)

เครื่องเผาบูชามีนัยว่า ‘ชำระค่าไถ่’ และชี้ถึงพระเยซูผู้ทรงเป็นค่าไถ่แทนเรา (มก 10:45; อฟ 5:2; 1ปต 1:18-19)

เครื่องสันติบูชาจบด้วยการที่พระเจ้า—ในส่วนนิมิต—ปุโรหิต ผู้นำสักการ

และครอบครัวหรือมิตรสหายร่วมรับประทานด้วยความยินดี จึงเตือนถึงพระกระยาหารมื้อสุดท้าย (อพย 20:24)

ในเครื่องบูชาลบล้างบาป การทาเลือดชำระแท่นหรือหีบพันธสัญญาที่มลทินเพราะบาป

และรับรองการยกโทษแก่ผู้นำสักการ (4:26, 31, 35; 5:10, 13) เครื่องเผาบูชาเกี่ยวกับการระงับพระพิโรธ

เครื่องบูชาชดใช้เกี่ยวกับการคืนสิ่งที่เสียหาย ส่วนเครื่องบูชาลบล้างบาปเน้นการชำระ

กฎเครื่องบูชาลบล้างบาปจัดทำไว้เป็นพิเศษแก่คนยากจนด้วย (5:7, 11) แสดงความอุดมแห่งการยกโทษ

เครื่องบูชาชดใช้เน้นการชดเชย ทำให้เห็นผลทางสังคมของบาป และสอนว่าบาปทุกอย่างเป็นบาปต่อพระเจ้า

<เครื่องบูชาห้าประเภท>

(2) วิธีถวายเครื่องบูชา: เน้นบทบาทของปุโรหิต (บท 6-7)

เรียงตามความถี่ในการถวาย ได้แก่ เครื่องเผาบูชา ธัญบูชา เครื่องบูชาลบล้างบาป เครื่องบูชาชดใช้ และเครื่องสันติบูชา

<วิธีถวายเครื่องบูชาห้าประเภท>

คำสั่งส่วนใหญ่เริ่มว่าให้แก่อารอนและบุตร (6:9, 14, 20, 25) และสนใจว่าใครรับประทานเนื้อที่ถวายและที่ใด ยกเว้น 7:23, 29 ซึ่งตรัสแก่ชนอิสราเอล

ห้ามรับประทานไขมันของโค แกะ หรือแพะ เพราะเป็นของพระเจ้า (7:23, 25)

และห้ามรับประทานเลือดทุกชนิดเด็ดขาด (7:27; 17:10)

ปุโรหิตได้รับส่วนจากเครื่องบูชาแต่ละชนิด (6:26; 7:6-10) ได้แก่น้ำมันที่โบกถวายและขาหลังที่ยกถวาย

เครื่องบูชาทุกชนิดถวายพร้อมธัญพืชหรือขนมปังและเหล้าองุ่น (กตว 15:1-10) เป็นภาพการต้อนรับแขกผู้ทรงเกียรติ
จึงสื่อการถวายตัว (Gordon Wenham)

(3) ประเด็นที่ต้องจดจำ

เครื่องบูชาไม่ใช่เงื่อนไขซื้อความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่มีคำประกาศการยกโทษ

เครื่องบูชาไม่ใช่วิธีทำตนให้บริสุทธิ์จากศูนย์ แต่เป็นวิธีรักษาชีวิตในความบริสุทธิ์ภายใต้พันธสัญญา

ผู้เป็นมลทินรับประทานเนื้อเครื่องบูชาไม่ได้ (7:19) พันธสัญญาใหม่ก็สั่งให้ตรวจสอบตนเมื่อร่วมพระกระยาหาร (1คร 11:28)

พระเจ้าทรงเรียกร้องการเชื่อฟังอย่างเคร่งครัดในขั้นตอนและวิธีนิตการ

และทรงรับเครื่องบูชาที่ถวายตามพระดำรัสด้วยความพอพระทัย (1:3-4; 7:18)

ระบบเครื่องบูชาไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปที่จิตใจและวางแผนไว้ (กตว 15:27-31)

แม้บาปที่ทำโดยไม่รู้ เมื่อรู้แล้วก็ต้องสารภาพ (5:5) ทั้งหมดนี้เตรียมเราให้เข้าใจพระคริสต์ ผู้ทรงทำให้การยกโทษ
การชำระ การคืนดี และการถวายตัวสำเร็จอย่างสมบูรณ์

การประยุกต์

เลวีนิติ 1:1

(1) จงค้นพบความหมายการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูในระบบเครื่องบูชา

พระเยซูทรงแบกบาปของเราและสิ้นพระชนม์แทนเพื่อไถ่บาปทั้งหมด พระองค์คือ

‘พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป’ (ยน 1:29)

พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตและทำเครื่องบูชาทั้งหมดเพื่อเรา ทรงลบมลทิน คืนดีกับพระเจ้า ชดใช้ทุกสิ่ง
และทำให้เราเชื่อฟังกับถวายตัวโดยสมัครใจ

พระองค์ทรงยุติเครื่องบูชาที่ต้องถวายซ้ำในพันธสัญญาเดิมด้วยการถวายครั้งเดียว (ฮบ 7:27; 10:9)

พระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาล้ำค่าสูงสุดที่พระบิดาพอพระทัย (1:3; มธ 3:17) การลบล้างบาปจึงสมบูรณ์

การถวายอิสอัคในปฐมกาล 22 ชี้ทั้งความเป็นพระบุตรและการยอมถวายพระองค์โดยสมัครใจ

(2) จงถวายเครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญและการเชื้อฟุ้ง

คำสอนเลวีนิติมีประโยชน์อย่างไรแก่เราในปัจจุบัน?

- ☐ ทำให้ตระหนักความร้ายแรงของบาปและพระคุณแห่งการทรงสถิตของพระเจ้า
- ☐ ทำให้เข้าใจความหมายการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูอย่างลึกซึ้งและชัดเจน
- ☐ ทำให้เข้าใจพระประสงค์และถวาย ‘เครื่องบูชา’ ที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากเราในวันนี้อย่างถูกต้อง

‘โดยพระเยซู ให้เราถวายเครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญเสมอ คือผลจากกริรมฝีปากที่ประกาศพระนาม

และอย่าลืมหาคำดีกับแบ่งปัน เพราะพระเจ้าพอพระทัยเครื่องบูชาเช่นนี้’ (ฮบ 13:15-16)

‘พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเมตตาพระเจ้า จงถวายตัวเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และพอพระทัย ซึ่งเป็นการนมัสการฝ่ายวิญญาณ’ (รม 12:1)

การรักพระเจ้าด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนตน

ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาทั้งหมด (มก 12:33)

จงถวายคำขอบพระคุณเสมอสำหรับพระคุณช่วยให้รอด และดำเนินชีวิตบริสุทธิ์โดยถวายกายแด่พระเจ้าและเชื้อฟุ้งพระ
วณะ

บท 8-10 พิธีแต่งตั้งปุโรหิต: ธรรมิกชนในวันนี้เป็นปุโรหิต

การประยุกต์ทั้งหมดจึงไม่ใช่กลับไปถวายสัตว์ แต่ดำเนินจากเครื่องบูชาสำเร็จของพระคริสต์ด้วยความรักและการเชื้อฟุ้ง

ศึกษาตัวบท

เลวีนิติ 1:1

(1) การแต่งตั้งอาโรนและบุตรเป็นปุโรหิต (บท 8)

อพยพ 29 ให้ระเบียบพิธีไว้แล้ว ส่วนเลวีนิติ 8 บันทึกการปฏิบัติจริง แม้อาโรนล้มเหลวในเหตุการณ์ลูกวัวทอง

พระเจ้าทรงยกโทษและตั้งเขาผ่านการเป็นคนกลางของโมเสส

ตามพระบัญชา มีการเตรียมเสื้อปุโรหิต น้ำมันเจิม โคหนุม แกะผู้สองตัว และขนมปังไร้เชื้อ

แล้วประชุมชุมนุมที่ทางเข้าเต็นท์ (ข้อ 2-4)

โมเสสชำระอาโรนกับบุตรด้วยน้ำ และสวมเสื้อชั้นใน สายรัด เสื้อคลุม เอโฟด แผ่นอก และผ้าโพกศีรษะ (ข้อ 6-7; อพย
28; 39)

โมเสสเจิมพลับพลาทุกสิ่งของทั้งหมด แล้วเทน้ำมันบนศีรษะอาโรนเพื่อแยกให้บริสุทธิ์ ส่วนบุตรได้รับเสื้อ สายรัด
และหมวก (ข้อ 10-13; อพย 30:25-30)

‘เราจะชำระเต็นท์ แทน อาโรน และบุตรให้บริสุทธิ์ เพื่อรับใช้เราเป็นปุโรหิต’ (อพย 29:44)

สำหรับเครื่องบูชาลบบ้างบาป อาโรนกับบุตรวางมือบนโค โมเสสฆ่าและทาเลือดที่เชิงนอนเพื่อชำระเต็นท์ เทเลือดที่ฐาน และเผาไขมันกับไต ส่วนหนึ่ง เนื้ และมูลเผาออกค่าย (ข้อ 15-17)

แกะเครื่องเผาบูชาได้รับการวางมือ เลือดประพรมรอบเต็นท์ และเผาทั้งตัว (ข้อ 18-21; อพย 29:18)

แกะแห่งการแต่งตั้งได้รับการวางมือ เลือดทาที่ตึ่งหูขวา นิ้วหัวแม่มือขวา และนิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของอาโรนกับบุตร สื่อว่าการฟัง การทำ และการเดินถูกชำระ แล้วประพรมรอบเต็นท์

โมเสสประพรมน้ำมันเจิมกับเลือดบนอาโรน บุตร และเสื้อผ้า พวกเขาได้รับประทานเนื้อกับขนมปังที่ทางเข้าเต็นท์ (ข้อ 30-31)

พิธีดำเนินเจ็ดวัน ระหว่างนั้นต้องอยู่ในเต็นท์และรักษาพระบัญชาเพื่อไม่ตาย วลี ‘ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส’ ซ้ำหกครั้ง เน้นการเชื่อฟัง (ข้อ 10, 13, 17, 21, 29, 36)

(2) เครื่องบูชาครั้งแรกของอาโรน (บท 9)

วันที่แปด โมเสสสั่งอาโรนถวายโคหนุ่มเป็นเครื่องบูชาลบบ้างบาปและแกะเป็นเครื่องเผาบูชาสำหรับ

รับตน ส่วนอิสราเอลนำแพะ โค ลูกแกะ ไก่ และธัญบูชา เพราะพระสิริจะปรากฏ (ข้อ 1-6)

อาโรนทำตามโมเสส ถวายเครื่องบูชาลบบ้างบาปและเครื่องเผาบูชาสำหรับตนก่อน (ข้อ 8-14)

จากนั้นถวายของประชาชน ได้แก่เครื่องบูชาลบบ้างบาป เครื่องเผาบูชา ธัญบูชา และสันติบูชา ตามพระบัญชา (ข้อ 15-21)

อาโรนยกมืออวยพรประชาชนและลงจากเต็นท์ แล้วโมเสสกับอาโรนเข้าเต็นท์ ออกมาอวยพร

พระสิริปรากฏและไฟจากพระยาห์เวห์เผาเครื่องบูชา ประชาชนร้องและกราบ (ข้อ 22-24)

ไฟที่พระเจ้าประทานรับรองการแต่งตั้งและเครื่องบูชาตามพระวจนะ ไม่ใช่ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์

(3) การตายของบุตรอาโรน (บท 10)

หลังเครื่องบูชาครั้งแรก นาดับกับอาปีฮูนา ‘ไฟอื่นที่พระองค์มิได้ทรงบัญชา’ มาถวายเครื่องหอม

ไฟจากพระพักตร์จึงเผาผลาญ และเขาตายต่อพระพักตร์ (ข้อ 1-2)

พระเจ้าตรัสผ่านโมเสสว่า ‘ในบรรดาผู้เข้าใกล้เรา เราจะสำแดงความบริสุทธิ์

และต่อประชาชนทั้งปวงเราจะได้รับพระเกียรติ’ อาโรนนิ่งเงียบ (ข้อ 3)

‘ยิ่งมนุษย์เข้าใกล้พระเจ้าเท่าใด ยิ่งต้องระวังพระองค์ผู้บริสุทธิ์และพระสิริมากเท่านั้น’ (Gordon Wenham)

โมเสสห้ามอาโรน เอลาซาร์ และอิธามาร์แสดงการไว้วางใจแบบปกติ มิฉะนั้นจะตาย

แต่ให้อิสราเอลคร่ำครวญเพราะไฟแห่งการพิพากษา พวกเขาต้องเศร้าเพราะละเมิดพระวจนะ ไม่ใช่เพียงสูญเสียญาติ

พระยาห์เวห์ตรัสตรงแก่อาโรนว่า บุโรหิตห้ามดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเมื่อเข้าเฝ้า เพื่อแยกบริสุทธิ์กับสามัญมลทินกับสะอาด และสอนกฎทั้งหมด (ข้อ 8-11)

ข้อความไม่ได้กล่าวแน่วแน่ว่านาคกับอาปีฮูมา อาจเป็นกฎเพิ่มเติมหรือห้ามใช้เหล้าปลอมในงานศพ แต่จุดสำคัญคือบุโรหิตต้องมีสติแยกแยะ

โมเสสถ่ายทอดคำสั่งเรื่องส่วนธัญบูชาที่เหลือ ให้กินแบบไร้เชื้อข้างแท่น เพราะบริสุทธิ์ และให้กินนอกกับขาหลังของสันติบูชา

โมเสสโกรธเมื่อพบว่าเนื้อเครื่องบูชาลบบ้างบาปถูกเผาแทนกิน แต่ยอมรับคำอธิบายของอาโรน (ข้อ 16-20)

คำอธิบายของอาโรนแสดงความถ่อมและแรงใจดี อาจเห็นว่าตนยังไม่เหมาะสมของบริสุทธิ์ท่ามกลางการพิพากษา

โมเสสยอมรับการใช้ธรรมบัญญัติด้วยความเมตตา แสดงว่ากฎของพระเจ้ามีพระเมตตาเป็นราก ไม่ใช่พิธีไร้หัวใจ เรื่องทั้งสามบทผูกพระคุณ การเป็นคนกลาง ความบริสุทธิ์ และการเชื่อฟังเข้าด้วยกัน

บุโรหิตไม่ได้สร้างสิทธิ์เข้าใกล้เอง แต่รับการชำระ เลือด น้ำมัน เลือด และพระบัญชาจากพระเจ้า

การประยุกต์

เลวีนิติ 1:1

(1) พิธีแต่งตั้งบุโรหิตแสดงพระเยซู

☐ อาโรนต้องถวายเครื่องบูชาเพื่อบาปตน แต่พระเยซูไม่ต้อง เพราะทรงไร้บาปและถวายพระองค์ครั้งเดียว (ฮบ 4:14-5:9; 7:27; 10:5-10)

☐ อาโรนแทนความตายของบุตรไม่ได้ แต่พระเยซูทรงถูกไฟพิพากษา ‘เผาผลาญ’ แทนเราในฐานะเครื่องเผาบูชา ทางเลือกคือพระองค์สิ้นพระชนม์แทนหรือเรารับโทษเอง

☐ โมเสสผู้เป็นคนกลางชี้ถึงพระเยซูมหาบุโรหิตแท้ ผู้ทรงทำเราเป็นอาณาจักรบุโรหิต (วว 1:6; 5:10)

(2) พระเจ้าผู้ทรงฟื้นอำนาจรับใช้

พระเจ้าทรงชำระ ยกโทษ และแยกอาโรนผู้เคยกบฏให้เป็นมหาบุโรหิต

อาโรนได้รับการยอมรับไม่ใช่เพราะผลงาน แต่ผ่านการเป็นคนกลางของโมเสสและการไถ่ด้วยเครื่องบูชา

พระเจ้าทรงเรียกร้องการเชื่อฟังพิเศษจากผู้รับใช้ใกล้พระองค์

เช่นเดียวกัน พระองค์ทรงชำระเราผู้เป็นคนบาปกบฏด้วยการเป็นคนกลางและพระโลหิตพระคริสต์ และตั้งเป็นบุโรหิต (วว 5:9-10)

(3) จงเป็นธรรมิกชนผู้สำแดงความบริสุทธิ์พระเจ้า

เป้าหมายการตั้งปุโรหิตคือให้พระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางอิสราเอล พระสิริชำระเต็นท์ แห่น และผู้รับใช้ และให้ประชาชนรู้ว่าพระองค์ทรงนำออกจากอียิปต์เพื่ออยู่ด้วย (อพย 29:43-46)

อิสราเอลถูกเรียกเป็นกรรมสิทธิ์ อาณาจักรปุโรหิต และชนชาติบริสุทธิ์ เมื่อฟังพระสุรเสียงและรักษาพันธสัญญา (อพย 19:5-6)

พระนามพระบิดาได้รับการยกย่องว่าบริสุทธิ์ผ่านชีวิตบริสุทธิ์ของธรรมิกชนผู้เข้าใกล้พระองค์

เมื่อได้รับอาณาจักรที่ไม่สิ้นคลอน จงขอบพระคุณและปรนนิบัติด้วยความเคารพยำเกรง เพราะพระเจ้าของเราเป็นไฟที่เผาผลาญ (ฮบ 12:28-29)

บท 11-15 เรื่องมลทินกับความสะอาดถามต่อว่า กฎเหล่านี้ประยุกต์วันนี้อย่างไร

ศึกษาตัวบท

เลวีนิติ 1:1

บท 11-15 ให้ภูมิหลังที่จำเป็นต่อความหมายของวันสัปดาห์ใน 16:16

(1) สิ่งมลทินและสะอาด สัตว์ที่กินได้และกินไม่ได้ (บท 11)

ปุโรหิตต้องแยกสิ่งบริสุทธิ์กับสามัญ และสิ่งมลทินกับสะอาด (10:10; 11:1, 47)

การแตะซากสัตว์บกทำให้เป็นมลทินถึงเย็น ผู้ยกซากต้องซักเสื้อผ้า ส่วนสัตว์เลื้อยคลานทำภาชนะ เสื้อ และอาหารเป็นมลทิน ภาชนะดินต้องทุบ เตาหรือเตาไฟต้องทำลาย แต่น้ำพุและเมล็ดแห้งไม่เป็นมลทิน

แม้สัตว์สะอาดที่ตายเอง ผู้แตะเป็นมลทินถึงเย็น และผู้กินต้องซักเสื้อผ้า

อย่าทำตนเป็นมลทินด้วยสัตว์เลื้อยคลาน ‘เพราะเราบริสุทธิ์ จงแยกตนและบริสุทธิ์’ (11:43-45; 20:25-26)

นี่เป็นแก่นเลวีนิติ

หลักการแยกสัตว์มีหลายแนว: สุขอนามัย พิธีกรรมต่อต้านศาสนาต่างชาติ สัญลักษณ์ นิตินี้ที่พระเจ้าทรงกำหนด และความครบถ้วนตามแบบสิ่งทรงสร้าง

ไม่มีแนวเดียวอธิบายหมด แต่ทุกมื่อเตือนอิสราเอลว่าพวกเขาเป็นประชากรที่ทรงเลือกและต้องเชื่อฟัง

(2) มลทินจากการคลอذبบุตร (บท 12)

การคลอذبไม่ได้เป็นบาป แต่เลือดและการสูญเสียของเหลวเกี่ยวข้องกับความตายและความไม่ครบถ้วน จึงเกิดมลทินพิธีกรรม

หลังคลอذبหญิงต้องผ่านเวลาชำระ แล้วถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องบูชาล้างบาป คนยากจนถวายคู่นกได้ ดังที่มารีย์ถวาย (ลก 2:22-24)

กฎไม่ได้ลดคุณค่ามารดาหรือเด็ก แต่ปกป้องการเข้าใกล้พลับพลาและชี้ว่าชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดต้องการการชำระ

(3) กฎเรื่อง ‘ซารัท’ หรือโรคผิวหนังและเชื้อรา (บท 13-14)

บท 13 กล่าวการตรวจผิวหนัง เสื้อผ้า และหนังโดยปุโรหิต พร้อมกักเจ็ดวัน ตรวจซ้ำ ประกาศสะอาดหรือมลทิน และให้ผู้ป่วยอยู่นอกค่าย

ซารัทไม่จำกัดโรคเรื้อรังสมัยใหม่ แต่รวมความผิดปกติเรื้อรังที่ทำให้ความครบถ้วนของร่างกายหรือสิ่งของเสื่อม
เสื้อผ้าหรือหนังที่มีรอยเขียวแดงถูกกัก ชัก ตรวจซ้ำ และเผาหรือฉีกส่วนเสียตามผลการแพร่

เหตุที่เป็นมลทินคืออยู่ห่างสภาพครบถ้วนเป็นเวลานาน ผู้มีโรคหนักจึงเข้าใกล้สถานบริสุทธิ์ไม่ได้ชั่วคราว

บท 14 ให้พิธีล้างหาย ปุโรหิตออกนอกค่ายตรวจ ไข่นกสะอาดสองตัว ไม้สนสีดาร์ ด้ายแดง และต้นหุสบ
ประพรมเลือดเจ็ดครั้ง ปลอยนกอีกตัว แล้วโกน อาบ และซักเสื้อ

วันที่เจ็ดโกนและชำระอีก วันที่แปดถวายเครื่องบูชาชดใช้ ทาเลือดที่หูขวา นิ้วหัวแม่มือและเท้าขวา

ประพรมน้ำมันเจ็ดครั้งและทาทัບเลือด แล้วถวายเครื่องบูชาอื่น คนจนไข่นกแทนแกะได้

ปุโรหิตไม่ได้รับรักษาโรค เขาตรวจและประกาศ การทำให้เกิดโรคและการรักษาอยู่ในพระหัตถ์พระเจ้า (กตว 12:9; ฉธบ 32:39)

บ้านในคานาอันที่มีเชื้อราต้องว่างของ ปิดเจ็ดวัน ขูดหรือเปลี่ยนหิน หากกลับมาและแพร่ต้องรื้อทั้งนอกเมือง
แต่ถ้าไม่แพร่ก็ชำระด้วยพิธีนกสองตัว (4) มลทินจากสิ่งไหลของร่างกาย (บท 15)

สิ่งไหลผิดปกติของชายทำที่นอน ที่นั่ง ร่างกาย น้ำลาย และสิ่งที่แตะเป็นมลทิน ผู้สัมผัสต้องอาบและซักเสื้อ

ภาชนะดินต้องทุบ เมื่อหาย ให้นับเจ็ดวัน ชำระเสื้อกับกาย และวันที่แปดถวายนกสองตัว

ส่วนการล้างน้ำกามทำให้เป็นมลทินถึงเย็นแต่ไม่เรียกเครื่องบูชา หญิงมีประจำเดือนเป็นมลทินเจ็ดวัน

ที่นอนและที่นั่งเป็นมลทิน ผู้สัมผัสต้องชำระ การร่วมเพศในช่วงนั้นทำชายเป็นมลทินเจ็ดวัน

สิ่งไหลนอกช่วงปกติทำให้เป็นมลทินตลอดระยะ (เทียบหญิงโลหิตตก มก 5:25) เมื่อหาย

นับเจ็ดวันและวันที่แปดถวายนกเป็นเครื่องบูชาล้างบาปกับเผ่าบูชา เป้าหมายคือแยกอิสราเอลจากมลทิน

เพื่อไม่ทำพลับพลาท่ามกลางเขาเป็นมลทินและตาย (15:31) กฎเหล่านี้ยังจำกัดเพศสัมพันธ์ที่ไร้การควบคุมและฝึกการย

ำเกรงต่อกาย ชีวิต และการทรงสถิต

การประยุกต์

เลวีนิติ 1:1

(1) แก่นแท้ของมลทินคืออะไร?

มลทินเป็นสัญลักษณ์บาป คำสั่งให้รังเกียจสิ่งมลทิน (11:11) สอนให้เกลียดความชั่ว (รม 12:9)

และการแพร่ของมลทินแสดงอำนาจแพร่ของบาป

ถ้ามลทินเกี่ยวกับการหลุดจากสภาพเดิม การไหลของเลือดที่สื่อความตาย และการออกนอกความครบถ้วน บาบก็มีลักษณะคล้ายกัน

ความสะอาดสัมพันธ์กับชีวิต ความครบถ้วน ภาวะปกติ และความสอดคล้อง ส่วนมลทินสัมพันธ์กับความตาย โรค การบิดเบี้ยว และความผิดแบบ

กฎมลทินเป็นเงาหรือแบบของผลบาปและการแกร้ง ผู้เป็นมลทินถึงเย็นกลับสะอาดตามเวลา หรือผ่านเครื่องบูชา การหายทางกายกับการประกาศสะอาดเป็นคนละชั้น

กฎมองไปวันที่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดพ้นความเสื่อม (รม 8:21-22) แม้สัตว์ได้พักวันสะบาโต (อพย 20:10)

การรักษาของพระเยซูในพระกิตติคุณพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงชำระมลทินและบาป เช่นทรงแตะและรักษาคนโรคเรื้อน (มก 1:41)

(2) จงเข้าใจมลทิน ความสะอาด และความบริสุทธิ์: พลัปลาอยู่กลางค่าย บุโรหิตเข้าใกล้ที่สุด อิสราเอลอยู่ในค่าย คนต่างชาติอยู่นอก โดยเครื่องบูชาสะอาดเข้าหาพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

กฎเหล่านี้เป็นกฎนิรันดร์ในรูปเดิมหรือไม่? พันธสัญญาใหม่เรียกเราเองเป็นเครื่องบูชามีชีวิตบริสุทธิ์ (รม 12:1)

พระเยซูและอัครทูตสอนเรื่องอาหารว่า สิ่งจากภายนอกไม่ทำใจเป็นมลทิน อาหารทุกอย่างสะอาด

พระเจ้าทรงชำระคนต่างชาติ และสิ่งทรงสร้างรับด้วยขอบพระคุณ (มก 7; กจ 10; 15; รม 14; คส 2; 1ทธ 4; 1คร 10)

ดังนั้นกฎอาหารไม่ผูกพันเป็นเงื่อนไขพันธสัญญาใหม่ แต่หลักความบริสุทธิ์ ความรัก และไม่ทำพี่น้องสะดุดยังใช้

วันหนึ่งเส้นแบ่งอาหารและเชื้อชาติถูกทำลาย พระสิริเต็มโลก และแนวพื้นที่กับเวลาบริสุทธิ์ถึงความสมบูรณ์ แม้ความแตกต่างพระเจ้าผู้สร้างกับสิ่งทรงสร้างยังคง

(3) จงดำเนินชีวิตแยกบริสุทธิ์ในโลกนี้

พระประสงค์พระเจ้าคือการชำระเราให้บริสุทธิ์ (1ธส 4:3) จงอยู่ห่างบาป

มุ่งความครบถ้วนทางศีลธรรม (มธ 5:48) และละทิ้งความชั่วทุกรูปแบบ (1ธส 5:22)

จงมีสติและหวังการเสด็จกลับของพระคริสต์ (1ปต 1:13, 16)

สิ่งมลทินเข้าเมืองสวรรค์ไม่ได้ (วิว 21:27) หากไม่มีความบริสุทธิ์จะไม่เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (ฮบ 12:14)

และผู้มีใจบริสุทธิ์จะเห็นพระเจ้า (มธ 5:8)

เพราะเราเป็นพระวิหารพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ จงออกจากมลทินและชำระตนจากความสกปรกของกายกับวิญญาณ ทำความบริสุทธิ์ให้ครบด้วยความยำเกรง (2คร 6:16-7:1)

บท 16-17 วันลบมลทิน: จงชำระพลัปลาที่พระเจ้าทรงประทับ

ความหวังความบริสุทธิ์ไม่วางบนการหลีกมลทินด้วยกำลังตน
แต่บนพระคริสต์ผู้ทรงแตะคนมลทินโดยไม่เป็นมลทินและประทานความสะอาด จากพระคุณนั้น
เราจึงรับผิดชอบรักษากาย ชุมชน และการนมัสการให้สมกับการทรงสถิต

ศึกษาตัวบท

เลวีนิติ 1:1

(1) วันลบมลทิน (บท 16)

หลังบุตรอาโรนตาย พระเจ้าตรัสว่าอย่าเข้าหลังม่านทุกเวลา มิฉะนั้นจะตาย
เพราะพระองค์ทรงปรากฏเหนือพระที่นั่งกรุณา (ข้อ 1-2)

ปีละครั้ง มหาปุโรหิตต้องอาบ สวมผ้าลินินเรียบ และถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อบาปตนกับครอบครัว
ก่อนถวายแพะกับแกะเพื่ออิสราเอล รวมสัตว์ห้าตัวเมื่อรวมแพะอาซาเซล
แพะสองตัวจับฉลาก ตัวหนึ่งถวายลบล้างบาป อีกตัวส่งเข้าแดนทุรกันดารหลังชำระห้อง เติ้นท์ และแท่น
อาโรนไขไฟจากแท่นใส่กระถางและเผาเครื่องหอมให้ควันบังพระที่นั่งกรุณา เพื่อไม่เห็นพระสิริโดยตรงและไม่ตาย
ประพรมเลือดโคदानตะวันออกและหน้าพระที่นั่งเจ็ดครั้ง แล้วทำเช่นเดียวด้วยเลือดแพะ
เลือดชำระห้องอภิสุทธิสถานและเติ้นท์จากมลทินกับการละเมิดของอิสราเอล (ข้อ 16)

จากนั้นทาเลือดโคกับแพะที่เชิงนอนและประพรมเจ็ดครั้ง เพื่อชำระแท่นจากมลทินประชาชน
เหนือแพะอาซาเซล อาโรนวางสองมือ สารภาพความผิดและการละเมิดทั้งหมด โอบบาปสู่หัวแพะ แล้วส่งไปยัง
‘แผ่นดินที่ถูกตัดขาด’

ผู้พาแพะต้องชักเลือดและอาบก้อนกลับค่าย แพะเป็นภาพบาปถูกนำห่างออกไป
คำว่าอาซาเซลอาจหมายถึงสถานที่พินาศในถิ่นทุรกันดาร หรือในประเพณีบางสายเป็นชื่อวิญญาณชั่ว
แต่ข้อความเน้นการกำจัดบาป ไม่ใช่ถวายเป็นเครื่องบูชา

วันที่สิบเดือนเจ็ด ประชาชนต้องถืออดอาหาร และหยุดงาน เป็นสะบาโตแห่งสะบาโต
‘ในวันนี้จะลบมลทินเพื่อชำระท่านจากบาปทั้งหมดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์’ (ข้อ 30)

พิธีทำปีละครั้งสำหรับบาปทั้งหมด เพราะมลทินแพร่และสะสมในสถานที่ทรงสถิต
เป้าหมายหลักคือชำระสถานบริสุทธิ์ซึ่งมลทินเพราะบาปของประชาชน (16:16, 19; 15:31)
เป้าหมายรองแต่สัมพันธ์กันคือการลบมลทินและยกโทษอิสราเอล (ข้อ 30)

(2) กฎการฆ่าสัตว์และเลือด (บท 17)

บท 17 เป็นสะพานระหว่างพิธีนรมัสการบท 1-16 กับความบริสุทธิ์ชีวิตส่วนตัวบท 18-25

ประชาชนห้ามฆ่าสัตว์เลี้ยงนอกลัพพลาในยุคถิ่นทุรกันดาร และต้องเทเลือดก่อนกิน

หากต้องการกินสัตว์สะอาด ต้องนำเป็นสันติบูชาที่เต็นท์ก่อน จึงรับเนื้อส่วนตนกลับไปกิน

กฎป้องกันการถวายแก่ ‘แพะผี’ หรือเทพถิ่นทุรกันดาร และประกาศว่าชีวิตสัตว์เป็นของพระเจ้า

ผู้ละเมิดจะ ‘ถูกตัดออกจากประชาชน’ ซึ่งน่าจะหมายพระเจ้าทรงลงโทษโดยตรงตามเวลา

มากกว่าการประหารโดยศาลทุกกรณี

ห้ามกินเลือดทุกชนิด เพราะชีวิตเนื้อหนังอยู่ในเลือด (ข้อ 11, 14; ปฐก 9:4)

พระเจ้าตรัสว่า ‘เราให้เลือดแก่ท่านบนแท่นเพื่อทำการลบมลทินสำหรับชีวิต’

เลือดจึงลบมลทินได้เพราะชีวิตถูกถวายแทน (ฮบ 9:22)

สัตว์ป่าที่ล่ามีเพียงกฎเทเลือดและกลบดิน ไม่ต้องนำมาฆ่าที่เต็นท์

ผู้กินสัตว์ตายเองหรือถูกฉีกต้องซักเสื้อผ้า และเป็นมลทินถึงเย็น มิฉะนั้นรับความผิด

กฎเรื่องเลือดและวันลบมลทินใช้กับคนต่างด้าวพำนักด้วย แสดงมาตรฐานเดียวต่อการทรงสถิตและชีวิต

การประยุกต์

เลวีนิติ 1:1

(1) วันลบมลทินเป็นแบบของวันที่บาปเราถูกชำระ

เบื้องแรกชี้ถึงพระเยซูผู้ทรงแบกบาปออกนอกประตูล และต่อไปถึงวันใหม่เมื่อเสด็จกลับและธรรมิกชนเป็นอิสระจากบาปทั้งหมด

พิธีเผยหลักความรอด: ต้องมีคนกลางรับบาป การแทนที่ การโอนความผิด และการนำบาปห่างไกล (สดด 103:12)

พระคริสต์ทรงยิ่งกว่ามหาปุโรหิตเดิม เพราะไม่ต้องถวายเพื่อบาปตน แต่ถวายพระองค์ครั้งเดียว (ฮบ 7:27)

พระองค์ไม่ได้เข้าด้วยเลือดแพะหรือโค แต่ด้วยพระโลหิตตน ทำการไถ่บาปครั้งเดียว (ฮบ 9:12)

บัดนี้เราตามมหาปุโรหิตแท้เข้าสู่สถานบริสุทธิ์ด้วยความมั่นใจผ่านพระโลหิต

และเข้าใกล้พระที่นั่งพระคุณเพื่อรับเมตตาด้วยความช่วยเหลือ (ฮบ 10:19; 4:16)

(2) เราได้รับชีวิตโดยรับพระโลหิตพระคริสต์

คำห้ามกินเลือดยังผูกพันเป็นเงื่อนไขความรอดหรือไม่? คริสตจักรยุคต้นบางส่วนรักษา

แต่พันธสัญญาใหม่ไม่ผูกเพื่อความรอด แม้ควรคำนึงถึงมโนธรรมผู้อื่นด้วยความรัก (กจ 15:20)

เลือดเป็นชีวิตและแทนบุคคล (17:14) คำห้ามเลือดเดิมจึงกลับด้านในพันธสัญญาใหม่ เมื่อพระเยซูสั่งให้รับ
'พระโลหิตของพระองค์' คือรับชีวิตและเป็นหนึ่งกับพระองค์ (ยน 6:54)

การเป็นหนึ่งกับพระคริสต์เข้าใจได้ผ่านความเป็นหนึ่งของสถานบริสุทธิ์กับอิสราเอล
เพราะพระองค์ผู้เป็นสถานบริสุทธิ์ทรงบริสุทธิ์ เราจึงถูกชำระในพระองค์

(3) จงรักษากายซึ่งเป็นพระวิหารพระเจ้าให้บริสุทธิ์

พระเจ้าทรงใส่พระทัยอย่างยิ่งต่อการแยกเราไว้บริสุทธิ์

'ท่านเป็นพระวิหารพระเจ้าและพระวิญญาณสถิต หากใครทำลายพระวิหาร พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น
เพราะพระวิหารบริสุทธิ์' (1คร 3:16-17; เทียบ อสค 5:11)

'กายของท่านเป็นพระวิหารพระวิญญาณ ท่านไม่ใช่ของตน เพราะถูกซื้อด้วยราคา จงถวายพระเกียรติด้วยกาย' (1คร
6:19-20) บท 18-20 ความสะอาดด้านศีลธรรม: จงดำเนินชีวิตประจำวันอย่างแยกจากโลก

ศึกษาตัวบท

เลวีนิติ 1:1

(1) อย่าตามชนอียิปต์และคานาอัน (บท 18)

สูตรพันธสัญญา 'เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า' ชำ เตือนการช่วยออกจากอียิปต์

ห้ามทำตามกฎและวิถีของอียิปต์กับคานาอัน แต่รักษากฎหมายของพระเจ้า ผู้ทำจะมีชีวิตโดยสิ่งนั้น (18:3-5)

ห้ามความสัมพันธ์ทางเพศกับญาติใกล้ชิด เพราะเปิด 'ความเปลือย' ของครอบครัวและทำลายระเบียบพันธสัญญา

ห้ามล่วงประเวณีกับภรรยาเพื่อนบ้าน

ห้ามถวายบุตรแก่โมเลค เพราะทำให้พระนามเป็นมลทิน

ห้ามขายร่วมเพศกับชายเหมือนหญิง และห้ามร่วมกับสัตว์ ข้อความถือเป็นสิ่งน่ารังเกียจ ไม่ใช่เพียงพิธีเฉพาะชาติ

ประชาชาติคานาอันทำสิ่งเหล่านี้จนแผ่นดินเป็นมลทินและ 'สำรอก' ผู้อยู่อาศัย

อิสราเอลก็ไม่พ้นพิพากษาหากทำตาม แผ่นดินไม่รับรองความปลอดภัยโดยเชื้อชาติ

(2) จงบริสุทธิ์ในชีวิตประจำวัน (บท 19)

'จงบริสุทธิ์ เพราะเราพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าบริสุทธิ์' เป็นหัวใจของบท

ความบริสุทธิ์รวมเคารพบิดามารดา รักษาสะบาโต และปฏิเสธรูปเคารพ

เมื่อถวายสันติบูชาต้องกินตามเวลา ไม่ทำสิ่งบริสุทธิ์เป็นของสามัญ

อย่าเก็บเกี่ยวจนหมด แต่เหลือมุ้งและผลตกแก่คนจนกับคนต่างด้าว

อย่าขโมย โกหก สาบานเท็จ กดขี่ หรือค้ำค่าจ้างคนงานขามคีน

อย่าแข่งคนหุนหวกหรือวางสิ่งสะดุดคนตาบอด แต่จงยำเกรงพระเจ้า

อย่าล่าเอียงในศาล ไม่เข้าข้างคนจนเพราะจนหรือคนใหญ่เพราะใหญ่

อย่าินทาและอย่ายื่นเหยื่อชีวิตเพื่อนบ้านตักอันตราย

อย่าเกลียดพี่น้องในใจ แต่ตักเตือนตรงเพื่อไม่ร่วมบาป

อย่าแค้นแค้นหรือผูกพยาบาท ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ (19:18)

บท 20 กำหนดโทษต่อการบูชาโมเลค เวทมนตร์ การล่วงประเวณี ความสัมพันธ์ต้องห้าม และความผิดศีลธรรมร้ายแรง เพื่อชำระชุมชน

พระเจ้าทรงแยกอิสราเอลจากประชาชาติ จึงต้องแยกสะอาดกับมลทินและเป็นของพระองค์

การประยุกต์

เลวีนิติ 1:1

(1) กฎศีลธรรมยังใช้ในวันนี้ พันธสัญญาใหม่ห้ามการร่วมประเวณีในครอบครัว (1คร 5:1) การล่วงประเวณี (รม 13:9) การกราบรูป (1คร 10:7) และเพศสัมพันธ์เพศเดียวกัน (รม 1:27; 1คร 6:9) จึงไม่ใช่ข้อห้ามพิธีที่หมดไป

พระคัมภีร์มองบาปทั้งส่วนบุคคลและชุมชน การเพิกเฉยต่อความยุติธรรม การเอาเปรียบ หรือศีลธรรมที่ทำลายผู้อื่นทำทั้งชุมชนเป็นมลทิน เราจึงต้องตักเตือนด้วยความจริง ความรัก และความถ่อม ไม่ใช่เกลียดชังหรือยกตน

ความบริสุทธิ์ไม่จำกัดเพศ แต่รวมค่าจ้าง ความยุติธรรม คำพูด การดูแลคนจน คนต่างด้าว ผู้พิการ เด็ก และผู้สูงอายุ สรุปในคำว่า ‘รักเพื่อนบ้านเหมือนตน’ ซึ่งพระเยซูทรงยืนยัน

บทที่ 19

มีการเอาใจใส่เป็นพิเศษต่อเด็ก คนต่างด้าว ผู้พิการ และผู้สูงอายุ

เลวีนิติ 19:32

มีการคุ้มครองเด็ก (19:29) คนต่างด้าว (19:32-33) ผู้พิการ (19:14) และผู้สูงอายุ

ธรรมิกชนพันธสัญญาใหม่เรียนพระลักษณะและพระประสงค์จากธรรมเนียมปฏิบัติ ว่าพระองค์ทรงรัก เกลียด และเรียกร้องสิ่งใด

(2) ความบริสุทธิ์ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

ความบริสุทธิ์คือการถูกแยกไว้ ไม่ใช่เพียงกิจกรรมที่เรียกว่า ‘ฝ่ายวิญญาณ’

การนบสการแท้ปรากฏในวิธีใช้เงิน จ่ายค่าจ้าง พูดความจริง และตัดสินใจอย่างยุติธรรม

ความรักเพื่อนบ้านไม่ใช่อารมณ์ แต่รวมการไม่แค้น การตักเตือน และการช่วยผู้เปราะบาง

การเคารพคนต่างด้าวมีฐานจากความทรงจำว่าอิสราเอลเคยเป็นคนต่างด้าวในอียิปต์

การเคารพผู้สูงอายุและผู้พิการคือการยำเกรงพระเจ้าผู้ทรงเห็นสิ่งที่มนุษย์มองข้าม

คริสตจักรจึงต้องตรวจว่าระบบและวัฒนธรรมของตนสะท้อนความบริสุทธิ์เช่นนี้หรือไม่

เราไม่ได้รับการยกย่องเพื่อซื้อความรอด แต่เพราะพระเจ้าทรงแยกเราเป็นของพระองค์

พระคุณที่ช่วยให้รอดสร้างชุมชนซึ่งความรัก ความยุติธรรม และความบริสุทธิ์อยู่ร่วมกัน

ศึกษาตัวบท

เลวีนิติ 19:1

บท 21-22 แบ่งทศส่วน ซึ่งแต่ละส่วนจบว่า ‘เราคือพระยาห์เวห์ผู้ชำระเจ้า เขา พวกเขา หรือของบริสุทธิ์ให้บริสุทธิ์’
(21:8, 15, 23; 22:9, 16, 32)

บทที่ 21

(1) การไว้ทุกข์และการสมรสของปุโรหิตทั่วไป

เลวีนิติ 21:1-9

เพราะศพทำให้เป็นมลทิน ปุโรหิตจัดงานศพได้เฉพาะบิดามารดา บุตร พี่น้อง และน้องสาวที่ยังไม่แต่งงาน โทรมโกนศีรษะ
เครา หรือกรีดเนื้อแบบพิธีต่างศาสนา

ห้ามแต่งงานโสเภณีหรือหญิงหย่า เพราะปุโรหิตถวายเครื่องบูชาซึ่งเรียกว่าอาหารของพระเจ้า
ประชาชนจึงต้องถือเขาบริสุทธิ์ และเขาต้องรักษาชีวิตสมกับหน้าที่

(2) การไว้ทุกข์และการสมรสของมหาปุโรหิต—มาตรฐานสูงกว่า

เลวีนิติ 21:10-15

แม้ครอบครัวตาย มหาปุโรหิตห้ามปล่อยผมหรือฉีกเสื้อ และห้ามออกจากสถานบริสุทธิ์ (เทียบ 10:3-7
เมื่อบุตรอาโรนตาย)

ห้ามแต่งงานง่าย หญิงหย่า หรือโสเภณี แต่แต่งงานพรหมจารีในประชาชนเพื่อรักษาสายครอบครัว
กฎนี้ถึงพระเยซูมหาปุโรหิตผู้บริสุทธิ์ แยกจากคนบาป และสัตย์ซื่อสมบูรณ์

(3) ความบกพร่องทางกายที่ขัดขวางหน้าที่ปุโรหิต

เลวีนิติ 21:16-24

ผู้มีตำหนิทางกายห้ามเข้าใกล้เพื่อถวาย ‘อาหารของพระเจ้า’ (ข้อ 17, 21, 23) แต่ยักกินของบริสุทธิ์ได้
กฎสัญลักษณ์เรื่องความครบถ้วนไม่ได้บอกว่าผู้พิการมีคุณค่าน้อยกว่า ในข่าวประเสริฐข้อจำกัดกายและเชื้อชาติหมดไป
ส่วนเราผู้เป็นปุโรหิตต้องรักษาความบริสุทธิ์ทางศีลธรรม

บทที่ 22

(4) สิ่งกีดขวางการรับประทานของบริสุทธิ์

เลวีนิติ 22:1-9

ผู้เป็นมลทินแล้วกินของบริสุทธิ์ต้องรับโทษ จงแยกตนจากของบริสุทธิ์เมื่อมลทิน เพื่อไม่ทำพระนามพระเจ้าเสื่อม (22:2)
ธรรมิกชนพันธสัญญาใหม่ต้องตรวจตนก่อนร่วมพระกระยาหาร (1คร 11:27-29) ไม่ใช่รอจนสมบูรณ์ไร้บาป
แต่สารภาพบาป แยกแยะพระกาย และเข้าร่วมด้วยความเชื่ออย่าเกรง

(5) ผู้ที่รับประทานของบริสุทธิ์ของปุโรหิตได้

เลวีนิติ 22:10-16

แขกหรือลูกจ้างกินของบริสุทธิ์ไม่ได้ แต่คนที่ปุโรหิตซื้อและบุตรที่เกิดในบ้านกินได้
พันธสัญญาใหม่ทำให้เราเป็นครอบครัวของพระเยซูมหาปุโรหิตและให้ร่วมพระกระยาหาร
บุตรสาวที่แต่งงานไปกินไม่ได้ แต่ถ้าเป็นม่ายหรือหย่า ไม่มีบุตร และกลับบ้านบิดา กินได้
แสดงสมาชิกภาพครัวเรือนกำหนดสิทธิ์
ผู้กินโดยไม่รู้ต้องคืนของพร้อมเพิ่มหนึ่งในห้า กฎสอนรับผิดชอบของบริสุทธิ์ แม้ความผิดไม่ตั้งใจ

(6) สัตว์ที่ใช้เป็นเครื่องบูชา

เลวีนิติ 22:17-33

เช่นเดียวกับปุโรหิต สัตว์มีตำหนิไม่อาจเป็น ‘ที่โปรดปราน [ราชอน]’ แต่พระเจ้า (มลค 1:8)
พระดำรัสเมื่อพระเยซูรับบัพติศมาว่า ‘ผู้ที่เราพอใจ’ ชี้ว่าพระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาไร้ตำหนิ
เครื่องสักระใจอาจยอมสัตว์ที่อวัยวะยาวหรือสันผิบบางกรณี แต่เครื่องตามคำปฏิญาณต้องไร้ตำหนิ
เพราะคำมั่นต่อพระเจ้าไม่ควรถวายของด้อย
ห้ามถวายสัตว์ที่อัมพาต ขี้ บด ขาด หรือตัด และห้ามรับสัตว์มีตำหนิจากคนต่างชาติเป็นเครื่องบูชา

ลูกสัตว์ต้องอยู่กับแม่อย่างน้อยเจ็ดวัน และห้ามฆ่าแม่กับลูกวันเดียว สะท้อนพระเมตตาต่อสิ่งทรงสร้าง

เครื่องขอบพระคุณต้องกินวันเดียวและถวายโดยสมัครใจ กฎบวดยคำสัจรักษาศรีพระบัญญัติ ไม่ทำพระนามบริสุทธิเสื่อม เพราะพระองค์ทรงนำออกจากอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้า

การประยุกต์

เลวีนิติ 22:1

(1) จงรู้สิทธิพิเศษที่ประทานแก่ผู้เชื่อ

เราเป็นคนต่างชาติแต่ถูกเรียกเป็นบุตรโอรสผู้เข้าใกล้พระเจ้า

เราได้รับประทานอาหารของพระเจ้า คือมีสามัคคีธรรมบนโต๊ะกับพระองค์ ดังผู้อาวุโสที่ซุนาย

สิทธินี้มาจากการเป็นครอบครัวของพระเยซูคริสต์ผู้ไถ่กู้ ไม่ใช่เชื้อสายหรือผลงาน

(2) จงเข้าใจความรับผิดชอบของผู้เข้าใกล้

ยิ่งได้รับสิทธิมาก ยิ่งต้องตรวจตน แยกแยะสิ่งบริสุทธิ และไม่ทำพระนามเสื่อม

ผู้นำคริสตจักรไม่สูงกว่าพระบัญญัติ แต่ถูกเรียกสู่มาตรฐานชีวิตเข้มข้น

(3) จงถวายสิ่งที่ดีที่สุด

อย่าถวายเวลา ทรัพย์ หรือกำลังที่เหลือใช้แก่พระเจ้า ขณะที่เก็บสิ่งที่ดีที่สุดไว้แก่ตน

พระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาไร้ตำหนิที่พระบิดาพอพระทัย การรับของพระองค์ทำให้การถวายไม่สมบูรณ์ของเราได้รับการชำระ

(4) จงรักษาพระเมตตาควบคุมความบริสุทธิ

กฎเรื่องแม่กับลูกและการดูแลสมาชิกครัวเรือนแสดงว่าความบริสุทธิไม่ใช่ความแข็งแกร่ง

จงปรนนิบัติด้วยความยำเกรง ขอบพระคุณ และความรัก เพราะพระองค์ทรงนำเราออกจากความเป็นทาส

ศึกษาตัวบท

เลวีนิติ 22:1

(1) เทศกาลของพระยาห์เวห์ (บท 23)

บทแบ่งเทศกาลฤดูใบไม้ผลิ—ปัสกา ขนมอบไว้เชื้อ ผลแรก สัปดาห์—และฤดูใบไม้ร่วง—เสียงแตร วันลบลมทิน และเพ็งพัก

เทศกาลเรียกว่า ‘เวลาที่ทรงกำหนด’ เป็นของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่เพียงวันหยุดเกษตร

สะบาโตประจำสัปดาห์เป็นพื้นฐาน จงทำงานหกวันและหยุดประชุมบริสุทธิวันที่เจ็ด
 ปีสกาวันที่สิบสี่เดือนแรกระลึกพระเจ้าทรงผ่านและช่วยจากอียิปต์
 เทศกาลขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันเริ่มวันถัดไป กำจัดเชื้อและระลึกการออกอย่างเร่งด่วน
 วันแรกกับวันที่เจ็ดเป็นการประชุมบริสุทธิและหยุดงานปกติ
 เทศกาลผลแรกนำพ่อนแรกให้ปุโรหิตบอกต่อพระพักตร์ พร้อมเครื่องเผาบูชา ธัญบูชา และเหล้าองุ่น
 ห้ามกินผลผลิตใหม่ก่อนถวายผลแรก แสดงว่าการเก็บเกี่ยวทั้งหมดมาจากพระเจ้า
 นับเจ็ดสัปดาห์เต็มถึงวันที่ห้าสิบ แล้วถวายขนมปังสองก้อนมิเชื้อ เป็นเทศกาลสัปดาห์หรือเพ็นเทคอสต์
 พร้อมถวายสัตว์หลายชนิดและประชุมบริสุทธิ
 ระหว่างเก็บเกี่ยวห้ามเก็บขอบทุ่งหรือผลตก ให้คนจนกับคนต่างด้าว ความยินดีเทศกาลต้องแบ่งปัน
 วันที่หนึ่งเดือนเจ็ดเป็นวันพักและระลึกด้วยเสียงแตร เป็นการเรียกประชุมและเตรียมพบพระเจ้า
 วันที่สิบเป็นวันลบมลทิน ต้องถ่อมตนและหยุดงานอย่างเด็ดขาด
 ผู้ไม่ถ่อมตนหรือทำงานจะถูกตัดออก เพราะการยกโทษไม่แยกจากการกลับใจยำเกรง
 วันที่สิบห้าถึงยี่สิบสองเป็นเทศกาลเพ็งพักเจ็ดวันพร้อมวันที่แปดประชุมพิเศษ
 ประชาชนอยู่เพ็งและถือกึ่งไม่จามเพื่อระลึกว่าพระเจ้าทรงให้อยู่เพ็งหลังจากอียิปต์
 เทศกาลเพ็งพักเป็นเวลายินดีต่อการเก็บเกี่ยวและการทรงเลี้ยงในถิ่นทุรกันดาร
 เทศกาลทั้งเจ็ดจัดความทรงจำ ความหวัง การทำงาน การพัก การกลับใจ และความยินดีรอบพระราชาธิราชพระเจ้า
 (2) ตะเกียง ขนมปัง และการหมิ่นพระนาม (บท 24)
 อิสราเอลต้องนำน้ำมันมะกอกบริสุทธิให้ตะเกียงลุกต่อหน้าพระยาห์เวห์เสมอ
 อาโรนจัดตะเกียงนอมนานตั้งแต่เย็นถึงเช้า เป็นกฎถาวร แสงส่องการทรงสถิตและคำพยาน
 ขนมปังสิบสองก้อนวางสองแถวบนโต๊ะทองทุกสะบาโต พร้อมกำยาน
 เป็นพันธสัญญาวันรันดร์แทนสิบสองเผ่าต่อพระพักตร์
 ขนมปังเป็นส่วนบริสุทธิยิ่งของอาโรนกับบุตร กินในสถานบริสุทธิ
 บุตรหญิงอิสราเอลกับชายอียิปต์ทะเลาะและหมิ่นพระนาม ประชาชนก็เกลียดชังไม่ตัดสินตามอารมณ์
 พระเจ้าทรงสั่งให้พยานวางมือบนศีรษะและชุมชนลงโทษ การหมิ่นพระนามทำลายฐานพันธสัญญา
 คนต่างด้าวกับคนพื้นเมืองอยู่ใต้กฎเดียวกัน

หลัก ‘ตาแทนตา พันแทนพัน’ จำกัดการตอบโต้ให้สมส่วน ไม่อนุญาตการแก้แค้นเกิน

ผู้ฆ่าคนรับโทษถึงชีวิต ผู้ฆ่าสัตว์ชำไซ้ และผู้ทำบาปเจ็บบัณฑิตโทษสมส่วน

(3) ปีสะบาโตและปีเสียงเขาสัตว์ (บท 25)

เมื่อเข้าคานาอัน แผ่นดินต้องพักแก่พระยาห์เวห์ทุกปีที่เจ็ด ห้ามหว่าน ตัดแต่ง และเก็บเพื่อการค้า

สิ่งซึ่งออกเองเป็นอาหารแก่ทุกคน นาย ทาส ลูกจ้าง คนต่างด้าว และสัตว์ แสดงแผ่นดินเป็นพระคุณร่วม

หลังเจ็ดรอบปีสะบาโต คือสี่สิบเก้าปี ให้เป่าเขาสัตว์ในวันลบมลทินปีที่ห้าสิบ ประกาศเสรีภาพ

ปีเสียงเขาสัตว์ให้แต่ละคนกลับทรัพย์สินและครอบครัว ราคาที่ดินจึงคำนวณตามจำนวนผลผลิตจนถึงปีนั้น ไม่ใช่ขายกรรมสิทธิ์ถาวร ‘แผ่นดินเป็นของเรา เจ้าเป็นคนต่างด้าวและผู้พำนักกับเรา’ พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของแท้ หากถามว่าจะกินอะไรปีที่เจ็ด พระเจ้าทรงสัญญาพระพรปีที่หกให้พอสามปี การพักเรียกความเชื่อ บ้านในเมืองมีกำแพงได้คืนได้ภายในปีเดียว แต่ที่ดินชนบทกลับคืนในปีเสียงเขา ส่วนเมืองเลวีมีสิทธิ์ได้เสมอ เมื่อพี่น้องยากจน จงช่วยโดยไม่คิดดอกเบี้ยหรือกำไร เพราะพระเจ้าทรงนำออกจากอียิปต์ ชาวอิสราเอลที่ขายตนเป็นทาสแก่พี่น้องต้องได้รับการปฏิบัติเหมือนลูกจ้างและปล่อยปีเสียงเขา เพราะพวกเขาเป็นผู้รับใช้พระเจ้า ทาสจากประชาชาติอาจเป็นทรัพย์สินตามระบบยุคนั้น แต่กฎหมายจำกัดอำนาจและวางอิสราเอลใต้ความทรงจำการไถ่ อิสราเอลที่ขายตนแก่คนต่างด้าวมีสิทธิ์ให้ญาติไถ่ ราคาตามปีที่เหลือ และห้ามปกครองอย่างโหด ปีเสียงเขาสัตว์ประกาศว่าความยากจน นี่ การสูญเสียที่ดิน และการเป็นทาสไม่ควรกลายเป็นชะตาถาวรในประชากรพันธสัญญา

การประยุกต์

เลวีนิติ 22:1

(1) จงมองเวลาสุดท้ายที่เทศกาลชี้ไป

คำว่าเทศกาลหมายถึง ‘เวลาที่กำหนด’ และเผยภาพใหญ่ประวัติศาสตร์ไถ่

ผลแรกของขนมปังไร้เชื้อขึ้นการเป็นขึ้นของพระเยซู และรับรองการเก็บเกี่ยวผู้ตายทั้งหมดได้เริ่ม (1คร 15:20)

พันธกิจสัมพันธ์กับการเทพระวิญญาณและการเก็บเกี่ยวประชากรทุกชาติ (กจ 2)

แต่ร วันลบมลทิน และเพิกพักมอองการเสด็จมา การพิพากษา การชำระ และการทรงสถิตถาวร

(2) จงจัดเวลาและชีวิตรอบพระราชาธิราชเจ้า

การพัก การนมัสการ ความทรงจำ การกลับใจ และความยินดีไม่ควรถูกงานกับผลผลิตกลืน

ความยินดีเทศกาลต้องแบ่งอาหารแก่คนจนและคนต่างด้าว

(3) จงดำเนินหลักปีเสียงเขาสัตว์

พระเยซูทรงประกาศปีแห่งความโปรดปรานและเสรีภาพแก่เชลย (ลก 4:18-21) พระองค์ทรงเป็นการสำเร็จปีเสียงเขา

ศึกษาตัวบท

เลวีนิติ 22:1

(1) พระพรและคำสาป

เลวีนิติจบด้วยพระพรกับคำสาป เช่นอพยพ 23 เฉลยธรรมบัญญัติ 28 และโยชูวา 24

ข้อ 1-2 สรุปรูปแบบพันธสัญญา: อย่าสร้างหรือกราบรูป จงรักษาสะบาโตและยำเกรงสถานบริสุทธิ์

หากดำเนินตามกฎ พระเจ้าจะประทานฝนตามฤดู แผ่นดินให้ผล และต้นไม้เกิดผล

การนวดจะต่อถึงเก็บเกี่ยว และเก็บเกี่ยวต่อถึงหว่าน หมายความว่าอุดมต่อเนื่อง

ประชาชนจะกินอิ่มและอยู่อย่างปลอดภัย

พระองค์จะให้สันติ กำจัดสัตว์ร้าย และดาบไม่ผ่านแผ่นดิน

คนจำนวนน้อยจะไล่ศัตรูจำนวนมาก เพราะชัยชนะมาจากพระเจ้า

พระองค์จะหันพระพักตร์ โปรดให้เกิดผลทวี และตั้งพันธสัญญา

พระองค์จะตั้งพลับพลาท่ามกลาง ไม่ร้างเกียจ แต่ดำเนินอยู่กับเขาและเป็นพระเจ้า เขาเป็นประชากร

พระองค์ทรงหักคานแอกกียิปต์และทำให้เดินตัวตรง พระพรคือเสรีภาพกับการทรงสถิต ไม่ใช่ทรัพย์สิน

แต่ถ้าไม่ฟังและปฏิเสธกฎ ทำลายพันธสัญญา คำสาปจะมาเป็นการเตือน

ขั้นแรกมีความกลัว โรค และการหว่านให้ศัตรูกิน

หากยังไม่กลับใจ การเตือนเพิ่ม 'เจ็ดเท่า' สื่อความครบและความรุนแรงขึ้น

ฟ้าจะแข็งเหมือนเหล็ก แผ่นดินเหมือนทองสัมฤทธิ์ งานสูญเปล่า

สัตว์ป่าจะพรากบุตรและทำลายสัตว์เลี้ยง ทางจะร้าง

หากยังดื้อ ดาบแห่งพันธสัญญา โรค และความอดอยากจะมา

ความหิวรุนแรงจนอาหารน้อยและครอบครัวแตกสลาย เป็นภาษาคำเตือนน่าสะพรึง ไม่ใช่พระประสงค์ที่ทรงยินดี

สถานสูงและรูปเคารพถูกทำลาย เมืองร้างและสถานบริสุทธิ์พัง พระเจ้าไม่ทรงชมเครื่องบูชาที่ไร้การเชื่อฟัง

ประชาชนกระจัดกระจายท่ามกลางประชาชาติและแผ่นดินกลายเป็นที่ร้าง

จากนั้นแผ่นดินจะได้พักสะบาโตที่ประชาชนไม่ยอมให้ ขณะเขาอยู่แดนศัตรู

ผู้เหลือจะใจพ้อและสะดุ้งแม้เสียงใบไม้ เพราะความผิดตามหัน

กระนั้นหากสารภาพความผิดตนกับบรรพบุรุษ และใจไม่เข้าสู่หน่อถ่อมลง พระเจ้าทรงระลึกพันธสัญญาอาโคบ อิสอัค และอับราฮัม

แม้ยูแดนศัตรู พระองค์ไม่ทรงปฏิเสธจนทำลายหมดหรือทำพันธสัญญาเป็นโมฆะ เพราะพระองค์คือพระยาห์เวห์ ทรงระลึกพันธสัญญากับบรรพชนผู้ทรงนำออกจากอียิปต์ต่อหน้าประชาชาติ

(2) คำปฏิญาณและของถวาย (บท 27) กฎาคมบอกสอนว่าคำมั่นต่อพระเจ้าต้องจริงจัง ผู้ปฏิญาณถวายมูลค่าบุคคลสามารถไถ่ตามราคาประเมิน ซึ่งต่างตามวัยและกำลังแรงงาน คนจนได้รับการประเมินตามความสามารถ สัตว์สะอาดที่ถวายห้ามเปลี่ยน หากสลับ ทั้งตัวเดิมและตัวใหม่เป็นของบริสุทธิ์ สัตว์มลทิน บ้าน และที่นาไถ่คืนได้โดยเพิ่มหนึ่งในห้า แสดงความจริงของการถอนคำปฏิญาณ ราคาที่นาคำนวณตามจำนวนปีจนถึงปีเสียงเขาสัตว์ เพราะกรรมสิทธิ์สุดท้ายเป็นของพระเจ้า ลูกหัวปีของสัตว์เป็นของพระเจ้าอยู่แล้ว จึงใช้เป็นคำปฏิญาณถวายซ้ำไม่ได้ ของที่ ‘ถวายขาด’ แต่พระเจ้าไม่อาจขายหรือไถ่ เป็นของบริสุทธิ์ยิ่ง หนึ่งในสิบของผลแผ่นดินและฝูงเป็นของพระยาห์เวห์ หากไถ่พืชผลต้องเพิ่มหนึ่งในห้า หนังสือจบว่าเหล่านี้คือพระบัญชาที่พระยาห์เวห์ประทานแก่มอเสเพื่ออิสราเอลที่ภูเขาซีนาย

การประยุกต์

เลวีนิติ 22:1

(1) จงเข้าใจพระพรและคำสาปของพระเจ้า

คำสาปคือพระเจ้าทรงถอนการคุ้มครองแห่งพระคุณ ส่วนพระพรไม่ใช่ค่าจ้างผลงาน แต่ตั้งอยู่บนพระเมตตา พระเจ้าไม่ทรงปรารภความพินาศสมบูรณ์ แต่ใช้การเตือนเพิ่มเป็นลำดับเพื่อเรียกประชาชนกลับใจ แม้กระจัดกระจาย พระองค์ทรงระลึกพันธสัญญาและไม่ทำลายประชากรหมด ความหวังอยู่ในความสัตย์ซื่อของพระองค์

พระเยซูทรงรับคำสาปธรรมบัญญัติแทนเราโดยถูกแขวนบนไม้ เพื่อพระพรอับราฮัมมาถึงประชาชาติและเราได้รับพระวิญญาณโดยความเชื่อ (กท 3:13-14)

ดังนั้นผู้เชื่อไม่เชื่อฟังเพื่อซื้อพระพร แต่ตอบพระคุณด้วยความเชื่อฟัง สารภาพ และใจถ่อม

(2) จงจริงจังต่อสิ่งที่ถวายพระเจ้า

คำปฏิญาณไม่ใช่คำพูดอารมณ์ชั่วครวญ สิ่งที่ถวายต้องจัดการอย่างซื่อสัตย์และรับผิดชอบ

ชีวิต เวลา ทรัพย์ และผลผลิตทั้งหมดเป็นของพระเจ้า การถวายหนึ่งในสิบเป็นการสารภาพกรรมสิทธิ์ ไม่ใช่ให้สิ่งที่เดิมไม่ใช่ของพระองค์

กัณดารวธิ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 30 · บทที่ 31 · บทที่ 32 · บทที่ 33 · บทที่ 34 · บทที่ 35 · บทที่ 36

บทที่ 1

บทนำกัณดารวธิ

กัณดารวธิ 1:1

บทนำ

ลักษณะเด่น

กัณดารวธิ 1:1

- กัณดารวธิประกอบด้วยวรรณกรรมหลากหลายประเภทมากกว่าหนังสือเล่มอื่น ได้แก่ คำอวยพร (6:24-26) บันทึกเกี่ยวกับสถานนมัสการ (7:10-88) คำอธิษฐาน (12:13) กฎพิธีกรรม (15:17-21) พระดำรัสวินิจัย (15:32-36) หนังสือทางการทูต (21:14-19) บทเพลง (21:17-18) เพลงชัยชนะ (21:27-30) เรื่องเสียดสี (22:22-35) คำพยากรณ์ (24:3-9) และกฎหมายสังคม (27:1-11) เป็นต้น
- ช่วงแรกของกัณดารวธิ (บท 1-25) เป็นเรื่องบาปและการพิพากษา ส่วนช่วงที่สอง (บท 26-36) มีลักษณะเชิงบวกและเปี่ยมด้วยความหวัง (Olson)

การวิเคราะห์โครงสร้าง

กัณดารวธิ 1:1

- (1) Allen: วิเคราะห์โดยเน้นฉากทางภูมิศาสตร์

บทที่ 33

– เหตุการณ์อื่น ๆ

กัณดารวธิ 33:1-13

- (2) การวิเคราะห์โครงสร้างของ Mary Douglas (อ้างอิงจาก ชงบองฮยอน, กัณดารวธิ)

บท 1-4 เรื่องเล่า: ระเบียบของพระเจ้า บท 5-6 ธรรมเนียมปฏิบัติ: การรักษาความเชื่อ บท 7-9 เรื่องเล่า: ของถวาย
10:1-10 ธรรมเนียมปฏิบัติ: เทศกาลต่าง ๆ
10:11-บท 14 เรื่องเล่า: การกบฏ

บทที่ 15

บท 15 ธรรมเนียมปฏิบัติ: ของถวายและการชำระให้บริสุทธิ์

กัณฑ์ 15:1

เรื่องเล่า: การกบฏ บท 16-17 ไม้เท้าของอาโรน บท 18-19 ธรรมเนียมปฏิบัติ: ของถวายและการชำระให้บริสุทธิ์ บท
20-27 เรื่องเล่า: การกบฏ บท 28-30 ธรรมเนียมปฏิบัติ: เทศกาลต่าง ๆ บท 31-33:49 เรื่องเล่า: ของถวาย
33:50-บท 35 ธรรมเนียมปฏิบัติ: การรักษาความเชื่อ

บทที่ 36

บท 36 เรื่องเล่า

กัณฑ์ 36:1

(3) การวิเคราะห์ของ Eri C. Leder

1:1-10:36 ชุมชนบุโรหิตติดอาวุธที่ได้รับการท้าทายให้ดำเนินชีวิตอย่างเชื่อฟัง 11:1-25:18 ชุมชนบุโรหิตที่بن
วางแผนกบฏ และกลายเป็นมลทิน 26:1-36:13 ชุมชนบุโรหิตติดอาวุธ คนรุ่นแรกที่ออกจากอียิปต์
คนรุ่นแรกที่ออกจากอียิปต์ และคนรุ่นที่สองที่ออกจากอียิปต์

(4) การวิเคราะห์ของ Olson (1985) ซึ่งเน้นสารด้านศาสนศาสตร์ I. วาระสุดท้ายของคนรุ่นเดิม:
ประชากรของพระเจ้ารุ่นแรกที่ออกจากอียิปต์และเดินทัพในถิ่นทุรกันดาร (1:1-25:18)

บทที่ 10

เริ่มออกเดินทาง

กัณฑ์ 10:11-36

B. วังจระแห่งการกบฏ ความตาย และความรอดของประชากรอิสราเอลผู้บริสุทธิ์:

บทที่ 11

วาระสุดท้ายของคนรุ่นแรก: สัญญาแห่งความหวังดำเนินควบคู่กับความล้มเหลวในที่สุด

กัณดารวิถี 11:1

(21:1–25:18)

II. การถือกำเนิดของคนรุ่นใหม่: ประชากรของพระเจ้ารุ่นที่สองซึ่งออกจากอียิปต์ มุ่งหน้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา

บทที่ 26

เตรียมเข้าสู่แผ่นดิน

กัณดารวิถี 26:1-13

A. การเตรียมและจัดระเบียบประชากรบริสุทธิ์รุ่นใหม่ของพระเจ้า เพื่อเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา

การเตรียมพร้อม

กัณดารวิถี 26:1-13

B. คนรุ่นใหม่นี้สัตย์ซื่อหรือไม่ และพวกเขาจะเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาได้จริงหรือ (พระสัญญา) หรือจะกบฏและล้มเหลวเหมือนคนรุ่นแรก (คำเตือน)? สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องจากกัณดารวิถี)

บท 1–4 การสำรวจจำนวนประชากร: เตรียมออกเดินทางสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา บท 5–9

การชำระให้บริสุทธิ์และคนเลว: อิสราเอลเดินทางกับพระเจ้า บท 10–12 การกบฏของมิเรียม:

การกบฏของอิสราเอลผู้เป็นกองทัพอันยิ่งใหญ่ บท 13–15 การสอดแนมคานาอัน:

ความไม่เชื่อและการกบฏของอิสราเอล บท 16–19 การกบฏของโคราห์:

การกบฏของอิสราเอลและบทบาทยุทธของคนกลาง บท 20–21 เหตุการณ์ทุ่งสังหาร:

ธรรมชาติบาปของอิสราเอลที่ไม่เปลี่ยนแม้เปลี่ยนรุ่น บท 22–25 บาเลอัมกับบาลาค:

พระเจ้าผู้ทรงรักษาความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญา บท 26–30 การสำรวจจำนวนประชากร:

อิสราเอลเตรียมการเริ่มต้นใหม่ บท 31–36 สงครามและการแบ่งแผ่นดิน:

การพิชิตมีเดียนและการแบ่งแผ่นดินคานาอัน บท 1–4 การสำรวจจำนวนประชากร:

เตรียมออกเดินทางสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา

บทที่ 1

บท 1 การสำรวจจำนวนประชากร

กัณดารวิถี 1:1

- ในวันที่หนึ่งเดือนที่สองของปีที่สองหลังจากอียิปต์ (ครบหนึ่งเดือนหลังตั้งพลับพลา เทียบ อพย 40:17 และหลังถือปัสกา 9:1-14) ตามพระดำรัสที่พระเจ้าตรัสแก่โมเสส
เขานับชายอิสราเอลอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปซึ่งออกรบได้ (ข้อ 3, 18-19, 45, 54; เทียบ อพย 30:12-16)
- พระเจ้าทรงแต่งตั้งหัวหน้าของแต่ละเผ่า ผู้เป็นผู้นำแทนครอบครัว (ข้อ 4-16; เทียบ ข้อ 44)
- บันทึกการนับ (ข้อ 20-46): รวม 603,550 คน (อพย 38:26; เทียบ การนับครั้งที่สอง 601,730 คน) รูเบน 46,500 เอฟราอิม 40,500 สิเมโอน 59,300 มนัสเสห์ 32,200 กาด 45,650 เบนยามิน 35,400 ยูดาห์ 74,600 ดาน 62,700 อิสสาการ์ 54,400 อาเชอร์ 41,500 เศบูลุน 57,400 และนัฟทาลี 53,400
- การสำรวจจำนวนประชากรอิสราเอลเป็นพยานว่าพระสัญญาของพระเจ้า ซึ่งจะทรงให้พวกเขามากดุดวงดาวได้สำเร็จแล้ว และทำให้พวกเขามองไปด้วยความหวังว่าพระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาเรื่องแผ่นดินด้วย
(เทียบ จำนวนชายฉกรรจ์หกแสนคนดูมากเกินจริงในทางปฏิบัติ และมีข้อถกเถียงหลายแนวทางเกี่ยวกับเรื่องนี้ โปรดดูคำอธิบายกันดารวิถีของชงบองฮยอน)
- ตามพระวอนของพระเจ้า คนเลวีไม่ถูกรวมในการนับ (ข้อ 47-49) หน้าที่ของพวกเขาคือดูแล ขนย้าย และปรนนิบัติที่พลับพลา ผู้ที่ไม่ใช่คนเลวีและเข้ามาใกล้ขณะตั้งพลับพลาจะต้องตาย (ข้อ 51)
คนเลวีตั้งค่ายรอบพลับพลาเพื่อมิให้พระพิโรธตกเหนือชุมนุมชนอิสราเอล (ข้อ 53)

บทที่ 2

บท 2 การจัดค่ายตามเผ่าและลำดับการเดินทาง

กันดารวิถี 2:1

- ☐ ทิศตะวันออก (ตำแหน่งพิเศษ): ยูดาห์ (ธงประจำกอง) อิสสาการ์ และเศบูลุน เดินนำหน้า
- ☐ ทิศใต้: รูเบน (ธงประจำกอง) สิเมโอน และกาด
- ☐ พลับพลาเดินไปพร้อมกับค่ายของคนเลวี
- ☐ ทิศตะวันตก: เอฟราอิม (ธงประจำกอง) มนัสเสห์ และเบนยามิน
- ☐ ทิศเหนือ: ดาน (ธงประจำกอง) อาเชอร์ และนัฟทาลี

- อิสราเอลปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้าทุกประการ (ข้อ 34)
พระเจ้าผู้ทรงเป็นแม่ทัพสูงสุดทรงเรียกประชากรอิสราเอลให้เป็นกองทัพของพระองค์
และทรงจัดพวกเขาให้เป็นระเบียบ บัดนี้อิสราเอลพร้อมเดินทางโดยมีพลับพลาเป็นศูนย์กลาง

บทที่ 3

บท 3 การสำรวจจำนวนและความรับผิดชอบของเผ่าเลวี

กัณดารวิถี 3:1

· ตอนนั้นกล่าวถึงตำแหน่งปุโรหิต โดยเอ่ยถึงความตายเพราะไม่เชื่อฟังของบุตรสองคนในบุตรสี่คนของอาโรนมหาปุโรหิต (ข้อ 4)

· เผ่าเลวีต้องปฏิบัติหน้าที่ ([อาวัด] รับใช้ ปณินิบัติ) เพื่อพันธกิจของปุโรหิต พวกเขาช่วยปุโรหิต (ข้อ 7) ดูแลพลับพลาและเครื่องใช้ และช่วยผู้มานมัสการ (ข้อ 8) เมื่อพิจารณาการกระทำของเลวีในปฐมกาล 29 สิทธิพิเศษนี้ยิ่งแสดงพระคุณของพระเจ้า (เทียบ ความรุนแรงของเลวีในปฐมกาลถูกใช้ลงโทษผู้กราบไหว้ลูกวัวทองคำใน อพยพ 32)

· คนเลวีกลายเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าแทนบุตรหัวปีแต่ละคนของอิสราเอล (ข้อ 12) บุตรหัวปีทั้งหมดของอิสราเอลถูกแยกไว้เป็นของพระเจ้าจากเหตุการณ์อพยพและปัสกา (ข้อ 13) หลักเรื่องผู้แทนและการไถ่ปรากฏชัดเจน (เทียบ ข้อ 41-50)

· การสำรวจคนเลวี: ให้นับชายอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปทุกคน (ข้อ 15) รวม 22,000 คน (ข้อ 39)

☐ ลูกหลานเกอร์ซอน 7,500 คน ตั้งค่ายด้านหลังพลับพลาคือทิศตะวันตก ดูแลพลับพลาและม่านต่าง ๆ

☐ ลูกหลานโคฮาต 8,600 คน (8,300 คนตามต้นฉบับมาโซเรต) ตั้งค่ายทิศใต้

ดูแลหีบพระโอวาทและเครื่องใช้ของพลับพลา

☐ ลูกหลานเมรารี 6,200 คน ตั้งค่ายทิศเหนือ ดูแลไม้กรอบและเครื่องใช้อื่น ๆ

☐ ลูกหลานโมเสสและอาโรนอยู่ทิศตะวันออก (ตำแหน่งพิเศษ) ปฏิบัติหน้าที่ในสถานบริสุทธิ์

· บุตรหัวปีของอิสราเอลอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปถูกนับเพื่อให้คนเลวีไถ่แทน ส่วนจำนวนที่เกินมา 273 คนให้ชำระค่าไถ่คนละห้าเชเชล (ข้อ 46, 49) จำนวนบุตรหัวปี 22,273 คนต่ำมากเมื่อเทียบกับชายฉกรรจ์ทั้งหมด (1 ต่อ 27) จึงเกิดข้อถกเถียงมาก

อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้แสดงหลักการไถ่ตามคำสั่งเมื่อออกจากอียิปต์อย่างชัดเจน (เทียบ ลูกลาตัวแรกต้องไถ่ด้วยลูกแกะ และบุตรหัวปีทุกคนต้องได้รับการไถ่—อพย 13:13)

· โมเสสมอบเงินค่าไถ่แก่อารอนและบุตรตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา (ข้อ 51)

เงินค่าไถ่ตามอายุ ชาย หญิง: 1 เดือน–5 ปี 5, 3; 5–20 ปี 20, 10; 20–60 ปี 50, 30; มากกว่า 60 ปี 15, 10; คนยากจนให้เป็นไปตามการประเมินของปุโรหิต

บทที่ 4

บท 4 หน้าที่เฉพาะของเผ่าเลวี

กัณดารวิถี 4:1

(1) หน้าที่ของลูกหลานโคฮาท: บันทีกไว้อย่างละเอียดที่สุด บุตรคนรองได้รับหน้าที่สำคัญกว่า ชายอายุ 30–50 ปีรับหน้าที่ (ข้อ 3; เทียบ 8:24-25 ซึ่งกล่าวตั้งแต่ 25 ปี) ดูแลและขนย้ายสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดในเต็นท์นัดพบ รวมทั้งหีบพันธสัญญา ก่อนขนย้าย บุโรหิตต้องห่อเครื่องใช้ทั้งหมด (ข้อ 5)

คนโคฮาทจะต้องสิ่งเหล่านั้นระหว่างขนย้ายไม่ได้ มิฉะนั้นจะตาย (ข้อ 15; เทียบ อูสซาห์โน 2 ซมอ 6) แม่แต่มองดูก็จะตาย (ข้อ 20)

· เอลาซาร์บุตรอาโรนรับผิดชอบน้ำมันตะเกียง เครื่องหอม ธัญบูชา น้ำมันเจิม และกำกับเครื่องใช้ทั้งหมดกับพลับพลาทั้งหลาย (ข้อ 16)

(2) หน้าที่ของลูกหลานเกอร์โชน: ขนย้ายผ้าและม่านชนิดต่าง ๆ (เทียบ อพย 26: ☐
ผ้าป่านเนื้อละเอียดปักครุฑด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง และสีแดง ☐ ผ้าทอจากขนแพะ ☐ หนังแกะตัวผู้ย้อมแดง ☐
หนังพะยูน [dugong])

· อิชามาร์บุตรอาโรนเป็นผู้กำกับ (ข้อ 28)

(3) หน้าที่ของลูกหลานเมรารี: ขนย้ายไม้กรอบ เสา ฐานรอง หลักรหมุด และเครื่องใช้ที่เกี่ยวข้อง (เทียบ ใช้เกวียน—7:8)

· พวกเขาอยู่ภายใต้การกำกับของอิชามาร์บุตรอาโรน (ข้อ 33)

· การนับผู้รับใช้ (ข้อ 34-49): ชายอายุ 30–50 ปี ☐ โคฮาท 2,750 คน ☐ เกอร์โชน 2,630 คน ☐ เมรารี 3,200 คน
รวม 8,580 คน การรับใช้ในสถานนมัสการเป็นสิทธิพิเศษยิ่ง

พวกเขาต้องไม่ล่วงเกินขอบเขตหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

[การประยุกต์ใช้]

(1) พระเจ้าทรงเรียกผู้ที่พระองค์ช่วยให้รอดมาเป็น ‘กองทัพ’ ของพระองค์

· การเชื่อพระเยซูและได้รับความรอดไม่ใช่จุดสิ้นสุด ผู้เชื่อต้องเชื่อฟังกษัตริย์และทำหน้าที่ของตนอย่างสุดกำลังในฐานะกองทัพของพระเจ้า จนกว่าจะถึง ‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’

· ตั้งแต่ทรงเรียกประชากรอิสราเอลครั้งแรก พระเจ้าทรงเรียกพวกเขาว่ากองทัพของเรา (อพย 7:4; 12:41; 13:18)

· ในนิมิตของเอเสเคียล พระเจ้าตรัสว่าอิสราเอลผู้ไร้ความหวังจะกลายเป็นกองทัพใหญ่ (อสค 37)

คำพยากรณ์สำเร็จเมื่อธรรมิกชนในพันธสัญญาใหม่กลายเป็นทหารและกองทัพของพระคริสต์ (อฟ 6:11-17)

· กองทัพของพระเจ้าอยู่ใต้การปกครองของพระองค์และดำเนินชีวิตโดยมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง

ดังที่การตั้งค่ายมีพลับพลาเป็นศูนย์กลาง

(2) ธรรมิกชนในพันธสัญญาใหม่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าในฐานะคนเลวี

· เช่นเดียวกับคนเลวีที่ได้รับเลือกเหนือเผ่าอื่นเพื่อพันธกิจพิเศษ

ธรรมิกชนทุกคนนี้ก็ได้รับการทรงเรียกเป็นพิเศษเหนือคนทั้งหลายเพื่อพระราชกิจของพระเจ้า

· ธรรมิกชนต้องรู้คุณค่าของพันธกิจที่ได้รับ เช่น การนมัสการ การประกาศข่าวประเสริฐ การอธิษฐานวิงวอน ความรัก การปรนนิบัติ การรับใช้ และการช่วยเหลือ แล้วก้าวไปด้วยการเชื่อฟังพระวามะ

· ไม่ใช่ทุกเผ่าของอิสราเอลจะเข้าใกล้พลับพลาได้ มีเพียงเผ่าเลวีที่ได้รับเรียกให้เข้าใกล้พระเจ้า

และในหมู่พวกเขามีเพียงครอบครัวอาโรนที่รับใช้เป็นปุโรหิตได้ เรื่องนี้แสดงสิทธิพิเศษของธรรมิกชนในปัจจุบัน

และแสดงว่ายังคงมีสิทธิอำนาจสำหรับพันธกิจพระวามะในคริสตจักร

บท 5-9 การชำระให้บริสุทธิ์และคนเลวี: อิสราเอลเดินทางร่วมกับพระเจ้า

บทที่ 5

บท 5 การชำระคายให้บริสุทธิ์

กัณดารวิถี 5:1

· บท 5-6 ให้ข้อกำหนดเพื่อรักษาความบริสุทธิ์ของคาย มนุษย์ต้องปฏิบัติตามกฎเหล่านี้เพื่ออยู่ในสถานที่เดียวกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์

· พระเจ้าทรงให้ส่งผู้เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง (คาราอัท; เทียบ สด 13) ผู้มีสิ่งไหลออก และผู้เป็นมลทินเพราะศพ ออกไปนอกคาย (ข้อ 2) เพราะพระเจ้าประทับท่ามกลางคาย จึงต้องไม่ปล่อยให้พวกเขาทำให้คายเป็นมลทิน (ข้อ 3)

· ผู้ทำให้เพื่อนบ้านเสียหายและทรยศต่อพระเจ้า (หักหลังหรือให้การเท็จ) ต้องสารภาพและชดใช้เพิ่มอีกหนึ่งในห้า (ข้อ 6-7; เทียบ อพย 22:1) ถ้าไม่มีผู้รับค่าชดใช้ ให้มอบแกะบูโรหิต (ข้อ 8) สิ่งบริสุทธิ์นั้นเป็นของบูโรหิต

(ข้อ 9-10) เรื่องนี้สอนว่าบาปต่อมนุษย์ก็เป็นบาปต่อพระเจ้า และการกลับใจต้องปรากฏเป็นการชดใช้จริง

· ัญญาแห่งความหึงหวง (ข้อ 11-31): เมื่อสามสิ่งสยความซื่อสัตย์ของภรรยา

เขาถวายแป้งข้าวบาร์เลย์หนึ่งในสิบเอฟาห์ (ประมาณ 2.3 ลิตร) เป็นัญญาที่ทำให้ระลึกถึงความผิด

บูโรหิตให้หญิงนั้นสาบานต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ (ข้อ 16) แล้วดื่มน้ำขมที่ชำระ ‘ถ้อยคำสาปแช่ง’ จากม้วนหนังสือ (ข้อ 19-22)

ก่อนถวายัญญา หากหญิงนั้นทำผิดต่อสามี ท้องจะบวมและโคนขาจะลีบ นางจะเป็นคำสาปท่ามกลางประชาชน (ข้อ 27) แต่หากไม่ผิดจะไม่รับอันตรายและสามารถตั้งครรรภ์ได้ (ข้อ 28)

· มนุษย์อาจหลอกคนได้ แต่หลอกพระเจ้าไม่ได้ เรื่องนี้สอนว่าพระเจ้าทรงตรวจดูจิตใจมนุษย์และทรงพิพากษาด้วยพระองค์เอง (ข้อ 21)

- นี่เป็นกฎหมายเพื่อหญิงซึ่งเป็นผู้เปราะบางในสังคม พระเจ้าทรงพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของนาง เพื่อมิให้สามีทรานางเพียงเพราะความสงสัย กฎหมายนี้ต้องไม่ถูกผู้ชายใช้ในทางที่ผิด (เทียบ ฮยย 4:14)

บทที่ 6

บท 6 กฎของนาเศร์และคำอวยพรของปุโรหิต

กัณดารวิถี 6:1

- ชายหรือ ‘หญิง’ สามารถปฏิญาณแยกตน ([นาซาร์] ทำให้บริสุทธิ์) ถวายแด่พระยาห์เวห์ได้ (ข้อ 2)
คำว่านาเศร์หมายถึง ‘ผู้ปฏิญาณ/ผู้ถูกแยกไว้’ เขาจึงเป็นผู้บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า (ข้อ 8)
- นาเศร์ต้อง ☐ ไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา (ที่ทำจากธัญพืช) และไม่กินสิ่งใดจากเถาองุ่น (ข้อ 3-4) ☐ ไม่ตัดผม (ข้อ 5)
☐ ไม่เข้าใกล้ศพ แม้เป็นคนในครอบครัว (ข้อ 6-7; เทียบ คำสั่งสำหรับมหาปุโรหิตใน ลนต 21:11)
- หากเป็นมลทินเพราะศพ ต้องผ่านช่วงชำระตัว โขนเศร์ชะในวันที่เจ็ด และทำพิธีชำระในวันที่แปด จากนั้นจึงเริ่มนับวันใหม่
- วันแห่งการถวายตัวก่อนหน้านั้นไม่นับ (ข้อ 9-12)
- เมื่อครบกำหนดปฏิญาณ ต้องถวายเครื่องบูชาที่พลับพลา (ข้อ 14-15) และโกนผม
- คำปฏิญาณของนาเศร์ให้สิทธิพิเศษแก่ ‘ทุกคน’ ที่สมัครใจถวายตัวแด่พระเจ้า
ขณะเดียวกันก็แสดงว่าการดำเนินชีวิตเป็นนาเศร์ไม่ใช่เรื่องง่าย (ข้อ 2—คำปฏิญาณที่ ‘รักษาได้ยาก’)
- กฎคำปฏิญาณยังใช้ได้ในปัจจุบันหรือไม่? (อัครทูตเปาโลเคยถือปฏิบัติ—กจ 18:18) ☐
พระเยซูในฐานะนาเศร์แท้ทรงทำให้กฎพิธีกรรมของนาเศร์ทั้งปวงสำเร็จ
พระองค์ทรงถวายทั้งพระกายและพระทัยแด่พระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ธรรมิกชนในพันธสัญญาใหม่ต้องไม่เมาเหล้า แต่ต้อง ‘รู้สึกตัวและระวังระไว’ (1 ปต 5:8)
- คำอวยพรสำหรับชุมชนปุโรหิต (6:22-27): พระเจ้าทรงปรารถนาอวยพรและพิทักษ์รักษา
ทรงปรารถนาสำแดงพระคุณ และทรงปรารถนาประทานสันติสุข เมื่อปุโรหิตอวยพร ‘ในพระนามพระยาห์เวห์’
(‘วางนามของเราไว้เหนือชนชาติอิสราเอล’) พระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์เองจะอวยพร
- การทูลขอพระพรของพระเจ้าเพื่ออิสราเอลเป็นหน้าที่ของปุโรหิต
ทุกวันนี้ธรรมิกชนมีพันธกิจและสิทธิพิเศษแห่งการอธิษฐานวิงวอนเช่นเดียวกับพระเยซู
จงสังเกตว่าคำอวยพรใช้ถ้อยคำเจาะจงถึงแต่ละคน (‘แก่เจ้า’) วันนี้เมื่อเราทูลขอพระคุณและพระพร เราทูล
‘ในพระนามพระเยซู’ (ยน 16:24)

บทที่ 7

บท 7 เครื่องถวายของผู้นำแต่ละเผ่า

กัณดารวิถี 7:1

- ฉากของบท 7 คือเวลาที่สร้างพลับพลาเสร็จ (อพย 40:17—วันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่สอง; เทียบ การสำรวจประชากรทำวันที่หนึ่งเดือนที่สอง—1:1) เมื่อตั้งพลับพลาแล้ว ก็เริ่มเครื่องใช้ทั้งหมดและชำระให้บริสุทธิ์ (เทียบ อพย 40:9-11; ลนต 8:10-11)
- ผู้นำเผ่านำวัวสิบสองตัวและเกวียนหกเล่มมาเป็นเครื่องถวาย แล้วแบ่งให้คนเลวีใช้ในงานพลับพลา (ข้อ 5) (เกอร์โชน: วัว 4 + เกวียน 2; เมราริ: วัว 8 + เกวียน 4; โคฮาท: ไม่มี)
- ผู้นำสิบสองเผ่ายังสมัครใจถวาย ‘เครื่องบูชาอุทิศแทนบูชา’ ตามลำดับตลอดสิบสองวัน (ข้อ 11)
- เนื้อหาเรื่องเครื่องถวายชนิดเดียวกันถูกบันทึกซ้ำครบสิบสองครั้ง (ลำดับ: ยูดาห์ [ตะวันออก]—อิสสาการ์—เศบูลุน—รูเบน [ใต้]—สิเมโอน—กาท—เอฟราอิม [ตะวันตก]—มนัสเสห์—เบนยามิน—ดาน [เหนือ]—อาเซอร์—นัฟทาลี)
- ข้อ 84-88: ยอตรวม ‘เครื่องบูชาอุทิศแทนบูชา’
- ข้อ 89: เมื่อโมเสสเข้าเฝ้าทนต์พบ (อภิสุทธิสถาน) เพื่อสนทนากับพระเจ้า เขาได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสจากเหนือพระที่นั่งกรุณาระหว่างเศรুবทั้งสอง (เทียบ อพย 25:22)

บทที่ 8

บท 8 พิธีถวายคนเลวี

กัณดารวิถี 8:1

- พระเจ้าทรงบัญชาอาโรนผ่านโมเสสว่า ‘เมื่อจุดตะเกียง จงให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องไปด้านหน้าคันประทีป’ คันประทีปได้รับการดูแลวันละสองครั้ง (อพย 30:7-8) เป็นสัญลักษณ์ของต้นไม้แห่งชีวิต (เทียบ อพย 25:31-40) และยังเป็นภาพของพระเยซูผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก กับคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งต้องดำเนินเป็นความสว่างของโลก (เทียบ วว 1:12-20)
- เพื่อให้คนเลวีรับใช้ในพลับพลา
 - ☐ จงชำระคนเลวี (ข้อ 6)—ประพรมพวกเขาด้วย ‘น้ำชำระบาป’ โทนขนท้วม และซักเสื้อผ้า
 - ☐ จงถวายคนเลวีเป็นเครื่องบูชาขึ้น (ข้อ 13)—อิสราเอลวางมือบนคนเลวี แล้วคนเลวีวางมือบนโคหนุ่มซึ่งถวายเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาปและเครื่องบูชาเผาทั้งตัว คนเลวีถูกแยกและถวายแด่พระยาห์เวห์อย่างสิ้นเชิง (ข้อ 14, 16)

· เปรียบเทียบกับพิธีแต่งตั้งปุโรหิต (ลนต 8)

ปุโรหิต / คนเลวี: ชำระล้าง (ลนต 8:6), เจิมและประพรมน้ำมัน

ประพรมน้ำชำระบาป

กัณดารวิถี 8:7

(อพย 29:7, 21; ลนต 8:30)

สวมเสื้อผ้าใหม่ (ลนต 8:13) / ซักเสื้อผ้าแล้วสวม

กัณดารวิถี 8:21

ทาเลือดที่หูขวา นิ้วหัวแม่มือขวา และนิ้วหัวแม่มือเท้าขวา (ลนต 8:23)

ทำให้ปุโรหิต ‘บริสุทธิ์’ และทำให้คนเลวี ‘สะอาด’

กัณดารวิถี 8:6

· เนื่องจากเหตุการณ์อพยพ บุตรหัวปีทั้งปวงเป็นของพระเจ้า (ข้อ 17)

พระองค์จึงทรงรับคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของอิสราเอล (ข้อ 16, 18) เรื่องนี้อธิบายหลักแห่งการไถ่ได้อย่างชัดเจน

· พระองค์ทรงให้คนเลวีรับใช้แทนและทำการลบมลทิน เพื่อชนชาติอิสราเอลจะเข้าใกล้สถานบริสุทธิ์ได้ (ข้อ 19)

· คนเลวีทำงานได้ตั้งแต่อายุ 25 ถึง 50 ปี (ข้อ 24; เทียบ 4:3 ซึ่งเริ่มรับใช้เมื่ออายุ 30 ปี โดยตั้งแต่อายุ 25 ปีเป็นช่วงฝึกงาน)

บทที่ 9

บท 9 ปัสกาครั้งที่สอง เสาเมฆและเสาเพลิง

กัณดารวิถี 9:1

· วันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่สองหลังจากอียิปต์ได้ตั้งพลับพลา

และพระเจ้าทรงบัญชาให้ถือปัสกาครั้งที่สองในวันที่สิบสี่เดือนแรก (ข้อ 3; เทียบ การสำรวจประชากรใน 1:1

เกิดวันที่หนึ่งเดือนที่สอง) ชนอิสราเอลปฏิบัติตามพระบัญชาทุกประการ (ข้อ 5; เทียบ 8:3, 20; 9:18)

· เวลานั้นผู้ที่เป็นมลทินเพราะแตะต้องศพและเข้าร่วมปัสกาไม่ได้มาถามโมเสส (ข้อ 7; เทียบ 5:2

ผู้เป็นมลทินต้องอยู่นอกค่าย) โมเสสทูลถามพระเจ้า และพระองค์ประทานคำตอบ

· คำตอบของพระเจ้า (ข้อ 9-14): ผู้เป็นมลทินเพราะศพหรืออยู่ระหว่างเดินทางไกลสามารถถือปัสกาในวันที่สิบสี่เดือนที่สองได้ (ข้อ 11) แม้ทรงจัดเตรียมทางนี้แล้ว ผู้ที่ยังไม่ถือปัสกาจะถูกตัดออกจากประชาชน (ข้อ 13)

คนต่างดาวก็ถือได้ตามกฎปัสกา (ข้อ 14; เทียบ อพย 12:43-51) จึงเห็นว่าการถือปัสกาสำคัญยิ่ง

- ในวันที่ตั้งพลับพลา (วันที่หนึ่งเดือนแรก) เมฆปกคลุมพลับพลา และตอนเย็นมีสิ่งที่อยู่เหมือนไฟ (ข้อ 15)

- พวกเขาออกเดินและหยุดพักตามเมฆ (ข้อ 17-23; เทียบ อพย 40:34-38)

เนื้อหาเน้นว่าพวกเขาเคลื่อนไหวตามพระบัญชาของพระเจ้า (ข้อ 18, 23)

[การประยุกต์ใช้]

(1) ธรรมิกชนทุกวันนี้เป็นผู้ที่อยู่ร่วมกับพระเจ้า

- อิสราเอลได้รับคำสั่งให้รักษาค่ายให้สะอาด เพื่อพระเจ้าจะประทับท่ามกลางพวกเขา

ทุกวันนี้ร่างกายของธรรมิกชนเป็นพระวิหารที่พระเจ้าประทับ (1 คร 6:19) จึงต้องห่างไกลบาป ยิ่งกว่านั้น

คริสตจักรซึ่งเป็นชุมชนของธรรมิกชนเป็น ‘ที่ประทับของพระเจ้า’

(อฟ 2:22) จึงต้องรักษาความบริสุทธิ์ (เทียบ 1 คร 5:1-2)

- พระพรยิ่งใหญ่ที่สุดคือพระเจ้าทรงเห็นพระพักตร์มายังเรา (6:25-26; เทียบ การพิพากษาและความพิณาศ—2 ธส 1:8-9)

- มีการถวายเครื่องบูชา (โคหนุ่ม) แทนคนเลวี่ สิ่งนี้หมายความว่าธรรมิกชนทุกวันนี้ถูกถวายร่วมกับพระเยซูผ่านการสิ้น

พระชนม์ของพระองค์ นับแต่นี้ต้องดำเนินเป็น ‘ผู้ถูกถวาย’ และเป็น ‘เครื่องบูชาที่มีชีวิต’ (รม 12:1)

แนวคิดนี้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างการไถ่หรือการทรงให้เป็นคนชอบธรรมกับการชำระให้บริสุทธิ์

- อิสราเอลเห็นการเคลื่อนไหวของเมฆจึงรู้พระประสงค์ว่าจะไปหรือหยุด

แล้วธรรมิกชนทุกวันนี้รู้พระประสงค์ด้วยอะไร? สิ่งใดง่ายกว่า และสิ่งใดเป็นพรมากกว่า?

เราต้องขยันเรียนพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระวจนะ ฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตภายใน

เรียนรู้การวินิจฉัยพระประสงค์และดำเนินชีวิตอย่างเชื่อฟัง

(2) จงค้นพบพระคริสต์ในหลักแห่งการไถ่แทน

- เหตุที่พระเจ้าทรงรับอิสราเอลเป็นประชากร คือชีวิตของพวกเขาได้รับการไถ่แล้ว (ชนทุกชาติ -> อิสราเอล ->

ผู้นำเผ่า/บุตรหัวปี -> คนเลวี่ -> บุโรหิต -> มหาบุโรหิต)

- ผ่านการไถ่และ ‘การถวายพระองค์’ ของพระคริสต์ เราจึงมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และได้รับการยอมรับเป็น ‘ผู้ถูกถวาย’ (8:16)

- บัดนี้เราควรดำเนินเป็น ‘ผู้ถูกถวาย’ แทนครอบครัว ลูกหลาน ญาติ เพื่อน และผู้คนในท้องถิ่นของเรา

- เช่นเดียวกับพระเยซูผู้ดำเนินเป็นนาครีหรือผู้ถูกแยกไว้ เราได้รับสิทธิพิเศษนี้ด้วยใจสมัคร

ดังนั้นเราต้องดำเนินชีวิตที่แตกต่างจากผู้ไม่เชื่อ ปฏิเสธตนเอง และเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า

บท 10-12 การกบฏของมิเรียม: การกบฏของอิสราเอลผู้เป็นกองทัพของพระเจ้า

บทที่ 10

บท 10 แตรและการเดินทัพ

กัณดารวิถี 10:1

· ข้อ 1-10: เมื่อเป่าแตรเงินสองคัน ชุมนุมชนทั้งหมดต้องมารวมที่ทางเข้าพลับพลา เมื่อเป่าคันเดียว เฉพาะผู้นำพันคนมารวม เมื่อเป่าเสียงดัง ค่ายด้านตะวันออกออกเดิน และเมื่อเป่าเสียงดังครั้งที่สอง ค่ายด้านใต้ออกเดิน (ต่อด้วยตะวันตกและเหนือ)

มีเพียงบุโรหิตที่เป่าแตรได้ (ข้อ 8) เป่าแตรทั้งในสงคราม เทศกาล และเวลาถวายเครื่องบูชา เป็นหนทางทูลให้พระเจ้าทรงระลึก (ข้อ 9-10)

· แตรมีความหมายเช่นเดียวกับคำอธิษฐานที่ยึดพระสัญญาของพระเจ้า (เทียบ 2 พศด 13:12-16) ‘เยรูซาเล็มเอ๋ย เราตั้งยามไว้บนกำแพงของเจ้า เขาจะไม่เจียบเลยทั้งกลางวันและกลางคืน ท่านผู้เตือนความทรงจำของพระยาห์เวห์ อย่าหยุดพัก และอย่าให้พระองค์ทรงหยุดพักจนกว่าจะทรงสถาปนาเยรูซาเล็มให้เป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก’ (อสย 62:6-7)

· วันที่สี่สิบเดือนที่สองของปีที่สอง เมฆลอยขึ้น อิสราเอลจึงออกเดินและหยุดที่ถิ่นทุรกันดารปาราน (ข้อ 12) ลำดับเดินทัพตรงกับบท 2

แต่ในบท 2 คนเลวอยู่ตรงกลาง (2:17) ส่วนในบท 10 แบ่งเดินเป็นสองกลุ่ม

เกอร์โซน—ตะวันออก—เหนือ—ตะวันตก / โคฮาท—ใต้—หีบพันธสัญญา / ยูดาห์

· ข้อ 29-32: โมเสสขอให้โฮบับ บุตรของเรอูเอลพ้อตา (เยโรธ—อพย 2:18) ชาวมีเดียนหรือเคไนต์ (วนฉ 1:16) เดินทางร่วมและช่วยเหลือ พร้อมสัญญาจะทำดีแก่เขา แต่โฮบับบอกว่าจะกลับบ้าน โมเสสจึงชักชวนอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงสัญญาความดี ([โทบ] สิ่งดี) แก่อิสราเอล (ข้อ 29, 32) โฮบับยอมรับหรือไม่? (เทียบ วนฉ 1:16; 1 ซมอ 15:6)

คำขอของโมเสสเป็นความไม่ไว้วางใจพระเจ้าหรือเป็นปัญญา? ใจใดเด่นกว่า ระหว่างขอความช่วยเหลือกับแบ่งปันพระพร? เหตุใดเรื่องนี้แทรกตรงนี้? (เทียบ ความดีของพระเจ้ากับความชั่วของอิสราเอล—11:1)

· อิสราเอลออกจากภูเขาซีนายมุ่งสู่คานาอันเป็นระยะทางสามวัน (ประมาณ 70 กม.) หีบพันธสัญญาไปข้างหน้า (ห่างประมาณ 900 เมตร—ยชว 3:4) เพื่อนำทาง (ข้อ 33) เมื่อหีบออก โมเสสกล่าวว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจาย’ และเมื่อหีบหยุด เขากล่าวว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอเสด็จกลับมา’ (ข้อ 35-36) ถ้อยคำนี้เตือนว่าทางในถิ่นทุรกันดารคือสนามรบ

บทที่ 11

บท 11 การบ่นของอิสราเอล

กัณดารวิถี 11:1

· เหตุการณ์กับของอิสราเอลต่อเนื่องจากตรงนี้ถึงบท 14: ☐ การบ่น (11:1-3) ☐ การบ่นเรื่องอาหาร (11:4-35) ☐ การท้าทายสิทธิอำนาจของโมเสส (12:1-16) ☐ การปฏิเสธแผ่นดินแห่งพระสัญญา (13:1-14:45)

· เพียงสามวันหลังออกเดินทาง (10:33; เทียบ อพย 15:22-24) ประชาชนบ่นด้วยถ้อยคำ ‘ชั่วร้าย’ ต่อพระกรรมพระยาห์เวห์ พระเจ้าทรงได้ยินและกริ้ว จึงให้ไฟเผาริมค่าย (ข้อ 1) ประชาชนร้องหาโมเสส โมเสสทูลอธิษฐานต่อพระเจ้า ไฟจึงดับ (ข้อ 2) ถ้อยคำ ‘ชั่วร้าย’ ของประชาชนตรงข้ามกับพระคำรัส ‘ดี’ ของพระเจ้า (10:29)

· ‘ชนชาติอื่นที่ปะปนอยู่’ ท่ามกลางอิสราเอล (คนต่างด้าว? คนเลวหรือผู้ชนผสม) เกิดความอยากและบ่นชนอิสราเอลจึงเริ่มร้องไห้เพราะ ‘อาหาร’ (ข้อ 4-6) กล่าวว่า ‘เราไม่มีอะไรเลยนอกจากมานา’ (แต่ความจริงพวกเขาแบ่งกินเนื่องจากเครื่องสันติบูชาได้) ทุกเผ่าร้องไห้ และพระเจ้าทรงกริ้วอย่างยิ่ง (ข้อ 10)

· โมเสสจึงคร่ำครวญต่อพระเจ้าเช่นกัน (ข้อ 11-15) ‘เหตุใดพระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ลำบาก? เหตุใดจึงทรงวางภาระนี้เหนือข้าพระองค์? ข้าพระองค์ให้กำเนิดพวกเขาหรือ? จะหาเนื่องจากไหน? ความรับผิดชอบหนักเกินกว่าจะรับคนเดียว

ขอทรงประหารข้าพระองค์เสีย’

· คำตอบและการปลอบโยนของพระเจ้า (ข้อ 16-30): ☐ ‘จงนำผู้อาวูโสเจ็ดสิบคนที่เจ้ารู้จักมา เราจะให้พระวิญญาณซึ่งอยู่เหนือเจ้ามาอยู่เหนือพวกเขา เพื่อช่วยเจ้า’ (ข้อ 16-17; สำเร็จใน ข้อ 25)

ก่อนหน้านี้มีการตั้งหัวหน้าร้อยและหัวหน้าพันแล้ว (อพย 18:13-26) ☐

‘ให้ประชาชนชำระตัวให้บริสุทธิ์และรอกินเนื้อพรุ่งนี้ เราจะให้กินตลอดหนึ่งเดือน’ (ข้อ 18-20; สำเร็จในข้อ 31-32)

· ความไม่เชื่อของโมเสส (ข้อ 21-22): ‘สิ่งนั้นเป็นไปได้หรือ?’

· คำตอบของพระเจ้า (ข้อ 23): ‘พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์สั้นลงหรือ? เจ้าจะเห็นว่าถ้อยคำของเราสำเร็จแก่เจ้าหรือไม่’

· ผู้อาวูโสเจ็ดสิบคนเผยพระวจนะเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตเหนือพวกเขา เมื่อผู้อาวูโสสองคนเผยพระวจนะอยู่ที่เต็นท์ของตน โยชูวารับร่ำโมเสสให้ห้าม แต่โมเสสกล่าวว่า ‘เจ้าหิงแทนเราหรือ? เราปรารถนาให้ประชากรของพระยาห์เวห์ทุกคนเป็นผู้เผยพระวจนะ และให้พระยาห์เวห์ประทานพระวิญญาณเหนือพวกเขา’ (ข้อ 29) นี่เป็นคำสารภาพเชิงพยากรณ์ ซึ่งสำเร็จตาม ยอล 2:28-29

· พระเจ้าทรงให้ลมพัดนกคุ้มมากอง ‘รอบ/นอก’ ค่าย

(ข้อ 31) ประชาชนเก็บนกคุ้มตลอดวันและคืนถึงสองวัน แต่ละคนอย่างน้อยสิบโฮเมอร์ หรือประมาณ 2,200 ลิตร (ข้อ 32) ทว่าก่อนเคี้ยวเนื้อ พระเจ้าทรงลงโทษพวกเขาด้วยภัยพิบัติใหญ่ (ข้อ 33; เทียบ สดต 106:15; 78:29-33 ‘เขากินและอิ่มหนา พระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยากได้ แต่ยังไม่ทันละความอยาก อาหารยังอยู่ในปาก พระพิโรธของพระเจ้าก็เกิดขึ้น ทรงประหารคนแข็งแรงและคว่ำคนหนุ่มของอิสราเอล’)

· ก่อนทำพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย เมื่ออิสราเอลบ่น พระเจ้ามักประทานตามคำขอแทนการพิพากษา แต่บัดนี้หนึ่งปีต่อมา พระองค์เริ่มฝึกพวกเขาผ่านการตีสอน

· พวกเขาฝัง ‘ผู้ที่มีความอยากอย่างยิ่ง’ ไว้ที่นั่น (ข้อ 34; คิโรธัทธาอาวาท—‘หลุมฝังศพแห่งความอยาก’) การประยุกต์: เรากำลังปรารถนาอะไร?

บทที่ 12

บท 12 การทำลายของมิเรียมและอาโรน

กัณดารวิถี 12:1

· มิเรียมและอาโรนตำหนิโมเสสเพราะเขาได้รับหญิงชาวคูชเป็นภรรยา (คำกริยารูปเพศหญิง ข้อ 1) พวกเขากล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสผ่านโมเสสผู้เดียวหรือ? พระองค์มิได้ตรัสผ่านเราด้วยหรือ?’ (เทียบ มิเรียมถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะใน อพย 15:20) พระเจ้าทรงได้ยินถ้อยคำนี้ (ข้อ 2; 11:1) และตรัสแก่ทั้งสามทันทีว่า ‘จงออกมาที่พลับพลา’ (ข้อ 4)

· พระยาห์เวห์เสด็จลงมา ประทับยืนที่ทางเข้าพลับพลา และทรงเรียกอาโรนกับมิเรียม (ข้อ 5) พระองค์ทรงปกป้องโมเสส ทรงตัดสินพวกเขา กัรว และเสด็จจากไป (ข้อ 6-9) มิเรียมจึงเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง อาโรนกลัวและเรียกโมเสสว่า ‘นายของข้าพเจ้า’ พลาทอภัย (ข้อ 11; เทียบ อพย 32:22) เมื่อโมเสสอธิษฐานวิงวอน นางได้รับการฟื้นฟูหลังเจ็ดวัน (ข้อ 14) อาโรนรอดจากการลงโทษอีกครั้งหลังเหตุการณ์ลูกวัวทองคำ

· สิทธิอำนาจของโมเสส: ต่างจากผู้เผยพระวจนะคนอื่น พระเจ้าตรัสกับโมเสสโดยตรง ‘ปากต่อปาก’ อย่างชัดเจน และโมเสสเห็นพระลักษณะของพระเจ้า (รูปกริยาที่ยังดำเนินอยู่; ข้อ 8; เทียบ ฉธบ 4:12) เรื่องนี้เตือนว่าน่ากลัวเพียงใดที่จะกล่าวต่อต้านพระเยซู ผู้ทรงเป็นแบบสมบูรณ์ที่โมเสสชี้ไปถึง

· ประเด็นการแต่งงานหรือแต่งงานใหม่ของโมเสสกับหญิงต่างชาติ: ถึงเวลานั้นยังไม่มีกฎหมายห้ามแต่งงานข้ามชนชาติ เหตุผลพื้นฐานที่ภายหลังพระเจ้าทรงห้าม คือพระองค์ไม่พอพระทัยการแต่งงานที่ทำให้ละทิ้งความเชื่อ เหตุการณ์นี้น่าจะเป็นการตำหนิการแต่งงานกับสิบิโพรธา (อพย 18:2-3) ไม่ใช่การแต่งงานใหม่ (เทียบ ฮบก 3:7 ซึ่งเรียกคนในเขตมีเดียว่าชาวคูช) โมเสสเป็นคนสุภาพอ่อนโยนและถ่อมใจ (ข้อ 3) จึงมอบคำตำหนิทั้งหมดไว้กับการพิพากษาของพระเจ้า

[การประยุกต์ใช้]

(1) จงจำไว้ว่าธรรมชาติบาปของมนุษย์อย่างเดียวกันอยู่ในเราด้วย

· เราต้องเข้าใจว่าการที่อิสราเอล ผู้เห็นการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ด้วยตนเอง ยังบ่นท่ามกลางสภาพยากลำบากนั้น

ไม่ใช่จุดอ่อนของพวกเขาเท่านั้น เราก็เหมือนกัน แม้ผ่านประสบการณ์น่าประทับใจมากมาย

ไม่นานเราก็ลืมและสงสัยพระคุณกับ ‘การทรงนำ’ อีก จงยอมรับว่าบาปเช่นนี้อยู่ในเรา

และถ่อมใจทูลขอพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

· การต่อสู้กับธรรมชาติบาปนี้เป็นหน้าที่และพระบัญชาสำหรับคริสเตียนทุกคน เราต้องต่อสู้ความโลภ (คส 3:5)

‘เหตุผลนั้นจึงประหารสิ่งที่เป็นโลกียวิสัยในตัวท่าน คือการลวงประเพณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว

และความโลภซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ’) เพื่อสิ่งนี้เราต้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทุกวัน

และก้าวไปด้วยการกลับใจและความเชื่อเสมอ

· เช่นเดียวกับไฟในค่ายดับลงเพราะการวิงวอนของโมเสส (11:2) และโรคของมิเรียมหาย (12:13)

อย่าลืมนะเราต้องการผู้วิงวอน จงฟังพระเยซูผู้ทรงเป็นทนายของเรา (1 ยน 2:1)

(2) จงขอบพระคุณที่พระเจ้าทรงเลี้ยงดูเราด้วยพระคุณ

· เหตุที่พระเจ้าทรงกริ้วและลงโทษอิสราเอล ก็เพื่อฝึกพวกเขาและทำให้เป็นบุตรที่สมควร

แต่กว่าบทเรียนทางประวัติศาสตร์นี้จะเกิดผลก็ผ่านไปหนึ่งชั่วอายุ จงขยันเรียนจากประวัติศาสตร์

และเรียนบทเรียนที่พระเจ้าทรงสอน ‘แล้ว’ ในชีวิตเรา

· การลงโทษหรือติสอนของพระเจ้าทำให้ความเชื่อของผู้ที่อยู่ในความเชื่อมั่นคงขึ้น

แต่ทำให้ใจของผู้ที่ไม่อยู่ในความเชื่อแข็งกระด้างยิ่งขึ้น

· เช่นเดียวกับพระเจ้าทรงตั้งบิดามารดาเพื่อเลี้ยงดูบุตรอย่างถูกต้อง

จงยอมรับว่าพระองค์ทรงตั้งศิษยาภิบาลและครูในคริสตจักรซึ่งเป็นครอบครัวของพระเจ้า เพื่อเลี้ยงดูด้วยพระวจนะ

และจงเชื่อฟังสิทธิอำนาจนั้น

· พร้อมกันนี้ จากเหตุการณ์พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเหนือผู้สาวุโสเจ็ดสิบคน

จงรู้ว่าสิทธิพิเศษที่พระวิญญาณเสด็จเหนือผู้เชื่อทุกคนในวันนี้ยิ่งใหญ่เพียงใดตามคำพยากรณ์

แล้วจงหนุนใจกันและนำกันไปในทางแห่งความเชื่อ (ฮบ 10:24; คส 3:16)

บท 13–15 การสอดแนมคานาอัน: ความไม่เชื่อและการกบฏของอิสราเอล

บทที่ 13

บท 13 การสอดแนมและรายงาน

กัณดารวิถี 13:1

- การบ่นของประชาชนหลังสวดนมคานาอัน (14:1-10) ก่อพระพิโรธอย่างยิ่ง เหตุการณ์นี้กับลูกวัวทองคำ (อพย 32) เป็นการกบฏครั้งใหญ่ที่สุดในถิ่นทุรกันดาร ถึงขั้นพระเจ้าตรัสว่าจะทำลายประชาชนทั้งหมดและเริ่มชนชาติใหม่ (อพย 32:10; กตว 14:12)
- เมื่อมาถึงคาเดชในถิ่นทุรกันดารปาราน (ข้อ 26; เทียบ 32:8; 20:13—เมรีบาห์) พระเจ้าทรงบัญชาให้สวดนมคานาอัน (เทียบ ฉบป 1:20-23 ซึ่งประชาชนอิสราเอลร้องขอก่อน) จึงเลือกตัวแทนจากสิบสองเผ่าไปเป็นผู้สวดนม ในกลุ่มนั้นมีคาเลบและโยชูวา
- โมเสสให้คำสั่งอย่างละเอียดแล้วส่งพวกเขาออกไป พวกเขาสวดนมตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารคินถึงเรโอบตรงทางเข้าฮามัท ซึ่งเป็นเขตแดนเหนือไกลออกไปราว 500 กม. อุ่นเริ่มสุกประมาณกลางเดือนกรกฎาคม ข้อ 20 จึงบอกว่าเวลานั้นราวสองเดือนหลังจากภูเขาซีนาย
- รายงานหลังสวดนม (ข้อ 25-33): หลังสี่สิบวัน ตัวแทนกลับมาให้รายงานอย่างเป็นทางการ (ข้อ 25-29: เมืองใหญ่แข็งแรงและลูกหลานอานาค) แล้วตามด้วยความเห็นส่วนตัวเชิงลบ (ข้อ 31-33: ‘เราเอาชนะชนชาติแข็งแรงนั้นไม่ได้’ ‘เราเหมือนตั๊กแตน’) แต่คาเลบกลับมั่นใจในชัยชนะเพราะไว้วางใจพระสัญญา และหนุนใจให้ขึ้นไปยึดแผ่นดิน (13:30; เทียบ ยชว 14:6-12; 15:14 ซึ่งคาเลบขับไล่คนอานาค)

บทที่ 14

บท 14 การบ่นของประชาชน

กัณดารวิถี 14:1

- ชุมชนทั้งหมดร้องไห้ตลอดคืนและบ่นต่อโมเสสกับอาโรนว่า ‘ถ้าเราตายในอียิปต์หรือถิ่นทุรกันดารคงดีกว่า เหตุใด “พระเจ้า” ทรงนำเรามาตายด้วย “ดาบ” ในแผ่นดินนี้? ภรรยาและลูกของเราจะถูกจับ’ (ข้อ 2-3) แล้วคิดตั้งผู้นำ [โรธ] (1:4—หัวหน้า) กลับอียิปต์ นี่คือการกบฏต่อพระเจ้าผู้ทรงเป็นกษัตริย์และทำลายสิทธิอำนาจของพระองค์ (เทียบ 1 ซมอ 8:5)
- โมเสสกับอาโรนหมอบลงต่อหน้าชุมชนทั้งหมด (ข้อ 5) พวกเขารู้ว่าพระพิโรธจะมาถึงเพราะการกบฏ หรือหมอบลงเพื่อวิงวอน
- คำชักชวนของโยชูวากับคาเลบ: ‘ถ้าพระเจ้าพอพระทัยเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าและมอบแผ่นดินนั้น’ (ข้อ 8) ‘แต่อย่ากบฏต่อพระเจ้า’ ‘พวกเขาเป็นอาหารของเรา’ (ข้อ 9) เหตุใดผู้สวดนมที่เห็นสิ่งเดียวกันจึงกล่าวตรงข้าม? เพราะสายตาที่ไข่มองต่างกัน เราต้องมีสายตาแห่งความเชื่อ เราเป็นคนกลางท่ามกลางความไม่เชื่อและความขัดแย้งได้หรือไม่? เป็นผู้สร้างสันติได้หรือไม่? (เทียบ มธ 5:9; 2 คร 5:18-19)

- ขณะที่ชุมนุมชนคิดเอาหินขว้าง พระสิริของพระยาห์เวห์ปรากฏแก่ทุกคนที่พลับพลา (ข้อ 10)
แล้วได้ยินพระสุรเสียงกริ้วว่า ‘ประชาชนนี้จะดูหมิ่นเรานานเท่าใด? จะไม่เชื่อเรานานเท่าใด?’ (ข้อ 11; เทียบ ข้อ 27 ‘เราจะทนอีกนานเท่าใด?’ และ มธ 17:17 ‘โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและวิปلاสน เราจะต้องอยู่กับพวกท่านและอดทนกับท่านนานเท่าใด?’)
- คำวิงวอนของโมเสส: ‘ขอทรงยกโทษเพื่อพระนามและชื่อเสียงของพระองค์’ (ข้อ 15, 18; เทียบ อพย 34:6-7)
พระเจ้าตอบว่า ‘เรายกโทษ (ข้อ 20) แต่จะลงโทษ (ข้อ 22-23) พงศ์นี้จึงหันกลับเข้าสู่ถิ่นทุรกันดาร’ (ข้อ 25 ทรงเลื่อนการพิชิตคานาอัน)
- เนื้อหาการลงโทษ: ผู้ใหญ่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ยกเว้นคาเลบกับโยชูวา จะไม่ได้เข้าคานาอัน (ข้อ 23, 29-30)
แล้วหญิงอายุยี่สิบปีขึ้นไปเข้าได้หรือไม่? ลูกหลานจะเข้า แต่ต้องแบกรับผลของการกบฏหรือการนอกใจตลอดสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 33-34) ผู้สอดแนมสิบคนตายด้วยภัยพิบัติ (โรคระบาด การประหาร หรือหายนะ; ข้อ 37)
- จุดประสงค์ด้านลบของการเตือน: เพื่อให้รู้ว่าจะเป็นอย่างไเมื่อพระเจ้า ‘ทรงเป็นปฏิปักษ์’ (ข้อ 34; เทียบ ‘ถ้าพระองค์พอพระทัย’—ข้อ 8; รม 8:31 ‘ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา?’)
- ประชาชนเศร้าอย่างยิ่งเมื่อได้ยินข่าว แต่ฝ่าฝืนพระบัญชา (ข้อ 25) ขึ้นภูเขาไปพิชิตคานาอัน (ข้อ 40) <-
แสดงความเสียใจมากเกินไป การกลับใจผิดแบบ ‘เราได้ทำบาปแล้ว’—ข้อ 40) ความต้อร้อน และการไม่เชื่อฟัง (ข้อ 41)
- แม่โมเสสเตือนว่า ‘พระเจ้าไม่สถิตท่ามกลางพวกเจ้า’ (ข้อ 42-43) พวกเขาจะขึ้นภูเขา -> จึงพ่ายแพ้ (ข้อ 45)
ก่อนหน้านี้โยชูวากับคาเลบชักชวนให้ขึ้นไปเพราะ ‘พระเจ้าสถิตกับเรา’ (ข้อ 9)

บทที่ 15

บท 15 กฎระเบียบเรื่องเครื่องบูชา

กัณดารวิถี 15:1

- เรื่องในบท 14 แสดงจุดสูงสุดของการกบฏของอิสราเอล และบท 16 ดำเนินต่อด้วย ‘การกบฏของโคราห์’
แม้กฎเรื่องเครื่องบูชาที่อยู่ระหว่างเรื่องทั้งสองดูเหมือนขัดจังหวะ แต่ไม่ใช่เช่นนั้น
กัณดารวิถีทั้งเล่มมีโครงสร้างที่เรื่องเล่าเดินคู่กับธรรมเนียมปฏิบัติ (ดูการวิเคราะห์โครงสร้างของ Mary Douglas ในบทนำ)
- ธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งตามหลังเรื่องเล่า (บท 15, 18-19) รับรองว่าพระเจ้ายังคงมีความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญากับอิสราเอลผู้กบฏ และความสัมพันธ์นั้นจะดำเนินต่อไป
- พระเจ้าตรัสโดยตั้งอยู่บนข้อเท็จจริงว่าจะทรงให้อิสราเอลเข้า ‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’ (ข้อ 2, 18-19; เทียบในถิ่นทุรกันดารถวายธัญบูชาหรือเครื่องดื่มบูชาจากเหล้าองุ่นไม่ได้)
- ก่อนอื่นพระเจ้าตรัสถึงกฎเครื่องบูชา ได้แก่ เครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชาตามคำปฏิญาณ เครื่องบูชาด้วยใจสมัคร และเครื่องบูชาเทศกาล (ข้อ 3) รายละเอียดของถวาย (ข้อ 4)

เครื่องบูชาถูกแกะกับเครื่องตีบูชา (ข้อ 5-7) เครื่องบูชาโคหนุ่มกับธัญบูชาและเครื่องตีบูชา (ข้อ 8-10) และคำสั่งให้ใช้กฎเดียวกันกับคนพื้นเมืองและคนต่างด้าว (ข้อ 13-16; เทียบ ข้อ 26, 30)

สิ่งนี้สอนอิสราเอลผู้หวนกลับหลังการพิพากษาว่าจะทำอะไรให้พระเจ้าพอพระทัย (ข้อ 3, 7, 10, 13, 14; เทียบ ปฐม 8:21—โนอาห์)

· วิธีถวายเครื่องบูชายก (ข้อ 19-21): เมื่อเข้า ‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’ (ข้อ 18) และกินผลผลิตของแผ่นดิน ต้องระลึกถึงพระคุณของพระเจ้า (เทียบ อสค 44:30 ‘แบ่งส่วนแรกแก่ปุโรหิต’)

นี่ตั้งอยู่บนพระสัญญาว่าจะทรงให้ประชาชนผู้ทำบาปเข้าแผ่นดิน

· เมื่อทำบาปโดยไม่รู้หรือไม่เจตนา (ข้อ 22-31): ชุมชนชนถวายโคหนุ่มเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ (เทียบ ลนต 4:14 เครื่องบูชาลงบาป) พร้อมธัญบูชา เครื่องตีบูชา และแพะผู้เป็นเครื่องบูชาลงบาป ส่วนบุคคลถวายแพะเมีย แต่ผู้ทำบาปโดยจงใจจะถูกตัดออก [คาร์ท—ตัด] จากประชาชน เพราะการทำบาปเช่นนั้นคือการหมิ่นประมาท ดูหมิ่นพระยาห์เวห์ และทำลายพระบัญชาของพระองค์ (ข้อ 30-31)

บาปที่ทำ ‘โดยไม่รู้’ หมายถึงอะไร? 1 ยอห์นกล่าวว่าผู้เชื่อหรือ ‘ผู้บังเกิดจากพระเจ้า’ ‘ไม่ทำบาป’ (1 ยน 3:9) ไม่ได้หมายความว่าเขาอยู่ในสภาพไม่ทำบาปเลย แต่หมายถึงเขาไม่ตั้งใจทำบาปซ้ำต่อเนื่องโดยไม่กลับใจและไม่รู้สึกผิด ผู้เชื่อก็ล้มลงและบางครั้งทำบาป ‘โดยจงใจ’ คือมีความคิดและเจตนาชั่วทั้งที่รู้ว่าเป็นบาป

แต่เขาจะถูกเตือนในใจและกลับใจ เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงาน บาปที่กันดารวิถี 15:22-31 เรียกว่า ‘ยกมือสูง’ ซึ่งหมายถึงการกบฏ คือบาปที่จงใจและต่อต้านพระเจ้าต่อเนื่อง เช่นเดียวกับบาปหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเยซูตรัสถึง

· เรื่องสั้นเรื่องผู้ละเมิดสะบาโต (ข้อ 32-35): ชายผู้เก็บฟืนในวันสะบาโต (เทียบ อพย 35:3 ห้ามก่อไฟ) ถูกชุมชนเอาหินขว้างจนตายนอกค่ายตามพระบัญชาของพระเจ้า

· จุดประสงค์ของธรรมเนียมบัญญัติและเครื่องระลึกเชิงสัญลักษณ์ (ข้อ 37-41):

พระองค์ทรงให้ทำปูที่ขยและติดด้ายสีฟ้า (สีผ้าห่อสิ่งของในสถานบริสุทธิ์ 4:6-12)

เพื่อบ่งชี้ว่าระลึกถึงพระบัญญัติและไม่ทำบาป เราผู้ไม่ปฏิบัติตามถ้อยคำนี้ตามตัวอักษรควรประยุกต์อย่างไร?

วันนี้สิ่งใดที่เราต้องพยายามระลึกถึง?

[การประยุกต์ใช้]

(1) จงหันกลับจากบาปของเรา

· การบ่น ซึ่งเกิดจากความโลภและมองไม่เห็นสิ่งที่ควรขอบพระคุณ ในที่สุดนำไปสู่ความไม่เชื่อพระเจ้า

เมื่อปัญหาการบ่นไม่ได้รับการแก้ บาดแผลนั้นอาจนำไปสู่ความไม่เชื่อและการกบฏต่อพระเจ้าได้ทุกเมื่อ

ในเราแต่ละคนยังมีคำบ่นใดที่ไม่ได้รับการแก้?

· เราต้องการมุมมองหรือค่านิยมที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง นี่คือเหตุที่ต้องบังเกิดใหม่

เราต้องมีตาที่มองโลกและสถานการณ์ และมีใจรับพระวาทะของพระเจ้า ทั้งพระสัญญาและพระบัญชา
จึงทูลขอพระคุณนี้

· การกลับใจคือการหันกลับทันทีเมื่อรู้บาป อย่าดี้อันอื่น การกลับใจคือวางสิ่งที่ตนต้องการและเชื่อฟังพระบัญชา
(เทียบ 14:25 ‘จงหันกลับ’) เรายังดิ้นรนทำบางสิ่งตามความดีอื่นหรือความอยากของตนหรือไม่?

(2) จงมองดูพระเจ้าผู้ทรงยกโทษเรา

· พระเจ้าทรงยกโทษ ‘เพื่อพระนามของพระองค์’ (14:18) และจะทรงทำความรอดให้สำเร็จ

คือทรงนำเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา แต่บาปต้องรับโทษหรือราคาที่เหมาะสม ดังนั้นพระเยซูจึงสิ้นพระชนม์

· พระเจ้ายังคงบัญชา เรียกร้องความเชื่อฟัง และทดสอบเรา เพื่อทรงเลี้ยงดูและเตือนให้สัมพันธ์กับเป็นบุตร แต่สำหรับ
‘ผู้ที่ทรงเลือก’ การทดสอบไม่เหมือนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารที่ต้องพิสูจน์ว่าจะผ่านหรือไม่

พระเยซูทรงรับโทษแทนผู้เชื่อแล้ว พระองค์ทรงรับโทษทั้งหมดที่เราควรรับ บนรากฐานนี้ ‘การยกโทษได้รับการรับรอง’
และความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้รับการรับรองด้วย ในแง่นี้ การเตือนเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงนำเรา

บท 16–19 การกบฏของโคราห์: การกบฏของอิสราเอลและบทบาทของผู้วิงวอน

บทที่ 16

บท 16 การกบฏของโคราห์

กัณดารวิถี 16:1

· ดูเหมือนพวกเขาเริ่มการที่มีเริ่มกับอาโรนทำหายสิทธิอำนาจของโมเสส (บท 12) บัดนี้โคราห์หลานของโคฮาท

กับดาธาน อาปีรัม และโอนจากเผ่ารูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ปลุกระดมผู้นำ 250 คน (ข้อ 2)

และชุมนุมชนให้ต่อต้านโมเสสกับอาโรน ผู้เป็นหลานของโคฮาทเช่นกัน (อพย 6:16–20)

พวกเขากล่าวว่า ‘ชุมนุมชนทั้งหมดบริสุทธิ์ และพระเจ้าสถิตท่ามกลางพวกเขา เหตุใดพวกท่านจึงยกตนเหนือที่ประชุม
[คาฮาล]?’ (ข้อ 3) ดูเหมือนพวกเขาต้องการทำหน้าที่ปุโรหิตด้วย (ข้อ 10)

· เหตุแห่งการกบฏ (3:30): โคราห์ผู้เป็นบุตรหัวปีของบุตรคนที่สองของโคฮาท อาจไม่พอใจที่บุตรของอุสซีเอล
บุตรคนที่สามของโคฮาท ได้เป็นผู้นำตระกูลโคฮาทแทนตน (Milgrom) นี่คือการท้าทายการทรงเลือกของพระเจ้า

· เมื่อโมเสสได้ยินก็หมอบลง (ข้อ 4; เทียบ 14:5) เราเห็นโมเสสอธิษฐานและได้รับคำตอบทุกเวลาและทุกสถานที่
เขากล่าวว่า ‘พระเจ้าจะทรงสำแดงว่าใครเป็นของพระองค์ เป็นผู้ถูกแยกให้บริสุทธิ์ และเป็นผู้ที่พระองค์ทรงเลือก’ (ข้อ

5) แล้วสั่งโคราห์กับพวกให้นำกระถางไฟ ใส่ไฟและเครื่องหอมมา (ข้อ 18) ‘พวกเจ้าล้ำขอบเขต

หน้าที่ที่ได้รับเป็นสิ่งเล็กน้อยหรือ?

พวกเจ้ายังแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตหรือ? พวกเจ้ารวมตัวต่อต้านพระยาห์เวห์...เหตุใดจึงบ่นต่ออาโรน?’ (ข้อ 7, 9, 10, 11)

· โมเสสเรียกดาธานกับอาบีรัมผู้เป็นแกนนำ แต่พวกเขาปฏิเสธด้วยถ้อยคำหาว่า
‘ท่านนำเราออกจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์เพื่อให้ตายในถิ่นทุรกันดาร แล้วยังคิดปกครองเรามากหรือ?’
(ข้อ 13 พวกเขาโยนความรับผิดชอบเหตุการณ์คาเดชบารเนียแก่โมเสส)

‘ท่านไม่ได้นำเราเข้าแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้ง และกำลังหลอกคนเหล่านี้’ (ข้อ 14) โมเสสโกรธมากต่อการเยาะเย้ย
ไม่ไว้วางใจเพื่อพวกเขาแต่กล่าวคำพิพากษาว่า ‘ขออย่าทรงรับเครื่องถวายของพวกเขา’ (ข้อ 15)

· แต่ละคนนำกระถางไฟมาอยู่หน้าพลับพลา รวม 250 ใบ (ข้อ 17) แม้ในสถานการณ์นั้น
พวกเขายังคิดต่อต้านโมเสสกับอาโรนร่วมกับชุมนุมชนทั้งหมด พระสิริของพระเจ้าจึงปรากฏแก่ชุมนุมชน (ข้อ 19)

พระองค์ตรัสว่า ‘จงแยกจากชุมนุมชน เราจะทำลายพวกเขาในพริบตา’ (ข้อ 21 = ข้อ 45)

โมเสสไว้วางใจเพื่ออิสราเอลทันทีว่า ‘พระองค์จะกริ้วชุมนุมชนทั้งหมดเพราะบาปของคนเดียวหรือ?’ (ข้อ 22)

เราเรียนอะไรจากโมเสสผู้ไว้วางใจเพื่ออิสราเอลได้บ้าง?

· หลังให้ประชาชนอิสราเอลออกจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม

แผ่นดินแยกออกและกลืนทุกคนกับทรัพย์สินของผู้กบฏ (ข้อ 32) ชุมชนทั้งหมดจึงกลัว

อีกทั้งไฟจากพระยาห์เวห์ออกมาเผาคน 250 คน (ข้อ 35; เทียบ 26:10-11 บุตรของโคราห์ไม่ตาย)

พระเจ้าทรงยืนยันชัดเจนว่าพระองค์ทรงส่งและตั้งโมเสส (ข้อ 28-30) ส่วนสิทธิอำนาจของอาโรนได้รับการรับรองในบท
17

· การจัดการกระถางไฟที่เหลือ (ข้อ 36-40): เอเลอาซาร์บุตรอาโรนเก็บกระถางไฟ เทไฟไว้ที่อื่น แล้วตีแผ่นกระถางซึ่ง

‘กลายเป็นของบริสุทธิ์’ เพื่อห่มแท่นบูชา เป็นเครื่องหมายให้ระลึกถึงการกบฏของโคราห์ (ข้อ 38, 40)

และเป็นเครื่องเตือนขึ้นที่สองคู่กับพุ่มชายเสื้อ (15:38)

· การกบฏต่อเนื่องของอิสราเอล (ข้อ 41-50): วันรุ่งขึ้นชุมนุมชนทั้งหมดบ่นต่อโมเสสกับอาโรนว่า

‘พวกท่านฆ่าประชากรของพระยาห์เวห์’ เหตุใดพวกเขาจึงไม่เรียนรู้? เหตุใดจึงกล้าทำตายอีก? เมื่อบ่น

พระสิริของพระเจ้าปรากฏและการพิพากษาแห่งพระพิโรธ คือโรคระบาด เริ่มขึ้น อาโรนถือ ‘กระถางไฟ’

วิ่งไปยืนระหว่างคนตายกับคนเป็นและทำการลบมลทิน (ข้อ 46)

เหตุการณ์นี้มีผู้ตาย 14,700 คน (ข้อ 49) การกระทำของอาโรนแสดงถึงการไว้วางใจและพระราชกิจไถ่กู้ของพระ
เยซู

บทที่ 17

บท 17 ไม้เท้าของอาโรน

กัณดารวิถี 17:1

- พระเจ้าทรงยืนยันสิทธิอำนาจของอาโรน ผู้ทำพันธกิจลบมลทิน (16:46) ต่อหน้าทุกคน
- นำ ‘ไม้เท้า’ สิบสองอัน (คำเดียวกับเผ่า) ซึ่งเขียนชื่อผู้นำแต่ละเผ่าไปวางหน้าหีบพระโอวาทหรือหีบพันธสัญญาบนไม้เท้าของเผ่าเลวีเขียนชื่ออาโรน วันรุ่งขึ้นเมื่อโมเสสตรวจดู มีเพียงไม้เท้าของอาโรนที่แตกหน่อ ออกยอด ออกดอก และเกิดผลอัลมอนด์ (ข้อ 8; เทียบ อสย 27:6 การฟื้นฟู)
- พระเจ้าทรงให้เก็บไม้เท้านี้เป็นหมายสำคัญเตือนการกบฏ (ข้อ 10; เทียบ ฮบ 9:4) นี่เป็นเครื่องหมายชิ้นที่สาม
- ประชาชนอิสราเอลสารภาพว่าพวกเขากำลังจะตายกันหมด (ข้อ 12-13)

บท 18

บท 18 ส่วนแบ่งของปุโรหิตและคนเลวี

กัณดารวิถี 18:1

- พระเจ้าทรงประทานบท 18 เรื่องปุโรหิต และบท 19 เรื่องความบริสุทธิ์ของค่าย เป็นคำตอบต่อความสิ้นหวังของอิสราเอล (17:12-13)
- พระเจ้าตรัสแก่ ‘อาโรน’ ปุโรหิตและคนเลวีต้องรับผิดชอบความผิดเกี่ยวกับพลับพลาและตำแหน่งปุโรหิต คนทั่วไปแต่ละต้องเครื่องใช้ของพลับพลาไม่ได้ และไม่ใช่ว่าคนเลวีทุกคนจะทำหน้าที่ปุโรหิต คนอื่นเข้าใกล้ปุโรหิตไม่ได้ (ข้อ 4; เทียบ ข้อ 7ข) ปุโรหิตต้องปฏิบัติหน้าที่ในสถานบริสุทธิ์และที่แท่นบูชา เพื่อพระพิโรธจะไม่ตกมาอีก (ข้อ 5)
- เน้นว่าคนเลวีผู้ช่วยและตำแหน่งปุโรหิตเป็น ‘ของประทาน’ ที่พระเจ้าประทานแก่ปุโรหิต (ข้อ 6-7) ในสมัยพันธสัญญาใหม่ ผู้รับใช้ก็เป็นของประทานที่ประทานแก่คริสตจักร (อฟ 4:11-12)
- ส่วนแบ่งของปุโรหิต (ข้อ 8-20) และพันธสัญญาเกลือ (ข้อ 19):
 - ☐ ของบริสุทธิ์ที่สุด คือส่วนที่ไม่เผาจากธัญบูชา เครื่องบูชาลบบ้างบาป และเครื่องบูชาชดใช้บาป (ข้อ 8-10)
 - ☐ ของบริสุทธิ์ คือเครื่องบูชายกและเครื่องบูชาอื่นทั้งหมด ซึ่งครอบครัwpุโรหิตกินได้ (ข้อ 11)
 - ☐ ผลแรก ได้แก่ น้ำมัน เหล้าองุ่น และธัญพืช (ข้อ 12-13)
 - ☐ สิ่งที่ถวายเป็นพิเศษ (ข้อ 14)
 - ☐ บุตรหัวปี คือการไถ่มนุษย์และสัตว์ แต่โค แกะ และแพะไถ่ไม่ได้ (ข้อ 15-18)

☐ ของบริสุทธ์ที่ถวายเป็นเครื่องบูชา คือสิ่งบริสุทธ์ที่แยกไว้ (ข้อ 19)

☐ พระเจ้าเองทรงเป็น ‘ส่วนแบ่ง’ ของอาโรน (ข้อ 20; เทียบ ข้อ 28)

· ส่วนแบ่งของคนเลวี (ข้อ 21-24) คือสืบลด คนเลวีไม่มีมรดกท่ามกลางชนชาติอิสราเอล

หมายความว่าเมื่อเข้าแผ่นดินคานาอัน เผ่าเลวีจะไม่ได้รับการจัดสรรแผ่นดินต่างหาก

คนเลวีต้องถวายสืบลดจากสืบลดของตนแก่อาโรนปุโรหิต (ข้อ 28)

ข้อความนี้ใช้สนับสนุนว่าผู้รับใช้คริสตจักรทุกวันนี้ดำรงชีพด้วย ‘สืบลดของธรรมิกชน’

ได้หรือไม่? (เทียบ 1 คร 9:3-10; 1 ทธ 5:18)

บทที่ 19

บท 19 น้ำชำระมลทิน

กัณดารวิถี 19:1

· เล้าของวัวสาว (ข้อ 1-10): ช่างวัวสาวสีแดงไร้ตำหนิ ‘นอกค่าย’ ประพรมเลือดเจ็ดครั้งไปทางพลับพลา (ข้อ 4) แล้วเผาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ พร้อมไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง (ข้อ 6; เทียบ ลนต 14:4 กฎชำระมลทิน)

จากนั้นเก็บเล้าไว้นอกค่ายสำหรับ ‘น้ำชำระมลทิน’ (ตามปฐมโมเสส พิธีนี้ทำทุก 50-60 ปี และทำทั้งหมด 12 ครั้งในประวัติศาสตร์อิสราเอล) ☐ กฎนี้เป็นภาพล่องหน้าถึงพระราชกิจของพระคริสต์

ผู้สิ้นพระชนม์นอกค่ายเพื่อชำระเรา (ฮบ 9:13-14; เทียบ สดต 51:7)

· วิธีใช้น้ำชำระมลทิน (ข้อ 11-22):

☐ ผู้แตะต้องศพเป็นมลทินเจ็ดวัน (เทียบ หญิงคลอดบุตร ผู้เป็นโรคผิวหนัง และผู้มีโลหิตไหล)

ต้องรับการประพรมน้ำผสมเล้าวัวสาวในวันที่สามและวันที่เจ็ดเพื่อชำระตัว (ข้อ 12-13)

☐ ผู้เข้าเต็นท์ที่มีคนตาย ผู้ที่อยู่ในเต็นท์นั้น และผู้แตะต้องศพ กระดูกมนุษย์ หรือหูลุมฝังศพ

ต้องรับการประพรมน้ำในวันที่สามและวันที่เจ็ด (ข้อ 14-19) ผู้สะอาดเป็นผู้ประพรม (ข้อ 18, 21)

· หากเป็นมลทินแล้วไม่ชำระตน ผู้นั้นทำให้ ‘สถานบริสุทธ์ของพระยาห์เวห์’ เป็นมลทิน

และจะถูกตัดออกจากประชาชน (ข้อ 20, 13)

[การประยุกต์ใช้]

(1) จงจดจำพระวจนะเตือนของพระเจ้า

· ทุกครั้งที่อิสราเอลบ่นและกบฏ พระเจ้าประทานคำสั่งที่มองเห็นได้

เพื่อให้พวกเขาระลึกถึงบาปและนึกถึงถ้อยคำเตือน ได้แก่ พู่ชายเสื่อ กระถางไฟที่หุ้มแท่นบูชา และไม่เท่าของอาโรน

· ลองคิดว่าในประวัติความเชื่อส่วนตัว พระเจ้าประทานหมายสำคัญหรือเครื่องหมายเตือน

อะไรแก่เรา และทรงประทานเครื่องหมายใดแก่ชุมชนคริสตจักร?

· เหนือสิ่งอื่นใด ในสมัยพันธสัญญาใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้รู้บาปและเตือนผ่านมโนธรรมส่วนบุคคลกับคำหนุนใจระหว่างธรรมิกชน เมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระวิญญาณ คือเมื่อพระองค์ทรงเตือนให้ระลึก

อย่าทำใจแข็ง ฮบ 3:15 กล่าวว่า ‘วันนี้ถ้าท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจตื้ออานเหมือนควาบกบฏ’

· เราต้องขยันหนุนใจกันและเรียนรู้ท่าทีที่รับฟังคำตักเตือน ฮบ 3:13 กล่าวว่า ‘จงหนุนใจกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า วันนี้ เพื่อจะไม่มีผู้ใดมีใจแข็งเพราะการล่อลวงของบาป’

(2) จงเห็นความจำเป็นของผู้วิงวอนและภาพล่องหน้าของพระคริสต์

· หากไม่มีการวิงวอนของโมเสสกับอาโรน ความสัมพันธ์ระหว่างอิสราเอลกับพระเจ้าคงสิ้นสุดไปนานแล้ว และจำเป็นต้องมีตำแหน่งกับระบบโรหิตเพื่อพันธกิจนี้ แต่กัณดารวิถียังแสดงความอ่อนแอของผู้วิงวอนเหล่านั้น (เยียบ 20:12) ซึ่งชี้ว่าเราต้องการผู้วิงวอนที่สมบูรณ์

· ทุกวันนี้ธรรมิกชนยังมีบาปที่อาศัยอยู่ภายใน และยังเป็นอย่างยิ่งต่อการวิงวอนของพระคริสต์กับความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงเป็นผู้ทูลขอพระคุณด้วยใจถ่อม

บท 20–21 เหตุการณ์ของสัมฤทธิ์: ธรรมชาติบาปของอิสราเอลที่ไม่เปลี่ยนแม้เปลี่ยนชั่วอายุ

บทที่ 20

บท 20 ทรงให้นำออกจากศิลา

กัณดารวิถี 20:1

· เหตุการณ์นี้เกิดในช่วงสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร พวกเขามาถึงคาเดชในถิ่นทุรกันดารคืนในเดือนแรก (เยียบ 33:36-37) ที่นั่นชุมชนอิสราเอลทะเลาะกับโมเสสเพราะไม่มีอาหารและน้ำ (ข้อ 3; เยียบ ข้อ 13 ‘ทะเลาะกับพระเจ้า’) พวกเขาบอกว่า ‘เหตุใดพวกท่านนำชุมชนของพระยาห์เวห์มาซึ่งที่เลวร้ายนี้ให้ตายกันหมด?’ (ข้อ 4-5; เยียบ อพย 17:1-3)

อิสราเอลมองไม่เห็นการทรงจัดเตรียมและการทรงนำของพระเจ้า แต่ประณินทุกอย่างเป็นเพียงงานของมนุษย์ พวกเขาถือการไม่เชื่อฟังและการพิพากษาที่ ‘คาเดช’ (บท 14)

· การตอบสนองของโมเสส: เขาออกจากชุมชนไปหมอบที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ (ข้อ 6) พระสิริของพระเจ้าปรากฏ และพระองค์ทรงบัญชาให้ ‘พูด’ กับศิลาเพื่อให้ น้ำออก แต่โมเสสไม่ทำตามพระบัญชา

กลับโกรธต่อหน้าชุมชนและกล่าวว่า ‘เจ้าพวกกบฏ [มาราห์] เราต้องให้น้ำออกจากศิลานี้เพื่อพวกเจ้าหรือ?’

แล้วศิลาสองครั้งด้วยไม้เท้า (ข้อ 11; เยียบ อพย 17:5-6) แม้น้ำออกมาเลี้ยงอิสราเอล

พระเจ้าทรงประณินว่าเขาบฏเพราะไม่ทำตาม ‘พระบัญชา’

(ข้อ 24)

· การตอบสนองของพระเจ้า: ‘เพราะพวกเจ้าไม่เชื่อเราและไม่ได้สำแดงความบริสุทธิ์ของเราต่อหน้าอิสราเอล พวกเจ้าจึงไม่นำประชาชนนี้เข้าแผ่นดินแห่งพระสัญญา’ (ข้อ 12) ถ้อยคำในข้อ 13 ว่า

‘พระเจ้าทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางอิสราเอล’ หมายถึงการปรากฏและการพิพากษาของพระองค์

· ต่อมาอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปขออนุญาตกษัตริย์เอโดมผ่านแผ่นดิน (ข้อ 14-17, 19)

แต่กษัตริย์เอโดมปฏิเสธอย่างแข็งกร้าวและนำประชาชนหรือกองทัพจำนวนมากมาขวาง (ข้อ 20)

พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้รบกับเอโดม อิสราเอลจึงต้องอ้อมไป (ข้อ 21; เทียบ 20:4; ฉธบ 2:29)

ซึ่งภายหลังได้รับอนุญาต) เอโดมปฏิเสธคำขอของอิสราเอลผู้เป็น ‘พี่น้อง’ (ข้อ 14) จึงถูกนับว่าเป็นการทำลายพระเจ้า

· ความตายของอาโรน (ข้อ 22-29; เทียบ 33:38 เดือนที่ห้าปีที่สี่สิบ): เมื่อออกจากคาเดชและมาถึงภูเขาสโหร

พระเจ้าตรัสถึงความตายของอาโรน เขาจะเข้าแผ่นดินแห่งพระสัญญาไม่ได้ แต่จะตายที่นั่นบนยอดเขา (ข้อ 28; เทียบ ฉธบ 10:6) เพราะเขากบฏ [มาราห์] ต่อพระวาระของพระเจ้าที่น้ำเมรีบาห์

(ข้อ 24) โมเสสทำตามพระวาระ ถอดเสื้อของอาโรนสวมให้เอเลอาซาร์บุตรของเขา เป็นการแต่งตั้งสืบตำแหน่ง (ข้อ 28) และชุมนุมชนทั้งหมดไว้ทุกข์ให้อาโรนสามสิบวัน (ข้อ 29)

บทที่ 21

บท 21 ทรงให้มองดูทองสัมฤทธิ์

กัณดารวิถี 21:1

· กษัตริย์อาราด ชาวคานาอันที่อยู่ในเนเกบ โจมตีอิสราเอลและจับบางคนเป็นเชลย

อิสราเอลปฏิญาณว่าจะทำลายพวกเขาให้สิ้น (ข้อ 2; เทียบ ลนต 27:28-29)

พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานและมอบพวกเขาไว้ อิสราเอลจึงทำลายเมืองทั้งหมดและเรียกที่นั่นว่า ‘โฮรมาห์’

คือการทำลายสิ้น (ข้อ 3; เทียบ 14:45 ที่เคยพ่ายเพราะผืนพิชิตคานาอัน)

พระเจ้าประทานชัยชนะแก่คนรุ่นที่สองเพื่อหนุนใจความเชื่อซึ่งต่างจากรุ่นแรก แต่แล้ว...

· เมื่ออิสราเอลออกจากภูเขาสโหรตามทางทะเลแดง อ้อมเอโดมไปทางเหนือ ประชาชนท้อใจเพราะ ‘ทางลำบาก’

และบ่นต่อ ‘พระเจ้า’ กับโมเสส (ข้อ 5) ว่า ‘เหตุใดพวกท่านนำเราออกจากอียิปต์ (กริยาพหูพจน์)

ให้ตายในถิ่นทุรกันดาร? เราจึงเกลียดอาหารน่าสมเพชนี้’ ความเชื่อของคนรุ่นที่สองถูกทดสอบและล้มเหลวเหมือนรุ่นแรก เหตุใดจึงบ่นด้วยความไม่เชื่อ?

อาจไม่พอใจที่ต้องอ้อมแทนการรบกับเอโดม (เทียบ ฉธบ 2:4-6)

พวกเขาเพ่งชนะอาราดและคงอยากชนะเอโดมเพื่อใช้ทางที่เร็วและสะดวก

· พระเจ้าทรงส่งงูพิษ [งูไฟ] เพราะการบ่น ทำให้ประชาชนตายมาก พวกเขาสารภาพต่อโมเสสว่า ‘เราได้ทำบาป เพราะบ่นต่อพระเจ้าและต่อท่าน’ (ข้อ 7) แล้วขอให้ทูลเอางูออก โมเสสจึงอธิษฐานเพื่อพวกเขา

· พระเจ้าตอบว่า ‘จงทำงูพิษแขวนไว้บนเสา ผู้ใดถูกกัดและมองดูก็จะมีชีวิต’ (ข้อ 8) โมเสสทำตาม และผู้มองงูของสัมฤทธิ์ก็รอด (ข้อ 9) ตัวงูไม่มีฤทธิ์รักษา การมอง

แสดงการเชื่อฟังพระวอนะ งูบนเสาเป็นภาพล่วงหน้าว่าพระเยซูคริสต์จะถูกแขวนบนไม้กางเขน (ยน 3:14)

· เส้นทางเดิน (ข้อ 10-20; เทียบ ฉบับ 2): คาเดช (น้ำเมรีบาห์) -> ภูเขาโฮร์ (อาโรนตาย) -> ทางอาธาริม (โฮรมัท ข้อ 1-3) -> ทางทะเลแดง (ข้อ 4 งูทองสัมฤทธิ์) -> โอโบท (ข้อ 10) -> อียะบาริมตะวันออกของโมอับ (ข้อ 11) -> หุบเขาเศเรด (ข้อ 12; เทียบ ฉบับ 2:13 ตามพระบัญชา) -> แม่น้ำอารโนน (เขตแดนอาโมไรต์กับโมอับ ข้อ 13; หนังสือสงครามของพระยาห์เวห์ ข้อ 14) -> เบเออร์ (ประทานน้ำ ข้อ 16; บทเพลง ข้อ 17) -> มัททานาห์ (ข้อ 18) -> นาคะลีเอล (ข้อ 19) -> บาโมท (ข้อ 19) -> ยอดคิสกาห์เหนือหุบเขาที่ราบโมอับ (ข้อ 20) -> ทางบาซาน (สงคราม ข้อ 33)

□ หนังสือสงคราม บทเพลง และบทกวี (ข้อ 27-30) เป็นเครื่องหมายให้จดจำพระราชกิจ

· ชัยชนะฝั่งตะวันออกของจอร์แดน: อิสราเอลส่งผู้สื่อสารขอผ่านแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์อาโมไรต์ (ข้อ 21-22)

แต่สิโหนไม่ยอมและกลับโจมตี (ข้อ 23) อิสราเอลจึงรบและยึดเมืองกับหมู่บ้านทั้งหมด (ข้อ 24-26)

แล้วอาศัยในแผ่นดินอาโมไรต์ (ข้อ 31) และยึดหมู่บ้านของยาเซอร์ (ข้อ 32)

ต่อมาพบกับโอกกษัตริย์บาซาน (เทียบ ฉบับ 3:11) พระเจ้าตรัสว่า ‘อย่ากลัวเขา เจ้าจะทำแก่เขาเหมือนที่ทำแก่สิโหน’ (ข้อ 34) อิสราเอลทำลายประชาชนและยึดแผ่นดิน

· ชัยชนะเหนือชาวคานาอันในข้อ 1-3 สิโหน และโอก เป็นภาพล่วงหน้าของการพิชิต ‘แผ่นดินคานาอัน’ ขั้นสุดท้าย แม้อิสราเอลยังทำบาปไม่เปลี่ยนแปลงเหตุการณ์งูทองสัมฤทธิ์ พระเจ้าทรงอนุญาตชัยชนะด้วยพระคุณ เราต้องจดจำพระคุณหรือชัยชนะที่พระองค์ประทาน (เทียบ ข้อ 34; ฉบับ 3:21)

[การประยุกต์ใช้]

(1) ผู้นำต้องเป็นผู้สำแดงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

· การประเมินโมเสส: เขากล่าวอย่างหุนหัน (สดด 106:33; เทียบ ลนต 5:4; สภษ 12:18) ‘อย่าโกรธเร็ว’ (ยก 1:19; อฟ 4:31) ผู้นำยังต้องรู้จักควบคุมความโกรธ (ทต 1:7)

· ธรรมิกชนต้องอธิษฐานเพื่อผู้นำคริสตจักร (2 คร 1:11)

(2) จงเรียนจากความล้มเหลวของอิสราเอล

· อย่าเป็นผู้บ่นและไม่เชื่อเหมือนอิสราเอล (1 คร 10:1-12) ‘พี่น้องทั้งหลาย

ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่าบรรพบุรุษของเราอยู่ใต้เมฆและผ่านทะเล

ทุกคนรับบัพติศมาเข้าส่วนกับโมเสสในเมฆและทะเล กินอาหารฝ่ายวิญญาณและดื่มน้ำฝ่ายวิญญาณอย่างเดียวกันเพราะ
ดื่มจากศิลาฝ่ายวิญญาณที่ติดตามไป ศิลา นั่นคือพระคริสต์ ถึงกระนั้นพระเจ้าไม่พอพระทัยคนส่วนมากเขาจึงล้มตายในถ้ำ
นทургันดาร์ เหตุการณ์เหล่านี้เป็นตัวอย่างเตือนเราไม่ให้ปรารถนาสิ่งชั่วเหมือนเขายำนบถรูปเคารพเหมือนบางคน
ตามที่เขียนว่า ประชาชนนั่งกินดื่มแล้วลุกขึ้นเล่นสนุกอย่างล่องประเพณีเหมือนบางคน
ซึ่งตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคนอย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนบางคนที่ถูกงูทำลาย
อย่าบ่นเหมือนบางคนซึ่งถูกผู้ทำลาย

ทำลาย

สิ่งเหล่านี้เกิดเป็นตัวอย่างและเขียนไว้เตือนเราผู้มาถึงวาระสุดท้าย เพราะฉะนั้นผู้ที่คิดว่าตนยืนอยู่ จงระวังไม่ให้ล้ม'

(3) จงมองเห็นภาพลวงหน้าของพระคริสต์ที่พระเจ้าทรงสำแดงอย่างชัดเจน

· ศิลาที่ให้น้ำแห่งชีวิตแก่อิสราเอลเป็นภาพลวงหน้าของพระเยซูคริสต์ (1 คร 10:4)

· เช่นเดียวกับพระเจ้าทรงช่วยผู้ไม่เชื่อและไม่เชื่อฟังผ่านทูตของสัมฤทธิ์

จงมองเห็นแผนของพระองค์ที่ส่งพระเยซูคริสต์มาช่วยผู้ที่ 'มองดูพระองค์'

· สำหรับผู้ถูกงูพิษกัด 'งูพิษ' ของสัมฤทธิ์เป็นสิ่งที่ไม่ยากแค้นแต่มอง และยิ่งยากจะเชื่อว่านั่นจะนำการรักษา

ดังนั้นการมองต้องอาศัยความเชื่อและการเชื่อฟังพระวาทะ เช่นเดียวกัน

การเชื่อพระเยซูคือเชื่อว่าบาปของเราผู้เป็นคนบาปได้รับการแก้ไโดยมองพระเยซูผู้สิ้นพระชนม์ในฐานะ 'คนบาป'

ซึ่งเรียกร้องความไว้วางใจและการเชื่อฟังวิธีแห่งความรอดของพระเจ้า

บท 22-25 บาลาอัมกับบาลาค: พระเจ้าผู้ทรงรักษาความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญา

บทที่ 22

บท 22 กษัตริย์โมอับเรียกบาลาอัมมา

กัณดารวิถี 22:1

· อิสราเอลตั้งค่ายในที่ราบโมอับตรงข้ามเยรีโค บาลาคกษัตริย์โมอับกลัวและทุกข์ใจอย่างยิ่ง (ข้อ 3)

เขาปรึกษาผู้อาวูโสมีเดีย ซึ่งเป็นกลุ่มพันธมิตรหลายเผ่า และคิดนำบาลาอัมผู้เผยพระวจนะมาสาปแข่งอิสราเอล

โดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้ารู้ว่าผู้ที่ท่านอวยพรจะได้รับพร และผู้ที่ท่านสาปแข่งจะถูกสาป' (ข้อ 6)

· การเชิญครั้งแรก: 'พระยาห์เวห์พระเจ้า' ตรัสแก่บาลาอัมว่า 'อย่าไปกับพวกเขา และอย่าสาปแข่งประชาชนนั้น' (ข้อ 12)

· การเชิญครั้งที่สอง: ส่งผู้นำที่สูงศักดิ์และมากกว่าเดิม (ข้อ 15) พร้อมสัญญา 'ค่าทำนายน' มากขึ้น (ข้อ 17)

บาลาอัมกล่าวว่า 'แม้จะให้เงินทองเต็มบ้าน ข้าพเจ้าก็ละเมิดพระวจนะของพระยาห์เวห์ "พระเจ้าของข้าพเจ้า" ไม่ได้'

แต่จงรออีก' (ข้อ 18-19)

บาลาอัมเชื่อพระยาห์เวห์จริงหรือ? เขามีความเชื่อชนิดใด? (เทียบ 2 ปด 2:15-16 รักสินจ้างแห่งการอธรรม; ยด 1:11)

· คำตอบของพระยาห์เวห์พระเจ้า: 'จงไปกับคนเหล่านั้น แต่จงพูดเฉพาะสิ่งที่เราบอก' (ข้อ 20)

พระเจ้าตรัสได้แม้แก่ผู้ที่ไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะแท้ เช่นทรงปรากฏเตือนลาบับลึงของยาโคบ

แต่เมื่อบาลาอัมได้ยินพระวจนะแล้วเดินทางกับพวกเขา พระเจ้าทรงกริ้ว (ข้อ 22; เทียบ การเดินทางราว 650 กม.)

· เมื่อ 'ทูตของพระยาห์เวห์' มาขวาง นางลาก็เลี้ยวเข้าทุ่ง เมื่อขวางอีก นางลาเบียดกำแพงสวนองุ่น และเมื่อขวางต่อ นางลาหมอบลง บาลาอัมไม่เข้าใจและเขียนนางลาซ้ำ พระยาห์เวห์จึงเปิดปากนางลาให้โต้แย้งบาลาอัม (ข้อ 28-30;

เทียบ 2 ปด 2:16) ข้อความเปรียบบาลาอัมกับนางลาและชี้ความโง่ของเขา

ในที่สุดพระยาห์เวห์ทรงเปิดตาบาลาอัมให้เห็นทูตของพระองค์

· ทูตของพระยาห์เวห์กล่าวว่า 'เรามาขวาง เพราะทางหรือการกระทำของเจ้าเป็นการพุงไปอย่างมูทะลุ' (ข้อ 32)

บาลาอัมตอบว่า 'ข้าพเจ้าได้ทำบาป ถ้าท่านไม่พอใจ ข้าพเจ้าจะกลับ' (ข้อ 34) แต่ทูตบอกให้ไปกับคนเหล่านั้น แล้วเหตุใดจึงขวางนางลา?

ทูตเตือนต่อว่า 'แต่จงพูดเฉพาะถ้อยคำที่เราบอก' (ข้อ 35) หลังเหตุการณ์นี้ เมื่อมาถึง

บาลาอัมกล่าวต่อหน้ากษัตริย์โมอับว่าเขาจะพูดเฉพาะสิ่งที่พระเจ้าประทาน (ข้อ 38)

· การปรากฏของทูตพระยาห์เวห์เป็นกระบวนการทำให้เจตจำนงของบาลาอัมยอมจำนนต่อพระเจ้า

ต้องสังเกตว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงขยับปากบาลาอัมอย่าง 'เครื่องจักร' โดยปราศจากเจตจำนงของเขา

บทที่ 23

บท 23 บาลาอัมอวยพรอิสราเอล

กัณดารวิถี 23:1

· บาลาคกษัตริย์โมอับพาบาลาอัมขึ้น 'ปูชนียสถานสูงของพระบาอัล' ให้เห็นอิสราเอล แล้วเตรียมแท่นบูชา โคหนุ่ม และแกะผู้เพื่อถวายบูชา เขาทำอย่างเดียวกันนี้สามครั้ง 'พระยาห์เวห์' ประทานถ้อยคำแก่บาลาอัม (ข้อ 5)

· คำพยากรณ์ครั้งแรก: 'ผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงสาปแช่ง ข้าพเจ้าจะสาปได้อย่างไร? ผู้ที่พระยาห์เวห์ไม่ทรงประณาม ข้าพเจ้าจะประณามได้อย่างไร?' (ข้อ 8) นี่แสดงแก่นของข่าวประเสริฐ (เทียบ รม 8:31, 34 'ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา? ใครจะกล่าวโทษ?') 'ใครนับผงกลีของยาโคบได้ หรือใครนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้?' (ข้อ 10) เป็นคำพยากรณ์ถึงการทวีจำนวนที่หยุดไม่ได้ และทำให้นึกถึงพันธสัญญาอับราฮัม

· เมื่อบาลาคบ่น บาลาอัมยั่วว่าเขาพูดได้เฉพาะถ้อยคำที่พระเจ้าประทาน (ข้อ 12) จากนั้นย้ายไปอีกแห่ง คือยอดปิสกาห์ (ข้อ 14; เทียบ ฉธบ 34:1 ที่โมเสสตาย) และพระยาห์เวห์ประทานถ้อยคำอีก (ข้อ 16)

· คำพยากรณ์ครั้งที่สอง: ‘พระเจ้าไม่ไ่ม่มนุษย์ที่จะมูสา และไม่ทรงกลับพระทัย’ (ข้อ 19)

เมื่อพระองค์ทรงตั้งพระทัยอวยพรอิสราเอลแล้ว พระประสงค์ก็ไม่เปลี่ยนและย้อนกลับไม่ได้

‘พระองค์ไม่ทรงเห็นความผิดในยาโคบหรือความชั่วร้ายในอิสราเอล และพระเจ้าสถิตกับพวกเขา’ (ข้อ 21)

พระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายอิสราเอลแล้ว แม้พวกเขาไม่สมบูรณ์ พระองค์ทรงตั้งพระทัยโอบรับแม้ความอ่อนแอ

· สิ่งนี้แสดงหลักแห่งการไถ่ของพระคริสต์อย่างชัดเจน (เทียบ สดต 32:1

‘ผู้ที่การละเมิดได้รับการยกโทษและบาปได้รับการปกคลุมก็เป็นสุข’ อิสราเอลเป็นผู้ได้รับพรนั้น) ‘ไม่มีเวทมนตร์ คาถา หรือการทำนายใดต่อสู้อิสราเอลได้’ (ข้อ 23; เทียบ รม 8:35 ‘ใครจะทำให้เราขาดจากความรักของพระคริสต์?

ไม่มีสิ่งใดทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้’)

· เมื่อบาลาคโกรธ บาลาอัมได้ว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ได้บอกหรือว่าต้องพูดตามที่พระเจ้าตรัส?’ บาลาคผู้ใจแข็งยังไม่ยอมแพ้ พาบาลาอัมไปอีกแห่ง คือภูเขายาโเบร์ ที่ซึ่งภายหลังอิสราเอลทำบาป (25:3) และขอให้สาปแช่งอีก (ข้อ 28)

บทที่ 24

บท 24 คำพยากรณ์ครั้งที่สามและครั้งสุดท้าย

กัณดารวิถี 24:1

· ครี้งนี้บาลาอัมรู้พระประสงค์ จึงไม่ใช่เวทมนตร์แต่พยากรณ์ทันที (ข้อ 2 ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ ทรงสวมทับ; เทียบ 1 ซมอ 19:23-24 ที่กษัตริย์ซาอูลก็เผยพระวจนะ)

· คำพยากรณ์ครั้งที่สาม: ‘อิสราเอลเอ๋ย เติ้นท์ของเจ้าช่างงดงาม!’ (ข้อ 5) ‘กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่าอากั และอาณาจักรจะได้รับการยกชู’ (ข้อ 7; เทียบ 1 ซมอ 15:8) ‘ผู้ที่อวยพรเจ้าจะได้รับพร ผู้ที่สาปแช่งเจ้าจะถูกสาป’ (ข้อ 9; เทียบ ปฐก 12:3) บาลาอัมไม่ได้สาปอิสราเอล แต่กลับอวยพรตามพระประสงค์

· เมื่อบาลาคไล่ให้กลับ บาลาอัมกล่าวว่า ‘แม่ท่านให้เงินทองมากมาย ข้าพเจ้าก็ละเมิดพระวจนะไม่ได้’ เขาย้ำอีกว่าพูดเฉพาะตามที่พระเจ้าตรัส บาลาอัมเป็นผู้เผยพระวจนะหรือผู้ทำนายแท้ ‘ในแบบของตน’ หรือ?

เขารักษาความสัตย์เชื่อต่อพระยาห์เวห์หรือ? หรือทำเพราะความกลัวพระเจ้า?

· คำพยากรณ์สุดท้ายของบาลาอัม: ‘ดาวดวงหนึ่ง คทาหนึ่ง และผู้ครอบครองจะออกจากอิสราเอล และทำลายโมอับหรือลูกหลานของเซท’ (ข้อ 17, 19; เทียบ 2 ซมอ 8:2) เบื้องต้นเป็นคำพยากรณ์ถึงกษัตริย์ดาวิด และท้ายที่สุดถึงพระเมสสิยาห์

· ต่อมาเขาพยากรณ์ถึงอามาเลขและคนเคไนต์ แล้วกลับบ้าน (ข้อ 25)

แต่บาลาอัมคงทิ้งกลอุบายให้บาลาคใช้ทำให้อิสราเอลล้ม (วว 2:14

‘บาลาอัมสอนบาลาคให้วางสิ่งสะดุดต่อหน้าชนชาติอิสราเอล ให้กินของบูชายัญรูปเคารพและล่วงประเวณี’)

บทที่ 25

บท 25 การนับถือรูปเคารพและการล่วงประเวณีของอิสราเอล

กัณดารวิถี 25:1

· ที่ซีโทธิมในที่ราบโมอับ (เทียบ 33:49) อิสราเอลล่วงประเวณีกับหญิงโมอับซึ่งเชื่อมโยงกับการนับถือรูปเคารพ (ข้อ 1-2) ด้วยการล่วงประเวณีนี้ พวกเขา ‘ผูกพันตน’ กับ ‘พระบาอัลเปโออร์’ คือเจ้าแห่งเปโออร์ (เทียบ 23:28; 1 คร 10:20 ‘มีส่วนร่วม’ กับผี)

พระเจ้าทรงกริ้วและเกิดโรคระบาด (ข้อ 8) ทรงบัญชาให้ประหารผู้นำประชาชนที่เข้าร่วมการนับถือรูปเคารพ (ข้อ 3-5)

· ท่ามกลางเหตุการณ์นี้ ผู้นำคนหนึ่งของตระกูลสิเมโอนชื่อคิมรี (ข้อ 14) พาหญิงมีเดียนผู้เป็นบุตรสาวของผู้นำมีเดียน (ข้อ 15) เข้ามา (ข้อ 6) และมี ‘เพศสัมพันธ์เชิงพิธีกรรม’ ในเต็นท์ต่อหน้าชุมนุมชน (ข้อ 8)

เป็นการกบฏและทำลายอย่างเปิดเผย ฟิเนหัสหลานอาโรนจึงแทงทั้งสองด้วยหอก เพราะมี

‘ความหวงแหนของพระเจ้า’ โรคระบาดหยุดเพราะการเป็นคนกลางของฟิเนหัส (ข้อ 8; สดด 106:28) ผู้ตายมี 24,000 คน (เทียบ การกบฏของโคราห์ตาย 14,700 คน— 16:49)

· พระเจ้าประทานพันธสัญญาแก่ฟิเนหัสว่า ‘เราจะให้พันธสัญญาแห่งสันติสุข (ข้อ 12)

และพันธสัญญาตำแหน่งปุโรหิตนิรันดร์ เพราะเขาหวงแหนเพื่อพระเจ้าและทำการลบมลทินให้อิสราเอล

[คาฟาร์—ปกคลุม ทำให้พระพิโรธสงบ]’ (ข้อ 13) การลบมลทินของฟิเนหัสแสดงความร้อนรนของพระคริสต์เพื่อพระเจ้า และพระเยซูเสด็จมาเป็นความสำเร็จของ ‘พันธสัญญาตำแหน่งปุโรหิต’ นี้

· พระเจ้าทรงบัญชาโมเสสให้โจมตีมีเดียน (ข้อ 17) ซึ่งสำเร็จในบท 31

[การประยุกต์ใช้]

(1) พระเจ้าผู้ทรงทำงานในที่ซึ่งเรามองไม่เห็น

· เหตุการณ์บาเลกกับบาลาอัมเป็นการคุ้มครองของพระเจ้าที่เกิดขึ้นโดยอิสราเอลไม่รู้ตัว

· เราต้องการให้พระเจ้าทรงทำงานในที่ที่เราเห็นและตามที่เราต้องการ เมื่อไม่เป็นเช่นนั้นเราก็ผิดหวังและโกรธ แต่พระราชกิจที่ทรงทำเพื่อเราเกินความคิดของเรา ดังนั้นถ้าเชื่อในความสัตย์ซื่อของพระเจ้า

เราควรขอบพระคุณเสมอในทุกกรณี ‘พระเจ้าทรงตอบสิ่งที่เราคงทูลขอ หากเรารู้ทุกสิ่ง’ (Tim Keller)

(2) พระเจ้าผู้ยังทรงรักษาความสัตย์ซื่อแห่งพันธสัญญาต่อเราผู้ยังกบฏ

· คนรุ่นที่สองในถิ่นทุรกันดารไม่ต่างจากรุ่นแรก โดยเฉพาะการล่วงประเวณีในที่ราบโมอับ เปรียบได้กับเหตุการณ์ ‘ลูกวัวทองคำ’ และ ‘ผู้สอดแนมสิบสองคน’ ของรุ่นแรก พวกเขาถูกบัญญัติอย่างเปิดเผยก่อนเข้าคานาอัน

· จงมองความสัตย์ซื่อของพระเจ้าผู้ทรงสร้างผู้ที่ทรงเลือกและทำพระประสงค์ให้สำเร็จ

จงรับบทเรียนจากประวัติศาสตร์ (เทียบ 1 คร 10:1-12)

· จงขอบพระคุณที่การทรงเรียกของพระเจ้าไม่เปลี่ยนพระทัย (รม 11:29) กตว 23:19 กล่าวว่า
‘พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ที่จะมุสา ไม่ใช่บุตรมนุษย์ที่จะกลับใจ สิ่งที่ได้ริสแล้วจะไม่ทรงทำหรือ?
สิ่งที่สัญญาแล้วจะไม่ทรงให้สำเร็จหรือ?’

· จงมองคู่อริไปโดยของพระเจ้าผู้ทรงใช้แม้คนชั่วอย่างบาลาอัมเพื่อแผนความรอดยิ่งใหญ่ (เทียบ ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์
และยูดาสิสคาริโอทผู้ทรยศ)

บท 26–30 การสำรวจประชากร: อิสราเอลเตรียมการเริ่มต้นใหม่

บทที่ 26

บท 26 การสำรวจจำนวนประชากรครั้งที่สอง

กัณดารวิถี 26:1

· เหตุการณ์พระบาอัลเปโออร์ทำให้คนอิสราเอลตาย 24,000 คน บัดนี้ก่อนพิชิตคานาอัน
พระเจ้าทรงให้จัดกองทัพใหม่โดยนับชายอายุยี่สิบปีขึ้นไปซึ่งออกรบได้

· ผลการสำรวจรวม 601,730 คน น้อยกว่าครั้งแรก 1,820 คน หรือ 0.3% เผ่า / ครั้งแรก / ครั้งที่สอง: รูเบน 46,500 / 43,730; เอฟราอิม 40,500 / 52,700; สิเมโอน 59,300 / 22,200; มนัสเสห์ 32,200 / 32,500; กาด 45,650 / 40,500; เบนยามิน 35,400 / 45,600; ยูดาห์ 74,600 / 76,500; ดาน 62,700 / 64,400; อิสสาการ์ 54,400 / 64,300; อาเชอร์ 41,500 / 53,600; เศบูลุน 57,400 / 60,500; นัฟทาลี 53,400 / 45,400

· ยูดาห์มีกำลังพลมากที่สุดทั้งสองครั้ง มนัสเสห์เพิ่มมากที่สุดและบันทึกชื่อบุตรสาวเป็นพิเศษ (ข้อ 33; เทียบ ข้อ 46)
สิเมโอนลดลงมาก อาจเพราะเหตุการณ์พระบาอัลเปโออร์ (25:14) ภายหลังเผ่าสิเมโอนถูกรวมเข้ากับยูดาห์ (เทียบ วนฉ 1:3; ยชว 19:1)

· ในการแบ่งแผ่นดิน เผ่าที่มีคนมากต้องได้มาก (ข้อ 53) แต่ข้อ 56 ให้จับฉลากโดยไม่คำนึงว่ามากหรือน้อย
หมายความว่าอย่างไร? แต่ละเผ่าจับฉลาก และภายในเผ่าแบ่งให้ตระกูลตามจำนวน
หรือหมายความว่าแม้เผ่าใหญ่ก็จับได้เพียงหนึ่งส่วน เผ่าโยเซฟคือเอฟราอิมกับมนัสเสห์บนในโยชูวาว่าได้เพียงส่วนเดียว
(ยชว 17:14-18)

· สำหรับคนเลวี ให้นับชายอายุตั้งแต่หนึ่งเดือน รวม 23,000 คน (ข้อ 62 เพิ่มราวหนึ่งพันจาก 3:39)
มีการกล่าวว่าตระกูลโคราห์ผู้กบฏยังคงอยู่ (ข้อ 58; เทียบ ข้อ 11) แสดงการยกโทษและพระคุณของพระเจ้า
ภายหลังลูกหลานโคราห์ประพันธ์สดุดีด้วย (สดด 42; 44-49; 84-85; 87-88)

· ระหว่างกล่าวลำดับวงศ์คนเลวี มีการกล่าวถึงขนาดับกับอาบิฮูบุตรอาโรน (ข้อ 61; เทียบ ข้อ 9-10
ที่กล่าวการกบฏของโคราห์) พระเจ้าทรงให้ระลึกประวัติความล้มเหลวของอิสราเอล เพื่อยืนยันพระคุณของพระองค์

- ผู้ที่ถูกนับครั้งแรกไม่มีแม่คนเดียวอยู่ในการนับครั้งที่สอง (ข้อ 64 ยกเว้นคาเลบกับโยชูวา)
นี่คือความสำเร็จของพระวจนะ (ข้อ 65)

บทที่ 27

บท 27 บุตรสาวของเศโลเฟห์และโยชูวาผู้สืบตำแหน่ง

กัณดารวิถี 27:1

- เรื่องบุตรสาวของเศโลเฟห์ถูกกล่าวอีกในบท 36 จึงเป็นกรอบหัตถ์ [inclusio] หัวข้อสำคัญของบท 26–36 คือแผ่นดิน
- เศโลเฟห์ได้จากเผ่ามนัสเสห์ไม่มีบุตรชาย บุตรสาวจึงมาหาโมเสส ขอรับส่วนแผ่นดินเมื่อเข้าสู่คานาอัน โดยย่ำว่าบิดาไม่ร่วมการกบฏของโคราห์ (ข้อ 3)
- พระเจ้าทรงรับคำร้องของหญิงเหล่านั้นและให้เป็นหลักคำตัดสิน (ข้อ 11) แสดงว่าการ ‘แบ่งมรดก’ ของพระเจ้าไม่เลือกปฏิบัติระหว่างชายหญิง และทุกเผ่าต้องเห็นคุณค่ามรดกของตน
- การสืบตำแหน่งของโยชูวา (ข้อ 12-23): พระเจ้าทรงให้โมเสสเห็นแผ่นดินแห่งพระสัญญา แต่ตรัสว่าเขาไม่ได้เพราะการกบฏ (ข้อ 14) โมเสสทูลขอให้พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งวิญญาณ [รูอาห์] ของมนุษย์ทุกคน ตั้งผู้สืบตำแหน่ง (ข้อ 16-17) คำอธิษฐานนี้แสดงหัวใจผู้เลี้ยงที่ดูแลอิสราเอลถึงที่สุด
- พระเจ้าทรงให้วางมือบนโยชูวา ‘ผู้มีพระวิญญาณ [รูอาห์]’ (ข้อ 18; เทียบ 11:25; ฉธบ 34:9 พระวิญญาณแห่งปัญญา) มอบหมายเขาต่อหน้าเอเลอาซาร์มหาปุโรหิตและชุมนุมชนทั้งหมด และมอบเกียรติหรือสิทธิอำนาจของโมเสสให้ เพื่อประชาชนเชื่อฟัง (ข้อ 18-20) โมเสสทำตามพระวจนะจนถึงที่สุด (เทียบ ฉธบ 31:1-8)
- บท 28–29 เครื่องบูชาและเทศกาล
- เพียงลูกแกะที่ต้องถวายประจำปีก็เกินหนึ่งพันตัวแล้ว ข้อเรียกร้องเรื่องเครื่องบูชามากมาย ตั้งอยู่บนการทรงจัดเตรียมอย่างอุดมของพระเจ้า
- ในหนึ่งปี นอกจากวันสะบาโต ต้องมาชุมนุมถวายเครื่องบูชาเทศกาลรวม 30 วัน เทศกาล / ลูกแกะผู้ / แกะผู้ / โคหนุ่ม / แพะ: ทุกวันหรือสะบาโต 2; วันขึ้นหนึ่งค่ำ/ขนมปังไร้เชื้อ/สัปดาห์ 7/1/2/1; แตร/ลบมลทิน 7/1/1/1; เทศกาลอยู่เพิง วันที่ 1 14/2/13/1, วันที่ 2 14/2/12/1, วันที่ 3 14/2/11/1, วันที่ 4 14/2/10/1, วันที่ 5 14/2/9/1, วันที่ 6 14/2/8/1, วันที่ 7 14/2/7/1; รวมเทศกาลอยู่เพิง 98/14/70/7; วันที่ 8 7/1/1/1
- เดือนที่เจ็ด (กันยายน–ตุลาคมปัจจุบัน) สำคัญที่สุด มีเทศกาลแตรหรือปี่ใหม่ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ วันที่ลบมลทินวันที่ 10 และเทศกาลอยู่เพิงวันที่ 15–21 เทศกาลอยู่เพิงเป็นเทศกาลแห่งวาระสุดท้าย

เพื่อขอบพระคุณหลังเก็บเกี่ยวทั้งปีและระลึกเหตุการณ์อพยพ (เทียบ ศคย 14:16) โคหนุ่มเริ่ม 13 ตัว ลดจนเหลือ 7 และวันที่แปดถวายหนึ่งตัว แสดงถึงพระคริสต์ผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาองค์เดียว

บทที่ 30

บท 30 กฎเรื่องคำปฏิญาณของหญิง

กัณดารวิถี 30:1

- หลักทั่วไปของคำปฏิญาณหรือคำสาบานของชาย คือห้ามละเมิดและต้องทำให้ครบ (ข้อ 2) แต่สำหรับเด็กหญิงที่อยู่ใต้การคุ้มครองของบิดา ซึ่งตามธรรมเนียมอายุ 11–12 ปี คำปฏิญาณเป็นโมฆะหากบิดาไม่อนุญาต
- สำหรับคำปฏิญาณที่หญิงทำก่อนแต่งงาน (ข้อ 6-8) หากสามีไม่อนุญาตก็เป็นโมฆะ แสดงว่าภรรยาอยู่ใต้สิทธิอำนาจของสามี แต่หญิงม่ายหรือหญิงหย่าต้องรักษาคำปฏิญาณ เพราะ ‘ไม่มีผู้คุ้มครอง’ (ข้อ 9)
- สำหรับหญิงที่แต่งงานแล้ว (ข้อ 10-15) หากสามีไม่อนุญาต คำปฏิญาณเป็นโมฆะ แต่ถ้าสามีได้ยินและปล่อยให้ภรรยาเริ่มทำตามหลายวัน แล้วจึงยกเลิก สามีต้องรับความผิดของภรรยา (ข้อ 15)

[การประยุกต์ใช้]

(1) จงเชื่อว่าพระเจ้าผู้สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาทรงส่งพระคริสต์มา

- แม้อิสราเอลไม่เชื่อและกบฏ พระเจ้าทรงรักษาสิ่งที่สัญญาแก่เราอย่างสัตย์ซื่อ และทรงส่งพระคริสต์มาเพื่อเราตามพระสัญญา
- เครื่องบูชาและเทศกาลทั้งหมดของอิสราเอลทำให้ระลึกและขอบพระคุณพระคุณที่ประทานแล้ว วันนี้ในนมัสการ เราก็ควรขอบพระคุณพระคุณแห่งความรอดและมองไปยังความรอดที่พระองค์จะทรงทำให้สมบูรณ์

(2) พระเจ้าผู้ทรงคุ้มครองผู้อ่อนแอ

- ผ่านเรื่องบุตรสาวของเศโลเฟห์ต เราเห็นพระเจ้าทรงรับรองสิทธิของหญิง โดยเฉพาะเรื่องนี้เกี่ยวกับความรอด แสดงว่าหญิงไม่ถูกตัดออกจากความรอด
- กฎคำปฏิญาณแสดงว่าหญิงอยู่ใต้สิทธิอำนาจของบิดาและสามี และดังนั้นจึงแสดงความรับผิดชอบของชายผู้คุ้มครองสำคัญเพียงใด
- เราต้องใคร่ครวญว่าในสังคมและวัฒนธรรมปัจจุบัน เราจะสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าผู้คุ้มครองผู้อ่อนแอได้อย่างไร

บท 31–36 สงครามและการแบ่งแผ่นดิน: การพิชิตมีเดียนและการแบ่งคานาอัน

บทที่ 31

บท 31 การพิชิตมีเดียน

กัณดารวิถี 31:1

- ก่อนพิชิตคานาอัน พระเจ้าทรงบัญชาให้อิสราเอลพิชิตมีเดียนและลัมรชัยชนะ เช่นเดียวกับชัยชนะเหนือสิโหนกษัตริย์อาโมไรต์และโอกกษัตริย์บาซัน (21:21-35) การแก้แค้นมีเดียนเป็นการพิพากษา ‘ศัตรูของอิสราเอล’ (ข้อ 2) ผู้ทำให้อิสราเอลทำบาป (ข้อ 8 บาลาอัม; ข้อ 17 หญิง; เทียบ 25:17-18)
- สงครามมีเดียนเป็นสงครามสุดท้ายของโมเสส หลังจากนั้นเขาจะไปอยู่กับบรรพบุรุษ (ข้อ 2 ตามตัวอักษร ‘ถูกรวบรวมไปยังประชาชนของเจ้า’; เทียบ 27:13)
- ฟินหัสบุตรเอเลอาซาร์มหาปุโรหิตออกไปรบ (ข้อ 6) เขาเป็นผู้หยุดโรคระบาดในเหตุการณ์ ‘พระบาอัลเปโออร์’ (25:7-8)
- อิสราเอลใช้กำลังน้อย คือเผ่าละหนึ่งพัน รวม 12,000 คน แต่ชนะเด็ดขาด (เทียบ ข้อ 49 ไม่มีผู้ใดตาย) พวกเขาฆ่าชายมีเดียน กษัตริย์ห้าคน และบาลาอัม แล้วพาหญิง เด็ก สัตว์ และทรัพย์สินมา โมเสสให้ฆ่าเด็กชายและหญิงที่ ‘ไม่ใช่หญิงพรหมจารี’ (ข้อ 17)
- ผู้ไปรบ ผู้เตี้ยต้องศพ และเชลยต้องทำพิธีชำระ (ข้อ 19) ของริบทั้งหมดต้องชำระด้วยไฟและน้ำก่อนเข้าค่าย (ข้อ 23) เพื่อมิให้ค่ายของพระเจ้าเป็นมลทิน
- การแบ่งของริบ (ข้อ 25-47): ครั้งหนึ่งแก่ทหารที่รบ อีกครึ่งแก่ประชาชนอิสราเอล (ข้อ 27; เทียบ ยชว 22:8; 1 ซมอ 30:24 ซึ่งใช้ต่อมา) จากส่วนทหาร 1 ใน 500 หรือ 0.2% แก่มหาปุโรหิต (ข้อ 28-29) จากส่วนประชาชน 1 ใน 50 หรือ 2% แก่คนเลวี (ข้อ 30)
- ข้อ 32-35 ยอดรวม / ทหารหรือชุมนุมชน / ปุโรหิต / คนเลวี: แกะ 675,000 / 337,500 / 675 / 6,750; โค 72,000 / 36,000 / 72 / 720; ลา 61,000 / 30,500 / 61 / 610; หญิงพรหมจารี 32,000 / 16,000 / 32 / 320
- การแบ่งของริบทำให้ลัมรสลดหน้าถึง ‘ความอุดมโดยไม่ต้องจ่าย’ ที่จะได้รับในแผ่นดินแห่งพระสัญญา
- สิ่งน่าสังเกตคือหญิงพรหมจารีชาวมีเดียนแต่งงานกับชายอิสราเอล (ข้อ 18) และเข้ามาอยู่ในชนชาติอิสราเอล นี่คือพระคุณของพระเจ้าผู้ทรงโอบรับทุกชนชาติ
- หลังชัยชนะสมบูรณ์ (ข้อ 49) บรรดาผู้บัญชาการนำของถวายนมาหาพระเจ้า เป็น ‘คำไถ่ชีวิต’ แต่พระเจ้าผู้ทรงไถ่ชีวิตพวกเขา (ข้อ 50; เทียบ 35:31; อพย 30:12)

บทที่ 32

บท 32 การแบ่งแผ่นดินฝั่งตะวันออกของจอร์แดน: การทดลองหลังชัยชนะ

กัณดารวิถี 32:1

· ลูกหลานรูเบนกับกาตมาฮาโมเสส เอเลอาซาร์ และผู้นำชุมนุมชน ขอแผ่นดินฝั่งตะวันออกของจอร์แดน (ข้อ 3) เป็นมรดก (ข้อ 5) โมเสสปฏิเสธเพราะทำที่ที่ไม่คิดข้ามไปช่วยรบ (ข้อ 6-7) และจะทำให้กำลังใจประชาชนลดลง (ข้อ 7, 9) เขาเตือนว่าพระเจ้าอาจทำลายประชาชน ‘ทั้งหมด’ เพราะพวกเขา (ข้อ 15)

คำขอของสองเผ่าขาดความเชื่อหรือไม่? (เทียบ ฝั่งตะวันออกไม่ใช่แผ่นดินแห่งพระสัญญา และภายหลังถูกอัสซีเรียกวาดไปก่อน—1 พศด 5:26)

· คำตอบของรูเบนกับกาต (ข้อ 16-19): จะสร้างคอกสัตว์และเมือง ‘มั่นคง’ สำหรับเด็ก แล้วชายฉกรรจ์จะข้ามจอร์แดนไปรบข้างหน้าจนทุกเผ่าได้รับมรดก (ข้อ 18; เทียบ ภายหลังจากชายราว 110,000 คน มีเพียง 40,000 คนเข้าร่วม—ยชว 4:13) โมเสสเตือนชัดอีกครั้ง (ข้อ 23) แล้วอนุญาต

· โมเสสส่งเอเลอาซาร์ โยชูวา และผู้นำอิสราเอลให้ดำเนินเรื่องตามคำสัญญาของสองเผ่า หากไม่รักษาคำมั่น ให้รับมรดกในคานาอัน (ข้อ 30) ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับแผ่นดินฝั่งตะวันออกของจอร์แดน (ข้อ 33, 39-42)

บทที่ 33

บท 33 สรุปรการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร

กัณดารวิถี 33:1

· โมเสสบันทึกเส้นทางตั้งแต่อพยพ (ข้อ 3) ถึงปัจจุบัน เพื่อเป็นพยานว่าพระเจ้าทรงอยู่ด้วยตลอดการเดินทางสี่สิบปี เขาเริ่มด้วยการระลึกถึงภัยพิบัติบุตรหัวปีในอียิปต์ และการที่พระเจ้าทรงลงโทษหรือพิพากษาเทพเจ้าของอียิปต์ด้วย (ข้อ 4)

· เส้นทางแบ่งใหญ่เป็นสามช่วง:

☐ ราเมเสสถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย (ข้อ 5-15)

☐ ซีนายถึงคาเดช (ข้อ 16-36)

☐ คาเดชถึงที่ราบโมอับ (ข้อ 37-49) มีชื่อสถานที่และเมือง 42 แห่ง โดย 16 ชื่อไม่เคยกล่าวในอพยพหรือกัณดารวิถี ตำแหน่งของสองช่วงแรกติดตามได้ยาก จุดสุดท้ายคือเบธเยซีโมท (ข้อ 49 ปัจจุบัน Tell Kefrein)

เป็นที่ราบในเขตภูเขาห่าจอร์แดนราว 8 กม.

· สิ่งที่ต้องทำเมื่อเข้าคานาอัน (ข้อ 50-56):

☐ ขับคนพื้นเมืองทั้งหมด (เทียบ การพิพากษา—ปฐมก 15:16)

☐ ทำลายรูปเคารพและปูชนียสถานสูง (ข้อ 52)

☐ จับฉลากและตั้งถิ่นฐาน (ข้อ 53-54; เทียบ 26:52-56) ‘ถ้าไม่ขับคนพื้นเมือง ผู้ที่เหลือจะรบกวนเจ้า และเราจะทำแก่เจ้าตามที่ตั้งใจทำแก่พวกเขา’ (ข้อ 55-56; เทียบ 2 พกษ 21:11 อิสราเอลทำบาปยิ่งกว่า)

‘พระสัญญาของพระเจ้าผู้ผูกกับการเชื่อฟังแห่งความเชื่อเสมอ’ (คิมฮยอองอิก)

บทที่ 34

บท 34 เขตแดนคานาอันและผู้รับผิดชอบการแบ่ง

กัณดารวิถี 34:1

· ทรงกำหนดเขตแดนใต้ ตะวันตก เหนือ และตะวันออกของคานาอัน (ข้อ 3-12)

ทิศใต้จากปลายทะเลตายหรือทะเลเค็มถึงคาเดชบารเนีย ทิศตะวันตกคือชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียน

ทิศเหนือจากทางเข้าฮามัทซึ่งผู้สอดแนมเคยไป (กตว 13:21) ถึงฮาซาร์เอนันซึ่งเป็นเขตตะวันออก

และทิศตะวันออกตามจอร์แดน ผ่านชายฝั่งคินเนเรทหรือทะเลกาลิลีถึงทะเลตาย

· แต่งตั้งผู้นำรับผิดชอบการแบ่ง (ข้อ 16-29): พระเจ้าทรงแต่งตั้งผู้นำแต่ละเผ่าด้วยพระองค์เอง

รวมผู้นำสิบเผ่าโดยไม่รวมรูเบนกับกาต นี่คือการทรงเลือกโดยอธิปไตยเพื่อไม่มีผู้ใดบ่นได้

บทที่ 35

บท 35 เมืองของคนเลวีและเมืองลี้ภัย (เทียบ ยชว 21)

กัณดารวิถี 35:1

· คนเลวีไม่มีไร่นาสำหรับเพาะปลูก (เทียบ 18:23) แต่ได้รับเมืองและทุ่งหญ้าสำหรับอยู่อาศัย รวม 48 เมือง แบ่งจากแต่ละเผ่าตามขนาดแผ่นดิน (ข้อ 7-8)

· เมืองลี้ภัย: จาก 48 เมืองของคนเลวี ให้กำหนดหกเมืองเป็นเมืองลี้ภัย (ข้อ 6) ผู้ฆ่าคน ‘โดยไม่มีเจตนาร้าย’

เพราะความผิดพลาดหรืออุบัติเหตุจะหลบ ‘ผู้แก้แค้นโลหิต’ (ข้อ 24) อยู่ที่นั่นจนได้รับคำตัดสิน (ข้อ 11-12)

ผู้ทำผิดต้องอยู่จนมหาปุโรหิต ‘ผู้ได้รับการเจิมด้วยน้ำมันบริสุทธิ์’ ตาย (ข้อ 25, 28)

หลักนี้ใช้กับคนต่างด้าว [เกอร์] และผู้พักอาศัย [โทซาบ] ด้วย (ข้อ 15; เทียบ อพย 12:45)

· ผู้ฆ่าโดยจงใจจ่ายค่าไถ่ไม่ได้ (ข้อ 31) ต่างจากกฎหมายตะวันออกใกล้โบราณอื่น

ผู้ที่หนีเข้าเมืองลี้ภัยก็จ่ายค่าไถ่กลับบ้านก่อนมหาปุโรหิตตายไม่ได้ (ข้อ 32)

- การหลั่งโลหิตผู้บริสุทธิ์ทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน จึงห้ามทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน (ข้อ 33-34; เทียบ อสค 36:17-18)
- แผ่นดินที่เปื้อนโลหิตได้รับการลบมลทินด้วยโลหิตเท่านั้น (เทียบ ลนต 17:11)
- สิ่งนี้กล่าวถึงความจำเป็นของการถวายและการไถ่ของพระคริสต์

บทที่ 36

บท 36 กฎเรื่องมรดกแผ่นดิน

กัณดารวิถี 36:1

- หลังบุตรสาวของเศโลเฟห์ได้รับมรดก (27:1-11) คนเผ่ามนัสเสห์กังวลว่าหากพวกนางแต่งงานกับชายเผ่าอื่น มรดกจะย้ายไปเผ่าอื่น จึงยื่นเรื่องต่อโมเสส (ข้อ 3)

- คำตอบของพระเจ้า: บุตรสาวต้องแต่งงานกับชายในเผ่ามนัสเสห์ของบรรพบุรุษเท่านั้น (ข้อ 6)
- หลักนี้ใช้เสมอเมื่อบุตรสาวสืบมรดก (ข้อ 8) บุตรสาวทั้งหมดแต่งงานกับลูกพี่ลูกน้อง (ข้อ 11) และรักษามรดกไว้
- เรื่องนี้แสดงว่าการรักษาแผ่นดินหรือมรดก

ที่พระเจ้าทรงสัญญาสำคัญเพียงใด

[การประยุกต์ใช้]

(1) รูเบนกับกาดผู้ต้องการหลีกเลี่ยงสงครามและตั้งหลักอย่างสบาย

- เราไม่รู้แน่เจตนาที่สองเผ่าต้องการฝั่งตะวันออก แต่คิดว่าพวกเขาขอพื้นที่นอก ‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’ แม้พยายามให้เหตุผลว่า ‘พระเจ้า’ ทรงประทานชัยชนะและแผ่นดินนั้น พวกเขายังให้ครอบครัวตนมาก่อน
- ยชว 4:13 กล่าวว่ารูเบน กาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าเข้ารวบรวม 40,000 คน จึงคาดได้ว่าจากชายฉกรรจ์ราว 110,000 คน หลายคนไม่ได้ไปรบ
- สิ่งที่ต้องระวังเสมอในชีวิตความเชื่อคือ ‘ความสบายที่มากหลังความสำเร็จ’
- พระเจ้าทรงเตรียมสิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์กว่า แต่เราพอใจกับสภาพปัจจุบันและหยุดง่าย

(2) ความตายของมหาปุโรหิตในเมืองลัทธิเป็นภาพล่วงหน้าของการไถ่ของพระคริสต์

- ระบบเมืองลัทธิเหมือนระบบเครื่องบูชา เป็นภาพโดยตรงของหลักการไถ่ของพระคริสต์ เมืองลัทธิเป็นที่หนึ่งของ ‘ผู้หลั่งโลหิต’ ซึ่งอยู่ใต้การคุ้มครองของมหาปุโรหิต น่าสนใจว่าหลังมหาปุโรหิต ‘ผู้ได้รับการเจิมด้วยน้ำมันบริสุทธิ์’ ตาย ผู้ทำผิดกลับบ้านได้ (35:25, 28)

หมายความว่าความตายของพระคริสต์มหาปุโรหิตชำระราคาบาปทั้งหมดของ ‘ผู้หลั่งโลหิต’ เขาจึงเป็นอิสระ แต่สำคัญว่าเขาอยู่ ‘ในเมืองลัทธิ’ หรือหนีมาใต้การคุ้มครองของมหาปุโรหิตหรือไม่

- น่าสนใจที่หลักเมืองลัทธิใช้กับคนต่างด้าวและผู้พักอาศัยด้วย การไถ่ของพระคริสต์ใช้กับทุกชนชาติ

· จงใคร่ครวญความยิ่งใหญ่และพระคุณของพระคริสต์มหาบุโรहितของเรา

เฉลยธรรมบัญญัติ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 4 · บทที่ 8 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29 · บทที่ 31

บทที่ 1

บทนำเฉลยธรรมบัญญัติ

เฉลยธรรมบัญญัติ 1:1

ขอแจ้งว่าคำอธิบายนี้อ้างอิงคำอธิบายเฉลยธรรมบัญญัติชุด AOTC ของ J. G. McConville (2019, สำนักพิมพ์ Revival and Reformation) เป็นหลัก

สารบัญ (Peter C. Craigie)

บทนำเฉลยธรรมบัญญัติ

เฉลยธรรมบัญญัติ 1:1-5

เฉลยธรรมบัญญัติต่อเนื่องจากกันดารวิถี (กตว 36:13) บทนำเน้นพระวาทะของพระเจ้าและธรรมบัญญัติ [โทราห์] ที่โมเสสประกาศ (ข้อ 1, 5) พระวาทะไม่ได้มุ่งเพียงสอน แต่สร้างประชากรของพระเจ้า พระวาทะตั้งอยู่ในบริบทประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ จากภูเขาไซเนบ ผ่านคาเดชบารเนีย ถึงแผ่นดินโมอับ มุมมองการเล่าของ ‘ผู้บรรยาย’ ตลอดเล่มอยู่ที่โมอับ (ข้อ 5)

‘คำเทศนาของโมเสสถูกบันทึกในหนังสือซึ่งท้ายที่สุดเข้าใจว่าเป็นเอกสารพันธสัญญาสำหรับอ่านเป็นประจำในการนมัสการเฉพาะ (28:58; 31:9) แต่คำเทศนานี้ไม่ใช่เพียงคำเทศนาทั่วไป

หากตั้งอยู่บนเรื่องเล่าประวัติศาสตร์ความรอดของอิสราเอล และกล่าวพันธสัญญาที่ไซเนบใหม่อีกครั้ง’ (McConville)

II. คำปราศรัยของโมเสส:

บทนำเชิงประวัติศาสตร์

เฉลยธรรมบัญญัติ 1:6-43

1:6-8 จงเข้าครอบครองแผ่นดิน

คำปราศรัยแรกของโมเสสเริ่มขึ้น เขาเรียกพระเจ้าจากมุมมองพันธสัญญาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา’ พระเจ้าทรงบัญชาให้ออกจากภูเขาไซเนบ ‘หันและออกเดินทาง’ (ข้อ 7) การตอบสนองปรากฏในข้อ 19 (‘เราออกเดินทาง’) ในเฉลยธรรมบัญญัติ คนรุ่นแรกและรุ่นที่สองแห่งอพยพเชื่อมกันด้วยคำว่า ‘เรา’ (‘พระองค์ตรัสแก่เราที่ไซเนบ’—ข้อ 6)

บัดนี้คนรุ่นที่สองรับพระบัญชาให้เข้าและ ‘ครอบครอง’ แผ่นดินแห่งพระสัญญาที่พระเจ้าทรงปฏิญาณว่าจะประทาน (ข้อ 8)

ขอบเขตคานาอันในข้อ 7 โดยทั่วไปตรงกับ ปฐก 15:18-21 และ ฉธบ 11:24

1:9-18 การตั้งผู้นำ

ก่อนออกเดินทาง โมเสสจัดระบบบริหารของอิสราเอล เขาเลือกคนจากแต่ละเผ่าที่มีปัญญา ‘ความเข้าใจ’ (1 พกษ 3:9) และ ‘ประสบการณ์’ ตั้งเป็นหัวหน้าพัน หัวหน้าร้อย หัวหน้าห้าสิบ และหัวหน้าสิบ

โมเสสกล่าวว่าเขาแบกภาระคนเดียวไม่ได้ เพราะอิสราเอลมาก ‘ดุจดาวบนท้องฟ้า’ (ปฐก 26:4; เทียบ อพย 18:14; กตว 11:11-17 โมเสสเล่าการตั้งผู้นำในแง่บวก)

พระเจ้าจะทรงเพิ่มจำนวนประชาชนอีก (ข้อ 11) จึงต้องมีผู้นำตัดสินเรื่องยากและ ‘ข้อพิพาทของพวกเจ้า’ (ข้อ 12)

โมเสสส่งผู้พิพากษาให้ตัดสินด้วย ‘ความชอบธรรม’ [เศเดค] โดยไม่ลำเอียง (ข้อ 16-17; 10:17; 16:18-20; อพย 28:21; 2 พศด 19:6, 8-11) เพราะ ‘คำตัดสิน/ความยุติธรรม’ [มิชพัท] เป็นของพระเจ้า

ระบบอิสราเอลรวมหน้าที่ตุลาการกับทหาร แม้คำว่า ‘ผู้พิพากษา’ ในข้อ 16 เป็นคำเดียวกับ ‘ผู้วินิจฉัย’ แต่ที่เน้นงานตุลาการ

1:19-46 การสอดแนมและรายงานเชิงลบ

ตอนนี้ดำเนินต่อจากพระบัญชา ‘จงออกเดินทาง’ ในข้อ 7 และสรุปการที่อิสราเอลกบฏต่อพระวาระที่คาเดชบารเนียใน เขตภูเขาอาโมไรต์ (กตว 13-14) พระเจ้าทรงสัญญาคานาอันและตรัสให้ขึ้นไป ‘ครอบครอง’

ซึ่งเป็นทั้งพระสัญญาและพระบัญชา คำสั่ง ‘อย่ากลัวหรือท้อใจ’ (ข้อ 21) เป็นความท้าทายแห่งความเชื่อ (ข้อ 32) แต่หลังสอดแนม ซึ่งตัวการสอดแนมไม่ถูกมองเชิงลบ (ข้อ 23)

ประชาชนกลับกลัวและท้อใจ ไม่ยอมขึ้นตามพระบัญชา แต่บ่นว่าพระเจ้าทรงเกลียดและนำพวกเขามาให้อาโมไรต์ฆ่า (ข้อ 26-27) ‘รัก’ และ ‘เกลียด’ เป็นภาษาพันธสัญญา พวกเขากล่าวหาว่าพระองค์นำออกจากอียิปต์ไม่ใช่เพื่อเข้าสัมพันธพันธสัญญา แต่เพื่อทำลาย โมเสสทบทวนถ้อยคำเดิมเพื่อท้าทายผู้ฟังปัจจุบัน (‘พวกเจ้า’) แก่นคำหนุนใจคือ ‘พระเจ้าเสด็จนำหน้าพวกเจ้า’ (ข้อ 30, 33; ตรงข้ามกับ ‘ส่งคนไปข้างหน้าเรา’—ข้อ 22)

เช่นเดียวกับอพยพและทางในถิ่นทุรกันดาร พระยาห์เวห์ทรงดำเนินนำหน้าในฐานะกษัตริย์และนักรบผู้รบเพื่ออิสราเอล (3:22) เมื่ออยู่ตรงทางแยกว่าจะเชื่อหรือไม่ อิสราเอลเลือกไม่เชื่อ พวกเขาบฏต่อพระเจ้าผู้

‘อุ้มพวกเขาจากอัมบุดรจนมาถึงที่นี่’ (ข้อ 31; ฮยย 11:1) พระเจ้าทรงกริ้วต่อทำที่และถ้อยคำกบฏ (ข้อ 27-28)

และตรัสว่าไม่มีใครในคนรุ่นนี้เข้าแผ่นดิน แม้โมเสสก็ไม่ได้เข้า (เทียบ กตว 20:12) มีเพียงคาเลบกับโยชูวาผู้เชื่อฟัง และลูกหลานที่ ‘ยังไม่รู้ดีชั่ว’ (ข้อ 39) คำพิพากษาสิ้นสุดแล้ว และทรงบัญชาให้หันกลับถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 40)

แต่อิสราเอลกบฏอีก (ข้อ 43) พวกเขาเสียใจช้าและดื้อจะขึ้นรบ (ข้อ 41) คำสารภาพไม่ใช่การกลับใจแท้

แม้พระเจ้าตรัสว่าไม่สถิตท่ามกลางพวกเขา (ข้อ 42) พวกเขายังฝืนขึ้นรบและพ่ายแก่อาโมไรต์

พระเจ้าไม่ทรงฟังเสียงร้อง

2:1-3:7 การรื้อถอนในถิ่นทุรกันดารและพิชิตกษัตริย์ฝั่งตะวันออกของจอร์แดน

หลังความล้มเหลวที่คาเดชบารเนียและการรื้อถอนสี่สิบปี เรื่องดำเนินถึงการผ่านเอโดม โมอับ และอัมโมน

ก่อนข้ามจอร์แดน และการพิชิตเฮชบอนของสิโหนกับบาซันของโอก

เรื่องไม่ได้ตามลำดับประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ใน กตว 20-24 อย่างเคร่งครัด

แต่ปรับลำดับเป็นรูปแบบซ้ำเพื่อเหตุผลศาสนศาสตร์ คือพระเจ้าทรงประทานแผ่นดินเป็นมรดกและ

‘สงครามของพระยาห์เวห์’

รูปแบบห้าครั้งบันทึกพระบัญชาของพระเจ้า ประวัติของแต่ละพื้นที่ และผลว่าจะผ่านหรือพิชิต

ชนชาติเป้าหมาย / พระบัญชาและประวัติ / ผล: เอโดม—อย่าต่อสู้ จงซื้ออาหารกิน

พระองค์ประทานภูเขาเสอีร์แก่เอซาวเป็นมรดก / เพราะเอโดมปฏิเสธ จึงอ้อมผ่านชายขอบเอโดม

2:2-8

(ลูกหลานเอซาว)

พระองค์ประทานเป็นมรดก (ข้อ 5-6)

อ้อมผ่านไป (ข้อ 8)

2:9-11 โมอับ—อย่ารบกวณหรือทำสงคราม พระองค์ประทานแผ่นดินแก่ลูกหลานโลท /

ข้ามลำธารเศเรตที่เป็นเขตแดนโมอับกับเอโดม

พระองค์ประทานให้ (ข้อ 9)

ข้ามลำธาร (ข้อ 13)

อัมโมน—อย่ารบกวณหรือทำสงคราม เพราะ

2:17-23 พระองค์ประทานแผ่นดินแก่ลูกหลานโลทเป็นมรดก (ลูกหลานโลท)

พระองค์ประทานให้ (ข้อ 19)

เฮชบอน—จรรบและยึดแผ่นดิน (ข้อ 24, 31) ตอนแรกอิสราเอลเสนอสันติภาพ แต่สิโหน

2:24-37 โจมตีก่อน จึงถูกทำลายถวายเป็น [เฮเรม]

(กษัตริย์สิโหน)

ถูกทำลาย (ข้อ 26-34)

บาซัน—ยึดเมืองหกลีบแห่ง และทำลายชายหญิงกับเด็กเล็ก

3:1-7 ‘อย่ากลัวเขา’ (ข้อ 2) ทำลายถวายเป็น [เฮเรม] และยึดของริบ (กษัตริย์โอก)

(ข้อ 4-7) พระเจ้าทรงอยู่กับอิสราเอลตลอดสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาจึงไม่ขาดสิ่งใด (2:7) ดังนั้น
อิสราเอลต้องไว้วางใจพระเจ้าและไม่ปล้นเอโดม โมอับ หรืออัมโมนด้วยเหตุส่วนตัว
พระองค์ทรงเป็นนักรบผู้กำจัดศัตรูระหว่างทาง (2:15)

ทรงทำให้นามอิสราเอลเป็นที่เกรงกลัว (2:25) และมอบศัตรูไว้ในมือ (2:33, 36; 3:2, 3) จึงประทานชัยชนะ
การกล่าวถึง [เฮรม] หรือ ‘ทำลายสิ้นเพื่อถวายเป็น’ ใน 2:34 และ 3:6

เน้นว่าสงครามนี้ดำเนินเป็น ‘สงครามของพระยาห์เวห์’ หรือ ‘สงครามบริสุทธิ์’ (20:10-18)

3:8-17 การแบ่งแผ่นดินฝั่งตะวันออกของจอร์แดน

ตอนนี้คล้ายเรื่องการแบ่งแผ่นดินใน ยชว 13-19 โมเสสกับโยชูวามอบดินแดนที่พิชิตตั้งผู้ครองนครตะวันออกใกล้โบรา
ณ แต่สิทธิอำนาจมาจากพระเจ้า เรื่องหลังการแบ่งทำให้มองการพิชิตของโมเสสในเชิงประวัติศาสตร์
และเสริมเรื่องความตายของโมเสสกับการสืบตำแหน่งของโยชูวา (ข้อ 21, 28)

ข้อ 8-10 ทวนการพิชิตใน 2:26-3:7 และกำหนดเขตใต้ที่อาร์โนนกับที่ราบ และเขตเหนือที่ภูเขาเฮอร์โมนกับบาซาน

ข้อ 11 แทรกเพื่อเป็นพยานถึงความยิ่งใหญ่ในตำนานของโอกกษัตริย์เรฟาอิม เตี้ยของเขาราว 4 × 2 เมตร

รูเบนกับกาตได้รับครึ่งใต้ของฝั่งตะวันออก (เทียบ ยชว 13:15- 28)

มนัสเสห์ครึ่งเผ่าได้รับส่วนที่เหลือของกิเลอาดและเขตเหนือคือบาซาน (ข้อ 12-13)

ยาอีร์กับมาคีร์เป็นวีรบุรุษสองคนของมนัสเสห์ (ข้อ 14-15; วนฉ 10:3-5)

แผ่นดินรูเบนกับกาตเป็นเขตแคบเหนือยับบอก ตามหุบเขาจอร์แดนหรืออาราบาห์ถึงทะเลกาลิลีหรือคินเนเรท (ข้อ
16-17)

3:18-22 จงร่วมกันพิชิตคานาอัน

โมเสสกล่าวแก่เผ่าที่ตั้งถิ่นฐานฝั่งตะวันออกและแกโยชูวา รูเบน กาต และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าต้องทิ้งภรรยา ลูก
และสัตว์ไว้ แล้วเข้าไปพร้อมพี่น้องเพื่อพิชิต ‘แผ่นดินที่พระยาห์เวห์ประทานแก่พวกเขา’ (ข้อ 20)

จากนั้นจึงกลับได้ (เทียบ กตว 32 ซึ่งเล่ารายละเอียด) โยชูวาผู้จะนำการพิชิตต้องไม่กลัว

แต่ฟังพระเจ้าผู้ทรงรบเพื่อพวกเขา (ข้อ 22; 1:29-30) โมเสสหนุนใจโยชูวากับอิสราเอลว่า

เช่นเดียวกับพระเจ้าทรงให้พิชิตสิโหนและโอก พระองค์จะทรงให้พิชิตชาวคานาอัน เรื่องทั้งบท 3 ยืนยันว่า

‘พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงมีสิทธิและฤทธิ์จัดสรรแผ่นดิน’ (McConville)

3:23-29 โมเสสข้ามจอร์แดนไม่ได้

โมเสสทูลวิงวอนพร้อมคำสรรเสริญ ขอข้ามจอร์แดนและเห็น ‘แผ่นดินงดงาม/ดี [โทบ]’

แต่พระเจ้าปฏิเสธอย่างเด็ดขาดและห้ามทูลเรื่องนี้อีก โมเสสทบทวนว่าเรื่องนี้เกิด ‘เพราะพวกเจ้า’ (1:37; McConville

ชี้ว่าคำอธิษฐานนี้คล้ายคำอธิษฐานของพระเยซูที่เกทเสมนี)

พระเจ้าทรงอนุญาตให้โมเสสมองแผ่นดิน (34:1-4) แต่ห้ามข้าม

หน้าที่ของเขาคือหนุนใจโยชูวาผู้สืบตำแหน่งให้เข้มแข็งและกล้าหาญ บัดนี้พระเจ้าจะทรงทำการพิชิตที่เหลือผ่านโยชูวา
'ในศาสนาคริสต์เลยธรรมบัญญัติ แผ่นดินที่ได้รับก็เป็นแผ่นดินที่ต้องรับไว้ด้วยความเชื่อ' (McConville)

4:1-8 กฎเกณฑ์และข้อกำหนด

เมื่อจบบทพจนานุกรมประวัติศาสตร์ โมเสสสั่งผู้ฟังปัจจุบันให้ปฏิบัติ 'กฎเกณฑ์และข้อกำหนด' ของพระเจ้า

เพื่อจะมีชีวิตและเข้าแผ่นดินที่พระองค์ประทาน คำนี้หมายถึงธรรมบัญญัติเต็มรูปแบบในบท 5-26

โมเสสพูดด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า อิสราเอลห้ามเพิ่มหรือลดพระบัญชา แต่ต้องรักษา (ข้อ 2)

เหตุการณ์พระบาอัลเปโออร์ (กฉว 25:1-8) เป็นตัวอย่างว่าการรักษากฎหมายนำชีวิต

ผู้ที่ไม่รับใช้พระบาอัลเปโออร์หรือพระเคโมชแห่งโมอับ แต่ 'ยึดติด' กับพระเจ้ายังมีชีวิต

อิสราเอลจึงต้องปฏิบัติพระบัญชาใน 'แผ่นดินที่รับเป็นมรดก' (ข้อ 5-6ก) จากข้อ 5-6ก และข้อ 14

ความสัมพันธ์ระหว่างการเชื่อฟังกับการรับแผ่นดินหรือพระพร ไม่ใช่เพียงได้รับพรเป็นค่าตอบแทน

พระเจ้าจะประทานแผ่นดินตามพระสัญญา แต่ยังทรงเรียกร้องการเชื่อฟัง นี่คือนิยามของประชากรพระเจ้า (ข้อ 6ข)

อิสราเอลเป็นชนชาติยิ่งใหญ่ที่รับใช้พระเจ้าผู้ทรงอยู่ไกลและตอบ และการมีโทราห์อันยุติธรรมก็ยืนยันความยิ่งใหญ่

โมเสสพาดพิงอพยพและการปรากฏที่ซีนาย เมื่อพระเจ้า 'เสด็จลงมา' ประทานธรรมบัญญัติ

จึงเน้นสิทธิพิเศษของอิสราเอล 'โทราห์ที่พระเจ้าประทานเท่านั้นเป็นปัญญาและความยุติธรรมในอิสราเอล

และทั้งชนชาติเป็นผู้มีปัญญาและชอบธรรมโดยโทราห์' (McConville)

4:9-14 การพบพระเจ้าผู้ตรัส

ข้อความคล้ายคำประกาศสนธิสัญญาและเตือนการพบที่โฮเรบหรือซีนาย (5:22-33; อพย 19-24) ข้อ 9 กล่าวว่า

'จงระวังอย่างยิ่งและรักษาตัว [เนเฟซ] ไม่ให้ลืม' [เนเฟซ] หมายถึงตัวตนทั้งหมด

การรักษาธรรมบัญญัติจึงเป็นเรื่องของสุดใจและสุดความคิด อิสราเอลได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ 'ตรัส'

จากท่ามกลางไฟเมื่อเสด็จลงซีนาย (ข้อ 12, 33) และได้รับพันธสัญญา คือพระบัญญัติสิบประการหรือ 'ถ้อยคำสิบคำ'

ดังนั้นอิสราเอลต้องยำเกรง รักษาธรรมบัญญัติ และสอนลูกหลานทุกชั่วอายุ

ความเป็นหนึ่งเดียวของอิสราเอลได้รับการเน้นอีกครั้ง

4:15-24 จงนมัสการพระเจ้าเท่านั้น

โมเสสย้ำว่าที่ซีนายพวกเขาไม่เห็นรูปลักษณะใดของพระเจ้า จึงห้ามสร้างรูปใด (5:8-9)

นี่คือความต่างใหญ่ระหว่างอิสราเอลกับชนชาติอื่น ชนชาติอื่นให้พิธีกรรม คือการกราบและบูชารูป มาก่อน

แต่อิสราเอลรับใช้พระเจ้าผู้ทรงเป็นบุคคลโดยฟังพระวจนะและทำพระประสงค์ในชีวิต

ความสัมพันธ์จึงเป็นการฟังและปฏิบัติ พวกเขาห้ามสร้างรูปเคารพ 'เพื่อตนเอง' พระเจ้าทรงสร้างและกำหนดทุกสิ่ง
(ข้อ 19)

จึงห้ามถือสิ่งทรงสร้างเป็นพระ คำสั่งอย่าลืมนะ ‘พันธสัญญา’ และอย่าแกะรูปใด (ข้อ 23)

เป็นทั้งพระบัญชาและคำวิงวอนส่วนตัวสุดหัวใจของโมเสส เขากล่าวถึงสิทธิพิเศษที่พระเจ้าทรงเลือกอิสราเอลเป็นมรดก แล้วเพิ่มน้ำหนักด้วยการกล่าวว่าตนเข้า ‘มรดกคงงาม/ดี [โทบ]’ ไม่ได้ ‘เพราะพวกเจ้า’ (ข้อ 20-21)

ในฐานะพยานการกบฏ โมเสสกล่าวว่าอย่าให้เกิดอีก เพราะพระองค์ ‘ทรงเป็นไฟที่เผาผลาญและพระเจ้าผู้หวนแทน’ (ข้อ 24; 5:9)

4:25-31 คำสาปและพระพร

หลังคำสั่งห้ามสร้างรูป ตอนนี้นำผลของการละเมิด หากพวกเขา ‘ทำตนเสื่อมทราม/พินาศ’ และบูชารูป พระเจ้าจะกริ้ว พวกเขาจะพินาศจากแผ่นดินที่ได้รับอย่างรวดเร็ว กระจัดกระจายท่ามกลางชนชาติ ซึ่งเป็นการย้อนกลับของการประทานแผ่นดิน และเหลือเพียงน้อย ที่แดนเชลยจะรับใช้ไม่กับหินซึ่ง ‘มองไม่เห็นและฟังไม่ได้’ ตรงข้ามกับพระเจ้า สังเกตว่าข้อความเน้นความเป็นหนึ่งเดียวและเรียกอิสราเอลอนาคต

หรือลูกหลานว่า ‘พวกเจ้า’ อิสราเอลเป็นเหมือน ‘คนเดียว’ ต่อพระพักตร์พระเจ้า ถึงแม้การทำลายพันธสัญญานำโทษโดยชอบธรรม พระองค์จะไม่ทอดทิ้งสิ้น แต่ยังให้อโอกาส หากในแดนเชลยพวกเขาแสวงหาพระเจ้าด้วยสุดใจและสุดความคิด (และพวกเขาจะได้แสวงหา—รูปสมบุรณ์)

ก็จะพบพระองค์ (ข้อ 29) แม้อิสราเอลทำตนเสื่อมทราม (ข้อ 25) และลืมพันธสัญญา (ข้อ 23) พระเจ้าไม่ทรงลืมและไม่ทำลาย (ข้อ 31) พระลักษณะเมตตาของพระองค์เป็นรากฐานการกลับมา (เทียบ ฮย 11:8-9)

4:32-40 พระเจ้าทรงอยู่ใกล้

นี่คือส่วนท้ายคำปราศรัยแรก โมเสสกล่าวอีกถึงสิทธิพิเศษ อิสราเอลได้รับเลือกจากพระผู้สร้าง ถูกนำออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์ และได้ยินพระสุรเสียงจากไฟแล้วยังมีชีวิต (ข้อ 33-34, 12) เป็นการใหญ่ที่ไม่เคยเกิดตั้งแต่สร้างโลก การ ‘ปรากฏ’ ของพระเจ้ามุ่งให้รู้ว่าพระยาห์เวห์เท่านั้นเป็นพระเจ้าแท้และไม่มีอื่น (ข้อ 35)

อิสราเอลจึงต้องรู้จักและฟังพระองค์เท่านั้นขณะพิชิต ‘แผ่นดินของชนชาติคานาอัน’ พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ผู้ตรากฎหมาย

การรักษากฎเกณฑ์และพระบัญชาจึงเป็นสิ่งที่ประชากรต้องทำโดยชอบ

(ข้อ 40) แต่ชะตาของอิสราเอลตั้งอยู่บนการทรงเลือกและความรักฝ่ายเดียวของพระเจ้า (ข้อ 37; 7:7)

4:41-43 เมืองลี้ภัย

ตอนนี้กล่าวถึงเมืองลี้ภัยสามแห่งฝั่งตะวันออกของจอร์แดน และจะอธิบายละเอียดใน 19:1-3 โดยพื้นฐาน เมืองลี้ภัยให้ที่หลบแก่ผู้ฆ่าคนโดยไม่เจตนา เพื่อหลีกเลี่ยงการแก้แค้นโลหิตส่วนตัวจนกว่าจะได้รับการพิพากษาตามกฎหมาย

บทที่ 4

III. คำปราศรัยของโมเสส: ธรรมบัญญัติ

เฉลยธรรมบัญญัติ 4:44-19

4:44-49 พระวาทะที่จารึกในประวัติศาสตร์

‘ธรรมบัญญัติ [โทราห์]’ เป็นคำทั่วไปหมายถึงธรรมบัญญัติทั้งหมด ส่วน ‘กฎเกณฑ์และข้อกำหนด’ หมายถึงระเบียบเฉพาะ ตอนนี้นำทวนการพิชิต ‘ฝั่งตะวันออกของจอร์แดน’ และเขตแดนให้สอดคล้องกับ 1:1-5 ชัยชนะเหนือสิโหนกษัตริย์อาโมไรต์แห่งเฮชบอนและโอกกษัตริย์บาชานเป็นเหมือนผลแรก

5:1-5 คำนำพระบัญญัติสิบประการ

ในแง่หนึ่งบท 5 เป็นจุดเริ่มของหนังสือธรรมบัญญัติหลัก (Principal Law บท 5–11) ข้อ 1-5

โมเสสเล่าสถานการณ์เมื่อทำพันธสัญญากับพระเจ้าที่ซีนาย เขาเน้นว่าพันธสัญญาไม่ได้ทำกับบรรพบุรุษหรือปิตุบุรุษ (6:3) แต่กับเรา คือ ‘เราที่ยังมีชีวิตอยู่ที่นี่วันนี้’ พระเจ้าทรงเสด็จมาด้วยพระบารมีและความน่ากลัวในไฟ โมเสสจึงเป็นผู้วิงวอน เขายืนยันสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของถ้อยคำที่ตนประกาศ (ข้อ 27, 31)

5:6-21 พระบัญญัติสิบประการ

ข้อ 6-21 คือพระบัญญัติสิบประการหรือ ‘ถ้อยคำสิบคำ’ (4:13) ข้อ 6 เน้นว่าไม่ใช่จริยธรรม ‘บริสุทธิ์’ ที่แยกจากประวัติศาสตร์ แต่เป็นพระบัญชาหรือกฎหมายของพระเจ้าผู้ทรงช่วยให้รอดและทรงเป็นกษัตริย์ รูปแบบในเฉลยธรรมบัญญัติต่างจาก อพย 20:2-17 บางประการ ข้อ 12 ใช้ ‘ถือรักษาให้เป็นวันบริสุทธิ์’ แทน ‘จดจำให้เป็นวันบริสุทธิ์’ ข้อ 14 เพิ่มรายละเอียด และข้อ 15

ให้ระลึกว่าพระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลจากการเป็นทาสในอียิปต์เป็นเหตุผลให้ถือสabbath

ต่างจากอพยพที่ตั้งอยู่บนการหยุดพักหลังการทรงสร้าง ข้อ 16

เพิ่มผลของการให้เกียรติบิดามารดาว่าไม่เพียงอายุยืนแต่ ‘อยู่เย็นเป็นสุข’ (4:40; 8:16) ข้อ 21 กล่าว ‘ภรรยา’ เป็นสิ่งแรกที่ห้ามโลก กริยา ‘อย่าปรารถนา’ [อาวาร์] ต่างจาก [ฮามัด] ในอพยพ

และสื่อความอยากแรงซึ่งมักนำไปสู่การกระทำผิดโดยเร็ว (7:25; ยชว 7:21) ส่วนอื่นต่างเพียงเล็กน้อย คำว่า ‘ฆาตกรรม’

[ราชาห์] (ข้อ 17) ไม่ใช่กับการฆ่าในกฎหมายหรือสงคราม กฎลวงประเวณี (ข้อ 18) รวมความสัมพันธ์นอกสมรส

การข่มขืน และการแต่งงานต้องห้ามด้วย (22:9-30) ‘พยานเท็จ’ ในข้อ 20 หมายถึงคำให้การเท็จในระบบกฎหมาย

พระบัญญัติสุดท้ายซึ่งจัดการความอยากในใจแสดงว่าไม่ใช่กฎหมายนอกเท่านั้น Kaufman กับ Braulik เห็นว่าบท

12–26 เรียงธรรมบัญญัติตามพระบัญญัติสิบประการ: พระบัญญัติ 1–2—12:1–31 / 12:2–13:18; 3—13:1–14:27 /

14:1–21; 4—14:28–16:17 / 14:22–16:17; 5—16:18–18:22 / 16:18–18:22; 6—19:1–22:8 / 19:1–23;

7—22:9–23:19 / 22:13–23:14; 8—23:20–24:7 / 24:8–25:4; 9—24:8–25:4 25:5–16

พระบัญญัติที่ 10—25:5–16

5:22-33 โมเสสในฐานะผู้วิงวอน

โมเสสกลับไปยังฉาการประทับที่ซีนาย เน้นว่าพระเจ้าตรัสด้วยพระสุรเสียงดังแก่ ‘ที่ประชุม’ (บท 23; เทียบ อพย 19:16-25; 20:18-22) อีกจุดคืออิสราเอลกลัวการได้ยินพระสุรเสียงโดยตรง จึงต้องมีผู้วิงวอนแทนที่สามารถทำหน้าที่ได้ คือโมเสส (ข้อ 24-26)

ตามคำขอของพวกเขาและการอนุญาตของพระเจ้า โมเสสยื่น ‘ไกล’ พระองค์ตามลำพัง พัง ‘พระบัญชา กฎเกณฑ์ และข้อกำหนดทั้งหมด’ (ข้อ 31) และเป็นผู้สอน เขายืนยันสิทธิอำนาจจากพระเจ้าอีกครั้ง (ข้อ 5) อิสราเอลปัจจุบันจึงต้องฟังคำสอนต่อจากนี้เป็นพระบัญชาและเชื่อฟัง (ข้อ 32) นี่นำชีวิต พระพร และอายุยืน ‘ในแผ่นดินที่ประทานเป็นมรดก’

6:1-3 นี่คือพระบัญชา

วลี ‘นี่คือ...พระบัญชา’ เป็นเอกพจน์และเท่ากับ ‘กฎเกณฑ์และข้อกำหนด’ ที่ตามมา อิสราเอลต้องยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญชาทั้งหมดจากกรุ่นสู่กรุ่นใน ‘แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์’ (อพย 3:8) แล้วจะได้รับพร ทวีจำนวน และอายุยืน การเข้าครอบครองแผ่นดินเป็นสิ่งแน่นอน โมเสสจึงสอนหลักดำเนินชีวิตที่นั่น ‘ฟัง’ [ขามา] และ ‘รักษา’ [ขามาร์] สื่อการเชื่อฟังที่เอาใจใส่และต่อเนื่อง

6:4-9 เชมา

‘จงฟัง [ขามา] อิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่งใน’ (มก 12:29) Gordon เข้าใจคำว่า ‘หนึ่ง’ (ONE) เป็นพระนามอีกชื่อ การประกาศความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้านำสู่คำสั่งให้รักพระองค์ (ข้อ 5)

นี่เป็นภาษาแห่งความภักดีต่อพันธสัญญา อิสราเอลต้องรักด้วย ‘สุดใจ’ และห้ามรักพระอื่น โสเชยากกล่าวว่า ‘ใจของเขาแบ่งแยก’ (ฮชย 10:2) และเตือน ‘อย่ารู้จักพระอื่น’ (ฮชย 13:4) [เนเฟซ] ที่แปลว่า ‘จิตวิญญาณ’ โดยมาก ที่นี้หมายถึงชีวิตหรือพลังชีวิต ข้อ 6-9 ขยายความถวายตัวทั้งหมด ต้องจารึกพระบัญชาในใจ ถ่ายทอดแก่รุ่นต่อไป และวางเครื่องหมายไว้เบื้องหน้าเพื่อสอนและทบทวนทุกเวลาและสถานที่ จุดเน้นคือทำข้อเรียกร้องภายนอกให้เป็นภายใน (เทียบ สภข 6:21; 7:3)

6:10-15 พระบัญชาแห่งความภักดี

โมเสสกล่าวซ้ำถึงคำปฏิญาณว่าจะทรงนำเขาเข้าแผ่นดิน เพื่อเน้นความแน่นอนและพระคุณ คือของประทานจากกษัตริย์ เมือง บ้าน บ่อน้ำ และผลไม้ล้วนได้มาโดยไม่ลงแรงและไม่เสียราคา เมื่ออุดมสมบูรณ์ อิสราเอลต้องไม่ลืมพระยาห์เวห์ แต่รับใช้หรือ นมัสการและเชื่อฟัง พระองค์เท่านั้น ห้ามตามพระอื่น มิฉะนั้นพระเจ้าผู้ทรงแห่งจะกริ้วและทำลาย หัวข้อนี้พัฒนาเพิ่มขึ้นใน 8:7-20

6:16-19 การทดสอบความเชื่อ

เมื่อไม่มีน้ำในถิ่นทุรกันดาร อิสราเอลทะเลาะกับพระเจ้าที่มีสสาร และทดลองพระองค์ว่า ‘พระยาห์เวห์สถิตท่ามกลางเราหรือไม่?’ (อพย 17:7) การระลึกมีสสารเหมาะกับบริบท

เพราะอิสราเอลกำลังเผชิญบททดสอบว่าจะเชื่อว่าพระองค์จะทรงนำเขาผ่านดินจริงหรือไม่ พวกเขาต้องเชื่อ ไม่ทดลองและปฏิบัติตามพระบัญชา ทำสิ่งเที่ยงตรงและดี ส่วนการพิชิตแผ่นดินเป็นพระราชภาระของพระเจ้า

6:20-25 การรักษาพระบัญชาทั้งหมดคือความชอบธรรมของเรา ข้อ 7 สั่งให้ขยันสอนลูก

ที่นี้สอนคำตอบเมื่อบุตรถามเรื่อง ‘พระโอวาท กฎเกณฑ์ และข้อกำหนด’

บิดามารดาต้องเล่าพระราชกิจใหญ่ที่ทรงนำออกจากอียิปต์ (4:34)

และพระบัญชากับพระประสงค์ที่ประทานเพื่อให้รับพระพรในแผ่นดิน พระบัญชาต้องรักษาทุกชั่วอายุ

การรักษาทั้งหมดคือ ‘ความชอบธรรมของเรา’ (ข้อ 25; 33:21 ‘เขาเลือกส่วนแรกเป็นมรดก

เพราะส่วนของบุตรากฎหมายเก็บไว้ เขามากับผู้นำประชาชนและทำความชอบธรรมของพระยาห์เวห์กับข้อกำหนดเพื่ออิสราเอล’) ‘ความชอบธรรม’ [เศดาคาห์] เป็นพระลักษณะของพระเจ้าโดยพื้นฐานและกลายเป็นข้อเรียกร้องด้านจริยธรรม ความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำถูกต้องกับผลคือความชอบธรรมเห็นชัดใน 24:13 ‘เมื่อดวงอาทิตย์ตก จงคืนของประกัน เขาจะนอนในเสื้อของตนและอวยพรเจ้า สิ่งนั้นจะเป็นความชอบธรรมของเจ้าต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า’

ความชอบธรรมของเราได้รับการพิสูจน์ด้วยการเชื่อฟังพระบัญชา

7:1-5 จงทำลายการนมัสการเท็จให้สิ้น

เมื่อพระเจ้าทรงขับเจ็ดชนชาติคานาอัน (ยชว 3:10) อิสราเอลต้องทำลายพวกเขาถวาย [เฮเรม] (2:34)

ห้ามทำพันธสัญญาหรือเมตตา และห้ามแต่งงานกับพวกเขาเพื่อไม่ให้ตกสู่รูปเคารพ

มิฉะนั้นพระเจ้าจะเสด็จมาโดยพลันและทำลายอิสราเอล ตรงกันข้าม

อิสราเอลต้องรู้รูปเคารพและแท่นบูชาทุกชนิดในคานาอัน

7:6-11 อิสราเอลในฐานะชนชาติบริสุทธิ์

นี่คือเหตุที่อิสราเอลห้ามรับใช้พระอื่นและต้องทำลายรูปเคารพ พวกเขาเป็นชนชาติ ‘แยกไว้’ หรือบริสุทธิ์

ซึ่งได้รับเลือกเป็น ‘ทรัพย์สินสมบัติ’ [เชกุลลาห์] ของพระเจ้า (อพย 19:6) [เชกุลลาห์]

ใช้หมายถึงทรัพย์สินส่วนพระองค์ของกษัตริย์ (1 พศต 29:3; ปญจ 2:8;

คำเทียบในภาษาอัสคาเดียนและอูการิตกล่าวถึงกษัตริย์เป็นกรรมสิทธิ์พิเศษของเทพ

และในบริบทสนธิสัญญาหมายถึงประเทศราช) เหตุแห่งการเลือกไม่ได้อยู่ในตัวอิสราเอล

แต่อยู่ในพระประสงค์ภายในที่เป็นอิสระของพระเจ้าเท่านั้น

นั่นคือพระองค์ทรงพอพระทัยและรักพวกเขา (ข้อ 7; 4:37) พระองค์ทรงรักและปฏิญาณฝ่ายเดียวแก่บรรพบุรุษคืออับราฮัม หรือทำพันธสัญญา (เทียบ ‘รัก’ ในภาษาสนธิสัญญาตะวันออกใกล้หมายถึงความภักดีระหว่างคู่สัญญา—Moran) เพื่อรักษาคำปฏิญาณ พระองค์จึงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์ (ข้อ 8) อิสราเอลจึงต้องรักพระเจ้าและรักษา ‘พระบัญชา กฎเกณฑ์ และข้อกำหนด’ (ข้อ 9, 11)

พระองค์ทรงรักษาพันธสัญญาและสำแดงความรักมั่นคง [เฮเซด] ถึงพันชั่วอายุแก่ผู้รักและรักษาพระบัญชา แต่ตอบแทนทันทีแก่ผู้ไม่รักษาหรือผู้เกลียด (ข้อ 10) ‘ผู้รับความรักนิรันดร์นี้ไม่ใช่อิสราเอลตามตัวอักษร แต่คือผู้รักพระองค์และรักษาพระบัญชา... ความต่างระหว่างอิสราเอลกับคานาอันซึ่งเดิมชัดเจน ที่นี่เลือนลง... ประเด็นสุดท้ายไม่ใช่การเป็นอิสราเอล แต่เป็นการชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า’ (McConville)

7:12-16 พระพร

พันธสัญญาตั้งขึ้นแล้วบนรากฐานความรักของพระเจ้า แต่อิสราเอลต้อง ‘ฟัง [ซามา] และรักษา [ซามาร์]’ ข้อกำหนดทั้งหมด เพื่อให้พระเจ้าทรง ‘รักษา [ซามาร์]’ พันธสัญญา พันธสัญญาพระคุณฝ่ายเดียวเรียกร้องการเชื่อฟัง พระองค์จะประทานพระพรที่สัญญา คือการเกิดผล ผลผลิตอุดม และปราศจากโรค ‘ผ่าน’ การเชื่อฟังของพวกเขา

7:17-26 จงทำลายการนมัสการเท็จให้สิ้น

เมื่อพิชิตคานาอัน อิสราเอลห้ามกลัวเพราะมีกำลังน้อยกว่า แต่ต้องระลึกการอัศจรรย์ใหญ่และพระหัตถ์เข้มแข็งในอียิปต์ พระเจ้าจะทำแก่คานาอันเช่นเดียวกัน พวกเขาต้องเชื่อว่าพระเจ้า ‘ใหญ่และน่าเกรงขาม’ สถิตด้วย (ข้อ 21) ‘ต่อหัว’ ในข้อ 20 แปลได้ว่า ‘ความหวาดกลัวสุดขีด’ พระองค์ทรงสัญญาพิเศษว่า จะขับพวกเขาสิ้นอย่างแน่นอน แต่จะขับ ‘ทีละน้อย’ เพื่อสัตว์ป่าไม่เพิ่มจำนวน (ข้อ 22-23; อพย 23:27-30)

อิสราเอลห้ามยอมแพ้ ต้องทำลายจนสุด อย่าโลภทองที่หุ้มรูป อย่านำเข้าบ้าน แต่ทำลายรูปทั้งหมด

8:1-6 มนุษย์ดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำเท่านั้น

ข้อ 1 เป็นประโยคเงื่อนไขเหมือน 7:12 หากรักษาพระบัญชา [มิศวาร์] ทั้งหมดที่โมเสสกล่าว อิสราเอลจะมีชีวิต ทวีจำนวน และครอบครองคานาอัน ในด้านหนึ่งพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะให้ครอบครอง

(ข้อ 7) แต่อิสราเอลต้องเชื่อฟังเพื่อรับแผ่นดิน พวกเขาต้องเข้าใจเหตุและเป้าหมายที่พระเจ้าทรงให้อยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี คือเพื่อถ่อมใจและทดสอบว่าจะรักษาพระบัญชาหรือไม่ (ข้อ 2) โดยเฉพาะการประทาน ‘มานา’ เพื่อให้มนุษย์ [ฮาอาดัม] รู้ว่าดำรงชีวิตด้วย ‘พระวจนะทุกคำ’ ของพระเจ้า (มธ 4:4)

อิสราเอลต้องมียอห์นสี่สิบปีและระลึกพระคุณกับการอัศจรรย์ รวมทั้งเชื่อว่าพระองค์ทรงฝึกหรือทดสอบ

พวกเขา และต่อไปต้องเดินตามพระบัญชาและยำเกรงพระเจ้ายิ่งขึ้น (ข้อ 6)

8:7-11 เพราะฉะนั้นจงเชื่อฟัง

ข้อความวาดภาพ ‘แผ่นดินดี [โทบ]’ อุดมด้วยน้ำ ผลิตผล และไม่ขาดสิ่งใด เป็นดินดีหรือ ‘แผ่นดินดี’ เมื่อเข้าไป อิสราเอลจะ ‘กินจนอิ่ม’ และสรรเสริญพระเจ้า พระองค์ในฐานะกษัตริย์ประทานแผ่นดินดีที่สุดแก่ประชากร ดังนั้นพวกเขาต้องไม่ลืม แต่ดำเนินอย่างเชื่อฟัง

8:12-20 อย่าลืมพระเจ้า

โมเสสเห็นว่าเมื่ออิสราเอล ‘กินอิม’ อยู่ในบ้านดีและทรัพย์สินอุดม อย่าลืมพระเจ้าเพราะใจหยิ่ง หากลืมก็เป็นการอกตัญญู พระองค์ประทานพระคุณไม่สิ้นสุดแต่อพยพถึงถิ่นทุรกันดาร แม้การทดสอบด้วยมานาก็มีเป้าหมายสุดท้ายเพื่อ ‘อวยพร’ (ข้อ 16) แต่อิสราเอลอาจหยิ่งว่าทุกสิ่งได้ด้วยกำลังตน (ข้อ 17)

ตอนนั้นต้องระลึกว่าพระเจ้าประทานกำลังสร้างทรัพย์และทรงรักษาคำปฏิญาณหรือพันธสัญญาแก่บรรพบุรุษ โมเสสเป็นพยานและเตือนว่า หากลืมและรับใช้พระอื่น จะพินาศเหมือนชนคานาอัน (ข้อ 19-20 สูตรคำสาปพันธสัญญา) แม้เป็นอิสราเอลผู้ถูกเลือก หากไม่ตามพระเจ้า ก็มีชะตาเหมือน ‘ผู้ที่พระองค์ทรงเกลียด’ (7:15)

‘การทรงเลือกไม่ใช่พระสัญญาไร้เงื่อนไข แต่ผู้ถูกเลือกอยู่ใต้ข้อเรียกร้องพันธสัญญาเสมอ... ถึงกระนั้น พันธสัญญาอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ในที่สุด รูปแบบพันธสัญญาในเฉลยธรรมบัญญัติไม่ได้พ่วงลัทธิกำหนดตายตัวว่าคำสาปต้องสำเร็จ’ (McConville)

9:1-10:11 การสร้างลูกวัวทองคำ

ตอนนี้ตั้งอยู่บนเรื่องลูกวัวทองคำใน อพย 32-34 และปรับลำดับเล็กน้อย โครงสร้างมีดังนี้

9:1-7 อิสราเอลจะเข้าครอบครอง แต่ไม่ใช่ด้วยกำลังหรือความชอบธรรมของตน

9:8-24 การกบฏของอิสราเอลที่โฮเรบและสถานที่อื่น

9:25-10:11 การรื้อฟื้นพันธสัญญาและเริ่มเดินทางใหม่

9:1-7 ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมของเจ้า

เริ่มด้วย ‘จงฟัง’ [เขมา] กริยา ‘ครอบครอง’ [ยาราช] หมายถึงถือครองหรือยึด และปรากฏซ้ำในบท 9 เมื่อได้แผ่นดิน อิสราเอลห้ามคิดว่าได้ด้วยกำลังหรือ ‘ความชอบธรรม’ [เศดาคาห์] ชนชาติเหล่านั้นแข็งแกร่งกว่า เมืองใหญ่กำแพงสูง และเป็นลูกหลานยักษ์อานาค (1:28) อิสราเอลเอาชนะด้วยกำลังไม่ได้และเคยล้มเหลว แต่พระเจ้าจะเสด็จนำหน้าและทำลาย (ข้อ 3)

จึงพิชิตได้ เหตุที่พระองค์ขับคานาอันและมอบแผ่นดิน ไม่ใช่เพราะอิสราเอลชอบธรรมหรือเที่ยงตรง แต่เพื่อพิพากษาความชั่วของชนชาติเหล่านั้น และทำคำปฏิญาณแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบให้สำเร็จ (ข้อ 4-5) เมื่อได้แผ่นดินจึงต้องถ่อม ไม่หยิ่ง โมเสสเป็นพยานว่าอิสราเอลเป็น ‘ชนชาติคอแข็ง’ ที่กบฏต่อพระยาห์เวห์เสมอ และเตือนอย่าลืมครั้งที่ทำให้พระองค์ริ้วในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 6)

9:8-24 การกบฏของอิสราเอล

โมเสสยกเหตุการณ์ลูกวัวทองคำที่โฮเรบเป็นหลักฐานว่าพวกเขา ‘คอแข็ง’ เพียงใด (ข้อ 6, 13) เขาอยู่บนศิลาสีลวันคืน รับ ‘แผ่นศิลาสองแผ่นแห่งพันธสัญญา’ คือพระบัญญัติสิบประการ และได้รับคำสั่งให้รับลง แม้ประชาชนได้ยินโดยตรงก่อนโมเสสขึ้นว่า ‘อย่าสร้างรูปเคารพ’ (4:13) แต่ระหว่างนั้นพวกเขา ‘ทำตนเสื่อมทราม’

‘รับหันจากทางที่ทรงบัญชา’ และสร้างรูปเพื่อตน

(ข้อ 12) เน้นคำว่า ‘รับ/รวดเร็ว’ (ข้อ 16) อิสราเอลจึงไม่คู่ควรรับแผ่นดิน โมเสสทำลายแผ่นศิลา (ข้อ 17)

เผาลูกวัวและบดเป็นผง (ข้อ 21) พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของโมเสสและทรงกลับจากพระประสงค์ที่จะทำลายประชาชนกับอาโรน (ข้อ 19-20) เพื่อเตือนความดีอันชั่ว โมเสสกล่าวชื่อที่พวกเขาบ่น ได้แก่ ทาเบร่าห์ (กตว 11:3)

มัสสาห์ (อพย 17:7) และคิโรทียาอาวาท (กตว 11:35) อิสราเอลต้องจำว่าตน ‘กบฏต่อพระยาห์เวห์เสมอ’ (ข้อ 7) การไม่เชื่อฟังที่คาเดชบารเนียเป็นอีกสัญลักษณ์

อิสราเอลกบฏต่อพระบัญชาให้ขึ้น ‘ครอบครองแผ่นดินที่เรามอบแก่พวกเจ้า’ และไม่เชื่อพระองค์

ดังนั้นพวกเขาถูกขับหรือทรยศต่อพระยาห์เวห์มาตลอด

(ข้อ 24)

9:25-10:11 การรื้อฟื้นพันธสัญญาและเริ่มเดินทางใหม่

9:26-29 เป็นเนื้อหาคำอธิษฐานของโมเสสในเหตุการณ์ลูกวัวทองคำ (อพย 32:11-13) มีสองฐานแห่งคำวิงวอน

ประการแรก ขอทรงระลึกพันธสัญญากับปิตุบุรุษ เพราะพันธสัญญานั้นทรงไถ่และนำอิสราเอลมาถึงบัดนี้

ขอทรงยกโทษและอย่าทำลายประชาชนผู้เป็น ‘มรดกของพระองค์’ ประการที่สอง

ขออย่าทำลายเพื่อพระนามหรือชื่อเสียง (อพย 32:12; กตว 14:16) โมเสสกล่าวประชาชน ‘แผ่นดินนั้น’

คืออียิปต์จะเยาะเย้ย

อย่างไรก็ตาม อิสราเอลคือประชากรที่พระองค์นำออกและเป็นมรดก (9:29) คำอธิษฐานเน้นอีกว่า

แม้อิสราเอลไม่คู่ควรและสมควรพิณาศ พระเจ้าทรงนำด้วยพระเมตตาจนถึงบัดนี้ และจะทรงนำเข้าสู่แผ่นดิน

ดังนั้นพวกเขาต้องไม่หยิ่งแต่ถ่อม

10:1-5 แนะนำฉากที่พระเจ้าทรงรื้อฟื้นพันธสัญญาเพื่อตอบคำอธิษฐาน ทรงเขียน ‘พระบัญญัติสิบประการ’

บนแผ่นใหม่แทนแผ่นที่แตก ครั้นนี้โมเสสต้องเตรียมแผ่น แล้ววางในหีบพันธสัญญาไม่กระถิ่นตามพระบัญชา

และเก็บไว้จนบัดนี้ ในตะวันออกไกลโบราณ กษัตริย์วางสำเนาสนธิสัญญาไว้ที่ ‘แท่นรองพระบาท’ ของเทพ

10:6-9 เป็นข้อความแทรกซึ่งฉบับแปลมักใส่วงเล็บ อธิบายความตายของอาโรน ตำแหน่งปุโรหิตของเอเลอาซาร์

และหน้าที่เผ่าเลวี คือห้ามหีบพันธสัญญา รั้งใช้พระยาห์เวห์ และอวยพรประชาชน

รวมทั้งว่าไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางพี่น้อง เพราะพระเจ้าเองทรงเป็นมรดกของพวกเขา ใน 10:10-11

โมเสสกลับสู่บทบาทยืนยันว่าพระเจ้าทรงฟังและไม่ทำลาย ‘พวกเจ้า’ (9:9, 19)

แล้วทรงบัญชาให้ออกเดินเพื่อครอบครองแผ่นดินอีกครั้ง (2:24; อพย 32:34; 33:1)

10:12-22 จงรักและรั้งใช้พระเจ้า

บัดนี้เปลี่ยนจากบทพรรณนาประวัติศาสตร์สู่พระบัญชา ‘และบัดนี้ อิสราเอลเอ๋ย’ สิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องคือ ☐ ยำเกรง

☐ เดินในทางทั้งหมดของพระองค์ ☐ รักพระองค์ ☐ รั้งใช้ด้วยทั้งกายและสุดความคิด ☐

รักษาพระบัญชาและกฎทั้งหมด ‘เพื่อความสุข [โทบ] ของเจ้า’ (6:24)

(ข้อ 12-13; เทียบ มคา 6:8) แม้พระเจ้าทรงครอบครองฟ้าสวรรค์และโลกทั้งหมด

พระองค์พอพระทัยและรักบรรพบุรุษ และเลือกอิสราเอลลูกหลานเหนือชนทั้งหลาย อิสราเอลจึงต้องไม่ ‘คอแข็ง’ แต่ถ่อม ในข้อ 16 โมเสสสั่งให้เข้าสู่หนทางที่ ‘ใจ’

‘ด้วยวิธีนี้ เกลยธรรมบัญญัติยืนยันว่าการทรงเลือกอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งขยายถึงคนรุ่นโมอับผู้เป็นลูกหลาน ต้องมีความจริงภายใน (เทียบ ยรม 4:1-4; รรม 2:25-29) ความจริงนั้นอธิบายในลักษณะประชาชน คือคำว่า “อย่าดี้อันอื่นอีก”

ซึ่งเพิ่งปรากฏในตัวอย่างลูกวัวทองคำและการกบฏอื่น (9:1-10:11; เทียบ 9:6)’ (McConville) โมเสสเรียกพระเจ้าว่า ‘พระเจ้าเหนือพระทั้งหลาย’ และ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านาย’ (ข้อ 17) เป็นสูตรทางการที่พบใน สดต 136:2-3 ยืนยันความสูงสุดเด็ดขาด คำว่า ‘ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์ และน่าเกรงขาม’ ใช้กับพระเจ้าใน นม 9:32 ‘ลูกกำพร้า หญิงม่าย และคนต่างด้าว’ (ข้อ 18) เป็นผู้อ่อนแอไร้สิทธิในศาล ซึ่งกษัตริย์ตะวันออกก็ถือถือการคุ้มครองเป็นอุดมคติ

โมเสสเสนอพระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์สมบูรณ์ อิสราเอลจึงต้องยำเกรง รับใช้ และยึดพระองค์ (ข้อ 20)

และขยายความรับผิดชอบแบบกษัตริย์สู่อิสราเอลด้วยคำสั่งให้รักคนต่างด้าวเหมือนพระองค์ (ข้อ 19)

ความรักคนต่างด้าวเป็นผลของความถ่อมที่ระลึกความทุกข์ของตนและพระคุณ

อิสราเอลต้องสรรเสริญโดยระลึกพระราชกิจ ‘ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม’ กับพระคุณในอดีตเสมอ

11:1-7 พระเจ้าทรงช่วยพวกเจ้าให้รอด

โมเสสแยกคนรุ่นโมอับปัจจุบันจากลูกหลานว่า แม้ลูกไม่เห็น แต่คนรุ่นนี้เห็น ‘พระราชกิจยิ่งใหญ่ทั้งหมด’

ในอียิปต์และถิ่นทุรกันดาร ดังนั้นต้องรักพระเจ้าและรักษา ‘ข้อเรียกร้อง ข้อกำหนด กฎเกณฑ์ และพระบัญชา’ เสมอ การแยกลูกไม่ได้หมายความว่าลูกอยู่นอกพันธสัญญา เช่นเดียวกับคนรุ่นนี้เป็นหนึ่งกับรุ่นอพยพ ลูกก็เป็นหนึ่งด้วย (29:14-15)

จุดประสงค์คือเน้นหน้าที่บิดามารดาเป็นแบบอย่าง (เทียบ ข้อ 19) การทบทวนความรอดพบหลายแห่ง

แต่ที่นี้กล่าวเฉพาะเหตุการณ์ทะเลแดงและการทดสอบคารานกับอาบิริม (กตว 16)

11:8-17 พระพรและคำสาป

เชื่อมการเชื่อฟังกับการชื่นชมคานาอัน หากรักษาพระบัญชาทั้งหมด จะครอบครองและอายุยืน (ข้อ 8-9; 6:1-2)

แผ่นดินต่างจากอียิปต์ เป็น ‘แผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงดูแล’ (ข้อ 12) และเกิดผลอุดม หากฟังคำสั่งของโมเสส

รักพระเจ้า และรับใช้ด้วยทั้งกาย พระองค์จะประทานฝนต้นฤดูกับปลายฤดูตามเวลา ให้รุ่งเรือง (ข้อ 13-15)

แต่หากรับใช้พระอื่น พระองค์จะปิดฟ้าและพวกเขาจะพินาศอย่างรวดเร็วจากแผ่นดิน จึงต้องระวังตน

11:18-21 จงสอนลูกหลาน

คำหนุนใจคล้าย 6:6-9 แต่เน้นสอนลูก อิสราเอลต้องขียนสอน ‘ถ้อยคำของโมเสส’

เพื่อให้ลูกมีพระพรยืนยาวร่วมกันในพันธสัญญา นี่ลบความต่างใน 11:2 ว่า ‘ลูกไม่รู้และไม่เห็น’

เพราะลูกอยู่ในพันธสัญญาเดียวกัน

11:22-25 พระเจ้าจะประทานคานาอัน นี่กล่าวพระสัญญาพื้นฐานเรื่องการพิชิตอีกครั้ง

รักษาสมดุลพระบัญชากับพระสัญญา แต่เน้นพระสัญญา พระเจ้าทรงปรารถนาและจะประทานแผ่นดิน (ข้อ 31)

พร้อมเรียกร้องให้รับด้วยการเชื่อฟัง การที่ศัตรูแข็งแกร่งและแผ่นดินคือคานาอันทั้งหมด (ข้อ 24; 1:7)

ยิ่งเน้นว่าเป็นของประทาน

11:26-32 ภูเขาเกริซิมและเอบาล

ข้อ 26 เริ่ม ‘ดูเถิด’ โมเสส ‘วาง’ [นาธาน—ให้] ‘พระพร’ [เบราคาห์] และ ‘คำสาป’ ต่อหน้า

พวกเขาขึ้นตรงทางแยกว่าจะฟังและเชื่อฟังหรือไม่ (30:15-19) หากฟังคือพร หากหันจากทางพระบัญชา

ไม่ฟังและตามพระอื่นคือคำสาป (ข้อ 28) พรกับคำสาปเป็นภาษาพันธสัญญา เตรียมบท 27-28

โมเสสสั่งให้ประกาศพิธีพันธสัญญาที่ภูเขาเกริซิมและเอบาลเมื่อเข้าคานาอัน (ข้อ 29)

การกล่าว ‘ต้นโอ๊กโมเรห์’ มีความหมายศาสนศาสตร์ อับราฮัมได้ยื่นพระสัญญาที่ ‘ต้นโอ๊กโมเรห์ในเซเคม’

และสร้างแท่น (ปฐมก 12:6-8) บุตรยาโคบเคยชนะชาวคานาอันที่เซเคม (ปฐมก 34)

12:1-28 จุดเริ่มกฎหมายเฉพาะและกฎเรื่องสถานที่ที่ทรงเลือก หลังคำนำยาวเรื่องกฎหมาย (บท 5-11) บท 12-26

จัดการกฎหมายเฉพาะ (‘กฎเกณฑ์และข้อกำหนดดังนี้’) มักเปรียบกับข้อกำหนดรายละเอียดในสนธิสัญญา

แต่ที่นี้เป็นกฎหมายมากกว่า บท 12 เหมือน อพย 20:22-26 เริ่มด้วยสถานนมัสการ แต่ต่างเรื่องขอบเขตแท่น

กฎสถานนมัสการในเฉลยธรรมบัญญัติเข้มกว่าอพยพ แต่น้อยกว่าเลวีนิติ

(บท 17)

เมื่อเข้าแผ่นดิน อิสราเอลต้องทำลายสถานนมัสการและรูปของพระต่างชาติทั้งหมด และนมัสการพระยาห์เวห์เท่านั้น

ณ ‘สถานที่ที่ทรงเลือกให้พระนามประดิษฐาน’ (ข้อ 5, 11, 14, 21) ที่นั่นเป็นที่แห่งพระนาม (ข้อ 5; 1 พกษ 8:29)

พวกเขาห้ามถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวทุกแห่งเหมือนปัจจุบัน

เมื่ออยู่ในมรดกและพระองค์ประทานการพักกับความสงบ ต้องนมัสการเฉพาะ ‘สถานที่ที่ทรงเลือก’ (ข้อ 8-11ก,

13-14)

นำเครื่องบูชาและสืบลดทั้งหมดไป และที่นั่น ‘ต่อพระพักตร์พระเจ้า’ (ข้อ 7) ลูกหลาน ทาส

และคนเลวีร่วมกินและยินดี (ข้อ 7, 11ข-12, 18-19, 26) การนมัสการเป็นชุมชนและตอบสนองของประทาน

‘ที่นี้ยังไม่มีความคิดเมสสิยาห์ชัด แต่การตีความแบบเมสสิยาห์เชื่อมกับพระสัญญาว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะเสด็จและประชา

กรบริสุทธิไร้การแบ่งแยกจะประสบการประทับ โดยเฉพาะพระสัญญาเรื่อง “พระนาม”

ทำให้นึกถึงคริสตวิทยา ดัง ยก 2:7 ฉบับกรีกใช้สำนวนสถานที่ พระนามคือพระคริสต์

และสถานที่คือประชากรพระเจ้า’ (McConville) นอกสถานที่ที่ทรงเลือกห้ามฆ่าสัตว์เป็นเครื่องบูชา

แต่ฆ่าสัตว์สะอาดเพื่อกินได้ทุกแห่ง (ข้อ 15, 17, 20-22)

ต้องไม่กินเลือด (ข้อ 16, 23-25) เพราะเลือดคือชีวิต (ลนต 17:8-9) นี่เป็นสิ่งชอบธรรมและนำพระพร (ข้อ 25, 28; เทียบ 6:25) เมื่อถวาย ต้องถวายเลือดบนแท่นด้วย (ข้อ 27) แสดงว่าพระเจ้าทรงเรียกร้อง ‘ชีวิต’

12:29-32 อย่าเลียนแบบการนมัสการคานาอัน เมื่อเข้าแผ่นดิน ห้าม ‘แสวงหา’ พระของพวกเข
พระเจ้าทรงรังเกียจการกระทำ (18:12) การเผาบูตรถวายเป็นสุดยอดความน่ารังเกียจ (2 พกษ 3:27; ยรม 7:31; 19:5 และมีหลักฐานโบราณคดีหนักแน่นว่าศาสนาฟินิเซียถวายมนุษย์)

13:1-18 ผู้เผยพระวจนะเท็จ

ต้นฉบับมาโซเรตฉบับ 12:32 ในฉบับอังกฤษ ซึ่งสั่งห้ามเพิ่มลด เป็น 13:1 ทั้งบท 13

ตามรูปแบบพันธสัญญาตะวันออกไกล เช่น ฮิตไทต์ อัสซีเรียใหม่ และสนธิสัญญาเอซาร์ฮัดโดน
หน้าที่พันธสัญญารวมคำสั่งให้เปิดเผยแผนต่อต้านกษัตริย์ สนธิสัญญาเอซาร์ฮัดโดนศตวรรษที่ 7 (VTE)
ชี้ญาติใกล้ชิดและผู้เผยพระวจนะเป็นผู้กบฏได้ (เทียบ ข้อ 1-11)

สนธิสัญญาเซฟิรกล่าวถึงเมืองทั้งเมืองอาจแปรพักตร์ (เทียบ ข้อ 12-17) กลุ่มแรกผู้ปลุกระดมคือผู้มีสิทธิอำนาจศาสนา
ได้แก่ผู้เผยพระวจนะและผู้ฝัน หากชักชวนรับใช้พระอื่น แม้ทำ ‘หมายสำคัญและการอัศจรรย์’
ห้ามฟังและต้องประหาร เพราะทำให้กบฏต่อพระยาห์เวห์กษัตริย์ผู้ไถ่ออกจากอียิปต์และหันจากทางพระองค์ (ข้อ 5)

ต้องกำจัดความชั่วจากท่ามกลาง นี่เป็นการทดสอบว่าอิสราเอลรักพระเจ้าหรือไม่ (ข้อ 3)
กลุ่มที่สองคือครอบครัวและเพื่อน แม้ผู้ใกล้ชิด ‘ร่วมชีวิตกับเจ้า’ (ข้อ 6) หากชักชวนรับใช้พระอื่น ห้ามเมตตา ปิดบัง
แต่ต้องเป็นคนแรกขังห็นและให้ประชาชนประหาร (เทียบ สนธิสัญญาเอซาร์ฮัดโดนอนุญาตลงโทษผู้วางแผนฆ่ากษัตริย์ทันที) เพื่อให้อิสราเอลกลัว ข้อ 12-18 กล่าวเมื่อ ‘คนอันธพาล’ [เบลอัล] ล่องลงทั้งเมือง
หากตรวจสอบละเอียดและเป็นจริง ต้องทำลาย [ฮารัม] คนและสัตว์ (ข้อ 15) ห้ามแตะ ‘สิ่งที่ต้องทำลายถวาย’
[เฮเรม] (ข้อ 17ก) เพราะ [เฮเรม] หมายถึงถวายทั้งหมดเป็น ‘เครื่องบูชาสมบูรณ์’ แต่พระเจ้า
เมืองกิเบอาห์เป็นตัวอย่าง (วณ 19:22; 20:37-40) อิสราเอลต้องแสดงเจตนาตามพระวจนะด้วยการถอนรากบาป
แล้วพระองค์จะหันพระพิโรธ เพิ่มพระเมตตา และให้ทวีจำนวน (ข้อ 17ข)

14:1-2 วิธีไวทุกข์ต้องห้าม

อิสราเอลห้ามเลียนพีธีเพื่อคนตายของผู้เชื่อพระอื่น (ลนต 19:27-28) เพราะเป็น ‘บุตรของพระยาห์เวห์’ และ
‘ชนชาติบริสุทธิ์’ ที่ทรงเลือกเป็นทรัพย์สินสมบัติ [เชกุลลาห์] (7:6)

14:3-21 สัตว์สะอาดและเป็นมลทิน

ตอนนี้แยกสัตว์สะอาดที่กินได้กับสัตว์มลทินที่ห้ามกิน จัดตามสิ่งมีชีวิตบนบก ในน้ำ และในฟ้า อาหารต้องห้ามเรียกว่า
‘น่ารังเกียจ’ ต่อพระเจ้า (ข้อ 3) ไม่ใช่สุขอนามัย แต่ความสะอาดเชิงศาสนา (ลนต 11:2-23)
สัตว์หลายชนิดระบุไม่ได้แน่ ที่ทราบคือโค แกะ แพะ กวาง ละมั่ง และกวางแดงกินได้ (ข้อ 4-5) แต่อูฐ กระต่าย
ชะมดหิน หมู (ข้อ 7-8)

อีกา เหยี่ยว นกกระสา นกกระทง และค้างคาว (ข้อ 12-18) เป็นมลทิน McConville สังเกตหลักจัดประเภท:

☐ สัตว์มลทินที่ไข้บูชาพระอื่น (อสย 65:4; 66:3, 17; อสค 8:9-10)

☐ สัตว์มลทินที่กินเนื้อหรือซาก

☐ สัตว์สะอาดที่ใช้ถวายและสัตว์กินได้คุ้นเคย เช่นกวาง แต่หลักทั้งหมดอธิบายไม่ได้ ห้ามกินสัตว์ตายเองทุกชนิด

(เทียบ ลนต 17:15-16; 22:8 เฉลยธรรมบัญญัติเข้มกว่าเลวีนิติและใช้กับทุกคน แสดงภาพอุดมคติอิสราเอล)

เพราะเป็น ‘ชนชาติบริสุทธิ์’ จึงต้องรักษา (ข้อ 21) ‘ความตรงข้ามระหว่างอนุญาตกับห้ามช่วยแสดงว่าชีวิตอิสราเอลทั้งหมดเป็นของพระยาห์เวห์เท่านั้น’ (McConville)

14:22-29 กฎเรื่องสืบลด

ตอนนี้กล่าวกฎสืบลดและผลแรก รายละเอียดผลแรกอยู่ใน 15:19-23 สืบลดถวายทุกปี และต้องกินสืบลดกับสัตว์หัวปี ณ ‘สถานที่ที่ทรงเลือก’ คำว่า ‘กิน’ อธิบายเป็นเทศกาลแห่งความยินดี (12:5-19)

การเน้นให้นำมาสถานที่ที่ทรงเลือกสื่อว่าเป็นการจัดเตรียมเลี้ยงปุโรหิตและผู้รับใช้ (ข้อ 27; กตว 18:21-25; ลนต 27:30-33)

ข้อ 24-26 อธิบายกรณีทางไกลเกินจะนำไป สามารถเปลี่ยนสืบลดและสัตว์หัวปีเป็นเงิน แล้วมาซื้อของถวายที่ ‘สถานที่ที่ทรงเลือก’ สิ่งสำคัญคือครอบครัวยื่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ‘กินและยินดี

ร่วมกัน’ ข้อ 28 กล่าวสืบลดต่างหากทุกปลายปีที่สาม ซึ่งไม่พบที่อื่น เป็นส่วนระบบสวัสดิการและเก็บ ‘อย่างบริสุทธิ์’ ในท้องถิ่น (26:12-14) เป้าหมายคือให้สมาชิกทุกคน รวมผู้ไม่มีที่ดิน ได้ชื่นชมความอุดมซึ่งเป็นพระพร ‘นี่เป็นข้อที่แสดงดีที่สุดถึงเป้าหมายของเฉลยธรรมบัญญัติที่จะสร้างสังคมไร้ผู้เสียเปรียบหรือตกเป็นชนชั้นต่ำ...

ไม่มีที่ใดเสนออิสราเอลเป็นต้นแบบสังคมยุติธรรมแรงกว่านี้’ (McConville)

15:1-6 กฎปลดหนี้

ข้อ 1 รู้จักทั่วไปว่าให้ปลดหนี้ แต่สอดคล้องกับ อพย 23:10-11 ให้พักแผ่นดินหนึ่งปีทุกเจ็ดปี (McConville) ข้อ 2-3 ขยายสู่การปลดหนี้ เรียกเก็บจากคนต่างชาติได้ แต่ต้องปลดแก่ ‘พี่น้อง’ การควบคุมหนี้พร้อมการให้ยืมในข้อ 7-9 เป็นสวัสดิการคนจน ข้อ 4-6 เปลี่ยนจากความจริงในข้อ 1-3 สู่อุดมคติ ข้อ 11 ว่า ‘คนจนจะไม่หมดจากแผ่นดิน’ แสดงว่าสภาพไร้คนจนเป็นอุดมคติที่ยาก ถึงกระนั้นก็มีพระสัญญาชัดเจนว่า หากรักษาพระบัญชา ‘ทั้งหมด’ จะไม่มีคนจน และพวกเขาจะให้หลายชาติยืมและปกครอง (ข้อ 6)

15:7-11 จงให้พี่น้องยืมอย่างใจกว้าง

เมื่อพี่น้องยากจนขอยืม อย่าใจแข็ง แต่ให้เต็มใจ อย่าคิดชั่วและปฏิเสธเพราะปีปลดหนี้ใกล้

หากคนจนร้องต่อพระยาห์เวห์ การปฏิเสธจะเป็นบาป เมื่อให้ อย่าเสียดาย (ข้อ 10) แต่เมตตา ‘ผู้ลำบากและขัดสน’ (ข้อ 11)

กริยา ‘ให้’ เป็นคำเดียวกับที่พระเจ้าทรง ‘ให้’ แผ่นดินเป็นของประทาน สื่อการตอบสนองเหมาะสมต่อพระพร พระองค์ทรงสัญญาอวยพรทุกงานของผู้ให้ (ข้อ 10; เทียบพระเยซุสว่าให้เป็นสุขยิ่งกว่ารับ—กจ 20:35)

15:12-18 กฎปฏิบัติต่อผู้รับใช้

ตอนนี้กล่าวผู้เป็นทาสรับใช้เพราะชำระหนี้ไม่ได้ หากชายหรือหญิงฮีบรูรับใช้หกปี นายต้องปล่อยในปีที่เจ็ด และส่งไปพร้อมของอย่างใจกว้างตามพระพร ต้องระลึกว่าพระเจ้าทรง ‘ไถ่เจ้า’ จากอียิปต์ ภายหลังเยเรมีย์ชี้ว่าอิสราเอลละเมิดกฎนี้ (ยรม 34:13-14) พันธสัญญาเดิมแยก ‘ทาสหนี้’ (debt slave)

จาก ‘ทาสทรัพย์สิน’ (chattel slave) ในบริบทเมโสโปเตเมียชัดเจน (อพย 21:2-6; ลนต 25:39-46) ข้อ 16-17 อนุญาตให้ทาสหนี้เป็นทาสรับใช้ถาวรหากเขาต้องการ สิ่งสำคัญคือเจตนาของผู้ถูกขาย เฉลยธรรมบัญญัติไม่ใช่คำ ‘ทาส’ [เอเบด] เป็นพิเศษ (ต้นฉบับข้อ 16 ไม่มีคำ ‘ทาส นาย’ และข้อ 12 ใช้ ‘พี่น้อง’)

ต่างจาก อพย 21:2 ‘เมื่อเจ้าซื้อทาสฮีบรู’ แต่ให้คนจนเป็นประธานว่า ‘ชายตน’ (ข้อ 12) ต้องจำว่า ‘ระบบทาสรับใช้หรือลูกจ้าง’ (ลนต 25:39) เป็นวิธีช่วยคนจน จึงอย่าเห็นการปล่อยเป็นเรื่องยาก (ข้อ 18)

15:19-23 กฎเรื่องสัตว์หัวปี

พร้อมคำสั่งอย่าเห็นการปล่อยทาสรับใช้เป็นเรื่องยาก (ข้อ 15) กฎหัวปีทำให้นึกถึงอพยพ (เทียบ ข้อ 15) การถวายหัวปีโคและแกะปีละครั้งเป็นการสารภาพว่าทุกชีวิตเป็นของพระเจ้า (อพย 13:2, 13) แต่เฉลยธรรมบัญญัตินั้นเหมือนกฎสิบลดว่าให้เป็นเทศกาลซึ่งครอบครัวร่วมยินดีต่อพระพร

การกล่าวถึงสัตว์หัวปีที่มีตำหนิ (ข้อ 21-23) พบเฉพาะในเฉลยธรรมบัญญัติ

16:1-8 ปัสกา

ถือปัสกาในเดือนอาบิบ เดือนแรกฮีบรู เพื่อระลึกอพยพ (ข้อ 1, 12) ข่าโคหรือแกะปัสกา ‘ในเวลาออกจากอียิปต์ คือตอนเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตก’ และย่างกิน ห้ามเหลือถึงเช้า จากนั้นกลับเตี๊นท์และกิน ‘ขนมปังแห่งความทุกข์’ คือไร้เชื้อเจ็ดวัน วันที่เจ็ดชุมนุมบริสุทธ์ต่อพระพักตร์ ‘การให้ถือปัสกาที่สถานที่ทรงเลือกแสดงว่า การที่ชุมชนร่วมกันนมัสการต่อพระยาห์เวห์เป็นวิธีหนึ่งที่เผยแก่นแท้อิสราเอล’ (McConville)

16:9-12 เทศกาลสัปดาห์

นับเจ็ดสัปดาห์จากวันแรกที่เริ่มเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ แล้วถือเทศกาลสัปดาห์ ถวายของด้วยใจสมัครตามความอุดมแห่งผลผลิตที่พระเจ้าประทาน เลวีนิติ

23:9-21 กล่าวรายละเอียด เทศกาลนี้เน้นการระลึกว่าครั้งหนึ่งเป็นทาสในอียิปต์ และทุกคน ได้แก่ครอบครัว ทาสรับใช้ คนเลวี คนต่างด้าว ลูกกำพร้า และหญิงม่าย ร่วมยินดีต่อพระพักตร์พระเจ้า เช่นเดียวกับเทศกาลอยู่เพ็ง (ข้อ 12-15)

16:13-15 เทศกาลอยู่เพ็ง

ลนต 23:33-36 ให้ถือเจ็ดวันตั้งแต่ ‘วันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ด’ หลังวันลบมลทิน

ที่นี้เน้นให้ประชาชนทั้งหมดร่วมยินดีในพระพรที่ประทาน เทศกาลอยู่เพ็ญเป็นเทศกาลที่ชื่นชมที่สุดอย่างแน่นอน (ลนต 23:40; สดต 81:5) และสำคัญที่สุด (1 พกษ 12:32; 2 พกษ 8:2, 65; สดต 81:3)

16:16-17 จงมาเผ้าปีละสามครั้ง

เทศกาลใหญ่สามของอิสราเอล ได้แก่ ปัสกา/ขนมปังไร้เชื้อ, สัปดาห์/เก็บเกี่ยว/ผลแรก/เพ็นเทคอสต์,

และอยู่เพ็ญ/เก็บผลผลิต (อพย 23:14-18; 34:18-26; ลนต 23) ต้องถือ ณ

‘สถานที่ที่พระเจ้าทรงเลือกให้พระนามประดิษฐาน’ (ข้อ 2, 6, 11, 15) และทุกครั้ง

ห้ามมาเผ้าพระเจ้าด้วย ‘มือเปล่า’ แต่ถวายด้วยใจสมัครตามพระพรที่ประทาน (ข้อ 10)

16:18-20 ระบบตุลาการ

เมื่อเข้าแผ่นดินที่พระเจ้าทรง ‘ประทาน’ ประชาชนต้องตั้งผู้พิพากษาและผู้นำตามเผ่าในทุกเมือง ระบบ ‘ตามเผ่า’

มีความหมายในแนวกระจายอำนาจ โดยยอมรับสิทธิผู้นำแต่ละเผ่า ผู้พิพากษาห้ามเห็นแก่คน

หรือใบหน้า ห้ามรับสินบน แต่ตัดสินด้วย ‘คำพิพากษาชอบธรรม’ [มิชพัท เศเดค] (ข้อ 18; 1:16-17) ข้อ 20

วางการครอบครองแผ่นดินเป็นเหตุการณ์อนาคต (‘จะครอบครองแผ่นดินที่ทรงประทาน’)

แสดงความตึงเครียดระหว่างความเป็นไปได้ที่จะสูญเสียกับการครอบครองนิรันดร์ในอนาคต

16:21–17:1 กฎพิธีกรรม

นี่เป็นข้อความพิธีกรรมแทรกระหว่างเรื่องการพิพากษา (16:18-20; 17:2-13) หรือมองได้ว่าข้อความการพิพากษา

(16:18-20) แทรกในข้อความพิธีกรรม (15:19–17:1) เป็นลักษณะเฉลยธรรมบัญญัติที่จัดกฎหมายให้ครอบคลุมหลายหัวข้อ มีคำสั่งห้ามสามข้อ

☐ ห้ามตั้งเสาอาเซราห์หรือเสาไม้ไผ่ข้างแท่นพระยาห์เวห์ (เทียบ มนัสเสห์ทำ—2 พกษ 21:7) ☐

ห้ามตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เพื่อตน ☐ ห้ามถวายสัตว์มีตำหนิ (ลนต 22:17-25) ข้อห้ามรูปเคารพสองข้อแรกสัมพันธ์กับโทษใน

17:2-7

17:2-7 ผู้บูชารูปเคารพ

ตอนนี้กล่าวโทษประหารผู้บูชารูปเคารพ หากในเมืองมีผู้ละเมิดพันธสัญญาและกราบรับใช้พระอื่น รวมดวงอาทิตย์

ดวงจันทร์ และดาว ต้องตรวจสอบละเอียดและลงโทษบนคำพยานอย่างน้อยสองคน (19:15) เน้นกระบวนการยุติธรรม

เมื่อประหาร พยานต้องขวางหินก่อน แล้วประชาชนร่วมขวางจนตาย เพื่อกำจัด ‘ความชั่ว’ (13:5)

17:8-13 ศาลสูงสุด

คดียากเกินศาลท้องถิ่น (16:18-20) ต้องนำไปศาลสูงสุดซึ่งประกอบด้วยปุโรหิตและผู้พิพากษา (ข้อ 9, 12)

พระเจ้าจะทรงแจ้งคำตัดสิน ณ ‘สถานที่ที่ทรงเลือก’ และพวกเขาต้องตัดสิน ‘ตามความหมายของธรรมบัญญัติ

[โทราห์]

ผู้ไม่ฟังคำของผู้พิพากษาต้องถูกประหาร โทษรุนแรงนี้เป็นวิธีสถาปนาการปกครองโดยพระเจ้าและสิทธิอำนาจศาลสูงสุด

17:14-20 กฎเรื่องกษัตริย์

กฎเรื่องกษัตริย์เป็นข้อความน่าประหลาดใจและสำคัญที่สุดตอนหนึ่งในเฉลยธรรมบัญญัติ

หากอิสราเอล ‘กล่าวขึ้น’ หรือคิดว่าจะตั้งกษัตริย์เหมือนชนชาติอื่น ต้องตั้งผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกเท่านั้น 1 ซามูเอล

บทที่ 8

ในบริบท 1 ซามูเอล 8 การ ‘ขอกษัตริย์เหมือนชนชาติอื่น’ ถูกพรรณนาว่าเป็นความชั่ว

เฉลยธรรมบัญญัติ 8:1

(เทียบ Boecker ชี้ว่าความผิดใน 1 ซมอ 8:20 คือขอ กษัตริย์ ‘ออกไปรบแทนเรา’) แต่ที่นี้ไม่มีนัยนั้น

สิ่งสำคัญคือต้องตั้งผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก เขาต้องเป็น ‘พี่น้อง’ ไม่ใช่คนต่างชาติ และห้ามพาประชาชนกลับอียิปต์ (อสย 30:1-7; 31:1-3; ยรม 24) ห้ามสะสมม้า กรรยา เงิน และทอง (ข้อ 16-17; อสย 2:7-9)

กษัตริย์ต้องคัดลอกหนังสือธรรมบัญญัติ [โทราห์] เก็บข้างตนและอ่านตลอดชีวิต

เพื่อเรียนรู้ยำเกรงและรักษากฎหมายทั้งหมด ‘ถ้ากฎหมายของแผ่นดินไม่ตั้งบนกษัตริย์แบบตะวันออกไกลโบราณ แล้วสิ่งใดเป็นรากฐานรัฐธรรมนูญ?’

คำตอบคือโทราห์ ไม่มีคำพรรณนาความหมายโทราห์ในเฉลยธรรมบัญญัติที่ทรงพลังกว่าการอ้างถึงหนังสือเองที่นี่...

แหล่งสิทธิอำนาจของอิสราเอลไม่มาจากกษัตริย์เหมือนชาติอื่น แต่มาจากพระวาทะ’ (McConville)

กษัตริย์ผู้ยำเกรงและรักษาธรรมบัญญัติจะไม่หึง ไม่หันซ้ายขวาจากพระบัญชา และลูกหลานจะครองนาน (ข้อ 20)

กษัตริย์ล้อมใต้สิทธิอำนาจพระเจ้าเป็น ‘พี่น้อง’ ของประชาชน (ข้อ 15) ไม่ใช่ผู้ครอบงำ

เขาเป็นคนชอบธรรมตัวแทนอิสราเอล แต่ไม่ใช่ผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จทุกด้าน กษัตริย์อยู่ใต้ ‘การปกครองของโทราห์’

18:1-8 ส่วนของปุโรหิต

ปุโรหิตและเผ่าเลวีไม่ได้แผ่นดินเป็นมรดก จึงดำรงชีวิตจากส่วนที่มาจากหน้าที่สาธารณะ

กฎส่วนแบ่งเน้นว่าพระเจ้าทรงรับผิดชอบผู้ถวายตัวหรือผู้ถูกเลือก (ข้อ 5) พระองค์ทรงเป็นมรดกของพวกเขา (กตว 26:62; ยชว 13:14; 14:4-5) ส่วนในข้อ 3-4 ต่างบางอย่างจาก กตว 18:9-24 และ ลนต 7:28-34

อาจเป็นข้อความสรุปตามพิธีเฉพาะและระบุขึ้นส่วนที่ต้องให้เพื่อเลี้ยงปุโรหิต ข้อ 6-8 ตีความต่างกัน Craigie เข้าใจว่า

‘เมื่อคนเลวีมาถึงสถานที่ทรงเลือก... เขาสามารถรับใช้’ ส่วน S. R. Driver และ Mayes ว่า ‘หากมาถึงและรับใช้

ส่วนของเขาจะเท่ากับคนอื่น’ McConville เห็นว่าเลวีรับใช้ในเมืองท้องถิ่น

เมื่อมารับใช้ชั่วคราวที่สถานนมัสการกลางเพราะหน้าที่ ต้องได้รับส่วนเหมาะสม จึงสนับสนุนความเห็นหลัง

18:9-14 อย่าเลียนการกระทำน่ารังเกียจ

เมื่อเข้า ‘แผ่นดินที่ทรงประทาน’ อิสราเอลห้ามยอมรับ ‘การกระทำน่ารังเกียจ’ ของชนชาติเหล่านั้น ข้อ 10-11

ยกตัวอย่าง: ☐ ให้บุตรผ่านไฟ คือรับใช้โมเลค ☐ ทำนาย ☐ ดูกษ ☐ ใช้เวทมนตร์ ☐ หมอผี ☐ ผู้ร้ายคาถา ☐ คนทรง ☐ พ่อมด ☐ เรียกวิญญาณคนตาย พระเจ้าทรงขับพวกเขาเพราะความน่ารังเกียจ

อิสราเอลห้ามเลียนหรืออนุญาต (12:29-31) แต่ต้องสมบูรณ์ [ทามิม] ‘ร่วมกับ’ พระยาห์เวห์ (ข้อ 13; สดค 18:23)
จุดเน้นคือการถวายตัวทั้งหมดและความสัมพันธ์สมบูรณ์กับพระเจ้า

18:15-22 พระองค์จะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะเหมือนโมเสส อิสราเอลห้ามแสวงพระประสงค์ด้วยวิธีไสยศาสตร์น่ารังเกียจเหมือนชาติอื่น แต่พระเจ้าจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งเหมือนโมเสส ‘เพื่ออิสราเอล’ (ข้อ 15, 18)

ทรงใส่พระวจนะและพระบัญชาในปากให้ประกาศทั้งหมด จึงห้ามแสวงวิธีอื่น แต่ฟังพระวจนะที่ประกาศ

‘ในพระนามพระเจ้า’ ผู้ไม่ฟังจะรับโทษ ท้ายที่สุดข้อนี้ชี้ถึงพระคริสต์ (กจ 3:22-23)

แต่เบื้องต้นหมายถึงผู้เผยพระวจนะแท้ที่รับการทรงเรียกต่อจากโมเสส จะวินิจฉัยอย่างไร?

หากพูด ‘ในนามพระอื่น’ เป็นเท็จและต้องตาย หากพูด ‘ในพระนามพระยาห์เวห์’

ต้องคว่ำถ้อยคำพิสูจน์และสำเร็จหรือไม่ (เทียบ ยรม 28:9) หากไม่ เขาพูด ‘ตามใจตน’ อย่างนอกกฎหมาย
ไม่ใช่พระวจนะ

19:1-13 เมืองลี้ภัย

นี่คือกฎเมืองลี้ภัย (เทียบ 4:41-43) อิสราเอลต้องแบ่งคานาอันเป็นสามเขตและ ‘แยก’ เมืองหนึ่งในแต่ละเขต
รวมสามเมือง (เทียบ กตว 35:25-28 เมืองลี้ภัยถือเป็นสถานที่บริสุทธิ์) เพื่อผู้ฆ่าคนโดยไม่เจตนาหนี เป้าหมายคือไม่ให้
‘โลหิตผู้บริสุทธิ์’ ไหล คือผู้ฆ่าโดยไม่เจตนาถูก ‘ผู้แก้แค้นโลหิต’ ฆ่า (ข้อ 4-6, 10) และกำจัดความผิดจากการลี้ภัย
‘โลหิตผู้บริสุทธิ์’ คือไม่ให้ผู้ฆ่าโดยจงใจซ่อนในเมือง แต่ประหารโดยชอบธรรม (ข้อ 11-13) การเน้น ‘ผู้ฆ่าทุกคน’
ในข้อ 3 แสดงว่าไม่เลือกปฏิบัติระหว่างเสรีชนกับทาส ต่างจากกฎหมายตะวันตกออกไกล ข้อ 9
สั่งเพิ่มอีกสามเมืองภายหลัง แต่เมืองที่พระคัมภีร์รู้จักมีเพียงสามฝั่งตะวันออกและสามฝั่งตะวันตก สอดคล้องกับนัยว่า
‘เพราะอิสราเอลรักษาพันธสัญญาไม่สมบูรณ์ จึงครอบครองแผ่นดินไม่เต็ม’ (McConville)

19:14 ย้ายหลักเขต

มีคำสั่งห้ามย้ายหลักเขตที่ดินเพื่อนบ้าน เพราะอาจก่อข้อพิพาทและฆาตกรรม โสเชยาตำหนิผู้นำยูดาห์ที่ทำเช่นนี้ (ฮชย 5:10; เทียบ มคา 2:2; 1 พกษ 21) 27:17 ประกาศคำสาปแก่ผู้ทำ

ตำแหน่งเมืองลี้ภัยหกแห่ง (ที่มา: Life Bible Dictionary)

19:15-21 พยานสองคนขึ้นไป

กฎต้องมีพยานอย่างน้อยสองเพื่อพิพากษาคดีแล้วใน 17:6 ที่นี้สัมพันธ์ใกล้กับเมืองลี้ภัยเหมือน กตว 35:30

จุดเน้นคือผู้ตั้งใจให้การเท็จ ผู้พิพากษาต้องตรวจสอบและตอบแทนผู้ใส่ร้ายพี่น้องด้วยสิ่งที่เขาคิดทำ (ข้อ 18-19)

คำตัดสินทำให้ประชาชนกลัวและเป็นแบบอย่าง (17:13) ในบริบทนี้ปรากฏ ‘กฎตาต่อตา’ หรือกฎตอบแทนเท่าเทียม

20:1-9 กฎเรื่องการฆ่า

หลังกฎการฆ่ามีกฎสงคราม ซึ่งพบเฉพาะเฉลยธรรมบัญญัติในพันธสัญญาเดิม เมื่อรบ

อิสราเอลหรือกองทัพต้องเชื่อว่าพระเจ้าสถิตและไม่กลัว ศัตรูของอิสราเอลเป็นศัตรูของพระเจ้า

และพระองค์ทรงดำเนินสงคราม บุโรหิตต้องหนุนใจไม่ให้กลัว เตือนว่าพระเจ้าทรงรบและช่วยให้รอด

เจ้าหน้าที่ต้องให้ผู้สร้างบ้านหรือสวนองุ่นใหม่ และผู้ห่มัน กลับบ้าน นี่รับรองสิทธิพื้นฐานเกี่ยวกับมรดก

และเป็นพยานว่าชัยชนะขึ้นกับพระเจ้าไม่ใช่จำนวนทหาร เจ้าหน้าที่ยังต้องส่งผู้กลัวกลับเพื่อไม่ให้คนอื่นได้รับอิทธิพล

(ข้อ 8) การรวมสงครามต้องตั้งบนการเชื่อฟังและไว้วางใจ

20:10-18 กฎสงคราม

ข้อ 10-14 เป็นสงครามทั่วไป ต่างจากสงครามพิชิตคานาอันซึ่งสั่งทำลายถวายเป็น [เฮเรม] (ข้อ 16-17; 7:1-2)

ต้องเสนอสนธิสัญญาสันติก่อน เมืองที่ยอมต้องถวายบรรณาการและรับใช้ (ยชว 9 ‘กิเบโอน’)

เมืองไม่ยอมให้ฆ่าชายทั้งหมด ส่วนหญิง เด็ก และสัตว์ยึดเป็นของริบ แต่ชนคานาอันต้องทำลายหมด

เพื่ออิสราเอลไม่เลียนสิ่งน่ารังเกียจต่อพระของพวกเขา (ข้อ 18; 7:4; 12:30)

‘กฎนี้ห้ามใช้เป็นฐานยอมรับ “สงครามศักดิ์สิทธิ์” ความจำเป็นยุคพันธสัญญาเดิมที่พระประสงค์กับผลประโยชน์รัฐตรงกันไม่อาจส่งต่อสู่พันธสัญญาใหม่... การล่อลวงในสังคมตะวันตกให้สับสน “สงครามชอบธรรม” กับ

“สงครามศักดิ์สิทธิ์” ยังอยู่และต้องปฏิเสธ’ (McConville)

20:19-20 อย่าโค่นต้นไม้

เมื่อปิดล้อมเมือง มีคำสั่งห้ามโค่นต้นไม้รอบเมือง ต้นไม้ไม่ใช่เป้าหมายเฮเรม โดยเฉพาะไม้ผลเป็นประโยชน์

โค่นได้เฉพาะต้นไม้ออกผลเพื่อสร้างเครื่องล้อม ความเอาใจใส่ต่อต้นไม้แสดง

‘ความสัมพันธ์ไกลระหว่างศาสนศาสตร์การทรงสร้างกับศาสนศาสตร์พันธสัญญาที่พัฒนาอย่างสูง’ (McConville)

21:1-9 กรณีไม่รู้ตัวฆาตกร

บท 21 ต่อจากบท 19-20 กล่าวกฎเกี่ยวกับพระบัญญัติที่ทบทวนเรื่องการฆ่า

รวมกฎภายใต้แนวคิดกว้างว่ามนุษย์ต้องได้รับเกียรติ เช่นภรรยาที่ถูกทอดทิ้งและบุตรที่ถูกเกลียด ข้อ 1-9

กล่าวคดีฆาตกรรมไม่รู้ผู้ทำ แผ่นดินเป็นมลทินเพราะโลหิตและความผิดต้องได้รับการลบ (ข้อ 8; เทียบ กดว 35:33)

‘อย่าทำให้แผ่นดินที่อยู่อาศัยเป็นมลทิน โลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน

และไม่มีสิ่งใดลบมลทินแผ่นดินเพราะโลหิตที่หลังได้นอกจากโลหิตของผู้ลั่ง’) ความรับผิดชอบอยู่กับผู้นำอิสราเอล

คือผู้อาวุโสและผู้พิพากษา ผู้อาวุโสกับบุโรหิตจากเมืองใกล้ศพที่สุดต้องนำวัวสาวไปหุบเขาที่ไม่เคยใช้แรงงาน หักคอ

ล้างมือเหนือหัว และสารภาพความบริสุทธิ์ของตนหรือเมือง (ข้อ 7) เมื่อทำตามความจริง

พระเจ้าจะไม่ทรงเรียกค่าโลหิตจากเมือง กฎนี้เน้นพันธกิจและสิทธิพิเศษของบุโรหิต

ผู้ถูกเลือกให้รับใช้และประกาศพระพรกับคำสาปหรือการพิพากษา (ข้อ

5) พิธีพิสูจน์ความบริสุทธิ์เรียกร้องให้ชื่อตรงต่อพระเจ้าผู้ทรงตรวจใจ หลอกคนได้ แต่หลอกพระเจ้าไม่ได้

21:10-14 หญิงเชลยศึก

เมื่ออยากรับหญิงเชลยเป็นภรรยา ห้ามรับทันทีแต่ต้องผ่านพิธีพิเศษ หากรับเป็นภรรยาแล้ว

ภายหลังห้ามปฏิบัติเหมือนทาสหรือขายเอาเงิน แม้หย่าต้องปล่อยเป็นเสรีชน แม้ภรรยาสมมุติภรรยา

ความสนใจคือรับรองสิทธิหญิงเชลย 24:1 กล่าวหนังสือหย่า แต่ที่นี่ไม่กล่าว

21:15-17 บุตรของภรรยาที่ถูกเกลียด

กฎนี้อาจต่อจากตอนก่อน มุ่งคุ้มครองหญิงที่ถูกเกลียด โดยไม่ให้บุตรของนางเสียสิทธิบุตรหัวปี

ทำให้นึกถึงยาโคบย้ายสิทธิบุตรหัวปีจากธูเบน บุตรเลอาห์ภรรยาคนแรก ไปโยเซฟ บุตรราเชลภรรยาที่รัก

หากเหตุการณ์นั้นเป็นการทรงจัดเตรียมพิเศษ กฎนี้ป้องกันไม่ให้กลายเป็นบรรทัดฐาน

21:18-21 บุตรดื้อรั้น

หลังภรรยาและบุตรหัวปี ตอนนั้นกล่าว ‘บุตรดื้อรั้น’ หากบุตรดื้อไม่ฟังบิดามารดา (เทียบ อพย 21:15 ‘ผู้ตี’; ลนต

20:9 ‘ผู้แข่ง’) ไม่ใช่เรื่องครอบครัวเท่านั้น แต่เป็นเรื่องชุมชนและกระบวนการศาล

ทุกคนในเมืองต้องขว้างหินให้ตายเพื่อให้อิสราเอลกลัว และกำจัด ‘ความชั่วจากท่ามกลางพวกเขา’

21:22-23 ผู้ถูกแขวนบนต้นไม้

หากประหารและแขวนบนต้นไม้ ห้ามทิ้งศพข้ามคืน แต่ฝังวันนั้นเพื่อไม่ให้ ‘แผ่นดิน’ เป็นมลทิน เพราะ

‘ผู้ถูกแขวนบนต้นไม้ถูกพระเจ้าสาป’ (เทียบ กท 3:13; 2 คร 5:21)

22:1-12 บาปทางเพศ

บท 22 ครอบคลุมหลายหัวข้อผ่านการเชื่อมคำ รวมบาปทางเพศ นอกจากข้อ 28-29

ไม่พบกฎชุมชนที่อื่นในพันธสัญญาเดิม ก่อนอื่น หากเห็นสัตว์พี่น้องหลง ‘อย่าซ่อนตัว’ แต่คืน ‘พี่น้อง’

อาจไม่ใช่ญาติใกล้ชิด (ข้อ 2) หลักใช้กับทรัพย์อื่น เช่น เสื้อผ้า ห้ามโลภสิ่งไม่ใช่ของตน

และห้ามหลีกเลี่ยงการช่วยเหลือเมื่อช่วยได้ (ข้อ 4)

กล่าวหาที่พื้นฐานต่อเพื่อนบ้าน ไม่ใช่เพียงกฎหมายภายนอก แต่เรื่องใจหรือความโลภ (5:21)

ซึ่งพระเจ้าเท่านั้นพิพากษาแท้ ข้อ 5 หญิงห้ามสวมสิ่งเหมาะกับชาย และชายห้ามสวมเสื้อหญิง

ความสนใจคือห้ามรักร่วมเพศหรือธรรมเนียมในพิธีศาสนาคานาอันและเมโสโปเตเมีย

ข้อ 6-7 สั่งอย่าเอาแม่จนกรร้อมลูกหรือลูกไข่ แต่ปล่อยแม่ แนวคิดคือคุ้มครองวิถีการดำรงชีวิต (เทียบ 14:21)

ข้อ 8 สั่งหลีกเลี่ยงการฆ่าเพราะความประมาท ตาม อพย 21:28-34 ความประมาทก็เป็นบาปที่ต้องลงโทษ ข้อ 9-11

สะท้อน ลนต 19:19 ที่ห้ามผสมผศิกกฎหมาย ‘เบื้องหลังเดิมอาจเป็นข้อห้ามโบราณต่อการผสมผศิธรรมชาติหรือนำรังเกี

ยจ... การเปลี่ยนกฎจากอพยพและเลวีนิติน่าจะเพราะแนวคิดทางเพศ (เทียบ สนวนงุ่น พชม 8:11-12; โฉนาบสร25:8) และยืนยันด้วยกฎบาปทางเพศที่ตามมา การทอชนแกะผสมปานอาจเกี่ยวกับหญิงโสเภณี' (McConville)
คำสั่งข้อ 12 ให้ทำพุ่มชายเสื้อ กันดารวิถี 15:37-40 อธิบายว่ามุ่งเตือนพระบัญชา

22:13-30 หลักฐานความเป็นพรหมจารี

ข้อ 13-19 กล่าวกรณีชายรับภรรยาแล้วเกลียดและกล่าวหาเท็จว่าไม่พบ 'หลักฐานพรหมจารี'
บิดามารดาต้องนำหลักฐานไปโต้แย้งต่อผู้อาวุโส แทนไม่ใช่เพียงพรหมจารี แต่เกียรติของหญิงและครอบครัว
นางถูกใส่ร้ายและชายทำให้เสื่อมชื่อ บิดามารดากับผู้อาวุโสต้องปกป้องเกียรติและสถานะอย่างแข็งขัน
คำตัดสินคือชายถูกเฆี่ยน ปรับเงินหนึ่งร้อยเชเซล สองเท่าสินสอดในข้อ 29

และต้องรับผิดชอบภรรยาตลอดชีวิต (เทียบ 21:15-17) ข้อ 20-21 เป็นกรณีตรงข้าม ไม่ใช่ชายเกลียดหรือใส่ร้าย
แต่หญิงล่วงประเวณีกับชายอื่นจริง คือ 'การกระทำหญิงโสเภณี' นี่เป็น 'ความชั่ว/ผิดศีลธรรม/น่าอับอาย' [เนบาลาห์]
ชุมชนต้องนำหญิงออกจาก 'บ้านบิดา' ประหารต่อสาธารณะเพื่อกำจัดความชั่ว [รา] จากอิสราเอล
การละเมิดสมรสคือการละเมิดพันธสัญญาพระยาห์เวห์

ข้อ 22 ทำให้ชัดว่าความผิดล่วงประเวณีใช้กับชายด้วย ไม่ใช่เฉพาะหญิง ตามกฎหมายตะวันตกไกล
โทษอาจลดตามความประสงค์สามี แต่ธรรมบัญญัติไม่อนุญาต เพราะไม่ใช่บาปส่วนตัว แต่เป็นความผิดต่อพระเจ้า ข้อ
23-27 กล่าวหญิงหมั้น ซึ่งตามกฎหมายเป็นภรรยา นอนกับชายอื่น กรณีแรกในเมือง กรณีสองถูกข่มขืนในทุ่ง
กรณีแรกถือว่ายินยอมและทั้งสองต้องตาย กรณีสองหญิงบริสุทธิ์เพราะแม้ร้องก็ไม่มีผู้ช่วย จุดเน้นคือคุ้มครอง
'หญิงผู้เข้าถึงสิทธิทางกฎหมายได้ยาก' ในสมัยนั้น ข้อ 28-29 หากชายหลับนอนกับหญิงไม่หมั้น ต้องจ่าย 'สินสอด'
ห้าสิบเชเซลแก่บิดา รับเป็นภรรยาและรับผิดชอบตลอดชีวิต 'ทำให้อับอาย' ในข้อ 29 ไม่จำเป็นต้องหมายถึงบังคับ
แต่หมายถึง 'เพราะเขาตั้งใจจะอยู่กับหญิงนั้น' (21:14)

ข้อ 30 ห้ามร่วมประเวณีในครอบครัว และคำนึงถึงพหุภรรยา ลนต 18:6-18; 20:19-21 กล่าวละเอียดกว่า

23:1-14 ความบริสุทธิ์ทางเพศ

ตอนนี้กล่าวความบริสุทธิ์ทางเพศ ข้อ 1-8 ว่าผู้ใดเข้า 'ที่ประชุมของพระยาห์เวห์' ได้
ที่ประชุมต้องมีทั้งแนวมัสการและทหาร ข้อ 9-14 กล่าวความสะอาดเชิงพิธีกรรมของค่ายทหาร กลุ่มแรกถูกกัน (ข้อ 1)
คือผู้ตัดอวัยวะในพิธีรับใช้พระอื่น กลุ่มสอง (ข้อ 2) คือลูกจากร่วมประเวณีในครอบครัวหรือสัมพันธ์ผิดกฎหมาย
(22:30)

ลูกระหว่างอิสราเอลกับต่างชาติ (7:3) หรือลูกหญิงโสเภณีพิธีกรรม (เทียบ ข้อ 17-18) ข้อ 3-5
ว่าอัมโมนกับโมอับเข้าไม่ได้ 'ตลอดไป' พระเจ้าทรงเปลี่ยนการสาปอิสราเอลเป็นพรและไม่รับพวกเขาตลอดไป (ข้อ 6;
ความจริงโมอับทำ ไม่ใช่อัมโมน แต่โมเสสรวมเพราะทั้งสองเป็น 'ลูกนอกสมรส' จากโลกกับลูกสะไภ้)
เอโดมกับอียิปต์ต่างออกไป ลูกหลานรุ่นสามเข้าได้ (ข้อ 7-8)

การที่ ‘ที่ประชุมพระยาห์เวห์’ เปิดแก่นชนชาติอื่นน่าประหลาดใจมาก (เทียบ อสย 56:3-7)

ในการพิชิตคานาอันหรือสงครามอื่น ค่ายทหารเป็นที่ที่พระเจ้าสถิตจึงต้องบริสุทธิ์ หลีกเลียงความชั่ว

ผู้เป็นมลทินจากผืนเปียกต้องอยู่นอกค่าย อาบน้ำตอนเย็นแล้วจึงเข้า มีวิธีการอุจจาระ เพราะพระเจ้าทรงดำเนิน ‘ท่ามกลางค่าย’ (ข้อ 14)

23:15-20 ทาสหลบหนี

‘ทาส’ [เอเบต] ที่หนีในข้อ 15 น่าจะเป็นคนต่างชาติ หากเช่นนั้นคือผู้ต้องการอยู่ในอิสราเอล พระเจ้าทรงบัญชาให้รับให้อาศัย และไม่กดขี่

หญิงชายโสเภณีในข้อ 17-18 เป็นรูปแบบพิธีกรรมศาสนาคานาอัน ความสัมพันธ์เป็นพิธีความอุดม

เงินที่ได้คงใช้เพื่อวิหารและผู้ทำงาน (เทียบ มคา 1:7) พระเจ้าทรงห้ามธรรมเนียมนารังเกียจในพระวิหารของพระองค์

กฎข้อ 19-20 ห้ามติดดอกเบี๊ยะระหว่างพี่น้อง เป็นเอกลักษณ์ในตะวันออกใกล้ เฉลยธรรมบัญญัติห้ามดอกเบี๊ยะจากทุกสิ่ง กฎคำปฏิญาณ (ข้อ 21-23) เน้นว่าต้องรักษาสິงที่กล่าวต่อพระพักตร์ มิฉะนั้นเป็นบาป ไม่ปฏิญาณเสียดีกว่า (ข้อ 23)

ข้อ 24-25 เป็นเอกลักษณ์ ตั้งบนแนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของแผ่นดินชั้นพื้นฐานและชุมชนต้องดูแลคนจน แต่ผู้รับประโยชน์ห้ามใช้หลักนี้ในทางผิด

24:1-4 กฎการหย่า

นี่เป็นกฎหมายเพียงแห่งเดียวในพันธสัญญาเดิม ‘สิ่งน่าอับอาย’ (ข้อ 1) ไม่ใช่ล่วงประเวณี เพราะโทษคือประหาร (22:22) จุดเน้นคุ้มครองหญิงที่ถูกหย่า นางได้รับหนังสือหย่าและแต่งงานใหม่ได้ แต่กลับสามีแรกไม่ได้ เหตุผลไม่ชัด แต่อาจเพื่อคุ้มครองไม่ให้สามีแรกแสวงประโยชน์ (กฎหมายสมัยนั้นทำภรรยาเป็นทาสได้)

อย่างไรก็ตามความหมายลบของ ‘ทำให้เป็นมลทิน’ [ทาเม] และ ‘นารังเกียจ’ ในข้อ 4 อธิบายยาก (McConville เข้าใจ ‘ทำให้เป็นมลทิน’ ว่า ‘ประกาศว่าเป็นมลทิน’)

24:5-7 ยกเว้นเกณฑ์ ของประกัน และค้ำมนุษย์

ข้อ 5 ยกเว้นชายเพิ่งแต่งงานจากทหาร แสดงคุณค่าการสร้างครอบครัว และคำนึงภาระเศรษฐกิจหากสามีหนุ่มตายไร้ลูก แปล ‘อย่างอิสระ’ ดีกว่า ‘ว่างงาน’ ข้อ 6 หินโม้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการทำมหากิน จึงสั่งคุ้มครองขั้นต่ำแก่ลูกหนี้ยากจน ข้อ 5-6 ป้องกันครอบครัวพึ่งเศรษฐกิจ กฎของประกันต่อในข้อ 10-13

‘ลักพา’ ในข้อ 7 หมายถึง ‘ขโมย’ (5:19) การจับพี่น้องหรือคนชาติเดียวกันเป็นทาสและขายมีโทษประหาร

24:8-9 กฎโรคผิวหนัง

สั่งรักษากฎโรคผิวหนัง ซึ่งละเอียดใน ลนต 13-14 บทบาทปุโรหิตสำคัญและประชาชนต้องทำตามคำสั่ง เหตุการณ์มีเรียมในอพยพเตือนบาปทำลายสิทธิอำนาจ

24:10-18 ของประกัน ค่าจ้าง และความรับผิดชอบทางกฎหมาย

ข้อ 10-13 เป็นกฎของประกันอีก เจ้าหนี้ห้ามยึดอย่างกดขี่ โดยเฉพาะลูกหนี้ยากจน ต้องคืนเสื้อคลุมก่อนอาทิตย์ตก คนจนจะอวยพรและสิ่งนี้ ‘จะเป็นความชอบธรรมของเจ้า’ ต่อพระเจ้า ตามตัวอักษร ‘จะเป็นความชอบธรรมแก่เจ้า’ หมายถึงเหมาะสมและชอบธรรม ‘สิ่งนี้ขยายความยุติธรรมทางกฎหมายนอกศาล พระยาห์เวห์เองเป็นผู้พิพากษา และผู้เคารพเจตนารมณ์กฎหมายได้รับประกาศว่าไร้ผิด’ (McConville)

ตรงข้ามกับ ‘จะเป็นบาปแก่เจ้า’ ในข้อ 15 นายจ้างห้ามข่มเหงลูกจ้างและต้องจ่ายตรงเวลา (ข้อ 14-15) มิฉะนั้นเขาจะร้องต่อพระเจ้าและเป็นบาป (อพย 22:23) ‘ศาลที่พวกเขาร้องคือพระยาห์เวห์’ (McConville)

ข้อ 16 กล่าวความรับผิดชอบส่วนบุคคล มักเทียบกับการลงโทษสามสี่ชั่วอายุ (อพย 20:5-6; ฉธบ 5:9-10) แต่ข้อนั้นไม่ใช่บริบทศาล ข้อ 17-18 สิ่งไม่กดขี่คนต่างด้าว ลูกกำพร้า หญิงม่าย ผู้ไร้สถานะกฎหมายอิสระ แต่ปฏิบัติเมตตา รากฐานคือประสบการณ์ความรอด จุดพิเศษคือใช้หลักการพิพากษากับคนต่างชาติด้วย

24:19-22 ผู้อ่อนแอในสังคม

หัวข้อผู้อ่อนแอต่อเนื่อง ให้เหลือธัญพืชและผลไม้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้า และหญิงม่าย (ลนต 19:9-10; 23:22) เป็นสิ่งผู้มีประสบการณ์ความรอดควรทำ พระเจ้าจะอวยพรการเชื่อฟัง

25:1-18 การพิพากษา การแต่งงานกับฟิสะไล และตุ่มน้ำหนักเท็จ

ผู้พิพากษาต้องตัดสินชอบธรรม ประกาศผู้ชอบธรรมไร้ผิดและกล่าวโทษคนชั่ว การกลับกันเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อพระเจ้า (สภข 17:15) หากต้องโบย (‘ถ้าคนชั่วสมควรถูกโบย’ ตามตัวอักษร ‘ถ้าเขาเป็นบุตรแห่งสัส’ ซึ่งเป็นสำนวนฮีบรู)

ห้ามเกินสี่สิบครั้ง เพื่อคุ้มครองศักดิ์ศรีแม่ผู้ละเมิด ข้อ 4 ขยายพระเมตตาถึงสัตว์ (อพย 23:11)

และเตือนว่าการเก็บเกี่ยวควรเป็นเทศกาลยินดีของชุมชน เปาโลอ้างข้อนี้เพื่อสิทธิผู้รับใช้ชาวประเสริฐ (1 คร 9:9)

ข้อ 5-10 กล่าว ‘การแต่งงานกับฟิสะไล’ แม้คุ้มครองหญิงม่ายทางเศรษฐกิจ แต่จุดเน้นคือสืบเชื้อผู้ตาย (ข้อ 6) หากน้องชายสามีปฏิเสธ หญิงร้องต่อผู้อาวุโสได้ และผ่านการรับรองทางการของชาย นางพันหน้าที่แต่งงานเพื่อ ‘สืบเชื้อสาย’ และอยู่ใน ‘ครอบครัว’ อย่างอิสระพร้อมสถานะสังคมเศรษฐกิจ

การถ่มน้ำลายแสดงว่าการปฏิเสธเป็นความอับอายในชุมชน (ข้อ 9; เทียบ กตว 12:14)

ข้อ 11-12 เตือนแม่สถานการณ์รุนแรงห้ามทำร้ายอวัยวะสืบพันธุ์ชาย และสั่งโทษหนักเพื่อยับยั้ง ข้อ 13-16

ห้ามมีตุ่มน้ำหนักหรือเครื่องตวงสองแบบ ส่งเสริมการค้ายุติธรรมสมบูรณ์ เพราะการโกงเช่นนี้จัดการในศาลยาก จึงมีพระสัญญาอายุยืนในแผ่นดิน หลอกคนได้แต่หลอกพระเจ้าไม่ได้ พระองค์ทรงรังเกียจ

25:17-19 จงทำลายอามาเลข

อามาเลขเป็นศัตรูแรกที่โจมตีอิสราเอลหลังอพยพ (อพย 17:8-15) พวกเขาไม่ยำเกรงพระเจ้า

อิสราเอลจึงต้องระลึกและเมื่อได้รับ ‘การพักจากศัตรูรอบด้าน’ ในคานาอัน (2 ซมอ 7:1) ต้องทำลายพวกเขาตลอดไป คำสั่งนี้ให้แก่กษัตริย์ชาอูลโดยเฉพาะ แต่เขาไม่เชื่อฟังสมบูรณ์ ประเด็นอามาเลขจึงสะท้อนถึงเอสเธอร์ (อสธ 3:1)

26:1-11 คำสารภาพของผู้นำมัสการ

มีคำสั่งถวายผลแรกจากผลผลิตทั้งหมด จุดเน้นคือคำสารภาพหรือประกาศ ผู้มีสการต้องสารภาพสองครั้ง ก่อน (ข้อ 3) และหลัง (ข้อ 5-10) มอบตะกร้าธัญพืชแก่ปุโรหิตที่ ‘สถานที่ทรงเลือก’ คำสารภาพข้อ 5-10 มักเรียก ‘หลักความเชื่อย่อ’ ‘ชาวอาร์มผู้เร่ร่อน’ หมายถึงยาโคบ (Craigie แปล ‘เร่ร่อน’ ว่า ‘อ่อนแอ’ เชื่อมกับยาโคบชราเข้าอีิปต์)

อิสราเอลสารภาพว่าพระเจ้าทรงทำให้คนเดียวกลายเป็น ‘ชนชาติใหญ่ เข้มแข็ง และมาก’ และทรง ‘ฟัง’ เสียงร้องในอีิปต์ ‘เห็น’ ความทุกข์กับการกดขี่ นำออกและประทาน ‘แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์’ พระเจ้าที่สารภาพต่างจากรูปผีมีมนุษย์ เพราะทรงทำงานในประวัติศาสตร์
ลักษณะอีกอย่างคือไม่ใช้มีสการเพื่อขอความอุดม แต่ขอบพระคุณหรือเทศกาล (ข้อ 11)

26:12-15 สิบลดปีที่สาม

คนเลวกับคนต่างด้าวในข้อ 11 ถูกกล่าวอีกพร้อมลูกกำพร้าและหญิงม่าย เน้นระบบดูแล
สิบลดปีสามใช้ทั้งหมดเพื่อพวกเขา (14:28-29) ‘การที่อิสราเอลผู้ไร้แผ่นดินได้ครอบครอง
ต้องกลายเป็นความเอาใจใส่ผู้ไร้แผ่นดิน’ (McConville)

การใช้สิบลดเพื่อผู้อ่อนแอเป็นสิ่งพระเจ้าทรงอวยพร อิสราเอลสารภาพด้วยความเชื่อนี้ในข้อ 13-15
ว่าได้เชื่อฟังตามพระบัญชาโดยไม่ลืม จึงขอพระองค์ ‘ทอดพระเนตร’ และอวยพร
พวกเขาขอได้และต้องขอบพระสัญญา ข้อ 14 เสนอความผิดพิธีกรรมสามประเภท การกินของบริสุทธ์ ‘ในวันไว้วางศพ’
คือกินขณะเป็นมลทินเพราะแตะศพ ผู้ถวายห้ามถวายในสถานบริสุทธ์ด้วยกาย ‘เป็นมลทิน’
และห้ามใช้ของบริสุทธ์เพื่อ ‘คนตาย’

(เทียบ อาจหมายถึงของถวายแก่พระบาอัล เทพที่ตายแล้วคืนชีพ หรือโมเลคที่ถวายเด็ก)

26:16-19 บทสรุปประมวลกฎหมาย

ข้อ 16 โมเสสกลับเน้นอิสราเอลปัจจุบันและหัวข้อหลัก สะท้อน 12:1 ซึ่งเป็นคำนำและสร้างบทสรุป
ข้อต่อมากล่าวการให้สัตยาบันโดยสองฝ่าย ‘วันนี้เจ้าได้ยืนยัน...ว่าจะฟังพระสุรเสียง และพระยาห์เวห์ก็ทรงยืนยัน...’
(ข้อ 17-18)

การยืนยันคู่ก่อตั้งการให้สัตยาบันพันธสัญญาโมอับ พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับอิสราเอลจะ

- ☐ เป็นประชากร ‘ล้ำค่า’ [เชกุลลาห์] ของพระองค์ = 7:6
- ☐ สูงเหนือทุกชาติ
- ☐ เป็นคำสรรเสริญ เกียรติ และศักดิ์ศรี
- ☐ เป็นชนชาติบริสุทธ์ของพระเจ้า (ข้อ 18-19) กรอบพันธสัญญานำสู่ความคาดหมายเรื่องพระพรและคำสาปต่อไป

บทที่ 27

IV. คำปราศรัยของโมเสส: พระพรและคำสาป

เฉลยธรรมบัญญัติ 27:1

บท 27 เชื่อมกับ 11:26-32

11:26-28 พระพรและคำสาปที่ประกาศในแผ่นดินโมอับ

11:29-31 พระพรและคำสาปที่ภูเขาเกริซิมกับเอบาล

11:32 การเรียกร้องให้เชื่อฟังพระบัญชา

(บท 12-26: ประมวลกฎหมาย)

26:16-19 การเรียกร้องให้เชื่อฟังพระบัญชา

บทที่ 28

บท 28 พระพรและคำสาปที่ประกาศในแผ่นดินโมอับ

เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1

27:1-10 พิธีพันธสัญญาที่เซเคม

โมเสสกับผู้อาวุโสอิสราเอลรักษา ‘พระบัญชาทั้งหมดนี้’ และทำพิธีพันธสัญญาที่ ‘เซเคม’ หลังเข้าคานาอัน (เทียบเซเคมเป็นที่อับราฮัมสร้างแท่น—ปฐม 12:6; ฉธบ 34:4 และโยชูวาทำพิธี—ยชว 24:1) ก่อนอื่นตั้งศิลาใหญ่และเขียน ‘ถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้’ อย่างชัดและถูกต้อง (ข้อ 2-3, 8) ตั้งศิลาบน ‘ภูเขาเอบาล’ (ข้อ 4)

สร้างแท่นด้วยหินไม่สกัด ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องสันติบูชา (ข้อ 5-7)

นักตีความโบราณและปัจจุบันบางคนเห็นว่าไม่เหมาะจะตั้งอนุสาวรีย์พันธสัญญานบนภูเขาคำสาป

และสนับสนุนบัญญัติบรรพชนมาเรียกกับต้นฉบับละตินโบราณที่อ่าน ‘ภูเขาเกริซิม’

แต่สัญลักษณ์เอบาลเน้นย้ำว่าอิสราเอลยอมรับคำสาปหากไม่รักษาพันธสัญญา (McConville)

โมเสสกับปุโรหิตจึงกล่าว ‘จงฟัง [เซมา]’ วันนี้อิสราเอลกลายเป็นประชากรของพระเจ้า

ซึ่งหมายถึงการถือพันธสัญญา จึงต้องฟังพระสุรเสียงและทำพระบัญชากับกฎเกณฑ์ (ข้อ 9-10)

27:11-26 ภูเขาเกริซิมและเอบาล

หลังข้ามจอร์แดน โมเสสให้แบ่งเผ่าเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งขึ้นบนเกริซิมเพื่ออวยพร อีกกลุ่มบนเอบาลเพื่อสาป (ยชว 8:33) โดยคร่าว ๆ คือเผ่าที่ได้แผ่นดินไบบนเกริซิม และเผ่าที่ได้เหนือบนเอบาล

คนเลวี่ประกาศคำสาปจากเอบาลและประชาชนตอบอาเมน คำสาปอยู่ข้อ 15-26 แต่น่าสังเกตว่าไม่มีถ้อยคำอวยพร คำสาปมุ่งสถานการณ์เฉพาะ โดยเฉพาะบาปลับหรือทำที่ที่ตัดสินยา เช่น ‘ตั้งรูปเคารพลับ ๆ’ (ข้อ 15)

‘ดูหมิ่น’ (ข้อ 16) ‘บิดเบือนคดี’ (ข้อ 19) ‘รับสินบน’ (ข้อ 25) ‘ไม่ปฏิบัติพระวาทะ’ (ข้อ 26)

และร่วมประเวณีในครอบครัว (ข้อ 20-23) ซึ่งเกิดกลับ ๆ ได้ การประกาศนี้ทำมาตรฐานการกระทำให้เป็นเรื่องภายใน ยอมรับว่าบาปทั้งหมดผิดต่อพระเจ้าและพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาสูงสุด

โครงสร้างบท 28

เฉลยธรรมบัญญัติ 28:1

ข้อ 1-2 คำนำทั่วไปเรื่องพระพร; ข้อ 3-6 วลีสั้นชุดหนึ่งเริ่มด้วย ‘ได้รับพร’ [บาร์ค] ซึ่งเป็นคำประกาศ; ข้อ 7-14 ถ้อยคำพระพรเชิงอุปมาขี้น; ข้อ 15 คำนำคำสาป; ข้อ 16-19 คำสาปเป็นสำนวนสะท้อนข้อ 3-6; ข้อ 20-24 ภัยพิบัติและภัยแล้ง; ข้อ 25-29 ความพ่ายแพ้ โรค และความวิกลจริต; ข้อ 30-33ก คำสาปแห่งความไร้ผล; ข้อ 33ข-37 การเป็นทาสและเชลย; ข้อ 38-44 ความไร้ผลกับคนต่างชาติรุ่งเรือง; ข้อ 45-48 คำสาปทั่วไป; ข้อ 49-57 ล่มสลายและเป็นทาสโดยศัตรูแดนไกล; ข้อ 58-63 กลับ ‘อียิปต์’ และโรคอียิปต์; ข้อ 64-68 กระจัดกระจายท่ามกลางชนชาติและอียิปต์; ข้อ 69 (29:1) ‘ถ้อยคำพันธสัญญา’

McConville เสนอโครงสร้างสมมาตรดังนี้

26:17 การยืนยันของพระยาห์เวห์

26:18-19 การยืนยันของอิสราเอล

27:15-26 อิสราเอลยอมรับผลของสิ่งที่ตนยืนยัน

28:1-68 พระยาห์เวห์ทรงยอมรับผลของสิ่งที่ทรงยืนยัน

28:1-14 พระพร

สถานการณ์กลับมาที่โมอับ หากอิสราเอลรักษาพระบัญชาทั้งหมดอย่างครบถ้วน (ข้อ 13ข-14)

พระเจ้าจะทรงยกเหนือทุกชาติ (ข้อ 1, 13; 26:19) และอวยพรผลผลิตกับงานทั้งหมดอย่างเต็มเปี่ยม (ข้อ 3-6, 8, 11-12)

พระองค์จะทรงทำให้ศัตรูพ่าย (ข้อ 7) และทุกชาติจะเห็นว่า ‘พระนามพระยาห์เวห์ถูกเรียกเหนือพวกเขา’ (ข้อ 10) แล้วแล้ว พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอลอย่างสมบูรณ์

ในแง่นี้ อิสราเอลจะเป็น ‘ชนชาติบริสุทธิ์’ ของพระเจ้า (ข้อ 9)

28:15-57 คำสาป

แต่หากอิสราเอลไม่เชื่อฟังพระวาทะและไม่รักษาพระบัญชากับกฎเกณฑ์ สิ่งตรงข้ามพระพรจะเกิด (ข้อ 15-19)

ก่อนหน้าสัญญาพรแก่ ‘งานทุกอย่างจากมือ’ (ข้อ 8) ที่นี้คำสาปตกแก่ ‘งานทุกอย่างจากมือ’ จนพินาศเร็ว (ข้อ 20) โรคต่าง ๆ จะตามจนทำลาย (ข้อ 21-22, 27-28, 34-35)

ฟ้าไม่ให้ฝนและแผ่นดินแห้งเหมือนเหล็ก (ข้อ 23-24) เพราะพระเจ้าทรงเป็นปฏิปักษ์ อิสราเอลจะพ่ายหนี และกระจัดกระจายท่ามกลางชาติ (ข้อ 25) แม้ความตายก็น่าอับอาย (ข้อ 26) ความน่ากลัวคือพระเจ้าทรงตีด้วยภัยเหล่านี้เอง การกล่าวถึงคนตาบอด (ข้อ 29) เป็นสัญลักษณ์ความรุนแรงจนไม่เมตตาแม่ผู้อ่อนแอ (27:18)

ข้อ 30-33ก แสดงการถอนพระคุณทั่วไป สิ่งที่ถูกหมายอนุญาตให้ชื่นชม (20:5-7) จะถูกชิง พวกเขาจะเสียชีวิตธรรมดา ถูกกดขี่และทารุณจน ‘เสียสติ’ (ข้อ 34; เทียบ ข้อ 28) ข้อ 33 กล่าวการกดขี่โดยต่างชาติ ส่วนข้อ 36-37 ว่าประชาชนกับกษัตริย์ถูกกวาดไป รัชใช้พระเจ้าอื่น และเป็นคำเยาะ ทั้งหมดเน้นว่าพระเจ้าทรงทำ ข้อ 38-44 กลับสู่คำสาปไร้ผล แม้ทำงานและมีทรัพย์มากก็ไม่ได้ชื่นชม ถูกถูกเอา ต่างชาติสูงขึ้น อิสราเอลต่ำลงเป็นหาง (เทียบ ข้อ 12-13) คำสาปมาเพราะไม่ฟังพระสุรเสียงและไม่รักษาพระบัญชา (ข้อ 45; เทียบ ข้อ 15) ภัยทั้งหมดเป็น ‘หมายสำคัญและคำเตือน’ (ข้อ 46) แก่ลูกหลาน เพราะไม่รัชใช้พระเจ้า จึงต้องรัชใช้ศัตรู (ข้อ 47-48) ข้อ 49-57 เน้นคำสาปสงคราม พระเจ้าจะส่งศัตรูจากแดนไกล พูดภาษาที่ไม่รู้ (เทียบ ยรม 5:15-17) โหดร้ายไร้เมตตาและทำลายสิ้น (ข้อ 50-51) พวกเขาจะล้อมเมืองทั้งหมดที่ ‘พระเจ้าประทาน’ และ ‘บิดามารดา’ อิสราเอลจะกินบุตรที่ ‘พระเจ้าประทาน’ เพื่อรอด เป็นการสูญเสียความเป็นมนุษย์ (ข้อ 53, 55, 57)

28:58-63 กลับ ‘อียิปต์’ และโรโคอียิปต์ หากไม่รักษา ‘ถ้อยคำทั้งหมดของธรรมนูญที่เขียนในหนังสือนี้’ (ข้อ 58) พระเจ้าจะทรงทำภัยและโรคให้รุนแรงและยืดเยื้อ ทรงนำโรโคอียิปต์ทั้งหมดและโรคภัยที่ไม่เขียนใน ‘หนังสือธรรมนูญนี้’ (ข้อ 61)

มาทำลายหมด แม่เคยทวี ‘ดุดาวบนฟ้า’ ด้วยพระพร พระองค์จะทำให้เหลือเพียงน้อย (ข้อ 62) เช่นเดียวกับเคยพอพระทัยให้เจริญ บัดนี้จะพอพระทัยให้พินาศ (ข้อ 63) การกลับด้านของชนชาติที่ทรงเลือกแสดงพระพิโรธใหญ่และคำสาปน่ากลัวเพียงใด

28:64-68 กระจัดกระจายท่ามกลางชนชาติและอียิปต์

ตอนสุดท้ายพรรณนาการเป็นเชลย พระเจ้าจะทรงกระจ่ายอิสราเอลท่ามกลางชนชาติ และที่นั่นพวกเขาจะรับใช้รูปที่ ‘เจ้าและบรรพบุรุษไม่รู้จัก’ (ข้อ 64; เทียบ ข้อ 36-37) การที่ประชากรไม่อาจรัชใช้พระเจ้าเป็นคำสาป (เทียบ 26:14; ฮชย 9:4)

ข้อ 65-67 ว่าท่ามกลางชาติ พวกเขาไม่มีความสงบหรือที่พัก ใจและความคิดสับสนด้วยความกลัว รับความทุกข์ไม่เพียงวัตถุและกาย แต่จิตใจและวิญญาณ คำสาปสุดท้าย (ข้อ 68) คือพระเจ้าจะทรงพากลับอียิปต์ แต่ที่นั่นแม่ชายเป็นทาสก็ไม่มีผู้ซื้อ

29:1 ถ้อยคำพันธสัญญา

วลี ‘ถ้อยคำพันธสัญญา’ ปรากฏเฉพาะที่นี่และ 29:9 พันธสัญญาโมอับเป็นการรื้อฟื้นพันธสัญญาโฮเรบ ‘คำเทศนาของโมเสส ด้านหนึ่งเป็นคำสอนในภาษาโฮเรบ (5:27; 6:1) อีกด้านเป็นพันธสัญญาที่ทำ “วันนี้” ในโมอับ (เทียบ 26:16-19)’ (McConville)

บทที่ 29

คำปราศรัยของโมเสส: ข้อเรียกร้องสรุป

เฉลยธรรมบัญญัติ 29:2-20

พันธสัญญาโมอับประกอบด้วยคำเทศนาทั้งหมดของโมเสสในเฉลยธรรมบัญญัติ

ตอนนี้กล่าวความหมายที่อิสราเอลยอมรับเงื่อนไขพันธสัญญา โดยเฉพาะคำสาป บท 29-30

มีองค์ประกอบโครงสร้างสนธิสัญญาส่วนใหญ่ McConville เห็นว่าไม่ควรเรียก ‘พันธสัญญาที่รื้อฟื้น’ ของโฮเรบ แต่เป็น ‘การบรรจบ’

29:2-9 ภาพรวมประวัติศาสตร์

ส่วนนี้คล้ายคำนำสนธิสัญญา คำปราศรัยเฉลยธรรมบัญญัติมักทบทวนพระราชกิจความรอดที่ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์ก่อนข้อเรียกร้องพันธสัญญา (ข้อ 2-3) ข้อ 4 ว่าพระเจ้ายังไม่ประทาน ‘ใจเข้าใจ’ ‘ตาเห็น และหูฟัง’ ทำให้ถึง 8:2-5 พระองค์ทรงทดสอบเพื่อรู้ ‘ใจ’ และทรงเร้าให้ ‘คิดในใจ’ หรือรู้ พวกเขายังเห็นแต่ไม่เห็น จึงต้องให้พระองค์ประทาน ‘ตาเห็น’ ปัจจุบันมีแนวโน้มไม่เชื่อฟัง แต่พระองค์จะ ‘เข้าสู่หนตใจ’ (30:6) ข้อ 5-9 เรียกให้คิดถึงพระคุณน้ำอัสการ คือการนำในถิ่นทุรกันดารและชัยชนะฝั่งตะวันออก เพื่อ ‘รู้จัก’ พระเจ้าและรักษาเชื่อฟังพระวจนะคือ ‘ถ้อยคำพันธสัญญา’

29:10-15 การยืนยันพันธสัญญา

อิสราเอล ‘ตั้งแต่ผู้ใหญ่ถึงผู้น้อย’ รวมหญิง คนต่างด้าว และคนรับใช้ เข้าร่วม ‘พันธสัญญาของพระยาห์เวห์’ และ ‘คำปฏิญาณ’ ที่พระเจ้าทรงทำ (ข้อ 12; ‘เข้าร่วม’ ตามตัวอักษร ‘ผ่าน/เข้า’ พาดพิงพิธีเดินระหว่างขึ้นเนื้อ)

ตามคำปฏิญาณแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (30:20) ‘วันนี้’ พระองค์ทรงตั้งอิสราเอลเป็นประชากร (26:18) และทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา ข้อ 14-15 ว่าพันธสัญญากับคำปฏิญาณนี้ใช้กับคน

รุ่นต่อไปด้วย อาจคำนึงถึงคนสมัยเป็นเชลย (เทียบ ข้อ 28)

29:16-21 คำสาปที่ใช้กับบุคคล

ประกาศคำสาปแก่ผู้ละพระเจ้าไปรับใช้รูป ใครรับใช้พระของชาติอื่นและอวยพรตนว่า ‘ข้าพเจ้าจะมีสันติสุข’ (ข้อ 19)

พระเจ้าจะไม่ยกโทษ แต่ทรงเพิ่มคำสาปพันธสัญญาทั้งหมด ‘ที่เขียนในหนังสือธรรมบัญญัตินี้’ (ข้อ 20, 21)

ด้วยพระพิโรธ อิสราเอลต้องระวังไม่ให้เกิดคนเช่นนี้ คือ ‘รากที่ออกพิษและบอระเพ็ด’ (ข้อ 18; 21:9, 21; 22:21)

วลีข้อ 19 ‘เพื่อทำลายของเปียกพร้อมของแห่ง’ อาจเป็นคำของคนชั่วว่า

‘แม้ข้าพเจ้าดำเนินแนวแน่นจนน้ำมากล้นเป็นแห่ง’ คือแสดงเจตจำนงแข็งที่จะรับใช้รูป

29:22-28 คำสาปที่ใช้กับชุมชน

เมื่อ ‘แผ่นดินทั้งหมด’ เต็มด้วยภัยเพราะบูชารูป (ข้อ 22-23) ผู้คนจะกล่าวว่าอิสราเอลละทิ้ง ‘พันธสัญญาที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษทรงทำกับพวกเขา’ (ข้อ 25) และรับใช้พระอื่น พระเจ้าจึงทรงนำภัย ‘ตามคำสาปทั้งหมดที่เขียนในหนังสือนี้’ ‘ถอนพวกเขาจากแผ่นดิน’ และกระจายไปต่างชาติ คำเตือนนี้มองอนาคต

29:29 การเข้าถึงธรรมบัญญัติ

สิ่งที่ทรงซ่อนไว้และพระเจ้าเท่านั้นทราบต้องมอบแก่พระองค์ แต่เราต้องรักษาถ้อยคำธรรมบัญญัติทั้งหมดที่ทรงสำแดง หรือ ‘สิ่งลับ’ อาจหมายถึงบาปลับ (ข้อ 18-21; 27:15-26) หากเช่นนั้น ข้อ 29

หมายความว่าพระเจ้าจะลงโทษบาปลับและบาปใจของแต่ละคนอย่างแน่นอน

ส่วนมนุษย์ต้องปฏิบัติทุกสิ่งที่ตัดสินใจภายนอกได้ตามธรรมบัญญัติ

30:1-10 การกลับใจและกลับมา

โมเสสมองอนาคตและถือว่าลูกหลานอิสราเอลจะรักษาพันธสัญญาไม่สำเร็จราวเกิดแล้ว (เทียบ 31:29)

เมื่อถูกขับจากคานาอันเพราะคำสาปและอยู่ท่ามกลางชาติ หาก ‘เรื่อง/ถ้อยคำนี้’ ‘กลับมา [ซุบ] ในใจ’ และพวกเขา ‘กลับ [ซุบ]’ มาหาพระเจ้า รักษาพระบัญชาเดิมที่ พระองค์จะ ‘หัน [ซุบ] การเป็นเชลยของเจ้า’ (ฉบับเกาหลีแก้ไขคำว่า ‘ใจ’)

ทรงเมตตา และ ‘นำกลับ [ซุบ]’ จากเชลย แม้ถูกขับถึงปลายฟ้า พระองค์จะทรงรวบรวม กลับสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา และให้รุ่งเรืองกว่าเดิม ข้อ 3 เน้นพระเจ้าทรงเป็นผู้ ‘ทำให้กลับ [ซุบ]’ พระองค์จะทรง ‘เข้าสู่หัวใจ’ อิสราเอลปัจจุบันและอนาคต (ข้อ 6)

ดังนั้นพวกเขาจะรักพระเจ้าและได้รับชีวิต ‘การตัดสินใจใหม่ของพระยาห์เวห์คือการเปลี่ยนใจขึ้นราก ไม่เกิดจากหน้าที่ต่อความสัตย์ซื่อพันธสัญญาของอิสราเอล แต่จากพระประสงค์ของพระยาห์เวห์เองล้วน ๆ และพระเมตตาเท่านั้น’ (McConville)

การเปลี่ยนแนวโน้มชั่วของอิสราเอลให้ดำเนินพันธสัญญาได้สำเร็จทั้งหมดด้วยพระราชกิจใหม่ของพระเจ้า (ยรม 31:31-34; 32:39-40; อสค 36:24-27) เมื่อฟื้นฟู พระองค์จะทรงวางคำสาปเหนือศัตรู (ข้อ 7)

และอิสราเอลจะรักษาพระบัญชาทั้งหมด (ข้อ 8) พระคุณไม่ได้ทำให้การเน้นการเชื่อฟังและการกระทำไม่จำเป็นหรืออ่อนลง (ข้อ 9-10)

30:11-14 การเข้าถึงธรรมบัญญัติ

คำปราศรัยหันสู่อิสราเอลปัจจุบัน แนวคิดว่าธรรมบัญญัติ ‘อยู่ใกล้’ สืบว่าพวกเขามีความสามารถรักษา (ข้อ 14; เทียบ 29:29)

30:15-20 คำเรียกร้อง ‘จงเลือกชีวิต’

ตอนนี้ทำให้นึกถึง 11:26-32 อิสราเอลต้องเลือกชีวิตจากชีวิต/พระพรและความตาย/ภัยที่วางต่อหน้า (ข้อ 19)

เลือกชีวิตคือ ‘รัก’ ‘ยึดติด’ พระเจ้า และเชื่อฟังพระวจนะ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิต หากหันใจไปรับใช้พระอื่น

คือเลือกความตายและคำสาป

VI. การสืบต่อจากโมเสสถึงโยชูวา

บทที่ 31

ความต่อเนื่องของพันธสัญญา

เฉลยธรรมบัญญัติ 31:1-12

บท 31-32 มีสามหัวข้อ คือการเปลี่ยนผู้นำจากโมเสสสู่โยชูวา การมอบหนังสือธรรมบัญญัติ และบทเพลงพยาน McConville แบ่งบท 31 ตามผู้พูดและผู้ฟังดังนี้

A โมเสสกล่าวแก่ประชาชนเรื่องโยชูวาสืบตำแหน่ง (ข้อ 1-8)

B โมเสสกล่าวแก่ลูกหลานเลวีเรื่องหนังสือธรรมบัญญัติ (ข้อ 9-13)

C พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสและโยชูวาเรื่องการสืบตำแหน่งกับบทเพลง (ข้อ 14-23)

B' โมเสสกล่าวแก่คนเลวีเรื่องหนังสือธรรมบัญญัติ (ข้อ 24-29)

A' โมเสสกล่าวแก่ประชาชนเป็นบทเพลง (ข้อ 30)

31:1-8 โมเสสกล่าวแก่ประชาชนเรื่องโยชูวาสืบตำแหน่ง โมเสสบอกเป็นนัยว่าความตายใกล้มา (ข้อ 14) เขาไม่อาจนำอีกและข้ามจอร์แดนไม่ได้ แต่ตามพระวจนะ พระเจ้าจะเสด็จนำหน้าและให้พิชิตคานาอัน ดังนั้นอิสราเอลต้อง ‘เข้มแข็ง กล้าหาญ อย่างกล้าหรือสู้’ (ข้อ 6)

พระองค์จะไม่ละหรือทอดทิ้ง ตามพระบัญชา (3:28) โมเสสดังโยชูวาต่อหน้าประชาชนเป็นผู้สืบ เขาต้องนำอิสราเอลพิชิตคานาอัน (ข้อ 7) โยชูวารับคำสั่งและพระสัญญาเกี่ยวกับประชาชน: ‘จงเข้มแข็งและกล้าหาญ... พระยาห์เวห์จะเสด็จนำหน้าและสถิตกับเจ้า ไม่ละหรือทอดทิ้ง อย่างกล้าหรือท้อใจ’ (ข้อ 7-8)

31:9-13 โมเสสกล่าวแก่ลูกหลานเลวีเรื่องหนังสือธรรมบัญญัติ
ตอนนี้กล่าวครั้งแรกถึงหีบพันธสัญญาและหนังสือธรรมบัญญัติพร้อมหัวข้อ ‘สถานที่ที่ทรงเลือก’ ข้อ 9 และ 24 ระบุชัดว่าโมเสสเขียนธรรมบัญญัติ บุโรหิตลูกหลานเลวีรับผิดชอบหีบและหนังสือ ทุกเจ็ดปี ในปีปลดหนี้ (15:1) ช่วงเทศกาลอยู่เพิง (16:16) ต้องจัดพิธีอ่าน เพื่อสอนชุมชนและรุ่นต่อไปให้ ‘ยำเกรงพระยาห์เวห์’

31:14-23 พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสและโยชูวาเรื่องการสืบตำแหน่งและบทเพลง
พระเจ้าทรงสั่งโมเสสเรียกโยชูวามาที่เต็นท์นัดพบ และทรงปรากฏในเสาเมฆเหนือทางเข้า
พระองค์ตรัสว่าเมื่ออิสราเอลเข้าคานาอัน จะละเมิดพันธสัญญาและ ‘เล่นซู้’ ตามพระอื่น (ข้อ 16, 20)
จึงให้แต่งและสอนบทเพลงเพื่อให้ระลึก (ข้อ 19) บทเพลงจะร้องทุกชั่วอายุและเป็นพยานต่อพวกเขา (ข้อ 21)

ข้อ 23 พระเจ้าตรัสตรงแก่โยชูวาให้เข้มแข็งและกล้าหาญ พร้อมสัญญาจะสถิตด้วย

31:24-30 โมเสสกล่าวแก่คนเลวีเรื่องหนังสือธรรมบัญญัติ เมื่อเขียน ‘ถ้อยคำธรรมบัญญัติ’ ครบ

โมเสสมอบแก่คนเลวีให้วางข้างหีบ และเป็นพยานถึงความดีอันของอิสราเอล เขาอ่าน ‘ถ้อยคำบทเพลงนี้’ (บท 32) โดยเรียก ‘ฟ้ากับดิน’ เป็นพยาน (ข้อ 28; 30:19)

บทเพลงคล้ายรูปแบบกฎหมายตะวันตกออกไกลบางส่วน เป็นคำฟ้องครอบคลุมของกษัตริย์ต่อประเทศราชที่ละเมิดสนธิสัญญา (เทียบ ฮชย 4:1-6; มคา 6:1-5; ยรม 2:4-13)

สิ่งพิเศษคือไม่จบด้วยการพิพากษา แต่ครั้งหลัง (ข้อ 26-43) กล่าวพระเจ้าจะฟื้นฟู โครงสร้าง: ข้อ 1-3

คำนำเรียกพยาน; 4-9 ความสัตย์ซื่อของพระยาห์เวห์และการละทิ้งของอิสราเอล; 10-14 รายละเอียดการดูแล; 15-18 การละทิ้ง; 19-25 พระประสงค์พิพากษา; 26-35 ทรงผ่อนเพราะความโง่; 36-43

ทรงแสดงความชอบธรรมและช่วยประชากรในที่สุด

32:1-3 บทเพลง: คำนำประกาศเรียกพยาน โมเสสเป็นครูปัญญาผู้ถ่ายทอดสิ่งที่ ‘เรียนรู้’ หรือคำสอน เป้าหมายคือประกาศพระนามและถวายพระบารมีกับพระสิริ

32:4-9 บทเพลง: ความสัตย์ซื่อของพระยาห์เวห์และการละทิ้งของอิสราเอล ‘พระศิลา’ (ข้อ 4ก)

เป็นภาพธรรมชาติของร่มเงาและที่หลบในแผ่นดินร้อนอันตราย ‘ทางทั้งหมดของพระองค์ยุติธรรม’ (ข้อ 4ข)

หมายถึงทุกพระราชกิจถูกต้อง พระเจ้าทรงชอบธรรม แต่ประชากรผู้เป็นบุตรกลับไม่สมกับเป็นบุตร (ข้อ 20)

และทำชั่วต่อพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาและพระผู้สร้าง อิสราเอลต้องจดจำทุกชั่วอายุ แม้ทรงครอบครองหลายชาติ พระองค์ทรงเลือกอิสราเอลเป็นมรดกโดยเฉพาะ นี่เป็นพระคุณใหญ่

McConville เห็นว่าพระนาม ‘องค์ผู้สูงสุด’ [เอล เอลโยน] ในข้อ 8 อาจเคยใช้ในพิธีเยรูซาเล็มก่อนพิชิตคานาอัน

32:10-14 บทเพลง: รายละเอียดพระยาห์เวห์ทรงดูแลอิสราเอล พระเจ้าทรง ‘ผู้เดียว’ (ข้อ 12)

คุ้มครองและนำในถิ่นทุรกันดาร เลี้ยงจนไม่ขาด ภาพ ‘ทำให้กระพือ’ ในข้อ 14 แสดงเมื่อนกอินทรีไม่เพียงป้องกันลูกตก แต่ฝึกให้บิน ภาพข้อ 13-14 พรรณนาความอุดมพืชสัตว์ในคานาอัน

ที่พวกเขาได้รับ

32:15-18 บทเพลง: การละทิ้งของอิสราเอล

แต่ ‘เยชูรูน’ หรืออิสราเอล แม้ได้รับการคุ้มครองและความอุดม กลับละพระเจ้าผู้ทรงสร้างและช่วยให้รอด

ไปรับใช้พระอื่น คือพระใหม่ที่บรรพบุรุษไม่เคยยำเกรง (ข้อ 17) พวกเขาลืมพระบิดาผู้ ‘ให้กำเนิด’ ตน (ข้อ 18)

32:19-25 บทเพลง: พระประสงค์ของพระยาห์เวห์ที่จะพิพากษา

อิสราเอลรับใช้พระอื่นจึงปลุกความหวงแหนและพระพิโรธ (ข้อ 16, 21) พระองค์จะทำให้พวกเขาหึงด้วย

‘ผู้ไม่เป็นชนชาติ’ และโกรธด้วยชนชาติใจ แม้ยังเรียกเป็นบุตร (ข้อ 19-20; เทียบ ข้อ 5)

ก็รับการตีสอนหนักจากพระบิดา ‘ไฟแห่งพระพิโรธ’ จะกินแผ่นดินและผล พวกเขาจะเผชิญความหิว ความร้อน โรค สัตว์ป่า และงู (ข้อ 22-24)

ภัยพื้นฐานน่ากลัวที่สุดคือพระองค์ซ่อนพระพักตร์ (ข้อ 20) หมายถึงถอนพระคุณ พระองค์จะเป็นศัตรู ยิ่งลูกศร (ข้อ 23) และส่งสัตว์กับงูพิษ (ข้อ 24)

32:26-35 บทเพลง: ทรงผ่อนเพราะความโง่ของพวกเขา จากนั้นเพลงพิพากษาเปลี่ยนเป็นเพลงหวังว่าพระเจ้าจะทำเพื่อพระนาม พระองค์จะไม่ทำลายอิสราเอลหมด เพื่อไม่ให้ศัตรูมีเหตุอวด ศัตรูคือชาติที่จะโจมตี เช่นอัสซีเรียและบาบิโลน แม้เป็นเครื่องมือพิพากษาหรือไม่เรียว พวกเขาเฝ้าคิดว่าดีด้วยกำลังตน แต่ทั้งหมดอยู่ใต้การอนุญาตเพื่อฝึกอิสราเอล (ข้อ 30)

ความหยิ่งนำความพินาศ ข้อ 31-33 เป็นคำของผู้พูดใหม่คือโมเสส ข้อ 34-35 กลับเป็นพระสุรเสียง ศัตรูรู้ว่า ‘ศิลา [พระ] ของเขา’ ไม่เหมือนพระยาห์เวห์ ความอุดมของเขาไม่ใช่พร แต่ผลขมของความเท็จและโหด พระเจ้าจะตอบแทน

32:36-43 บทเพลง: ในที่สุดทรงสำแดงความชอบธรรมและช่วยประชากร เมื่อทรงพิพากษา พระองค์ทรงสงสาร ‘ผู้รับใช้’ (ข้อ 36, 43) และแก้แค้นโลหิต ทรงตอบแทนศัตรู (ข้อ 41; เทียบ ข้อ 42 แสดงพระเจ้าขึ้นกรับผู้ชนะศัตรู)

ดังนั้นอิสราเอลจะพ้นจากรูปไร้ค่า (ข้อ 37-38) และรู้ว่าพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าแท้ไม่มีผู้เทียบ พระองค์ ‘ทรงฆ่าและให้ชีวิต ทำให้บาดเจ็บและรักษา’ (ข้อ 39) เพลงจบด้วยเสียงสรรเสริญให้ประชากรและชนชาติฝ่ายเดียวกัน ยินดี เพราะพระองค์จะ ‘ลบมลทิน’ เพื่อ ‘แผ่นดินและประชากร’ (ข้อ 43)

32:44-52 จงรักษาก่อนคำทั้งหมด; โมเสสเข้าไม่ได้ เมื่อจบเพลง โมเสสส่งอีกให้ใส่ใจ ‘ถ้อยคำพยานทั้งหมด’

สอนลูกและรักษา เพื่ออายุยืน แล้วพระเจ้าตรัสครั้งสุดท้าย โมเสสเข้าไม่ได้ แต่ขึ้นภูเขานีโบในอาบาริม หรือปิสกาห์ใน 34:1 เพื่อเห็นแผ่นดิน นี่เป็นพระกรุณาสุดท้าย เหตุเข้าไม่ได้คือเขากับอาโรนโกรธที่เมรีบาห์และไม่ได้ถวายพระเจ้าให้ ‘บริสุทธิ์’ (5:12) (ข้อ 51; กตว 20:2-13)

33:1-5 พระพรสุดท้ายของโมเสส

หลังบทเพลงของโมเสส ‘คนของพระเจ้า’ ตามด้วยพระพรในรูปแบบบิดาอวยพรลูกก่อนตาย เผ่าเลวีโอนถูกเลือก อาจสะท้อนว่าหายเร็วในประวัติศาสตร์ พระพรเริ่มข้อ 2 พระเจ้าเสด็จจากซีนาย ลงมาท่ามกลางประชากร ทรงรัก ประทานธรรมบัญญัติ คือทรงตั้งเป็นประชากร และเป็นกษัตริย์ (‘มีกษัตริย์ในเยชูรูน’—ข้อ 5; ESV แปล ‘ดังนั้นพระยาห์เวห์ทรงเป็นกษัตริย์ในเยชูรูน’)

McConville ว่า ‘ผู้บริสุทธิ์’ ข้อ 2-3 อาจหมายถึงอิสราเอล แต่ควรเข้าใจเป็นสิ่งที่ชีวิตสวรรค์

‘แนวคิดที่ประชุมเทพพบใน 32:8-9 และเชื่อมกับประชาชน...

การปกครองของพระยาห์เวห์ในฟ้าตรงกับการปกครองทุกชาติบนโลก เช่นเดียวกัน

ต้นกำเนิดการเลือกอิสราเอลเข้าใจในบริบทจักรวาลที่ทรงรักทุกประชาชน

ความรักประชาชนเป็นส่วนแผนที่รวมสิ่งมีชีวิตสวรรค์ด้วย’

33:6-25 พระพรแก่แต่ละเผ่า

(1) ข้อ 6: รูเบน

รูเบนบุตรหัวปีถูกกล่าวก่อนแต่ไม่มีพระสัญญาพิเศษ อาจเพราะการประพฤติดี (ปฐมก 35:22; 49:4)

(2) ข้อ 7: ยูดาห์

ตามลำดับเกิด หลังรูเบนควรเป็นสิเมโอนกับเลวี แต่เลวีกล่าวหลังยูดาห์ และสิเมโอนคงหายเร็วเพราะถูกรวมในยูดาห์
พระพรยูดาห์สั้นมากเทียบ ปฐมก 49:8-12 และไม่มีนัยเมสสิยาห์ ถึงกระนั้นตามคำอธิษฐานของโมเสส
ยูดาห์ได้รับคุ้มครองจากศัตรูแม้อิสราเอลเหนือพินาศ

(3) ข้อ 8-11: เลวี

‘น้ำเมรีบาห์’ ที่โมเสสกับอาโรนถูกทดสอบ (32:51; อพย 17:7) ก็เป็นสถานที่ทดสอบเลวี ความร้อนรนต่อพันธสัญญา
(ข้อ 9) อาจพาดพิง อพย 32:25-29 ความรับผิดชอบในฐานะเผ่าบุโรหิตหนักมาก (ฮย 4:6; มคา 3:11; มลค 2:1-9)
โมเสสอธิษฐานให้พระเจ้าทรงให้ทรัพย์อุดมและทำลายศัตรู

(4) ข้อ 12: เบนยามิน

เบนยามินถูกพรรณนาว่า ‘ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงรัก’ เขาจะได้รับการคุ้มครองและอยู่ในการประทับ

(5) ข้อ 13-17: โยเซฟ

โมเสสอธิษฐานให้แผ่นดินโยเซฟได้รับพร การเรียกโยเซฟว่า ‘ผู้ถูกแยกจากพี่น้อง’ (ข้อ 16)
สะท้อนพระพรแผ่นดินกว้างแก่เอฟราอิมกับมนัสเสห์

(6) ข้อ 18-19: เศบูลุนและอัสสาการ์

เศบูลุนกับอัสสาการ์มักเสนอเป็นหน่วยเดียว (ปฐมก 49:13-14; วรรณ 5:14-15)

เศบูลุนอาศัยชายทะเลและเกี่ยวการค้าทางเรือ ไม่ชัดว่า ‘ประชาชน’ ข้อ 19 หมายถึงเผ่าอิสราเอลอื่นหรือชาติอื่น
เช่นไซดอนกับไทระ โยเซยา 5:1 ชี้การบูชารูปที่ภูเขาทาโบร์ในเขตเศบูลุน แต่ข้อความกล่าวว่าทั้งสองจะเรียก
‘ประชาชน’ มาถวาย ‘เครื่องบูชาชอบธรรม’ ซึ่งเป็นพระพรสุดท้าย (อสย 2:2-3; มลค 3:3)

(7) ข้อ 20-21: กาด

ลักษณะนักรบของกาดเห็นใน ปฐมก 49:19 เขาถูกพรรณนาเป็นผู้ตรวจกฎหมายและผู้นำที่ทำความชอบธรรมกับข้อกำหนด
ของพระเจ้า

(8) ข้อ 22: ดาน

दानฤพรณนาเป็น ‘ลูกสิงโต’ ซึ่งใช้กับยูดาห์ใน ปฐม 49:8 การที่ ‘บาซัน’ อยู่ในดินแดนมนัสเสห์เหนือฝั่งตะวันออก (3:12) สื่อเชิงลบถึงการย้ายเผ่าขึ้นเหนือ (วนฉ 18)

(9) ข้อ 23: นัฟทาลี

นัฟทาลีได้รับพรให้ครอบครอง ‘ตะวันตก’ ตามตัวอักษร ‘ทะเล’ และ ‘ใต้’

(10) ข้อ 24: อาเซอร์

วลีว่าอาเซอร์ ‘เป็นที่พอใจแก่พี่น้อง’ คำนึงถึงตำแหน่งดินที่ราบอุดม ‘น้ำมัน’

หมายถึงน้ำมันมะกอกและเป็นสัญลักษณ์ความมั่งคั่งธรรมชาติ (เทียบ ปฐม 49:20)

33:26-29 อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเป็นสุข บพสุตท้ายดำเนินหัวข้อข้อ 1-5 คือพระคุณแก่อิสราเอลหรือเยชูร

พระเจ้าทรงปรากฏด้วยฤทธิ์และพระบารมีเพื่อช่วย ทรงเป็น ‘ที่อาศัย’ และทำลายศัตรู

อิสราเอลจึงอยู่ปลอดภัยและชื่นชมผลผลิตอุดม (7:13; 11:10-12)

ความยอดเยี่ยมของพระเจ้า ‘ไม่มีใครเหมือนพระเจ้า’ คือพระพรของอิสราเอล ‘เจ้าเป็นสุข’

คำพรรณนาสถานะปกครองชาติอื่น

(ข้อ 29) ทำให้นึกถึงพระสัญญาการทรงเลือกและพันธสัญญา (26:19

‘พระยาห์เวห์จะทรงตั้งเจ้าให้สูงเหนือประชาชาติทั้งหมดที่ทรงสร้าง ให้เป็นคำสรรเสริญ ชื่อเสียง และเกียรติ และให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ตามที่ตรัส’)

34:1-12 ความตายของโมเสส

บัดนี้โมเสสขึ้นจาก ‘ที่ราบโมอับ’ ซึ่งปรากฏเฉพาะที่นั่นในเฉลยธรรมบัญญัติ ไปภูเขานีโบ ยอดปิสกาห์

และเห็นคานาอันทั้งหมด พระเจ้าทรงสำแดง เริ่มเหนือจากกิเลอาดฝั่งตะวันออกถึงดาน

แล้วตะวันตกถึงกาลิลีที่นัฟทาลีเป็นตัวแทน ลงมาศูนย์กลางคือเอฟราอิมกับมนัสเสห์ ต่อได้ยูดาห์และเนเกบ

รวมทะเลตาย หุบเขาเยรีโค และไซอาร์ไกลที่ยืน พระองค์ทรงให้มองตามที่ตรัส (32:49)

‘การเห็นแผ่นดินของโมเสสเป็นความสำเร็จเชิงสัญลักษณ์ การเรียกชื่อพื้นที่ด้วยภาษาอิสราเอลหมายถึงกรรมสิทธิ์’

(McConville) โมเสส ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ ตายเมื่ออายุ 120 โดยกำลังไม่เสื่อม (ข้อ 7) และ ‘ถูกฝัง’ (ข้อ 6)

กริยาเอกพจน์ (ปัญจบรรพสะมาเรียและฉบับกรีกเป็นพหูพจน์)

McConville เห็นว่าอาจหมายถึงพระเจ้าทรงฝัง การไม่มีผู้รู้หลุมชวนคิดถึงการแทรกแซงโดยเจตนา ก่อนตาย

โมเสสวางมือบนโยชูวาและมอบสิทธิทั้งหมด (กตว 27:18-23) โยชูวาเต็มด้วย ‘พระวิญญาณแห่งปัญญา’

และประชาชนเชื่อฟัง ข้อ 10-12 พรรณนาความยอดเยี่ยม ไม่มีผู้เปรียบพระวณะเหมือนโมเสสจนพระเยชูคริสต์

‘ผู้เผยพระวณะเหมือนเขา’ (18:15) เสด็จ แน่นอนพระเยชูยิ่งใหญ่มากกว่า โมเสส ‘ผู้รับใช้พระเจ้า’

นำอิสราเอลถึงหน้าแผ่นดิน แต่พระเยชูทรงนำประชากรเข้า ‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’ และทรงทำ ‘การเข้าสู่หน้จิตใจ’

(30:6) ให้ดำรงที่นั่นนิรันดร์

[02 หนังสือประวัติศาสตร์]

โยชูวา

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24

บทที่ 1

บทนำโยชูวา

โยชูวา 1:1

ขอแจ้งว่าคำอธิบายนี้อ้างอิงคำอธิบายโยชูวาชุด NAC ของ David M. Howard Jr. (2020, สำนักพิมพ์ Revival and Reformation) เป็นหลัก

(1) พระบัญชาของพระเจ้าแกโยชูวา

โยชูวา 1:1-9

ข้อ 1 กล่าวหลายสิ่ง วลี ‘และต่อมาหลังความตายของ...’ ปรากฏที่นี่และในผู้วินิจฉัยหลังโยชูวาตาย 2 ซามูเอลหลังซาอูลตาย และ 2 พงศกษัตริย์หลังอาหับตาย โมเสสถูกเรียก ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ ซึ่งใช้กับโยชูวาใน 24:29 ‘โยชูวา’ หมายถึง ‘พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด’ เป็นชื่อใหม่ที่โมเสสให้โฮเซยา (กฉว 13:16) และเขาถูกเรียก ‘ผู้ช่วยหรือผู้รับใช้ของโมเสส’ (อพย 24:13; 33:11; กฉว 11:28)

พระเจ้าทรงมอบพันธกิจให้นำประชาชนข้ามจอร์แดนเข้า ‘แผ่นดินนั้น’ ทรงประกาศว่า ‘ประทาน’ คานาอัน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารและเลบานอนถึงยูเฟรติส (ฉธบ 11:24) แก่อิสราเอลแล้ว (Howard ชี้ว่ารูปสมบุรณ์ ‘ประทาน [แผ่นดิน] แล้ว’ ปรากฏ 12 ครั้งในโยชูวา ใช้กล่าวว่าสำเร็จแล้วแม้ยังไม่เกิดในประวัติศาสตร์)

พระองค์ทรงสัญญาจะสถิตกับโยชูวาเหมือนโมเสส (ข้อ 5, 9) เขาจึงได้รับคำสั่ง ‘จงเข้มแข็งและกล้าหาญ’ (ข้อ 6, 7, 9; ฉธบ 31:6, 7, 23) แม้ ‘กล้าหาญ’ มีความหมายว่ากล้า แต่เมื่อเชื่อมคำสั่งรักษาระบบบัญญัติ ควรเข้าใจว่า ‘เด็ดเดี่ยว’ ‘จะประสบความสำเร็จ’ กับ ‘ทางจะราบรื่น’ ในข้อ 7-8 ใช้กริยา [ซาบาล] โดยพื้นฐานหมายถึง ‘มีความเข้าใจ/มีปัญญา’ ส่วน ‘จะเจริญ’ ในข้อ 8 คือ [ศาลาห์] หมายถึงรุ่งเรืองหรือสำเร็จ ที่นี่เป็นแห่งเดียวในพันธสัญญาเดิมที่สองคำใช้รวม ข้อ 7-8 เน้นว่าความสำเร็จพันธกิจขึ้นกับการเชื่อฟังพระวจนะ พันธกิจไม่ได้เป็นเพียงพิชิตคานาอัน แต่ต้องพิชิตด้วยวิธีเชื่อฟังและเพื่อสร้างชนชาติที่สำแดงกฏของพระเจ้า หากออกจากกฏ โยชูวากับอิสราเอลสูญเสียเป้าหมายชีวิต

(2) คำสั่งของโยชูวาเพื่อถนอมค่าย

โยชูวา 1:10-11

โยชูวาสั่งผู้นำประชาชนเตรียมเข้าสู่คานาอัน สิ่งพิเศษคือไม่ได้สั่งเตรียมทหาร แต่เตรียม ‘เสบียง’
ทำให้ดูราวเข้าดินแดนที่พิชิตแล้ว

สิ่งที่โยชูวากับอิสราเอลต้องเตรียมเพื่อพิชิตไม่ใช่กำลังทหาร แต่คือไว้วางใจพระเจ้า ซึ่งเน้นแล้วในข้อ 2-9

(3) คำสั่งของโยชูวาแก่เผ่าฝั่งตะวันออกของจอร์แดน

โยชูวา 1:12-15

คำสั่งของโยชูวาแก่เผ่าฝั่งตะวันออกแทบอ้าง ฉธบ 3:18-20 ตามคำโมเสส (กตว 32:20-22) ‘นักรบทั้งหมด’
ต้องร่วมสงครามจนพี่น้องครอบครอง จากนั้นกลับและ ‘พัก’ [นุอาห์] (ข้อ 13)

(4) คำตอบของอิสราเอลทั้งหมด

โยชูวา 1:16-18

คำตอบนี้ไม่ใช่เฉพาะเผ่าฝั่งตะวันออก แต่ของประชาชนทั้งหมดรวมผู้นำ
พวกเขายอมรับสิทธิอำนาจของโยชูวาผู้สืบโมเสสอย่างเต็มที่ ปฏิญาณความภักดี และอวยพรหนุนใจ วลีท้ายข้อ 17
‘ขอพระยาห์เวห์...สถิตด้วย’ เป็นประโยคบอกเล่า จึงควรแปลว่า ‘พระองค์

จะสถิตกับท่าน’ (Howard)

บทที่ 2

(1) ความเชื่อของราหับที่ปรากฏในการกระทำ

โยชูวา 2:1-8

จุดสนใจเปลี่ยนจากโยชูวากับอิสราเอลมาราหับ ผู้กลับใจชาวคานาอันคนแรก
ผู้สอดแนมสองคนที่โยชูวาส่งเข้าเยรีโคพัก ‘บ้านหญิงโสเภณีชื่อราหับ’
พระคัมภีร์ไม่บอกว่าเข้าอย่างไรหรือนางรับด้วยเจตนาใด แต่ชี้ว่านางปกป้องด้วยราคาใด (ข้อ 4-6)
และสารภาพความเชื่ออย่างไร (ข้อ 9-11)

นักวิชาการบางคนมองการส่งผู้สอดแนมเป็นความไม่เชื่อ แต่ Calvin ไม่มองลบ (เทียบ กตว 13:1)

(2) ความเชื่อของราหับที่ปรากฏในถ้อยคำ

โยชูวา 2:9-14

ราหับรู้และเชื่อสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงทำ (ข้อ 10) และจะทรงทำ (ข้อ 9) นางสารภาพว่าเป็น ‘พระเจ้าแห่งฟ้ากับดิน’

(ข้อ 11) นางมีความเชื่อถูกต้องว่าเจ้าและผู้ครอบครองฟ้าดินไม่ใช่บาอัลหรืออาเซราห์ แต่พระยาห์เวห์เท่านั้น (สบ 11:31; ยก 2:25) ขณะที่ชาวเยรีโคกลัวและท้อ ราห์บยอมจำนนเพื่อรับพระคุณ และกล้าขอให้ปฏิญาณช่วยบิดามารดากับพี่น้อง นักวิชาการบางคนเห็นว่าผู้สอดแนมทำสนธิสัญญากับราห์บ ‘ชาวคานาอัน’ ผิดกฎหมาย (เทียบ ฉธบ 7:1-5; 20:16-18) แต่ข้อความแสดงว่าด้วยความเชื่อแท้ นางกลายเป็น ‘คนอิสราเอล’ ผู้สอดแนมรักษาคำปฏิญาณเมื่อพิชิตเยรีโค (6:23)

(3) การทำข้อตกลง

โยชูวา 2:15-24

หลังได้คำมั่นคุ้มครอง ราห์บให้ผู้สอดแนมหนีออกนอกเมืองทางหน้าต่างบ้านในกำแพงคู๋ นางแนะนำให้ซ่อนบนภูเขา ‘สามวัน’ แล้วไป พวกเขาเชื่อและทำตาม (ข้อ 22) ข้อตกลงคือ เมื่ออิสราเอลยึดเยรีโค ราห์บต้องผูก ‘เชือกแดง’ ที่หน้าต่างให้กองทัพรู้และไม่ทำลาย บิดามารดากับพี่น้องต้องอยู่ในบ้าน ตั้งแต่บิดาคริสต์จักร บางคนตีความเชือกแดงเป็นเลือดสัตว์ถวายหรือพระโลหิตพระคริสต์ แต่พันธสัญญาใหม่ไม่เชื่อมโยงมากเกินไปที่จะตีความเชิงภาพลวงหน้า รายงานผู้สอดแนมต่างจากรายงานเดิมที่ซิทิม (กตว 13:28-33) เพราะหนูใจประชาชน (ข้อ 24) โยชูวาได้ยินเรื่องราวราห์บ และภายหลังส่งไว้ชีวิตนางกับผู้ที่อยู่ด้วย (6:17)

บทที่ 3

(1) คำสั่งให้ข้ามแม่น้ำ: ขั้นที่หนึ่ง

โยชูวา 3:1-6

ก่อนข้ามจอร์แดน คำสั่งสุดท้ายขั้นแรกมุ่งที่หีบพันธสัญญา อิสราเอลออกจากซิทิมและพักหน้าจอร์แดน ‘สามวันต่อมา’ เจ้าหน้าที่เดินทั่วค่ายถ่ายทอดคำสั่งโยชูวา พຽນนี้พระเจ้าจะประทับและทำ ‘การอัศจรรย์’ ประชาชนจึงต้องชำระตน (ข้อ 5; เทียบ อพย 19:5-10) และเมื่อปุโรหิตหีบนำหน้า ต้องรักษาระยะ ‘สองพันศอก’ เพราะหีบเป็นสัญลักษณ์การประทับ จึงเข้าใกล้ไม่ได้ สองพันศอกราว 900 เมตร เป็นรัศมีทุ่งหญ้ารอบเมืองเลวี (กตว 35:5; ภายหลังเป็นระยะเดินสะบาโตจาก อพย 16:29 และ กตว 35:5) ระยะนี้เพื่อให้ประชาชน ‘รู้’ ทาง (ข้อ 4) ‘รู้’ [ยาดา] ยังเน้นในข้อ 7 และ 10

(2) คำสั่งให้ข้ามแม่น้ำ: ขั้นที่สอง

โยชูวา 3:7-13

การข้ามจอร์แดนอย่างอัศจรรย์จะตั้งสิทธิอำนาจโยชูวาผู้สืบโมเสสอย่างมั่นคง (4:14) พระเจ้าตรัส โยชูวาเพียงถ่ายทอดและเชื่อฟัง การที่น้ำขาด (ข้อ 13) เป็นหลักฐานแน่ว่าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์จะให้พิชิตคานาอัน (ข้อ 10) และสถิตกับโยชูวา เมื่อปุโรหิตหีบลง น้ำที่ไหลจะหยุดกอง ข้อ 11

‘หีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก’ ตามตัวอักษร

‘หีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก’ เป็นการเชื่อมหีบกับพระเจ้า

(3) การอัครรยข้ามแม่น้ำ

โยชูวา 3:14-17

เรื่องข้ามจอร์แดนดำเนินข้ามและบรรยายข้าม ขณะน้ำล้นฝั่งในฤดูเกี่ยวต้นร้อน เมื่อเท้าปุโรหิตแตะน้ำ น้ำจากเหนือตั้งกอง (ข้อ 16) ส่วนน้ำล่างไหลไปจนพื้นแห้ง ปุโรหิตยืนกลางแม่น้ำ และประชาชนข้าม ‘พื้นแห้ง’ (ข้อ 17; 4:22-23)

จุดเน้นไม่ใช่เพียงข้ามได้ แต่พระสิริและฤทธิ์ของพระเจ้าทำให้ข้าม เป้าหมายคือให้ประชาชนทั่วโลก ‘รู้ว่าพระหัตถ์พระเจ้าเข้มแข็ง’ และให้อิสราเอล ‘ยำเกรงพระเจ้าของตนเสมอ’

บทที่ 4

(4) การระลึกการข้ามแม่น้ำ: ขั้นที่หนึ่ง

โยชูวา 4:1-10

ตามพระบัญชา โยชูวาให้ตัวแทนสิบสองเผ่านำศิลาจากกลางจอร์แดนเป็นหมายสำคัญ การกล่าวข้ามเน้นความสำคัญของการระลึก ศิลาจะเป็นพยานแก่ลูกหลาน เนื้อหาข้อ 21-23 ตัวแทนคงถูกเลือกก่อนข้าม (3:12) นอกจากสิบสองก้อน โยชูวาตั้งสิบสองก้อนตรงจุดปุโรหิตยืนกลางแม่น้ำ (ข้อ 9) คงปรากฏอยู่แล้ว (แต่ Howard เห็นว่าเป็นก้อนเดียวกับที่น้ำครั้งแรกและตั้งที่ค่ายสุดท้าย) พระบัญชาที่โยชูวาได้รับถูกอิสราเอลทำครบ (ข้อ 8, 10; เทียบ กตว 32:28-29; ฉธบ 31:3, 7-8)

(5) การข้ามแม่น้ำเสร็จสิ้น: ขั้นที่สอง

โยชูวา 4:11-14

เมื่อทุกคนข้าม ปุโรหิตข้ามเป็นกลุ่มสุดท้าย รูเบน กาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าตั้งอาวุธนำหน้าตามคำสั่งโมเสส (กตว 32:20-22) พร้อมร่วมพิชิตกับพี่น้อง ‘วันนั้น’ พระเจ้าทรงยกโยชูวา และจากนั้นประชาชนยำเกรงเขาเหมือนโมเสส (ข้อ 14) โยชูวากลายเป็น ‘โมเสสคนใหม่’ โดยแท้ (เทียบ อพย 14:31)

(6) การข้ามแม่น้ำเสร็จสิ้น: ขั้นที่สอง

โยชูวา 4:15-18

บรรยายอีกอย่างละเอียดเมื่อบุโรหิตขึ้นจากจอร์แดน สิ่งสำคัญคือลำดับ พระเจ้าทรงบัญชาโยชูวา โยชูวาสั่งบุโรหิต (3:8-9; 4:1, 5) และผู้รับคำสั่งเชื่อฟัง (ข้อ 8)

พื้นที่ที่เท้าบุโรหิตผู้หาม ‘หีบพระโอวาท’ (อพย 25:22; 27:21) และ ‘พื้นแห่ง’ น้ำจอร์แดนกลับแลเหมือนเดิม

(7) การระลึกการข้ามแม่น้ำ: ขั้นที่สอง

โยชูวา 4:19-1

ข้ามวันที่สิบเดือนแรก อาบิบหรือนisan รวามีนาคม-เมษายน เป็นวันเลือกลูกแกะปัสกา (อพย 12:3)

และชีวะจะถือปัสกา (5:10) อิสราเอลตั้งค่ายกิลกาลชายแดนตะวันออกเยรีโค ตั้งศิลาสิบสองก้อน

กิลกาลเป็นฐานศาสนาสำคัญแรกจากสามแห่งในสมัยโยชูวา คือกิลกาล ชิโลห์ เซเคม

เป็นที่สร้างสถานบริสุทธิ์และแท่นเพื่อพระเจ้า (9:23, 27) เป็นเมืองที่ชาวมูเอลพิพากษา (1 ซมอ 7:16)

และชาอูลเป็นกษัตริย์ (1 ซมอ 11:14)

อนุสาวรีย์เป็นพยานฤทธิ์แก่ลูกหลานและ ‘ประชาชนทั้งแผ่นดิน’ (ข้อ 24) อิสราเอลต้องสอนลูกหลานยำเกรง

5:1 สรุปลดต่อชนชาติ ทุกชาติรอบได้อินพระราชกิจ จึงกลัว ท้อ และสิ้นสติ ยืนยันคำราหับใน 2:10-11

‘น่าสังเกตว่าปฏิกริยาเกิดก่อนการปะทะทางทหาร จึงเน้นความมหัศจรรย์อย่างคม

ผู้เขียนเทียบการอัศจรรย์ทะเลแดงกับจอร์แดนอีกครั้ง (ดู 3:17; 4:14)’ (Howard)

บทที่ 5

(1) การเข้าสู่หนัด

โยชูวา 5:2-9

เมื่อสร้างอนุสาวรีย์กิลกาล พระเจ้าทรงบัญชาให้เข้าสู่หนัด โยชูวาทำมีด ‘หินเหล็กไฟ’ (อพย 4:25) และทำหนัด (ข้อ

3, 8) การเน้นเตรียมฝ่ายวิญญาณเหนือทหารแสดงหน้าที่แรกคือเชื่อฟัง เปรียบรุ่นแรกกับรุ่นสอง

รุ่นแรกเข้าสู่หนัดแต่ไม่ฟังพระสุรเสียง รุ่นสองรับและเด่นเป็น ‘รุ่นเชื่อฟัง’ ‘ถูกทำลายสิ้น’ ข้อ 6 กับ ‘เมื่อเสร็จ’ ข้อ 8

เป็นคำเดียวหมายถึง ‘จบ’ การเล่นคำเปรียบสองกลุ่ม พระเจ้าตรัสว่าให้ ‘คำเยาะเย้ย/ดูหมิ่นของอียิปต์’ กลิ้งออก

หมายถึงอียิปต์เยาะรุ่นแรกที่หนีแล้วตายในถิ่นทุรกันดาร (อพย 32:12; กตว 14:13-16; ฉธบ 9:28) กิลกาลหมายถึง

‘กลิ้ง’

(2) ปัสกา

โยชูวา 5:10-12

อิสราเอลถือปัสกาคำว่าวันที่สิบสี่ (อพย 12:6) วันรุ่งขึ้นเริ่มกินผลแผ่นดิน การ ‘กินผลแผ่นดิน’ เป็นสัญลักษณ์ครอบครอง และวันถัดไป วันที่สาม มานาที่ประทานสี่สิบปีก็หยุด (อพย 16:35) สี่สิบปีถิ่นทุรกันดารสิ้นและอิสราเอลชื่นชม ‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’

(3) ข้อเรียกร้องเรื่องความบริสุทธิ์

โยชูวา 5:13-15

เมื่อโยชูวาใกล้เยรีโค ‘จอมทัพพระยาห์เวห์’ ยืนถือดาบชักออก (เยียบ กตว 22:23, 31; 1 พศด 21:6) เมื่อรู้ โยชูวาหมอบกราบหรือนมัสการ ถามว่า ‘นายของข้าพเจ้ามีข้อความใดแก่ผู้รับใช้?’ จอมทัพกล่าว ‘ถอดรองเท้า เพราะที่ที่เจ้ายืนบริสุทธิ์’ โยชูวาทำ ฉากสั้นทำให้นักถึงโมเสสพบพระเจ้าครั้งแรก (อพย 3:5) และสื่อแรงว่าพระเจ้าจะทำการอัศจรรย์ผ่านโยชูวาโมเสสคนที่สอง สิ่งที่เรียกร้องคือความภักดีถวายตัวและความบริสุทธิ์ การเชื่อฟังที่เชื่อว่าการพิชิตจะดำเนินราบรื่นด้วยการเชื่อฟัง เช่น 1:7-8 แสดงหน้าที่สำคัญไม่ใช่เตรียมทหารแต่ฝ่ายวิญญาณ เรื่องว่าจอมทัพเท่ากับพระเจ้าพระภาคที่สองหรือพระเยซูก่อนบังเกิดหรือไม่ Howard เตือนว่าพันธสัญญาใหม่ไม่ระบุ เขากล่าว ‘เราไม่อาจรู้ลักษณะแน่นอนของการสำแดงพระองค์นี้ เพราะพระคัมภีร์เงียบ แม้ไม่ใช่พระคริสต์เอง ก็เป็นภาพล่องหน้าของพระคริสต์อย่างชัดเจน’

บทที่ 6

II. การรับแผ่นดินเป็นมรดก

โยชูวา 6:1-24

‘ส่วนนี้เริ่มด้วยคำบรรยายอย่างช้าและละเอียดถึงการเผชิญหน้าทางทหารครั้งแรกกับชาวคานาอันที่เยรีโค (บท 6) ต่อด้วยคำบรรยายที่ข้าพเจ้ากันถึงความพ่ายแพ้ครั้งแรกของอิสราเอลที่อัย (บท 7) และคำบรรยายละเอียดอีกครั้งถึงชัยชนะเหนืออัย (บท 8) จากนั้นเกิดความห่วงใยเรื่องการรักษาความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาให้ถูกต้อง (บท 8-9) ตามด้วยภาพรวมชัยชนะอันน่าทึ่งทางใต้และเหนือของแผ่นดิน (บท 10-11) และจบด้วยรายชื่อโดยละเอียดของกษัตริย์และดินแดนที่พ่ายแพ้ (บท 12)’ (Davis)

(1) คำสั่งสำหรับยิดเยรีโค

โยชูวา 6:1-7

ชาวเยรีโครู้ว่าอิสราเอลข้ามจอร์แดนแล้วและหวาดกลัว (5:1) แม้ขณะอิสราเอลเข้าสู่หันทและถือปัสกาที่ ‘ที่ราบเยรีโค’ พวกเขาก็ไม่กล้าโจมตี บัดนี้ประตูเยรีโคปิดแน่น พระเจ้าตรัสว่าได้ ‘มอบ’ เยรีโคแล้ว (รูปกาลสมบุญ)

และสิ่งของที่กองทัพต้องทำ (ข้อ 3-5ก)

นี่เป็นพิธีมากกว่ายุทธศาสตร์ทหาร และเรียกร้องความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า (ฮบ 11:30)

เมื่อประชาชนทำตามคำสั่ง กำแพงจะพัง ชัยชนะเป็นของพระเจ้าทั้งสิ้น แล้วอิสราเอลจึงต้องเข้าสู่และยึดศึกที่ ‘ชนะไว้แล้ว’ (ข้อ 5ข)

การทรงงานของพระเจ้าไม่ลดทอนความพยายามและความรับผิดชอบของพวกเขา เลข ‘เจ็ด’ ที่ซ้ำ (ข้อ 4, 6; รวม 14 ครั้งในบท 6) เป็นสัญลักษณ์ของความครบถ้วน

เมื่อได้อินคำสั่ง โยชูวาสั่งบุโรหิตและทหารอย่างเจาะจง คำว่า ‘จงเดินไป’ ในข้อ 7 แปลตรงตัวว่า ‘จงข้ามไป’ เป็นกริยาสำคัญที่ใช้เมื่อข้ามจอร์แดน (3:6) จึงบอกเป็นนัยว่าการยึดเยรีโคเป็นพระราชกิจที่เรียกร้องความเชื่อและการเชื่อฟังเช่นเดียวกับการข้ามแม่น้ำ

(2) ‘การรบ’ ที่เยรีโค

โยชูวา 6:8-21

บุโรหิตและกองทัพอิสราเอลเชื่อฟังคำสั่งโยชูวา บุโรหิตเจ็ดคนเป่าแตรเจ็ดคน หีบพันธสัญญาตามหลัง ทหารติดอาวุธเดินหน้าเหล่าบุโรหิตและหลังหีบ จนถึงวันที่หก ห้ามกองทัพโห่ร้องหรือส่งเสียง (ข้อ 10) และทำซ้ำเช่นนี้ทุกวัน (ข้อ 14)

วันที่เจ็ด พวกเขาออกแต่เช้าตรู่และเดินรอบเจ็ดรอบ รอบที่เจ็ดบุโรหิตเป่าแตรและกองทัพโห่ร้องตามคำสั่ง โยชูวากล่าวสามเรื่องพร้อมคำสั่งให้โห่ร้อง หนึ่งใน พระเจ้าประทานเมืองนี้แล้ว (ข้อ 16) สอง ให้ฆ่าหรือถวายเป็นคนไถ่แก่การทำลาย [เฮเร็ม] แต่ไว้ชีวิตราหับและผู้ที่อยู่กับนางตามสัญญา (ข้อ 17)

สาม ห้ามแตะสิ่งใดที่ถวายเป็นคนไถ่ [เฮเร็ม] (ข้อ 18-19; ฉบ 20:17-18; เป็นการปูเรื่องความล้มเหลวที่อัย)

มิฉะนั้นค่ายอิสราเอลเองจะกลายเป็นสิ่งที่ ‘ถวายเป็นคนไถ่แก่การทำลาย’ [เฮเร็ม] (7:12)

เยรีโคเป็นเมืองป้อมกำแพงสองชั้นซึ่งดูพิชิตไม่ได้ (ดูภาพ; ส่วนประเด็นหลักฐานโบราณคดีของเยรีโคและอัยดูคำอธิบายของ Davis) แต่เมื่อประชาชนโห่ร้อง กำแพงพัง พวกเขาเข้าเมือง ฆ่าชายหญิง เด็ก คนชรา และสัตว์ ถวายทุกสิ่งสิ้นเชิง (ข้อ 21)

(3) ผลของ ‘การรบ’ ที่เยรีโค

โยชูวา 6:22-27

อิสราเอลเผาเยรีโคและทุกสิ่งในเมือง (ข้อ 24) แต่ช่วยราหับหญิงโสเภณี ครอบครัว และ ‘ทุกสิ่งที่เป็นของนาง’ ตามคำสาบานของผู้สอดแนม (2:14) ข้อ 25 บันทึกว่าโยชูวาทำเช่นนี้

และยืนยันว่าความรอดนั้นเป็นผลจากความเชื่อของราหับ โยชูวาสาบานว่าผู้สร้างเยรีโคที่พังขึ้นใหม่จะถูกสาป (ข้อ 26)

ภายหลังในสมัยอาหับ คำสาปสำเร็จเมื่ออีเอลสร้างเยรีโคและบุตรของเขาตาย (1 พกษ 16:34) ข้อ 27
ยืนยันความสำเร็จของพระสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงสถิตกับโยชูวา (3:7)

บทที่ 7

(1) บาปและความพ่ายแพ้

โยชูวา 7:1-5

ใน 6:18 โยชูวาสั่งชัดว่าห้ามแตะ ‘สิ่งที่ถวายแก่การทำลาย’ [เฮเร็ม] แต่อาคานนำสิ่งนั้นไปซ่อนในเต็นท์ (ข้อ 21)
พระเจ้าไม่ทรงมองว่าเป็นการล่วงละเมิดของคนเดียว แต่เป็น ‘การละเมิด/ความไม่ซื่อสัตย์’ [มาอัล]
ของอิสราเอลทั้งหมด (ข้อ 1, 11)

พระองค์จึงทรงพระพิโรธ และพวกเขาพ่ายแพ้ในการยึดอัยซึ่งคิดว่าน่าจะชนะง่าย (ข้อ 4-5; เทียบกองทัพหกแสนคนใน
กวด 26:51 แต่ส่งเพียงสามพัน)

ประชาชนตกในความกลัวและสับสน เพราะหลักฐานว่าพระเจ้าผู้ประทานแผ่นดินแห่งพระสัญญาทรงสถิตกับพวกเขาหายไป พวกเขาจำเป็นต้องทูลถามพระประสงค์

(2) คำคร่ำครวญของโยชูวา

โยชูวา 7:6-9

โยชูวาลี้กเลื้อและหมอบลงต่อหน้า ‘หีบของพระยาห์เวห์’ พร้อมผู้อาวุโส เอาแผ่นใส่ศิระ (ข้อ 6)
เขาแสดงความสับสนต่อความพ่ายแพ้อย่างตรงไปตรงมา (ข้อ 7-8) บัดนี้ปัญหาคือชาวคานาอันจะได้ยินข่าว มีกำลังใจ
และพิชิตอิสราเอล ดังนั้นเขาจึงทูลพระเจ้าว่า ‘เพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์’ พระองค์จะทรงทำอะไร (ข้อ 9)

(3) พระบัญชาของพระยาห์เวห์

โยชูวา 7:10-15

พระเจ้าตอบว่า บาปของอิสราเอลคือการละเมิดพันธสัญญา (ข้อ 11, 15)
ที่นี้บุคคลกับชุมชนอิสราเอลถูกมองเป็นหนึ่งเดียวอย่างใกล้ชิด อิสราเอลจึงกลายเป็นสิ่งที่ ‘ถวายแก่การทำลาย’ (ข้อ
12ก) หากไม่กำจัด ‘สิ่งที่ถวายแล้ว’ ออกจากท่ามกลางอิสราเอล พระเจ้าจะไม่ทรงสถิตด้วยอีก (ข้อ 12ข)
และพวกเขาจะพ่ายแพ้ต่อศัตรู (ข้อ 13)

สิ่งสำคัญคือพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของโยชูวาและแสดงทางฟื้นฟู พระองค์เองจะทรงใช้สากเปิดเผยผู้กบฏ
และโยชูวาต้องเผาทำลายผู้นั้นกับทรัพย์สินทั้งหมด คำสั่ง ‘จงชำระตัวให้บริสุทธิ์’ (ข้อ 13)
คือให้เตรียมพร้อมสำหรับการทรงสถิตของพระเจ้า (ยชว 3:5)

(4) การถูกเปิดเผยและผลที่ตามมา

โยชูวา 7:16-26

โยชูวาทำตามพระบัญชาให้จับสลากจากทุกเผ่า สลากตกที่เผ่ายูดาห์ ตระกูลเศราห์ ครอบครัวศับดี และอาคานบุตรคารมี โยชูวาให้อาคานสารภาพและนำหลักฐานมา (ข้อ 19-21) การที่อาคาน ‘เห็น โลก และเอา’ ในข้อ 21 ขนานกับการกระทำของเอวาท่อผลรู้ตัว (ปฐม 3:6) เขาสารภาพเมื่อถูกต้อนจนมุม แต่สายเกินไป โทษคือเอาหินขว้างและเผาอาคาน บุตร สัตว์ เต็นท์ และทุกสิ่งของเขา แล้วกองหินทับ (ข้อ 24-26ก)

จากนั้นพระพิโรธรุนแรงของพระเจ้าจึงสงบ (ข้อ 26ข) โทษของอาคานและครอบครัวอาจดูรุนแรงเกินไป แต่สะท้อนข้อเรียกร้องเด็ดขาดของพระเจ้าเรื่องความบริสุทธิ์ แท้จริงบาปอาคานเรียกร้องให้อิสราเอลทั้งชาติเป็น ‘เฮเริ่ม’ (ข้อ 12)

การทรง ‘จำกัด’ โทษไว้ที่อาคานและสิ่งของเขาจึงเป็นพระคุณ คำถามข้อ 25 ‘ทำไมเจ้าจึงนำความเดือดร้อนมาแก่เรา?’ สะท้อนคำเตือน 6:18 ว่าการเอาเฮเริ่มจะ ‘นำความเดือดร้อน’ มาสู่อิสราเอลทั้งหมด บัดนี้พระเจ้าทรง ‘นำความเดือดร้อน’ มาแก่อาคาน และหุบเขาที่เขาตายจึงชื่ออาโคร์ (‘เดือดร้อน/ทุกข์’)

(ข้อ 26) เพราะบาป อาคานถูกปฏิบัติเหมือน ‘ชาวคานาอัน’ (เทียบ 8:29) ตรงข้ามกับราห์ชาวคานาอันซึ่งกลายเป็น ‘ชาวอิสราเอล’

พระพิโรธรุนแรงของพระเจ้าสงบลง (7:26) พระเจ้าทรงหนุนใจโยชูวาผู้ท้อแท้

โยชูวา 7:7-9

พระเจ้าทรงหนุนใจโยชูวาผู้ท้อแท้ พระองค์ทรงมอบเมืองอัยและประชาชนไว้ในมือเขาแล้ว ไม่เพียงประทานชัยชนะแน่นอน ครั้นนี้ยังทรงอนุญาตให้อาหารทัพย์สงคราม คือสิ่งของและสัตว์ (ข้อ 27) อีกทั้งทรงเป็นจอมทัพของอิสราเอลและบัญชายุทธศาสตร์ยึดอัยอย่างเจาะจง

บทที่ 8

(2) การเตรียมรบที่อัย

โยชูวา 8:3-13

ตามพระบัญชา โยชูวาเลือกสามหมื่นคน (ข้อ 3; เทียบห้าพันในข้อ 12) ให้ซุ่มใกล้อัย ส่วนเขากับกองกำลังหลักแสวงหนึเพื่อล่อกองทัพอัยออกมา แล้วกองซุ่มเข้ายึดเมือง แพน (ข้อ 3-9) และการปฏิบัติ (ข้อ 10-29)

บรรยายละเอียด โดยเน้นว่าทุกคนทำตามพระบัญชา—‘จงทำตามพระวณะของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 8) แม้ยุทธศาสตร์และการรบก็เป็นการกระทำแห่งความเชื่อที่เชื่อฟัง กษัตริย์และกองทัพอัยหลงกล เปิดประตูทั้งไว้และไล่ตามไกล (ข้อ 16-17) ในเวลาสำคัญ พระเจ้าผู้เป็นจอมทัพสูงสุดให้โยชูวาส่งสัญญาณแก่กองชุม (ข้อ 18)

ย้าว่าพระองค์ทรงบัญชา โยชูวารับและถ่ายทอด ชัยชนะขึ้นกับการเชื่อฟัง กองชุมยึดและเผาเมือง แล้วออกมาช่วยกองหลักตีศัตรู (ข้อ 19, 22) อิสราเอลชนะเด็ดขาด กลับเข้าอัยและถวายชายหญิงหนึ่งหมื่นสองพันคนแก่การทำลาย (ข้อ 25-26ก) จับกษัตริย์ แขนงบนต้นไม้ถึงเย็น แล้วเอาศพลงกองหินทับ (ข้อ 29)

ข้อ 17 กล่าวว่ากองทัพ ‘อัยและเบธเอล’ ไ้ตามอิสราเอล

12:16 บันทึกว่าโยชูวาพิชิตกษัตริย์เบธเอล จึงน่าจะพิชิตเบธเอลพร้อมศึกอัย ข้อ 26ข ระบุว่าโยชูวาไม่ลดมือที่ถือหอก (ข้อ 18) ตลอดการรบ หอกไม่เพียงเป็นสัญญาณ แต่เป็นสัญลักษณ์การทรงสถิตและความช่วยเหลือของพระเจ้า ชวนให้นึกถึงโมเสสไม่ลดมือที่ถือ ‘ไม้เท้าของพระเจ้า’ เมื่อรบอามาเลซ (อพย 17:8-16) มือของโมเสสก็เป็นสัญลักษณ์ว่าพระเจ้าทรงสถิตและสงครามเป็นของพระองค์

การยืนยันพันธสัญญา

โยชูวา 8:30-35

ก่อนพิชิตคานาอันต่อ อิสราเอลทั้งหมด รวม ‘คนต่างด้าว’ (ข้อ 33, 35) ทำพิธีรื้อฟื้นพันธสัญญาตามคำสั่งโมเสส (ฉธบ 11:26-32; 27:12-13; ในม้วนคัมภีร์ตอนนี้อยู่หลัง 5:1 และในฉบับเซปตัวจินต์หลัง 9:2)

ภูเขาเอบาลและเกรซิมีอยู่เหนืออัยกับเบธเอลราว 32 กม. มีเมืองสำคัญเซคุมอยู่ระหว่างกลาง การทำพิธีที่นั่นจึงไม่ยาก ใจความคือโยชูวาและอิสราเอลทำตาม ‘คำสั่งของโมเสส’ ดังที่เขียนใน ‘หนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส’ และเรื่องยังเน้นบทบาทผู้นำของโยชูวา

พิธีรื้อฟื้นพันธสัญญาบรรยายว่า ‘โยชูวา’ เป็นผู้ทำ ทั้งสร้างแท่น จารึกบนหิน และอ่าน

‘เขาถูกวาดอีกครั้งว่าเป็นผู้สืบทอดโมเสสที่คู่ควร และเป็นภาพล่องหน้าของกษัตริย์ภายหลังซึ่งต้องเขียนสำเนาธรรมบัญญัติส่วนตัวไว้ในหนังสือ (ฉธบ 17:18-19)’ (Davis)

บทที่ 9

(1) บทนำ

โยชูวา 9:1-2

วลีเปิดข้อ 1 ('และเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อกษัตริย์ทั้งปวงฟากจอร์แดนได้นั้น') เหมือน 5:1 แต่ผลตรงข้าม บท 5 กษัตริย์ทั้งปวงกลัวอิสราเอล ที่นี้กษัตริย์คานาอันหกกลุ่มรวมตัวสู้ อาจเพราะประวัติฝ่ายที่อัย พระเจ้าทรงสั่งให้ทำลายหกชนชาตินี้ใน ฉธบ 20:16-17 แต่ข้อความไม่เล่าสงครามกับพวกเขาโดยตรง และในบท 10-11 จะมีแนวร่วมอื่นแทน (เทียบ 11:3)

(2) กลอุบายของชาวกิเบโอน

โยชูวา 9:3-15

ต่างจากกองกำลังพันธมิตร ชาวกิเบโอนกลัวอิสราเอลและมาขอสนธิสัญญาสันติภาพเพื่ออยู่รอด แต่ใช้การหลอกลวง ประเด็นไม่ใช่ว่าคำโกหกของพวกเขาหรือการที่โยชูวา 'ไม่ได้ทูลถาม' (ข้อ 14) ถูกหรือผิด สิ่งสำคัญคือพวกเขายำเริงพระเจ้าของอิสราเอลและพระองค์ทรงรับไว้ในพันธสัญญา (ต่อมากิเบโอนอยู่ในมรดกเบนยามิน—18:25—และเป็นเมืองเลวี —21:17)

บางคนเห็นว่าเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งห้ามทำพันธสัญญากับชนคานาอัน (ฉธบ 7:2) แต่ต้องไม่ลืมว่าโยชูวาเน้น 'คนต่างชาติที่กลายเป็นอิสราเอล' เช่น ราหับและคนต่างด้าว ชาวกิเบโอน (ฮีไวต์—9:1)

เตรียมตัวให้ดูเหมือนมาจากแดนไกล ทั้งที่กิเบโอนอยู่ไม่ไกลเลย ราว 8 กม.

ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเยรูซาเล็ม พวกเขารู้พระราชกิจนาอัสจรรยตั้งแต่อียิปต์ถึงคานาอัน (ข้อ 9-10)

และรู้ธรรมเนียมที่ดีจึงกลัวว่าข้อเสนอจะถูกปฏิเสธ โยชูวาระวังและถามตัวตนก่อน

แต่เมื่อเห็นหลักฐานเท็จจึงทำสัญญาและสาบานให้มีชีวิต (ข้อ 15) คำว่า 'ไม่ได้ทูลถามพระยาห์เวห์' ในข้อ 14

ชี้ความบกพร่องทางความเชื่อของเขอย่างชัดเจน ถึงกระนั้นคำสาบานย้อนคืนไม่ได้ ต่อมาเขาห้ามฆ่ากิเบโอน (ข้อ 26)

และรับช่วยพวกเขาจากกองทัพพันธมิตร (บท 10) ภายหลังดาวิดมอบคนราชวงศ์ซาอูลเพื่อถอน 'คำสาปกิเบโอน' (2

ชมอ 21:1-8) การที่เรื่องสมัยดาวิดกล่าวว่าพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานชาวกิเบโอน (2 ชมอ 21:14)

บอกเป็นนัยว่าทรงรับพวกเขาเป็นประชากรพันธสัญญาแล้ว

(3) ชะตาของชาวกิเบโอน

โยชูวา 9:16-27

สามวันหลังทำสัญญา เมื่อเดินทางถึงเมืองของพวกเขา ตัวตนจึงถูกเปิดเผย ชุมชนบ่นต่อผู้นำที่ทำพันธสัญญา (ข้อ 15) แต่ผู้นำกล่าวว่าฆ่าไม่ได้ (ข้อ 20) จึงให้อยู่ในชุมชนอิสราเอลในฐานะผู้รับใช้ 'คนตัดฟืนและตักน้ำ' (ข้อ 21, 27; คำว่า 'เพื่อพระนิเวศของพระเจ้า' ข้อ 23 บอกเป็นนัยว่ารับใช้ที่ศูนย์นมัสการ)

คำตอบข้อ 24-25 แสดงว่าพวกเขาเข้าพึ่งพระเจ้าเพื่อรักษาชีวิตด้วยใจจริง

ขณะที่กษัตริย์คานาอันอื่นได้นับพระราชกิจนาเกรงขามแล้วยังใจแข็ง

ชาวกิเบโอนกลับถ่อมใจเข้ามาได้การคุ้มครองของพระองค์ พวกเขายอมรับฐานะผู้รับใช้

ด้วยความถ่อมใจ

บทที่ 10

(1) กองทัพพันธมิตรได้รวมตัวตีกิเบโอน

โยชูวา 10:1-5

กองทัพพันธมิตรอาโมไรต์ นำโดยอาโดนีเซเดกษัตริย์เยรูซาเล็ม พร้อมเฮโบรน ยารมูท ลาคีซ และเอกลอน มาตีกิเบโอน กิเบโอนเป็นเมืองสำคัญ อาโดนีเซเดกสู้ถึงวิกฤตและต้องการแก้แค้นที่กิเบโอนทำสันติภาพกับอิสราเอล

(2) การรบที่กิเบโอน

โยชูวา 10:6-15

กิเบโอนร้องขอความช่วยเหลือ โยชูวาก็ก้าวขึ้นไป และพระเจ้าทรงรับรองชัยชนะเหนือแนวร่วม (ข้อ 8) ทำให้พ่ายต่ออิสราเอล เมื่อหนี พระองค์ส่ง ‘ลูกเห็บใหญ่ (ก้อนหิน)’ ฆ่ามากกว่าดาบ (ข้อ 11)

ระยะจากเบธโฮโรนถึงอาเซคาร์ทเกิน 32 กม. ข้อ 10-11 เน้นว่าพระเจ้าเองทรงเป็นนักรบนำสู่ชัยชนะ ข้อ 12-15 กล่าวถึงเหตุอัศจรรย์ โยชูวา ‘พูด’ [ดาบาร] พระเจ้า แล้ว ‘เขา’ (อาจหมายถึงโยชูวาหรือพระเจ้า)

‘กล่าว’ [อามาร์] ต่อดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ให้หยุดต่อหน้าอิสราเอล ระหว่างสงคราม พระเจ้าทรง ‘ฟัง’ คำของโยชูวา (เทียบ ฉธบ 9:19; 10:10) และตอบด้วยอัศจรรย์ จุดเน้นคือพระเจ้าทรงรบเพื่ออิสราเอล (ข้อ 14)

ดังนั้น Davis เห็นว่าผู้ตรัสให้ดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์หยุดคือพระเจ้า และสนับสนุนการแปลข้อ 13 ว่า ‘จนพระองค์ [พระเจ้า] แก่แค้นชนชาติศัตรู’ ส่วนแนวคิดความ ‘ดวงอาทิตย์หยุด’ ดู Davis หน้า 300-310 ซึ่งมองว่าเป็น ‘ภาพเปรียบเทียบในภาษากวี’ (วณ 5:20; ฮบ 3:11)

(4) ความพ่ายแพ้ของกษัตริย์พันธมิตรได้

โยชูวา 10:16-27

ตอนนี้ปิดเรื่องศึกกิเบโอน กษัตริย์อาโมไรต์ห้าคนหนีซ่อนในถ้ำ โยชูวาให้เอาหินใหญ่ปิดไว้ (ข้อ 16-19) แล้วไล่สังหารกองทัพที่เหลือ ก่อนนำกษัตริย์ออกมาประหาร แขนงศพบนต้นไม้ถึงตะวันตกดิน แล้วโยนกลับเข้าถ้ำ (ข้อ 22-26)

ก่อนฆ่า โยชูวาให้แม่ทัพเยียบคอกษัตริย์ และสอนว่าพระเจ้าจะทรงทำเช่นนี้แก่ศัตรูทั้งหมด (ข้อ 25) แนวร่วมพ่ายสิ้นเชิง ประชาชนกลับอย่างปลอดภัย ไม่มีใครกล้ากล่าวต่อต้านอิสราเอล (ข้อ 21; เทียบ อพย 11:7)

(1) การทำลายเจ็ดเมือง

โยชูวา 10:28-39

ศึกกิเบโอนเป็นสงครามครั้งสุดท้ายในโยชูวาที่บรรยายละเอียด ต่อจากนี้การพิชิตใต้และเหนือเล่าโดยสรุป
ตอนนี้เน้นว่ากษัตริย์และประชาชนของเจ็ดเมืองสำคัญทางใต้—มักเคดาห์ ลิบนัท ลาคีซ เกเซอร์ เอกลอน เฮโบรน
เดบิร์—ถูก ‘ถวายเป็นการทำลายสิ้น’ [ฮาราม] (ข้อ 35, 37, 39) แต่เกเซอร์ไม่กล่าวว่าฆ่าชาวเมือง ซึ่งสอดคล้องกับ ยชว
16:10 และ วนด 1:29 ที่เอเฟราอิมขับ ‘ชาวคานาอันผู้อาศัยในเกเซอร์’ ไม่ได้
ความสำเร็จของอิสราเอลเกิดเพราะพระเจ้าทรงมอบศัตรูไว้ในมือ (ข้อ 30, 32)

(2) สรุปการศึกษา

โยชูวา 10:40-43

อิสราเอลทำลายทั่วภาคใต้อย่างสมบูรณ์และรวดเร็ว ข้อ 40 ระบุมิภาค ข้อ 41 บรรยายเขตแดน และข้อ 42
กล่าวถึงกษัตริย์ บทสรุปเตือนว่าอิสราเอลทำตามพระบัญชา และชนะเพราะพระเจ้าทรงช่วย คือ
‘ทรงรบเพื่ออิสราเอล’ (ข้อ 14) สงครามกับแนวร่วมใต้ซึ่งเริ่มจากคำขอของกิเบโอนจบด้วยชัยชนะ
กองทัพกลับค่ายที่กิลกาล (ข้อ 43; เหมือนข้อ 15 ซึ่งอาจเป็นข้อความคัดซ้ำ)

บทที่ 11

(1) กองทัพพันธมิตรเหนือรวมตัวต่อสู้อิสราเอล

โยชูวา 11:1-5

เมื่อได้ยินข่าวแนวร่วมใต้พ่าย ยาบินกษัตริย์ฮาโธรวรรวมกษัตริย์ทั่วภาคเหนือเป็นแนวร่วมใหญ่กว่าเดิม
(ฮาโธร์เป็นเมืองใหญ่และสำคัญเชิงยุทธศาสตร์ ราว 13 กม. เหนือทะเลกาลิลี ส่วน ‘ยาบิน’
เป็นพระนามประจำราชวงศ์กษัตริย์ฮาโธร์)

ข้อ 1-2 กล่าวถึงกษัตริย์หลายองค์ และข้อ 3 กล่าวถึงหก ‘ชนชาติ’ จาก 9:1 ได้แก่ คานาอัน อาโมไรต์ ฮิตไทต์ เปริสซี
เยบุส และฮีไวต์ บัดนี้ทั้งหมดอยู่ในแนวร่วมที่ใหญ่ขึ้น การรวมกษัตริย์จากพื้นที่กว้างใหญ่ในจำนวนมหาศาลแสดงว่าอิสรา
เอลเป็นภัยคุกคามร้ายแรงเพียงใด

(2) การรบที่น้ำเมโรม

โยชูวา 11:6-9

เมื่อแนวร่วมตั้งค่ายริมน้ำเมโรมเพื่อรบกับอิสราเอล (ข้อ 5) พระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่าอย่ากลัว
และสัญญาว่าจะมอบทุกคนไว้ในมืออิสราเอล (ข้อ 6) ความเชื่อของโยชูวาถูกทดสอบท่ามกลางสถานการณ์น่ากลัว

ข้อความไม่บรรยายความรู้สึก เพียงแสดงการกระทำแห่งความเชื่อ เมื่อเขากับกองทัพจูโจมก่อนอย่างกล้าหาญ (ข้อ 7) เรื่องไม่อธิบายละเอียดว่าชนะศัตรูมหาศาลได้อย่างไร แต่ยกพระเกียรติทั้งหมดแด่พระเจ้าโดยเน้นว่าทรงมอบพวกเขาไว้ในมืออิสราเอล (ข้อ 8) อิสราเอลทำลายจนไม่เหลือ และ ‘ตามพระบัญชาของพระเจ้า’ ตัดเอ็นขาหลังม้าและเผารถรบ

(3) ความพ่ายแพ้ของกองทัพพันธมิตรเหนือ

โยชูวา 11:10-15

หลังทำลายแคว้นรวม โยชูวากลับไปฆ่ายาบินกษัตริย์ฮาโซร์ซึ่งเป็นหัวหน้า ทำลายชาวเมืองทั้งหมด และเผาฮาโซร์ เมืองที่ถูกเผาในการพิชิตคานาอันมีเพียงฮาโซร์ เยรีโค และอัย เขฆ่ากษัตริย์อื่นด้วยดาบและทำลายประชาชนทุกเมือง แต่ไม่เผาเมืองเหล่านั้น (เทียบ ฉธบ 6:10-11) และนำของริบในเมืองมา การกระทำนี้เป็นไปตามพระบัญชา และข้อ 15 เน้นการเชื่อฟังอย่างครบถ้วน

(1) สรุปการทำศึก

โยชูวา 11:16-17

ข้อ 16 กล่าวถึงภูมิภาคที่พิชิต (10:40-41) ‘เขตภูเขาหมายถึงเขตภูเขายูดาห์ เนเกบคือเขตถิ่นทุรกันดารใต้ภูเขายูดาห์ ที่ราบ (เซเฟลาห์) คือเนินทางตะวันตกสูง 100–500 เมตร และอาราบาห์คือเขตตะวันออกของจอร์แดนตั้งแต่ทะเลกาลิลีถึงทะเลเกลือ’ (Park Woo-taek) ข้อ 17 ให้ขอบเขตใต้คือภูเขาฮาลาค และเหนือคือหุบเขาเลบานอนใต้ภูเขาเฮอร์โมน

(2) บทสรุป

โยชูวา 11:18-23

ระหว่างพิชิตคานาอัน มีเพียงกิเบโอนที่ทำสันติภาพ ชนชาติและเมืองอื่นใจแข็งต่อต้านอิสราเอลกับพระเจ้า โยชูวาจึงรบอยู่ ‘หลายวัน’ ผู้เขียนประเมินว่าพระเจ้าทรงทำให้ใจพวกเขาแข็งเพื่อไม่รับพระกรุณา (ข้อ 20; เทียบ อพย 9:12)

ข้อ 21-22 กล่าวถึงการทำลายลูกหลานอานาคในคานาอัน พวกนี้คือผู้ที่อิสราเอลรุ่นแรกในถิ่นทุรกันดารเคยกลัว (กตว 13:22, 28, 32-33) แต่รุ่นที่สองผู้เชื่อฟังพิชิตได้ เมืองเฮโบรนและเดบิรของอานาคอยู่ในเขตเมืองที่ถูกทำลายใน 10:36-39 (เทียบ 14:6-15; 15:15-17)

ข้อ 23 ย้ำอีกว่าโยชูวาเชื่อฟังพระบัญชาและสรุปส่วนแรกทั้งหมด คำว่า ‘หยุด’ [ชาคัท] เป็นกริยา ‘พัก/หยุดพัก’ ที่มีความหมายเทววิทยาสำคัญ (เทียบ 1:13; 21:44)

บทที่ 12

(1) กษัตริย์และดินแดนฟากตะวันออกของจอร์แดน

โยชูวา 12:1-6

บท 12 สรุปรายชื่อกษัตริย์และดินแดนที่พิชิตก่อนแบ่งแผ่นดิน (บท 13-21)

เริ่มด้วยขอบเขตใต้ของฝั่งตะวันออกจอร์แดน คือหุบเขาอารโนน และขอบเขตเหนือคือเฮร์โมน

คำบรรยายอาณาเขตสิโหน (ข้อ 2-3) สะท่อน ฉธบ 2:36-37; 3:16-17 แทบตรงตัว ส่วนบาซันทางเหนือของโอร (ข้อ 4-5)

สะท่อน ฉธบ 3:10-11 อัชทาโรทและเอเดรอีเป็นเมืองหลวงสองแห่งของโอร และเป็นมรดกของมนัสเสห์ครึ่งเผ่า (13:31) ‘ชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์’ ในข้อ 5 คือคนที่อิสราเอลขับออกไม่ได้ (13:13)

(2) กษัตริย์และดินแดนฟากตะวันตกของจอร์แดน

โยชูวา 12:7-24

ภาพรวมภูมิศาสตร์ข้อ 7-8 คล้าย 10:40; 11:16-17 ขอบเขตใต้ถึงภูเขาฮาလာค เหนือถึงหุบเขาเลบานอนเชิงเฮร์โมน ฟากตะวันออกพิชิตและแบ่งภายใต้โมเสส (ข้อ 6) ส่วนฟากตะวันตกภายใต้โยชูวา

เขาจึงแสดงสิทธิอำนาจผู้สืบทอดโมเสสอีกครั้ง ข้อ 9-24 ให้รายชื่อกษัตริย์ 31 องค์กับเมืองที่โยชูวาและอิสราเอลพิชิต ในจำนวนนี้ 16 เมืองถูกกล่าวชัดในบท 6-11 ว่าพ่ายแพ้ ข้อ 10-16ก เน้นใต้ ข้อ 16ข-18

เริ่มจากเบธเอลและระบุหัวเมืองภาคกลางบริเวณเยรีโคกับอัย ข้อ 19-24 กล่าวถึงเมืองเหนือ ยกเว้นทริซาคห์ที่ปลายใต้ ‘ทาอานาคและเมกิดโด’ ข้อ 21 อยู่ในมรดกมนัสเสห์ (17:11) แต่มนัสเสห์ขับชาวเมืองไม่หมด (วนฉ 1:27)

บทที่ 13

III. การแบ่งแผ่นดิน

โยชูวา 13:1-45

‘สิ่งที่ส่วนนี้เน้นที่สุดคือพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของและผู้ประทานแผ่นดิน หากบท 1-12

วาดภาพพระองค์ทรงรบเพื่ออิสราเอลและมอบศัตรูแก่อิสราเอล บัดนี้พระองค์ทรงปรากฏในฐานะผู้ประทานแผ่นดิน’ (Davis)

พระบัญชาให้แบ่งแผ่นดิน

โยชูวา 13:1-7

โยชูวาชรามากและสงครามพิชิตสำคัญจบแล้ว (11:23) แต่ยังมีดินแดนมากที่ยังไม่พิชิต

ได้แก่แดนฟิลิสเตียกับเพื่อนบ้านทางใต้ (ข้อ 2-3) ชายฝั่งฟินิเซียเหนือ (ข้อ 4) และภูเขาเหนือของเลบานอน (ข้อ 5-6)

พระเจ้าตรัสว่าจะประทานดินแดนเหล่านี้แก่อิสราเอลด้วย และสั่งแบ่งเป็นมรดก (ข้อ 6ข-7)

โยชูวาทำภารกิจสำคัญนี้ก่อนกล่าวคำอำลา (บท 23-24)

(1) ภาพรวม

โยชูวา 13:8-13

ภาพรวมนี้สรุปเหตุการณ์กัณดารวิถี 32 และเน้นว่าโมเสสเป็นผู้ทำ

สถานที่ส่วนใหญ่จะปรากฏซ้ำในรายชื่อละเอียดต่อไป คำบรรยายเขตแดนเริ่มจากอารเออร์ใต้สุด

(ข้อ 9) ผ่านเฮชโบนและกิเลอาดที่เขตอัมโมน ถึงเฮร์โมนทางเหนือ (ข้อ 11) ‘กิเลอาด’

สำคัญต่ออิสราเอลและปรากฏในพันธสัญญาเดิมกว่าร้อยครั้ง มีชื่อเรื่องยารักษา (ยรม 8:22; ปฐก 37:25)

ข้อ 13 ระบุชนชาติที่อิสราเอลไม่ขับออก คือ ‘เกชูร์และมาอาคาห์’ (ต่อมาสร้างปัญหาสมัยดาวิด

อัปซาลอมโอรสของดาวิดเกิดจากหญิงเกชูร์—2 ซมอ 3:3 และกองทัพมาอาคาห์อยู่ในแนวร่วมอัมโมนที่กบฏต่อดาวิด—2 ซมอ 10:6) ชนชาติที่อิสราเอลขับออกไม่ได้มีดังนี้

เผ่า | โยชูวา | ผู้วินิจฉัย | ชนชาติ | เมือง (*ปรากฏเฉพาะโยชูวา): อิสราเอลทั้งหมด 13:13 | – | – | เขตเกชูร์

มาอาคาห์; ยูดาห์ 15:63 | – | เยบุส | เยรูซาเล็ม; เบนยามิน – | 1:21 | เยบุส | เยรูซาเล็ม; เอฟราอิม 16:10 | 1:29 |

คานาอัน | ตะวันตกของเกเชอร์; มนัสเสห์ 17:11-12 | 1:27-28 | คานาอัน | เบธชาน อิบเลอัม โดร์ เอนโดร์*

ทาอานาค เมกิดโด; เศบูลุน – | 1:30 | คานาอัน | คิโธโรน นาหะโลล; อาเชอร์ – | 1:31-32 | คานาอัน | อัคโค ไชดอน

อาหลาบ อัคซิบ เฮลบาห์ อาฟิก เรโอบ; นัฟทาลี – | 1:33 | คานาอัน | เบธเชเมช เบธอานาห์; ดาน 19:47 | 1:34-35 |

อัมโมน | เลเซม*

(2) มรดกของเผ่าเลวี

โยชูวา 13:14

เผ่าเลวีไม่ได้รับที่ดิน แต่เครื่องบูชาด้วยไฟถวายพระเจ้าเป็นมรดก (เทียบ กตว 18:20-24—ทศวงศ์เป็นมรดก; นม

13:10-13; 1 คร 9:13) ข้อ 33 กล่าวว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงเป็นมรดกของพวกเขา

(3) มรดกของเผ่ารูเบน

โยชูวา 13:15-23

อาณาเขตรูเบนครอบคลุมจากอารเออร์ถึงเฮชโบน ซึ่งสิโหนกษัตริย์อาโมไรต์เคยปกครอง (ข้อ 21)

และเมืองทั้งหมดบนที่ราบ เฮชโบนยังถูกกล่าวเป็นแดนภาคใน 13:26 ‘เบธเปโอห์’ ข้อ 20

คือที่อิสราเอลนมัสการบาอัลเปโอห์

(กตว 25:1-3) พร้อมการกล่าวถึงความตายของ ‘บาลาอัมผู้ทำนาย’ (ข้อ 22; เทียบ กตว 31:8, 16)

(4) มรดกของเผ่ากาต

โยชูวา 13:24-28

ข้อ 25 กล่าวถึงขอบเขตตะวันออกของกาต คือ ‘ยาเซอร์และกิเลอาด’ ข้อ 26 ให้รายชื่อเมืองพร้อมขอบเขตใต้คือเฮชบอนและเหนือคือแถบเดบิร์ ข้อ 27 กล่าวถึงขอบเขตตะวันตกคือจอร์แดนและ ‘ทะเลคินเนเรท’ หรือทะเลสาบกาลิลี ‘อารเออร์’ ข้อ 25 อยู่ใกล้รับบาห์เมืองหลวงอัมโมน และต่างจากอารเออร์ในข้อ 9 และ 16

(5) มรดกของมนัสเสห์ฝั่งตะวันออก

โยชูวา 13:29-31

อาณาเขตของมนัสเสห์ครึ่งเผ่า คือเชื้อสายมาคีร์บุตรมนัสเสห์ (ปฐมก 50:23) ครอบคลุมอาณาจักรทั้งหมดของโอ๊กแห่งบาซัน (ข้อ 30) ‘บาซัน’ เป็นแผ่นดินอุดมสมบูรณ์บนที่ราบสูงขรุขระเหนือกิเลอาด ทางตะวันออกและตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลคินเนเรท (ยรม 50:19; อสค 39:18; มคา 7:14) ‘อัชทาโรทและเอเดรอี’ (ข้อ 31) เป็นเมืองสำคัญของโอ๊กแห่งบาซัน ซึ่งกล่าวไว้ใน 12:4; 13:12

(6) สรุป

โยชูวา 13:32-33

บันทึกการแบ่งฝั่งตะวันออกจอร์แดนจบโดยเน้นโมเสสผู้แบ่งแผ่นดินและเผ่าเลวีซึ่งไม่ได้ที่ดินแต่ได้พระเจ้าเป็นมรดก Davis กล่าวถึงรูปแบบและความไม่สม่ำเสมอในรายชื่อ แล้วสรุปว่า ‘รายชื่อคือแก่นของโยชูวาอย่างแท้จริง เป็นข้อมูลทางกฎหมายที่สนับสนุนสิทธิของแต่ละเผ่าเหนือดินแดนและพิสูจน์ความซื่อสัตย์ของพระเจ้าต่อพวกเขา’ เขายังอ้างการสนทนากับ K. A. Matthews ว่า ‘ในเชิงเทววิทยา ต้องจำว่าแผ่นดินนี้เป็นแผ่นดินของพระเจ้าซึ่งพระองค์ประทานแก่ผู้เช่ารายใหม่ คือลูกหลานอิสราเอล... ความคิดว่าความเป็นเจ้าของที่ดินคืออัตลักษณ์ได้หยั่งรากในจิตใจฮีบรู’

บทที่ 14

เริ่มแบ่งแผ่นดินฟากตะวันตกของจอร์แดน

โยชูวา 14:1-5

ตอนนี้ให้ภาพรวมการแบ่งแผ่นดินในบท 14-19 การกล่าวว่าเอเลอาซาร์ปุโรหิตช่วยแบ่งยัว่านี่เป็นเรื่องศาสนาและพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทาน เอเลอาซาร์เป็นบุตรอาโรน มีส่วนตั้งโยชูวาเป็นผู้สืบทอด (กตว 27:18-23) และได้รับคำสั่งให้ช่วยแบ่งแผ่นดิน (กตว 32:28; 34:17) เลวีไม่ได้มรดกที่ดิน

ส่วนลูกหลานโยเซฟสองเผ่าคือเอฟราอิมและมนัสเสห์ได้รับ จึงรวมเป็นสิบสองเผ่าที่ได้แผ่นดินการแบ่งเป็นไปตามที่พระเจ้าบัญชาโมเสส (กตว 34:16-29)

(1) มรดกของคาเลบ: ตอนที่ 1

โยชูวา 14:6-15

แม้พระเจ้าทรงบัญชาเรื่องแบ่งแผ่นดิน แต่การแบ่งเริ่มเมื่อคนยูดาห์มาหาโยชูวาที่กิลกาลและขอเขตภูเขา (ข้อ 12)

คาเลบมาจากเผ่ายูดาห์ (‘เคนัส’—ข้อ 6; โธนี่เอลน้องชายเรียกว่า ‘บุตรเคนัส’—ยชว 15:17)

และเป็นหนึ่งในผู้สอดแนมสิบสองคนที่โมเสสส่ง เขากับโยชวารายงานในทางบวกและ ‘ติดตาม’ พระเจ้า ‘อย่างสุดใจ’ (ข้อ 8, 9, 14; กตว 14:6-9)

คาเลบรื้อฟื้นเหตุการณ์นั้นและพระสัญญาของโมเสส (ข้อ 9; กตว 14:24) แล้วขอ ‘เขตภูเขานี้’ ซึ่งมีชาวอานาค แม่อายุ 85 ปี เขายังสสารภาพด้วยความเชื่อว่าจะพิชิต โยชูวาจึงอวยพรและมอบ ‘เฮโบรน (คีริยาทอราบา)’ เป็นมรดก (ข้อ 13) 11:21-22 รายงานว่าอิสราเอลทำลายชาวอานาค แต่บางส่วนยังรอด อาจหนีไปบริเวณรอบข้างแล้วกลับมา จึงต้องพิชิตอีก

บทที่ 15

(2) ขอบเขตเผ่ายูดาห์

โยชูวา 15:1-12

ยูดาห์เป็นเผ่าสำคัญที่ได้พรพิเศษจากยาโคบ (ปฐมก 49:8-12) และได้รับดินแดนมากที่สุด บันทึกลงเมือง (15:21-62)

จึงละเอียดและกว้างขวางที่สุด คำว่า ‘ขอบเขต’ [เกบูล] ปรากฏ 84 ครั้งในโยชูวา และ 21 ครั้งหรือ 25% อยู่ในตอนนี้ ยืนยันความสำคัญของยูดาห์และเขตแดน ขอบใต้คือปลายทะเลเกลือ (ทะเลตาย) ขอบตะวันตกคือทะเลใหญ่ (เมดิเตอร์เรเนียน)

(ข้อ 12) ข้อ 2-4 วาดเส้นจากปลายตะวันออกของขอบใต้ไปตะวันตก สถานที่ส่วนใหญ่ยังระบุไม่ได้

ขอบตะวันออกคือฝั่งตะวันตกทะเลตาย (ข้อ 15ก) ขอบเหนือสอดคล้องขอบใต้เบนยามิน (18:15-19)

และบรรยายละเอียดที่สุดตามเส้นถึงเยรูซาเล็ม (ดูแผนที่; ข้อ 15ข-11)

เบธเชเมชข้อ 10 ต่างจากเบธเชเมชของอิสสาคาร์ (19:22) และของนัฟทาลี (19:38)

(3) มรดกของคาเลบ: ตอนที่ 2

โยชูวา 15:13-19

โยชูวามอบเฮโบรนในแดนอารบาแก่คาเลบเป็นมรดก (14:13, 15; ดูแผนที่) ตอนที่สองนี้กล่าวถึงสงครามยึดเฮโบรน
คาเลบจับบุตรอานาคสามคน คือเซซัย อาหิมาน และทัลมัย ซึ่งเคยถูกกล่าวเมื่อสอดแนมครั้งแรก (กตว 13:22)
แสดงว่าเขาพิชิตด้วยความเชื่อ อีกเรื่องคือการพิชิตเดบีร์หรือศิรียาทเสเฟอร์ (ข้อ 15-17)
โอทนีเอลหลานชายของคาเลบ ผู้ภายหลังเป็นผู้วินิจฉัย (วนฉ 3:9-11) เป็นผู้ยึด
และได้อัศสาห์บุตรสาวคาเลบเป็นภรรยาตามรางวัล โอทนีเอลได้เนเกบและบ่อน้ำด้วย

(4) สรุป

โยชูวา 15:20

ประโยคสรุปนี้ไม่ได้แนะนำข้อต่อไป แต่สรุปเนื้อหา 14:6-15:19 บทสรุปแรกเรื่องยูดาห์อยู่ 15:12
และบทสรุปที่สามอยู่ 15:63

(5) เมืองต่าง ๆ ของเผ่ายูดาห์

โยชูวา 15:21-62

ข้อ 21-32 แนะนำเมืองชายแดนเอโดมทางใต้ ข้อ 33-47 กล่าวถึงที่ราบหรือเนินตะวันตกและเขตฟิลิสเตีย เช่น
เอโครน อัชโดด กาช่า ซึ่งยังพิชิตไม่ได้ (13:3)

ข้อ 48-60 กล่าวถึงเมืองเขตภูเขา และข้อ 61-62 เมืองในถิ่นทุรกันดาร จำนวนที่กล่าวจริงรวม 122 เมือง
(ผลรวมตัวเลขรายชื่อได้ 115 ส่วนเซปตัวจันต์เพิ่ม 11 เมืองรวมเบธเลเฮม)

ตำแหน่งปัจจุบันของเมืองส่วนใหญ่ไม่แน่นอน และ 69 เมืองไม่ปรากฏนอกโยชูวา
สิ่งสำคัญคือรายชื่อมากมายสะท้อนชื่อเสียงของยูดาห์ เอชทาโอลกับเศราห์ในข้อ 33 และเอโครนกับทิมนาห์ (ข้อ 45,
47)

ภายหลังจัดแกดดาน (19:41, 43) แต่แดนไม่ได้ครอบครอง (19:47)

และยูดาห์ก็ยังครอบครองเมืองในหรือใกล้ฟิลิสเตียไม่เต็มที่ดินสมัยดาวิด ยิฟทาห์กับอัชบิ (ข้อ 43-44)

ต่างจากหุบเขาเยิฟทาห์เอลและอัชบิชายแดนอาเซอร์ (19:27, 29) ยิสเรเอลข้อ 56

ต่างจากยิสเรเอลทางเหนือในอิสสาการ์ (19:18) และกิเบอาห์ข้อ 57 ต่างจากกิเบอาห์ใน 18:28; 24:33

(6) ความล้มเหลวของยูดาห์เรื่องชาวเยบุส

โยชูวา 15:63

ยูดาห์ขับชาวเยบุสผู้อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มไม่ได้ (เทียบ วนฉ 1:8, 21 กล่าวว่ายูดาห์ยึดเยรูซาเล็ม
แต่เบนยามินขับเยบุสไม่ได้; 18:28) ภายหลังดาวิดพิชิตเมืองนี้ (2 ซมอ 5:5-10; ปี 1003 ก่อนคริสต์ศักราช)

บทที่ 16

(1) ขอบเขตใต้ของเผ่าโยเซฟ

โยชูวา 16:1-4

แม้ ‘บุตรทั้งหลายของโยเซฟ’ เรียกเป็นสองเผ่า แต่จับสลากเพียงครั้งเดียว (ข้อ 1, 14)

ขอบใต้ของเอฟราอิมถือเป็นขอบเขตดินแดนรวมของสองเผ่ากับมนัสเสห์ (เทียบ 17:7-9)

ขอบเขตเผ่าโยเซฟทอดตะวันตกจากเยรีโคถึงเบธเอล (ดูแผนที่) แล้วเลี้ยวตะวันตกเฉียงใต้ผ่านเกเซอร์ถึงทะเล

เยรีโคอยู่ทั้งบนเส้นขอบเขตเผ่าโยเซฟและขอบเขตเบนยามิน (18:21)

(2) ขอบเขตเผ่าเอฟราอิม

โยชูวา 16:5-9

ข้อ 5 กล่าวซ้ำสั้น ๆ ถึงขอบใต้ที่กล่าวแล้ว ข้อ 6 กล่าวถึงส่วนตะวันออกของขอบเหนือ คือมิคเมธาห์ ข้อ 8

กล่าวถึงขอบเหนือจากหุบภูวาร์ถึงทะเล ข้อ 8ข เป็นข้อความปิด และข้อ 9

กล่าวว่าส่วนแบ่งของเอฟราอิมบางแห่งอยู่ภายในมรดกมนัสเสห์

(3) ความล้มเหลวของเอฟราอิมเรื่องเกเซอร์

โยชูวา 16:10

เช่นเดียวกับยูดาห์ เอฟราอิมมีชาวคานาอันที่ขับออกไม่ได้ (วนฉ 1:29) แม้โยชูวาเคยพิชิตเกเซอร์ (10:33)

แต่ไม่สมบูรณ์ เอฟราอิมบังคับพวกเขาใช้แรงงาน ซึ่งไม่ใช่ผลงานด้านบวก (เทียบ 17:12-13)

ภายหลังฟาโรห์อียิปต์พิชิตเกเซอร์และมอบเป็นสินสอดแก่พระธิดาผู้เป็นเจ้าสาวซาโลมอน (1 พกษ 9:16)

บทที่ 17

(4) ขอบเขตมนัสเสห์ฝั่งตะวันตก

โยชูวา 17:1-11

เชื้อสายมาศีร์บุตรคนเดียวของมนัสเสห์เป็นตัวแทนครึ่งเผ่าที่ได้มรดกฝั่งตะวันออก (13:29-31) ข้อ 2

กล่าวถึงเชื้อสายมนัสเสห์ที่เหลือ คือชายหกคนผู้ได้ฝั่งตะวันตก ข้อ 3-6 เล่าเรื่องบุตรสาวห้าคนของเศโลเฟห์

เหลนรุ่นที่สี่ของมนัสเสห์ เศโลเฟห์ไม่มีบุตรชายและเสี่ยงสูญมรดก แต่โมเสสเคยบัญชาให้บุตรสาวรับมรดก (กตว

27:1-11) โยชูวาจำคำตัดสินนั้นและมอบมรดกแก่พวกนาง นำที่ซึ่งจากสิบส่วนของมนัสเสห์

บุตรสาวแต่ละคนได้หนึ่งส่วน รวมเป็นห้าหรือครึ่งหนึ่ง อีกห้าส่วนแบ่งแก่เชื้อสายชาย (ข้อ 2) ข้อ 7-10

กล่าวถึงเขตแดนมนัสเสห์ เหนือติดอาเซอร์ (ข้อ 7ข-10ก) ได้ติดขอบเหนือเอฟราอิม (16:6-8) ตะวันออกติดอิสราเอล

ข้อ 11 บรรยายมรดกมณีสเสห์ที่อยู่ในแดนเผ่าอื่น คืออิสสาคาร์และอาเซอร์

(5) ความล้มเหลวของมณีสเสห์ฝั่งตะวันตกเรื่องเมืองต่าง ๆ

โยชูวา 17:12-13

มณีสเสห์ขับชาวเมืองที่ระบุในข้อ 11 ไม่ได้ ภายหลังจึงบังคับใช้แรงงาน แต่ชัดเจนว่าเป็นการฝ่าฝืนพระบัญชาพิพากษาให้กำจัดชาวคานาอัน แม้สามารถกำจัดได้ พวกเขากลับใช้แรงงานเพื่อผลประโยชน์ตน ดังนั้นต่อจากยูดาห์ (15:63) และเอฟราอิม (16:10) มณีสเสห์ก็ขับชาวคานาอันออกไม่หมด

(6) คำบ่นของเผ่าโยเซฟ

โยชูวา 17:14-18

‘บุตรทั้งหลายของโยเซฟ’ บ่นว่าแม้มีคนมากแต่จับได้สลากเดียว (ข้อ 1) โยชูวาสั่งให้ขึ้นไปยึดป่าในแดนเปริสซีและ ‘เรฟาอิม’ (ฉธบ 3:11)

ท่าทีของพวกเขาโดยรวมเป็นลบและเฉื่อยชา อ้างว่าคนมาก แต่เมื่อถึงสงครามกลับกลัวความแข็งแกร่งของศัตรู (ข้อ 16) ตรงข้ามกับคาเลบ (14:6-12) แม้ตอบในทางลบ (ข้อ 16) โยชูวายังท้าทายให้บุกเบิกด้วยตนเอง เหนืออื่นใด เรื่องนี้เตือนว่ายังมีแผ่นดินอีกมากที่ต้องเข้าครอบครอง

บทที่ 18

มรดกของเผ่าอื่น ๆ

โยชูวา 18:1-48

หลังแบ่งแผ่นดินแก่เผ่าสำคัญแล้ว จึงแบ่งแก่เจ็ดเผ่าที่เหลือด้วยการจับสลาก รูปแบบบันทึกขอบเขตหรือรายชื่อเมืองของแต่ละเผ่าคล้ายกันและกระชับ

(1) บทนำ การย้ายพลไปซีโลห์

โยชูวา 18:1-10

ก่อนหน้านี้แบ่งแผ่นดินที่กิลาธ (14:6) แต่บัดนี้แบ่งแก่เจ็ดเผ่าที่เหลือที่ซีโลห์ในแดนเอฟราอิม (16:6) ชุมมูอิสราเอลทั้งหมดมารวมและตั้งพลับพลา (ข้อ 1; หีบพันธสัญญาเก็บที่ซีโลห์—1 ซมอ 3:3) ในข้อ 3 โยชูวาเร่งให้ยึดแผ่นดินให้หมด โดยเน้นว่าพระเจ้าประทานแล้ว และสั่งแต่ละเผ่าเลือกสามคนเดินสำรวจและเขียนแผนที่ พวกเขาทำตาม แบ่งเป็นเจ็ดส่วน แล้วโยชูวาจับสลากแบ่ง

‘ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์’ ตอนนี้เผยภาวะผู้นำของโยชูวา และการกล่าวถึง ‘พลับพลา’ กับ ‘สลาเก’ สื่ออย่างแรงถึงการทรงสถิตและการปกครองของพระเจ้า

(2) มรดกของเผ่าเบนยามิน

โยชูวา 18:11-28

ในเจ็ดเผ่า การแบ่งแดนเบนยามินบรรยายละเอียดที่สุด อยู่ระหว่างยูดาห์ทางใต้และโยเซฟทางเหนือ คำบรรยายเริ่มขอบเหนือ (16:1-5) แล้วเดินทางขึ้นมาพิกา ‘เบธอาเวน’ ข้อ 12 อยู่ระหว่างเยรีโคกับเบธเอล แต่ไม่ทราบตำแหน่งแน่ ขอบใต้ติดยูดาห์บรรยายละเอียดในข้อ 15-19 เช่นเดียวกับเมื่อกล่าวขอบยูดาห์ (15:5-11) ‘เกลิลอท’ ข้อ 17 น่าจะเป็นที่เดียวกับ ‘กิลกาล’ (15:7) ข้อ 21-28 ให้รายชื่อเมือง ตะวันออก 12 เมือง (ข้อ 21-24) ตะวันตก 14 เมือง (ข้อ 25-28) บางเมืองซ้อนกับแดนเอฟราอิม เช่นเยรีโค เบธเอล และแดนยูดาห์ เช่นเบธฮอกลาห์ เบธอาราบาห์ เยรูซาเล็ม ส่วนโอฟราห์ รามัท และมิสเปห์มีชื่อในเผ่าอื่นด้วยแต่เป็นคนละสถานที่

บทที่ 19

(3) มรดกของเผ่าสิเมโอน

โยชูวา 19:1-9

สิเมโอนเป็นเผ่าเล็ก (1 พศต 4:27) ได้เมืองและหมู่บ้านรอบ ๆ ที่กระจายในมรดกยูดาห์ เมื่อยาโคบอวยพรลูก เขากล่าวว่าสิเมโอน ‘จะถูกสาป’ และจะกระจายในอิสราเอล (ปฐมก 49:5-7) ในที่สุดสิเมโอนได้ทั้งหมด 18 เมือง ซึ่งส่วนใหญ่ระบุตำแหน่งไม่ชัด ข้อ 9 กล่าวว่าเหตุที่สิเมโอนได้ส่วนจากมรดกยูดาห์ เพราะส่วนแบ่งยูดาห์มากเกินไป

(4) มรดกของเผ่าเศบูลุน

โยชูวา 19:10-16

เศบูลุนได้รับมรดกทั้งหมดสิบสองเมือง (ข้อ 15) ข้อ 10-11 บรรยายขอบใต้ ข้อ 12 บรรยายส่วนตะวันตกของขอบใต้ ข้อ 13-14 กล่าวถึงขอบตะวันออกและเหนือ ‘เบธเลเฮม’ ข้อ 15 เป็นคนละแห่งกับเบธเลเฮมเมืองประสูติพระเยซูคริสต์

(5) มรดกของเผ่าอิสสาการ์

โยชูวา 19:17-23

อิสสาการ์เป็นเผ่าเล็กอันดับสองในกาลิลีเหนือ รายชื่อกล่าวถึง 13 เมือง (ข้อ 18-21) และคำบรรยายเขตแดนอีก 3 เมือง รวมเป็นมรดก 16 เมือง (ข้อ 22; 12 เมืองปรากฏเฉพาะในโยชูวา) อิสสาการ์อยู่เหนือมนัสเสห์

ตะวันออกของเศบูลุน ตะวันตกของจอร์แดน และไต้หวันฟาลี 'ยิสเรเอล' (ข้อ 18) รวมถึงหุบเขายิสเรเอลอุดมสมบูรณ์

(6) มรดกของเผ่าอาเซอร์

โยชูวา 19:24-31

ต่างจากเผ่าอื่น รายชื่อขอบเขตกับเมืองของอาเซอร์แยกกันไม่ชัด อาณาเขตเป็นแนวยาวทางตะวันตกเฉียงเหนือ มีเมดิเตอร์เรเนียนเป็นขอบตะวันตก และเศบูลุนกับมนัสเสห์เป็นขอบตะวันออก ข้อ 30 กล่าวว่าทั้งหมด 22 เมือง 'คาบูล' ข้อ 27 เป็นเขตที่ชาโลมอนภายหลังมอบเป็นของขวัญแก่ฮีรามกษัตริย์ไทร (1 พกษ 9:13)

(7) มรดกของเผ่านัฟทาลี

โยชูวา 19:32-39

นัฟทาลีได้รับแผ่นดินอุดมสมบูรณ์และมีป่าใจกลางกาลิลี มีคำบรรยายขอบเขต (ข้อ 33-34) และรายชื่อเมือง (ข้อ 35-38) รายชื่อมี 16 เมือง แต่ข้อ 38 กล่าวยอรวม 19 เมือง ในนัยบเนเอล เคเดช และเบธเชเมชชื่อเหมือนเมืองในยูดาห์

(8) มรดกของเผ่าดาน

โยชูวา 19:40-48

ดานเป็นเผ่าที่เจ็ดและสุดท้ายที่จับสลาก ไม่มีคำบรรยายเขตแดน มีเพียงรายชื่อ 18 เมือง โศราห์ เอชทาโอล อีร์เซเมช ทิมนัท และเอโครนเคยกล่าวเชื่อมกับมรดกยูดาห์ ดานติดเมดิเตอร์เรเนียนทางตะวันตก ยูดาห์ทางใต้ เบนยามินทางตะวันออก และเอฟราอิมกับมนัสเสห์ทางตะวันออกเฉียงเหนือ ดานละทิ้งอาณาเขตที่จัดให้และย้ายไปอื่น (คำว่า 'แต่เขตแดนของคนดานขยายออกไป' ในข้อ 47 แปลตรงว่า 'อาณาเขตออกไปจากพวกเขา' หมายถึงสูญเสีย) ผู้วินิจฉัย 1:34 กล่าวว่าเพราะแรงกดดันจากชาวคานาอัน พวกเขาขึ้นเหนือสุดคานาอัน ยึดเมืองเลเซมและเปลี่ยนชื่อเป็นดาน (วณ 18:7 เรียก 'ลาอิซ') ภายหลังเยโรโบอัมที่หนึ่งตั้งลูกวัวทองคำที่นี่ (1 พกษ 12:29-30)

มรดกของโยชูวา

โยชูวา 19:49-50

บัดนี้โยชูวาผู้กำกับการแบ่งได้รับแผ่นดินจากอิสราเอล เขาขอเมืองทิมนัทเสราห์ในเขตภูเขาเอฟราอิม และอิสราเอลมอบให้ 'ตามพระบัญชาของพระเจ้า' ต่างจากเฮโบรนของคาเลบ ทิมนัทเสราห์ดูเหมือนทรัพย์สินส่วนตัวของโยชูวา และภายหลังเขาถูกฝังที่นี่ (24:30)

การแบ่งแผ่นดินฟากตะวันตกเสร็จสิ้น

โยชูวา 19:51

บทสรุปสุดท้ายกล่าวถึงบุโรhitและพลัพลาอีกครั้ง (18:1) เพื่อเน้นว่าการแบ่งเกิดขึ้นโดยพระเจ้า
ดังนั้นการแบ่งมรดกของทุกเผ่ายกเว้นเลวีจึงเสร็จสิ้น

บทที่ 20

(1) คำสั่งเรื่องเมืองลี้ภัย

โยชูวา 20:1-6

เมืองลี้ภัยเป็นที่อยู่ของผู้ฆ่าคนโดยไม่รู้ตัว คือโดยอุบัติเหตุและไม่เจตนา เพื่อหนีผู้แก้แค้น
ผู้ฆ่าต้องชี้แจงต่อผู้อาวุโสและได้รับที่พัก เมืองห้ามมอบเขาแก่ ‘ผู้แก้แค้นโลหิต’ [โกเอล ฮัดตาม] (‘ผู้แก้แค้น’
ไม่ใช่คนล้างแค้นส่วนตัว คำว่า ‘โกเอล’ คือผู้มีหน้าที่ไถ่คนหรือทรัพย์ที่สูญเสียจากสัญญาหนี้
และมีสถานะชอบธรรมในการดำเนินคำพิพากษา)

ผู้ฆ่าต้องอยู่จนรับการพิจารณาหรือมหาบุโรhitตาย (ข้อ 6) กฎที่การตายของมหาบุโรhitทำให้กลับบ้านได้มีเอกลักษณ์
และตั้งอยู่บนแนวคิดที่ว่าความตายนั่นลบมลทินบาปของผู้ฆ่า (Gordon Wenham; R. B. Allen) ‘จากมุมคริสเตียน
ข้อความทำให้แน่ชัดถึงความเชื่อมโยงเชิงภาพลวงหน้ากับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์มหาบุโรhit
ผู้ทรงลบมลทินบาปด้วยความตายของพระองค์’ (Davis)

(2) การกำหนดเมืองลี้ภัย

โยชูวา 20:7-8

กฎเมืองลี้ภัยประทานผ่านโมเสส (อพย 21:12-14; กตว 35; ฉธบ 4:41-43; 19:1-10) บัดนี้โยชูวากำหนดหกเมือง
ฝั่งตะวันตกคือเคเดชในนัฟทาลี เซเคมีในเอฟราอิม และเฮโบรนในยูดาห์
ฝั่งตะวันออกตามที่โมเสสกำหนดคือเบเซอร์ในรูเบน ราโมทกิเลอาดในกาต และโกลานแห่งบาซานในมนัสเสห์
เมืองกระจายทั่วแผ่นดิน ไม่มีที่ใดต้องเดินเกินหนึ่งวันถึงเมืองลี้ภัย และทั้งหมดเป็นเมืองเลวี

(3) สรุป

โยชูวา 20:9

ข้อนี้สรุปกฎเมืองลี้ภัยอย่างดี กฎหมายนี้ใช้กับคนต่างด้าว [เกอร์] ที่อาศัยท่ามกลางอิสราเอลอย่างเท่าเทียมกัน

บทที่ 21

(1) บทนำ

โยชูวา 21:1-3

หัวหน้าตระกูลเลวีมาหาบุโรฮิต โยชูวา และหัวหน้าอิสราเอล (14:1) ที่ซีโลห์ (18:1)

ขอเมืองและทุ่งหญ้าที่พระเจ้าทรงสัญญา (กตว 35:1-8)

(2) ภาพรวมทั่วไป

โยชูวา 21:4-8

เชื้อสายบุตรสามคนของเลวี คือโคฮาต เกอร์ซอน และเมรารี จับสลากได้เมืองจากเผ่าต่าง ๆ เชื้อสายอาโรนในโคฮาตได้ 13 เมือง โคฮาตที่เหลือ 10 เมือง เกอร์ซอน 13 เมือง และเมรารี 12 เมือง รวม 48 เมืองพร้อมทุ่งหญ้าให้เลวี
รายชื่อนี้ปรากฏแทบเหมือนเดิมใน 1 พศต 6:54-81

(3) มรดกของเชื้อสายโคฮาตผู้เป็นบุโรฮิต

โยชูวา 21:9-19

ครอบครัวบุโรฮิตเชื้อสายอาโรนในโคฮาตได้รับ 13 เมืองจากยูดาห์ สิเมโอน และเบนยามิน
ในนี้มีเฮโบรนเขตภูเขายูดาห์ที่เคยมอบแก่คาเลบ (ข้อ 11-12) และเป็นเมืองลี้ภัย
โคฮาตผู้เป็นบุโรฮิตมีหน้าที่สำคัญดูแลสถานนมัสการในเผ่าเลวี (กตว 3:28, 31)
และคงอยู่ยาวนานในประวัติศาสตร์อิสราเอลพร้อมพระวิหารเยรูซาเล็ม

(4) มรดกของเชื้อสายโคฮาตที่ไม่เป็นบุโรฮิต

โยชูวา 21:20-26

เชื้อสายโคฮาตที่เหลือได้รับ 10 เมืองจากเผ่าเอฟราอิม ดาน และมนัสเสห์ฝั่งตะวันตก ในนี้มีเชเคมเมืองลี้ภัย (ข้อ 21)

(5) มรดกของเชื้อสายเกอร์ซอน

โยชูวา 21:27-33

เชื้อสายเกอร์ซอนได้รับ 13 เมืองจากเผ่าอิสสาการ์ อาเชอร์ นัฟทาลี และมนัสเสห์ฝั่งตะวันออก
ในนี้มีเมืองลี้ภัยไกลานแห่งบาซาน (ข้อ 27) และเคเดชในกาลิลี (ข้อ 32)

(6) มรดกของเชื้อสายเมรารี

โยชูวา 21:34-40

เชื้อสายเมราห์ได้รับ 12 เมืองจากเผ่ารูเบน กาดฝั่งตะวันออก และเศบูลุน ในนั้เบเซอร์ (ข้อ 36) กับราโมทกิเลอาด (ข้อ 38) เป็นเมืองลี้ภัย

(7) สรุป

โยชูวา 21:41-42

เมืองเลวีมีทั้งหมด 48 เมือง แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้า ฉบับเซปตัวจินต์เพิ่มเนื้อหาจำนวนหนึ่งท้ายข้อ 43 ซึ่งคล้ายโยชูวา 19:49-50

การแบ่งแผ่นดินเสร็จสิ้น

โยชูวา 21:43-45

ข้อความนี้ปิดส่วนการแบ่งแผ่นดินทั้งหมด (บท 13-21) และย้ำหัวข้อเทววิทยาสำคัญ พระเจ้าทรงทำให้พระสัญญาเรื่องแผ่นดินที่สาบานแก่บรรพบุรุษสำเร็จ ความสำเร็จรวมถึง ‘การหยุดพัก’ (ข้อ 44) ไม่มีศัตรูไดยืนต้านอิสราเอลได้ (เทียบ 1:5) ‘พระดำรัสดี’ ของพระเจ้าไม่มีสักคำที่ไม่สำเร็จ ‘ข้อนี้ไม่ใช่รายงานราบเรียบ แต่เป็นคำสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงซื่อสัตย์ต่อพระสัญญาอย่างครบถ้วน

ข้อเหล่านี้พรรณนาพระเจ้าของเราผู้ทรงน่าอัศจรรย์และไว้วางใจได้’ (Davis อ้าง Davis)

บทที่ 22

คำอำลาของโยชูวาแก่เผ่าฟากตะวันออกของจอร์แดน

โยชูวา 22:1

(22:1-8)

(1) คำหนุนใจของโยชูวา

โยชูวา 22:1-5

เมื่อพิชิตและแบ่งแผ่นดินเสร็จ โยชูวาเรียกสามเผ่าที่ต้องข้ามจอร์แดนกลับ คือรูเบน กาด และมนัสเสห์ เพื่อหนุนใจครั้งสุดท้าย พวกเขาเชื่อฟังคำสั่งโมเสสและถ้อยคำโยชูวา เขาชมว่าเมื่อพระเจ้าประทานการหยุดพักแก่พี่น้องแล้ว ให้กลับคืนที่ของตน รักษาคำบัญชาและธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดของโมเสส ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ และรับใช้พระองค์ ไม่ใช่แค่รักหากฎภายนอกหรือทำศาสนกิจ แต่ให้รับใช้ด้วย ‘สุดใจและสุดจิต [เนเฟซ] (=ชีวิต)’ ติดสนิทและรักพระองค์ (ฉธบ 6:5)

(2) คำอวยพรของโยชูวา

โยชูวา 22:6-8

โยชูวาอวยพรพวกเขาเมื่อส่งกลับมรดก และให้อาของรับจากการพิชิตคานาอัน คือทรัพย์สิน สมบัติ และเสื้อผ้ามากมาย กลับไปแบ่งกับพี่น้อง

(1) วิกฤตเริ่มต้น

โยชูวา 22:9-12

ตอนนี้อธิบายที่มาของวิกฤต ระหว่างกลับ สามเผ่าฝั่งตะวันออกสร้างแท่นใหญ่ในแดนกิเลอาด (ข้อ 15) บนเนินฝั่งตะวันตกของจอร์แดนหรือ ‘เกลิลัท’ สิบเผ่าหรือชุมนุมทั้งหมดเข้าใจผิดว่าพวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์ ไปถวายบูชาแก่พระอื่นนอกซีโลห์ที่มีพลับพลา (ข้อ 29) (ข้อ 16) พวกเขาจึงจะยกไปสู่

(2) ข้อกล่าวหา

โยชูวา 22:13-20

อิสราเอลส่งพิเนหัสโรหิตและผู้นำสิบคนจากแต่ละเผ่าไปก่อน พวกเขาพบสามเผ่าที่กิเลอาดและกล่าวหา โดยยกการผิดศีลธรรมที่เบเออร์ (ข้อ 17) กับบาปอาคาน (ข้อ 20) ซึ่งนำชุมนุมทั้งหมดได้พระพิโรธ และแสดงความกลัวว่าการ ‘สร้างแท่นอื่น’ จะนำพระพิโรธมาสู่ชุมนุมอีก (ข้อ 18) ผู้แทนมองเรื่องนี้ร้ายแรงมาก และเสนอว่าหากที่ดิน ‘ของพวกเขา’ ไม่สะอาด จงขำมาอยู่ในที่ดิน ‘ของพระยาห์เวห์’ ซึ่งมีพลับพลา (ข้อ 19) เป็นการเปรียบแดนฝั่งตะวันออกกับแดนของพระยาห์เวห์

(3) คำแก้ต่าง

โยชูวา 22:21-29

เผ่าฝั่งตะวันออกประกาศความบริสุทธิ์และเรียกพระเจ้าเป็นพยาน พวกเขาไม่ได้กบฏต่อพระยาห์เวห์ แท่นไม่ได้สร้างเพื่อถวายบูชา แต่เป็น ‘แบบจำลอง’ และ ‘พยาน’ แก่ลูกหลาน (ข้อ 28) พวกเขารู้ว่าห้ามสร้างแท่นนอกเหนือจาก ‘แท่นหน้าพลับพลา’ (ข้อ 29) เผ่าฝั่งตะวันออก—ตรงนี้กล่าวเฉพาะรูเบนกับกาด—เพียงต้องการรักษาความเป็นหนึ่งกับเผ่าฝั่งตะวันตกในอนาคต (ข้อ 25, 27)

ต่างจากฝั่งตะวันตกที่กลัวว่าพวกเขาจะละทิ้งพระยาห์เวห์ พวกเขากลัวว่าลูกหลานจะถูกห้ามมัสการพระยาห์เวห์

(4) การคลี่คลาย

โยชูวา 22:30-34

ผู้แทนฝั่งตะวันตกเห็นชอบคำอธิบายและประกาศว่าพวกเขาไร้ความผิดต่อพระเจ้า ความเข้าใจผิดทั้งหมดคลี่คลาย

อิสราเอลพ้นความกลัวพระพิโรธ จึงชื่นชมและสรรเสริญ แท่นนั้นเรียกว่า ‘พยาน’ [เอ็ด]

หมายความว่าพยานว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า

(NASB; เทียบ NIV ซึ่งถือคำอธิบายทั้งหมดเป็นชื่อแท่น)

คำอสาครั้งแรกของโยชูวาแก่อิสราเอลทั้งหมด

โยชูวา 22:1

(23:1-16)

บทที่ 23

(1) บทนำ

โยชูวา 23:1-2

เวลานานผ่านไปหลังพระเจ้าประทานการหยุดพักแก่อิสราเอล (11:23; 14:15; 21:44) โยชูวาผู้รากล่าวคำอสา คำปราศรัยแรกนี้มีลักษณะอภิบาลและส่วนตัวกว่าครั้งที่สองในบท 24 ครั้งที่สองกล่าวแก่ประชาชนทั้งหมดที่เซเคม (24:1-2) แต่ครั้งแรกแก่ผู้นำ (ข้อ 2) ลักษณะเด่นคือประเมินสถานการณ์ปัจจุบันอย่างสมจริง และเน้น ‘ความเป็นไปได้จริงของการไม่เชื่อฟังและหายนะ’

(2) คำหนุนใจและตักเตือน: ตอนที่ 1

โยชูวา 23:3-8

โยชูวาเตือนอิสราเอลถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ ‘พวกเจ้าเห็นทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำแก่ชนชาติเหล่านี้’

บทเรียนจากประวัติศาสตร์คือพระเจ้าทรงรบเพื่ออิสราเอล จึงเชื่อได้ว่าจะขับศัตรูที่เหลือต่อไป (ข้อ 5; 3:10; 13:6)

หน้าที่อิสราเอลคือเชื่อฟังพระวาทะหรือธรรมบัญญัติอย่างครบถ้วน และไม่รับใช้เทพของชนคานาอัน [โกยิม] (ข้อ 6-7)

โยชูวาหนุนผู้นำให้ ‘ติดสนิท’ พระเจ้าเหมือนที่ทำมา (ข้อ 8) กริยา [ดาบัค]

แปลว่า ‘ยึดไว้มั่น’ เน้นความสัมพันธ์ใกล้ชิด (ปฐมก 2:24; ยรม 13:11)

กษัตริย์เฮเซคียาห์ได้รับคำชมว่าเป็นผู้ยึดมั่นหรือพึ่งพาและผูกพันกับพระเจ้า (2 พกษ 18:5-6)

(3) คำหุใจและตักเตือน: ตอนที่ 2

โยชูวา 23:9-13

โยชูวาทบทวนพระราชกิจอีก พระเจ้าทรงสำแดงว่าเป็นผู้รบเพื่ออิสราเอลโดยขับชนชาติแข็งเกร่งในการพิชิตคานาอัน ดังนั้นอิสราเอลต้อง ‘ระวังตัวและรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน’ (ข้อ 11) การรักพระเจ้าคือแก่นธรรมบัญญัติทั้งหมด (ฉธบ 6:5; มธ 22:37-38)

‘คำหุใจให้อิสราเอลซื่อสัตย์ไม่ได้ให้ท่ามกลางสภาพแห่งแสงหรือโหดร้าย แต่เป็นไปตามหลักใหญ่ที่พระเจ้าทรงต้องการความสัมพันธ์แห่งความรักกับประชากร พระองค์สัญญาจะอยู่ด้วย (1:9) และทรงปรารถนาความภักดีกับความรักตอบแทน’ (Davis)

หากอิสราเอล ‘ติดสนิท’ [ดาบัค] กับชาวคานาอัน แต่งงานและคบหา พระเจ้าจะไม่ทรงรบเพื่อพวกเขาอีก ผลชัดเจนคือชนชาติเหล่านั้นจะเป็นบ่วงและความเจ็บปวด จนสุดท้ายอิสราเอลพินาศจากแผ่นดินที่พระเจ้าประทาน (ข้อ 13) คำเตือนนี้กลายเป็นจริงในสมัยผู้วินิจฉัย (ฉธก 2:14-15, 21-23; 3:1-6)

(4) คำตักเตือน

โยชูวา 23:14-16

สุดท้ายโยชูวาเตือนอีกว่า หากละเมิดพันธสัญญาและรับใช้พระอื่น จะพินาศแน่นอนในแผ่นดินดงาม/ดี [โทบ] เพื่อยืนยัน เขาชี้ว่าพระสัญญาทั้งหมดสำเร็จแล้ว เช่นเดียวกับ ‘พระดำรัสดีทุกคำ’ สำเร็จโดยไม่ผิดสักคำ ‘พระดำรัสร้าย/ภัยพิบัติ [ราอ์] ทุกคำ’ ก็สำเร็จแน่นอน (ฉธก 3:8; 10:7)

คำอสาครั้งที่สองของโยชูวาแก่อิสราเอลทั้งหมด

โยชูวา 23:1

(24:1-28)

นักวิชาการ เช่น Mendenhall, K. A. Kitchen และ Baltzer วิเคราะห์โยชูวา 24 เทียบรูปแบบสนธิสัญญาตะวันออกไกลโบราณ แต่วิธีนี้ประดิษฐ์และโครงสร้างแข็งเกินไป Davis เห็นด้วยว่าบท 24 ไม่ใช่ ‘ตัวบท’ พันธสัญญา แต่เป็น ‘บันทึก’ พิธีรื้อฟื้นพันธสัญญา

บทที่ 24

(1) บทนำและทบทวนอดีต

โยชูวา 24:1-13

โยชูวารวมทุกเผ่าที่เซเคม เรียกผู้นำมาขึ้น ‘ต่อพระพักตร์พระเจ้า’ ซึ่งหมายถึงหน้าหีบพันธสัญญา ข้อ 1-2 แสดงว่าการประชุมเป็นทางการ เซเคมมีความหมายเพราะเคยเป็นที่รื้อพันพันธสัญญาในบท 8 (ข้อ 30-35) และเป็นที่พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องแผ่นดินแก่อับราฮัมครั้งแรก โยชูวากล่าวพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ทรงเปิดเผยว่าเป็นผู้เลือก ช่วยให้อรุด และนำเข้านานาอัน (ข้อ 2-13)

กล่าวถึงบรรพบุรุษอิสราเอล (ข้อ 2-4) การอพยพ (ข้อ 5-7) การพิชิตฝั่งตะวันออกและคำสาปบาเลอัม (ข้อ 8-10; กตว 21-24) และการพิชิตเยรีโคกับชนคานาอัน (ข้อ 11-12) พระองค์ประทาน ‘แผ่นดินที่ไม่ได้ไถราคร่ำ’ ‘เมืองที่ไม่ได้สร้าง’ และ ‘ผลที่ไม่ได้ปลูก’ (ข้อ 13; ฉธบ 6:10-11) ‘แดน’ ในข้อ 12 เป็นภาพเปรียบของความหวาดกลัว เน้นว่าพระเจ้าทรงรบเพื่ออิสราเอล

(2) การยืนยันพันธสัญญา

โยชูวา 24:14-24

บัดนี้โยชูวาบัญชาประชาชนด้วยคำของตน อิสราเอลต้องทิ้งเทพที่เทราห์บิดาอับราฮัมเคยรับใช้ฟากแม่น้ำ (ข้อ 2) และเทพอียิปต์ (ลนต 17:7) แล้วรับใช้พระยาห์เวห์องค์เดียวด้วย ‘ความครบถ้วน [ทามิม] และสัตย์จริง [เอเมท]’ ต้องเลือกว่าใครจะถูกปฏิเสธและใครจะได้รับการรับใช้ โยชูวาเป็นแบบอย่างก่อน (ข้อ 15)

ประชาชนตอบรับและยืนยันความตั้งใจ สารภาพว่าพระยาห์เวห์ผู้ทรงทำงานในประวัติศาสตร์เป็นพระเจ้าของพวกเขา และตัดสินใจรับใช้พระองค์เท่านั้น (ข้อ 17-18) โยชูวาตอบคำปฏิญาณด้วยถ้อยคำสะท้อนใจ ‘พวกเจ้ารับใช้พระยาห์เวห์ไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบริสุทธิ์และหวงแหวน จะไม่ทรงยกโทษการล่วงละเมิดของพวกเจ้า’ (ข้อ 19) แล้วกล่าวว่าหากละทิ้งพระเจ้าไปรับใช้เทพต่างชาติ จะพบภัยและพินาศแน่ (ข้อ 20)

พังคล้ายประกาศคำสาป อิสราเอลไม่ควรรับใช้พระเจ้าบริสุทธิ์ และการรับใช้พระอื่นนำคำสาป ถ้อยคำนี้ตัดความคิดว่าจะรับใช้พระเจ้าได้ด้วยความตั้งใจและความพยายามตนลำพัง Calvin กล่าวว่า ‘เมื่อกล่าวว่าพระเจ้าจะไม่ยกโทษความชั่วของพวกเรา เราไม่ได้ตั้งกฎ แต่ถ้อยคำมุ่งที่นัยกบฏดังที่พบหลายแห่ง ไม่หมายถึงความผิดทั่วไปหรือเฉพาะอย่าง แต่จำกัดที่การปฏิเสธพระเจ้าโดยสิ้นเชิง ดังข้อถัดไป’ ประชาชนยืนยันความตั้งใจอีกและเป็นพยานแก่ตนเอง (ข้อ 21-22) คล้ายเปโตรสาบานว่าจะไม่ละทิ้งพระเยซู แต่สิ่งจำเป็นเด็ดขาดคือ ‘การเข้าสู่หนตของหัวใจ [เลบบ]’ ที่พระเจ้าประทาน (ฉธบ 30:6) โยชูวาจึงเตือน ‘จงหันหัวใจ [เลบบ] ไปหาพระเจ้า’ (ข้อ 23)

(3) การประทับตราพันธสัญญา

โยชูวา 24:25-28

เพื่อตอบคำปฏิญาณต่อสาธารณะ โยชูวาทำ ‘พันธสัญญา’ ที่เซเคม ตั้งข้อกำหนดและบันทึก แล้วตั้งก้อนหินใหญ่ข้างสถานนมัสการเป็น ‘พยาน’ เพื่อประทับตราพันธสัญญา (ข้อ 27)

บทสรุป: รายงานการฝังศพ

โยชูวา 24:29-33

โยชูวาช่วยรายงานการฝังโยชูวา โยเซฟ และเอลาซาร์ปุโรหิต การฝังเชื่อมกับหัวข้อมรดกแผ่นดิน ทั้งสามถูกฝังในมรดกครอบครัว คือทิมนาทเศราห์ในเอฟราอิม เซเคม (ปฐมก 33:19) และเขตภูเขาเอฟราอิม สื่อบทจบสงบ พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาประทานแผ่นดิน โยเซฟเคยเชื่อพระสัญญาและสั่งให้นำกระดูกขึ้นมา (ปฐมก 50:25-26)

ข้อ 29 เรียกโยชูวาว่า ‘ผู้รับใช้ของพระเจ้า’ เช่นโมเสส ข้อ 31

‘อิสราเอลรับใช้พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตโยชูวาและผู้อาวุโส’ เชื่อมสู่บรรยากาศมิตของผู้วินิจฉัย (ฉนฉ 2:10)

‘หนังสือบออย่างน่าพอใจมาก ประชาชนได้สันติ ครอบครองแผ่นดินที่รอคอยหลายศตวรรษในความสัมพันธ์พันธสัญญา และผู้นำถูกฝังอย่างสมบูรณ์ในที่ดินตน ความปรองดอง มั่นคง และสันติดำเนินหลายปี (24:31)

แต่เป็นเพียงสภาพชั่วคราว เหมือนความสงบก่อนพายุใหญ่ รายละเอียดพายุนั้นอยู่ในหนังสือถัดไป’ (Davis)

ผู้วินิจฉัย

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21

บทที่ 1

บทนำผู้วินิจฉัย

ผู้วินิจฉัย 1:1

ขอแจ้งว่าได้อ้างอิง Expository-Judges ของ Song Byeong-hyeon (2018, EM) เป็นหลัก

บทที่ 19

ความเสื่อมทรามทางสังคมและการเมืองของอิสราเอล

ผู้วินิจฉัย 19:1-25

I. บทนำสองส่วน:

บทที่ 1

บทนำเชิงประวัติศาสตร์: ผลสำเร็จและความล้มเหลวของการพิชิต

ผู้วินิจฉัย 1:1-5

หากโยชูวาเริ่มด้วยคำว่า ‘หลังโมเสสตาย’ ผู้วินิจฉัยก็เริ่มด้วย ‘หลังโยชูวาตาย’ เมื่อโมเสสตาย
มิโยชูวาเป็นผู้สืบทอดชัดเจน แต่เมื่อโยชูวาตาย ไม่มีผู้นำแน่นอนสืบต่อ ปัญหานี้ปรากฏในโครงสร้างของตอน (K.
Lawson Younger)

(1) ใครจะขึ้นไปก่อน

ผู้วินิจฉัย 1:1

เมื่อไม่มีผู้แทน อิสราเอลทูลถามพระเจ้าโดยตรงว่า ‘ใครควรขึ้นไปสู่ชาวคานาอันก่อน?’ พวกเขาอาจใช้ Urim และ
Thummim ซึ่งน่าจะเป็นรูปแบบหนึ่งของการจับสลาก

(2) เผ่ายูดาห์ขึ้นไป

ผู้วินิจฉัย 1:2-21

ยูดาห์ซึ่งมีอิทธิพลที่สุดได้รับเลือกจากพระเจ้าให้นำทุกเผ่าในสงคราม (ข้อ 2; เทียบ 20:18) ยูดาห์กับสิเมโอนพิชิตเบเซก (ข้อ 2-7; นักวิชาการหลายคนมองว่าการดิงสิเมโอนเข้าร่วมเป็นการไม่เชื่อ) แล้วพิชิตเยรูซาเล็มกับเฮโบรน (ข้อ 8-15) และเนเกบกับที่ราบต่ำหรือที่ราบลุ่มจอร์แดน (ข้อ 16-21) เมื่อชนะใหญ่ที่เบเซก พวกเขาไม่ฆ่าอาโดนีเบเซกทันที แต่จับและตัดนิ้วหัวแม่มือกับหัวแม่เท้า ซึ่งเป็นธรรมเนียมสงครามคานาอัน (ข้อ 7) Daniel Block ชี้ว่า ‘การทำให้เป็นคานาอัน’ ของอิสราเอลเริ่มแล้ว เมืองที่สองคือเยรูซาเล็ม (ข้อ 8) เมืองเก่าแก่มีคนอยู่ตั้งแต่สหัสวรรษที่สามก่อนคริสต์ศักราช และอยู่ชายแดนเบนยามิน (เทียบข้อ 2; ยชว 18:28) ยูดาห์ยังพิชิตเฮโบรนหรือคิริยาทอราบา ทางเยรูซาเล็มราว 30 กม. (ข้อ 10) เพื่อรำลึกผลงานคาเลบ (เทียบข้อ 20; ยชว 15:13-14) หากคาเลบพิชิตเฮโบรน โธนีเอลก็พิชิตเคบีร์ (ข้อ 11) เขาได้อัศสาห์บุตรสาวคาเลบเป็นภรรยา และผ่านนางได้รับบ่อน้ำสองแห่งเป็นมรดก (ข้อ 13-15) เรื่องนี้อยู่ในโยชูวา 15:14-19 ด้วย Klein ประเมินอีกส่าหว่า เป็น ‘แบบอย่างสตรีผู้มีกิริยาเหมาะสม’

จากนั้นจุดสนใจย้ายสู่การพิชิตใต้แดนยูดาห์ ชาวเคนิตซ์ซึ่งเป็นมีเดียนฝ่ายพ่อตาโมเสสไปถึงอาราดและอยู่ ‘ท่ามกลางประชาชน’ (ข้อ 16) อาจหมายถึงร่วมกับยูดาห์ทำลายชาวอาราด หรือเพียงอาศัยท่ามกลางชาวคานาอัน (เทียบ 1 ซมอ 15:6 ชาอูลเตือนเคนิตซ์ให้ออกจากอามาเลช) ยูดาห์กับสิเมโอนพิชิตเศฟัทและถวายเป็นการทำลาย [เฮเร็ม] (ข้อ 17)

ชัยชนะเกิดเพราะพระเจ้าทรงสถิต (ข้อ 19; เทียบข้อ 4) แต่ข้อ 19 และ 21 รายงานว่ายูดาห์กับเบนยามิน ‘ไม่ได้’ ขับชาวคานาอันบางกลุ่ม นี่เป็นการไม่เชื่อฟังพระบัญชาให้ทำลายชนคานาอันอย่างชัดเจน

(3) เผ่าโยเซฟขึ้นไป

ผู้วินิจฉัย 1:22-36

หลังเรื่องยูดาห์ จึงเล่าการพิชิตของเอฟราอิมและมนัสเสห์ลูกหลานโยเซฟ ตอนนี้นำกล่าวถึงราชวงศ์โยเซฟพิชิตเบธเอล (ข้อ 22-26) และชาวคานาอันที่เผ่าเหนือ ‘ไม่ได้’ ขับ (ข้อ 27-36)

เบธเอลหรือเมืองลูสภายหลังสำคัญในอาณาจักรเหนืออิสราเอล เรื่องพิชิตเบธเอลชวนให้นึกถึงเยรีโคกับราหับ (เทียบ ยชว 2) แต่ต่างจากราหับ พันธสัญญาที่ผู้สอดแนมทำ (ข้อ 24) เป็นคำสาบานกับคนที่ไม่กลับใจ

จึงบอกเป็นนัยถึงการไม่เชื่อฟัง ‘ความเมตตา’ [เฮเซด] ของผู้สอดแนมทำให้ชาวคานาอันกลุ่มหนึ่งตั้งถิ่นฐานในอิสราเอล (ข้อ 26) การไม่เชื่อฟังของวงศ์โยเซฟทางสู่ความล้มเหลวในการพิชิตสมบูรณ์ในข้อ 27-29 ข้อ 27-36 ไล่รายชื่อเผ่าที่ ‘ไม่ได้’ พิชิตชาวคานาอันอย่างครบถ้วน (ต้นฉบับไม่ได้บอกว่าขับ ‘ไม่ไหว’ แต่ ‘ไม่ได้ขับ’) ได้แก่ มนัสเสห์ห้าเมือง (ข้อ 27) เอฟราอิมหนึ่งเมือง (ข้อ 29) เศบูลุนสองเมือง (ข้อ 30) อาเซอร์เจ็ดเมือง (ข้อ 31) และนัฟทาลีสองเมือง (ข้อ 33) แม้เอฟราอิมไม่ขับเพียงเกเซอร์ แต่เมืองเป็นจุดยุทธศาสตร์เศรษฐกิจและทหารเชื่อมเหนือใต้

จึงนำไปสู่การแยกสองภูมิภาค ชื่อสองเมืองที่นัฟทาลีใช้แรงงาน—เบธเชเมช ‘บ้านดวงอาทิตย์’ และเบธอานา ‘บ้านอานา’—บอกว่าเป็นศูนย์กลางคานาอัน ข้อ 34 แสดงความล้มเหลว

พวกเขาถูกอาโมไรต์กดขี่จนย้ายไปเหนือสุด ภายหลังลูกหลานโยเซฟพิชิตอาโมไรต์ แต่ไม่ฆ่าและบังคับใช้แรงงาน (ข้อ

35) นี่ก็เป็นการไม่เชื่อฟัง เห็นได้ว่าทำเพื่อความต้องการเศรษฐกิจ

เรื่องเล่าที่ไม่พิชิตคานาอันเริ่มยุคดาห์และจบคานาเช่นเดียวกับเรื่องผู้วินิจฉัยที่จะเริ่มผู้วินิจฉัยจากยุคดาห์คือโอทนีเอล และจบผู้วินิจฉัยจากคานาคือแซมสันรูปแบบนี้แสดงว่าการไม่เชื่อฟังฝ่ายวิญญาณนำปัญหามาสู่แต่ละเผ่า

บทที่ 2

(4) ทูตของพระยาห์เวห์ขึ้นไป

ผู้วินิจฉัย 2:1-5

‘ทูตของพระยาห์เวห์’ ขึ้นจากกิลกาลถึงโบคิม (เซปตัวจินตอธิบายว่าเบธเอล) และประกาศพระวจนะ ทูตกล่าวว่า ‘เรา’ จึงระบุตนกับพระเจ้า ทูต [มาลาค] เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและขณะเดียวกันเป็น ‘รูปที่พระเจ้าทรงรับเมื่อสำแดงพระองค์ในโลก’ (Song Byeong-hyeon) ทูตพระเจ้าปรากฏหลายครั้งในผู้วินิจฉัย (5:23; 6:11-12; 13:20; 13:3-21)

การกล่าวถึงกิลกาลกับเบธเอลหรือโบคิมเตือนถึงความสัมพันธ์พันธสัญญา

ทูตชี้ว่าอิสราเอลฝ่าฝืนคำสั่งห้ามทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดิน และประกาศว่าพวกเขาจะพบกับเทพจะเป็นหนามและบ่วง (ข้อ 3) ปฏิกริยาต่อคำพิพากษามีเพียงร้องไห้ ไม่เห็นการกลับใจแท้หรือความพยายามรื้อฟื้นพันธสัญญา

(1) การเริ่มยุคใหม่

ผู้วินิจฉัย 2:6-10

ตอนนี้สะท้อนตอนสุดท้ายของโยชูวา (24:28-31) จุดเน้นคือหลังโยชูวาทาย คนรุ่นใหม่เกิดขึ้นซึ่งต่างจากรุ่นก่อน พวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์หรือพระราชกิจเพื่ออิสราเอล เป็นलगอนาคตมืดมน ความรับผิดชอบของผู้มีประสบการณ์กับพระเจ้าถูกละเลย ผู้นำไม่ได้นำประชาชนตามพระบัญชา และพ่อแม่ไม่สอนพระวจนะแก่ลูก (เทียบ ฉธบ 6:6-7)

(2) แนวทางอ่านยุคใหม่

ผู้วินิจฉัย 2:11-19

ตอนนี้บทวนบาปอิสราเอลโดยรวม (ข้อ 11-13) และเสนอรูปแบบซ้ำของเรื่องผู้วินิจฉัย (ข้อ 14-19)

ปัญหาใหญ่ที่สุดคืออิสราเอลละทิ้งหรือ ‘ทรยศ’ พระยาห์เวห์ (ข้อ 12-13) ไปรับใช้พระอื่น หมายถึงทำลายพันธสัญญา พระเจ้าจึงทรงลงทัณฑ์และ ‘ขायมอบ’ พวกเขาไว้ในมือศัตรู (ข้อ 14; 3:8; 4:2; 9; 10:7) ‘คำสาปแห่งพันธสัญญา’ ไหลตาม (ข้อ 15)

‘อัททาโรท’ ข้อ 13 หมายถึงอัสตาร์เตกรรยาบาลในตำนานคานาอัน นมัสการเป็นเทพีสงครามและความอุดมสมบูรณ์ ข้อ 14-19 แสดงวงจรพระพิโรธหรือการพิพากษาและความรอดสืบขึ้น

- ☐ อิสราเอลทำชั่วต่อพระพักตร์ คือให้รูปเคารพ
- ☐ พระเจ้ามอบไว้ในมือศัตรูให้ถูกกดขี่
- ☐ พระองค์ทรงสงสารและตั้งผู้วินิจฉัยช่วยให้รอด (ข้อ 16, 18)
- ☐ เมื่อผู้วินิจฉัยตาย อิสราเอลเสื่อมหนักกว่าเดิม (ข้อ 19)

ประวัติความทุกข์ซ้ำไม่ทำให้กลับใจ แต่ยิ่งเสื่อม เรื่องสุดท้ายของผู้วินิจฉัย (บท 17-21)
แสดงชัดว่าความเสื่อมนั้นร้ายแรงเพียงใด

(3) เครื่องมือพิพากษาคนรุ่นกบฏ

ผู้วินิจฉัย 2:20-4

พระเจ้าทรงพระพิโรธต่อการทำลายพันธสัญญาและความดีอัน ทรสว่าจะไม่ขับชนคานาอันอีก (2:21)

นี่เป็นการทดสอบและ ‘ทดสอบ’ (2:22; 3:1, 4) หากโยชูวาเห็นว่าพระเจ้าทรงให้พิชิตคานาอันตามพระสัญญา (ยชว 21:43-45) ผู้วินิจฉัยเห็นว่าพระองค์ไม่ทรงขับชาวคานาอันหมดเพราะอิสราเอลไม่เชื่อฟัง (2:23)

ชาวคานาอันที่ทรงเหลือไว้ ‘เพื่อทดสอบ’ มีสี่กลุ่ม: ☐ เจ้านายฟิสิเตียห้าคน ☐ ชาวคานาอันทั้งหมด ☐ ชาวไซดอน

☐ ชาวฮีไวต์ (ข้อ 3) เจ้านายฟิสิเตียห้าคนไม่อยู่ในรายชื่อบท 1 เพราะตรงนี้สรุปสิ่งที่เกิดตลอดยุคผู้วินิจฉัย

เนื้อหาทั้งเล่มพิสูจน์ว่าอิสราเอลล้มเหลวต่อการทดสอบอย่างสิ้นเชิง

บทที่ 3

(4) ผลของการกบฏ

ผู้วินิจฉัย 3:5-6

ในที่สุดอิสราเอลอยู่ปะปนท่ามกลางชนชาติที่ไม่ได้ขับออกจากคานาอัน แต่งงานข้ามกลุ่ม และรับใช้เทพของพวกเขา
เป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามของพระเจ้าโดยตรง (ฉธบ 7:3-5)

II. เนื้อเรื่องหลัก:

ความทุกข์และการปลดปล่อยที่เกิดขึ้น

ผู้วินิจฉัย 3:7-31

ผู้วินิจฉัยที่พระเจ้าส่งเป็นผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ปกครองอิสราเอลทั้งหมด แต่ทำงานเป็นผู้นำในเขตเผ่า
สิบสองคนที่จะกล่าวเป็นตัวแทนจากผู้วินิจฉัยจำนวนมาก ไม่ได้เรียงตามเวลาและยุคอาจซ้อนกัน
‘สิ่งที่เน้นซ้ำในเรื่องเหล่านี้คือการให้อภัยไม่สิ้นสุดของพระเจ้า’

อนาคตพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอลขึ้นกับการให้อภัย ทันทีที่พระองค์ปฏิเสธให้อภัย
พันธสัญญาก็แตกตั้งนั้นเพื่อรักษาพันธสัญญา พระองค์ทรงให้อภัยพวกเขา’ (Song Byeong-hyeon)

โอทนีเอลกับอาร์ม

ผู้วินิจฉัย 3:7-11

ในบรรดาผู้วินิจฉัย โอทนีเอลนับว่าเป็นแบบอย่างที่สุด เขามาจากยูดาห์ เป็นหลานและลูกเขยคาเลบ
เขาช่วยอิสราเอลซึ่งทำชั่วต่อพระเจ้าและถูกเมโสโปเตเมียภายใต้คูซริซาธาอิมกดขี่แปดปี แล้วนำสันติ 40 ปี
นักวิชาการมากเห็นว่าคูซริซาธาอิมเป็นกษัตริย์เอโดม (Block เห็นว่าเป็นทิกัทปิเลเซอร์ที่หนึ่ง)
สิ่งที่ผู้เขียนเน้นไม่ใช่ข้อมูลเฉพาะของยุค แต่เป็นบาปอิสราเอลกับพระเมตตา ทุกครั้งที่ร้องทูล
พระเจ้าทรงตั้งผู้ช่วยให้รอด (ข้อ 9) ช่วงหลังของผู้วินิจฉัยจะแสดงว่าแม้ทุกซีกก็ไม่แสวงพระเจ้า ข้อ 10 กล่าวว่า
‘พระวิญญาณของพระยาห์เวห์’ เสด็จมาเหนือโอทนีเอล ถ้อยคำนี้ใช้กับกิเดโอน (6:34—‘สวม’) เยฟธาห์ (11:29)
และแซมสัน (14:6, 19; 15:14)

เอฮุดกับโมอับ

ผู้วินิจฉัย 3:12-30

ถ้อยคำ ‘ทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์’ (ข้อ 12) ชี้เหนือสิ่งอื่นถึงการละทิ้งหรือ ‘ลืมพระยาห์เวห์’
ไปรับใช้พระอื่น (ข้อ 7) ปรากฏหกครั้งในเรื่องผู้วินิจฉัย (3:7, 12; 4:1; 6:1; 10:6; 13:1)
พระเจ้ามอบอิสราเอลผู้รับใช้พระอื่นแก่โมอับภายใต้เอกลอนไหกดขี่ 18 ปี เมื่อร้องทูล พระองค์ตั้งเอฮุดคน ‘ถนัดซ้าย’
จากเผ่าเบนยามินหรือ ‘บุตรมือขวา’ เป็นผู้ช่วย เรื่องที่เขาปราบเอกลอนเป็นโครงสร้างครอบและแสดงอารมณ์ขันกับเสียดสี

A. อิสราเอลอยู่ใต้โมอับ (ข้อ 12-14)

B. พระยาห์เวห์ตั้งเอฮุดเป็นผู้วินิจฉัย (ข้อ 15ข)

C. เอฮุดนำเครื่องบรรณาการ (ข้อ 15ข-18)

B’ เอฮุดทำหน้าที่ผู้วินิจฉัย (ข้อ 19-26ก)

A’ อิสราเอลครอบงำโมอับ (ข้อ 26ข-30) หลังถวายบรรณาการ เอฮุดขอเข้าเผ่าเอกลอนล่าพังและแทงด้วยดาบจนตาย
(ข้อ 18-21) เอกลอน ‘อ้วนมาก’ (ข้อ 17) เมื่อแทง ไขมันหุ้มคมดาบ (ข้อ 22; อาจหมายถึงอุจจาระไหลออก เทียบข้อ
24 ข้าราชการคิดว่า ‘กำลังถ่ายทุกข์’)

ความถนัดซ้ายของเอฮุดถูกใช้เด็ดขาดในการฆ่า (ข้อ 21) เขาหนีปลอดภัย นำกองทัพอิสราเอลฆ่านักรบโมอับทั้งหมด
(ข้อ 29) แล้วแผ่นดินสงบ 80 ปี

เรื่องซัมการ์

ผู้วินิจฉัย 3:31

ผู้วินิจฉัยคนที่สามคือซัมการ์ ‘บุตรอานาห์’ เขาฆ่าฟิลิสเตีย 600 คนด้วยประตักวัวและช่วยอิสราเอล
กล่าวถึงอีกเพียงใน ‘เพลงเดโบราห์’ (5:6) จึงไม่รู้รายละเอียด นักวิชาการเห็นว่าซัมการ์ไม่ใช่ฮีโร่แต่เป็นสุรเรียน
และมองว่าเขาเป็นชาวสุรเรียนผู้ ‘นมัสการอานาห์เทพีสงคราม’ (Block)

บทที่ 4

เดโบราห์และบารัคกับคานาอัน

ผู้วินิจฉัย 4:1-31

เรื่องผู้วินิจฉัยหญิงเดโบราห์บรรยายทั้งเรื่องเล่า (บท 4) และเพลง (บท 5) ซึ่งเสริมกัน

(1) เรื่องของเดโบราห์ (บท 4)

หลังเอชูดตาย อิสราเอลทำชั่วอีก พระเจ้ามอบไว้ในมือยาบินกษัตริย์คานาอันผู้ครองฮาโซร์ (คนละคนกับยาบินใน ยชว
11) ให้กดขี่ 20 ปี รรบทเหล็ก 900 คันซึ่งกำลังทหาร เมื่ออิสราเอลร้อง พระเจ้าตั้งเดโบราห์เป็นผู้วินิจฉัย (ข้อ 4)

นางเป็นผู้เผยพระวจนะ รับพระวจนะและตั้ง ‘บารัค’ เป็นผู้ช่วยให้รอด (1 ซมอ 12:9-11; ฮบ 11:32)

สั่งให้รบกับสิเสราแม่ทัพยาบิน พร้อมยุทธศาสตร์และการรับรองชัยชนะ แต่บารัคอาจเพราะกลัว

กล่าวว่าจะไปต่อเมื่อเดโบราห์ไปด้วย (ข้อ 8) นางยอม แต่บอกว่าเกียรติชัยชนะจะตกแก่หญิงคนหนึ่ง

พระเจ้าทรงทำศัตรูสับสน (ข้อ 15) จึงชนะใหญ่ แต่สิเสราถูกยาเอลภรรยาเฮเบอร์ชาวเคไนต์ฆ่า (‘มีสันติ’ ข้อ 17

บอกเป็นนัยว่ายาบินกับเฮเบอร์เป็นพันธมิตร)

ยาเอลรับเข้ากระโจมในหัวใจ แล้วขณะหลับตอกหลักกระโจมเข้าขมับ (ข้อ 21) เกียรติฆ่าแม่ทัพจึงเป็นของหญิง

ไม่ใช่บารัค จุดเน้นคือบทบาท ‘ผู้หญิง’ เมื่อบทบาทสตรีในตะวันออกใกล้โบราณจำกัดและอยู่ใต้ชาย

นี่สะท้อนประเพณีชายล้มเหลวหนักในบทบาทผู้นำ หลังสิเสราตาย อำนาจยาบินค่อย ๆ ถูกทำลาย (ข้อ 24)

(2) เพลงเดโบราห์ (บท 5)

เดโบราห์กับบารัคร้องฉลองชัยชนะ เชิญประชาชนสรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะพระเจ้าทรงมาเป็นนักรบ (ข้อ 4-5,

13) ทรงตั้งเดโบราห์เป็น ‘มารดาในอิสราเอล’ (ข้อ 7) เพื่อช่วยให้รอด นางชมผู้นำและทหารที่อาสา (ข้อ 9)

สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงยกกองทัพ และสั่งให้ประกาศ ‘พระราชกิจชอบธรรม’ คือชัยชนะ (ข้อ 11)

ข้อ 14-18 กล่าวเผ่าที่ร่วมและไม่ร่วม เผ่าที่ร่วมคือเอฟราอิมของเดโบราห์ เบนยามิน มนัสเสห์หรือมาคีร์ เศบูลุน

และอิสสาการ์ ผู้ไม่ร่วมคือรูเบน กาดหรือกิเลอาด ดาน และอาเซอร์ ‘ริมลัธารูเบนมีการตัดสินใจใหญ่’ (ข้อ 15-16)

อาจหมายถึงเสียใจที่ไม่ร่วม หรือมุ่งมั่นปฏิเสธข้อเสนอ เผ่าที่สู้อย่างกล้าหาญที่สุดคือเศบูลุนกับนัฟทาลีของบารัค (ข้อ

18)

ยูดาห์และสิเมโอนไม่ถูกกล่าว ข้อ 20 ว่าดวงดาว ‘ออกจากตำแหน่ง’ สู่สิเสรา ตามตำนานอุการิตดวงดาวทำให้ฝนตก นักวิชาการจึงเข้าใจว่าพระเจ้าทรงส่งฝนให้แม่น้ำทวัม (ข้อ 21) และนำชัยชนะ

เพลงवादสงครามนี้เป็นคานาอันทั้งหมดต่อพระยาห์เวห์ การไม่ร่วมจึงเท่ากับไม่อยู่กับพระยาห์เวห์

(ข้อ 23; ‘เมโรส’ ปรากฏเฉพาะที่นี่ น่าจะเป็นเมืองอิสราเอลทางเหนือและเป็นตัวแทนเมืองที่ไม่ร่วม) ข้อ 24-30

อวยพรยาเอลและเยาะความพ่ายแพ้สิเสรา ยาเอลเป็นหญิงต่างชาติชาวเคไนต์ผู้กล้าหาญแข็งแรง

เดโบราห์เยาะความตายโดยบรรยายความคาดหวังของมารดาสิเสราอย่างละเอียด ‘มารดาในอิสราเอล’ (ข้อ 7)

ได้เกียรติ แต่มารดาสิเสราชาวคานาอันเสียลูกและอับอาย เพลงจบอธิษฐานให้ ‘ศัตรูของพระองค์’ พินาศเช่นนี้ และให้ ‘ผู้รักพระองค์’ เข้มแข็งเหมือนดวงอาทิตย์ (ข้อ 31) หลังสงคราม แผ่นดินสงบหนึ่งชั่วคนคือ 40 ปี

บทที่ 6

(1) บทนำ

ผู้วินิจฉัย 6:1-10

อิสราเอลทำชั่วต่อพระเจ้าอีก ถูกมีเดีย (ปฐก 25:2-4; อพย 2:15-22; กตว 26:6-16) ปล้นและกดขี่เจ็ดปี รุนแรงจนซ่อนในภูเขาและถ้ำ แต่เมื่อร้องทูล พระเจ้ายังส่งผู้ช่วยชื่อกิเดโอน ก่อนกิเดโอนปรากฏ พระองค์ส่งผู้เผยพระวจนะชี้ว่าอิสราเอลไม่ฟังพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงนำออกจากอียิปต์และประทานคานาอัน คือ ‘อย่ากลัวเทพแห่งแผ่นดินอโมไรต์’ (ข้อ 10) เพราะกลัวเทพคานาอัน พวกเขาจึงลืมพระเจ้าและไหว้รูปเคารพ

(2) พระเจ้าทรงตั้งกิเดโอนเป็นผู้ช่วยให้รอด

ผู้วินิจฉัย 6:11-32

ในบรรดาผู้วินิจฉัย กิเดโอนคนเดียวได้รับการทรงเรียกโดยตรงจาก ‘พระยาห์เวห์’ (ข้อ 14) แต่ปฏิเสธไม่ใช่ความเชื่อ ความลังเลและไม่เชื่อชวนให้นึกถึงโมเสส บิดาเขาจากมนัสเสห์รับใช้บาอัล และเขายังไม่พ้นอิทธิพล ที่จริงเช่นแซมสัน เขาไม่เหมาะเป็นผู้วินิจฉัย แต่ ‘ทูตพระยาห์เวห์’ หนุนใจว่า ‘นักรบผู้กล้า พระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเจ้า’ (ข้อ 12)

คำตอบข้อ 13 เผยไม่เชื่อและโยนความรับผิดชอบทุกจากอิสราเอลไปที่พระเจ้า ‘พระยาห์เวห์’ ตรัสแก่ผู้รู้สีก่อนแอว่า ‘เราจะอยู่กับเจ้าแน่’ (ข้อ 16) ผู้พูดเปลี่ยนจากทูตเป็นพระยาห์เวห์เอง แสดงลักษณะพันธสัญญาเดิมที่ไม่แบ่งทูตกับพระองค์ชัด

กิเดโอนขอหมายสำคัญว่าทรงส่งเขา ทูตตอบตามคำขอด้วยไฟเผาเครื่องบูชา คือเนื้อกับขนมบังไรเชื้อ (ข้อ 21)

เขากลัวตายเพราะเห็นทูตต่อหน้า แต่พระเจ้าตรัส ‘สันติ [ชาโลม] อย่ากลัว’ เขาจึงสร้างแท่นเรียก

‘พระยาห์เวห์ชาโลม’ (ข้อ 24)

คือนั้นพระเจ้าสั่งรื้อแท่นบาศ์ของบิดา โคนเสาอาเซราห์ และใช้ไม้ถวายเป็นบูชาแด่พระเจ้า
สถานการณ์เปลี่ยนจากกิเดโอนเรียกร้องเป็นพระเจ้าทรงเรียกร้องหรือบัญชา เพราะกลัวบิดากับคน
เขาพาคนใช้สิบคนทำกลางคืน เข้าคนตกใจ ระบุตัวเขาและมาหาโยอาซบิดา แต่โยอาซตอบฉลาดจนพ้นวิกฤตว่า
‘ถ้าบาศ์เป็นพระจริง ก็ให้บาศ์ต่อสู้กับผู้ทำลายตนเอง’ (ข้อ 31) จากนั้นกิเดโอน (‘ผู้ทำลาย/ผู้โค่น’)
ถูกเรียกเยรูบบาศ์ (‘ให้บาศ์ต่อสู้’) นักวิชาการบางคนคิดว่าเยรูบบาศ์เป็นชื่อเดิมและกิเดโอนเกิดขึ้นตอนนี้

(3) ความขัดแย้งด้านความเชื่อของกิเดโอน

ผู้วินิจฉัย 6:33-18

ตอนนี้กิเดโอนลังเลก่อนรบเพื่ออิสราเอล และพระเจ้ารับรองถึงห้าครั้งว่าจะช่วยผ่านเขา (6:36; 7:2, 7, 9, 14-15)
เขาเห็นหมายสำคัญจากทูตแล้ว (6:21) และเรียนจากประสบการณ์ว่าพระเจ้าทรงปกป้องเมื่อเชื่อฟังท่ามกลางความกลัว
แต่ยังวางใจไม่ได้ เวลารบใกล้มา มีเดียน อามาเลข และชาวตะวันออกรวมตัวตีอิสราเอล พระวิญญาณพระเจ้า
‘เสด็จมา’ เหนือกิเดโอน (6:34 แปลตรง ‘สวมเขา’) เขารวมทัพจากมนัสเสห์ อาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี ก่อนออก
เขาขอหมายสำคัญเรื่องพระสัญญาช่วยอิสราเอล (6:36-37 ‘ดังที่ตรัสแล้ว’)

ด้วย ‘การทดลองขนแกะ’ ครั้งแรกให้ขนแกะบนลานเปียกน้ำค้างแต่พื้นแห้ง ครั้งที่สองตรงข้าม Block
เห็นว่าคำขอสองครั้งมาจากความไม่เชื่อ Younger กล่าวว่าให้ขนแกะถามเจตนาเทพพบในศาสนาต่างชาติของตะวันออก
ใกล้โบราณ ถึงกระนั้นพระยาห์เวห์ทรงอดทนและ ‘ทรงทำตาม’ สองครั้งเพื่อความเชื่ออ่อน (6:37-40)

บท 7 กล่าวการเลือกทหาร 300 และส่งสอดแนม เมื่อได้หมายชัยชนะ เขาพร้อมสู้ แต่ผู้ฟัง ‘รวบรวม’
ความกล้าต้องแสดงความเชื่อมาก โดยเหลือเพียง 300 ตามวิธีพระเจ้า (7:3, 7; ไม่ใช่เลือกหน่วยรบชั้นยอด)
เช่นก่อนหน้า หลังทรงตอบคำขอ พระองค์เรียกให้เชื่อฟัง เหตุที่เหลือทหารน้อยจนไม่มีทางชนะคือไม่ให้อิสราเอลคิดว่า
ช่วยตนด้วยกำลัง (ข้อ 2)

คนออกมารบ 31,700 แม้ทั้งหมดก็เป็นไปไม่ได้ทางมนุษย์ที่จะชนะพันธมิตรมีเดียน 135,000 คน (8:10)
แต่พระเจ้าประสงค์พิสูจน์ชัดว่าพระองค์เดียวทรงนำชัยชนะ ใจกิเดโอนเป็นอย่างไร?

กิเดโอนผู้ ‘ทดลอง’ พระเจ้าบัดนี้รับการทดสอบใหญ่ เขายังวางใจได้หรือไม่? เขาส่งผู้ฟังกล้า (7:3) กลับแบบสุ่ม เหลือ
300 การฟังพระเจ้าจึงเป็นบททดสอบใหญ่ แต่เพื่อให้ผู้กล้ามีความกล้าและมั่นใจ (7:10-11)

พระองค์ให้ได้ยินความฝันพยากรณ์ของศัตรู—ชนมบั๊ก่อนหนึ่งกลิ้งหินเตินท์มีเดียนล้ม (7:13)—และคำแปล
กิเดโอนได้กำลังใจและเผชิญมีเดียนกับ 300 คน เขาแบ่งเป็นสามกอง ให้แต่ละคนถือแตรและโหมเป่าซ่อนคบไฟ
เมื่อสัญญาณดัง เป่าแตรพร้อมกัน ทุบไห ชูคบไฟและร้อง ‘เพื่อพระยาห์เวห์ เพื่อกิเดโอน’ (7:18)

คำ ‘เพื่อกิเดโอน’ หรือ ‘ดาบของกิเดโอน’ (7:20) ไม่อาจเป็นคำขวัญแห่งความเชื่อ
และขัดพระประสงค์ให้พระเจ้าองค์เดียวรับพระเกียรติ ไม่ให้มนุษย์อวด (7:2) หลักฐานโบราณคดีพบคำขวัญ ‘เพื่อ
[ชื่อเทพ] เพื่อ [ชื่อกษัตริย์]’ กิเดโอนจึงวางตนตำแหน่งกษัตริย์ การตั้งชื่อบุตรอาปีเมเลค ‘บิดาของข้าคือกษัตริย์’

อยู่ในบริบทเดียวกัน (8:31)

บทที่ 7

(4) ชัยชนะของอิสราเอล: สองการรบ

ผู้วินิจฉัย 7:19-21

ทหาร 300 ทำตามคำสั่งกิเดโอน เข้าค่ายรุ่งสางและชนะใหญ่ด้วยแผน ‘แตรและไฟ/คบไฟ’ ศัตรูหวาดกลัวจนใช้ดาบฆ่ากันเอง ไม่ว่าตีความประสิทธิภาพทางวิทยาศาสตร์หรือทหารอย่างไร ข้อความเน้นชัยชนะจากพระราชกิจพระเจ้าทั้งสิ้น เช่นพิชิตเยรีโค คนอิสราเอลที่กลับไปเข้าร่วมไล่ผู้หนี (7:23) เอฟราอิมที่กิเดโอนเรียกเข้าร่วมก็ชนะ จับและฆ่าโอเรบกับเศเบเจ้ามีเดียน (7:25)

นักวิชาการมากมองการตั้งอิสราเอลกลับมาด้านล่าง และหลังเหตุนี้มีแต่กิเดโอน ไม่กล่าว ‘พระเจ้า’ ดูนับสนุน ใน 8:1 เอฟราอิมจับผิดกิเดโอนที่ไม่เรียกตั้งแต่ต้น แต่เขาตอบฉลาด ยกความดีสงครามให้เอฟราอิมและทำให้สงบ (8:2-3) เรื่องยุติชั่วคราว แต่ความแตกแยกอิสราเอลยังดำเนินโดยมองไม่เห็น

8:4-21 เล่าศึกรอบสองกับพันธมิตรมีเดียนที่หยุดชั่วคราว กิเดโอนข้ามจอร์แดนกับทหารน้อย 300 ไล่ศัตรูหนี 15,000 คน ขอความร่วมมือจากสุคคทกับเปนูเอลในกาเดแต่ถูกปฏิเสธ (ข้อ 4-9) ตรงนี้แทนการเกลี้ยกล่อมฉลาด เขาปฏิบัติต่อเผ่าพี่น้องด้วยโกรธและเป็นศัตรู (ข้อ 7, 9) เมื่อชนะกลับมา เขาลงโทษสุคคทและเปนูเอล (ข้อ 16-17)

ผู้ถูกเรียกช่วยอิสราเอลกลับฆ่าคนชาติเดียวกัน Block ประเมินว่ากิเดโอนผู้เคยซีกัลกลายเป็นผู้นำหุ่นหันและโหดร้าย ข้อ 18 เขาถามเศบากับศัลมุนนาษัตริย์มีเดียนที่ถูกจับว่าคนที่ฆ่าที่ทาโบรเป็นอย่างไร พวกเขาตอบ ‘เหมือนเจ้า มีรูปร่างเจ้าชาย’ เป็นการเยาะว่ากิเดโอนเป็นเพียง ‘เจ้าชาย’ ที่มีทหาร 300 เขาสั่งเยเธอร์บุตรฆ่า แต่บุตรกลัว เขาจึงฆ่าเอง (ข้อ 21)

บทที่ 8

(5) บทสรุป

ผู้วินิจฉัย 8:22-32

เรื่องกิเดโอนหลังชัยชนะทั้งรสขม แม้ปฏิเสธคำขอให้เป็นกษัตริย์อย่างงดงามว่า ‘พระยาห์เวห์จะทรงปกครองพวกเจ้า’ (ข้อ 23) แต่การกระทำเหมือนกษัตริย์ผู้ครองประชาชนและแสวงความมั่งคั่ง (เทียบ 7:18) เขาขอตุ้มหูทองคำของริบ (ข้อ 24) พร้อมเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยวซึ่งแสดงฐานะกษัตริย์ (ข้อ 21)

อัญมณี และฉลองพระองค์ ได้ทอง 1,700 เซเชลราว 20 กก. แม้ไม่มีตำแหน่ง แต่สวยทุกอย่างอย่างกษัตริย์ ความทะเยอทะยานยังเห็นจากกรรยามากและซื้อบุตรอาปีเมเลค ‘บิดาของข้าคือกษัตริย์’ (ข้อ 31)

ร้ายยิ่งกว่านั้น เขาใช้ทองทำเอโฟดและตั้งไว้ในเมืองโอฟราห์ของตน

บทที่ 6

ครั้งหนึ่งกิเดโอนเคยรื้อแท่นบาอัลที่โอฟราห์ แต่บัดนี้เขาตั้งสิ่งสะเดุดอีกขึ้น

ผู้วินิจฉัย 6:25-32

บัดนี้เขาตั้งรูปเคารพอีกและทำให้อิสราเอลทั้งหมด ‘เล่นซู้’ รับใช้มัน (ข้อ 27)

กิเดโอนจึงตายในฐานะผู้ล้มเหลวฝ่ายวิญญาณ และอาปีเมเลคบุตรนำอิสราเอลสู่ความวุ่นวายยิ่งขึ้น

บทที่ 8

(1) บทนำ

ผู้วินิจฉัย 8:33-35

หลังความตายของกิเดโอน อิสราเอลหันจากพระยาห์เวห์ไปรับใช้บาอัลเบรีท ‘เจ้าแห่งพันธสัญญา’

ไม่ระลึกถึงพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระคุณผ่านกิเดโอน (ข้อ 34) และยิ่งชั่วร้าย

บทที่ 9

(2) การขึ้นสู่อำนาจของอาปีเมเลค

ผู้วินิจฉัย 9:1-21

ครั้งนี้ศัตรูที่พระเจ้าใช้ตีสอนไม่ใช่ชนต่างชาติ แต่เป็นคนภายในอิสราเอล อาปีเมเลคบุตรนางสนมกิเดโอนชาวเซเคม

(8:31) โนมน้าวชาวบ้านเกิดมารดาให้เป็นฐานอำนาจ ฆ่าพี่น้องต่างมารดา 70 คน แล้วตั้งตนเป็นกษัตริย์ (ข้อ 5-6)

แต่โยชามบุตรสุดท้องของกิเดโอนซ่อนตัวรอด เมื่อได้ยินข่าว เขากล่าวคำอุปมาและคำเตือนแก่เซเคม (ข้อ 7)

จากยอชามูเขาเกรซิซึม ซึ่งในประวัติศาสตร์อิสราเอลเป็นที่บัญชาให้ประกาศพร บัดนี้กลายเป็นที่ประกาศคำสาป

‘คำสาปของโยชาม’ (ข้อ 57) ‘คำอุปมาต้นไม้’ (ข้อ 8-15) เสียดสีว่าอาปีเมเลคไม่ควรเป็นกษัตริย์ที่สุด

เป็นเพียงพุ่มหนาม ส่วนชาวเซเคมที่ตั้งเขาเป็นกษัตริย์ตอบแทนพระคุณกิเดโอนผู้ช่วยพวกเขาด้วยความเป็นศัตรู (ข้อ

16-18) โยชามตั้งคำถามถึงความสัตย์จริงและชอบธรรม และกล่าวว่า ‘ชาวเซเคมกับวงศ์มิลโล’ และ ‘อาปีเมเลค’

จะเผาผลาญกัน (ข้อ 20; เทียบข้อ 23)

(3) การล่มสลายของอาปีเมเลค

ผู้วินิจฉัย 9:22-57

สามปีหลังคำพยากรณ์โยธาม พระเจ้าทรงส่ง ‘วิญญาณชั่ว’ ระหว่างอาปีเมเลกับชาวเซเคมีตามคำพยากรณ์ (ข้อ 20) ให้แตกกัน (ข้อ 23, 25) นี่คือการพิพากษาทั้งสองฝ่าย (ข้อ 24) กาอัลคนหนึ่งลูกทำทายอำนาจและปลุกระดมเซเคมี (ข้อ 28, 31) อาปีเมเลนนำทัพดี กาอัลกับผู้สนับสนุนแทบไม่ได้สู้กัน (ข้อ 39-41)

ความโกรธไม่จบ วันต่อมาเขาซุ่ม ยึดเซเคมี ฆ่าประชาชนและเรือเมือง (ข้อ 45)

ยังเผาคนราวหนึ่งพันที่หลบในป้อมวิหารเอลเบรีทอย่างโหดเหี้ยม (ข้อ 49) จากเซเคมี เขายึดเบเศ (ข้อ 50)

เมื่อจะเผาคนในหอคอยอีก หญิงคนหนึ่งพุ่งหินโม้จากหอไล่จนตาย

ความตายด้วยมือหญิงนำอภัยและไร้สาระเช่นสิเสรา (4:21; ข้อ 54-55)

การพิพากษาเซเคมีและความตายอาปีเมเลคือพระเจ้าทรงตอบแทนบาปฆ่าบุตรกิเดโอน 70 คน (ข้อ 24, 56-57)

บทที่ 10

โทลาและยาอีร์

ผู้วินิจฉัย 10:1-5

หลังเรื่องยาวของอาปีเมเล กล่าวสั้นถึงผู้วินิจฉัยสองคน โทลาชาวอิสราเอลทำงาน 23 ปี ยาอีร์ชาวกิเลอาด 22 ปี ไม่มีรายละเอียดว่าชนชาติใดกดขี่ นักวิชาการบางคนเข้าใจคำว่าโทลา ‘ช่วยอิสราเอล’ (ข้อ 1)

ว่าช่วยจากมืออาปีเมเลหรือความวุ่นวายที่เขาสร้าง สมัยยาอีร์สงบและเขามั่งคั่งดุจกษัตริย์ (ข้อ 4)

เมื่อเทียบโตกนาฏกรรมพี่น้องฆ่ากันในสมัยเยฟธาห์ (12:6) ยุคนี้เหมือนความสงบก่อนพายุ

เยฟธาห์กับอัมโมน

ผู้วินิจฉัย 10:6-7

เรื่องยาวของผู้วินิจฉัยเยฟธาห์ดำเนินโดยบทสนทนาเป็นหลัก และมีโครงสร้างแบบไขว้ดังต่อไปนี้

(1) พระยาห์เวห์กับอิสราเอล

ผู้วินิจฉัย 10:6-16

อิสราเอลละทิ้งหรือ ‘ทรยศ’ พระเจ้าอีก (ข้อ 6, 10, 13) และรับใช้รูปเคารพ (เทียบ 2:12-13) กล่าวถึงเทพเจ็ดกลุ่ม ได้แก่บaal อัสมาโรท และเทพอาร์ม ไชดอน โมอับ อัมโมน ฟิสิเตีย พระเจ้าจึง ‘ขาย’

อิสราเอลแก่ฟิสิเตียกับอัมโมน (2:14) เผ่ากิเลอาดคือรูเบน กาด มนัสเสห์ถูก ‘บดขยี้และกดขี่’ 18 ปี ยูดาห์ เบนยามิน เอฟราอิมก็ ‘ทุกข์หนัก’ (ข้อ 8-9)

อิสราเอลร้องทูลและสารภาพว่าทำบาปโดยละทิ้งพระเจ้าและรับใช้baal (ข้อ 10)

เป็นคำสารภาพครั้งแรกในผู้วินิจฉัย แต่พระเจ้ามิได้ส่งผู้ช่วยทันที กลับตำหนิและปฏิเสธว่า

‘เราช่วยพวกเจ้าจากหลายชนชาติ—เจ็ดชนชาติ—แล้ว แต่พวกเจ้าละทิ้งเราไปรับใช้พระอื่น
ดังนั้นเราจะไม่ช่วยอีก’(ข้อ 11-14) แม้ถูกปฏิเสธ พวกเขายังยึดพระเจ้า กำจัดเทพต่างชาติและรับใช้พระองค์ (ข้อ
15-16ก)เมื่อเห็นความลำบาก ‘พระทัยทรงทุกข์’ (ข้อ 16ข) พระทัยไม่ต้องการให้อิสราเอลหาเทพอื่นอีก (ข้อ
14)แต่กลับมาหาพระองค์สุดใจ

(2) ภัยคุกคามของอัมโมน

ผู้วินิจฉัย 10:17-11

พระเจ้ายังไม่ตอบว่าจะช่วย แต่อัมโมนตั้งค่ายตีอิสราเอล ประชาชนและผู้นำก็เลอาดหาหรือว่าใครจะรบก่อน (10:18)
และนำเยฟธาห์มาเป็นแม่ทัพ (11:5, 11) เขาถูกแนะนำว่า ‘นักรบผู้กล้า’ (11:1) แต่เพราะเป็นบุตรหญิงโสเภณี
ถูกขับจากกิเลอาดและอยู่แดนโทบ ‘แผ่นดินดี’ นำ ‘คนอันธพาล’

(นักวิชาการเข้าใจ ‘ออกไปด้วยกัน’ ข้อ 3 ว่าออกปล้น เขาไม่เหมาะเป็นผู้นำชาติ) ผู้อาวุโสไปขอ เมื่อปฏิเสธ
พวกเขาสัญญาว่าหากนำชนอัมโมนจะเป็นหัวหน้ากิเลอาดและพากลับ ต่างจากผู้วินิจฉัยอื่น
ไม่มีถ้อยคำว่าพระเจ้าทรงตั้งเยฟธาห์ ประชาชนยกเขา และเขาเพียงกล่าวเรื่องต่อพระพักตร์พระเจ้า (11:11
หมายถึงสาบาน) โครงสร้างแสดงว่าเมื่ออิสราเอลขอพระเจ้าแล้วถูกปฏิเสธ (10:14) จึงไปขอ ‘คนอันธพาลหรือโจร’
เยฟธาห์ พวกเขาหลงล้ำสิทธิเฉพาะของพระเจ้าในการตั้งผู้วินิจฉัย (Younger)

บทที่ 11

(3) เยฟธาห์กับกษัตริย์อัมโมน

ผู้วินิจฉัย 11:12-28

เมื่อเป็นผู้นำกิเลอาด เยฟธาห์ส่งทูตเจรจาก่อนรบ ผู้เขียนบันทึกบทสนทนาโดยละเอียดถึงหนึ่งในสามของเรื่องเพื่อแสดง
ฝีมือเจรจา ที่น่าประหลาดคือพยายามเจรจากับอัมโมน แต่ภายหลังตีเอฟราอิมพี่น้องโดยไม่เจรจา
กษัตริย์อัมโมนอ้างเหตุผลไม่ถูกและบังคับขอที่ดิน (ข้อ 13) เยฟธาห์เล่าประวัติศาสตร์
ชี้ว่าอิสราเอลยึดแผ่นดินอาโมไรต์ของสิโหน (ข้อ 15-22; เทียบ กดว 20-21; ฉธบ 2)
และพิสูจน์ว่าการอ้างดินแดนซึ่งเป็นของอิสราเอลมา 300 ปีอย่างกะทันหันไม่มีเหตุผล (ข้อ 23-27) แต่อัมโมนไม่ฟัง
เขาเอ่ยพระนาม ‘พระยาห์เวห์’ ในข้อ 27 แต่เรื่องต่อมาที่สัญญาถวายมนุษย์เป็นเครื่องบูชา (ข้อ 31)
เผยว่าความเชื่อไม่ถูกต้อง

(4) ความพ่ายแพ้ของอัมโมน

ผู้วินิจฉัย 11:29-40

ก่อนรบอัมโมน ‘พระวิญญาณของพระยาห์เวห์’ เสด็จมาเหนือเยฟธาห์ เขาจึงนำชัยชนะ
แต่ถ้อยคำนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงยอมรับเขาหรือเขามีความเชื่อถูกต้อง ภายหลังใช้กับแซมสันสามครั้งด้วย
หมายถึงพระองค์หรือฤทธิ์พิเศษถูกทดลอง และพระเจ้าทรงนำอิสราเอลชนะ (ข้อ 32-33)
คำปฎิญาณก่อนรบเผยความเชื่อไม่สมบูรณ์ เขาพร้อมใช้พระเจ้าเพื่อฐานะตน (ข้อ 11, 30-31)
สุดท้ายเพราะคำปฎิญาณ ‘นอกกรีต’ เขาถวายบุตรสาวคนเดียวเป็น ‘เครื่องเผาบูชา’ (ข้อ 34-39; เทียบ ลนต 18:21;
20:2-5 พระเจ้าห้ามถวายมนุษย์) น่าจะได้รับอิทธิพลการนมัสการเคโมชเทพโมอับ (เทียบข้อ 24; 2 พกษ 3:26-27)
เยฟธาห์ไม่รู้จักพระยาห์เวห์พระเจ้า

บทที่ 12

(5) เยฟธาห์กับเอฟราอิม

ผู้วินิจฉัย 12:1-7

ความไม่ยำเกรงของเยฟธาห์ถึงจุดสูงสุดเมื่อสังหารเอฟราอิมพี่น้องอย่างโหดเหี้ยม
เอฟราอิมมาประท้วงและข่มขู่ไม่เรียกไปรบอัมโมน แสดงว่าไม่ยอมรับเขาเป็นผู้ปกครอง
พวกเขาเคยประท้วงกิเดโอนคล้ายกัน (8:1-3) เยฟธาห์ตำหนิว่าเคยขอความช่วยเหลือแต่ถูกปฏิเสธ
แล้วไม่จบด้วยคำพูด เขารวมทัพกิเลอาดสู้ ไม่ใช่ ‘คำพิพากษายุติธรรม’
แต่เป็นการแก้แค้นส่วนตัวหรือชาตินิยมกิเลอาด เอฟราอิมเคยเยาะกิเลอาด (ข้อ 4)

ชาวกิเลอาดจึงแยกคนเอฟราอิมที่ออกเสียง ‘ชิบโบเลท’ ไม่ได้และฆ่าทั้งหมด ผู้ตาย 42,000 คน (ข้อ 6)

เป็นโศกนาฏกรรมพี่น้องฆ่ากันมหาศาล เยฟธาห์ปกครองสั้นที่สุดในผู้วินิจฉัย เพียงหกปี

อิบซัน เอโลน และอับโดน

ผู้วินิจฉัย 12:8-15

ต่อจากเยฟธาห์ อิบซันแห่งเบธเลเฮมเป็นผู้วินิจฉัย พระคัมภีร์มีเบธเลเฮมสองแห่ง
คือในยูดาห์บ้านเกิดดาวิดและในเศบูลุน เพราะผู้วินิจฉัยถัดไปเอโลนเรียกว่า ‘ชาวเศบูลุน’
อิบซันจึงน่าจะเป็นชาวเบธเลเฮมยูดาห์

อิบซันมีลูกมาก บุตรชาย 30 บุตรสาว 30 ตรงข้ามเยฟธาห์ซึ่งมีบุตรสาวคนเดียว และบอกเป็นนัยถึงยุคสงบ
หลังอิบซันปกครองเจ็ดปี เอโลนชาวเศบูลุนปกครองสิบปี (ข้อ 11) ไม่มีบันทึกอื่น ก็สื่อความสงบ

หลังเอโลน อับโดนชาวปิราโธนเป็นผู้วินิจฉัย (ข้อ 13) ปิราโธนอยู่ราว 10 กม. ตะวันตกเฉียงใต้ของเซเคม

เดิมอยู่บนนัสเสห์ (ยชว 17:7-9) แต่ข้อ 15 เรียกว่าเขตภูเขาอามาเลในแดนเอฟราอิม บุตรชายเอโลน 40

คนและหลานชาย 30 คนนั้นลาหนุม 70 ตัว บอกว่าครอบครัวสวามิภักดิ์ (เทียบ 10:4) เขาปกครองแปดปี

แม้ยุคผู้วินิจฉัยเด่นว่าไม่มีราชา แต่หลังกิเดโอนมีคนพยายามแสวงฐานะกษัตริย์ต่อเนื่อง

บทที่ 13

แซมสันกับฟิลิสเตีย

ผู้วินิจฉัย 13:1-31

‘เส้นภาวะผู้นำที่ดิ่งลงเป็นเกลียวซึ่งเริ่มในเรื่องกิเดโอนดำเนินต่อในเรื่องแซมสัน กิเดโอนผู้ถูกสวมด้วยพระวิญญาณทำเอโฟดจากทองที่เก็บหลังศึกมีเดีย เป็นสิ่งสะดุดแก่บ้านตนและอิสราเอล เยเฟธาห์ผู้ถูกพระวิญญาณครอบงำเอ่ยพระนามพระเจ้าบ่อย แต่ไม่เคยขอคำแนะนำ และฆ่าบุตรสาวด้วยคำปฏิญาณเฝ้าเดี่ยว แซมสันตัวเอกต่อไปถูกถวายเป็นนาศิรแด่พระเจ้าตั้งแต่ครรภ์ ผู้อ่านจึงคาดหวังมาก แต่เมื่อโต เขาไม่ใส่ใจฐานะนาศิร เป็นทาสราคะและใช้ชีวิตตามอารมณ์ร้อน เขาแสวงพระเจ้าเพียงสองครั้งเมื่อเด็ตร้อนหนัก ครั้งหนึ่งกำลังตายเพราะกระหาย อีกครั้งเมื่อเป็นทาสดาบอด ถูกเหยียดหยามและปรารถนาแก้แค้นกับความตาย นอกจากสองครั้งนี้ แซมสันไม่เคยอธิษฐาน’ (Song Byeong-hyeon)

☐ บทนำ

ผู้วินิจฉัย 13:1

อิสราเอลละทิ้งพระเจ้าและไหว้รูปเคารพอื่น พระองค์จึงมอบไว้ในมือศัตรูฟิลิสเตีย ครั้งนี้ระบुरะยะกิดชียาวกว่าครั้งอื่น คือ 40 ปี แต่เหมือนบอกใบ้ใจแข็ง ตลอดเรื่องแซมสันไม่กล่าวว่าอิสราเอลร้องทูลพระเจ้า

☐ ภรรยาโนอาห์กับการปรากฏครั้งแรก

ผู้วินิจฉัย 13:2-7

การเกิดแซมสันได้รับการประกาศพิเศษโดยทูตพระเจ้า ‘ทูตพระยาห์เวห์’ ปรากฏแก่หญิงหมั้น บอกว่าจะคลอดบุตรชาย และเด็กจะเป็น ‘นาศิรถวายแด่พระเจ้าตั้งแต่เกิด’ ผู้ถูกเลือกช่วยอิสราเอล (ข้อ 5) นางบอกมาโนอาห์สามีชาวดาน ‘โศร่าห์’ ข้อ 2 เป็นหมู่บ้านเล็กบนชายแดนยูดาห์กับดาน ห่างเยรูซาเล็มตะวันตกราว 23 กม.

☐ ภรรยาโนอาห์กับการปรากฏครั้งที่สอง

ผู้วินิจฉัย 13:8-23

เมื่อได้อินภรรยา มาโนอาห์อธิษฐานขอให้ ‘คนของพระเจ้า’ กลับมาสอนว่าจะทำอย่างไรกับเด็ก
ทั้งที่ทูตบอกนางแล้วเรื่องไม่ตัดผมและกษัตริย์ (ข้อ 4-5) ดูเหมือนเขาไม่เชื่อ ‘การเปิดเผยผ่านผู้หญิง’
และต้องยืนยันเอง พระเจ้าทรงฟังและส่ง ‘ทูตของพระเจ้า’ อีก แต่ทูตยังปรากฏแก่นาง ไม่ใช่มาโนอาห์
นางรับเรียกสามี เขายืนยันการเปิดเผย (ข้อ 13-14)

จุดเน้นคือมารดาต้องรักษาร่างกายสะอาดจนคลอด ความที่บ่าววิญญาณเห็นทั้งจากไม่เชื่อภรรยาและไม่รู้ว่าผู้มาหาคือ
‘ทูตพระยาห์เวห์’ จึงจะเลี้ยงอาหาร (ข้อ 15-16) ทูตบอกชื่อว่า ‘มหัศจรรย์’ (ข้อ 18 ‘ลึกลับ/น่าอัศจรรย์’)
แต่เขายังไม่เข้าใจ ภาพมาโนอาห์สะท้อนสภาพฝ่ายวิญญาณอิสราเอล
เมื่อถวายบูชาตามคำสั่งและเห็นทูตขึ้นในเปลวแทนจริง (ข้อ 20-21) ข้อ 22 เขากลับตายเพราะเห็นพระเจ้า
เผยความโง่เขลา ตรงกันข้าม ภรรยาถูกกว่าฉลาดและมีความเชื่อกว่า

☐ บทสรุป

ผู้วินิจฉัย 13:24-25

หญิงนั้นคลอดบุตรชื่อแซมสัน พระเจ้าทรงอวยพร และ ‘พระวิญญาณของพระยาห์เวห์’ เริ่มกระตุ้นหรือ ‘กวน’ เขา
อิสราเอลในความทุกข์ไม่แสวงพระยาห์เวห์หรือขอความช่วยเหลือ

แต่พระเจ้าทรงเริ่มงานช่วยอิสราเอล ชื่อแซมสันหมายถึง ‘ดวงอาทิตย์’ อาจได้รับอิทธิพลการไหว้รูปเคารพที่เบธเซเมช
‘บ้านดวงอาทิตย์’ ใกล้มาหะเนห์ดาน (ข้อ 25) พ่อแม่มองเป็นอิสราเอลที่ไม่รู้จักพระยาห์เวห์ดี

บทที่ 14

☐ เหตุการณ์แรก

ผู้วินิจฉัย 14:1-20

เมื่อโต แซมสันเห็นหญิงฟิลิสเตียที่ทิมนาห์ชายแดนยูดาห์กับดาน และขอพ่อแม่แต่งให้
พ่อแม่ไม่ต้องการหญิงไม่เข้าสู่หนัด (เทียบ ฉธบ 7:3) การซ้ำ ‘เห็น’ ข้อ 1-2 และ ‘ดีในสายตา’ (ข้อ 3, 7)
เชื่อมภาพลบทั่วผู้วินิจฉัย ถึงกระนั้นผู้เขียนประเมนข้อ 4 ว่า ‘เรื่องนี้มาจากพระยาห์เวห์’ หมายถึงพระเจ้าทรงประสงค์
ไม่ใช่แซมสันวางแผน พระองค์ใช้แม่ความอ่อนแอและไม่ยำเกรงเพื่อทำพระประสงค์ Song Byeong-hyeon เห็นด้วย
Younger ประเมินแซมสันว่า ‘ไม่สนใจช่วยอิสราเอล’ ‘เผาไหม้ด้วยราคะเท่านั้น’ ‘ไม่มีภารกิจหรือค่านิยม’ และ
‘เลวที่สุดในผู้วินิจฉัยชั้นต่ำ’ พ่อแม่มองอย่างไม่เต็มใจ ระหว่างลงทิมนาห์ เขาพบสิงโตหนุ่มและฉีกด้วยกำลัง
‘พระวิญญาณของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 5) เป็นครั้งที่สองที่กล่าวพระวิญญาณเกี่ยวกับเขา (ครั้งแรก 13:24)
แต่ที่นี้มีผลเพียงฉีกสิงโต ไม่ใช่เหตุฝ่ายวิญญาณหรือประวัติความรอด
เขาไม่บอกพ่อแม่เรื่องฆ่าสิงโตและภายหลังเอาน้ำผึ้งจากซาก (ข้อ 6, 9; Younger
เห็นว่าไม่อยากทำพิธีหลังแตะซากตามกฎความสะอาด) เหตุนี้เป็นหัวข้อปริศนาในงานแต่งหนึ่งสัปดาห์ที่บ้านเจ้าสาว

เขาพนันกับฟิลิสเตีย 30 คนว่า ‘จากผู้กินมีอาหาร จากผู้แข็งแรงมีของหวาน’ (ข้อ 14)

พวกเขาข่มขู่ภรรยานางรบเร้าให้บอกคำตอบ สุดท้ายพวกเขาตอบ และแซมสันซึ่ง ‘พระวิญญาณพระยาห์เวห์’ เสด็จมา
ฆ่า 30คนในอัสเคโลนและให้เสื้อเป็นรางวัลพนัน (ข้อ 19) การปรากฏของพระวิญญาณในแซมสันสับสนมาก
เขาใช้กำลัง ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ แทบเพื่อความโกรธและแก้แค้นส่วนตัว

(ข้อ 6, 19) อีกด้าน นี่เป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงใช้แม้ชีวิตไม่สมบูรณ์ของแซมสัน

บทที่ 15

☐ เหตุการณ์ที่สอง

ผู้วินิจฉัย 15:1-20

หลังทิ้งภรรยาในงานแต่งงาน แซมสันกลับไปหา แต่พ่อตายจนทำให้คนอื่น เขาจึงประกาศแก้แค้นฟิลิสเตีย จับสุนัขจิ้งจอก
300 ตัว ผูกหางเป็นคูกุ จุดไฟส่องเข้าทุ่ง เผาพืชผล (ข้อ 4-5)

กระต๊อบเศรษฐิกิจฟิลิสเตียผู้ทำเกษตรและเชือดโคนเทพธิดาพีช การแก้แค้นส่วนตัวกลายเป็นพิพาทพิพาทฟิลิสเตีย
เมื่อฟิลิสเตียฆ่าภรรยาพ่อตา เขาฆ่าอีกหลายคนแล้วหลบถ้ำเอตอมในยูดาห์ (ข้อ 8)

ฟิลิสเตียยกทัพมาตั้งค่ายยูดาห์เพื่อจับคนเดียว ชาวยูดาห์กลัว จึงตกลงมัดแซมสันส่งเพื่อชีวิตตน ขณะนี้เขาเป็น
‘ผู้ช่วย’ เดียวดาย พวกเขาคิดว่าเขาทำปัญหาใหญ่ขึ้น (ข้อ 11) แม้มี 3,000 คน ก็ไม่เอยากสู้ฟิลิสเตีย 1,000 แต่ต้องการ
‘ชีวิตอาณานิคม’ ปลอดภัยมากกว่าพึ่งพระเจ้าสู้ เขาถูกพี่น้องทอดทิ้ง แต่เมื่อถึงเลอี ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’

เสด็จมาอย่างฉับพลัน เขาใช้ชากรรไกรฆ่า 1,000 คนและเรียกที่นั่น ‘เนินชากรรไกร’ รัมัทเลอี (ข้อ 17)

ความขัดแย้งที่เริ่มจากแก้แค้นส่วนตัวถูกใช้เป็นการพิพาทพระเจ้า ความประชดดำเนินถึงความตาย
แม้ไม่ยำเกรง—ชากรรไกรเป็นของสัตว์เพ่งตาย และเพลงข้อ 16ไม่สรรเสริญพระเจ้า—เขาเป็นเครื่องมือพิพาทที่ปรา
บศัตรูด้วย ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ เมื่อหมดแรงใกล้ตายจึงร้องทูล การร้องเป็นเรื่องส่วนตัวมาก
พระเจ้าทรงให้น้ำพุและพื้น เขาเรียก ‘น้ำพุ/บ่อของผู้ร้อง’ เอนอักโคเร แซมสันเป็นผู้วินิจฉัย 20 ปี แต่ต่างจากคนอื่น
เขาไม่ได้ช่วยอิสราเอลให้หลุดพ้น

เขาเป็นผู้วินิจฉัยขณะที่ฟิลิสเตียยังปกครอง (ข้อ 20)

บทที่ 16

☐ ความตกต่ำของแซมสัน

ผู้วินิจฉัย 16:1-22

แซมสันเข้าไปหาหญิงโสเภณีในกาซาเมืองฟิลิสเตีย อีกครั้งเขาตามความปรารถนาส่วนตัวและเนื้อหนัง
ใช้เวลาสบายกลางแดนศัตรู เข้าศึกซุ่มที่ประตูทั้งคืนเพื่อฆ่า แต่เขาถอนบานประตูพร้อมเสาแบกไป (ข้อ 3)

เรื่องเล่าสั้นมากแต่แสดงว่าไม่มีทหารฟิลิสเตียหยุดกำลังมหาศาลได้ จากกาซาถึงเฮโบรนเกิน 60 กม.

เมื่อรู้ว่าชนะด้วยกำลังไม่ได้ พวกเขาใช้จุดอ่อน คือเดลีลาห์ ‘หญิงแห่งราตรี’ ที่เขารัก และรู้ว่าเขาแพ้ผู้หญิง (14:15-17) เดลีลาห์ได้รับสัญญาเงินคนละ 1,100 เหรียญเพื่อคืนความลับและมัดส่ง (ข้อ 5; Block เห็นว่าผู้นำห้าเมืองเสนอ รวม 5,500 เซเชล ขณะรายได้แรงงานปีละ 5-15 เซเชล) นางถามตรง ๆ ว่าจะ ‘มัดและทำให้ยอม’ ได้อย่างไร (ข้อ 6) เขาโกหกสามครั้ง: สายธนูใหม่เจ็ดเส้น (ข้อ 7-9), เชือกใหม่ (ข้อ 10-12; เทียบ 15:13-15), และทอผมเจ็ดปอยเข้ากับเส้นอื่น (ข้อ 13-14) นางทดลองสามครั้งล้มเหลว แล้วกล่าวว่าเขาไม่รักและรับเราทุกวัน (ข้อ 16) สุดท้ายเขาเผยความลับ (ข้อ 17) นางให้โกนผมเจ็ดปอย เขาถูกจับอย่างหมดแรง ถูกควักตาและหมั้นโมในคุก ผู้เขียนว่าเมื่อโกนและหมดกำลัง เขา ‘ไม่รู้ว่าจะพยาห์เวิร์ทตรงจากไปแล้ว’ (ข้อ 20) แห้งกำลังไม่ใช่ผม แต่การทรงสถิตผมเป็นสัญลักษณ์ หลังความอับอายและทุกข์ ผมเริ่มงอก (ข้อ 22)

□ ความตายของแซมสัน

ผู้วินิจฉัย 16:23-31

ผู้นำฟิลิสเตียสรรเสริญดาโกนว่าได้มอบศัตรูแซมสัน และจัดงานให้เขาแสดงต่อฝูงชน แซมสันเห็นโอกาสสุดท้ายแก้แค้นจึงร้องอธิษฐาน (ข้อ 28; ยังเพื่อแก้แค้นส่วนตัว) แล้วดันเสาหลักวิหารล้มฆ่าฟิลิสเตียจำนวนมาก (ข้อ 30; บนหลังคาอย่างเดียว 3,000 คน—ข้อ 27) เหตุไม่จบแค่แก้แค้นส่วนตัว แต่เป็นการพิพากษาของพระเจ้าต่อดาโกน แซมสันเป็นผู้วินิจฉัย 20 ปีและฆ่าฟิลิสเตียมากมาย ‘คนเดียว’ แต่ยังไม่พอช่วยอิสราเอล (15:20) ถึงกระนั้นฮีบรูจัดเขาร่วมกับเดโอนและบาราค (4:6) เป็นคนแห่ง ‘ความเชื่อ’ อย่างน้อยพวกเขามีความเชื่อในพระเจ้าท่ามกลางยุคมืด

III. บทสรุปสองส่วน:

บทที่ 17

ความเสื่อมทรามทางศาสนาของอิสราเอล

ผู้วินิจฉัย 17:1-31

ยิ่งยุคผู้วินิจฉัยผ่านไป อิสราเอลยิ่งไม่แสวงพระเจ้าและเสื่อมทั้งศาสนา สังคม และการเมือง ครึ่งหลังตั้งแต่บท 17 พิสูจน์ ผู้เขียนประเมินว่าเพราะอิสราเอลไม่มีราชา ทุกคนจึงทำตามสิ่งที่เห็นว่าถูกในสายตาตน (17:6; 18:1; 19:1; 21:25)

(1) รูปเคารพของมีคาห์

ผู้วินิจฉัย 17:1-13

เรื่องมีคำกล่าวถึงการไหว้รูปเคารพอย่างเปิดเผยในเอฟราอิม เขาขโมยเงินมารดา 1,100 เซเชลแล้วคืนเพราะกลัวคำสาป มารดาไม่ตำหนิ แต่อวยพระนาม ‘พยาห์เวิร์ท’ อวยพร (ข้อ 2)

และบอกถวายเงินแด่พระยาห์เวห์ (ข้อ 3) แล้วใช้เงิน 200 เซเชลทำรูปเคารพไว้บ้าน มีคาห์ทำเอโฟด (เทียบ 8:27) เทราฟิมในสถานบูชาส่วนตัว และตั้งบุตรเป็นปุโรหิต ครอบครัวไม่รู้จักพระเจ้าและธรรมเนียมปฏิบัติทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนโดยไม่ลังเล เป็นภาพความเชื่ออิสราเอลยุคหนึ่งที่ ‘ทุกคนทำตามที่เห็นว่าถูกในสายตาตน’

ต่อมาชายหนุ่มเลวีจากเบธเลเฮมยูดาห์เดินทางหา ‘ที่อยู่’ และมาถึงบ้านมีคาห์ (ข้อ 7-8) มีคาห์จ้างสิบเซเชลต่อปี เสื้อผ้า และอาหาร ให้เป็น ‘บิดาและปุโรหิต’ (ข้อ 10) เลวีนั่นยอมด้วยความโลภ ทั้งที่ปุโรหิตต้องเป็นเชื้อสายอาโรนและสถานนมัสการไม่ควรตั้งตามใจ มีคาห์คิดอย่างมกยว่าพระยาห์เวห์จะทรงทำดีเพราะมีเลวีเป็นปุโรหิต (ข้อ 13) ศาสนาของเขาผสมพระนามพระยาห์เวห์กับรูปเคารพและความต้องการตน

บทที่ 18

(2) เผ่าดานยึดลาอิช

ผู้วินิจฉัย 18:1-31

เรื่องพิชิตดานเชื่อมบ้านมีคาห์กับเลวี ‘เวลานั้นไม่มีราชาในอิสราเอล’ ดานยังไม่ได้มรดก ไม่ใช่ไม่ถูกแบ่ง แต่ยังยึดแดนที่ได้รับไม่ได้ (ยชว 19:40-48) จึงส่งห้าคนสอดแนม คนเหล่านั้นพบเลวีที่บ้านมีคาห์และขอให้ถามพระเจ้าว่าจะสำเร็จหรือไม่ ปุโรหิตตอบให้ไปโดยสวัสดิภาพโดยไม่ได้รับพระวจนะจริง พวกเขาสอดแนมลาอิชและกลับกระตุ้นให้ขึ้นยึดทันที เพราะแผ่นดินดีมาก (ข้อ 10; ลาอิชหรือเลเชม—ยชว 19:47—อุดมสมบูรณ์และเป็นศูนย์กลางเมือง) ภายนอกดูยำเกรงและเหมือนคาเลบยึดแผ่นดินด้วยความเชื่อ แต่ปัญหาคือรับคำรับรอง ‘พระยาห์เวห์พระเจ้า’ จากคนที่เป็นปุโรหิตไม่ได้ ณ สถานที่ที่ไม่ใช่สถานนมัสการ และตัดสินใจตามสายตาตน ความเชื่อเป็นไสยศาสตร์ หลักฐานชัดในเรื่องต่อมา ทหาร 600 ออกยึดลาอิช กลับบ้านมีคาห์พร้อมผู้สอดแนมและใช้กำลังขโมยรูปเคารพ เอโฟด เทราฟิม คล้ายอิสราเอลยกหีบพันธสัญญาไปศึกฟิลิสเตียด้วยไสยศาสตร์สมัยชาโมเอล ยังพาปุโรหิตจอมปลอมให้เป็นปุโรหิตเฉพาะเผ่า (ข้อ 19) เลวียอม ‘ด้วยความยินดี’ อย่างเห็นแก่ตนและฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติ (ข้อ 20) มีคาห์ตามแต่กำลังด้อยจึงยอม (ข้อ 22-26) ดานยึดลาอิชโดยนำ ‘รูปเคารพกับปุโรหิต’ ชัยชนะไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์ และพระองค์ไม่ได้ยินดีประทานแผ่นดิน เมืองที่เปลี่ยนชื่อเป็น ‘ดาน’ กลายเป็นฐานรูปเคารพ (ข้อ 30-31) ซิโลห์คือที่โยชูวาแบ่งแผ่นดิน (ยชว 18:1) มี ‘พระนิเวศ/พลับพลา’ และเอลีริบไซ (1 ซมอ 1-3) ข้อ 30 เปิดชื่อเลวีว่าโยนาธานเชื้อสายโมเสส เขากับลูกหลานไม่ใช่ครอบครัวปุโรหิต แต่ตั้งตนเป็นปุโรหิตดานและรักษาตำแหน่งยาวนาน (ดานถูกอัสซีเรียกวาดไปปี 734 ก.ค.ศ.—2 พกษ 15:29) เรื่องแสดงว่าความเสื่อมครอบครัวหนึ่งทำให้ทั้งเผ่าไหวรูปเคารพ และผู้นำศาสนาเลวีที่ควรสอนธรรมเนียมปฏิบัติกลับนำประชาชนสู่รูปเคารพร้ายแรง ภายหลังเยโรโบอัมตั้งลูกวัวทองคำที่ดานและตั้งคนไม่ใช่เลวีเป็นปุโรหิต นำอิสราเอลสู่จุดสุดยอความเสื่อม (1 พกษ 12:27-31)

บทที่ 19

ความเสื่อมทรามทางสังคมและการเมืองของอิสราเอล

ผู้วินิจฉัย 19:1-25

บท 17-18 แสดงว่าความเสื่อมของบุคคลกับเลวีนำสู่ทั้งเผ่าอย่างไร บท 19-21

แสดงสภาพสุดท้ายก่อนความแตกแยกและวิกฤตอัตลักษณ์ร้ายแรง นักวิชาการมากเห็นว่าเหตุเกิดต้นยุคผู้วินิจฉัย เพราะฟีเนหัสหลานอาโรนยังมีชีวิตและทูลพระเจ้าอยู่เบธเอล (20:26-28) สมัยชามูเอลที่บอยซีโลห์ (18:31; 1 ซมอ 1-4)

การที่อิสราเอลทั้งหมดทำงานเป็นสหพันธบอกรับเป็นนัยว่ายังมีผู้อาวุโสผู้รู้จักโยชูวาเป็นผู้นำ (ยชว 22:9-34)

ผู้เขียนวางเรื่องท้ายหนังสือให้ขนานกับความล้มเหลวเบนยามินในบท 1 (1:21)

(1) นางสนมของเลวีถูกข่มขืน

ผู้วินิจฉัย 19:1-30

เรื่องเริ่มขนานบท 18 อย่างจงใจว่า ‘เมื่อไม่มีราชาในอิสราเอล’ บท 18 เลวีขึ้นจากเบธเลเฮมไปเอฟราอิม ที่นั่นเลวีลงจากเอฟราอิมไปเบธเลเฮม เขามีนางสนมจากเบธเลเฮม นางผิวดำหรือเกลียดเขาและกลับบ้านบิดา เขาลงไปพักกลับ ได้รับการต้อนรับจากพ่อตาหัววัน แล้วเดินทางผ่านเยรูซาเล็มหรือเยบุสถึงกิเบอาห์ของเบนยามิน (บังเอิญซาอูลมาจากกิเบอาห์ ผู้เขียนอาจเปรียบดาวิดจากเบธเลเฮมกับซาอูล) เลวี นางสนม และคนใช้ไม่ได้รับการต้อนรับในฐานะแขก จนได้พักบ้านชายชราเอฟราอิม (ข้อ 16, 21)

กลางคืนคนอันธพาลกิเบอาห์กดดันจะมีเพศสัมพันธ์กับเลวี คล้ายโฮโดมโกโมราห์ (ปฐมก 19) เขาส่งนางสนมออก (ข้อ 22, 25) นางถูกข่มขืนหมู่และเข้าพบลัษหน้าบ้าน เลวีบรรทุกนางกลับบ้าน หันร่างสิบสองส่วนส่งทุกเผ่า (ข้อ 29; ต้นฉบับจงใจไม่บอกว่าตายแล้วหรือไม่ การหันนาง/ศพไม่อาจขอกรรมในวันฉดรรรมใด)

ทุกเผ่าจึงรวมวางแผนทำลายเบนยามิน (20:10-11) ผู้เขียนไม่ประเมินเขา เหตุใดเฉยเมื่อนางถูกข่มขืน?

เขาปลุกทั้งชาติด้วยความแค้นส่วนตัวหรือไม่?

บทที่ 20

(2) เผ่าเบนยามินถูกทำลาย

ผู้วินิจฉัย 20:1-48

ผู้แทนทุกเผ่าและทหาร 400,000 ผู้เห็นชั้นศพรวมที่มิสปาร์ พังเหตุจากเลวี เขาไม่กล่าวสิ่งเสียเปรียบและเพิ่มคำเท็จ ‘คนกิเบอาห์’ ข้อ 5 หมายถึงชนชั้นนำ/ผู้นำ และเชื่อว่าพวกนั้นจะฆ่าตน ผู้แทนจึงยังตัดสินพิพากษาทั้งเบนยามิน (ข้อ

10-11) พวกเขาเตือนให้ส่งคนอันธพาล แต่เบนยามินรวบรวมทหาร 26,000 เตรียมรบ (ข้อ 14)

กับยอดนักรบอีก 700 ผู้ฉวยดาบหรือใช้สองมือเก่ง กองทัพอิสราเอล 400,000 ถามพระเจ้าว่าเผ่าใดขึ้นก่อน แล้วให้ยูดาห์นำ (Block ชี้ว่าผิดเพราะไม่ได้ถามว่าควรเริ่มสงครามหรือไม่ แต่ถามโดยตั้งสมมติฐานว่าจะรบ)

ผลคือเบนยามินชนะเด็ดขาด อิสราเอลตาย 22,000 ครั้งสองถามว่า ‘ควรออกไปรบอีกหรือไม่’ ตามพระบัญชาแต่แพ้ เสียนักรบ 18,000 (ข้อ 25)

หลังแพ้ซ้ำ พวกเขาร้องให้อออาหาร ถวายบูชา และถามอีกว่าควรสู้ ‘เบนยามินพี่น้อง’ หรือไม่

พระเจ้าตรัสให้ขึ้นและครั้งนี้สัญญาชัยชนะ (ข้อ 28) ความพ่ายแพ้ก่อนเป็นทั้งการพิพากษาการตัดสินฝ่ายเดียวและให้ควมชอบธรรมแก่หายนะเบนยามินที่จะมา ครั้งสาม อิสราเอลลอกกองทัพมันใจออกแล้วยึดเมือง (ข้อ 34)

วันนั้นเบนยามินตาย 25,100 (ข้อ 35)

ข้อ 36-46 อธิบายกลยุทธ์ซุ่ม ที่เหลือ 600 หนีสู่ถิ่นทุรกันดารหลบศิลาริมโมน แต่อิสราเอลทำลายทุกเมืองเบนยามิน (ข้อ 48) ความประชิดคืออิสราเอลผู้ทำลายคานาอันไม่สำเร็จ กลับทำลายพี่น้องสำเร็จ

บทที่ 21

(3) คำสาบานและวิธีช่วยเผ่าเบนยามิน

ผู้วินิจฉัย 21:1-14

หลังสงคราม อิสราเอลไปเบธเอล ร้องไห้และเสียใจต่อความพินาศของเผ่าพี่น้อง (ข้อ 2, 6; เทียบข้อ 15)

พวกเขาหาทางไม่ให้เชื้อสายเบนยามินหาย ปัญหาคือเผ่าที่ร่วมสงครามสาบานไม่ยกลูกสาวให้เบนยามิน (ข้อ 1)

จึงตีชาวยาเบซกิเลอาดผู้ไม่ร่วม ชำชายหญิงเด็กคนชรา เหลือหญิงพรหมจารี 400 คนมอบแก่ชายเบนยามิน เป็นยุควุ่นวายจริง แม้เมตตาเบนยามินเป็นสิ่งดี แต่พี่น้องอีกกลุ่มถูกฆ่าโหด (ข้อ 14)

พวกเขาทำเพราะเคยสาบานฆ่าเผ่าที่ไม่ร่วม (ข้อ 5) การรักษาคำสาบานต่อพระเจ้าเป็นสิ่งดี แต่ปัญหาคือคำสาบานเดิมไม่เป็นที่พอพระทัย คล้ายเยฟธาห์ถวายบุตรสาวเพราะคำสาบานโง่

(4) หญิงพรหมจารีซีโลห์ถูกลักพาและข่มขืน

ผู้วินิจฉัย 21:15-25

แม่มอบหญิงพรหมจารียาเบซกิเลอาด 400 คนแก่เบนยามินก็ยังไม่พอ ‘ผู้อาวุโสซุมนูม’

จึงหารื้อและสั่งให้คนเบนยามินจับหญิงซีโลห์เมื่อออกเดินใน ‘เทศกาลพระยาห์เวห์’ มาเป็นภรรยา (ข้อ 19-21)

พวกเขาจะจัดการผลตามมา (ข้อ 22) เบนยามินจึงรักษาเชื้อสายด้วยการลักพาและข่มขืนหมู่

วิธีนี้เป็นบาปใหญ่ที่ไม่อาจชอบธรรมต่อพระเจ้า เหตุเริ่มจากข่มขืนหญิงหนึ่งคน

นำสู่การทำลายสองเผ่า/กลุ่มและลักพาข่มขืนหญิง 600 คน (เทียบ 20:47) บาปก่อบาปใหญ่ขึ้น

ผู้เขียนจบด้วยแกนนางสือว่า ‘เวลานั้นไม่มีราชาในอิสราเอล ทุกคนทำตามที่เขาเห็นว่าถูกในสายตาดน’ (ข้อ 25)

นางรูธ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4

บทที่ 1

บทนำรูธ

นางรูธ 1:1

บทนำ

บทแนะนำ (Bruce Waltke, เทววิทยาพันธสัญญาเดิม)

นางรูธ 1:1

รูธเป็นหนึ่งในเมกิลโลทหรือม้วนหนังสือห้าเล่มในพระคัมภีร์ฮีบรู อ่านช่วงเทศกาลสัปดาห์หรือเพ็นเทคอสต์ ในต้นฉบับฮีบรูหลายฉบับ รูธอยู่หลังสุภาษิต อาจเน้นว่ารูธเป็นข้อสรุปของ ‘เอเชทคาอิล’ หรือหญิงทรงคุณค่า (นรธ 3:11; สภษ 31:10) ‘รูธแสดงลักษณะความรักไม่สิ้นสุดของพระยาห์เวห์ และทำหน้าที่แสดงว่าดาวิดผู้นำยิ่งใหญ่ที่สุดของอิสราเอล และพระเยซูคริสต์เชื้อสายผู้ยิ่งใหญ่กว่า ปรากฏมาอย่างไร’ (Bruce Waltke, เทววิทยาพันธสัญญาเดิม)

รูธมีฉากในยุคผู้วินิจฉัย และอาจเขียนระหว่าง 1,000–600 ปีก่อนคริสต์ศักราช บันทึกลำดับวงศ์ดาวิดสนับสนุน

การวิเคราะห์โครงสร้าง

นางรูธ 1:1

(โครงสร้างไขว้ของ Rave Hongisto)

บทที่ 2

G รูธกลายเป็นสมาชิกครอบครัวโบอาส

นางรูธ 2:8-18

รูธมอบข้าวบาร์เลย์หนึ่งเอฟัทและอาหารแก่นาโอมิ (ข้อ 18)

บทที่ 3

G' โบอาสสัญญาจะแต่งงานกับรูธ

นางรูธ 3:11-15

รูธมอบข้าวบาร์เลย์หกทะนนานแก่นาโอมี (ข้อ 17)

F' นาโอมีถามว่า 'เจ้าเป็นใคร?' (พระคัมภีร์ฮีบรู)

บทที่ 4

พระยาห์เวห์ หนุนส่วนพันธสัญญาฝ่ายพระเจ้าในรูธ

นางรูธ 4:1

พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นตัวเอกของรูธ ทรงดูแลและประทานอาหาร (1:6) และประทานชีวิต (4:13)

ทุกสิ่งที่เกิดแก่นาโอมีกับรูธอยู่ในการทรงจัดเตรียม (1:20-22; 2:20; 4:14) เหนืออื่นใด

พระเจ้าในรูธทรงเป็นผู้ไถ่ญาติแท้ มีโบอาสเป็นภาพล่องหน้า

พระองค์ทรงเติมชีวิตและความอุดมแก่ชีวิตว่างเปล่าของนาโอมีซึ่งเป็นภาพอิสราเอลไม่เชื่อฟัง

ตอนแรกนางกลับมือเปล่าด้วยความขมขื่น แต่ท้ายเรื่องได้รับบุตรและสืบมรดกโดยพระเจ้า

เรื่องบรรยายโบอาส (2:20) กับรูธ (3:10) ว่าแสดง 'ความรักมั่นคงแห่งพันธสัญญา' [เฮเซด]

นี่เป็นภาพล่องหน้าว่าพระเจ้าทรงเป็นหุ้นส่วนพันธสัญญาผู้สัตย์ซื่อ รูธกับโบอาสสละชีวิตตนเพื่อให้ 'ชีวิต' แก่ 'ผู้ตาย' (4:5)

พระเจ้าก็ประทานชีวิตแก่เราผู้เป็นคู่พันธสัญญาโดยสละชีวิตพระบุตร

โบอาสเผยพระคริสต์ชัดเจนในฐานะผู้ซื้อหญิงต่างชาติผู้ต่ำต้อย (2:13; 4:10) มาเป็นภรรยา

รูธเป็นภาพผู้เชื่อซึ่งรวมกับโบอาสเจ้าบ่าว กลายเป็นประชากรพระเจ้าและเชื้อสายอับราฮัม

บทที่ 1

ครอบครัวเอลีเมเลศย้ายไปโมอับ

นางรูธ 1:1-5

ตอนนี้อธิบายฉาก ในยุคผู้วินิจฉัย เอลีเมเลศ 'พระเจ้าของข้าคือกษัตริย์' แห่งเอฟราธาห์ เบธเลเฮมยูดาห์

ย้ายไปโมอับเพราะกันดารอาหารพร้อมนาโอมี 'ความขึ้นบาน' กับบุตรมาห์โลนและคีลีโอน รูธไม่ประเมิณการเลือกตรง ๆ แต่คำบรรยายเทววิทยาของยุคกับความหมายชื่อเอลีเมเลศบอกเป็นนัยว่าเขาทำเหมือน 'คนไร้กษัตริย์'

โมอับเป็นชนชาติชั่วที่ทั้งในประวัติศาสตร์ (ปฐม 19:30-38; กตว 22-25) และไม่นานมานี้กดขี่อิสราเอล (ฉฉ 3)

เอลีเมเลศผู้แสวงความอุดมตายในโมอับ บุตรแต่งหญิงโมอับโอรสพาห์กับรูธ แต่ราวสิบปีต่อมาตายโดยไม่มีลูก

เหลือนาโอมีกับสะโลสองคน (ข้อ 3) นางอาจกลับเบธเลเฮมหลังสามีตายแต่ไม่กลับ

สุดท้ายต้องเห็นบุตรสองคนตายในต่างแดน เหตุการณ์แรกและสองแสดงทั้งไร้เมล็ดพืชและไร้เชื้อสาย

ข้อความเน้นนาโอมิว่าเหลือนางคนเดียว (ข้อ 5) ต่างจากสะโลที่ยังแต่งงานและมีลูกได้

สำหรับนาโอมิหรือวงศ์เอลิเมเลคไม่มีความหวังมีบุตรหรือเชื้อสาย

กลับสู่เบธเลเฮม

นางรูธ 1:6-22

นาโอมิได้อิน่าพระยาห์เวห์ทรง ‘เยี่ยม’ [พาคัด] ประชากร คำสำคัญคือ ‘กลับ’ (ข้อ 6) มีบทสนทนาสามครั้งกับสะโล ครั้งแรกบอกให้กลับ ‘บ้านมารดา’ และอวยพร ‘ขอพระยาห์เวห์ประทานเฮเซตแก่พวกเจ้า’ (ข้อ 8)

การวิงวอนพระยาห์เวห์พระเจ้าอิสราเอลพิสูจน์ว่านางเป็น ‘หุ้นส่วนพันธสัญญาแห่งความรักของพระยาห์เวห์’ (Waltke) ครั้งสอง (ข้อ 11-13)

บอกชัดว่าไม่มีความหวังให้สะโลและให้กลับ โอโรปาห์กลับ ‘หาเทพของนาง’ แต่รูธติดสนิทกับนาโอมิ (ข้อ 15) Waltke เห็นว่านาโอมิบอกเป็นนัยให้ตามพระยาห์เวห์และทดสอบพวกนาง คำ ‘ติดสนิท’ ใ้กับพันธสมรส (ปฐม 2:24)

และความรักต่อพันธสัญญา (ฉธบ 10:20; ยชว 22:5) ครั้งสาม รูธตั้งใจเด็ดขาดติดตามแม่นาโอมิห้าม คำสารภาพ ‘ประชากรของแม่จะเป็นประชากรของฉัน พระเจ้าของแม่จะเป็นพระเจ้าของฉัน’ (ข้อ 16)

เน้นว่านางเลือกความเชื่อแท้ ทั้งสองกลับเบธเลเฮม เมืองสนใจ แต่นาโอมิขอให้เรียกตนมารา ‘ขมขื่น’ เพราะกลับ ‘มือเปล่า’ และสารภาพว่าพระเจ้าทรงลงโทษและทำให้ทุกข์ (ข้อ 21)

Iain Duguid กล่าวว่านางไม่กลับใจ ไม่ยอมรับว่าเลือก ‘ทางไม่เชื่อฟัง’ ออกจากแผ่นดินแห่งพระสัญญา แต่บนตรงกันข้าม Waltke เห็นว่านางกำลังไตร่ตรองว่าตนก่อทุกข์เอง

‘นาโอมิ’ เป็นภาพชนชาติอิสราเอลหุ้นส่วนพันธสัญญาที่มีข้อบกพร่อง ส่วน ‘รูธ’ เป็นภาพคนต่างชาติที่ได้รับการไถ่ นาโอมิเป็นสื่อให้รูธเข้าสู่พันธสัญญาที่พระเจ้าทำกับนาโอมิเดิม สุดท้ายทั้งสองเป็นผู้ร่วมรับมรดกในพันธสัญญา เพราะโบอาสไถ่พวกนางจากแดนความตาย’

บทที่ 2

รูธพบโบอาสในทุ่ง

นางรูธ 2:1-17

ข้อความแนะนำโบอาส ‘เขามีกำลัง’ ญาติเอลิเมเลคและชายทรงเกียรติ [กิบบอร์คาลิล] รูธ ‘บังเอิญ’ (ข้อ 3) แต่ด้วยการทรงนำ มาเก็บรวงในทุ่งโบอาส และ ‘พอดี’ เขามาตรวจคนงานและพบนาง คนรับใช้เล่าเรื่อง ‘หญิงสาวโมอับ’ (ข้อ 6-7) โบอาสเรียก ‘ลูกสาว’ ให้เก็บในทุ่งต่อ (ข้อ 8)

ดื่มน้ำคนงานเมื่อกระหาย (ข้อ 9) และสำแดงพระคุณ เขาเห็นค่านางที่ละบ้านเกิดมาตามความเชื่อ จึงอวยพร ‘ขอพระยาห์เวห์ตอบแทนสิ่งที่เจ้าทำ และขอพระยาห์เวห์พระเจ้าอิสราเอลประทานบำเหน็จเต็มแก่เจ้าผู้มาลี้ใต้ปีก [คานาฟ] (=ชายเสื้อ 3:9) ของพระองค์’ (ข้อ 12)

รูธจึงได้รับการคุ้มครองใต้ชายเสื้อหรือปีกของโบอาสซึ่งเป็นสัญลักษณ์ความรอดพระเจ้า เขายังให้เกียติ เชิญร่วมโต๊ะ (ข้อ 14) และส่งคนงานดึงรวงจากฟ่อนทิ้งให้นางเก็บ (ข้อ 16) จนเย็นได้ข้าวบาร์เลย์หนึ่งเอฟาห์ราว 22 ลิตร

รูธกลับถึงบ้าน

นางรูธ 2:18-23

รูธมอบข้าวที่เก็บและอาหารเหลือแก่นาโอมี เมื่อรู้ว่านางได้รับพระคุณในทุ่งโบอาส นาโอมีอวยพรและกล่าวว่า ‘เขาไม่หยุดสำแดงพระกรุณา [เฮเซด] แก่คนเป็นและคนตาย’ (ข้อ 20) เฮเซดคือ ‘การกระทำสัตย์ซื่อและรักดีที่ออกจากความสัมพันธ์สมบูรณ์ และเหนือกว่าหน้าที่’ (Iain Duguid)

นางยังบอกว่าเขาเป็นญาติใกล้ชิดและหนึ่งใน ‘ผู้ไถ่ญาติของเรา’ [โกเอล] โกเอลมีหน้าที่ชำระหนี้และคืนทรัพย์ครอบครัวยุติ (ลนต 25:25) ไถ่ญาติที่ขายเป็นทาส (ลนต 25:47-49) แก่คนผู้ขายในครอบครัว (กตว 35:19-21) และรับผิดชอบการแต่งงานสืบเชื้อ (ฉธบ 25:5-10)

นาโอมีแนะนำให้ทำงานในทุ่งโบอาสต่อ (ข้อ 22) รูธเก็บรวงที่นั่นจนจบฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี

บทที่ 3

รูธเตรียมแต่งงาน

นางรูธ 3:1-5

นาโอมีต้องการหา ‘ที่พักมั่นคง’ [มาโนอาห์] (เทียบ 1:9 ‘การพลบโยน’) ให้รูธ เป็นสำนวนฮีบรูเรื่องจัดการแต่งงาน ในฐานะแม่สื่อ นางวางแผนกล่าเสนอแต่งงานกับโบอาส คำสั่งให้อาบน้ำ เฝื่อน้ำมัน สวมเสื้อผ้า เปิดผ้าตรงเท้า—อาจเป็นคำสุภาพหมายอวยวะเพศ แต่ WBC ปฏิเสธ—แล้วนอน (ข้อ 3-4)

ฟังเหมือนเตรียมมีเพศสัมพันธ์ (WBC กล่าวว่า ผู้เขียนจงใจใช้คำกำกวมสร้างความตึงเครียด) แม้ตามธรรมเนียมหญิงไม่ร่วมความบันเทิงคำของคนทำลาน นาโอมีเรียกร้องให้รูธเสี่ยงมาก แต่รูธตอบว่าจะทำตาม

รูธเสนอการแต่งงาน

นางรูธ 3:6-15

กลางคืนโบอาสพบรูธนอนที่เท้าและถามว่าใคร นางตอบ ‘ดิฉันรูธผู้รับใช้ของท่าน โปรดกางชายเสื้อ [คานาฟ] (=ปีก 2:12) คลุมผู้รับใช้ เพราะท่านเป็นผู้ไถ่ญาติ’ (ข้อ 9) เป็นคำขอแต่งงานชัดเจน ในสังคมโบราณ

การคลุมชายเสื้อเป็นสัญลักษณ์คำมั่นแต่งงาน (เทียบ อสค 16:8)

แม่แพนนาโอมีเกินกล้า โบอาสตอบอย่างสงบ อวยพรและชมความรักมั่นคง [เฮเซด] (ข้อ 10)

รูธรักดีต่อสามีที่ตายและวงศ์เอลิเมเลค ไม่แต่งงานอื่น แต่เลือกโบอาสเพื่อสืบวงศ์ เขาเห็นนางเป็น ‘หญิงทรงคุณค่า’

[เอเซทคาลิล] (เทียบ สภษ 31:10) ไม่ตอบทันทีแต่ทำให้อุ่นใจ (ข้อ 11) ‘เราจะทำทุกอย่างตามคำเจ้า’

แต่จะถามญาติใกล้กว่าก่อน หากเขาไม่ทำหน้าที่ โบอาสสาบานว่าจะทำ (ข้อ 13) และมอบข้าวหกทะนาน 26–43 กก.

เป็นเครื่องหมายคำสาบาน

และความมั่นใจแก่นาง

กลับถึงบ้าน

นางรูธ 3:16-18

เมื่อรูธกลับ นาโอมีถาม ‘เจ้าเป็นใคร?’ ถึงสถานะภายใน (ข้อ 16) รูธอธิบายและแสดงข้าวเครื่องหมายคำสาบาน

‘คำตอบนี้แสดงว่านางตระหนักเต็มถึงสถานะใหม่’ (Waltke) นาโอมีมั่นใจว่าโบอาสจะดำเนินตามคำ

‘ชายผู้นั้นจะไม่หยุดจนทำเรื่องนี้สำเร็จวันนี้’

บทที่ 4

โบอาสเรียกประชุมทางกฎหมาย

นางรูธ 4:1-2

‘ประตูเมือง’ เป็นที่ทำธุรกรรมกฎหมายและการค้า และมีความหมายเทียบเมืองโบราณ โบอาสนั่งที่ประตู เรียก

‘ผู้ไถ่ญาติ’ [โกเอล] ที่ใกล้ชิดกว่า ผู้เขียนไม่เอ่ยชื่อ เรียกเพียง ‘คุณคนนั้น’ [เปโลนีอัลโมนี]

แล้วเรียกผู้อาวุโสสิบคนให้ครองคัมครองและรับรองคำตัดสิน

บทสนทนาสองครั้งระหว่างโบอาสกับ ‘คุณคนนั้น’

นางรูธ 4:3-6

ตามธรรมเนียม หากชายมรดกครอบครัวย้ายถิ่นใกล้มีหน้าที่ซื้อคืนเพื่อวงศ์ (ลนต 25:23-28) คำสำคัญคือ ‘ไถ่คืน’

ปรากฏห้าครั้งข้อ 4 สี่ครั้งข้อ 6 และ ‘โกเอล ผู้ไถ่ญาติ’ ครั้งละหนึ่งในข้อ 3, 6, 7 บทสนทนาสอง

โบอาสบอกว่าต้องให้กำเนิดลูกแก่ผู้ตายด้วย ข้อ 5 แปลได้ว่า ‘วันที่เจ้าซื้อทุ่งจากมีนาโอมี

เจ้าต้องได้รูธหญิงไม่อับด้วย’ (Waltke) เขาอธิบายว่าไถ่มรดกอย่างเดียวไม่ได้ ต้องทำหน้าที่แต่งงานสืบเชื้อ

‘เพื่อรักษาชื่อผู้ตาย’ ผู้ไถ่ญาติสละเพราะกลัวทรัพย์สินเสียหายจากการคุ้มครองหญิงม่าย และโอนหน้าที่แก่โบอาส

โบอาสได้ทรัพย์ของเอลีเมเลคและรูธ

นางรูธ 4:7-12

ผู้ไถ่ญาติโดยตรงทำยืนยันการสละ โบอาสตั้งผู้อาวุโสและประชาชนเป็นพยานว่าเขาซื้อทรัพย์เอลีเมเลคทั้งหมดจากนาโอมิ และ ‘ซื้อ’ รูธ (ข้อ 10) มาเป็นภรรยา ความหมายคือ ‘ตั้งมรดกผู้ตายในชื่อเขา เพื่อชื่อไม่ถูกตัดจากพี่น้องและประตูเมือง’ (ข้อ 10) เขาเสียสละของตนเพื่อมรดกผู้ตาย เป็นภาพล่องหน้าความรักเสียสละของพระคริสต์ ประชาชนยืนยันและอวยพร ให้รูธเป็นมารดาลูกมากเหมือนราเชลกับเลอาห์ และโบอาสเป็นผู้มีอำนาจกับชื่อเสียง (ข้อ 11) ได้ทนายผ่านรูธ และบ้านเหมือนวงศ์เปเรศ ‘ผู้ที่ทำมาร์คตลอดแกยูดาห์’ (ข้อ 12) การเปรียบรูธหญิงต่างชาติกับทามาร์ (ปฐมก 38) มีความหมาย Waltke เปรียบโยทผู้ให้กำเนิดโมอับผ่านบุตรสาว ยูดาห์ และเอลีเมเลค ทั้งสามแยกจากผู้ถูกเลือก (ปฐมก 13:11; 38:1) ลูกหลานหญิงของทั้งสามเผชิญภาวะไม่มีลูกและริเริ่มแผนสืบวงศ์ ถึงกระนั้นรูธตรงข้ามหญิงอื่น เพราะสูงส่งกว่าและสืบวงศ์โดยชอบธรรม

รูธให้กำเนิดโอเบด

นางรูธ 4:13-17

เรื่องถึงจุดสูงเมื่อโบอาสกับรูธแต่งงานและมอบลูกแก่นาโอมิ (Waltke อ้าง Prinsloo) ผู้เขียนเน้นว่าทั้งหมดคือ ‘การเติมเต็ม’ ผ่านการทรงจัดเตรียม ตรงข้าม ‘มือเปล่า’ ใน 1:21

ตั้งแต่ข้อ 14-17 ตัวเอกคือนาโอมิ เด็กเกิดแก่ ‘นาโอมิ’ ตามตัวอักษร (ข้อ 17) นางอุ้มและเป็นผู้เลี้ยง

(ข้อ 16) สัญลักษณ์ว่าเป็นมารดาทางกฎหมาย ประชาชนสรรเสริญพระเจ้าที่ไม่ให้นาโอมิขาดผู้ไถ่ญาติ (ข้อ 14) หมายถึงทรงประทานบุตรผ่านรูธกับโบอาสเพื่อสืบเชื้อวงศ์เอลีเมเลค เด็กชื่อโอเบด ‘ผู้รับใช้/ผู้เลี้ยงดู’ (ข้อ 15) และเป็นปู่ดาวิด

IV. บทส่งท้าย

นางรูธ 4:18-22

รูธจบด้วยลำดับวงศ์จากเปเรศ—ผู้ที่ผู้อาวุโสกับประชาชนอวยพรให้บ้านโบอาสเหมือน (ข้อ 12)—ถึงดาวิด มีสิบชื่อ ขนานลำดับวงศ์ปฐมกาล 5:3-32 และ 11:10-26 ที่มีสิบชื่อ เช่นเอโนคลำดับเจ็ดในปฐมกาล 5 โบอาสได้รับเกียรติอยู่ลำดับเจ็ด แม่สละชื่อของตน (4:5) และให้บุตรแก่วงศ์เอลีเมเลค ประวัติศาสตร์กลับจดจำเขากับวงศ์เป็นราชวงศ์ดาวิด คำอวยพรให้ชื่อมีชื่อเสียง (4:11) จึงสำเร็จ

1 ซามูเอล

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29 · บทที่ 30 · บทที่ 31

บทที่ 1

บทนำ 1 ซามูเอล

1 ซามูเอล 1:1

ขอแจ้งว่าเนื้อหาหลายส่วนอ้าง Expository Samuel 1/2 ของ Song Byeong-hyeon (2012)

บทนำ

- 1-2 ซามูเอลและ 1-2 พงศกษัตริย์เดิมเป็นหนังสือเดียวในพระคัมภีร์ฮีบรู แต่ถูกแบ่งเป็นสี่เล่มเมื่อจัดทำเซปตัวจินต์
- หากซามูเอลกับพงศกษัตริย์เป็นหนังสือเดียว ก็อาจเขียนโดยคนเดียวและเรียบเรียงสุดท้ายที่บาบิโลนราว 550-540 ปีก่อนคริสต์ศักราช
- ทalmudกล่าวว่าซามูเอลผู้เผยพระวจนะเขียน 1 ซามูเอลบท 1-24 และนาธันกับกาดเขียนส่วนที่เหลือ แต่นักวิชาการปัจจุบันไม่เห็นด้วย
- หัวข้อเทววิทยามีราชอาณาจักร สิทธิของผู้เผยพระวจนะ และความขัดแย้งที่เลื่องลือระหว่างทั้งสอง ทั้งยังพิจารณาบาปและอธิปไตยของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง

สารบัญ: ซามูเอล 1-2

I. การขึ้นของซามูเอลและการตกต่ำของเอลี (1 ซมอ 1:1-7:17)

บทที่ 21

ย่างก้าวสุดท้ายของดาวิด

1 ซามูเอล 21:1-25

I. การขึ้นของซามูเอลและการตกต่ำของเอลี (1 ซมอ 1:1-7:17)

บทที่ 1

การเกิดของซามูลเอล

1 ซามูเอล 1:1-11

ผ่านความทุกข์และคำอธิษฐานของหญิงผู้ไม่มีลูก พระเจ้าทรงเปลี่ยนไม่เพียงชีวิตคนหนึ่งแต่ประวัติศาสตร์อิสราเอล
ผู้เขียนบท 1 เน้นการทรงแทรกแซงของพระเจ้าและคำอธิษฐานเป็นเครื่องมือ

A ผู้บรรยาย: พระยาห์เวห์ทรงปิดครรภ์ฮันนาห์ (ข้อ 5, 6)

B เอลีบุโรหิต: ‘ขอพระเจ้าประทานสิ่งที่เจ้าอธิษฐานขอ’ (ข้อ 17)

A' ผู้บรรยาย: พระยาห์เวห์ทรงระลึกถึงฮันนาห์ (ข้อ 19)

B' ฮันนาห์ผู้นมัสการ: ‘พระยาห์เวห์ประทานสิ่งที่ข้าพเจ้าอธิษฐานขอ’ (ข้อ 27)

(1) ความเศร้าของฮันนาห์

1 ซามูเอล 1:1-8

เอลคานาห์เป็นคนเอฟราอิมผู้มีฐานะ เห็นจากลำดับวงศ์ตระกูลและภรรยาสองคน เขาย่ำเกรง
ไปซีโลห์ทุกปีกับครอบครัวถวายเครื่องบูชาสามัคคีธรรม

แต่มีปัญหาไม่มีผู้สืบสาย อาจเพราะเหตุนี้จึงรับเพนินนาห์เป็นภรรยาที่สอง

คำ ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ ข้อ 3 ใช้ครั้งแรกในพระคัมภีร์ แปลได้ว่า ‘ผู้ทรงสร้างกองทัพสวรรค์’ หรือ
‘ผู้ทรงครอบครองและปกครองกองทัพสวรรค์’ ทุกครั้งที่ถวายบูชาที่ซีโลห์ เอลคานาห์แบ่งส่วน ‘สองเท่า’ แก่ฮันนาห์
(ข้อ 5; คำฮีบรูแปลยาก เชปตัวจินตว่าแม่รักฮันนาห์ เขาให้ได้เพียงหนึ่งส่วน) เพนินนาห์ ‘คู่แข่ง’

จึงยั่วให้นางโกรธและทุกข์เพราะอิจฉา (ข้อ 6-7)

ผู้เขียนเน้นว่าพระเจ้าทรงทำให้ฮันนาห์ไม่ตั้งครรภ์ (ข้อ 5, 6)

เรื่องฮันนาห์เป็นสัญลักษณ์สภาพอิสราเอล คือชาติที่ไม่อาจให้กำเนิด ‘ระเบียบการเมืองใหม่’

และถูกชาติรอบข้างศัตรูกดดัน

(2) ฮันนาห์และเอลี

1 ซามูเอล 1:9-19

แม่เอลคานาห์ปลอม (ข้อ 8) ฮันนาห์หลุกจากอาหารสามัคคีธรรมด้วยใจเจ็บ มาหาพระเจ้า ร้องไห้อธิษฐาน (ข้อ 9-10)

ปณิธานว่าหากประทานบุตรชาย จะถวายเป็นนาศีร์ตลอดชีวิต (ข้อ 11)

Calvin เรียกคำอธิษฐานว่า ‘คำปฏิญาณแห่งความขอบพระคุณ’ ในหนังสือที่เน้นอธิปไตยสมบูรณ์

ผู้เขียนใช้เรื่องการเทใจไว้วอนให้เห็นว่าคำอธิษฐานถูกใช้และสำเร็จภายในอธิปไตยอย่างไร

เราอาจว่าเชื่ออธิปไตยจนสูญเสียความรอนรนในคำอธิษฐานง่ายเกินไปหรือไม่? เอลีบุโรหิตนั่งบน ‘เก้าอี้’ เห็นริมฝีปากขยับนานแล้วเข้าใจว่ามีเมมา จึงตำหนิ (ข้อ 12-14) แต่นางบอกว่าเท็จ ‘ต่อพระพักตร์’ พระเจ้า (ข้อ 12,15) เอลีขอให้ไปอย่างสันติและอวยพรให้พระเจ้าตอบ (ข้อ 17) นางจึงไปกิน และใบหน้าไม่เศร้าอีก (ข้อ 18) การกลับนี้ชี้ทั้งความเชื่อของฮันนาห์และความมั่นใจพร้อมความยินดีที่พระเจ้าประทานในใจ

(3) ฮันนาห์ ซามูเอล และเอลี

1 ซามูเอล 1:19

ฮันนาห์ขอพระเจ้า ‘ระลึกถึง’ สภา (ข้อ 11) และ ‘พระเจ้าทรงระลึกถึงนาง’ (ข้อ 19) นางตั้งชื่อบุตรซามูเอล ‘พระนามของพระองค์คือพระเจ้า’ เป็นคำสารภาพความเชื่อ บอกคำปฏิญาณแก่สามี เอลคานาห์อนุญาตตามเห็นชอบและสารภาพขอให้พระวณะสำเร็จ (ข้อ 22-23) นางรอดเด็กหย่านม แล้วขึ้นชีโลห์ถวายเครื่องบูชาคำปฏิญาณ (เทียบ กดว 15:8-10) พาเด็กไปหาเอลี สารภาพว่าพระเจ้าตอบคำอธิษฐาน และถวายชีวิตเขาแด่พระองค์ (ข้อ 27-28)

บทที่ 2

(4) ความยินดีของฮันนาห์

1 ซามูเอล 2:1-11

คำอธิษฐานฮันนาห์กับคำอธิษฐานดาวิดท้าย 2 ซามูเอล (22:1-23:7) แสดงแก่นทั้งเล่มและเป็นกรอบ ฮันนาห์สารภาพความยินดีจาก ‘ความรอด’ ของพระยาห์เวห์ (ข้อ 1) เรียกพระองค์พระเจ้าบริสุทธิ์ ศิลา และพระเจ้าแห่งความรู้ซึ่งการกระทำ (ข้อ 2-3) แล้วสารภาพว่าทรงครอบครองทุกสิ่ง (ข้อ 4-8) ชีวิต ความตาย ฐานะสูงต่ำอยู่ในพระหัตถ์ (ข้อ 6-7)

พระองค์ทรงยกผู้ต่ำและทำได้เสมอ คำสารภาพนี้ปรากฏชัดในชีวิตรายดาวิด ข้อ 9-10 สารภาพการปกป้องและพิพากษา ทรงรักษาผู้ ‘สัตย์ซื่อ’ และยกกษัตริย์ของพระองค์ คือผู้รับการเจิม ตรงกันข้าม ทรงตีคนชั่ว ผู้ต่อต้านพระยาห์เวห์ และพิพากษาถึงปลายโลก

(1) บาปบุตรเอลีและความสัตย์ซื่อของซามูเอล

1 ซามูเอล 2:12-36

ซามูเอลรับใช้พระยาห์เวห์ (ข้อ 11, 18) แต่บุตรเอลีเป็นบุโรหิตกลับประพฤติชั่วและไม่รู้จักพระองค์ (ข้อ 12) นอกจากกำหนดส่วนตนตามใจ ยังใช้กำลังแย่ง ‘ไขมัน’ ที่ต้องถวายพระเจ้า (ลนต 3:16; 7:23-25)

ผู้เขียนประเมินว่าบาปใหญ่มากต่อพระเจ้าและดูหมิ่นเครื่องบูชา (ข้อ 17) ‘มารดา’ ซามูเอลขึ้นชีโลห์ทุกปี มอบเสื้อที่ทำเอง เอลีอวยพรเอลคานาห์กับ ‘ภรรยา’ ให้มีลูกอื่น พระเจ้าทรงเยี่ยมฮันนาห์ นางมีบุตรชายสามและหญิงสอง (ข้อ 19-21)

ตรงข้ามบาปบุตรของบิดาผิดที่ ‘เดิบโต’ ใหญ่ต่อพระเจ้า (ข้อ 17)

เด็กซามูเอลจากพ่อแม่เชื่อฟังกลับ ‘เดิบโต’ ต่อพระพักตร์ (ข้อ 21) ผู้เขียนสลับเปรี๊ยะ ข้อ 22 กล่าวความชั่วและผิดศีลธรรมของบุตรเอลี แล้วข้อ 26 ว่าซามูเอล ‘ยังได้รับพระกรุณาจากพระยาห์เวห์และมนุษย์’ พวกเขาไม่ฟังคำเตือนบิดาเพราะพระเจ้าทรงหมายจะฆ่า (ข้อ 25) ในที่สุดเอลีได้ยินคำดำหนิพิพากษาผ่าน ‘คนของพระเจ้า’ (ข้อ 27-36) เขากลายเป็นผู้ร่วมผิด เพราะถือบุตรสำคัญกว่าพระเจ้า (ข้อ 29)

พระองค์จึงทำลาย ‘พันธสัญญาปุโรหิตนินร์’ กับเลวี (ข้อ 30) และสัญญาตั้ง ‘ปุโรหิตสัตย์ซื่อ’ ทำตามพระทัย (ข้อ 35) คำพยากรณ์สำเร็จเบื้องต้นเมื่อวงศ์ศาโดกตั้งเป็นปุโรหิตใหม่ในสมัยซาโลมอนผู้รับการเจิม (1 พกษ 2:27) และสมบูรณ์ในพระเยซูคริสต์มหาปุโรหิตนินร์ตามแบบเมลคีเซเดค (ฮบ 6:20)

ตามคำ ‘ผู้ให้เกียรติเรา เราจะให้เกียรติ ผู้ดูหมิ่นเรา เราจะดูแคลน’ (ข้อ 30) พระองค์ตรัสว่าบุตรเอลีจะตายวันเดียว (ข้อ 34; สำเร็จ 4:11)

บทที่ 3

(2) การทรงเรียกซามูเอลเป็นผู้เผยพระวจนะ

1 ซามูเอล 3:1

‘พระวจนะพระยาห์เวห์หายาก นิมิตไม่เกิดบ่อย’ (ข้อ 1) และตาเอลีมีตมอมไม่เห็น (ข้อ 2) กล่าวถึงสภาพฝ่ายวิญญาณ แต่ซามูเอลคือความหวังที่พระเจ้าทรงเลือก เขารับใช้ในพระวิหารและถูกเรียก ครั้งแรกยังไม่รู้จักพระเจ้า (ข้อ 7) เมื่อมาหาครั้งสาม เอลีจึงรู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกและสอนตอบ ครั้งสี่พระเจ้าทรง ‘เสด็จมายืน’ เรียก

(ข้อ 10) ‘ซามูเอล ซามูเอล’ ‘ตรัสเถิด ผู้รับใช้ฟังอยู่’

พระเจ้าจะทรงทำ ‘ทุกสิ่งที่ตรัสเรื่องวงศ์เอลี’ ให้สำเร็จแน่

(ข้อ 12) และ ‘พิพากษาวงศ์เขาตลอดไป’ เพราะบาปเอลีที่ไม่ห้ามบุตร (ข้อ 13; เทียบ 2:24-25, 29)

ความผิดนี้ไม่มีวิธีลบมลทิน (ข้อ 14) เป็นการยืนยันคำพิพากษาที่คนของพระเจ้ากล่าวในบท 2

บัดนี้ตำแหน่งฝ่ายวิญญาณสลับ ซามูเอลเป็นผู้บอกพระวจนะแก่เอลี (ข้อ 15-17) เขาบอกหมด เอลียอมรับ (ข้อ 18)

ภาวะผู้นำเปลี่ยน ยุคใหม่เริ่ม ต่อมาพระเจ้าทรงอยู่กับซามูเอลและทำให้ทุกคำสำเร็จ (ข้อ 19) ทรงตั้งเป็น

‘ผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์’ ทั่วอิสราเอล และทุกคนรู้ (ข้อ 20) ทรงสำแดงผ่านพระวจนะ (ข้อ 21)

บัดนี้พระวจนะพระยาห์เวห์อุดมในอิสราเอล

บทที่ 4

(1) อิสราเอลผู้พ่ายแพ้

1 ซามูเอล 4:1

คำพิพากษาวางศักราชเริ่มผ่านสงครามอิสราเอลกับฟิลิสเตีย ท้ายเรื่องเอลีกับบุตรสองคนตายในวันเดียว

(ข้อ 11, 18) ภายหลังซามูเอลปราบฟิลิสเตียและตั้งอนุสรณ์ ‘เอเบนเอเซอร์’ แม่น้ำที่กั้นตรงนี้

คำสาปบุโรหิตเอลีคือคำสาปอิสราเอล ทหาร 4,000 (ข้อ 2) และ 30,000 (ข้อ 10) ตาย อีกทั้ง

‘หีบพันธสัญญาของพระเจ้า’ ถูกยึด (ข้อ 11)

ผู้อาวุโสใช้หีบอย่างไสยศาสตร์ แสดงไม่รู้จักพระเจ้า เมื่อ ‘หีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จอมทัพ’ เข้าค่าย

กองทัพคมั่นใจชนะ (ข้อ 5)

ฟิลิสเตียก็กลัว (ข้อ 7) ระลึกอพยพและเรียก ‘พระทั้งหลาย’ [เอโลฮิม] ผู้ตีอียิปต์ แล้วสิ้นหวัง (ข้อ 8) แต่ผลผิดพลาด

ภายหลังผู้เขียนสดุดีบันทึกว่า ‘[พระเจ้า] ทรงละพลับพลาซีโลห์ มอบฤทธิ์เป็นเชลย พระสิริแก่ศัตรู

และเพราะทรัพย์มรดกทรงพระพิโรธ จึงมอบประชากรแก่ดาบ’ (สดด 78:60-62) เมื่อชาวพ่ายและหีบถูกยึดถึงเอลี

เขาดกใจหยายจากเก้าอี้ตาย (ข้อ 18) การตกจากเก้าอี้สัญลักษณ์อำนาจหมายถึงการปกครอง 40 ปีจบ

ผู้เขียนจงใจเน้นตาเขามืด

(ข้อ 15) ขราและอ้วน (ข้อ 18) สะเก็ดได้ชาวหีบถูกยึดและพ้อตากับสามีตาย จึงคลอตกะทันหันและตายอย่างสิ้นหวัง

กล่าวว่า ‘เพราะหีบพระเจ้าถูกยึด พระสิริจากอิสราเอลไปแล้ว’ (ข้อ 21-22) ผู้เขียนย้ำสามครั้งในข้อ 19-22

ว่าหีบถูกยึด

บทที่ 5

(2) หีบพันธสัญญาที่ฟิลิสเตีย

1 ซามูเอล 5:1-12

ฟิลิสเตียนำ ‘หีบของพระเจ้า’ ของริบสงครามไปไว้ในวิหารดาโกน คิดว่าดาโกนชนะ ‘พระยาห์เวห์’ และจะดูดซับ

‘ฤทธิ์พระยาห์เวห์’ แต่วันถัดมารูปดาโกนคว่ำต่อหน้า ‘หีบพระยาห์เวห์’ (ข้อ 3) ชาวอัสโดดยกตั้ง

แล้วเช้าวันต่อมัลมอีก คราวนี้ศีรษะกับข้อมือขาด (ข้อ 4)

หมายถึงพ่ายสงครามและกลายเป็นของริบ แต่ชาวอัสโดดยังรับใช้ดาโกนอย่างมกมาย (ข้อ 5) และถือเป็นเทพ (ข้อ 7)

‘พระหัตถ์พระยาห์เวห์’ จึงตีด้วยฝีร้าย (ข้อ 6) พวกเขาย้าย ‘หีบพระเจ้าอิสราเอล’ ไปกัท ที่นั่นพระหัตถ์ตีหนักด้วยฝี

(ข้อ 9) แล้วส่งเอโครน แต่ ‘พระหัตถ์พระเจ้า’ ยังตีทั้งเมืองด้วยภัยความตาย (ข้อ 11) เพื่อรอด

พวกเขาตัดสินใจส่งหีบกลับ

‘มือของดาโกน’ ถูกตัด แต่ ‘พระหัตถ์พระเจ้า’ ทรงดีพิไลสตัวเอง

พระเจ้าทรงเสด็จผ่านแดนฟิลิสเตียโดยไม่ต้องมีผู้ช่วยและยืนเป็นผู้ชนะสงคราม

ตรงข้ามขัดกับดาโกนรูปเคารพที่ลุกขึ้นเองไม่ได้ (ข้อ 3)

บทที่ 6

(3) ทิบบผู้ชนะกลับบ้าน

1 ซามูเอล 6:1

ทิบบพระยาห์เวห์อยู่ฟิลิสเตียเจ็ดเดือน พวกเขาถามปุโรหิตและหมอดูว่าจะส่งกลับอย่างไร คำตอบคือ

☐ ตามห้าเขตและเจ้านาย ถวายผีทองห้าลูกกับหนูทองห้าตัวเป็นเครื่องบูชาชดใช้ (ข้อ 4)

☐ ทำรูปผีกับหนูและถวายพระเกียรติพระเจ้าอิสราเอล (ข้อ 5)

☐ วางทิบบบนเกวียนใหม่ พร้อมของทอง ให้แม่โคสองตัวที่แยกลูกลาก (ข้อ 7-8) แม่โคที่ถูกแยกลูกย่อมไม่อยากไปอื่น

แต่หากไปเบธเซเมซเอง จะรู้ว่าภัยทั้งหมดมาจาก ‘พระหัตถ์พระยาห์เวห์’ (ข้อ 9) พวกมันเดินตรงถึงเบธเซเมซ

ห่างเยรูซาเล็มตะวันตกราว 20 กม. (ข้อ 12) จึงรู้ว่าพระองค์ทรงทำ ปุโรหิตกับหมอดูเตือนโดยระลึกอพยพ (ข้อ 6)

ความคิดไม่ส่งหีบมือเปล่าก็ชวนคิดอพยพ (อพย 3:21) ‘ทิบบพระยาห์เวห์เข้าแดนฟิลิสเตียด้วยความอับอายเชลย

แต่จากไปดุจแม่ทัพผู้มีชัย’ (Song Byeong-hyeon) พวกเขารู้เรื่องพระเจ้า สัมผัสฤทธิ์ภัยและยืนยันทรงทำ

แต่ไม่เชื่อรับเป็นพระเจ้าตน ชาวเบธเซเมซกำลังเกี่ยวข้าวสาธิตราวพฤษภาคม-มิถุนายน เห็นหีบกลับก็ยินดี

ฆ่าแม่โคถวายเครื่องเผาบูชา (ข้อ 13-14) แต่ ‘ทิบบพระยาห์เวห์’ ที่กลับมาตีอิสราเอลด้วย (ข้อ 19) เพราะมองเข้าไป

พระยาห์เวห์ไม่ใช่เทพผู้พิทักษ์ที่เข้าข้างอิสราเอลอย่างมีขอบเขต

พระองค์มีพระบุคลิกและทรงริเริ่มเหนือทุกชาติรวมอิสราเอล ชาวเบธเซเมซกล่าวว่า

‘ใครยืนต่อพระพักตร์พระเจ้าบริสุทธิ์นี้ได้?’ (ข้อ 20) ให้ชาวศิรียาทยอยหีบ (ข้อ 21) ในที่สุดอยู่บ้านอาบีนาดับ

และเอเลอาซาร์บุตรถูกชำระให้เฝ้า (7:1) ภายหลังดาวิดย้ายหีบจากศิรียาทยอยไปเยรูซาเล็ม

บทที่ 7

พันธกิจของซามูเอล

1 ซามูเอล 7:2-17

การกลับมาของซามูเอลพร้อมหีบพันธสัญญาแสดงยุคใหม่เปิด เช่นโยชูวาเปิดยุคใหม่ในคานาอันพร้อมหีบ

ซามูเอลเป็นโมเสสคนที่สอง ทำสามบทบาทคือผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิต และผู้ปกครองหรือผู้วินิจฉัย

เนื้อหาตอนนี้คือ เมื่อประชาชนกลับใจและแสวงพระเจ้า พระองค์ทรงรับเพื่อพวกเขา และอิสราเอลตั้งอนุสรณ์ชัยชนะ

(1) สิ่งที่มา ก่อน: ความหมายของประชากรพันธสัญญา

1 ซามูเอล 7:2-4

ภายหลังดาวิดย้ายหีบไปเยรูซาเล็ม ช่วงนี้อย่างน้อย 70–80 ปี ข้อ 2 แปลได้ว่า ‘เมื่อหีบย้ายไปศิรียาทยะอาริมครบ 20 ปี อิสราเอลจึงเริ่มโยยหาพระยาห์เวห์’ คือมี 20 ปีระหว่างข้อ 2 กับ 3 (Keil, Delitzsch)

ซามูเอลผู้วินิจฉัยใหม่เรียกทุกเผ่าให้กำจัดเทพต่างชาติ หันใจหาพระเจ้า และรับใช้พระองค์เดียว พวกเขากำจัดบาอัลกับอัสทาโรท เทพชายหญิงหลักของคานาอัน และรับใช้พระยาห์เวห์เท่านั้น (ข้อ 4)

ในคำอสาโยชูวา เขาก็สั่งทิ้งรูปเคารพรับใช้พระยาห์เวห์องค์เดียว (ยชว 24:14, 23)

ตอนนั้นมีการกำจัดใหญ่ แต่หลายปีต่อมากลับรับใช้รูปเคารพ บัดนี้จึงเกิดการปฏิรูปฝ่ายวิญญาณ นำทิ้งว่บาอัลหรือเซบูล

กับอัสทาโรทเป็นเทพที่ฟิลิสเตียรับใช้ (31:8-10)

(2) สงครามของพระยาห์เวห์

1 ซามูเอล 7:5-11

ข้อความแสดงว่าเมื่ออิสราเอลรับพระเจ้าเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงทำอะไรเพื่อพวกเขา

เมื่อรับใช้พระองค์เดียวตามซามูเอล พระเจ้าทรงช่วยจากมือฟิลิสเตีย (ข้อ 3) อิสราเอลรวมที่มีสปาห์

ทางเยรูซาเล็มเหนือราว 13 กม. เทน้ำ อดอาหารและกลับใจ ฟิลิสเตียขึ้นตี

พวกเขายังกลัวและขอซามูเอลวิงวอนความช่วยเหลือ (ข้อ 8) เขาถวาย ‘เครื่องเผาบูชาทั้งหมด’ และร้องทูล

พระเจ้าทรงฟัง ส่งเสียงฟ้าร้องใหญ่ไล่ฟิลิสเตียจนพ่าย (ข้อ 10; เทียบ 2:10)

ฟิลิสเตียลืมนพระยาห์เวห์พระเจ้าอิสราเอลที่เคยกลัวหรือ? อาจเข้าใจการประชุมมีสปาห์ผิดว่าเป็นการรวมทหาร

(3) พระพร: เอบเนเอเซอร์

1 ซามูเอล 7:12-17

ซามูเอลสารภาพ ‘พระยาห์เวห์ทรงช่วยเราถึงที่นี่’ และตั้งอนุสรณ์เอบเนเอเซอร์ ‘ศิลาแห่งความช่วยเหลือ’ (ข้อ 12)

อดีตอิสราเอลแพ้ฟิลิสเตียที่เขตชื่อเอบเนเอเซอร์เดิม (4:1) แต่บัดนี้เอบเนเอเซอร์ใหม่ประกาศชัยชนะกับผู้นำใหม่

คำตอบพระเจ้าแน่นอน ตลอดชีวิตซามูเอล ‘พระหัตถ์พระยาห์เวห์’ ขวางฟิลิสเตีย (ข้อ 13)

และได้เมืองที่เสียตั้งแต่เอโครนถึงกัทคีน (ข้อ 14)

ซามูเอลปกครองทั่วอิสราเอลตลอดชีวิต (ข้อ 15-16) และสร้างแท่นแด่พระยาห์เวห์ที่รามัทบ้านตน (ข้อ 17)

บทที่ 8

II. ราชอาณาจักรของอิสราเอล

1 ซามูเอล 8:1-35

ในส่วนนี้ซามูเอลกับชาวอิสราเอลขัดแย้งกัน เป็นความขัดแย้งระหว่างระบบเก่า คือพระเจ้าทรงปกครองกับระบบใหม่คือราชาธิปไตย ผู้เขียนไม่ตัดสินฝ่ายเดียวว่าราชาธิปไตยชั่วโดยสสาร แต่นั่นอันตรายและชี้ว่าราชาธิปไตยแท้สำเร็จได้โดย ‘กษัตริย์สมบูรณ์’ ที่พระเจ้าทรงตั้งเท่านั้น

(1) บุตรที่ไม่เหมือนซามูเอล

1 ซามูเอล 8:1-3

บุตรซามูเอลเป็นผู้วินิจฉัย แต่ไม่เหมือนบิดา รับสินบนและบิดเบือนคำตัดสิน (ข้อ 3) แม้ซามูเอลยำเกรงเยเยียมเขากลับ ‘เหมือนเอลี’ ไม่ห้ามบุตร เขารู้โดยตรงว่าพระเจ้าสาปวงศ์เอลีเพราะไม่ห้าม (3:13-14) จึงไม่ใช่ความผิดเล็ก การส่งตำแหน่งผู้วินิจฉัยพร้อมบุโรหิตแก่บุตรถูกต้องหรือ? หรือในบั้นปลายเขาที่บฝ่ายวิญญาณเหมือนเอลี?

(2) คำเรียกร้องของประชาชน

1 ซามูเอล 8:4-9

ผู้อาวุโสใช้บุตรซามูเอลเป็นข้ออ้าง ขอแต่งตั้งราชา ‘เหมือนทุกชาติ’ (ข้อ 5) ไม่ได้ขอผู้วินิจฉัยใหม่ แต่ระบบปกครองใหม่ 12:12 ว่าขอเพราะเห็นอัมโมนมา พวกเขาต้องการกษัตริย์ ‘ที่มองเห็น’ สู้และปกป้องจากศัตรู (ข้อ 20)

ซามูเอลไม่พอใจ—เพราะผลประโยชน์ส่วนตัวหรือ?—และอธิษฐาน พระเจ้าตรัสให้ฟัง เพราะ ‘พวกเขาไม่ได้ละทิ้งเจ้า [ซามูเอล] แต่ละทั้งเรา [พระเจ้า] ไม่ให้เป็นกษัตริย์’ (ข้อ 7; เปรียบ 10:19; 12:12) เป็นคำตอบสะท้อนใจ พระคำรัสตอเผยความเสียหายต่ออิสราเอลอย่างเต็ม ตั้งแต่อพยพถึงบัดนี้ พวกเขาละทิ้งและรับใช้พระอื่น (ข้อ 8) ‘ดังนั้นจงฟัง แต่เตือนหนักและสอนระบอบกษัตริย์ที่จะปกครอง’ (ข้อ 9) ฉธบ 17:14-21 กล่าวถึงระบบกษัตริย์ล่วงหน้า แต่พระเจ้าทอดพระเนตรแรงจูงใจผิดและความอยากทำตามเวลาตน

(3) คำเตือนของซามูเอล

1 ซามูเอล 8:10-18

ซามูเอลสอนและเตือนเรื่องระบอบกษัตริย์ตามพระวจนะ อำนาจรวมศูนย์จะทำให้ประชาชนทุกข์ และสุดท้าย ‘พวกเจ้า’ เป็นทาสราชา (ข้อ 17) การเป็นผู้รับใช้พระเยชูกษัตริย์เป็นเกียรติและพระพร แต่กษัตริย์มนุษย์ไม่สมบูรณ์ การเป็นทาสเขาจึงเป็นคำสาป ซามูเอลกล่าวว่าพวกเขาจะร้องเพราะกษัตริย์ ‘ที่พวกเจ้าเลือก’ (12:13; ข้อ 18ก)

ชวนคิดยุคทาสอียิปต์ ตอนนั้นร้องและพระเจ้าตอบ แต่ครั้งนี้ทรงเตือนว่าจะไม่ตอบ (ข้อ 18ข)

(4) คำเรียกร้องของประชาชน

1 ซามูเอล 8:19-22

แม้พระเจ้าเตือนผ่านซามูเอล ประชาชนยืนกรานต้องมีราชา ‘เหมือนชาติอื่น’ (ข้อ 20; เทียบข้อ 5) เป็นการปฏิเสธความสัมพันธ์พันธสัญญา พวกเขาปฏิเสธพระเจ้าเป็นกษัตริย์ (เทียบข้อ 7) เหตุจริงคือ ‘ราชาจะออกนำเราและรับสงครามของเรา’ (ข้อ 20; เทียบ 12:12) โมเสสกับโยชูวากล่าวว่าพระเจ้าทรงรับเพื่ออิสราเอล (อพย 14:14; ฉธบ 1:30; 3:22; 20:4; ยชว 23:3, 10) แต่พวกเขาต้องการกษัตริย์มนุษย์ที่มองเห็น คำเตือนเป็นโอกาส แต่ปฏิเสธฟัง (ข้อ 19) และบีบให้ทรงอนุญาต ภายหลังโฮเซयरลึกล้ำว่าพระเจ้าประทอนราชา ‘ด้วยพระพิโรธ’ (ฮซย 13:11) สิ่งที่เกิดตาม ‘คำของพวกเขา’ (ข้อ 22) ไม่ใช่พระประสงค์ จึงไม่อาจเป็นพระพร เหตุการณ์ต่อไปจะพิสูจน์

บทที่ 9

(1) ซาอูลตามหาลา

1 ซามูเอล 9:1-4

แนะนำซาอูลบุตรคีช ‘ชายผู้มีอำนาจ’ จากเบนยามิน เขาหล่อ [โทป] และสูงมาก มีคุณสมบัติกษัตริย์ทางรูปลักษณ์ คนที่พระคัมภีร์บอกว่าสูงนอกล้วนต่างชาติ จึงบอกเป็นนัยว่าเป็นราชา ‘เหมือนชาติอื่น’ ตามคำขอ ตรงข้ามดาวิดผู้พระเจ้าจะเลือกซึ่งรูปลักษณ์ ‘ไม่เหมือนราชา’ ซาอูลกับคนใช้เดินหลายเขตตามหาลาตัวเมียที่หายของบิดา อาจอ่านว่าเขาพยายามทำภารกิจเต็มที แต่ Bergen เห็นว่าการถูกวาดเป็นผู้เลี้ยงไรความสามารถที่หาแม่สัตว์ใหญ่ไม่พบ บอกว่าไม่เหมาะเป็นผู้เลี้ยงหรือกษัตริย์อิสราเอล

(2) ซาอูลตามหาซามูเอล

1 ซามูเอล 9:5-14

เมื่อถึงศุฟและจะเลิกตามลาเพื่อกลับ ซาอูลพึ่งคนใช้ไปหา ‘คนของพระเจ้าผู้ได้รับเกียรติ’ (ข้อ 6) ศุฟห่างกิเบอาห์ราว 8 กม. เป็นบ้านซามูเอล แต่ซาอูลไม่รู้จักคนของพระเจ้าผู้มีชื่อ ทั้งคู่ไม่เคยคิดถามพระเจ้า (เทียบข้อ 9) กลับกังวลก่อนว่าจะให้อะไร ‘ผู้ทำนาย’ (ข้อ 7) Josephus ศตวรรษแรกตีความว่าเขาไม่รู้ว่ามีผู้เผยพระวจนะแต่ไม่รับคำตอบแทน

ด้วยความช่วยเหลือหญิงสาว พวกเขาพบซามูเอลในเมือง ผู้มาถวายบูชาที่ ‘ปูชนียสถานสูง’ โดยทั่วไปเป็นแท่นในลานกว้างนอกหมู่บ้าน เหตุใดซามูเอลถวายที่ศุฟ ไม่ใช่พลับพลาซีโลห์? ภายหลังสถานสูงเป็นที่หลักนำอิสราเอลสู่รูปเคารพ การไม่รู้หมายถึงไม่กลับหาพระเจ้าสุดใจ (บันทึกว่ามีเพียงเฮเซคียาห์กับโยสียาห์หรือในการปฏิรูป)

(3) พระเจ้าทรงพบซาอูล

1 ซามูเอล 9:15-21

ซามูเอลได้รับการเปิดเผยแล้วว่าซาอูลจะมาและเป็นผู้ถูกเจิมเป็น ‘ผู้นำอิสราเอล’ (ข้อ 15-17) แต่ซาอูลเห็นตรงหน้าแล้วยังจำไม่ได้ (ข้อ 18) ซามูเอลบอกให้ขึ้นสถานสูงกินด้วยกัน และว่า ‘เจ้าและวงศ์บิดาทั้งหมด’ เป็นผู้ที่ยิสราเอลปรารถนา (ข้อ 20) ซาอูลเข้าใจว่าเลือกเป็นราชา จึงตอบถ่อมตน

สารภาพว่ามาจากเผ่าเล็กที่สุดและครอบครัวต่ำสุดในเบนยามิน (ข้อ 21) ซึ่งจริง ข้อ 16

เผยเหตุที่พระเจ้าทรงอนุญาตราชา คือเพื่อช่วย ‘ประชากรของเรา’ จากฟิลิสเตียเพราะเสียงร้อง

แม้พระองค์ถูกปฏิเสธรื้อถอนในฐานกษัตริย์ ก็ทรงอนุญาตราชามนุษย์เพื่อเมตตา ไม่ใช่สาป

แต่ราชามนุษย์ต้องอยู่ใต้กษัตริย์แท้ ซาอูลจะถูกทดสอบ

(4) ซามูเอลปฏิบัติต่อซาอูลเป็นพิเศษ

1 ซามูเอล 9:22-27

ซามูเอลต้อนรับซาอูลที่มีอดด้วยที่นั่งและอาหารพิเศษที่เตรียม (ข้อ 24) เพราะพระเจ้าทรงเปิดเผยการพบ หลังอาหาร ทั้งสองไปบ้านในเมืองและสนทนาพิเศษบนดาดฟ้า (ข้อ 25) วันถัดเมื่อออก

ซามูเอลให้คนอื่นลวงหน้าและบอกซาอูลคนเดียวว่าจะให้ฟัง ‘พระวาทะของพระเจ้า’ (ข้อ 27)

บทที่ 10

(5) การเจิมซาอูลและหมายสำคัญสามประการ

1 ซามูเอล 10:1-8

ซามูเอลเหน้ามนบนศีรษะซาอูลตั้งเป็นราชา (ข้อ 1) ยืนยันว่าราชาธิปไตยเช่นบุโรหิตเป็นสถาบันบริสุทธิ์ที่พระเจ้ารับรอง ในตะวันออกไกลโบราณ กษัตริย์เมืองขึ้นรับเจิมจากจักรพรรดิ หมายถึงอำนาจมาจากจักรพรรดิ ในบริบทนี้

ราชอำนาจที่พระเจ้าตั้งต้องถูกควบคุมผ่านซามูเอลผู้เจิม ‘จากนี้ผู้เผยพระวจนะจะพิทักษ์การปกครองแบบพระเจ้า และประกาศว่าราชาธิปไตยเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเทวราชาธิปไตยอิสราเอล’ (Song Byeong-hyeon อ้าง Dumbrell)

ซามูเอลให้หมายสำคัญยืนยันว่าพระเจ้าทรงเจิมเขาเป็นผู้นำมรดกอิสราเอล เหตุจะเกิดตามลำดับเพื่อยืนยันคำ

☐ วันนี้พบชายสองคนที่สุสานราเชล บอกว่าพบลาที่หาย (ข้อ 2)

☐ ที่ต้นโอ๊กทาโบร์ (วณ 4) พบชายสามและได้รับขนมปังสองก้อน (ข้อ 3-4)

☐ ที่ ‘เนินพระเจ้า’ พบกลุ่มผู้เผยพระวจนะ ‘พระวิญญาณพระยาห์เวห์’ เสด็จมา

เขาร่วมเผยพระวจนะและเป็นคนใหม่ (ข้อ 5-6) เมื่อหมายมาถึง ให้ ‘ทำตามโอกาส’ (ข้อ 7)

และลงกิลกาลก่อนซามูเอล รอเจ็ดวัน (ข้อ 8) แต่การพบที่กิลกาลเกิดบท 13 จึงเป็นคำสั่งลวงหน้า (เทียบ 13:8)

(6) หมายสำคัญทั้งหมดของซาอูลสำเร็จ

1 ซามูเอล 10:9-16

พระเจ้าประทาน ‘หัวใจใหม่’ แก่ซาอูล และหมายสามอย่างสำเร็จ (ข้อ 9) ตามหมายที่สาม ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ เสด็จมาอย่างทรงฤทธิ์ เขาเผยพระวจนะ (ข้อ 10) ผู้คนเห็นแล้วแปลกใจ (ข้อ 11) จนเกิดสุภาจิต ‘ซาอูลอยู่ในพวกผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ?’ (ข้อ 12)

ข้อ 14-16 สนทนากับลุง แม้ขอให้บอกคำซามูเอล เขาไม่กล่าวเรื่องแต่งตั้งกลับ (9:27-10:1) ยังถ่อม ไม่ป่าวประกาศ แต่ทำงานตามปกติ (11:5) และรอพิธีทางการ

(7) ซาอูลได้รับแต่งตั้งเป็นราชาที่มีสพาห์

1 ซามูเอล 10:17-27

ซามูเอลเรียกประชาชนรวมที่ ‘มิสปาห์’ จับสลากตั้งราชา มิสปาห์เป็นที่กลับใจ (7:6) และที่กองทัพอิสราเอลสาบานทำลายเบนยามินสมัยผู้วินิจฉัย (ฉน 20:1-11)

การเลือกซาอูลชาวเบนยามินที่นั่นจึงน่าประหลาด ก่อนจับสลาก ซามูเอลกล่าวว่าคำขอราชาคือการละทิ้ง ‘พระเจ้าของพวกเจ้า’ ผู้ช่วยจากอียิปต์และภัยทั้งหมด (ข้อ 19)

จุดยืนไม่เปลี่ยนจากต้น (8:7) ต่อมาพิธีขึ้นครองก็ยืนยันว่าคำขอนี้เป็นบาป (12:6-18) สลากตกเบนยามิน แล้วครอบครัวมัตริ และซาอูล (ข้อ 21) แต่เขาซ่อนเหมือนคนไม่มั่นใจ หาไม่พบ จึงถามพระเจ้าอีกและพบจากคำตอบ (ข้อ 22)

ซามูเอลกล่าว ‘เห็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกหรือ?’ ตั้งเป็นราชา (ข้อ 23) ประชาชนร้อง ‘ขอพระราชาทรงพระเจริญ’ แต่ ‘คนอันธพาล’ บางคนไม่ยอมรับ (ข้อ 27)

บทที่ 11

ชัยชนะแรกของซาอูล

1 ซามูเอล 11:1-15

หลังแต่งตั้ง ซาอูลเผชิญสงครามแรก การนำชัยชนะทำให้ทั่วอิสราเอลยอมรับเป็นราชาน่าจะเป็นเหตุที่ซามูเอลหมายว่า ‘จงทำตามโอกาส เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับเจ้า’ (10:7)

(1) ปัญหา: อัมโมนตีเมืองยาเบซกิเลอาด

1 ซามูเอล 11:1-4

ยาเบชกิเลอาดอยู่ฝั่งตะวันออกจอร์แดน เหนือแม่น้ำยับบอก นานาหซกษัตริย์อัมโมนขึ้นตี

อัมโมนเคยตีแดนนี้สมัยเยฟธาห์ (วนฉ 11:4-33) แรกเริ่มอิสราเอลขอราชาออกสู้ก็เพราะอัมโมนขึ้นมา (12:12)

ชาวยาเบชกลัว เสนอส่งบรรณาการ แต่นานาหซดูเหมือนว่า ‘จะทำพันธสัญญาเมื่อควักตาชาวทุกคน’ (ข้อ 2)

ผู้อาวุโสส่งผู้สื่อสารทั่วอิสราเอล หา ‘ผู้ช่วยให้รอด’ (ข้อ 3) ขว้มาถึงกิเบอาห์ของซาอูลก่อน (ข้อ 4)

ชาวกิเบอาห์กับยาเบชมีสายสัมพันธ์พิเศษจากการแต่งงานในอดีต (วนฉ 21)

(2) การแทรกแซง: ซาอูลผู้จะช่วยยาเบชให้รอด

1 ซามูเอล 11:5-11

เมื่อซาอูลได้ยินข่าวทั้งหมด ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ ก็ทรงร้าเขาอย่างมาก (ข้อ 6)

เขาโกรธและส่งผู้สื่อสารทั่วอิสราเอล สั่งให้ติดตาม ‘ซาอูลและซามูเอล’ (ข้อ 7)

กองทัพอิสราเอลสามแสนคนจึงมารวมที่เบเซก ห่างยาเบช 16 กิโลเมตร ผู้สื่อสารนำข่าวไปยังชาวยาเบช

พวกเขายินดีเมื่อได้ยินว่า ‘พวกท่านจะได้รับการช่วยให้รอด’ (ข้อ 9)

ซาอูลวางกลยุทธ์ทำให้นานาหซตายใจ (ข้อ 10) แบ่งทหารเป็นสามกองและบุกค่ายยามรุ่งสาง จนแทบทำลายอัมโมนสิ้น

(ข้อ 11) เหตุการณ์นี้พิสูจน์ความสามารถรบของซาอูลในฐานะราชา แต่ผู้เขียนดูไม่ได้ประเมินเขาในแง่ดี

การฆ่าวัวห่นเป็นขึ้นส่งทั่วอิสราเอลชวนให้นึกถึงความมีดมนสมัยผู้วินิจฉัย (วนฉ 19-20)

ผู้เขียนยกพระเจ้า ไม่ใช่ซาอูล พระวิญญาณของพระเจ้าทรงดำเนิงานนี้ และกองทัพมารวมเพราะ

‘ความยำเกรงพระยาห์เวห์’ ตกเหนือประชาชน (ข้อ 7)

(3) การแก้ปัญหา: ซาอูลตีอัมโมน

1 ซามูเอล 11:12-15

ซาอูลผู้พากองทัพชนะไม่หยิ่ง แต่ให้อภัยคนที่เคยปฏิเสธการเป็นราชาของเขา (ข้อ 13; เทียบ 10:27)

ซามูเอลจัดพิธีขึ้นครองราชย์ให้ซาอูลที่กิลกาล (ข้อ 15) กิลกาลเป็นที่แรกซึ่งโยชูวานมัสการและให้ประชาชนเข้าสู่หน้ตเ

เมื่อพิชิตคานาอัน ซามูเอลฟื้นฟูอาณาจักรที่นี่ (ข้อ 14)

ซาอูลเริ่มครองราชย์อย่างถ่อมใจ แต่ภายหลังเขาถูกพระเจ้าทอดทิ้งสองครั้งที่กิลกาลแห่งนี้เพราะไม่เชื่อฟังและหยิ่งผยอง

(13:7-15; 15:12-33) วันนั้นซาอูลกับอิสราเอลทั้งปวงยินดีอย่างยิ่ง (ข้อ 15)

พวกเขาอาจคิดว่าตนตัดสินใจถูกที่ขอราชา และความยินดีนี้คือการรับรองจากพระเจ้า แต่ในบทถัดไป

ซามูเอลยืนยันอีกครั้งในคำอ้ลาว่าการขอราชาเป็นความผิด

บทที่ 12

(1) ซามูเอลทบทวนอดีต: ผู้นำผู้ซื้อตรง

1 ซามูเอล 12:1-5

บัดนี้ซามูเอลกำลังส่งต่อการนำแก่ ‘ผู้รับการเจิมของพระยาห์เวห์’ และลงจากเวทีการเมือง ในฐานะผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายของอิสราเอล เขาปิดฉากระเบียบเก่าและยอมรับว่ายุคใหม่เริ่มแล้ว ตอนต้นคำอำลา เขายืนยันต่อหน้าประชาชน ราชา และพระเจ้าว่าตลอดการรับใช้ เขาไม่เคยยึดทรัพย์ของใครหรือรับสินบน เมื่อกล่าวถึงระบอบกษัตริย์ในบท 8 (ข้อ 11-18) ซามูเอลพรรณนาราชว่าเป็นผู้เอาสิ่งมากมาย แต่ตรงกันข้าม เขายืนยันว่าตนไม่เคยเอาอะไรจากประชาชน

การยืนยันนี้เผยให้เห็นความแตกต่างที่ประชาชนจะประสบระหว่างการปกครองโดยพระเจ้ากับระบอบกษัตริย์

(2) ความชอบธรรมของพระยาห์เวห์: ทรงทำพันธสัญญาอย่างสัตย์ซื่อ

1 ซามูเอล 12:6-11

ซามูเอลทบทวนประวัติศาสตร์อิสราเอลและกล่าวถึงพระราชกิจของพระเจ้า พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้รอดผ่านโมเสสกับอาโรน (ข้อ 6, 8) เมื่อชาวอิสราเอลลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าและปรนนิบัติรูปเคารพในคานาอันจนตกอยู่ในมือศัตรู พระองค์ทรงฟังเสียงร้องและส่งเหล่าผู้วินิจฉัย—เยรูบอาอัล เบดาน [บาราค?] เอฟธาห์ และซามูเอล—มาช่วยให้รอด (ข้อ 11)

ด้วยการกล่าวเช่นนี้ ซามูเอลบอกเป็นนัยว่าระบอบกษัตริย์ไม่ได้เริ่มเพราะผู้วินิจฉัยบกพร่อง พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ แม้อิสราเอลทำบาปซ้ำ พระองค์ก็ส่งผู้ช่วยให้รอดทุกครั้งที่พวกเขากลับใจ แต่กระนั้นอิสราเอลยังก่อบาปใหญ่

(3) บาปของอิสราเอลและพระคุณของพระเจ้า

1 ซามูเอล 12:12-15

บาปใหญ่กว่าของอิสราเอลคือ เมื่อกษัตริย์นำพาชนแห่งอัมโมนจะรุกราน พวกเขาละทิ้งพระเจ้าผู้ทรงเป็นราชาและขอร่าขามมนุษย์ (ข้อ 12; เทียบ 8:20) พระเจ้าไม่พอพระทัยและทรงพระพิโรธ แต่ยังทรงยอมตามคำขอ ‘จงดูราชาที่พวกเจ้าขอและเลือกไว้’ (ข้อ 13; เทียบ 8:18)

แล้วซามูเอลกล่าวว่าหาก ‘อิสราเอลกับราชา’ (เทียบข้อ 25) ยำเกรงพระยาห์เวห์ ปรนนิบัติ เชื่อฟัง และไม่กบฏ ก็จะเป็นไปด้วยดี แต่ถ้าไม่ ‘พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์’ จะต่อสู้พวกเขาเหมือนที่เคยต่อสู้บรรพบุรุษ (ข้อ 14-15) คล้ายโมเสสและโยชูวาในคำอำลาที่รู้ล่วงหน้าว่าอิสราเอลจะล้มเหลวและเตือนพวกเขา

มองมุมหนึ่ง ซามูเอลอาจดูเหมือนผู้ใหญ่ที่ยึดติดและคอยตอกย้ำบาปเรื่องขอร่าขามมนุษย์ แต่เขาเป็นผู้ถ่ายทอดพระทัย (พระประสงค์)

ของพระเจ้าจนถึงที่สุด วันนี้เราไม่ต้องการผู้รับใช้เช่นนี้หรือ? ซงบย็องฮย็อนกล่าวว่า ‘ตรงนี้ระเบียบเก่า (การปกครองโดยพระเจ้าผ่านผู้วินิจฉัย) กับระเบียบใหม่ (ราชาธิปไตย)’

ซึ่งขัดแย้งกันตลอดในหนังสือซามูเอลได้ข้อยุติ ระเบียบเก่ายอมรับความชอบธรรมของราชาธิปไตย ส่วนราชาผู้นำระเบียบใหม่มองอยู่ได้สิทธิอำนาจของระเบียบเก่า’

เขาเห็นว่าพระเจ้ายังทรงพระคุณแก่ประชาชนที่ปฏิเสธการครอบครองของพระองค์และกบฏ

(4) คำเตือนของพระยาห์เวห์: ฟ้าม่าจากท้องฟ้าแห่ง

1 ซามูเอล 12:16-18

บัดนี้ซามูเอลยืนยันชัดว่าการขอราชาเป็นความผิดใหญ่ต่อพระเจ้า เมื่อซามูเอลพูด พระเจ้าทรงให้ฟ้าม่าและฝนตกมาเป็นฤกษ์เกี่ยวข้าวสาลี ซึ่งเป็นฤกษ์แล้งเดือนพฤษภาคมถึงมิถุนายน ทำให้ประชาชนทั้งปวงหวาดกลัว

(5) คำกำชับของซามูเอล: ‘จงปรนนิบัติพระเจ้าเท่านั้น’

1 ซามูเอล 12:19-25

ประชาชนกลัวแทบตายและขอซามูเอลช่วยไม่ให้พวกเขาตาย พวกเขาต้องการผู้กลาง ซามูเอลปลอบว่าเพราะพระเจ้าทรงเลือก ‘พวกเจ้า’ พระองค์จะไม่ทอดทิ้งประชากรของพระองค์เพื่อพระนามของพระองค์เอง (ข้อ 22)

ข้างเป็นพระคุณและพระพรน้ำอัสจรรย! แล้วเขาสั่งอย่าตามรูปเคารพไร้สาระ แต่จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์พระเจ้าด้วยสุดใจ (ข้อ 20-21) ให้ระลึกถึงพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์ ยำเกรงและปรนนิบัติพระองค์เท่านั้นอย่างจริงใจด้วยทั้งชีวิต (ข้อ 24; เทียบ ฉธบ 6:4-5) แม้ได้รับพระคุณ หากยังทำชั่ว ‘ทั้งพวกเจ้าและราชาของพวกเจ้า’ (เทียบข้อ 14)

จะพินาศ (ข้อ 25) คำว่า ‘เพราะทรงเลือกจึงไม่ทอดทิ้ง’ (ข้อ 22) อยู่ร่วมกับคำเตือนว่า ‘หากทำชั่วจะพินาศทั้งหมด’ (ข้อ 25) ได้อย่างไร? พระเจ้าจะลงโทษบาปแน่ แต่ท่ามกลางพระพิโรธยังทรงเมตตาและสงวน ‘คนที่เหลือ’ ของประชากร ความจริงนี้ใช้ทั้งกับ ‘ประชากรของพระเจ้า’ และผู้เชื่อรายบุคคล (เทียบ 1 คร 5:5)

ที่นี้เราตระหนักถึงความจำเป็นเด็ดขาดของผู้กลาง เช่นที่ซามูเอลต้องไม่หยุดอธิษฐานในฐานะผู้กลางระหว่างอิสราเอลกับพระเจ้า (ข้อ 23) เราก็จำเป็นต้องมีผู้กลางระหว่างเรา ‘อิสราเอลแท้’ กับพระเจ้า เราไม่พินาศนิรันดร์เพราะพระราชกิจไถ่และคำอธิษฐานของผู้กลางองค์เดียว

บทที่ 13

ชาอูลถูกทอดทิ้งในฐานะราชา: เรื่องแรก

1 ซามูเอล 13:1-23

บัดนี้เรื่องของกษัตริย์ชาอูลผู้ไม่เชื่อฟังแสดงให้เห็นว่าคำเตือนสุดท้ายของซามูเอลกำลังเป็นจริง เหตุนี้จะกลายเป็นภัยพิบัติแก่อิสราเอล และยืนยันว่าการ ‘ขอราชา’ ของพวกเขาใช้เวลาเพียงใดต่อพระเจ้า

(1) วิกฤตทางทหาร

1 ซามูเอล 13:1-7

ข้อ 1 ในต้นฉบับมาโซเรติกซึ่งเป็นต้นฉบับฮีบรูพันธสัญญาเดิมที่ทรงอำนาจนั้นชำรุด โดยบันทึกว่า ‘ชาอูลมีอายุหนึ่งปีเมื่อเป็นราชา และครองอิสราเอลสองปี’ ฉบับเกาหลีแก้ไขแปลโดยไม่มีหลักฐานต้นฉบับว่า ‘ชาอูลมีอายุสี่สิบปีเมื่อเป็นราชา และเมื่อครองอิสราเอลได้สองปี’ ฉบับแปลใหม่ตาม NIV ว่า ‘ชาอูลมีอายุสามสิบปีเมื่อเป็นราชา และครองอิสราเอลสี่สิบสองปี’ กิจการ 13:21 บอกว่าชาอูลครองสี่สิบปี เมื่อกองทัพอิสราเอลสามพันคนเผชิญฟิลิสเตีย ทหารหนึ่งพันคนได้การนำโยนาธานโจอมตีด้านฟิลิสเตียก่อน (ข้อ 3) ฟิลิสเตียจึงนำรถรบสามหมื่นคันกับทหารม้าหกพันมาตั้งค่ายที่มิคาซ ทางตะวันออกของเบธอาเวน (ข้อ 5) ชาอูลรวมกองทัพอิสราเอลที่กิลกาลทางตะวันออกของมิคาซ (ข้อ 4) แต่ทหารอิสราเอลจนตรอกและกลัวมาก บ้างซ่อนตามที่ต่าง ๆ บ้างหลบหนี (ข้อ 6-7)

น่าเศร้าที่ครั้งนั้นชาอูลไม่ได้รับการเร้าจาก ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ เหมือนก่อน (เทียบ 11:6) และไม่ได้ร้องทูลพระเจ้า

(2) ความไม่เชื่อฟัง

1 ซามูเอล 13:8-15

ชาอูลรอเจ็ดวันตามกำหนด ‘คำสั่งให้รอเจ็ดวัน’ นี้ซามูเอลให้ไว้เมื่อพบชาอูลครั้งแรก (10:8) แต่ซามูเอลไม่มาที่กิลกาล ชาอูลจึงทำสิ่งที่ซามูเอลควรทำ เป็นการไม่รักษารัฐาของตนและล่วงล้ำดุลระหว่างการปกครองโดยพระเจ้ากับราชาธิปไตย ทันทีที่ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ซามูเอลก็มาถึง เมื่อถูกถาม ชาอูลแก้ตัวว่า

☐ ประชาชนกระจัดกระจาย

☐ ซามูเอลไม่มาตามวันกำหนด และ

☐ ฟิลิสเตียดูเหมือนกำลังขึ้นตี เขาจึงรีบทูลขอพระกรุณา (ข้อ 11-12) มุมของชาอูลเข้าใจและน่าเห็นใจ แต่ซามูเอลชี้ว่าเขาฝ่าฝืนพระบัญชาที่พระเจ้าประทาน (ข้อ 13-14) ชาอูลไม่รักษาคำสั่งใด?

ใน 10:8 ซามูเอลกล่าวว่า ‘จงลงไปกิลกาลก่อนเรา เราจะลงไปถวายเครื่องเผาบูชาและสถานบูชา

จรรอเจ็ดวันจนกว่าเราจะมาบอกสิ่งที่เจ้าต้องทำ’ หน้าที่ปุโรหิตเป็นสิทธิเฉพาะของซามูเอล

การกระทำของชาอูลจึงเป็นการกบฏต่อพระเจ้าผู้ตรัสผ่านซามูเอล ซามูเอลบอกว่าเพราะการกบฏนี้ พระเจ้าจะไม่ให้

‘อาณาจักรของกษัตริย์ซาอูล’ ยั่งยืน และจะตั้งราชาอีกคน ‘ผู้ถูกพระทัยพระเจ้า’ (ข้อ 14; เทียบ กจ 13:22) ซาอูลถูกทอดทิ้งเพราะความไม่เชื่อฟังครั้งแรกนี้ นำประเทศที่ภายหลังดาวิดกับซาโลมอนถวายเครื่องบูชาเหมือนปุโรหิตแต่ไม่ถูกลงโทษ (เทียบ 2 ซมอ 24:25; 1 พกษ 3:15) การถวายของซาอูลเป็นบาปเพราะพระเจ้าประทาน ‘พระคำรัส(คำสั่ง)’ ที่เฉพาะเจาะจงแก่เขาผ่านซามูเอล

(3) วิกฤตทางทหาร

1 ซามูเอล 13:15

บัดนี้ซามูเอลจากกิลกาลไป ซาอูลต้องรบฟิลิสเตียในฐานะเสียเปรียบอย่างยิ่ง กองทัพสามพันเหลือเพียงหกร้อย (ข้อ 15) อิสราเอลเสียเปรียบไม่เพียงจำนวน แต่ด้านอาวุธด้วย ฟิลิสเตียที่ปกครองมานานไม่ให้อิสราเอลผลิตอาวุธ (ข้อ 19-21) อีกทั้งส่งหน่วยจู่โจมไปทั่วเพื่อตัดทางสนับสนุนจากเหนือ (ข้อ 16-17)

ในสถานการณ์นี้ซาอูลจะทำอะไรเพื่อความรอดของอิสราเอลได้?

แต่พระเจ้าทรงใช้โยนาธานบุตรซาอูลช่วยอิสราเอลอย่างอัศจรรย์ (บท 14)

บทที่ 14

(1) ซาอูลกับโยนาธาน

1 ซามูเอล 14:1-5

กองทัพซาอูลที่เผชิญฟิลิสเตียอยู่ในสภาพแย่ (13:15-22) เขามีทหารเพียงหกร้อย (ข้อ 2) หลังซามูเอลจากไป ซาอูลพาอาหิยาห์ เกลนของเอลี ‘ปุโรหิตในอดีต’ และญาติของอีคาโบด (‘ไร้พระสิริ’) มาแทนซามูเอล (ข้อ 3) ขณะเดียวกัน โยนาธานกับเด็กหนุ่มผู้ถืออาวุธพยายามข้ามหุบเขาทุรกันดารลอบเข้าแนวฟิลิสเตียโดยไม่ให้ซาอูลบิราบรู้ (ข้อ 1)

(2) พระเจ้าประทานชัยชนะแก่โยนาธาน

1 ซามูเอล 14:6-15

โยนาธานเผยความเชื่อเมื่อชวนผู้ถืออาวุธบุกกองทัพฟิลิสเตีย ‘ผู้ไม่ได้เข้าสู่หนัด’ ว่า ‘ความรอดของพระยาห์เวห์ไม่ขึ้นกับว่าคนมากหรือน้อย’ (ข้อ 6; เทียบ 17:47—ดาวิด) เขากำหนดสัญญาณเพื่อแสวงพระประสงค์และหมายสำคัญจากพระเจ้า (ข้อ 10) และใช้ปฏิกิริยาของฟิลิสเตียยืนยันว่าพระเจ้าทรงมอบพวกเขาไว้ในมืออิสราเอลหรือไม่ (ข้อ 12)

นี่ไม่ใช่มงายหรือทดลองพระเจ้า แต่เป็นท่าทีความเชื่อมั่นคงที่ที่พึ่งพระองค์และแสวงพระประสงค์ คำว่า ‘บางทีพระยาห์เวห์จะทรงทำการเพื่อเรา’ (ข้อ 6) ไม่ใช่ความสงสัย แต่ยอมรับอธิปไตยว่า

หากพระองค์ทรงอนุญาตก็จะสำเร็จ และหากไม่ เขาก็พร้อมรับผล เขาฆ่าศัตรูยี่สิบคนภายในครึ่งวัน (ข้อ 14)

ดูอาจไม่มาก แต่เหตุนี้ทำให้ ‘ทั้งค่ายในทุ่ง หน่วยทหาร และชาวฟิลิสเตียทั้งปวง’ สั่นกลัว พระเจ้าทรงทำให้ ‘แผ่นดินไหวใหญ่’ (ข้อ 15) ไม่นานนี่คือปรากฏการณ์กายภาพ

หรือหมายถึงทหารฟิลิสเตียตกอยู่ในความกลัวและสับสนจนฆ่ากันเอง (ข้อ 20)

อาจหมายถึงทั้งสอง พระเจ้าทรงพิสูจน์คำสารภาพของโยนาธานว่า

‘ความรอดของพระยาห์เวห์ไม่ขึ้นกับคนมากหรือน้อย’ (ข้อ 6)

(3) ความเชื่อของซาอูล: วิจารณ์ญาณที่พร่ามัว

1 ซามูเอล 14:16-23

ซาอูลรู้ว่าฟิลิสเตียจำนวนมากล้มและกระจัดกระจาย และตรวจจนรู้ว่าโยนาธานเป็นผู้เริ่ม

แต่แทนที่จะร่วมใจมอดอย่างฉับไว เขากลับลังเลและเรียกหา ‘หีบของพระเจ้า’ (ข้อ 18)

เขาตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไร กำลังแสวงพระประสงค์ผ่าน ‘หีบของพระเจ้า’ หรือไม่?

(ฉบับเซปตัวจินต์บันทึกว่า ‘เอโฟด’) เขาไม่รู้ว่าพระเจ้ากำลังทรงงานอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม

เมื่อเห็นความโกลาหลในค่ายฟิลิสเตียทวีขึ้น ซาอูลจึงให้บุโรหิตหยุดและนำทัพเข้าค่ายศัตรูอย่างล่าช้า

สถานการณ์เข้าข้างอิสราเอลแล้ว เพราะฟิลิสเตียหวาดกลัว สับสน และฆ่ากันเอง ‘พระยาห์เวห์’

กำลังทรงช่วยอิสราเอล (ข้อ 23)

กองทัพอิสราเอลจึงมีกำลังใจ ทั้งชาวอิสราเอลที่ถูกเกณฑ์ไปกับฟิลิสเตียและผู้ที่ยืนอยู่ต่างออกมาไล่ตามฟิลิสเตีย (ข้อ 21-22)

(4) ความเชื่อของซาอูล: คำสั่งอันโง่เขลา

1 ซามูเอล 14:24-35

ในภาวะสงครามนี้ ซาอูลสั่งทหารให้อุดอาหาร ผู้ที่ไล่ตามฟิลิสเตียและต่อสู้อย่างหนักยิ่งต้องการพลังงาน

แต่ซาอูลกลับให้ปฏิญาณอย่างโง่เขลาว่า ผู้ใดกินสิ่งใดจะถูกสาป เขากล่าวว่า ‘จนกว่าเราจะแก้แค้นศัตรูของเรา’ (ข้อ

24) จึงทำให้ประชาชนอิสราเอลเหนื่อยล้าและทุกข์ยากเพราะการแก้แค้นส่วนตัวของเขา (ข้อ 24, 28, 31)

โยนาธานไม่รู้คำสั่งของบิดาและกินน้ำผึ้ง เมื่อทราบเรื่อง เขากล่าวว่าการตัดสินใจของบิดาไม่ถูกต้อง (ข้อ 29-30) คำว่า

‘บิดาของเราทำให้แผ่นดินเดือดร้อน’ ในข้อ 29 มีนัยสำคัญมาก เดิมทีราชาอิสราเอลควรนำสันติสุขแก่ประชาชน

แต่ซาอูลกำลังทำตรงกันข้าม (เทียบ 1 พกษ 18:17) เมื่อสิ้นวันที่ถูกสั่งให้อุด

ประชาชนผู้หิวจัดก็พากันไปกินสัตว์พร้อมเลือด (ข้อ 32)

ข่าวถึงซาอูล เขาสั่งอย่ากินพร้อมเลือดและตั้งกอนหินให้ฆ่าสัตว์กินเฉพาะที่นั่น (ข้อ 33-34)

ในที่สุดหินที่ฆ่าสัตว์ก็กลายเป็นแท่นบูชาโดยธรรมชาติ ผู้เขียนไม่ประเมินแท่นบูชาแรกของซาอูล (ข้อ 35)

แต่จากกระแสเรื่องทั้งหมด ดูไม่ได้ชมการกระทำนี้ (เทียบ ฉธบ 12:13-14)

(5) ประชาชนรักษาชีวิตโยนาธาน

1 ซามูเอล 14:36-46

คืนนั้นซาอูลต้องการไล่ฟิลิสเตียจนสุด แต่ตามข้อเสนอของบุโรหิตอาหิยาห์ เขาถามพระเจ้าก่อน น่าจะใช้ Urim กับ Thummim แสงพระประสงค์ เมื่อไม่มีคำตอบ ซาอูลคิดว่ามีบาปในกองทัพ จึงจับสลากหาตัว ‘ผู้กระทำผิด’

ในที่สุดสลากตกแก่โยนาธาน และซาอูลปฏิญาณแบบทำลายตนเองว่าโยนาธานต้องตายแน่ (ข้อ 44)

แต่ประชาชนเข้าข้างโยนาธาน ย้ำว่าเขา ‘ทำความรอดยิ่งใหญ่ในอิสราเอล และวันนี้ได้ทำงานร่วมกับพระเจ้า’ (ข้อ 45)

จึงช่วยชีวิตเขา บทสรุปยอมรับโยนาธานเป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอด และเน้นว่าพระเจ้าทรงอยู่กับโยนาธาน ไม่ใช่ซาอูล นำประจักษ์ที่พระเจ้าทรงตั้งซาอูลเป็นราชาเพื่อ ‘ช่วยอิสราเอลให้พ้นมือฟิลิสเตีย’ (9:16)

แต่โยนาธานกำลังทำหน้าที่แทน ขณะเดียวกัน คำของซาอูลตกเปล่า (ข้อ 44) และแผนเก็บกวาดฟิลิสเตียก็ล้มเหลว

(6) ผลงานและครอบครัวของซาอูล

1 ซามูเอล 14:47-52

ก่อนเล่าเรื่องซาอูลถูกทอดทิ้งอย่างเด็ดขาด ผู้เขียนประเมิณกลางทางด้วยผลงานและครอบครัว

พระเจ้าทรงเมตตาอิสราเอลและช่วยพวกเขาจากศัตรูหลายฝ่ายผ่านซาอูล อีกทั้งประทานทั้งบุตรยอดเยี่ยมคือโยนาธาน และแม่ทัพยอดเยี่ยมอย่างอับเนอร์ (ข้อ 50) แต่น่าเสียดายที่การประเมิณนี้ไม่บอกว่าเขาฟังพระเจ้าเพียงใด หรือว่า

‘พระเจ้าประทานชัยชนะแก่เขา’ (เทียบ 2 ซมอ 8:6, 14) เพียงบันทึกว่าเพราะสงครามหนักกับฟิลิสเตีย เขารวบรวม

‘คนแข็งแรงและกล้าหาญ’ ไว้ เป็นระบบกองทหารถาวร (ข้อ 52) ประเด็นที่ต้องสังเกตคือ

ซาอูลไม่อาจโจมตีฟิลิสเตียอย่างเด็ดขาด จึงต้องรบอย่างดุเดือด ‘ตลอดชีวิตของเขา’

หมายความว่าเขาไม่บรรลุพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงตั้งให้เป็นราชา (9:16)

เช่นเดียวกับชัยชนะใหญ่เหนือฟิลิสเตียเกิดโดยโยนาธาน ไม่ใช่ซาอูล (ข้อ 45)

ชัยชนะสมบูรณ์เหนือฟิลิสเตียจะเกิดผ่านดาวิด (2 ซมอ 8:1, 12)

บทที่ 15

ซาอูลถูกทอดทิ้งในฐานะราชา: เรื่องที่สอง

1 ซามูเอล 15:1-35

ในบท 13 กษัตริย์ซาอูลได้ยืนยันว่าราชวงศ์ของตนจะไม่ยั่งยืนนิรันดร์ เพราะไม่รักษาพระคำรับสั่งของพระเจ้า บัดนี้ในบท 15 การถูกทอดทิ้งของเขาได้รับการยืนยันอีกครั้ง เมื่อเขาฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้าอย่างชัดเจน

(1) ซามูเอลมาหาซาอูล

1 ซามูเอล 15:1-3

พระเจ้าทรงทดสอบซาอูล โดยประทานคำสั่งเฉพาะแล้วทอดพระเนตรว่าเขาจะเชื่อฟังหรือไม่ ซามูเอลถ่ายทอดพระดำรัสว่า ‘บัดนี้จึงไปตีอามาเลช และทำลายทุกสิ่งของเขา รวมทั้งฝูงสัตว์ อย่าเหลือไว้’ (ข้อ 3)

อามาเลชเป็นชนชาติแรกที่โจมตีอิสราเอลเมื่อออกจากอียิปต์ (อพย 17:8-16; ฉธบ 25:17-18)

และรบกวนอิสราเอลเรื่อยมา (วนฉ 3:13; 6:3-5, 33; 7:12) คราวนั้นพระเจ้าตรัสว่าจะลบอามาเลชให้สิ้นเพราะการกระทำนี้ (อพย 17:14; ฉธบ 25:19) และบัดนี้จึงทรงทำ ‘ผ่านซาอูล’ ซาอูลต้องฟัง ‘พระดำรัสของพระยาห์เวห์’ ผู้ทรงตั้งเขาเป็นราชา (ข้อ 1)

การปรากฏตัวของซามูเอลดูไม่คุ้นเล็กน้อย เพราะในบท 13 เขาประกาศคำพิพากษาซาอูลแล้วจากไป ระหว่างนั้นเขาทำอะไร? อย่างไรก็ดี เขากลับมาหาซาอูลพร้อมพระดำรัส เป็นการให้โอกาสอีกครั้ง

(2) การรบอามาเลชที่คำนึงถึงเสียงประชาชน

1 ซามูเอล 15:4-9

ซาอูลผู้เคยชนะอามาเลช (14:48) นำกองทัพลองสองแสนหนึ่งหมื่นไปทำลายพวกเขา แต่ ‘ซาอูลกับประชาชน’ ไม่ฆ่าอากั๊กกษัตริย์อามาเลช กลับจับเป็น (ข้อ 8) และ ‘ไม่ยอมทำลาย’ แกะกับวัวที่ดี ทำลายเฉพาะของไม่ดี (ข้อ 9)

นี่คือการตีความพระบัญชาตามใจและเชื่อฟังเพียงบางส่วน การให้ชาวเคนนีตออกไป (ข้อ 6)

เพื่อไม่ถูกทำลายพร้อมอามาเลชเป็นสิ่งถูก แต่ไม่เกี่ยวกับการที่เขาต้องเชื่อฟังพระบัญชาอย่างครบถ้วน

เห็นชัดว่าซาอูลไม่ได้ทำลายชาวอามาเลชหมด ภายหลังดาวิดต้องรบกับพวกเขาอีก (1 ซมอ 27:8; 30:1, 16-20)

และพวกเขายังปรากฏสมัยกษัตริย์เฮเซคียาห์ (1 พศด 4:43)

(3) ซาอูลผู้กบฏต่อพระเจ้า

1 ซามูเอล 15:10-16

ก่อนพบซาอูล ซามูเอลได้ยินเรื่องความไม่เชื่อฟังโดยตรงจากพระเจ้าว่า ‘เราเสียใจที่ตั้งซาอูลเป็นราชา (เทียบข้อ 35) เพราะเขาหันจากเราและไม่ทำตามคำสั่ง’ (ข้อ 11) ซามูเอลทุกข์ใจและร้องทูลพระเจ้าตลอดคืน เขาร้องทูลเรื่องใด?

คงวิงวอนอย่าทอดทิ้งซาอูล แต่คำอธิษฐานไม่ได้รับคำตอบและพระประสงค์ตัดสินแล้ว ซาอูลสร้างอนุสาวรีย์

‘เพื่อตนเอง’ (ข้อ 12; เทียบ อพย 17:15-16 โมเสสก็สร้างแท่นอนุสรณ์หลังชนะอามาเลช

เขากำลังเทียบตนกับโมเสสหรือ?) ซาอูลฉลองชัยชนะและคิดว่าตนเชื่อฟังพระบัญชาแล้ว (ข้อ 13)

ช่างโง่เขลา! เขาไม่เข้าใจว่าการทดสอบหรือคำสั่งคืออะไร เหมือนนักเรียนเข้าใจข้อสอบผิด ตอบไม่ตรง

แต่ยินดีว่าตนตอบถูก เมื่อซามูเอลถามว่า ‘แล้วเสียงแกะกับวัวนี่คืออะไร?’ เขาคงสะดุ้งชั่วขณะ จึงแก้ตัวว่า

‘ประชาชน’ เหลือไว้ถวายบูชาแด่พระเจ้าของ ‘ท่าน’ (ข้อ 15ก) แต่ยังคงบอกว่า ‘ตนกับประชาชน’ ทำลายอามาเลชแล้ว

(ข้อ 15ข) เมื่อยืนยันความไม่เชื่อฟังและความด้านชาฝ่ายวิญญาณ ซามูเอลจึงถ่ายทอดพระคำที่รับเมื่อคืน

(4) พระเจ้าทรงทอดทิ้งซาอูลผู้กบฏ

1 ซามูเอล 15:17-23

ซามูเอลขึ้นบาปซาอูล เมื่อซาอูลเห็นตนต่ำต้อย พระเจ้าทรงตั้งเป็นราชา และพระองค์ทรงสั่งให้ทำลายอามาเลชคนบาปให้หมด

(ข้อ 18) แต่ซาอูลไม่ฟัง ‘พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์’ และรีบตะครุบของริบ นี่เป็นความชั่วในสายพระเนตรพระเจ้า

(ข้อ 19) แม้ซามูเอลชี้ เขายังแก้ตัวเดิมและยั่วว่าตนฟัง ‘พระสุรเสียงของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 21)

คำยืนยันครั้งนี้เผยใจแข็งกระด้างที่ตีความพระบัญชาตามใจแต่ไม่ยอมรับผิดชอบ เขายั่วว่าตนทำถูก ปัญหาอยู่ที่ ‘ประชาชน’ (ข้อ 21) และกล่าวข้อแก้ตัวเดิมว่า ‘เพื่อถวายบูชาแด่พระเจ้าของท่าน’

จนข้อ 24 จึงสารภาพบาปตรง ๆ ซามูเอลถ่ายทอดพระทัยพระเจ้าว่า

‘พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาเท่ากับการฟังพระสุรเสียงหรือ? การฟัง (เชื่อฟัง)

ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และการเอาใจใส่ดีกว่าไขมันแกะ เพราะการกบฏเหมือนบาปแห่งการทำนาย

และความดื้อรั้นเหมือนความชั่วแห่งรูปเคารพ [เทราฟิม]’ (ข้อ 22-23 ฉบับแปลตรง)

แล้วประกาศว่าเพราะซาอูลปฏิเสธพระคำรัส พระเจ้าจึงปฏิเสธเขาจากการเป็นราชา (ข้อ 23)

การที่พระเจ้าทรงประสงค์ความเชื่อฟังมากกว่าเครื่องบูชาเป็นหัวข้อสำคัญที่ปรากฏซ้ำในผู้เผยพระวจนะหลายเล่ม (ยรม 7:21-26; ฮชย 6:6; อมส 5:21-24; มคา 6:6-8; อสย 1:10-17)

(5) ซาอูลผู้ให้ความสำคัญกับเสียงประชาชน

1 ซามูเอล 15:24-30

หลังประกาศคำตัดสินทั้งหมด ซาอูลจึงสารภาพตรง ๆ ว่าทำบาป แต่สายเกินไป

เขายกข้ออ้างว่าฝ่าฝืนพระบัญชาเพราะกลัวประชาชนและฟังเสียงพวกเขา แล้วขอให้ยกโทษบาป ‘เดี๋ยวนี้’ แต่ยังมีสิ่งแปลก เขายกข้ออ้างว่าฝ่าฝืนทั้งพระบัญชา กับ ‘คำของซามูเอล’ และขอร้องจากซามูเอล ไม่ใช่พระเจ้า อีกทั้งขอให้ซามูเอลยกโทษกลับไปด้วย และให้ตนนมัสการพระเจ้าของ ‘ท่าน’ (ข้อ 25)

นี่ไม่ใช่ความปรารถนาที่ดีกับพระเจ้า แต่ต้องการให้ซามูเอลรักษารูปร่างหน้าตา ‘ต่อหน้า’ ผู้อาวุโสกับประชาชน (ข้อ 30) ช่วงตื่นเงินและชั่วร้าย! ซาอูลมองไม่เห็นพระเจ้า เมื่อซามูเอลย้ำคำตัดสินและจะจากไป ซาอูลคว้าชายเสื้อจนขาด ซามูเอลจึงประกาศว่า เช่นเดียวกับชายเสื้อที่ขาด พระเจ้าทรง ‘ฉีก’ ราชอาณาจักรอิสราเอลจากซาอูลและมอบแก่ ‘เพื่อนบ้านของราชา’ ผู้ที่กว่า (ข้อ 28; เทียบ 28:17 ‘ดาวิด’) พระเจ้าไม่เหมือนมนุษย์ และจะไม่เปลี่ยนพระคำที่ตรัสแล้ว (ข้อ 29)

(6) ซามูเอลจากซาอูล

1 ซามูเอล 15:31-35

ท้ายที่สุดซามูเอลหันกลับและไปนมัสการกับซาอูลตามคำขอ เขารับคำขอนี้ด้วยใจเช่นไร? (เทียบข้อ 35)

ซาอูลยืนกรานนมัสการด้วยใจเช่นไร? คิดว่าจะปลอบพระเจ้าด้วย ‘สัตว์บูชาดี ๆ’ หรือ?

ซามูเอลให้นำอาถรรพ์ที่ชั่วร้ายออกมาและพันเป็นจัน ‘ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์’ ที่กิลกาล (ข้อ 33)

แล้วซามูเอลกับซาอูลต่างกลับบ้าน บันทึกสุดท้ายเกี่ยวกับซามูเอลเผยว่าเขารักซาอูลเพียงใด

‘เขาโศกเศร้าเพราะซาอูล/เพื่อซาอูล’ (ข้อ 35; 16:1)

III. การรุ่งขึ้นของดาวิดและการเสื่อมลงของซาอูล (16:1-2 ซมอ 5:10)

บัดนี้ศูนย์กลางเรื่องย้ายจากซาอูลไปยังดาวิด ในเรื่อง ดาวิด

ถูกเน้นโดยเปรียบกับซาอูลต่อเนื่อง ทำให้เห็นชัดถึงความต่างระหว่างราชา ‘ที่อิสราเอลแสวงหา’ กับราชา

‘ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย’

บทที่ 16

(1) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตรียมราชาไว้

1 ซามูเอล 16:1-3

พระเจ้าตรัสให้ซามูเอลหยุดโศกเศร้าเพื่อซาอูล และไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม หลานของรูทกับโบอาส

เพื่อเจิมผู้ที่พระองค์ทรงเลือก เมื่อซามูเอลระแวงซาอูล พระองค์ให้บอกว่า ‘มาถวายเครื่องบูชา’ และเชิญเจสซีร่วมพิธี

แล้วพระองค์จะบอกว่าจะเจิมใคร พระเจ้าทรงปลอบซามูเอลด้วยการมอบหมายให้ตั้งราชาใหม่

ความโศกเศร้าของเขาคงเป็นทั้งการคร่ำครวญต่อความโง่เขลาของซาอูลและการวิงวอนให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัย

แต่พระองค์ทรงให้ซามูเอลเห็นลำแสงแห่งความหวังใหม่ด้วยตนเอง

(2) บรรยากาศที่เบธเลเฮม

1 ซามูเอล 16:4-5

ซามูเอลเชื้อฟังพระดำรัสและไปเบธเลเฮม เมืองนี้ไม่เพียงห่างจากเขตเหนือซึ่งเป็นศูนย์กลางการปกครองของซาอูล

แต่ยังห่างจากเส้นทางที่ซามูเอลไปเป็นประจำคือรามัท-เบธเอล-มิสปาห์

ผู้อาวุโสเมืองจึงคงประหลาดใจต่อการมาเยือน

ซามูเอลบอกผู้อาวุโสว่ามาโดยสันติและมาถวายเครื่องบูชา ให้พวกเขาร่วมพิธี แล้วเชิญเจสซีกับบุตรทั้งหลายด้วย

(3) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งราชา

1 ซามูเอล 16:6-13

ถึงเวลาที่ซามูเอลตรวจบุตรเจสิที่ละคนว่าเป็นผู้สมควรราชาของพระเจ้าหรือไม่ ตั้งแต่คนแรกถึงคนที่เจ็ดผ่านหน้าเขา แต่พระเจ้าตรัสอย่ามองรูปร่างหรือความสูง และว่า ‘มนุษย์มองด้วยตา แต่เรามองจิตใจ’ (ข้อ 7)

จึงทรงแจ้งว่าไม่มีใครใดถูกเลือก ซามูเอลให้ตามบุตรคนสุดท้ายที่ ‘กำลังเลี้ยวแกะ’ มา เมื่อแนะนำซาอูลเป็นราชา มีการเน้นความสูงของเขา แต่ดาวิดดูภายนอกห่างไกลจาก ‘ราชาที่ออกไปรบ’ (ข้อ 12 ‘ผิวแดง หน้าตาดี’; เทียบ 17:42) เขาเป็นเพียงเด็กเลี้ยวแกะที่ไม่ได้ร่วมพิธีถวายบูชารับซึ่งได้รับเชิญ แต่เมื่อดาวิดมา พระเจ้าตรัสว่า ‘คนนี้แหละ จงเจิมเขา’

(ข้อ 12) ตั้งแต่นั้นพระวิญญาณของพระเจ้าทรงร่ำด่าดาวิดอย่างมาก (ข้อ 13) เมื่อพระวิญญาณทรงร่ำซาอูล เขาพยากรณ์และทุกคนประหลาดใจ (10:10-11) แต่ไม่มีคำอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้นกับดาวิด

ดาวิดรักษาสาอูล

1 ซามูเอล 16:14-23

ขณะที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงร่ำดาวิด พระองค์ทรงจากซาอูล และ ‘วิญญาณชั่วจากพระเจ้า’ ครอบงำเขา ข้าราชการซาอูลไม่ทราบได้อย่างไร แต่เสนอว่าต้องหาคนเล่นพิณเก่งมาบำบัดอิทธิพลของ ‘วิญญาณชั่วจากพระเจ้า’ (ข้อ 16)

ชายหนุ่มคนหนึ่งแนะนำดาวิดแก่ซาอูลว่าเล่นพิณเป็น และเป็น ‘คนกล้าหาญ เป็นนักรบ พุทธิ และรูปงาม’

ที่สำคัญที่สุดคือพระเจ้าทรงอยู่กับเขา (ข้อ 18) เขารู้จักดาวิดในหมู่บ้านชนบทนี้ได้อย่างไร?

บางทีหลังพระวิญญาณเสด็จเหนือดาวิด (ข้อ 13) ชื่อเสียงของเขาค่อย ๆ แพร่อย่างเงียบ ๆ

ดังนั้น ดาวิดกับกษัตริย์ซาอูลจึงพบกันในฐานะนักดนตรีบำบัด เมื่อ ‘วิญญาณจากพระเจ้า’ มาถึงซาอูล

ดาวิดเล่นพิณทำให้ ‘วิญญาณชั่ว’ จากไป

(ข้อ 23) ตั้งแต่แรกซาอูลรักดาวิดมากและตั้งเป็นผู้ถืออาวุธ (ข้อ 21) ทั้งหมดเกิดขึ้นภายใต้การทรงจัดเตรียมของพระเจ้า

บทที่ 17

(1) ฟิเลิสเตียกับอิสราเอล

1 ซามูเอล 17:1-3

ฟิเลิสเตียที่เคยพ่ายแพ้โยนาธานครั้งใหญ่ (บท 14) กลับรุกรานอิสราเอลอีก

โสโคห์ในยูดาห์ที่พวกเขาตั้งค่ายอยู่ห่างจากเมืองกัทของฟิเลิสเตียไปทางตะวันออก 13 กิโลเมตร

และทางเบธเลเฮมไปทางตะวันตก 24 กิโลเมตร กองทัพฟิเลิสเตียกับอิสราเอลตั้งอยู่บนภูเขาคณละฝั่งโดยมีหุบเขาคั่นกลาง

(2) โกลิอัทกับอิสราเอล

1 ซามูเอล 17:4-11

โกลิอัทถูกแนะนำ เขาเป็นยักษ์สูง 2.85 เมตร เสื้อเกราะหนัก 57 กิโลกรัม และเฉพาะหัวหอกหนัก 7 กิโลกรัม (ข้อ 4-7) เขาออกมาเป็น ‘ผู้ท้ารบ’ เยาะเย้ยและข่มขวัญกองทัพอิสราเอลว่า ‘เหตุใดจึงออกมาตั้งแนวรบ?’ แล้วเสนอให้ตัวแทนแต่ละกองทัพต่อสู้ ฝ่ายแพ่จะเป็นทาสฝ่ายชนะ (ข้อ 9) เมื่อได้ยิน ไม่เพียงประชาชนอิสราเอล แม้แต่ชาวยูดาห์ผู้สูงใหญ่ก็กลัวมาก (ข้อ 11) โกลิอัทดูหมิ่นและข่มขู่เช่นนี้ถึงสี่สิบวัน (ข้อ 16)

(3) ดาวิดปรากฏตัว

1 ซามูเอล 17:12-30

บัดนี้ดาวิดถูกแนะนำ เขาเป็นบุตรคนสุดท้องในแปดคนของเจสซี พี่ชายสามคนโตพอและอยู่ในกองทัพ ดาวิดจึงไปสนามรบตามคำใช้ของบิดา (ข้อ 17-20) ที่นั่นเขาได้ยินคำดูหมิ่นของโกลิอัท ทหารอิสราเอลทุกคนเห็นชายผู้นี้แล้วกลัวมาก แต่ดาวิดโกรธอย่างบริสุทธิ์และกล่าวว่า ‘ฟิลิสเตียผู้ไม่ได้เข้าสู่หนัดคนนี้เป็นใคร จึงมาดูหมิ่นกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์?’ (ข้อ 26) แสดงความตั้งใจจะออกสู้ แต่เอลีอาบพี่คนโตตำหนิว่าเขาทงนงและจิตใจชั่ว (ข้อ 28) คำของดาวิดในข้อ 26 แสดงความเชื่อมั่นคง กองทัพอิสราเอล ‘มอง’ รูปร่างใหญ่โตของโกลิอัทแล้วขวัญเสียและถูกความกลัวครอบงำ (ข้อ 24) แต่ดาวิดมอง ‘พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์’ สำหรับเขา โกลิอัทไม่ใช่แม่ทัพน่ากลัว เป็นเพียง ‘ผู้ไม่ได้เข้าสู่หนัด’ (ข้อ 26) และการดูหมิ่นอิสราเอลคือการดูหมิ่นพระเจ้า

(4) การต่อสู้กระทำด้วยความเชื่อ

1 ซามูเอล 17:31-40

ดาวิดถูกเรียกต่อหน้ากษัตริย์ซาอูลและขอไปสู้โกลิอัท ซาอูลตอบว่าไม่ได้ เพราะดาวิดเป็นเพียงเด็กหนุ่ม ส่วนโกลิอัทถูกฝึกเป็นนักรบ (ข้อ 33) แต่ดาวิดกล่าวอย่างมั่นใจต่อหน้าซาอูลว่าจะฆ่าฟิลิสเตีย ‘ผู้ไม่ได้เข้าสู่หนัด’ ซึ่งดูหมิ่นกองทัพของ ‘พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์’ (ข้อ 36) เขาเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงช่วยตนจากสิงโตและหมีจะช่วยจากมือโกลิอัทด้วย (ข้อ 37)

ความมั่นใจในชัยชนะของดาวิดแน่วแน่ ไม่ใช่เพียงจะพยายามเต็มที่ หรือออกไปด้วยใจว่าตายก็ยอม ที่จริงหากเขาแพ้ อิสราเอลต้องเป็นทาสฟิลิสเตีย ดาวิดสารภาพว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเขา (ข้อ 37) และมั่นใจว่านี่จะเป็นความรอดของอิสราเอล ซาอูลคงประทับใจความเชื่อและความมั่นใจ จึงส่งเด็ก ‘หนุ่ม’ คนนี้ไป ชงบีย็องฮีย็องกล่าวว่า ซาอูลอาจหวังให้การตายอันกล้าหาญของเด็กช่วยปลุกขวัญกองทัพ ซาอูลลองให้ดาวิดสวมเสื้อเกราะกับหมวก แต่ดาวิดเดินทดลองแล้วถอดเพราะไม่คุ้น

เขาออกไปพร้อมอาวุธเดิมคือไม้เท้า ห้าก้อนหิน และสลิง (ข้อ 40; สมัยนั้นสลิงเป็นอาวุธสงคราม—ฉะฉาน 20:16) การต่อสู้ที่ชี้ชะตากองทัพอิสราเอลเริ่มอย่างดูเหลือเชื่อเช่นนี้ นักรบยอดเยียมปะทะเด็กเลี้ยงแกะ!

ความกล้าหาญและการตัดสินใจพิเศษของดาวิดไม่อาจถูกนำมาประยุกต์อย่างง่ายเพื่อรับรองการทำทนายโดยประมาทของเราในวันนี้

(5) ดาวิดกับโกลิอัท

1 ซามูเอล 17:41-51

บัดนี้ดาวิดยืนต่อหน้าโกลิอัท โกลิอัทเห็นแล้วดูหมิ่นและสาป ‘ในนามเทพเจ้าของตน’ (ข้อ 43) แต่ดาวิดร้องว่า ‘ในพระนามพระยาห์เวห์จอมทัพ’ (ข้อ 45) โกลิอัทว่าจะฆ่าดาวิดและให้เนื้อแก่นกกับสัตว์ป่า (ข้อ 44) แต่ดาวิดกลับว่าจะตี ตัดศีรษะเขา และให้ศพกองทัพฟิลิสเตียแก่นกกับสัตว์ป่า (ข้อ 46)

นี่ไม่ใช่เพียงสงครามคำพูด ดาวิดโกรธผู้ดูหมิ่นพระเจ้า (ข้อ 45) และบอกว่าพระยาห์เวห์จะประทานชัยชนะวันนี้ เพื่อ ‘ให้ทั่วโลกรู้ว่าเรามีพระเจ้าในอิสราเอล’ (ข้อ 46) ช่างเป็นความร่อนรนเพื่อพระสิริพระเจ้า!

‘ความรอดของพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่ดาบและหอก เพราะสงครามเป็นของพระยาห์เวห์!’ (ข้อ 47)

เสียงร้องเชิงผู้เผยพระวจนะนี้ไม่เพียงให้ฟิลิสเตียฟัง แต่อิสราเอลด้วย พร้อมคำประกาศนี้

ดาวิดวิ่งเร็วเข้าใส่โกลิอัทและเหวี่ยงสลิงถูกหน้าผากอย่างแม่นยำ ก้อนหินฝังหน้าผาก เขาล้มคว่ำ

ดาวิดรีบวิ่งไปเหยียบศีรษะและใช้ดาบของโกลิอัทตัดศีรษะ ผู้เขียนย้ำว่าขณะนั้นดาวิดไม่มีดาบ (ข้อ 50)

เพื่อเป็นพยานชัดว่า ‘ความรอดของพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่ดาบ’ (ข้อ 47)

(6) ชัยชนะของอิสราเอล

1 ซามูเอล 17:52-58

เมื่อดาวิดโค่นโกลิอัท กองทัพฟิลิสเตียก็แตกหนีทันที

(ข้อ 51) กองทัพอิสราเอลจึงไล่ตามและฆ่าพวกเขา

ดาวิดถูกเรียกต่อหน้าซาอูลพร้อมถือศีรษะโกลิอัท (ข้อ 54, 57) กษัตริย์ซาอูลถามว่าเขาเป็นบุตรใคร (ข้อ 58)

ที่จริงเนื้อหานี้มีลำดับเวลาปะปน เรื่องในข้อ 54 ที่ดาวิดนำศีรษะโกลิอัทไปเยรูซาเล็มเป็นเหตุภายหลัง

นักวิชาการบางคนมองว่าเกิดหลังดาวิดเป็นราชาแห่งอาณาจักรรวม ฟิซิติเยรูซาเล็มและตั้งเป็นเมืองหลวง

นอกจากนี้ ข้อ 55-56 เกิดก่อนดาวิดโค่นโกลิอัทแน่นอน การที่ซาอูลกับอับเนอร์ไม่รู้จักดาวิดก็น่าสงสัย เพราะบท 16

แนะนำว่าเขาได้รับความรักมาจากซาอูลและเป็นผู้ถืออาวุธ (16:21) บางทีลำดับเวลาของบท 16 กับ 17

ทั้งหมดอาจสลับกัน

บทที่ 18

(7) ดาวิดกับโยนาธาน

1 ซามูเอล 18:1-5

เมื่อดาวิดพบกับซาอูลจบ โยนาธานรักดาวิดเหมือนชีวิตของตนและทำพันธสัญญา (ข้อ 1-2; เทียบ 20:17)

นี่ไม่ใช่ความรักแบบรักร่วมเพศ แม้หลายคนอ้างเช่นนั้น ในบริบท 18 ไม่เพียงโยนาธาน แต่ทุกคน ‘รัก’ ดาวิด (ข้อ 16, 20, 22)

นักวิชาการบางคนมองว่าการรักและทำพันธสัญญาคือรับเป็นผู้ขึ้นต่อทางการเมือง แต่โยนาธานถึงกับมอบ ‘เสื้อคลุม เสื้อรบ ดาบ คันธนู และเข็มขัด’ (ข้อ 4) เขาจึงเป็นผู้วางความทะเยอทะยานทางการเมือง และทำการเชิงสัญลักษณ์เพื่อส่งมอบสิทธิอำนาจของตน

แก่ดาวิด

ชีวิตในราชสำนักของดาวิด

1 ซามูเอล 18:6-42

จากตรงนี้ ซาอูลเริ่มอิจฉาและแข่งขันกับดาวิด ยิ่งทำเช่นนั้น ซาอูลยิ่งล้มเหลวและเสื่อมลง

(1) ดาวิดเข้าสู่ราชสำนัก

1 ซามูเอล 18:6-30

เมื่อกองทัพซาอูลกลับจากชัยชนะเหนือฟิลิสเตีย หญิงอิสราเอลร้องเพลงเต้นรำต้อนรับว่า ‘ซาอูลฆ่าคนนับพัน ดาวิดฆ่าคนนับหมื่น’ (ข้อ 7) ซาอูลไม่พอใจและโกรธมาก ตั้งแต่นั้นคอยระวังดาวิด เขานึกถึงคำพยากรณ์ของซามูเอลหรือไม่? ‘วันนี้พระยาห์เวห์ทรงฉีกอาณาจักรอิสราเอลจากกษัตริย์ และมอบแก่เพื่อนบ้านของกษัตริย์ผู้ดีกว่า’ (15:28)

วันรุ่งขึ้น ‘วิญญาณชั่วจากพระเจ้า’ ลงเหนือซาอูลอย่างแรง ขณะดาวิดเล่นพิณ ซาอูลขว้างหอกใส่ถึงสองครั้งเพื่อฆ่า (ข้อ 11) ผู้เขียนบอกว่าเพราะพระเจ้าทรงจากซาอูลและอยู่กับดาวิด ซาอูลจึงกลัวเขา (ข้อ 12) ปฏิกริยานี้ประหลาด การที่พระเจ้าทรงอยู่กับดาวิดและเขาประพาดอย่างมีปัญญากลับเป็นเหตุให้ซาอูลกลัว (ข้อ 14-15)

ซาอูลตั้งดาวิดเป็นนายพันเพื่อไล่ออกจากราชสำนัก ซึ่งเป็นตำแหน่งเล็กสำหรับนักรบผู้ ‘ฆ่าคนนับหมื่น’ แต่เหตุนี้ทำให้ดาวิดออกเฝ้าอยู่ต่อหน้าประชาชน (ข้อ 14) และอิสราเอลกับยูดาห์ทั้งปวงจึง ‘รัก’ ดาวิด (ข้อ 16)

ซาอูลวางแผนฆ่าดาวิด โดยใช้เล่ห์เสนอยกบุตรสาวให้ เพื่อให้ดาวิดรบฟิลิสเตียและตายในสนาม แผนชั่วถูกกล่าวซ้ำในคำรำพึงถึงสามครั้ง (ข้อ 17, 21, 25) แต่ดาวิดกลับเห็นว่าการเป็นเขยราชาเกินฐานะตน (ข้อ 18, 23)

ความถ่อมนี้ชวนให้นึกถึงซาอูลในอดีต แต่บัดนี้ซาอูลใจแข็งต่อพระเจ้าและกลายเป็นผู้คิดชั่ว ข้อ 19 ที่ว่าเมื่อถึงเวลา ‘ควรรยก’ เมราบให้ดาวิดแต่กลับยกให้คนอื่น อาจหมายถึงดาวิดได้รับชนะฟิลิสเตียตามคำสั่งและสมควรได้บุตรสาว แต่ซาอูลผิดสัญญา กระนั้นยังวางแผนฆ่าต่อ เขาใช้ข้าราชการส่งคำเพื่อดึงดาวิดเข้ากับดัก ดาวิดฆ่าฟิลิสเตียเป็นสองเท่าที่ซาอูลเรียกร้อง (ข้อ 27; เทียบ 2 ซมอ 3:14) และได้มีคาลบุตรสาวซาอูลผู้รักดาวิดเป็นภรรยา ซาอูลรู่ว่านี่เป็นหลักฐานว่า ‘พระเจ้าทรงอยู่กับดาวิด’ (ข้อ 28) แต่แทนที่จะติดตามดาวิดและพระเจ้า เขากลับเป็น ‘ศัตรูของดาวิดตลอดชีวิต’ (ข้อ 29) และอยู่ในที่ของผู้ต่อต้านพระเจ้า ในแง่หนึ่ง หนังสือซามูเอลให้ความชอบธรรมแก่การครองราชย์ดาวิดด้วย เขาไม่ได้รัฐประหารชิงอำนาจ แต่ถูกซาอูลเรียกมาเป็นผู้ถืออาวุธ และบัดนี้เขาเป็นราชวงศ์ในฐานะรางวัลอันชอบธรรมจากซาอูล ชื่อเสียงดาวิดแพร่ต่อ เขามีปัญญากว่า หรือชนะมากกว่า ข้าราชการทั้งปวง ดังนั้น ‘ชื่อของเขาจึงเป็นที่นับถือยิ่ง’

บทที่ 19

(2) ความเสื่อมของซาอูล

1 ซามูเอล 19:1-24

ซาอูลซึ่งก่อนหน้านี้วางแผนลับฆ่าดาวิด บัดนี้สั่งข้าราชการทุกคนอย่างเปิดเผยให้ฆ่าดาวิดผู้เป็นบุตรเขย แต่โยนาธานผู้รักดาวิดแจ้งเรื่อง ให้เขาซ่อน และตัดทอนบิดา (ข้อ 4) โดยเกลี้ยกล่อมว่า

☐ อย่าทำบาปด้วยการฆ่าดาวิดผู้ทำดี (ข้อ 4-5)

☐ เขาเสี่ยงชีวิตฆ่าฟิลิสเตีย พระเจ้าประทานความรอด และกษัตริย์เคยเห็นแล้วยินดี (ข้อ 5)

โยนาธานอุทธรณ์จากมุมความเชื่อ โชคดีซาอูลฟังและสาบาน ‘พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด’ ว่าจะไม่ฆ่าดาวิด (ข้อ 6) ปัญหาจึงสงบชั่วคราวและดาวิดกลับยืนต่อหน้าซาอูลได้ ดังที่เห็น ซาอูลเป็นคนसान่าย

คำสาบานอาจฟังเมื่อใดก็ได้ ต่อมาซาอูลพยายามฆ่าดาวิดอีก ดาวิดกลับจากชัยชนะใหญ่เหนือฟิลิสเตียและเล่นพิณให้ซาอูลผู้ถูกวิญญาณชั่วรบกวน ซาอูลขว้างหอกเพื่อฆ่า ดาวิดหลบและหนีในคืนนั้น

ตามปกติซาอูลควรขอบคุณและตั้งเขาเป็นผู้ไต่บังคัมภีร์สูงสุด แต่คงอิจฉาดาวิดที่ได้รับการฉลองชัยมากขึ้น เขาทำลายคำสาบาน ‘ในพระนามพระเจ้า’ อย่างง่ายดาย

ซาอูลส่งคนไปบ้านดาวิดยามค่ำเพื่อตามผู้หลบหนี แต่มีคาลบุตรสาวซาอูลและภรรยาดาวิดรู้ความคับขัน ช่วยเขาหนี (ข้อ 11-12) นางใช้รูปเคารพทำเหมือนดาวิดนอนบนเตียง หลอกผู้สื่อสาร (ข้อ 13) และโกหกซาอูลบิดาเพื่อผ่านวิกฤต (ข้อ 17)

ก่อนหน้านี้โยนาธานบุตรซาอูลขัดบิดาและช่วยดาวิด คราวนี้บุตรสาวขัดพระประสงค์บิดาและช่วยเขา

ซาอูลเคยใช้เมราบกับมีคาลเพื่อฆ่าดาวิด (18:19-21) แต่สุดท้ายถูกลูกของตนทอดทิ้ง ดาวิดหนีไปหาซามูเอลที่รามัท แต่ซาอูลยังส่งคนไปจับ เมื่อพวกเขาเห็นกลุ่มผู้เผยพระวจนะพยากรณ์กับซามูเอล ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’

เสด็จหนีอหิเมฆและพญายักษ์ (ข้อ 20) คนชุดที่สองและสามก็เช่นกัน (ข้อ 21) แม้พระวิญญาณของพระเจ้าขัดขวาง ซาอูลกลับใจแข็งเหมือนฟาโรห์และทำร้ายพระเจ้าต่อ บัดนี้เขาไปรามาห์เอง แต่ ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ เสด็จหนีอหิเมฆด้วย เขาเดินพญายักษ์จนถึงนาโยทในรามาห์และถอดเสื้อพญายักษ์ต่อหน้า ซามูเอล (ข้อ 23-24) การนอนเปลือยหนึ่งวันหนึ่งคืนเน้นความอับอายในวัฒนธรรมและทางเทววิทยาหมายถึงการถอดฉลองพระองค์ต่อหน้าซามูเอล เมื่อรับการเจิมครั้งแรกซาอูลเคยพญายักษ์ซึ่งมีความหมายบวก แต่บัดนี้การพญายักษ์ตอนเสื่อมจากราชากลายเป็นเพียงเรื่องให้คนเยาะ (ข้อ 24)

บทที่ 20

(3) ดาวิดหลบหนี

1 ซามูเอล 20:1-42

ตามลำดับเวลา เรื่องตอนนี้เกิดก่อนดาวิดหนีโดยความช่วยเหลือของภรรยา

ดาวิดพบโยนาธานและระบายความอยุติธรรมที่ตนรับ (ข้อ 1) บอกถึงความคับขัน

(ข้อ 3) กับความบริสุทธิ์ (ข้อ 8) ถึงกระนั้นเขาไม่หนีทันที แต่พยายามฟื้นความสัมพันธ์กับซาอูล

โยนาธานเข้าใจและยื่นขังดาวิด (ข้อ 2, 9) ดาวิดขอว่า ในงานเลี้ยงวันขึ้นหนึ่งค่ำ เขาจะไม่เข้าร่วมจนเย็นวันที่สาม

หากกษัตริย์ถาม ให้บอกว่าโยนาธานอนุญาตให้ไปเบเลเฮมร่วมพิธีถวายบูชาประจำปีของครอบครัว (ข้อ 5-6)

หากกษัตริย์เห็นชอบก็ดี แต่หากโกรธจะรู้ว่าตั้งใจฆ่าดาวิด (ข้อ 7)

โยนาธานปลอบดาวิดว่า หากยืนยันว่าซาอูลบิดาคิดทำร้าย เขาจะบอกแน่นอน (ข้อ 9, 11)

โยนาธานเป็นเพื่อนแท้ผู้ยืนฝ่าย

ดาวิด ดาวิดไว้วางใจโยนาธานผู้เป็นบุตรของศัตรูที่ต้องการฆ่าตนได้ โยนาธานสาบานแก่ดาวิดในที่ลับ (ข้อ 13, 17)

และกำหนดสัญญาณเพื่อบอกใจบิดา (ข้อ 19-23) เขายืนยันว่าจะรักษาคำและเก็บเป็นความลับด้วยคำว่า

‘พระยาห์เวห์ทรงอยู่ระหว่างเจ้ากับเราตลอดไป’ โยนาธานรักดาวิดเหมือนชีวิต (ข้อ 17; 18:1)

ผู้เขียนเน้นความรักของโยนาธานต่อดาวิดมากกว่าความรักดาวิดต่อโยนาธาน

โยนาธานขอให้ดาวิดสำแดงความรักมั่นคง [เฮเซด] ของพระเจ้าตลอดชีวิต และอย่าตัดความรักมั่นคง [เฮเซด]

จากครอบครัวเขาตลอดไป (ข้อ 14-15) เขาตระหนักว่าพระเจ้าจะตั้งดาวิดเป็นราชา ดาวิดสาบานกับโยนาธาน

และภายหลังรักษา (2 ซมอ 9:1, 7)

ถึงงานเลี้ยงขึ้นหนึ่งค่ำ วันที่สองดาวิดไม่อยู่ ซาอูลถามโยนาธาน และเขาตอบตามที่ดาวิดขอ (ข้อ 28-29)

ปฏิกิริยาซาอูลจะเป็นเครื่องชี้ใจต่อดาวิด ซาอูลโกรธจริงและด่าบุตรอย่างรุนแรง (ข้อ 30) กล่าวว่า ตราบใด

‘บุตรเจสซี’ ยังอยู่ ‘เจ้าก็บราชาอาณาจักรของเจ้า’ จะไม่มั่นคง และเรียกดาวิดว่า ‘บุตรแห่งความตาย’ (ข้อ 31)

ซาอูลคิดชั้ที่จะยกราชอาณาจักรแก่บุตร แต่เป็นความคิดมนุษย์ที่เพิกเฉยและทำลายคำพยากรณ์ซาอูลซึ่งถ่ายทอดพระประสงค์ (13:14; 15:28) ซาอูลโกรธจนขว้างหอกใส่โยนาธานเพื่อฆ่า เขาจึงรู้ว่าบิดาตัดสินใจฆ่าดาวิด (ข้อ 33)

ออกจากที่และโศกเศร้าเพื่อดาวิด เข้าวันถัดมา โยนาธานออกหุงเพื่อแจ้งใจบิดา ตามสัญญาณเขาบอกเด็กที่ไปเก็บลูกธนูว่า ‘ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้า’ (ข้อ 22) และร้องว่า ‘อย่าช้า รีบวิ่ง’ (ข้อ 37-38)

เมื่อส่งเด็กกลับแล้ว โยนาธานกับดาวิดพบ จูบกัน และร้องไห้ด้วยกัน (ข้อ 41)

ทั้งสองสาบาน ‘ในพระนามพระยาห์เวห์’ อีกครั้งแล้วจากกัน ‘ชีวิตในราชสำนัก’ ของดาวิดสิ้นสุด เขากลายเป็นผู้ลี้ภัย แต่พระเจ้ายังทรงอยู่กับเขาและเข้าข้างเขา พระองค์ทรงฝึกดาวิดอย่างหนักจนกว่าจะตั้งเป็นราชา

บทที่ 21

ดาวิดหลบหนีจากซาอูล

1 ซามูเอล 21:1-31

ตอนนี้เล่าช่วงที่ดาวิดหลบหนีซาอูลอย่างยาวนาน การฝึกฝนระยะยาวของพระเจ้าเริ่มขึ้น กล่าวได้ว่าความยำเกรงพระเจ้าและชีวิตฝ่ายวิญญาณของดาวิดถูกหล่อหลอมในช่วงนี้ การเข้าใจโครงสร้างเรื่องต่าง ๆ ไม่ง่าย แต่ขงบย้องฮยอนเสนอโครงสร้างดังต่อไปนี้

บทที่ 23

F ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

1 ซามูเอล 23:14-28

G ดาวิดไว้ชีวิตซาอูลที่เอนเกดี (บท 24)

H ดาวิด นาบาล และอาปีกายิล (บท 25)

G' ดาวิดไว้ชีวิตซาอูลในถิ่นทุรกันดารคิฟ (บท 26)

บทที่ 28

C' ซาอูลไปหาคนทรง

1 ซามูเอล 28:3-25

B' วิฤตภายในของดาวิด (บท 29)

A' กษัตริย์ดาวิดเสด็จกลับ (บท 30)

บทที่ 21

(1) ‘กษัตริย์ดาวิด’ ผู้หลบหนี

1 ซามูเอล 21:1-9

ดาวิดหนีไปโนบซึ่งอาหิเมเลคมหาปุโรหิตอยู่ หลังซีโลห์เสื่อม โนบกลายเป็นศูนย์กลางศาสนาอิสราเอล อยู่ตะวันออกเฉียงใต้ของกิเบอาห์ของซาอูล 4 กิโลเมตร อาหิเมเลคเป็นหลานของฟีเนหัสบุตรเอลี (14:3) ดาวิดโกหกเรื่องที่มาคนเดียวเพื่อให้อาหิเมเลคผู้หวาดกลัวสบายใจ (ข้อ 2) บางทีเพราะเขาไม่อาจไว้ใจอาหิเมเลคได้ เหตุใดดาวิดไม่ไปหาซามูเอลผู้ที่เขาระบายใจได้ แต่ไปหาอาหิเมเลค? เพื่ออธิษฐานหรือ? หรือเพราะรู้ว่า ‘ดาบ’ อยู่ที่นี่? ทั้งผู้เขียนและพระเยซูไม่วิจารณ์การกินขนมปังตั้งถวายเป็น (ข้อ 6; มก 2:25-28) เพราะเป็นภาวะคับขันถึงชีวิต อีกทั้งการที่ดาวิดกินขนมปังซึ่งเฉพาะปุโรหิตกินได้ ผ่งความหมายว่าพระเจ้าทรงรับรองเขาเป็น ‘ทั้งราชาและปุโรหิต’ ‘ราชาและปุโรหิต’ ปรากฏในคำพยากรณ์พระเมสสิยาห์ (ศคย บท 4) และใช้กล่าวถึงธรรมิกชนผู้ได้รับการไถ่ (1 ปต 2:9) การได้ ‘ดาบโกลิอัท’ (ข้อ 9) เตือนถึงชัยชนะเก่าและยืนยันว่าพระเจ้าแห่งชัยชนะจะทรงอยู่ด้วยต่อไป แต่มีลางร้ายอย่างหนึ่ง คือโดเอกข้าราชการซาอูลอยู่ที่นั่น (ข้อ 7) ไม่นานปุโรหิตแห่งโนบทั้งหมดจะถูกซาอูลสังหาร (22:18)

(2) วิกฤตภายนอกของดาวิด

1 ซามูเอล 21:10-15

เมื่อ ‘ดาบโกลิอัท’ ดาวิดยังถูกความกลัวครอบงำ เขาหนีซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์กัท หนึ่งในห้าเมืองฟิลิสเตีย กัทอยู่ตะวันตกเฉียงใต้ของโนบ 35 กิโลเมตร เขาไปแดนฟิลิสเตียด้วยใจเช่นไร? ชั่วขณะคิดจะอาศัยกำลังฟิลิสเตียต่อต้านซาอูลหรือ? หรือเพียงหลบซาอูลและอยู่เป็นทหารรับจ้างของอาคิซ? แต่เมื่อได้ยินถ้อยคำอิจฉาของข้าราชการอาคิซ (ข้อ 11)

ดาวิด ‘กลัวอย่างยิ่ง’ ว่าฐานะตนจะเป็นอันตราย (ข้อ 12) จึงเปลี่ยนพฤติกรรมต่อหน้าอาคิซและข้าราชการ แสร้งเป็นบ้า (ข้อ 13) เขาอาจเข้ากัณฑ์พร้อมการคำนวณ แต่เมื่อสถานการณ์เลวลงจึงใช้กลอุบายรักษาชีวิต—แสร้งเป็นบ้า เพราะสังคมสมัยนั้นถือคนบ้าเป็นสิ่งที่ต้องห้ามและไม่ทำร้าย ช่างเป็นความอับอายและรอยด่างใหญ่ในชีวิตดาวิด!

กระนั้น หลังแสร้งบ้าและถูกไล่ เขาแต่งประสบการณ์เป็นบทสดุดี (สดด บท 34) ‘ข้าพเจ้าแสวงหาพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงตอบและช่วยข้าพเจ้าจากความกลัวทั้งสิ้น... คนยากไร้นี้ร้อง

พระยาห์เวห์ทรงฟังและช่วยเขาจากความทุกข์ทั้งหมด... พระยาห์เวห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ใจแตกสลาย

และช่วยผู้สำนึกผิดจริงใจ’ (สดด 34:4, 6, 18)

ความทุกข์ของดาวิดไม่จบเป็นประสบการณ์ส่วนตัว ชีวิตเขาเป็นภาพล่องหน้าถึงชีวิตและความตายของพระเยซูคริสต์ผู้ทรงทนทุกข์อย่างผู้ชอบธรรม (สดด 34:20; ยน 19:36)

บทที่ 22

(3) ดาวิดไปหาโมอับ

1 ซามูเอล 22:1-5

ดาวิดออกจากกัทไปถ้ำอูดุลมิม ห่างไปทางตะวันออกเฉียงใต้ 16 กิโลเมตร

ที่นั่นเขาพบครอบครัวและเป็นผู้นำผู้ติดตามประมาณสี่ร้อยคน (ข้อ 2) คนเหล่านี้คือ ‘ผู้ทุกข์ยาก ผู้เป็นหนี้ และผู้ขมขื่นใจ’ ซึ่งกลายเป็นกองทัพของดาวิด ครอบครัวเขาไม่ปลอดภัยในเขตปกครองซาอูลอีก จึงพากันไปกับกษัตริย์โมอับให้คุ้มครอง (ข้อ 3-4) โมอับเป็นบ้านเกิดของรูธย่าทวดดาวิดด้วย

เวลานั้นผู้เผยพระวจนะกาดพบดาวิดและสั่งอย่างหนักแน่นให้เข้าแผ่นดินยูดาห์ (ข้อ 5)

ดาวิดฟังเป็นพระดำรัสของพระเจ้าและกลับยูดาห์ พระประสงค์ไม่ใช่ให้เขาสืบและตั้งถิ่นฐาน อย่างไรก็ตาม อยากรู้ดี เขาคือผู้ถูกตั้งเป็นราชาอิสราเอล และต้องทำให้แผนพระเจ้าสำเร็จที่นั่น (คาดว่าสดุดี 57 และ 142 เขียนสมัยดาวิดอยู่ถ้ำอูดุลมิม)

(4) ซาอูลสังหารเหล่าปุโรหิต

1 ซามูเอล 22:6-23

ซาอูลได้ข่าวว่าดาวิดกลับมาพร้อมผู้ติดตาม ที่กิเบอาห์บ้านเกิดและเมืองหลวง เขาโกรธชาวเบนยามินว่าไม่ช่วยตน (ข้อ 7-8) เวลานั้นโดเอกผู้เคยเห็นดาวิดที่โนบ (เทียบ 21:7)

ฟ้องว่าอาหิเมเลคมหาปุโรหิตช่วยดาวิด (ข้อ 9-10) ซาอูลจึงเรียกปุโรหิตทั้งหมดในโนบมาสอบ เขากล่าวหาอาหิเมเลคว่า ช่วยดาวิดให้มาต่อต้านตน (ข้อ 13) อาหิเมเลคปกป้องดาวิดอย่างกล้าหาญและแตกต่างว่าไม่ได้ร่วมคิดกบฏ (ข้อ 14-15) แม้คำของมหาปุโรหิตตั้งอยู่บนข้อเท็จจริง ซาอูลยังสั่งองครักษ์ฆ่า ‘ปุโรหิตของพระยาห์เวห์’ เมื่อพวกเขาไม่ยอม จึงสังเวย (ข้อ 17-18) โดเอกชาวเอโดมฆ่าปุโรหิต 85 คน และฆ่า ‘ทั้งชายหญิง เด็ก ทารก วัว ลา และแกะ’ ของโนบด้วยดาบ (ข้อ 18-19; เทียบ 15:3)

ซาอูลกับโดเอกทำชั่วต่อต้านพระเจ้าโดยตรง ด้วยการ ‘ทำลายสิ้น’ ครอบครัวปุโรหิต

ซาอูลกลายเป็นคนใจแข็งไม่ยำเกรงพระเจ้าอีก ขณะเดียวกันเหตุการณ์นี้ รวมทั้งการหนีของอาปียาธาร์ ทำให้คำพยากรณ์ที่พระเจ้าตรัสแก่เอลีสำเร็จ (2:31, 33) บุตรอาหิเมเลคคนหนึ่งคืออาปียาธาร์หนีและแจ้งข่าวแก่ดาวิด (ข้อ 20-21)

ดาวิดเสียใจและคิดว่าตนผิดที่ปล่อยโดเอกไว้ครานั้น (ข้อ 22; เทียบ สดุดี 52) แล้วรับอาปียาธาร์ไว้คุ้มครอง ต่อมาเขาอยู่กับดาวิด ทำหน้าที่ปุโรหิตแสวงพระประสงค์พระเจ้า (เทียบ 23:6) ในแง่ ‘รัฐบาล’ ของดาวิดกำลังก่อตัวทั้งทางทหาร (การเมือง) และศาสนา

‘รัฐบาล’ ของดาวิดจึงกำลังได้รับการสถาปนา ‘แม้นเป็นผู้ลี้ภัยหลบหลีกชาวอูล
ดาวิดไม่ละเลยการดูแลประชาชนอิสราเอล ในยุคที่ชาวอูลละทิ้งหน้าที่ราชาในการคุ้มครองประชาชนให้สงบ
ดาวิดช่วยและปกป้องเท่าที่กำลังมีท่ามกลางภัยและความลำบากต่อเนื่อง
จึงไม่เพียงสร้างความเห็นประชาชนต่อเขาในทางบวก แต่ยังขึ้นแทนชาวอูลเป็นราชาโดยไม่เป็นทางการ
และตลอดเวลาถิ่นทุรกันดารนี้ ดาวิดค่อย ๆ มีคุณลักษณะของราชาที่ละอย่าง’ (ซงบีย็องฮย็อน)

บทที่ 23

(5) ดาวิดอยู่ที่เคอีลาห์

1 ซามูเอล 23:1-13

เรื่องนี้เกิดเมื่อดาวิดอยู่ที่อดุลัม เขาได้ข่าวว่าฟิลิสเตียโจมตีเคอีลาห์ ห่างอดุลัมลงใต้ 5 กิโลเมตร และปล้นธัญพืช
ดาวิดถามพระเจ้าทันทีว่าควรทำอะไร พระองค์ตรัสให้ตีฟิลิสเตียและช่วยเคอีลาห์ (ข้อ 2) เพราะคนของเขากลัว
ดาวิดจึงถามอีก และเมื่อได้รับคำยืนยันชัยชนะ (ข้อ 4) เขารบชนะใหญ่และช่วยชาวเคอีลาห์ (ข้อ 5)
แม้เป็นผู้ลี้ภัยไร้กองทัพนับพัน ดาวิดฟังและเชื่อฟังพระคำรัสมากกว่าเสียงประชาชน (ข้อ 3) ตรงข้ามชาวอูลชัดเจน
อาปียาธารบุโรหิตที่หนีมาหาดาวิดนำเอาไฟมาด้วย (ข้อ 6) คงใช้แสงพระประสงค์และให้คำตอบแก่ดาวิด (เทียบข้อ
9) เมื่อได้ข่าวดาวิดอยู่ที่เคอีลาห์ ชาวอูลกล่าวว่า ‘พระเจ้าทรงมอบเขาในมือเราแล้ว’ (ข้อ 7; เทียบข้อ 21
การเอ่ยพระนาม ‘พระยาห์เวห์’ อย่างไม่สมควร) แล้วรวบรวมทหารล้อมเมือง ดาวิดรู้แผน จึงให้นาเอโฟดมาถามว่า
‘ชาวอูลจะลงมารึ?’ พระเจ้าตอบ ‘เขาจะลงมา’ (ข้อ 11) ‘ชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพเจ้ากับคนของข้าพเจ้าในมือชาวอูล
หรือไม่?’ ‘พวกเขาจะมอบเจ้า’ (ข้อ 12) นี่เปรียบดาวิดผู้แสวงพระประสงค์กับชาวอูลผู้ตัดสินใจตามความคิดและความอยากต
นอีกครั้ง เมื่อได้ยินพระคำรัสม ดาวิดออกจากเคอีลาห์พร้อมคนประมาณหกร้อยและหลบไปที่ต่าง ๆ (ข้อ 13)
แต่พระเจ้าไม่ทรงมอบเขาในมือชาวอูล (ข้อ 14)

(6) ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

1 ซามูเอล 23:14-29

ของขวัญแห่งการพลบโณมาถึงดาวิดผู้กลับเป็นผู้ลี้ภัยอีกครั้ง—โยนาธาน!

เมื่อดาวิดซ่อนจากชาวอูลในป่า [โฮเรซ] ที่ถิ่นทุรกันดารศิฟ ห่างเฮโบรนลงใต้ 8 กิโลเมตร
โยนาธานมาหาและช่วยให้เขาฟังพระเจ้าอย่างเข้มแข็ง (ข้อ 16) ‘อย่ากลัว มือชาวอูลบิดาเราจะไม่ถึงเจ้า
เจ้าจะเป็นราชาอิสราเอล และเราจะเป็นรองเจ้า บิดาเรารู้’ (ข้อ 17; เทียบ 24:20 คำสารภาพชาวอูล)
เราเห็นความเชื่อลึกซึ้งและมิตรภาพไร้ผลประโยชน์ของโยนาธานอีก
ทั้งสองทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์แล้วจากกัน นี่เป็นการพบกันครั้งสุดท้าย
คราวนั้นชาวศิฟบอกชาวอูลตำแหน่งดาวิดและทำให้ตามล่า (ข้อ 19-20) ชาวอูลนึกถึงคราวพลาดที่เคอีลาห์

จึงสั่งตรวจะเอียดและสอดแนมที่ซ่อนทุกแห่ง (ข้อ 23) เขานำกองทัพบดาวิด แต่ข้าวถึงดาวิดด้วย (ข้อ 25) ซาอูลไล่อย่างไม่ลดละ ดาวิดหวาดกลัว (ข้อ 26) และหลบสถานการณ์ฉุกเฉิน ในชั่วขณะคับขันพระเจ้าทรงส่งกองทัพฟิลิสเตีย ทำให้ซาอูลกับกองทัพต้องถอย (ข้อ 28) แสดงว่าพระเจ้าไม่ทรงมอบดาวิดในมือซาอูล (ข้อ 14)

บทที่ 24

(7) ดาวิดใช้ชีวิตซาอูลที่เอนเกติ

1 ซามูเอล 24:1-22

เมื่อแก้ปัญหาฟิลิสเตีย ซาอูลนำทหารเลือกสรรสามพันตามดาวิดในถิ่นทุรกันดารเอนเกติ (ข้อ 1-2) ระหว่างทางเข้าไปถ้ำทุกซ์ในถ้ำ ซึ่งดาวิดกับคนอยู่ลี้ภัยข้างใน (ข้อ 3) เป็นโอกาสดีมากให้ดาวิดฆ่าคนของเขาก็บอว่าเป็นโอกาสจากพระเจ้าและให้ฆ่า (ข้อ 4, 10) ดาวิดคงเข้าใจด้วยใจจะฆ่าตามคำ แต่เมื่อคิดว่าไม่อาจฆ่า ‘ผู้รับการเจิมของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 6, 10)

จึงแอบตัดเพียงชายเสื้อคลุมซาอูล หลังทำยังรู้สึกผิดและห้ามคนว่า พระเจ้าทรงห้ามตี ‘เจ้านายของข้าพเจ้า’ (ข้อ 6-7) ดาวิดไม่แค้นด้วยมือ เพราะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงตัดสินความบริสุทธิ์และสถานการณ์เล่า และชีวิตความตายของซาอูลอยู่ในพระหัตถ์พระองค์ (ข้อ 12) เขาร้องจากไกลด้านหลังว่า ‘กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า’ และเล่าเรื่องทั้งหมด (ข้อ 8-14)

ขอให้พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาระหว่างตนกับซาอูล แก่ความยุติธรรมและช่วยจากมือราชา (ข้อ 15) ดาวิดมอบทั้งหมดในพระหัตถ์พระเจ้า คำของเขาสะท้อนใจซาอูล ผู้เรียก ‘ดาวิดบุตรของเรา’ และร้องให้เสียงดัง (ข้อ 16) ยอมรับว่าดาวิดชอบธรรมกว่า (ข้อ 17) แม้พระเจ้ามอบชีวิตตนแก่ดาวิด เขากลับทำดี

(ข้อ 18) ซาอูลอวยพรขอพระเจ้าตอบแทนความดี และให้ดาวิดสาบานว่าเมื่อเป็นราชาแน่นอน (เทียบ 23:17)

จะไม่ทำลายครอบครัวตน (ข้อ 20-21; เทียบพันธสัญญากับโยนาธาน 20:15)

ช่างกลับกันน่าทึ่ง—ผู้ไล่ล่าขอพระคุณจากผู้ถูกไล่!

ดาวิดสาบานและซาอูลกลับบ้าน (ข้อ 22) แต่แม้มี ‘ถ้อยคำกลับใจ’ ซาอูลไม่เตรียมส่งบัลลังก์แก่ดาวิด กลับยกมีดซึ่งแต่งกับดาวิดให้ชายอื่น (25:44)

บทที่ 25

(8) ดาวิด นาบาล และอาปีกายิล

1 ซามูเอล 25:1-44

ข้อ 1 บันทึกว่าชามุเอลตาย การตายของเขาเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญมากในประวัติศาสตร์อิสราเอล
ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายสิ้นชีวิต และเกิดความคาดหวังต่อราชวงศ์ใหม่

บทที่ 24

คำสารภาพของชาอูลและคำสาบานของดาวิดใน 24:20-22 ทำให้คาดเห็นว่าใครจะเริ่มยุคใหม่

1 ชามุเอล 24:1

คำเหล่านั้นทำให้คาดเห็นว่าใครจะเริ่มยุคใหม่ แม้กษัตริย์ชาอูลสารภาพหรือเสียใจ เขาไม่เรียกดาวิดกลับเป็นคนของตน
ดาวิดจึงใช้ชีวิตถิ่นทุรกันดารต่อ (ข้อ 1) ผู้ที่จะเป็นราชายังต้องขอความช่วยเหลือจากเศรษฐกิจคนหนึ่ง (ข้อ 6)
ดาวิดเคยช่วยเหลือเขา (ข้อ 15-17)

บัดนี้ขอความกรุณาอย่างสุภาพ (ข้อ 7-8; นักวิชาการบางคนมองว่าการกระทำของดาวิดแทบไม่ต่างจากนักเลงข่มขู่)
แต่ถูกเมินและปฏิเสธยื่นชา (ข้อ 10)

ชายชื่อ ‘นาบาล’ แปลว่า ‘คนโง่’ เขาเป็นชาวยูดาห์เช่นดาวิด เชื้อสายคาเลบ ใจแข็งและประพฤดิชั่ว (ข้อ 3)
แม้ควรรู้ชื่อเสียงดาวิด เขายังดูหมิ่นอย่างหยิ่ง (‘พุงเข้าใส่’) หมายถึงจงใจปฏิเสธราชอำนาจในอนาคตของดาวิด
(เทียบข้อ 17; ‘คนอันธพาล’ 10:27) และเผยความโง่ที่มองอนาคตไม่ออก ดาวิดโกรธการปฏิเสธ นำคนติด ‘ดาบ’
สี่ร้อยไปตีเขาและทั้งบ้าน (ข้อ 13, 17)

ที่นี่เราเห็นดาวิดเปลี่ยนไป ผู้เคยพึ่งพระยาห์เวห์ ไม่ใช่ ‘ดาบ’ บัดนี้จะล้างแค้นโทดด้วยมือตน (ข้อ 22)

มันใจเกินไปหลังคำสาบานกับชาอูลซึ่งเป็นชัชชนะฝ่ายวิญญาณหรือ?

บางทีเหตุนี้ทำให้เขาต้องรับการฝึกเรื่องชาอูลอีกครั้งในบท 26

เหตุการณ์จบโดยดาวิดไม่ทำบาปต่อพระเจ้า เพราะอาปีกายิลภรรยา ‘ฉลาดและงดงาม’ ของนาบาล (ข้อ 31-35)
นี่คือพระคุณ พระเจ้าทรงส่งคนมาห้ามดาวิดในช่วงนี้จะทำบาป (ข้อ 26, 28, 33, 39)

อาปีกายิลรีบเตรียมอาหารที่คนของดาวิดต้องการ ซึ่งดาวิดเคยขอความกรุณาจากนาบาล (ข้อ 18) แล้วไปพบ
นางกล่าว ‘ขอให้ความผินตักแก่ข้าพเจ้า’ ขอภัยแทนสามี (ข้อ 24, 28) และชักจูงด้วยปัญญา
นางมั่นใจว่าดาวิดจะเป็น ‘ผู้นำ’ อิสราเอลและเตือนไม่ให้ทำสิ่งที่เสียใจ (ข้อ 30-31)

ดาวิดรับคำ (ข้อ 35) และถอย วันถัดมาอาปีกายิลเล่าให้นาบาล เขา ‘ใจตาย’ และร่างแข็งเหมือนหิน
ก่อนตายในสัปดาห์ (ข้อ 37-38; จากความตกใจ ดูเหมือนไม่รู้ว่ตนดูหมิ่น ‘ดาวิด’ ตัวจริง)
พระเจ้าทรงแก้แค้นแทนดาวิดโดยตรง เราควรจำพระคำที่ว่า ‘การแก้แค้นเป็นของพระเจ้า’ (เทียบ รม 12:19; ฮบ
10:30)

ภายหลังเมื่อเป็นกษัตริย์ยูดาห์ ดาวิดปล่อยซิเมโอนผู้สาปแช่งและกล่าวว่าพระเจ้าจะทรงตอบแทน (เทียบ 2 ซมอ
16:5-14) เมื่อได้ชื่อนาบาลตาย ดาวิดขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงจัดการแทน (ข้อ 39) แล้วรับอาปีกายิลเป็นภรรยา

(ข้อ 40-42)

การรับหญิงพึงเสียสามีทันทีอาจดูผิดจริยธรรมปัจจุบัน แต่ในสมัยนั้นหญิงม่ายรักษาทรัพย์คนเดียวลำบาก จึงควรเห็นเป็นความกรุณารักของดาวิด อาปีกียิลคงคาดไว้เมื่อกล่าวว่า ‘เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำดีแก่เจ้านาย โปตรระลึกถึงสาวใช้ของท่าน’ (ข้อ 31)

ดาวิดมีภรรยาชาวยูดาห์อีกคนจากอิสราเอลคืออาหิโนอัม มารดาอัมโนบุตรคนแรก (ข้อ 43; เทียบ 27:3 นักวิชาการบางคนมองว่าอาหิโนอัมเป็นภรรยา ก่อนอาปีกียิล)

ส่วนมีคัลภรรยาคนแรกของดาวิด ซาอูลยกให้เป็นภรรยาชายอื่น (ข้อ 44)

บทที่ 26

(9) ดาวิดใช้ชีวิตซาอูลในถิ่นทุรกันดารศิฟ

1 ซามูเอล 26:1-25

เกิดเหตุคล้ายบท 24 ซาอูลเปลี่ยนใจอีกและตามฆ่าดาวิด แต่เป็นการทดสอบซ้ำของพระเจ้าเพื่อฝึกดาวิดผู้ยังจากชัยชนะฝ่ายวิญญาณอีก

ครั้ง ดาวิดผ่านบททดสอบนี้—บทสุดท้ายผ่านซาอูล—อีกครั้ง หลังจากนั้นซาอูลไม่ปรากฏต่อเขาอีก บท 24 เกิดในถ้ำที่ถิ่นทุรกันดารเอนเกติ คราวนี้เริ่มในถิ่นทุรกันดารศิฟ ซาอูลได้ข่าวดาวิดอยู่ที่นั่น จึงนำทหารเลวอสรสามพันไปตั้งค่ายเพื่อฆ่า (ข้อ 1-3)

ดาวิดได้ข่าว ส่งคนสอดแนม แล้วเข้าไปในค่ายซาอูลเองพร้อม ‘อาบีชัย’ (ข้อ 3-6)

อาบีชัยเป็นบุตรคนที่สองในสามคนของเศรยาห์พี่สาวดาวิด และเป็นคนสนิท (เทียบ 2 ซมอ 2:18)

ซาอูลและอับเนอร์แม่ทัพหลักอยู่ อาบีชัยขอแทงซาอูลด้วยหอก เขาคิดว่าดาวิดจะลงเล็ด ‘โอกาสจากพระเจ้า’ อีก จึงขอทำเอง (ข้อ 8) แต่ดาวิดสั่งอย่าฆ่า ด้วยเหตุเดิม การตี ‘ผู้รับการเจิมของพระยาห์เวห์’ เป็นบาปที่พระเจ้าทรงห้าม (ข้อ 9, 11)

กระนั้นดาวิดสาบานมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงตีซาอูลแน่ (ข้อ 9) เขานำเพียงหอกกับเหยือกน้ำเป็นคำเตือน ทำให้เพราะพระเจ้าทรงให้ซาอูลกับกองทัพล้ม (ข้อ 12)

ดาวิดขึ้นยอดเขาไกลและเรียกอับเนอร์ เล่าเหตุการณ์ พร้อมตำหนิว่า ‘เหตุใดไม่ปกป้องกษัตริย์เจ้านาย?’ (ข้อ 15) และสาปว่า ‘เจ้าสมควรตาย’ (ข้อ 16) แต่ตรงนี้อับเนอร์เรียกตนเองว่า ‘ราชา’ เขายังเพราะกุมอำนาจแล้ว และหลังซาอูลตายจะกุมอำนาจจริงในอิสราเอลเหนือ (เทียบ 2 ซมอ บท 3)

ซาอูลจำเสียงดาวิดและเรียกเหมือนเดิมว่า (24:16) ‘ดาวิดบุตรของเรา’

ดาวิดอุทธรณ์ความบริสุทธิ์อีก (ข้อ 18) คาดว่าคนยูซาอูลให้ตามตน และกล่าวเตี๊ยะดาว่าคนเหล่านั้นควรถูกสาป (ข้อ 19ก) เพราะพูดเหมือนว่า ‘ไปปรนนิบัติพระอื่น’ และกันเขาจากมรดกพระยาห์เวห์ คือแผ่นดินอิสราเอล (ข้อ 19ข) ความคิดนี้ได้รับการยืนยัน เมื่อดาวิดเข้าสู่ฟิลิสเตีย ซาอูลก็เลิกตาม ดาวิดขอย่ำฆ่าตนอีก (ข้อ 20)

ซาอูลสารภาพว่าทำบาปและจะไม่ทำร้ายอีก (ข้อ 21) ดาวิดสารภาพอีกว่าพระเจ้ามอบซาอูลในมือแต่ตนไม่ฆ่า และหวังว่าพระองค์จะตอบแทนและช่วยจากความทุกข์ทั้งสิ้น (ข้อ 23-24) ซาอูลอวยพรดาวิดครั้งสุดท้ายแล้วกลับไป (ข้อ 25) ต่างจากบท 24 เขาไม่ร้องไห้และไม่ขอคำสาบานรักษาคำคร่ำครวญ (เทียบ 24:16, 21)

ใจแข็งเหมือนฟาโรห์เพราะ ‘สารภาพ’ ซ้ำหรือ

? อย่างไรก็ดี ดาวิดไม่ทำร้าย ‘ผู้รับการเจิม’ ด้วยมือตนตามพระประสงค์อีก

เขาสละอีกโอกาสสบชีวิตผู้ลี้ภัยและมอบทั้งหมดแก่เวลาของพระเจ้า เขาไม่เชื่อคำซาอูลอีก โดยเฉพาะ ‘เราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีก จงกลับมา’ (ข้อ 21) แล้วหนีเข้าสู่แดนฟิลิสเตีย (27:1)

บทที่ 27

(10) ดาวิดอยู่ในฟิลิสเตีย

1 ซามูเอล 27:1-4

ดาวิดคิดจะพัวมือซาอูล จึงออกจากเขตอิสราเอลหนีเข้าแดนฟิลิสเตียคือกัท (ข้อ 1-2)

ซาอูลรู้ว่าเขาจากอิสราเอลและเลิกตามจริง (ข้อ 4; เทียบ 26:19ข) แต่การตัดสินใจนี้ถูกต้องต่อพระเจ้าหรือ?

เหนียวกับชีวิตผู้ลี้ภัยจนคิดสุดโต่งหรือ? เหตุใดกลับไปซึ่งเคยอับอาย (21:10-15)

? มีแผนการเมืองหรือ? ดูเหมือนมี ดาวิดนำคนประมาณสองพันลี้ภัย กัทเป็นหนึ่งในห้าเมืองฟิลิสเตียที่ไกลยูดาห์ที่สุด ชงบีย้องฮัยอนคาดเหตุผลสามข้อ

- ☐ ความกังวลและกลัวเกินควร ห่วงความปลอดภัยครอบครัวจำนวนมาก
- ☐ ความว่างเปล่าฝ่ายวิญญาณหลังชัยชนะ
- ☐ ไม่ถามพระเจ้า แต่ตัดสินใจโดยสัญชาตญาณและประสาทสัมผัส

(11) ดาวิดอยู่ที่คิกลาก

1 ซามูเอล 27:5-7

ชีวิตลี้ภัยของดาวิดกินเวลาหนึ่งปีสี่เดือน อาคีซ ซึ่งอาจเป็นตำแหน่งกษัตริย์ฟิลิสเตีย มอบเมืองคิกลากให้ ในตะวันออกไกลโบราณ สิ่งที่เราขอบจะเป็นกรรมสิทธิ์ผู้รับตลอดไป คิกลากจึงเป็นของกษัตริย์ยูดาห์ถึงภายหลัง ที่จริงโยชูวาเคยแบ่งเป็นมรดกแก่เผ่ายูดาห์กับสิเมโอน (ยชว 15:31; 19:5) แต่พวกเขาพิชิตไม่ได้ บัดนี้พระเจ้าประทานแผ่นดินนั้นแก่ดาวิด ‘ผ่านอาคีซ’

(12) ดาวิดกำจัดศัตรูของอิสราเอล

1 ซามูเอล 27:8-2

‘ขณะอยู่ที่ฟิลิสเตีย ดาวิดบอกอาคิซชายศรัทธีกว่าศัตรูของฟิลิสเตีย แต่จริงมุ่งกำจัดคนที่อาจเป็นศัตรูของอิสราเอล (ยูดาห์) ซึ่งตนจะปกครอง’ (ซงบย็องฮย็อน) ดาวิดโจมตีชาวเกชูร์ ชาวเกเซอร์ และอามาเลช ฆ่าทั้งชายหญิง และนำสัตว์กับเสื้อผ้าเป็นของริบ (ข้อ 8-9)

ดาวิดทำลายคนทั้งหมดเพราะกลัวอาคิซรู้ว่าตนดีชาติอื่น ไม่ใช่อิสราเอล (ข้อ 11) อย่างไรก็ตาม ดาวิดเชื่อดาวิดและคิดว่าจะเป็นข้าราชการตลอดไป (ข้อ 12) แต่จริงดาวิดช่วยเผ่ายูดาห์ และคงได้รับการสนับสนุนมากขึ้นตั้งแต่นั้น (เทียบ 30:27-31)

อาคิซรวบรวมกองทัพฟิลิสเตียรบอิสราเอลและสังหารดาวิดรวม (28:1)

ดาวิดลำบากมาก ไม่อาจรักษาความไว้วางใจด้วยการรบอิสราเอล จึงตอบคำถามว่า ‘ท่านจะรู้ว่าสิ่งใดที่ผู้รับใช้ของท่านทำได้’ อาคิซรับเป็นคำบอกและสัญญาตั้งดาวิดเป็นองครักษ์เมื่อชนะ (ข้อ 2) เราจะเห็นในบท 29 ว่าเรื่องคลี่คลายอย่างไร

บทที่ 28

(13) ชาฮูลไปหาคนทรง

1 ซามูเอล 28:3-25

ขณะที่ฟิลิสเตียกำลังบุกอิสราเอล ผู้เขียนหยุดแสดงสถานการณ์อิสราเอลและแทรกเรื่องชาฮูล ตามเวลาอาจเกิดหลังบท 29 หรือ 30 ความเสื่อมอันน่าสยดสยองของชาฮูลตรงข้ามชัยชนะดาวิดที่จะตามมา

ชาฮูลเห็นกองทัพฟิลิสเตียตั้งที่ชุมและกลัวมาก (ข้อ 5) แต่เมื่อฆ่าบุโรหิตโนบหมดและซามูเอลไม่อยู่ เขาไม่รู้ทำอะไร พระเจ้า ‘ไม่ทรงตอบเขาทั้งทางความฝัน อูริม หรือผู้เผยพระวจนะ’ (ข้อ 6)

ในที่สุดชาฮูลทำสิ่งที่ราชาอิสราเอลไม่ควร คือไปถามหญิงคนทรง นำประชดว่านี่เป็นวิธีของฟิลิสเตีย (1 ซมอ 6:2)

ชาฮูลรู้ชัดว่าพระยาห์เวห์ทรงรังเกียจ (เทียบข้อ 3; ฉบย 18:11-12; สดต 19:31)

เขาปลอมตัวไปหาหญิงคนทรงที่เอนโดร์และสั่งเรียกซามูเอลขึ้นมา (ข้อ 8, 11) ตอนแรกนางปฏิเสธ

แต่เมื่อชาฮูลสาบาน ‘ในพระนามพระยาห์เวห์’ ว่าจะไม่ถูกลงโทษเพราะเรียกคนตาย (ข้อ 10) นางจึงเรียก ‘ซามูเอล’ และรู้พร้อมกันว่าผู้ขอคือกษัตริย์ชาฮูล (ข้อ 12) ชาฮูลไม่เห็นซามูเอลที่นางเห็น แต่จากคำพรรณนา ยืนยันว่า ‘เขา’ คือ ‘ซามูเอล’ แล้วกราบ (ข้อ 13-14) การสนทนาลงนั้นคงผ่านนางด้วย ‘ซามูเอล’ ดำเนินชาฮูลผู้ขับขานจากฟิลิสเตียว่า ‘เมื่อพระเจ้าทรงจากและเป็นศัตรูเจ้า เหตุใดถามเรา?’ (ข้อ 16) แล้วซ้ำคำพยากรณ์เมื่อยังมีชีวิตว่า

เพราะความไม่เชื่อฟัง พระเจ้าทรง ‘ฉีกอาณาจักรจากมือและมอบแก่ดาวิดเพื่อนบ้าน’ (ข้อ 17-18; เทียบ 15:28)

พรุ่งนี้ชาฮูลกับบุตรจะตาย และอิสราเอลตกในมือฟิลิสเตีย (ข้อ 19) แน่นอน ชาฮูลไม่ได้คำตอบอัศจรรย์เช่น

‘วิธีชนะฟิลิสเตีย’ จาก ‘ซามูเอล’ ที่คนทรงเรียก กลับได้ยื่นคำสาปและความตายอีกพระเจ้าตรัสได้ผ่านริมฝีปากผู้เผยพระวจนะเท็จ วิญญาณชั่ว หรือนิมิตใด ๆ (นักอธิบายนส่วนใหญ่เห็นว่าสิ่งที่เรียกคือวิญญาณซามูเอลจริง แต่ผู้เขียนไม่เห็นด้วย) สุดท้ายซาอูลเพิ่มบาปไปหาคนทรงซึ่งพระเจ้าทรงรังเกียจเหนือบาปทั้งปวง พงศาวดารประเมินว่า ‘ซาอูลตายเพราะทำผิดต่อพระยาห์เวห์ ไม่รักษาพระคำรัส ทั้งไปขอคำแนะนำจากคนทรง ไม่ทูลถามพระยาห์เวห์พระองค์จึงทรงประหารและมอบราชอาณาจักรแก่ดาวิดบุตรเจสซี’ (1 พศด 10:13-14) เมื่อได้ยื่นคำพยากรณ์ความตาย ซาอูลล้มคว่ำหมดแรง (ข้อ 20) เขาปฏิเสธอาหาร แต่ด้วยการคะยั้นคะยอของข้าราชการกับหญิงคนทรง จึงกินและมีกำลังกลับ ‘กิลโบอา’ (ข้อ 21-25) สุดท้ายเขาตายในสงครามฟิลิสเตียตามคำพยากรณ์ (บท 31)

บทที่ 29

(14) วิกฤตภายในของดาวิด

1 ซามูเอล 29:1-11

เรื่องกลับมาหาดาวิดผู้สร้างเป็นข้าราชการซื่อสัตย์ของอาคิซแห่งกัท บท 29-30 เกิดก่อนเรื่องซาอูลในบท 28 ตามเวลา ใน 28:1 อาคิซส่งดาวิดเข้าร่วมสงครามกับอิสราเอล บัดนี้ดาวิดนำกองทัพบตามหลังอาคิซ (ข้อ 2) แต่เจ้านายฟิลิสเตียคัดค้าน แม้อาคิซแก้ต่าง พวกเขาว่าดาวิดเคยเป็นข้าราชการซาอูลและอาจกลับเป็นศัตรูในสงคราม จึงต่อต้านแรงและสั่งส่งกลับ (ข้อ 4)

อาคิซบอกดาวิดกลับ (ข้อ 6) เขาทำที่ไม่เต็มใจแล้วกลับศีกลากับคนของตนรุ่งเช้า ส่วนอาคิซและกองทัพบขึ้นอิสราเอลเพื่อรบอิสราเอล (ข้อ 11) ดาวิดคิดอย่างไร? ตั้งใจจะรบอิสราเอลจริงหรือ? หรือดังที่เจ้านายกล่าว วางแผนกลับโจมตีฟิลิสเตียที่นั่น?

อย่างไรก็ดี เขาทำเหมือนผู้ซื่อสัตย์ของอาคิซ เรียกอิสราเอลว่า ‘ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า’ (ข้อ 8) และปิดบังตัวตนถึงที่สุด จะเรียกว่าไซคิตีได้หรือ?

ดาวิดอยู่ฟิลิสเตียต่อ ผู้เขียนไม่อธิบายหรือประเมินเพิ่มเติม กลับเน้นว่าอาคิซเชื่อเขาอย่างไร้เดียงสา (27:12; 28:2) และประเมินว่าเป็นคนซื่อตรงและดี (ข้อ 3, 6, 9)

บทที่ 30

(15) กษัตริย์ดาวิดผู้เสด็จกลับ

1 ซามูเอล 30:1-31

บท 30 แสดง ‘ดาวิดผู้กำลังขึ้นเป็นราชาใหม่’ ตรงข้ามอย่างน่าทึ่งกับซาอูลผู้เสื่อมในบท 28 ซาอูลถูกพระเจ้าทอดทิ้งและไม่ได้คำตอบ กลับได้ยื่นผ่าน ‘หญิงคนทรง’ ว่าจะตายในสงคราม แต่เมื่อดาวิดอธิษฐาน

เขาได้รับคำตอบ และเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงอยู่ด้วย เขาได้ ‘ทุกสิ่งที่สูญเสีย’

คืนเมื่อดาวิดกับคนกลับศีกลากในวันที่สาม อามาเลหเผาเมืองและจับหญิงกับเด็กทั้งหมด (ข้อ 1-3)

พวกเขาร้องไห้เสียงดังและเศร้าจนคิดว่าดาวิด คงตำหนิว่าเขาเต็มใจไปร่วมสงครามอิสราเอล

พระเจ้าทรงพระพิโรธหรือ? แต่ในวิฤต ‘ดาวิดมีกำลังขึ้นในพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน’ (ข้อ 6)

เขาพึ่งพระเจ้าและแสดงการนำเข้มแข็ง พระองค์อยู่ฝ่ายเขา ดาวิดให้อาปียาธาร์นำเอโฟดและถามว่า

‘หากไล่กองทัพนี้จะทันหรือ?’ ‘จงไล่ เจ้าจะทันแน่และช่วยคืนได้’ (ข้อ 8) เขานำกองทัพด้วยความเชื่อไล่อามาเลห

ระหว่างทางช่วยเด็กทาสชาวอามาเลหที่ป่วยล้ม และเด็กนำไปถึงค่าย (ข้อ 11-16) ผู้เขียนบันทึกรายละเอียด

เพราะเป็นการทรงจัดเตรียมน้าอัศจรรย์ที่ทำให้พระดำรัส ‘เจ้าจะทันแน่’ สำเร็จ

ดาวิดกับทหารสัร้อยตีอามาเลหที่กำลังเลี้ยงฉลอง ตั้งแต่รุ่งเช้าถึงเย็นวันถัดไป ได้ชัยชนะ (ข้อ 17)

เขาช่วยทุกคนรวมภรรยา

และได้ของทั้งหมดคืน ‘ไม่สูญเสียสิ่งใด’

(ข้อ 19) ต่อมาเห็นการนำเข้มแข็งอีก เมื่อทหารสัร้อยกลับและพบสองร้อยที่ตามไม่ทันจึงให้อยู่ (ข้อ 9)

‘คนชั่วและคนอันธพาล’ บางคนว่าอย่าแบ่งของที่ได้อันแก่พวกเขา (ข้อ 22)

ดาวิดจึงตั้งเป็นกฎเกณฑ์ให้แบ่งเท่าเทียมทุกคน (ข้อ 24-25) เพราะพระเจ้าประทานชัยและสิ่งที่ได้อันมาจากพระองค์

(ข้อ 23) เราเห็นคำสารภาพความเชื่อถูกต้องและการใช้พระคุณอย่างถูกต้อง เมื่อถึงศีกลาก

ดาวิดส่งของริบแบ่งแก่เมืองยูดาห์หลายแห่งที่เคยไปมา (ข้อ 26)

ของมีมากจนแบ่งให้สิบสามพื้นที่รวมเฮโบรน (ข้อ 27-31) ดาวิดตรงข้ามซาอูล กลายเป็น ‘ราชา’

ผู้ทำประโยชน์แก่ประชาชน

บทที่ 31

(1) ความตายของครอบครัวซาอูล

1 ซามูเอล 31:1-7

สงครามกับฟิลิสเตียเกิดที่ภูเขากิลโบอา (28:4) เมื่อซาอูลถูกตั้งครั้งแรก เขารับพันธกิจช่วยอิสราเอลจากฟิลิสเตีย

(9:16) แต่กลับตายในสงครามกับฟิลิสเตียเอง แสดงว่าเขาล้มเหลวต่อพันธกิจ

ซาอูลกับบุตรตายในวันเดียวตามคำพยากรณ์ (28:19; ข้อ 6)

ระหว่างหนี ซาอูลถูกธนูบาดเจ็บสาหัสและฆ่าตัวตาย (ข้อ 3-4) เมื่อรู้ราชาตาย กองทัพอิสราเอลทิ้งเมืองและหนี (ข้อ 7)

(2) งานศพครอบครัวซาอูล

1 ซามูเอล 31:8-13

ความตายซาอูลน่าสังเวชและหลังตายยังอัปอาย ฟิლისเตียตัดศีรษะส่งทั่วแผ่นดินและตรึงศพที่กำแพงเบธชาน (ข้อ 9-10) ซึ่งอยู่จุดบรรจบหุบเขายิสเรเอลกับจอร์แดน ชาวยาเบชกิเลอาดนำศพซาอูลกับบุตรมาเผา ฝัง และอดอาหารเจ็ดวัน (ข้อ 12-13) เมืองนี้เคยถูกซาอูลช่วยจากอัมโมนเมื่อเริ่มเป็นราชา (บท 11)

พวกเขาไม่ลืมพระคุณและให้เกียรติ ‘ผู้รับการเจิมของพระยาห์เวห์’ อย่างเหมาะสม ต่อมาดาวิดอวยพร (2 ซมอ 3:4-7) ‘หนังสือซามูล โดยเฉพาะ 1 ซามูเอล เน้นอธิปไตยและการทรงจัดเตรียมของพระยาห์เวห์ ดังเพลงฮันนาห์ พระยาห์เวห์ทรงให้ชีวิตและความตาย ดาวิดมอบตนแก่อธิปไตยนี้อย่างสิ้นเชิง พระเจ้าทรงเห็นค่าและอวยพรดาวิดผู้ดำเนินชีวิตบนอธิปไตยของพระยาห์เวห์... ผู้มอบชีวิตทั้งหมดแก่อธิปไตยพระเจ้าก็เป็นสุข’ (ซงบย็องฮย็อน)

(3) ข่าวการตายของซาอูล (2 ซมอ 1:1-10)

วันที่สามหลังดาวิดชนะอามาเลชและกลับศึกลาก ชายหนุ่มจากสนามรบมาบอกว่าซาอูลกับโยนาธานตาย (ข้อ 4) เมื่อดาวิดถามว่ารู้ได้อย่างไร เขาเล่าสถานการณ์ละเอียด (ข้อ 6-10) ว่าซาอูลใกล้ตายขอให้ฆ่า เขาเห็นว่าอยู่ไม่ได้จึงฆ่า เรื่องต่างจาก 1 ซามูเอล 31 คงเพราะแต่งว่าตนฆ่าเพื่อหวังค่าชมและรางวัล เขามั่นใจว่าดาวิดจะเป็นราชาต่อและต้องการเช่นนั้น จึงนำมงกุฎกับกำไลซาอูลเป็นหลักฐาน (ข้อ 10) แต่ข้อ 6 กล่าวว่า ‘ทหารม้กำลังไล่ซาอูลอย่างเร่งด่วน’ การที่เขานำของกษัตริย์มาได้ในสถานการณ์นั้นก็น่าสงสัย

2 ซามูเอล

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24

บทที่ 1

(4) คีตกาลกลายเป็นสถานที่ไว้ทุกข์

2 ซามูเอล 1:11-16

เมื่อได้ยินข่าว ดาวิดไม่ได้ยินดีหรือถอนใจโล่ง แต่โศกเศร้า ร้องไห้ และอดอาหารจนเย็น (ข้อ 12) เพราะซาอูล โยนาธาน ‘กองทัพของพระเจ้า’ และประชาชนอิสราเอลตาย ตอนเย็นดาวิดถามชายหนุ่มว่ามาจากไหน เขาบอกว่าเป็นชาวอามาเลซ ‘บุตรคนต่างด้าว [เกอร์]’ ที่ตั้งถิ่นฐานในอิสราเอล (ข้อ 13)

อาจเป็นคำโกหกด้วย ถึงตอนนั้นเขาคงคิดว่าจะได้รางวัลจากดาวิด แต่ดาวิดสั่งฆ่าเพราะเขาฆ่า ‘ผู้รับการเจิมของพระยาห์เวห์’

(ข้อ 13-16)

(5) เพลงคร่ำครวญเพื่อครอบครัวยูดาห์

2 ซามูเอล 1:17-21

ตอนนี้เป็นเพลงคร่ำครวญของดาวิดชื่อ ‘บทเพลงคันธนู’ บันทึกในหนังสือยาซาร์ (‘หนังสือคนเที่ยงธรรม’) ดาวิดแสดงความเจ็บปวดของตนและความโศกของอิสราเอล ‘โอ้ เหล่าวีรบุรุษล้มลงแล้ว’ (ข้อ 19, 25, 27) ไซ้เป็นท่อนรับซ้ำ เขาหวังว่าฟิสิเตีย ‘ผู้ไม่ได้เข้าสู่หนัด’ จะยินดีต่อความตาย (ข้อ 20)

ฟิสิเตียยังเป็นแผ่นดินศัตรูของเขา และยกซาอูลกับโยนาธานเป็นนักรบแข็งแกร่งผู้ต่อสู้อย่างกล้าหาญถึงที่สุด (ข้อ 22-23)

ข้อ 26 คร่ำครวญเพื่อโยนาธานเป็นพิเศษ เขาเป็นพี่และเป็น

‘ที่รักยิ่ง’ แก่ดาวิด โยนาธานรักเขาจริงใจ (1 ซมอ 20:17) และยินดีมอบแม่สีที่ราชาแก่เขา (1 ซมอ 18:3-4; 23:17)

บทที่ 2

(1) ราชาสององค์ของอิสราเอล

2 ซามูเอล 2:1-11

ดาวิดถามพระเจ้าเรื่องกลับแผ่นดินยูดาห์ ตั้งแต่ซามูเอลเจิม เขารอเวลาของพระองค์
 บัดนี้ยังต้องการเดินตามตารางเวลาพระเจ้าด้วยการทูลถาม พระองค์ตรัสให้ขึ้นยูดาห์และไปเฮโบรน (ข้อ 1)
 เฮโบรนห่างชายแดนฟิลิสเตียมาก ดาวิดจึงสร้างฐานกำลังโดยไม่ถูกแทรกแซง
 ดาวิดกับพวกไปอาศัยตามเมืองรอบเฮโบรน ชาวยูดาห์เจิมเขาเป็นราชา (ข้อ 4) เฮโบรนเป็นเมืองที่คาเลบพิชิต
 จัดแก่บุโรฮิต และใหญ่ที่สุดในเมืองลี้ภัย ดาวิดเคยส่งของริบมาที่นี่ (1 ซมอ 30:31)
 จึงเหมาะที่จะได้รับการยกเป็นราชาในเมืองประวัติศาสตร์ เขาเป็นราชายูดาห์เจ็ดปีครึ่ง (ข้อ 11)
 ระหว่างนั้นไม่ร่งฟันรวมอิสราเอล ข้อ 4-7 กล่าวชมและอวยพรชาวยาเบชกิเลอาดผู้จัดงานศพซาอูล
 ดาวิดบอกอย่างอ่อนโยนว่า ‘ซาอูลเจ้านายพวกท่านตายแล้ว และบัดนี้เราได้รับตั้งเป็นราชายูดาห์’ (ข้อ 7)
 เสนอให้ติดตามเขา ส่วนเหนือ อับเนอร์นำอิชโบเซทบุตรซาอูล หรือ ‘เอชบาอัล’ (เทียบ 1 พศด 8:33)
 ไปมาหะนาอิมและตั้งเป็นราชาเหนืออิสราเอลทั้งปวง (ข้อ 8-9) หลังซาอูลตาย อับเนอร์ผู้กุมอำนาจจริง (เทียบ 1 ซมอ
 26:14) คงเสริมฐานตน (เทียบ 3:6) แล้วอาจห้าปีต่อมาจึงตั้งอิชโบเซทเป็นราชาหุ่นเชิดเพื่อความชอบธรรม
 เขาครองสองปี (ข้อ 10) สถานการณ์นี้ไม่ราบรื่นแก่ดาวิดเลย
 เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงมอบราชาอาณาจักรแก่ดาวิดโดยง่าย?

☐ สงครามระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล และความตายอาสาเฮล

2 ซามูเอล 2:12-32

เมื่ออิสราเอลมีราชาสององค์ ยูดาห์ได้กับอิสราเอลเหนือต้องรบกัน (เทียบ 3:1)
 โยอาบกับอับเนอร์แม่ทัพแต่ละฝ่ายพบพร้อมกองทัพที่กิเบโอน (ข้อ 12-13) ซึ่งตอนนั้นมีพลลาพระยาห์เวห์
 ทั้งสองอาจต่อสู้แย่งความได้เปรียบทางศาสนา (ชงบย้องฮียอน) ตามข้อเสนออับเนอร์ แต่ละฝ่ายส่งตัวแทนสิบสองคนสู้
 (ข้อ 14)
 ปะทะดุเดือดจนตายทั้งหมด กองทัพโกรธจัดเข้าสู่สงครามเต็มรูปแบบ วันนั้นยูดาห์ได้กำลังชนะ (ข้อ 17; เทียบ 30-31)
 อาสาเฮลน้องโยอาบแม่ทัพยูดาห์ไล่อับเนอร์ (ข้อ 19) อับเนอร์เรียกและเตือนสองครั้งว่าอย่าตาม แต่อาสาเฮลไม่หยุด
 จึงถูกแทงตาย (ข้อ 23)
 อับเนอร์ไม่ยอมล่าเพราะคิดถึงโยอาบพี่ชาย จึงใช้ ‘ปลายด้ามหอก’ หยุด แต่เขาก็ตาย
 โยอาบกับอาบียัสสองพี่ยังไล่อับเนอร์ จนดวงอาทิตย์ตกเมื่อถึงเนินอัมมาห์ (ข้อ 24) อับเนอร์เสนอหยุดรบ (ข้อ 26)
 โยอาบรับ เป่าแตร หยุดตาม และกลับ ผลคือยูดาห์ได้ชนะ เสียยี่สิบคนรวมอาสาเฮล แต่อิสราเอลเหนือเสีย 360 (ข้อ
 30-31) สงครามระหว่าง ‘วงศ์ซาอูล’ กับ ‘วงศ์ดาวิด’ ดำเนินต่อ และดาวิดยิ่งเข้มแข็ง (3:1)

บทที่ 3

3:2-5 แนะนำบุตรหคนจากภรรยาหคนของดาวิดระหว่างเป็นราชาที่เฮโบรน

2 ซามูเอล 3:1

(เทียบ 5:13-16 แนะนำบุตรที่เกิดในเยรูซาเล็ม) นี่แสดงความรู้เรื่องตรงข้าม ‘วงศ์ชาอูล’ คืออิชโบเซท แต่ควรสังเกตอับซาโลม ผู้เป็นบุตรธิดาซัดรี ‘เกซอร์’ จากการแต่งงานทางการเมือง พระเจ้าไม่พอพระทัยเรื่องนี้ และสุดท้ายดาวิดจะถูกอับซาโลมทำให้อับอาย (เทียบ 2 ซมอ บท 15-19)

การทรยศและความตายของอับเนอร์

2 ซามูเอล 3:6-30

ในตอนนี้อับเนอร์ทรยศอิชโบเซทและสัญญามอบอิสราเอลเหนือแก่ดาวิด จุดเปลี่ยนคืออิชโบเซทถาม ‘เหตุใดเจ้าร่วมหลับกับภริสนางสนมบิดาเรา?’ (ข้อ 7) อับเนอร์ผู้กุมอำนาจจริงทางเหนือ (ข้อ 6) โกรธที่ความภักดีถูกดูหมิ่น จึงสาบานแข่งกันว่าจะมอบอาณาจักรอิสราเอลแก่ดาวิด (ข้อ 10) เขาและคงอิชโบเซทด้วยรู้ซัดว่าเป็นพระประสงค์ และผู้อาวุโสอิสราเอลเคยเรียกร้องให้ตั้งดาวิด (ข้อ 9, 18) อับเนอร์ลงมือทันที ส่งผู้สื่อสารบอกดาวิด (ข้อ 12) ดาวิดทำพันธสัญญาและสั่งนำ ‘มีคาบุตรชาอูล’ มา (ข้อ 13) ซัดว่าเพื่อเหตุผลการเมือง เขาขออย่างเป็นทางการจากอิชโบเซทและรับมีคาคืน ชาอูลเคยยกนางให้ปัลทีเอลบุตรลาอิช บัดนี้พรากรกลับมาดาวิด (ข้อ 15) ที่นี่มีความเชื่อมโยงของดาวิด ภายหลังเขาจะฆ่าสามีเพื่อให้หญิง อับเนอร์รวบรวมผู้อาวุโสและชักชวนให้ตั้งดาวิดตามที่เคยขอ นี่เป็นพระประสงค์และจะช่วยจากชาติรอบข้าง (ข้อ 18) เขาต้องการเหตุผลชอบธรรมแก่การขยายชาติ จึงยั่วว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสไว้แล้ว’ เขาชักชวนเบนยามินเผ่าชาอูล และพบดาวิด อาสาดำเนินการให้เขาปกครองอิสราเอล (ข้อ 19-21) อับเนอร์มีใจใดจึงกระตือรือร้นตั้งอาณาจักรรวม? (เทียบข้อ 25) ไม่ว่าแรงจูงใจ พระเจ้าทรงมอบเหนือแก่ดาวิดผู้รอเวลาอย่างรวดเร็ว โยอาบกลับจากสงคราม รู้แล้วไม่พอใจ (ข้อ 24-25) เรียกอับเนอร์ที่จากไปกลับและฆ่าที่ประตูเมือง (ข้อ 26-27) เพื่อแก้แค้นอาสาเฮลอน้อง (ข้อ 30) การที่โยอาบทำตามใจลำพังแสดงว่าเขากุมอำนาจมากในยูดาห์ได้ (เทียบข้อ 39) ผู้เขียนย้ำอย่างระวังว่าดาวิดไม่รู้ (ข้อ 22, 26, 28) เพื่อบอกว่าเขาไม่ได้ฆ่าอับเนอร์เพื่อรวมอาณาจักร ทั้งหมดเกิดภายใต้การทรงจัดเตรียม แต่ดาวิดอยู่ในฐานะลำบาก จึงประกาศไม่เกี่ยวข้อง (ข้อ 28-29) สั่งยูดาห์ให้ทุกข์ ร่วมงานศพ ร้องไห้เสียงดัง แต่งเพลงคร่ำครวญ และอดอาหาร (ข้อ 31-35) เขาประหลาดอย่างมีปัญญาในวิกฤต จนอิสราเอลรู้ว่าไม่ใช่ผู้ฆ่าและสนับสนุนเต็มที่ (ข้อ 36-37) แต่โยอาบผู้ภักดีที่สุดกลายเป็นปัญหาใหญ่ ดาวิดกล่าวต่อหน้าข้าราชการขอพระเจ้าตอบแทนโยอาบ ‘ผู้ทำชั่ว’ ตามความชั่ว (ข้อ 38-39)

บทที่ 4

☐ อิชโบเซทถูกลอบสังหาร

2 ซามูเอล 4:1-12

ดาวิดกำลังได้รับตั้งเป็นราชาเหนืออิสราเอลทั้งหมดภายใต้การทรงจัดเตรียม เขาบริสุทธิ์ต่อความตายซาอูล โยนาธาน และอับเนอร์ และจะบริสุทธิ์ต่ออิชโบเซทด้วย ข้อ 4 แทรกสั้นถึง ‘เมฟีโบเซท’ บุตรซาอูลผู้พิการ เพื่อแจ้งล่วงหน้าว่าวงศ์ซาอูลไม่สูญสิ้นทั้งหมดเมื่ออิชโบเซทตาย และพันธสัญญาดาวิดว่าจะรักษาวงศ์โยนาธานไม่ถูกทำลาย เมื่ออิชโบเซทได้ข่าวอับเนอร์ตาย เขาตกใจมากและอิสราเอลทั้งปวงตื่นตระหนก (ข้อ 1)

สองพี่น้องแม่ทัพคือบาอานากับเรคาบมั่นใจว่าสถานการณ์เข้าข้างดาวิด จึงลอบฆ่าอิชโบเซท เข้าไปขณะแอบจับแท่งทอง ตัดศีรษะ และหนี (ข้อ 7-8) ไปหาดาวิดที่เฮโบรนพร้อมศีรษะ กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์’ (ข้อ 8)

คล้ายชายอามาเลหผู้แจ้งข่าวซาอูลตายในบท 1 คงหวังตำแหน่ง แต่ดาวิดเล่าเรื่องชายคนนั้นและสาบานว่าพวกเขาต้องตายเช่นกัน (ข้อ 9-11) เขาประหาร แขนงศพข้างสระเฮโบรน และฝังศีรษะอิชโบเซทในอุโมงค์อับเนอร์ (ข้อ 12) อีกครั้งดาวิดแสดงความบริสุทธิ์ และให้เกียรติราชาอิสราเอล สุดท้ายได้รับการสนับสนุนเต็มที่จากอิสราเอลเหนือ (เทียบ 5:1-3)

บทที่ 5

(3) ดาวิดกษัตริย์อิสราเอล

2 ซามูเอล 5:1-10

เมื่ออับเนอร์กับอิชโบเซทตาย ทุกเผ่าอิสราเอลมาหาดาวิดที่เฮโบรน ขอให้เป็นราชาเหนือทั้งหมด (ข้อ 1-2) พวกเขาอ้างว่าเป็นเลือดเนื้อเดียวกันและเคยอยู่ใต้การนำ จึงสมควรอยู่ต่อ อีกทั้งพระเจ้าตรัสว่าดาวิดจะเป็น ‘ผู้เลี้ยง’ และ ‘ผู้ปกครอง’ อิสราเอล (ข้อ 2) ‘ผู้เลี้ยง’ ปกป้องดูแลฝูง ชวนถึงวัยเลี้ยงแกะเมื่อรับเจิม ส่วน ‘ผู้ปกครอง’ ไม่ใช่คำว่า ‘ราชา’ แต่นั่นผู้นำผู้ใช้อำนาจแทนพระราชอำนาจของพระเจ้า

บัดนี้ผู้อาวุธเหนือทำพันธสัญญากับดาวิดต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ และเจิมเป็นราชาอิสราเอล (ข้อ 3) จากนั้นเขาครองอาณาจักรรวม 33 ปี (ข้อ 4-5)

เมื่อเป็นราชาเหนืออิสราเอลทั้งหมด ดาวิดไปพิชิตเยรูซาเล็มที่เคยมอบแก่เผ่ายูดาห์สมัยโยชูวา (ยชว 15:63) เป็นป้อมยามที่ดี ชาวเมืองจึงเยาะ (ข้อ 6) แต่เขา ‘ขึ้นทางอุโมงค์น้ำ’ พิชิตชาวเยบุส (ข้อ 8)

ข้อ 6-10 เป็นส่วนปลายากที่สุดส่วนหนึ่งของซามูเอล แต่บริบทชี้ว่า

ดาวิดทำสิ่งที่ไม่มีใครทำได้สี่ร้อยปีหลังพิชิตคานาอัน เขาเรียกเมือง ‘นครดาวิด’ ตั้งเป็นเมืองหลวง และเข้มแข็งขึ้นเพราะพระเจ้าทรงอยู่ด้วย (ข้อ 9-10)

(1) รากฐานทางเทววิทยาของความรุ่งเรืองแห่งการปกครองดาวิด

2 ซามูเอล 5:11-12

เพื่อแสดงความยินดีที่ดาวิดเป็นราชา ฮีรามกษัตริย์ไทรแห่งศณะทูต วัสดุ และช่างสร้างวัง (ข้อ 11)

ดาวิดกับอิสราเอลมีฐานะสูงทางการเมืองระหว่างประเทศในคานาอัน แต่ดาวิดไม่หยิ่ง

รู้ว่าพระเจ้าทรงตั้งเป็นราชาและทรงยกอาณาจักรเพื่ออิสราเอลประชากรของพระองค์ (ข้อ 2)

ผู้เขียนเน้นความสัตย์ซื่อดาวิดพร้อมพระคุณอธิปไตย

ของพระเจ้า การติดต่อไทรถูกเสนอเป็นสัญลักษณ์ความรุ่งเรือง แต่ในโลกจริง

ความสัมพันธ์ต่างชาติอาจเป็นอุปสรรคให้ทางพระเจ้า (เทียบ 1 พกษ 16:31—‘เยเซเบล’) ต้องไม่ลืม

(2) บุตรทั้งหลายของดาวิด

2 ซามูเอล 5:13-16

เรื่องที่ดาวิดมีภรรยาและนางสนมเพิ่มหลังขึ้นเยรูซาเล็มและมีบุตร บันทึกในบริบทความรุ่งเรือง

ที่นี่แนะนำบุตรสิบเอ็ดคนรวมซาโลมอน แต่เห็นสองด้านของพระพร

ภรรยาและบุตรมากจะนำรอยต่างใหญ่และความเจ็บปวดแก่ชีวิตภายหลัง

พระเจ้าตรัสชัดผ่านธรรมบัญญัติโมเสสว่าราชายามีภรรยามาก (ฉธบ 17:17)

(3) การรบกับฟิลิสเตีย

2 ซามูเอล 5:17-25

เมื่อฟิลิสเตียรู้ว่าดาวิดตั้งอาณาจักรรวม พวกเขารู้สึกริษยาและบุกถึงหุบเขาเรฟาอิม (ข้อ 17-18)

ซึ่งอยู่ตะวันตกเฉียงใต้เยรูซาเล็ม ตรงชายแดนเบนยามินกับยูดาห์ เป็นแควอิสราเอล

พวกเขาหมายตีเอาเพื่อแบ่งเหนือได้ ดาวิดทูลถามพระเจ้าก่อน เหมือนแม่ทัพขออนุญาตราชา เขากล่าวว่า

‘ข้าพระองค์ควรขึ้นไปหรือ?’ (ข้อ 19) เมื่อได้รับพระบัญชาและความมั่นใจชัยชนะ เขาออกไปรบชนะใหญ่

และตั้งชื่อสถานที่ว่าบาอัลเปราซิม เป็นคำสารภาพว่าพระเจ้าทรงรบชนะ อิสราเอลเก็บกวาดรูปเคารพที่ฟิลิสเตียทิ้งไว้

เป็นสัญลักษณ์ชัยชนะของพระยาห์เวห์

(ข้อ 21)

เกิดสงครามฟิลิสเตียอีก คราวนี้น้ำท่วมมากกว่า พระเจ้าผู้ทรงเป็น ‘นักรบแท้’ ประทานยุทธวิธีเฉพาะแก่ดาวิดผู้غام (ข้อ 23-24) ให้ชุ่มและโจมตีเมื่อได้ยินเสียงย่างพระบาท พระองค์ตรัสว่า

‘เวลานั้นพระยาห์வேห์จะเสด็จนำหน้าเจ้าไปตีกองทัพฟิลิสเตีย’ (ข้อ 24)

พระเจ้าทรงเป็นราชาและนักรบแท้ผู้สู้เพื่ออิสราเอล (อพย 14:14; ฉธบ 1:30; 3:22; 20:4; ยชว 23:3, 10)

ดาวิดทำตามพระบัญชา (ข้อ 25) อิสราเอลขับฟิลิสเตียถึงเกบาและเกเซอร์ พื้นดินแดนที่ถูกยึดทั้งหมด

บทที่ 6

(1) การเคลื่อนไหวพันธสัญญาซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของประเพณี

2 ซามูเอล 6:1-23

ดาวิดต้องการนำ ‘หีบของพระเจ้า’ ซึ่งอยู่บ้านอาปีนาดับ (ข้อ 3; 1 ซมอ 7:1) ‘มาหาตนในนครดาวิด’ (ข้อ 10) คงด้วยศรัทธา แต่ขัดใจความตั้งใจสร้างอาณาจักรรวมศาสนากับการเมือง ศูนย์กลางเขาถูกทดสอบ เหตุอุสซาคห์ (ข้อ 6-8) ทำให้ครุ่นคิดมาก ต่อมาด้วยความกลัวและสั่น เขาสังเกตพระทัยพระเจ้าและนำหีบมาด้วยความยินดีและพระสิริสมบุรณ์กว่า (ข้อ 14-15)

ดาวิดนำกองทัพนับพันคนและคนสรวลไปรับหีบ (ข้อ 1, 5) เป็นขบวนใหญ่ เขาให้คนค่าหีบ เพราะ ‘เรียกตามพระนามพระยาห์வேห์จอมทัพ ผู้ประทับระหว่างเศรُب’ (ข้อ 2; เทียบ 1 ซมอ 4:4) แต่การไม่บันทึกว่าเขาทูลถามสร้างความไม่สบายใจ อีกทั้งไม่ ‘หาม’ ตามธรรมเนียมปฏิบัติ แต่บรรทุก ‘เกวียนใหม่’ เหมือนฟิลิสเตีย (ข้อ 3-4; เทียบ 1 พศด 15:13; 1 ซมอ 6:7)

ที่ลานนวดข้าวนาโคเน วัวสะดุด อุสซาคห์เตะหีบซึ่งแม่เลวีแตะไม่ได้ (กตว 4:15) จึงตาย (ข้อ 6-7; เทียบ 1 ซมอ 6:7—ตายเพราะมองเข้าไป) ดาวิดรู้ว่าไม่มีใครแตะได้ จึงโกรธว่าการกระทำอุสซาคห์ทำลายงานใหญ่ (ข้อ 8; บางคนเห็นว่าโกรธพระเจ้า) เหตุนี้ทำให้ดาวิดกลัวพระเจ้าและหยุดเคลื่อนไหว

(ข้อ 9) คราวนี้หามไปบ้านโอเบดเอโดม ‘ชาวกัท’ ผู้สืบโครัท (1 พศด 26:1-5) (ข้อ 10)

กัทตรงนี้คงคือกัทริมโมนเมืองเลวี ไม่ใช่เมืองฟิลิสเตีย (ยชว 21:24-25; แต่มาร์ติน เชลแมนเห็นว่าแม่ไม่ใช้กัทฟิลิสเตีย โอเบดเอโดมอาจเป็นฟิลิสเตีย) เมื่อหีบอยู่สามเดือนและโอเบดเอโดมกับทั้งบ้านรับพระพร ดาวิดเลิกกังวล ให้เลวีหามเข้าสู่นครและวางในเต็นท์ที่เตรียม (ข้อ 12, 17; เทียบ 1 พศด 15:1-15) เขาระวังมากและยินดีกับประชาชน เมื่อผู้หามเดินหกก้าว ดาวิดถวายบูชาและเต้นสุดกำลัง ‘ต่อพระพักตร์พระยาห์வேห์’ (ข้อ 13-14) หลังตั้งหีบ เขาถวายบูชา อวยพร และแจกอาหารแก่อิสราเอล (ข้อ 17-19) สดุดี 132 เขียนจากฉากนี้ ‘พระยาห์வேห์ ขอทรงลูกและเสด็จเข้าสู่ที่พักพร้อมหีบแห่งฤทธานุภาพ... เราจะอวยพรอาหารเมืองนี้อย่างอุดม และให้คนจนพ้อด้วยขนมปัง’ (สดด 132:8, 15)

ตรงนี้ดาวิดสวม ‘เอโฟดผ้าป่าน’ ที่บุโรหิตเท่านั้นสวม (ข้อ 14) และอวยพรในพระนามพระยาห์เวห์ (ข้อ 18) ผู้เขียนไม่เล่าเชิงลบ แต่แสดงบทบาทราชา–

บุโรหิต ดาวิดเป็นภาพล่วงหน้าถึงพระคริสต์พระเมสสิยาห์ที่ผู้พันพระสิริพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ แต่ในช่วงขณะยิทธิมีเรื่องมืดแทรก มีคาลมองดาวิดเด่นและดูหมิ่น ที่นี้แนะนำเป็น ‘บุตรสาวซาอูล’ ไม่ใช่ ‘ภรรยาดาวิด’ (ข้อ 16) หลังดาวิดอวยพรอิสราเอลและกลับ ‘อวยพรครอบครัว’ ‘มีคาลบุตรสาวซาอูล’ ออกมาพูดดูหมิ่นว่าเขาไม่รักษาศักดิ์ศรีราชา

(ข้อ 20) พระพรดาวิดกลายเป็นคำสาป ดำเนินนางว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงทอดทิ้งบิดาเจ้าและทั้งวงศ์’ (ข้อ 21) หลังคำนี้ ‘มีคาลบุตรสาวซาอูล’ ไม่มีบุตรจนตาย (ข้อ 23) ไม่ใช่เพียงเรื่องครอบครัว แต่เป็นการเผชิญหน้าสุดท้ายระหว่างราชวงศ์ซาอูลกับดาวิด มีคาลเป็นตัวแทนวงศ์ซาอูล ไม่สอดคล้องพระเจ้าและต่อต้านดาวิด ส่วนดาวิดย้ำว่าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายตน ‘ทรงเลือกเราและตั้งเป็นผู้ปกครอง’ (ข้อ 21) จึงยุติสัมพันธ์กับวงศ์ซาอูล

บทที่ 7

(2) พระดำรัสเปิดยุคใหม่: พันธสัญญาดาวิด

2 ซามูเอล 7:1-29

‘เรื่องนี้เป็นหัวใจเทววิทยาของซามูเอลและหนึ่งในข้อความสำคัญที่สุดของพันธสัญญาเดิม...

พันธสัญญาดาวิดคือพระพรและความหวังแก่นมนุษย์ชาติ’ (ซงบย็องฮย็อน)

เหตุเกิดเมื่อพระเจ้าทรงปราบศัตรูรอบและให้ดาวิดอยู่อย่างสงบในวัง (ข้อ 1; เทียบข้อ 9; ฉธบ 12:10-11)

ไคล่กับเดลิทซ์จึงเห็นว่าตามเวลาเกิดหลังสงครามทั้งปวง (2 ซมอ 8:1-14) และสงครามอัมโมน (10:1-19)

ดาวิดบอกนาธันว่าเสียใจที่หีบอยู่ในม่านหรือเต็นท์ซึ่งดูต่ำต้อยเทียบวังหูลู

และเผยใจอยากสร้างพระวิหาร (ข้อ 2) นาธันเห็นชอบทันที แต่คืนนั้นพระเจ้าประทานพระดำรัสให้นำไปบอกดาวิด

(ข้อ 3-4) ข้อ 5-16 คือพระดำรัส แก่นไม่ใช่ดาวิดสร้างบ้านให้พระเจ้า แต่พระเจ้าจะสร้างบ้านให้ดาวิด (ข้อ 11)

และทำบัลลังก์นิรันดร์ (ข้อ 16)

พระเจ้าไม่เคยทรงต้องการหรือเรียกร้องบ้าน (ข้อ 6-7) และไม่ทรงขอจากดาวิด ‘เชื้อสาย’ ของดาวิดจะสร้าง (ข้อ 12-13) ซึ่งสุดท้ายหมายถึงพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงทำ ‘พันธสัญญาฝ่ายเดียว’ กับดาวิด เป็นสิ่งที่ทรงวางแผน เลือก ผลักดัน และจะทำสำเร็จ (ข้อ 8-9) ไม่มีเงื่อนไขและสำเร็จไม่ขึ้นกับการกระทำสัญญา คือดาวิดและลูกหลาน เหมือน ‘ของประทาน’ พันธสัญญานี้ต่อเนื่องจากอับราฮัมและตั้งบนพระคุณ เนื้อหาคือ

□ ‘เราจะทำชื่อเจ้าให้ยิ่งใหญ่’ (ข้อ 9) เช่นเดียวกับพันธสัญญาแก่อับราฮัม (ปฐมก 12:2)

☐ ‘เราจะกำหนดที่หนึ่งเพื่ออิสราเอลประชากรของเรา และปลูกเขาไว้’ (ข้อ 10) ยุคเร่ร่อนและทุกข์ผ่านแล้ว (ปฐมกษัตริย์ 15:18; ฉธบ 11:24-25; ยชว 1:4-5) ในสมัยดาวิด การเมืองตะวันออกไกลสงบ อียิปต์ได้เสื่อม และอัสซีเรียเหนือยังไม่เป็นจักรวรรดิ

☐ ‘เราจะให้เจ้าพ้นศัตรูทั้งปวงและพักสงบ’ (ข้อ 11) เป็นสัญญาผ่านโมเสส (ฉธบ 12:9-10; เทียบ ปฐมกษัตริย์ 22:17 ‘ยึดประตูศัตรู’)

☐ ‘เราจะตั้งเชื้อสายจากกายเจ้าต่อจากเจ้า และทำอาณาจักรเขามั่นคง’ (ข้อ 12) หลังดาวิดตาย พระเจ้าจะสืบอาณาจักรผ่านลูกหลาน คำสัญญา ‘เชื้อสาย’ มีตั้งแต่อับราฮัม (ปฐมกษัตริย์ 17:7-10, 19)

☐ ‘เขา [เชื้อสายดาวิด] จะสร้างบ้านเพื่อพระนามเรา’ (ข้อ 13) สำเร็จเบื้องต้นผ่านซาโลมอน (1 พกษ 8:18-20) และสมบูรณ์ด้วยการคืนพระชนม์พระเยซู (ยน 2:19)

☐ ‘เราจะเป็นบิดาแก่เขา และเขาจะเป็นบุตรแก่เรา’ (ข้อ 14) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรแท้และองค์เดียว (เทียบ สดต 2:7) โดยพระองค์เรากลายเป็น ‘เชื้อสายดาวิด’ และบุตรพระเจ้า (เทียบ อพย 4:22-23)

☐ ‘บ้านและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงต่อหน้าเรานิรันดร์ บัลลังก์เจ้ามั่นคงนิรันดร์’ (ข้อ 16) เน้น ‘นิรันดร์’ และสำเร็จนิรันดร์ผ่านพระเยซูคริสต์

เมื่อได้ยินพระคำรับสั่งผ่านนาธัน ดาวิดซาบซึ้ง ‘เขาไปนั่งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์’ และทูล (ข้อ 17-18) เนื้อหาคำอธิษฐานคือ

☐ ความยำเกรงพระยาห์เวห์ (ข้อ 18-20): ดาวิดสารภาพว่าตนเล็กเกินรับพระคุณใหญ่ เขาเรียกพระเจ้า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์’ และตนเป็น ‘ผู้รับใช้’ แสดงความเคารพและยำเกรง

☐ ขอบพระคุณพันธสัญญา (ข้อ 21-24): ดาวิดขอบพระคุณที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำตามพระประสงค์และแจ้งผู้รับใช้ เขาสรรเสริญว่าพระองค์ยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือน และไม่มีพระเจ้าอื่น อีกทั้งเลือก ไถ่ และตั้งอิสราเอลเป็นประชากรนิรันดร์ และทรงเป็นพระเจ้าของเขา

☐ วิงวอนตามพันธสัญญา (7:25-29): ดาวิดทวนสัญญา (ข้อ 25, 27-29)

และอาศัยสัญญาวิงวอนให้บ้านมั่นคงต่อพระพักตร์ (ข้อ 26) รับพระพร อยู่ต่อพระพักตร์นิรันดร์ และได้รับพระพรนิรันดร์ (ข้อ 29)

‘พันธสัญญาดาวิด’ เผยลักษณะพระเมสสิยาห์ หนึ่ง ดาวิดใช้พระนาม ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์’ ห้าครั้ง ซึ่งไม่ใช่ที่อื่นในซามูเอลหรือพงศาวดาร แต่ใช้เมื่อพระเจ้าทำพันธสัญญากับอับราฮัม (ปฐมกษัตริย์ 15:2, 18)

ดาวิดเข้าใจว่าพันธสัญญาตนอยู่ในบริบทอับราฮัมและรับเป็นคำพยากรณ์พระเมสสิยาห์ (KAISER)

สอง นาธันพยากรณ์พระเมสสิยาห์จากวงศ์ดาวิดครองอิสราเอลนิรันดร์ (ข้อ 12-13, 16)

คำพยากรณ์ราชาเคยอยู่ในยาโคบและบาลาอัม (ปฐมกษัตริย์ 49:10; กดว 24:17) สาม

พันธสัญญาต่อเนื่องจากอับราฮัมและเผยพระคุณ ถึงกระนั้นต้องจำว่า

พันธสัญญาพระคุณดาวิดไม่กลับลักษณะมีเงื่อนไขของพันธสัญญา

สี่ ข้อ 12-14 เล็งชาโลมอนชัด แต่ยังทำให้คาดหวังพระเมสสิยาห์ที่จะมา' (ซงบย้องฮยอน)

บทที่ 8

ความสำเร็จทางวัตถุ B

2 ซามูเอล 8:1-18

บท 8 เริ่ม 'ภายหลัง' แต่ผู้เขียนชาวยุส่วนใหญ่เห็นว่าเหตุที่บันทึกเกิดก่อนพันธสัญญาดาวิด ควรจำว่าเอกสารประเภท 'จารึกเพื่อจัดแสดง' เช่นบท 5 และ 8 ดำเนินตามความสนใจภูมิศาสตร์มากกว่าลำดับเวลา

(1) สงครามกับชนชาติต่าง ๆ

2 ซามูเอล 8:1-14

บันทึกสงครามข้อ 1-14 ดูเป็นการรวบรวมสงครามหลังดาวิดเป็นราชาไม่นาน เขาปราบฟิลิสเตียจนยอมจำนน (ข้อ 1) และไม่รบกับอิสราเอลอีก อีกทั้งพิชิตโมอับ โศบัทหรือฮาดัดเอเซอร์ ชาวอาร์มแห่งดามัสกัส และเอโดม รับบรรณาการ (ข้อ 2-14)

นี่เป็นครั้งแรกที่อิสราเอลพิชิตดามัสกัส พระเจ้าทรงทำสัญญาแก่อับราฮัมและลูกหลานว่าจะประทานแผ่นดินเหนือ 'ถึงแม่น้ำยูเฟรติส' สำเร็จผ่านดาวิด (ดูแผนที่ภาคผนวก; เทียบ ปฐม 15:18; ฉธบ 1:7; 11:24) ผู้เขียนประเมินว่าพระเจ้าทรงให้ดาวิดชนะทุกแห่ง (ข้อ 6, 14)

ชัยชนะเขาคือชัยชนะพระเจ้าเหนือเทพชาติรอบ ดังนั้นดาวิดนำของริบและบรรณาการ ทอง เงิน ทองสัมฤทธิ์ มายัง 'เยรูซาเล็ม' และถวาย 'แด่พระยาห์เวห์' (ข้อ 7, 11-12)

แม่บท 8 มีบรรยากาศบวกทั้งหมด ยังเหลือข้อสงสัยบางอย่าง ประการแรก

2 ซามูเอล 8:1

คือเหตุใดดาวิดโหดกับโมอับจนฆ่าสองในสาม (ข้อ 2) ไม่นานก่อน โมอับช่วยครอบครัวเขาลี้ภัย (1 ซมอ 22:3-4) และเป็นชาติของรูธยาทวด นี่เผยความโหดในฐานะนักรบหรือ? (เทียบข้อ 5) อีกข้อคือการตีเอโดมชาติพี่น้องอิสราเอล ขั้วธรรมบัญญัติ 'อย่าเกลียดชาวเอโดม' (ฉธบ 23:7) หรือไม่?

อีกข้อคือการโจมตีก่อน ชาติส่วนใหญ่ที่ดาวิดพิชิตไม่เคยโจมตีอิสราเอลในซามูเอล โดยเฉพาะคำว่า 'ดาวิดตีชาวเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันและกลับมามีชื่อเสียง' (ข้อ 13) ดูทั้งบอกความสำเร็จพันธสัญญา (7:9) และเผยความทะเยอทะยาน

(2) เจ้าหน้าที่รัฐบาลดาวิด

2 ซามูเอล 8:15-18

การที่ดาวิดปกครองด้วย ‘ความยุติธรรมและความชอบธรรม’ หมายถึงการปกครองที่พระเจ้าพอพระทัย และเป็นภาพล่องหน้าความสมบูรณ์อาณาจักรพระเจ้าผ่านพระเมสสิยาห์ (เทียบ ยรม 23:5; สดด 99:4)

อาณาจักรมีระบบ เจ้าหน้าที่ที่แบ่งทหาร บริหาร ศาสนา อำนาจโยอาบแม่ทัพคงเพิ่ม (เทียบ 3:39)

เบนยาห์ควบคุมทหารรับจ้างชาวเคเรีและเปเลอี (ข้อ 18) ฝ่ายบริหารมีเยโฮชาฟัทผู้บันทึกประวัติ

กับเสไรยาห์เลขานุการ (ข้อ 16-17) มหาบุโรหิตคือศาโดกกับอาปียาธาร ไม่ใช่อาหิเมเลค

(20:25) อาปียาธารสืบเอลีและรอดจากการฆ่าบุโรหิตของซาอูล (1 ซมอ 22:6-23) บุตรดาวิดเป็น ‘เสนาบดี’

(ข้อ 18; เทียบต้นฉบับมาโซเรติกว่าเป็น ‘บุโรหิต’)

บทที่ 9

ดาวิดกับเมฟีโบเชท

2 ซามูเอล 9:1-13

นักวิชาการบางคนกล่าวว่าบท 9 กับ 21 สลับเวลา เพราะเมื่อดาวิดถาม ‘ยังมีใครเหลือในวงศ์ซาอูล?’

ศิบบอกเพียงเมฟีโบเชท (ข้อ 3) แต่บท 21 มีบุตรซาอูลสองและหลานห้าถูกฆ่า อย่างไรก็ตาม หากบท 9 ดาวิดค้นหา

‘คนของโยนาธาน’ เพราะพันธสัญญา ก็ไม่มีปัญหาเวลา

อย่างไรก็ดี การมอบบุตรและหลานซาอูลเจ็ดคนให้ตายในบท 21 (21:7-9)

ด้านหนึ่งคือผิดพันธสัญญาหรือคำสาบานกับซาอูล (เทียบ 1 ซมอ 24:21-22)

แต่สุดท้ายวงศ์ซาอูลเผ่าเบนยามินสืบผ่านโยนาธาน (1 พศด 8:33-40)

(1) ดาวิดพบเมฟีโบเชท

2 ซามูเอล 9:1-8

ดาวิดระลึก ‘พันธสัญญากับโยนาธาน’ (1 ซมอ 20:14-15) และต้องการสำแดงพระกรุณา [เฮเซด] แก่วงศ์เขา

ผ่านศิบบนรับใช้วงศ์ซาอูล เขารู้จักเมฟีโบเชทบุตรโยนาธาน หรือเมรีบาอัล (1 พศด 8:34)

จึงส่งคนไปรับจากบ้านมาคีร์ (เทียบ 17:27-29) (ข้อ 3-5)

ดาวิดปล่อยผู้หวาดกลัวว่า ‘เพราะโยนาธาน เราจะสำแดงพระกรุณาแก่เจ้า’

คืนไร่นาซาอูลทั้งหมดและให้กินที่โต๊ะดาวิดเสมอ (ข้อ 7) เมฟีโบเชท ‘ซาฟิการ’ ขอบคุณพระกรุณาเกินคำว่า

‘ผู้รับใช้คือใคร ท่านจึงมองสุนัขตายอย่างข้าพเจ้า?’ (ข้อ 8)

นักวิชาการบางคนเห็นการกระทำดาวิดเป็นการคำนวนการเมือง

แต่ข้อความเน้นดาวิดระลึกพันธสัญญาโยนาธานและทำ ‘เฮเซด’ (ข้อ 1, 3, 7)

(2) ทรัพย์สินวงศ์ชาอูลได้รับการฟื้นฟู

2 ซามูเอล 9:9-13

ดาวิดสั่งศิบาทำไร่ในที่ดินที่คืนแก่เมฟีโบเชทและดูแลเขา (ข้อ 9-10) เมฟีโบเชทกิน ‘ที่โต๊ะราชาเหมือนโอรสองค์หนึ่ง’ (ข้อ 11) เป็นสิทธิพิเศษยิ่ง การเน้นว่าเขาพิการ ‘เท้าทั้งสอง’ ชี้ว่าพระองค์ของดาวิดต่อผู้ไม่สมควรยิ่งใหญ่ และแม้ยูริซาเล็ม เขาไม่ไขว่คว้าต่อราชา ดาวิดรักษาสัญญาแก่โยนาธานว่าจะไม่ตัด ‘เฮเซด’ จากวงศ์ตลอดไป (1 ซมอ 20:15) วงศ์โยนาธานสืบผ่านเมฟีโบเชทกับมีคาบุตร (1 พศด 8:34-40)

บทที่ 10

สงครามกับอัมโมน A

2 ซามูเอล 10:1-19

นาหาซกษัตริย์อัมโมนเคยรบชาอูลหลายครั้ง (1 ซมอ 11:1-11; 12:12; 14:47) บางทีนาหาซเคยสำแดง ‘เฮเซด’ แก่ดาวิดเมื่อถูกศัตรูของเขาคือชาอูลไล่ (สมมติฐานนี้อยู่บนความเห็นว่าเป็นสงครามบท 10 คือสงครามอัมโมนเดียวกับ 8:12) หลังนาหาซตาย ดาวิดส่งทูตเพื่อสำแดง ‘เฮเซด’ แก่ฮานูนบุตร (ข้อ 2)

หรือหากเกิดหลังพิชิตอัมโมนใน 8:12 ก็คงส่งทูตจากรัฐเจ้าอำนาจเพื่อยืนยันสัมพันธไมตรี แต่ฮานูนฟังข้าราชการว่าทูตมาสอดแนม จึงทำให้อหิเศบบุตรพลเรือนอับอายสุดและส่งกลับ (ข้อ 3-4; เทียบ ลนต 19:27) การส่งทูตเป็นธรรมเนียมรัฐมิตร เขาละเมิดธรรมเนียมระหว่างประเทศ แล้วหวาดกลัวเอง จึงทหารจากชาติรอบรับการโจมตี (ข้อ 6; เทียบ 1 พศด 19:6-7)

รวมชาวโศบาห์ อำนาจใหญ่ได้ชี้เรีย ฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์โศบาห์ (ข้อ 16) ปกครองตะวันตกยูเฟรติสกับบางส่วนอัมโมน ในสงครามแรก โยอาบกับอาปีซัยแบ่งสองกองเผชิญศัตรูสองกลุ่ม (ข้อ 8-11)

โยอาบหนุนอาปีซัยน้องในพระนามพระเจ้าและฟังพระประสงค์ออกไป (ข้อ 12) ภาพนี้ไม่คุ้น อาจเพราะอิสราเอลเสียเปรียบมาก แต่พระเจ้าประทานชัย (ข้อ 13-14)

อาร์มที่แพรวมอีกครั้งได้ฮาดัดเอเซอร์เพื่อรบ (ข้อ 15-16) คราวนี้ดาวิดออกเองและชนะใหญ่ (ข้อ 17-18) เหล่าราชาได้ฮาดัดเอเซอร์ทำสันติและถวายบรรณาการ จากนั้นโศบาห์เสื่อมและไม่ยิ่งใหญ่อีก

บทที่ 11

(1) การล่วงประเวณีกับบัทเชบา—ตั้งครภ์

2 ซามูเอล 11:1-5

แม้ดาวิดขับทหารรับจ้างอาร์มของอัมโมน (10:17-18) สงครามยังไม่จบ ปีใหม่และ ‘ฤดูใบไม้ผลิซึ่งราชาออกศึก’ มาถึง แต่ดาวิดส่งโยอาบกับ ‘กองทัพอิสราเอลทั้งหมด’ ส่วนตนอยู่พระราชวังเยรูซาเล็ม (ข้อ 1)

ถ้อยคำนี้บอกเป็นนัยว่าเขาละทิ้งหน้าที่ (เทียบ 1 ซมอ 8:20) เมื่อเหตุบัลเบาเกิดท่ามกลางสงครามอัมโมน แสดงความหย่อนศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณแล้ว เหตุใดเดวิดจึงอดป่ายามเย็น?

กังวลชาวสงคราม? อธิษฐาน? หรือเบื่อ? เหตุใดหญิงอาบน้ำในตำแหน่งที่เขาเห็นพอดี? อย่างไรก็ตาม การ ‘มองเห็น’ (ข้อ 2) ทำให้เกิดคำถาม เขาสืบว่านางคือบัลเบาบุตรเอลีอัม (23:34) ภรรยาอูรียาห์ (ข้อ 3) เมื่อรู้ควรควบคุม แต่ส่งคนพามาและหลบนอน (ข้อ 4)

จากนี้บัพขยายควบคุมไม่ได้ บัลเบาบอกว่าตั้งครรภ์ (ข้อ 5) นางเป็นหญิงอย่างไร? จงใจยั่ววนหรือ? ผู้เขียนเน้นความผิดดาวิด ไม่ใช่นาง

(2) ความตายอูรียาห์—ปิดบังบาป

2 ซามูเอล 11:6-27

เมื่อรู้ตั้งครรภ์ ดาวิดวางแผนปิดเรื่องทันที เรียกอูรียาห์ให้นอนกับบัลเบาเพื่อปิดว่าตนทำให้ตั้งครรภ์ แต่อูรียาห์เป็นนักรบซื่อสัตย์ (เทียบ 23:39) ปฏิเสธความกรุณาสองครั้ง (ข้อ 9, 13) คำและคำสาบานของเขา (ข้อ 11)

น่าจะแท้งมโนธรรมดาวิด แต่ดาวิดหมกมุ่นปิดบังบาป เมื่อแผนแรกล้ม เขาใช้วิธีรุนแรง กำจัดอูรียาห์ บาปไม่รู้หยุดและมุ่งสู่เลวร้ายสุด ขณะที่ดาวิดเป็นคนชั่ว อูรียาห์เป็นผู้ชอบธรรมตายอย่างยุติธรรม ชื่อแปล ‘พระยาห์เวห์ทรงเป็นความสว่างของข้าพเจ้า’ ผู้เขียนเน้นว่าเป็น ‘ชาวฮิตไทต์’ (ข้อ 3, 6, 17, 21, 24; 12:9-10)

เพื่อเผยว่าดาวิด ‘ผู้รับเลือก’ ต่ำกว่าคนต่างชาติกลับใจ เขาฆ่าโดยเจตนาและวางแผน

ไม่เพียงโลภภรรยาเพื่อนบ้านและล่วงประเวณี แต่ฆาตกรรม เป็นผู้ละเมิดร้าย

เขาสั่งโยอาบให้อูรียาห์เข้าสู่ยุทธการเสี่ยงตาย

(ข้อ 15) โยอาบทำตามและส่งข่าวอย่างระวัง (ข้อ 16-24) ดาวิดตอบว่า ‘อย่ากังวลเรื่องนี้ [ตรงตัว:

อย่าเห็นเรื่องนี้ชั่วในตาเจ้า]’ (ข้อ 25) เห็นความตายในสงครามมากจนชา? เขาตอบการตายอูรียาห์ ซึ่งตนฆ่า

อย่างไรความรู้สึก ใจด้านต่อพระเจ้า ดาวิดรับ ‘ภรรยาอูรียาห์’ หลังงานศพ นางเป็นภรรยาเขาและคลอดบุตร (ข้อ 27)

ผู้เขียนประเมนชัด ‘เรื่องนี้ชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์’ (ข้อ 27 ตรงตัว) หากดาวิดบอกโยอาบตามมาตรฐานตนว่า ‘เรื่องนี้ไม่ชั่วในตาเจ้า’

พระเจ้าประกาศว่า ‘เรื่องนี้ชั่วในตาเรา’

บทที่ 12

(3) เจริญคนบาปด้วยบาปและผล

2 ซามูเอล 12:1-12

ดาวิดคิดว่าปิตทั้งหมัดและไม่กลับใจ พระเจ้าจึงส่งนาธันผู้เผยพระวจนะ (7:2) ซ้ำบาป นาธันเล่าเหมือนขอให้ตัดสินคดี เศรษฐีคนหนึ่ง ‘เอา’ (=11:4) ลูกแกะที่เหมือนชีวิตของคนจนไปเลี้ยงแขก (ข้อ 1-4)

ดาวิดโกรธและสาบานในพระนามพระเจ้าว่าคนนั้นต้องตายและชดใช้ ‘สี่เท่า’ (ข้อ 5-6)

น่าประหลาด ตามคำตักเตือน ก่อนตายเขาเห็นบุตรสี่คนตาย—บุตรแรกจากบัทเชบา อัมโนน อับซาโลม อาโดเนียห์ คำ ‘ท่านคือคนนั้น’ ของนาธันคงช็อก แล้วถ่ายทอดพระดำรัสทันทีว่า ‘เราเจิมเจ้าเป็นราชาอิสราเอล ช่วยจากมือซาอูล... มอบวงศ์อิสราเอลกับยูดาห์... เหตุใดเจ้าดูหมิ่นพระดำรัสพระยาห์เวห์และทำชั่วในสายตาเรา...

เพราะเจ้าดูหมิ่นเราและเอาภรรยาอูรียาห์ชาวฮิตไทต์เป็นภรรยา...’ (ข้อ 7-10ก)

พระเจ้าตรัสสองครั้งว่าดาวิดอกตัญญูและดูหมิ่น ‘พระเจ้า’ เขาดูหมิ่นพระบัญญัติสิบประการอย่างน้อยสามข้อ—ฆ่า ล่วงประเวณี โลก—และทำชั่วในสายพระเนตร (เทียบ 1 ซมอ 15:26) พระองค์รื้อให้กลับใจ แต่เขาไม่คิด ‘สายพระเนตรพระเจ้า’ บัดนี้ทรงพิพากษานาธัน ดาวิดจะไม่จากวงศ์ดาวิด พระเจ้าจะก่อกำเนิดจากวงศ์เขา จะเอาภรรยาให้เพื่อนบ้านหลับนอนกลางวัน (ข้อ 10ก-11)

ทรงตอบแทนการลบล้างอย่างเปิดเผยต่ออิสราเอล (ข้อ 12; เทียบ 16:21-22) ข้อ 12

แสดงลักษณะการพิพากษาสุดท้ายของพระเจ้า (เทียบ ลก 12:2-3)

(4) คำตัดสินและผลของบาป

2 ซามูเอล 12:13-15

การพิพากษาพระเจ้ารุนแรง เช่นทรงพิพากษบาปแรกของอาดัมเอวา บุโรหิตเอลี

และราชาซาอูลอย่างเยือกเย็นหรือยุติธรรม ดาวิดไม่ยกเว้น ไม่มีโอกาสกลับใจก่อนตัดสิน คำพิพากษาลงแล้ว แต่ความต่างคือ

☐ ซาอูลไม่สำนึก ดาวิดได้ยื่นแล้วกลับใจจริง ไม่แก้ตัว สารภาพว่า ‘ข้าพเจ้าทำบาปต่อพระยาห์เวห์’ (ข้อ 13; เทียบ สดด 51:4)

☐ พระเจ้าไม่ให้อภัยซาอูล แต่ให้อภัยดาวิด นาธันประกาศยกบาป (ข้อ 13)

กระนั้นบาปดาวิด ‘ให้ศัตรูพระยาห์เวห์มีเหตุหมิ่นประมาทมาก’ (ข้อ 14; เทียบ อพย 32:25 ‘เป็นที่เยาะแกล้วศัตรู’) จึงประกาศว่าบุตรต้องตายเป็นผล (ข้อ 14) เหตุใดชีวิตอื่นตายแทนดาวิด?

ต้องจำว่าพระเจ้าทรงอภัยแต่ไม่ทรงยกโทษทัณฑ์ (อพย 34:7) ดาวิดเข้าใจ และเมื่อบุตรบัทเชบาตาย เขารับเป็น ‘การตีสอน’ จากพระเจ้าสำหรับบาปตน (เทียบข้อ 20)

(5) ความตายของบุตร—ผลบาปถูกเรียกคืน

2 ซามูเอล 12:15

‘ภรรยาอุรียาห์’ คลอดบุตรและพระเจ้าทรงตีสอนป่วยหนัก (ข้อ 15) ผู้เขียนจงใจเรียกบทเขบา ‘ภรรยาอุรียาห์’ (เทียบ 11:26) ดาวิดอดอาหาร ร้องไห้ (เทียบข้อ 22) นอนคว่ำวิงวอนทั้งคืน (ข้อ 16) วันที่เจ็ดเด็กตาย ข้าราชการกลัวราชาโศกยิ่งจึงลั้งเลไม่บอก ดาวิดสังเกตและถาม เมื่อยืนยัน เขาลุก ขำระตัว เข้าพระนิเวศนมัสการ กลับมากิน (ข้อ 20)

ข้าราชการประหลาด พฤติกรรมตรงข้ามความคิด เมื่อถาม ดาวิดตอบว่าอดอาหารอธิษฐานเพื่อเกาะพระเจ้าให้ช่วยเด็ก แต่เมื่อพระประสงค์กำหนดและยืนยันแล้ว ไม่มีเหตุอธิษฐานต่อ (ข้อ 22-23) เขาได้รับพระคำรัستیสอน (ข้อ 14; เทียบ 15:26) ปัญหาที่เหลือคือจะดำเนินต่อหน้าพระเจ้าอย่างไร

(6) บทเขบาตั้งครรภ์—ซาโลมอนเกิด

2 ซามูเอล 12:24-25

ดาวิดคลอดบทเขบาภรรยา หลับนอนและมีบุตร บัดนี้นางถูกเรียกครั้งแรกว่า ‘ภรรยาดาวิด’ ดาวิดตั้งชื่อซาโลมอน ‘สันติสุข’ แต่พระเจ้าส่งนาธันตั้งชื่อเยดีดียาห์ หมายถึง ‘ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงรัก’

แม้พระเจ้าทรงตีสอนบาปดาวิด แต่พระสัญญา (7:12-15) ยังรักษาไม่เปลี่ยน

สงครามกับอัมโมน B

2 ซามูเอล 12:26-31

เหตุบทเขบามีสงครามอัมโมนจากบท 10 เป็นฉากหลัง ดาวิดไม่ออก แต่ส่งโยอาบ (11:1)

สงครามอาจนานเก้าเดือนถึงเกินสองปี บัดนี้จบ โยอาบยึดรับบาห์เมืองหลวงและแจ้งดาวิดให้มารับเกียรติพิชิตสุดท้าย (ข้อ 27-28) เขาถูกลม ดาวิดฟัง รวบรวมทหาร เดิน 65 กิโลเมตรไปยึดเมืองสมบรูณ์ นำมงกุฎหีบพันธสัญญาอัมโมนสวม (ข้อ 30) และพิชิตทุกเมือง ไข่ประชาชนเป็นทาสอิสราเอล (ข้อ 31)

‘ด้วยการพิชิตรับบาห์เมืองหลวงอัมโมน ดาวิดกลับสู่ตำแหน่งเดิม—ตำแหน่งราชาผู้ทำสิ่งที่ควรทำ’ (ซงบย็องฮย็อน)

บทที่ 13

การกบฏของบุตรสองคน

2 ซามูเอล 13:1-33

ตอนทั้งหมดแสดงกระบวนการที่คำพิพากษาพระเจ้าต่อบาปดาวิดถูกดำเนิน เริ่มเหตุอัมโมนเข้มข้น

อับซาโลมปรากฏและสุดท้ายกบฏ ทำให้ดาวิดเป็นผู้ลี้ภัยอีก ‘เพื่อนบ้าน’ ผู้จะยึดภรรยาตามพระคำรัส (12:11)

คืออับซาโลมบุตรเอง

บทที่ 3

ทามาร์ ‘น้องสาวอับซาโลม’ บุตรดาวิด และอัมโนนบุตรหับปีของดาวิด

2 ซามูเอล 3:2

หลังรักทามาร์น้องต่างมารดาจนป่วย (ข้อ 2) เขาพึงโยนาตับญาติและเพื่อนเจ้าเล่ห์ วางแผนชั่ว
แสร้งป่วยและเมื่อดาวิดเยี่ยม ขอให้ทามาร์มาทำขนมต่อน้ำและป้อนด้วยมือ ตามคำสั่งดาวิด ทามาร์ไปบ้านอัมโนน
ทำขนมวางต่อน้ำ (ข้อ 7-9ก) แต่อัมโนนเต็มตณหา ไล่ทุกคนและเรียกเข้าห้องนอน เมื่อเข้าใกล้เพื่อป้อน
เขาจับและขอลับนอน (ข้อ 9ข-11)

ทามาร์ตั้งสติ ห้ามและชี้ว่าโง่เขลา (ข้อ 12-13) อาจเพื่อพ้นเหตุถูกฉ้อโกง นางชวนให้บอกบิดาตรง ๆ เพราะคงยกนางให้
แต่เขาไม่ฟัง ใช้กำลังข่มขืน (ข้อ 14) แล้วใจเปลี่ยนจากรักเป็นเกลียด อาจเพราะทามาร์ขี้นาขัด
เขาเกลียดแรงกว่าที่เคยรัก (ข้อ 15) และไล่ นางตอบอย่างมีเหตุผลว่าการขืนโง่เขลาดีกว่าการบังคับลับนอน (ข้อ 16)

ธรรมเนียมปฏิบัติให้ผู้ทำให้หญิงพรหมจารีอับอายต้องแต่งงาน (เทียบ อพย 22:16-17; ฉธบ 22:28-29)

แต่อัมโนนไม่ฟังและไล่อย่างเหี้ยมชา ทามาร์รอยเกล้าบนศีรษะ ฉีกเสื้อหลากสี และร้องดัง (ข้อ 19)

อับซาโลมรู้และปลอมให้สงบก่อน (ข้อ 20) ตั้งแต่นั้นวางแผนฆ่าอัมโนน (เทียบข้อ 22, 32) ดาวิดได้ยินทั้งหมด
เพียงโกรธมากแต่ไม่ทำอะไร (ข้อ 21) ต้นฉบับเดวิดฮิลล์ของเซปตัวจินต์เพิ่มว่า

‘แต่ดาวิดไม่ทำให้ใจอัมโนนบุตรเศร้า เพราะเป็นบุตรหับปีและดาวิดรักเขา’

อีกทั้งคงไม่มีความกล้าตำหนิอัมโนนผู้รับบาปตน ความเจ็บปวดดาวิดทำให้อับซาโลมโกรธและฝังแค้นลึก

บทที่ 13

(2) อับซาโลมสังหารอัมโนน

2 ซามูเอล 13:23-39

สองปีหลังเหตุข่มขืน ดาวิดยังไม่ทำอะไร อับซาโลมจึงลงมือแผนฆ่า เขาจัดงานฉลองตัดขนแกะที่บาอัลฮาไซร์
ห่างเยรูซาเล็มเหนือ 24 กิโลเมตร เชิญโอรสทั้งหมดกับดาวิด (ข้อ 23-24) ดาวิดปฏิเสธ แต่อัมโนนและโอรสอื่นไป
‘โดยอนุญาตดาวิด’ (ข้อ 27)

อับซาโลมใช้ดาวิดเพื่อฆ่า เหมือนอัมโนนใช้ดาวิดเพื่อทำร้ายทามาร์ ดาวิดเป็นคนซราสุญญิจารณญาณหรือ?
คล้ายเอลีผู้ไม่เตือนบุตรจนเกิดเลือดหรือ?

อับซาโลมสั่งคนล่งหน้าและฆ่าอัมโนนตามแผน (ข้อ 29) โอรสอื่นหนี ขำผิดถึงดาวิดว่าอับซาโลมฆ่า ‘ทุกคน’ (ข้อ 30) ดาวิดฉีกเสื้อและนอนบนพื้น โยนาตบผู้เคยเสนอความคิดให้อัมโนนปรากฏ (ข้อ 5) เขารู้สถานการณ์แน่นอน บอกข้าว่ามีเพียงอัมโนนตาย เพราะอับซาโลมตั้งใจสองปี (ข้อ 32-33) รู้ได้อย่างไร?

ตามนั้นโอรสอื่นกลับ (ข้อ 36) แรกอับซาโลมไม่ได้คิดกบฏ เพียงแค้นใจน้อง จิงหนี (ข้อ 34) ไปหาทมิฬยักษ์ตรีศูร์ ตะวันออกทะเลกาลิลี ซึ่งเป็นตาฝ่ายมารดา (3:3) และอยู่สามปี (ข้อ 38) ดาวิดโศกทุกวันเพราะ ‘บุตรของเขา’ อับซาโลมหรืออัมโนน (ข้อ 37)

สามปีผ่าน เขาคลายต่อความตายอัมโนนและอยากพบอับซาโลม (ข้อ 39) แต่เมื่ออนุญาตกลับ กลับไม่พบสองปี (เทียบ 14:28)

บทที่ 14

(3) อับซาโลมกลับหาดาวิด

2 ซามูเอล 14:1-33

โยอาบรู้ว่าดาวิดคิดถึงอับซาโลม จึงคิดอุบายพากลับ ให้หญิงฉลาดปลอมเป็นม่ายเล่าเรื่องว่า มีบุตรสอง คนหนึ่งฆ่าอีก คนทั้งหลายจะฆ่าคนที่เหลือ (ข้อ 6-7) นางขอร่าชาห้าม ‘ผู้แก้แค้น’ ฆ่า และราชาสาบานว่าบุตรจะไม่ตาย (ข้อ 11) เมื่อได้คำแน่นอน นางประยุกต์ถึงความผิดดาวิดที่ไม่ให้ ‘ผู้ถูกขับไล่’ อับซาโลมกลับ น่าเสียดายว่า ‘เหตุใดกษัตริย์ทำเช่นนั้น?

คำของท่านกล่าวโทษท่านเอง’ (ข้อ 13) คนตายคืออัมโนนเหมือนน้ำหกเอาคืนไม่ได้ แต่พระประสงค์คือไม่ทอดทิ้งคนเป็นคือ ‘ผู้ถูกขับไล่’ (ข้อ 14) แล้วจบด้วยชมดาวิด

ว่า ‘กษัตริย์เจ้านายทรงแยกตัวเหมือนทูตพระเจ้า’ (ข้อ 17) คำดูดยกย่องแต่กดดันให้ทำชดต่ออับซาโลม ดาวิดรู้ทัน ถามตรงว่าโยอาบวางแผนหรือ (ข้อ 19) นางรับและชมเพื่อไม่ให้ขึ้น ‘ปัญญาของกษัตริย์เหมือนทูตพระเจ้า รู้ทุกสิ่งในแผ่นดิน’ (ข้อ 20)

ดาวิดให้โยอาบพาอับซาโลมกลับ โยอาบขอบคุณและพามาเยรูซาเล็ม (ข้อ 21-23)

แต่เพราะเสียหน้าแก่โยอาบหรือยังไม่อภัย? แม้คิดถึงสามปี (ข้อ 1; 13:38-39) เขาไม่พบหน้าสองปี (ข้อ 24, 28)

ยิ่งนาน ใจอับซาโลมยิ่งแข็ง

เมื่อกลับเยรูซาเล็มและไม่พบบิดาสองปี อับซาโลมขอโยอาบจัดพบ (ผู้เขียนแทรกชมรูปลักษณ์และ ‘ผมหนัก’

ที่ภายหลังทำให้ตาย พร้อมครอบครัว ข้อ 25-27 บุตรชายสามคนตายเด็ก; 18:18) เมื่อพบโยอาบยาก เขาขอให้พบบิดา อยากถามเหตุใดให้กลับแต่ไม่พบ และว่าหากผิด ราชาควรฆ่า (ข้อ 32) โยอาบจึงจัด ดาวิดเรียกและจูบ (ข้อ 32)

แต่ไม่พินสัมพันธแท้ เป็นจูบปรองดองเชิงพิธี อับซาโลมรู้ จิงใจแข็งเริ่มแผนกบฏ (บท 15)

เหตุใดดาวิดไม่โอรับบุตรที่พบหลังห้าปี? ยึดติดอัมโนน? รู้เจตนาร้าย? หรือให้อภัยจริงแต่แสดงไม่เป็นจนถูกเข้าใจผิด?

บทที่ 15

☐ อับซาโลมเตรียมและดำเนินการกบฏ

2 ซามูเอล 15:1-12

หลังพบดาวิดในห้าปีและได้รับการยอมรับ ‘อย่างเป็นทางการ’ อับซาโลมเตรียมกบฏ เขาจัดองค์กรแบบโอรสออกประตูเมืองแต่เช้า พบผู้มาร้องคดี ทำที่เข้าข้างและ ‘ขโมย’ ใจประชาชน (ข้อ 6) วิจารณ์ระบบพิจารณาดาวิดและว่า ‘เราอยากทำความยุติธรรม’ (ข้อ 3-4) จูบอย่างเป็นมิตร แต่เป็นเสแสร้งไร้ใจเหมือนดาวิด (14:23)

ผู้เขียนเคยชมรูปลักษณ์ให้คิดถึงซาอูล (14:25) และกล่าว ‘รกรับกับม้า’ (ข้อ 1) ให้คิดถึง ‘ราชาปัญหา’ ที่ซามูเอลเตือน (เทียบ 1 ซมอ 8:11) หลังสี่ปี (ต้นฉบับมาโซเรติกและเซปตัวจินต์ว่า 40 ปี แต่ฉบับส่วนใหญ่เลือก 4) น่าจะนับจากกลับเยรูซาเล็ม) เขากบฏจริง ขออนุญาต ‘อย่างเป็นทางการ’ ไปเฮโบรนทำตามคำปฏิญาณ ปาคนเชิญสองร้อยรวมอาหิโอฟ (ข้อ 7-12) เฮโบรนห่างเยรูซาเล็ม 32 กิโลเมตร เป็นที่ดาวิดขึ้นเป็นราชายูดาห์ (2 ซมอ 2:1-7) อาหิโอฟนักยุทธศาสตร์ (เทียบ 16:23) และเพื่อนเก่าเข้าร่วม (เทียบข้อ 31) อาจเพราะเป็นบิดาเอลีอัม (23:24; 11:3) คือปู่บัทเชบา และสัมพันธ์กับดาวิดเสียหลังล่วงประเวณี—เป็นเพียงข้อสันนิษฐาน น่าเศร้าดาวิดถูกหลอกหลายครั้ง ตั้งแต่นาอัน อัมโนนผู้จะทำร้ายทามาร์ อับซาโลมผู้ฆ่าอัมโนน และหญิงปลอมเป็นม่าย เขาเชื่อคนง่ายหรือ?

คราวนี้ร้ายสุด อับซาโลมส่งคนทั่วทุกเผ่าให้ร้องว่าเป็นราชา (ข้อ 10) เมื่อเริ่ม คนมากที่เตรียมไว้และผู้คาดเขาเป็นราชาคนต่อจากรูปลักษณ์ก็ตาม คนสำคัญสองร้อยที่ถูกเชิญไปเฮโบรน (ข้อ 11) ไม่ว่าเต็มใจหรือไม่ ถูกมองสนับสนุนและอาจถูกบังคับ แผนละเอียดมาก

☐ การลี้ภัยของดาวิด

2 ซามูเอล 15:13-14

ข้อความนี้เป็นเรื่องหลายคนที่ดาวิดพบระหว่างหลบหนี ได้แก่ อิทธิยาห์ อาบียาธาร์ ศาโดก หุซัย ศิบา และชิมอี เมื่อได้ข่าวกบฏ ดาวิดกลัว เร่งชำระราชการหนี แต่ทั้งนางสนมสิบคนในวัง เหตุใด?

บทที่ 12

ดาวิดอาจรู้ทันที่ว่าเป็นคำพิพากษาที่น่าอันเคยพยากรณ์

2 ซามูเอล 12:10-12

อย่างไรก็ดี เขาคงไม่ยอมรับกับบุตร (เทียบ 18:5) และอาจหนีเพื่อลดความเสียหายชาวเยรูซาเล็ม เมื่อออกพร้อมชำระราชการและครอบครัวถึงที่ไกล เขาแนะนำอิทธิยาห์แม่ทัพชาวกัทฟีลิสเตียกลับชนชาติ (ข้อ 17-20)

แต่อิทธิพลของคนต่างชาติผู้รับใช้ดาวิดสาบานในพระนามพระเจ้าว่าจะตาม

(ข้อ 21) เขากับทหารหกร้อยจึงตาม ภายหลังเป็นหนึ่งในสามแม่ทัพ (18:2, 5)

ผู้เขียนตั้งบุตรกบฏตรงข้ามแม่ทัพต่างชาติชื่อสัตย์ เมื่อข้ามลำธารชิดโรนถึงถิ่นทุรกันดาร ดาวิดเห็นศาโดก อาปียาธาร (8:17) และเลวีทั้งหมดหาม ‘หีบพันธสัญญาของพระเจ้า’ มา (ข้อ 24)

คงสบายใจที่บุโรหิตกับหีบอยู่ฝ่ายตน แต่ศาโดกนำกลับ (ข้อ 25ก) แสดงความเชื่อเป็นผู้ใหญ่

ไม่ใช่หีบมงายหรือการเมือง แต่มอบสถานการณ์ในพระหัตถ์ หากได้รับพระคุณจะกลับ หากพระองค์ไม่พอพระทัย ‘ขอทรงทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ดีในสายพระเนตร’

(ข้อ 25ข-26) ดาวิดรู้ว่ากบฏเกิดตามพระประสงค์พิพากษา จึงมอบเรื่องต่อไปในพระหัตถ์ ท่าทีนี้ปรากฏกับซิมเออีในบท 16 เป็นท่าทีถูกของผู้เชื่อ แต่ไม่ใช่ข้ออ้างละหน้าที่หรือนั่งท้อ เขาให้บุตรศาโดกกับอาปียาธารอยู่เยรูซาเล็มส่งข่าว (ข้อ 27-28, 36) แม้บางคนมองว่าคำสั่งทั้งหมดพึงกลยุทธมนุษย์มากกว่าพระเจ้า ขณะดาวิดขึ้นมะกอกอย่างเศร้า มีคนบอกอาหิโธเฟลอยู่ฝ่ายกบฏ เขารู้ภัยร้าย จึงอธิษฐานทันทีให้พระเจ้าทำคำปรึกษาไว้ (ข้อ 31) พร้อมคิดยุทธศาสตร์ ส่งหุซัยเพื่อน (ข้อ 37) ไปเป็นสายลับ (ข้อ 34) บุตรบุโรหิตจะส่งข่าว

(ข้อ 36) ดาวิดเป็นผู้ปฏิบัติที่อธิษฐานจริงจังและทำดีที่สุดด้วยปัญญาพระเจ้า บท 16 เริ่มศึบบามาพบ

ศึบบาคนรับใช้ซาอูลดูแลที่ดินเมฟีโบเซท (9:9-12) นำอาหารมากให้พวกดาวิด ดาวิดสงสัย ถ้ามเมฟีโบเซทอยู่ไหน

ศึบบาใส่ร้ายว่าอยู่เยรูซาเล็มหวังได้ ‘อาณาจักรบิดา’ คืน (ข้อ 3)

ดาวิดถูกหลอกอีกและยกทรัพย์เมฟีโบเซททั้งหมดแก่ศึบบา (ข้อ 4) ภายหลังเผยว่าเป็นอุบาย (19:26-27)

บทที่ 16

ตั้งแต่ 16:5 มีอีกเหตุการณ์ เมื่อดาวิดถึงบาสุริม

2 ซามูเอล 16:1

ซิมเออีญาติซาอูลร้องสาปดาวิดว่า ‘คนกระหายเลือด’ ตามราชากับข้าราชการ สาปและขว้างหิน (ข้อ 6, 13)

อาปีซัยโกรธขอฆ่า แต่ดาวิดว่าเขารับคำสั่งพระเจ้าจึงปล่อย (ข้อ 10-11) ดาวิดยอมรับการตีสอน กล่าวว่า

‘พระเจ้าทอดพระเนตรความทุกข์ของเรา และเพราะคำสาปจะตอบแทนด้วยดี’ (ข้อ 12) ต่อมาก่อนตาย

ดาวิดสั่งซาโลมอนจัดการซิมเออีอย่างเหมาะสม (1 พกษ 2:8-9)

☐ อับซาโลม หุซัย และอาหิโธเฟล

2 ซามูเอล 16:15-23

อับซาโลมถึงเยรูซาเล็ม หุซัยเพื่อนดาวิดออกมาร้อง ‘ขอพระราชารทรงพระเจริญ!’ (ข้อ 16)

ระงับความสงสัยและบอกว่าจะรับใช้เขา (ข้อ 19) ปฏิบัติการ ‘สายลับ’ เริ่ม

กลางเรื่องแทรกอัชชาโลมพึงอาหิโรเฟลและหลบนอนกับนางสนมดาวิดต่อหน้าอิสราเอล (ข้อ 20-22)

ทำคำพยากรณ์พิพากษาสำเร็จ (12:11) แม้ชาติอื่นมีธรรมเนียมนี้ แต่ในอิสราเอลที่มีธรรมเนียมนี้เป็นโทษตาย (เทียบ ลนต 20:11)

อัชชาโลมตามแผนอาหิโรเฟลซึ่งมีอำนาจเหมือน ‘พระดำรัสพระเจ้า’ แก่ดาวิดกับเขา (ข้อ 14)

การประลองแผนระหว่างอาหิโรเฟลยอδυ่ยมกับหุซัยที่เสี่ยงชีวิตเริ่ม

บท 17 เริ่มอาหิโรเฟลเสนอแผนกำจัดดาวิด (ข้อ 1-3) แรกอัชชาโลมกับ ‘ผู้อาวุโสอิสราเอล’ เห็นดี

(ข้อ 4) แล้วอัชชาโลมตั้งใจฟังหุซัยด้วย หุซัยถ่วงเวลาเพื่อช่วยดาวิด (ข้อ 8-13) อาหิโรเฟลเสนอคืนน้ำ 12,000

โล่งุ้จิมขณะดาวิดเหนื่อย ชั่วดาวิดคนเดียวและนำประชาชนกลับ ส่วนหุซัยเสนอรวมทหารอิสราเอลทั้งหมด

ให้ราชานำเอง เพราะดาวิดกับคนเป็นนักรบไม่ใช่คู่ต่อสู้ง่าย (เทียบ 16:14) และใช้จำนวนบดขยี้ทั้งดาวิดกับผู้ติดตาม

โดยการแทรกแซงหรือคำสั่งพิเศษของพระเจ้า อัชชาโลมกับ ‘อิสราเอลทั้งหมด’ ว่าแผนหุซัยดีกว่า (ข้อ 14)

เป็นคำตอบคำอธิษฐานดาวิด (เทียบ 15:31) เขาจึงมีเวลาหนี หุซัยรีบแจ้งศาโดกกับอาปียาธาร

บุตรทั้งสองคืออาหิมาอัสกับโยนาธานออกส่งข่าว (ข้อ 17) ถูกทหารอัชชาโลมไล่ แต่หญิงคนหนึ่งเ็นบาฮูริมช่วยซ่อน

(ข้อ 18-20) บาฮูริมเป็นหมู่บ้านเบนยามินของซีเมอีผู้สถาปนาดาวิด (16:5)

การพบหญิงช่วยสายลับในหมู่บ้านนิยมซาอูลเป็นการทรงจัดเตรียมพิเศษ ดาวิดได้ข่าวและหนีปลอดภัย (ข้อ 21-22;

เทียบข้อ 24) อาหิโรเฟลเห็นแผนถูกปฏิเสธ กลับบ้านผูกคอตาย (ข้อ 23) แผนล้มและพวกดาวิดได้รับการช่วย

บทที่ 17

☐ การเคลื่อนทัพของอัชชาโลมและคนรู้จักที่มาหาดาวิด

2 ซามูเอล 17:24-29

ตามแผนหุซัย อัชชาโลมตั้งอำมาตสาลานโยอาบเป็นแม่ทัพและตามดาวิดเข้า แต่พวกดาวิดถึงมาหะนาอิมแล้ว (ข้อ 24-25) ที่นี่เคยสนับสนุนวงศ์ซาอูล (2:8; 1 ซมอ บท 11; 31:11-13) แต่ที่นี่ผู้สนับสนุนดาวิดคือโฮปี มาคีร์—

9:4—และบาร์ซิลลัย นำอาหารกับเสบียงทหารมาช่วย (ข้อ 27-29; ดูแผนที่)

ภายหลังดาวิดระลึกและตอบแทนบาร์ซิลลัยเป็นพิเศษ (19:31-39; 1 พกษ 2:7)

บทที่ 18

☐ ความตายของอัชชาโลม

2 ซามูเอล 18:1-33

ดาวิดจัดทัพเตรียมสงคราม แบ่งสามให้โยอาบ อาบิชัย อิททัยนำ (ข้อ 1-2) และจะออกด้วย แต่ทหารห้ามว่า ‘ราชาสำคัญกว่าพวกเราหมื่นคน’ (ข้อ 3) เป็นผู้รักดีจริง แม้มีมาก ใจดาวิดไม่สงบ เมื่อประชาชนออกตามแม่ทัพ เขาขอปฏิบัติต่ออับซาโลมบุตรอย่างอ่อนโยน ‘เพราะเห็นแก่เรา’ (ข้อ 5) จะสบายใจได้อย่างไรเมื่อต้องรบบุตร? ทหารรู้สึกอย่างไร?

สงครามเริ่มและเหลือเชื่อว่าฝ่ายดาวิดชนะ ฝ่ายอับซาโลมตายสองหมื่น ผู้เขียนว่าในวันนั้นตายใน ‘ป่า’ มากกว่าดาบ (ข้อ 8) เกิดอะไร? บางคนว่าภูมิประเทศอันตรายนพลาดตก แต่จุดเน้นดูเป็นพระเจ้าทรงแทรกแซง เพราะทรงกำหนดภัยแก่อับซาโลม (17:14; เทียบ ยชว 10:11 ‘ตายด้วยลูกเห็บมากกว่าดาบ’)

กำลังหนีหรือ? ศิระษะอับซาโลม ‘ติดแขวน’ อยู่กับต้นโอ๊กใหญ่ (ข้อ 9)

ชนถึงธรรมบัญญัติให้ฆ่าผู้กบฏพ่อแม่ และผู้ ‘แขวนบนต้นไม้’ ถูกสาปโดยพระเจ้า (เทียบ ฉธบ 21:18-23) คนของดาวิดเห็นแต่จำคำขอ (ข้อ 5) จึงกลัวแตะ ‘โอรรสราชา’ (ข้อ 12-13) โยอาบออกเองแทงหัวใจด้วยหอก และคนถืออาวุธสืบล้อมฆ่า (ข้อ 14)

สงครามจบ อิสราเอลหนีกลับเต็นท์ อับซาโลมถูกโยนหลุมใหญ่ในป่าและกองหินทับ (ข้อ 17) เหลืองงานยากคือแจ้งดาวิด อาหิมาอัสบุตรศาโดกขอไป แต่โยอาบว่าข่าวไม่ดี ส่งชาวคูช (ข้อ 19-21) อาหิมาอัสยืนยันจนได้รับอนุญาต วิ่งถึงก่อนและแจ้ง (ข้อ 23, 28)

ดาวิดได้ข่าวช้าแต่ไม่ได้เรื่อง ‘บุตรหนุ่ม’ จนผู้สื่อสารหลังมาถึง (ข้อ 28-32) เขาเจ็บปวด ร้อง ‘อับซาโลมบุตรเรา บุตรเรา บุตรเราอับซาโลม’ (ข้อ 33; 19:1, 4)

ร้องเหมือนอยากตายแทน เสียใจที่ไม่ห้ามใจแข่งในอดีตรึ? คิดว่าตนควรตายเพราะนี่เป็นผลบาป? อย่างไรก็ดี ผลลวงประเพณีบทเขบนาน่าสังเวช และประชาชนอิสราเอลมากมายก็ตาย

บทที่ 19

(1) การเสด็จกลับของราชา

2 ซามูเอล 19:1-43

ดาวิดเผชิญ ‘ชัยชนะเจ็บปวด’ การร้องบุตรทำให้ทหารผู้ชนะกลับอย่างอับอาย ก้มหน้าเข้าเมือง โยอาบกล่าวว่าราชาทำให้ผู้ช่วยชีวิตราชาและครอบครัวอับอาย (ข้อ 5) ประท้วงว่าหากพวกเราตายหมดคงพอพระทัย และข่มขู่ให้ลูกพูดแก่ประชาชน (ข้อ 6-7) ให้ลูกเป็น ‘ราชา’

ไม่ใช่ ‘บิดา’ สุดท้ายดาวิดทำตามยื่นต่อประชาชน เผ่าอิสราเอลเหนือริบวางแผนนำกลับเพื่อแก้สถานการณ์ไม่มั่นคง (ข้อ 9-10) ดาวิดได้ข่าว ส่งผ่านศาโดกกับอาบิยารัถถึงผู้อาวุโส ‘ยูดาห์’ ให้เร่งร่วมรับกลับ (ข้อ 11-12)

เขาเก่งการเมือง ต้องการโอบรับทุกคนที่ทรยศ ไม่รับลงโทษ เพื่อรักษาอาณาจักรรวม แม้แต่อาสาแม่ทัพอับซาโลมก็รับ

(ข้อ 13)

ชาวยูดาห์มารับที่กิลกาล (ข้อ 14-15) ดาวิดพบชิมิอี (เทียบ 16:5-13) ออกมากับชาวเบนยามินรวมศิบา กราบ
สารภาพ ‘การกบฏ’ และ ‘บาป’ อย่างประจักษ์ (ข้อ 18-20) อาบิชัยขอฆ่าอีก แต่ดาวิดรับไว้ (ข้อ 22-23)
เพราะต้องการโอบฟายสนับสนุนชาอูลมากกว่าล้างแค้น เป็นความเป็นราชา ต่อมาเรื่องเมฟีโบเชท (ข้อ 24-30)

หลานชาอูลมารับจากเยรูซาเล็ม ศิบาเคยใส่ร้ายว่าหวังฟิ้น ‘วงศ์บิดา’ และเข้าฟ่ายกบฏ (เทียบ 16:3)
แต่จริงถูกศิบาลอกจนตามไม่ได้ และไว้ทุกข์ไม่แต่งเท้าหรือโกนหนวดจนราชากลับ (ข้อ 24, 26)
เขารู้ว่ารับพระเมตตาแล้ว ยอมการตัดสิน ไม่มีโลภและรักดาวิดจริง (ข้อ 30) ดาวิดเคยยกที่ดินแก่ศิบา (16:4)
จึงสั่งแบ่งกัน (ข้อ 29)

ต่อมาบารซิลลัย (ข้อ 31-39) เศรษฐีผู้จากโรเกลิมไปเลี้ยงดาวิดที่มหาเนอิมตอนหนี (เทียบ 17:27) ดาวิดขอบคุณ
เชิญเยรูซาเล็ม (ข้อ 33) เขาปฏิเสธสุขภาพเพราะชรา ขอรับคิมฮาม อาจบุตรตามต้นฉบับกรีกบางฉบับ แทน (ข้อ 37)
ดาวิดรับว่า ‘ทุกสิ่งที่เจ้าขอ เราจะทำ’ (ข้อ 38)

ดาวิดจำพระคุณคน (เทียบ 1 พกษ 2:7; ยรม 41:17) ระหว่างกลับ คนยูดาห์ได้กับเผ่าอิสราเอลเหนือทะเลาะ (ข้อ
40-43) ฟ่ายเหนือว่ามีสิบเผ่า เหตุโดยดาหัดูหมิ่นและ ‘ชโมย’ ราชา (ข้อ 41, 43ก)
ยูดาห์ตอบแย้งว่าราชาเป็นคนเผ่าตน (ข้อ 42, 43ข)

ดาวิดพยายามรับทั้งเหนือใต้พร้อมพื้นบัลลังก์ (เทียบข้อ 11-14, 16-23) แต่ ‘ความรู้สึกแบ่งภูมิภาค’
มีแต่ก่อนเขาเป็นราชา เป็นเมล็ดแบ่งหลังชาโลมอน และเชื่อกบฏเซบาบท 20

บทที่ 20

(2) การกบฏของเซบา

2 ซามูเอล 20:1-22

ตอนแบ่งเป็น กบฏเซบา (ข้อ 1-2) จัดวัง (ข้อ 3) โยอาบจัดการอามาสา (ข้อ 4-13) ปราบบกฏ (ข้อ 14-22)
ผู้เขียนเรียกเซบา ‘คนอันธพาล’ คำเดียวกับบุตรเอลี (1 ซมอ 2:12) และนาบาล (1 ซมอ 25:17, 25)
เขาเป่าแตรแก่ฝูงชนที่ทะเลาะ ร้อง ‘เราไม่มีส่วนในดาวิด ไม่มีมรดกในบุตรเจสซี’ (เทียบ 1 พกษ 12:16 สมัยชาโลมอน)

‘อิสราเอลทั้งหมด’ ยกเว้นยูดาห์ตาม (ข้อ 2) กบฏและแตกแยกเริ่มก่อนราชากลับ ดาวิดถึงวังโดยยูดาห์คุ้มกัน
แล้วชังนางสนมสิบที่อับซาโลมหลบนอนในห้องแยก ไม่สัมพันธ์ตลอดชีวิต (ข้อ 3) เข้าใจยาก
ลงโทษเพราะไม่รักษาพระมหจรรยต่อหน้าอับซาโลมหรือ? เพื่อความบริสุทธิ์ดินหรือ?

ดาวิดส่งอามาสา ไม่ใช่โยอาบ ให้รวมยูดาห์ในสามวันปราบบกฏ (ข้อ 4) แต่อามาสาไม่กลับตามเวลา (ข้อ 5)

จึงสั่งอาบิชัยน้องโยอาบนำคนตาม (ข้อ 6) อาบิชัย โยอาบ และคนถึงกิเบโอนพบอามาสา
โยอาบแสวงจับแล้วฆ่าท้องด้วยดาบฆ่าตรงนั้น (ข้อ 10) เมื่อทหารคนหนึ่งย้ายศพเลือดท่วมออกจากทาง

พวกเขาจึงเดินต่อ (ข้อ 12-13) โยอาบคิดว่าอามาสาทรยศหรือ? (เทียบข้อ 5)

เขากำจัดคู่แข่งส่วนตัวโดยไม่ลังเลเคยขัดราชาน้ำอับเนอร์และอับซาโลม (3:27; 18:14)

คราวนี้ตัดสินใจฆ่าอามาสาโดยไม่ขอ เป็นคนรับใช้รักดีด้านหนึ่ง แต่ดาวิดต้องระวัง เรื่องกำจัดเขา (ข้อ 14-22)

ความตายเขาวางเปล่า แม้เดินทุกแห่งรวบรวมกำลัง (ข้อ 14) เมืองอาเบลถูกล้อม (ข้อ 15) และยังไม่ทันสู้

ก็ถูกประชาชนผู้รักษาเมืองตัดศีรษะ (ข้อ 22) หญิง ‘ฉลาด’ ปรากฏ ใช้คำมีปัญญาเหมือนอาปีกาอิล (ข้อ 16-19)

ทำโยอาบที่ร้อนเย็นลงและเจรจา โยอาบว่าไม่อยากทำร้ายชนชาติและเมือง ขอเพียงเขา (ข้อ 21)

นางชักชวนชาวเมือง ‘ด้วยปัญญา’ ให้ตัดศีรษะส่ง (ข้อ 22) ปัญญานางหยุดเลือดระหว่างพี่น้อง

(3) ข้าราชการของดาวิด

2 ซามูเอล 20:23-26

ข้าราชการดาวิดถูกแนะนำอีก (เทียบ 8:15-18) เด่นว่ายออาบกลับเป็นแม่ทัพทั้งหมด

อาโดรัมเป็นผู้ควบคุมแรงงานเกณฑ์ แสดงว่าดาวิดบังคับประชาชนทำงานก่อนซาโลมอน (เทียบ 1 พกษ 5:13;

9:15-22) ชวนคำเตือนซามูเอลเมื่อขอราชา (เทียบ 1 ซมอ 8:10-18)

บทที่ 21

การดำเนินช่วงสุดท้ายของดาวิด

2 ซามูเอล 21:1-25

ตอนนี้เป็นส่วนแทรกคล้ายภาคผนวก รวบรวมหลายเหตุการณ์ก่อนกบฏเซบา ‘ตอนนี้ทั้งทำลายภาพเพื่อผันต่อดาวิด และแสดงเหตุที่เขาเป็นราชาตามพระทัยพระเจ้า’ (ซงบย็องฮย็อน)

(1) การกันดารอาหารสามปีและความตาย—แก้ด้วยเครื่องบูชา

2 ซามูเอล 21:1-14

สมัยดาวิดเกิดกันดารสามปี นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นว่าเกิดต้นรัชกาล อย่างน้อยก่อนบท 9 สำหรับอิสราเอล

การกันดารเป็นหลักฐานพระพิโรธ (เทียบ ฉธบ 28:47-48) ดาวิดทูล พระเจ้าตรัสว่าเพราะชาอูลกับวงศ์ฆ่าชาว

‘กิเบโอน’ (ข้อ 1) ชาตินี้เคยปลอมตัวมาทำพันธสัญญากับโยชูวาเพื่ออยู่รอดสมัยพิชิตคานาอัน (ข้อ 2; เทียบ ยชว

9:3-15)

พันธสัญญายังใช้ และอิสราเอลเคยรบเพื่อกิเบโอน (ยชว บท 10) ดาวิดถามจะชดใช้ปัญหาอย่างไร (ข้อ 3)

ชาวกิเบโอนขอลูกหลานชาอูลเจ็ดคนเพราะฆ่าชนตน เพื่อแฆวนตายที่กิเบอาห์บ้านชาอูล (ข้อ 5-6) ดาวิดอนุญาต

ยกเว้นเมฟีโบเชทบุตรโยนาธาน (ข้อ 7) มอบบุตรชาอูลสองกับหลานห้า (ข้อ 8-9ก) พวกกิเบโอนแฆวน

‘ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์’ (ข้อ 9ข)

ริสพาห์นางสนมชาอูลและมารดาบุตรตายสอง เฝ้าศพกลางวันคืนจากนกสัตว์ (ข้อ 10) ดาวิดได้ข่าว

จึงเก็บกระดูกเพื่อเธอ พร้อมกระดูกชาอูลกับโยนาธานจากยาเบชกิเลอาด และฝังรวมในดินแดนเบนยามินบ้านชาอูล (ข้อ 12-14ก) แล้วพระเจ้าจึงทรงฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดิน (ข้อ 14ข) ปัญหากันดารจบ

(2) เหล่านักรบผู้กล้าของดาวิด

2 ซามูเอล 21:15-22

ที่นี้แนะนำสงครามฟิลิสเตียสองเรื่องสั้น ตามเวลา ฟิลิสเตียไม่เป็นภัยหลัง 2 ซมอ บท 5 จึงน่าจะต้นรัชกาล (แต่อาจไม่ หากคำ ‘เหนื่อย’ ข้อ 15 บอกดาวิดชราอ่อนแอ ก็ภายหลัง) ข้อ 15-17 อาบิชัยสู้เพื่อดาวิดในอันตราย ผู้ติดตามว่า ‘ราชาอย่าออกศึกอีก’ เน้นชีวิตมีค่า (ข้อ 17; เทียบ 18:3)

ดาวิดมีผู้รักดีมาก เป็นผู้รับพระพร เรื่องถัดเล่าว่าดาวิดกับคนฆ่ายักษ์ก็คล้ายโกลิอัทสี่คนในสงครามต่าง ๆ (ข้อ 18-22) พระเจ้าประทานชัยและรับสรรเสริญผ่านริมฝีปากดาวิด

เนื้อหาคำสรรเสริญคือบท 22

บทที่ 22

(3) บทเพลงเมื่อดาวิดพ้นจากชาอูล

2 ซามูเอล 22:1-51

บทสรรเสริญนี้เขียนเมื่อดาวิดพ้นศัตรูทั้งหมดและมีชาอูล จึงน่าจะต้นการเมือง เนื้อหาเกือบตรงสดุดี 18 คาลวินว่า ‘หากศึกษาพร้อมคำนึงถึงแบบและเงาของพระองค์ผู้จะมา จะได้ผลมาก’ ร่วมกับเพลงฮันนาห์ใน 1 ซมอ 2 กล่าวหัวข้อสำคัญ คือความรอดของพระเจ้า ผู้ช่วยที่ไม่ไข่มุนุษย์ดาวิด แต่พระเจ้า และเชื่อมเพลงฮันนาห์ ชงบย็องฮย็อนเทียบว่า ร้องพันศัตรู 2:1 กับ 22:3-4; สรรเสริญพระเจ้าเป็นศิลา 2:2 กับ 22:32; ‘เสาะแผ่นดินเป็นของพระยาห์เวห์’ 2:8 กับ 22:16; พระยาห์เวห์ใช้ฟ้าร้องตีศัตรู 2:10 กับ 22:14-15, 29; ช่วยผู้ถ่อมและลดผู้หยิ่ง 2:3-4 กับ 22:28; รักษาเท้าผู้รับใช้ 2:9 กับ 22:37; คาดกำลังผู้ฟังพระองค์ 2:4 กับ 22:40; ทำผู้รับการเจิมรุ่งเรือง 2:10 กับ 22:51; ความรอดจากศัตรู 2:1 กับ 22:3-4; แดนคนตาย 2:6 กับ 22:6

A พระยาห์เวห์ศิลาอิสราเอล (ข้อ 2-4)

B ความทุกข์ (ข้อ 5-7)

C พระเจ้าเสด็จมาเพื่อช่วย (ข้อ 8-16)

D ความรอดของพระเจ้า (ข้อ 17-20)

E ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (ข้อ 21-30)

D' ความสมบูรณ์ของพระเจ้า (ข้อ 31-37)

C' ชัยชนะพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นราชา (ข้อ 38-43)

B' ความรอดอันรุ่งโรจน์ (ข้อ 44-46)

A' พระยาห์เวห์ศิลาอิสราเอล (ข้อ 47-51)

A พระยาห์เวห์ศิลาอิสราเอล (ข้อ 2-4)

ดาวิดสารภาพว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นอะไร ‘แก่นแท้’—ศิลา ป้อม ผู้ช่วยให้รอด ที่ลี้ภัย โล่ เขาแห่งความรอด หอสู่ ที่หลบภัย ผู้ช่วย และจะร้องทูลพระยาห์เวห์ ‘พระองค์’ จะช่วยจากความรุนแรงและศัตรู

B ความทุกข์ (ข้อ 5-7)

ดาวิดบรรยายคลื่นความตาย กระแสทำลาย เชือกแดนคนตาย กับดักความตาย และสารภาพว่าเมื่อร้องในทุกข์ พระเจ้าทรงฟังและเจียพระกรรม

C พระเจ้าเสด็จมาเพื่อช่วย (ข้อ 8-16)

พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานและสำแดงพระองค์ การทรงสถิตแสดงด้วยธรรมชาติหาวดกลัว—แผ่นดินไหว ควัน ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ ความมืด เมฆหนา ลม ภาพคล้ายบาอัลในตำนานคานาอัน แต่ผู้เขียนย้ำว่าองค์เจ้านาย [บาอัล] แท้คือพระยาห์เวห์พระเจ้า

D ความรอดของพระเจ้า (ข้อ 17-20)

พระเจ้าทรงสถิตและช่วยจากศัตรู ในวันภัย พระเจ้าผู้สง่างามทรงเป็นที่พึ่งด้วยพระองค์เอง และช่วยเพราะพอพระทัยดาวิด (ข้อ 20)

E ความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (ข้อ 21-30)

พระเจ้าช่วย ‘ประชาชนทุกข์ยาก [ยากจน]’ (ข้อ 28) ดาวิดไม่หึงหรือชั่ว ‘ต่อพระพักตร์’ (ข้อ 27-28; เทียบ 1 พกษ 15:5) เขาพยายามรักษากฎ เดินตามทาง และห่างทางชั่ว รักษาตนสมบูรณ์ต่อพระเจ้าและจากบาป (ข้อ 24) พระเจ้าผู้สัตย์ซื่อตอบแทนตามความชอบธรรมและสะอาด (ข้อ 21, 25) พระองค์ตอบตามการกระทำ ลดผู้หึง แต่ผู้ตามทางได้รับกำลัง (ข้อ 30)

ดูเหมือนดาวิดอวดความชอบธรรมและสมบูรณ์ แต่เขารู้และสารภาพบาป (เทียบ สดด 32:5) ที่นี่สารภาพตรง ๆ ว่าดำเนินและเดินตามพระดำรัสต่างจากวิถีคนชั่ว จึงว่าพระเจ้าทรงเป็นตะเกียงและทำความมืดสว่าง (ข้อ 29) พระคุณตอบแทนตาม ‘ความชอบธรรมและสะอาด’ (ข้อ 21, 25) มาถึงเราผ่านพระคริสต์

D' ความสมบูรณ์ของพระเจ้า (ข้อ 31-37)

ทางพระเจ้าสมบูร์น พระดำรัสจริง [ถลุง/บริสุทธิ] ทรงเป็นโล่ ศิลา ป้อมแก่ผู้ลี้ภัย นี่ก็แก่น เขาไม่หวาดตนสมบูร์น
แต่หวาดความสมบูร์นพระเจ้าและการฟัง ผู้ฟังได้กำลังสู้ศัตรู ‘พระองค์ประทานโล่แห่งความรอด
และความอ่อนโยนของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งใหญ่’ (ข้อ 36)

C' ชัยชนะพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นราชา (ข้อ 38-43)

ดาวิดไล่และทำลายศัตรูด้วยกำลังพระเจ้า พระองค์ให้ศัตรูคุกเข่า ชัยชนะพระองค์ พระเจ้าเท่านั้นเป็นราชาแท้
พวกเขาไม่มีผู้ช่วย

B' ความรอดอันรุ่งโรจน์ (ข้อ 44-46)

พระเจ้าทรงตั้งดาวิดเป็นหัวเหนือชาติ แม้ต่างชาติกลัวและรับใช้ พระองค์ทรงทำให้ผู้ฟังให้ยิ่งใหญ่ (เทียบข้อ 36)

A' พระยาห์เวห์ศิลาอิสราเอล (ข้อ 47-51)

ดาวิดยกย่องและสั่งให้สรรเสริญ พระองค์ช่วยและยกเหนือศัตรู แก่แก่นแทน และให้ชาติเชื้อฟัง
ดังนั้นเขาสรรเสริญพระนามท่ามกลาง ‘ทุกชาติ’

ข้อสุดท้ายสารภาพความรักมั่นคง [เฮเซด] ต่อ ‘ผู้รับการเจิม’ ซึ่งจะนิรันดร์ ชี้นำพระเยซูคริสต์

เป็นพยานถึงพระเจ้าผู้ให้พระคริสต์ผู้ทนทุกข์ขึ้นพระชนม์ในพระสิริ ประทานพระนามเหนือทุกนาม
และสำแดงเฮเซดแก่ชนทุกชนทั้งหมดที่เป็นของพระองค์

บทที่ 23

(4) บทเพลงสุดท้ายของดาวิด

2 ซามูเอล 23:1-7

เพลงนี้เป็นคำสุดท้ายก่อนดาวิดตาย (ข้อ 1) กล่าวว่าลูกหลานควรเป็นราชาแบบใดและปรารถนาให้พระเจ้ารักษาพันธสัญญา
แก่ตนกับลูกหลานนิรันดร์ เป็นคำพยากรณ์พระเมสสิยาห์ (เทียบทาร์กัมโยนาธาน; ข้อ 4—ยน 8:12; 9:5; ข้อ
7—มธ 13:30, 40)

ดาวิดพรรณานตน—ผู้ถูกยกสูง ผู้รับการเจิม ผู้ชำนาญเพลง และว่าพระวิญญาณพระเจ้าตรัสผ่านตน
พระเจ้าตรัสแก่ตน (ข้อ 2-3) ในฐานะผู้เผยพระวจนะรับพระดำรัส (เทียบ กจ 2:30) เขากล่าวทอว่า
ราชาผู้ครองด้วยความยำเกรงพระเจ้าและความชอบธรรม

จะเป็นสุข (ข้อ 3-4) เหมือนแสงเช้าและแดดหลังฝน ดาวิดมั่นใจว่าวงศ์รับพระพรเช่นนี้ เพราะพระเจ้าทรงตั้ง
‘พันธสัญญานิรันดร์’ (ข้อ 5) และสัตย์ซื่อทำสัญญากับความปรารถนาทั้งหมดสำเร็จ แต่ ‘คนชั่ว [เบลียัล]’
เหมือนหนามไร้ค่า จะถูกทอดทิ้งและเผาไหม้ (ข้อ 6-7)

(5) เหล่านักรบผู้กล้าของดาวิด

2 ซามูเอล 23:8-39

สามคนแรกคือโยเซบัสเซเบท เอเลอาซาร์ ชัมมาห์ ใช้กำลังมากฆ่าศัตรูจำนวนมาก เราไม่รู้อื่น
ประวัติเพียงบอกพระเจ้าผู้ทรงเป็นราชาประทานชัยและความรอดใหญ่ (ข้อ 10, 12) ต่อมาเรื่องความภักดี (ข้อ 13-17)
เมื่อดาวิดเผชิญพิริยเหตุที่มีป้อมเบรเลเฮม เขาเผยอยากดื่มน้ำบ่อข้างประตู สามในสามสืบล่าค่ายไปอย่างน้อย 80
กิโลเมตรตักมา ดาวิดซาบซึ่งความภักดีเสี่ยงชีวิต ไม่ดื่มแต่เทถวายพระเจ้า (ข้อ 16-17) เขาเป็นผู้มีคนดีหนุน ส่วนข้อ
18-39 แนะนำ ‘สามสืบนักรบ’ ข้อ 39 ว่ารวม 37 คงรวมสามคนกับโยอาบที่ไม่กล่าว 1 พศต 11:10-47
มีรายชื่อแตกต่างเล็กน้อย หลายคนเป็นยูดาห์ อาบิชัยน้องโยอาบยอดเยียมรองสามคน (ข้อ 18-19)
เบนยาห์หัวหน้าองครักษ์ (ข้อ 20-23) ภายหลังช่วยซาโลมอน (เทียบ 1 พกษ 1:7-8) อาสาเฮลน้องโยอาบตายเร็ว
(3:22-23) แต่บันทึกนักรบ (ข้อ 24) คนถืออาวุธโยอาบชาวเบเอโรทอยู่ด้วย (ข้อ 37) สุดท้ายอุริยาห์สามีบัทเชบา (ข้อ
39) ดาวิดฆ่าคนภักดีเช่นเขาเพื่อสนองตัณหา

บทที่ 24

(6) ภัยพิบัติสามวันและความตาย—แก้ด้วยเรื่องบูชา

2 ซามูเอล 24:1-25

หลังกล่าวถึง ‘อุริยาห์’ อดีตมิดของดาวิด (ข้อ 39) ผู้เขียนเติมส่วนสุดท้ายซามูเอลด้วยบาปและโทษของเขา
เน้นว่าเป็นผู้พิเศษที่พระเจ้าทรงเลือกและอวยพร แต่ยังเป็นมนุษย์บกพร่องอ่อนแอ
ทำให้เรามองพระเจ้าผู้ทรงตั้งและไม่ทอดทิ้งคนไม่สมบูรณ์ มากกว่า ‘คนยิ่งใหญ่คนหนึ่ง’ ข้อ 1 กล่าวรากเหตุ
พระเจ้าจะทรงพระพิโรธอิสราเอล จึงเร้าดาวิดให้นับ 1 พศต 21:1 ว่า ‘ซาตานลุกต่อสู้อิสราเอลและยุ้งดาวิดให้นับ’
เป็นมุมอีกด้าน ไม่ขัดกัน อิสราเอลทำบาป พระเจ้าทรงอนุญาตการทำงานซาตาน
และทดสอบความหยิ่งดาวิดกับบาปอิสราเอลผ่านทั้งหมด เหตุใดนับเป็นปัญหา?

เหตุใดพระเจ้าทรงเห็นชั่ว? (เทียบ 1 พศต 21:7) ผู้เขียนไม่ระบุ สมัยนั้นใช้เสริมราชอาณาจักร ตั้งข้าราชการ เก็บภาษี
กดขี่ด้วยแรงงานและเกณฑ์ทหาร บางทีดาวิดทะเยอทะยานรวบรวมทัพพิชิตเพิ่ม ไม่ว่าเหตุใด เผยใจเปลี่ยนและหยิ่ง
จึงโยอาบห้าม (ข้อ 3) แต่ดาวิดเร่ง เขาเดินทั่วประเทศเกือบสิบเดือน รายงาน ‘ผู้กล้าซึกดาบ’ อิสราเอลแปดแสน
ยูดาห์ห้าแสน (ข้อ 9; เทียบ 1 พศต 21:5 คือ 1.1 ล้านกับ 470,000 และ 27:24 ว่าพระพิโรธมาก่อนโยอาบเสร็จ)
จำนวนสูง นักวิชาการวันนี้เห็นว่าเกินจริง แต่คำฮีบรู ‘พัน’ อาจหมายหน่วยทหาร จึงเป็น 800 กับ 500 หน่วย
ผู้เขียนซามูเอลไม่บอกเหตุที่สำนึก แต่พงศาวดารว่าพระเจ้าทรงตีอิสราเอล (เทียบ 1 พศต 21:7) ดาวิดพูด
‘ข้าพระองค์ทำบาปใหญ่ด้วยเรื่องนี้’ ‘ทำนองอย่างนี้’ ขออภัย (ข้อ 10) พระเจ้าส่งกาตผู้เผยพระวจนะ (เทียบ 22:1-5)
ให้เลิกโทษ

☐ ก็นดาร์เจ็ดปี

☐ ราชาถูกศัตรูไล่สามเดือน

☐ โรคระบาดสามวัน ดาวิดอยากตกในพระหัตถ์ ไม่ใช่มนุษย์ เลือกสาม (ข้อ 14) เขาเลือก ‘พระหัตถ์พระยาห์เวห์’ คือโรคระบาด พงศาวดารเรียกดาบพระยาห์เวห์ (เทียบ 1 พศด 21:12) เพราะต่างจากศัตรู พระเจ้าทรงเมตตามาก (ข้อ 14) กระนั้นคนตายเจ็ดหมื่น (ข้อ 15) เมื่อ ‘ทูตพระเจ้า [มาลัค]’ ผู้ดำเนินการพิพากษาจะตีเยรูซาเล็ม พระเจ้าทรง ‘เสียพระทัย’ หรือทรงเปลี่ยนพระทัย (15:35; ปฐก 6:6; ‘ทรงพอพระทัย’ อสค 5:13) และหยุดทูต (ข้อ 16) ดาวิดเห็นทูตตีประชาชน จึงเสียใจต่อการเลือกในฐานะราชา และขอให้ตีตนกับวงศ์บิดาแทน (ข้อ 17) ตามพระบัญชาผ่านกาด เขาขึ้นสร้างแท่นที่ลานนวดข้าวอาราวันห์ชาวเยบุส (ข้อ 18-19) อาราวันห์รู้พระประสงค์ราชาและจะยกที่ดิน (ข้อ 21-23) แต่ดาวิดจ่ายเงินห้าสิบเซเชล (เทียบ 1 พศด 21:25 ทองหกร้อยเซเชล) ซื่อที่กำบัว สร้างแท่นถวายพระเจ้า (ข้อ 24-25ก) พระองค์ทรงฟัง ‘คำอธิษฐานของดาวิดเพื่อแผ่นดิน’ และหยุดภัย (ข้อ 25ข) ด้านหนึ่งดาวิดแทนมนุษย์อ่อนแอบาป ด้านหนึ่งเป็นภาพล่วงหน้าพระเยซูคริสต์ผู้กลาง ‘ลานนวดข้าวอาราวันห์’ ตามประเพณีคือภูเขามัริยาห์ที่อับราฮัมถวายอิสอัค (ปฐก 22:2) และที่สร้างพระวิหารซาโลมอน (2 พศด 3:1) เช่นพระเจ้ารับเครื่องบูชาและหยุดภัย ที่พระวิหารก็ทรงรับเครื่องบูชา อภัยบาป และประทานพระคุณ ‘เราเห็นชัดใน 2 ซมอ 24 ว่าพระยาห์เวห์ทรงสัตย์ซื่อและเปี่ยมเมตตา สดุดียออนาคตและชีวิตอิสราเอลขึ้นกับความสัตย์ซื่อพระยาห์เวห์ ... ต้นและปลายชาวมูเอลถูกล้อมด้วยข้อยืนยันหนักแน่นถึงความสัตย์ซื่อพระเจ้าและฤทธิ์คำอธิษฐาน ชีวิตอิสราเอลไม่ขึ้นกับองค์กรการเมืองอย่างราชาธิปไตย อนาคตและชีวิตขึ้นกับพระยาห์เวห์องค์เดียวผู้ฟังคำอธิษฐานและรักษาแผ่นดิน นี่คือนิเวศวิทยาชาวมูเอล’ (คิมจีซัน, ‘การศึกษาชาวมูเอลเพื่อเทศนา’, หน้า 451-453)

1 พงศกษัตริย์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22

บทที่ 1

บทนำ 1 พงศกษัตริย์

1 พงศกษัตริย์ 1:1

เนื้อหาหลายส่วนอ้างอิง Song Byung-hyun, ‘Expository 1–2 Kings’ (2014)

(ตารางรัชกาลกษัตริย์อาณาจักรแบ่งแยกตามลิงก์ในต้นฉบับ)

บทนำ

บทแนะนำ

1 พงศกษัตริย์ 1:1

· พงศกษัตริย์ต่อจากซามูเอล ครอบครัวราว 400 ปี ตั้งแต่ปลายชีวิตดาวิดและซาโลมอนขึ้นครองราชย์ (971 ก.ค.ศ.)

จนเยโฮยาคินซึ่งถูกนำไปบาบิโลนได้รับอิสรภาพหลังเยรูซาเล็มพินาศ (560 ก.ค.ศ.)

· ทัลมุทถือว่าเยเรมีย์เป็นผู้เขียน แต่เมื่อคำนึงว่าเขาถูกนำไปอียิปต์ราว 582 ก.ค.ศ. (ยรม 42-43)

แนวคิดนี้เป็นไปได้น้อย เพราะหนังสือบันทึกว่าเยโฮยาคินได้รับอิสรภาพหลังอยู่บาบิโลน 37 ปี (2พงษ 25:29)

จึงน่าจะเรียบเรียงสุดท้ายหลัง 550 ก.ค.ศ. โดยผู้ถูกกวาดไปบาบิโลน

· ผู้เขียนไม่ได้มุ่งให้ข้อมูลประวัติศาสตร์อย่างเป็นกลาง แต่เลือกเหตุการณ์เพื่อประณามและสอนความเชื่อ

กษัตริย์ที่เน้นคือซาโลมอน (1พงษ 3-11) เยโรโบอัม (11-14) อาหับ (16-22) เยชู (2พงษ 9-10) เฮเซคียาห์ (18-20) และโยสียาห์ (22-23)

· Martin Noth เห็นว่าเป้าหมายคือชี้คำถามศาสนศาสตร์ว่า ‘เหตุใดเราผู้เป็นประชากรพระเจ้าต้องถูกนำมาบาบิโลน?’

หนังสือแจกแจงบาปกษัตริย์เพื่อเตือนไม่ให้ทำบาป แสดงพระหัตถ์ที่ช่วยเมื่อกลับใจ

และให้ความหวังในพระคุณบนพันธสัญญาดาวิด

ลำดับรัชกาลของกษัตริย์อาณาจักรแบ่งแยก

1 พงศกษัตริย์ 1:1

อิสราเอลเหนือ / ยูดาห์ใต้

เยโฮอาหาส 814-798 / 8. โยอาช (เยโฮอาช) 835-796

1 พงศกษัตริย์ 1:1

13. เยโฮอาช (โยอาช) 798-782 / 9. อามาซิยาห์ 796-767

อาโมน 642-640

1 พงศกษัตริย์ 1:1

ปีรัชกาลยิด Edwin Thiele (1983) ซึ่ง David Howard (1993) ปรับแก้: 16. โยสิยาห์ 640-609; 17. เยโฮอาหาส 609; 18. เยโฮยาคิม 609-598

เศเตคียาห์ 597-586

1 พงศกษัตริย์ 1:1

สารบัญ: 1-2 พงศกษัตริย์

(1) ความเสื่อมของกษัตริย์

1 พงศกษัตริย์ 1:1-4

1 พงศกษัตริย์เริ่มเมื่อดาวิดชรามาก เขาขึ้นครองเมื่อ 30 และครอง 40 ปี (2ชมอ 5:4) จึงอายุราว 70 ร่างกายอ่อนแรง นักวิชาการบางคนคิดว่าเส้นเลือดแข็งทำให้หนาว ผู้รับใช้พาอาบิชากสาวงามมาดูแล แต่กษัตริย์ไม่ได้ ‘รู้จัก’ [ยาดา] หรือนอนกับเธอ ข้อความเน้นว่าดาวิดไร้กำลัง ต้องพึ่งการตัดสินใจของผู้รับใช้ และใกล้ตายจนไม่มีความปรารถนาแม้เห็นหญิงงาม สุขภาพที่เสื่อมเป็นสัญลักษณ์ว่าความสามารถปกครองเสื่อมลง

(2) อาโดเนียห์ยกตนเป็นกษัตริย์

1 พงศกษัตริย์ 1:5-8

อาโดเนียห์เป็นบุตรคนที่สี่ที่ดาวิดมีในเฮโบรน (2ชมอ 3:2-5) อัมโนนคนโตถูกอับซาโลมฆ่า คิเลอาบหรือดาเนียลแทบไม่ถูกกล่าวถึงอาจตายเยาว์ อับซาโลมกบฏและถูกโยอาบฆ่า อาโดเนียห์จึงเป็นลำดับถัดมา เขายังกล่าวว่าจะเป็นกษัตริย์ มีรถรบ ทหารม้า และคนวิ่งนำ 50 คน (ข้อ 5; เทียบ 1ชมอ 8:11; 2ชมอ 15:1) แต่ดาวิดไม่ห้าม จึงถูกวาดเป็นบิดาที่ตักเตือนบุตรไม่ได้จนถึงท้ายชีวิต เช่นกรณีอัมโนนและอับซาโลม

อาโดเนียห์ร่วมคิดกับโยอาบและอาบิยาธารบุโรหิตผู้รอดจากการสังหารที่โนบ ส่วนเบเนยาห์ ศาโดก และนาธานไม่ตาม (ข้อ 7-8) การขัดแย้งระหว่างเขากับซาโลมอนยังสะท้อนเฮโบรนกับเยรูซาเล็ม (เทียบข้อ 9 ‘คนยูดาห์ทั้งหมด’; 2ชมอ 3:14; 5:14)

(3) อาโดเนียห์จัดงานเลี้ยง

1 พงศกษัตริย์ 1:9-10

เขาเชิญโอรสและข้าราชการ ‘คนยูดาห์ทั้งหมด’ แม้ไม่ใช่พิธีขึ้นครองราชย์ก็คิดว่าเพื่อสร้างฐานอำนาจ เอนโรเกลอยู่ใต้เมืองดามัสกัส (เทียบ 2ซมอ 17:17) การไม่เชิญซาโลมอนแสดงว่ามองเป็นคู่แข่ง ผู้เขียนสื่อว่าการ ‘ยกตน’ (ข้อ 5) ขัดพระประสงค์ เขาไม่มีผู้เผยพระวจนะหนุน และฝ่ายเขามีอาปียาธาร์จากตระกูลเอลีที่พระเจ้าทรงเพิกถอนพันธสัญญาบุโรหิต

(4) แผนของนาอันให้ซาโลมอนขึ้นครองราชย์

1 พงศกษัตริย์ 1:11-14

นาอันซึ่งชีวิตตกอยู่ในอันตรายบอกกับเขาถึง ‘แผนช่วยชีวิตเจ้าและซาโลมอน’ (ข้อ 12) ให้เธอถามดาวิดว่าเคย ‘สาบาน’ จะตั้งซาโลมอนมิใช่หรือ แล้วเหตุใดอาโดเนียห์เป็นกษัตริย์ จากนั้นนาอันจะเข้าไปสนับสนุน แผนสำเร็จ แต่ดาวิดกลับเหมือนกษัตริย์หุ่นเชิดที่ทุกอย่างถูกผู้อื่นขับเคลื่อน เช่นเรื่องอาปียาธาร์ แม้ผู้เขียนชี้ว่าพระเจ้าทรงรักษาสาโลมอน (2ซมอ 12:24-25) และเขาเชื่อสายดาวิดที่จะสร้างพระวิหาร (6:11-12) การตั้งเขากลับดูเกิดจากแรงผลักดันของนาอันมากกว่าดาวิดเริ่ม

นี้อาจเพื่อย้ำความอ่อนแอและขาดวิจารณ์ญาณของดาวิดเหมือนเหตุสามะโนปลายชีวิต (2ซมอ 24; เทียบข้อ 11, 15) หรือไม่? คำสั่งเสียให้จัดการโยอาบ

กับชิมอี (2:5-9) อาจมองจากมุมนี้ได้หรือไม่?

(5) เหตุการณ์ในวังดาวิด

1 พงศกษัตริย์ 1:15-37

บทเขบาทำตามนาอัน เตือนดาวิดถึง ‘คำสาบาน’ จะตั้งซาโลมอนและโน้มน้าวให้ประกาศแทนอาโดเนียห์ (ข้อ 17-21) แต่น่าสนใจว่าไม่มีคำสาบานนี้ในซามูเอล นักวิชาการส่วนใหญ่จึงคิดว่านาอันแต่งขึ้น หากเช่นนั้นดาวิดซึ่ง ‘ชรามาก’ (ข้อ 15) อาจไม่รู้วาทนเคยสาบานหรือไม่และถูกโน้มน้าว (เทียบข้อ 30)

จากนั้นนาอันเร่งสถานการณ์ด้วยคำถามว่า ‘กษัตริย์ตั้งอาโดเนียห์หรือ? แล้วทำไมไม่บอกข้าพเจ้า?’ ซื่ออัม ๆ ว่าเขากำลังกบฏ (ข้อ 24-27) ถ้าคำสาบานจริง เหตุใดนาอันแสวงไม่รู้?

งานเลี้ยงอาโดเนียห์ต่างจากกบฏเปิดเผยของอับซาโลม (2ซมอ 15:10-12) เขายังไม่ได้ประกาศกบฏ

แต่อาจเป็นนาอันกับบทเขบาทำที่วาดงานนั้นเป็นการประกาศตน (ข้อ 13, 25) เมื่อได้ยิน

ดาวิดคงนึกถึงอับซาโลมและรับสาบานในพระนามว่าจะตั้งซาโลมอน ‘ตามที่สาบาน’ วันนั้น (ข้อ 29-30) เขาสั่งศาโดก นาอัน และเบไนยาห์พาซาโลมอนไปน้ำพุกิโยน เจิม เป่าแตร และประกาศเป็นกษัตริย์ แล้วนั่งบัลลังก์ดาวิด (ข้อ 33-35) เบไนยาห์ตอบ ‘อาเมน’ (ข้อ 36-37)

(6) นาธันและประชาชนตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์

1 พงศกษัตริย์ 1:38-40

ศาโดก นาธัน เบไนยาห์ และชาวเคเรธ-เปเลธได้เบไนยาห์ (2ซมอ 20:23) ทำตามคำสั่ง

ให้ซาโลมอนขี่ล่อของดาวิดไปกิโชน ศาโดกใช้น้ำมันจากพลับพลาเจิมและเป่าเขาสัตว์ ประชาชนร้อง

‘กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ’ (ข้อ 39) แล้วขึ้นเมืองดาวิด เป่าปี่และยินดีเสียงดังจนแผ่นดินสะเทือน (ข้อ 40)

(7) งานเลี้ยงอาโดเนียห์ยุติ

1 พงศกษัตริย์ 1:41-49

อาโดเนียห์ที่เอนโรเกลได้ยินเสียงแตรจากนคร โยนาธานบุตรอาบียาธาร์มารายงานว่าดาวิดตั้งซาโลมอนและทำพิธีแล้ว (ข้อ 43-45) ซาโลมอนนั่งบัลลังก์ในวัง ดาวิดก้มค่านับและสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงตั้งเขา เมื่อได้ยิน แหกตกใจแยกย้าย (ข้อ 49) เพราะกลัวถูกนับเป็นกบฏ ผู้ที่ยกตนตกต่ำลงทันที

(8) อาโดเนียห์ถ่อมตน

1 พงศกษัตริย์ 1:50-53

อาโดเนียห์รู้ว่าชีวิตเสี่ยง เขาจึงใจไม่เฉยซาโลมอน และถ้าคำกล่าวหาของนาธันจริง พวกเขากำลังร้อง

‘กษัตริย์อาโดเนียห์ทรงพระเจริญ’ (ข้อ 25) ซึ่งเป็นกบฏ เขาริบบ้างชิงงอนแทนบูชาเพื่อขอการคุ้มครอง (ข้อ 50;

เทียบโยอาบ 2:28)

ศาสนาอิสราเอลและคานาอันถือว่าผู้จับอยู่ใต้การคุ้มครองเทพ (อพย 21:13) เขาขอซาโลมอนสาบานไม่ฆ่า

ซาโลมอนไว้ชีวิตแบบมีเงื่อนไข หากเป็นคนดีจะไม่เป็นอันตราย แต่ถ้าพบความชั่วจะตาย (ข้อ 52)

ต่างจากดาวิดที่อภัยไม่มีเงื่อนไข (2ซมอ 19:23) ต่อมาเขาตายเพราะ ‘ความชั่ว’ (2:23-25)

บทที่ 2

(9) การสิ้นพระชนม์ของดาวิด

1 พงศกษัตริย์ 2:1-12

ก่อนตาย ดาวิดสั่งซาโลมอน

☐ จงเข้มแข็งเป็นลูกผู้ชาย รักษาพระบัญชาและธรรมบัญญัติ (ข้อ 2-3ก) หากดำเนินตามพระวจนะจะสำเร็จ

และหากลูกหลานดำเนินจริงใจ บัลลังก์ดาวิดจะไม่ขาด (ข้อ 3ข-4) เงื่อนไขนี้ต่างจากพันธสัญญาไร้เงื่อนไขใน 2 ซามูเอล

7 เป็นสิ่งที่ดาวิดเติมหรือพระเจ้าทรงตั้งใจแต่แรก?

อย่างไรเงื่อนไขนี้จะปรากฏตลอดพงศ์ษัตริย์

☐ ให้จัดการโยอาบ บุตรบาร์ซิลลัย และชีเมอี ดาวิดกล่าวถึงโยอาบฆ่าอับเนอร์กับอามาสาและสั่งใช้ ‘ปัญญา’

อย่าให้ลงหลุมอย่างสงบ (ข้อ 5-6) ให้เมตตาบุตรบาร์ซิลลัยเพราะเคยช่วย (ข้อ 7; 2ซมอ 17:27-29)

และให้ซาโลมอนฆ่าชีเมอีที่เคยสาป เพราะตนสาบานไม่ฆ่า (ข้อ 8-9)

คำสั่งให้ ‘ฆ่าอย่างฉลาด’ ทำลายภาพดีของดาวิด แม่โยอาบหยาบและทำตามใจ แต่รับใช้ดาวิดทั้งชีวิต

ดาวิดกลับอึดอัดกับเขา (2ซมอ 3:39) และเขาเป็นภัยการเมืองเพราะเข้ากับอาโดเนียห์

ส่วนชีเมอีไม่เพียงแก้แค้นแต่เป็นกลยุทธ์ตัดฝ่ายซาอูลเพื่อเสริมราชวงศ์ ดาวิดผู้ยิ่งใหญ่ก็ไป ‘ทางของมนุษย์ทั้งโลก’

(ข้อ 2) ถูกฝังในเมืองดาวิด และอาณาจักรซาโลมอนมั่นคงมาก (ข้อ 12)

ครึ่งหลังบทที่ 2

1 พงศ์กษัตริย์ 2:1

กล่าวถึงการทำตามคำสั่งเสียของบิดาและกำจัดกลุ่มที่เคยมุ่งชิงราชอำนาจซาโลมอน

(1) ประหารอาโดเนียห์

1 พงศ์กษัตริย์ 2:13-25

อาโดเนียห์บอกบัทเชาว่าตนควรเป็นกษัตริย์แต่ซาโลมอนได้ตามพระประสงค์ (ข้อ 15)

แล้วขอให้อาปีซาสนมดาวิดเป็นภรรยา (ข้อ 17) การยึดภรรยาหรือสนมกษัตริย์เดิมเป็นการที่ผู้ยึดอำนาจทำเพื่อยืนยัน

ราชอำนาจ (2ซมอ 16:21-22)

จึงอาจเป็นคำขอลบหลู่ แต่บัทเชารับจะช่วย เขาไม่ได้วางแผนชิงแบบอับซาโลม ดูเหมือนเพียงอยากได้ ‘สาวงาม’

(1:3- 4) และไร้เดียงสาหรือโง่งมไม่คิดว่าจะถูกอ่านเป็นการทำบัลลังก์ บัทเชาเรียกเป็น ‘เรื่องเล็ก’ (ข้อ 20)

แล้วบอกซาโลมอน เขาโกรธ สาบานในพระนามว่าจะฆ่า (ข้อ 22-24)

บัทเชาไร้เดียงสาหรือคำนวณผล? เธอเคยทำตามแผนนอัยอย่างละเอียด อาจรู้ผล

แต่ผู้เขียนสนใจว่าคราวนี้อาโดเนียห์ถูกกำจัด (ข้อ 25) ซาโลมอนไม่เรียกมาสอบ ไม่ยุติธรรมและไม่แสดงความเชื่อ

ดูเหมือนใช้โอกาสใส่ข้อหาภพเพื่อกำจัดภัยล่วงหน้า Brueggemann ชี้ว่าชื่อซาโลมอนแปล ‘สันติ’ แต่เขากลับรุนแรง

(2) ขับอาปียาราร์

1 พงศ์กษัตริย์ 2:26-27

หลังอาโดเนียห์ ซาโลมอนถอดอาปียาราร์และส่งกลับอานาโธท (ยรม 1:1)

เขาไว้ชีวิตเพราะเคยเป็นปุโรหิตดาวิดและร่วมทุกข์ เหตุนี้ทำให้คำพยากรณ์แก่ตระกูลเอลีเมื่อราวร้อยปีก่อนสำเร็จ

(1ซมอ 2:30)

(3) ประหารโยอาบ

1 พงศกษัตริย์ 2:28-34

เมื่อรู้ว่าอาบียาธาร์ถูกขับ โยอาบรู้ว่าตนถดไป จึงหนีจับเชิงนอนแท่นใน ‘พลับพลาพระยาห์เวห์’ (เทียบ 1:51) ซาโลมอนส่งเบไนยาห์ฆ่าโดยไม่สอบ (ข้อ 29)

เมื่อโยอาบไม่ออก เขาสังฆ่าแม่ในพลับพลา (ข้อ 31ก) โดยกล่าวว่าโยอาบฆ่าคนชอบธรรมกว่าเขาคืออับเนอร์และอามาสา โดยไร้เหตุ (ข้อ 31ข-32) ต่างจากเหตุที่โยอาบคิดว่าตนจะตาย คือเข้าฝ้ายอาโดเนียห์

ซาโลมอนคงอ้างธรรมเนียมบัญญัติให้ตั้งฆาตกรจงใจออกจากแท่น (อพย 21:14) เขาจัดการโยอาบ ‘ตามปัญญา’ ตามคำสั่งบิดา (ข้อ 6)

(4) ศาโดกและเบไนยาห์แทนอาบียาธาร์กับโยอาบ

1 พงศกษัตริย์ 2:35

ซาโลมอนตั้งเบไนยาห์เป็นแม่ทัพแทนโยอาบ และศาโดกแทนอาบียาธาร์

ลูกหลานศาโดกเป็นมหาปุโรหิตจนกษัตริย์ซีเรีย Antiochus แต่งตั้งตามใจใน 171 ก.ค.ศ.

เอเสเคียลเป็นพยานว่าพวกเขาได้รับใช้สัตย์ซื่อ (อสค 44:15-16)

(5) ประหารชิมิอี

1 พงศกษัตริย์ 2:36-46

เหลือโทษชิมิอี ซาโลมอนสั่งให้อยู่แต่บ้านในเยรูซาเล็ม หากออกหรือข้ามลำธารซิดโรนจะตาย (ข้อ 37)

เขาตกลงเพราะรู้ว่าเกี่ยวกับคำสาปดาวิด สามปีต่อมาเขาไปกัทของฟิลิสเตีย 40 กม. ทางตะวันตกเฉียงใต้เพื่อตามหาส (ข้อ 39-40)

อาจเข้าใจคำสั่งคลุมเครือว่าเพียงห้ามข้ามซิดโรนทางตะวันออก เมื่อซาโลมอนรู้ก็กล่าวว่าเคยเตือนว่าออกไปที่ใดจะตาย และพระเจ้าทรงตอบแทนความชั่วต่อดาวิด แล้วฆ่าเขา (ข้อ 44, 46) เบไนยาห์ทำคำสั่งประหารทุกครั้ง (ข้อ 25, 34, 46)

การประหารยังดูไม่ยุติธรรม ผู้เขียนไม่ได้ว่าศาโลมอนเป็นคนดีและยำเกรง เพียงเน้นว่าในสมัยเขา ‘บัลลังก์ดาวิด’

และอาณาจักรมั่นคง (ข้อ 45-46; เทียบข้อ 12, 33)

บทที่ 3

II. รัชกาลซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 3:1-43

Brueggemann เชื่อว่าซาโลมอนประสบความสำเร็จที่สุดในโลกแต่ล้มเหลวสิ้นในการดำเนินตามธรรมบัญญัติ เห็นชัดจากเรื่องชีวิตเริ่มว่า ‘ซาโลมอนรักพระยาห์เวห์’ (3:3) แต่จบว่า ‘ซาโลมอนรักหญิงต่างชาติมากมาย’ (11:1)

(1) บทสรุปนำเรื่อง

1 พงศกษัตริย์ 3:1-3

ปีที่ซาโลมอนเริ่มสร้างพระวิหาร (6:1) ตอนนี้นำกล่าวต้นรัชกาล เขามี ‘ปัญญา’ ตั้งแต่แรก
แม้ใช้ม้าที่ต่างมารดากับคนอื่น และใช้แต่งงานการเมืองกับอียิปต์ (ข้อ 1) ผ่าฝืนคำห้ามเกี่ยวข้องกับอียิปต์ (ฉธบ 17:16)
และส่อเหตุลบใน 11:1-8 คำว่า ‘จนถึงเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระยาห์เวห์’ (ข้อ 2)
ชี้ความรับผิดชอบของซาโลมอนต่อการถวายบนที่สูง เพราะไม่เร่งพระวิหารแต่สร้างวังก่อน (ข้อ 1; 6:38-7:1)
เรื่องที่สูงจะเป็นมาตรวัดกษัตริย์ทั้งหมด ข้อ 3 ก็ชี้ว่าแม้รักพระยาห์เวห์และตาม ‘กฎดาวิด’ ซึ่งคลุมเครือ
เขายังถวายที่สูง

(2) คำขอของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 3:4-9

ซาโลมอนไปที่สูงใหญ่/มีชื่อที่กิเบโอน (1พศด 16:39; 21:29) ถวาย ‘หนึ่งพันเครื่องบูชา’
หีบอยู่เยรูซาเล็มแต่พลับพลาที่แท่นทองสัมฤทธิ์อยู่กิเบโอน (2พศด 1:3-6) พระเจ้าปรากฏในฝันให้ข้อ (ข้อ 5)
ไม่ใช่เพราะประทับใจจำนวนเครื่องบูชา เพราะผู้เขียนตั้งใจชี้ความผิดเรื่องแต่งงานและที่สูงตั้งแต่ข้อ 1-3
การปรากฏจึงเน้นพระคุณเหมือนทรงปรากฏแก่ยาโคบที่ลોકที่กับบิดาแล้วหนี ‘แม้กระนั้น’ ทรงปรากฏ ซาโลมอนขอ
‘ใจที่ฟังเพื่อแยกแยะ’ สำหรับพิพากษา (ข้อ 9, 11) เขารู้จักความรักมั่นคง [เฮเซด] ที่ทรงให้ดาวิด (ข้อ 6)
ยอมรับว่าพระเจ้าทรงตั้งตน และถ่อมว่าตนยังเล็ก ปกครองประชากรใหญ่ไม่ได้ (ข้อ 7-8)
น่าเสียดายที่ไม่ได้รักษาความถ่อมจนจบ

(3) คำตอบของพระเจ้า

1 พงศกษัตริย์ 3:10-15

คำขอ ‘ดีในสายพระเนตรองค์พระผู้เป็นเจ้า’ (ข้อ 10) พระองค์ประทาน ‘ใจมีปัญญาและเข้าใจ’ อย่างไม่เคยมี (ข้อ 12)
พร้อม ‘ทรัพย์และเกียรติ’ ที่ไม่ได้ขอ (ข้อ 13) แต่ชีวิตยืนยาวมีเงื่อนไขว่า ‘ถ้าเดินเหมือนดาวิด เราจะยืดวันของเจ้า’
(ข้อ 14) ดูแปลกเมื่อพันธสัญญาดาวิดไร้เงื่อนไข

Paul House อธิบายว่าพันธสัญญาดาวิดนิรันดร์ แต่ ‘ซาโลมอน’ อาจถูกแทนด้วยลูกหลานดาวิดคนอื่น

ทั้งหมดเกิดในฝัน เมื่อตื่นแล้วเขาไปเยรูซาเล็ม ยืนหน้าหีบพันธสัญญา ถวายเครื่องเผาและสันติบูชา (ข้อ 15)

(1) การพิพากษาของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 3:16-28

ผู้เขียนพิสูจน์ว่าซาโลมอนได้ใจมีปัญญา หญิงโสเภณีสองคนซึ่งสังคมไม่เชื่อและเป็นพยานไม่ได้แย่งทารกมีชีวิตต่างอ้างเป็นแม่ (ข้อ 17-22) ซาโลมอนสั่งผ่าเด็กแบ่ง (ข้อ 24-25) แม่แท้ 'ใจร้อนเป็นไฟ'

ขอให้เด็กอยู่กับอีกคนเพื่อไม่ให้ตาย แม่เทียมให้ผ่า (ข้อ 26)

จึงรู้แม่แท้ เขาแก้คดีไร้พยานด้วยทดสอบความรักมารดา ข่วแพร่ทั่วอิสราเอล

ประชาชนเห็นว่าพระเจ้าประทานปัญญาและยำเกรงกษัตริย์ (ข้อ 28)

บทที่ 4

(2) ข้าราชการของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 4:1-19

ข้อ 2-6 กล่าวถึงบุโรhit อาลักษณ์ ผู้บันทึก แม่ทัพ หัวหน้าผู้ว่าการ ที่ปรึกษาส่วนพระองค์ ผู้ดูแลวัง และแรงงานเกณฑ์ นำสังเกตว่าอาบิยาธาร์ผู้ถูกขับยังถูกนับ อาจเป็นบันทึกช่วงต้น กลับตำแหน่ง หรือคนชื่อเดียวกัน บุตรนาอันเด่น (ข้อ 5)

ผู้คุมแรงงานมีตั้งแต่ดาวิด (2ซมอ 20:24) และจะก่อความไม่พอใจ (12:18) ข้อ 7-19 แนะนำผู้ว่าการ 12 เขต

เก็บภาษีเลี้ยงราชสำนัก (ข้อ 7, 27) แสดงระบบมั่นคงแต่ส่อแรงต้านภาษีและแรงงานหนัก

จุดพิเศษ: ยูดาห์ไม่อยู่ในรายชื่อ อาจได้ยกเว้นภาษีในฐานะเผ่ากษัตริย์ ลูกเขยซาโลมอนสองคนเป็นผู้ว่าการ (ข้อ 11, 15) เพื่อรวมอำนาจครอบครัวยุดาห์ และ 12 เขตไม่ตาม 12 เผ่า อาจลดอารมณ์เผ่า

อย่างไรก็ตามสมัยซาโลมอนพิชิตแผ่นดินสัญญาทั้งหมดและบริหารด้วยปัญญาที่พระเจ้าประทาน

(3) อิสราเอลทวีจำนวน

1 พงศกษัตริย์ 4:20

ข้อ 20 ทำกรอบกับข้อ 1-2ก และสรุปข้อความก่อน ต้นฉบับฮีบรูสนับสนุน คำว่า 'มากดุจทรายชายทะเล'

แสดงพระสัญญาแก่อับราฮัมสำเร็จ (ปฐมก 22:17) อิสราเอลรุ่งเรืองสูงสุด 'กิน ดื่ม และยินดี'

เป็นภาพล่องหนความอุดมของอาณาจักรพระเจ้าที่จะสมบูรณ์

(4) สถานะอิสราเอลระหว่างประเทศ

1 พงศกษัตริย์ 4:21-25

ความอุดมมาจากบรรณาการฟิลิสเตียและอียิปต์ อาหารรายวันมากแสดงความมั่งคั่ง (ข้อ 22-23)

นักวิชาการคาดคนในวังและข้าราชการ 14,000-60,000 คน (ข้อ 27) รอบข้างสงบ และอิสราเอลอยู่ปลอดภัย

‘ใต้เถาองุ่นและมะเดื่อ’ (ยอล 2:22; มคา 4:4)

(5) กองทัพซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 4:26-28

สันติภายนอกอาศัยกองทัพใหญ่ (2พงศด 9:25) แสดงมหาอำนาจแต่เผยภาษีหนักเพื่อเลี้ยงทัพ (ข้อ 27; เทียบข้อ 7) ดังที่ซามูเอลเตือนผู้ชกษัตริย์ (1ซมอ 8:11-17) และฝ่าฝืนธรรมบัญญัติว่าอย่าให้กษัตริย์มีม้ามก (ฉรบ 17:16) หลังความมั่งคั่งจึงมีเงามืด

(6) ชื่อเสียงของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 4:29-34

ตาม 3:12 พระเจ้าประทาน ‘ปัญญาและความเข้าใจ’ อย่างไม่มีใครเทียบ (ข้อ 29-30) เหนือปัญญาตะวันออกและอียิปต์ ขวไปทุกชาติ (ข้อ 31, 34) เห็นจากสุภาษิต เพลง และผลงานวิชาการมากมาย (ข้อ 32-33) บท 4 เน้น ‘ทรัพย์และเกียรติ’ (3:13) โดยไม่กล่าวอันตรายฝ่ายความเชื่อ แต่ผู้อ่านต้องจำเงื่อนไข 3:14 ว่า หากดำเนินตามทางพระเจ้าและรักษากฎเหมือนดาวิด พระองค์จะยึดวัน

บทที่ 5

ผลงานด้านความเชื่อของซาโลมอน: การสร้างพระวิหาร

1 พงศกษัตริย์ 5:1-51

พงศกษัตริย์ใช้หนึ่งในสามของเรื่องซาโลมอนกับการสร้างพระวิหาร แสดงความสำคัญต่อผลงานและประวัติศาสตร์อิสราเอลซึ่งเป็นชาติศูนย์กลางพระวิหาร ทั้งยังช่วยรวมและควบคุมชาติ

(1) เตรียมสร้างพระวิหาร

1 พงศกษัตริย์ 5:1-18

ซาโลมอนส่งสารขอฮิรามกษัตริย์ไทรอะนุญตัดสนชีดาร์เลบานอน (ข้อ 6) สนชีดาร์สูงถึง 30 เมตร หอมและเหมาะก่อสร้าง ฮิรามรักดาวิด (ข้อ 1; 2ซมอ 5:11) จึงตกลงจัดและขนทางทะเล แลกอาหารราชสำนักรายปี (ข้อ 8-11) ไทรอะเมืองหลวงฟินิเซียเชี่ยวชาญเรือและการค้า ฮิราม (970-936 ก.ค.ศ.) มีผลประโยชน์รักษาสัมพันธกับอาณาจักรซาโลมอน ซาโลมอนเขียนว่าพระยาห์เวห์ประทานสันติรอบด้านและการสร้างเป็นพระประสงค์ (ข้อ 4-5)

ผู้เขียนว่าพันธไมตรีเกิดจากปัญญาที่พระเจ้าประทาน (ข้อ 12) เขาเกณฑ์ 30,000 คนไปเลบานอน คนแบก 70,000 คน ช่างหิน 80,000 คน และผู้คุม 3,300 คน (ข้อ 13-16; 2พศด 2:17-18 ระบุเป็นชนต่างชาติในอิสราเอล; เทียบ อฟ 2:22) ช่างของซาโลมอน ฮีราม และเกบาลเตรียมไม้กับหินฐาน (ข้อ 18)

บทที่ 6

(2) การสร้างพระวิหาร

1 พงศกษัตริย์ 6:1-38

เริ่ม 480 ปีหลังอพยพ (เชปตัวจันต์ 440) ปีที่สี่ซาโลมอน 966 ก.ค.ศ. เสร็จในเจ็ดปี ตัวอาคารยาว 27 กว้าง 9 สูง 13.5 เมตร มีสามชั้นและห้องรอบ (ข้อ 2-10)

ระหว่างสร้าง พระวณะย้าพันธสัญญาดาวิดแก่ซาโลมอนในรูปมีเงื่อนไข (ข้อ 12; 3:14)

ความสำเร็จของซาโลมอนและชาติขึ้นกับความสัตย์ต่อพันธสัญญา

แม้พันธสัญญาพระคุณและอาณาจักรนิรันดร์ผ่านพระเมสสิยาห์ไม่ขึ้นกับผลงานมนุษย์

แต่ชะตาการปกครองมนุษย์และชาติขึ้นกับการกระทำ เหมือนความรอดผู้เลือกสำเร็จโดยพระคุณผ่านความเชื่อ

แต่ชีวิตโลกอาจริบวินัยหรือพระพรตามการกระทำ ข้อ 14-36 บรรยายภายใน ผืนชีตาร์ พื้นสน

ห้องอภิสุทธิสถานทรงลูกบาศก์ 9 เมตรบุชีตาร์และทอง มีเศวตสูง 4.5 เมตรสององค์ ปีกแตะกัน และลายเศวต

อินทผลัม ดอกไม้ ขวนให้นึกเอเดน เริ่มเดือนสองปีที่สี่ จบเดือนแปดปีที่สิบเอ็ด รวม 7 ปี 6 เดือน (ข้อ 38)

บทที่ 7

(3) การสร้างวัง

1 พงศกษัตริย์ 7:1-12

ผู้เขียนจงใจแทรกวังซึ่งตามเวลาควรหลังถวายพระวิหาร เพื่อเปรียบวังใหญ่กว่า 4.2 เท่าและใช้ 13 ปี

เน้นว่าความสนใจโลกของซาโลมอนนำหน้าความร่อนรนศาสนา ดังลำดับ ‘วังของตนและพระวิหาร’ ใน 3:1

เขาบุ ‘วังของตน’ ด้วยชีตาร์ (ข้อ 2-3, 7, 11-12) และสร้างวังแยกแก่ธิดาฟาโรห์ (ข้อ 8; เทียบ 9:24)

การแทรกนี้เผยใจซาโลมอน และโครงการใหญ่ทำให้ประชาชนลำบากเศรษฐกิจและบ่นภายหลัง

(4) เครื่องใช้และการตกแต่งพระวิหาร

1 พงศกษัตริย์ 7:13-51

ซาโลมอนนำฮีรามช่างทองสัมฤทธิ์จากไทรเอ บุตรหญิงม่ายผ่านนัฟทาเลกับบิดาชาวไทรเอ (ข้อ 14)

การที่คนเชื่อผสมคุณงานมีนัยสำคัญ (2พศด 2:14, 17-18; อฟ 2:22) เขาทำเสาสองต้นยาคีนกับโบอาส อ่างทะเลบนวัว

12 ตัว ฐานล้อกับอ่างอย่างละสิบ หม้อ พลั่ว ชาม แท่นรูป โต๊ะขนมปัง ตะเกียงทองสิบ และภาชนะทอง
จางานเสร็จ(ข้อ 15-51)

บทที่ 8

(1) ประชาชนนำหีบพันธสัญญา

1 พงศกษัตริย์ 8:1-11

ซาโลมอนรวมผู้นำและประชาชนในเทศกาลเดือนเจ็ดเพื่อนำหีบจากเมืองดาวิด เดือนนี้เริ่มปีใหม่ มีวันเป่าแตร
ลบมลทิน และเพิง จิ้งจกรอ 11 เดือนเพื่อถวาย (6:38) บูโรหิตห้ามหีบ เลวี่ห้ามเครื่องใช้ และถวายแกะวัวมากมาย (ข้อ
3-5) เมื่อวางหีบได้ปีกครุฑ เมฆเต็มพระนิเวศจนบูโรหิตยืนรับใช้ไม่ได้ (ข้อ 6, 10-11)
แสดงพระเจ้าทรงรับพระวิหารและการสถิต (อพย 40:34-35) ในหีบมีเพียงศิลาสองแผ่น ไม่มีไม้เท้าอาโรนหรือโถมานา
(กตว 17:10; อพย 16:33) ชะตาของสิ่งเหล่านั้นคาดเดาได้เท่านั้น

(2) ซาโลมอนทบทวนประวัติศาสตร์

1 พงศกษัตริย์ 8:12-21

เมื่อหีบตั้งแล้ว ซาโลมอนอธิษฐานว่า แม้พระยาห์เวห์ตรัสว่าจะอยู่ในความมืด เขาสร้างพระนิเวศสูง ‘เพื่อพระองค์’ (ข้อ
12-13) แล้วหันอวยพรประชาชนว่า พระยาห์เวห์ทรงทำด้วยพระหัตถ์ตามพระโอษฐ์ (ข้อ 15, 24) ทรงเลือกดาวิด
ไม่เคยเลือกเมืองจากเผ่าใดเพื่อพระนาม (ข้อ 16; 14:21) ดาวิดอยากสร้างแต่พระองค์ให้ซาโลมอนสร้าง (ข้อ 17-20)
ที่ตั้งนี้คือ ‘สถานที่ซึ่งพระยาห์เวห์จะทรงเลือกให้พระนามประทับ’ ตาม ฉธบ 12:11

(3) คำอธิษฐานของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 8:22-53

ข้อ 22-26: พระเจ้าทรงเป็นองค์เดียวในฟ้าดิน รักษาพันธสัญญาและสำแดงพระคุณ (ข้อ 23, 60)
ทรงทำพระสัญญาเรื่องพระวิหารสำเร็จ ซาโลมอนขอรักษาพระสัญญาบัลลังก์หากบุตรดำเนินเหมือนดาวิด (ข้อ 25-26;
6:12-13) แต่พันธสัญญาสำเร็จผ่านพระคริสต์ผู้เดียวที่รักษาพระบัญชาครบ
ข้อ 27-30: แม้ฟ้าสวรรค์สูงที่สุดยังรับพระองค์ไม่ได้ แล้วบ้านบนโลกจะรับได้อย่างไร (อสย 66:1) แม้ภูมิเฝ้าที่สร้าง
เขาขอรับการสถิตเป็นพระคุณที่ทรงเยี่ยมประชากร พระองค์ยังอยู่สวรรค์ (ข้อ 30, 32, 34, 36, 39, 43, 45, 49)
เขาขอให้ทอดพระเนตร ฟัง และอภัยเพราะพระนามอยู่ในพระวิหารและผู้รับใช้หันมาทางนี้ (ข้อ 29-30)
เขารู้ว่าไม่มีใครไม่ทำบาป (ข้อ 46)

จึงมีชีวิตได้ด้วยการอภัย ข้อ 31-40 ขอพิพากษาผู้สาบานหน้าแท่น ช่วยเมื่อแพ่งสงครามเพราะบาป
อภัยและให้กลับหากถูกจับ ให้พ้นเมื่อกลับใจ และตอบทุกคำอธิษฐานยามภัยตามใจและการกระทำ
เพื่ออิสราเอลอย่างเกรงเสมอ ข้อ 41-45 ขอแบบเดียวแก่ชนต่างชาติที่ได้ยินพระนามและหันอธิษฐาน
เพื่อรู้จักและยำเกรง รวมทั้งรู้ว่าพระวิหารที่ ‘ข้าพเจ้าสร้าง’ เรียกตามพระนาม
การเน้นอาคารภายหลังเสี่ยงกลายเป็นไสยศาสตร์และกีดขวางการเข้าใจพระเยซู (ยน 2:19)
ซาโลมอนกับพระวิหารเป็นภาพล่องหน้าพระเยซู แต่ไม่ควรถืออาคารมีฤทธิ์เอง ดังบทเรียนหีบในสงครามฟิลิสเตีย
ข้อ 46-53: ขำรูปคำอธิษฐานแต่ให้เหตุผลศาสนศาสตร์

☐ ทุกคนเป็นคนบาป (ข้อ 46)

☐ พระเจ้าทรงอภัยผู้กลับใจจริง (ข้อ 47-48)

☐ อิสราเอลเป็นประชากร ทรัพย์ และมรดกแยกไว้ซึ่งทรงนำจากอียิปต์ (ข้อ 51, 53) คำขอสุดท้ายพิเศษ
เพราะสมมติถูกจับเป็นเชลยเพราะบาป แล้วกลับใจ ‘ที่นั่น’ ขอให้ภัยและให้ศัตรูเมตตา ไม่ได้ขอกลับ (ข้อ 50; เทียบ
ข้อ 34) จึงเป็นคำอธิษฐานเชิงพยากรณ์

(4) ซาโลมอนชื่อนาคต

1 พงศกษัตริย์ 8:54-61

เขาอุกอวยพรชุมนุม ‘สรรเสริญพระยาห์เวห์ ผู้ทำพระสัญญาผ่านโมเสสสำเร็จและประทานการพักแก่อิสราเอล’ (ข้อ
56; เทียบ ปฐม 12:9-10) ขอ

☐ สถิต ไม่ละทิ้ง (ข้อ 57)

☐ โน้มใจให้เดินและรักษาพระบัญชา (ข้อ 58)

☐ ให้คำวิงวอนอยู่ใกล้และดูแลกิจทุกวัน (ข้อ 59)

คำอวยพรทั้งพระคุณ รู้ว่าทำอะไรไม่ได้หากพระองค์ไม่ทรงทำ เป้าหมายให้ทุกชาติรู้ว่าพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าแท้จริง
เดียว (ข้อ 60; เทียบข้อ 23) แล้วตักเตือนอิสราเอลถวายใจครบและรักษาพระบัญชา (ข้อ 61)
น่าเสียดายที่ตนไม่รักษาถึงจบ

(5) ประชาชนกลับบ้าน

1 พงศกษัตริย์ 8:62-66

พิธีใหญ่ถวายวัว 22,000 และแกะ 120,000 เป็นสันติบูชา แยกลานหน้าถวายเครื่องเผา ธัญบูชา และไขมัน (ข้อ
63-64) เทศกาลรวม 14 วัน เนื้อพอให้ประชาชนกินยินดี เมื่อกลับคืนที่ชื่นชมพระคุณ (ข้อ 66)
เป็นภาพล่องหน้างานเลี้ยงอุดมในอาณาจักรพระเจ้าสมบูรณ์

บทที่ 9

การสำแดงครั้งที่สองของพระเจ้า

1 พงศกษัตริย์ 9:1-9

พระเจ้าปรากฏในฝันครั้งที่สอง (3:4) ถ้านับหลังวังเสร็จคืออย่างน้อย 20 ปี แต่คำว่า ‘เราได้ฟังคำอธิษฐาน’ ส่อว่าข้อ 1 สรุปรงานตลอดชีวิตและการสำแดงเกิดไม่นานหลังถวายพระวิหาร ทรงสัญญาว่าพระนาม พระเนตร และพระทัยไว้ที่นั่น แต่มีเงื่อนไข (6:12-13; 8:25) หากซาโลมอนหรืออิสราเอลไม่รักษาและรับใช้เทพ จะทรงตัดชาติและ ‘ส่งพระวิหารไป’ เหมือนหย่า (ข้อ 6-7)

พันธสัญญาดาวิดไว้เงื่อนไขเมื่อถึงซาโลมอนเป็นเงื่อนไข และขยายถึง ‘พวกเจ้าและลูกหลาน’ กษัตริย์กับประชาชนผูกเป็นหนึ่ง

โลกโบราณถือวิหารเป็นอันเดียวกับเทพ การพังทลายเทพแพ้ แต่พระเจ้าตรัสว่าพระวิหารที่พระนามอยู่จะถูกทิ้งเพราะปราชชนทั้งพระองค์ (ข้อ 8-9) พระนามแยกจากอาคารได้ พระองค์ไม่ถูกจำกัด และทรงจากได้ตั้งทรงมา อิสราเอลไม่เข้าใจ

ปัญญาทางโลกของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 9:10-28

ผลงานและปัญญาทางโลกหลังคำเตือนแสดงพระพรและเกียรติ แต่เซ่นบท 4 ก็ทอดเงามีอนาคต

(1) การค้าระหว่างซาโลมอนกับฮิราม

1 พงศกษัตริย์ 9:10-14

ซาโลมอนให้เมืองกาลิลี 20 เมืองตอบแทนซีดาร์ สน และทอง 120 ตะลันต์ แต่ให้ที่ ‘คาบูล’ ไร้ค่า เป็นการใช้อำนาจ และร้ายกว่านั้นคือขายแผ่นดินสัญญาตามใจ ไม่ชัดว่าทองข้อ 14 เป็นราคาที่ดินหรือไม่ แต่เขาใช้ปัญญาพระเจ้าในทางชั่ว (5:12)

(2) โครงการก่อสร้างของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 9:15-24

ซาโลมอนหลงการสร้าง ทำพระวิหาร วัง ป้อมเนินให้ธิดาฟาโรห์ เยรูซาเล็ม ฮาโซร์ เมกิดโด เกเซอร์ เบธโฮโรน บาลาลัท ทัดโมร์ เมืองคลัง รถรบ และทหารม้า (ข้อ 15-19, 24) เขาใช้ชนคานาอันที่เหลือเป็นทาสเหมือนฟาโรห์ใช้อิสราเอล แม้เป็นชนที่ทรงสั่งทำลาย เขาเลือกประโยชน์เหมือนซาอูลไว้ชีวิตอามาเลช แม้ไม่ทำอิสราเอลเป็นทาส (ข้อ 22)

การเก็บขนไว้เพื่องานคือ ‘ปัญญาใจ’ เกเซอร์เป็นส่วนเอฟราอิม (ยชว 16:3) ที่เขาควรพิชิต แต่ฟาโรห์กลับมาตี
ฆ่าคานาอัน และให้เป็นสินสอดธิดา

(3) การมัสการของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 9:25

เขาถวายประจำปีในพระวิหารอย่างครบ ประโยคท้ายตรงตัว ‘เขาทำพระนิเวศเสร็จ/สมบูรณ์’
ซึ่งส่วนใหญ่เข้าใจว่าปฏิบัติข้อกำหนดพระวิหารครบ

(4) การค้าของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 9:26-28

เขาสร้างเรือที่เอซีโอนเกเบอร์ริมทะเลแดงในเอโดม คงได้อธิพลฮีรามผู้มั่งคั่งจากทะเล (10:11)
ความสัมพันธ์จากสร้างพระวิหารเปิดการค้า ไปโอфирในอาระเบียและนำทอง 420 ตะลันต์ หรือ 14.7 ตัน
จากนี้เริ่มความรักทองอย่างมหาศาล (10:14-22)

บทที่ 10

(1) ซาโลมอนกับราชินีเซบา

1 พงศกษัตริย์ 10:1-13

ชื่อเสียงซาโลมอนเพราะพระนามพระยาห์เวห์ถึงเซบา เยเมนปัจจุบัน 2,500 กม. ราชินีนำเครื่องหอม ทอง 120
ตะลันต์ และอัญมณีมาทดสอบปัญญา ประทับใจกับคำตอบ วัง และพระวิหาร (ข้อ 3-5) ยกย่องซาโลมอน ประชาชน
และพระยาห์เวห์ (ข้อ 6-8ก)

พระเยชูอ้างเธอตำหนิผู้ไม่ฟังพระองค์ผู้ยิ่งกว่าซาโลมอน (มธ 12:42) เธอกล่าวว่าพระเจ้าทรงรักอิสราเอลนิรันดร์
จึงตั้งกษัตริย์ทำความยุติธรรม (ข้อ 8ข; 2พศด 9:8)

พระเจ้าทรงใช้ปากต่างชาติบอกเหตุแห่งการเลือกและกษัตริย์แท้ เธอยังมุ่งสัมพันธ์การค้า
ซาโลมอนให้ทุกสิ่งที้อนอกจากของตอบแทนปกติ (ข้อ 13)

(2) ทรัพย์และปัญญาของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 10:14-29

ซาโลมอนไม่เพียงหลงสร้างแต่หลงทอง ตอนนีกล่าวทองอย่างน้อยสิบครั้ง เขาสะสมจากโอфир กษัตริย์อาระเบีย
และผู้ปกครอง ทำโล่ 500 ใบด้วยทองราว 2,000 กก. บัลลังก์หุ้มทอง และภาชนะวังทอง จนเงินไร้ค่า (ข้อ 14-21, 27)

ทรัพย์กับปัญญาสูงสุด (ข้อ 23) สำเร็จพระสัญญา 3:12-13 ปัญญาและทรัพย์มาจากพระเจ้า (ข้อ 24; 4:29; 5:12; สภข 2:6; ฉธบ 8:18) แต่มนุษย์ใช้เลี้ยงโลก เขาสะสมเงินทอง รกรบ ม้า และค้ำกำไร (ข้อ 15, 22, 26-29) ฝ่าฝืนธรรมบัญญัติไม่ให้อัครราชทูตสะสมเงินทอง ม้ามาก หรือพาประชาชนกลับอียิปต์เพื่อม้า (ฉธบ 17:16-17) ข้อ 28 ควรอ่านว่านำเข้าม้าจาก ‘คิลิเซียและคูเอ’

บทที่ 11

(1) การมีมาตรการปกครองของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 11:1-13

หลังส่อว่าฝ่าฝืนเรื่องทองและม้า ผู้เขียนตรง ๆ ว่าเขารักหญิงต่างชาติมาก (ข้อ 1-2) แม้ทรงเตือนการแต่งจะหันใจไปหาเทพ (ฉธบ 7:4, 17; อพย 34:16) เหตุเกิดจริง (ข้อ 3-4) เมื่อหนุ่มอาจใช้วิจารณ์ฐานรับประโยชน์การเมืองและด้านการล่อลวง (2พศด 8:11) แต่เมื่อชราอยู่ได้อิทธิพลหญิง ผู้เขียนประเมินว่าใจไม่ครบต่อพระยาห์เวห์เหมือนดาวิด และทำชั่วไม่ตามพระองค์เต็ม (ข้อ 4, 6) พันธสัญญา 9:4-9 จึงแตก เขาตามอัชโทเรท มิลโคม สร้างที่สูงให้เคโมชและโมเลค และแก้หญิงทุกคน (ข้อ 5, 7-8) ‘หันใจจากพระเจ้า’ (ข้อ 9) แม้ทรงปรากฏสองครั้งเดือน เขาไม่เชื่อฟัง (ข้อ 10) พระเจ้าฟีโรส ตรัสว่าจะฉีกอาณาจักรให้ชาวการ (ข้อ 11) แต่เพราะดาวิดจะทำในรุ่นลูก และเพราะดาวิดกับเยรูซาเล็มที่เลือก จะเหลือหนึ่งเผ่าแก่บุตร (ข้อ 12-13)

(2) สถานะที่สั่นคลอน

1 พงศกษัตริย์ 11:14-25

พระเจ้าทรงเร้าศัตรูใต้คือฮาดัดเอโดมและเหนือคือเรโซนซีเรีย (ข้อ 14, 23) ฮาดัดรอดเมื่อดาวิดฆ่าชายเอโดม อยู่ใต้ฟาโรห์ (ข้อ 15-20) แล้วกลับเมื่อดาวิดกับโยอาบตาย เรื่องคล้ายโมเสสที่โตในวังและมีความสุขเพื่อประชาชน แต่เขาถูกเพื่อแก้แค้นไม่ใช่ช่วย เรโซนถูกกษัตริย์โศบาห์จับ รวบรวมคนและเป็นกษัตริย์เหมือนดาวิด เริ่มราชวงศ์ดามัสกัสเข้มแข็ง ดินแดนที่เคยส่งบรรณาการกลับเป็นศัตรู (2ซมอ 8:6) สันติเดิมไม่ใช่เพราะปัญญาหรืออำนาจซาโลมอน แต่เพราะคุณ บัดนี้พระเจ้าทรงถอนพระหัตถ์ที่ยับยั้งความชั่ว

(3) ราชอำนาจสั่นคลอน

1 พงศกษัตริย์ 11:26-40

พระเจ้าทรงตั้งศัตรูภายในด้วย อาหิยาห์บอกพระประสงค์แก่เยโรโบอัมชาวเอฟราอิม นักรบที่ซาโลมอนแต่งตั้งเป็นผู้คุม (ข้อ 26-28) คำพยากรณ์คล้ายคำพิพากษาซาโลมอน (ข้อ 31-36; 11-13) อธิบายว่าทรงให้ ‘สิบเผ่า’

ยกเว้นยูดาห์กับเบนยามิน (12:21) และเวลา ทั้งยังเผยเฮเซตต่อดาวิด

(ข้อ 32, 34, 36) ทรงทำพันธสัญญามีเงื่อนไขกับเยโรโบอัมว่า หากเชื้อฟิงและรักษากฎเหมือนดาวิด จะสร้างราชวงศ์มั่นคง (ข้อ 38) แต่ความทุกข์ลูกหลานดาวิดไม่ถาวร (ข้อ 39) เป็นความหวังยูดาห์ เพราะยังไม่ให้ทันที่ เยโรโบอัมหนีซาโลมอนไปอยู่ได้ ซิซักฟาโรห์จนซาโลมอนตาย (ข้อ 40) ซิซักผู้ตั้งราชวงศ์ 22 (945-924) เป็นศัตรูเพราะซาโลมอนผูกกับราชวงศ์ 21

(4) การสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน

1 พงศกษัตริย์ 11:41-43

ซาโลมอนครองอิสราเอล 40 ปีในเยรูซาเล็มแล้วตาย แม้มั่งคั่งสูงสุดก็ไม่พ้นความตาย ดัง ปญจ 3:19 ว่ามนุษย์กับสัตว์มีลมหายใจเดียวและตายเหมือนกัน ทุกอย่างอนิจจัง (เทียบ 2:16; สดด 49) เรโหโบอัมขึ้นแทน เขาไม่ทันเห็นชาติแตก แต่ตายหลังได้ยินคำพิพากษาและอนาคตมืด เขาทำอะไรจนตาย? อย่างน้อยล้มเหลวตักเตือนบุตรผู้สืบ

บทที่ 12

(1) อาณาจักรแบ่งแยก

1 พงศกษัตริย์ 12:1-24

อิสราเอลรวมที่เซเคมเพื่อรับรองเรโหโบอัมวัย 41 แสดงราชวงศ์ดาวิดอ่อน เซเคมห่างเยรูซาเล็มเหนือ 65 กม. เหมาะรวมเผ่าเหนือและกลายเป็นเมืองหลวงเยโรโบอัม (ข้อ 25) ประชาชนโดยเยโรโบอัมขอเบแถมแรงงานซาโลมอน เขาทั้งคำปรึกษาผู้อาวุโสและตามเพื่อนหนุ่ม ตอบว่าจะเพิ่มแถมและตีด้วยเมงป่อง (ข้อ 7, 13-14)

ผู้เขียนว่าพระเจ้าทรงให้เกิดขึ้นเพื่อสำเร็จพระวาระ (ข้อ 15) แต่ไม่ลดความรับผิดชอบในการตัดสินใจ ประชาชนร้องว่าไม่มีส่วนในดาวิด (เทียบ 2ซมอ 20:1) และปฏิเสธ ‘วงศ์ดาวิด’

ทุกเผ่ายกเว้นยูดาห์ฆ่าอาโธรัมผู้คุมแรงงาน เรโหโบอัมหนี และตั้งเยโรโบอัม (ข้อ 20) เขารวมยูดาห์กับเบนยามินเพื่อปราบ แม่เบนยามินเผ่าซาอูลเคยศัตรู แต่ตามยูดาห์ พระวาระผ่านเซไมอาห์ว่าอย่าสู้พี่น้อง เพราะเหตุนี้มาจากพระองค์ (ข้อ 24) พวกเขากลับ อาณาจักรรวมเกือบ 120 ปีจึงแบ่งปี 930 ก.ค.ศ.

☐ เยโรโบอัมทรยศพระยาห์เวห์

1 พงศกษัตริย์ 12:25-31

เยโรโบอัมสร้างเซคมแต่กลัวสืบเผ่าขึ้นพระวิหารแล้วหันกลับเรโโบอัม เพราะศาสนาสราเอลศูนย์กลางพระวิหาร จึงทำลูกวัวทองสองตัวเรียกว่าเทพที่นำจากอียิปต์ (อพย 32:4) ตั้งเบธเอลใต้และดานเหนือ (ข้อ 28-29; วิหารดานราว 45x60 ม.) สร้างที่สูงและตั้งคนทั่วไปที่ไม่ใช่เลวีเป็นปุโรหิต (ข้อ 31) เขาเบา ‘แอกศาสนา’ และตั้งผู้นำหนูนโยบาย แต่เป็นบาป (ข้อ 30)

ทั้งที่รู้คำพิพากษาซาโลมอนและทำพันธสัญญาใหม่ใจ (11:38-39) เขากลับไม่เชื่อฟังเร็วเพราะกลัวเสียประชาชน (ข้อ 27) ขวนขวายในข้าออ

☐ ผู้เผยพระวจนะตำหนิการไม่เชื่อฟังของกษัตริย์

1 พงศกษัตริย์ 12:32-10

เขาเลื่อนเทศกาลเพ็งเดือนเจ็ดเป็นเดือนแปด อาจให้ล้มการถวายพระวิหาร (8:2)

หรือเพราะเหนือเก็บเกี่ยวช้ากว่าหนึ่งเดือน เขาถวายในที่สูง ‘ที่ตนสร้าง’ กับปุโรหิต ‘ที่ตนตั้ง’ ในเทศกาล ‘ที่ใจตนกำหนด’ (ข้อ 31-33)

คนของพระเจ้าจากยูดาห์ประกาศว่าโยสิยาห์เชื่อดาวิดจะฆ่าปุโรหิตบนแท่น สำเร็จ 300 ปีต่อมา (2พงษ 23:15-20)

เยโรโบอัมไม่กลับใจแต่ยื่นมือจับเขา มือเหี่ยว แท่นแตก ถ้ำหัก แล้วขอให้วังวอนเพื่อมือหาย (ข้อ 4-6)

เขาอยากให้มีมือกลับ ไม่ใช่ใจกลับ พยายามเลี้ยงและให้ของเพื่อตั้งเป็นคนของตน แต่ผู้เผยปฎิเสธ

ไม่กินดื่มตามพระบัญชาและออก (ข้อ 7-9) ใจแข็งถูกกล่าวโทษ เขาไม่กลับและราชวงศ์พินาศ (ข้อ 33-34)

บทที่ 13

☐ การไม่เชื่อฟังและความตายของผู้เผยพระวจนะ

1 พงศกษัตริย์ 13:11-32

คนของพระเจ้าถูกผู้เผยชราเบธเอลล่อให้เข้าบ้านกินดื่ม จึงฝ่าฝืนและถูกสิงโตฆ่า เรื่องยาก: ผู้เผยเป็นใคร ทำไม่ล่อลวง ทำไม่ผู้ถูกล่อลวงตาย และเหตุใดเรื่องยาว? Song เห็นว่าปัญหาเริ่มเมื่อเขาไม่ได้กลับยูดาห์ ‘อีกทาง’ แต่ยังไปและนั่งใต้โอ๊กในเขตเบธเอล (ข้อ 10, 14; เทียบ ‘ที่นี่’ ข้อ 8, 16)

อาจหวั่นไหวต่อข้อเสนอ ไม่รู้เหตุผู้เผยฆ่าล่อลวง อาจทดสอบ แต่พระวจนะข้อ 20-22 จริง เมื่อรู้ความตาย

เขานำศพฝังในอุโมงค์และร้อง ‘อนิจจา พี่น้องของข้า’ (ข้อ 30) สารทายเป็นเขาเป็นผู้ประกาศแท้

และพระวจนะที่ตรัสผ่านเขาไม่เปลี่ยน ต้องสำเร็จ (ข้อ 32) การสำเร็จคำพิพากษาต่อเขาเองแสดงแก่ชาวเบธเอลก่อน

☐ บาปและความพินาศราชวงศ์เยโรโบอัม

1 พงศกษัตริย์ 13:33-34

แม้เห็นคำพิพากษา หมายถึง และคงได้ยื่นความตายผู้เผย เยโรโบอัมไม่กลับ ตั้งใครก็ได้เป็นปุโรหิต นี่เป็นบาป
พระเจ้าทรงตัดราชวงศ์ให้สูญจากโลก (14:10)

บทที่ 14

(3) คำหิเยโรโบอัม

1 พงศกษัตริย์ 14:1-20

พระเจ้าทรงกล่าวโทษผ่านอาหิยาห์ผู้เผยพยากรณ์ให้เป็นกษัตริย์ และยืนยันชะตาอิสราเอล (ข้อ 15)

เมื่ออาหิยาห์บุตรป่วย เขาส่งภรรยาปลอมตัวไปถามอาหิยาห์ดาบอดชราที่ชีโลห์ แต่พระเจ้าทรงเปิดเผย เขาจำได้ (ข้อ 1-6)

อาหิยาห์บอกว่าแม้ทรงตั้งกษัตริย์ เขาทำลายพันธสัญญา ชั่วกว่าก่อน ทำรูปเคารพ จึงจะตัดทั้งบ้าน (ข้อ 7-9; 13:34)

เมื่อภรรยากลับ บุตรจะตาย (ข้อ 12) แต่เป็นพระพรเพราะเขาคนเดียวมีสิ่งดีต่อพระเจ้าและไม่เห็นความตายสยองของบ้าน (ข้อ 10-13)

พระองค์จะตั้งบาอาซาผู้รัฐประหารนาดับหลังครองสองปี (ข้อ 14; 15:25-27) และถอนอิสราเอลกระจายเลยยูเฟรติส (ข้อ 15) สำเร็จ 722 ก.ค.ศ. ทั้งหมดเพราะบาปเยโรโบอัมที่ทำประชาชนบาป (ข้อ 16)

นี่เป็นบันทึกสุดท้าย แม่ครอง 22 ปี

ผู้เขียนสนใจว่าเขาเป็นใครและทำบาปอะไรต่อพระเจ้า (ข้อ 20)

(4) พระราชกิจของกษัตริย์ยูดาห์

1 พงศกษัตริย์ 14:21-24

ดูตารางรัชกาลในบทนำเพื่อตรวจปีครองของกษัตริย์ต่อไป

☐ เรโหโบอัมกษัตริย์ยูดาห์

1 พงศกษัตริย์ 14:21-31

ผู้เขียนสรุปเรโหโบอัมอีกครั้ง ย้ำสองครั้งว่ามารดาเป็นอัมโมน (ข้อ 21, 31)

ส่อว่าเขาทำยูดาห์ละความเชื่อและทำสิ่งน่าเกลียด ยูดาห์ตั้งที่สูง เสาศักดิ์สิทธิ์ อาเซราห์ใต้ต้นเขียว ยอมโสเภณีชาย และเลี่ยนคานาอัน (ข้อ 23-24) แม้มีพระวิหารในเยรูซาเล็มที่ทรงเลือกให้พระนาม (ข้อ 21)

จึงยั่วพระพิโรธ (ข้อ 22) พระองค์ให้ซิชักอียิปต์ (11:40) ดีและเอาทรัพย์พระวิหาร วัง และโล่ทองซาโลมอน (ข้อ 25-26) จนยูดาห์เกือบพินาศ

แต่เรโหโบอัมไม่หันกลับ ผู้เขียนยังกล่าวว่ามีสงครามเหนือใต้เสมอ (ข้อ 30)

บทที่ 15

□ อาปิยัมกษัตริย์ยูดาห์

1 พงศกษัตริย์ 15:1-8

อาปิยัมเป็นบุตรหัวปีของกรรยาโปรดในบุตรเรโหโบอัม 28 คน (2พงศ 11:20-22) ชื่อแปล ‘บิดาของข้าคือยัม’ เทพทะเลตะวันออกไกล จึงอาจเพราะลบล้าง พงศาวดารและเซปตัวจินต์แก้เป็นอาปิยาห์ ‘บิดาคือพระยาห์เวห์’

ครองสามปี สงครามเหนือไต้ตอ (2พงศ 13:1-20 บรรยายละเอียดและบวก)

แต่พงศกษัตริย์ประเมินลว่าไม่เหมือนใจดาวิดและตามบาปบิดา (ข้อ 3) อย่างไรก็ตามเพราะดาวิด พระเจ้าประทาน ‘ตะเกียง’ และตั้งเยรูซาเล็ม (ข้อ 4) ต่อไปกษัตริย์จะถูกเทียบกับดาวิด ซึ่งถูกประเมินว่าทำตรงต่อพระยาห์เวห์ตลอด ยกเว้นเรื่องอูรียาห์ (ข้อ 5)

□ อาซากษัตริย์ยูดาห์

1 พงศกษัตริย์ 15:9-24

อาสากจะเป็นหลานมาอาคาห์ (ข้อ 2, 8) แม้มีตำหนิ เขาทำตรงเหมือนดาวิด กำจัดโสเภณีชายและรูปเคารพ ใจครบตลอด (ข้อ 11-14ข) ถึงปลดมารดา/ย่าที่ทำอาชราห์ (ข้อ 13) ด้านลบคือไม่เอาที่สูงออก (ข้อ 14ก) และนำเงินทองถวายพระวิหารให้เบนฮาดัดซีเรียช่วยรบเหนือ แทนฟังพระเจ้า (ข้อ 15-19; 2พงศ 16:7)

ท้ายชีวิตโรคเท้า แต่ละการประเมินว่าไม่แสวงพระเจ้าแต่ฟังแพทย์แบบ 2พงศ 16:12 อาจถูกละเพื่อไม่ขัดข้อ 14 เช่นประเมินดาวิด พระเจ้าทรงมองความอ่อนแอด้วยพระคุณ ดัง สดต 130:3 ‘ถ้าทรงนับบาป ใครจะยืน?’ และ 32:1 ‘สุขแก่ผู้รับอภัยและบาปถูกปกคลุม’

(5) ความพิณาสราของเศโยโรโบอัม

1 พงศกษัตริย์ 15:25-32

เรื่องกลับสู่อิสราเอลเหนือถึงบท 16: นาดับ บาอาซา เอลาห์ คิมรี อมรี อาหับ

นาดับบุตรเยโรโบอัมทำชั่วและหลังสองปีถูกบาอาซาฆ่า หนึ่งในกษัตริย์เหนือเจ็ดองค์ที่ถูกฆ่า บาอาซาตัดทั้งบ้าน สำเร็จคำพิพากษาบาปเยโรโบอัม (ข้อ 29-30; 14:10-11) ราวงศ์จบสองกษัตริย์ใน 22 ปี อิสราเอลเหนือ 210 ปีมีเก้าราชวงศ์

การขึ้นของราชวงศ์อมรี

1 พงศกษัตริย์ 15:33-34

ตอนนี้เน้นว่าอมริกษัตริย์สำคัญและอาหับบุตรตั้งราชวงศ์และขึ้นครองอย่างไร

(1) บออาซากษัตริย์อิสราเอล

1 พงศกษัตริย์ 15:33-7

บออาซากษามาบ้านเยโรโบอัมแล้วครอง 24 ปี ทำชั่ว เดิน ‘ทางเยโรโบอัม’ และทำอิสราเอลบาป (15:34; 16:7, 30)

พระเจ้าส่งเยชูบุตรฮานานี (2พศต 16:7; 19:2) คำหั้นและประกาศทำบ้านเขา ‘เหมือนบ้านเยโรโบอัม’ (16:3; 14:7-11)

บทที่ 16

เหตุหนึ่งที่บออาซากถูกตำหนิใน 16:7

1 พงศกษัตริย์ 16:1

คือเขาที่บ้านเยโรโบอัม แม้เป็นสิ่งที่พยากรณ์ไว้ (14:10) แต่ต่างจากเยโรโบอัม (11:37)

บออาซาไม่ได้รับคำสั่งให้เป็นกษัตริย์ เขากษัตริย์ที่พระเจ้าตั้งเพื่อความทะเยอทะยาน

แม้ถูกใช้เป็นเครื่องพิพากษาไม่ได้แปลว่าพระเจ้าทรงรับรอง

(2) เอลาห์กษัตริย์อิสราเอล

1 พงศกษัตริย์ 16:8-14

เอลาห์บุตรบออาซากถูกศิริมัมทำฆ่าหลังสองปีขณะเมา ศิริมัมฆ่าชายทั้งบ้าน (ข้อ 11) สำเร็จคำเยชู (ข้อ 3)

เพราะบาปบออาซากกับเอลาห์ที่ทำให้ประชาชนย่ำพระเจ้าด้วย ‘สิ่งอนิจจัง’

(3) ศิริมัมกษัตริย์อิสราเอล

1 พงศกษัตริย์ 16:15-20

ศิริมัมครองเจ็ดวัน เมื่อกองทัพที่รบฟิลิสเตียรู้ เขาตั้งอมรีและล้อมทิราห์ ศิริมัมไม่ได้แรงหนุนกองทัพอีกครั้ง (ข้อ 9)

เมืองแตก เขาเผาวังฆ่าตน (ข้อ 18) ผู้เขียนประณามว่าทำชั่ว เดินทางเยโรโบอัมและทำอิสราเอลบาป (ข้อ 19)

เป็นการประณามทั้งชีวิต ไม่ใช่เจ็ดวัน

(4) อมริกษัตริย์อิสราเอล

1 พงศกษัตริย์ 16:21-28

ระหว่างปราบศิริมัม ชาติแบ่ง ครึ่งตามอมรี ครึ่งตั้งทิบนี (ข้อ 21) รวห้าปี (เทียบข้อ 15, 23) อมรีชนะ ทิบนีตาย

แล้วครองทั้งหมดและย้ายเมืองหลวงไปสะมาเรีย

(ข้อ 24)

ผู้เขียนว่าอมรีชั่วกว่าก่อน เดินทางเยโรโบอัม ทำประชาชนบาปและยั่วพระเจ้าด้วยสิ่งอนิจจัง (ข้อ 25-26; เทียบข้อ 13) ในประวัติศาสตร์โลกเขามีชื่อกว่ากษัตริย์อิสราเอลใด แต่พระคัมภีร์ไม่สนใจความสามารถการเมืองเศรษฐกิจ สนเพียงว่าเขาเป็นใครต่อพระเจ้า

(5) อาหับกษัตริย์อิสราเอล

1 พงศกษัตริย์ 16:29-34

เรื่องอาหับยอตราชวงศ์อมรีต่อถึงบท 22 ผู้เขียนเริ่มว่าเขาชั่วกว่าทุกคนและยั่วพระเจ้ายิ่ง (ข้อ 30, 33) เห็นบาปเยโรโบอัมเป็นเล็ก แต่งเยเซเบลธิดากษัตริย์ไซดอน สร้างวิหารบาลในสะมาเรีย รับใช้บาล และทำอาชราห์ (ข้อ 31-32)

อีเอลสร้างเยรีโคผ่าคำสาปโยชูวาและเสียบุตรหัวปี-คนสุดท้อง (ข้อ 34; ยชว 6:26) แสดงพระวณะยังมีชีวิตกลางยุคบาล ชื่อเยเซเบลว่า ‘บาลเป็นกษัตริย์’ และเอทบาลบิดาว่า ‘บาลมีชีวิต’ การเผชิญหน้าคารเมลจะพิสูจน์ใครคือพระเจ้ามีชีวิต

บทที่ 17

IV. พันธกิจเอลียาห์

1 พงศกษัตริย์ 17:1

ตอนนี้ชี้ว่าพงศกษัตริย์ไม่ใช่เพียงพงศาวดารกษัตริย์ เรื่องเอลียาห์ มีคายาห์ และเอลีชาเผยสารศาสนศาสตร์ ผู้เขียนพักวงจรกษัตริย์มาสู่เอลียาห์

(1) ภัยแล้งเริ่ม

1 พงศกษัตริย์ 17:1

ผู้เผยปรากฏกะทันหัน เพียงชาวทิซบีแห่งกิเลอาด บางคน (Keil) เห็นคำ ‘ผู้พำนัก’ [โทชาฟ] หมายถึงชาติ จึงอาจเป็นผู้เปลี่ยนศาสนา ชื่อเอลียาห์ว่า ‘พระยาห์เวห์คือพระเจ้า’ ประกาศการเผชิญบาล เขาสาบานต่ออาหับว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าอิสราเอลทรงพระชนม์’ มินัยเทียบชื่อเอทบาล ‘บาลมีชีวิต’ และประกาศไม่มีน้ำค้างหรือฝนหลายปีหากไม่มีคำเขา (ข้อ 1) ฝนต้นฤดู ต.ค.-พ.ย. และปลาย มี.ค.-เม.ย. สำคัญ ภัยแล้งเป็นพิพากษาตาม ฉธบ 11:17; 28:23

นี่โจมตีบาลเทพความอุดมและฟาร์องโดยตรง แม้บาลทำฝนไม่ได้หากผู้รับใช้พระยาห์เวห์ไม่กล่าว อิสราเอลอาจเข้าใจเหตุที่คนบูชาบาล แต่ผู้ครองฝน ฝนผล และทุกสิ่งคือพระยาห์เวห์เท่านั้น

(2) เอลียาอยู่ลำธารเครีท

1 พงศกษัตริย์ 17:2-6

หลังทำกษัตริย์ เขาต้องหนี พระเจ้าตรัสให้ซ่อนริมเครีทตะวันออกจอร์แดน (ข้อ 3)

เอลียาเป็นคนธรรมดาแต่เสี่ยงชีวิตประกาศและเชื่อฟังไปซ่อน (ข้อ 5) พระองค์เลี้ยงดูยากจนบึงกับเนื้อ เป็น ‘การอัศจรรย์เพื่อชีวิตประจำวัน’ ต่อมาลำธารแห้งเพราะแล้ง

(3) เอลียาอยู่คาราเฟท

1 พงศกษัตริย์ 17:7-16

พระวณะให้ไปคาราเฟทไซดอน บ้านเยเซเบล ซึ่งทรงสั่งหญิงมายเลี้ยง (ข้อ 9) เธอสาบานต่อ ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน’ ว่ามีแป้งกำมือและน้ำมันน้อย ทำมือสุดท้ายกับลูกก่อนตาย

(ข้อ 12) พระองค์สั่งเพื่อช่วยหญิงกับลูกและเผยพระองค์ในต่างแดน เอลียาทกล่าวตามพระวณะ

ให้ทำขนมแก่เขาก่อน แล้วแป้งน้ำมันไม่หมดจนฝน (ข้อ 13-14) ถ้าไม่มีพระวณะคำขอจะโหด แต่พระองค์ทำตาม (ข้อ 16) เป็นอัศจรรย์ประจำวันและแสดงความเชื่อหญิงต่างชาติที่เชื่อฟังว่าอิสราเอล ความเชื่อไต่ผ่านลูกตายและฟื้น (ข้อ 24) พระเยซูใช้เธอดำเนินอิสราเอล (ลก 4:26)

(4) เอลียาทำเด็กตายให้มีชีวิต

1 พงศกษัตริย์ 17:17-24

ลูกหญิงมายป่วยตาย เธอโทษว่าการมาของคนพระเจ้าทำให้ระลึกบาปและลูกตาย (ข้อ 18)

คราวนี้เอลียาที่ไม่มีพระวณะ แต่พาเด็กไปอธิษฐาน ไม่เข้าใจเหตุ (ข้อ 20) ขอชีวิต (ข้อ 21)

การทาบตัวสามครั้งสะท้อนวิธีรักษาโบราณ แต่พระเจ้าทรงให้ชีวิต (ข้อ 22) เหตุนี้ปลุกความเชื่อว่าพระองค์ครองชีวิต

เอลียาเป็นคนพระเจ้าและถ้อยคำเป็นจริง (ข้อ 24) เป็นแสงข่าวประเสริฐในต่างแดน

อีกด้านทรงฝึกเอลียาเพื่อคารเมล ให้เชื่อฟังไม่ตามสถานการณ์ และเมื่อไม่มีคำกว้างใจอธิษฐาน (18:36-37)

เขาเรียนว่าแม่ ‘ดินแดนบาอัล’

พระยาห์เวห์ทรงฟัง (ข้อ 22)

เขากำลังเตรียมสู่คารเมล

บทที่ 18

(5) เอลียาไปหาอาหับ

1 พงศกษัตริย์ 18:1-15

ปีที่สาม พระวชนะให้ปรากฏต่ออาหับเพราะจะให้ฝน ระหว่างแผ่นดินสัญญาอดอยาก (ข้อ 2)

บ้านหญิงต่างชาติศาเรฟมีอาหาร

และเธอร์รับใช้คนพระเจ้า (ข้อ 14, 24) เอลียาห์พบโอบาดีห์ผู้ดูแลวัง ให้แจ้งอาหับ เขากลัวว่าเอลียาห์หายแล้วตนตาย เพราะกษัตริย์คนชั่วและบังคับสาบาน (ข้อ 9-14) โอบาดีห์ยำเกรงและซ่อนผู้เผย 100 คนจากเยเซเบล (ข้อ 4, 12-13) เอลียาห์สาบานต่อพระยาห์เวห์จอมทัพบู๊ตงพระชนม์ว่าจะปรากฏ (ข้อ 15)

(6) ผู้ทำให้อิสราเอลเดือดร้อน

1 พงศกษัตริย์ 18:16-19

อาหับเรียกเอลียาห์ผู้ทำชาติเดือดร้อน แต่เอลียาห์ตอบว่าอาหับกับบ้านอโมรีต่างหาก เพราะทั้งพระบัญชาและตามบาอัล (ข้อ 18) สามปีอาหับไม่กลับใจ คิดว่าบาอัลไม่ให้ฝนเพราะเอลียาห์ จึงให้รวบรวมอิสราเอล ผู้เผยบาอัล 450 และอาเซราห์ 400 ที่คารเมล (ข้อ 19) เทือกเขายาว 25 กม. เขตแดนไทร-อิสราเอล เคยมีแท่นพระยาห์เวห์แต่คงถูกเยเซเบลทำลายและแทนด้วยบาอัล

(7) ชัยชนะของพระยาห์เวห์ที่คารเมล

1 พงศกษัตริย์ 18:20-40

เรื่องดังบรรยายละเอียด มีผู้เผยบาอัล 450 แต่อาเซราห์ไม่มา ประชาชนเจียบเมื่อให้เลือก (ข้อ 21) ต่อมาร้อง ‘พระยาห์เวห์คือพระเจ้า’ และฆ่าผู้เผยบาอัล (ข้อ 39-40) แม้บาอัลถูกเรียกเทพฟ้าร้อง การทดสอบไฟแท้จริงเหมาะกับพระยาห์เวห์ผู้เคยส่งไฟ (ลนต 9:24; วนฉ 6:21; 2พศด 7:1) เอลียาห์คงได้รับรูปแบบจากพระเจ้า (ข้อ 36) และมั่นใจว่าเป็นไปตามพระวชนะ เป้าหมายให้รู้พระองค์เป็นพระเจ้าและหันใจกลับ (ข้อ 37)

ผู้เผยบาอัลร้อง เต็ม กรีดตัวตั้งแต่เช้าถึงบ่ายสาม แต่ไม่มีผู้ตอบ เพราะบาอัลไม่มีชีวิต คำเยาะว่าเขาทำอะไรไม่ได้จริงจัง (ข้อ 26-29) เอลียาห์กลับซ่อมแท่นด้วยหิน 12 ก้อนระลึกพระนามอิสราเอล เทน้าสามครั้งจนร้องเต็ม แล้วอธิษฐานสั่งพระยาห์เวห์ส่งไฟเผาเครื่อง ไม้ หิน ดิน และน้ำ ประชาชนยอมรับและผู้เผยบาอัลตายที่ศิโยน (ข้อ 30-40)

(8) กัยแล้งสิ้น

1 พงศกษัตริย์ 18:41-46

อาหับคงรู้พระยาห์เวห์มีชีวิตแต่ไม่เห็นว่ากลับใจ เพียงพอใจฝน (ข้อ 41-42ก) เอลียาห์อธิษฐานจริงจนถึงเจ็ดครั้งให้ผู้รับใช้มองเมฆ ยากกว่าอธิษฐานไฟ แสดงหลังอัศจรรย์ใหญ่ยังไม่หยิ่ง แต่เป็นมนุษย์ถ่อมรอคำตอบ เมื่อเห็นเมฆเท่ำฝ่ามือรู้ว่าฝนใหญ่ (ข้อ 44-45) แล้วฤทธิ์พระเจ้าทำให้วังถึงยิสเรเอลเร็วกว่ารถอาหับ (ข้อ 46)

บทที่ 19

(1) คำขู่ของเยเซเบล

1 พงศกษัตริย์ 19:1-3

เอลิยาห์ ‘คนธรรมดา’ แม้ชนะการเมลและพญาทูธ ก็กลับกลัวคำสาบานฆ่าของเยเซเบลและหนี (ข้อ 2-3) อาหับถึงเลแต่เยเซเบลเป็น ‘มิชชันนารีบาอัล’ ร้อนรน (ข้อ 10, 14) เขาหวังชัยชนะทำเธอยอมและฟื้นฟูศาสนา แต่เธอยังโกรธ ข่มว่าจะฆ่าพุ่มนี้ การข่มเหงไม่จบทำให้หมดแรงหรือว่างเปล่าหลังชัยชนะ คราวนี้ไม่รอพระสุรเสียง แต่ ‘เห็นสถานการณ์’ แล้วหนี (ข้อ 3; เทียบ 17:2-3)

(2) เอลิยาห์หนีภูเขาโฮเรบ

1 พงศกษัตริย์ 19:3

เขาหนีถึงเบเออร์เซบาได้สุดท้าย ทิ้งผู้รับใช้และเดินทะเลทรายวันหนึ่งขอตาย (ข้อ 3-4) ผู้ชนะกลายเป็นผู้แพ้ พระเจ้าส่งทูตปลอบและให้อาหารได้พุ่มโรเทม (ข้อ 5-7; 17:6) ‘ประธานชีวิตแทนความตายที่ขอ’ แล้วตามคำพูดเดินถึงโฮเรบภูเขาพระเจ้า (อพย 3:1)

ปกติสิบวันแต่กล่าว 40 วันคืน เพื่อชวณะระลึก 40 ปีอิสราเอลล้มเหลวและโมเสสอด 40 วันรอพระวณะ (อพย 34:28) ส่อว่าเอลิยาห์จะฟังพระวณะ

(3) เอลิยาห์พบพระเจ้า

1 พงศกษัตริย์ 19:9-18

ที่ ‘ถ้ำ’ โฮเรบทรงถาม ‘เจ้ามาทำอะไรที่นี่?’ ไม่ใช่แค่สถานที่แต่สภาพใจ เขานับเกินจริงเหมือนเด็ก (ข้อ 10) และยังตอบช้าหลังเห็นพระบารมี (ข้อ 14) การเสด็จผ่านชวนให้นึกโมเสสในซอกหิน (อพย 33:22)

พระองค์ไม่อยู่ในลม แผ่นดินไหว หรือไฟ แต่ตรัสด้วย ‘เสียงเบาเจิบ’ (ข้อ 12) แสดงทั้งบารมีประวัติศาสตร์ (อพย 19:16-18; ฉธบ 5:23-26) และความอ่อนโยน สอนว่าทรงทำงานในชีวิตเจิบ ไม่เพียงไฟการเมล ทรงให้ภารกิจใหม่: กลับไปเจิมฮาซาเอลกษัตริย์ซีเรีย เยชูกษัตริย์อิสราเอล และเอลิชาผู้สืบ (ข้อ 15-16) และพลอบว่ามี 7,000 คนไม่คุกเข่าบาอัล (ข้อ 18) ชัยชนะต่อไปจะผ่านกระบวนการการเมืองเจิบและคนอื่น ไม่ใช่เหตุกรีกโครมหรือเอลิยาห์

(4) เอลิชาปรากฏ

1 พงศกษัตริย์ 19:19-21

ผู้เขียนไม่บอใจเอลิยาห์ตอนลง แต่การกระทำไม่ตามครบ เขาพบเอลิชาก่อนและตั้งผู้สืบโดยไม่กล่าวว่าเจิม ไม่เจิมฮาซาเอลหรือเยชู ภายหลังเอลิชาบอกฮาซาเอล (2พกษ 8:14) และศิษย์เอลิชาเจิมเยชู (9:1-10) เอลิชามั่งคั่ง ไข้ว 12 คู่ แต่ตอบสนองเสียคลุมทันทิ ขอลาพ่อแม่และคน แล้วละทุกสิ่งตาม (ข้อ 20-21)

ความกระตือรือร้นนี้ตรงข้ามท่าทีอ่อนของเอลียาห์ออกจากโฮเรบ

บทที่ 20

(1) สงครามอิสราเอลกับซีเรีย

1 พงศกษัตริย์ 20:1-34

พักเรื่องเอลียาห์ มาถึงเบนฮาดัดซีเรีย (15:18) อาจย้อนอดีต ใจความคือพระคุณให้โอกาสอาหับกำจัด แต่เขาใช้ชีวิตเพื่อผลประโยชน์ เบนฮาดัดกับเจ้านาย 32 คนล้อมสะมาเรีย เรียกเงินทอง ภรรยา ลูก อาหับฟังผู้อาวุโส ปฏิเสธคำหลังจึงถูกตี (ข้อ 4-12)

ผู้เผยคนหนึ่งบอกพระยาห์வேห์จะมอบกองใหญ่เพื่อให้รู้จักพระองค์ (ข้อ 13) อาหับเชื่อฟัง ส่งคนหนุ่ม 230 และคน 7,000 แม่น้อยแต่ชนะใหญ่ (ข้อ 21)

ปีถัดเบนฮาดัดกลับ กองอิสราเอลน้อยมาก

(ข้อ 27) คนของพระเจ้าบอก เพราะซีเรียว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเทพภูเขาไม่ใช่หุบ

พระองค์จะให้แพ้เพื่ออิสราเอลรู้จัก (ข้อ 28; เทียบข้อ 13) อิสราเอลฆ่า 100,000 และกำแพงอาเฟกล้มทับ 27,000

เบนฮาดัดหนี (ข้อ 30) อาหับกลับทำพันธสัญญาและปล่อย (ข้อ 34) ไม่ใช่เพราะเป็นกษัตริย์ 'เฮเซด' (ข้อ 31)

แต่ฝ่าฝืนพระประสงค์

เพื่อขยายอำนาจและเศรษฐกิจ

(2) ผู้เผยกล่าวโทษอาหับ

1 พงศกษัตริย์ 20:35-43

ผู้เผยคนหนึ่งตามพระวจนะปลอมเป็นทหารบาดเจ็บ เล่าให้กษัตริย์ว่าถูกฝากขัง

หากหนีต้องตายหรือจ่ายเงินหนึ่งตะลันต์ แต่ขอลยหนี (ข้อ 39-40) อาหับตัดสินใจว่าเขารับโทษ

ผู้เผยจึงเผยตัวว่าอาหับปล่อยคนที่พระเจ้าทรงกำหนด 'ทำลายถวายเป็น' [เฮเรม]

เขากับประชาชนจึงแทนชีวิตเบนฮาดัดกับประชาชน (ข้อ 42; 22:35 เขาตายในสงครามนั้น)

อาหับกลับอย่างขุนเคืองไม่กลับใจ (ข้อ 43) พระวจนะจะสำเร็จ (22:38) เพื่อยืนยัน

ผู้เขียนเล่าเพื่อนที่ไม่ยอมตีผู้เผยตามพระวจนะถูกสิงโตฆ่า (ข้อ 35-36) แม้ยากต่อสามัญสำนึก

สอนให้เชื่อฟังทุกสถานการณ์และพระวจนะสำเร็จ (13:11-32) อาหับคงได้ยิน เป็นคำเตือนแก่เขาและประชาชน

แต่ไม่มีใครยอมต่อคำพิพากษา พระเจ้าทอดพระเนตรผู้ล่อ (21:29)

บทที่ 21

(3) เยเซเบลฆ่านาโบท

1 พงศกษัตริย์ 21:1-16

บทก่อนอาหับไม่ฆ่าคนที่ทรงให้เฮเรม แต่บทนี้ฆ่าเจ้าของสวนองุ่น [เครม] เยเซเบลใส่ความนาโบทผู้รักษามรดก (ข้อ 3, 8-10; 2พงษ 9:26 ฆ่าลูกด้วย) และผู้อาวุโสอิสเรเอลร่วมอยู่ติธรรม (ข้อ 11-14) แต่อาหับยังผิดดังนี้

☐ ละเมิด ‘อย่าโลภทรัพย์เพื่อนบ้าน’: แม้ทุกอย่างยังอยากเปลี่ยนสวนองุ่นเป็นสวนผัก (ฉธบ 11:10) คิดซื้อได้ (ข้อ 2) แต่นาโบทบอกเป็นมรดกบรรพบุรุษชายไม่ได้ เขาไม่ย่ำยั้ง (ข้อ 3-4; ผู้เขียนซ้ำ ‘มรดกบรรพบุรุษ’) พระเจ้าไม่ให้โอนที่ดินตามใจ

(ลนต 25:23)

☐ ละเมิด ‘อย่าฆ่า’: อาหับดูโลเลแต่เจ้าเล่ห์ ใช้ผู้อื่นทำชั่วให้ตนดูดี เขาบอกเยเซเบลเพียงนาโบทไม่ให้สวน แต่บิดเหตุน่าตายไม่ได้ (ข้อ 6) เมื่อรู้ตายก็ไม่สน รีบยึด (ข้อ 15-16)

บาปสองข้อชวนให้นึกดาวิดที่โลกภรรยาเพื่อน

และทำอุริยาห์ตาย อาหับก็สำรวจและถ่อมเมื่อผู้เผยชี้เหมือนดาวิด

(ข้อ 27-29)

(4) เอลิยาห์ตำหนิอาหับ

1 พงศกษัตริย์ 21:17-29

พระเจ้าทรงเห็นนาโบทกับลูกตาย (2พงษ 9:26) ส่งเอลิยาห์พบอาหับในสวน ‘นาโบท’ ประกาศ ‘เจ้าชายตัวทำชั่วต่อพระยาห์เวห์’ (ข้อ 18, 20; ผู้เขียนย้ำข้อ 25) ชายทุกคนบ้านอาหับจะตาย บ้านเหมือนเยโรโบอัมและบาอาซาเพราะทำอิสราเอลบาป (ข้อ 22) เยเซเบลตายสยอง (ข้อ 23-24) เพราะยุอาหับ (ข้อ 25) ให้ตามรูปเคารพเหมือนอาโมไรต์ (ข้อ 26) แต่ไม่คาด อาหับอดอาหาร สวมผ้ากระสอบ เดินค่อย แสดงกลับใจ พระเจ้าทรงเมตตาเมื่อกษัตริย์ชั่วที่สุด ‘ถ่อมตน’ แต่ไม่ถ่อนคำพิพากษา เพียงเลื่อนไปรุ่นลูก (ข้อ 29) คนชั่วไม่พบภัยทันทีไม่ได้แปลว่าบาปน้อยหรือพระองค์มองข้าม แต่ทรงเมตตาและอดกลั้น

บทที่ 20

พระเจ้าตรัสใน 20:42

1 พงศกษัตริย์ 20:1

เพราะอาหับไว้ชีวิตเบนฮาดัดและทำสัญญา อาหับจะตายแทน (20:42) บทนี้เขารบซีเรียและตายด้วยมือซีเรีย พระวจนะสำเร็จ

บทที่ 22

☐ มีคายนาคือเดือนอาหับ

1 พงศกษัตริย์ 22:1-28

อาหับปล่อยเบนฮาดัดเพราะสัญญาคืนดินแดน (20:34) แต่สามปีไม่คืน (ข้อ 1, 3)

จึงชวนเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์พันธมิตร (2พงศด 18:1) ตีราโมทกิเลอาด เยโฮชาฟัทตกลงแต่ขอถามพระวจนะ (ข้อ 4-5) ผู้เผย 400 คนล้วนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า/พระยาห์เวห์จะมอบชัย (ข้อ 6, 12)

อาจเป็นผู้เผยอาเซราห์ 400 ที่ไม่มาคารเมล (18:19) เยโฮชาฟัทจึงขอผู้เผยพระยาห์เวห์ อาหับฝันเรียกมีคายนาค และผู้สื่อกำชับให้พยากรณ์ดี (ข้อ 7-13)

มีคายนาคือ 'จันไปชนะ' (ข้อ 15) อาหับรู้จึงบังคับพูดจริง เขาเห็นอิสราเอลกระจายเหมือนแกะไร้ผู้เลี้ยง คือกษัตริย์ตาย (ข้อ 17) อาหับที่ขอจริงกลับไม่ฟังเพราะเป็นร้าย (ข้อ 18)

มีคายนากล่าวว่าพระเจ้าส่งวิญญาณมูสาในผู้เผยเพื่อให้อาหับตาย (ข้อ 19-23)

ถูกเศเศศียาห์ตบและถูกชังคุกกินขนมปังน้ำแห่งความทุกข์ เขาประกาศต่อประชาชนว่า หากกษัตริย์กลับอย่างสันติ คำตบไม่ใช่จากพระเจ้า (ข้อ 28) อาหับดูหมิ่นคำเตือนทั้งหมด เยโฮชาฟัทเองขอพระวจนะแต่ไม่เชื่อและออกรบ จึงภายหลังถูกตำหนิ (2พงศด 19:2)

☐ ความตายของอาหับ

1 พงศกษัตริย์ 22:29-40

อาหับไม่สบายใจกับคำมีคายนาค จึงพยายามเลี้ยงพระประสงค้อย่างโง่ ให้เยโฮชาฟัทแต่งเหมือนกษัตริย์อิสราเอล ดนพลอมเป็นทหาร แต่เยโฮชาฟัทรอดด้วยความช่วยพระเจ้า (2พงศด 18:31) ส่วนลูกธนูที่ยิง 'โดยไม่เจازง' ถูกอาหับ เขาเสียเลือดตาย (ข้อ 34-35)

ฝังสะมาเรีย และเมื่อล้ารถ สุนัขเสียเลือด (ข้อ 38) สำเร็จพระวจนะว่าสุนัขจะเสียเลือดตรงที่เสียเลือดนาโบท (21:19)

(1) เยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์

1 พงศกษัตริย์ 22:41-50

เยโฮชาฟัทขึ้นปีที่สี่อาหับ ครอง 25 ปี รวมครองร่วมกับอาซาบิดา 3 ปี

และเยโฮรัมบุตร 5 ปี เขาเดินทางอาสา ทำตรง แต่ไม่เอาที่สูง ทำประชาชนยังถวายนที่นั่น (ข้อ 43) เรื่องกลับใน 2พงษ 3 ที่นี้กล่าวสันติกับอาหับ (ข้อ 44; 2พงศด 18:1) และขาดกับอาหับสหาย (ข้อ 49) 2พงศด 20:35-37

ว่าเขาช่วยอาหับสหายสร้างเรือ แต่พระเจ้าไม่พอพระทัยสัมพันธ์กษัตริย์ชั่ว จึงทำเรือแตก ไม่ไปทารชิซ

(2) อาหัทสยัทภักษัตริย์อิสราเอล

1 พงศกษัตริย์ 22:51-53

บ้านอาหัทอยู่ใต้ภัยเพราะบาป (21:21-22) แต่บุตรไม่ได้ตายอย่างยุติธรรม ผู้เขียนว่าอาหัทสยัทเดินทางบิดา มารดา และเยโรโบอัม ทำอิสราเอลบาป จึงส่อความตายด้วยพิพากษา (2พกษ 1:17)

(3) เอลียาห์กับอาหัทสยัท (2พกษ 1:1-18)

การประเมินอยู่ 1พกษ 22:52-53 แล้ว 2พกษ 1 อธิบายพิพากษาและเหตุครองสองปี

เมื่อป่วยเขาหาบาอัลเซบูเทพเอโครน ไม่ใช่พระยาห์เวห์ เอลียาห์ชี้และพยากรณ์ตายบนเตียง (ข้อ 2, 16) แล้วเขตาย 'ตามพระวณะ' (ข้อ 17) แกนคือบาปแสวงเทพอื่นเมื่อมีปัญหา วลีซ้ำสามครั้งจากคนต่างกัน (ข้อ 3, 6, 16) และเน้นว่าพระเจ้ายัง 'อยู่ในอิสราเอล'

เอลียาห์เรียกไฟเผานายห้ำสกับทหารสองชุด (ข้อ 10, 12) เป็นฉาพยาฤดูโหด อาจกลัวกษัตริย์ แต่ยังแสดง 'คนของพระเจ้า' ไม่อยู่ใต้คำสั่งกษัตริย์ เมื่อชุดสามถ่อม (ข้อ 13-14) ทูตพระยาห์เวห์บอกอย่ากลัว ลงไป (ข้อ 15) เขาจึงยืนและส่งพระวณะ (ข้อ 16)

อาหัทสยัทไรบุตร เยโฮรัมน้องขึ้น (ข้อ 17; 3:1) เขาโง่เหมือนอาหัท ไม่กลับใจแม้ได้ยินคำและฤทธิ์ แต่เร่งตาย ทำไมต้องจับเอลียาห์? สารของพระเจ้ายังสำเร็จแม้ผู้สื่ออาจตาย

ข้อ 1 กล่าวว่าโมอับกบฏสมัยอาหัทสยัท (3:4-5) แสดงอำนาจเหนืออ่อนลง

ขณะใกล้กันยูดาห์ได้สมัยเยโฮชาฟัทเสริมอำนาจเหนือเอโดม (1พกษ 22:47)

2 พงศกษัตริย์

เลือกบท: บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25

บทที่ 2

(1) จากเอลียาห์สู่เอลีชา

2 พงศกษัตริย์ 2:1-25

การจากไปของเอลียาห์และการส่งต่อหน้าที่แก่เอลีชาสำคัญจนแทรกยาวกลางเรื่องสี่ราชบัลลังก์

โครงสร้างเรื่องจัดอย่างประณีต (Cohn) โดยมีการรับเอลียาห์ขึ้นสวรรค์เป็นศูนย์กลาง

เอลีชาไม่ยอมจากแม่ถูกบอกสามครั้ง เขาเห็นรถเพลิงและรับเสื้อคลุมกับ ‘สองส่วน’ แห่งจิตวิญญาณตามสิทธิบุตรหัวปี การแยกจอร์แดนยืนยันว่าพระวิญญาณซึ่งอยู่กับเอลียาห์อยู่กับเขา

A' เอลีชากลับเสมาเรียล่ำพัง

2 พงศกษัตริย์ 2:25

ก่อนถูกรับ เอลียาห์พยายามให้เอลีชาอยู่สามครั้ง แต่เอลีชาสาบานไม่จาก และหมั้นผู้เผยก็รู้เหตุไกลมา หลังรับขึ้น พวกเขาค้นหาโดยไร้ผล

ที่เยรีโค เอลีชารักชาน้ำด้วยเกลือตามพระวาทะ ส่วนคนหนุ่มที่เบธเอลเยาะ ‘หัวล้าน จงขึ้นไป’ และถูกหมั้นทำร้าย เรื่องยืนยันสิทธิอำนาจผู้เผยคนใหม่และความร้ายแรงของการดูหมิ่นผู้สื่อพระเจ้า

บทที่ 3

(2) สงครามอิสราเอลกับโมอับ

2 พงศกษัตริย์ 3:1-27

เยโฮรัมบุตรอาหับครอง 12 ปี ชั่วแต่ไม่เท่าบิดามารดา เขาเสบบาอัลออกแต่ยังยึดบาปเยโรโบอัมคือศาสนาที่สูง

เมื่อโมอับกบฏ เขาร่วมเยโฮชาฟัทและเอโดมเดินล้อมทะเลทรายจนขาดน้ำ เยโฮชาฟัทขอถามพระยาห์เวห์ เอลีชาเห็นแก่เยโฮชาฟัท ไม่ใช่เยโฮรัม

พระเจ้าตรัสให้ชุดหลุม แม้มองไม่เห็นลมหรือฝน น้ำจะเต็มและทรงมอบโมอับ แสงเข้าทำให้น้ำดูเหมือนเลือด โมอับคิดว่าพันธมิตรฆ่ากันจึงเข้ามาและแพ้

เมื่อกษัตริย์โมอับถวายบุตรหัวปีบนกำแพง เกิด ‘พระพิโรธใหญ่’ ต่ออิสราเอล ความหมายถกเถียงได้
แต่กองทัพถอยกลับ

บทที่ 4

การอัศจรรย์ของเอลีชา

2 พงศกษัตริย์ 4:1-23

ตอนนี้รวบรวมการอัศจรรย์หลายเหตุการณ์ของเอลีชา ซึ่งอาจไม่ได้เรียงตามเวลา

(1) ไหน้ำมันไม่หมด

2 พงศกษัตริย์ 4:1-7

หญิงม่ายศิษย์ผู้เผยกำลังเสียบุตรสองคนเป็นทาสหนี้ ไม่มีความหวังจึงมาหาเอลีชา

เขากลามสิ่งที่มี เธอมีน้ำมันเพียงน้อย ให้ยืมภาชนะมาก ปิดประตู แล้วเท น้ำมันไหลจนภาชนะหมด
แสดงพระเจ้าทรงเริ่มจากสิ่งเล็กๆ ที่เธอมี

ขายน้ำมันชำระหนี้และเลี้ยงชีวิต เหตุนี้แสดงพระเมตตาต่อผู้ยากไร้และการอัศจรรย์ในชีวิตประจำวัน

(2) บุตรของหญิงเป็นหมัน

2 พงศกษัตริย์ 4:8-17

หญิงชู้เนมดูแลเอลีชาอย่างละเอียด เรียกเขา ‘คนบริสุทธิ์ของพระเจ้า’ และทำห้องให้ เขาพยากรณ์ว่าเธอจะมีบุตร
แม้เธอกลัวความหวังจะหลอก แต่พระวาทะสำเร็จ

(3) ทำเด็กตายให้มีชีวิต

2 พงศกษัตริย์ 4:18-37

เมื่อบุตรโต เขาปวดศีรษะและตายบนดักมารดา เธอวางบนเตียงคนพระเจ้าและรีบไปคารเมล 24 กม.

ไม่ยอมฝากเรื่องกับเกหะซี เอลีชากลับ อธิษฐาน ทาบตัวจนเด็กจามเจ็ดครั้งและฟื้น

พระเจ้าผู้ประทานพระสัญญาทรงคืนชีวิต

(4) เอลีชาช่วยหมู่ผู้เผย

2 พงศกษัตริย์ 4:38-41

เมื่ออาหารต้มมีพิษ เอลีซาใส่แบ่งทำให้กินได้ ชวนให้นึกโมเสสรักขนาน้ำขมมาราห์ (อพย 15:22-26)
และเผยพระเจ้าทรงคุ้มครองผู้รับใช้ท่ามกลางกัณดารอาหาร

(5) ขนบปึงยี่สิบก่อน

2 พงศกษัตริย์ 4:42-44

เอลีซาเลี้ยงคนหนึ่งร้อยด้วยขนมบาร์เลย์ยี่สิบก่อนและผัก แสดงว่าเขาทำตามพระวณะและพระวณะสำเร็จ
ตามพระคำรัส ทุกคนกินและยังเหลือ เป็นภาพคล้ายการเลี้ยงฝูงชนของพระเยซู

บทที่ 5

(6) โรคเรื้อนของนาอามาน

2 พงศกษัตริย์ 5:1-27

เรื่อนาอามานเดือนอิสราเอล: คนนอกได้รับการรักษาและเข้ามา แต่คนในคือเกหะซีรับโรค
โครงสร้างเรื่องเน้นพระคุณและการเชื่อฟัง

A: โรคนาอามานย้ายสู่เกหะซี

2 พงศกษัตริย์ 5:19

นาอามานแม่ทัพซีเรียผู้ยิ่งใหญ่เป็นโรคเรื้อน ผู้เขียนกล่าวว่าพระยาห์เวห์ประทานชัยแก่เขา
แสดงทรงครองประวัติศาสตร์ เด็กหญิงอิสราเอลกลายเป็นพยานถึงผู้เผย

นาอามานโกรธเมื่อเอลีซาไม่ออกพบและให้ล้างจอร์แดนเจ็ดครั้ง แต่เมื่อถ่อมฟังผู้รับใช้ เน้นกลับเหมือนเด็ก
เขาสารภาพว่าไม่มีพระเจ้าอื่นและขอเดินไปนมัสการ พร้อมขอความเข้าใจเมื่อต้องประคองกษัตริย์ในวิหารริมโมน

เอลีซาไม่รับของ แต่เกหะซีโกหกไล่ขอเงินกับเสื้อผ้า พระเจ้าทรงเปิดเผย

ความโลภทำให้โรคนาอามานติดเขาและลูกหลาน

บทที่ 6

(7) ขวานลอยน้ำ

2 พงศกษัตริย์ 6:1-7

เมื่อโรงเรียนผู้เผยคัมภีร์ พวกเขาไปจอร์แดนและขวานยืมตกน้ำ เหล็กแพงมาก เอลีซาโยนไม้ทำให้เหล็กลอย
แสดงพระเจ้าทรงใส่พระทัยปัญหาประจำวันและของที่ยืม

(8) ขับกองทัพซีเรีย

2 พงศกษัตริย์ 6:8-23

เอลีชารู้แผนซีเรียอย่างอัศจรรย์และเตือนกษัตริย์หลายครั้ง กษัตริย์ซีเรียล้อมโดธาน ผู้รับใช้แล้ว แต่เอลีชาอธิษฐานให้เห็นภูเขาเต็มรถและม้าเพลิง ผู้ที่อยู่ฝ่ายเรามากกว่า เขาอธิษฐานให้ศัตรูตาพร่า นำเข้าสมาเรีย แล้วไม่ให้ฆ่าแต่จัดอาหารและส่งกลับ ความเมตตาทำให้การปล้นหยุดชั่วคราว

(1) สมาเรียถูกล้อม

2 พงศกษัตริย์ 6:24-33

ภายหลังเบนฮาดัดล้อมสมาเรียจนอดอยาก หัวลาและมูลนกราคาแพง แม่งถึงกินบุตร กษัตริย์ฉีกเสื้อผ้ากระสอบ แต่โทษเอลีชาและหมายฆ่า แสดงความทุกข์ยังไม่กลายเป็นกลับใจแท้

บทที่ 7

(2) คำพยากรณ์ของเอลีชา

2 พงศกษัตริย์ 7:1-2

เอลีชาพยากรณ์ว่าพรุ่งนี้แบ่งและบาร์เล่ย์จะกลับราคาปกติ นายทหารเยาะว่าแม้พระเจ้าทรงเปิดหน้าต่างฟ้าก็เป็นไม่ได้ เขาจะเห็นแต่ไม่ได้กิน

(3) สมาเรียพ้นการล้อม

2 พงศกษัตริย์ 7:3-11

คนโรคเรื้อนสี่คนซึ่งอยู่นอกประตูเลือกไปค่ายซีเรีย พบว่าพระเจ้าทรงทำให้ได้ยินเสียงกองทัพใหญ่จนหนี ทั้งทุกสิ่ง ความรอดเกิดโดยพระองค์ไม่อาศัยกำลังมนุษย์
ตอนแรกพวกเขาซ่อนของ แต่สำนึกว่า ‘วันนี้เป็นวันชาวดี’ ไม่ควรเจียม จึงแจ้งเมือง
คนชายขอบกลายเป็นผู้ประกาศความรอด

(4) คำพยากรณ์เอลีชาสำเร็จ

2 พงศกษัตริย์ 7:12-20

กษัตริย์สงสัยว่าเป็นกับดัก แต่ผู้รับใช้เสนอสำรวจ พบทางเต็มของทั้ง ประชาชนปล้นค่าย
อาหารกลับราคาตามพระวจนะ ส่วนนายทหารถูกเหยียบตายที่ประตู เห็นแต่ไม่ได้กิน

บทที่ 8

(1) ความทรงจำพันธกิจเอลีชา

2 พงศกษัตริย์ 8:1-6

เอลีชาเตือนหญิงชุนेमที่เคยได้รับบุตรให้หนีภัยอดอยากเจ็ดปี เธอเชื่อฟังไปฟิลิสเตีย เมื่อกลับร้องขอที่ดิน ขณะเกะเซีเล่าเรื่องเธอแก่กษัตริย์ เธอมาถึงพอดี จึงได้บ้าน ที่ดิน และผลผลิตคืน แสดงการจัดเตรียมของพระเจ้า

(2) เอลีชากับฮาซาเอลแห่งซีเรีย

2 พงศกษัตริย์ 8:7-15

พระเจ้าเคยสั่งเอลีชาให้เจิมฮาซาเอล (1พกษ 19:15) แต่ไม่ได้ทำ บัดนี้เอลีชาบอกฮาซาเอลว่าจะเป็นกษัตริย์ และเบนฮาดัดอาจหายจากโรคแต่จะตาย

เอลีชาขอให้เมื่อเห็นลวงหน้าว่าฮาซาเอลจะทำร้ายอิสราเอล ฮาซาเอลกลับฆ่ากษัตริย์ด้วยผ้าเปียกและขึ้นครอง พระวณะสำเร็จแม้ผ่านการกระทำชั่วที่มนุษย์รับผิดชอบ

(3) เยโฮรัมกษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 8:16-24

เรื่องสืบราชย์จาก 1:17-18 กลับมา เยโฮรัมเริ่มครองร่วมเยโฮชาฟัทวัย 32

เขาเดินทางกษัตริย์อิสราเอลและบ้านอาหับเพราะแต่งธิดาอาหับ

แม้ทำชั่ว พระยาห์เวห์ไม่ทำลายยูดาห์เพราะพันธสัญญาดาวิดและพระสัญญาตะเกียงแก่ลูกหลาน

เอโดมและลิบนากับฏ แสดงอำนาจยูดาห์เสื่อมจากบาป เขาครองแปดปีและตายโดยไม่ได้รับเกียรติ

(4) อาหัสยาห์กษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 8:25-29

อาหัสยาห์สืบบิดาเยโฮรัมแต่ครองปีเดียว เดิน ‘ทางบ้านอาหับ’ ทำชั่ว

เพราะมารดาอาธาลิยาห์และความสัมพันธ์สมรสผูกกับบ้านอาหับ

เขาร่วมเยโฮรัมอิสราเอลรบฮาซาเอลและไปเยี่ยมเมื่อบาดเจ็บ จึงเข้าเส้นทางพิพากษา

บทที่ 9

เยชูชำระอิสราเอล

2 พงศ์กษัตริย์ 9:1-36

พระเจ้าทรงประกาศผ่านเอลียาห์พิพากษาราชวงศ์อมรีเพราะสวนองุ่นนาโบท แต่เลื่อนไปรุ่นลูกเมื่ออาหับถ่อม (1พงษ 21:17-29) บัดนี้คำพิพากษาเริ่มผ่านเยชู

(1) เยชูเป็นกษัตริย์อิสราเอล

2 พงศ์กษัตริย์ 9:1-13

พระเจ้าเคยสั่งเอลียาห์เจิมเยชู (1พงษ 19:16) แต่ไม่ได้ทำ เอลีชาจึงส่งศิษย์ไปเจิมลับ ประกาศให้ที่บ้านอาหับและแก่โกลีหิธผู้เผย เมื่อแม่ทัพรู้ พวกเขาปูเสื่อใต้เท้าและเป่าแตรตั้งเยชูทันที

(2) โยรัมบุตรอาหับถูกฆ่า

2 พงศ์กษัตริย์ 9:14-26

แม่ทัพคงเห็นโยรัมผู้รักษากรักราชความสามารถ เยชูรีบไปยิสเรเอลก่อนข่าวแพร่ คนเฝ้าดูการขับรถบารัสะทำ โยรัมถาม ‘สันติหรือ?’ เยชูตอบว่าไม่มีสันติตราบการลวงประเวณีและคาถาเยเซเบลยังมาก แล้วยิงเขาตาย โยนศพในสวนของนาโบท สำเร็จพระวาทะ

(3) อาหัทสยาห์ลูกเขยอาหับถูกฆ่า

2 พงศ์กษัตริย์ 9:27-29

อาหัทสยาห์บุตรธามาเยียมโยรัมและหนีเมื่อกบฏ กองเยชูตี เขาหนีถึงเมกิดโดและตาย พงศาวดารว่าเยชูค้นพบและฆ่า คนยังฝังเพราะเป็นหลานเยโฮชาฟัทผู้แสวงพระยาห์เวห์

(4) เยเซเบลภรรยาอาหับถูกฆ่า

2 พงศ์กษัตริย์ 9:30-37

เยชูเข้ายิสเรเอล เยเซเบลแต่งดาและผม ตะโกนว่า ‘ศิริมี่ผู้ชำนาย มีสันติหรือ?’ เปรียบรัฐประหารที่อยู่เจ็ดวัน เธอยังทำทายเป็นกลับใจ

ขันทีโยนเธอลง มาเหยียบ และสุนัขกินจนเหลือเพียงบางส่วน สำเร็จคำเอลียาห์ว่าศพจะเป็นเหมือนมูลในทุ่ง ไม่มีใครบอกได้ว่าเป็นเยเซเบล

บทที่ 10

(5) ลูกหลานอาหับถูกฆ่า

2 พงศกษัตริย์ 10:1-11

เยชูส่งจดหมายให้ผู้ดูแลเฮอร์ส 70 คน เลือกสุ้หรือส่งศิระษะ พวกเขากลับและฆ่าทั้งหมด เยชูวางศิระษะที่ประตู และกล่าวว่าคำพระยาห์เวห์ต่อบ้านอาหับไม่ตกเลย แม้เขาใช้ความโหดและการเมือง

(6) ญาติอาหับสหายถูกฆ่า

2 พงศกษัตริย์ 10:12-14

ระหว่างไปสะมาเรีย เยชูพบญาติอาหับสหาย 42 คนที่ไม่รู้จักบุญและไปเยี่ยมราชวงศ์ จึงจับฆ่าที่บ่อ เพราะสัมพันธ์กับบ้านอาหับ การชำระจึงขยายถึงญาติอาหับอย่างรุนแรง

(7) ญาติบ้านอาหับที่เหลือถูกฆ่า

2 พงศกษัตริย์ 10:15-17

ระหว่างทางเยชูร่วมกับเยโฮนาตับบุตรเรคาบ ผู้มุ่งปฏิรูปศาสนา เขาให้ขึ้นรถเพื่อเห็น ‘ความร้อนรนต่อพระยาห์เวห์’ แล้วกำจัดผู้เหลือบ้านอาหับในสะมาเรีย สำเร็จคำผ่านเอลิยาห์ (ข้อ 17)

(8) ผู้นำการบาสถูกฆ่า

2 พงศกษัตริย์ 10:18-28

เยชูวางกลว่าเขาจะรับใช้บาอัลยิ่ง เรียกผู้เผย ผู้รับใช้ และปุโรหิตทั้งหมดมาถวายใหญ่ ตรวจไม่ให้ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ปะปน

เมื่อเต็มวิหาร เขาสังหารฆ่าทุกคน ทำลายเสาและวิหารเป็นส้วม กำจัดบาอัลจากอิสราเอล แต่กระบวนการใช้การโกหกและสังหารหมู่เผยด้านมืดของความร้อนรน

(9) รอยด่างการปฏิรูปเยชู

2 พงศกษัตริย์ 10:29-31

แม้อ่อนบาอัล เยชูไม่เอาลูกวัวทองเบธเอลกับดานและยังทำบาปเยโรโบอัม เขาอ้างร้อนรนต่อพระยาห์เวห์ แต่ไม่ระวังเดินตามธรรมเนียมด้วยสุดใจ พระองค์สัญญาลูกหลานครองสืบเพราะทำภารกิจ แต่การเชื่อฟังยังไม่ครบ

(10) พระราชกิจที่เหลือของเยชู

2 พงศกษัตริย์ 10:32-36

พระเจ้าทรงเริ่มตัดดินแดนอิสราเอล ฮาซาเอลซึ่งเอลีชาตั้งตีสองครั้งและมัดเท้าวันออก (ข้อ 32-33; 8:12) เยชูครอง 28 ปี ตายในสมาเรีย และเยโฮอาหาสบุตรขึ้น

บทที่ 11

(1) การกบฏของอาธาเลียห์

2 พงศกษัตริย์ 11:1-3

แม่บ้านอาหับพินาศ อาธาเลียห์ธิดาอาหับและมารดาอาหับสหายยังอยู่ยูดาห์ เธอฆ่าเชื้อพระวงศ์และยึดบัลลังก์ แต่เยโฮเซบาชอนโยอาชทารกกับพี่เลี้ยงในพระวิหารหกปี พระเจ้าทรงรักษาเชื้อดาวิดและพระสัญญาตะเกียง

(2) รัฐประหารของเยโฮยาดา

2 พงศกษัตริย์ 11:4-16

ปีที่เจ็ด เยโฮยาดาบุโรทิตให้ผู้บังคับร้อยสาบาน แสดงโยอาชวัยเจ็ด แบ่งเวรรักษาและแจกทองคำดาวิด แล้วสวมมงกุฎกับหนังสือพันธสัญญา ประชาชนร้องทรงพระเจริญ อาธาเลียห์ร้องกบฏแต่ถูกนำออกฆ่า

(3) การปฏิรูปของเยโฮยาดา

2 พงศกษัตริย์ 11:17-21

เยโฮยาดาทำพันธสัญญาระหว่างพระยาห์เวห์ กษัตริย์ และประชาชน และระหว่างกษัตริย์กับประชาชน เพราะยุคอาธาเลียห์ละพระเจ้า คนจึงพังวิหารบาลแทน และฆ่าบุโรทิตมัทธาน แล้วกษัตริย์นั่งบัลลังก์ เมืองสงบ

บทที่ 12

การปฏิรูปของโยอาช

2 พงศกษัตริย์ 12:1-21

โยอาชครองยูดาห์ 40 ปีและทำตรงตราบเยโฮยาตามีชีวิต เพราะได้รับคำสอนและกำจัดรูปเคารพ แต่ไม่เอาที่สูงออก

เขาสั่งบุโรทิตใช้เงินบริจาคซ่อมพระวิหาร แต่ผ่านไป 23 ปียังไม่ซ่อม จึงตำหนิและเปลี่ยนระบบ

เยโฮยาดาทำให้รับเงินช่างแทน เมื่อเต็ม อาลักษณ์กับมหาบุโรทิตนับและจ่ายช่างโดยตรง

คนทำงานสัตย์ซื่อไม่ต้องตรวจบัญชี

เงินบางประเภทสำหรับไถ่บาปยังเป็นของบุโรทิต ไม่ใช่ทำภาชนะจมนงานอาคารเสร็จ

ภายหลังฮาซาเอลมุ่งเยรูซาเล็ม โยอาชมอบของถวายและทองพระวิหารกับวังเพื่อให้ถือน แสดงความเชื่ออ่อน
เขาถูกข้าราชการกบฏฆ่า ส่วนพงศาวดารเชื่อมกับการละพระเจ้าหลังเยโฮยาตาย

บทที่ 13

เยโฮอาหาสและโยอาช

2 พงศกษัตริย์ 13:1-13

กลับเหนือ เยโฮอาหาสบุตรเยชูทำชั่วตามเยโรโบอัม พระเจ้ามอบแก่ฮาซาเอลจนกองทัพเหลือน้อย แต่เมื่อเขาวิงวอน
พระองค์ทรงเมตตาให้ช่วย เพราะพันธสัญญา อย่างไรก็ตามดีอิสราเอลไม่ละบาปและอาชราห์ยังอยู่
โยอาชบุตรก็ทำชั่วแต่พระเจ้าจะใช้บางส่วน

วาระสุดท้ายเอลีชากับโยอาช

2 พงศกษัตริย์ 13:14-25

เมื่อเอลีชาป่วยใกล้ตาย โยอาชเรียก ‘บิคา รกรบและทหารม้าอิสราเอล’ ยอมรับว่าผู้เผยคือกำลังแท้
เอลีชาให้ยิงลูกศรตะวันออกเป็นลูกศรชัยเหนือซีเรีย

ให้ตีลูกศรบนพื้น แต่กษัตริย์ตีเพียงสามครั้งจึงถูกโกรธ ถ้าตีห้าหอกจะทำลายสิ้น บัดนี้ชนะเพียงสาม หลังเอลีชาตาย
ศพคนหนึ่งแตะกระดูกเขาแล้วฟื้น ยืนยันฤทธิ์พระเจ้าผ่านถ้อยคำของผู้เผยยังมีผล

บทที่ 14

สงครามยูดาห์กับอิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 14:1-22

อามาซิยาห์ทำตรงตามโยอาชบิดาแต่ไม่เหมือนดาวิดและไม่เอาที่สูง เขาฆ่าคนฆ่าบิดาแต่ไม่ฆ่าลูกตาม ฉธบ 24:16
แสดงเคารพธรรมบัญญัติ

หลังชนะเอโดม เขาทำรบโยอาชเหนือด้วยความหึง โยอาชตอบนิทานนามขอลูกสาวซีดาร์และถูกสัตว์เหยียบ
เตือนให้อยู่บ้าน

อามาซิยาห์ไม่ฟัง ยูดาห์แพ้ เขาถูกจับ กำแพงเยรูซาเล็มพังและทรัพย์พระวิหารกับวังถูกเอา ต่อมาเขาถูกกบฏฆ่า

(1) เยโรโบอัมที่ 2 กษัตริย์อิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 14:23-29

เยโรโบอัมที่ 2 ครองนานสุด 41 ปี ฟ้นแดนจากทางเข้าฮามัทถึงทะเลอาราบห์ ไม่ใช่เพราะดี แต่พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์และยังไม่ได้รื้อสลบชื่ออิสราเอล จึงช่วยผ่านเขา ตามคำโยนาห์บุตรอามิทัย แม้เขายังทำบาปเยโรโบอัม

บทที่ 15

(2) อาซาริยาห์กษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 15:1-7

อาซาริยาห์หรืออุสซียาห์ขึ้นวัย 16 ครอง 52 ปี ช่วงอัสซีเรียอ่อนจิ่งรุ่ง เขาทำตามตามอามาซียาห์แต่ไม่เอาที่สูง พระเจ้าทรงให้โรคเรื้อรอนจนอยู่แยกและโยธามบุตรปกครองวัง พงศาวดารอธิบายว่าเพราะหึงเข้าเผาเครื่องหอมซึ่งเป็นท น้าที่ปุโรหิต

ความปั่นป่วนการเมืองอิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 15:8-31

พระเจ้าทรงเมตตาในยุคเยโรโบอัมที่ 2 ให้โอกาสกลับใจ แต่เมื่อปฏิเสธโอกาสสุดท้าย อิสราเอลเข้าสู่ความไม่มั่นคงและเสื่อมเร็ว

(1) เศคาริยาห์กษัตริย์อิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 15:8-12

เศคาริยาห์กษัตริย์ที่สี่ราชวงศ์เยฮูถูกซัลลูมฆ่าหลังหกเดือน สำเร็จพระสัญญาว่าลูกเยฮูนั่งสี่ชั่ว (ข้อ 12; 10:30) เขาถูกประเมินชั่วเหมือนกษัตริย์เหนืออื่น

(2) ซัลลูมกษัตริย์อิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 15:13-16

ซัลลูมผู้ฆ่าเศคาริยาห์ครองหนึ่งเดือนแล้วถูกเมนาเฮมฆ่า เมนาเฮมอาจเป็นข้าราชการเดิมที่ยกทัพจากทีรซาค์แก่คัณ เขาตีทิฟสาห์อย่างโหดถึงฆ่าหญิงมีครรภ์เมื่อไม่เปิดประตู

(3) เมนาเฮมกษัตริย์อิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 15:17-22

เมนาเฮมผู้ทอดครองสิบปีและไม่ละบาปเยโรโบอัม ‘ตลอดชีวิต’ เมื่อปุลหรือทิกัลทปิเลเซอร์ที่ 3 แห่งอัสซีเรียรุกราน เขาจ่ายเงินหนึ่งพันตะลันต์โดยเก็บจากคนมั่งคั่งเพื่อให้อัสซีเรียหนุนบัลลังก์ อิสราเอลจึงกลายเป็นรัฐบริวาร

(4) เปคาหิยาห์กษัตริย์อิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 15:23-26

เปคาหิยาห์บุตรเมนาเฮมทำชั่วและไม่ละบาปเยโรโบอัมเหมือนบิดา หลังสองปี เปคาห์ข้าราชการกับชาวกิเลอาด 50 คนกบฏฆ่าในวัง (ข้อ 25)

(5) เปคาห์กษัตริย์อิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 15:27-31

ผู้เขียนว่าเปคาห์ครอง 20 ปีซึ่งไม่ตรงหลักฐาน Thiele จึงนับช่วงที่เขาว่างตัวเป็นคู่แข่งเมนาเฮมก่อนขึ้นจริง ในสมัยเขา ทิกัลทปิเลเซอร์ยึดกาลิลี นัฟทาลี และฝั่งตะวันออก กวาดคนไปอัสซีเรีย แล้วโฮเซยา กบฏฆ่าเปคาห์ เหตุการณ์แสดงอาณาจักรใกล้สิ้น

(1) โยธามกษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 15:32-38

โยธามครองร่วมบิดาราวสิบปีแล้วลำพังหก มารดาเยรูซาเป็นธิดาซาโดก (ข้อ 33)

เขาทำตรงเหมือนอูสซียาห์แต่ไม่เอาที่สูง และสร้างประตูบนพระวิหาร

อย่างไรก็ดีสมัยเขาพระเจ้าทรงเริ่มส่งเรซินซีเรียกับเปคาห์อิสราเอลมาตียูดาห์

บทที่ 16

(2) อาหัสกษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 16:1-20

อาหัสครอง 16 ปี ไม่ทำตรงเหมือนดาวิด แต่เดินทางกษัตริย์อิสราเอล เป็นหนึ่งในกษัตริย์ยูดาห์ชั่วที่สุดพร้อมมนัสเสห์ ถึงถวายบุตรในไฟ ทำที่สูงไต่ต้นไม้มากแห่ง

เมื่อซีเรียกับอิสราเอลตี เขาไม่วางใจพระสัญญาผ่านอูสซียาห์ แต่เรียกทิกัลทปิเลเซอร์ว่า ‘บิดาและนาย’

ส่งเงินทองพระวิหารให้ช่วย อัสซีเรียยึดดามัสกัส เขาเห็นแท่นต่างชาติ สั่งอูริยาห์ทำแบบในพระวิหาร

ย้ายแท่นพระยาห์เวห์เพื่อใช้เสี่ยงทาย และรื้อเครื่องใช้เพื่อเอาใจอัสซีเรีย

A' บทสรุปรัชกาลอาหัส

2 พงศกษัตริย์ 16:19-20

เพราะรูปเคารพ พระเจ้ามอบยูดาห์แก่ซีเรีย อิสราเอล และเอโดม กวาดเชลยมาก (2พงศด 28:5, 8, 17-18)

แม่อิสยาห์บอกอย่างกลัวและให้หมายอิมมานูเอล อาหัสปฏิเสธและฟังอัสซีเรีย

การช่วยชั่วคราวกลับทำยูดาห์เป็นทาสหนัก

บทที่ 17

(1) โสเชยา กษัตริย์อิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 17:1-6

ปีที่ 12 อาหัส โสเชยาครองอิสราเอลเก้าปี ทำชั่วแต่ไม่เท่าก่อน อย่างไรก็ตามก็ดีชาติมุ่งพินาศ

เขาเป็นข้าราชการบรรณาการซัลมานเนเซอร์ แต่สมคบอียิปต์และหยุดส่ง อัสซีเรียจับเขา ล้อมสะมาเรียสามปี

และกวาดอิสราเอลใน 722 ก.ค.ศ.

(2) เหตุอิสราเอลพินาศ

2 พงศกษัตริย์ 17:7-23

ผู้เขียนอธิบายว่าอิสราเอลไม่ฟังพระวจนะ ทำชั่วและนมัสการรูปเคารพเหมือนคานาอันที่ถูกพิพากษา แอบทำสิ่งไม่ถูก
สร้างที่สูง เสา อาเซราห์ รับไซบอัล ดวงดาว ถวายลูก ใช้เวท และขายตัวทำชั่ว

พระเจ้าทรงเตือนผ่านผู้เผยว่าให้กลับและรักษาธรรมบัญญัติ แต่เขาคอแข็งเหมือนบรรพบุรุษ ปฏิเสธพันธสัญญา
ตามสิ่งไร้ค่าแล้วตนก็ไร้ค่า จึงทรงถอนจากพระพักตร์ เหลือยูดาห์ แต่ยูดาห์ก็ไม่เชื่อฟังและจะตามชะตาเดียวกัน

(3) คนต่างชาติตั้งถิ่นในอิสราเอล

2 พงศกษัตริย์ 17:24-41

อัสซีเรียกวาดอิสราเอลและย้ายคนหลายแดนมาสะมาเรีย เมื่อไม่ยำเกรงพระยาห์เวห์ พระองค์ส่งสิ่งโตฆ่า
กษัตริย์จึงส่งปุโรหิตคนหนึ่งมาสอน ‘ธรรมเนียมพระเจ้าแห่งแผ่นดิน’

แต่พวกเขาอย่าเกรงพระยาห์เวห์พร้อมรับใช้เทพเดิม เป็นศาสนาผสมและเป็นพื้นหลังชาวสะมาเรียภายหลัง

บทที่ 18

(1) ใจเฮเซคียาห์ต่อพระยาห์เวห์

2 พงศกษัตริย์ 18:1-8

เฮเซคียาห์พร้อมโยสียาห์ได้รับการยอมรับสูงสุดในกษัตริย์ยูดาห์ (ข้อ 5; 23:25) แม้เป็นบุตรอาหัสผู้ชั่ว ขึ้นวัย 25 ครอง 29 ปี เขาทำตรงเหมือนดาวิด เอาที่สูง เสา และอาเชราห์ออก ทูบงูทองสัมฤทธิ์ที่คนเผาเครื่องหอม เรียกเนหุชทาน เขาว่างใจ ยึดพระเจ้า ไม่ละ และกบฏอัสซีเรีย ชนะฟิลิสเตีย

(2) สะมาเรียแตก

2 พงศ์กษัตริย์ 18:9-12

ปีที่หกเฮเซคียาห์ สะมาเรียแตก 722 ก.ค.ศ. ผู้เขียนย่ำสาเหตุว่าไม่ฟังพระสุรเสียง ละเมิดพันธสัญญาและพระบัญชาผ่านโมเสส ไม่ฟังหรือทำ

(3) ความรอดและอนาคตของศิโยน

2 พงศ์กษัตริย์ 18:13-37

เรื่องเซนาเคอริบโจมตีและชัยชนะเฮเซคียาห์มีรายละเอียดเพิ่มในอิสยาห์ 36-37

☐ เฮเซคียาห์เอาใจอัสซีเรีย

2 พงศ์กษัตริย์ 18:13-16

ปี 701 ก.ค.ศ. ปีที่ 14 เฮเซคียาห์ เซนาเคอริบยึดเมืองป้อมยูดาห์ บันทึกอัสซีเรียว่า 46 เมือง เฮเซคียาห์ยอมผิและจ่ายเงิน 300 ตะลันต์ ทอง 30 ตะลันต์ ถึงลอกทองประดุพระวิหาร การพึ่งบรรณาการไม่ช่วยและทำสถานนมัสการเสียเกียรติ

☐ อัสซีเรียพลิกโจมตีเยรูซาเล็ม

2 พงศ์กษัตริย์ 18:17-37

แม้รับเงิน เซนาเคอริบส่งแม่ทัพใหญ่ถึงทอสรบนไกลกีโฮนเพื่อแทนกษัตริย์กบฏ รับขาเคห์พูดภาษาฮีบรูต่อประชาชน เยาะการพึ่งอียิปต์และพระยาห์เวห์ อ้างว่าพระองค์ส่งตนมา และบอกที่สูงถูกเฮเซคียาห์รู้

เขาเสนอแผ่นดินเหมือนยูดาห์หากยอม และกล่าวว่าเทพชาติอื่นช่วยไม่ได้ จึงพระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ นี่เป็นการหมิ่นพระเจ้ามีชีวิต ข้าราชการขอพูดอาราเมคแต่เขาดังใจนั้นขวัญ ประชาชนเจียบตามคำกษัตริย์

บทที่ 19

☐ เฮเซคียาห์ส่งคนไปหาอิสยาห์

2 พงศ์กษัตริย์ 19:1-7

เฮเซคียาห์ฉีกเสื้อ สวมผ้ากระสอบ เข้าพระวิหาร และส่งคนขออิชยาห์อธิษฐาน เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงได้ยินคำห่มิน อิชยาห์บอกอย่างกลัว พระองค์จะใส่วิญญาณให้กษัตริย์ได้ข่าว กลับประเทศ และตายด้วยดาบ

□ สารของเซนาเคอริบ

2 พงศกษัตริย์ 19:8-13

เซนาเคอริบบลัสนาห์และได้ข่าวที่รหากาห์กษัตริย์คูมารบ จึงส่งสารย้าอย่าให้พระเจ้าหลอก เมืองและเทพทั้งหลายพ่ายหมด เยรูซาเล็มก็จะเหมือนกัน เป็นการท้าทายพระผู้สร้างโดยตรง

□ คำอธิษฐานของเฮเซคียาห์

2 พงศกษัตริย์ 19:14-19

เฮเซคียาห์นำจดหมายจากต่อพระพักตร์ในพระวิหาร เริ่มยอมรับพระเจ้ามีชีวิตผู้ประทับเหนือเศรฐ ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวเหนือทุกอาณาจักรและสร้างฟ้าดิน

เขาขอทรงฟังและเห็นคำห่มิน ยอมรับอัสซีเรียทำลายเทพชาติอื่นได้เพราะเป็นไม้หินฝีมือมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า

ขอช่วยเพื่อทุกอาณาจักรรู้ว่าพระยาห์เวห์พระองค์เดียวคือพระเจ้า

เป้าหมายไม่ใช่เพียงความปลอดภัยตนแต่พระเกียรติพระนาม

□ การไถ่ของพระเจ้า

2 พงศกษัตริย์ 19:20-37

พระเจ้าตอบผ่านอิชยาห์ว่า ‘เราได้ยินคำอธิษฐาน’ อิศาซิโยนจะหัวเราะอัสซีเรีย เพราะเขาหมิ่นองค์บริสุทธิ์

ความสำเร็จของอัสซีเรียเกิดจากแผนพระเจ้า แต่ความหยิ่งเป็นที่รู้ ทรงใส่ขอที่จุ่มและพากลับทางเดิม

ทรงให้หมายว่าปีนักษของงอกเอง ปีหน้าเช่นกัน ปีสามหว่านเก็บ ผู้เหลืออยู่ดาห์ยังรากและเกิดผล พุดพระยาห์เวห์ฆ่า

185,000 คน เซนาเคอริบกลับนินะเวและต่อมาถูกบุตรฆ่าในวิหารเทพ สำเร็จทุกคำ

บทที่ 20

(4) เฮเซคียาห์หายอย่างอัศจรรย์

2 พงศกษัตริย์ 20:1-11

‘เวลานั้น’ เฮเซคียาห์ป่วยใกล้ตาย เหตุจากก่อนเซนาเคอริบแต่ผู้เขียนจัดที่นี้ อิชยาห์บอกจัดบ้านเพราะจะตาย

เขาหันหน้าร้องทูลถึงความสัตย์ พระเจ้าทรงเพิ่ม 15 ปีและให้นาณาฬิกายสับสน พร้อมรักษาด้วยพอกมะเดื่อ

แสดงการรักษามาจากพระองค์ผ่านวิธีธรรมดา

(5) คณะทูตจากบาบิโลน

2 พงศกษัตริย์ 20:12-21

เมโรดาคบาลาดันส่งทูตยีนดีที่หาย น่าจะก่อน 702 ก.ค.ศ. บาบิโลนต้องการพันธมิตรต่อต้านอัสซีเรีย
เฮเซคียาห์ยีนดีและอวดคลัง อาวุธ และทรัพย์ทั้งหมด

อิสยาห์ถาม เขาตอบว่าแสดงทุกอย่าง ผู้เผยประกาศวันหนึ่งทั้งหมดและลูกหลานจะถูกนำบาบิโลน

เฮเซคียาห์ตอบว่าพระวณะดีเพราะอย่างน้อยสมัยตนมีสันติ คำตอบเผยความเห็นแก่ตนและสายตาสั้น
ต่างจากคำอธิษฐานเพื่อพระเกียรติ

เหตุนี้วางเมล็ดอนาคตการเป็นเชลย และเตือนว่ากษัตริย์ที่ดีที่สุดยังอ่อนแอ ความหวังสุดท้ายอยู่ที่พระสัญญา ไม่ใช่มนุษย์

บทที่ 21

(1) มนัสเสห์ กษัตริย์เลวร้ายที่สุดของยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 21:1-18

หลังเฮเซคียาห์ที่ดีที่สุด มนัสเสห์บุตรเป็นเลวที่สุด แม่ครองร่วมราวสิบปี เขาไม่ได้เรียนความเชื่อจากบิดา พื้นที่สูง บาอัล
อาเซราห์ นมัสการดวงดาว และตั้งแท่นในพระวิหาร

เขาถวายนบถ ไข้เวท คนทรง และทำให้ยูดาห์ชั่วกว่าคานาอันที่พระเจ้าทรงทำลาย
ทั้งยังหลังเลือดผู้บริสุทธิ์เต็มเยรูซาเล็ม

พระเจ้าจึงประกาศภัยให้ยูดาห์ยืนอื้อ จะวัดเยรูซาเล็มเหมือนสะมาเรีย เช็ดเหมือนขามและทิ้งมรดก

บาปมนัสเสห์เป็นเหตุสำคัญที่คำพิพากษายูดาห์ไม่ถูกถอน แม้พงศาวดารบันทึกการกลับใจส่วนตัวภายหลัง

(2) อาโมนกษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 21:19-26

อาโมนบุตรมนัสเสห์รับใช้รูปเคารพ ทำชั่ว ทั้งพระยาห์เวห์ และไม่เดินทางพระองค์ ข้าราชการกบฏฆ่าหลังสองปี
ประชาชนฆ่าผู้กบฏและตั้งโยสิยาห์บุตรวัยเยาว์

บทที่ 22

การครองขอบธรรมของโยสิยาห์

2 พงศกษัตริย์ 22:1-30

พระเจ้าประทานโอกาสสุดท้ายด้วยกษัตริย์ดีเหนือเฮเซคียาห์ (23:25) โยสิยาห์ถูกพยากรณ์ชื่อไว้ราว 300 ปีก่อนต่อเยโรโบอัม (1พกษ 13:2) เขาจะทำลายแท่นเบธเอล

(1) บทสรุปรัชกาลโยสิยาห์

2 พงศกษัตริย์ 22:1-2

โยสิยาห์ขึ้นวัยแปดหลังบิดาถูกฆ่า ครอง 31 ปี (640-609) ช่วงอัสซีเรียเสียอำนาจแก่บาบิโลนและนินะเวแตก 612 เขาทำตรง เดินทางดาวิด ไม่หันซ้ายขวา และภายหลังถูกกล่าวว่าไม่มีใครหันหาพระเจ้าด้วยสุดใจ วิญญาณ และกำลังตามธรรมเนียมโมเสสเหมือนเขา

(2) พบหนังสือธรรมบัญญัติในพระวิหาร

2 พงศกษัตริย์ 22:3-13

ปีที่ 18 รัชกาล วัย 26 โยสิยาห์ให้ข้าพยานคุมซ่อมพระวิหาร มหาปุโรหิตฮิลคียาห์พบ ‘หนังสือธรรมบัญญัติ’ อาจเป็นเฉลยธรรมบัญญัติหรือส่วนใหญ่ของโมเสส เมื่ออ่าน กษัตริย์ฉีกเสื้อ เพราะตระหนักบรรพบุรุษไม่เชื่อฟังและพระพิโรธใหญ่ จึงส่งคนทูลถามพระเจ้า

(3) สุลต่านผู้เผยหญิงตีความธรรมบัญญัติ

2 พงศกษัตริย์ 22:14-20

ข้าราชการไปหาสุลต่าน แม้เยเรมีย์กับเศฟันยาห์ทำงานอยู่ เหตุผลคาดเดาได้เท่านั้น สำคัญคือพระเจ้าตรัสผ่านเธอ หนังสือยืนยันภัยต่อเยรูซาเล็มเพราะละพระองค์และเผาเครื่องหอมแก่เทพ

แต่เพราะโยสิยาห์ใจอ่อน ถ่อม ฉีกเสื้อ และร้องให้ พระองค์ทรงฟัง เขาจะถูกรวบสู่หลุมอย่างสงบและไม่เห็นภัย แม้เขาตายในสงคราม ‘สงบ’ หมายถึงไม่เห็นกรุงพินาศ

บทที่ 23

☐ โยสิยาห์รื้อฟื้นพันธสัญญา

2 พงศกษัตริย์ 23:1-3

แม้เยรูซาเล็มถูกตัดสินประหาร (22:16) โยสิยาห์รวบรวมประชาชน อ่านหนังสือ และยืนข้างเสาทำพันธสัญญาจะตามพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจ ต่างจากเฮเซคียาห์ที่พอใจว่าภัยไม่มาในวันตน ประชาชนเข้าร่วมและเริ่มปฏิรูป

□ กำจัดรูปเคารพและของต่างศาสนา

2 พงศกษัตริย์ 23:4-14

กษัตริย์สั่งเอาบาอัล อาเซราห์ ดวงดาว และภาชนะออกจากพระวิหาร เผานอกเยรูซาเล็มที่ซิดโรน ทำลายห้องโสมณศักดิ์สิทธิ์ แท่นดาว ที่สูงตั้งแต่เกบาถึงเบเออร์เซบา และโทเฟทซึ่งถวายเป็นเด็ก รวมทั้งม้าและรถแควดวงอาทิตย์ เขาทำให้ที่สูงซาโลมอนสร้างแก่เทพต่างชาติเป็นมลทิน

□ การปฏิรูปอาณาจักรเหนือของโยสิยาห์

2 พงศกษัตริย์ 23:15-20

โยสิยาห์กำจัดที่สูงในสะมาเรียด้วย นำเหล่าของต่างศาสนาไปทำแท่นเยโรโบอัมที่เบธเอลเป็นมลทิน เฝ้ากระดุกจากหลุมบนแท่น แต่เว้นหลุม ‘คนของพระเจ้า’ จากยูดาห์กับผู้เผยพระวจนะเมื่อ 300 ปีก่อน

□ โยสิยาห์ถือปัสกา

2 พงศกษัตริย์ 23:21-23

เขาให้ถือปัสกาตาม ‘หนังสือพันธสัญญา’ (ฉธบ 16:1-8) แม่เฮเซคียาห์เคยถือใหญ่ (2พงศด 30) ผู้เขียนว่าตั้งแต่ผู้วินิจฉัยไม่เคยถือ ‘อย่างนี้’

พงศาวดารอธิบายการจัดอย่างครบโดยปุโรหิต เลวี และประชาชน ปัสกานี้เป็นผลของการกลับสู่พระวณะ ไม่ใช่พิธีภายนอก

□ การปฏิรูปที่เหลื่อและชะตาบูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 23:24-27

การปฏิรูปไม่ชั่วคราว เขากำจัดคนทรง หมอดู เทราฟิม รูปเคารพ และสิ่งน่าเกลียดทั้งหมด เพราะรักธรรมบัญญัติ ไม่มีใครก่อนหรือหลังหันหาพระเจ้าด้วยสุดใจ จิต และกำลังเหมือนเขา

อย่างไรก็ดีพระพิโรธต่อบูดาห์ไม่หันเพราะบาปมนัสเสห์ พระองค์จะถอนบูดาห์และทิ้งเยรูซาเล็มกับพระวิหารที่เลือก ความชอบธรรมกษัตริย์หนึ่งไม่ลบความผิดสะสมของชาติที่ไม่กลับใจจริง

(5) บทสรุปรัชกาลโยสิยาห์

2 พงศกษัตริย์ 23:28-30

เมื่อฟาโรห์เนโคขึ้นเหนือช่วยอัสซีเรียสู้บาบิโลน โยสิยาห์วางที่เมกิดโดและตาย เหตุทางการเมืองอาจเพราะไม่อยากให้อัสซีเรียฟื้น พงศาวดารว่าฝ่าฝืนคำเตือนจากพระโอษฐ์พระเจ้า

การตายกษัตริย์ที่ดีที่สุดย้าว่ายูดาห์เข้าสู่คำพิพากษา

ความเสื่อมทางการเมืองและศีลธรรมของยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 23:31-20

กษัตริย์สี่องค์ต่อมอลันทำชั่วต่อพระยาห์เวห์

ยูดาห์ไม่เหลือความหวังจากผู้นำมนุษย์และมุ่งสู่การเป็นเชลย

(1) เยโฮอาหาสกษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 23:31-34

หลังโยสิยาห์ตาย ประชาชนเจิมเยโฮอาหาสหรือซัลลูม แต่ครองสามเดือน ทำชั่ว

ฟาโรห์เนโคจับไปอียิปต์และตายตามคำเยเรมีย์ (ยรม 22:10-12) พร้อมเรียกบรรณาการหนัก

(2) เยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 23:35-7

ฟาโรห์ตั้งเอลียาคิม เปลี่ยนชื่อเยโฮยาคิม เขาเก็บเงินทองจากประชาชนจ่ายอียิปต์ (ข้อ 35) เยเรมีย์ตำหนิการกดขี่

รุนแรง และสร้างวังด้วยแรงงานไม่จ่าย ต่างจากโยสิยาห์ที่ทำยูติธรรม เขาเผาไม้พระวณะและทำชั่ว

บาบิโลนขึ้นแทนอียิปต์ เขาจับใช้สามปีแล้วกบฏ จึงมีกองปล้นมาตามพระดำรัส

บทที่ 24

(3) เยโฮยาคินกษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 24:8-17

เยโฮยาคินขึ้น 598 ก.ค.ศ. วัย 18 ครองสามเดือน เมื่อบาบิโลนล้อม เขายอมเร็วและได้รับการปฏิบัติผ่อน

เนบูคัดเนสซาร์เอาทรัพย์พระวิหาร วัง และตัดภาชนะทองชาโลมอน

กวาดกษัตริย์ ราชวงศ์ ข้าราชการ นักรบ ช่าง รวมราวหนึ่งหมื่น เหลือแต่คนยาก เป็นการเนรเทศ 597 ก.ค.ศ.

เอเสเคียลอยู่ในกลุ่ม

เขาทำชั่ว แต่การยอมทำให้คนยังไม่ถูกทำลายทันที ภายหลังชีวิตเชลยของเขาจะกลายเป็นประกายความหวังท้ายหนังสือ

(4) เศเดคียาห์กษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 24:18-20

เศเดคียาห์บุตรโยสียาห์และน้องเยโฮอาหาสขึ้น 597 ครอง 11 ปีถึงพินาศ 586 เขาไม่เรียนความเชื่อจากบิดา
ทำชั่วเหมือนเยโฮยาคิม พระพิโรธถึงขั้นขับยูดาห์จากพระพักตร์ และเขากบฏบาบิโลนแม้เยเรมีย์เตือน

บทที่ 25

บาบิโลนทำลายยูดาห์และเรื่องเยโฮยาคิม

2 พงศกษัตริย์ 25:1-30

เรื่องยูดาห์พินาศเกือบเหมือนเยเรมีย์ 52 แต่เยเรมีย์ไม่รวมเกดาลียาห์ นักวิชาการส่วนใหญ่คิดว่าผู้เขียนเยเรมีย์อย่างตอนนี้
แต่ไม่มีหลักฐานยืนยันเด็ดขาด

(1) เศเดคียาห์กษัตริย์ยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 25:1-7

เศเดคียาห์ไม่ฟังเยเรมีย์ให้ยอมบาบิโลน (ยรม 27:17; 38:17) และกบฏ (24:20; 2พงศด 36:12-13)

เนบูกัดเนสซาร์ล้อมเยรูซาเล็มตั้งแต่ปีเก้า จนปีสิบเอ็ดอาหารหมด กำแพงแตก

กษัตริย์หนีกลางคืนแต่ถูกจับที่ที่ราบเยรีโค บุตรถูกฆ่าต่อหน้า แล้วควักตา ล่ามทองสัมฤทธิ์ไปบาบิโลน

ภาพสุดท้ายที่เห็นคือการสิ้นเชื้อของตน ผลของการปฏิเสธพระวจนะ

(2) เยรูซาเล็มถูกทำลาย

2 พงศกษัตริย์ 25:8-17

หนึ่งเดือนหลังนครแตก 586 ก.ค.ศ. เนบูกาเรตาดานเฝ้าพระวิหาร วัง และบ้านทั้งหมด รื้อกำแพงซึ่งจะร้าวราว 140 ปี

กวาดคนที่เหลืยกเว้นคนจนไว้ทำสวน ยกเครื่องทองสัมฤทธิ์ เสา อ่าง และภาชนะไปบาบิโลน

พระนิเวศที่คิดว่าปลอดภัยถูกทิ้งตามคำ 1พงษ 9

(3) ถูกนำไปบาบิโลน

2 พงศกษัตริย์ 25:18-21

เนบูกาเรตาดานจับข้าราชการที่เหลือ รวมเสไรยาห์มหาปุโรหิต หลานฮิลคียาห์และบรรพบุรุษเอสรา (อสร 7:1)

ไปหาเนบูกัดเนสซาร์ที่รับลาห์และฆ่า เยเรมีย์บันทึกจำนวนเชลยหลายระยะ

ยูดาห์จึงถูกกวาดจากแผ่นดินเพราะบาปและไม่ฟังคำเตือน

(4) เกตาลียาห์ผู้วาระาการยูดาห์

2 พงศกษัตริย์ 25:22-26

เนบูคัดเนสซาร์ตั้งเกตาลียาห์บุตรอาหิเศบับ หลานชาฟาน ปกครองผู้เหลือ ชาวยูดาห์ที่หนีประเทศกลับมา เขาบอกให้รับใช้บาบิโลนและอยู่สงบ แต่ไม่เชื่อคำเตือนเรื่องอิชมาเอล ต่อมาอิชมาเอลเชื้อกษัตริย์ฆ่าเขา ประชาชนกลัวบาบิโลนจึงหนีอียิปต์ ทำให้แผ่นดินว่างยิ่ง

(5) เรื่องเยโฮยาคิม

2 พงศกษัตริย์ 25:27-30

พงศกษัตริย์จบแปลกด้วยเยโฮยาคิมเชลย หลังคุก 37 ปี ใน 562 ก.ค.ศ. เอวิลเมโรัดบุตรเนบูคัดเนสซาร์ปล่อย พุดดี ให้ที่นั่งเหนือกษัตริย์เชลย เปลี่ยนเสื้อ และเลี้ยงตลอดชีวิต

นี่ไม่ใช่การฟื้นเต็ม แต่เป็นประกายวาระาวงศ์ดาวิดยังไม่ดับและพระสัญญาไม่ล้มเหลว ท่ามกลางการพิพากษา หนังสือจบด้วยความหวังในพระคุณและกษัตริย์อนาคต

1 พงศาวดาร

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29

บทที่ 1

บทนำ 1 พงศาวดาร

1 พงศาวดาร 1:1

ขอชี้แจงว่าในการเขียนคำอธิบายนี้ได้อ้างอิงหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ชุด Tyndale ของ Martin Selman เป็นอย่างมาก (ต้นฉบับภาษาอังกฤษ ค.ศ. 1994; ฉบับแปล ค.ศ. 2017)

บทนำ

เดิมพงศาวดารเป็นหนังสือเล่มเดียว และเริ่มแบ่งเป็นสองส่วนตั้งแต่ฉบับเชปตัวจินต์

พงศาวดารไม่ใช่เพียงเอกสารเสริมทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับ ‘สิ่งที่ตกหล่น’ จากซามูเอล–พงศกษัตริย์ (ซึ่งเป็นชื่อของพงศาวดารในฉบับเชปตัวจินต์)

ผู้เขียนพงศาวดารจงใจแสดงจิตสำนึกทางประวัติศาสตร์ตามแนวเฉลยธรรมบัญญัติ โดยมุ่งเรื่องราวของกษัตริย์บางองค์และทำให้จุดเน้นทางเทววิทยาชัดเจน

ดังนั้น นักวิชาการบางคนจึงมองผู้เขียนพงศาวดารว่าเป็น ‘นักเทศน์เชิงศิษยาภิบาลและเทววิทยา’

และในหนังสือก็มีคำปราศรัยหลายครั้งจริง ๆ อย่างไรก็ตาม ควรเข้าใจผู้เขียนว่าเป็น ‘ผู้ตีความ’

มากกว่าจะเป็นนักเทศน์ ‘เมื่อมองงานเขียนของผู้เขียนพงศาวดารโดยรวม

เขาเป็นนักคิดและนักประพันธ์ผู้มีวินัยและคุณค่าทางวรรณกรรม

ซึ่งข่าวสารของเขาจะเข้าใจได้อย่างเหมาะสมก็ต่อเมื่อมองทั้งเล่ม’ (Martin Selman)

พงศาวดารแบ่งได้เป็นสามส่วนใหญ่ ๆ (ดูสารบัญด้านล่าง) ส่วนแรก (1 พศด บทที่ 1–9) เป็นขั้นเตรียมการ

โดยเน้นเอกภาพดั้งเดิมของอิสราเอลที่เกิดจากพระคุณของพระเจ้า ส่วนที่สอง (1 พศด บทที่ 10–2 พศด บทที่ 9)

เป็นส่วนแกนกลาง ซึ่งมีพระวณะสำคัญยิ่งทางเทววิทยา ได้แก่พันธสัญญาของดาวิดและคำตอบต่อคำอธิษฐานของซาโล

มอน ส่วนที่สามติดตามการตอบสนองอันหลากหลายของกษัตริย์และประชาชน

และทบทวนหลักพื้นฐานที่พระเจ้าทรงใช้ปฏิบัติต่อประชากรของพระองค์

ผู้เขียนพงศาวดารเน้นลักษณะเฉพาะสองประการ ประการแรก

พระวณะของพระเจ้าเป็นมาตรฐานสูงสุดซึ่งเป็นรากฐานในการที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อประชากรของพระองค์ในทุกยุค

ไม่ว่าจะเป็นพระวณะในอดีตหรือในสมัยนั้น เป็นลายลักษณ์อักษรหรือกล่าวด้วยวาจา

พระวณะก็ยังมีชีวิตและมีผลอยู่เสมอ ประการที่สอง เขาเน้น ‘พระวณะ’

สองประการของพระเจ้าที่อยู่ใจกลางพงศาวดารเป็นพิเศษ แม้ผู้อ่านกลุ่มแรกจะอาศัยอยู่ใน
‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’ ที่ลดความรุ่งเรืองลงแล้ว พระเจ้าก็ยังทรงสำแดงว่าพระวาระแห่งพันธสัญญาที่ตรัสแก่ดาวิดสา
มารณมีความหมายใหม่ได้อีกทั้งยังนำผู้อ่านให้มุ่งดูความหมายที่เป็นไปได้ของพระวิหาร (เทียบ 2 พศด
7:11-22) ดังนั้นผู้เขียนพงศาวดารจึงเรียกร้องให้ผู้อ่านอ่านหนังสือนี้จากมุมมองของ
‘พันธสัญญา’ และมองเห็นความหวังแห่งการฟื้นฟู Martin Selman
ปฏิเสธความคิดที่ว่าพงศาวดารเชื่อมเป็นงานเดียวกับเอสรา-เนหะมีย์
และยืนยันว่าควรศึกษาพงศาวดารเป็นหนังสืออิสระที่มีหัวข้อแตกต่างกัน พงศาวดารน่าจะเขียนราว
400 ปีก่อนคริสตกาล (ช่วงใดช่วงหนึ่งในศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสตกาลก็เป็นไปได้) และเราไม่อาจมั่นใจได้ว่าผู้เขียนคือใคร
สารบัญ: พงศาวดาร (เล่มที่ 1-2)

I. เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล (1 พศด 1:1-9:44)

บทที่ 9

ลำดับวงศ์ตระกูลของเชื้อสายซาอูล

1 พงศาวดาร 9:35-44

II. ราชอาณาจักรของดาวิดและซาโลมอน (1 พศด 10:1-2 พศด 9:31)

บทที่ 8

พระบารมีของซาโลมอน

1 พงศาวดาร 8:17-31

III. ราชอาณาจักรยูดาห์ (2 พศด 10:1-36:23)

บทที่ 21

ยูดาห์และราชวงศ์อาหับ

1 พงศาวดาร 21:2-12

[เยโฮรัม อาหัสยาห์ และอาธาเลียห์]

บทที่ 23

กษัตริย์สามองค์ที่กำลังเสื่อมลง

1 พงศาวดาร 23:1-23

[โยอาซ อามาซิยาห์ และอุสซียาห์]

บทที่ 1

จากอาดัมถึงเอซาว

1 พงศาวดาร 1:1-54

ลำดับวงศ์ตระกูลจากอาดัมถึงเอซาวแสดงให้เห็นว่าชนทุกชาติอยู่ในโลกที่พระเจ้าทรงสร้าง และเป็นส่วนหนึ่งของพระประสงค์พิเศษของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล ลำดับวงศ์ตระกูลนี้วางอาดัม (ข้อ 1) โนอาห์ (ข้อ 4)

อับราฮัม (ข้อ 28) และอิสราเอล (ข้อ 34; 2:1) ไว้เป็นบุคคลศูนย์กลางของประวัติศาสตร์ โครงสร้างของลำดับวงศ์ตระกูลมีดังต่อไปนี้ การนำเสนอว่าอาดัม ไม่ใช่เพียงอับราฮัม เป็นบรรพบุรุษของอิสราเอล นับเป็นถ้อยแถลงทางเทววิทยาที่กล้าหาญ รายชื่อเชื้อสายของโนอาห์เลือกบันทึกหลายชื่อ ลูกหลานของยาเฟทเป็นเพื่อนบ้านทางเหนือและตะวันตกของอิสราเอล (ยาวาน=กรีก ข้อ 5; คิธิม=ไซปรัส ข้อ 7) ลูกหลานของฮามครอบคลุมแอฟริกาเหนือ (คูช=เอธิโอเปีย มีสราอิม=อียิปต์ ข้อ 8) และซีเรีย/ปาเลสไตน์ (เทียบ ข้อ 13-16) ส่วนลูกหลานของเชมอาศัยอยู่ทางตะวันออก (เอลาม=เปอร์เซียโบราณ อัสซูร์=อัสซีเรีย ข้อ 17) ลูกหลานของโนอาห์มีทั้งหมด 71 คน คือเชื้อสายยาเฟท 14 คน ฮาม 31 คน และเชม 26 คน

เมื่อเทียบกับลำดับวงศ์ตระกูลในปฐมกาลบทที่ 10 จะพบว่ามิชชาวฟิลิสเตียเพิ่มเข้ามาในเชื้อสายของฮาม การกล่าวถึงลำดับวงศ์ตระกูลของอิสราเอลบุตรอับราฮัมก่อน (ข้อ 29-31) และกล่าวถึงลูกหลานที่เกิดจากเคทูราห์ภรรยาของอับราฮัม (ข้อ 32-33) เป็นลักษณะเฉพาะ รายชื่อยาวของเอซาวและเอโดม (ข้อ 35-54)

บันทึกไว้เพื่อแสดงพระพรที่แผ่กว้างแก่ครอบครัวของอับราฮัม เมื่อรวมลูกหลานโดยตรงของเอซาว 16 คน (ข้อ 34-37) ลูกหลานของเสอร์ชาวพื้นเมืองเอโดม 35 คน (ข้อ 38-42) และกษัตริย์กับหัวหน้าเผ่าเอโดม 19 คน (ข้อ 43-54) จะได้ทั้งหมด 70 คน ซึ่งเป็นจำนวนที่สื่อถึงความบริบูรณ์

บทที่ 2

เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล

1 พงศาวดาร 2:1

ดังที่เห็นในตารางต่อไป บางเผ่าได้รับพื้นที่กว้างถึงมาก (ยูดาห์ เลวี) แต่บางเผ่าแทบถูกกล่าวผ่านไป (ดาน นัฟทาลี) และในโครงสร้างทั้งหมด เผ่าเลวีอยู่ตรงศูนย์กลาง บทที่ 2-4: ยูดาห์และสิเมโอน บทที่ 5: รูเบน กาด และครึ่งเผ่ามนัสเสห์ บทที่ 6: เลวี บทที่ 7: อัสสาการ์ นัฟทาลี ครึ่งเผ่ามนัสเสห์ และอาเซอร์ บทที่ 8: เบนยามิน [ดาน] พื้นที่ภาคใต้ / ผังตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน / เผ่าเลวี (ศูนย์กลาง) / พื้นที่ภาคเหนือ / พื้นที่ตอนกลาง

(1) บุตรของอิสราเอล

1 พงศาวดาร 2:1-2

ชื่อของสิบสองเผ่าอิสราเอลทำหน้าที่เป็นหัวเรื่องของบทที่ 2-8 ลำดับชื่อเป็นไปตามปฐมกาล 35:23-26 ยกเว้นตำแหน่งของดาน

☐ จากยูดาห์ถึงเฮสโรน

1 พงศาวดาร 2:3-8

ในบรรดาสิบสองเผ่าอิสราเอล ลำดับวงศ์ตระกูลของยูดาห์ปรากฏก่อนและได้รับการกล่าวถึงกว้างขวางกว่าเผ่าอื่น เพื่อเน้นความเป็นศูนย์กลางของเชื้อสายดาวิด เรื่องนี้เห็นได้ในโครงสร้างไขว้ของลำดับวงศ์ตระกูลด้วย ผู้เขียนจงใจกล่าวว่ายูดาห์แต่งงานกับหญิงคานาอัน (ข้อ 3) เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์ ‘ชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์’ พระเจ้าจึงทรงประหารเขา (ข้อ 3; เทียบ ปฐม 38:7)

วลีนี้จะปรากฏซ้ำในการประเมณกษัตริย์แห่งยูดาห์ภายหลัง และชี้ว่าพระเจ้าจะทรงลงโทษกษัตริย์เหล่านั้นอย่างแน่นอน ทามาร์ลูกสะใภ้ของยูดาห์ให้กำเนิดฟาเลตเปเรศกับเศราห์ พระเจ้าทรงเลือกเปเรศตามพระประสงค์ให้เป็นเชื้อสายของดาวิด (เปเรศ-เฮสโรน-ราม-อัมมินาดับ-นาโชน-สลมา-โบอาส-โอเบด-เจสซี-ดาวิด ข้อ 5-15; เทียบ นรช 4:18-22) ในเชื้อสายเศราห์มีอาคาน (อาคาร)

(ข้อ 7) ชื่อของเขา (อาคาร=‘ความเดือดร้อน’) ทำให้นักถึงกษัตริย์อาหรับผู้ทำให้อิสราเอลเดือดร้อน อีกทั้งคำกริยาฮีบรูที่แปลว่า ‘ละเมิด’ เป็นศัพท์สำคัญทางเทววิทยาซึ่งหมายถึงการไม่เชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา

☐ เชื้อสายของราม

1 พงศาวดาร 2:9-17

จากรามบุตรเฮสโรนถึงเจสซีบิดาของดาวิดถูกสรุปไว้หกชั่วอายุ (เทียบ นรช 4:19-22) ในข้อ 15 ดาวิดถูกนับเป็นบุตรคนที่เจ็ด ซึ่งต่างจาก 1 ซามูเอลที่นับเป็นคนที่แปด (16:10-13; 17:12-14; เทียบ 1 พศด 27:18) ที่ชื่อเอลีชูตกหล่น อาจเพราะเขาไม่มีบุตร)

☐ เชื้อสายของคาเลบ

1 พงศาวดาร 2:18-24

คาเลบ (หรือเคลุย? เทียบ 2:9) บุตรเฮสโรนที่กล่าวในข้อ 18 ไม่ใช่คาเลบสมัยโยชูวา

แต่ปรากฏเพื่อกล่าวถึงเบซาเลลช่างผู้สร้างพลับพลา (ข้อ 20; เทียบ อพย 31:2 บางคนมองว่าฮูร์ในข้อ 19

คือฮูร์ผู้ช่วยโมเสสใน อพย 17:10)

แม้เบซาเลลกับดาวิดจะอยู่คนละยุคกันมาก การกล่าวถึงลำดับวงศ์ตระกูลทั้งสองร่วมกันมีจุดประสงค์เพื่อเน้นความเชื่อมโยงระหว่างราชวงศ์ดาวิดกับพลับพลา

☐ เชื้อสายของเยราเมเอล

1 พงศาวดาร 2:25-41

นี่เป็นแหล่งเดียวที่ให้ข้อมูลลำดับวงศ์ตระกูลของตระกูลเยราเมเอลซึ่งอาศัยอยู่ทางใต้ของยูดาห์

ไม่มีชื่อใดในรายชื่อที่ถูกกล่าวถึงที่อื่นในพันธสัญญาเดิม จุดสนใจอยู่ที่เอลีชามาซึ่งบันทึกเป็นคนสุดท้าย

แต่เราไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย เห็นได้ชัดว่าเขาคงเป็นบุคคลที่ชาวยิวในสมัยนั้นรู้จักดี สิ่งน่าสังเกตคือเซซันในข้อ 34

ไม่มีบุตรชาย จึงยกบุตรสาวให้แต่งงานกับทาสชาวอียิปต์ของตนและให้กำเนิดบุตรชื่ออัททัย

ด้วยวิธีนี้เขาจึงสืบตระกูลต่อไป (ข้อ 35; เทียบชื่อ ‘อาห์ลัย’ ในข้อ 31 ซึ่งดูเหมือนเป็นการเขียนชื่ออัททัยผิด)

☐ เชื้อสายเพิ่มเติมของคาเลบ

1 พงศาวดาร 2:42-55

เนื้อหานี้ต่อจาก 2:18-24 แต่ลำดับวงศ์ตระกูลนี้จัดสายที่แตกต่างจากรายชื่อก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง คำว่า ‘บิดา’

ที่ใช้กับบุคคลในที่นี้หมายถึง ‘ผู้ปกครอง/ผู้นำ’ ของแต่ละท้องถิ่น (Song Byeong-hyeon)

คาเลบที่กล่าวในข้อ 49 คือคาเลบสมัยโยชูวา การกล่าวถึงเผ่าเคไนต์ซึ่งเป็นชนต่างชาติในข้อ 55

อาจเป็นเพราะภายหลังบางส่วนของพวกเขากวบรวมเข้าในอิสราเอล (เทียบ วนฉ 1:16; 4:11)

บทที่ 3

☐ เชื้อสายราชวงศ์ของดาวิด

1 พงศาวดาร 3:1-24

เชื้อสายของดาวิดเป็นศูนย์กลางของลำดับวงศ์ตระกูลยูดาห์ ต่อจาก 2:10-17 มีการแนะนำบุตรของดาวิด (ข้อ 1-9)

กษัตริย์อิสราเอล (ข้อ 10-16) และคนรุ่นหลังการเป็นเชลย (ข้อ 17-24) เมื่อเปรียบเทียบรายชื่อบุตรของดาวิดกับ 2

ซามูเอล 3:2-5 และ 5:14-16 พบความแตกต่างบางประการ คือใช้ชื่อดาเนียลแทนคิเลอาบ (ข้อ 1)

ชิมเออาแทนชิมูวา และบัทชูวาแทนบัทเซบา (ข้อ 5) อีกทั้งเพิ่มชื่อเอลีเฟเลท (ข้อ 6) กับโนกาห์ (ข้อ 7; เทียบ 2 ซมอ 5:14-16) ซาโลมอนอยู่ลำดับที่สี่ (ข้อ 5) นักวิชาการชื่อ Johnstone

เห็นว่าผู้เขียนวางซาโลมอนไว้กลางรายชื่อบุตรของดาวิดเพื่อแสดงว่าเขาเป็นบุคคลสำคัญ

กล่าวคือ บุตรเก้าคน (หกคนที่เกิดในยูดาห์กับบุตรของบัทเซบาสามคน) + ซาโลมอน + บุตรเก้าคนที่เกิดในอิสราเอล Johnstone สังเกตว่าจากอาดัมถึงโยสิยาห์ถูกจัดเป็น 49 ชั่วอายุ คืออาดัมถึงโนอาห์ 10 ชั่วอายุ (1:1-4) เซมถึงอับราฮัม 10 ชั่วอายุ (1:24-27) อิสอัคถึงราม 6 ชั่วอายุ (1:34-2:9)

อัมมีนาดับบุตรรามถึงเจสซี 6 ชั่วอายุ (2:10-12) และซาโลมอนถึงโยสิยาห์ 16 ชั่วอายุ (3:10-14)

เมื่อเพิ่มดาวิดจะรวมเป็น 49 ชั่วอายุ เรื่องนี้ทำให้นักถึงปีวาระที่ทาสทุกคนได้รับอิสรภาพในปีที่ 50

และมอบความหวังแก่ชาวยูดาห์ซึ่งถูกกวาดไปอียิปต์และบาบิโลนหลังสมัยโยสิยาห์

เชื้อสายดาวิดจากโยสิยาห์ถึงยุคเป็นเชลยจัดเป็น 14 ชั่วอายุ ผู้เขียนนำรายชื่อเชื้อสายดาวิดบางคนที่มีชีวิตร่วมสมัยกับตนมาไว้ที่นี่ เพื่อยืนยันว่าพันธสัญญาที่พระเจ้าประทานแก่ดาวิดยังมีผลอยู่แม้ในยุคเป็นเชลย โยฮานันบุตรโยสิยาห์ (ข้อ 15) ไม่ปรากฏในพงศกัษัตริย์ อาจเพราะเขาเสียชีวิตตั้งแต่เด็ก เยโฮอาหาสถูกเรียกว่าซัลลูม (ข้อ 15)

และเยโฮยาคิมถูกเรียกว่าเยโคเนียห์ (ข้อ 16) ซัลลูมถูกบรรยายว่าเป็นบุตรคนสุดท้องของโยสิยาห์

ซึ่งก่อข้อถกเถียงเมื่อดูปีครองราชย์ของบุตรโยสิยาห์ ลำดับคือซัลลูม-เยโฮยาคิม-เยโคเนียห์ (ข้อ 16)-เศเดคียาห์ (ข้อ 15) ในรายชื่อคนรุ่นหลังการเป็นเชลย ชื่อเศรูบบาเบลผู้นำการกลับจากเชลยมีความสำคัญ

เขาถูกเรียกว่าเป็นบุตรเปตายาห์ (ข้อ 19) แต่ในเอสรา (3:2) เนหะมีย์ (12:1) และฮักกัย (1:12)

เรียกว่าเป็นบุตรเซอัลทิเอล (ข้อ 17) นี่อาจเป็นการบันทึกอย่างกว้าง ๆ

ว่าเปตายาห์ขึ้นเป็นหัวหน้าตระกูลแทนเซอัลทิเอลที่เสียชีวิตก่อนเวลาอันควร ชื่อบุตรของเศรูบบาเบล (ข้อ 20)

แสดงความหวังในการฟื้นฟูอิสราเอล ได้แก่ เมซูลลาม ('ได้รับการฟื้นฟู/ชำระราคาแล้ว') ฮานันยาห์

('พระยาห์เวห์ทรงพระกรุณา') เซโลมิท ('สันติภาพ') ฮาซูบาห์ ('ได้รับเกียรติ') โอเฮล ('พลับพลาของพระเจ้า')

เบเรคียาห์ ('พระยาห์เวห์ทรงอวยพร') ฮาชาดียาห์ ('พระยาห์เวห์ทรงเป็นความรัก') และยูซับเฮเสด

('ขอให้ความรักมั่นคงแห่งพันธสัญญาได้รับการฟื้นฟู') ส่วนเซนัสซาร์ (ข้อ 18)

น่าจะเป็นเซซบัสซาร์ผู้ร่วมกับเศรูบบาเบลนำเชลยกลับมา (อสร 1:8-11; 5:13-16)

บทที่ 4

☐ เชื้อสายเพิ่มเติมของยูดาห์

1 พงศาวดาร 4:1-23

บทนี้สานต่อลำดับวงศ์ตระกูลเผ่ายูดาห์จากบทที่ 2 ข้อมูลในบทที่ 4 ไม่พบที่อื่นในพระคัมภีร์ เนื้อหาแบ่งเป็นหกตอน คือ

☐ ลูกหลานของธูร์บุตรคาเลบ (คารมี) (2:19; ข้อ 1-4) และลูกหลานของอัสธูร์บุตรเฮสโรน (2:24; ข้อ 5-8)

☐ ยาเบส (ข้อ 9-10)

☐ เคลือบ (ข้อ 11-12)

☐ โอทนีเอลและคาเลบชาวเคนัส (ข้อ 13-16)

☐ กลุ่มอื่นที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก (ข้อ 17-20)

☐ เซลาห์บุตรยูดาห์ (ข้อ 21-23; เทียบ 2:3)

‘โศรห์’ ในข้อ 2 เป็นหนึ่งในเมืองที่ผู้กลับจากเชลยตั้งถิ่นฐาน

จึงเป็นลำดับวงศ์ตระกูลที่มีความหมายมากสำหรับพวกเขา (เทียบ นม 11:29) บิดา/บรรพบุรุษของเอตามในข้อ 3 คือ

‘ฮารเฟ’ ที่ละชื่อบุตรไว้ตั้งแต่ 2:51 เป็นต้นไป (เทียบ NAS, ESV)

ข้อ 10 กล่าวถึงคำอธิษฐานของชายชื่อยาเบสอย่างฉับพลัน เราไม่รู้ว่าเขาเป็นเชื้อสายของใคร แต่ผู้เขียนเน้นว่าเขา

‘ร้องทูล [การา]’ และพระเจ้าทรงประทานสิ่งที่เขาทูลขอ จุดเน้นนี้ส่งข่าวสารสำคัญอย่างยิ่งแก่ผู้อ่านที่กำลังย้อนมองประ

วัติศาสตร์อิสราเอล (เทียบ 5:20-22) โอทนีเอลในข้อ 13 เป็นหลานชายของคาเลบ

(ข้อ 15; เทียบ ยชว 15:17; วนฉ 1:13) ชาวเคนัสที่พวกเขาสังกัดเป็นชนกลุ่มเล็กกลุ่มหนึ่งซึ่งค่อย ๆ

ถูกรวมเข้าในยูดาห์ เอสราห์ในข้อ 17 ไม่ใช่เอสราผู้เขียนหนังสือเอสรา ข้อ 18 กล่าวถึง ‘ธิดาของฟาโรห์’

การรวมสตรีอียิปต์เข้าในตระกูลยูดาห์เป็นเรื่องพิเศษมาก เมืองเคิลลาห์ในข้อ 19

ก็เป็นที่ตั้งผู้กลับจากบาบิโลนเข้ามาตั้งถิ่นฐานด้วย

(เทียบ นม 3:17-18)

(3) เผ่าสิเมโอน

1 พงศาวดาร 4:24-43

ตามหนังสือโยชูวา เผ่าสิเมโอนไม่ได้รับการแบ่งแผ่นดินแยกต่างหาก แต่ได้รับเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ภายในเขตเผ่ายูดาห์

(เทียบ ยชว 19:1-9) ดังนั้น เมื่อเวลาผ่านไปเผ่าสิเมโอนคงถูกรวมเข้าในเผ่ายูดาห์ตามธรรมชาติ (เทียบ ข้อ 31)

ซาอูลในข้อ 24 ไม่ใช่กษัตริย์ซาอูลแห่งเผ่าเบนยามิน ตระกูลของเขาคงเป็นตระกูลมีอำนาจในเผ่าสิเมโอน ข้อ 28-31

บันทึกถิ่นอาศัยของลูกหลานสิเมโอน คือเมืองมรดก 13 เมือง แต่เนหะมีย์ 11:25-29 และโยชูวา 15:21-32

แสดงว่าเมืองเหล่านี้ภายหลังถูกรวมเป็นมรดกของยูดาห์ ข้อ 32-33 กล่าวถึงถิ่นอาศัยอื่นของลูกหลานสิเมโอน

พร้อมกับกล่าวถึงผู้นำเผ่าสิเมโอน (ข้อ 34-38) และอธิบายว่าพวกเขาขยายไปทางตะวันตก (ข้อ 39-41)

และตะวันออกเฉียงใต้ (ข้อ 42-43) เรื่องนี้แสดงว่าพวกเขาเข้มแข็งทางทหารตามคำพยากรณ์ของยาโคบ (เทียบ ปฐก

49:5-7; ข้อ 41, 43)

บทที่ 5

☐ เฝ้ารูเบน

1 พงศาวดาร 5:1-10

ในวันออกไกลโบราณ ธรรมเนียมมรดกได้รับการรักษาอย่างเคร่งครัด

และสิทธิบุตรหัวปีจะถูกริบเฉพาะเมื่อทำบาปร้ายแรงต่อบิดามารดา

รูเบนเสียสิทธิบุตรหัวปีให้โยเซฟเพราะนอนกับภรรยาน้อยของบิดา (เทียบ ปฐม 35:22; 49:3-4)

ดังนั้นโยเซฟจึงได้รับแผ่นดินสองส่วนในฐานะบุตรหัวปี คือเอฟราอิมและมนัสเสห์

แต่เผ่ายูดาห์ซึ่งให้กำเนิดดาวิดเป็นเผ่าที่ทรงอำนาจที่สุด จึงปรากฏก่อนในลำดับวงศ์ตระกูล

พงศาวดารสนใจกรณีทีบุตรหัวปีถูกลดฐานะเช่นนี้ (เทียบ 2:3; 26:10)

เพื่อเน้นว่าฐานะต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นเรื่องพระคุณพิเศษมากกว่าสิทธิ

หลักเดียวกันนี้ใช้กับชนชาติอิสราเอลซึ่งเป็นบุตรหัวปีได้ด้วย (อพย 4:22) เราไม่ทราบว่ายอเอลในข้อ 4

เชื่อมกับรายชื่ออย่างไร ชื่อ ‘บาอัล’ ในข้อ 5 บ่งชี้ว่าเผ่ารูเบนกราบไหว้รูปเคารพ (เทียบ ข้อ 25) ต่อมาในข้อ 6

กษัตริย์อัสซีเรียทีกิลทปิเลเซอร์ที่ 3 จับผู้นำเผ่ารูเบนไป เหตุการณ์นี้น่าจะเกิดในปี 733 ก่อนคริสตกาล

และดูเหมือนเป็นจุดจบของสามเผ่าฝั่งตะวันออกของจอร์แดน ข้อ 9 กล่าวถึงอาณาเขตของรูเบนในช่วงรุ่งเรืองที่สุด

เมื่อเวลาผ่านไป ส่วนใหญ่ของเผ่ารูเบนถูกรวมเข้าในเผ่ากาด

☐ เผ่ากาด

1 พงศาวดาร 5:11-22

อาณาเขตของเผ่ากาดทอดไปถึงบาซันซึ่งขึ้นชื่อเรื่องความอุดมสมบูรณ์ และถึงสัลคาห์ซึ่งเป็นพรมแดนตะวันออก (ข้อ 11, 16) ลำดับวงศ์ตระกูลของลูกหลานกาดในที่นี้อ้างข้อมูลพิเศษ (ข้อ 17)

ดังนั้นรายชื่อเหล่านี้จึงไม่ปรากฏที่อื่นในพระคัมภีร์ ข้อ 18-22

เล่าเรื่องสามเผ่าฝั่งตะวันออกของจอร์แดนร่วมกันทำสงครามกับ ‘ชาวฮาการ์’ (ข้อ 10, 19) และชนอาหรับอื่น ๆ

(เทียบ ปฐม 25:15)

ผู้เขียนเน้นว่าแม้พวกเขามีกำลังน้อยกว่า (เทียบ ข้อ 18, 21)

ก็ชนะด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าและเพราะพระองค์ทรงตอบเสียงร้องทูล (ข้อ 20)

แล้วสรุปด้วยถ้อยคำแบบฉบับของพงศาวดารว่า ‘เพราะสงครามนั้นมาจากพระเจ้า’ (ข้อ 22; เทียบ 2 พศด 20:15; 25:8; 32:8)

☐ ครึ่งเผ่ามนัสเสห์

1 พงศาวดาร 5:23-26

มีการแนะนำภูมิศาสตร์และลำดับวงศ์ตระกูลสั้น ๆ ของครึ่งเผ่ามนัสเสห์ที่อาศัยฝั่งตะวันออกของจอร์แดน (ข้อ 23-24) พวกเขาครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ทางเหนือของฝั่งตะวันออก เป็นการสำเร็จตามคำพยากรณ์ของยาโคบว่า ‘กึ่งของเขายื่นข้ามกำแพง’ (เทียบ ปฐก 49:22)

ข้อ 25-26 ให้เหตุผลที่สามเผ่าฝั่งตะวันออกถูกกวาดไป คือพวกเขาทำบาปต่อพระเจ้าและเล่นชู้กับพระของชนพื้นเมือง (ข้อ 25)

พระเจ้าจึงทรงใช้ปุโรหิตรีอัสซีเรีย (=ทีกัลทิลเลเซอร์; เทียบ ข้อ 6) กวาดสามเผ่าไป (เทียบ 2 พกษ 15:29; ปี 733 ก่อนคริสตกาล) การประเมินนี้มีแบบแผนเดียวกับเหตุผลที่กล่าวถึงการกวาดยูดาห์ไปภายหลัง (เทียบ 2 พศด 36:14-20)

การวางเรื่องการถูกกวาดไปต่อจากเรื่องชัยชนะในสงคราม (ข้อ 19-22)

แสดงความแตกต่างระหว่างผลของการวางใจพระเจ้า (ข้อ 20) กับผลของการทำบาปต่อพระองค์ (ข้อ 25) อย่างชัดเจน

บทที่ 6

(5) เผ่าเลวี

1 พงศาวดาร 6:1-81

เลวีอยู่ศูนย์กลางของลำดับวงศ์ตระกูลเผ่าอิสราเอล บทนี้แบ่งเป็นลำดับวงศ์ตระกูลปุโรหิตเชื้อสายอาโรนกับคนเลวีอื่น ๆ (ข้อ 1-53) และรายชื่อถิ่นฐานของคนเลวี (ข้อ 54-81) พงศาวดารให้ความสำคัญแก่ปุโรหิตเหนือคนเลวี

มีเพียงเชื้อสายปุโรหิตที่ตรวจสอบต่อเนื่องถึงยุคเป็นเชลย (ข้อ 1-15)

และมีเพียงพวกเขาที่ได้รับสิทธิเข้าไปในอภิสุทธิสถาน (ข้อ 49)

ลำดับวงศ์ตระกูลที่สืบถึงยุคเป็นเชลยมีเพียงเชื้อสายปุโรหิต เชื้อสายอาโรน และเชื้อสายดาวิด (เทียบ 2:10-17; 3:1-16) ขณะเดียวกัน การกล่าวอ้างถึง ‘พระวิหารที่ซาโลมอนสร้าง’ (ข้อ 10, 32, 53)

มีจุดประสงค์เพื่อส่งความหวังเรื่องการก่อกำเนิดของพระเจ้าแก่อิสราเอล (เทียบ 2 พศด 7:14-16)

☐ มหาปุโรหิตเชื้อสายอาโรน

1 พงศาวดาร 6:1-15

รายชื่อมหาปุโรหิตจากอาโรน (ข้อ 3) ถึงเยโฮชาดัก (ข้อ 15) ไม่ใช่รายชื่อที่ครบถ้วน เอลีและลูกหลานของเขา รวมถึงมหาปุโรหิตยุคหลังอีกหลายคนถูกละไว้ แม้รายชื่อไม่สมบูรณ์

หลักฐานจากที่อื่นในพันธสัญญาเดิมชี้ว่าลำดับที่ปรากฏนี้ถูกต้อง (เทียบ 1 พศด 9:10-11; นหม 11:10-11)

หลายชื่อในรายชื่อปรากฏที่อื่นด้วย ได้แก่ อาซาริยาห์ (ข้อ 9; 1 พกษ 4:2)

อามาริยาห์ (ข้อ 11; 2 พศด 19:11) ฮิลคียาห์ (ข้อ 13; 2 พกษ 22:4) เสโรอาห์ (ข้อ 14; 2 พกษ 25:18; นหม 11:11) และเยโฮชาดัก (ข้อ 15; ฮกก 1:1)

☐ ลำดับวงศ์ตระกูลคนเลวี

1 พงศาวดาร 6:16-30

สามตระกูลหลักของเผ่าเลวีคือ เกอร์โชน (ข้อ 20-21) โคฮาท (ข้อ 22-28) และเมรารี (ข้อ 29-30) ตระกูลเกอร์โชนกับเมรารีกล่าวถึงเจ็ดชั่วอายุ ส่วนตระกูลโคฮาทกล่าวถึงจนถึงบุตรของซามูเอล (ข้อ 28; 2 ซมอ 8:2) และทั้งสามสายดูเหมือนจบในสมัยดาวิด (เทียบ อาสาพยาห์ในข้อ 30 ซึ่งปรากฏใน 15:6 สมัยดาวิด)

Martin Selman เข้าใจลำดับวงศ์ตระกูลโคฮาทที่ยาวเป็นพิเศษตามแผนภูมิด้านขวา และมองว่าเท่ากับเจ็ดชั่วอายุเช่นกัน นักวิชาการบางคนเห็นว่าอัมมีนาดับในข้อ 22 คือคนเดียวกับอิสฮาร์หรืออัมราม (ข้อ 18)

ข้อ 26-28 เพิ่มเข้ามาเพื่อยืนยันลำดับวงศ์ตระกูลของซามูเอลในสายโคฮาท และกล่าวซ้ำในข้อ 34 เหตุที่เอลคานาห์บิดาซามูเอลถูกเรียกว่าชาวเอฟราอิมใน 1 ซามูเอล 1:1 ก็เพราะเขาอาศัยอยู่ในพื้นที่นั้น

☐ ลำดับวงศ์ตระกูลนักดนตรีชาวเลวี

1 พงศาวดาร 6:31-48

หน้าที่พื้นฐานของคนเลวีเกี่ยวข้องกับดนตรี (ข้อ 31) และพลับพลา (ข้อ 48) ตอนนี้แบ่งตามลำดับวงศ์ตระกูลของหัวหน้านักดนตรีสามคนที่ดาวิดแต่งตั้ง คือเฮมานเชื้อสายโคฮาท (ข้อ 33-38) อาสาฟเชื้อสายเกอร์โชน (ข้อ 39-43) และเอธานเชื้อสายเมรารี (ข้อ 44-47)

☐ หน้าที่ของมหาปุโรหิตเชื้อสายอาโรน

1 พงศาวดาร 6:49-53

ผู้เขียนเน้นว่ามหาปุโรหิตรับผิดชอบการถวายเครื่องบูชา การเผาเครื่องหอม และงานทั้งหมดในอภิสุทธิสถานเพื่อทำการลบมลทินบาปให้อิสราเอล รายชื่อมหาปุโรหิตที่ตามมาเหมือนกับรายชื่อข้อ 4-8 แต่ครั้งนี้จบลำดับวงศ์ตระกูลที่อาหิมาอัสผู้ร่วมสมัยกับซาโลมอน

☐ ถิ่นฐานของคนเลวี

1 พงศาวดาร 6:54-81

ส่วนสุดท้ายเป็นการจัดเรียงใหม่และย่อโยชูวาบทที่ 21 มีความแตกต่างเล็กน้อยจากโยชูวาบทที่ 21 และดูเหมือนว่าพงศาวดารใช้แหล่งข้อมูลอื่นในบางครั้ง ในการเขียนแบบย่อ พงศาวดารไม่ได้แนะนำโกลาน (ข้อ 71)

คาเดช (ข้อ 76) เบเซอร์ (ข้อ 78) และราโมท (ข้อ 80)

ว่าเป็นเมืองลี้ภัย (เทียบ ข้อ 57, 67; ยชว 20:1-9; 21:13; กตว 35:9-34) อย่างไรก็ตาม

ประเด็นสำคัญคือคนเลวในฐานะตัวแทนของอิสราเอลทั้งปวงได้ตั้งถิ่นฐานทั่วแผ่นดินแห่งพระสัญญา

บทที่ 7

(6) เเผ่ทางตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

1 พงศาวดาร 7:1-40

ลำดับวงศ์ตระกูลของอิสสาคาร์ นัฟทาลี และอาเซอร์ใช้ข้อมูลจากปฐมกาลบทที่ 46 และกันดารวิถีบทที่ 26 ส่วนข้อมูลภูมิศาสตร์มีให้เฉพาะเผ่าเอฟราอิม (ข้อ 28-29) แม้จะสั้น การกล่าวถึงลำดับวงศ์ตระกูลของเผ่าต่าง ๆ แห่งอาณาจักรอิสราเอลเหนือในอดีต บ่งชี้ว่าเผ่าเหล่านี้จะเป็นสมาชิกของ ‘อิสราเอลในอุดมคติ’

ที่จะได้รับการสร้างขึ้นใหม่ในอนาคต (เทียบ อสค 37:15-28)

สิ่งแปลกคือไม่มีการกล่าวถึงเผ่าเศบูลุนเลย (2:1-2) และเกี่ยวกับเผ่าดานกล่าวเพียงหุซิมบุตรดาน (ข้อ 12)

ดูเหมือนว่าเผ่าที่เสื่อมลงนี้ถูกแทนด้วยเผ่ามนัสเสห์และเอฟราอิม บุตรสองคนของโยเซฟ

☐ เผ่าอิสสาคาร์

1 พงศาวดาร 7:1-5

ในบุตรสี่คนของอิสสาคาร์ มีเพียงลูกหลานของโธลาที่ได้รับการนำเสนอ การกล่าวถึงดาวิดในข้อ 2

มีจุดประสงค์เพื่อบ่งชี้ว่ารายชื่อเผ่าต่าง ๆ เชื่อมกับดาวิด ผู้ทำให้อิสราเอลเป็นหนึ่งเดียวจริง ๆ

มีบันทึกว่าทุกตระกูลของอิสสาคาร์เป็นนักรบกล้าหาญ รวมทั้งหมด 87,000 คน (ข้อ 5)

☐ เผ่าเบนยามิน

1 พงศาวดาร 7:6-12

ลำดับวงศ์ตระกูลแจกแจงลูกหลานของเบลบุตรเบนยามิน (ข้อ 7) เบเคอร์ (ข้อ 8-9) และเยดียาเอล (ข้อ 10-11)

ลูกหลานของเยดียาเอลไม่ปรากฏที่อื่น นักรบเผ่าเบนยามินมีทั้งหมด 59,430 คน (22,030+20,200+17,200)

ลำดับวงศ์ตระกูลเบนยามินจะปรากฏอีกครั้งโดยใช้ทั้งบทที่ 8

☐ เผ่าดาน

1 พงศาวดาร 7:12

ผู้เขียนคำอธิบายส่วนใหญ่ยอมรับว่าที่นี่มีข้อความสั้นมากเกี่ยวกับดาน เผ่าดานออกมาจากเผ่าเบนยามิน ‘หุซิม’ เป็นบุตรคนเดียวของดาน (เทียบ ปฐม 46:23; กตว 26:42 ใช้ชื่อชูฮาม) ถ้อยคำท้ายข้อ 13 ว่า ‘เป็นลูกหลาน/บุตรของบิลฮาห์’ หมายถึงลูกหลานของนัฟทาลีและดาน บุตรสองคนของนาง (เทียบ ปฐม 30:5-8)

□ เผ่านัฟทาลี

1 พงศาวดาร 7:13

สี่ตระกูลหลักของนัฟทาลีเหมือนกับปฐมกาล

46:24 และกันดารวิถี 26:48-49 ยกเว้นใช้ชื่อซัลลูมแทนซิลเลม การที่ลำดับวงศ์ตระกูลนัฟทาลีสั้น แสดงว่าข้อมูลส่วนใหญ่ไม่ได้รับการเก็บรักษาและสูญหายไป

□ ครึ่งเผ่ามนัสเสห์

1 พงศาวดาร 7:14-19

ข้อ 14 กล่าวถึง ‘หญิงชาวอาร์มี’ การแต่งงานผสมเช่นนี้ภายหลังถูกเอสราและเนหะมีย์ห้ามไว้ ชื่อมาอาคาห์ (ข้อ 15) และอัมโมเลเคท (ข้อ 18) ก็มีรากจากภาษาอาราเมคเช่นกัน นักวิชาการบางคนมองการที่หญิงต่างชาติถูกรวมในเผ่ามนัสเสห์ในแง่บวก โดยเชื่อมกับเป้าหมายของอิสราเอลที่มีต่อบรรดาประชาชาติ ข้อ 18-19 ดูเหมือนเป็นภาคผนวก

□ เผ่าเอฟราอิม

1 พงศาวดาร 7:20-29

หลังจากจบลำดับวงศ์ตระกูลมนัสเสห์บุตรคนแรกของโยเซฟ ผู้เขียนกล่าวต่อถึงลำดับวงศ์ตระกูลเอฟราอิมบุตรคนที่สอง ลำดับวงศ์ตระกูลเอฟราอิมมีคำอธิบายทางประวัติศาสตร์แทรกอยู่ (ข้อ 21ข-24) ลำดับวงศ์ตระกูลของโยชูวาบุตรนูน (ข้อ 25-27) สืบผ่านชายชื่อ ‘เบรียห์’ ผู้เกิดท่ามกลางภัยพิบัติ (ข้อ 23) เรื่องของเบรียห์ทำให้นึกถึงเรื่องยาเบส (เทียบ 4:9-10)

การจัดลำดับวงศ์ตระกูลเอฟราอิมโดยมีโยชูวาเป็นศูนย์กลาง

สอดคล้องกับจุดเน้นของพงศาวดารเรื่องการพิชิตและครอบครองแผ่นดินแห่งพระสัญญา (เทียบ 4:38-43; 5:8-10, 18-22; 6:54-81) บันทึกสั้น ๆ ว่าเซเอราห์สร้างเมืองต่าง ๆ (ข้อ 24) คงทำลายผู้กลับจากเชลยอย่างมาก

ข้อ 28-29 กล่าวถึงที่ดินและถิ่นอาศัยของบุตรสองคนของโยเซฟ คือมนัสเสห์และเอฟราอิม

รายชื่อเมืองในที่นี้เป็นที่ย่อโยชูวาบทที่ 16-17

□ เผ่าอาเซอร์

1 พงศาวดาร 7:30-40

ในบุตรของอาเซอร์ มีบันทึกลำดับวงศ์ตระกูลเฉพาะลูกหลานของเบรียห์
 ชื่อที่ปรากฏในที่นี้มีลักษณะไม่ใช่ฮีบรูอย่างชัดเจน ฮาร์เนเฟอร์ (ข้อ 36) เป็นชื่ออียิปต์ และชื่อซูอาห์ ปิสปัท บิมฮาล
 อัซวาท โรเกห์ และซูบัทก็ไม่ใช่ชื่อฮีบรู ดูเหมือนเผ่าอาเซอร์ได้รับอิทธิพลจากชนพื้นเมืองในเขตที่ตนอาศัย
 เช่นเดียวกับกรณีเผ่ามนัสเสห์ การประเมิณการหลั่งไหลเข้ามาของคนต่างชาติอาจแบ่งได้เป็นสองด้าน เฮเลมในข้อ 35
 น่าจะเป็นคนเดียวกับโฮธามในข้อ 32 และดูเหมือนลูกหลานของเฮเลมในข้อ 35 ถูกกล่าวซ้ำด้วยอีกชื่อในข้อ 36-39
 (เทียบ ยิมนาห์=อิมราห์ เซเลซ=ชีซา อามาล=อุลา อิตราน=เยเธอร์) นักรบเผ่าอาเซอร์มีทั้งหมด 26,000 คน (ข้อ 40)
 สถิตินี้จะทำในสมัยดาวิดเช่นเดียวกับอิสสาคาร์และเบนยามิน และเมื่อเทียบกับจำนวนก่อนเข้าแผ่นดินคานาอัน
 (กตว 26:47; 53,400 คน) แสดงว่าเผ่านี้เสื่อมลง

บทที่ 8

(7) เผ่าเบนยามิน

1 พงศาวดาร 8:1-40

ลำดับวงศ์ตระกูลเบนยามินกล่าวไว้แล้วใน 7:6-12 แต่รายชื่อที่นี้แทบไม่ซ้ำกัน
 การให้พื้นที่เพิ่มเติมแก่เบนยามินส่วนหนึ่งเพราะเป็นเผ่าของกษัตริย์ซาอูล
 แต่ก็ละความสนใจด้านที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของเผ่าไม่ได้ ข้อความสนใจถิ่นฐานของเบนยามินเป็นหลัก ได้แก่เยรูซาเล็ม
 (ข้อ 28, 32) เกบา (ข้อ 6) โอนกับโลด (ข้อ 12) อัยยาโลน (ข้อ 13)

กิเบโอน (ข้อ 29) และแม่แต่โมอับ (ข้อ 8) ถิ่นฐานจำนวนมากในรายชื่อนี้ปรากฏอีกครั้งในเอสราและเนหะมีย์ (เทียบ
 อสร 2:26 เป็นต้นไป; นหม 7:30 เป็นต้นไป; 11:7-9, 31-36) จึงชี้ว่ารายชื่อนี้อาจอาศัยข้อมูลหลังยุคเป็นเชลย

☐ ถิ่นฐานของลูกหลานเบนยามิน

1 พงศาวดาร 8:1-28

ข้อ 1-7 กล่าวถึงตระกูลเอสดูผู้วินิจฉัยถนัดซ้าย (วนฉ 3:15) คำว่า ‘อาปีฮูด’ ในข้อ 3 ควรอ่านตามตัวอักษรว่า
 ‘บิดาของเอสดู’ มากกว่าจะเป็นชื่อ ถ้าเข้าใจเช่นนี้ เกราคือบิดาของเอสดู และบุตรของเอสดูคืออาปีฮูวา นาอามาน
 อาโฮอาห์ (อาหิยาห์) และเกรา (ข้อ 4, 7) Martin Selman จัดตระกูลเอสดูดังต่อไปนี้ (เทียบ กตว 26:40
 อาร์ด=อัดดาร์)

ข้อ 8-28 น่าจะเป็นรายชื่ออิสระที่แนะนำตระกูลของเอลปาอัลบุตรซาหะราอิม (ข้อ 12) ซาหะราอิมปรากฏเฉพาะที่นี่
 เขาเป็นเผ่าเบนยามินแต่อพยพไปอยู่โมอับ (ข้อ 8) ลูกหลานเอลปาอัลขยายไปถึงโอน โลด อัยยาโลน และกัท (ข้อ
 12-13) แต่สุดท้ายพวกเขากลับมาอาศัยในเยรูซาเล็ม (ข้อ 28)

บันทึกนี้คงเป็นความหวังแก่ชาวเบนยามินหลังยุคเป็นเชลย แม้ความสัมพันธ์ของคนในรายชื่อตระกูลเอลปาอัลจะเข้าใจ
 ยาก แต่ถ้ามองว่าเซมา (ข้อ 13) กับเยเรโมท (ข้อ 14) คือคนเดียวกับซิมอี (ข้อ 21) กับเยโรธัม (ข้อ 27)

ก็อาจกล่าวได้ว่าข้อ 15-27 แจกแจงลูกหลานของคนที่กล่าวในข้อ 12-14 ตามลำดับ

□ ลำดับวงศ์ตระกูลเชื้อสายซาอูล

1 พงศาวดาร 8:29-40

ตอนสุดท้ายมุ่งที่ซาอูล ชาวเบนยามินผู้มีชื่อเสียงที่สุด ลำดับวงศ์ตระกูลซาอูลส่วนใหญ่กล่าวซ้ำใน 9:35-44 (เทียบ 1 ซมอ 9:1-2; 14:50-51) มีคิลธ (ข้อ 32) และเนอร์ (ข้อ 33) เป็นบุตรของเยอีเอล (9:37, 39) การที่เยอีเอลเป็น ‘บรรพบุรุษของกิเบโอน’ (ข้อ 29)

บ่งชี้ว่ามีชาวคานาอันปะปนอยู่ในบรรพบุรุษของซาอูล และทำให้คาดถึงความล้มเหลวของซาอูลในฐานะกษัตริย์อิสราเอล ชื่อบุตรของเขาคือเอชบาอัล (‘คนของบาอัล’ ข้อ 33; อิชโบเซท) แต่ในทางตรงกันข้าม บุตรของโยนาธานชื่อเมรีบอาอัล (‘ผู้ต่อสู้กับบาอัล’ ข้อ 34; เมฟีโบเซท) Song Byeong-hyeon จัดลำดับวงศ์ตระกูลไว้ดังต่อไปนี้

บทที่ 9

(8) บทสรุปรายชื่อเผ่า

1 พงศาวดาร 9:1

ข้อนี้เป็นบทสรุปของรายชื่อเผ่า ‘อิสราเอลทั้งปวง’ หมายถึงอิสราเอลจากทุกเผ่า (ลำดับวงศ์ตระกูลของ ‘บุตรอิสราเอล’ ใน 2:1) การล่มสลายของอาณาจักรซาอูล (10:13) และการล่มสลายของอาณาจักรเหนือกับอาณาจักรใต้ (2 พศต 36:14) ล้วนเกิดจากเหตุเดียวกัน คือ ‘การไม่ซื่อสัตย์’ ต่อพระเจ้า

การตั้งถิ่นฐานใหม่ในเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 9:2-34

แม้ตอนนี้มีจุดเชื่อมโยงหลายแห่งกับเนหะมีย์บทที่ 11 แต่ก็มีความแตกต่างพื้นฐาน รายชื่อเนหะมีย์มีประมาณ 81 คน ส่วนพงศาวดารบันทึกเพียง 71 คน และตรงกันเพียงราว 35 คน (Myers)

เรื่องนี้ชี้ว่าทั้งสองรายชื่อไม่ได้บันทึกเวลาเดียวกัน แต่บันทึกช่วงแรกและระหว่างกระบวนการตั้งถิ่นฐานตามลำดับ ตอนนี้อาจเป็นรายชื่อหลังรายชื่อเนหะมีย์ราวครึ่งชั่วอายุ แต่บางคนมองว่าตอนนี้อยู่หลังการเรียบเรียงรายชื่อเนหะมีย์ฉบับสุดท้าย สิ่งสำคัญคือข้อ 2-34 เป็นร่องรอยชัดเจนที่แสดงว่าการฟื้นฟูอิสราเอลและเยรูซาเล็มกำลังดำเนินอยู่

‘เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษา “ความไม่ซื่อสัตย์” ของอิสราเอล (ข้อ 1; เทียบ 2 พศต 36:14)

ประวัติศาสตร์อิสราเอลก็ดูเหมือนหยุดลงโดยสิ้นเชิง แต่ลำดับวงศ์ตระกูลที่ครั้งหนึ่งดูเหมือนตายแล้วกลับมีชีวิตขึ้นอีก ผู้เขียนพงศาวดารกับชุมชนของเขากลายเป็นพยานที่มีชีวิตถึงความหวังซึ่งหยั่งรากในการทรงสร้างมนุษย์เอง...

อิสราเอลใน 1 พงศาวดารบทที่ 9 เป็นการสำเร็จอย่างชัดเจนของความหวังเชิงพยากรณ์ (เทียบ 2 พศด 36:22-23) แม้วันนี้เราแทบไม่รู้จักชื่อเหล่านี้แล้ว แต่ชุมชนที่เห็นประวัติศาสตร์คือประวัติศาสตร์ของพระเจ้ากำลังคลี่คลายต่อหน้าต่อตา ย่อมเกิดความตื่นตัวอย่างแท้จริง (Martin Selman)

(1) การตั้งถิ่นฐานใหม่ในหมู่บ้าน

1 พงศาวดาร 9:2

คำว่า ‘คนเนสินิม’ แปลตรงตัวว่า ‘ผู้รับใช้พระวิหาร’ และอาจหมายถึงคนเฝ้าประตูในข้อ 17-26

(2) ประชาชนทั่วไปในเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 9:3-9

ต่างจากหนังสือเนหะมีย์ (11:4-9) ตรงที่มีชื่อเอฟราอิมและมนัสเสห์เพิ่มเข้ามา (ข้อ 3) รายชื่อลูกหลานยูดาห์แบ่งตามบุตรสามคนของยูดาห์ คือเปเรศ (ข้อ 4) เชลาห์ (=ชาวซีโลห์ ข้อ 5) และเศราห์ (ข้อ 6) อุทัยน่าจะเป็นคนเดียวกับอาธายาห์ และอาสายาห์น่าจะเป็นคนเดียวกับมาอาเสยาห์ (นหม 11:4-5) ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อหัวหน้าตระกูล

รายชื่อลูกหลานเบนยามิน (ข้อ 7-9) ต่างจากรายชื่อในเนหะมีย์มากกว่า อย่างไรก็ตาม จำนวนของทั้งยูดาห์และเบนยามินเพิ่มขึ้นเล็กน้อยหลังสมัยเนหะมีย์

(3) บุโรหิตในเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 9:10-13

มีชื่อหัวหน้าตระกูลหกคน ได้แก่ เยดาเยห์ เยโฮยาริบ ยาซีน (ข้อ 10) อาซาริยาห์ (ข้อ 11) อาดาเยห์ และมาอาสีย (ข้อ 12) สามคนแรกเป็นตระกูลเก่าแก่ดั้งเดิม ส่วนสองคนสุดท้ายอยู่ในตระกูลปาซเซอร์และอิมเมอร์ ซึ่งร่วมกับเยดาเยห์เป็นชนกลุ่มแรกที่กลับจากบาบิโลน (เทียบ อสร 2:36-39; นหม 7:39-42)

คำว่า ‘ผู้ดูแลพระนิเวศของพระเจ้า’ เป็นคำที่ใช้เรียกมหาปุโรหิต และอาซาริยาห์อยู่ในเชื้อสายซาโดก (เทียบ 6:11-14; อสร 7:1-2) บุโรหิตที่ตั้งถิ่นฐานในเยรูซาเล็มมี 1,760 คน (ข้อ 13)

มากกว่าในสมัยเนหะมีย์ (1,192 คน, นหม 11:12-14) แต่เมื่อเทียบกับบุโรหิตที่กลับจากบาบิโลน 4,289 คน (อสร 2:36-39; นหม 7:39-42) จำนวนผู้ตั้งถิ่นฐานในเยรูซาเล็มซึ่งความปลอดภัยยังไม่มั่นคงนั้นไม่ถึงครึ่ง

(4) คนเลวีในเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 9:14-16

ตอนนี้กล่าวถึงเจ็ดคน พวกเขาเป็นนักดนตรีที่นำการสรรเสริญของอิสราเอลในสมัยเนหะมีย์ (เทียบ นม 12:8) มีทธานิยาห์สืบทอดสายจากอาสาฟ (ข้อ 15) และโอบาดีห์สืบทอดสายจากเยดูธุน (ข้อ 16) อาสาฟกับเยดูธุนเป็นผู้นำคณะนักร้องในสมัยดาวิด (เทียบ 25:2-3)

(5) คนเฝ้าประตูในเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 9:17-32

คนเฝ้าประตูเป็นกลุ่มค่อนข้างเล็ก แต่ดูเหมือนหลายคนตอบรับคำขอให้อาศัยในเยรูซาเล็มและหมู่บ้านรอบเมือง (ข้อ 22, 25) พวกเขาเป็นกลุ่มตัวอย่างที่เต็มใจรับหน้าที่เพิ่มเติม (ข้อ 26-32) ตอนนี้กล่าวถึง ‘การปรนนิบัติ’ หรือ ‘พันธกิจ’ ของคนเฝ้าประตูสามด้าน (ข้อ 19, 28) คืออำนาจหน้าที่ (ข้อ 17-23)

การเป็นผู้นำ (ข้อ 24-27) และงานเพิ่มเติม (ข้อ 28-32) ซัลลุม (ข้อ 19)

เป็นลูกหลานโคโรห์และดำรงตำแหน่งสำคัญโดยรับผิดชอบประตูด้านตะวันออกที่เรียกว่าประตูของกษัตริย์ อำนาจของคนเฝ้าประตูสืบมาจากพันธสัญญาซึ่ง ‘พระเจ้าทรงสถิตด้วย’ (ข้อ 20; เทียบ กดว 20) และจากดาวิดกับผู้เผยพระวจนะชามูเอล (ข้อ 22) หนังสือ 2 พงศกษัตริย์ (12:9)

กล่าวว่า คนเฝ้าประตูเป็นปุโรหิต ตาม 1 พงศาวดาร 26:17-18 คนเฝ้าประตูรวม 22

คนเฝ้าประตูสำคัญทั้งภายในและภายนอกพระวิหารอยู่เสมอ คนเฝ้าประตูไม่เพียงป้องกันมิให้พระวิหารเป็นมลทิน แต่ยังรับผิดชอบสิ่งของทุกอย่างที่จำเป็นต่อการนมัสการในพระวิหาร ผู้เขียนกล่าวถึงงานของคนเฝ้าประตูอย่าง คือ

- ☐ ดูแลเครื่องใช้ทั่วไปในพระวิหาร (ข้อ 28)
- ☐ ดูแลเครื่องใช้พิเศษในพระวิหาร (ข้อ 29ก)
- ☐ ดูแลธัญพืชและสิ่งของที่จำเป็นสำหรับเครื่องบูชา (ข้อ 29ข)
- ☐ ปรงเครื่องหอมและน้ำมันหอม (ข้อ 30)
- ☐ ทำขนมสำหรับการนมัสการ (ข้อ 31)
- ☐ ทำขนมปังตั้งถวาย (ข้อ 32)
- ☐ รับใช้ในคณะนักร้อง (ข้อ 33) มีทธานิยาห์ในข้อ 31 เป็นบุตรของซัลลุม หัวหน้าคนเฝ้าประตู (ข้อ 17, 19) แม้งานปรงเครื่องหอมและน้ำมันหอมยังเป็นสิทธิพิเศษของปุโรหิต (ข้อ 30; เทียบ อพย 30:22-23) แต่บุตรของซัลลุมมีหน้าที่อบ ‘ขนมปังแผ่น’ (ขนมปังตั้งถวาย)

(6) นักดนตรีในเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 9:33

คนเหล่านี้อาจเป็นคนเฝ้าประตูที่มีความสามารถทางดนตรี และเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มในข้อ 14-16

(7) บทสรุป

1 พงศาวดาร 9:34

ข้อนี้ประกอบกับข้อ 3 เป็นกรอบครอบเนื้อหาเรื่องการอาศัยในเยรูซาเล็ม ข้อนี้แทบเหมือน 8:28 ทุกประการ ยกเว้นมีการเพิ่มคนเลวีเข้ามา

ลำดับวงศ์ตระกูลเชื้อสายซาอูล

1 พงศาวดาร 9:35-44

ลำดับวงศ์ตระกูลซาอูลทำหน้าที่นำเข้าสู่เรื่องราวราชวงศ์ซาอูล (บทที่ 10)

ดังนั้นเนื้อหาหลักจึงยังอยู่ในรายชื่อชาวเยรูซาเล็ม การได้ครอบครองเยรูซาเล็มเป็นลักษณะสำคัญยิ่งของการฟื้นฟูอิสราเอลหลังยุคเป็นเชลย และยังเป็นผลตามธรรมชาติจากการเน้นเรื่องภูมิศาสตร์ตลอด 2:1-9:1

โดยเฉพาะในตอนยูดาห์กับเบนยามิน ลำดับวงศ์ตระกูลนี้แทบเหมือนที่กล่าวแล้วใน 8:29-38 (เทียบ

เศคาริยาห์=เศเคิล, ซิเมอัม=ซิมเออาห์, ยาราส=เยโฮฮันนาห์, เรฟายาห์=ราฟา) ลำดับวงศ์ตระกูลสืบต่อจากซาอูลอีก 12 ชั่วอายุ ดังนั้นแม้ราชวงศ์ซาอูลล่มสลายและราชอำนาจของเขาถูกโอนไปยังดาวิด

แต่ไม่ได้หมายความว่าครอบครัวของเขาถูกกำจัดไปด้วย การกล่าวว่าครอบครัวของเขาอาศัยในเยรูซาเล็ม (ข้อ 38)

เป็นหลักฐานว่าลูกหลานของเขายังมีความหวัง

บทที่ 10

II. อาณาจักรของดาวิดและซาโลมอน

1 พงศาวดาร 10:1

นับจากนี้รูปแบบงานเขียนเปลี่ยนเป็นเรื่องเล่า หมายความว่าบทนำของหนังสือ (บทที่ 1-9) จบลงและเข้าสู่เนื้อหาหลัก

การโอนอาณาจักรให้ดาวิด

1 พงศาวดาร 10:1-40

สำหรับผู้เขียนพงศาวดาร ประเด็นสำคัญไม่ใช่เหตุการณ์ที่อิสราเอลเข้าสู่ ‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’

หรือกลับมายังแผ่นดินนั้น แต่คือ ‘อิสราเอลจะดำรงชีวิตในแผ่นดินนี้ต่อไปได้อย่างไร’ กล่าวอีกอย่างคือ ‘สถานะ (อัตลักษณ์)

ของอิสราเอลจะเป็นอย่างไรภายใต้การปกครองของจักรวรรดิที่ดำเนินต่อไป’ หากลำดับวงศ์ตระกูลเป็นคำตอบแรก

บัดนี้เรื่องเล่าก็กำลังเตรียมคำตอบที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น คำตอบนี้เกี่ยวข้องกับพระราชอำนาจของพระเจ้าในอิสราเอล

(Martin Selman)

ผู้เขียนจึงเล่าว่าอาณาจักรถูกสถาปนาในอิสราเอลอย่างไร หลังบันทึกช่วงสุดท้ายของชีวิตซาอูลอย่างรวบรัด เขาก็เข้าสู่เรื่องที่ดาวิดได้เป็นกษัตริย์ของ ‘อิสราเอลทั้งปวง’ ทันที

ผู้เขียนพงศาวดารละเรื่องจำนวนมากของซาอูลและดาวิดที่กล่าวไว้ใน 1-2 ซามูเอล เพื่อเน้นการโอนราชอำนาจจากซาอูลมายังดาวิด และย้ำว่าอาณาจักรอิสราเอลที่ได้รับการโอนนี้เป็นส่วนหนึ่งของ ‘อาณาจักรของพระเจ้าเอง’

(1) จุดจบของราชวงศ์ซาอูล

1 พงศาวดาร 10:1-14

เรื่องของซาอูลเริ่มจากสงครามที่ภูเขากิลโบอาซึ่งนำไปสู่ความตาย ซาอูลตาย (ข้อ 2-5) และครอบครัวทั้งหมดของเขาก็ตายด้วย (ข้อ 6) ราชวงศ์ของเขาจึงสิ้นสุด ศพซาอูลถูกเหยียดหยาม (ข้อ 8-10; เทียบ 1 ซมอ 31) และชาวยาเบซกิเลอาดจัดการฝังศพให้ (ข้อ 11-12)

ซาอูลตายเพราะ

- ☐ เขาทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้า คือไม่เชื่อสัตย์
- ☐ เขาไม่รักษาพระวณะของพระยาห์เวห์ และ
- ☐ เขาไม่แสวงหาพระยาห์เวห์ แต่กลับไปหาหญิงคนทรง ดังนั้น ‘พระยาห์เวห์’ จึงทรงประหารเขา และ ‘ทรงมอบ’ อาณาจักรให้ดาวิด (ข้อ 13-14)

นี่เป็นตอนเดียวที่ประเมินซาอูลในทางศาสนศาสตร์ วลีข้อ ☐ และ ☐

เป็นส่วนเฉพาะของพงศาวดารและมักเชื่อมโยงกับการพิพากษาของพระเจ้า ส่วนวลีข้อ ☐

พบได้บ่อยกว่าในเฉลยธรรมบัญญัติ และปรากฏในพงศาวดารเพียงครั้งเดียว (2 พศด 34:21)

อิสราเอลล่มสลายเพราะพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับซาอูล

ความพินาศของอิสราเอลเป็นพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำเอง และพระองค์ทรงมอบอาณาจักรนั้นให้ ‘ผู้อื่น’

แต่เหตุการณ์นี้ย่อมเกิดขึ้นภายใน ‘พันธสัญญาของดาวิด’ อาณาจักรของพระองค์จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์โดยพระเยซูผู้เสด็จ

มาในฐานะเชื้อสายดาวิด ‘ในพันธสัญญาใหม่ อาณาจักรและพันธสัญญาของดาวิดถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระเยซู

“เชื้อสายดาวิดผู้ยิ่งใหญ่กว่า” ผู้ทรงเป็นทั้งจุดเปลี่ยนและผู้สืบต่อความหวังในพันธสัญญาเดิม ในที่สุด

ผู้ที่ทำให้พันธสัญญานี้ไม่อาจโอนไปเป็นของผู้อื่นได้คือพระเยซู ไม่ใช่ดาวิด (ลก 1:32-33; กจ 2:29-36; ฟป 2:5-11)’

(Martin Selman)

บทที่ 11

(2) อิสราเอลทั้งปวงยอมรับดาวิดเป็นกษัตริย์

1 พงศาวดาร 11:1-40

หัวข้อที่ว่า ‘อิสราเอลทั้งปวง’ ยอมรับดาวิดเป็นกษัตริย์ปรากฏชัดที่ตอนต้นบทที่ 11 (ข้อ 1-3) และตอนท้ายบทที่ 12 (ข้อ 23-40) เป็นกรอบครอบเนื้อหาทั้งหมด ผู้เขียนพงศาวดารไม่ได้ต่อต้านสมาเรีย

แต่ปรารถนาให้กำแพงระหว่างยูดาห์กับสมาเรียพังลง และให้อาณาจักรกลับเป็นหนึ่งเดียวเหมือนสมัยดาวิด ‘แม้ความหวังของผู้เขียนพงศาวดารอาจยังไม่สำเร็จในสมัยของเขา แต่ก็เป็นไปได้อย่างแท้จริงในพระคริสต์

ชาวยิวและชาวสมาเรียที่เชื่อพระเยซูเป็นกลุ่มแรก (ยน 4:4-42; กจ 8:4-25)

ได้เริ่มกระบวนการกลับมารวมกันซึ่งยังคงมุ่งไปสู่ความบริบูรณ์สูงสุด’ (Martin Selman)

☐ ดาวิดได้รับแต่งตั้งที่เฮโบรนให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง

1 พงศาวดาร 11:1-3

ผู้เขียนพงศาวดารถือว่าผู้อ่านรู้เนื้อหาในหนังสือซามูเอลดีอยู่แล้ว จึงละช่วงเจ็ดปีครั้งที่ดาวิดปกครองเผ่ายูดาห์ และพรรณารวากับว่าดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงตั้งแต่แรก

ในตอนที่ดินดาวิดได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงนี้ ‘พระวามะของพระยาห์เวห์’ และพิธีศักดิ์สิทธิ์แห่ง ‘การเจิม’ เป็นลักษณะเด่น ‘พระวามะของพระยาห์เวห์’ เน้นการทรงเรียกและพระสัญญาของพระเจ้า ส่วน ‘การเจิม’ แสดงว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมผู้ที่พระองค์ทรงเรียกให้เหมาะสมพร้อมเพรียง เรื่องนี้ได้รับการยืนยันผ่านพันธสัญญา (ข้อ 3; เทียบ 2 พกษ 11:17) การที่ดินดาวิดได้รับการสถาปนาเป็น ‘ผู้เลี้ยงและประมุข (ผู้นำ)’

ของอิสราเอลคือความสำเร็จตามพระวามะของพระเจ้า

☐ เมืองหลวงของดาวิด

1 พงศาวดาร 11:4-9

ผลงานทางทหารครั้งแรกของดาวิดที่ได้รับการเจิม คือการร่วมกับ ‘อิสราเอลทั้งปวง’ (เทียบ 1 ซมอ 5:6;

ผู้เขียนจงใจเน้น) พิชิตเยบซุส เปลี่ยนชื่อเป็นเยรูซาเล็มหรือนครดาวิด (ข้อ 5) และตั้งเป็นเมืองหลวง

ความสำเร็จนี้เป็นหลักฐานว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพลดโทษกับเขา (ข้อ 9; เทียบ 2 ซมอ 5:10)

นอกจากนี้ การพิชิตเยรูซาเล็มซึ่งไม่เคยถูกพิชิตนับตั้งแต่สมัยโยชูวา (เทียบ ยชว 15:63) แสดงให้เห็นว่า ‘พระสัญญา’ และ ‘พระพร’ ของพระเจ้าสำเร็จในสมัยดาวิด

☐ นักรบของดาวิด

1 พงศาวดาร 11:10-47

รายชื่อนักรบของดาวิดปรากฏใน 2 ซามูเอลบทที่ 23 (ข้อ 8-39) เช่นกัน แต่ที่นี่ไม่เพียงขยายเพิ่มเติม (ข้อ 41ข-47) ยังอยู่ในบริบทที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่น่าสนใจในตอนนี้คือ ‘พระวณะของพระยาห์เวห์’ และราชอำนาจของดาวิดในฐานะกษัตริย์เหนือ ‘อิสราเอลทั้งปวง’ (ข้อ 10)

นักรบสามคนและนักรบสามสิบคนจงรักภักดี ‘ช่วยดาวิดอย่างเต็มกำลังให้ได้ราชอาณาจักร’ (ข้อ 10; เทียบ 12:17-18, 21-22) ‘การช่วย’ เป็นคำที่ผู้เขียนพงศาวดารชอบใช้เพื่อสื่อถึงการอุทิศตนและความร่วมมือ

นักรบของดาวิดได้รับการแนะนำในบริบทนี้ ซึ่งเผยให้เห็นชัดว่าผู้เขียนตั้งใจท้าทายประชาชนหลังยุคเป็นเชลย ชื่อส่วนใหญ่ในข้อ 11-31 ปรากฏอีกครั้งในฐานะผู้บังคับบัญชาในบทที่ 27 (ข้อ 1-15)

ดังนั้นรายชื่อทั้งหมดคงรวมชื่อผู้นำที่ได้รับการยอมรับในอิสราเอล ข้อ 11-14 แนะนำยาขอบอัมกับเอเลอาซาร์ (และซิมมาห์—2 ซมอ 23:11) ในฐานะนักรบสามคนกลุ่มแรก ผู้เขียนประเมินว่าชัยชนะของพวกเขาเป็นความรอดที่พระเจ้าประทาน (ข้อ 14) ข้อ 20-24 แนะนำอาปีซัยกับเบนยาห์ในฐานะนักรบสามคนกลุ่มที่สอง รวมถึงอาสาเฮล (ข้อ 26)

ข้อ 15-19 เล่าเรื่องนักรบสามคนที่ฝ่าแนวข้าศึกไปตักน้ำจากบ่อมาให้ดาวิด คำว่า ‘สามสิบ’ ในข้อ 25 คงไม่ได้หมายถึงจำนวนนักรบที่แน่นอน แต่หมายถึงผู้นำทหารประเภทพิเศษหรือเหล่านายทหาร รายชื่อนักรบในข้อ 26-47 ดูเหมือนเรียงตามภูมิศาสตร์ ได้แก่ ยูดาห์ (ข้อ 26-30) เผ่าทางเหนือ (ข้อ 31-37)

ผู้ที่ไม่ใช่ชาวอิสราเอล (ข้อ 38-41ก) และเผ่าทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 41ข-47)

บทที่ 12

☐ การสนับสนุนจากเผ่าที่ติดลาก: เผ่าเบนยามิน

1 พงศาวดาร 12:1-7

แม้ในเผ่าเบนยามินซึ่งเป็นเผ่าของกษัตริย์ซาอูล ก็มีนักรบที่สนับสนุนดาวิด โดยเฉพาะนักรบ 23

คนที่กล่าวถึงที่นี่เป็นส่วนหนึ่งของคน 600 คนที่ช่วยดาวิดเมื่อเขาหลบหนีซาอูลไปอยู่ติดลากในดินแดนฟิลิสเตียเป็นเวลา 16 เดือน (เทียบ 1 ซมอ 27:2, 7)

การช่วยเหลือจากนักรบเผ่ามนัสเสห์ในข้อ 19-22 ก็มีฉากหลังเป็นช่วงเวลานี้

แม้ลูกหลานเบนยามินจำนวนมากยังติดตามราชวงศ์ซาอูล แต่ก็มียาหาลถึง 3,000 คนที่สนับสนุนดาวิด (ข้อ 29)

ดาวิดยังแต่งตั้งอิชมาอียาห์ นักรบเผ่าเบนยามิน เป็นหัวหน้าของ ‘สามสิบคน’ ด้วย (ข้อ 4)

☐ การสนับสนุนจากเผ่าที่ป้อมปราการ: เผ่ากาต

1 พงศาวดาร 12:8-15

ช่วงเวลานี้เช่นเดียวกับข้อ 16-18 คือช่วงที่ดาวิดถูกซาอูลข่มเหงและอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตอนนี้นำกล่าวถึงนักรบเผ่ากาด 11 คนที่สนับสนุนและเข้าร่วมกับดาวิด บัอมปราการนี้น่าจะเป็นอตุลัมหรือเอนเกดี (เทียบ 1 ซมอ 22:1; 24:1) พวกเขาชำนาญศึกและกล้าหาญ (ข้อ 8, 15)

☐ การสนับสนุนจากเผ่าที่บัอมปราการ: เผ่าเบนยามินและเผ่ายูดาห์

1 พงศาวดาร 12:16-18

เมื่อทหารบางคนของซาอูลมาหาดาวิด เขาจำเป็นต้องระมัดระวังก่อนรับพวกเขาเข้าร่วม และอธิษฐานมอบเรื่องไว้กับพระเจ้า (ข้อ 17) เวลานั้นอามาสัย ‘ผู้ได้รับการสวมทับด้วยพระวิญญาณ’ กล่าวว่าพวกเขาเป็นฝ่ายดาวิด และจะช่วยเหลืออยู่ร่วมกับเขา พร้อมกล่าวว่า ‘พระเจ้าของท่านทรงช่วยท่าน’ ดาวิดเชื่อคำนี้และแต่งตั้งพวกเขาเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพ (ข้อ 18) โดยเฉพาะข้อ 18 เป็นบทกวีเพียงบทเดียวที่ไม่มีข้อคู่ขนานในซามูเอล-พงศกษัตริย์หรือสดุดี และแสดงชัดเจนว่าพระเจ้าทรงสนับสนุนดาวิดแม้ท่ามกลางความทุกข์ยาก เราไม่อาจทราบแน่ชัดว่าอามาสัยคือใคร

☐ การสนับสนุนจากเผ่าที่ตีกลา: เผ่ามนัสเสห์

1 พงศาวดาร 12:19-22

ต่อเนื่องจากฉากหลังในข้อ 1-7 ตอนนี้แนะนำผู้บังคับบัญชาเผ่ามนัสเสห์ที่ออกจากซาอูลมาหาดาวิด (ข้อ 20) ที่นี้ผู้เขียนก็ถือว่าผู้อ่านรู้สถานการณ์ของดาวิดในเวลานั้นอยู่แล้ว (ข้อ 19; เทียบ 1 ซมอ 29-30) ดังนั้นก่อนดาวิดจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง เขาได้รับการสนับสนุนและความช่วยเหลือจากนักรบหลายเผ่า กองทัพของเขาเพิ่มจำนวนขึ้นทุกวันจนเป็นกองทัพใหญ่ ‘ดุจกองทัพของพระเจ้า’ (ข้อ 22)

☐ การสนับสนุนจากเผ่าที่เฮโบรน

1 พงศาวดาร 12:23-37

ตอนนี้ทำให้รายชื่อใน 11:10-47 สมบูรณ์ โดยแจกแจงจำนวนทหารจากแต่ละเผ่าที่มารวมตัวในเฮโบรน รวมทั้งหมดประมาณ 340,000 คน รายชื่อมี 14 เผ่า เพราะรวมเผ่าเลวีและนับเอฟราอิมเป็นสองเผ่าแยกกัน (ข้อ 31, 37)

การกล่าวถึงการจัดกองทัพของเผ่าเลวีเป็นเรื่องพิเศษ แสดงให้เห็นว่ากำลังสนับสนุนดาวิดเข้มแข็งเพียงใด ข้อ 23 ย้ำอีกครั้งว่าการรวบรวมกองทัพดาวิดเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า

☐ การเฉลิมฉลองให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน

1 พงศาวดาร 12:38-40

นี่เป็นบทสรุปของบทที่ 11-12 และประกอบกับ 11:1-3 เป็นกรอบครอบเนื้อหาทั้งหมด

อิสราเอลทั้งปวงและคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ (อดีตผู้ติดตามราชวงศ์ซาอูล)

ต่างมีใจเป็นหนึ่งเดียวกันในการสถาปนาดาวิดเป็นกษัตริย์ เทศกาลสามวันเป็นจุดสูงสุดของพันธสัญญา (11:3)

พวกเขาจับใช้กันและชื่นชมยินดีร่วมกันด้วยความเป็นหนึ่งเดียว

เหตุการณ์นี้เป็นภาพล่องหน้าของความอุดมสมบูรณ์และความชื่นชมยินดีแห่งอาณาจักรของพระเจ้าที่จะสำเร็จสมบูรณ์ในพระคริสต์

บทที่ 13

ดาวิดนำหีบพันธสัญญามายังเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 13:1-43

‘การที่ดาวิดใส่ใจหีบพันธสัญญาแสดงว่าเขาเชื่อฟังพันธสัญญาโมเสส/ภูเขาศินาย

และเรื่องนี้พัฒนาไปสู่พันธสัญญาของดาวิดในบทที่ 17 อย่างเป็นธรรมชาติ...

แน่นอนว่าหีบพันธสัญญาสูญหายไปนานแล้ว แต่พันธสัญญาใหม่เข้าใจว่าความหมายของหีบนั้นยังคงสืบต่อในพระเยซู พระเยซูทรงสถาปนาพันธสัญญาที่ดีกว่าด้วยพระองค์เอง และทรงเปิดทางให้ผู้เชื่อทุกคนเข้าสู่การทรงสถิตของพระเจ้าโดยตรง (ฮีบ 9:1-12)

ดังนั้นความสนใจของดาวิดต่อพันธสัญญาจึงหนุนใจคริสเตียนให้แสวงหาวิถีแห่งการเชื่อฟังของพระเจ้า

ด้วยความมั่นใจว่าการทรงสถิตของพระเจ้าซึ่งครั้งหนึ่งเป็นที่รู้จักผ่านหีบพันธสัญญา

บัดนี้เข้าถึงได้ผ่านพระเยซูและพันธสัญญาใหม่’ (Martin Selman)

(1) หีบพันธสัญญาเริ่มต้นการเดินทาง

1 พงศาวดาร 13:1-14

ผู้เขียนเริ่มด้วยภาพเชิงบวกที่ดาวิดกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงต้องการนำหีบพันธสัญญามา แต่หลังเหตุการณ์อุสซาคห์ (ข้อ 7-11) ฉากเปลี่ยนเป็นดาวิดหวาดกลัวพระเจ้าและสิ้นหวัง กล่าวว่า

‘ข้าพเจ้าจะนำหีบของพระเจ้ามายังข้าพเจ้าได้อย่างไร’ (ข้อ 12) เมื่อเทียบกับ 2 ซามูเอลบทที่ 6 ที่นั่นเน้นว่า

‘อิสราเอลทั้งปวง’ (ข้อ 2, 4, 5) ได้ ‘ปรึกษาหารือ’ กัน ถึงกระนั้นก็แสดงให้เห็นว่าดาวิดไม่อาจรองรับหีบพันธสัญญา คือการทรงสถิตของพระเจ้าได้ ‘หากผู้อ่านต้องการให้สำราศีเดิมของอิสราเอลได้รับการฟื้นฟู

พวกเขาก็ต้องปฏิบัติต่อพระเจ้าในฐานะองค์ผู้ควรยำเกรง เพราะความบริสุทธิ์อันทรงพลานุภาพของพระองค์ไม่อาจถูกจ

ำกักอยู่ในขอบเขตของมนุษย์’ (Martin Selman) หีบพันธสัญญาไม่ได้มายังนครดาวิด แต่พักอยู่ในบ้านโอเบเดโอดม

เมื่อหีบอยู่ที่นั่นสามเดือน พระเจ้าทรงอวยพรบ้านโอเบเดโอดมและทรัพย์สินทั้งหมดของเขา (ข้อ 14)

โอเบเดโอดมน่าจะเป็นคนเลวี่คนเดียวกับในบทที่ 26 (ข้อ 1-5) อย่างไรก็ตาม Selman เห็นว่าเขาอาจเป็นชาวฟิลิสเตีย

เพราะถูกเรียกว่า ‘ชาวกัท’ (ข้อ 13) และจากรูปแบบชื่อของเขา ซึ่งก็สอดคล้องกับหัวข้อในบทที่ 14 เรื่องความสัมพันธ์อันสงบกับประเทศเพื่อนบ้าน อีกหัวข้อสำคัญเกี่ยวกับหีบพันธสัญญาคือ ‘การทูลถามพระเจ้า’ ซาอูล ‘ไม่ได้ทูลถามต่อหน้าหีบ’ (ข้อ 3) แต่ดาวิดต้องการให้หีบพันธสัญญา คือการทรงสถิตของพระเจ้า อยู่ใกล้ตัวเพื่อจะเป็นผู้ที่ ‘ทูลถาม’ อยู่เสมอ หัวข้อนี้ปรากฏชัดในบทที่ 14 (เทียบ 14:10, 14)

บทที่ 14

(2) พระพรของพระเจ้าเหนืออาณาจักรดาวิด

1 พงศาวดาร 14:1-17

เรื่องความล้มเหลวในการนำหีบพันธสัญญามาถูกพักไว้ชั่วคราว และมีการเรียงเรื่องพระพรที่ดาวิดได้รับโดยไม่ยึดลำดับเวลา ดาวิดพยายามนำหีบมาเพื่อทูลถามพระเจ้า และในสงครามกับฟิลิสเตียซึ่งซาอูลเคยล้มเหลว เขาก็ได้รับชัยชนะโดยทูลถามพระเจ้าจริง ๆ (ข้อ 10, 14)

บทนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์เพียงยกย่องดาวิดหรือเน้นบทบาทผู้ช่วยให้รอด แต่แสดงว่าพระเจ้ายังคงเทพพระพรลงเหนือผู้ที่ทูลถามพระองค์

☐ อาณาจักรดาวิด

1 พงศาวดาร 14:1-2

นอกเหนือจากบริบทใน 2 ซามูเอล ตอนนี้อยืนยันชัดว่าพระเจ้าไม่ได้กริ้วดาวิด การที่อิสราเอลยกย่องดาวิดเป็นตัวอย่างว่าพระเจ้าทรงอวยพร ‘ราชวงศ์’ ของดาวิด อีกทั้งการที่ดาวิดตระหนักว่าพระเจ้าทรงตั้งเขาเป็นกษัตริย์อิสราเอล แสดงว่าความล้มเหลวในการเคลื่อนย้ายหีบพันธสัญญาไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงปฏิเสธราชอำนาจของเขา พระเจ้ายังคงอยู่ฝ่ายดาวิด และสถานะของอิสราเอลกำลังสูงขึ้นในสายตาประเทศรอบข้าง

☐ บุตรของดาวิด

1 พงศาวดาร 14:3-7

หัวข้อพระพรเหนือ ‘ราชวงศ์’ ของดาวิดดำเนินต่อไป บุตรจำนวนมากเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงอวยพร (เทียบ 26:4-5 พระพรที่โอเบดเอดอมได้รับ) พระเจ้ายังคงอวยพรดาวิดแม้ ‘ในเยรูซาเล็ม’ และไม่ได้ทรงปฏิเสธการนำหีบพันธสัญญาไปเยรูซาเล็มในตัวเอง เมื่อเทียบกับ 2 ซามูเอล 5:13-16 มีชื่อเอลเปเลทกับโบนากห์เพิ่มเข้ามา รวมเป็น 13 ชื่อ บุตรสองคนนี้คงเสียชีวิตตั้งแต่วัยเยาว์

□ สงครามของดาวิดกับฟิลิสเตีย

1 พงศาวดาร 14:8-16

การที่ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงเป็นภัยคุกคามต่อชาวฟิลิสเตีย พวกเขาจึงยกทัพขึ้นมาต่อสู้ เวลานั้นดาวิด ‘ทูลถามพระเจ้า’ ก่อนออกศึก (ข้อ 10) หลังชนะสงครามครั้งแรกและเผา루บเคารพของฟิลิสเตีย (เทียบ ฉธบ 7:5) เมื่อฟิลิสเตียรุกรานครั้งที่สอง ดาวิดก็ ‘ทูลถามพระเจ้า’ เช่นเดิม (ข้อ 14) และเข้าสู่รบ ‘ตามพระบัญชาของพระเจ้า’ อย่างเจาะจง (ข้อ 16)

จึงได้รับชัยชนะครั้งใหญ่ ในสงครามทั้งสองครั้ง พระเจ้าทรงเข้าร่วมการต่อสู้อย่างแข็งขันในฐานะนักรบผู้ทรงฤทธิ์ และทรงนำมาซึ่งชัยชนะ (ข้อ 11, 15)

องค์ประกอบหลากหลายในบทที่ 14 มาจากหลายช่วงแห่งรัชกาลดาวิดและไม่ได้เรียงตามลำดับเวลา

1 พงศาวดาร 14:1

แต่ทั้งหมดนี้พิสูจน์ว่าชื่อเสียงของดาวิดซึ่งได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติเป็นพระพรที่เขาได้รับจากพระเจ้า

บทที่ 15

(3) ทิบบันธสัญญาเดินทางถึงจุดหมาย

1 พงศาวดาร 15:1-29

บทที่ 15 แบ่งเป็นข้อ 1-15 ซึ่งเตรียมประชาชนและจัดเตรียมสถานที่สำหรับทิบบันธสัญญา กับข้อ 16-29 ซึ่งเฉลิมฉลองการเดินทางด้วยการนมัสการอันเปี่ยมด้วยความยินดี เรื่องเล่าดูเหมือนจะสะดุดเพราะมีรายชื่อซ้ำ ๆ (ข้อ 4-10, 16-24) แต่รายชื่อเหล่านี้ไม่ได้รับกวนเรื่องเล่า กลับเน้นเจตนาของผู้เขียนว่า ผู้ร่วมเคลื่อนย้ายทิบบันธสัญญาเป็นผู้มีคุณสมบัติเหมาะสม (เทียบ ข้อ 8-10 พวกเขาเป็นลูกหลานโคซาห์ผู้มีหน้าที่ห้ามทิบบันธ—กตว 4:15) และได้รับการเตรียมพร้อมอย่างถี่ถ้วน อีกสิ่งหนึ่งที่เน้นคือดาวิดเข้าใจสาเหตุของความล้มเหลวครั้งก่อนและแก้ไข กล่าวคือพระเจ้าทรงพระพิโรธเพราะ ‘ครั้งก่อนมิได้ห้ามตามกฎเกณฑ์’ (ข้อ 13) ปัญหาคือดาวิดกับประชาชนไม่ได้ทำ ‘ตามกฎเกณฑ์’ ของพระเจ้า ดังนั้นครั้งนี้พวกเขาจึงแบกทิบบันธสัญญามาตาม ‘ที่โมเสสได้บัญชาไว้ตามพระวาทะของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 15) บทที่ 14 เน้น ‘การทูลถาม’ แต่ที่นี่แสดงว่าพวกเขาไม่ได้ค้นหาสาเหตุและทางแก้ด้วยการ ‘ทูลถาม’ ทว่าใช้ ‘พระวาทะในธรรมนูญ’ เป็นมาตรฐานค้นหาสาเหตุและทางแก้ นี่เป็นความจริงที่คริสเตียนปัจจุบันยังต้องนำมาใช้ เมื่อพระประสงค์ของพระเจ้าปรากฏชัดในพระคัมภีร์ เราไม่ควรแสวงหาการประยุกต์ตามใจตนหรือ ‘การสำแดงโดยตรง’ แต่ต้องมีท่าทีที่จะปฏิบัติ ‘ตามพระวาทะในพระคัมภีร์’ ดาวิดรวบรวมคนเลวี (ข้อ 4) สั่งให้พวกเขาชำระตนให้บริสุทธิ์ (ข้อ 12, 14) และให้จัดตั้ง ‘นักดนตรี’ (ข้อ 16) ผู้เขียนจึงเน้นดาวิดว่าเป็น ‘โมเสสคนที่สอง’ โดยแสดงให้เห็นความกระตือรือร้นอย่างยิ่งในการจัดระเบียบคนเลวีและการนมัสการ ‘นักดนตรี’

(การแปลว่า ‘นักร้อง’ ไม่เหมาะสมนัก) แบ่งเป็นผู้เล่นฉาบทองสัมฤทธิ์ พิณเขาคู่ และพิณใหญ่ (ข้อ 16, 19-21) ในข้อ 22 ควรแปลว่า ‘ผู้สอน’ มากกว่า ‘ผู้นำร้องเพลง’ โอเบเตโดม (ข้อ 18, 21, 24) น่าจะเป็นคนเดียวกับใน 13:14 ข้อ 25-28 แสดงฉากนำหีบพันธสัญญาเข้าเยรูซาเล็ม ผู้เขียนพรรณนาว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความสำเร็จจากความเชื่อส่วนตัวของดาวิดเท่านั้น แต่ ‘บรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลกับนายพัน’ และ ‘อิสราเอลทั้งปวง’ ร่วมกันกระทำ (ข้อ 25, 28) อีกทั้งกล่าวว่าพระเจ้าทรงช่วยผู้หามหีบพันธสัญญา (ข้อ 26) ข้อสุดท้าย (ข้อ 29) กล่าวสั้น ๆ ถึงมีกาลผู้ดูหมิ่นดาวิดผู้อ่านคงรู้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับมีกาลดีอยู่แล้ว ด้วยการกล่าวสั้น ๆ นี้ผู้เขียนเปรียบเทียบกับราชวงศ์ซาอูลกับราชวงศ์ดาวิดอีกครั้ง

บทที่ 16

(4) พระพร การนมัสการ และการสรรเสริญ

1 พงศาวดาร 16:1-43

ศูนย์กลางของบทที่ 16 คือบทเพลงสรรเสริญพระราชอำนาจของพระยาห์เวห์ หลังหีบพันธสัญญาถูกวางไว้ในพลับพลา (ข้อ 8-36)

บทเพลงนี้เป็นแกนหลักของทั้งบท

บทที่ 6

☐ พระพรสำหรับอิสราเอลทั้งปวง

1 พงศาวดาร 6:1-3

บัดนี้ ‘หีบของพระเจ้า’ ถูกวางไว้กลางเต็นท์ที่ดาวิดกางไว้ (ข้อ 1)

เมื่อถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว ดาวิดอวยพรประชาชน ‘ในพระนามพระยาห์เวห์’ (ข้อ 2)

เขาจึงทำหน้าที่ใกล้เคียงกับปุโรหิต ประชาชนได้รับการแจกอาหาร (ข้อ 3) ซึ่งเชื่อมโยงกับ 15:25-29

บทที่ 16

☐ คนเลวีที่ได้รับการแต่งตั้งในเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 16:4-7

คนที่กล่าวถึงที่นี่ได้รับการแต่งตั้งให้ปรนนิบัติและสรรเสริญต่อหน้าหีบพันธสัญญาในเยรูซาเล็ม ข้อ 39-42

กล่าวถึงปุโรหิตที่ปรนนิบัติ ณ ปุชนียสถานสูงในกิเบโอนซึ่งมีพลับพลา รายชื่อในสองตอนนี้นำมาจาก 15:17-21

ดาวิดมอบหน้าที่พิเศษให้พวกเขาถวาย ‘เครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญ’ (เทียบ ฮบ 13:15)

แต่พระเจ้าโดยเฉพาะที่เยรูซาเล็มและกิเบโอน

☐ บทเพลงสรรเสริญ: องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นกษัตริย์

1 พงศาวดาร 16:8-36

แม้บทเพลงนี้มีจุดเชื่อมโยงกับบางส่วนของสดุดี 105 (ข้อ 1-15), 96 (ข้อ 1-13) และ 106 (ข้อ 1, 47-48)

แต่มีความเป็นไปได้สูงว่าเป็นการเรียบเรียงของผู้เขียนพงศาวดารเอง แก่นของบทเพลงคือ

เมื่อหีบพันธสัญญาเข้ามาอยู่ศูนย์กลางชีวิตอิสราเอล พระยาห์เวห์ก็เสด็จมา/ได้เสด็จมาหาประชากรของพระองค์ (ข้อ 33)

อิสราเอลต้องขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับ ‘พระราชกิจที่ทรงกระทำ’ (ข้อ 8-11)

ประชาชนต้องระลึกถึงพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับบรรพบุรุษ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (ข้อ 12-17)

เพื่อให้พระสัญญาสำเร็จ พระเจ้าทรงปกป้องชนชาติเล็กน้อยขณะเร่ร่อน (ข้อ 18-22) ไม่เพียงอิสราเอล

แต่ทั่วทั้งแผ่นดินต้องประกาศความรอดและพระสิริของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้และทรงค้ำจุนโลก

ทุกประชาชาติจึงต้องถวายพระสิริแด่พระองค์ (ข้อ 23-30; เทียบ สดด 96:10)

ทุกประชาชาติต้องสารภาพการปกครองของพระเจ้า ทุกสิ่งในโลกต้องยินดีในพระองค์และสรรเสริญพระองค์ผู้เสด็จมาพิพากษา (ข้อ 32-33; เทียบ สดด 96:13) อิสราเอลต้องสรรเสริญความรักมั่นคงของพระเจ้าจนถึงที่สุด

และอธิษฐานให้พระองค์ช่วยกู้พวกเขาจากท่ามกลางประชาชาติเพื่อพระนามของพระองค์ (ข้อ 34-36)

บทเพลงนี้วางรากฐานมั่นคงสำหรับบทถัดไป คือพันธสัญญาของดาวิด

พระเจ้าทรงรักษาสัญญาที่ทำกับอับราฮัมและยาโคบ ผู้เขียนเป็นพยานว่าพระเจ้าองค์นี้ยังทรงอยู่ใกล้แม้ในสถานการณ์ปัจจุบัน และอิสราเอลสามารถมั่นใจในพระสัญญาของพระองค์

☐ คนเลวีที่ได้รับการแต่งตั้งในเยรูซาเล็ม

1 พงศาวดาร 16:37-38

บทบาทของอาสาฟและโอเบดเอดอมถูกเน้นอีกครั้ง (เทียบ ข้อ 4-7)

ไม่อาจยืนยันได้ว่าโอเบดเอดอมที่นี้เป็นคนเดียวกับใน 13:14 หรือไม่ คนเฝ้าประตูมีประมาณ 70 คน

และดูเหมือนจัดเวรผลัดกันเฝ้าเต็มที่ทั้งกลางวันและกลางคืน

☐ คนเลวีที่ได้รับการแต่งตั้งในกิเบโอน

1 พงศาวดาร 16:39-42

ดาวิดจัดให้มีการถวายเครื่องเผาบูชาเป็นประจำตามธรรมเนียม ‘ปุชนียสถานสูงที่กิเบโอน’ (แปลตรงตัว)

ซึ่งเป็นที่ตั้งพลับพลา (ข้อ 40) มหาปุโรหิตศาโดกรับผิดชอบดูแลงานทั้งหมด และให้ถวาย

‘เครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญ’ ที่นี้ด้วย ให้ขอบพระคุณเพราะ ‘ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ดำรงเป็นนิรันดร์’ (ข้อ 41;

เทียบ ข้อ 34) เดิมพลับพลาอยู่ที่ ‘โนบ’ (1 ซมอ 21:1-6) แต่คงถูกย้ายไปกิเบโอนหลังเหตุการณ์สังหารหมู่บูโรฮิต (1 ซมอ 22:18-19) ต่อมาซาโลมอนถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวที่นี่

☐ พระพรสำหรับครอบครัวดาวิด

1 พงศาวดาร 16:43

บัดนี้ประชาชนทุกคนกลับไปแล้ว และดาวิดก็กลับไปอวยพรครอบครัวของตน

บทที่ 17

(1) เจตนาดีของดาวิด

1 พงศาวดาร 17:1-2

ดาวิดได้รับความช่วยเหลือจากกษัตริย์ไธระ (14:1) และได้สร้างพระราชวัง ‘เพื่อตนเอง’ แล้ว (15:1) หลังนำหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา เขาคงรู้สึกว่ายหีบของพระเจ้าซึ่งอยู่กลางเต็นท์ที่ตนกางไว้ (16:1) ดูต่ำต้อย เมื่อเทียบกับพระราชวังไมสนีदारของตน มานซึ่งเป็นที่พักของ ‘พระเจ้า’ (17:1) ดูต่ำต้อยเกินไป ความคิดของดาวิดที่จะสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ‘เพื่อพระเจ้า’ เป็นความตั้งใจที่น่าชื่นชม ดังนั้นผู้เผยพระวจนะนาอันจึงเห็นด้วยกับความคิดของดาวิดและกล่าวตอบทันที (ข้อ 2) แต่ในคืนนั้นพระเจ้าตรัสชัดเจนว่า ความคิดของนาอันไม่ถูกต้อง แม้ดาวิดจะมีเจตนาดี

(2) พระสัญญาแห่งพันธสัญญาของดาวิด

1 พงศาวดาร 17:3-15

ข้อความนี้พร้อมกับ 2 พงศาวดาร 7:11-22 เป็น ‘พระวาทะของพระเจ้า’ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของพงศาวดาร ก่อนอื่นพระเจ้าตรัสกับดาวิดว่า ‘เจ้าอย่าสร้าง “นิเวศ” ให้เราอยู่’ (ข้อ 4)

คำนี้ตรงข้ามอย่างชัดเจนกับข้อ 10 ข ที่ว่า ‘พระยาห์เวห์จะทรงสร้าง “ราชวงศ์” ให้เจ้า’ และเน้นว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไร ‘เพื่อดาวิด’ ก่อนตรัสเนื้อหาพันธสัญญากับดาวิด พระเจ้าตรัสว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและได้ทรงทำอะไร (ข้อ 7-8 ก)

Selman อธิบายพันธสัญญาของดาวิดด้วยลักษณะสำคัญห้าประการดังนี้

☐ พระเจ้าจะทรงสถาปนาอาณาจักรและราชบัลลังก์ให้มั่นคงเพื่อเชื้อสายของดาวิด (ข้อ 11, 12, 14)

นี่คือพระสัญญาหลักของพันธสัญญา

☐ เชื้อสายคนหนึ่งของดาวิดจะสร้างพระวิหารตามที่ปรารถนา

และพระวิหารนี้จะเป็นหมายสำคัญว่าพระเจ้าทรงสถาปนาราชบัลลังก์และอาณาจักรของดาวิด (ข้อ 12)

☐ เมื่อพระยาห์เวห์เองทรงเป็นพระบิดาผู้รับเป็นบุตร ทายาทของดาวิดจะมีสถานะพิเศษเป็นบุตรที่พระเจ้าทรงรับไว้ (ข้อ 13) พระสัญญาสำเร็จอย่างสุดท้ายและสมบูรณ์ในพระเยซู และผ่านพระเยซู พระสัญญานี้ขยายไปถึงผู้เชื่อทุกคนด้วยการรับเป็นบุตร

☐ ราชนวงศ์ดาวิดจะดำรงเป็นนิรันดร์ และท้ายที่สุดจะปลดปล่อยมันคงด้วยความรักมั่นคงของพระเจ้า (ข้อ 13)

☐ พันธสัญญาของดาวิดเชื่อมโยงอย่างชัดเจนกับ ‘อาณาจักรของพระเจ้า’ (ข้อ 14—‘อาณาจักรของเรา’ เทียบ 28:5; 2 พศด 13:8) นี่เป็นลักษณะเฉพาะของพงศาวดารที่ต่างจากหนังสือซามูเอล (7:16)

‘สำหรับผู้เขียนพงศาวดาร แม้ในสมัยของเขาจะขาดแคลนเพราะการเป็นเชลยและอยู่ใต้การปกครองของจักรวรรดิต่างชาติ อาณาจักรของพระเจ้านี้ก็ยังคงมีผลอยู่ (เทียบ 1 พศด 28:5; 29:11, 23; 2 พศด 9:8)... สำหรับผู้เขียนพงศาวดาร การเข้าใจพันธสัญญาอย่างถูกต้องรวมถึงการตระหนักถึงการดำรงอยู่ของอาณาจักรพระเจ้า

ตลอดจนพระราชกิจของพระเจ้าในและผ่านเชื้อสายดาวิดผู้จะสร้างพระนิเวศ/พระวิหารของพระองค์...

พงศาวดารไม่เพียงชี้ถึงความหมายพิเศษเกี่ยวกับซาโลมอน แต่ยังชี้ชัดถึงความปรารถนารอคอยเชื้อสายดาวิดอีกผู้หนึ่ง ผู้จะสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่สุดและสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้าเป็นนิรันดร์...

ทุกวันนี้ประชากรแห่งอาณาจักรพระเจ้าในพระคริสต์ยังเผชิญปัญหาเดียวกับผู้เขียนพงศาวดาร

คือต้องอยู่ใต้ผู้นำทางการเมืองที่ไม่ยอมรับพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

แต่ความเชื่อไม่ได้พึ่งอำนาจหรือความโปรดปรานทางการเมือง หรือแม้แต่สถาบันศาสนา

ความเชื่อตั้งอยู่บนความเป็นจริงนิรันดร์แห่งพระสัญญาที่พระเจ้าทรงให้แก่ดาวิด ซึ่งบัดนี้ได้รับในและผ่านพระคริสต์ พระเจ้ายังคงทรงสร้างพระนิเวศของพระองค์ (มธ 16:18; อฟ 2:19-22; 1 ปต 2:4-10)!’ (Martin Selman)

(3) คำอธิษฐานของดาวิด

1 พงศาวดาร 17:16-27

พงศาวดารเน้นคำอธิษฐานเป็นพิเศษ (เทียบ 29:10-19) เพราะคำอธิษฐานเผยให้เห็นความเชื่อของบุคคล

ที่นี้ดาวิดยอมรับพระสัญญาของพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ (ข้อ 16-18) และความเชื่อ (ข้อ 27)

เขาสรรเสริญพระเจ้าว่าเป็นองค์ผู้ทรงอธิปไตยซึ่งทรงกระทำทุกสิ่งตามพระประสงค์ (ข้อ 19; เทียบ ข้อ 27)

เป็นพระเจ้าองค์เดียวผู้ไม่มีสิ่งใดเปรียบได้ (ข้อ 20) และเป็นกษัตริย์ผู้ประทานความรอดกับพระคุณ (ข้อ 21-22)

จากนั้นเขายึดพระสัญญาของพระเจ้าและทูลขออย่างกล้าหาญให้พระองค์ทรงสถาปนาสิ่งที่ตรัสไว้ให้มั่นคงเป็นนิรันดร์ (ข้อ 23-27) ศูนย์กลางคำอธิษฐานของดาวิดคือความหวังยึดต่อพระเกียรติของพระเจ้า (ข้อ 24)

พันธสัญญาของพระเจ้าเป็นหลักฐานถึงพระพรของพระองค์ และเป็นรากฐานแห่งความหวังว่าจะไม่สูญเสียพระพรนี้ไปตลอดกาล

บทที่ 18

จักรวรรดิของดาวิด

1 พงศาวดาร 18:1-8

ตอนนี้เลือกใช้และผสานเรื่องชัยชนะของดาวิดซึ่งกระจายอยู่ตั้งแต่ 2 ซามูเอลบทที่ 8 ถึงบทที่ 21 ข้อค่อนานมีดังต่อไปนี้

2 ซามูเอล — 1 พงศาวดาร

บทที่ 9

บทที่ 9 ความเมตตาที่ดาวิดมีต่อเมฟีโบเชท หลานของซาอูล

1 พงศาวดาร 9:1

10:1-11:1 สงครามกับอัมโมน — 19:1-20:1

11:2-12:25 เหตุการณ์บัทเซบา

12:26-31 การสิ้นสุดสงครามกับอัมโมน — 20:1-3; บทที่ 13-14 อัมโมนกับอับซาโลม; บทที่ 15-20

การกบฏของอับซาโลมและเซบา

21:1-14 การตายของลูกหลานซาอูล

21:15-22 วีรกรรมของนักรบดาวิดที่ต่อสู้ชาวฟิลิสเตีย — 20:4-8

22:1-23:7 ถ้อยคำขอบพระคุณและคำสุดท้ายของดาวิด

บทที่ 11

23:8-39 นักรบของดาวิด

1 พงศาวดาร 11:10-47

ไม่มีเหตุผลจะสรุปว่า เพียงเพราะสาเหตุการณ์บัทเซบา ผู้เขียนพงศาวดารจงใจนำเสนอเฉพาะด้านวีรบุรุษของดาวิด ตัวอย่างเช่น เขาละองค์ประกอบเชิงบวกอย่างการที่ดาวิดได้รับการยกขึ้นเหนือราชวงศ์ซาอูลและบทสดุดีของดาวิด อีกทั้งชัยชนะที่ก่อนหน้านี้ถือเป็นผลงานของดาวิด ในพงศาวดารบางครั้งก็ยกความดีความชอบให้นายทหารด้วย (18:12) จุดเน้นของการเรียบเรียงแบบเลือกสรรในพงศาวดารคือความสำเร็จบางส่วน

บทที่ 18

ในฐานะความสำเร็จบางส่วน พระเจ้าประทานชัยชนะแก่ดาวิด (เทียบ 17:12)

1 พงศาวดาร 18:6

และทรงสถาปนาอาณาจักรของเขาให้มั่นคง ดังนั้นค่ายกองดาวิดหรือข้อพิจารณาส่วนตัวเกี่ยวกับดาวิดจึงถูกละไว้ ดาวิดเอาชนะและปราบศัตรูรอบข้าง ทำให้เกิดสันติภาพอันเป็นเงื่อนไขเบื้องต้นสำหรับการสร้างพระวิหาร (เทียบ 22:8-9; ฉธบ 12:10-11; 25:19)

(1) ชัยชนะของดาวิดเหนือประชาชาติทั้งหลาย

1 พงศาวดาร 18:1-17

ชัยชนะของดาวิดเป็นคำตอบของพระเจ้าต่อคำอธิษฐานของอิสราเอล (16:35

‘ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติ’)

ชัยชนะในฐานะคำตอบต่อคำอธิษฐานเช่นนี้ปรากฏในรัชกาลเยโฮชาฟัทและเฮเซคียาห์ด้วย (เทียบ 2 พศด 20:9, 17; 32:22) การที่ดาวิดมีชัยทั้งทางเหนือ (อาร์ม โศบัท) ทางใต้ (ฟิลิสเตีย เอโดม อามาเลช) และทางตะวันออก (โมอับ อัมโมน)

พิสูจน์ว่าเขาเข้าใกล้การทำภารกิจที่เดิมมอบแก่โมเสสกับโยชูวาให้สำเร็จยิ่งกว่าผู้นำคนใด

ต่อมาซาโลมอนจะมีอิทธิพลไปถึงบริเวณแม่น้ำยูเฟรติส (เทียบ 1 พกษ 4:21, 24) ตามลำดับบันทึก

ดาวิดพิชิตและเรียกเครื่องบรรณาการจากฟิลิสเตีย (กัท ข้อ 1) โมอับ (ข้อ 2) โศบัท (ข้อ 3-4, 7-8)

และอาร์มแห่งดามัสกัส (ข้อ 5-6)

กษัตริย์ฮามัทออกมายอมจำนนด้วยตนเองและถวายเครื่องบรรณาการ (ข้อ 9-10)

ดาวิดถวายเงินทองที่รับมาจากเอโดม โมอับ อัมโมน ฟิลิสเตีย อามาเลช และประชาชาติทั้งหมด ‘แต่พระยาห์เวห์’ พร้อมกับทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ที่กษัตริย์ฮามัทถวาย (ข้อ 11) นี่เป็นการเตรียมสร้างพระวิหาร (เทียบ ข้อ 8)

ข้อ 12-13 ยกชัยชนะเหนือเอโดมให้เป็นผลงานของแม่ทัพอาบีชัย (เทียบ 1 พกษ 11:15-16)

และอธิบายว่าชาวเอโดมทั้งหมดเป็นผู้รับใช้ดาวิด คือกลายเป็นมณฑลหนึ่งของจักรวรรดิเช่นเดียวกับดามัสกัสในข้อ 6

ข้อ 14 กล่าวว่า ดาวิดปกครองประชาชนด้วย ‘ความยุติธรรมและความชอบธรรม’ (เทียบ 2 ซมอ 8:15)

เป็นสำนวนว่าเขาเชื่อสัตย์ต่อกฎหมายพันธสัญญาของอิสราเอล

และผู้เขียนนำเสนอดาวิดเป็นกษัตริย์ในอุดมคติแห่งอาณาจักรพระเจ้า ข้อ 15-17 กล่าวถึงข้าราชการของดาวิด ได้แก่ ผู้บัญชาการทหาร เจ้าหน้าที่บริหาร บุโรหิต อาลักษณ์ และผู้บัญชาการราชองครักษ์

แม้เนื้อหาบางส่วนซ้ำกับรายชื่อเจ้าหน้าที่ใน 26:25-34 แต่รายชื่อนี้อาศัย 2 ซามูเอล 8:15-18 เกี่ยวกับบุตรของดาวิด

2 ซามูเอลกล่าวว่าพวกเขาเป็น ‘บุโรหิต’ (ฉบับเกาหลีแก้ไขแปลว่า ‘เสนาบดี’) แต่ที่บันทึกกว่าเป็น

‘หัวหน้าคนที่รับใช้กษัตริย์’ (ข้อ 17)

บทที่ 19

(2) ชัยชนะของดาวิดเหนืออัมโมน

1 พงศาวดาร 19:1-3

บทที่ 19 ดำเนินตาม 2 ซามูเอลบทที่ 10 ตามลำดับเวลา สงครามในบทที่ 19 น่าจะเกิดก่อนสงครามใน 18:3-8 ผู้เขียนเล่าสงครามกับอัมโมนอย่างละเอียดเพื่อเน้นพระเกียรติสูงสุดที่ดาวิดได้รับ (20:2) และส่งสารจาก 19:13 ว่า ‘จงเข้มแข็งเถิด’ แก่ผู้อ่าน

☐ ชัยชนะครั้งแรกภายใต้โยอาบ

1 พงศาวดาร 19:1-15

ฮานูนกษัตริย์อัมโมน ผู้ขึ้นครองราชย์ต่อจากนาหาซบิดา คิดว่าทูตที่ดาวิดส่งไปแสดงความเสียใจต่อการตายของนาหาซเป็นสายลับ ฮานูนฟังคำขำราชาการของตน จับทูตดาวิด โกงเครา ตัดเสื้อผ้าถึงกลางสะโพก แล้วส่งกลับ เมื่อรู้ว่าตนเป็นที่เกลียดชังของดาวิด ฮานูนจ่ายเงินหนึ่งพันตะลันต์ว่าจ้างกองทัพอาร์มและโศบัทเตรียมทำสงคราม (ข้อ 6) โยอาบผู้ได้รับคำสั่งจากดาวิดให้เหล่านักรบชั้นยอดตั้งแนวรับกองทัพอาร์ม ส่วนนักรบอื่นให้อยู่ภายใต้อาบิซัยน้องชายเพื่อต่อสู้อัมโมน (ข้อ 10-11) คำสั่งของโยอาบให้แบ่งกองทัพเป็นสองส่วนกลายเป็นกุญแจของผลการรบ เขาบอกให้แต่ละกองช่วยกันเมื่ออีกฝ่ายเสียเปรียบ และกล่าวว่า ‘เพื่อประชาชนของเราและนครทั้งหลายของพระเจ้าของเรา’ จงเข้มแข็ง ([ฮาซัค] ‘จงเข้มแข็ง’—ยชว 1:6; ข้อ 12-13) สารนี้เป็นทั้งคำท้าทายและกำลังใจอย่างยิ่งแก่ประชาชนที่กลับจากการเป็นเชลยและตั้งถิ่นฐานในอิสราเอล โยอาบเข้าสู่สงครามด้วยท่าทีอธิษฐาน ยอมรับพระอธิปไตยของพระเจ้า กล่าวว่า ‘ขอพระยาห์เวห์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์’ คำอธิษฐานของโยอาบได้รับคำตอบในทางบวก กองทัพอาร์มหนีก่อน และเมื่อกองทัพอัมโมนเห็นพวกเขาหนีก็หนีตาม (ข้อ 14-15)

☐ ชัยชนะครั้งที่สองภายใต้ดาวิด

1 พงศาวดาร 19:16-19

ฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์อาร์มแห่งโศบัท (18:3) ส่งกองทัพใหญ่มาอีกครั้งพร้อมผู้บัญชาการทหาร (ข้อ 16) ดาวิดจึงนำกองทัพใหญ่ออกไปต่อสู้กับกองทัพอาร์มด้วยตนเอง (ข้อ 17) กองทัพอาร์มพ่ายแพ้ และท้ายที่สุดฮาดัดเอเซอร์ต้องทำสัญญาสันติภาพกับดาวิดและถวายเครื่องบรรณาการ (ข้อ 19) แม้จำนวนทหารอาร์มที่ตายในข้อ 18 ต่างจากบันทึกใน 2 ซามูเอล 10:18 แต่ถือว่าตัวเลขในข้อนี้ถูกต้องกว่า

บทที่ 20

□ ชัยชนะขั้นสุดท้าย

1 พงศาวดาร 20:1-3

ตอนสั้นย่อเนื้อหาสงครามกับอัมโมนใน 2 ซามูเอลบทที่ 11-12 โดยเหตุการณ์บัพเพศบาไว้
‘เมื่อถึงเวลาที่กษัตริย์ทั้งหลายออกศึก’ โยอาบ ไม่ใช่ดาวิด เป็นผู้ออกแนวรบ และโจมตีรับบาห์จนยึดได้ (ข้อ 1)
หลังรับบาห์แตก ดาวิดซึ่งมั่งคั่งของกษัตริย์อัมโมนมาสมทบบนศีรษะตน แสดงอำนาจของกษัตริย์ผู้มีชัย (ข้อ 2)
ดาวิดรวบรวมสิ่งของที่ปล้นได้ทั้งหมดจากเมือง และให้ประชาชนทำงานเป็นแรงงาน (ข้อ 3)

(3) ชัยชนะเหนือฟิลิสเตีย

1 พงศาวดาร 20:4-8

เรื่องสงครามของดาวิดสมบูรณ์ด้วยเรื่องชัยชนะเหนือฟิลิสเตีย การที่ดาวิดกับข้าราชการของเขาทำ
‘การพิชิตของโยชูวา’ ให้สำเร็จในที่สุด เป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงทำตามพระสัญญา (เทียบ 14:16-17; 17:11-14)
‘อย่างไรก็ตาม จุดสูงสุดของวีรกรรมสงครามอิสราเอลนี้ต้องมองในมุมกว้าง
เพราะแม้แต่จุดสูงสุดนี้ก็ยังไม่ถึงความหวังของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับดาวิดและราชวงศ์ของเขา (เทียบ สดด 2:8)
ความหวังนี้สำเร็จในพระเยซู เชื้อสายดาวิด ผู้ไม่ได้ทรงพิชิตอำนาจที่ต่อต้านทั้งปวงด้วยกำลังทหาร
แต่ด้วยการถูกตรึงกางเขน และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือทุกประชาชาติ (วิว 6:2; 14:14; 19:11-16; ฮบ 2:7, 9)’
(Martin Selman)

บทที่ 21

(1) บาปของดาวิดและพระคุณของพระเจ้า

1 พงศาวดาร 21:1

แม้ผู้เขียนเหตุการณ์บัพเพศบาของดาวิด แต่ไม่ได้ทำเพื่อแสดงดาวิดในทางบวกอย่างไรเงื่อนไข
หากเป็นเช่นนั้นก็จะละข้อความนี้ด้วย ที่จุดสูงสุดของชัยชนะในสงคราม (บทที่ 18-20) ซึ่งตามหลังพันธสัญญา (บทที่
17)
ผู้เขียนเปิดเผยบาปของดาวิด (เทียบ ข้อ 8-7, 17) เพื่อให้เข้าใจว่าพระพรทั้งปวงที่ผ่านมาอยู่บนพื้นฐานพระคุณและการ
ให้อภัยของพระเจ้า และตอนท้ายของเหตุการณ์นี้เชื่อมโยงไปสู่เรื่องการสร้างพระวิหาร
โดยแทรกเรื่องสถานที่ที่จะสร้างพระวิหาร ‘เช่นเดียวกับผู้เขียนพงศาวดาร
ผู้เขียนฮีบรูค้นพบความสำคัญของสถานที่แห่งการลบล้างบาป
โดยแสดงความคล้ายคลึงระหว่างแท่นบูชาบนโลกกับแท่นบูชาในสวรรค์
ทุกคนได้รับเชิญทั้งเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ในสวรรค์ (ฮบ 10:19-25)

และไปยังสถานที่บนโลกแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (ฮบ

13:11-14) กางเขนของพระคริสต์ทำให้คำกล่าวหาของซาตาน (ว 20:1-10) และดาบพิพากษาของทูตสวรรค์ (ว 6:4, 8) หมดอำนาจโดยสิ้นเชิง' (Martin Selman)

☐ การสำรวจจำนวนประชากร

1 พงศาวดาร 21:1-6

ใน 2 ซามูเอล 24:1 กล่าวว่าพระยาห์เวห์ทรงเร้าใจดาวิด แต่ที่นี่กล่าวว่าซาตาน ('ศัตรูคนหนึ่ง') ยั่วยุดาวิด (Selman ตัดสินว่าคำนี้เป็นชื่อเฉพาะหมายถึง 'ซาตาน' แต่ Song Byeong-hyeon

กล่าวว่าแม้เป็นความเห็นดั้งเดิมก็ยากจะมองเช่นนั้น และสมเหตุผลกว่าที่จะเข้าใจว่าเป็น 'ศัตรูคนหนึ่ง'

คือมนุษย์บางคน Roddy Braun แห่ง WBC ตีความว่าเป็น 'สิ่งมีชีวิตหนึ่งในสภาสวรรค์')

ดาวิดมีโอกาสดูกลับใจ โยอาบมองเห็นปัญหาของการสำรวจจำนวนประชากรก่อน และถามว่า

'เหตุใดท่านจึงทำให้อิสราเอลทำบาป' (ข้อ 3) แต่ดาวิดเร่งรัดโยอาบ (ข้อ 4) และโยอาบทำตามคำสั่งอย่างไม่เต็มใจ ทว่าเขานับไม่เสร็จทั้งหมด (เทียบ 27:24; ซามูเอลพรรณนาราวกับสำรวจเสร็จสิ้น) พระเจ้าจึงทรงเข้าแทรกแซง

☐ ทางเลือกครั้งที่สอง

1 พงศาวดาร 21:7-14

'พระเจ้าทรงเห็นว่าเรื่องนี้ชั่วร้าย' (ใช้ถ้อยคำแทบเหมือน 2 ซมอ 11:27)

ผู้เขียนไม่ได้บอกว่าพระเจ้าทรงกริ้วเพราะเหตุใด หรือบาปของดาวิดคืออะไรแน่

การสำรวจประชากรเป็นสิ่งที่พระเจ้าเคยทรงบัญชา และจำเป็นต่อการจัดระเบียบจักรวรรดิ

แต่พระเจ้าผู้ทอดพระเนตรจิตใจคงทรงเห็นบาปในแรงจูงใจและเป้าหมายของดาวิด มากกว่าตัวการสำรวจเอง Selman เสนอสามเหตุผลที่ทำให้เรื่องนี้เป็นบาป คือ

☐ ดาวิดไม่ได้เรียกเก็บเงินครึ่งเชลตามทีกล่าวในธรรมบัญญัติโมเสส ซึ่งเป็นการกระทำที่นำโรคราบาดมา (เทียบ อพย 30:12)

☐ เพราะพระสัญญาของพระเจ้า ดาวิดไม่ได้ตระหนักว่าท้ายที่สุดประชากรของพระเจ้าไม่อาจนับได้ (ข้อ 3; เทียบ 27:23- 24)

☐ การสำรวจประชากรอื่นทุกครั้งในพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงมีพระประสงค์และตรัสสั่งก่อน

แต่ครั้งนี้ดาวิดมีเป้าหมายอยู่ที่การสำรวจเองและริเริ่มด้วยตนเอง หลังพระเจ้าทรงตีเขา (ข้อ 7)

ดาวิดสารภาพบาปและทูลขอการอภัย (ข้อ 8) พระเจ้าตรัสผ่านกาดผู้ทำนาย บัดนี้ดาวิดต้องเลือกหนึ่งในโทษสามอย่าง คือ กันดารอาหารสามปี หนี 'ดาบของศัตรู' สามเดือน หรือถูก 'ดาบของพระยาห์เวห์' คือโรคราบาดสามวัน (ข้อ 12)

ดาวิดต้องการตกอยู่ใน 'พระหัตถ์ของพระเจ้า' ผู้ทรงเปี่ยมพระเมตตา และไม่ตกอยู่ใน 'มือมนุษย์' (ข้อ 13)

พระเจ้าจึงส่งโรคระบาด และมีผู้เสียชีวิต 70,000 คน 2 ซามูเอลบันทึกว่าพระองค์ทรงตี
‘ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา’(เทียบ 2 ซมอ 24:15)

☐ การกลับพระทัยของพระเจ้าและการกลับใจของมนุษย์

1 พงศาวดาร 21:15-17

เมื่อ ‘ทูตสวรรค์ผู้ทำลาย’ กำลังจะทำลายเยรูซาเล็ม พระเจ้าทรง ‘กลับพระทัย’ และให้ทูตสวรรค์ผู้ถือดาบยังมีมือ
เวลานั้นทูตสวรรค์ยืนอยู่ข้างลานนวดข้าวของโอรัน (อาราวันนาห์) ชาวเยบุส (ข้อ 15)

กษัตริย์กับบรรดาผู้อาวุโสสวมผ้ากระสอบและชบหน้าลงกับพื้น ดาวิดอธิษฐานต่อพระเจ้า

ขอให้ทรงตีเขากับราชวงศ์ของเขา และอย่านำภัยพิบัติมาเหนือประชากรของพระองค์ (ข้อ 17) เนื้อหาในข้อ 17
ประกอบกับข้อ 8 แสดงการกลับใจอย่างหมดสิ้นของดาวิดอีกครั้ง

☐ แท่นบูชาใหม่

1 พงศาวดาร 21:18-27

พระเจ้าทรงบอกวิธีลบมลทินบาปแก่ดาวิด กล่าวอย่างแม่นยำคือ ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์สั่งกาต
และกาตถ่ายทอดพระวงจะแก่ดาวิด ดาวิดขึ้นไปยังลานนวดข้าวของโอรันตามพระวงจะ ชื่อที่ดินจากเขา (ข้อ 24-25)

สร้างแท่นบูชา และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสดบูชา เครื่องบูชานี้ถวายใน ‘สถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงเลือก’
ให้สร้างแท่นบูชา (เทียบ ฉธบ 12:11) ดังนั้นภายหลังพระวิหารจึงถูกสร้างที่นี่ พระเจ้าทรงตอบด้วยไฟ
แสดงว่าทรงรับเครื่องบูชานั้น (ข้อ 26)

กระบวนกรทั้งหมดนี้บันทึกอย่างละเอียดกว่าหนังสือซามูเอล

☐ พระนิเวศใหม่ของพระเจ้า

1 พงศาวดาร 21:28-1

ข้อความเพิ่มเติมทางศาสนศาสตร์สั้น ๆ อธิบายว่าเหตุใดสถานนมัสการหลักของอิสราเอลจึงย้ายจากกิเบโอนไปเยรูซาเล็ม
เมื่อดาวิดเห็นว่าคำอธิษฐานของตนได้รับคำตอบและเครื่องบูชาได้รับการยอมรับ ณ ที่นั้น
เขาก็ไม่ถวายเครื่องบูชาหรือทูลถามที่กิเบโอนอีก ดาวิดเรียก ‘ลานนวดข้าวของโอรัน’
ว่าพระวิหารของพระเจ้าและแท่นเครื่องเผาบูชาของอิสราเอล (22:1)

บทที่ 22

(2) การเตรียมพระวิหารครั้งแรกของดาวิด

1 พงศาวดาร 22:2-19

นับจากนี้จนจบ เรื่องราวเกี่ยวกับดาวิดเชื่อมโยงกับการสร้างพระวิหาร ในบทที่ 22 ส่วน
‘สร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์’ ปรากฏหลายครั้งโดยเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย (ข้อ 2, 5-8, 10-11, 19)
และเป็นหัวข้อหลักของบท ดาวิดรวบรวมแรงงานต่างชาติ พร้อมทั้งหิน เหล็ก ทองสัมฤทธิ์
และไม่สนสัตรีสำหรับสร้างพระวิหาร (ข้อ 1-4; เทียบ ข้อ 15-16)

2 ซามูเอล 20:24 บอกเป็นนัยว่าดาวิดตั้งระบบแรงงานเกณฑ์ แรงงานเหล่านี้ส่วนใหญ่คงเป็นเชลยสงคราม
และวัสดุส่วนมากเป็นของที่ดาวิดริบจากสงคราม (เทียบ 18:8, 11) ดาวิดเห็นว่าซาโลมอนบุตรของตน
‘ยังเยาว์และขาดประสบการณ์’ เมื่อเทียบกับความรับผิดชอบมหาศาลของโครงการสร้างพระวิหาร จึงเตรียมสิ่งต่าง ๆ
ไว้มาก่อนตาย (ข้อ 5)

ถ้อยคำของดาวิดต่อซาโลมอน (ข้อ 6-16) เป็นศูนย์กลางของบทและมีเนื้อหาหลักสามประการดังนี้

☐ พระเจ้าจะทรงทำพันธสัญญาของพระองค์ให้สำเร็จผ่านการสร้างพระวิหารของซาโลมอน (ข้อ 7-10)

ดาวิดสร้างพระวิหารไม่ได้เพราะเป็น ‘นักรบ’ ผู้หลังโลหิตมาก แต่ในสมัยซาโลมอน (‘คนแห่งการพักสงบ’)

พระเจ้าจะประทาน ‘ความสงบและการพัก’ (ซาโลมและการพักสงบ; เทียบ ฉธบ 12:10-11) เขาจึงจะเป็นผู้สร้าง
‘ดังนั้นพระวิหารไม่เพียงแสดงถึงของประทานแห่งสันติภาพและการให้อภัยที่พระเจ้าประทานแก่อิสราเอล (เทียบ
บทที่ 21) แต่ยังเป็นสัญลักษณ์ถาวรว่าพระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาเกี่ยวกับแผ่นดิน’ (Martin Selman) และ
‘ราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเขา’ จะดำรงเป็นนิรันดร์

☐ ซาโลมอนจำเป็นต้องเตรียมตนด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า (ข้อ 11-13)

ดาวิดแสดงความปรารถนาให้ซาโลมอนสร้างพระวิหารตามพระวอนะทั้งหมดของพระเจ้าและรักษารัฐธรรมนูญ

ส่วน ‘ขอพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเจ้า’ รับประกันความสำเร็จสุดท้ายของซาโลมอน และ
‘แสดงล่วงหน้าถึงพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงทำให้เป็นไปได้ในพันธสัญญาใหม่’

เขากล่าวว่าจะเจริญรุ่งเรืองเมื่อรักษา ‘ธรรมนูญดีทั้งหมดของโมเสส’ และสั่งว่า ‘จงเข้มแข็งและอย่ากลัว’

ถ้อยคำเหล่านี้ชวนให้นึกถึงคำที่โมเสสกล่าวแก่โยชูวา ‘ความจำเป็นต้องรักษาเงื่อนไขพันธสัญญาอย่างถูกต้องไม่ได้ทำให้
พระสัญญาไร้เงื่อนไขของพระเจ้าเป็นโมฆะ ตรงกันข้าม พระสัญญาของเจ้ามีผลผ่านการเชื่อฟัง ที่จริง
พันธสัญญาในพระคัมภีร์ได้รับการสถาปนาเป็นประจำผ่านความเชื่อที่เชื่อฟังของผู้กลางพันธสัญญา’ (Martin Selman)

☐ การจัดเตรียมวัสดุและช่างฝีมืออย่างเพียงพอ (ข้อ 14-16) ดาวิดกล่าวว่าตนเตรียมวัสดุและช่างจำนวนมากไว้แล้ว

แต่ยังสั่งซาโลมอนให้เพิ่มเติม (ข้อ 14; เทียบ 2 พศด 2:1 เป็นต้นไป) และเร่งให้ลูกขึ้นทำงาน พร้อมหนุนใจว่า

‘ขอพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเจ้า’ (เทียบ ข้อ 11)

คำหนุนใจที่ดาวิดกล่าวแก่ ‘บรรดาเจ้านายทั้งปวง’ ในข้อ 17-19 น่าจะประยุกต์โดยตรงกับผู้อ่านกลุ่มแรก พวกเขาต้อง
‘ช่วย’ ผู้นำสร้างพระวิหาร บัดนี้เมื่อพระเจ้าประทาน ‘ความสงบ’ แล้ว

พวกเขาต้องถวายเป็นจิตใจและจิตวิญญาณเพื่อแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้า (ข้อ 19; เทียบ 28:8-9)

บทที่ 23

(3) คนเลวีเตรียมพร้อมเพื่อพระวิหาร

1 พงศาวดาร 23:1-32

หากบทที่ 22 สนใจการเตรียมวัสดุก่อสร้างและช่างก่อสร้างพระวิหาร ตอนนี้ (บทที่ 23-26)

สนใจการเตรียมคนเลวีที่จะปรนนิบัติในพระวิหาร Selman เสนอจุดประสงค์สามประการที่ผู้เขียนพงศาวดารให้ความสนใจคนเลวีเป็นพิเศษ คือ

☐ ผู้เขียนตั้งใจพรรณนาดาวิดเป็นโมเสสคนที่สอง โมเสสเป็นผู้รับผิดชอบจัดระเบียบการนมัสการของอิสราเอลเป็นครั้งแรก

☐ ผู้เขียนแสดงสิ่งที่คนเลวีมีส่วนช่วยในการนมัสการพระวิหาร

☐ ต่อมาในการปฏิรูปของเนหะมีย์ เขาอาศัยอำนาจของดาวิดเรียกร้องให้เอาใจใส่และจัดระเบียบคนเลวี (เทียบ นม 12:45-47) ดูเหมือนเนหะมีย์ต้องการให้คนเลวีมีบทบาทศูนย์กลางมากขึ้นในการปฏิรูปการนมัสการ

‘ภาวะผู้นำที่คอยช่วยเหลือของคนเลวีเปรียบได้กับบทบาทของมัทธายกในคริสตจักรยุคแรก

ซึ่งช่วยและหนุนใจผู้อื่นให้รับใช้และนมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริง’ (Martin Selman)

☐ ชาโลมอนได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์และการสำรวจจำนวนคนเลวี

1 พงศาวดาร 23:1-6

ผู้เขียนจงใจละเหตุการณ์ทั้งหมดก่อนชาโลมอนขึ้นครองราชย์ (1 พกษ บทที่ 1)

และกล่าวถึงการมอบหมายกับจัดระเบียบหน้าที่คนเลวีทันที ดาวิดสำรวจคนเลวีอายุ 30 ปีขึ้นไป ได้จำนวน 38,000 คน แล้วแบ่งคนเลวีเป็นสี่กลุ่ม (ข้อ 1-5)

คือผู้รับผิดชอบงานพระวิหาร 24,000 คน เจ้าหน้าที่กับผู้พิพากษา 6,000 คน คนเฝ้าประตู 4,000 คน และผู้ใช้เครื่องดนตรีสรรเสริญ 4,000 คน

บทบาทของกลุ่มที่รับผิดชอบงานพระวิหารกล่าวอย่างละเอียดในข้อ 28-32 ผู้สรรเสริญกล่าวถึงในบทที่ 25 ส่วนคนเฝ้าประตู เจ้าหน้าที่ และผู้พิพากษากล่าวถึงในบทที่ 26

☐ ลูกหลานของคนเลวี

1 พงศาวดาร 23:6

คนเลวีแบ่งตามการจัดทั่วไปเป็นลูกหลานเกอร์โซน (ข้อ 7-11) โคฮาท (ข้อ 12-20) และเมรารี (ข้อ 21-23) โดยเฉพาะลูกหลานโมเสสได้รับการแนะนำในข้อ 14-17 เมื่อถึงรุ่นที่สาม ชื่อของลูกหลานแต่ละสายแทบทั้งหมดต่างจากรายชื่ออื่นที่ปรากฏในพระคัมภีร์

□ กลุ่มต่าง ๆ ของคนเลวี

1 พงศาวดาร 23:24-32

ก. คนเลวีในพระวิหาร (23:24-32): คนเลวีที่บันทึกที่นี่ขยายเป็นผู้มี ‘อายุ 20 ปีขึ้นไป’ (ข้อ 24, 27) มากกว่าผู้มีอายุ 30 ปีขึ้นไปที่สำรวจไว้ ในสมัยโมเสส อายุที่สำรวจกับอายุที่เข้าร่วมงานจริงก็ต่างกัน (เทียบ กดว 4:34-48; 8:24)

พวกเขารับผิดชอบ ‘งานพระวิหาร’ (ข้อ 4) และช่วยเหลือปุโรหิต รายชื่อของพวกเขาปรากฏในบทที่ 24 ต่อจากรายชื่อปุโรหิต (24:20-31)

ผู้เขียนอาศัยถ้อยคำของดาวิดอธิบายเหตุผลทางศาสนศาสตร์ว่าเหตุใดดาวิดจึงแก้ไขคำสอนของโมเสส บัดนี้เพราะความสงบที่พระเจ้าประทาน และเพราะพระวิหารเป็นสถานที่ถาวรซึ่งพระองค์จะประทับเป็นนิรันดร์ งานรับใช้ ‘พลับพลาเคลื่อนที่’ เดิมจึงจำเป็นต้องเปลี่ยน (ข้อ 25-26) ‘งานพระวิหาร’ แบ่งใหญ่ ๆ เป็นสี่อย่าง คือ หนึ่ง งานบำรุงรักษา (ข้อ 28)

สอง ชำระสิ่งบริสุทธิ์ให้สะอาด (ข้อ 28) สาม เตรียมขนมปังและเบั้ว โดยเฉพาะขนมปังตั้งถวาย (ข้อ 29) และสี่ ถวายเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญวันละสองครั้งและในวันพิเศษ (ข้อ 30-31) งาน ‘ขอบพระคุณและสรรเสริญ’ (ข้อ 30)

ดูเหมือนซ้ำกับ ‘ผู้ใช้เครื่องดนตรีสรรเสริญ’ (ข้อ 5) แต่พวกนี้คงเป็นคนเลวีทั่วไปที่นำประชาชนในการสรรเสริญ (เทียบ 2 พศด 20:19) ในฐานะผู้ช่วย พวกเขาทำหน้าที่ปรนนิบัติ ‘เพื่อพระนิเวศของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 32)

ข. ปุโรหิตกับผู้ช่วยชาวเลวี (24:1-31): ในพงศาวดาร ตอนนี้นำถึงปุโรหิตกว้างขวางที่สุด แต่นั่นทั้งหมดที่วิธีจัดระเบียบปุโรหิตเพื่อ ‘การปรนนิบัติ’ โดยเน้นสองด้าน คือ ประการแรก แบ่งเป็น 24 เวนและมอบหน้าที่ (ข้อ 1-19)

ประการต่อมา เป็นแบบอย่างให้ผู้ช่วยชาวเลวีของปุโรหิตทำตาม (ข้อ 20-31) ระบบ 24 เวนกล่าวถึงเฉพาะที่ในพันธสัญญาเดิม ในบุตรสี่คนของอาโรน นาดับกับอาปีษตายเพราะถวายเครื่องหอมด้วย ‘ไฟอื่นที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงบัญชา’ (เทียบ สดต 10:1-2)

พวกเขาตายโดยไม่มีบุตร จึงแบ่งลูกหลานของบุตรอาโรนสองคนที่เหลือ คือเอเลอาซาร์กับอิธามาร์ (ศาโดก อาหิเมเลค) เป็น 24 เวนและมอบหน้าที่ปรนนิบัติแก่แต่ละเวน (ข้อ 3) หัวหน้าจากลูกหลานเอเลอาซาร์มีจำนวนเป็นสองเท่าของลูกหลานอิธามาร์ (16+8=24)

ทุกเวอร์ได้รับหน้าที่โดยจับฉลากอย่างเท่าเทียม ข้อ 7-18 เป็นรายชื่อ 24 ตระกูล ในจำนวนนี้ 12 ชื่อกระจายอยู่ในรายชื่อหัวเอสร้าและเนหะมีย์ แต่อีก 12 ชื่อไม่มีชื่อคู่ขนานในพระคัมภีร์ ในธรรมเนียมยิวยุคหลังการแบ่ง 24 เวนอาศัยปฏิทินจันทรคติ 48 สัปดาห์ และบุโรหิตแต่ละเวอร์รับใช้หนึ่งสัปดาห์ปีละสองครั้ง ข้อ 20-31 เป็นรายชื่อตระกูลเลวีที่ละเอียดยิ่งขึ้น ชื่อเหล่านี้ซ้ำกับ 23:16-23 ผู้เรียบเรียงคงเสนอชื่อตัวแทนของตระกูลเหล่านี้ในสมัยของตน ค.

นักดนตรี (25:1-31): ดาวิดคัดเลือกจากลูกหลานอาสาฟ เฮมาน และเยดูธุน ให้รับหน้าที่ ‘ขับร้องโดยการคลอใจ’ (‘เผยพระวจนะ’—แปลตรงตัว) ด้วยพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และฉาบ (ข้อ 1) พวกเขาไม่เพียงใช้เครื่องดนตรีสรรเสริญ แต่ยังรับและถ่ายทอดพระวจนะของพระเจ้าระหว่างบรรเลงด้วย (เทียบ 2 พศด 20:14—ยาฮาซีเอล) นี่เป็นลักษณะของผู้เผยพระวจนะเช่นกัน (เทียบ ข้อ 5—เฮมาน; 2 พกษ 3:15—เอลีชา) พร้อมกันนั้น บทเพลงสรรเสริญเองอาจถือเป็น ‘คำเผยพระวจนะ’ เพราะประกาศพระวจนะด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า (Martin Selman) ก่อนอื่นพวกเขาแบ่งเป็นสามตระกูลหลัก (ข้อ 1-6) แล้วทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อยจับฉลากอย่างเท่าเทียม แบ่งเป็น 24 เวนและรับหน้าที่ (ข้อ 7-31) ตั้งแต่เวอร์ที่หนึ่งถึงสิบสี่ ชื่อลูกหลานอาสาฟ เยดูธุน และเฮมานปรากฏสลับกัน ส่วนเวอร์ที่สิบห้าถึงยี่สิบสี่เป็นชื่อลูกหลานเฮมาน คนในข้อ 7-31 คงอยู่หลังคนในข้อ 1-6 หนึ่งหรือสองชั่วอายุ ในทางประวัติศาสตร์ มีเพียงลูกหลานอาสาฟที่ร่วมการกลับมาครั้งแรก (เทียบ อสร 2:41; นหม 7:44) และปลายศตวรรษที่ 5 ลูกหลานเยดูธุนจึงเข้าร่วมกับพวกเขา (เทียบ นหม 11:17, 22) หลังยุคเป็นเชลย ลูกหลานเฮมานไม่ปรากฏในพระคัมภีร์ ัง.

คนเฝ้าประตู (26:1-19): ตอนนี้แบ่งเป็นการกล่าวชื่อหัวหน้าตระกูล คือเมเซเลมียาห์ โอบะดะโดม และโฮสาร์ (ข้อ 1-12) กับการมอบตำแหน่งต่าง ๆ ให้แต่ละกลุ่ม (ข้อ 13-19) คนเฝ้าประตูรวม 93 คน (62+18+13) การกล่าวถึงโอบะดะโดม ‘ผู้ได้รับพระพร’ (ข้อ 4) ทำให้คาดว่ารายชื่อคนเฝ้าประตูอาจเป็นคนหลังดาวิดหนึ่งหรือสองชั่วอายุ เช่นเดียวกับนักดนตรีใน 25:7-31 แม้การกล่าวถึงคนเฝ้าประตูและคนดูแลคลังที่ตามมาอาจดูเหมือนนอกนอกหัวข้อหลักของพงศาวดาร แต่การแนะนำพวกเขาให้ข้อคิดสำคัญมาก คือหน้าที่ทุกอย่างมีคุณค่าในสายพระเนตรพระเจ้า และพวกเขาทุกคนเป็น ‘ผู้รับใช้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 12) บางครั้งคนเฝ้าประตูมีส่วนสำคัญยิ่งต่อชีวิตประชากรอิสราเอล โดยเฉพาะภายใต้มหาบุโรหิตเยโฮยาดา (2 พศด 23:4-6, 19) และในรัชกาลเฮเซคียาห์ (2 พศด 31:14-19) กับโยสิยาห์ (2 พศด 34:9-13) จ.

คนดูแลคลัง (26:20-28): มีการกล่าวถึง ‘คลังพระนิเวศของพระเจ้า’ กับ ‘คลังสิ่งของถวาย’ ลูกหลานเกอร์โชนดูแลคลังพระนิเวศ (ข้อ 21-22) ส่วนอัมรามกับเชโลมอดดูแลคลังสิ่งของถวาย (ข้อ 23-28) สิ่งของถวายเป็นของริบจากสงครามและใช้ ‘ซ่อมแซม’ พระวิหาร (ข้อ 27) ชื่อตระกูลทั้งหมดในข้อ 20-23 อาศัยรายชื่อลูกหลานโคซาทใน 23:16-20 ฉ.

เจ้าหน้าที่ชาวเลวีหัวอิสราเอล (26:29-32): ลูกหลานอิสฮาร์ (ข้อ 29) และลูกหลานเฮโบรน (ข้อ 30-32) ทำ ‘งานนอกพระวิหาร’ ‘เจ้าหน้าที่และผู้พิพากษา’ ของลูกหลานอิสฮาร์ (ข้อ 29) ตรงกับกลุ่มที่สี่ของคนเลวีใน 23:4 ลูกหลานเฮโบรนรับผิดชอบ ‘พระราชกิจทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์’ และ ‘งานรับใช้กษัตริย์’ ทั้งทางตะวันตก (ข้อ

30-31ก) และตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (ข้อ 31ข-32) คนเลวีเหล่านี้อยู่ในกองเจ้าหน้าที่ของซาโลมอน (เทียบ 1พงศ 4:7-19; 9:23)

บทที่ 27

(4) ผู้นำคนอื่น ๆ เตรียมพระวิหาร

1 พงศาวดาร 27:1-34

ตอนนี้กล่าวถึงเจ้าหน้าที่ทหาร (ข้อ 1-15) ผู้ดูแลเฝ้า (ข้อ 16-22) และเจ้าหน้าที่รับผิดชอบทรัพย์สินของกษัตริย์ (ข้อ 25-31) เรื่องนี้แสดงว่าเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ (บทที่ 27) พร้อมกับราชวงศ์ใน 23:1 กำลังร่วมมือสนับสนุนโครงการสร้างพระวิหาร

☐ เวกองทัพ

1 พงศาวดาร 27:1-15

กองทัพบ่งเป็น 12 เวกสำหรับแต่ละเดือน เวกละ 24,000 คน ในผู้บังคับบัญชา 12 คน หกคนมาจากยูดาห์ (ข้อ 3, 7, 8, 11, 13, 15) สองคนมาจากลูกหลานเอฟราอิม (ข้อ 10, 14) หนึ่งคนเป็นคนเลวี (ข้อ 5-6) หนึ่งคนเป็นคนเบนยามิน (ข้อ 12) และอีกสองคนไม่ทราบเชื้อสาย (ข้อ 4, 8) เมื่อเทียบกับ 11:11-31 หลายชื่อสะกดต่างกันหรือมีชื่อบิดาเพิ่มเข้ามา น่าสังเกตว่ามีบุตรโอรสคนหนึ่งรับผิดชอบกองทัพนึงกอง (ข้อ 5)

☐ ผู้ดูแลเฝ้าต่าง ๆ

1 พงศาวดาร 27:16-24

แม้กล่าวถึงทั้งหมด 12 เฝ้า แต่อาเซอร์กับกาดถูกละไว้ ส่วนเฝ้ามนัสเสห์แบ่งเป็นสองกลุ่มและกล่าวถึงผู้นำแยกกัน ตอนสั้นแต่สำคัญ (ข้อ 23-24) อธิบายว่าเหตุใดจึงไม่ทำสถิติของเฝ้าเหมือนกองทัพ และเหตุใดจึงไม่บันทึกสิ่งใดไว้ในพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด (ข้อ 24)

อีกทั้งกล่าวชัดว่าจำนวนอิสราเอลที่มาก ‘ดุจดาวบนท้องฟ้า’ เป็นความสำเร็จตามพระสัญญาของพระเจ้า (ข้อ 23; ปฐม 15:5; 22:17; 26:4)

☐ เจ้าหน้าที่ของกษัตริย์

1 พงศาวดาร 27:25-34

เจ้าหน้าที่ในข้อ 25-30 ล้วนเป็นผู้จัดการทรัพย์สินของกษัตริย์ พวกเขารับผิดชอบคลังต่าง ๆ ผู้ดูแลเกษตรกร สวนองุ่น และฝูงสัตว์ ที่ปรึกษาของกษัตริย์ คืออาหิโธเฟล หุซัย โยนาธาน เยโฮยาดา และอาปียาธาร

เป็นที่ปรึกษาส่วนพระองค์ของดาวิด (ข้อ 32-33; เทียบ 18:14-17)

อาบียาธาร์กับโยอาบ (ข้อ 34) ผูกพันใกล้ชิดกับดาวิดตั้งแต่ช่วงแรกที่หลบหนี และยังซื่อสัตย์ในกฎอับซาโลม แต่ท้ายที่สุดกลับสนับสนุนอาโดเนียห์ (1 พกษ 1:7)

บทที่ 28

(5) การเตรียมพระวิหารชั้นสุดท้ายของดาวิด

1 พงศาวดาร 28:1-25

บทที่ 28 กลับมาดำเนินการเตรียมสร้างพระวิหารซึ่งหยุดไว้ตอนท้ายบทที่ 22 บทที่ 28 แบ่งเป็นสามส่วนดังนี้ ส่วนแรก ข้อ 1-10 เป็นคำปราศรัยต่อบรรดาผู้นำเป็นหลัก ยืนยันว่าซาโลมอนคือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกให้สร้างพระวิหาร ส่วนที่สอง ข้อ 11-19 ดาวิดมอบแบบแปลนพระวิหารแก่ซาโลมอนและอธิบายรายละเอียดแบบที่พระเจ้าทรงสำแดง ส่วนที่สาม ข้อ 20-21 เป็นคำหนุนใจสุดท้ายให้ซาโลมอนเริ่มงาน ในบทที่ 22 ดาวิดเคยกล่าวคำปราศรัยคล้ายกันแก่ซาโลมอนกับผู้นำอิสราเอล แต่ที่เน้นผู้นำอิสราเอลและย้ำว่าการสร้างพระวิหารเป็นภารกิจของทั้งชาติ แม้ประชาชนทั่วไปก็มีส่วนสำคัญ (ข้อ 8, 21)

อีกสิ่งที่เน้นคือความจำเป็นต้องเชื่อฟัง (เทียบ ข้อ 7-8) แต่หัวข้อแท้จริงที่ดำเนินตลอดบทคือการสร้างพระวิหารเกิดขึ้นด้วยการริเริ่มของพระเจ้า แม้ดาวิดกับซาโลมอนมีบทบาทอย่างมาก แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้แต่งตั้งพวกเขา ทรงวางแผนทุกสิ่ง และประทานโอกาส ‘[แผนพระวิหารนี้] ไม่ใช่แบบของกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจหรือผู้เชี่ยวชาญการก่อสร้าง แต่เป็นผลจากการเปิดเผยของพระเจ้าซึ่งได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณและสื่อสารเป็นลายลักษณ์อักษรผ่านพระวิญญาณ (ข้อ 12, 19)... เช่นเดียวกับพระวิหารในพันธสัญญาเดิมเป็นเครื่องหมายภายนอกที่มองเห็นได้ของพันธสัญญาดาวิด คริสตจักรในฐานะ “พระวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์” (2 คร 6:16) ก็เป็นเครื่องหมายของพันธสัญญาใหม่ในพระคริสต์ คริสตจักรก็เป็นผลจากการทรงเลือกของพระเจ้า และจากแผนที่พระวิญญาณทรงเปิดเผยและบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ พระเยซูทรงวางรากฐานของคริสตจักร (อฟ 2:19-20; 1 คร 3:10) งานก่อสร้างเป็นการเตรียมเพื่อชะตากรรมสุดท้ายของคริสตจักร (อฟ 5:25-27) และดำเนินต่อผ่านพระเยซูกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อฟ 2:21-22)’ (Martin Selman)

□ ดาวิดกล่าวถึง ‘ผู้สร้างพระวิหาร’ (ซาโลมอน)

1 พงศาวดาร 28:1-10

ดาวิดเรียกประชุมข้าราชการชั้นสูงทั้งหมดของอิสราเอล (ข้อ 1) และกล่าวถึงแผนสร้างพระวิหาร เขาเรียก ‘หีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์’ ว่า ‘แท่นรองพระบาทของพระเจ้า’ (ข้อ 2; เทียบ สดด 132:7-8, 14) แม้นั้นไม่ได้รับอนุญาตให้สร้างพระวิหารเพราะเป็นคนผ่านสงครามมาก คือหลังโลหิตมาก แต่พระเจ้าผู้ทรงเลือกเผ่ายูดาห์ บัดนี้ทรงเลือกซาโลมอน (ข้อ 5) ให้เขานั่งบน ‘ราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 5) และสร้างพระวิหาร (ข้อ 6) ยิ่งกว่านั้น พระองค์ทรงสัญญาว่าจะสถาปนาอาณาจักรของเขาให้มั่นคงเป็นนิรันดร์ หากซาโลมอนตั้งใจรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเจ้า (ข้อ 7) ดังนั้นอิสราเอลทั้งปวงต้องรักษาพระบัญญัติทั้งหมดของพระเจ้า แล้วพวกเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินนี้เป็นมรดกตลอดไป (ข้อ 8)

ข้อ 9-10 กล่าวแก่ซาโลมอนว่า ‘เจ้าจงรู้จักพระเจ้าและปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจครบถ้วนและจิตใจยินดี พระเจ้าทรงตรวจค้นจิตใจทุกดวงและทรงเข้าใจความคิดทุกอย่าง ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าละทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงละทิ้งเจ้าตลอดไป’ (ข้อ 9) ‘ฉะนั้นจงระวัง เพราะพระเจ้าทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระวิหาร จงเข้มแข็งและลงมือทำ’ (ข้อ 10)

ซาโลมอนเชื่อฟังภารกิจหลักคือการสร้างพระวิหาร แต่เขาไม่ได้ปรนนิบัติพระเจ้าด้วย ‘ใจครบถ้วน’ (เทียบ 1 พกษ 11:4-6) ถึงกระนั้น ‘อาณาจักรของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 5) ยังคงดำรงอยู่ด้วยความรักแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า

□ ดาวิดบอกแผนของพระเจ้าแก่ซาโลมอน

1 พงศาวดาร 28:11-19

ดาวิดมอบแบบแปลนพระวิหารที่ ‘ได้รับจากพระเจ้า’ แก่ซาโลมอน เรื่องนี้เน้นในข้อ 12 และ 19 แบบนั้น ‘ได้รับโดยการดลใจ’ (‘พระวิญญาณทรงวางทุกสิ่งไว้ในใจเขา’—แปลตรงตัว) และเป็นสิ่งที่ ‘พระหัตถ์พระยาห์เวห์อยู่เหนือเขาและทรงให้รู้โดยการวาด’ (‘พระยาห์เวห์ทรงให้เขาเข้าใจทุกสิ่งที่ทรงบันทึกด้วยพระหัตถ์’—แปลตรงตัว) เช่นเดียวกับพลับพลาแรกสร้างตามพระบัญชาของพระเจ้าตามแบบที่ทรงสำแดงแก่โมเสส (เทียบ อพย 25:40; 26:30; 39:32, 43; ฮบ 8:5) รูปแบบพระวิหารก็เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยโดยตรงแก่ดาวิด และซาโลมอนต้องสร้างตามแบบแปลน คือพระบัญชา คำสั่งโดยละเอียดแบ่งเป็นสามส่วน คือโครงสร้างพระวิหาร (ข้อ 11-12) บุคลากรพระวิหาร (ข้อ 13) และสิ่งของภายในพระวิหาร (ข้อ 14-18) คำว่า ‘พระที่นั่งกรุณา’ (‘ห้องสำหรับสถานที่ลบล้างบาป’ NRSV) ในข้อ 11 ใช้ที่นี่เพียงแห่งเดียวนอกเบญจบรรณ

เรื่องนี้เสริมความเชื่อมโยงทางแนวคิดระหว่างพลับพลามากับพระวิหาร และเตือนว่าพระวิหารเป็น ‘พระวิหารสำหรับเครื่องบูชา’ เป็นสถานที่แห่งการให้อภัยและการรักษา (2 พศด 7:12, 14) หลังยุคเป็นเชลย ชาวอิสราเอลสนใจสิ่งของ ภาชนะ และเครื่องใช้พระวิหารเป็นพิเศษ เพราะสิ่งเหล่านี้แสดงความต่อเนื่องกับการนมัสการเดิมและข้อเท็จจริงว่าพระวิหารดำเนินงานอย่างสมบูรณ์

☐ ดาวิดมอบหมายงานแก่ซาโลมอน

1 พงศาวดาร 28:20-21

ดาวิดบอกซาโลมอนให้เข้มแข็งและกล้าหาญ คล้ายโมเสสหนุนใจโยชูวา บัดนี้ซาโลมอนต้องสร้าง ‘พระวิหารของพระยาห์เวห์’ แต่พระเจ้าจะทรงอยู่กับเขาและจะไม่ทรงจากไปหรือละทิ้งเขา นอกจากบุโรติดกับคนเลวแล้ว ช่างผู้ชำนาญ ผู้บังคับบัญชาทั้งหมด และประชาชนจะช่วยเหลือภายใต้คำสั่งของซาโลมอน

บทที่ 29

☐ ดาวิดเรียกรองให้อิสราเอลถวายตัว

1 พงศาวดาร 29:1-5

ครั้งนี้อาสนมครั้งสุดท้ายซึ่งประกอบด้วยประชาชนทั้งปวงดำเนินสองวัน (เทียบ ข้อ 21) การชุมนุมมีจุดประสงค์สองประการ คือถวายของขวัญเพื่อพระวิหาร (ข้อ 1-9) และยืนยันราชอำนาจของซาโลมอน (ข้อ 21-25)

ดาวิดกล่าวต่อชุมนุมชนทั้งหมดว่า เมื่อเทียบกับพระมหาบัญชาในการสร้างพระวิหาร ‘เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้า’ ซาโลมอนผู้ได้รับเลือกยังเยาว์และขาดประสบการณ์ (ข้อ 1) แล้วกล่าวว่าตนถวายทรัพย์สินส่วนตัว คือคลังสมบัติแด่พระเจ้าเพื่อพระวิหาร และถามว่าใครจะสมัครใจถวายแด่พระเจ้า (ข้อ 5) Selman เห็นว่าสำนวนนี้เป็นสำนวนฮีบรูที่เรียกรองให้ถวายตัว

☐ ของถวายเพื่อพระวิหาร

1 พงศาวดาร 29:6-9

ผู้นำกับประชาชนตอบรับคำเรียกรองของดาวิด โดยถวายของจำนวนมหาศาลด้วยความยินดี ไม่เพียงกษัตริย์ดาวิด แต่ประชาชนทุกคนก็ยินดีเพราะถวายด้วยความสมัครใจ (เทียบ อพย 35:5, 21-22, 29; ข้อ 9; เทียบ ข้อ 17, 22) ‘ดารีค’ (ข้อ 7) เป็นเหรียญที่ผลิตหลัง 515 ปีก่อนคริสตกาล การใช้คำนี้ยืนยันว่าพงศาวดารถูกเขียนหลังยุคเป็นเชลยหนึ่งหมื่นดารีคหนักประมาณ 85 กิโลกรัม

☐ คำอธิษฐานของดาวิด

1 พงศาวดาร 29:10-20

คำอธิษฐานนี้เป็นหนึ่งใน ‘คำอธิษฐานที่งดงามและน่าประทับใจที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งหมด’ (R. E. Clements) คำอธิษฐานนี้ย้ายสายตาของเราจากดาวิด ซาโลมอน และพระวิหาร ไปยังพระเจ้าผู้ทรงทำให้ทุกสิ่งเป็นไปได้ (เทียบ ข้อ 14) สำนวนบางอย่างพบในคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า (เทียบ ข้อ 11; เทียบ วว 5:12)

พระเจ้าไม่เพียงทรงเป็นผู้สมควรรับการสรรเสริญ (ข้อ 10-13) แต่ยังเป็นแหล่งที่มาของทรัพย์สินซึ่งบริจาคเป็นทุนสร้างพระวิหาร (ข้อ 14-16) ดาวิดขอบพระคุณที่ตนกับประชาชนสามารถถวายด้วยความยินดี (ข้อ 17) และอาศัยพระอธิปไตยของพระเจ้าทูลวิงวอนให้พระองค์ทรงรักษาจิตใจของคนรุ่นต่อไปกับซาโลมอน (ข้อ 18-19; เทียบ ข้อ 11—‘พระอธิปไตย’/‘อาณาจักร’)

คำอธิษฐานมีบทบาทสำคัญในพงศาวดาร โดยเฉพาะเป็นแกนในเรื่องของดาวิด

คำอธิษฐานนี้เป็นคำสุดท้ายในคำอธิษฐานสำคัญสามบทของดาวิด (เทียบ 16:8-36; 17:16-27) ทั้งสามบทมีสิ่งร่วมกันคือสรรเสริญพระลักษณะและความเชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระเจ้า

และจบด้วยการทูลขอให้พระองค์ทรงรักษาพระสัญญาต่อไป ‘อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ถูกจำกัดหรือกักไว้โดยตัวแทนที่เป็นมนุษย์... รากฐานของอาณาจักรคือพระเจ้าเอง พระคุณลักษณะ พระลักษณะ และพระราชกิจของพระองค์

เสรีภาพและชื่อเสียงของอาณาจักรไม่ถูกขัดขวางแม้ดาวิดกับลูกหลานล้มเหลว หรือแม้ไม่มีพวกเขา

เพราะทุกสิ่งมาจากพระเจ้า (ข้อ 14) ความสำเร็จและความเจริญของมนุษย์ท้ายที่สุดก็มาจากพระองค์

ความเข้าใจความจริงนี้อย่างถูกต้องจำเป็นต่อการอยู่รอดของอิสราเอลหลังยุคเป็นเชลย... ในพันธสัญญาใหม่

หัวข้อนี้พัฒนาอีกซึ่งขึ้น พระเยซูทรงได้รับการเปิดเผยว่าเป็นองค์ปรากฏแห่งอาณาจักรพระเจ้า

ผู้ทรงรวมมิติที่เป็นมนุษย์และมิติที่เป็นพระเจ้าเข้าด้วยกัน... แต่อาณาจักรพระเจ๋อก็มีลักษณะบนโลก

คือเอื้อเพื่อแก่ประชากรของพระองค์ (1 พศด 29:1-9, 17-18; 2 คร 8:9) อาณาจักรนี้ดำรงถาวร

และเช่นเดียวกับผู้คนในสมัยผู้เขียนพงศาวดาร คริสเตียนได้รับเรียกให้เป็น “ผู้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยาก อาณาจักรและความทรหดอดทนของพระเยซู” (ว 1:9)’ (Martin Selman)

□ ซาโลมอนได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์

1 พงศาวดาร 29:21-25

วันที่สองของการชุมนุม (ข้อ 21) มุ่งที่การเจิมซาโลมอน (ข้อ 22) ซาโลมอนได้รับการเจิม ‘อีกครั้ง/เป็นครั้งที่สอง’ ครั้งแรกหมายถึงตอนดาวิดแต่งตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์เป็นการส่วนตัว (เทียบ 23:1)

เกี่ยวกับการขึ้นครองราชย์ของซาโลมอน ผู้เขียนพงศาวดารไม่ได้บันทึกกฎของอาโณนียาห์ แต่บันทึกเพียงว่า

‘บรรดาพระราชโอรสของกษัตริย์ดาวิดยอมอยู่ใต้กษัตริย์ซาโลมอน’ (ข้อ 24)

อย่างไรก็ตาม การกล่าวว่า ‘พวกเขาเจิมซาโลมอนด้วย’ (ข้อ 22)

บอกเป็นนัยถึงความตกต่ำของอาบียาธาร์ผู้สนับสนุนอาโณนียาห์ (เทียบ 1 พกษ 2:26-27, 35)

พระเจ้าทรงทำให้ซาโลมอนยิ่งใหญ่มากต่อหน้าอิสราเอลทั้งปวง และทรงให้เขาโดดเด่นเหนือกษัตริย์อิสราเอลทุกคน (ข้อ 25)

2 พงศาวดาร

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29 · บทที่ 30 · บทที่ 31 · บทที่ 32 · บทที่ 33 · บทที่ 34 · บทที่ 35 · บทที่ 36

บทที่ 27

กษัตริย์สามองค์ที่ตัดกัน

2 พงศาวดาร 27:1-33

[โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์]

บทที่ 33

กษัตริย์สามองค์กับการกลับใจ

2 พงศาวดาร 33:1

[มนัสเสห์ อาโมน และโยสียาห์]

บทที่ 36

กษัตริย์สี่องค์และจุดจบของราชอาณาจักร

2 พงศาวดาร 36:2-20

[เยโฮอาหาส เยโฮยาคิม เยโฮยาคีน และเศเดคียาห์]

การเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่

2 พงศาวดาร 36:21-23

I. เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล (1 พศด 1:1-9:44)

บทที่ 29

☐ สูตรสรุปปิดท้ายเรื่องดาวิด

2 พงศาวดาร 29:26-30

ผู้เขียนจบเรื่องดาวิดด้วยการสรุปรัชกาลของเขา ดาวิดได้รับความมั่งคั่งและเกียรติจนสิ้นชีวิตเมื่อชรามาก (ข้อ 28) ความมั่งคั่งกับเกียรติของดาวิด และความยิ่งใหญ่ของซาโลมอน (ข้อ 25) เป็นพระพรแห่งพันธสัญญาซึ่งมาจากความซื่อสัตย์ของพระเจ้า ผู้เขียนกล่าวถึงงานเขียนของผู้เผยพระวจนะเป็นแหล่งข้อมูลที่ละเอียดกว่า (ข้อ 29)

ซาโลมอนเตรียมสร้างพระวิหาร (2 พศด 1:1-2:18)

2 พงศาวดาร 29:1

หัวข้อพันธสัญญาเป็นพื้นฐานของภาพรวมที่ผู้เขียนพงศาวดารนำเสนอซาโลมอน ผู้เขียนละครละเอียดส่วนตัวและเหตุการณ์เกี่ยวกับซาโลมอนไปมากเมื่อเทียบกับพงศกษัตริย์ และวางแผนการสร้างกับการถวายพระวิหาร (บทที่ 3-7) ไว้เป็นศูนย์กลางเรื่อง

บทที่ 1

(1) ความยิ่งใหญ่ของซาโลมอน

2 พงศาวดาร 1:1-17

พระเจ้าทรงสถาปนาราชบัลลังก์ของซาโลมอนให้มั่นคง และเมื่อทรงอยู่กับเขา เขาจึงยิ่งใหญ่อย่างมาก นี่เป็นผลจากการที่พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาว่าจะสร้างและสถาปนาราชวงศ์ดาวิด ซาโลมอน ‘พร้อมกับชุมนุมชนทั้งปวง’ ถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นทองสัมฤทธิ์ (ข้อ 5-6) ณ ปูชนียสถานสูงที่กิเบโอน (ข้อ 3)

คืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอนและตรัสให้ขอสิ่งที่ปรารถนา ซาโลมอนทูลขอสติปัญญาและความรู้ด้วยความถ่อมใจ เพื่อจะพิพากษา ‘ประชากรของพระองค์’ ได้ (ข้อ 10) แต่ก่อนอื่นเขาสารภาพว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระคุณยิ่งใหญ่แก่ดาวิดบิดา และทูลขอให้ทรงทำสิ่งที่ประทานแก่ดาวิดให้มั่นคง (ข้อ 9)

ความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรซาโลมอนขึ้นอยู่กับการทำตามพระสัญญาที่พระเจ้าทรงให้แก่ดาวิด พระเจ้าพอพระทัยที่ซาโลมอนไม่ได้ขอเพราะความโลภอื่น แต่ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อพิพากษา ‘ประชากรของพระเจ้า’ จึงตรัสว่าจะประทานทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่ง และเกียรติอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนและจะไม่มีภายหลัง (ข้อ 12)

ตามตัวอักษรคำว่า ‘พิพากษา’ มักใช้ในความหมาย ‘ปกครอง’ ในหนังสือประวัติศาสตร์รวมถึงผู้วินิจฉัย ข้อ 14-17 แสดงว่าพระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาเรื่องความมั่งคั่ง แหล่งทรัพย์หลักของซาโลมอนคือการค้าที่เน้นม้าและรถรบ ในสมัยเขา เงินทองกับไม้สนสีดาร์มีอยู่ทั่วไป (ข้อ 15) อียิปต์จัดหาม้ากับรถรบ และยังนำมาจากเมืองคูเอ (ซีลีเซียของโรมัน)

ผู้เขียนจงใจไม่บอกเป็นนัยว่างานศิลปะของการสะสมทรัพย์ของชาโลมอนละเมิดธรรมเนียมบัญญัติโมเสส (ฉธบ 17:14-20; เทียบ 9:25-28)

บทที่ 2

(2) การเตรียมของชาโลมอน

2 พงศาวดาร 2:1-18

ความสนใจของพงศาวดารต่อผลงานชาโลมอนอยู่ที่การสร้างพระวิหาร จึงเล่าเรื่องการปฏิรูปการปกครอง การศึกษา และงานก่อสร้างหลายอย่างที่ปรากฏในพงศกษัตริย์ (เทียบ 1 พกษ 3:16-4:34; 7:1-12) บทนี้มีโครงสร้างไขว้อย่างง่ายดังนี้

A การสำรวจจำนวนแรงงาน (ข้อ 2)

B จดหมายของชาโลมอนถึงฮูราม (ข้อ 3-10)

B' จดหมายของฮูรามถึงชาโลมอน (ข้อ 11-16)

A' การสำรวจจำนวนแรงงานที่ไม่ใช่ชาวอิสราเอล (ข้อ 17-18)

จุดเน้นคือฮูรามตอบรับคำขอของชาโลมอนและช่วยสร้างพระวิหาร

การที่คนต่างชาติมีส่วนสร้างพระวิหารของพระเจ้ามีความหมายอย่างยิ่ง ที่จริง

การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ก็ได้รับความช่วยเหลือมากจากจักรพรรดิเปอร์เซีย (เทียบ อสร 1:1-4; 6:1-14)

เรื่องเหล่านี้แสดงว่าแผนการของพระเจ้ามุ่งเลยอิสราเอลไปถึงทุกประชาชาติ

คริสตจักรในพันธสัญญาใหม่คือพระวิหารที่สร้างขึ้นพร้อมคนจากทุกประชาชาติ (เทียบ อฟ 2:19-22)

ชาโลมอนส่งจดหมายถึงฮูรามกษัตริย์ไทรเซ ขอให้ส่งช่างฝีมือ (ข้อ 7) และไม้ (ข้อ 8-10)

เขาประกาศในคำขอว่าจะสร้างพระวิหารใหญ่ 'เพื่อพระนามพระยาห์เวห์' (ข้อ 4) เพราะ

'พระเจ้าของเราทรงยิ่งใหญ่กว่าพระทั้งปวง' (ข้อ 5) ฮูรามตอบรับคำขอและตกลงจัดหาช่างฝีมือ (ข้อ 13-14) กับไม้ (ข้อ 16) แม้เป็นการค้าอย่างหนึ่ง (ข้อ 15)

ฮูรามก็แสดงความนอบน้อมโดยสรรเสริญ 'พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล' (ข้อ 11-12)

แม้เขาอาจไม่ได้กลับใจหรือเปลี่ยนศาสนา แต่คำประกาศทางศาสนศาสตร์เช่นนี้ปรากฏ ณ จุดสำคัญในพงศาวดาร

(เทียบ 9:5-8; 36:22-23) ข้อ 17-18 สำรวจแรงงานที่ไม่ใช่ชาวอิสราเอล (เทียบ 1 พกษ 5:13-18)

รวม 153,600 คน ที่นี้ผู้เขียนเน้นว่าอิสราเอลครอบครองคานาอันอย่างครบถ้วนและปราบชนที่ไม่ใช่อิสราเอลในแผ่นดินนั้น เป็นสัญญาณว่าการเตรียมพระวิหารเสร็จสิ้นแล้ว

บทที่ 3

ชาโลมอนสร้างพระวิหาร

2 พงศาวดาร 3:1

แม้พงศาวดารมุ่งความสนใจทั้งหมดไปที่การสร้างพระวิหาร แต่บรรยายการก่อสร้างจริงสั้นกว่าพงศักราชมาก (1 พงศักราช 6-7 บันทึก 77 ข้อเมื่อไม่นับเรื่องพระราชวัง ส่วน 2 พงศาวดาร 3:1-5:1 มี 44 ข้อ)

จากนั้นกลับใช้พื้นที่มากกว่าสำหรับพิธีเปิดพระวิหาร (บทที่ 5-7)

แสดงว่าผู้เขียนสนใจความหมายมากกว่ารายละเอียดการก่อสร้าง บทที่ 3 สำรวจทั้งอาคารอย่างย่อ เริ่มจากมุข (ข้อ 4)

ห้องโถงหลัก (ข้อ 5-7) และอภิสุทธิสถาน (ข้อ 8-14) พร้อมกล่าวสั้น ๆ ถึงม่าน (ข้อ 14) กับเสา (ข้อ 15-17)

(1) เริ่มสร้างพระวิหาร

2 พงศาวดาร 3:1-4

สถานที่ซึ่งชาโลมอนเริ่มสร้างพระนิเวศของพระยาห์เวห์คือภูเขาโมริยาห์ในเยรูซาเล็ม ‘ลานนวดข้าวของโอรัน’ ที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่ดาวิด และยังเป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัมเมื่อเขากำลังจะถวายอิสอัค (เทียบ ปฐม 2:2) พระเจ้าทรงชี้สถานที่นี้แก่อับราฮัมกับดาวิด และทรงรับเครื่องบูชาที่ถวายที่นี่ ฐานพระวิหารกว้าง 60×20 ศอก (ประมาณ 27×9 เมตร)

มุขยาว 20 ศอก สูง ‘120 ศอก’ นักวิชาการบางคนเห็นว่าต้นฉบับมาโซเรตบกพร่อง และเข้าใจตาม 1 พงศักราช 6:2 ว่าสูง 30 ศอก แต่อีกบางคนเห็นว่าทางเข้าสูง 120 ศอก ห้องบริสุทธิ์สูง 30 ศอก และอภิสุทธิสถานสูง 20 ศอก (Johnstone) พงศักราชบันทึกว่าพระวิหารสูงสามชั้นและมีห้องล้อมรอบทั้งอาคาร (1 พกษ 6:10)

(2) พระวิหารประดับด้วยทองคำ

2 พงศาวดาร 3:4

คำว่าหุ้มทองไม่ได้หมายถึงมุข แต่หมายถึงด้านในของบริสุทธิ์ (เทียบ 1 พกษ 6:3) ห้องโถงใหญ่ (main hall ทางเดินห้องใหญ่) หุ้มทอง แกะสลักต้นอินทผลัมกับลวดลายโซ่ และประดับอัญมณี (ข้อ 5-6) ไม่เพียงพระวิหาร แต่คานธรรณีประตู ผนัง บานประตู และห้องชั้นบนก็หุ้มทอง และแกะรูปเศวตฉัตรบนผนัง (ข้อ 7, 9)

ต้นอินทผลัมกับเศวตฉัตรชวนให้นึกถึงสวนเอเดน (เทียบ อสค 31:2-9) อภิสุทธิสถาน (ข้อ 8-13)

เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสสมบูรณ์ (เทียบ 1 พกษ 6:20) และหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ 600 ตัน (32,400 กิโลกรัม)

ภายในมีเศวตฉัตรรูปหุ้มทอง ต่างกางปีกเข้าหากันรวมกว้าง 20 ศอก

(3) ม่านและเสา

2 พงศาวดาร 3:14-17

ม่านทำด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดง และผ้าปานเนื้อละเอียด ปักรูปเศวต บริเวณหน้าพระวิหารตั้งเสาสองต้น สูง 35 ศอก (คงเป็นความยาวรวมของทั้งสองต้น—เทียบ 1 พกษ 7:15 ‘ต้นละ 18 ศอก’) บนหัวเสามีโซ่ประดับรูปลูกท้อ (เทียบ 1 พกษ 7:20) เสาทั้งสองเรียกว่ายาซีน (‘พระองค์จะทรงสถาปนา’) และโบอาส (‘กำลังอยู่ในพระองค์’)

ชื่อเหล่านี้สื่อความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงทำสิ่งที่สัญญาแก่ดาวิดให้สำเร็จ และประทานกำลังแก่กษัตริย์ผู้สร้างพระวิหาร

บทที่ 4

(4) เครื่องใช้พระวิหาร

2 พงศาวดาร 4:1-22

หากบทที่ 3 เน้นโครงสร้างอาคาร บทที่ 4 เน้นภาชนะและเครื่องใช้ Selman

เสนอหลักสามประการที่เป็นรากฐานการออกแบบพระวิหาร และย้ำว่าหลักเหล่านี้ชี้ถึงสถานบริสุทธิ์ในสวรรค์ซึ่งเปิดแก่เราในพระคริสต์ (เทียบ ฮบ 8:1-10:25)

หลักสามประการในบทนี้คือ

- ☐ โครงสร้างกับเครื่องใช้พระวิหารชี้ในหลายทางว่า การอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าหมายถึงอะไร
- ☐ ความเชื่อมโยงระหว่างพลับพลากับพระวิหาร ตลอดจนการเน้นเครื่องใช้พระวิหาร
- เน้นความต่อเนื่องที่พระวิหารเป็นตัวแทน ผู้กลับมายังคงเป็นชุมชนแห่งการนมัสการในฐานะประชากรพันธสัญญา
- ☐ รายละเอียดแสดงว่าซาโลมอนปฏิบัติตามคำสั่งที่พระเจ้าทรงบันทึกไว้อย่างรอบคอบ (1 พศด 28:11-19)

โครงสร้างและรายละเอียดของบทที่ 4 มีดังนี้ (เทียบ 1 พกษ 7:13-51)

2 พงศาวดาร 4:1

- ☐ เครื่องใช้พระวิหาร (ข้อ 1-11ก): แท่นทองสัมฤทธิ์ (ประมาณ 9×9×4.5 เมตร) ทะเลทองสัมฤทธิ์ (ฐานรูปบัว) อ่าง 12 ใบ อ่างน้ำ 10 ใบ คันประทีปทองคำกับโต๊ะอย่างละ 10 ชิ้น ชามทองคำ 100 ใบ ลานบุโรหิต ลานใหญ่ (สำหรับชุมนุมชน เทียบ 6:13) กับประตูทองคำ หม้อ พลั่ว และชาม

- ☐ สรุปรานทองสัมฤทธิ์ของสุราม (ข้อ 11ข-18): เสาสองต้น ลูกท้อ 400 ลูก ฐานกับอ่าง ทะเลกับบัว 12 ตัว หม้อ พลั่ว ส้อม และภาชนะต่าง ๆ

- ☐ สรุปลังของทองคำ (ข้อ 19-22): แท่นทองคำ โต๊ะขนมปังตั้งถวายเป็น คันประทีปทองคำบริสุทธิ์กับตะเกียง ดอกไม้ทองคำบริสุทธิ์ คีม ชาม กรรไกรตัดไส้ตะเกียง ถ้วย ช้อน ภาชนะขนถ่าน และประตูทองคำ

สิ่งของทองสัมฤทธิ์ล้วนเกี่ยวข้องกับทางเข้าพระวิหาร แต่สิ่งของทองคำจำกัดอยู่ภายใน

ผู้เขียนพงศาวดารมุ่งภาพรวมที่ทองคำและทองสัมฤทธิ์สร้างขึ้นในฐานะสัญลักษณ์การทรงสถิตของพระเจ้าท่ามกลางประชากร จึงละรายละเอียดของฐาน (1 พกษ 7:27-37) แต่เพิ่มลักษณะที่กล่าวถึงการทรงสถิตของพระเจ้าและสถานที่สำคัญ

หีบประชากรของพระองค์ (ข้อ 6ข-9)

บทที่ 5

(5) งานทั้งหมดเสร็จสมบูรณ์

2 พงศาวดาร 5:1

งานพระวิหารและเครื่องใช้ทั้งหมดจึงเสร็จสิ้น ผู้เขียนกล่าวว่าเงิน ทอง และเครื่องใช้ที่ดาวิดถวายถูกนำเก็บในคลังพระวิหาร เพื่อให้ชัดเจนว่าการสร้างพระวิหารเป็นงานร่วมกันของดาวิดกับซาโลมอน บัดนี้เหลือพิธีเปิดพิเศษ (บทที่ 5-7)

ซาโลมอนถวายพระวิหาร

2 พงศาวดาร 5:2-22

เรื่องการถวายพระวิหารมีสามขั้นตอนดังนี้

ประการแรก หีบพันธสัญญาและเมฆแห่งการทรงสถิตของพระเจ้าครอบครองพระวิหาร (บทที่ 5)

ประการที่สอง ซาโลมอนสรรเสริญและอธิษฐานต่อพระเจ้า (บทที่ 6)

ประการที่สาม พระเจ้าทรงตอบด้วยไฟและสารแห่งความหวัง (บทที่ 7)

(1) หีบพันธสัญญาและเมฆ

2 พงศาวดาร 5:2-14

บทที่ 5 เน้นการกระทำขั้นสุดท้ายในการจัดพระวิหาร คือการตั้งหีบพันธสัญญาในอภิสุทธิสถาน (ข้อ 4-10) เช่นเดียวกับเมฆ หีบเป็นสัญลักษณ์การทรงสถิตของพระเจ้า ยืนยันว่าพระองค์ประทับท่ามกลางประชากรอิสราเอล และเตือนถึงพันธสัญญาที่ทรงทำกับพวกเขา (เทียบ ข้อ 7-10) ผู้เขียนเน้นว่าอิสราเอลทั้งปวงร่วมพิธีถวายพระวิหาร กล่าวถึง ‘คนอิสราเอลทั้งหมด’ (ข้อ 3, 6)

ผู้อาวุโส (ข้อ 2, 4) และหัวหน้าเผ่า (ข้อ 2) แต่ละคำกล่าวถึงซาโลมอน (‘มายังพระองค์’) ใน 1 พงศกษัตริย์ 8:1-2 คนเลวีหามหีบ ส่วนปุโรหิตหามเต็นท์นัดพบและเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งหมดจากกิเบโอนขึ้นมา (ข้อ 4-5; เทียบ 1 พศต 16:37-42)

ซาโลมอนกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงถวายสัตวบูชาจำนวนนับไม่ถ้วนต่อหน้าหีบ

จากนั้นปุโรหิตรับหีบไปวางในอภิสุทธิสถานระหว่างเศรุบ ภายในหีบมีเพียงศิลาสองแผ่น ‘ที่โมเสสใส่ไว้ ณ โหเรบ’ (ข้อ 10) ‘นี่เป็นการกล่าวถึงพันธสัญญาซึ่งพบไม่บ่อยในพงศาวดาร ถึงกระนั้นก็ชัดเจนว่า

การอพยพเป็นรากฐานของพระสัญญาเกี่ยวกับพระวิหารและราชอาณาจักรดาวิด (เทียบ 1 พศต 17:5, 21)’ (Martin

Selman)

ผู้เขียนพงศาวดารเพิ่มเหตุผลสองประการว่าทำไมเมฆแห่งพระสิริจึงเต็มพระวิหารจากบันทึก 1 พงศกษัตริย์ 8:10 ประการหนึ่ง บุโรหิตชำระตนให้บริสุทธิ์อย่างกระตือรือร้น (ข้อ 11) อีกประการหนึ่ง คณะนักร้องเลวีจากกิเบโอน (เฮมาน เยชูนา) และเยรูซาเล็ม (อาสาฟ)

ร่วมกับบุโรหิตเป่าแตร 120 คน สรรเสริญความดีและ ‘ความรักแห่งพันธสัญญา’ [เฮเซด] ของพระเจ้า (ข้อ 12-13)

พระเจ้าทรงให้พระวิหารเต็มไปด้วยเมฆ คือพระสิริของพระองค์ จนบุโรหิตยืนปรนนิบัติไม่ได้ (เทียบ อพย 40:34-35) ความหมายของพระสิริพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมเปิดเผยอย่างครบถ้วนผ่านพระคริสต์ ผู้เสด็จมาในโลก สิ้นพระชนม์ เป็นขึ้น และได้รับการยกขึ้นสูง อีกทั้งพระสิริพระเจ้าไม่ได้จำกัดอยู่เพียงพระคริสต์ แต่ประทานแก่ผู้เชื่อผ่านพระราชกิจพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย (2 คร 3:18)

บทที่ 6

☐ ชาโลมอนตอบสนองต่อพระสิริของพระเจ้า

2 พงศาวดาร 6:1-2

สำนวน ‘ในความมืดทึบ’ เชื่อมโยงกับเมฆที่พระเจ้าทรงเสด็จลงอย่างลึกลับบนภูเขาซีนาย (อพย 20:21; ฉธบ 5:22) และการปรากฏของพระองค์ในวันแห่งพระยาห์เวห์ (ยอล 2:2; ศฟย 1:15) ชาโลมอนรู้ดีว่าที่ประทับของพระเจ้าคือ ‘สวรรค์’ (ข้อ 21) และที่จริงแม้ ‘ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงสุด’ ก็ไม่อาจรองรับพระองค์ (เทียบ ข้อ 18)

ถึงกระนั้น เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่พระเจ้าเองทรงสัญญาจะประทับในพระนิเวศที่ชาโลมอนสร้าง

☐ คำพยานของชาโลมอนเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้า

2 พงศาวดาร 6:3-11

บัดนี้ชาโลมอนกล่าวต่อ ‘ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด’ เขาอ้างพระวจนะของพระเจ้าและเป็นพยานว่าพระองค์ทรงทำพระสัญญาที่ให้แก่วิดาสำเร็จแล้ว (ข้อ 4-6) อีกทั้งเน้นว่าคำพยากรณ์เรื่องการสร้างพระวิหารมุ่งมาที่ตน และท้ายที่สุดตนได้สร้างพระวิหาร ‘เพื่อพระนามพระยาห์เวห์’ (ข้อ 7-10) เขาเป็นพยานว่าหีบซึ่งบรรจุ ‘พันธสัญญาที่ทรงทำกับชนอิสราเอล’ ถูกตั้งไว้ในพระวิหาร (ข้อ 11)

พงศาวดารเตือนอยู่บ่อยครั้งว่า พันธสัญญาซีนายเป็นรากฐานของพระราชกิจทั้งปวงของพระเจ้า

☐ คำอธิษฐานถวายพระวิหารของชาโลมอน

2 พงศาวดาร 6:12-42

ซาโลมอนขึ้นบนแท่นทองสัมฤทธิ์ที่สร้างเป็นพิเศษ คุณเข้าต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด
กางมือสู่สวรรค์และอธิษฐาน ก. คำขอให้พันธสัญญาของดาวิดสำเร็จต่อเนื่อง (ข้อ 14-17): ก่อนนิมิต
ซาโลมอนเริ่มคำอธิษฐานด้วยการสรรเสริญ พระเจ้าทรงรักษาพันธสัญญาและสำแดงพระคุณแก่ผู้ที่
‘ดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสุดใจ’ และวันนี้ทรงทำพระวอนะที่ประทานแก่ดาวิดสำเร็จแล้ว
บัดนี้ซาโลมอนวิงวอนพระเจ้าผู้เชื่อสัตย์ให้ทรงรักษาและยืนยันพระวอนะที่ประทาน ‘แก่ดาวิด’ (เทียบ 1 พศด
17:23-24 ดาวิดอธิษฐานเช่นเดียวกัน) ข.

หลักพื้นฐานของการทูลวิงวอน (ข้อ 18-21): ซาโลมอนสารภาพว่าพระเจ้าไม่ทรงถูกจำกัดด้วยสถานที่
แต่เพราะพระองค์ตรัสว่าจะวางพระนามไว้ในพระวิหาร เขาจึงทูลขอให้ทรงฟังคำอธิษฐานที่อธิษฐาน
‘หันมายังพระวิหาร’ เมื่อผู้รับใช้ของพระองค์ คือซาโลมอน และประชากรของพระองค์อธิษฐาน ‘หันมายังพระวิหาร’
ขอทรงสดับจากสวรรค์และทรงอภัย (ข้อ 21) การอภัยเกิดขึ้นบนพื้นฐานสิ่งที่เกิดในพระวิหาร คือเครื่องบูชาไถ่บาป
และนำมาใช้ผ่านการอธิษฐาน ‘คริสเตียนก็ได้รับเชิญให้อธิษฐานหันไปยังพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์
ที่ซึ่งพระที่นั่งแห่งพระคุณทรงสัญญาพระเมตตาและพระคุณในเวลาที่ต้องการ (ฮบ 4:16)’ (Martin Selman) ค.

สถานการณ์แห่งการอธิษฐาน (ข้อ 22-40): ซาโลมอนสมมุติเจ็ดสถานการณ์ คือการสาบาน การแพ้งคราม
ภัยแล้งเพราะบาป ความอดอยาก/โรคระบาด/ศัตรู/ภัยพิบัติ/โรคภัย คนต่างชาติ การออกไปทำสงคราม
และการถูกจับเป็นเชลย แล้วอธิษฐานว่าไม่ว่าสถานการณ์ใด เมื่อพวกเขาอธิษฐาน ‘ในพระวิหาร/หันมายังพระวิหาร’
ขอพระองค์ทรงสดับ อภัยบาป และฟื้นฟู บางสถานการณ์เกี่ยวข้องกับคำสาปแห่งพันธสัญญา (ฉธบ 28:15-68)
แสดงว่าแม้การลงโทษที่สมควรได้รับจากพระเจาก็เปลี่ยนแปลงได้ผ่านการกลับใจและคำอธิษฐาน

ซาโลมอนเน้นว่าพระเจ้าทรงตรวจสอบใจมนุษย์ (ข้อ 30) จึงปรารภนาให้พระองค์ในฐานะผู้พิพากษาแท้จริงทรงตอบแ
นตามการกระทำ และตอบแทนคนชอบธรรมตามความชอบธรรมของเขา (ข้อ 23)

พระเจ้าจะประทานพระคุณแก่ผู้ที่กลับใจจริง แสวงหาพระองค์ และทูลขอพระคุณโดยฟังพระวิหาร
คือเครื่องบูชาไถ่บาป อันเป็นทางแห่งการอภัยของพระองค์ อีกทั้งเพื่อพระนามยิ่งใหญ่ พระเจ้าทรงพอพระทัยให้
‘ชนทุกชาติบนแผ่นดิน’ รู้จักและยำเกรงพระนาม (ข้อ 33) โดยเฉพาะคำอธิษฐานว่า หากพวกเขาสำนึกและสารภาพ
‘ในแผ่นดินที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย’ (ข้อ 37) แล้ว ‘หันกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดใจและสุดจิต’ (ข้อ 38) ขอทรง
‘อภัยประชากรของพระองค์ที่ทำบาปต่อพระองค์’ (ข้อ 39) คงเป็นคำอธิษฐานที่จำเป็นที่สุดในสมัยผู้เขียน ง.

คำขอให้การทรงสถิตและฤทธานุภาพของพระเจ้าดำรงต่อไป (ข้อ 41-42):

ซาโลมอนกล่าวว่าพระนิเวศที่ตนสร้างเป็นที่ประทับนิรันดร์ของพระเจ้า (ข้อ 2)

บัดนี้จึงทูลขอให้พระองค์เสด็จเข้าและประทับที่นั่น ที่จริงเมฆแห่งพระสิริได้เต็มพระวิหารแล้ว (เทียบ 5:14)

ดังนั้นข้อเหล่านี้คือคำอธิษฐานที่ผู้เขียนพงศาวดารกล่าวผ่านปากซาโลมอน ขอให้พระเจ้าทรงสถิตกับคนรุ่นของตนด้วย

บทที่ 7

(3) คำตอบของพระเจ้าต่อคำอธิษฐาน

2 พงศาวดาร 7:1-22

บทที่ 7 ไม่เพียงเป็นสารศูนย์กลางของพงศาวดาร แต่ยังเป็นหนึ่งในบทสำคัญที่สุดของพันธสัญญาเดิม บทนี้ประกอบด้วยสองตอนคู่ขนาน คือคำตอบต่อคำอธิษฐานของซาโลมอนอย่างเปิดเผยและน่าตื่นตา (ข้อ 1-10) กับความจริงแห่งพระสัญญาของพระเจ้าเรื่องการอภัยและการรักษา (ข้อ 11-22)

☐ ไฟและพระสิริของพระเจ้า

2 พงศาวดาร 7:1-3

เมื่อซาโลมอนอธิษฐานเสร็จ พระเจ้าทรงตอบโดยส่งไฟลงมาจากสวรรค์ (ข้อ 1, 3) ไฟเผาเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาบนแท่น ส่วน ‘พระสิริของพระยาห์เวห์’ เต็มพระวิหาร จนบุโรหิตเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ไม่ได้ (เทียบ 5:14) ‘ชนอิสราเอลทั้งหมด’ เห็นพระสิริของพระเจ้าเหนือพระวิหาร จึงกราบลง ขอบพระคุณ และสารภาพคำสรรเสริญแด่พระองค์

☐ เครื่องบูชาและการสรรเสริญของอิสราเอล

2 พงศาวดาร 7:4-10

ซาโลมอนถวายโคและแกะจำนวนมากเป็นเครื่องบูชา และประกอบพิธีถวายพระวิหาร มีเครื่องบูชามากจนแท่นทองสัมฤทธิ์รองรับไม่พอ จึงชำระกลางลานหน้าพระวิหารให้บริสุทธิ์และถวายเครื่องบูชาที่นั่นด้วย (ข้อ 7) งานนี้จัดเจ็ดวัน (วันที่ 8-15 เดือนที่ 7)

จากนั้นถือเทศกาลอยู่เพิง หรือเทศกาลเก็บเกี่ยว อีกเจ็ดวัน (วันที่ 15-22) แก่นสำคัญคือ ‘ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดอันใหญ่ยิ่ง ตั้งแต่ทางเข้าฮามัทถึงลำธารอียิปต์’ ร่วมงาน (ข้อ 8; เทียบ 1 พศด 13:5) และพวกเขาชื่นชมยินดีเพราะพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่อิสราเอล (ข้อ 10)

☐ พระสัญญาของพระเจ้า

2 พงศาวดาร 7:11-22

พระเจ้าทรงอวยพรซาโลมอนให้ทำทุกสิ่งที่ปรารถนาเกี่ยวกับพระวิหารและพระราชวังสำเร็จอย่างรุ่งเรือง (ข้อ 11) เมื่อคำนึงว่าการสร้างพระราชวังใช้เวลา 13 ปี การปรกฏของพระเจ้าครั้งนี้คงเกิดหลังจากนั้น 13 ปี (เทียบ 1 พกษ 7:1; 9:1) พระวณะของพระเจ้าแบ่งเป็นส่วนและมิได้โครงสร้างไว้

ก. พระเจ้าทรงรับคำอธิษฐานของซาโลมอนและการสร้างพระวิหาร (ข้อ 12ข): ‘เราได้ฟังคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และเราได้เลือกสถานที่นี้เป็น “พระนิเวศสำหรับถวายเครื่องบูชา” แก่เรา’ ข.

พระเจ้าจะทรงฟังคำอธิษฐานของประชากรและรักษาแผ่นดินของพวกเขา (ข้อ 13-16):

‘ถ้าประชากรของเราผู้ที่เรียกตามนามของเราจะถ่อมตัวลง อธิษฐาน แสวงหาหน้าของเรา และหันจากทางชั่วเราจะพ้นจากสวรรค์ จะอภัยบาป และจะรักษาแผ่นดินของเขา’ (ข้อ 14) ‘เราได้เลือกและชำระพระวิหารนี้ให้พระนามของเราอยู่ที่นี่ตลอดไป เราจะลืมตาและเงี่ยหูฟังคำอธิษฐาน ณ ที่นี้’ (ข้อ 15-16) นับจากนี้การกลับใจจะเป็นหัวข้อที่โดดเด่นขึ้นเรื่อย ๆ ในพงศาวดาร

บัดนี้พระวิหารใหม่ปรากฏเป็นรากฐานแห่งการฟื้นฟูและการอภัย ตัวอย่างเช่น เรโหโบอัม (บทที่ 12) เฮเซคียาห์ (บทที่ 30) และมนัสเสห์ (บทที่ 33) เป็นแบบอย่างของผู้ถ่อมตัวลง คำว่า ‘จะรักษาแผ่นดินของเขา’ (ข้อ 14) หมายถึงการฟื้นฟูพระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้าสำหรับประชากรอิสราเอลและแผ่นดินแห่งพระสัญญา รวมถึงมิติฝ่ายจิตวิญญาณและศีลธรรมของการรักษา ค. พระเจ้าทรงยืนยันราชบัลลังก์ของซาโลมอน (ข้อ 17-18): พระเจ้าทรงสัญญาว่า หากซาโลมอนรักษากฎเกณฑ์และข้อบังคับเหมือนดาวิด พระองค์จะทรงสถาปนาราชบัลลังก์ของเขาให้มั่นคงเป็นนิรันดร์ พร้อมกล่าวถึงพันธสัญญาที่ทำกับดาวิด Selman สังเกตการเปลี่ยนเล็กน้อยเมื่อกล่าวเนื้อหา ‘พันธสัญญาของดาวิด’ คือ ‘ทำพันธสัญญาว่า’ และ ‘ผู้ปกครองอิสราเอล’

‘ประเด็นไม่ใช่ว่าต้องมองซาโลมอนเป็นบุคคลเมสสิยาห์ เพราะข้อ 17 ให้ความสำคัญกับความเป็นมนุษย์และความจำเป็นต้องเชื่อฟังของเขา แต่ผู้รับประกันอนาคตของเชื้อสายดาวิดไม่ใช่มนุษย์ หากเป็นพระเจ้า และพระเจ้าเท่านั้นที่มีสิทธิอำนาจตอบคำอธิษฐานของอิสราเอล’ (Martin Selman) ง.

พระเจ้าทรงปฏิเสศพระวิหารนี้ได้ (ข้อ 19-22): สิทธิพิเศษเกี่ยวกับพระวิหารไม่ได้มีโดยอัตโนมัติ หากอิสราเอลละทิ้งพระบัญชาและปรนนิบัติพระอื่น พระเจ้าจะทรงทอดทิ้งแม้พระวิหารที่พระองค์ ‘ชำระให้บริสุทธิ์’ และทำให้เป็นคำเยาะเย้ยท่ามกลางทุกประชาชาติ สิ่งสำคัญคือกรณีนี้ตั้งอยู่บนข้อสมมุติว่าอิสราเอลไม่กลับใจจนถึงที่สุด หากพวกเขากลับใจ พระเจ้าจะทรง ‘สำแดงพระเมตตา’ และหันกลับมาได้ทุกเมื่อ แม้ขณะเป็นเชลย

‘มนุษย์อาจนำการพิพากษามาสู่ตนเอง แต่การฟื้นฟูเป็นของประทานที่ไม่สมควรได้รับ’ (Martin Selman)

บทที่ 8

ซาโลมอนทำพระวิหารให้เสร็จสมบูรณ์

2 พงศาวดาร 8:1-16

ตอนสุดท้ายแห่งรัชกาลซาโลมอน (บทที่ 8-9) มุ่งหัวข้อการสรรเสริญพระราชกิจทั้งปวงที่พระเจ้าทรงทำผ่านซาโลมอน จุดประสงค์ของผู้เขียนไม่ได้อยู่ที่ปกปิดความอ่อนแอของซาโลมอน (โดยเฉพาะ 1 พกษ 11:1-40) แต่เน้นว่าพระเจ้าทรงอวยพรซาโลมอนและประชากรแม้พวกเขามีความอ่อนแอ

(1) งานก่อสร้างอื่นของซาโลมอน (ข้อ 1-6)

ซาโลมอนใช้เวลา 20 ปีสร้างพระวิหารและพระราชวัง และยังทำโครงการก่อสร้างหลากหลายในดินแดนแถบชายแดนตะวันออกเฉียงเหนือกับไทร

(ข้อ 2) แถบตะวันออกเฉียงเหนือติดอาร์ม (ข้อ 3-4) และตะวันออกเฉียงใต้ (ข้อ 5-6)

เช่นเดียวกับงานก่อสร้างของดาวิดในเยรูซาเล็ม (1 พศด 11:8-9)

สิ่งเหล่านี้เป็นหมายสำคัญแห่งพระพรของพระเจ้าและพระสัญญาที่จะทรงสร้างราชวงศ์ดาวิด (1 พศด 17:10)

(2) คนต่างชาติในอาณาจักรซาโลมอน (ข้อ 7-11)

กล่าวถึงสามกลุ่ม กลุ่มแรกคือลูกหลานชนคานาอันเดิมที่เหลือเพราะไม่ได้ถูกทำลายหมดในคราวพิชิตคานาอัน ซาโลมอนตั้งพวกเขาเป็นแรงงานเกณฑ์ ('ทาสของรัฐ' ข้อ 8) กลุ่มที่สองคือชนอิสราเอลผู้บังคับบัญชาในกองทัพและโครงการก่อสร้าง (ข้อ 9-10)

ซาโลมอนไม่ทำประชากรอิสราเอลเป็นทาส กลุ่มที่สามคือมเหสีของซาโลมอน ธิดาฟาโรห์ เขาไม่ให้เธออยู่ในพระราชวังดาวิด เพราะเป็นการตัดสินใจจากความเชื่อเรื่องความบริสุทธิ์กับความไม่สะอาด คือคนต่างชาติ (ข้อ 11)

(3) พิธีและบุคลากรพระวิหาร (ข้อ 12-15)

การรักษาการนมัสการพระวิหารอย่างสม่ำเสมอด้วยเครื่องบูชา (ข้อ 12-13) และบุคลากรที่เหมาะสม (ข้อ 14-15) เป็นรากฐานให้ความรุ่งเรืองของชาติยั่งยืน ซาโลมอนถวายเครื่องบูชาตามกำหนดรายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน และรายปี 'ตามบัญชาของโมเสส' อีกทั้งจัดการสรรเสริญตามหน้าที่ประจำวันและการเผ่าประตูล 'ตามกฎหมายของดาวิด' บูรพิตกับคนเลวีไม่ผ่าฝืน 'สิ่งที่กษัตริย์ทรงบัญชา' เลย (ข้อ 15)

(4) สรุปรงานของซาโลมอน: พระวิหารเสร็จสมบูรณ์ (ข้อ 16) ซาโลมอนทำงาน 'พระนิเวศของพระยาห์เวห์' เสร็จโดยไม่มีข้อบกพร่อง งานก่อสร้างทั้งหมดของเขาสรุปรวมอยู่ที่พระวิหาร พระพรที่ตามมา (8:7-9:28) แสดงพระพรเพิ่มเติมที่พระเจ้าประทานเป็นคำตอบต่อคำอธิษฐานแรกของซาโลมอน (1:7-12)

ความยิ่งใหญ่ของซาโลมอน

2 พงศาวดาร 8:17-31

ตอนนี้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของซาโลมอนและปิดท้ายบันทึกผลงานของเขา เนื้อหาดำเนินตาม 1 พงศกษัตริย์ 11:1-40 อย่างใกล้ชิด แต่ละคำวิจารณ์ซาโลมอน การละนี้ไม่ได้มีไว้เพื่อยกย่องเขาเกินจริง แต่ถือว่าผู้อ่านคุ้นเคยกับเรื่องในพงศกษัตริย์อยู่แล้ว (เทียบ ข้อ 29 'คำพยากรณ์ของอาหิยาห์')

บทที่ 9 สนใจแสดงว่าพระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาอย่างซื่อสัตย์ว่าจะประทานความมั่งคั่งและชื่อเสียงพร้อมกับสติปัญญาแก่ซาโลมอน (1:12)

□ ชาโลมอนกับกษัตริย์ไทร

2 พงศาวดาร 8:17-18

ชาโลมอนทำการค้าทางทะเลร่วมกับสุรรมกษัตริย์ไทร และรวบรวมทองคำ ไม้จันทน์ และอัญมณีจำนวนมากจากโอฟีร์ (บริเวณหนึ่งในอาระเบีย; เทียบ 1 พกษ 9:26-28) กำไรจากการค้าถูกนำเสนอเป็นพระพรของพระเจ้าด้วยการค้ากับโอฟีร์ทำให้ชื่อเสียงชาโลมอนแพร่ไปถึงอาระเบีย และราชินีเซบาจากบริเวณไกลโอฟีร์ได้ยินข่าวจึงมาเยือน

บทที่ 9

□ ชาโลมอนกับราชินีเซบา

2 พงศาวดาร 9:1-9

อาณาจักรเซบาหรือซาบาตรงกับเยเมนปัจจุบัน และมีชื่อเสียงเรื่องกำยานกับมดยอบ (เทียบ อสค 27:22-23) การมาเยือนของราชินีเซบามีข้องเกี่ยวกับการค้า (เทียบ ข้อ 12) ราชินีเซบาได้ยินชื่อเสียงชาโลมอนจึงมาทดลองเขา ชาโลมอนตอบทุกคำถามและพิสูจน์สติปัญญาของตน ราชินีเห็นสิ่งต่าง ๆ แล้ว ‘ถึงกับหมดลมหายใจ’ (ข้อ 4) เธอกล่าวว่าชาวโลมอนเป็นความจริง ยกย่องและอวยพรเขา อีกทั้งสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าโดยกล่าวว่า ‘สาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน’ และประกาศว่าพระองค์ทรงรักอิสราเอลจึงตั้งชาโลมอนเป็นกษัตริย์ (ข้อ 8) คำสรรเสริญกับคำประกาศในข้อ 8 สอดคล้องกับการประเมินทางศาสนศาสตร์ของพงศาวดาร แสดงอย่างดีถึงเหตุผลที่พระเจ้าทรงตั้งกษัตริย์เหนืออิสราเอล คือให้ทำความยุติธรรมและความชอบธรรม แรงจูงใจคือทรงรักอิสราเอล และเป้าหมายสูงสุดคือ ‘เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์’

(2) สติปัญญา ชื่อเสียง และความมั่งคั่งของชาโลมอน

2 พงศาวดาร 9:13-28

ตอนนี้สรุปสติปัญญา ความมั่งคั่ง และชื่อเสียงของชาโลมอนในภาพรวม รายได้ทองคำต่อปีคือ 666 ตะลันต์ (ประมาณ 22 ตัน) ส่วนมากมาจากทารซิช (ข้อ 21) ชาโลมอนทำโลหะเล็กด้วยทองคำเก็บไว้ หุ้มพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วยทอง (ข้อ 17-19) และทำภาชนะทั้งหมดด้วยทองคำบริสุทธิ์ ในสมัยชาโลมอน เงินถือเป็นของธรรมดา (ข้อ 20, 27)

ทรัพย์สินสมบัติและสติปัญญาของเขามากกว่ากษัตริย์ทั้งหมดในโลก (ข้อ 22) ผู้เขียนระบุว่าสติปัญญาของชาโลมอนมาจากพระเจ้าโดยตรง (ข้อ 23) การที่ชาโลมอนปกครองกษัตริย์ทั้งหมด ‘ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสถึงแผ่นดินฟีลิสเตียและชายแดนอียิปต์’ (ข้อ 26) แสดงทั้งกำลังทหารและวิธียุทธศาสตร์ (ข้อ 24, 28) จำนวนคอกม้า ม้า และรถรบในข้อ 25 มีบางส่วนไม่ตรงกับ 1 พกษกษัตริย์

4:26; 10:26 (ดูการอธิบายในคำอธิบายของ Selman) แต่ก็แสดงให้เห็นด้านหนึ่งของความมั่งคั่งมหาศาลของซาโลมอน

บทที่ 8

(3) สูตรสรุปปิดท้ายเรื่องซาโลมอน

2 พงศาวดาร 8:29-31

ตอนนี้เป็นไปตามรูปแบบสูตรปิดท้ายรัชกาลของกษัตริย์ในพงศกษัตริย์และพงศาวดาร เมื่อกล่าวแหล่งข้อมูลละเอียด ผู้เขียนอ้าง ‘คำพยากรณ์ของอาหิยาห์’ ซึ่งมีคำวิจารณ์ทางความเชื่อต่อซาโลมอน (เทียบ 1 พกษ 11:29-39) จึงดูเหมือนไม่ได้ตั้งใจปิดด้านลบของซาโลมอน

III. อาณาจักรยูดาห์ (2 พศต 10:1-36:23)

บทที่ 10

(1) อิสราเอลแยกจากยูดาห์

2 พงศาวดาร 10:1-19

ซาโลมอนปกครองอิสราเอลทั้งปวง 40 ปีแล้วสิ้นชีวิต เมื่อเรโหโบอัมบุตรขึ้นเป็นกษัตริย์ อิสราเอลทั้งปวงมารวมที่เซเคมเพื่อเจรจาเงื่อนไขราชอำนาจ เยโรโบอัมผู้เคย ‘หนีพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอนไปอียิปต์’ ก้อยู่ที่นั่น

(ข้อ 2) ผู้เขียนถือว่าผู้อ่านรู้เนื้อหา 1 พกษกษัตริย์ 11:26-40 จึงไม่ได้หลีกเลี่ยงด้านลบของซาโลมอน ยิ่งเห็นได้จากการกล่าวซ้ำหลายครั้งว่าซาโลมอนวางแอกหนักบนประชาชน (ข้อ 4, 9-11, 14) เรโหโบอัมฟังข้อเรียกร้องและตอบหลังสามวัน แต่ปฏิเสธคำสอนที่ฉลาดของผู้อาวุโส แล้วตามคำปรึกษาของข้าราชการหนุ่มว่าจะวางแอกหนักกว่าเดิม (ข้อ 6-8, 13-14)

ผู้เขียนประเมินว่าการที่เรโหโบอัมไม่ฟังประชาชนมาจากพระเจ้า (ข้อ 15) เพื่อจะมอบสืบเผ่าอิสราเอลแก่เยโรโบอัมตามคำพยากรณ์ที่พระเจ้าตรัสผ่านอาหิยาห์ (1 พกษ 11:31, 35) แต่คำพยากรณ์นี้ไม่ได้ยกเว้นบาปและความโง่ของเรโหโบอัม ผู้เขียนประเมินเขาในบทที่ 13 ข้อ 7 ว่ายังหนุ่มและใจอ่อน ฉกตั้งเยโรโบอัมเป็นกษัตริย์ในช่วงแบ่งแยกถูกละไว้ เพียงบันทึกอย่างสงบว่า ‘อิสราเอลทั้งปวง’ กลับไปยังเต็นท์ของตน (ข้อ 16) เช่นนี้อิสราเอลทั้งปวงจึงกบฏต่อ ‘ราชวงศ์ดาวิด’ (ข้อ 19)

บทที่ 11

(2) ความเข้มแข็งของเรโหโบอัม

2 พงศาวดาร 11:1-23

เรโหโบอัมรวบรวมนักรบ 180,000 คนจากยูดาห์กับเบนยามินเพื่อสู้กับอิสราเอลที่กบฏต่อ ‘ราชวงศ์ดาวิด’ แต่เมื่อกำลังจะออกศึก พระเจ้าตรัสผ่านเซไมอาห์คนของพระเจ้าว่าอย่าสู้กับอิสราเอล พวกเขา ‘เชื่อฟังพระวอนะของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 4) และกลับบ้าน เนื้อหานี้เหมือน 1 พงศษัตริย์ 12:12-24 แต่เนื้อหาหลังจากนั้นไม่มีข้อคู่ขนานในที่อื่นของพระคัมภีร์ แทนที่จะสู้กับอิสราเอลเหนือ เรโหโบอัมสร้างเมืองป้อม 15 เมือง (ข้อ 5-12) ผู้เขียนย้ำว่าเขาทำเมืองเหล่านี้ให้มั่นคงและแข็งแรง ทำให้พรมแดนการแบ่งแยกชัดเจน แต่บุโรหิตกับคนเลวี่จำนวนมากในภาคเหนือย้ายมายูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมปลดพวกเขาและตั้งบุโรหิตของตนเพื่อรูปโคทองคำที่สร้าง (ข้อ 15; 1 พกษ 13:33) ในเผ่าอิสราเอลเหนือ ผู้ที่ต้องการปรนนิบัติพระยาห์เวห์อย่างถูกต้องแทนการบูชารูปเคารพ คือ ‘ผู้ตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล’ (ข้อ 16) ก็ย้ายลงใต้พร้อมคนเลวี่ เพราะพวกเขา อาณาจักรเรโหโบอัมจึงเข้มแข็งแม้ในช่วงวิกฤต (ข้อ 17; เทียบ 12:1) การที่คนเลวี่และ ‘ผู้แสวงหาพระเจ้า’ (ข้อ 16) มายูดาห์มีความหมายมาก พวกเขาเป็นประชาชนที่มีใจหนึ่งเดียว ละทิ้งทุกสิ่งเพื่อการนมัสการที่ถูกต้อง สำหรับผู้อ่านกลุ่มแรกที่กลับจากการเป็นเชลยและตั้งถิ่นฐาน บ้านที่นี้คงเป็นคำท้าทายใหญ่ให้ ‘แสวงหาพระเจ้า’ ทุกวันนี้พระเจ้าก็ทรงแสวงหาผู้ที่นมัสการพระองค์อย่างแท้จริง ข้อ 18-23 กล่าวถึงมเหสี (18 คน สนม 60 คน) กับบุตร (โอรส 28 คน ธิดา 60 คน) ของเรโหโบอัม แต่ผู้เขียนไม่ได้บันทึกด้วยมุลบ (เทียบ ฉธบ 21:15-17) หากตั้งใจแสดงพระพรแก่ครอบครัวและ ‘สติปัญญาของเรโหโบอัม’ (ข้อ 23) เรื่องนี้ดูตรงข้ามกับผู้เขียนพงศษัตริย์ที่ตัดสินเรโหโบอัมอย่างเด็ดขาดว่าเป็น ‘กษัตริย์ชั่ว’ (1 พกษ 14:22) ถึงกระนั้น ผู้เขียนพงศาวดารกำลังบันทึกเรื่องกษัตริย์เพื่อแสดงว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระคุณแก่คนชั่ว และหลักการอภัยกับฟื้นฟูใน 2 พงศาวดาร 7:13-14 ทำงานจริงอย่างไร เจตนานี้จะชัดเจนในบทถัดไป

บทที่ 12

(3) การกลับใจของเรโหโบอัม

2 พงศาวดาร 12:1-12

บทที่ 11 แสดงว่าเหตุที่ยูดาห์ได้มั่นคงและเข้มแข็งได้ เพราะคนเลวี่ที่ย้ายมาจากอิสราเอลเหนือและผู้ตั้งใจแสวงหาพระเจ้า (11:16-17) แต่เมื่ออาณาจักรมั่นคง เรโหโบอัมกลับ ‘ละทิ้ง’ ธรรมเนียมปฏิบัติของพระยาห์เวห์และทำตามอิสราเอลเหนือ คือ ‘ไม่เชื่อสัตย์’ ([มาอัล] ข้อ 2) แม้ผู้เขียนพงศษัตริย์ไม่ได้กล่าว (เทียบ 1 พกษ 14:25-28) ผู้เขียนพงศาวดารบอกว่าเพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงให้ซึกษกษัตริย์อียิปต์ยกขึ้นมาพิชิตยูดาห์ได้จนถึงเยรูซาเล็ม (ข้อ 2, 4)

เวลานั้นพระเจ้าตรัสอีกครั้งผ่านผู้เผยพระวจนะเซไมอาห์ว่า ‘เพราะพวกเจ้าละทิ้งเรา เราจึงละทิ้งพวกเจ้าไว้ในมือซิชัก’ (ข้อ 5; เทียบ 1 พศด 28:9, 20; 2 พศด 15:2; 24:20) เมื่อได้ยินเช่นนี้ ผู้นำอิสราเอลกับกษัตริย์ล้อมตัวลงและกลับใจกล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงชอบธรรม’ พระเจ้าทอดพระเนตร ‘การล้อมตัวลง’ ของพวกเขา จึงตรัสว่าจะไม่ทำลายยูดาห์ได้ทั้งหมด แต่จะเหลือไว้บ้าง (ข้อ 7) ในที่สุดซิชักโจมตีเยรูซาเล็มและริบทรัพย์ทั้งหมด แต่เพราะเรโหโบอัม ‘ล้อมตัวลง’ พระเจ้าทรงหันจากพระพิโรธและไม่ทำลายหมด (ข้อ 12) หัวข้อของเรื่องสงครามครั้งนี้ชัดเจน คือพระเจ้าทรงสดับและฟื้นฟู ‘ผู้ที่ล้อมตัวลง’ (เทียบ ข้อ 13) แม้ในสถานการณ์ที่สมควรถูกทำลาย พระเจ้าก็ทรงหันพระพิโรธและประทานพระคุณอีกครั้ง แต่น่าเสียดายเพียงไม่กี่ข้อต่อมา กษัตริย์องค์เดียวกันได้รับการประณามว่า ‘เขาไม่ได้ตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์’ (ข้อ 14) ดังนั้นการประณามสุดท้ายต่อเรโหโบอัมจึงไม่ต่างจากพงศ์กษัตริย์ แต่ส่งคำท้าทายใหญ่แก่ผู้อ่านว่า ‘จงตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้า!’

- สำหรับเรื่องกษัตริย์ที่จะปรากฏต่อไป โปรดดูส่วนพงศ์กษัตริย์ประกอบ

บทที่ 13

อาบียาห์และอาสา

2 พงศาวดาร 13:1-14

บทที่ 13-16 มีหัวข้อศูนย์กลางคือความไว้วางใจในพระยาห์เวห์ คำกริยาหลัก ‘ฟังพา’ [ซาอัน] ปรากฏที่นี่ห้าครั้ง (13:18; 14:11; 16:7, 8) และไม่ปรากฏที่อื่นในพงศาวดาร หัวข้อนี้ยังพัฒนาผ่านความแตกต่างระหว่างการ ‘ละทิ้ง’ พระเจ้า (13:10-11) กับการ ‘แสวงหา’ พระองค์ (14:4, 7; 15:2, 4, 12, 15; 16:12)

☐ สูตรบทนำ

2 พงศาวดาร 13:1-2

ในปีที่ 18 แห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์อิสราเอลเหนือ อาบียาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ยูดาห์และครองราชย์สามปี มีคายาห์มารดาของอาบียาห์ (=มาอาคาห์—11:22) เป็นบุตรสาวของอูรีเอล ซึ่งอาจเป็นบุตรของอับซาโลม (=อาบิซาโลม; 1 พกษ 15:2)

ถ้าเป็นเช่นนั้น มีคายาห์/มาอาคาห์คือหลานสาวอับซาโลม ผู้เขียนละการประณามอาบียาห์ทางศาสนศาสตร์ และเน้นด้านความเชื่อของเขาในเรื่องสงครามหนึ่งเรื่องที่เขาติดตามมา

☐ สงครามกลางเมืองระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล

2 พงศาวดาร 13:2

อาปียาห์เผชิญอิสราเอลเหนือในสถานการณ์ที่เสียเปรียบอย่างมากด้านจำนวนทหาร แต่เขากล่าวถึงพันธสัญญาของดาวิดที่พระเจ้าทรงทำ และปราศรัยต่อกองทัพอิสราเอลว่าอย่าสู้กับยูดาห์ (ข้อ 5-12) คำปราศรัยแบ่งใหญ่ ๆ ได้สามส่วน

ก. ราชอาณาจักร (ข้อ 5-8ก): อาปียาห์กล่าวถึง ‘พันธสัญญาเกลือ’ นิรันดร์ที่พระเจ้าทรงทำกับดาวิด (เทียบ กตว 18:19) และชี้ว่าพวกเขากำลังต่อต้าน ‘อาณาจักรของพระยาห์เวห์’

พร้อมกล่าวว่าเยโรโบอัมเป็นผู้ ‘กบฏต่อนายของตน’ ข. การนมัสการ (ข้อ 8ข-12ก): ข้อกล่าวหาที่สองคือเยโรโบอัมละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าและเลือกการบูชารูปเคารพ เขาสร้าง ‘ลูกโคทองคำ’ และตั้งใครก็ได้เป็นปุโรหิต ท้ายที่สุดยูดาห์ได้ไม่ทรยศพระเจ้า เพราะนมัสการในพระวิหารตามพระบัญชา แต่อิสราเอลเหนือทรยศพระองค์ ดังนั้นพระเจ้าทรงอยู่กับยูดาห์ได้

ค. คำเรียกร้อง (ข้อ 12ข): อาปียาห์ร้องต่อชนอิสราเอลว่า ‘อย่าสู้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา’ เพราะเหตุผลข้างต้น พวกเขาจะต้องพ่ายแพ้ แต่เยโรโบอัมไม่ฟังและเข้าโจมตี ชาวยูดาห์ถูกต้อนจนมุมจึงร้องทูลพระยาห์เวห์ และปุโรหิตเป่าแตร (ข้อ 14) เวลานั้นพระเจ้าทรงตีเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดและมอบพวกเขาไว้ในมือยูดาห์ (ข้อ 15-16)

วันนั้นทหารอิสราเอลเหนือ 500,000 คนตาย และยูดาห์ได้รับชัยชนะใหญ่ ‘เพราะพวกเขาพึ่งพาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ’ (ข้อ 18) คำว่า ‘ยอมจำนน’ ในข้อ 18 เป็นคำกริยาเดียวกับ ‘ถ่อมตัวลง’ (7:14)

☐ ความเข้มแข็งของอาปียาห์และสูตรปิดท้าย

2 พงศาวดาร 13:20-1

เยโรโบอัมไม่เข้มแข็ง แต่อาปียาห์ยิ่งเข้มแข็งขึ้น ผู้เขียนกล่าวถึงความตายของเยโรโบอัมว่าพระยาห์เวห์ทรงตีเขาจนตาย ตรงกันข้าม เมื่ออาปียาห์ตาย เขาถูกฝังใน ‘นครดาวิด’ การกล่าวนี้พร้อมจำนวนมเหสีและบุตรบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงอวยพรเขา

ผู้เขียนจบเรื่องอาปียาห์ด้วยการประเมินเชิงบวกเช่นนี้ ซึ่งดูขัดกับการประเมินในพงศกษัตริย์

[พงศกษัตริย์] วิจารณ์อย่างรุนแรงว่า ‘พระองค์ทรงดำเนินตามบาปทั้งสิ้นที่พระราชบิดาได้กระทำ’ (1 พกษ 15:3) และไม่กล่าวเรื่องเชิงบวกเลย แต่ ‘ผู้เขียนพงศาวดารสนใจความก้าวหน้าของแผนการพระเจ้ามากกว่าชีวิตส่วนตัวหรือทิศทางฝ่ายจิตวิญญาณของกษัตริย์แต่ละองค์ อาปียาห์สำคัญเพราะสิ่งที่พระเจ้าทรงทำผ่านเขามากกว่าเพราะตัวเขาเอง ดังนั้นบทที่ 13 จึงมุ่งแทบทั้งหมดที่เหตุการณ์เดียวเกี่ยวกับอาณาจักรของพระยาห์เวห์ (เทียบ ข้อ 8)’ (Martin Selman)

บทที่ 14

(2) อาสา

2 พงศาวดาร 14:2-4

Selman วิเคราะห์โครงสร้างไว้ซึ่งมีการต่อพันธสัญญาใหม่ของอาสาเป็นศูนย์กลางดังนี้

☐ อาสาแสวงหาพระเจ้าและเจริญรุ่งเรือง

2 พงศาวดาร 14:2-7

ผู้เขียนเพิ่มคำประณินว่าอาสาทำสิ่งดีและถูกต้อง (ข้อ 2) เข้ากับการประณินเชิงบวกใน 1 พงศกษัตริย์ 5:11 ซึ่งเห็นได้ชัดว่า

บทที่ 31

การประณินนี้ขนานกับคำประณินเฮเซคียาห์

2 พงศาวดาร 31:20

ผู้เขียนจงใจเรียงและแสดงจุดร่วมระหว่างอาสากับเฮเซคียาห์ (เทียบ การแสวงหาพระเจ้า การเชื่อฟังธรรมบัญญัติและพระบัญชาทั้งหมด การกำจัดรูปเคารพ การชุมนุมกับต่อพันธสัญญาใหม่ และการประสบโรคร้าย) ในการปฏิรูปศาสนาของอาสา (ข้อ 3-5) โดยเฉพาะคำว่า ‘โคนเสอาเซราห์’ เป็นสำนวนจากเฉลยธรรมบัญญัติ 7:5 และเน้นว่าอาสาเชื่อสัตย์ต่อธรรมบัญญัติโมเสส (เทียบ ข้อ 4) เพราะการปฏิรูปนี้ พระเจ้าประทานความสงบแก่อาสา (ข้อ 6) ผู้เขียนกล่าวผ่านปากอาสาว่า ‘เพราะเราแสวงหาพระเจ้าของเรา เราแสวงหาพระองค์ พระองค์จึงประทานความสงบรอบด้านแก่เรา’ (ข้อ 7)

บทที่ 14

☐ อาสาวางใจพระเจ้าและมีชัย

2 พงศาวดาร 14:8-15

เศราห์ชาวคูชนากองทัพเกือบสองเท่าของยูดาห์มาที่บริเวณ ‘มาเรซาห์’ คูชหรือเอธิโอเปียเป็นดินแดนทางไกลทางใต้ของอียิปต์ ตรงกับชูดานใต้ปัจจุบัน (เทียบ 1 พศด 1:8) เวลานั้นอาสาร้องทูลพระเจ้า คำอธิษฐานของเขาสารภาพว่าพระเจ้าเท่านั้นทรงเป็นผู้ช่วย และยูดาห์พึ่งพระองค์แต่ผู้เดียวเพื่อขอความช่วยเหลือ พร้อมสารภาพว่าสงครามนี้เป็นของพระเจ้า (เทียบ 20:15—ยาฮาซีเอล)

‘ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์’ (ข้อ 11) พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานทันที ‘พระยาห์เวห์’ ทรงดี ชาวคูชจึงพ่ายแพ้ ‘ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์’ และ ‘พระยาห์เวห์’ ทรงทำให้ประชาชนรอบเกราร์หวาดกลัว (ข้อ 12-14)

การปฏิรูปที่กล่าวใน 14:2-7 ถูกบันทึกละเอียดขึ้นในบทที่ 15 ผ่านคำพยากรณ์ของอาซารียาห์ (ข้อ 1-8)

2 พงศาวดาร 14:1

และพิธีพันธสัญญา (ข้อ 9-15) หัวข้อ ‘การแสวงหาพระเจ้า’ ดำเนินต่อจากบทที่ 14

และมีบทบาทศูนย์กลางทั้งในคำพยากรณ์ (ข้อ 2, 4) และพันธสัญญา (ข้อ 12-13, 15) ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ เสด็จมาเหนืออาซารียาห์ (บุตรโอดเด)

ผู้เผยพระวจนะที่ไม่เป็นที่รู้จักจากที่อื่น และเขานำคำเตือนกับคำหนุนใจถึงกษัตริย์อาสาวา

☐ ถ้าพวกเจ้าอยู่กับพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงอยู่กับพวกเจ้า

☐ ถ้าพวกเจ้า ‘แสวงหา’ พระองค์ พระองค์จะทรงให้พวกเจ้าพบ

☐ ถ้าพวกเจ้าละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็จะทรงละทิ้งพวกเจ้า (ข้อ 2) ‘ดังนั้นจงเข้มแข็ง

เพราะการทำงานของพวกเจ้าจะได้รับบำเหน็จ’ (ข้อ 6) ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงประวัติศาสตร์อิสราเอล

ซึ่งอาจเป็นยุคผู้วินิจฉัย และเป็นพยานว่าเมื่อพวกเขาแสวงหาพระเจ้า พระองค์ทรงให้พบ (ข้อ 4)

คำพยากรณ์นี้เป็นพระวจนะที่กล่าวโดยตรงแก่ผู้อ่านกลุ่มแรก อาสาฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะโอดเด

หรืออาซารียาห์บุตรของเขา จึงกำจัดสิ่งน่าเกลียดและซ่อมแซม ‘แท่นบูชาของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 8)

ผู้อ่านคงได้รับแรงกระตุ้นจากการเชื่อฟังของอาสาด้วย

บทที่ 15

☐ พันธสัญญาที่อาสาทำกับพระเจ้า

2 พงศาวดาร 15:9-19

คนจำนวนมากจากอิสราเอลเห็นร่วมการปฏิรูปและพิธีพันธสัญญาของอาสา

พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าทรงอยู่กับอาสาจึงกลับมาหาเขา (ข้อ 9) ผู้ลงชนที่รวมตัวในเดือนที่สามปีที่ 15 แห่งรัชกาลอาสา

คือเทศกาลสัปดาห์/เพ็นเทคอสต์ ทำพันธสัญญาและปฏิญาณว่าจะ

‘แสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษด้วยสุดใจและสุดจิต’ (ข้อ 12, 14) ในคำปฏิญาณมีคำประกาศว่าผู้

‘ไม่แสวงหา’ พระยาห์เวห์ (=16:12)

สมควรถูกประหาร ผู้เขียนย้ำอีกครั้งว่า ‘ขุมขุมขนปฏิญาณด้วยสุดใจและแสวงหาพระยาห์เวห์ด้วยความตั้งใจทั้งหมด’

คำว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงให้พวกเขาพบพระองค์’ (ข้อ 15) เป็นสำนวนที่มีเพียงแห่งเดียวในพันธสัญญาเดิม

พระองค์ทรงทำตามพระวจนะที่ตรัสผ่านอาซารียาห์ (ข้อ 2)

ผู้เขียนจบบทที่ 15 ด้วยการกระทำเชิงบวกของอาสา เขาโค่นเสาอาเซราห์ของมาอาคาห์มารดา (ยา) และปลดเธอจากตำแหน่ง (ข้อ 16)

การประเมินว่าไม่มีสงครามจนถึงปีที่ 35 ก็เชื่อมโยงกับของถวายของอาสา (ข้อ 18-19)

อีกทั้งแม้อาสาจะถดถอยในความเชื่อในบทที่ 16 ข้อ 17 ก็ประเมินว่าใจของเขา ‘ครบถ้วนตลอดชีวิต’

สำนวนว่าไม่ได้กำจัดบูชนียสถานสูง ‘ออกจากอิสราเอล’ สอดคล้องกับ 1 พงศ์กษัตริย์ 15:14 แต่ขัดกับ 14:3, 5 อย่างไรก็ตาม 14:5 แยกชัดว่าเป็น ‘เมืองต่าง ๆ แห่งยูดาห์’

บทที่ 16

☐ พันธสัญญาที่อาสาทำกับเบนฮาดัด

2 พงศาวดาร 16:1-6

บทที่ 16 กล่าวถึงห้าปีสุดท้ายของอาสา ต่างจากการประเมินใน 15:17 ว่าใจอาสา ‘ครบถ้วนตลอดชีวิต’

เขาแสดงความถดถอยทางความเชื่อในบั้นปลาย เมื่อบาอาซากษัตริย์อิสราเอลรุกราน

เขาพึ่งเบนฮาดัดกษัตริย์อาร์มีและทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศกับเขา (ข้อ 3)

สนธิสัญญานี้ปฏิเสธพันธสัญญาที่ทำกับพระเจ้าก่อนหน้านี้ (15:9-15) และอาสายังปฏิเสธหลัก

‘สงครามของพระยาห์เวห์’ (เทียบ 14:9-15)

ผลไม่ได้ปรากฏทันทีเป็นความพ่ายแพ้ แต่กลับดูเป็นชัยชนะ ยิ่งกว่านั้นยังเห็นความสำเร็จภายนอก

เมื่อเขาใช้วัสดุที่บาอาซาเตรียมสร้างรามัทมาสร้างมัสปัท

แต่การประเมินเรื่องนี้ปรากฏผ่านฮานานีผู้ทำนายในตอนถัดไป

☐ อาสาปฏิเสธถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะ

2 พงศาวดาร 16:7-10

ผู้เผยพระวจนะฮานานีชี้ว่าอาสา ‘ไม่ได้ฟังพระเจ้า แต่ฟังกษัตริย์อาร์มี และทำอย่างโง่เขลา’ (ข้อ 7, 9ข)

แต่อาสาไม่กลับใจต่อคำตักเตือน กลับโกรธและขังคุกผู้เผยพระวจนะ ทั้งยังข่มเหงประชาชน (ข้อ 10)

ในถ้อยคำพิพากษาของฮานานีมีถ้อยคำแห่งความหวังซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้อ่านกลุ่มแรกได้รับการฟื้นฟูว่า

‘พระเนตรของพระยาห์เวห์สอดส่องไปทั่วแผ่นดิน เพื่อสำแดงฤทธาานุภาพแก่ผู้ที่มีใจทั้งหมดต่อพระองค์’ (ข้อ 9ก)

☐ อาสาไม่แสวงหาพระเจ้า

2 พงศาวดาร 16:11-12

สามปีก่อนตาย อาสาบ่วยที่เท่าอย่างรุนแรง แต่เขาไม่ได้ ‘แสวงหา’ พระยาห์เวห์ กลับแสวงหาแพทย์
พระคัมภีร์ไม่ได้ประเมินว่าการไปพบแพทย์เพื่อรักษาโรคเป็นความไม่เชื่อ จุดเน้นคือการประเมินว่าอาสาไม่ได้
‘แสวงหา’ [ดาราช =15:2, 12] พระยาห์เวห์ เผยว่าเขาละเมิด ‘พันธสัญญา’ ด้วยตนเองและสมควรตาย (15:12-13)
Selman กล่าวว่า ‘แพทย์’ [ราฟา] ที่นี้อาจหมายถึง ‘วิญญาณบรรพบุรุษ’ หรือ ‘คนทรง’ ก็ได้

☐ สูตรปิดท้าย

2 พงศาวดาร 16:13-14

รายละเอียดงานศพของอาสาแสดงเกียรติพิเศษที่มอบแก่เขา นี่อาจเป็นเครื่องหมายว่าแม้เขาล้มเหลว
การประเมินโดยรวมต่อเขายังคงมีผล (เทียบ 14:2; 15:7)

บทที่ 17

(1) บทโหมโรง

2 พงศาวดาร 17:1-19

บทที่ 17 เป็นเสมือนบทโหมโรงของบทที่ 18-20 โดยแนะนำสั้น ๆ หลายหัวข้อที่จะกล่าวละเอียดภายหลัง ข้อ 1-6
แนะนำหัวข้อหลัก ข้อ 7-11 กล่าวถึงการสอนธรรมบัญญัติของพระเจ้าและความยำเกรงพระยาห์เวห์ ส่วนข้อ 12-19
กล่าวถึงการจัดกองทัพ

เยโฮชาฟัทขึ้นเป็นกษัตริย์และทำให้อาณาจักรเข้มแข็งทางทหาร (ข้อ 1-2, 12) พระเจ้าทรงอยู่กับเขา
เพราะเขาดำเนินตามทางของดาวิด แสวงหาพระเจ้าแต่ผู้เดียว และปฏิบัติตามพระบัญชา (ข้อ 3-4)

หัวข้อ ‘พระเจ้าทรงอยู่ด้วย’ สำคัญ และสำนวนนี้ปรากฏซ้ำใน 19:6, 11 และ 20:17 คำว่า ‘แสวงหา’ [ดาราช]
ก็ปรากฏอีก เยโฮชาฟัทไม่เพียงเสริมกำลังทหาร แต่ยังปฏิรูปศาสนา
พระเจ้าจึงทรงสถาปนาอาณาจักรให้มั่นคงและประทานทรัพย์สมบัติกับเกียรติแก่เขา (ข้อ 5)

ลักษณะเด่นของการปฏิรูปคือส่งผู้นำศาสนาไปทั่วเมืองยูดาห์เพื่อสอนธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ (ข้อ 7-9)
เนื่องด้วยการปฏิรูปนี้ พระเจ้าทรงทำให้ทุกประเทศหวาดกลัวยูดาห์และประทานสันติภาพ (ข้อ 10; เทียบ 20:29)
ชาวฟิลิสเตียกับชาวอาระเบียยังถวายของขวัญและเครื่องบรรณาการแก่เยโฮชาฟัท (ข้อ 11)

กำลังทหารยูดาห์ได้ยิ่งเข้มแข็ง มีงานก่อสร้างมากและกองทัพใหญ่ ตอนนี้นำเนบีนกรบใหญ่ห้าคน รวมอามาสียาห์ผู้
‘สมัครใจถวายตัว’ (ข้อ 16) และจบด้วยการกล่าวว่ากษัตริย์ตั้งทหารไว้ในเมืองป้อมทั่วยูดาห์ (ข้อ 14-19)

บทที่ 18

(2) เยโฮชาฟัท อาหับ และผู้เผยพระวจนะ

2 พงศาวดาร 18:1-3

ข้อความนี้ดำเนินตาม 1 พงศกษัตริย์บทที่ 22 พร้อมสะท้อนความสนใจหลักของพงศาวดาร

ประการแรกคือความสำคัญของคำพยากรณ์มีคายาห์ (เทียบ 18:7-27; 19:1-3)

ประการที่สองคือความสัมพันธ์ระหว่างเยโฮชาฟัทกับอิสราเอลเหนือ (เทียบ 18:1-2; 19:1-3)

☐ พันธมิตรเพื่อสงคราม

2 พงศาวดาร 18:1-3

ผู้เขียนพงศาวดารไม่ได้มองความสัมพันธ์ทางสมรระหว่างเยโฮชาฟัทกับราชวงศ์อาหับแห่งอิสราเอลเหนือในทางบวก การที่เขาตอบรับข้อเสนอของอาหับอย่างแข็งขันและช่วยไปรบกับกองทัพอาร์มที่ราโมทกิเลอาด (ข้อ 3) ภายหลังถูกผู้เผยพระวจนะเยชูตำหนิอย่างชัดเจน (19:2)

☐ ผู้เผยพระวจนะกับสงคราม

2 พงศาวดาร 18:4-27

เยโฮชาฟัทกล่าวว่าตนกับอิสราเอลเหนือเป็นประชากรเดียวกันและพร้อมรบอย่างแข็งขัน แต่เสนอให้ทูลถาม ‘พระวจนะของพระยาห์เวห์’ อาหับจึงฟังผู้เผยพระวจนะ 400 คน ซึ่งทุกคนกล่าวในพระนามพระยาห์เวห์ว่าจะมีชัย (ข้อ 5, 10-11) แต่มีคายาห์ผู้เผยพระวจนะแท้ประกาศ ‘พระวจนะของพระยาห์เวห์’ ในที่สุดว่า ‘เราเห็นอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายไปตามภูเขาเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระยาห์เวห์ตรัสว่า คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้แต่ละคนกลับบ้านอย่างสงบ’ (ข้อ 16) มีคายาห์ยังเล่าถึง ‘สภาสวรรค์’ ที่ตนเห็น ซึ่งวิญญาณหนึ่ง (‘วิญญาณมูสา’) ได้รับพระบัญชาจากพระเจ้าให้ไปปลอบอาหับจนตาย (ข้อ 18-22) ถึงกระนั้นอาหับไม่ฟังคำพยากรณ์ของมีคายาห์และพระวจนะของพระเจ้า แต่ยังออกสู้สนามรบ

☐ ความสำเร็จตามคำพยากรณ์ของมีคายาห์

2 พงศาวดาร 18:28-34

ในที่สุดเยโฮชาฟัทก็ออกสู่นามรบกับอาหับ อาหับปลอมตัว ส่วนเยโฮชาฟัทสวมฉลองพระองค์ กองทัพอาร์มที่มุ่งโจมตีเฉพาะกษัตริย์อิสราเอลพบเยโฮชาฟัทก่อน แต่เมื่อรู้ว่าไม่ใช่อาหับก็เลิกไล่ตาม ผู้เขียนกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า พระเจ้าทรงช่วยเยโฮชาฟัทให้กองทัพอาร์มหนีไป (ข้อ 31ข; สำนวนนี้ไม่มีในพงศกษัตริย์ Selman เห็นว่าการที่เยโฮชาฟัทร้องออกมาคือคำอธิษฐาน และเป็นการย้ำหัวข้อคำตอบของพระเจ้า)

ส่วนกษัตริย์อาหับ แม้ปลอมตัว ก็ถูกลูกธนูที่ทหารคนหนึ่งยิง ‘โดยไม่ได้เจازจง’ จนบาดเจ็บ เขายืนหยัดสู้จนถึงที่สุดแล้วตาย (ข้อ 34) เหตุการณ์จึงเป็นไป ‘ตามพระวจนะที่พระยาห์เวห์ตรัส’ (เทียบ 1 พกษ

บทที่ 19

☐ คำพยากรณ์ของเยชู

2 พงศาวดาร 19:1-3

เยโฮชาฟัทรอดชีวิตด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าและกลับเยรูซาเล็มอย่างปลอดภัย แต่ผู้เผยพระวจนะเยชู บุตรฮานานี (16:7) ดำเนินเขา เช่นเดียวกับที่เคยดำเนินาอาซากษัตริย์อิสราเอลเหนือ (เทียบ 1 พกษ 16:1) อาหับเป็นคนชั่วและเกลียดพระยาห์เวห์ การช่วยและรักเขาจึงนำพระพิโรธของพระเจ้า (ข้อ 2; เทียบ 20:35) ถึงกระนั้นเพื่อบอกเป็นนัยว่าทางกลับมามาหาพระเจ้ายังเปิดอยู่เสมอ ผู้เขียนพงศาวดารกล่าวถึง ‘สิ่งดี’ ของเยโฮชาฟัทและบอกว่าเขาแสวงหาพระเจ้า (ข้อ 3) ในเรื่องถัดไป เยโฮชาฟัทปรากฏจริงในฐานะผู้กลับมาหาพระองค์

(3) การปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมของเยโฮชาฟัท

2 พงศาวดาร 19:4-11

เยโฮชาฟัทตอบสนองต่อพระวจนะตักเตือนโดยนำการฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณ ‘อีกครั้ง’ (เทียบ 17:7; ข้อ 4) เขาตั้งผู้พิพากษาในทุกเมืองยูดาห์ (ข้อ 5; เทียบ ฉธบ 16:18 ‘ในทุกเมือง’) และในเยรูซาเล็มให้คนเลวกับปุโรหิตรับผิดชอบ ‘พระราชกิจของพระยาห์เวห์’ พร้อมตั้งผู้นำจากหัวหน้าตระกูลอิสราเอลให้พิพากษา (ข้อ 8) เนื้อหาหลักคือคำปราศรัยสองบทแก่กลุ่มที่เยโฮชาฟัทแต่งตั้ง (ข้อ 6-7, 9-11) แก่นคือพระยาห์เวห์ทรงอยู่ด้วย (ข้อ 6, 11) จึงต้องพิพากษาอย่างเที่ยงธรรม (ข้อ 7) และทำให้ประชาชนหันจากบาป (ข้อ 10) การเน้นเช่นนี้พบในเฉลยธรรมบัญญัติ 16:18-20 และ 17:8-13 ด้วย ท้ายที่สุดการปฏิรูปนี้คือความพยายามฟื้นฟูหลักการพันธสัญญาของโมเสส

บทที่ 20

☐ ยูดาห์ถูกรุกรก

2 พงศาวดาร 20:1-2

กองกำลังผสมของโมอับ อัมโมน และชาวเมอูนซามทะเล คือทะเลตาย เข้ายุทธจนถึงเอนเกดี ศูนย์กลางชายฝั่งตะวันตกของทะเลตาย จากคำว่า ‘ภายหลังเหตุการณ์นี้’ คือหลังเยโฮชาฟัททำการปฏิรูป ผู้อ่านย่อมคาดหวังว่าพระพรของพระเจ้าจะปรากฏเป็นชัยชนะในสงคราม

□ เยโฮชาฟัทอธิษฐาน

2 พงศาวดาร 20:3-13

ความกลัวของเยโฮชาฟัทนำเขาไปสู่คำอธิษฐานแทนความสิ้นหวัง

เขาประกาศให้ประชาชนทั้งหมดอดอาหารและทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

แล้วร้องทูลพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน คำอธิษฐาน (ข้อ 6-12)

ปรากฏ ณ จุดสำคัญของเรื่องเล่าพงศาวดารและแบ่งเป็นส่วน ก. การสรรเสริญพระอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า (ข้อ

6): ‘พระยาห์வேห์พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์ ทรงปกครองอาณาจักรต่างชาติทั้งปวง

ไม่มีผู้ใดต้านพระอำนาจและฤทธานุภาพของพระองค์ได้’ ข. การสรรเสริญของประทานคือแผ่นดินและพระวิหาร (ข้อ

7-9): เยโฮชาฟัทกล่าวถึงประวัติการพิชิตคานาอัน สารภาพว่าพระเจ้าประทานแผ่นดินนี้ ‘ตลอดไป’

และให้สร้างพระวิหาร ‘เพื่อพระนามของพระองค์’ ที่นี่ เขายึดพระสัญญาว่าเมื่ออธิษฐานในพระวิหาร

พระเจ้าจะทรงสถับและช่วยกู้ (6:19-42) ค.

คำร้องทุกข์ต่อผู้รุกราน (ข้อ 10-11): ในประวัติศาสตร์อิสราเอล พวกเขาไม่ได้ทำลายอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาสีร์

(เมอูน) ตามพระวาทะ แต่บัดนี้ชนเหล่านั้นกลับตอบแทนพระองค์ด้วยการเป็นศัตรู ง. คำขอความช่วยเหลือ (20:12):

เยโฮชาฟัททูลต่อพระเจ้าว่าการโจมตีของกองกำลังผสมในสถานการณ์ประวัติศาสตร์นี้ไม่ยุติธรรม

และขอการพิพากษาของพระองค์ (เทียบ 14:11; 1 พศด 16:35) เขาอุทธรณ์ต่อความยุติธรรมของพระเจ้า

พร้อมสารภาพว่าพวกตนไร้กำลังและแสดงความตั้งใจเด็ดขาดว่าจะมอง ‘เพียง’ องค์พระผู้เป็นเจ้า

หากพระเจ้าไม่ทรงลงมือ พวกเขาจะพินาศ นี่เป็นคำอธิษฐานที่พระเจ้าย่อมพอพระทัย

□ ยาฮาซีเอลเผยพระวาทะ

2 พงศาวดาร 20:14-19

พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาเหนือยาฮาซีเอลท่ามกลางชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด (ข้อ 14; เทียบ 1 พศด 16:4)

พระวาทะผ่านยาฮาซีเอล (ข้อ 15-17) รับประกันชัยชนะอย่างแน่นอนว่า ‘อย่ากลัว เพราะสงครามนี้เป็นของพระเจ้า’

(ข้อ 15ข) แม้มีคำสั่งเจาะจงให้ออกสู้สนามรบและเผชิญกองกำลังผสม (ข้อ 16)

ท้ายที่สุดยูดาห์ไม่จำเป็นต้องสู้ พระเจ้าผู้ทรง ‘อยู่ด้วย’ จะทรงทำเอง (ข้อ 17) กษัตริย์กับประชาชนกราบนมัสการ (ข้อ

18) และคนเลวีสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง แต่แท้จริงพระวาทะนี้เรียกร้องความเชื่ออย่างมากจากประชากรอิสราเอล

□ ยูดาห์เชื่อ

2 พงศาวดาร 20:20-26

กษัตริย์กับประชาชนเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า พวกเขาออกไปยังถิ่นทุรกันดารเทโคอา (ห่างเบธเลเฮมไปทางใต้ 9

กิโลเมตร) แต่เขาคิดว่า เยโฮชาฟัทกล่าวว่า ‘จงวางใจพระเจ้าของพวกเจ้า แล้วจะยืนยันมั่นคง

จงวางใจผู้เผยพระวจนะของพระองค์ (ยาฮาซีเอลและอาจรมอัสยาห์) แล้วจะประสบความสำเร็จ' (ข้อ 20) นักร้องที่ได้รับเลือก (เทียบ 1 พศด 6:31-32; 25:1-31)

สวมอาภรณ์บริสุทธิ์ เดินนำหน้ากองทัพและสรรเสริญพระเจ้า (ข้อ 21)

เพลงของพวกเขามาจากสดุดีที่พงศาวดารชอบใช้ (สดด 136:1; เทียบ 5:13; 7:3; 1 พศด 16:34) เมื่อเริ่มสรรเสริญ พระเจ้าทรงตั้ง 'กองชุม' โจมตีกองกำลังผสม (ข้อ 22) นี่คงหมายถึงพวกเขาโจมตีกันเอง (ข้อ 23) มากกว่าสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติ

Selman เห็นว่าชาวภูเขาสีร์คงถูกทำลายก่อน เพราะถูกสงสัยว่าเป็นกบฏ สิ่งเดียวที่กองทัพอิสราเอลทำคือมองจากหอสังเกตการณ์ เห็นทุกคนล้มตาย แล้วลงไป 'รีบ' สิ่งของ (ข้อ 25; ในพันธสัญญาเดิมใช้คำกริยา 'รีบ' เพียงสามครั้ง—อพย 3:22; 12:26) ของมีมากจนเก็บสามวัน และวันที่สี่ชุมนุมชนรวมกันสรรเสริญพระเจ้าอีก (ข้อ 26)

ลักษณะเด่นคือเป็น 'สงครามของพระยาห์เวห์' ที่พระเจ้าทรงสู้แต่ผู้เดียว 'ในแง่นี้ สงครามทำให้คาดถึงชัยชนะของพระเยซูบนกางเขน แน่แน่นอนว่าชัยชนะของพระเยซูมาพร้อมความเจ็บปวดมากกว่าเสียงเพลง' (Martin Selman)

☐ เยรูซาเล็มขึ้นชมยินดี

2 พงศาวดาร 20:27-30

ประชาชนทั้งหมดกลับเยรูซาเล็มด้วยความยินดี และเข้าไปในพระวิหารพร้อมสรรเสริญด้วยเครื่องดนตรี

ผู้เขียนกล่าวว่าพระเจ้าประทานชัยชนะและทำให้พวกเขาชื่นชมยินดี (ข้อ 27)

ทุกประเทศต่างชาติได้ยินว่าพระยาห์เวห์ทรงตีศัตรูจึงยำเกรงพระเจ้า และ 'อาณาจักรของเยโฮชาฟัท' มีความสงบ ผู้เขียนกล่าวอีกว่าพระเจ้าประทานความสงบรอบด้านแก่พวกเขา (ข้อ 30)

(5) สูตรปิดท้าย

2 พงศาวดาร 20:31-1

รัชกาล 25 ปีของเยโฮชาฟัทรวมสามปีที่ครองร่วมกับอาซาบิดาในช่วงป่วยระยะสุดท้าย การประเพณีรวมเป็นบวก แต่กล่าวละเอียดถึงผลของบาปที่ไม่ได้กำจัดปูชนียสถานสูงทั้งหมด (เทียบ 17:6; ข้อ 33) ตอนเพิ่มเติม (ข้อ 35-37) ชี้ในทางลบอีกครั้งถึงการคบหาและร่วมมือกับอาหิสะยาห์กษัตริย์อิสราเอลเหนือ (เทียบ 1 พกษ 22:48-49)

คำพยากรณ์ของเอลีเอเซอร์เปรียบได้กับคำพยากรณ์เยชู (19:2-3)

และแสดงว่าเยโฮชาฟัทได้รับพระพรไม่ใช่เพราะการกระทำของเขา แต่ทั้ง ๆ ที่เขากระทำเช่นนั้น (เทียบ 21:7)

บทที่ 21

ราชวงศ์ยูดาห์และราชวงศ์อาหับ

2 พงศาวดาร 21:2-12

[เยโฮรัม อาหัสยาห์ และอาธาเลียห์] อาณาจักรยูดาห์เข้าสู่ภาวะยากลำบากอย่างยิ่งผ่านรัชกาลเยโฮรัมและอาหัสยาห์ สาเหตุหลักคืออิทธิพลชั่วของราชวงศ์อาหับ (เทียบ 21:6, 13; 22:3-4, 7-8) น้าคนที่เยโฮซาฟัทผู้ยาเกรงพระเจ้าเป็นผู้ตั้งราชวงศ์อาหับ คือราชวงศ์อมรี เข้ามาในยูดาห์ บัดนี้ผลของบาปที่พระเจ้าทรงชี้ (19:2) เริ่มปรากฏ

(1) เยโฮรัม

2 พงศาวดาร 21:2-20

เรื่องเยโฮรัมในพงศาวดารโดดเด่นด้วยเนื้อหาที่เพิ่มจากฉบับพงศกษัตริย์ (เทียบ 2 พกษ 8:16-24) การเปลี่ยนสำคัญพบในพันธสัญญาของดาวิด (ข้อ 7) และการพิพากษาเชิงพยากรณ์ต่อเยโฮรัม (ข้อ 10ข-19) เรื่องนี้เน้นชัดว่าพระเจ้าทรงเกี่ยวข้องกับประชากรของพระองค์เมื่อพวกเขาผ่านช่วงเวลายากลำบาก

☐ พระเจ้าทรงรักษาราชวงศ์ดาวิด

2 พงศาวดาร 21:2-7

ก่อนข้อมูลรัชกาลและการประเพณีทางศาสนศาสตร์ของกษัตริย์ (ข้อ 5-6) มีการแนะนำพี่น้องของเยโฮรัม และกล่าวว่าเมื่อขึ้นเป็นกษัตริย์แล้วเขาน้องทั้งหมด เขาได้รับการประเพณีเชิงลบว่าดำเนินเหมือน ‘ราชวงศ์อาหับ’ (ข้อ 6) เหตุที่ทำให้เช่นนั้นเพราะธิดาอาหับเป็นมเหสีของเขา ความชั่วสมควรรับพระพิโรธของพระเจ้า แต่เพราะพันธสัญญาที่ทรงทำกับดาวิด พระองค์ไม่ทรงประสงค์ทำลาย ‘ราชวงศ์ดาวิด’ (ข้อ 7; เทียบ 2 พกษ 8:19; 1 พศด 17:4-14)

☐ พระเจ้าทรงลงโทษเยโฮรัม

2 พงศาวดาร 21:8-20

แม้พระเจ้าไม่ได้ทรงทำลาย ‘ราชวงศ์ดาวิด’ ทั้งหมด แต่ทรงลงโทษความชั่วของเยโฮรัม คือเอโดมกับลิบนาห์ซึ่งเคยอยู่ใต้การปกครองยูดาห์กับภูและหลุดจากอำนาจ ผู้เขียนระบุชัดว่าเรื่องนี้เกิดเพราะเยโฮรัมละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน (ข้อ 10) แต่เยโฮรัมไม่สำนึก กลับสร้างปูชนียสถานสูงเพิ่มตามภูเขา ทำให้ประชาชนยูดาห์ทำบาป ‘ล่วงประเวณี’ (ข้อ 11) เขาเป็นกษัตริย์ยูดาห์องค์แรกที่สร้างปูชนียสถานสูง คำว่า ‘ล่วงประเวณี’ (ข้อ 13) ใช้อธิบายเหตุที่อิสราเอลเหนือถูกกวาดไป (1 พศด 5:25) เวลานั้นพระเจ้าทรงขับเยโฮรัมผ่านหนังสือของเอลียาห์ (ข้อ 13)

และประกาศโทษแก่เขากับครอบครัว (ข้อ 14-15) ตอนหลัง (ข้อ 16-20) แสดงความสำเร็จของการพิพากษา พระเจ้าทรงเร้าใจชาวฟิลิสเตียกับอาระเบียให้โจมตียูดาห์และกวาดบุตรกับมเหสีของเขาไป เหลือเพียงเยโฮอาหาส (อาหัสยาห์)

พระเจ้ายังทรงตีสเยโฮรัมให้เป็นโรคเล่าร้ายแรง สองปีต่อมาเล่าสั้ไหลออกมาและเขาตาย ‘ตามพระวณะพยากรณ์’ (ข้อ 19; เทียบ ข้อ 15) เขาขึ้นเป็นกษัตริย์เมื่ออายุ 32 ปี ครองราชย์แปดปีแล้วตาย แต่ประชาชนไม่ไว้วางใจ และศพไม่ได้ฝังในสุสานกษัตริย์ (ข้อ 20)

บทที่ 22

(2) อาหัสยาห์

2 พงศาวดาร 22:1-9

เยโฮรัมตายกะทันหันโดยไม่ได้ตั้งบุตรเป็นกษัตริย์ (Selman เห็นด้วยว่าควรแปล ‘สองปี’ ใน 21:19 เป็น ‘สองวัน’) ชาวเยรูซาเล็มจึงตั้งอาหัสยาห์เป็นกษัตริย์ อาหัสยาห์ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 42 ปี (เทียบ 2 พกษ 8:26 และต้นฉบับกรีกสำคัญว่า 20 ปี)

และครองเพียงหนึ่งปี แต่ก็เป็เพียงหุ่นเชิดที่รับคำสอนจาก ‘ราชวงศ์อาหับ’ (เทียบ ข้อ 2-5) ผู้เขียนมอง ‘การปฏิวัติของเยชู’ ใน 2 พกษกษัตริย์บทที่ 9-10 ใหม่จากมุมการลงโทษอาหัสยาห์ (ข้อ 6-9) อาหัสยาห์ไปเยี่ยมเยโฮรัม (เยโฮรัม) กษัตริย์อิสราเอลเหนือที่ป่วย แล้วถูกเยชูผู้ก่อกบฏฆ่า (เทียบ 2 พกษ 9:27) ผู้เขียนกล่าวว่าความตายของอาหัสยาห์มาจากพระเจ้า

(ข้อ 7) และเสริมว่าเหตุที่ศพยังได้รับการฝัง เพราะเขาเป็น ‘บุตรของเยโฮชาฟัทผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจ’ (ข้อ 9) บัดนี้ ‘ราชวงศ์อาหัสยาห์’

สูญเสียอำนาจทั้งหมด ‘ผ่านภัยพิบัติทั้งปวง พระดำริของพระเจ้าทำงานเพื่อกำจัดความชั่วและฟื้นฟูการปกครองที่ถูกต้องของพระองค์’ ที่จริงผู้ทรงเจิมเยชูและทำให้อาหัสยาห์ล่มสลายคือพระเจ้า (ข้อ 7)

ความมั่นใจในพระอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าเหมาะสมอย่างยิ่งท่ามกลางความยากลำบากหลังยุคเป็นเชลย

ซึ่งราชวงศ์ดาวิดเหลือเพียงความทรงจำ (เทียบ อสร 9:6-7; นหม 9:36-37)

และประยุกต์ได้เช่นเดียวกับผู้เชื่อในทุกยุค ผู้รู้สึว่าพระเจ้าทรงลงการควบคุมสถานการณ์ของพวกเขาแล้ว’ (Martin Selman)

(3) อาธาเลียห์

2 พงศาวดาร 22:10-12

เมื่ออาธาลิยาห์เห็นอาหัสยาห์บุตรของตนตาย นางพยายามทำลายเชื้อพระวงศ์แห่ง ‘ราชวงศ์ยูดาห์’ ทั้งหมด บัดนี้อาธาลิยาห์เป็นตัวแทน ‘ราชวงศ์อาหับ’ แต่โดยพระดำริ พระเจ้าทรงรักษาโยอาช เชื้อพระวงศ์แห่ง ‘ราชวงศ์ยูดาห์’ ไว้แม้ได้การปกครองของอาธาลิยาห์ พระองค์ทรงเตรียมมหาปุโรหิตเยโฮยาดา กับเยโฮชาเบธ (เยโฮเซบ) มเหสีของเขา และ ‘ธิดาของอาธาลิยาห์’ เป็นเครื่องมือในวิกฤตนี้

พระเจ้าทรงไม่ให้ ‘ประทีป’ ดับตามพันธสัญญาที่ทรงทำกับดาวิด (เทียบ 21:7)

บทที่ 23

กษัตริย์สามองค์ผู้ล่มสลาย

2 พงศาวดาร 23:1-23

[โยอาช อามาซิยาห์ และอุสซียาห์]

(1) โยอาช

2 พงศาวดาร 23:1-27

แม้มีการเปลี่ยนหลายจุด เรื่องนี้โดยพื้นฐานดำเนินตาม 2 พงศกษัตริย์ 11:4-20 หัวข้อที่เน้นในส่วนที่เปลี่ยน (ข้อ 1-2ก, 6, 18ข-19) คือความบริสุทธิ์ของพระวิหารและความสนใจต่อบุคลากรพระวิหาร

☐ โยอาชขึ้นครองราชย์ภายใต้การนำของเยโฮยาดา

2 พงศาวดาร 23:1-21

เมื่อโยอาชอายุเจ็ดปี มหาปุโรหิตเยโฮยาดา ‘รวบรวมความกล้า’ ก่อรัฐประหารตั้งโยอาชเป็นกษัตริย์ เหตุการณ์มีสามขั้นตอน

ก. ข้อ 1-3: ด้วยความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ทหาร เขารวบรวมชุมนุมชนเล็กกับหัวหน้าตระกูลยูดาห์ และทำพันธสัญญากับกษัตริย์โยอาช ‘ชุมนุมชน’ ในข้อ 3 หมายถึงผู้นำศาสนากับหัวหน้าตระกูล

ข. ข้อ 4-7: เพื่อจัดพิธีขึ้นครองราชย์ เยโฮยาดาส่งกลุ่ของอย่างละเอียด โดยให้คนเล็กเป็นแกนเผ่าพระวิหารและอารักขากษัตริย์ ค.

ข้อ 8-11: ชาวยูดาห์ทั้งหมดทำตามคำสั่งของเยโฮยาดา เขามอบ ‘ทองคำและโลหะของดาวิด’

ที่อยู่พระวิหารแก่ผู้บังคับกองร้อย และให้ประชาชนถืออาวุธอารักขากษัตริย์ แล้วสวมมงกุฎแก่โยอาช มอบ

‘หนังสือธรรมบัญญัติ’ (พระโอวาท) เจิมและตั้งเป็นกษัตริย์ อาธาลิยาห์ได้ยินเสียงประชาชนโห่ร้องและสรรเสริญ

ตกใจเข้าไปในพระวิหาร เห็นพิธีขึ้นครองราชย์แล้วร้องว่า ‘กบฏ!’ (ข้อ 12-13) เยโฮยาดาสั่งอย่าฆ่านางในพระวิหาร อาธาลิยาห์จึงหนีไปถึงทางเข้าประตูม้าของพระราชวังและถูกฆ่าที่นั่น (ข้อ 14-15; เทียบ ข้อ 21)

การไม่มีสูตรปิดท้ายใด ๆ สำหรับอาธาลิยาห์แสดงว่าผู้เขียนไม่ถือว่าการปกครองของนางชอบด้วยกฎหมาย
ข้อ 16-21 แสดงความหมายพื้นฐานของการปฏิรูปเยโฮยาดา คือ
‘หลักพันธสัญญาของพระเจ้ากลับคืนสู่ที่อันถูกต้องในระเบียบของชาติ’ ในข้อ 16 ‘ประชาชนทั้งหมด’
เข้าร่วมพันธสัญญาและประกาศว่าพวกตนกลับเป็น ‘ประชากรของพระยาห์เวห์’ ผ่านพิธีพันธสัญญา
ประชาชนทำลายวิหารบาอัลและฆ่าปุโรหิต แล้วเยโฮยาดาฟื้นฟูการนมัสการพระวิหาร
โดยฟื้นฟูที่ด้าวจัดไว้ให้มีเครื่องเผาบูชาและการสรรเสริญต่อเนื่อง
อีกทั้งตั้งคนเฝ้าประตูไม่ให้สิ่งไม่สะอาดเข้าพระวิหาร (ข้อ 19) และ ‘เชื้อสายดาวิด’ กลับนั่งบนราชบัลลังก์ (ข้อ 20)
การที่เมืองสงบ (ข้อ 21) เป็นหมายสำคัญแห่งพระพรของพระเจ้า

บทที่ 24

☐ ความซื่อสัตย์ของโยอาชขณะเยโฮยาดายังมีชีวิต

2 พงศาวดาร 24:1-16

โยอาชขึ้นครองราชย์เมื่ออายุเจ็ดปี และตราบดที่เยโฮยาดามีชีวิต เขารับคำสอนของเยโฮยาดา (เทียบ 2 พกษ 12:2)
และทำสิ่งถูกต้องในสายพระเนตรพระเจ้า เพื่อซ่อมพระวิหารที่ถูกบุตรของอาธาลิยาห์ ‘หญิงชั่ว’ ทำลาย (ข้อ 7)
โยอาชให้ปุโรหิตกับคนเลวเก็บเงินซ่อมแซม แต่เมื่องานไม่คืบ เขาตำหนิเยโฮยาดาและแรงงาน (ข้อ 6)
จึงทำหีบถวายพิเศษตั้งไว้ และให้ประชาชนจ่ายภาษีที่ ‘โมเสส’ กำหนด (เทียบ อพย 30:12-16; 38:25-36)
ประชาชนทั้งหมดถวายด้วยความยินดี และผู้รับผิดชอบพิเศษดูแลเงินที่รวบรวม (ข้อ 11)
แก่นของนโยบายซ่อมพระวิหารคือย้ายเงินจากมือปุโรหิตไปให้ผู้จัดการพิเศษ แล้วจ่ายตรงแก่ช่างซ่อม (ข้อ 12-13)
ในที่สุดพระวิหารกลับคืน ‘สภาพเดิม’ กษัตริย์ใช้เงินที่เหลือทำเครื่องใช้ในพระนิเวศ และ ‘ตลอดวันที่เยโฮยาดามีชีวิต’
มีการถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เสมอ (ข้อ 14) ไม่มีสูตรปิดท้ายอาธาลิยาห์
แต่มีสูตรคล้ายกันสำหรับเยโฮยาดา เขามีชีวิตถึง 130 ปี ได้รับเกียรติพิเศษให้ฝังใน ‘สุสานกษัตริย์’
และมีคำประเมินสั้นว่าทำความดีแก่อิสราเอล พระเจ้า และพระวิหาร (ข้อ 16)

☐ การทรยศของโยอาชหลังเยโฮยาดาตาย

2 พงศาวดาร 24:17-27

ผู้เขียนพงศาวดารเปิดเผยเหตุที่โยอาชเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน คือคำแนะนำของบรรดาเจ้านาย (ผู้นำ; ข้อ 17)
โยอาชฟังพวกเขา ‘ละทิ้ง’ พระนิเวศของพระเจ้า และปรนนิบัติเสาอาเซราห์กับรูปเคารพ
พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาเหนือยูดาห์ พระองค์ไม่ได้พิพากษาทันที แต่ปรารถนาให้พวกเขากลับมา
จึงส่งผู้เผยพระวจนะให้โอกาสกลับใจ แต่พวกเขาไม่ฟัง (ข้อ 19)

พระวิญญาณของพระเจ้าจึงทรงดลใจเศคาริยาห์บุตรเยโฮยาดา (‘สวมทับ’ หรือ ‘ครอบครอง’—ฉธกถ 6:34; 1 พศด 12:18) ให้ประกาศการพิพากษาต่อหน้าประชาชน (ข้อ 20) ว่า ‘ทำไมพวกเจ้าฝ่าฝืนพระบัญชาพระยาห์เวห์จนไม่เจริญ (กตว 14:41) เพราะพวกเจ้าละทิ้งพระยาห์เวห์ พระองค์จึงละทิ้งพวกเจ้า (1 พศด 28:9; 2 พศด 15:2)’

แต่กษัตริย์กับฝูงชนร่วมกันเอาหินขว้างเศคาริยาห์ตายในลานพระวิหาร ซึ่งเป็นสถานที่เดียวกับที่โยอาซได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์

(เทียบ 23:10-11) ผู้เขียนประเมินว่าโยอาซไม่ระลึกถึงพระคุณที่เยโฮยาดาบิดาของเศคาริยาห์เคยให้ (ข้อ 22)

คำอธิษฐานขณะเศคาริยาห์กำลังตาย (ข้อ 22ข) บอกล่วงหน้าถึงความตายของโยอาซ

พระเจ้าทรงใช้กองทัพอาร์มฆ่าบรรดาเจ้านายและลงโทษโยอาซ แม้อกองทัพอาร์มมีจำนวนน้อย แต่ชนะกองทัพยูดาห์ที่ใหญ่มาก เพราะพระยาห์เวห์มอบยูดาห์ไว้ในมือพวกเขา (ข้อ 24)

โยอาซบาดเจ็บหนักจากสงครามและนอนบนเตียง ข้าราชการ คือบุตรหญิงอัมโมนและบุตรหญิงโมอับ (ข้อ 26) กบฏและ ‘ฆ่าเขา’ (=ข้อ 21) ผู้เขียนกล่าวในข้อ 24 ว่าชาวยูดาห์

ถูกลงโทษเพราะละทิ้งพระยาห์เวห์

บทที่ 25

☐ ความเข้มแข็งของอามาซิยาห์

2 พงศาวดาร 25:1-4

อามาซิยาห์ทำสิ่งถูกต้องในสายพระเนตรพระเจ้า แต่ไม่ได้ทำด้วยใจครบถ้วน (ข้อ 2; เทียบ ข้อ 27) เมื่อเป็นกษัตริย์ เขาฆ่าข้าราชการที่ฆ่าพระบิดา แต่ไม่ฆ่าบุตรของพวกเขา เพราะทำตามธรรมเนียมบัญญัติโมเสส (ข้อ 4; เทียบ ฉธก 24:16; ยรม 31:29-31; อสค 18:1-20)

☐ สงครามกับเอโดม

2 พงศาวดาร 25:5-16

พงศาวดารกล่าวละเอียดถึงสงครามเอโดมใน 2 พงศกษัตริย์ 4:17 ในเรื่องนี้อามาซิยาห์ดูเหมือนฟังและเชื่อฟัง ‘คนของพระเจ้า’ (ข้อ 7-10) แต่ท้ายที่สุดกลับนำพระของลูกหลานเสอีร์มาปรนนิบัติ (ข้อ 14) เป็นความโง่เขลา ‘คนของพระเจ้า’ ประกาศว่า ‘พระเจ้าทรงสามารถช่วยและทรงสามารถทำให้พ่ายแพ้’ (ข้อ 8)

อามาซิยาห์ยอมขาดทุนและสังหารรับจ้างอิสราเอลกลับตามถ้อยคำผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 10) จากนั้นโจมตีเอโดม ฆ่า 10,000 คน และโยนอีก 10,000 คนจากหน้าผาอย่างโหดร้าย (ข้อ 11-12) ทันทีหลังกล่าวถึงชัยชนะที่พระเจ้าประทาน เขาก็แสดงความโหดร้ายและความโลภต่อของริบ (เทียบ ข้อ 9)

สิ่งผิดที่สุดคือขณะกลับมา อามาซิยาห์นำพระของเอโดมที่พ่ายแพ้มาและปรนนิบัติ (ข้อ 14) แม้ธรรมเนียมเช่นนี้มีในยุคนั้น แต่อามาซิยาห์อาจตั้งใจระงับความโกรธของพระเอโดม พระเจ้าทรงกริ้วและดำหนิผ่านผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 15) แต่อามาซิยาห์ไม่ฟังแม้คำดำหนินี้ จึงนำการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่ตน (ข้อ 16)

☐ สงครามกับอิสราเอล

2 พงศาวดาร 25:17-24

ผู้เขียนพงศาวดารเป็นพยานว่าบันปลายอามาซิยาห์เป็นชีวิตที่ ‘ละทิ้ง’ พระเจ้าเหมือนโยอาซบิดา (เทียบ ข้อ 15, 27) ในเรื่องสงครามกับอิสราเอลนี้ อามาซิยาห์ถูกประเมินผ่านคำของโยอาชกษัตริย์อิสราเอลว่า ‘เยอหยิ่งและโอ้อวด’ ท้ายที่สุดเขาไม่ฟังโยอาช ออกศึกและถูกจับเป็นเชลย (ข้อ 23)

ผู้เขียนประเมินว่าเรื่องนี้มาจากพระเจ้า เพราะอามาซิยาห์ ‘แสวงหา’ [ดาราช] พระเอโดม (ข้อ 20)

ในสงครามนี้ โยอาชแห่งอิสราเอลทำลายกำแพงเยรูซาเล็ม และริบไม่เพียงทรัพย์ในพระราชวัง แต่ทอง เงิน และภาชนะในพระวิหาร (ข้อ 23-24) การโจมตีพระวิหาร

ทำให้นึกถึงพระวจนะ 7:19-22 คือคำตอบแทนของการปรนนิบัติพระต่างชาติ

☐ จุดจบของอามาซิยาห์

2 พงศาวดาร 25:25-2

อามาซิยาห์ถูกพามาเยรูซาเล็มและมีชีวิตต่ออีก 15 ปีหลังโยอาชตาย แต่ท้ายที่สุดถูกผู้กบฏฆ่าเช่นเดียวกับบิดา ผู้เขียนประเมินเขาโดยเพิ่มคำว่า ‘นับแต่เวลาที่อามาซิยาห์หนีจากและละทิ้งพระยาห์เวห์’ การฆ่าอามาซิยาห์นำไปสู่การตั้งกษัตริย์องค์ถัดไป ‘โดยประชาชนยูดาห์’ อีกครั้ง (26:1; เทียบ 22:1)

บทที่ 26

☐ อูสซียาห์แสวงหาพระเจ้าและประสบความสำเร็จ

2 พงศาวดาร 26:3-15

อูสซียาห์ (หรืออาซาริยาห์—2 พกษ 15:1) ครองราชย์ 52 ปี แต่รวมช่วงครองร่วมกับอามาซิยาห์บิดาราว 24 ปี และกับโยธามบุตรราว 10 ปี การประเมินโดยรวมคือเขาทำสิ่งถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ตามทุกสิ่งที่อามาซิยาห์ทำ (ข้อ 4) แต่มีเงื่อนไขว่า เขา ‘แสวงหา’ [ดาราช] พระเจ้าและเจริญรุ่งเรืองเฉพาะสมัยเศคาริยาห์ ‘ผู้มีความเข้าใจในนิมิตของพระเจ้า’ ยังมีชีวิต (ข้อ 5)

สำนวนนี้เป็นแบบฉบับในพงศาวดาร คือการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ (31:21; 1 พศด 22:13) และผู้เผยพระวจนะ (20:20) นำความเจริญ แต่การไม่เชื่อฟังผู้เผยพระวจนะหรือปฏิเสธพระเจ้าทางอื่นนำภัยพิบัติ (13:12; 24:20) ข้อต่อมาแสดงสามด้านที่อุสซียาห์เจริญ คือสงคราม (ข้อ 6-8) การก่อสร้างกับเกษตรกรรม (ข้อ 9-10) และกองทัพ (ข้อ 11-15)

อุสซียาห์เข้มแข็งมาก ต่อสู้พิลิสเตียและยึดหลายเมือง ด้วย ‘ความช่วยเหลือของพระเจ้า’ (ข้อ 7) เขาตีชาวอาระเบียกับเมอูน และรับเครื่องบรรณาการจากอัมโมน ชื่อเสียงแพร่ถึงชายแดนอียิปต์ อีกทั้งสร้างหอคอยในเยรูซาเล็มให้มั่นคง (ข้อ 9)

ชุดบ่อน้ำมากในถิ่นทุรกันดาร เลี้ยงสัตว์จำนวนมากบนที่ราบสูงกับที่ราบ และมีขานากับคนทำสวนอยู่บนภูเขาและไร่ เขาเป็นคน ‘รักผืนดิน’ (ข้อ 10) ในคำบรรยายกองทัพ (ข้อ 11-15) แก่นคืออุสซียาห์ได้รับ ‘ความช่วยเหลืออัศจรรย์’ จากพระเจ้าและเข้มแข็งขึ้น (ข้อ 15) กองทัพจัดระเบียบแข็งแกร่งภายใต้ผู้บัญชาการของกษัตริย์ และพัฒนาอาวุธใหม่

□ ความเยอหยิ่งและความล่มสลายของอุสซียาห์

2 พงศาวดาร 26:16-23

‘เมื่อเข้มแข็งขึ้น ใจของเขาก็เยอหยิ่งจนทำชั่ว และ “ไม่เชื่อสัตย์” ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน’ (ข้อ 16) ความเยอหยิ่งเป็นทั้งผลจากความสำเร็จและสาเหตุของความล้มเหลว ‘ปัญหาของอุสซียาห์คือเขาไม่พอใจกับสิทธิอำนาจที่พระเจ้าประทาน แต่ต้องการเพิ่มหน้าที่ปุโรหิตเข้ากับราชอำนาจ’ (Martin Selman) เมื่อเขาพยายามเผาเครื่องหอมในพระวิหาร ปุโรหิตอาซารียาห์กับปุโรหิตผู้กล้าหาญ 80 คนตามเข้าไป แม้อาซารียาห์เตือน แต่อุสซียาห์ไม่หันกลับ กลับโกรธปุโรหิต และทันใดนั้นโรคเรื้อนเกิดที่หน้าผาก (ข้อ 19) ท้ายที่สุดเขาเป็นโรคเรื้อนจนวันตายและถูกตัดออกจาก ‘พระนิเวศของพระยาห์เวห์’ (เทียบ ลนต 13:46; กดว 5:1-3)

บทที่ 27

กษัตริย์สามองค์ที่ติดกัน

2 พงศาวดาร 27:1-33

[โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์]

(1) การเชื่อฟังของโยธาม

2 พงศาวดาร 27:1-9

โยธามต่างจากกษัตริย์สามองค์ก่อนซึ่งความเชื่อเสื่อมในบันปลาย

เขาได้รับการประเมินว่าทำสิ่งถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้าจนถึงที่สุด (ข้อ 2)

เขาทำตามความดีทั้งหมดของอุสซียาห์บิดา แต่ไม่เลียนแบบความเยอหยิ่ง (ข้อ 2; เทียบ 26:16)

อย่างไรก็ตาม ประชาชนยังเสื่อมทราม หมายความว่ายังไม่ได้กำจัดบูชานิยสถานสูง (เทียบ 2 พกษ 15:35)

ผลงานของโยธามกล่าวถึงสามด้าน คือการก่อสร้าง (ข้อ 3-4) สงคราม (ข้อ 5) และความเข้มแข็ง (ข้อ 6)

ทุกด้านพัฒนางานเดิมของอุสซียาห์ เหตุที่โยธามเจริญรุ่งเรือง เพราะเขา ‘จัดทางของตน’ ตามที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง (ข้อ 6; เทียบ 1 พศด 29:18; 2 พศด 20:33; 30:19—‘ตั้งใจ’)

อุสซียาห์เจริญแล้วทะนง แต่โยธามแสดงว่ายังเจริญได้พร้อมกับเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า

บทที่ 28

☐ การทรยศของอาหัทส

2 พงศาวดาร 28:1-4

รัชกาล 16 ปีของอาหัทสคงไม่นับช่วงครองร่วมกับโยธามบิดา บัดนี้ประวัติศาสตร์ยูดาห์ได้เข้าสู่สภาพเลวร้ายที่สุดอีกครั้ง เขาไม่เลียนแบบโยธาม แต่ทำตรงกันข้าม คือดำเนิน ‘ตามทางกษัตริย์อิสราเอล’ และนำในการบูชารูปเคารพ เขาสร้างรูปบอัล ปรมณีนัฒโมเลคโดยเผาบุตรของตน (ข้อ 2-3) และถวายเครื่องบูชาตามบูชานิยสถานสูงต่าง ๆ

☐ การสังหารหมู่และพระเมตตา

2 พงศาวดาร 28:5-15

พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือกษัตริย์อาร์ม ทำให้คนจำนวนมากถูกจับเป็นเชลย

และมอบไว้ในมือเปคาห์กษัตริย์อิสราเอลเหนือจนหลายคนตาย (เทียบ 2 พกษ 16:5-6; อสย 7:1-12)

ในเหตุการณ์นี้อิสยาห์พยากรณ์การประสูติพระเมสสิยาห์แก่อาหัทสผู้ไม่ยอมขอมหายสำคัญ) เรื่องนี้เกิดเพราะเขา

‘ละทิ้ง’ พระยาห์เวห์พระเจ้า (ข้อ 6) แต่การแทรกแซงพิเศษของพระเจ้าทำให้สงครามพลิกผัน

เมื่อกองทัพอิสราเอลพาเชลย 200,000 คนกลับสะมาเรีย โอเดด ‘ผู้เผยพระวณะของพระยาห์เวห์’

ออกมาพบและกล่าวว่า พระเจ้าทรงกริ้วยูดาห์จึงตั้งโจลงโทษผ่านอิสราเอล แต่พวกเขาโกรธจัดและสังหารโหดเกินไป

(ข้อ 9) อีกทั้งการทำพี่น้องของตนเป็นทาสคือทำบาปต่อพระเจ้า (ข้อ 10; เทียบ ลนต 25:42-46; นหม 5:5)

โอเดดจึงสั่งให้ปล่อยเชลย พร้อมกันนั้นหัวหน้าลูกหลานเอฟราอิมสี่คน (ข้อ 12) ก็ยืนยันว่าย่ำทำบาป

และต้องหลีกเลี่ยงพระพิโรธที่ใกล้เข้ามา (ข้อ 13) กองทัพจึง ‘สวมเสื้อผ้าและให้อาหาร’ เชลย

แล้วดูแลส่งกลับด้วยตนเอง (ข้อ 15) ต่างจากชาวยูดาห์ ผู้นำอิสราเอลตอบสนองต่อพระวณะของพระเจ้า

□ ความช่วยเหลือที่ผิด

2 พงศาวดาร 28:16-21

อาหัสววยทรรพ์แก้ทักทาบิเลเซอร์ที่ 3 กษัตริย์อัสซีเรีย ขอความช่วยเหลือต่อการโจมตีต่อเนื่องของเอโดมและฟีลิสเตีย (ข้อ 16, 21; เทียบความต่างใน 2 พกษ 16:7-9) ภัยสงครามนี้เกิดเพราะพระเจ้าทรงทำให้ยูดาห์ต่ำลง

เนื่องจากความโง่เขลาและบาปใหญ่ คือ ‘ความไม่ซื่อสัตย์’ ของอาหัส (ข้อ 19)

ถึงกระนั้นเขาไม่กลับมาหาพระเจ้าจนที่สุด แต่พึ่งอัสซีเรียและกลับถูกโจมตี

การโจมตีของกษัตริย์อัสซีเรียทำให้คำพยากรณ์อิสยาห์สำเร็จ (เทียบ อสย 7:17)

ความล้มเหลวแท้จริงของอาหัสคือแสวงหาความช่วยเหลือมนุษย์แทนความช่วยเหลือของพระเจ้า

หลักหนึ่งของผู้เขียนพงศาวดารคือ ‘พระเจ้าทรงสามารถช่วยและทรงสามารถทำให้พ่ายแพ้’ (25:8)

พระองค์ทรงช่วยผู้ที่วางใจพระองค์ (5:20; 14:10; 18:31)

□ การทรยศที่ลึกซึ้งของอาหัส

2 พงศาวดาร 28:22-25

แม้พระเจ้าทรงเตือนและทำให้ต่ำลง คือประทานโอกาสกลับใจ แต่อาหัส

‘ในยามทุกข์กลับทำบาปต่อพระยาห์เวห์ยิ่งขึ้น’ และแสวงหาพระอื่น

ถึงกับขอความช่วยเหลือจากพระแห่งดามัสกัสที่โจมตีตน ‘พระเหล่านั้นทำลายอาหัสกับ “อิสราเอลทั้งปวง”’ (ข้อ 23)

เขาไม่ได้เพียงจากพระเจ้าอย่างเฉื่อยชา แต่ทำลายเครื่องใช้พระนิเวศของพระยาห์เวห์ ปิดประตูพระวิหาร

และสร้างแท่นบูชากับปูชนียสถานสูงทั่วเยรูซาเล็มและยูดาห์ ทำให้พระเจ้าทรงกริ้ว (เทียบ ข้อ 24-25)

□ งานศพของอาหัส

2 พงศาวดาร 28:26-27

กษัตริย์เลวร้ายที่สุดองค์นี้ไม่ได้เข้าในสุสานกษัตริย์แห่ง ‘อิสราเอล’ เช่นเดียวกับกษัตริย์อีกหลายองค์ (เทียบ 21:20;

24:25; 26:23) นี่เป็นเครื่องหมายประกาศการพิพากษาของพระเจ้า

บทที่ 29

(3) การปฏิรูปของเฮเซคียาห์

2 พงศาวดาร 29:1-21

เฮเซคียาห์ได้รับความสำคัญมากในพงศาวดารและบันทึกยาวสี่บท ในรัชกาลของเขา (729-686 ปีก่อนคริสตกาล)

อิสราเอลเหินหามสลาย เหลือเพียงยูดาห์ ผู้เขียนเห็นด้วยกับมุมมองในพงศกษัตริย์

แต่เสนอเฮเซคียาห์เป็นผู้ปฏิรูปการนมัสการเป็นหลัก (บทที่ 29-31)

และเสนอชัยชนะสงครามกับชื่อเสียงระหว่างประเทศ (บทที่ 32) เป็นผลจากความสัมพันธ์ใหม่ที่ยูดาห์มีกับพระเจ้า

☐ คำเรียกร้องให้ชำระพระวิหาร

2 พงศาวดาร 29:1-11

เฮเซคียาห์เป็นกษัตริย์องค์แรกที่เปรียบกับดาวิดได้อย่างครบถ้วน (ข้อ 2) ทันทีที่ช่วงครองร่วมกับบิดา 14 ปีสิ้นสุดและเริ่มครองเดี่ยว เขาเปิดและซ่อมประตูพระวิหารที่อาหัสปิด (28:24) แล้วรวบรวมปุโรหิตกับคนเลวีให้กำลังใจพวกเขาชำระพระวิหารและต่อพันธสัญญาใหม่ (ข้อ 5, 11)

คำปราศรัยของเฮเซคียาห์ซึ่งสามประการ หนึ่ง ให้ปุโรหิตกับคนเลวีชำระตนและพระวิหาร สอง บรรพบุรุษ ‘ละทิ้ง’ พระเจ้า หันหน้าไป และไม่ซื่อสัตย์ (ข้อ 6) สาม การปฏิเสธพระเจ้าก่อพระพิโรธ (ข้อ 8, 10) เพราะเหตุนี้พระเจ้าทรงทอดทิ้งยูดาห์ให้เป็นคำเยาะเย้ยและถูกกวาดไปเป็นเชลย (ข้อ 8-9) เฮเซคียาห์จึงกล่าวว่าต้องทำ ‘พันธสัญญา’ กับพระเจ้า (ข้อ 10)

☐ การฟื้นฟูการนมัสการพระวิหาร

2 พงศาวดาร 29:12-36

ก. การชำระพระวิหาร (29:12-19): ผู้นำคนเลวี (ข้อ 12-14; เทียบ 1 พศด 15:4-10) ตอบสนองคำปราศรัยเฮเซคียาห์ พวกเขารวบรวมพี่น้อง ชำระตน และชำระพระวิหารตามที่กษัตริย์บัญชา ‘ตามพระวอนพระยาห์เวห์’ (ข้อ 15)

ปุโรหิตนำสิ่งสกปรกทั้งหมดออกจากพระวิหารไปทิ้งในลำธารชิตโรน (เทียบ 2 พกษ 23:12—สมัยโยสียาห์) การชำระครั้งใหญ่ดำเนินตั้งแต่วันที่หนึ่งถึงวันที่ 16 เดือนแรก (ข้อ 17) เมื่อเสร็จทั้งหมดจึงรายงานเฮเซคียาห์ (ข้อ 18-19)

ข. การนมัสการที่ได้รับการฟื้นฟู (29:20-36): ทันทีเมื่อพระวิหารสะอาด เฮเซคียาห์สั่งให้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปก่อน (ข้อ 21, 24) เพื่อ ‘อาณาจักร สถานบริสุทธิ์ และยูดาห์’ (ข้อ 21) ปุโรหิตประพรมเลือดบนแท่นเพื่อชำระก่อน (ข้อ 22) แล้วฆ่าแพะผู้ที่ยกษัตริย์กับชุมนุมชนวางมือเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินบาป ‘แก่อิสราเอลทั้งปวง’ (ข้อ 24)

‘ทั้งเหตุการณ์นี้และวันลบมลทินบาปแสดงล่วงหน้าถึงเครื่องบูชาไถ่บาปของพระเยซูเองบนกางเขน ซึ่งไม่เพียงกำจัดบาปทั้งหมด แต่กำจัดอย่างเด็ดขาดสุดท้าย (เทียบ อสย 53:10-11; รม 8:3; 2 คร 5:21; ฮบ 19:10-11)’

(Martin Selman) ในข้อ 25-30 คนเลวีถือเครื่องดนตรีตามพระบัญชาของกษัตริย์

‘ตามบัญชาของดาวิดและผู้เผยพระวจนะ’ สรรเสริญและร้องเพลงระหว่างถวายเครื่องเผาบูชา อีกทั้งสรรเสริญด้วยบทเพลงของ ‘ดาวิดกับอาสาฟ’ ด้วย ‘ความยินดี’ และกัมกราบนมัสการ พวกเขาสรรเสริญด้วยความยินดีที่ได้รับการอภัย ในข้อ 31-36 กษัตริย์สั่งประชาชนถวายเครื่องสดับบูชา

คือเครื่องบูชาและเครื่องบูชาขอบพระคุณ ประชาชนนำเครื่องบูชาขอบพระคุณกับเครื่องเผาบูชาจำนวนมากมาด้วย ‘ความยินดี’ (ข้อ 36) มีมากจนปุโรหิตฆ่าสัตว์ไม่พอ คนเลวผู้ชำระตนด้วยสุดใจจึงช่วย (ข้อ 34)

พิธีนี้กลายเป็นเทศกาลที่ประชาชนทั้งหมดมีส่วนร่วมในเครื่องศานติบูชา ร่วมสามัคคีธรรมและชื่นชม ผู้เขียนกล่าวว่าแม้เกิดขึ้นกะทันหัน แต่พระเจ้าทรงเตรียมไว้เพื่อประชาชน และประชาชนทั้งหมดชื่นชมยินดี (ข้อ 36)

บทที่ 30

□ คำเชิญมาร่วมเทศกาลปัสกา

2 พงศาวดาร 30:1-12

ก. การตัดสินใจของซุนนุมน (30:1-5): ปัสกาในบทที่ 30 ต่อเนื่องกับบทที่ 29 และถือเป็นส่วนหนึ่งของพิธีเปิดรัชกาลเฮเซคียาห์ เขาปรึกษาบรรดาผู้นำและ ‘ซุนนุมน’ ทั้งหมดในเยรูซาเล็ม (เทียบ 1 พศต 13:1) และตกลงถือปัสกาในเดือนที่สอง (‘ซุนนุมน’ เป็นคำสำคัญในพงศาวดาร สื่อถึงเอกภาพของประชาชน) เดิมต้องถือในเดือนแรก แต่ไม่เพียงเลยกำหนดเพราะการชำระพระวิหาร (เทียบ 29:17)

ปุโรหิตที่ชำระตนก็ยังมีไม่พอ (ข้อ 3) จึงถือในเดือนที่สอง การตัดสินใจอาศัยกันดารวิถี 9:9-13 ได้ บัดนี้กษัตริย์ส่งจดหมายประกาศทั่ว ‘อิสราเอลทั้งปวง’ ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงดาน รวมเอฟราอิมกับมนัสเสห์ ให้มายังพระวิหารเยรูซาเล็มเพื่อถือปัสกา

ข. จดหมายเชิญ (30:6-12): แก่นของจดหมายไม่ใช่เพียงต้องถือปัสกา

แต่ให้กลับมาหาพระเจ้า (ข้อ 6, 8, 9) และมีลักษณะเพิ่มเติมสามประการ หนึ่ง ความยากลำบากปัจจุบันเกิดเพราะบรรพบุรุษและพี่น้องไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า (ข้อ 7, 9) และคอแข็ง (ข้อ 8; เทียบ 29:6) ส่วนนี้ใช้เป็นเหตุผลแบบฉบับที่อิสราเอลถูกกวาดไปเป็นเชลย (เทียบ 1 พศต 5:25; 9:1; 2 พศต 28:19; 26:14) สอง ผู้รับบางคนถูกมองว่าอยู่ในสภาพเชลย (ข้อ 9)

ส่วนคนอื่นเป็น ‘คนที่เหลือ’ ในแผ่นดิน (ข้อ 6) คำบรรยายนี้เข้ากับทั้งสถานการณ์เวลานั้น (เทียบ 2 พกษ 18:7-8) และสถานการณ์ผู้อ่านสมัยผู้เขียนพงศาวดาร สาม เกี่ยวกับพระลักษณะของพระเจ้า มีการอ้างพระคัมภีร์อื่นอย่างเด่นชัด พระเจ้าจะทรงหันกลับมาหาผู้ที่กลับมาหาพระองค์ (เทียบ 6:24-25; ยรม 3:22; 15:19; 31:18-19; ศคย 1:2-6)

พระองค์ทรงเปี่ยมพระคุณและพระเมตตา (เทียบ อพย 34:6; สดต 103:8; นหม 9:17, 31) แม้มีคนเยาะเย้ยผู้ส่งสาร แต่อาเซอร์ มนัสเสห์ และเศบูลุนมีหลายคนถ่อมตัวลงและมายังเยรูซาเล็ม (ข้อ 11; เทียบ ข้อ 18) ยังกล่าวถึงเอฟราอิมกับอิสสาการ์)

อีกทั้ง ‘พระหัตถ์ของพระเจ้า’ ทรง دلใจชาวยูดาห์ให้ใจเดียว ‘ปฏิบัติตาม’ พระบัญชาขัตรีย์ซึ่งสอดคล้องพระวาทะของพระเจ้า (ข้อ 12) แสดงว่าแม้คำสั่งให้กลับมาหาพระเจ้า คือกลับใจ

ผู้ทรงทำให้เกิดขึ้นคือพระเจ้า

□ การฉลองปัสกา

2 พงศาวดาร 30:13-1

ก. การฉลองเทศกาล (30:13-22): ในเดือนที่สอง ผู้ชนจำนวนมากรวมตัวในเยรูซาเล็ม ก่อนอื่นพวกเขาชำระเมืองโดยโยนแท่นบูชาและแท่นเผาเครื่องหอมลงลำธารซีดโรน แล้วฆ่าลูกแกะปัสกาในวันที่ 14 บุโรหิตรับเลื่อมมาประพรม (ข้อ 16) แต่เกิดปัญหาใหญ่ หลายคนในชุมนุมชนกินปัสกาโดยไม่ชำระตนและละเมิดกฎเฮเซคียาห์จึงอธิษฐานขอการอภัย (ข้อ 18-19) แม้พวกเขาละเมิดพิธีชำระของสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นผู้ ‘ตั้งใจแสวงหา [ดาราซ] พระเจ้า’ จึงทูลขอให้อภัย พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐาน และตาม 7:14 ทรง ‘อภัยบาปและรักษาผู้ที่แสวงหาพระองค์’ (ข้อ 20)

ชนอิสราเอลที่รวมกันจึงชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง ถือเทศกาลขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน กินและขอบพระคุณร่วมกัน คนเลวกับบุโรหิตสรรเสริญพระเจ้าทุกวัน

(ข้อ 21-22) การนมัสการเต็มด้วยความยินดีและความสุขจากการอภัยบาป จนกลายเป็นเทศกาล

‘ในพันธสัญญาใหม่ ปัสกามีสองด้านเด่นชัด หนึ่ง พระเยซูทรงเป็นลูกแกะปัสกาสูงสุดและทรงสถาปนาพันธสัญญาใหม่ด้วยพระกายกับพระโลหิต (เทียบ ลก 22:14-20) เช่นเดียวกับชุมนุมชนเฮเซคียาห์ได้รับการชำระและรักษา คริสเตียนได้รับการชำระด้วยเครื่องบูชาปัสกาของตน ต่างตรงที่เครื่องบูชาของพระเยซูเป็นลูกแกะปัสกาสูงสุดที่ไม่ต้องถวายซ้ำ สอง เครื่องบูชาถวายเพื่อคนบางคน และพวกเขาต้องรับประโยชน์ปัสกาเป็นรายบุคคล วิธีหนึ่งคือกินลูกแกะแห่งเครื่องบูชา ดังนั้นในพิธีมหาสนิท คริสเตียนจึง “กินพระองค์ด้วยความเชื่อ” (เทียบ ยน 6:53-56) อีกวิธีคือดำเนินด้วยความจริงใจและความจริงตามภาพขนมปังไร้เชื้อ คือขนมปังที่ไม่ปนเปื้อน (1 คร 5:7-8) ด้วยวิธีนี้ ผลของพระเยซูผู้เป็นลูกแกะปัสกาสุดท้ายยังมีผลต่อผู้เชื่อทุกคนต่อเนื่อง’ (Martin Selman) ข.

การต่อพระพรให้ยาวนาน (30:23-31:1): ชุมนุมชนทั้งปวงขยายเทศกาลแห่งความยินดีอีกเจ็ดวันด้วยใจชื่นบาน (เทียบ 2 พศด 7:9—เช่นพิธีถวายพระวิหาร) ไม่เพียงชุมนุมชนทั้งหมดจากยูดาห์และอิสราเอลเหนือ แต่คนต่างถิ่นจากแผ่นดินยูดาห์กับอิสราเอลต่างเป็นหนึ่งในหนึ่งและชื่นชมร่วมกัน (ข้อ 25)

‘มีความยินดีใหญ่ในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยชาโลมอนบุตรดาวิดกษัตริย์อิสราเอล ไม่เคยมีเช่นนี้ในเยรูซาเล็ม’ (ข้อ 26) ผู้เขียนบอกว่าคำวยพรของบุโรหิตกับคนเลวเพื่อประชาชนได้รับการสดับในสวรรค์และถึง

‘ที่ประทับบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์คือสวรรค์’ (ข้อ 27) เมื่อทุกสิ่งจบ ชุมนุมชนอิสราเอลกำจัดรูปเคารพ ปูชนียสถานสูง และแท่นบูชาไม่เพียงในยูดาห์กับเบนยามิน แต่ทั่วดินแดนอาณาจักรเหนือเดิม คือเอฟราอิมกับมนัสเสห์ (31:1) สิ่งน่าอัศจรรย์คือประชาชนทำโดยสมัครใจจนเป็นขบวนการของมวลชน

บทที่ 31

□ การปฏิรูปสืบลดและเครื่องบูชา

2 พงศาวดาร 31:2-21

ก.

กองของถวาย (31:2-10): เฮเซคียาห์จัดปุโรหิตกับคนเลวีตามเวรให้ถวายเครื่องเผาบูชาประจำกับเครื่องสาคินบูชา และรับใช้ด้วยการขอบพระคุณกับสรรเสริญ (ข้อ 2-3) อีกทั้งสร้างระบบสนับสนุนการเงินที่เหมาะสมเพื่อบุคลากรและระบบเครื่องบูชา (ข้อ 4-19) เขาสั่งชาวเยรูซาเล็มให้มอบส่วนของปุโรหิตกับคนเลวีตามธรรมเนียมปฏิบัติ

ประชาชนนำผลแรกและสืบลดจากทุกสิ่งมา (ข้อ 4-5; เทียบ กดว 18:12-13, 21) ไม่เพียงเยรูซาเล็ม คน

‘อิสราเอลและยูดาห์’ ที่อยู่ตามเมืองต่าง ๆ ก็นำสืบลดถวาย ‘แต่พระเจ้าของพวกเขา’

เริ่มกองและนำของมาต่อเนื่องห้าเดือนจนเป็นกองใหญ่ (ข้อ 6-7)

กษัตริย์กับผู้นำเห็นกองของถวายก็ถวายพระพรแต่พระเจ้าและอวยพรประชาชน

มหาปุโรหิตอาซารียาห์กล่าวถึงความอุดมและสารภาพว่าพระเจ้าทรงอวยพร ‘ประชากรของพระองค์’ (ข้อ 10)

‘ข้อเท็จจริงที่มีเหลือมากเช่นนี้ชวนให้นึกถึงเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงเลี้ยงห้าพันและสี่พันคนล่วงหน้าอย่างน่าสนใจ (มธ 14:20; 15:37)’ (Martin Selman) ข. การแจกจ่ายอย่างเพียงพอ (31:11-19): เฮเซคียาห์จัดห้องเก็บของถวาย และแต่งตั้งข้าราชการรวบรวมกับแจกจ่าย ลักษณะสำคัญของการบริหารคือทำ ‘ด้วยความซื่อสัตย์’ (ข้อ 12, 14)

ปุโรหิตผู้ดูแลพระวิหารรับผิดชอบของถวายในห้องพระวิหาร (ข้อ 13)

ก่อนอื่นแจกแก่ปุโรหิตที่อยู่เมืองห่างไกลและซื้อไม้บันทึกชดในลำดับวงศ์ตระกูล (ข้อ 14-15)

จากนั้นคนสามกลุ่มที่มีชื่อในลำดับวงศ์ตระกูลได้รับของถวาย (ข้อ 16-19): ผู้ชายที่ทำหน้าที่ประจำในพระวิหาร (ข้อ 16)

ครอบครัวปุโรหิตกับคนเลวีในเยรูซาเล็ม (ข้อ 17-18) และครอบครัวปุโรหิตนอกเยรูซาเล็ม (ข้อ 19)

การแจกนี้รวมเด็กเล็กด้วย (ข้อ 15, 18)

ค. ความเจริญรุ่งเรืองของเฮเซคียาห์ (31:20-21): ข้อความนี้สรุปบทที่ 29-31 และสะท้อน 2 พงศกษัตริย์

18:5-7 ผู้เขียนนำเฮเซคียาห์เป็นแบบอย่างแก่ชาวอิสราเอลที่กลับมา และทำหายเรื่องการสร้างพระวิหารหลังที่สอง (เทียบ อสร 3:1-6:22) เฮเซคียาห์ทำภารกิจสำเร็จเพราะแสวงหาพระเจ้า ‘ด้วยใจเดียว’ (ข้อ 21)

ดังนั้นเฮเซคียาห์จึงเจริญรุ่งเรืองเช่นเดียวกับกษัตริย์หลายองค์ก่อนเขา (เทียบ 1 พศด 22:11, 13; 29:23; 2 พศด 7:11; 13:12; 14:7; 18:11, 14; 20:20; 24:20)

(4) พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลผ่านความเชื่อของเฮเซคียาห์ (32:1-33)

บทที่ 32

□ เฮเซคียาห์เตรียมป้องกัน

2 พงศาวดาร 32:1-8

โดยปกติผู้เขียนพงศาวดารดัดแปลงส่วนพระคัมภีร์ก่อนหน้า แต่ที่นี่ถือว่าผู้อ่านคุ้นเคยกับ 2 พงศกษัตริย์บทที่ 18-20 จึงย่อให้เรียบง่ายและมุ่งหัวข้อความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์

คำถามหลักคือพระยาห์เวห์ทรงช่วยประชากรจากมืออัสซีเรียได้หรือไม่ คำว่า ‘หลังการกระทำอันซื่อสัตย์เหล่านี้’ ในข้อ 1 บอกเป็นนัยว่าเฮเซคียาห์จะเจริญและมีชัยในสงคราม (เทียบ 20:1 ‘หลังเหตุการณ์นี้’)

พร้อมกันนั้นแสดงว่าคนยำเกรงพระเจ้าก็พบความทุกข์ และความจริงของความเชื่อเปิดเผยในการตอบสนองต่อปัญหา เมื่อเซนนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียเคลื่อนทัพเข้าใกล้เยรูซาเล็ม เฮเซคียาห์ปิดทางน้ำไม่ให้พวกเขาเข้าถึง (ข้อ 3-4; เทียบ ข้อ 30)

ซ่อมกำแพงและจัดกองทัพใหม่ (ข้อ 5-6) เขายังหนุนใจกองทัพกับประชาชนให้เข้มแข็งและกล้าหาญ กระตุ้นความเชื่อในพระยาห์เวห์พระเจ้า กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราผู้ทรงอยู่กับเราใหญ่กว่าผู้ที่อยู่กับเขา พระเจ้าจะทรงช่วยและรับแทนเราแน่นอน’ (ข้อ 7-8; เทียบ 2 พกษ 6:16)

ประชาชน ‘ฟัง’ ถ้อยคำเฮเซคียาห์ (ข้อ 8ข) ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึงการที่เฮเซคียาห์ถวายเครื่องบรรณาการแก่เซนนาเคอริบหรือทำพันธมิตรกับอียิปต์ (เทียบ 2 พกษ 18:14-27)

□ เซนนาเคอริบโจมตี

2 พงศาวดาร 32:9-19

เซนนาเคอริบส่งข้าราชการมาข่มขู่ชาวเยรูซาเล็ม กล่าวว่าชาวอัสซีเรียพิชิตทุกประเทศและไม่มีพระใดของประเทศเหล่านั้นช่วยประชาชนจาก ‘มือของตน’ ได้ (ข้อ 13) ดังนั้นอย่าถูกหลอกด้วยคำของเฮเซคียาห์ที่ให้ ‘ฟังพระยาห์เวห์’ (ข้อ 11, 15) ‘พระเจ้าของพวกเจ้าจะช่วยพวกเจ้าจากมือเราได้หรือไม่’ (ข้อ 15ข)

ข้าราชการเซนนาเคอริบกล่าวถ้อยคำคล้ายกันในจดหมายและภาษายูดาห์ คือฮีบรู เพื่อหมิ่นพระเจ้าและเฮเซคียาห์ (ข้อ 16-18) ผู้เขียนประเมินว่า พวกเขาหมิ่น ‘พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม’ เหมือนหมิ่น ‘พระของชนชาติในโลกซึ่งมีอมมนุษย์สร้าง’ (ข้อ 19) นี่แทบเป็นการบอกผลลัพธ์ล่วงหน้า

□ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยกู้

2 พงศาวดาร 32:20-23

ผู้เขียนละเนื้อหาคำอธิษฐานของเฮเซคียาห์กับอัสยาห์ แต่บันทึกว่าพระเจ้าทรงตอบเสียงร้องทูล พระองค์ส่ง ‘ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง’ ไปทำลายนักรบใหญ่และผู้บัญชาการทั้งหมดในค่ายอัสซีเรีย (ข้อ 21ก) เซนนาเคอริบกลับอย่างอับอาย และเมื่อเข้า ‘วิหารพระของตน’ ก็ถูกดาบภบฏฆ่า (ข้อ 21ข)

ข้อสรุปชัดเจนคือ พระเจ้าทรงช่วยและปกป้องผู้แสวงหาพระองค์จาก ‘มือเซนาเคอริบ’ (ข้อ 13) และมือศัตรูทั้งหมด (ข้อ 22) พระองค์ประทานไม่เพียงชัยชนะ แต่ทรัพย์สินสมบัติและเกียรติแก่เฮเซคียาห์ (ข้อ 23; เทียบ ข้อ 27-30)

การที่คนต่างชาติยอมรับและให้เกียรติเฮเซคียาห์ เป็นวิธีแบบฉบับของผู้เขียนพงศาวดารในการบรรยายผลที่ตามมาจากชัยชนะของพระเจ้า (เทียบ 9:23-24; 17:10-11; 20:29; 26:8; 1 พศด 14:17)

☐ ความสำเร็จและความล้มเหลวของเฮเซคียาห์

2 พงศาวดาร 32:24-33

ก. คำอธิษฐานของเฮเซคียาห์ได้รับคำตอบ (32:24-26): บันทึกลงเนื้อหา 2 พงศกษัตริย์ 20:1-11

จุดเน้นคือพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานอย่างอัศจรรย์ ข้อ 25 กล่าวถึงพระพิโรธเพราะความเย่อหยิ่ง และเมื่อเขา ‘ถ่อมตัวลง’ (ข้อ 26)

พระเจ้าทรงเลื่อนการลงโทษ ข. ทรัพย์สินสมบัติของเฮเซคียาห์ (32:27-30ก): ‘ทรัพย์สินสมบัติและเกียรติ’

พบเสมอในพงศาวดารเป็นหมายสำคัญที่มองเห็นได้ของพระพร โดยเฉพาะเป็นพระลักษณะของพระเจ้า (เทียบ 1 พศด 29:12)

ซึ่งพระองค์ประทานโดยพระคุณ คำว่า ‘ปิดตันท้ำเบื่องบน’ ในข้อ 30 หมายถึงอุโมงค์ยาว 542

เมตรที่เฮเซคียาห์ให้ขุดทะลุหินจากสองด้าน จากน้ำพุกิโฮนถึงสระสิโลอัม ค.

ความสำเร็จและความล้มเหลวของเฮเซคียาห์ (32:30ข-31): แม้เขาเจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่ง

พระเจ้าทรงทดสอบเพื่อดูว่าจะทำพันธมิตรกับบาบิโลนหรือไม่ ตามบันทึกพงศกษัตริย์ เขาไม่ผ่านการทดสอบ

ผู้เขียนละคำตำหนิรุนแรงของอิสยาห์ (เทียบ 2 พกษ 20:12-19; อสย 39) สำนวนว่าพระเจ้า ‘ทรงจาก/ปล่อยเขาไว้’

เป็นพิเศษ และทำให้ตระหนักว่าไม่มีใครยืนต่อพระองค์ได้หากปราศจากพระคุณที่ทรงสถิตและปกป้อง

ง. แหล่งข้อมูลเกี่ยวกับเฮเซคียาห์ (32:32-33): ผู้เขียนกล่าวถึงหนังสือนิมิตของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ (อสย 1:1)

เป็นแหล่งข้อมูลหนึ่ง และกล่าวว่าหลังเฮเซคียาห์ตาย ‘ยูดาห์ทั้งปวงและชาวเยรูซาเล็ม’ ถวายเกียรติพิเศษแก่เขา

บทที่ 33

กษัตริย์สามองค์กับการกลับใจ

2 พงศาวดาร 33:1

[มนัสเสห์ อาโมน และโยสิยาห์]

☐ ความชั่วที่ไม่มีใครเทียบของมนัสเสห์

2 พงศาวดาร 33:1-9

มนัสเสห์เป็นกษัตริย์ที่ครองนานที่สุดในประวัติศาสตร์ยูดาห์ (55 ปี) และชั่วร้ายที่สุดพร้อมกัน
เขาเลียนแบบสิ่งน่าเกลียดของชาวคานาอันที่พระเจ้าทรงขับไล่ สร้างปูชนียสถานสูงขึ้นใหม่ ตั้งแท่นบ้อล
ทำเสาอาเซราห์ และนมัสการดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว (ข้อ 2-3)
ยิ่งกว่านั้นยังตั้งแท่นและเสาในพระวิหารซึ่งพระนามของพระเจ้าประทานไว้ (ข้อ 4-5, 7)
ปรนนิบัติโมเลคโดยให้บุตรผ่านไฟ และไว้วางใจการทำนาย เวทมนตร์ ไสยศาสตร์ คนทรง และพ่อมด (ข้อ 6; เทียบ
ฉธบ 18:9-13) ประชาชนยูดาห์
ถูกมนัสเสห์ ‘ล่อลวง’ ให้ทำชั่วร้ายยิ่งกว่าประเทศทั้งหมดที่พระเจ้าทรงทำลาย (ข้อ 9)

□ การกลับใจของมนัสเสห์และพระคุณของพระเจ้า

2 พงศาวดาร 33:10-20

พระเจ้าทรงติมนัสเสห์ผู้ไม่ฟังผ่านอัสซีเรีย ผู้บัญชาการอัสซีเรียเข้ามาจับเขาและพาไปบาบิโลน (ข้อ 11)
เวลานั้นมนัสเสห์วิงวอนพระเจ้าและ ‘ถ่อมตัวลง [คานา]’ อย่างมาก (ข้อ 12)
พระเจ้าทรงรับแม้คำอธิษฐานกลับใจของคนชั่วนี้โดยไม่ผิดพลาด และฟื้นฟูราชบัลลังก์ (ข้อ 13)
เหตุการณ์สำคัญนี้ถูกละในพงศกษัตริย์ ซึ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างความลึกของบาปมนัสเสห์กับการเนรเทศ
แต่พงศาวดารบันทึกเป็นตัวอย่างหัวข้อศูนย์กลาง คือการฟื้นฟูผู้กลับใจ (7:12-16; 6:24-25)
น่าขันที่ต่างจากกษัตริย์ยูดาห์หลายองค์ มนัสเสห์กลับใจในบั้นปลายและกลายเป็นผู้ ‘รู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า’
(เทียบ ข้อ 13) การเปลี่ยนใจของมนัสเสห์อธิบายว่าเหตุใดการเนรเทศไม่เกิดในรัชกาลเขา แม้บาปร้ายแรงมาก
และแสดงว่าหากคนรุ่นสุดท้ายของยูดาห์ถ่อมตัวได้ (36:12-16)
การพิพากษาของพระเจ้าอาจจบเร็วหรือกระทั่งกลับด้าน ข้อ 14-16 บรรยายพระเจ้าทรงรักษาแผ่นดิน (เทียบ 7:14)
มนัสเสห์ซ่อมและขยายกำแพงเยรูซาเล็ม จัดกองทหารนอกเมืองใหม่ (ข้อ 14)
และหันจากรูปเคารพเพื่อปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ โดยฟื้นฟูการนมัสการพระวิหาร (ข้อ 15-16)
เพราะแต่ละสิ่งที่กำจัดในข้อ 15 เคยกล่าวในข้อ 3, 7 การปฏิรูปจึงกลับนโยบายเดิมของตนโดยสิ้นเชิง
สุดท้ายผู้เขียนกล่าวถึงแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับคำอธิษฐานและการบูชารูปเคารพ ‘ก่อนถ่อมตัว’ (ข้อ 18-19) หลังตาย
มนัสเสห์ไม่ได้ฝังในสุสานกษัตริย์ แต่ในสวนพระราชวังของตน คือสวนอุสซา (ข้อ 20; เทียบ 2 พกษ 21:18)

(2) อาโมนผู้ดีจริง

2 พงศาวดาร 33:21-25

บันทึกอาโมนสั้นคล้าย 2 พกษกษัตริย์ แต่พงศาวดารใช้สำนวนสำคัญประเมินชีวิต
คือเขาไม่ได้ถ่อมตัวต่อพระเจ้าเหมือนมนัสเสห์ถ่อมตัว (ข้อ 23) ท้ายที่สุดถูกข้าราชการกบฏฆ่า (ข้อ 24)

บทที่ 34

(3) โยสิยาห์

2 พงศาวดาร 34:1

ผู้เขียนกล่าวถึงโยสิยาห์อย่างกว้างขวางพร้อมกับดาวิด ซาโลมอน อาสา เยโฮชาฟัท และเฮเซคียาห์ หมายความว่าพวกเขามีลักษณะที่เป็นแบบอย่างแก่ผู้อ่าน เช่นกษัตริย์อื่น โยสิยาห์ไม่ได้ไร้ความล้มเหลว (35:22) แต่การปฏิรูปเป็นโอกาสสุดท้ายของยูดาห์ที่จะกลับมาหาพระเจ้าก่อนการเนรเทศ ความถ่อมของโยสิยาห์เสริมด้วยอีกหัวข้อที่พงศาวดารชอบ คือ ‘การแสวงหาพระเจ้า’ (ข้อ 3, 21, 26)

☐ โยสิยาห์แสวงหาพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์

2 พงศาวดาร 34:1-7

โยสิยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ตั้งแต่วัยเด็กเช่นโยอาซ (เทียบ บทที่ 24) และซ่อมพระวิหารครั้งใหญ่ (622 ปีก่อนคริสตกาล) เขาดำเนินตามทางดาวิด เชื่อฟังธรรมบัญญัติ ไม่หันซ้ายหรือขวา (ข้อ 2) ตั้งแต่วัยเยาว์ อายุ 16 ปี เขา ‘แสวงหา’ [ดาราซ] พระเจ้า และเมื่ออายุ 20 ปีทำการปฏิรูปศาสนาอย่างทั่วถึง (เทียบ 2 พกษ 23:4-20) ก่อนอื่นชำระยูดาห์กับเยรูซาเล็ม (ข้อ 3ข-5) แล้วชำระ ‘แผ่นดินอิสราเอลทั้งปวง’ (ข้อ 6-7)

☐ โยสิยาห์กลับใจต่อพระวาระของพระเจ้า

2 พงศาวดาร 34:8-33

การปฏิรูปพระวิหารเป็นศูนย์กลางมาตรการของโยสิยาห์ และแบ่งชัดเป็นสี่ขั้นตอน ก. แผนซ่อมพระวิหาร (34:8-13): โยสิยาห์ส่งเงินถวายผ่านข้าราชการไปยังมหาปุโรหิตฮิลคียาห์เพื่อซ่อมพระวิหาร เงินถูกส่งตรงแก่คนงานผ่านผู้ควบคุมงาน การเตรียมบริหารนี้ทำตามโยอาซ (เทียบ 24:5-13) คนงานซ่อมพระวิหาร ‘อย่างซื่อสัตย์’ (ข้อ 12)

ข. การค้นพบม้วนหนังสือ (34:14-18): ฉากค้นพบหนังสือธรรมบัญญัติ หรือหนังสือพันธสัญญาในข้อ 30 และส่งถึงกษัตริย์ทันทีอย่างย่อ มหาปุโรหิตฮิลคียาห์พบม้วนในหีบถวายเป็นอาถรรพ์ (2 พกษ 22:3) ซาฟานรายงานความคืบหน้าซ่อมพระวิหารพร้อมแจ้งการค้นพบ และอ่านต่อพระพักตร์ (ข้อ 18)

ค. การยอมรับพระวาระของพระเจ้า (34:19-28): เมื่อได้ยินธรรมบัญญัติ กษัตริย์ฉีกฉลองพระองค์ทันที เขารู้ว่าพระพิโรธใหญ่เพราะบรรพบุรุษไม่รักษาพระวาระ จึงส่งข้าราชการไปทูลถามพระเจ้าเรื่องถ้อยคำในหนังสือ พวกเขาไปหาสุลตาทผู้เผยพระวาระหญิง (ข้อ 22)

สุลตาทประกาศก่อนว่าการเนรเทศแน่นอน (ข้อ 24-25) เพราะประชาชน ‘ละทิ้ง’ พระเจ้าและปรนนิบัติพระอื่น พระองค์จะนำ ‘คำสาปทั้งหมดที่บันทึกในหนังสือซึ่งอ่าน’ มา (เทียบ ฉธบ 27:9-26; 28:15-68)

สารต่อมาสำหรับโยสียาห์ คือเพราะพระเจ้าทอดพระเนตร ‘ความอ้อมตัว’ ของเขา (ข้อ 27)

จึงจะให้ตายอย่างสงบไม่เห็นภัยพิบัติที่มายังสถานที่นี้ (ข้อ 28)

ง. การต่อพันธสัญญาใหม่ (34:29-32): กษัตริย์เรียกผู้อาวุโสยูดาห์และประชาชนทั้งหมดทั้งเด็กและผู้ใหญ่ อ่าน

‘หนังสือพันธสัญญา’ (ข้อ 30) แล้วทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ว่า

‘จะเชื่อฟังพระยาห์เวห์และรักษาพระบัญชาด้วยสุดใจและสุดจิต’ (ข้อ 31) ประชาชนทำตามพันธสัญญาพระเจ้า และ ‘ตลอดวันที่โยสียาห์มีชีวิต’

พวกเขาเชื่อฟังพระเจ้าและไม่หันจากพระองค์ (ข้อ 33-34) ข้อความมีนัยมีดเล็กน้อยว่าพิธีพันธสัญญามีการบังคับ

คำกริยา ‘ให้เข้าร่วม’ ในข้อ 31 และ ‘ให้ปรนนิบัติ’ ในข้อ 33 แสดงเรื่องนี้ แม้พิธีปัสกาครั้งใหญ่ในบทธัดไปก็ไม่มีคำว่า

‘ความยินดีและความสุข’ ต่างจากสมัยเฮเซคียาห์ (เทียบ 30:21-26)

นี่บอกเป็นนัยว่าความเชื่อส่วนตัวของโยสียาห์ไม่ได้หมายความว่าประชาชนทำตาม

ซึ่งยืนยันได้จากเยเรมีย์และเหตุการณ์ต่อมา (เทียบ ยรม 3:10; 2 พศด 36:14-16)

บทที่ 35

□ โยสียาห์ฉลองปัสกา

2 พงศาวดาร 35:1-19

พงศ์กษัตริย์กล่าวปัสกาของโยสียาห์สั้น แต่ที่นี้กล่าวละเอียด พงศ์กษัตริย์เน้นการปฏิรูปการปศุสัตว์อย่างแข็งแรง (2 พกษ

23:4-27) ส่วนพงศาวดารสนใจสนใจให้ใช้พระวิหาร (ข้อ 2, 3, 8, 20) หน้าที่พระวิหาร (ข้อ 2, 10, 15, 16)

และเครื่องบูชา (ข้อ 7, 8, 9, 12-14, 16) อย่างถูกต้อง ปัสกาของโยสียาห์มีสี่ลักษณะ คือ หนึ่ง วันเวลา (ข้อ 1)

สอง การเคารพสิทธิอำนาจของโมเสส (ข้อ 6, 12) และดาวิด (ข้อ 3-4, 15) สาม ความซื่อสัตย์ของคนเลวี (ข้อ 4-6,

10-15) และสี่ ขอบเขตการมีส่วนร่วม (ข้อ 18) ก. เตรียมปัสกา (35:1-6):

หน้าที่แรกคือมอบหมายงานแก่ปุโรหิตและหนุ่มใจพวกเขา กับคนเลวี (ข้อ 3-6)

โยสียาห์สั่งให้ปฏิบัติตามหนังสือของดาวิดกับซาโลมอน และทำตาม ‘พระวาระที่ประทานผ่านโมเสส’ (เทียบ ข้อ 12)

ข้อ 6 ชี้ว่าต่างจากปัสกาสมัยเฮเซคียาห์ คนเลวีฆ่าลูกแกะปัสกาทั้งหมด (เทียบ 30:17) ข. จัดเตรียมปัสกา (35:7-9):

โยสียาห์ (ข้อ 7) บรรดาเจ้านาย (ข้อ 8) และหัวหน้าคนเลวี (ข้อ 9) จัดเครื่องบูชาอย่างอุดมเพื่อปัสกา คำว่า

‘ด้วยความยินดี’ (ข้อ 8)

หมายถึง ‘โดยสมัครใจ’ จำนวนเครื่องบูชามากกว่าสมัยเฮเซคียาห์กว่าสองเท่า (เทียบ 30:24)

แสดงว่างานครั้งนี้อุดมและสำคัญกว่า ค. เครื่องบูชาปัสกา (35:10-16): ข้อ 10 กับ 16 กล่าวซ้ำว่า

‘งานปรนนิบัติพระยาห์เวห์เตรียมตามพระบัญชาของกษัตริย์’ พิธีแบ่งสองส่วน คือการถวายเครื่องบูชา (ข้อ 11-12)

และอาหารปัสกา (ข้อ 13-15)

จุดสูงสุดของการถวายคือบุโรหิตประพรมเลือดบนแท่น (ข้อ 11; เทียบ ข้อ 16) คำว่า ‘แจกล้างรวดเร็ว’ ในข้อ 13 สะท้อนคำสั่งปัสกาแรกว่า ‘จงกินโดยเร็ว’ (อพย 12:11) อาหารยังเตรียมเพื่อเพื่อนบุโรหิต (ข้อ 14) นักร้องและคนเฝ้าประตู (ข้อ 15)

ง. การถือปัสกา (35:17-19): ผู้เขียนประเมินว่าตั้งแต่ผู้เผยพระวจนะชาโมเอลมาไม่เคยถือปัสกาใหญ่เช่นนี้ในประวัติศาสตร์อิสราเอลโดย ‘ยูดาห์ทั้งหมดและชุมชนอิสราเอล’ ร่วมกัน (ข้อ 18; เทียบ 30:25)

□ ความตายของโยสิยาห์

2 พงศาวดาร 35:20-1

หลังเหตุการณ์ทั้งหมด โยสิยาห์ออกทำสงครามกับอียิปต์ซึ่งขึ้นไปช่วยอัสซีเรียและเสียชีวิต แม้นโคกษัตริย์อียิปต์ส่งสารขั้วว่ากำลังขึ้นไป ‘ตามพระบัญชาของพระเจ้า’ (ข้อ 21) และไม่ได้มาสู่ยูดาห์ โยสิยาห์ไม่ฟัง ‘ถ้อยคำของเนโคที่ออกจากพระโอษฐ์พระเจ้า’ (ข้อ 22) ออกสู้และถูกลูกธนูตาย (เทียบ 2 พกษ 18:29-34 ความตายพรรณนาคล้ายอาหับ)

ยูดาห์กับเยรูซาเล็มทั้งหมดโศกเศร้าต่อความตายกะทันหัน (ข้อ 24) แต่เนเป็นการสำเร็จของพระวจนะว่าจะตายอย่างสงบโดยไม่เห็นภัยพิบัติ (เทียบ 34:28)

เยเรมีย์แต่งเพลงคร่ำครวญเพื่อโยสิยาห์ (ข้อ 25) ผู้เขียนกล่าวถึงการกระทำของเขาและเน้นว่าเป็น ‘ความดีทั้งปวงที่ทำตามสิ่งซึ่งบันทึกในธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์’

บทที่ 36

กษัตริย์สี่องค์และจุดจบของราชอาณาจักร

2 พงศาวดาร 36:2-20

[เยโฮอาหาส เยโฮยาคิม เยโฮยาคิน และเศเดคียาห์] รัชกาลแต่ละองค์บันทึกสั้นกว่า 2 พงศกษัตริย์เป็นครั้งเดียว ผู้เขียนเน้นสามประการ หนึ่ง ความรับผิดชอบต่อการเนรเทศไม่ได้อยู่ที่บุคคลหรือคนรุ่นใด แต่เกี่ยวกับทั้งชาติ (เทียบ ข้อ 15-16)

สอง การเนรเทศครอบคลุมอย่างน่าตกใจ คือไม่มีทางแก้สำหรับแผ่นดิน ราชวงศ์ หรือพระวิหาร เหลือเพียง ‘คนที่เหลือ’ (ข้อ 20) สาม ถึงกระนั้นยังมีทางเลือก รากฐานเดียวของความหวังอนาคตคือพระวจนะแห่งพระสัญญา (ข้อ 21-22) พงศาวดารจึงจบด้วยน้ำเสียงแห่งความหวังชัดเจน

(1) ความล่มสลายของเยโฮอาหาส

2 พงศาวดาร 36:2-4

ไม่มีการประเมินเยโฮอาหาสทางศาสนศาสตร์ แต่ผู้อ่านรู้การประเมินในพงศกษัตริย์และเยเรมีย์ 2:11-12
หลังครองราชย์เพียงสามเดือน เขาถูกกษัตริย์อียิปต์ปลดและจับไปอียิปต์ แล้วเอลียาคิม (เยโฮยาคิม) พี่ชายขึ้นแทน

(2) ความล่มสลายของเยโฮยาคิม

2 พงศาวดาร 36:5-8

เนื้อหาทั้งหมดเกี่ยวกับเยโฮยาคิมมีเพียงเนบูคัดเนสซาร์พาเขาไปเป็นเชลยและชนเครื่องใช้พระนิเวศของพระยาห์เวห์ไป
(ข้อ 6-7) การที่เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยไม่กล่าวในที่อื่น แต่การที่มีสูตรปิดท้ายเฉพาะเขา (ข้อ 8)

อาจหมายความว่าเขาย้ายในยูดาห์ (เทียบ 2 พกษ 24:6)

(3) ความล่มสลายของเยโฮยาคิน

2 พงศาวดาร 36:9-10

เรื่องการเนรเทศเยโฮยาคิน (โคนิยาห์) กล่าวในเยเรมีย์ 22:24-30 ด้วย
ต้นฉบับฮีบรูส่วนใหญ่บันทึกว่าเขาอายุแปดปีเมื่อขึ้นครองราชย์ แต่ควรอ่าน 18 ปีตาม 2 พงศกษัตริย์ 24:18
แม้ถูกพาไปบาบิโลน แต่ผู้อ่านคงรู้ว่า 37 ปีต่อมาได้รับการปล่อย (2 พกษ 25:27-30; ยรม 52:31-34) ผู้เขียนละเรื่องนี้
แต่ใส่พระราชกฤษฎีกาไซรัสประกาศการเริ่มต้นใหม่แทน (ข้อ 22-23)

(4) เศเตศียาห์และความล่มสลายของราชอาณาจักร

2 พงศาวดาร 36:11-20

เศเตศียาห์ทำชั่วในสายพระเนตรพระเจ้า ไม่ ‘ถ่อมตัว’ ต่อคำเตือนของเยเรมีย์ (ข้อ 12) และไม่ ‘หันกลับ’
มาหาพระเจ้า (ข้อ 14) นี่เป็นรูปปฏิเสธของสองสำนวนจาก 2 พงศาวดาร 7:14
หัวหน้าปุโรหิตทั้งหมดกับประชาชนก็ทำตามสิ่งน่าเกลียดของต่างชาติและทำให้พระวิหารเป็นมลทิน (ข้อ 14; เทียบ ข้อ 19; 7:19-22)

พระเจ้าทรงส่งสารประชากรกับพระวิหาร จึงส่งผู้เผยพระวจนะอย่างขยันขันแข็ง แต่ประชาชนเยาะเย้ย ดูหมิ่น
และเหยียดพระวจนะ (ข้อ 15-16) พระพิโรธจึงเทลงครั้งสุดท้ายจน ‘ไม่มีการรักษาใด ๆ’

ข้อ 17-20 อธิบายเหตุการณ์สุดท้ายที่ดำเนินรวดเร็ว พระเจ้าทรงมอบประชาชนทั้งหมดไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน
หรือเคลเดีย อิสราเอลไม่ต้องการพระเมตตาเลย ผู้พิชิตจึงไม่สำแดง ‘ความเมตตาใด ๆ’ คำว่า ‘ทั้งหมด’ ใช้ห้าครั้ง
พร้อมถ้อยคำชายหนุ่มหญิงสาว คนชรา ใหญ่เล็ก และ ‘ความพินาศ’ เน้นว่าไม่มีการผ่อนผันหรือหลบหนี
เยรูซาเล็มแตกปลายเดือนสิงหาคม 586 ปีก่อนคริสตกาล และพระวิหารถูกเผาในเดือนตุลาคม (ข้อ 19)

การเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่

2 พงศาวดาร 36:21-23

‘แต่สิ่งที่ดีเป็นจุดจบไม่ใช่จุดจบ เพราะพระวณะของพระเจ้าในธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวณะยังต้องสำเร็จแน่นอน (ข้อ 21-23) กล่าวอีกอย่าง อนาคตสำหรับอิสราเอลมีอยู่ทั้งหมดเพราะข้อเท็จจริงที่พระเจ้าตรัส แม้อิสราเอลถึงทางตัน พระเจ้ายังไม่ทรงจบอย่างชัดเจน’ (Martin Selman)

คำว่าแผ่นดินร้างจนได้พักเหมือนปีสะบาโต (ข้อ 21) แสดงความสำเร็จของเลวีนิติ

26:34-35, 43 ช่วงเวลา 70 ปีทำให้พระวณะผ่านเยเรมีย์สำเร็จ (เทียบ ยรม 25:11-14; 29:10; ดนล 9:2)

พงศาวดารตีความปลาย 70 ปีด้วยพระราชาภาษากรีกไซรัสกษัตริย์เปอร์เซีย (538 ปีก่อนคริสตกาล)

การคำนวณนี้คงเริ่มจากการกวาดต้อนครั้งแรกสมัยเยโฮยาคิม (605/604 ปีก่อนคริสตกาล)

พระเจ้าทรงถ่ายทอดพระประสงค์ผ่านจักรพรรดิต่างชาติ คำสั่ง ‘จงสร้าง “พระนิเวศ”

ที่เยรูซาเล็มในยูดาห์’ (ข้อ 23) จงใจกล่าวซ้ำสำนวนพันธสัญญาเดิมแก่ดาวิด (‘สร้างราชวงศ์ให้เขา’; เทียบ 1 พศด

17:11-12; 22:10; 28:6; 2 พศด 6:9-10) ‘เช่นเดียวกับสมัยผู้เขียนพงศาวดาร

วันนี้มีเพียงบ้านที่ตั้งบนพระวณะของพระเจ้าในที่สุดเท่านั้นที่จะปลอดภัย แม้บ้านอื่นสั่นไหวและพังลง (เทียบ มธ

7:24-27; 1 คร 3:12-15; ฮบ 12:25-29)’ (Martin Selman)

เอสรา

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10

บทที่ 1

บทนำเอสรา

เอสรา 1:1

ขอชี้แจงว่าเนื้อหาหลายส่วนอ้างอิงหนังสือ ‘Expository Ezra–Nehemiah’ ของ Song Byeong-hyeon (ค.ศ. 2016)

บทนำ

บทนำ

เอสรา 1:1

ตามทัลมุดและโยเซฟัส เดิมเอสรากับเนหะมีย์เป็นหนังสือเล่มเดียวชื่อ ‘เอสรา’ และต้นฉบับฮีบรูเช่นเดียวกับต้นฉบับเซปตัวจินต์เก่าแก่ที่สุดก็สนับสนุนเรื่องนี้ เพื่อรักษาความถูกต้องของต้นฉบับ ชาวยิวบันทึกสถิติเกี่ยวกับหนังสือไว้ท้ายพระคัมภีร์แต่ละเล่ม (เรียกว่า ‘final massorah’)

สำหรับเอสรา–เนหะมีย์ พวกเขาถือสองเล่มเป็นเล่มเดียวและบันทึกสถิติไว้ตอนจบเนหะมีย์ คริสตจักรยุคแรกก็ถือว่าเป็นหนังสือเล่มเดียว จนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 2 หรือต้นศตวรรษที่ 3 โอริเจนจึงกล่าวถึงเป็นสองเล่มเป็นครั้งแรก

เกี่ยวกับผู้เขียน มีสามทฤษฎีที่ได้รับการสนับสนุนมากที่สุดดังนี้

- (1) เอสราเป็นผู้เขียนเอสรา–เนหะมีย์และพงศาวดาร (Albright, Torrey)
- (2) เอสรากับเนหะมีย์ต่างเขียนหนังสือที่ใช้ชื่อของตน (Harrison)
- (3) ผู้เขียนพงศาวดารเป็นผู้เขียนฉบับสุดท้ายของเอสรา–เนหะมีย์ (Bowman, Clines, Myers)

ความสัมพันธ์กับพงศาวดารยังเป็นประเด็นถกเถียงร้อนแรง Song Byeong-hyeon เห็นว่าพงศาวดารกับเอสรา–เนหะมีย์แตกต่างกันมากในหัวข้อศูนย์กลางและความสนใจ ส่วนช่วงเวลาเขียนตามธรรมเนียมเห็นว่าใกล้กับพงศาวดาร แต่ความต่างของตัวเลขในสองเล่มแสดงว่าอาจเขียนห่างกันถึง 100 ปี

ตารางภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

เอสรา 1:1

กษัตริย์ — ช่วงเวลา — เหตุการณ์เกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์ — หมายเหตุ: พระราชกฤษฎีกาไซรัส (538 ปีก่อนคริสตกาล)

ไซรัส 539-530 ปีก่อนคริสตกาล — เศรษฐบาลกลับเยรูซาเล็ม (อสร บทที่ 1-3)

แคมบีสีส 530-522 ปีก่อนคริสตกาล — งานสร้างพระวิหารในเยรูซาเล็มหยุดลง (อสร บทที่ 4)

งานสร้างพระวิหารเริ่มใหม่ (520 ปีก่อนคริสตกาล)

คำพยากรณ์ของฮักกัยกับเศคาริยาห์ (520 ปีก่อนคริสตกาล)

ดาร์อิอัสที่ 1 522-486 ปีก่อนคริสตกาล — พระวิหารสร้างเสร็จ (515 ปีก่อนคริสตกาล, อสร บทที่ 5-6)

อาหสุเอรัส 486-464 ปีก่อนคริสตกาล — เรื่องเอสเธอร์ (หนังสือเอสเธอร์)

อารทาเซอร์ซีส — เอสรากลับมา (458 ปีก่อนคริสตกาล)

464-423 ปีก่อนคริสตกาล — มาลาคียาห์ (433 ปีก่อนคริสตกาล)

อารทาเซอร์ซีสที่ 1 — เนหะมีย์กลับมา (445 ปีก่อนคริสตกาล, นหม บทที่ 1-2)

เอเธนส์ล่มสลาย (404 ปีก่อนคริสตกาล)

ดาร์อิอัสที่ 2 423-404 ปีก่อนคริสตกาล — พระคัมภีร์เจียบ — สปาร์ตาปกครอง; โซกราตีส (470-399 ปีก่อนคริสตกาล)

อารทาเซอร์ซีสที่ 2 — เพลโต (428-348 ปีก่อนคริสตกาล)

404-359 ปีก่อนคริสตกาล — อริสโตเติล (384-322 ปีก่อนคริสตกาล)

อารทาเซอร์ซีสที่ 3 359-338 ปีก่อนคริสตกาล — ฟิลิปที่ 2 แห่งมาซิโดเนียชนะกรีซ (338 ปีก่อนคริสตกาล)

อาร์เชส 338-335 ปีก่อนคริสตกาล; ดาร์อิอัสที่ 3 335-331 ปีก่อนคริสตกาล —

อเล็กซานเดอร์มหาราชโค่นจักรวรรดิเปอร์เซีย; อเล็กซานเดอร์มหาราช 336-323 ปีก่อนคริสตกาล —

สถาปนากิจการวรรดิกรีก

การกลับมาสามครั้ง

เอสรา 1:1

ครั้งแรก — เอสราบทที่ 1-6, 538 ปีก่อนคริสตกาล, ผู้นำเซบัสซาร์ เศรษฐบาล และเยชูวา, กษัตริย์เปอร์เซียไซรัส;

ครั้งที่สอง — เอสราบทที่ 7-10, 458 ปีก่อนคริสตกาล, ผู้นำเอสรา, กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสลงนาม; ครั้งที่สาม —

เนหะมีย์บทที่ 1-13, 444 ปีก่อนคริสตกาล, ผู้นำเนหะมีย์, กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสลงนาม

พระราชกฤษฎีกาอนุญาตให้ผู้ที่ต้องการกลับบ้านเกิดจากทุกชนชาติกลับได้

เนื้อหา — อนุญาตให้สร้างพระวิหารใหม่และคืนเครื่องใช้กับภานะพระวิหาร ผู้กลับมาครั้งแรก 42,360 คน + ทาส 7,337 คน = 49,697 คน; ครั้งที่สอง 1,500 คน + คนเลวี 38 คน + ผู้ช่วย 220 คน = 1,758 คน; ครั้งที่สามไม่ทราบจำนวน โครงการ — สร้างพระวิหารใหม่ ถวายเครื่องบูชา และถือปัสกา เพราะความกลัวชนรอบข้างจึงพักงานถึง 520 ปีก่อนคริสตกาล พระวิหารเสร็จใน 516 ปีก่อนคริสตกาล แมสซันบาลัททโทปออาห์ และเกเซมคัตคาน กำแพงกับประตูสร้างเสร็จใน 52 วัน จากนั้นถวายกำแพงและอ่านธรรมนูญนิติสารบัญญัติ: เอสรา เนหะมีย์ I. การกลับบ้านและสร้างพระวิหารใหม่ (อสร 1:1-6:22)

บทที่ 9

การปฏิรูป: การแต่งงานกับคนต่างชาติ

เอสรา 9:1-44

III. การกลับมาของเนหะมีย์และการสร้างกำแพงใหม่ (นหม 1:1-7:73)

บทที่ 1

พระราชกฤษฎีกาไซรัสและการตอบสนองของเชลย

เอสรา 1:1-11

ไซรัสประกาศพระราชกฤษฎีกาในปีแรกที่ขึ้นครองราชย์ คือ 538 ปีก่อนคริสตกาล

เพื่อฉลองการพิชิตบาบิโลนโดยแทบไม่มีการต่อต้านในเดือนตุลาคม 539 ปีก่อนคริสตกาล

ไซรัสปกครองเปอร์เซียกับมีเดียมากกว่า 20 ปีตั้งแต่ 559 ปีก่อนคริสตกาล

ผู้เขียนกล่าวว่าเพื่อให้พระวาทะผ่านเยเรมีย์สำเร็จ (ยรม 25:11-12) พระเจ้าทรง ‘เร้าใจ’ ไซรัส (ข้อ 1)

หมายถึงทรง ‘[เขย่าให้] ตื่น’ พระเจ้าทรงสามารถขับเคลื่อนแม่กษัตริย์ต่างชาติผู้มีอำนาจสูงสุดในเวลานั้นตามแผนของพระองค์ เอสรา 1:1-3 แทบเหมือน 2 พงศาวดาร 36:22-23 ฉบับอาราเมคของกฤษฎีกา (6:3-5)

กระชับกว่า คำเรียก ‘พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์’ เป็นพระนามที่ชาวยิวใช้ติดต่อกับคนต่างชาติ

และคำเรียกนี้พร้อมคำยืนยันพระอธิปไตยอาจเป็นธรรมเนียมทางการทูตของไซรัส

แก่นของกฤษฎีกาคือให้ประชากรอิสราเอลขึ้นเยรูซาเล็มและสร้างพระวิหาร

ข้อ 4 เพิ่มคำสั่งให้ผู้ที่ยังอยู่บาบิโลนช่วยผู้กลับบ้านสร้างพระวิหาร ชาวยูดาห์ เบนยามิน และคนเลวีผู้มีใจที่พระเจ้า ‘ทรงเร้า’ (=ข้อ 1) จึงลุกขึ้นสร้างพระวิหาร ตามพระบัญชากษัตริย์ (ข้อ 4)

คนรอบข้างมอบของถวายเป็นต่าง ๆ (ข้อ 6) และไซรัสนำเครื่องใช้พระวิหารเยรูซาเล็มเดิมออกมามอบแก่เซซบัสซาร์

ผู้ว่าราชการยูดาห์ (เจ้านาย/ผู้นำ; ข้อ 8) ผู้เขียนสะท้อนภาพการอพยพในการพรรณนาการออกเดินทางของผู้กลับมา

นี่คือการอพยพครั้งที่สอง ซึ่งเริ่มเขียนประวัติศาสตร์ใหม่ของอิสราเอล บัดนี้พวกเขาต้องเดินทางยากลำบากราว 1,500 กิโลเมตร ใช้เวลาสี่เดือน (เทียบ 7:9) สิ่งรออยู่ไม่ใช่ความอุดม แต่ความยากจนและการขัดขวางของชนรอบข้าง พวกเขาเป็น ‘คนส่วนน้อย’ ที่ละชีวิต ‘อุดมสมบูรณ์’ ซึ่งตั้งหลักแล้วและออกไปยึดพระสัญญา (นักวิชาการคาดว่าเพียง 10-30 เปอร์เซ็นต์ของชาวอิสราเอลในบาบิโลนกลับ) เราไม่อาจแน่ใจเรื่องเซบัสซาร์ (ข้อ 8) โยเซฟัสเห็นว่าเป็นคนเดียวกับเศรบบาเบล แต่สมเหตุสมผลกว่าที่จะมองว่าเขาเป็นผู้ว่าราชการยูดาส์คนแรกที่จักรวรรดิเปอร์เซียแต่งตั้ง และเศรบบาเบลรับตำแหน่งต่อ

บทที่ 2

การฟื้นฟูชุมชน: รายชื่อผู้กลับถิ่นฐาน

เอสรา 2:1-70

บทที่ 2 แสดงรายชื่อบรรดาลูกหลานของผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งกลับมายังเยรูซาเล็มและยูดาส์ รายชื่อนี้ปรากฏอีกครั้งในเนหะมีย์ 7:5-73 โดยมีรายละเอียดต่างกันเล็กน้อย มีจำนวนทั้งหมด 42,360 คน ซึ่งมากพอจะก่อตั้งชุมชนใหม่และบ่งชี้ว่าพวกเขามีทรัพย์สินของกับกำลังคนเพียงพอสำหรับสร้างพระวิหารขึ้นใหม่

นอกจากนี้ ลำดับวงศ์ตระกูลนี้ยังแสดงว่าผู้กลับถิ่นฐานมีไข่มุมคนเร่ร่อนไร้หลักแหล่ง แต่เป็นผู้สืบทอดโดยชอบธรรมของ ‘ชุมชนพันธสัญญา’ ซึ่งมีประวัติศาสตร์และความสืบเนื่องที่แท้จริง

(1) ผู้แทนของผู้กลับถิ่นฐาน (ข้อ 1-2)

ผู้แทนของ ‘อิสราเอล’ มี 12 คน รวมทั้งเศรบบาเบลกับเยชูวา (โยชูวา—ฮก 1:1) เนหะมีย์ 7:7 เพิ่มชื่อ ‘นาหะมานี’ ซึ่งข้อความนี้ละไว้ ผู้นำทั้ง 12 คนเป็นสัญลักษณ์แทนชนอิสราเอล 12 เผ่า

(2) ผู้ที่แบ่งตามครอบครัว (ข้อ 3-20)

ตอนนี้แจกแจงจำนวนผู้กลับเยรูซาเล็มตามครอบครัว รวมทั้งสิ้น 15,604 คน วิลเลียมส์อธิบายว่า ผู้ซึ่งมีที่ดินเป็นมรดกถูกแบ่งตามครอบครัว ส่วนผู้ไม่มีที่ดินเป็นมรดกถูกแบ่งตามถิ่นที่บรรพบุรุษเคยอาศัย

(3) ผู้ที่แบ่งตามถิ่นฐาน (ข้อ 21-35)

ตอนนี้จำแนกผู้กลับถิ่นฐานบางส่วนตามถิ่นที่บรรพบุรุษเคยอาศัยก่อนสมัยเป็นเชลย มีการกล่าวถึงถิ่นหรือเมืองทั้งหมด 21 แห่งในจำนวนนี้มีเพียงเบธเลเฮมกับเนโทฟาห์สองแห่งที่อยู่ในเผ่ายูดาห์ ส่วนที่เหลือเป็นเมืองของเผ่าเบนยามิน

(4) บุโรหิต (ข้อ 36-39)

บุโรหิตจากสี่ครอบครัวมีจำนวน 4,289 คน คิดเป็นหนึ่งในสิบของผู้กลับถิ่นฐาน ด้วยบุโรหิตจำนวนมากเช่นนี้ การนมัสการพระยาห์เวห์จึงดำเนินได้โดยไม่ติดขัด ต่างจากสองกลุ่มก่อนหน้านี้

จำนวนบุโรหิตตรงกับสถิติในเนหะมีย์บทที่ 7

(5) คนเลวี (ข้อ 40-42)

คนเลวีมีทั้งหมด 341 คน ประกอบด้วยลูกหลานโฮตาวียาห์ผู้ช่วยงานปุโรหิตโดยทั่วไปในพระวิหาร ลูกหลานอาสาฟผู้รับผิดชอบการสรรเสริญ และลูกหลานคนเผ่าประตู่ จำนวนนี้น้อยเกินไป ดูเหมือนว่าพวกเขาคาดหวังต่อการกลับถิ่นฐานน้อยกว่าปุโรหิต อาจเพราะไม่มีมรดกที่ดินและมีฐานะด้อยกว่าปุโรหิต

(6) คนงานประจำพระวิหาร (ข้อ 43-54)

‘คนงาน’ ประจำพระวิหารจำนวนมาก (คนใช้ประจำพระวิหาร—ข้อ 58) มีชื่อที่ไม่ใช่ภาษาฮีบรู แสดงว่าในหมู่พวกเขาน่าจะมีทาสที่อิสราเอลได้มาจากสงครามปะปนอยู่

บรรดารับปึกกล่าวมาแต่โบราณว่าพวกเขาเป็นลูกหลานชาวกิเบโอน บางคนอาจเคยเป็นทาสของปุโรหิต ข้อความไม่ได้บอกจำนวนของพวกเขา (เทียบข้อ 65)

แต่กล่าวว่ารวมกับลูกหลานข้าราชการของซาโลมอนในตอนถัดไปแล้วมี 392 คน (ข้อ 58)

(7) ลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน (ข้อ 55-58)

ตอนนี้ให้ชื่อสิบชื่อ ในจำนวนนั้น ‘ฮัสโสเฟเรท’ หมายถึง ‘พวกธรรมจารย์’ และ ‘โปเครทหัสเซบาอิม’ หมายถึง ‘ผู้ดูแลเนื้อทราย/ละมั่ง’

(8) คนกลุ่มอื่น (ข้อ 59-63)

ผู้กลับถิ่นฐานซึ่งพิสูจน์ไม่ได้ว่าบรรพบุรุษของตนเป็นคนอิสราเอลมีทั้งหมด 652 คน ในหมู่พวกเขามีปุโรหิตด้วย คนเหล่านี้ถูกห้ามทำหน้าที่ปุโรหิต (ข้อ 62) และห้ามรับประทานของบริสุทธ์ที่สุดจนกว่าจะมีคำตัดสินว่าเป็นปุโรหิต (ข้อ 63) มาตรการนี้ป้องกันมิให้พระวิหารและการนมัสการเป็นมลทินเพราะพวกเขา

(9) ยอดรวมและของถวายแด่พระวิหาร (ข้อ 64-69)

ข้อความกล่าวว่าผู้กลับถิ่นฐานมีทั้งหมด 42,360 คน (เทียบ นม 7:66) แต่จำนวนนี้รวมคนราว 12,000 คนซึ่งผู้เขียนไม่ได้แจกแจงไว้ (คงไม่รวมทาส 7,337 คนกับนักร้องชายหญิง 200 คน) เมื่อดูจากจำนวนทาสและสัตว์ที่มามาก เห็นได้ว่าผู้กลับถิ่นฐานจำนวนไม่น้อยมั่งคั่ง ของถวายจากผู้นำบางคนก็ยืนยันเรื่องนี้ (ข้อ 69; หนึ่งตาริคในสมัยนั้นเท่าราคาวัวหนึ่งตัว และหนึ่งมาเนห์เท่าค่าจ้างห้าปีของคนหนึ่งคน คือทองคำ 514 กิโลกรัมและเงิน 2,850 กิโลกรัม) แน่่อนว่าสิ่งเหล่านี้อาจเป็นของที่คนรอบข้างมอบให้เมื่อพวกเขายังอยู่บาบิโลน (เทียบ 1:6) แมคคอนวิลล์เห็นว่า การที่มีเพียงผู้นำบางคนถวายของ เป็นนัยล่วงหน้าถึงความไม่ซื่อสัตย์ของชุมชนอิสราเอลซึ่งจะปรากฏต่อไป

(10) การตั้งถิ่นฐาน (ข้อ 70)

หลังการอพยพครั้งแรก ชาวอิสราเอลพิชิตแผ่นดินแห่งพระสัญญาและอาศัยในที่ดินซึ่งได้รับการแบ่งฉันทัด บัดนี้ผู้กลับถิ่นฐานซึ่งผ่านการอพยพครั้งที่สองก็กลับไปยัง ‘เมืองของตน’ และได้พักสงบฉันทัด

พระเจ้าทรงนำประชากรแห่งพระสัญญากลับบ้านของตนในแผ่นดินแห่งพระสัญญา

บทที่ 3

การสร้างพระวิหารขึ้นใหม่

เอสรา 3:1-22

นักวิชาการจำนวนมากมองบทที่ 3-4 ว่าเป็นเรื่องเล่าเชิงพรรณนา ซึ่งสรุปกระแสและบรรยากาศโดยรวมของยุคนั้น มากกว่าจะเป็นการย้อนประวัติศาสตร์ตามลำดับเวลา ตั้งแต่แรก ผู้กลับถิ่นฐานเกรงกลัวชนรอบข้าง (3:3) และถูกศัตรูขัดขวาง (4:4-5)

จึงยังเริ่มสร้างพระวิหารไม่ได้ ทำได้เพียงตั้งแท่นบูชา (3:3) และเพิ่งเริ่มสร้างพระวิหารจริงในรัชสมัยดาริอัส (Williamson, Clines)

☐ การสร้างแท่นบูชาขึ้นใหม่

เอสรา 3:1-6

ผู้กลับสู่อิสราเอลต่างกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษ หกเดือนต่อมา ใน ‘เดือนที่เจ็ด’ ปี 538 ก่อนคริสตกาล (เดือนทีซิริ เดือนขึ้นปีใหม่) ทุกคนมาชุมนุมที่เยรูซาเล็มเพื่อถือวันลบลมลบาป (วันที่ 10) และเทศกาลอยู่เพิง (วันที่ 15-21) โดยมีเยชูวาห์กับเศรุบบาเบลเป็นผู้นำ พวกเขาสร้างแท่นบูชาในลานพระวิหารเดิมและถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระเจ้าทุกเช้าเย็น (ข้อ 3-4)

หลังจากนั้นก็ถวายเครื่องบูชาตามกำหนดต่อเนื่อง (ข้อ 6) แต่เวลานั้นยังไม่ได้เริ่มสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ (ข้อ 6) เพราะพวกเขากลัวชนชาติรอบข้าง (ข้อ 3)

☐ การวางรากฐานพระวิหาร

เอสรา 3:7-13

ตอนที่พรรณนาการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่นี้เกิดขึ้นราว 17 ปีหลังตั้งแท่นบูชา คือปี 520 ก่อนคริสตกาล ประชาชนจ้งข้างสกัดหินกับช่างไม้และจัดเตรียมไม้สนสีดาร์จากเลบานอน

เมื่อเตรียมการเสร็จในเดือนที่สองของปีถัดมา พวกเขาจึงเริ่มงานก่อสร้าง (3:8 ‘เมื่อมาถึงพระนิเวศของพระเจ้า’ เทียบ 2:68 ‘เมื่อมาถึงบริเวณพระนิเวศ’) เดือนที่สองเป็นเดือนเดียวกับที่ซาโลมอนเริ่มสร้างพระวิหารในอดีต (เทียบ 1 พกษ 6:1)

พระวิหารสร้างเสร็จห้าปีต่อมา (6:15) เมื่อรวมช่วงเตรียมการก็เป็นเจ็ดปี

เท่ากับระยะเวลาก่อสร้างพระวิหารของซาโลมอน ผู้เขียนจงใจเน้นว่า ไม่เพียงชุมชนอิสราเอลเดิมเท่านั้น

แต่พระวิหารเองก็ได้รับการสืบทอดโดยผู้กลับถิ่นฐาน เมื่อการก่อสร้างคืบหน้าและวางรากฐานพระวิหารทุกคนชุมนุมกัน ร้องสรรเสริญด้วยความยินดี (ข้อ 10-11) แต่บรรดาหัวหน้าตระกูลสูงวัยกับคนเลวี่ซึ่งเคยเห็นสง่าราศีของพระวิหารหลังแรก ร้องไห้เสียดังเมื่อเห็นรากฐานอันต่ำต้อยของพระวิหารปัจจุบัน (ข้อ 12)

ถึงกระนั้น คนอีกมากมายยังคงให้ร้องด้วยความยินดีและสรรเสริญ (เทียบ ยรม 33:11)

บทที่ 4

☐ การปฏิเสธความช่วยเหลือจากศัตรู

เอสรา 4:1-3

ต้องระลึกอีกครั้งว่าข้อความไม่ได้บรรยายตามลำดับเวลา เรื่องการขัดขวางของศัตรูย้อนอธิบายว่าเหตุใดจึงไม่อาจเริ่มสร้างพระวิหารตลอด 17 ปี เมื่อผู้กลับถิ่นฐานมาถึงอิสราเอลครั้งแรก ‘ศัตรู’ (ข้อ 1) เสนอตัวช่วยสร้างพระวิหารโดยมีแผนร้ายแอบแฝง แต่คำกล่าวของพวกเขา (ข้อ 2) เชื่อถือไม่ได้ เศรบบาเบลกับเยชูวาจึงปฏิเสธข้อเสนออย่างเด็ดขาด (ข้อ 3)

☐ การก่อสร้างถูกพักไว้จนถึงรัชสมัยดาร์อิอัส

เอสรา 4:4-5

บัดนี้ ‘ศัตรู’ เผยธาตุแท้ ตั้งแต่นั้นมาพวกเขาขัดขวางงานก่อสร้างของชาวยูดาห์เรื่อยตั้งแต่สมัยไซรัสถึงสมัยดาร์อิอัส พวกเขาติดสินบนเจ้าหน้าที่เพื่อไม่ให้งานพระวิหารดำเนินต่อ ผลคือการสร้างพระวิหารถูกพักไว้นานราว 17 ปี จนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดาร์อิอัสที่ 1 (520 ปีก่อนคริสตกาล)

☐ การต่อต้านต่อเนื่อง

เอสรา 4:6-7

เอสรา 4:6-23 อธิบายว่า ‘ศัตรู’ ขัดขวางงานพระวิหารอย่างไร พวกเขาเขียนจดหมายกล่าวหาชาวอิสราเอลต่อกษัตริย์อาหสุเอรัส (486-465 ปีก่อนคริสตกาล) และยื่นฎีกาต่อกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (465-424 ปีก่อนคริสตกาล) อันที่จริง กษัตริย์ทั้งสองครองราชย์หลังพระวิหารสร้างเสร็จแล้ว (515 ปีก่อนคริสตกาล) แต่คำกล่าวหาเหล่านี้ทำให้งานสร้างเมืองและกำแพงต้องหยุดลง (4:21) ผู้เขียนเคลื่อนไพบาระหว่างช่วงเวลาที่ยาวนานกว่าร้อยปีอย่างอิสระ และเล่าเรื่องการสร้างพระวิหารกับกำแพงเมืองขึ้นใหม่เป็นเรื่องเดียวกัน

☐ กฎีกาของเรฐุมกับชิมชัย (4:8-16) และพระราชสารตอบจากอารทาเซอร์ซีส

เอสรา 4:17-24

ตั้งแต่ 4:8 ข้อความเขียนเป็นภาษาอาราเมคต่อเนื่องไปถึง 6:18

ภาษาอาราเมคได้รับการรับรองเป็นภาษาราชการโดยจักรวรรดิอัสซีเรียตั้งแต่ศตวรรษที่ 8 ก่อนคริสตกาล และยังใช้เป็นภาษาราชการถึงสมัยจักรวรรดิเปอร์เซีย เอสรา 4:8-24 มีโครงสร้างดังต่อไปนี้

A' เรื่องเล่าซึ่งมีรายชื่อผู้ร่วมยื่นฎีกา

เอสรา 4:23

กล่าวโดยสรุป ผู้ยื่นฎีกาชักจูงกษัตริย์ว่า หากชาวอิสราเอลสร้างเมืองและกำแพงเสร็จ พวกเขาจะกบฏต่อพระองค์ (ในประวัติศาสตร์ อียิปต์ก่อกบฏช่วงต้นรัชกาลอารทาเซอร์ซีส ทำให้เกิดสงครามยาวนานกว่าสิบปี)

กษัตริย์จึงตรวฉบับที่กประวัติการกบฏของอิสราเอลและสั่งให้หยุดงาน เมื่อพระราชกฤษฎีกามาถึง ศัตรูก็บังคับให้งานหยุดลง (ข้อ 23) แต่กษัตริย์ไม่ได้สั่งหยุดการสร้างเมืองตลอดไป

เพียงให้รองนกว่าพระองค์จะออกกฤษฎีกาอีกฉบับ (ข้อ 21) ภายหลังอารทาเซอร์ซีสส่งเอสรา กับเนหะมีย ไปเยรูซาเล็ม เพื่อสร้างเมืองขึ้นใหม่

ข้อ 24 กลับเข้าสู่เรื่องงานพระวิหารอีกครั้ง และกล่าวว่างานนี้หยุดจนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัส

บทที่ 5

(2) การสร้างขึ้นใหม่สำเร็จ

เอสรา 5:1-22

ตอนนี้ย้อนเล่าว่างานพระวิหารซึ่งถูกทิ้งไว้นานเกือบ 20 ปีเริ่มต้นขึ้นและสำเร็จได้อย่างไร

☐ เริ่มงานก่อสร้าง

เอสรา 5:1-2

ในปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัส ‘พระวณะของพระเจ้า’ มาถึงฮักกัยกับเศคาริยาห์ (เทียบ ฮกก 1:1; ศคย 1:1)

เมื่อได้ยินพระวณะของพระเจ้า เศรึบบาเบลกับเยชูวา ก็เริ่มสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่

☐ การสอบสวนของผู้ว่าราชการทัตเรนัย

เอสรา 5:3-5

เมื่อเริ่มสร้างพระวิหาร ทัทเนย์ผู้ว่าราชการมณฑลฟากตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติสกับเจ้าหน้าที่หลายคนมาซักถามและขัดขวาง แต่วาระนี้ต่างจากครั้งก่อน เพราะ ‘พระเนตรของพระเจ้าทอดพระเนตรดูพวกผู้ใหญ่ของชาวอิว’ (ข้อ 5) พวกเขาจึงหยุดงานไม่ได้ ต้องส่งจดหมายถึงกษัตริย์ดาร์ริอัสและรอคำตอบ ซึ่งใช้เวลาอย่างน้อยสี่ถึงห้าเดือน

□ หนังสือจากผู้ว่าราชการมณฑลถึงดาร์ริอัส

เอสรา 5:6-17

ทัทเนย์รายงานกษัตริย์ดาร์ริอัสว่าอิสราเอลกำลังสร้างพระวิหารของ ‘พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่’ (ข้อ 8) เป็นถ้อยคำที่ชาวเปอร์เซียใช้กันทั่วไป) และขอให้ตรวจสอบว่าไซรัสทรงมีรับสั่งให้พวกเขาสร้างพระวิหารขึ้นใหม่จริงหรือไม่ หนังสือของพวกเขากับพระราชสาส์นตอบของดาร์ริอัสมีโครงสร้างสลับคู่ขนานดังต่อไปนี้

บทที่ 6

a' พระราชกฤษฎีกา: จงให้งานพระวิหารดำเนินไปโดยไม่ติดขัด

เอสรา 6:12

คำตอบของพวกเขาผู้ใหญ่ชาวยูดาห์ในหนังสือนั้นทั้งสุภาพและคล้ายคำสารภาพความเชื่อ พวกเขาเรียกตนว่า ‘ผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก’ (ข้อ 11) และสารภาพว่า เพราะความผิดของบรรพบุรุษ พวกเขาจึงตกเป็นเชลยและพระวิหารถูกทำลาย (ข้อ 12) ขณะเดียวกันก็ประกาศอย่างมั่นใจว่ากำลังสร้างพระวิหารตามพระราชกฤษฎีกา (พระบัญชา)

ของไซรัส เหตุที่กล่าวถึงเซปัสซาร์ (ข้อ 14) ก็เพราะชื่อของเขาในฐานะข้าราชการเปอร์เซียน่าจะพบได้ในบันทึกประวัติศาสตร์ (เทียบ 1:8, 11)

□ พบพระราชกฤษฎีกาของไซรัส

เอสรา 6:1-5

เมื่อดาร์ริอัสทรงรับหนังสือ จึงให้ค้นคลังเอกสารและพบพระราชกฤษฎีกาที่ออกในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัส ต้นฉบับภาษาอาราเมค (ข้อ 3-5) ไม่ต่างจาก 1:2-4 มากนัก แต่ละเรื่องการอนุญาตให้กลับถิ่นฐานไว้ และเพิ่มว่าราชสำนักจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดของงานสร้างพระวิหาร พร้อมทั้งให้ส่งภานะของพระวิหารเดิมกลับคืน (ข้อ 4)

ความต่างนี้เกิดจากต้นฉบับเป็นเอกสารราชการในหोजจดหมายเหตุ จึงบันทึกอย่างกระชับตามระเบียบ ส่วนบทที่ 1 เขียนเป็นภาษาฮีบรูเพื่อแจ้งแก่ชาวอิสราเอล จึงเรียบเรียงได้อย่างอิสระกว่า (Clines) หลักฐานประวัติศาสตร์เปอร์เซียแสดงว่า กษัตริย์มักใช้พระคลัง เช่น การยกเว้นภาษี สร้างวิหารให้ประชาชนได้ปกครอง

□ พระราชสารตอบของดาโรัส

เอสรา 6:6-12

กษัตริย์ดาโรัสส่งพระราชสารตอบแก่ทัทเธนัย มีสาระว่า อย่าขัดขวางงานพระวิหาร (ข้อ 7)

แต่ให้สนับสนุนค่าใช้จ่ายจากพระคลังเพื่อมิให้งานหยุด (ข้อ 8)

ให้จัดสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผ่าทั้งตัวทุกวันตามที่ร้องขอ เพื่อพวกเขาจะถวายแด่ ‘พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์’ และอธิษฐานเผื่อกษัตริย์กับพระโอรส (ข้อ 9-10)

ผู้ใดแก้ไขพระบัญชาหรือทำลายพระวิหารจะถูกลงโทษและสาปแช่ง (ข้อ 11-12) ถ้อยคำ

‘พระเจ้าผู้ทรงให้พระนามของพระองค์ดำรงอยู่นั้น’ แสดงความเคารพของกษัตริย์ต่อพระเจ้าของอิสราเอล

□ พระวิหารสร้างเสร็จ

เอสรา 6:13-15

เมื่อได้รับพระราชสารตอบ ผู้ว่าราชการกับผู้ได้บังคับบัญชาที่ช่วยงานพระวิหารอย่างรวดเร็วตามพระบัญชา

พวกผู้ใหญ่ของยูดาห์ปฏิบัติตามคำบัญชาของผู้เผยพระวจนะฮักกัยกับเศคาริยาห์

งานจึงราบรื่นและเสร็จในปีที่หกแห่งรัชกาลดาโรัส (เดือนมีนาคม 512 ปีก่อนคริสตกาล หลังเริ่มงานเกือบสี่ปีครึ่ง)

พระวิหารชาโลมอนถูกเผาในปี 586 ก่อนคริสตกาล จึงเท่ากับสร้างขึ้นใหม่หลังเกือบ 70 ปี

(พระคัมภีร์ฉบับศึกษาสายปฏิรูปเห็นว่าพระวิหารเสร็จในปี 515 ก่อนคริสตกาล)

□ การถวายพระวิหาร

เอสรา 6:16-18

ชนอิสราเอลกับคนเลวีฉลองการถวายพระวิหารของพระเจ้าด้วยความยินดี

แม้จำนวนเครื่องบูชาจะเล็กน้อยเมื่อเทียบกับพิธีถวายในสมัยชาโลมอน (เทียบ 1 พกษ 8:63)

แต่ความซาบซึ้งกับความยินดีของอิสราเอลคงไม่น้อยไปกว่ากัน (เทียบข้อ 22) ปุโรหิตกับคนเลวีปรนนิบัติตามหมวดเวร

‘ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส’ ตอนภาษาอาราเมคสิ้นสุดลงที่นี่

□ การฉลองปัสกา

เอสรา 6:19-22

สามสัปดาห์หลังพิธีถวาย คือวันที่ 14 เดือนแรก (เดือนอาบีบ ตรงกับมีนาคม-เมษายนปัจจุบัน)

ประชาชนชุมนุมกันถือปัสกา ‘ในเทศกาลนี้ ผู้กลับถิ่นฐานระลึกถึงการอพยพครั้งใหม่ซึ่งออกจากบาบิโลน

อีกทั้งการที่เทศกาลอยู่ในเดือนแรกซึ่งเริ่มต้นปีใหม่

ยังสะท้อนความปรารถนาของพวกเขาที่จะเริ่มความสัมพันธ์กับพระเจ้าใหม่ผ่านพระวิหารซึ่งเพิ่งสร้างเสร็จ’ (Song Byeong-hyeon) ขนอิสราเอลทุกคนที่แยกตัวให้บริสุทธิ์ร่วมกันรับประทานลูกแกะปัสกาและเป็นหนึ่งเดียวกัน (ข้อ 21) พวกเขาถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อด้วยความยินดี ผู้เขียนเป็นพยานว่าพระเจ้าทรงให้ประชาชนยินดี ทรงเปลี่ยนพระทัยกษัตริย์ และทรงทำให้พระวิหารสำเร็จ เหตุที่ข้อ 22 เรียกดาวิดว่า ‘กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย’ เพราะมีความเข้าใจว่าเปอร์เซียสืบทอดอัสซีเรียผ่านบาบิโลน

บทที่ 7

II. พันธกิจของเอสรา

เอสรา 7:1-44

ตอนที่สองนี้ (บทที่ 7-10) กล่าวถึงการกลับถิ่นฐานและพันธกิจของเอสราผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติ หากตอนแรก (บทที่ 1-6) ว่าด้วยการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ตอนที่สองก็ว่าด้วยการฟื้นฟูชุมชน Throntveit เสนอโครงสร้างบทที่ 7-8 ดังต่อไปนี้

(1) แนะนำเอสรา

เอสรา 7:1-10

ในเดือนแรก (เดือนอาบีบ) ปี 458 ก่อนคริสตกาล คือปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลอาร์ทาเซอร์ซีสที่ 1 หลังสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ 57 ปี หรือหลังการกลับครั้งแรก 80 ปี เอสราผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัตินำชนอิสราเอล บุโรหิต คนเลวี และ ‘คนงาน’ มายังเยรูซาเล็ม (ข้อ 7)

การออกเดินทางในเดือนอาบีบซึ่งมีเทศกาลปัสกาแสดงว่า การกลับครั้งนี้เป็นสัญลักษณ์ของการอพยพครั้งใหม่ เอสราเป็นลูกหลานรุ่นที่ 16 ของอาโรน (ข้อ 5) และเป็นผู้ตั้งใจค้นคว้า ปฏิบัติตาม และสอน ‘ธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์’ แก่อิสราเอล (ข้อ 10) เพราะได้รับ ‘ความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์’ เขาจึงได้รับทุกสิ่งที่ทูลขอจากกษัตริย์ (ข้อ 6)

และเดินทางถึงเยรูซาเล็มอย่างปลอดภัย (ข้อ 9; เทียบ 8:22-23, 31) ระยะทาง 1,500 กิโลเมตรใช้เวลาทั้งหมดสี่เดือน (ข้อ 9) แม้ผู้เขียนแนะนำลำดับวงศ์ตระกูลยาว (ข้อ 1-5) และเรียกเอสราว่าลูกหลานรุ่นที่ 16 ของอาโรน แต่ไม่อาจเข้าใจตามตัวอักษรได้ เสรยาห์ในข้อ 1 คือมหาปุโรหิตคนสุดท้ายที่เนบูคัดเนสซาร์ประหารในปี 586 ก่อนคริสตกาล (เทียบ 2 พกษ 25:18-21)

ห่างจากเอซราราว 130 ปี ผู้เขียนจงใจเอ่ย 15 ชื่อระหว่างเอซรากับอาโรน และวางอาซารียาห์ไว้ตรงกลาง (ข้อ 3) การที่เอสราผู้สืบเชื้อสายมหาปุโรหิตกลับเยรูซาเล็มเพื่อสอนพระวจนะ (ข้อ 10) เป็นภาพล่องหน้าของการฟื้นฟูชุมชนบนรากฐานธรรมบัญญัติ Throntveit เสนอโครงสร้างลำดับวงศ์ดังนี้

A เอสรา: เสริมความมั่นคงแก่ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส

B ปุโรหิตเจ็ดคนซึ่งปรนนิบัติจนถึงคราวพระวิหารถูกทำลาย

X อาซารียาห์ (ข้อ 3): ปุโรหิตคนแรกของพระวิหารซาโลมอน

B' ปุโรหิตเจ็ดคนซึ่งปรนนิบัติจนถึงคราวพระวิหารสร้างเสร็จ

A' อาโรน: จุดเริ่มต้นของธรรมเนียมปฏิบัติโมเสส

(2) พระราชกฤษฎีกาของอาร์ทาเซอร์ซีส

เอสรา 7:11-26

ตอนนี้นำเสนอสำเนาพระราชกฤษฎีกาภาษาอาราเมคที่อาร์ทาเซอร์ซีสประทานแก่เอสรา ‘ปุโรหิตและธรรมาจารย์’ (ข้อ 11) กษัตริย์อนุญาตให้ชาวอิสราเอลทุกคนที่สมัครใจขึ้นเยรูซาเล็มเดินทางไปกับเอสรา (ข้อ 13)

ทั้งยังส่งของถวายสำหรับ ‘พระเจ้าของอิสราเอล’ และให้เบิกทุกสิ่งที่พระวิหารต้องการจากพระคลัง (ข้อ 15-23)

การที่กษัตริย์เปอร์เซียถวายของจำนวนมากแก่วิหารของชนต่างชาติได้ปกครองเป็นเรื่องปกติ กษัตริย์เรียกเอสราซ้ำ ๆ ว่า ‘ปุโรหิตและธรรมาจารย์แห่งธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์’ (ข้อ 12, 21; เทียบข้อ 11) และสั่งให้ตั้งผู้รู้ ‘ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าของท่าน’ เป็นตุลาการพิพากษาคดีและสอนประชาชน (ข้อ 26)

พร้อมกำชับประชาชนให้รักษาพระบัญชาของพระเจ้า (ข้อ 23)

Throntveit วิเคราะห์ข้อ 14-26 ว่ามีโครงสร้างสลับคู่ขนาน

การกลับสู่เยรูซาเล็ม

เอสรา 7:27-36

จากจุดนี้เรื่องดำเนินด้วยมุมมองบุรุษที่หนึ่งของเอสรา ซึ่งเรียกว่า ‘บันทึกความทรงจำของเอสรา’ และต่อเนื่องถึงบทที่ 9

(1) คำสรรเสริญของเอสรา

เอสรา 7:27-28

เอสราสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงโน้มน้าวพระทัยกษัตริย์ ทรงให้เขาได้รับความโปรดปราน [เฮเซด]

ต่อพระพักตร์กษัตริย์กับผู้อำนาจ และทรงนำเขาขึ้นเยรูซาเล็ม

เขาสารภาพว่าได้รับกำลังเพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือเขา

บทที่ 8

(2) รายชื่อประชาชนที่กลับมาด้วยกัน

เอสรา 8:1-14

ผู้กลับมากับเอซรามีชายผู้ใหญ่ 1,513 คน น้อยกว่าการกลับครั้งแรก (42,360 คน; เทียบ 2:64) แบ่งเป็นสามกลุ่ม คือปุโรหิต เชื้อพระวงศ์ (ข้อ 2) และประชาชนทั่วไป (ข้อ 3-14)

การกล่าวถึงปุโรหิตก่อนแสดงว่าผู้เขียนสนใจปุโรหิตเป็นพิเศษ ฟีนหัสในข้อ 2 เป็นหลานอาโรน (อพย 6:25)

ส่วนฮัธซัเป็นลูกหลานเศรบบาเบล (1 พศด 3:19-22) ข้อ 3-14 ให้รายชื่อสิบสองครอบครัว ชวนให้นึกถึงสิบสองเผ่าในสมัยอพยพ

ชื่อทั้งหมดในรายชื่อนี้ปรากฏในรายชื่อบทที่ 2 ด้วย

(3) การรวบรวมคนเลวี

เอสรา 8:15-20

ก่อนออกเดินทาง เอสรารวบรวมผู้คนที่ริมแม่น้ำอาหะวาและตรวจความพร้อมครั้งสุดท้ายสามวัน

ที่นั่นเขาพบว่าไม่มีลูกหลานเลวีอยู่เลย จึงสั่งหัวหน้าตระกูลให้ไปพาลูกหลานเลวีผู้จะ

‘ปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า’ มา (ข้อ 17) เอสราส่งพวกเขาไปหาอิดโดในถิ่นคาสีเฟีย

ซึ่งน่าจะเป็นผู้นำชุมชนคนเลวี ด้วย ‘พระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าทรงช่วย’ (ข้อ 18) พวกเขาจึงพาลูกหลานเลวีมา 38 คน

นอกจากนี้ยังมีคนงานประจำพระวิหารอีก 220 คน (ข้อ 20)

(4) การเตรียมเดินทาง

เอสรา 8:21-30

ก่อนการเดินทางอันยาวไกลและเต็มไปด้วยอันตราย เอสราประกาศให้อัดอาหาร ถ่อมตน

และทูลขอพระเจ้าให้การเดินทางปลอดภัย เขาไม่ได้ขอกองทหารจากอาร์ทาเซอร์ซีส์ให้คุ้มกันระหว่างทาง

เพราะเคยทูลว่าพระเจ้าทรงกระทำดีต่อ ‘ทุกคนที่แสวงหาพระองค์’ (ข้อ 22)

การอดอาหารและคำอธิษฐานด้วยความเชื่อได้รับคำตอบ (ข้อ 23; เทียบข้อ 31; 7:9)

ข้อ 24-30 กล่าวว่า ของถวายซึ่งกษัตริย์ บรรดาผู้นำ และชุมชนอิสราเอลในบาบิโลนมอบให้

(‘ถวายแด่พระเจ้าด้วยความสมัครใจ’—ข้อ 28) ถูกฝากไว้กับบรรดาหัวหน้าปุโรหิต

พวกเขาต้องรักษาภาชนะบริสุทธิ์กับของถวายมิให้เป็นมลทิน ปริมาณของถวายมหาศาล หากคิดหนึ่งตะลันต์เป็น 35 กิโลกรัม ก็มีเงิน 22,750 กิโลกรัม ภาชนะเงิน 3,500 กิโลกรัม และทองคำ 3,500 กิโลกรัม

(5) การเดินทาง

เอสรา 8:31-32

คณะออกจากบาบิโลนในวันที่หนึ่งเดือนแรก (7:9) แล้วชุมนุมตรวจความพร้อมครั้งสุดท้ายที่ ‘ริมแม่น้ำอาหะวา’ ซึ่งไม่ทราบที่ตั้งแน่ชัด จากนั้นออกจากริมแม่น้ำในวันที่ 12 มุ่งสู่เยรูซาเล็ม ผู้เขียนสารภาพอีกครั้งว่ามาถึงโดยปลอดภัยด้วยความช่วยเหลือจาก ‘พระหัตถ์ของพระเจ้า’ (เทียบข้อ 22-23; 7:9)

(6) ของถวายแด่พระวิหารและการนมัสการ

เอสรา 8:33-36

วันที่สี่หลังถึงเยรูซาเล็ม ผู้กลับถิ่นฐานชุมนุมที่พระวิหาร มอบของถวายแก่ปุโรหิต (ข้อ 33-34) และถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องบูชาเลี้ยงบาปแด่พระเจ้า (ข้อ 35-36) พวกเขายังมอบพระราชกฤษฎีกาแก่ผู้ว่าราชการทั้งหลาย ซึ่งได้ช่วยประชาชนกับพระวิหารของพระเจ้า (ข้อ 36) พระราชกฤษฎีกาที่เอสรานำมาทำให้ข้าราชการเปอร์เซียซึ่งเคยเป็นปฏิปักษ์ต่ออิสราเอลเปลี่ยนมาสนับสนุน

บทที่ 9

การปฏิรูป: การแต่งงานกับคนต่างชาติ

เอสรา 9:1-44

ขบวนการปฏิรูปซึ่งมีเอสราเป็นศูนย์กลางปรากฏในเนหะมีย์บทที่ 8-9 ด้วย (อาจเป็นการปฏิรูปในช่วงเวลาเดียวกัน) ตอนนี้มีโครงสร้างสลับซับซ้อน โดยมีถ้อยคำอันกล้าหาญของเซคานียาห์ (10:2-4) เป็นศูนย์กลาง (Throntveit)

บทที่ 10

B' เอสราคร่ำครวญเป็นการส่วนตัว

เอสรา 10:6

A' การแก้ปัญหการแต่งงานกับคนต่างชาติ (10:7-17) และ

บทที่ 9

(1) เอสราคร่ำครวญและอดกลั้นตน

เอสรา 9:1-5

ราวสี่เดือนหลังเอสรากับคณะมาถึงเยรูซาเล็ม (เทียบ 10:16) ผู้นำอิสราเอลมารายงานปัญหาของชุมชน
ไม่เพียงประชาชน แต่ผู้นำ ปุโรหิต และคนเลวีได้แต่งงานกับชนพื้นเมือง คือชาวคานาอัน ฮิตไทต์ เปริสซี เยบุส อัมโมน
โมอับ อียิปต์ และอาโมไรต์ ทำให้เชื้อสายบริสุทธิ์ปะปนกับคนต่างชาติ (ข้อ 1-2)

ลูกหลานของผู้กลับถิ่นฐานซึ่งเคยยึดพระสัญญาของพระเจ้า บัดนี้ละเมิดพระวาทะและตกล้มสู่ศาสนาต่างชาติ
เมื่อได้ยินข่าว เอสราฉีกเสื้อชั้นในกับเสื้อคลุม ถอนผมกับหนวด และนั่งตะลุถึงจนถึงเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น
ทุกคนที่ยำเกรงพระวาทะของพระเจ้ามาชุมนุมรอบเขา (ข้อ 4) เมื่อถึงเวลาถวายเครื่องบูชา เอสราลุกจากความทุกข์
คุกเข่าลงอธิษฐาน ข้อความไม่ได้ประณามการสมรสระหว่างชนชาติโดยตัวมันเอง
แต่ชี้ปัญหาการบูชารูปเคารพซึ่งการสมรสนั้นนำมา ถ้อยคำ ‘ทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียน’ ในข้อ 1 ตามตัวอักษรคือ
‘ไม่แยกจากสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา’ แสดงว่าคนเหล่านี้ร่วมการบูชารูปเคารพของชนต่างชาติ (เทียบข้อ 11)
ผู้กลับถิ่นฐานรุ่นแรกเคยเป็นผู้ ‘แยกตนจากมลทินของชนต่างชาติในแผ่นดิน’ (6:21)

(2) คำอธิษฐานของเอสร่า

เอสร่า 9:6-15

คำอธิษฐานของเอสร่าประกอบด้วยสี่ประการ

☐ ความเป็นหนึ่งเดียว/ความผูกพัน

เอสร่าไม่ได้สารภาพบาปของ ‘พวกเขา’ แต่สารภาพ ‘ความชั่วและความผิดของเรา’ ตั้งแต่ต้นจนจบ (ข้อ 6, 7, 13, 15)
เขายอมรับว่าบาปของสมาชิกในชุมชนคือบาปของตนเองและของทั้งชุมชน
ยิ่งกว่านั้นยังเรียกบาปของบรรพบุรุษในอดีตว่า ‘บาปของเรา’ (ข้อ 7)

☐ การสารภาพบาป

เอสรากล่าวซ้ำว่าอิสราเอลล่มสลายเพราะโทษแห่งบาป แต่แม้บาปใหญ่หลวง พระเจ้าทรงเหลือ
‘คนที่รอดพ้นส่วนหนึ่ง’ ด้วยพระคุณและทรงลงโทษเบากว่าที่สมควร (ข้อ 8, 13)
กระนั้นพวกเขากลับละทิ้งพระบัญชาแม้อยู่ท่ามกลางพระคุณ เขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวและสารภาพว่าบาปนี้ร้ายแรงเพียงใด
(ข้อ 10-12, 14-15)

☐ การเตรียมพร้อมเพื่อเปลี่ยนแปลง

การสารภาพบาปในอดีตไม่จบเพียงเปิดเผยความจริง โดยการยอมรับบาป
เอสร่าสารภาพว่าชุมชนต้องกลับมายืนต่อหน้าพระวาทะอีกครั้ง (ข้อ 14) และต้องการพระคุณเพื่อทำเช่นนั้น (ข้อ 15)
ผ่านคำอธิษฐาน เขาเรียกร้องประชาชนให้ตัดสินใจใหม่

☐ ความเชื่อในพระเมตตาของพระเจ้า

เอสราร้องขอพระเมตตาอีกครั้ง โดยสารภาพว่าพระเจ้าทรงอภัยประชาชนซึ่งไม่ควรรับการอภัย หากพระองค์ลงโทษอีก พวกเขาพร้อมยอมรับ (ข้อ 10, 14) แต่หากพระองค์ทรงเห็นผู้ถ่อมตนอธิษฐานและอภัยอีกครั้ง ก็เป็นไปได้ด้วยพระเมตตาเท่านั้น เอสราร้องขอพระเมตตา ‘อันทรงอภัยไถ่’ ของพระเจ้า ในบริบทนี้ ข้อ 15 มิใช่ความวิตกว่าจะไม่ได้รับการอภัย แต่เป็นความเชื่อและความคาดหวังว่าพระเจ้าผู้ทรงเมตตาจะทรงอภัยอีกครั้ง

บทที่ 10

(3) การกลับใจและคำปฏิญาณของประชาชน

เอสรา 10:1-6

เอสราไม่ได้เทศนาตำหนิบาป เพียงถือบาปของประชาชนเป็นบาปของตนและอธิษฐานทั้งน้ำตาอย่างสุดจิต แต่แล้วประชาชนจำนวนมากทั้งชายหญิงและเด็กก็ร้องไห้อย่างขมขื่นกับเขาและสารภาพบาป (ข้อ 1)

การกลับใจเริ่มปรากฏเป็นการกระทำ เซคานียาห์ (เทียบข้อ 26) เป็นตัวแทนประชาชนแสดงเจตนาว่า แม้เริ่มบัดนี้ก็จะปฏิบัติตามธรรมบัญญัติและกัณฑ์ธรรมเนียมผิด เขากล่าวว่าจะทำพันธสัญญาส่งภรรยาต่างชาติกับลูก ๆ ออกไปตามคำสอนของ ‘เอสราผู้เป็นแบบอย่าง’ (ข้อ 3) และให้กำลังใจเอสรา

ด้วยแรงหนุนจากการกลับใจโดยสมัครใจ เอสราให้ปุโรหิต คนเลวี (เทียบ 9:1) และอิสราเอลทั้งปวงปฏิญาณว่าจะทำตามถ้อยคำของพวกเขา (ข้อ 5) น่าสังเกตว่าการปฏิรูปนี้เกิดขึ้นโดยสมัครใจ เอสราไม่พอใจเพียงคำปฏิญาณ แต่เข้าไปในห้องของปุโรหิตคนหนึ่ง อดอาหารและ ‘คร่ำครวญ’ ต่อบาปของประชาชนต่อไป (ข้อ 6) เขากำลังเตรียมการปฏิรูปที่ใหญ่และแน่นอนยิ่งขึ้น

(4) การประชุมใหญ่ของประชาชน

เอสรา 10:7-17

เอสราประกาศให้ประชาชนทั้งหมดมาชุมนุมที่เยรูซาเล็มภายในสามวัน คราวนี้มีการบังคับ ผู้ไม่มาจะถูกริบทรัพย์และขับออกจากชุมชน (ข้อ 8) การชุมนุมมีขึ้นในเดือนที่เก้า ราวต้นเดือนธันวาคมปัจจุบัน เป็นฤดูฝนและฝนตกหนัก ถึงกระนั้นประชาชนก็มาพร้อมหน้า เอสราชี้บาปแก่ทุกคนและประกาศให้เกิดผลแห่งการกลับใจ (ข้อ 10-11)

‘จงแยกตัวจากชนพื้นเมืองและหญิงต่างชาติ’ ที่ประชุมทั้งหมดตอบว่าจะทำตามถ้อยคำของเอสรา และเสนอให้กำหนดวิธีชัดเจน ใช้แผน ‘ระยะยาว’ ดำเนินงานอย่างแน่นอน (ข้อ 13-14) แต่บางคนคัดค้านการทำงานแบบ ‘ระยะยาว’ (ข้อ 15) อาจเสนอให้เร่งดำเนินการ (Clines, Williamson)

หรืออาจคัดค้านแผนเฉพาะที่ว่า ‘ให้มากับพวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของแต่ละเมือง’ (ข้อ 14) ในที่สุดเอสราแต่งตั้งหัวหน้าตระกูลรับผิดชอบ และให้ ‘สอบสวน’ ผู้แต่งงานข้ามชนชาติตลอดสามเดือน (ข้อ 16-17)

(5) รายชื่อผู้รับหญิงต่างชาติเป็นภรรยา

เอสรา 10:18-44

หนังสือเอสราจบด้วยรายชื่อ ‘ผู้รับหญิงต่างชาติเป็นภรรยา’ (ข้อ 18, 44) รวม 111 คน

โดยเปิดเผยรายชื่อบุโรหิตกับคนเลวีก่อน แล้วจึงรายชื่อประชาชนทั่วไป เมื่อวิเคราะห์จากสถิติในบทที่ 2

อัตราการสมรสข้ามชนชาติของบุโรหิตกับคนเลวี่คือ 0.58% (หากนับเฉพาะคนเลวี่ 8.1%)

ส่วนประชาชนทั่วไป 0.68% อาจดูไม่มาก แต่ต้องจำว่า ‘เชื้อเพียงเล็กน้อยยอมทำให้แบ่งดิบพันธุ์ขึ้นทั้งก่อน’ (1 คร 5:6;

กท 5:9) นักวิชาการบางคนอธิบายว่าตัวเลขน้อยเพราะนี่มิใช่รายชื่อผู้สมรสข้ามชนชาติทั้งหมด

แต่เป็นผู้ที่ยอมส่งภรรยาต่างชาติออกไป (เทียบข้อ 19)

บางคนเห็นว่าเอเย่เฉพาะชนชั้นสูง ‘ท้ายที่สุด หากเราพิจารณารายละเอียดชั่วครู่ถึงวิธีที่เอสราทำงานเพื่อหลักการแยกตัว
ของชาวยิว เราจะพบว่าความห่วงใยพื้นฐานของเขาถูกต้องอย่างยิ่ง

พันธกิจของอิสราเอลจะก้าวหน้าได้ก็ต่อเมื่ออิสราเอลรักษาอัตลักษณ์ผู้รับใช้

โดยแยกตนจากประชาชาติซึ่งตนต้องเป็นศูนย์กลางในความสัมพันธ์กับพระเจ้า เช่นเดียวกัน

ธรรมิกชนทั้งส่วนตัวและส่วนรวมได้รับการทรงเรียกให้เป็นคริสตจักรซึ่งทำหน้าที่เป็น “ความสว่างและเกลือ”

พวกเขาต้องแตกต่างจากสภาพแวดล้อมที่ถูกส่งไป จึงจะทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

“แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว...” (มธ 5:13-16)’ (H. G. M. Williamson, อรรถาธิบาย WBC) III.

การกลับมาของเนหะมีย์และการสร้างกำแพงขึ้นใหม่ (นหม 1:1-7:73) เอสรากับเนหะมีย์เป็นหนังสือเดียวกัน ตอนแรก

(อสร 1-6) ว่าด้วยการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ ตอนที่สอง (อสร 7-10) ว่าด้วยการฟื้นฟูชุมชน

และตอนที่สามคือเนหะมีย์บทที่ 1-7 ว่าด้วยการสร้างกำแพงขึ้นใหม่ ทั้งสามตอนมีจุดร่วมสามประการ คือ

☐ เริ่มด้วยการกลับถิ่นฐานซึ่งกษัตริย์เปอร์เซียอนุญาต

☐ โครงการฟื้นฟูเผชิญการต่อต้านและขัดขวางไม่ขาด (2:10, 19; 4:1-3, 7-8, 15; 6:1-9, 16)

☐ ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า พวกเขาชนะการขัดขวางและฟื้นฟูสำเร็จ

เนหะมีย์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13

บทที่ 13

การปฏิรูปของเนหะมีย์

เนหะมีย์ 13:4-31

I. การกลับถิ่นฐานและการสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ (อสร 1:1-6:22) เอสราบทที่ 1-6

บันทึกเรื่องราวอิสราเอลซึ่งกลับจากบาบิโลนมายังเยรูซาเล็มตามพระราชกฤษฎีกาของไซรัส

ตอนนี้กล่าวถึงการกลับครั้งแรกในบรรดาการกลับสามครั้ง และย้อนให้เห็นว่าผู้กลับถิ่นฐานผ่านอุปสรรคนานัปการจนสร้างพระวิหารสำเร็จได้อย่างไร

บทที่ 1

การเตรียมกลับถิ่นฐานของเนหะมีย์

เนหะมีย์ 1:1-11

หนึ่งร้อยสี่สิบปีหลังบาบิโลนทำลายกำแพงเยรูซาเล็ม และเก้าสิบปีหลังการกลับครั้งแรก

กำแพงเมืองยังคงเป็นซากปรักหักพัง บัดนี้พระเจ้าทรงเตรียมเนหะมีย์และเริ่มพระราชกิจสร้างกำแพงขึ้นใหม่

(1) ได้ยินข่าวเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม

เนหะมีย์ 1:1-4

ปลายฤดูใบไม้ร่วงปีที่ 20 แห่งรัชกาลอาร์ทาเซอร์ซีที่ 1 (445 ปีก่อนคริสตกาล) ขณะเนหะมีย์อยู่ในพระราชวังสุสา

เขาได้ยินข่าวสภาพน่าเศร้าของเยรูซาเล็ม (สุสาเป็นที่ประทับฤดูหนาวของกษัตริย์เปอร์เซีย

และเป็นหนึ่งในสามเมืองสำคัญของจักรวรรดิร่วมกับบาบิโลนและเปอร์เซียโปลิส) เนหะมีย์ถามคณะของฮานานีน้องชาย (เทียบ 7:2)

ถึงสภาพชาวยูดาห์กับเยรูซาเล็ม พวกเขาตอบว่าประชาชนประสบความทุกข์และความอับอายอย่างยิ่ง

กำแพงเยรูซาเล็มพังและประตูถูกเผา เมื่อได้ยิน เนหะมีย์โศกเศร้าหลายวัน อดอาหารและอธิษฐานต่อพระเจ้า (ข้อ 4)

นักวิชาการจำนวนมากอธิบายความตกใจนี้ว่า เอสราเคยพยายามสร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ในปี 458 ก่อนคริสตกาล

แต่งานไม่สำเร็จเพราะศัตรูขัดขวาง (เทียบ อสร 4:7-23) แม้เนหะมีย์มีตำแหน่งสูง

(‘พนักงานเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์’—ข้อ 11ข) และอยู่สุขสบาย

แต่หัวใจของเขาผูกพันกับการฟื้นฟูแผ่นดินบรรพบุรุษ ดังเห็นชัดในคำอธิษฐาน

(2) คำอธิษฐานของเนหะมีย์

เนหะมีย์ 1:5-11

นี่เป็นคำอธิษฐานบทแรกจากเก้าบทของเนหะมีย์ มีโครงสร้างดังนี้ (Throntveit)

A การร้องเรียกและทูลวิงวอนต่อพระเจ้า (ข้อ 5-6ก)

B คำสารภาพ: บาปของอิสราเอล (ข้อ 6ข-7)

X การอ้างพระสัญญาของพระเจ้าเรื่องการฟื้นฟู (ข้อ 8-9)

B' คำสารภาพ: ความรอดของพระเจ้า (ข้อ 10)

A' การร้องเรียกและทูลขอต่อพระเจ้า (ข้อ 11ก)

เนหะมีย์สารภาพพระเจ้าว่าเป็น ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์’ ‘พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม’ ‘พระเจ้าผู้ทรงรักษาพันธสัญญา’ และ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา’ (ข้อ 5) และเรียกชนอิสราเอลว่า ‘ผู้รับใช้และประชากรของพระองค์’ (ข้อ 6, 10, 11) เช่นเดียวกับคำอธิษฐานของเอสรา (เทียบ อสร 9:6-9; ต้นฉบับพิมพ์คลาดเป็นเอสเธอร์) เนหะมีย์ถือว่าตนเป็นหนึ่งในเดียวกับชุมชนอิสราเอล (ข้อ 6)

สารภาพว่าพวกเขาทำบาปต่อพระเจ้าและสภาพยากลำบากปัจจุบันเป็นผลของบาป

เขาวิงวอนโดยยึดพระสัญญาแห่งการฟื้นฟู (ข้อ 8-9) และหวังการฟื้นฟูโดยพึ่งฤทธานุภาพกับพระคุณแห่งความรอดของพระเจ้า (ข้อ 10) คำขอของเขาเจาะจง คือขอให้ได้รับความโปรดปรานต่อหน้า ‘ชายผู้นี้’ คือกษัตริย์ (ข้อ 11)

อารทาเซอร์ซีสซึ่งเขารับใช้อยู่เคยมีพระบัญชาให้หยุดงานกำแพงของเอสรา (เทียบ อสร 4:21)

แต่พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน เปลี่ยนพระทัยกษัตริย์ และให้เนหะมีย์ได้รับความโปรดปราน (เทียบ 2:6, 8-9)

บทที่ 2

(1) กษัตริย์ทรงอนุญาตให้เนหะมีย์ไปเยรูซาเล็ม

เนหะมีย์ 2:1-8

เนหะมีย์รู้พันธกิจของตนแล้วจากคำอธิษฐาน (เทียบข้อ 12) และคงอธิษฐานต่อเนื่องตลอดสี่เดือน (‘เดือนโนซาน’ ในข้อ 1 แสดงเวลาที่ผ่านไป) บัดนี้เขาได้โอกาสทูลความปรารถนาจะสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม ขณะรับใช้เป็น ‘พนักงานเชิญถ้วยเสวย’ กษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นสีหน้าเศร้าและตรัสถาม แม้นะหะมีย์ไม่ได้ตั้งใจ แต่พระเจ้าทรงให้กษัตริย์สังเกตและใส่พระทัยความทุกข์ นี่เป็นโอกาสจากพระเจ้า แม้นะหะมีย์ไม่ตั้งใจ (ข้อ 2) เพราะอาจถูกประหารได้หากมีสีหน้าเศร้าต่อหน้ากษัตริย์) ก็ทูลความในใจอย่างตรงไปตรงมา ถ้อยคำ

‘เมืองที่มีอุโมงค์ฝังศพของบรรพบุรุษข้าพระบาท’ (ข้อ 3) เป็นคำกล่าวอย่างมีปัญญาต่อกษัตริย์เปอร์เซียซึ่งมีวัฒนธรรมเคารพบรรพบุรุษ เมื่อกษัตริย์ตรัสว่า ‘เจ้าปรารถนาสิ่งใด’ (ข้อ

4) ในสมัยนั้นบางครั้งกษัตริย์ทรงรับคำขอของแขกในงานเลี้ยง) เนหะมีย์ ‘อธิษฐาน’

ต่อพระเจ้าในชั่วขณะและด้วยความคาดหวังว่าจะได้รับความโปรดปรานตามที่อธิษฐานมา

เขาไม่เพียงขอไปสร้างเมืองเยรูซาเล็ม (ข้อ 5) แต่ขอพักอยู่นาน (ข้อ 6; เทียบ 5:14 ‘12 ปี’)

ขอพระราชสารให้เดินทางถึงโดยปลอดภัย (ข้อ 7) และขอวัสดุสร้างกำแพงจากทรัพย์สินราชสำนัก (ข้อ 8)

นี่คือการกระทำและคำพูดแห่งความเชื่อซึ่งตามหลังคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ

พระเจ้าทรงให้กษัตริย์พอพระทัยส่งเขาไป (ข้อ 6) และอนุมัติทุกสิ่งที่ขอด้วยความช่วยเหลือจาก ‘พระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้า’ (ข้อ 8ข-9)

ดังนั้น พระราชกิจแห่งการฟื้นฟูของพระเจ้าจึงได้รับการเตรียมและผลักดันผ่านคำอธิษฐานของคนหนึ่งคน

ต่อไปคำอธิษฐานของเนหะมีย์จะปรากฏซ้ำ ๆ

(2) การเดินทางของเนหะมีย์

เนหะมีย์ 2:9-10

เนหะมีย์เดินทางพร้อมทหารคุ้มกันที่กษัตริย์ทรงจัดให้ ถึงมณฑลฟากตะวันตกของแม่น้ำและมอบพระราชสาร (ข้อ 7)

แก่ผู้ว่าราชการฯ จึงผ่านทุกเส้นทางได้อย่างปลอดภัย เมื่อได้ยินว่ามี ‘คนมาหาความเจริญให้ชนอิสราเอล’

สันบาลัทท์กับโทบิอาห์ซึ่งต่อมาจะเป็น ‘ศัตรู’ (เทียบข้อ 19) ก็ไม่พอใจอย่างยิ่ง

สองคนนี้จะรบกวนเนหะมีย์ครั้งแล้วครั้งเล่า

(1) การตรวจตรายามค่ำคืน

เนหะมีย์ 2:11-16

เมื่อถึงเยรูซาเล็มและพักสามวัน เนหะมีย์ออกไปตรวจสภาพกำแพงด้วยตนเอง แต่ไม่ได้บอกใครว่าจะทำอะไร

และออกตรวจยามค้ำกับคนเพียงไม่กี่คน เขาจึงใจมิให้บุโรฮิต ชุนนาง และเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นรู้ (ข้อ 16)

คงเพื่อป้องกันข้อมูลรั่วถึงศัตรู เพราะงานกำแพงซึ่งเอสราเคยนำล้มเหลวจากการขัดขวาง

เนหะมีย์ออกจากด่านตะวันตกหรือเหนือในยามค่ำ เดินทวนเข็มนาฬิกาไปจนถึงตะวันออก

และพบว่ากำแพงหลายช่วงพังกับประตูถูกเผา

(2) ความเห็นชอบของประชาชน

เนหะมีย์ 2:17-18

หลังสำรวจอย่างละเอียด เนหะมีย์เล่าความรกร้างของเยรูซาเล็มแก่ผู้นำและทนายให้ร่วมสร้างกำแพงขึ้นใหม่ (ข้อ 17) เมื่อคำนึงถึงสภาพกับความรู้สึกพ่ายแพ้ของชาวเยรูซาเล็ม การตอบรับคำท้าจากเนหะมีย์ซึ่งเป็นคนนอกไม่ง่ายดายเลย การสร้างกำแพงยาวเกือบสามกิโลเมตร หนา 2.7 เมตร สูง 2-3 เมตร เป็นงานใหญ่ที่ไม่มีใครแม้แต่เอสราทำสำเร็จตลอด 140 ปี แต่เมื่อได้ยินสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ (ข้อ 18) และการสนับสนุนของกษัตริย์ ทุกคนเห็นชอบและมีกำลังทำงาน ‘ดี’ นี้ พระเจ้าผู้ทรงขับเคลื่อนใจคนกำลังทรงทำงาน

(3) ฝ่ายต่อต้าน

เนหะมีย์ 2:19-20

เมื่อกำลังทำพันธกิจที่พระเจ้าประทาน (เทียบข้อ 12) ก็ยังมีศัตรู สันบาลัท (ผู้ว่าราชการสมาเรีย?—4:2) โทปอัท (ข้าราชการอัสโมน?) และเกเซม (หัวหน้าเผ่าอาหรับ?) ร่วมกันดูหมิ่นและเยาะเย้ยเนหะมีย์กับคณะ (เทียบ 4:2-3) และเริ่มขัดขวางโดยกล่าวว่า ‘พวกเจ้าจะกบฏต่อกษัตริย์หรือ’ แต่เนหะมีย์ตอบอย่างมั่นใจว่า ‘พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะประทานความสำเร็จแก่พวกเราผู้รับใช้ของพระองค์ในการสร้างกำแพงนี้ พวกเจ้าไม่มีส่วนไม่มีสิทธิ และไม่มือนุสรณ์ในเยรูซาเล็ม’ (ข้อ 20) ชื่อ ‘สันบาลัท’ หมายถึง ‘พระยาห์เวห์ทรงประเสริฐ’ บางทีเขาอาจเข้ารีตศาสนาอิสลามอย่างเป็นพิธีเพื่ออ้างสิทธิ แต่เนหะมีย์ยืนยันว่า มีเพียงผู้รับใช้ของพระเจ้าซึ่งแยกไว้ (เทียบ 1:6, 10) เท่านั้นที่มีสิทธินี้

บทที่ 3

(4) งานสร้างกำแพงและผู้เข้าร่วม

เนหะมีย์ 3:1-32

ประชาชนซึ่งรับคำท้าของเนหะมีย์ว่า ให้สร้างกำแพงเพื่อไม่ต้องอับอายอีก (2:17) เริ่มรับผิดชอบแต่ละช่วงและเข้าร่วมงาน บทที่ 3 เอย์ผู้แทนผู้ร่วมงาน 75 คนจากฐานะหลากหลาย ได้แก่ บุโรฮิต (ข้อ 1, 22, 28) ชาวเยรีโค (ข้อ 2) ชาวมิสปาห์กับกิเบโอน (ข้อ 7) ช่างฝีมือ (ข้อ 8, 31, 32) เจ้าหน้าที่เมือง (ข้อ 12, 16, 17, 19) ผู้หญิง (ข้อ 12) ชาวฮานันกับศานาห์ (ข้อ 13) คนเลวี (ข้อ 17) คนงานประจำพระวิหาร (ข้อ 26) ชาวเทโคอา (ข้อ 5, 27) คนเฝ้าประตู (ข้อ 29) และพ่อค้า (ข้อ 32) สิ่งนี้เน้นว่าชุมชนอิสราเอลทั้งหมดมีส่วนร่วม และชี้ถึงภาวะผู้นำของเนหะมีย์ซึ่งโอรับและนำทุกคน มีการกล่าวถึงงาน 15 ประเภท แบ่งเป็น 45 ช่วง แต่ละช่วงมีผู้รับผิดชอบและได้รับมอบอำนาจ โดยให้ทำส่วน ‘ตรงข้ามบ้านของตน’ เท่าที่เป็นไปได้ (ข้อ 10, 23, 28, 29, 31) เพื่อเพิ่มความรับผิดชอบ ประตูที่ซ่อมมีสิบแห่ง เรียงจากตะวันออกเฉียงเหนือทวนเข็มนาฬิกา คือประตูแกะ (ข้อ 1) ประตูปลา (ข้อ 3) ประตูเกา (ข้อ 6) ประตูหุบเขา (ข้อ 13) ประตูกองขยะ (ข้อ 13) ประตูน้ำพุ (ข้อ 15) ประตูน้ำ (ข้อ 26) ประตูม้า (ข้อ 28) ประตูตะวันออก (ข้อ 29)

และประตูตรวจพล (ข้อ 31)

บทที่ 4

☐ การเยาะเย้ยและการตอบสนองของเนหะมีย์

เนหะมีย์ 4:1-6

ศัตรูไม่มีเหตุให้ยินดีเมื่อพระราชกิจของพระเจ้ากำลังสำเร็จ สันบาลล้ทกับโทบิอาห์โกรธมากและเยาะเย้ยเมื่อรู้ว่าเริ่มสร้างเมือง ‘ชาวยูดาห์อ่อนแอเหล่านี้กำลังทำอะไร’ (ข้อ 2) ‘กำแพงหินที่พวกเขาสร้าง ต่อให้สุนัขจิ้งจอกขึ้นก็พัง’ (ข้อ 3)

ท่ามกลางการดูหมิ่น เนหะมีย์ทูลความเจ็บปวดต่อพระเจ้า ไม่แก้แค้นเอง แต่มอบทุกสิ่งไว้กับพระเจ้าผู้ทรงตอบแทน (ข้อ 4-5)

ประชาชนทำงานต่ออย่างกระตือรือร้น (‘มีใจทำงาน’—ข้อ 6; เทียบ 3:20) ไม่นานกำแพงทั้งหมดก็เชื่อมต่อกัน เหลือเพียงก่อกำแพงขึ้น

☐ ภัยคุกคามทางทหารและการตอบสนองของเนหะมีย์

เนหะมีย์ 4:7-23

เรื่องนี้มีโครงสร้างดังต่อไปนี้ (Throntveit)

A เยรูซาเล็มถูกคุกคามด้วยสงคราม (ข้อ 7-9)

B ประชาชนคิดว่าทำงานต่อไม่ได้ (ข้อ 10-12)

C หนุ่ใจขุนนาง เจ้าหน้าที่ และประชาชน (ข้อ 13-14)

X องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้แผนร้ายล้มเหลว: การป้องกันด้วย ‘หอกและพลั่ว’ (ข้อ 15-18)

C' หนุ่ใจขุนนาง เจ้าหน้าที่ และประชาชน (ข้อ 19-20)

B' ประชาชนเร่งทำงานก่อสร้าง (ข้อ 21)

A' เยรูซาเล็มได้รับการป้องกัน (ข้อ 22-23)

ก. เยรูซาเล็มถูกคุกคามด้วยสงคราม (ข้อ 7-9): ขนชาติรอบข้างซึ่งมีสันบาลล้ทกับโทบิอาห์เป็นแกนนำโกรธมากเมื่อได้ยินข่าวงานกำแพงคืบหน้า พวกเขาเริ่มวางแผนบุกเยรูซาเล็ม (ข้อ 8)

ทางเหนือมีสันบาลล้ทกับชาวสะมาเรีย ทางตะวันออกมีโทบิอาห์กับชาวอัมโมน ทางใต้มีเกเซมกับชาวอาหรับ (2:19)

และทางตะวันตกมีชาวอัสซีเรียล้อมกีดกันเยรูซาเล็ม เนหะมีย์อธิษฐานและตั้งยามเฝ้าทั้งกลางวันกลางคืน ข.

ประชาชนคิดว่าทำงานต่อไม่ได้ (ข้อ 10-12): ชาวอิสราเอลซึ่งต้องทำงานท่ามกลางภัยคุกคามเริ่มหมดกำลังใจ

‘งานยังเหลือมาก แต่เราเหนื่อยเกินไป เราคงสร้างกำแพงไม่เสร็จ’ (ข้อ 10) ศัตรูวางแผนบุกไม่หยุด (ข้อ 11)

และชาวยูดาห์จากบริเวณใกล้เคียงซึ่งรู้แผนก็เข้ามาบอกซ้ำ ๆ ให้คนงานละที่ก่อสร้างและหนี (ข้อ 12, ESV)

ค. หนูนใจขุนนาง เจ้าหน้าที่ และประชาชน (ข้อ 13-14): เนหะมีย์จัดการป้องกันอย่างแข็งขัน ไม่เพียงตั้งยาม (ข้อ 9)

แต่จัดประชาชนถือดาบ หอก และธนูพร้อมรบ ทั้งหนูนใจขุนนาง เจ้าหน้าที่ และประชาชนมิให้กลัว

แต่ให้ระลึกถึงพระเจ้า ‘ผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม’ (ข้อ 14) เนหะมีย์มิได้เน้นแต่ความเชื่อ

เขาเป็นผู้นำซึ่งจัดมาตรการจริงที่ประชาชนต้องทำ

ง.

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้แผนร้ายล้มเหลว: การป้องกันด้วย ‘หอกและพลั่ว’ (ข้อ 15-18): ในยามวิกฤต

พระเจ้าทรงทำลายแผนของศัตรู (ข้อ 15) เมื่อศัตรูรู้ว่า ‘กองกำลัง’ ของเนหะมีย์จับแผนได้และพร้อมรบ

พวกเขาก็เลิกบุก แต่เนหะมีย์ไม่ลดการระวังและยังทำงานต่อ เขาแบ่งคนใต้บังคับบัญชาเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งติดอาวุธ

อีกกลุ่มก่อสร้างต่อ ‘มือหนึ่งถืออิฐ อีกมือถืออาวุธ’ ค หนูนใจขุนนาง เจ้าหน้าที่ และประชาชน (ข้อ 19-20):

แม้งานดำเนินต่อ ก็วางยุทธวิธีรับการบุกทุกเมื่อ ตั้งคนเป่าแตรตามจุดต่าง ๆ หากศัตรูบุกด้านใด

ทุกคนจะรวมตรงเสียงแตรและพร้อมรบ เนหะมีย์สารภาพเช่นโมเสสกับกษัตริย์เฮเซเคียห์ว่า

‘พระเจ้าของเราจะทรงต่อสู้เพื่อเรา’ (ข้อ 20; เทียบ ฉธก 3:22; 2 พศด 32:8) ข ประชาชนแรงงาน (ข้อ 21):

ทุกคนคาดดาบและทำกำแพงต่อ ครึ่งหนึ่งติดอาวุธเผ่ายามทั้งกลางวันกลางคืน คงผลัดเวรกันทำงาน

ไม่เปิดช่องแก่พวกสันบาลัท ก เยรูซาเล็มได้รับการป้องกัน (ข้อ 22-23):

เนหะมีย์ให้คนงานไม่กลับบ้านนอกเมืองหลังเลิกงาน แต่พักในเมืองและผลัดกันเผ่ายามกลางคืน เขาไม่ได้แค่สั่ง

ตัวเขากับพวกพ้องให้เป็นแบบอย่าง ทุกคนสวมเกราะและถืออาวุธตลอดวัน เนหะมีย์ตั้งใจแรงงานช่วงสั้นอย่างเข้มข้น

เพื่อมิให้ใจประชาชนหย่อนหรืองานล่าช้า

บทที่ 5

☐ ปัญหา: ความไม่เป็นธรรมทางเศรษฐกิจ

เนหะมีย์ 5:1-5

ระหว่างงานกำแพง ไม่เพียงมีภัยรุกรานจากภายนอก แต่เกิดปัญหภายในด้วย ประชาชนซึ่งทุกข์จากค่าครองชีพ

‘ร้องทุกข์’ (ข้อ 1) ต่อพี่น้องของตน เพราะไม่มีอาหาร บางคนต้องจำนองที่ดินหรือขายลูกเป็นทาส

หัวหน้าครอบครัวทำกำแพงโดยไม่ได้ค่าจ้าง ความทุกข์ของครอบครัวจึงยิ่งหนัก

ปัญหาคือชาวยูดาห์มั่งคั่งเรียกดอกเบี้ยสูงจากพี่น้อง (เทียบข้อ 7)

☐ ทางแก้: ฟ้นฟุจิตสำนักชุมชน

เนหะมีย์ 5:6-13

เมื่อรู้เรื่อง เนหะมีย์ไม่พักปัญหาไว้แม้งานก่อสร้างยังไม่เสร็จ หากจัดการไม่ฉลาด

อาจก่อความไม่พอใจรุนแรงและความแตกแยกจนงานหยุด เขาเข้าหาอย่างมีปัญญา ‘ตริกลตรง’ (ข้อ 7)

แล้วดำเนินขุนนางกับเจ้าหน้าที่ จัด ‘การประชุมใหญ่’ เปิดเผยท่าทีที่พวกเขามีต่อพี่น้อง

เขากล่าวว่าควรหรือที่จะทำให้พี่น้องถูกขาย และทำลายให้ดำเนินชีวิต ‘ด้วยความยำเกรงพระเจ้า’ (ข้อ 9)

นี่ไม่ใช่แค่ปัญหาเศรษฐกิจ แต่เป็นปัญหาความเชื่อ

เนหะมีย์เสนอให้เลิกคึดดอกเบี้ย และบอกว่าตนกับพี่น้องจะทำก่อน (ข้อ 10) เขาสั่งให้ ‘คีน’ ที่ดิน เงิน

และผลผลิตที่ยึดเป็นหลักประกัน ขุนนางกับเจ้าหน้าที่รับว่าจะทำตาม (ข้อ 11-12)

เนหะมีย์ฉวยโอกาสให้พวกเขาปฏิญาณต่อหน้าสาธารณะ และพวกเขาก็ทำตามคำปฏิญาณ (ข้อ 13)

เขาเผชิญปัญหาซึ่งอาจบานปลายอย่างฉลาดและแก้ได้รวดเร็ว เรื่องนี้ทำให้ประชาชนกลับเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยความเชื่อ

(7) แบบอย่างของเนหะมีย์

เนหะมีย์ 5:14-19

เนหะมีย์เป็นผู้นำที่ทำเป็นแบบอย่าง ตลอด 12 ปีเป็นผู้ว่าราชการยูดาห์ (445-433 ปีก่อนคริสตกาล)

เขากับพี่น้องสละสิทธิประโยชน์ทางเศรษฐกิจซึ่งควรได้รับ คือรายได้หรือภาษีจากยูดาห์

ผู้ว่าราชการสมัยนั้นเก็บอาหารสำหรับตนและเงินวันละ 40 เซเซล (44 กรัม เท่าค่าจ้างหนึ่งปีของสองหรือสามคน)

นอกเหนือจากที่ส่งรัฐบาลกลาง แต่เนหะมีย์ยำเกรงพระเจ้า จึงไม่ทำเช่นนั้น กลับให้คนใช้ทั้งหมดร่วมงานกำแพง

และออกค่าอาหารจำนวนมากด้วยเงินตนสำหรับเจ้าหน้าที่ 150 คนกับแขกที่ร่วมโต๊ะ (ข้อ 17-18)

เช่นเดียวกับมอบการแก้แค้นไว้กับพระเจ้า (เทียบ 4:4-5) เขาคาดหวังรางวัลความดีจากพระองค์

‘ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ทำเพื่อชนชาตินี้ และทรงโปรดปรานข้าพระองค์’ (ข้อ 19)

คำอธิษฐานนี้ไม่ใช่ความหยิ่งอวดความชอบธรรม แต่เป็นคำสารภาพแห่งความเชื่อซึ่งวางใจพระเจ้าและปรารถนาความพอใจ

หรือรางวัลที่มาจากพระเจ้าเท่านั้น (เทียบ สภษ 19:17; พป 3:14; 2 ทธ 4:8; มธ 6:4)

บทที่ 6

☐ แผนลอบสังหารโดยอาการเจรจา

เนหะมีย์ 6:1-4

งานกำแพงเกือบเสร็จ เหลือเพียงติดบานประตู เมื่อได้ยินข่าว ‘ศัตรู’ ยังใช้อุบายถึงที่สุดเพื่อทำร้ายเนหะมีย์
ส่งคนมาชวนให้พบกันตามลำพังถึงสี่ครั้ง แต่เนหะมีย์ปฏิเสธอย่างเด็ดขาดและมีปัญญา (ข้อ 2-4)

☐ จดหมายเปิดผนึกกล่าวหาว่ายูดาห์เตรียมกบฏ

เนหะมีย์ 6:5-9

ครั้งที่ห้า พวกเขาส่งจดหมายมา เนื้อหาว่าขณะนี้ข้าพเจ้าไม่คิดว่าเนหะมีย์กำลังจะเป็นกษัตริย์ยูดาห์และก่อกบฏ
พวกเขาขอฟังจากปากแล้วจะช่วยพูดต่อกษัตริย์ แม้ดูเหมือนเสนอ ‘ปรึกษาสันติ’
แท้จริงวางแผนล่อเนหะมีย์ออกไปลอบฆ่า เขาไม่หลงกล หากไปพบเพื่อคลี่คลายหรืออธิบายความเข้าใจผิด
อาจดูเหมือนยอมรับว่าข่าวลือจริง แต่เขาไม่พบสันบาลัททจนที่สุด ในสถานการณ์ไม่มั่นคง เขาไม่ฟังคนแต่ฟังพระเจ้า
‘ข้าแต่พระเจ้า’]

บัดนี้ขอทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์’ (ข้อ 9)

☐ คำชักชวนผ่านผู้เผยพระวจนะเท็จ

เนหะมีย์ 6:10-14

เมื่อจดหมายเปิดผนึกของสันบาลัททไม่ได้ผล โทปอาร์ทจึงลงมือ (เทียบข้อ 12)
เขาติดสินบนเซไมอาห์ผู้เผยพระวจนะหรือปุโรหิตในเยรูซาเล็ม เซไมอาห์ ‘พยากรณ์’ แก่เนหะมีย์ผู้มาหาว่า
ศัตรูจะมาฆ่า จึงให้เข้าไปหลบในห้องชั้นในพระวิหารด้วยกัน (ข้อ 10)
แผนคือทำให้เนหะมีย์ซึ่งไม่ใช่ปุโรหิตทำบาปโดยเข้าสถานบริสุทธิ์ แล้วใช้เป็นเรื่องใส่ร้าย (ข้อ 13)
แม้สถานการณ์ทำให้กังวล เนหะมีย์ตั้งใจว่า ‘ตายก็ตาย’ แต่จะไม่ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ ภายหลังเขาจึงรู้ว่า ‘คำพยากรณ์’
ไม่ได้มาจากพระเจ้า (ข้อ 12) พระเจ้าประทานวิจารณ์ญาณและทรงปกป้องเขา
แม้ในเวลานั้นเนหะมีย์อธิษฐาน ขอพระเจ้าทรงระลึกถึงความชั่วของโทปอาร์ท สันบาลัทท และผู้เผยพระวจนะเท็จ (ข้อ
14)

(9) กำแพงเสร็จใน 52 วัน

เนหะมีย์ 6:15-19

แม้ศัตรูขัดขวางไม่หยุด งานกำแพงเสร็จใน 52 วัน (445 ปีก่อนคริสตกาล)
ระยะสั้นเช่นนี้เป็นไปได้เพราะภาวะผู้นำเข้มแข็งของเนหะมีย์และความร่วมมือของประชาชน
เป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงทำงาน ศัตรูกับชนต่างชาติทั้งปวงจึงกลัวและหมดกำลังใจอย่างยิ่ง (ข้อ 16)
แต่กำแพงเสร็จไม่ได้หมายความว่าทุกอย่างจบ (เทียบ 7:4)

ยังมีปัญหาแฝง หลายตระกูลขุนนางยูดาห์เกี่ยวข้องด้วยการสมรสกับครอบครัวโทปออาห์ (เทียบ 3:4; 7:10; 13:4) และหลายคนเป็นพันธมิตรกับเขา (ข้อ 18) พวกเขาได้ตอบจดหมายกับโทปออาห์และพูดเรื่องดีของเขาแก่เนหะมีย์ การกระทำนี้คงทำให้เนหะมีย์เหนื่อยยิ่งขึ้น ผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณของอิสราเอลไม่รู้จักแยกแยะหรือตัดบาป กลับเป็นอุปสรรค โทปออาห์อาศัยคนเหล่านี้ส่งจดหมายข่มขู่ต่อไป (ข้อ 19)

บทที่ 7

(10) การรักษาความปลอดภัยหลังสร้างกำแพง

เนหะมีย์ 7:1-3

หลังจากกำแพงเสร็จ เนหะมีย์แต่งตั้งคนเฝ้าประตู นักร้อง และคนเลวี เหตุผลหนึ่งของการสร้างกำแพงคือรักษาพระวิหารให้ปลอดภัยและให้การนมัสการดำเนินต่อ เขามอบการดูแลและรักษาเมืองเยรูซาเล็มแก่ฮานานีน้องชายและฮานันยาห์ผู้เป็นแบบอย่าง ‘ในการยำเกรงพระเจ้า’ (ข้อ 2) เนหะมีย์ไม่ลดการระวังศัตรู กำหนดเวลาเปิดปิดประตู และให้ชาวเมืองเฝ้าบริเวณใกล้บ้านตน

(11) แผนฟื้นความเจริญของเยรูซาเล็ม

เนหะมีย์ 7:4-5

เมื่องานกำแพงเสร็จ ผู้คนจากทั่วยูดาห์กลับบ้าน เหลือชาวเยรูซาเล็มเพียงเล็กน้อย บ้านเรือนยังไม่พร้อมอยู่อาศัย การฟื้นความเจริญต้องมีผู้ย้ายเข้า เนหะมีย์ได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้า (ข้อ 5) จึงให้จัดรายชื่อตามลำดับวงศ์เพื่อเกณฑ์คนจากแต่ละครอบครัวย้ายมาอยู่เยรูซาเล็ม (เทียบ 11:1) ระหว่างนั้นเขาพบรายชื่อผู้กลับครั้งแรกพร้อมเศรุบบาเบล (อสร บทที่ 2)

(12) รายชื่อผู้กลับถิ่นฐานครั้งแรก

เนหะมีย์ 7:6-73

☐ ผู้แทนผู้กลับถิ่นฐาน (ข้อ 6-7)

ผู้นำซึ่งพาผู้ถูกกวาดไปบาบิโลนกลับมี 12 คน รวมเศรุบบาเบลกับเยชูวา (เอสราบทที่ 2 ละ ‘นาหะมานี’) จำนวน 12 คนเห็นว่าพวกเขาสืบความชอบธรรมของอิสราเอลเดิมโดยเป็นสัญลักษณ์แทนสิบสองเผ่า

☐ ผู้ที่แบ่งตามครอบครัว (ข้อ 8-25)

ตอนนี้กล่าวถึง 15,604 คน สิบเอ็ดชื่อเป็นครอบครัวของผู้กลับกับเอสราในเอสราบทที่ 8 สองชื่อคือฮาริพักกับเบโธนต่างจากรายชื่อเอสราบทที่ 2 คือโยราห์กับกิบาร์ คงเพราะมีอีกชื่อหนึ่ง จำนวน 2,322 คนก็ต่างจาก 1,222 คนในเอสราบทที่ 2 แต่นักอธิบายนส่วนใหญ่มองว่าเป็นความคลาดเคลื่อนจากการคัดลอก

☐ ผู้ที่แบ่งตามถิ่นฐาน (ข้อ 26-38)

ตอนนี้มีชื่อเมืองหรือถิ่นฐาน 20 แห่ง มีเพียงเบธเลเฮมกับเนโทฟาห์สองแห่งอยู่ในเผ่ายูดาห์ ที่เหลือเป็นเมืองของเบนยามิน ดูเหมือนเมื่ออาณาจักรยูดาห์ล่ม ชนเบนยามินยอมจำนนต่อบาบีโลนเร็วกว่ายูดาห์ จึงรอดจากการทำลายเมือง เมื่อเทียบเอสราบที่ 2 ข้อความนี้ละม้ายกับชื่อก่อน และจำนวนของเบธเลเฮมกับเนโทฟาห์ต่างกัน คือ 188 คนแทน 179 คน

☐ ปุโรหิต (ข้อ 39-42)

ดาวิดเคยจัดปุโรหิตเป็น 24 ครอบครัว (1 พศด บทที่ 24) แต่ครอบครัวปุโรหิตที่กลับมีเพียงสี่ รวม 4,289 คน ถึงกระนั้นเป็นหนึ่งในสิบของผู้กลับถิ่นฐาน สถิตินี้ตรงกับเอสราบที่ 2

☐ คนเลวี (ข้อ 43-45)

คนเลวีแบ่งเป็นสามกลุ่ม คือผู้ช่วยงานปุโรหิตในพระวิหาร (ลูกหลานเยชูวาห์กับซัดมีเอล) ผู้รับผิดชอบการสรรเสริญ (ลูกหลานอาสาฟ) และคนเฝ้าประตู ทั้งสามรวมเพียง 360 คน (เอสราบที่ 2 มี 341)

น้อยกว่าปุโรหิตมาก ในสมัยดาวิด คนเลวีมีถึง 38,000 คน (1 พศด 23:3) แม้เอسرائู้ 1,500 คนกลับครั้งที่สอง เขาก็รวบรวมคนเลวีได้เพียง 38 คน (อสร 8:15-20) ดูเหมือนต่างจากปุโรหิต คนเลวีไม่ค่อยอยากกลับเพราะแทบไม่มีสิ่งใดจะได้

☐ คนงานสามัญประจำพระวิหาร (ข้อ 46-56)

‘คนใช้ประจำพระวิหาร’ เป็นคำนามทั่วไปเรียกคนงานสามัญในพระวิหาร พวกเขาช่วยคนเลวีทำงานสารพัด (เทียบ อสร 8:20) หลายคนคงเป็นลูกหลานทาสต่างชาติที่ได้จากสงคราม พวกเขาไม่ได้ถูกบังคับกลับเพราะเป็นทาส (ทาสถูกนับแยกโดยไม่ระบุชื่อในข้อ 67) แต่คงกลับตามความเชื่อ มี 35 ชื่อ และเมื่อนับรวมลูกหลานข้าราชการซาโลมอนตอนถัดไป มี 392 คน

☐ ลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน (ข้อ 57-60)

การนับรวมกับคนงานพระวิหารชี้ว่าสองกลุ่มสัมพันธ์ใกล้ชิด มีสิบชื่อ การยังถูกเรียก ‘ลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน’ ถึงเวลานี้เป็นพยานถึงฐานะของซาโลมอนเอง

☐ คนกลุ่มอื่น (ข้อ 61-65)

คนเหล่านี้พิสูจน์ไม่ได้ว่าครอบครัวเป็นชนอิสราเอล ชาวอิสราเอลมีลำดับวงศ์ตระกูล (เทียบข้อ 5) และเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเก็บบันทึกคนในพื้นที่ (เทียบ 1 พศด 5:17; 9:22) แม้การรักษาลำดับวงศ์ระหว่างสงครามยาก ผู้ว่าราชการก็แยกคนเหล่านี้ ปุโรหิตบางคนพิสูจน์เชื้อสายอิสราเอลไม่ได้ จึงถูกพักหน้าที่ (ข้อ 63-64) มาตราการนี้ประเมินได้ทั้งด้านบวกและลบ

☐ ยอดรวมและของถวายแด่พระวิหาร (ข้อ 66-72)

ข้อความกล่าวว่าผู้กลับมี 42,360 คน เท่ากับเอสราบทที่ 2 ซึ่งมากกว่าผลรวมกลุ่มที่แจกแจงราว 11,000 คน คงหมายถึงยังมีคนที่ไม่รวมในรายการ (ทาส 7,337 คนกับนักรบชายหญิง 200 คนคงไม่รวม)

จากจำนวนทาสและสัตว์ (ข้อ 67-69) เห็นว่าหลายคนมั่งคั่ง หัวหน้าตระกูล ผู้ว่าราชการ และประชาชนบางคนถวายจำนวนมากเพื่อสร้างพระวิหาร คือทองคำ 514 กิโลกรัมและเงิน 2,850 กิโลกรัม

☐ การตั้งถิ่นฐาน (ข้อ 73)

ดังนั้น อิสราเอลทั้งปวงอาศัยในเมืองของตน ผู้กลับถิ่นฐานกลับบ้านเดิม ตั้งหลักแหล่งและได้พักสงบ บทที่ 7 นำรายชื่อเอสร่า

บทที่ 2

กล่าวซ้ำรายชื่อบทที่ 2 เรื่องนี้จะดำเนินต่อไปในบทที่ 11 หลังเรื่องแทรกบทที่ 8-10

เนหะมีย์ 2:1

แล้วจึงดำเนินต่อไปในบทที่ 11

บทที่ 8

IV. การรื้อฟื้นพันธสัญญา

เนหะมีย์ 8:1-39

การพิจารณาบริบทเวลาและลำดับของตอนนี้เป็นปัญหาที่ยากที่สุดประการหนึ่งในการศึกษาเอสร่า-เนหะมีย์ เพราะศูนย์กลางเรื่องเปลี่ยนจากเนหะมีย์เป็นเอสร่าอย่างฉับพลัน และเรื่องของเนหะมีย์ไม่กลับมาจนถึงบทที่ 13 ถึงกระนั้น แก่นชัดเจน คือการรื้อฟื้นพันธสัญญาของชุมชนและเป็นจุดสูงสุดของเอสร่า-เนหะมีย์

‘เราไม่รู้แน่ชัดว่าการรื้อฟื้นพันธสัญญานี้เกิดเมื่อใด แต่ผู้เขียนต้องการวางเรื่องไว้หลังสร้างกำแพงเยรูซาเล็มเสร็จ เพื่อเน้นว่าเมื่อชาวอิสราเอลทำทุกโครงการที่ตั้งใจไว้เมื่อกลับถิ่นฐานสำเร็จ

พวกเขาจึงยื่นต่อพระพักตร์พระเจ้าในฐานะประชากรที่ครบถ้วน’ (Song Byeong-hyeon; เขาตาม Clines กับ Williamson เห็นว่าเหตุการณ์นี้เกิดช่วงต้นหลังเอสร่ากลับ และชื่อเนหะมีย์ใน 8:9 ถูกแทรกภายหลัง แต่พระคัมภีร์ฉบับศึกษาสายปฏิรูปตีความว่าเนหะมีย์กับเอสร่ารับใช้ร่วมกัน)

การอ่านธรรมเนียมปฏิบัติ

เนหะมีย์ 8:1-12

‘เดือนที่เจ็ด’ อาจหมายถึงสองเดือนหลังผู้กลับกลุ่มที่สองซึ่งมีเอสร่าเป็นผู้นำมาถึง (เดือนที่ห้า ปี 458 ก่อนคริสตกาล; อสร 7:9) เอสร่าเป็นธรรมาจารย์ผู้อุทิศแก่ธรรมเนียมปฏิบัติ (อสร 7:10, 12)

ประชาชนขอให้เขาอ่านหนังสือธรรมบัญญัติ เขาจึงรวบรวมทุกคนที่ลานหน้าประตูน้ำในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ด คือเทศกาลเป่าแตร อ่านและอธิบายหรือแปลความตั้งแต่รุ่งเช้าถึงเที่ยง รวบรวมชั่วโมง ต่อหน้าชาย หญิง และทุกคนที่เข้าใจได้ (ข้อ 3, 8)

นักวิชาการมองว่าการชุมนุมหน้าประตูน้ำซึ่งมีธรรมาจารย์เป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่ปุโรหิตในพระวิหาร เป็นจุดเริ่มต้นการชุมนุมธรรมศาลา (เทียบข้อ 5-8) ประชาชนปรารถนาฟังพระวจนะโดยสมัครใจ ให้เกียรติ (ข้อ 5) และตั้งใจฟัง (ข้อ 3) เมื่อฟังและเข้าใจ ทุกคนร้องไห้ เนหะมีย์ (ซึ่งคงถูกบรรณาธิการเพิ่ม)

กับเอสราบอกว่า วันนี้เป็น ‘วันบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์’ คือเทศกาลเป่าแตร-อยู่เพิง จึงอย่าเศร้า แต่ให้กินและยินดี (ข้อ 9-10; เทียบ ฉธบ 16:15 ‘จงมีความยินดีอย่างเต็มเปี่ยม’) ‘ความชื่นบานในพระยาห์เวห์เป็นกำลังของท่าน’

ประชาชนทั้งหมดจึงกิน ดื่ม แบ่งปัน และยินดีอย่างยิ่ง เพราะพวกเขาเข้าใจ (‘รู้แจ้ง’ เช่นเดียวกับข้อ 7, 8) พระวจนะที่ได้ยิน (ข้อ 12)

การนมัสการฉลองเทศกาลอยู่เพิง

เนหะมีย์ 8:13-18

วันรุ่งขึ้น หัวหน้าตระกูล ปุโรหิต และคนเลวีมาหาเอสราเพราะอยากเข้าใจธรรมบัญญัติชัดเจน

พวกเขาต้องการปฏิบัติคำสั่งเรื่องเทศกาลอยู่เพิงในธรรมบัญญัติโมเสส

จึงร่วมกับประชาชนสร้างเพิงจากกิ่งไม้และพักเจ็ดวันตามพระบัญชา (ข้อ 16-18; เทียบ ลนต 23:34-43)

ตั้งแต่สมัยโยชูวาไม่เคยถือเทศกาลเช่นนี้ ประชาชนจึงยินดีมาก เอสราอ่านธรรมบัญญัติทุกวันตลอดเจ็ดวัน แม้เพิงต่ำต้อยและไม่สะอาด พวกเขาได้สัมผัส ‘ความอุดมแห่งพระวจนะ’ และปรารถนาปฏิบัติตามอีกครั้ง (เทียบบทที่ 9) นี่คือ ‘การฟื้นฟูพระวจนะ’

บทที่ 9

(1) การกลับใจ

เนหะมีย์ 9:1-5

สมควรเข้าใจว่า ‘เดือนนั้น’ สืบต่อจากเรื่องก่อน หมายถึงเดือนที่เจ็ดปีเดียวกับที่ถือเทศกาลอยู่เพิง (458

ปีก่อนคริสตกาล) หลังเทศกาลวันที่ 15-21 ประชาชนมาชุมนุมพิเศษวันที่ 24 เพื่อระลึกพระวจนะและกลับใจร่วมกัน ทุกคนอดอาหาร สวมผ้ากระสอบ โปรยดินบนศีรษะ และสารภาพบาปของตนกับบรรพบุรุษ (ข้อ 1-2)

พวกเขาตัดสินใจสัมพันธ์กับ ‘ชนต่างชาติทั้งหมด’ เป็นผลแห่งการกลับใจ

พระวจนะหรือธรรมบัญญัติยังเป็นศูนย์กลางของขบวนการ หนึ่งในสี่ของเวลากลางวันใช้อ่านธรรมบัญญัติ อีกหนึ่งในสี่สารภาพบาปและนมัสการพระเจ้า (ข้อ 3) คนเลวียืนบนแท่นนำการนมัสการ (ข้อ 4-5)

การไม่เอ่ยชื่อเอสราน่าสนใจ ผู้เขียนอาจจงใจเน้นความสมัครใจของประชาชน

(2) คำสารภาพ

เนหะมีห์ 9:5

ข้อความมีคำสารภาพอันอุดมเกี่ยวกับพระเจ้า ได้แก่ พระผู้สร้าง (ข้อ 6) พระเจ้าผู้ทรงสถาปนาและทรงฤทธานุภาพ (ข้อ 6, 10) พระเจ้าแห่งพันธสัญญา (ข้อ 7-8) พระเจ้าแห่งการอภัย (ข้อ 17; ต้นฉบับพิมพ์คลาดเป็น 917)

พระเจ้าแห่งพระกรุณา (ข้อ 19, 28, 31)

พระเจ้าผู้ซื่อสัตย์ (ข้อ 8, 23, 32-33) พระเจ้าแห่งความรอด (ข้อ 11, 27) พระเจ้าแห่งความยุติธรรม (ข้อ 33)

และพระเจ้าแห่งการพิพากษา (ข้อ 27, 30, 36) โครงสร้างมีดังนี้

☐ คำเชิญชวนให้สรรเสริญ (ข้อ 5ข)

ประกาศให้ถวายสาธุการแด่พระเจ้านิรันดร์ พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเกียรติและสมควรรับคำสรรเสริญทั้งสิ้น

☐ การทรงสร้าง (ข้อ 6)

องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระยาห์เวห์ผู้ทรงสร้างและคำจูนทุกสิ่ง เพราะฉะนั้น ‘ดวงดาว’ ทั้งปวงนมัสการพระองค์ คนโบราณนับดาวเป็นเทพเจ้า แต่พระยาห์เวห์ทรงสร้างและรับการนมัสการจากพวกมัน

☐ อับราฮัม (ข้อ 7-8)

คำสารภาพหรือสรรเสริญของคนเลวียกย่องการเลือกโดยพระคุณและความซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่ออิสราเอลตั้งแต่ต้นในสมัยอับราฮัม อับราฮัมซื่อสัตย์ต่อการทรงเรียก พระเจ้าทรงทำพระประสงค์ผ่านคนซื่อสัตย์เช่นนี้ ขณะเดียวกันพวกเขาก็ย้อนมองความไม่ซื่อสัตย์ของตน

☐ การอพยพ (ข้อ 9-11)

พวกเขาย้อนประวัติการอพยพ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ของบรรพบุรุษและตอบเสียงร้อง เมื่อทรงช่วยให้รอด แม้กษัตริย์ใดเข้มแข็งเพียงไร ก็ยอมจำนนต่อฤทธานุภาพและพระนาม

พระเจ้าทรงลงโทษคนหยิ่งด้วยภัยพิบัติสิบประการและเหตุการณ์ทะเลแดง และทรงให้พระนามรุ่งโรจน์

☐ ชีวิตในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 12-21)

ก. การจัดเตรียมจากพระเจ้าผู้ทรงเมตตา (ข้อ 12-15): แม้ในถิ่นทุรกันดารซึ่งอยู่ยากที่สุด

พระเจ้าทรงนำด้วยเสาเมฆและเสาไฟ เลี้ยงด้วยอาหารกับน้ำ ยิ่งกว่านั้นทรง ‘เสด็จลงมา’ ตรัสกับพวกเขา ประทาน

‘กฎเกณฑ์เที่ยงตรง ธรรมเนียมปฏิบัติแท้จริง กฎเกณฑ์ดี และพระบัญญัติ’ พร้อมสัญญาแผ่นดิน

นี่คือพระคุณซึ่งพระองค์ไม่เพียงเป็นบิดา แต่เป็นกษัตริย์ผู้ปกป้องและปกครอง

ข. การกบฏอย่างอกตัญญูของประชาชน (ข้อ 16-18): แม่พระเจ้าทรง ‘เสด็จลงมา’ ถ่อมพระองค์ และประทานพระคุณให้เป็นประชากร ‘บรรพบุรุษของเรา’ กลับหยิ่ง ไม่ฟังพระบัญชาและกบฏ พวกเขาไม่ระลึกพระราชาธิราชความรอด แต่คอแข็งอยากกลับแผ่นดินทาส (เหตุการณ์คาเดชบารเนีย) ทั้งสร้างลูกวัวนมัสการ ลบหลู่พระเจ้าอย่างหนัก ถึงกระนั้นพระองค์ไม่ทอดทิ้ง เหตุผลมีเพียงพระลักษณะของพระองค์ คือพระเจ้าผู้ทรงอภัย เปี่ยมพระคุณและพระกรุณา กว้างขวาง และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง (ข้อ 17)

ค. พระเมตตาของพระเจ้าซึ่งดำเนินต่อ (ข้อ 19-21): พระองค์ไม่ทอดทิ้งประชาชนกบฏ แต่ทรงนำ เลี้ยง และปกป้อง 40 ปีตามพระกรุณาใหญ่หลวง แม้ในถิ่นทุรกันดารก็ไม่ขาดอาหารหรือเสื้อผ้า ที่สำคัญ พระองค์ประทาน ‘พระวิญญาณอันประเสริฐของพระองค์’ (ข้อ 20) แก่บุตรเพื่อสอนและฝึกฝน

☐ อิสราเอลในคานาอัน (ข้อ 22-31)

พระเจ้าทรงให้อิสราเอลยึดคานาอันตามพระสัญญา (ข้อ 23; เทียบข้อ 15) พวกเขาชนะสงครามมากมาย ได้ทรัพย์สิน คือบ้าน บ่อน้ำ สวนองุ่น สวนมะกอก และต้นผลไม้อุดม แต่แม้ผ่านการฝึกในถิ่นทุรกันดาร พวกเขากลับไม่เชื่อฟังในคานาอัน กบฏ (เทียบข้อ 16-17) เหยียดธรรมบัญญัติไว้ข้างหลัง และฆ่าผู้เผยพระวจนะที่เรียกให้กลับใจ เป็นการลบหลู่พระเจ้า (ข้อ 26)

รูปแบบนี้ซ้ำต่อไป (ข้อ 27-31) เพราะบาป พระเจ้าทรงมอบแก่ศัตรู เมื่อร้องทูล พระองค์ช่วยด้วย ‘พระกรุณาใหญ่หลวง’ (ข้อ 27, 28) แล้วพวกเขาก็หยิ่ง ละพระบัญญัติ และคอแข็งอีก (ข้อ 29)

ท่ามกลางความกบฏ พระองค์ทรงอดกลั้นและเตือน ‘โดยพระวิญญาณของพระองค์’ (ข้อ 30) แม้ถึงวาระพิพากษาก็ไม่ทอดทิ้งสิ้นเชิงเพราะ ‘พระกรุณาใหญ่หลวง’ (ข้อ 31) มิใช่เพราะพวกเขาทำดี แต่เพราะพระลักษณะแห่งพระคุณและพระกรุณา (ข้อ 31; เทียบข้อ 17)

☐ ชีวิตทาสเริ่มอีกครั้ง (ข้อ 32-37)

ประวัติศาสตร์อิสราเอลเผยความกบฏของมนุษย์กับพระกรุณาของพระเจ้าอย่างเด่นชัด บัดนี้คนเลวีคิดถึงเหตุการณ์ล่าสุดและทูลขอพระคุณ

พวกเขาสารภาพว่าความพินาศและการเป็นเชลยเป็นผลสมควรของบาปบรรพบุรุษ และพระเจ้าผู้พิพากษาทรงยุติธรรมกับสัตย์จริง (ข้อ 33-35; เทียบ วว 16:7) ทั้งวิงวอนว่า แม้กลับแผ่นดินแล้วก็ยังอยู่ ‘เป็นทาส’ ของจักรวรรดิเปอร์เซียและทุกข์ใต้การขูดรีดของกษัตริย์ต่างชาติ (ข้อ 36-37) แต่การเรียกกษัตริย์เหล่านั้นว่า ‘ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งเหนือเรา’ แสดงว่ายอมรับว่าเป็นการติสอนของพระเจ้า บัดนี้พวกเขาทูลขอให้ทรงทอดพระเนตรความลำบาก (เทียบข้อ 32 ‘อย่าทรงถือว่าความทุกข์ทั้งหมดนี้เล็กน้อย’) และประทานพระคุณแห่งการฟื้นฟู คำวิงวอนตั้งอยู่บนฤทธานุภาพใหญ่หลวงและพระลักษณะซึ่ง ‘ทรงรักษาพันธสัญญากับความรักมั่นคง’ (ข้อ 32)

(1) การนําสถาพรือพันพันธสัญญา

เนหะมีย 9:38

หลังคำสารภาพ ประชาชนทั้งหมด ‘ทำพันธสัญญาอันมั่นคง’ และตั้งใจใหม่ว่าจะฟังกับเชื่อฟังพระวณะ พวกเขาเขียนเนื้อหาพันธสัญญากับพระเจ้า และผู้นำประชาชน คนเลวี กับปุโรหิตลงนาม

บทที่ 10

(2) ผู้นำซึ่งลงนามในพันธสัญญา

เนหะมีย 10:1-27

ผู้ประทับตราพันธสัญญาคือเนหะมียผู้นำการเมือง ปุโรหิต 21 คนรวมเศเคคียาห์ (10:2-8; เทียบ 12:1-7, 12-22) คนเลวี 17 คน (10:9-13; เทียบ 12:8-9, 24:25) และผู้นำ 44 ครอบครัว (10:14-27) 21 ชื่อแรกของผู้นำครอบครัวขนานกับบันทึกบทที่ 3 (อสร 2:3-30)

การกล่าวชื่อครอบครัวผู้แทนผู้กลับถิ่นฐานซ้ำ เน้นว่าการฟื้นฟูความสัมพันธ์กับพระเจ้าซึ่งคนรุ่นแรกปรารถนา สำเร็จผ่านลูกหลาน หากพิธีประทับตราเกิดขึ้นที่หลังเอสรากลับ เนหะมียคงยังไม่อยู่เยรูซาเล็ม ถึงกระนั้นการแทรกชื่อเขาอาจเป็นเจตนาบรรณาธิการเพื่อวาดการสร้างพระวิหารกับกำแพงเป็นเหตุการณ์ ‘ฟื้นฟู’ เดียว และบรรยายพิธีพันธสัญญาเหมือนเหตุการณ์เดียว พระคัมภีร์มักบรรยายสองเหตุการณ์เป็นหนึ่ง ตัวอย่างชัดคือพิธีขึ้นครองราชย์ของดาวิดใน 1 พงศาวดาร 11:1-9 ซึ่งรวมการขึ้นเป็นกษัตริย์ยูดาห์ที่เฮโบรนกับการขึ้นเป็นกษัตริย์อิสราเอลรวมชาติที่เยรูซาเล็มอีกเจ็ดปีครึ่งต่อมา

(3) ข้อกำหนดพันธสัญญา

เนหะมีย 10:28-39

ชนอิสราเอลทั้งหมดปฏิญาณว่าจะดำเนินตามธรรมเนียม ‘ปฏิญาณโดยยอมรับคำสาป’ (ข้อ 29) หมายความว่า หากไม่ดำเนินตามธรรมเนียม ก็ขอให้คำสาปของพระเจ้าตกแก่ตน ผู้เขียนจงใจกล่าวผู้ร่วมพันธสัญญาสิบกลุ่ม เพื่อเน้นทุกคนมีส่วน ได้แก่ ปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตูพระวิหาร นักร้อง คนงานสามัญประจำพระวิหารหรือคนใช้ประจำพระวิหาร ผู้แยกจากชนต่างชาติเพื่อรักษาธรรมเนียม ภาระยา บุตร ผู้มีความรู้และความเข้าใจ และพี่น้องผู้มีเกียรติ

เนื้อหาพันธสัญญามีดังนี้

☐ จะไม่ให้บุตรชายหญิงแต่งงานกับลูกหลานชนต่างชาติ (ข้อ 30)

☐ จะรักษาวินสบบาโตกับปีสบบาโตอย่างเคร่งครัด (ข้อ 31) วินสบบาโตจะไม่ซื้อของแม่ชนต่างชาตินำมาขาย และปีสบบาโตจะพักดินกับยภกหนี้ทั้งหมด

☐ ผู้ใหญ่แต่ละคนถวายหนึ่งในสามเซเชลทุกปีสำหรับขนมปังเฉพาะพระพักตร์ เครื่องบูชา และเทศกาล (ข้อ 32-33)
แต่ละครอบครัวจัดพื้นสำหรับเครื่องบูชา (ข้อ 34)

☐ จะนำผลแรก บุตรหัวปีซึ่งไถไว้ และลูกหัวปีของสัตว์มาถวายพระวิหาร (ข้อ 35-37ก)

☐ จะถวายสิบลด (ข้อ 37ข-38) ให้คนเลวีเดินตามเมืองต่าง ๆ เพื่อเก็บสิบลด (ข้อ 37ข-38)

☐ จะเติมของถวายในคลังพระวิหารอย่างสม่ำเสมอไม่ให้ว่าง (ข้อ 39) ดังนั้น

‘เราจะไม่ละเลยพระนิเวศของพระเจ้าของเรา’ การกลับใจกับความตั้งใจแสดงออกอย่างมากผ่านการถวายทรัพย์
แม้สภาพไม่ดีขึ้น พวกเขาจัดลำดับความสำคัญและเลือกทำตามพระวอนะ แต่รักษาพันธสัญญาได้ดีหรือไม่ บทที่ 13
บอกว่าพวกเขาละเมิด

บทที่ 11

การตั้งถิ่นฐานของชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม

เนหะมีย์ 11:1-36

ตอนนี้สืบต่อบทที่ 7 โดยแท้ บทที่ 8-10 แทรกเพื่อเล่าเรื่องการรื้อฟื้นพันธสัญญาของชุมชน เนหะมีย์ 7:4
กล่าวว่าแม้กำแพงเสร็จ แต่คนอยู่เยรูซาเล็มน้อย เนหะมีย์จึงตรวจจำนวนผู้กลับถิ่นฐานเพื่อฟื้นความเจริญ (7:5-73)
และในบทที่ 11 ให้หนึ่งในสิบของประชาชนมาอยู่เยรูซาเล็ม

(1) การคัดเลือกชาวเยรูซาเล็ม

เนหะมีย์ 11:1-2

ผู้นำประชาชนทำเป็นแบบอย่างโดยอยู่เยรูซาเล็ม จากสถิติที่สำรวจ พวกเขาจับสลากให้หนึ่งในสิบมาอยู่เมือง
และรับผู้สมัครใจมาตั้งถิ่นฐานพร้อมอวยพร

(2) รายชื่อชาวเยรูซาเล็ม

เนหะมีย์ 11:3-24

ข้อ 4-6 บันทึกชาวยูดาห์ที่ตั้งถิ่นฐานในเยรูซาเล็ม หลายส่วนไม่แน่ชัดและละคนหลายรุ่น ลูกหลานเปเรศมี 468 คน
(ข้อ 6) แต่ไม่ทราบจำนวนลูกหลานเศลาห์ (เทียบ 1 พงศาวดาร 9:6 กล่าวว่าลูกหลานเศราห์ 690 คนอยู่เยรูซาเล็ม)

ข้อ 7-9 แนะนำครอบครัวสัสถูจากเบนยามิน รวม 928 คน 1 พงศาวดาร 7:7-9

บอกว่ามีครอบครัวเบนยามินอื่นนอกจากสัสถูอยู่ด้วย ในหมู่ปุโรหิต

ลูกหลานสามครอบครัวที่กลับพร้อมเศรุบบาเบลตั้งถิ่นฐาน คือเยดาเยห์ 883 คน ปาซเฮอร์ 242 คน และอิมเมอร์ 128
คน (ข้อ 10-14)

คนเลวี่เอ๋ยชื่อสำคัญเจ็ดชื่อ รวม 284 คน (ข้อ 18) คนเฝ้าประตูพระวิหาร 170 คน (ข้อ 19)
คนงานสามัญกับนักร้องก็อยู่เยรูซาเล็ม (ข้อ 21-23) แม้ชื่อในรายการสูญหายไปมากและบางส่วนไม่แน่ชัด
สารของผู้เขียนชัดเจนว่า ‘คนจากทุกเผ่าอิสราเอลและผู้รับใช้ทุกฝ่ายที่จำเป็นให้การนมัสการดำเนินโดยไม่ติดขัด
ได้กลับจากบาบิโลนมาตั้งถิ่นฐาน ดังนั้นเยรูซาเล็มจึงเป็นภาพย่อของอิสราเอลแท้ในที่สุด’ (Song Byeong-hyeon)

(3) รายชื่อถิ่นฐานอื่น

เนหะมีย์ 11:25-36

ตอนนี้บันทึกว่าลูกหลานยูดาห์ (ข้อ 25-30) กับเบนยามิน (ข้อ 31-36) ตั้งถิ่นฐานทั่วเขตเฝ้าของตน
เน้นว่าทุกสิ่งกำลังฟื้นตามพระสัญญา ชวนระลึกการพิชิตและแบ่งแผ่นดินสมัยโยชูวา
และแสดงว่าการอพยพกับการพิชิตครั้งใหม่เกิดขึ้นจริง

บทที่ 12

(1) บุโรหิตที่มากับผู้กลับกลุ่มแรก

เนหะมีย์ 12:1-7

บุโรหิตรุ่นแรกที่กลับครั้งแรกมี 22 คนและให้รายชื่อ บุโรหิตในข้อ 12-21 แม้ชื่อซ้ำเป็นรุ่นที่สอง เยเรมีย์กับเอสราในข้อ
1 เป็นคนละคนกับผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์และธรรมาจารย์เอสรา

(2) คนเลวี่ที่มากับผู้กลับกลุ่มแรก

เนหะมีย์ 12:8-9

เอสราบทที่ 2 เอ่ยผู้นำเลวี่เพียงสองคน แต่ที่นี่เอ่ยหกคน มัทธานิยาห์รับผิดชอบเพลงสรรเสริญ
และมัทธานิยาห์กับบักบูคิยาห์นำการนมัสการสมัยเนหะมีย์ (11:17)

(3) ลำดับวงศ์มหาบุโรหิต

เนหะมีย์ 12:10-11

บันทึกลำดับวงศ์เยชูวา มหาบุโรหิตรุ่นแรกของผู้กลับ เอลียาซิบทำงานสมัยเนหะมีย์ (เทียบ 3:1)
แต่ไม่รู้ว่าเป็นเอลียาซิบคนเดียวกับผู้ช่วยโทปอาห์หลอกเนหะมีย์หรือไม่ (เทียบ 13:4, 7)

(4) บุโรหิตสมัยโยยาคิม

เนหะมีย์ 12:12-21

โยยาคิมนี่คงเป็นคนเดียวกับข้อ 10 ถ้าเช่นนั้น ตอนนี่คือรายชื่อหัวหน้าครอบครัวบุโรหิตรุ่นที่สอง
ชื่อที่นี้ขยายจากรายชื่อ 10:2-8

(5) ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับคนเลวี

เนหะมีย์ 12:22-23

กล่าวว่าหัวหน้าตระกูลบุโรหิตกับคนเลวีในสมัยมหาบุโรหิตเอเลียซิบ โยยาดา โยฮานัน และยัดดูวา
ล้วนบันทึกไว้ในหนังสือ ส่วนดาริอัสที่กล่าวในข้อ 22

ไม่อาจยืนยันว่าเป็นดาริอัสที่ 2 หรือที่ 3 ในประวัติศาสตร์

(6) พันธกิจของคนเลวี

เนหะมีย์ 12:24-26

คนเลวีมีหน้าที่หลักสองอย่าง อย่างแรกคือสรรเสริญในการนมัสการ
แบ่งเป็นสองกลุ่มยืนตรงข้ามกันขับร้องตอบรับและขอบพระคุณตามบัญชาดาวิด อย่างที่สองคือเฝ้าคลังพระวิหาร
ทุกคนทำงานในสมัยโยยาคิม เนหะมีย์ และเอสรา ผู้เขียนสนใจคนเลวีมากกว่าบุโรหิต

(1) การเตรียมพิธีถวาย

เนหะมีย์ 12:27-30

ในที่สุดปรากฏากถวายกำแพงซึ่งสร้างเสร็จใน 52 วัน (6:15; ต้นฉบับตกคำว่า ‘วัน’)
พวกเขาตามหาคนเลวีผู้รับผิดชอบการสรรเสริญ คนเลวีนี้กร้องจึงมาจากหมู่บ้านรอบด้าน บุโรหิตกับคนเลวีชำระตน
ประชาชน ประตุ และกำแพง เพื่อเตรียมให้มนัสการอันบริสุทธิ์ถวายต่อพระเจ้า

(2) ขบวนแห่

เนหะมีย์ 12:31-39

เมื่อเตรียมพิธีเสร็จ เนหะมีย์ให้ผู้นำ บุโรหิต และคณะนักร้องขึ้นบนกำแพง
แบ่งผู้ร่วมเป็นสองขบวนเดินคนละทิศพร้อมสรรเสริญ (ข้อ 38) เดินครึ่งรอบแล้วพบกันที่พระวิหาร (ข้อ 40)
ข้อ 36 กล่าวว่าธรรมาจารย์เอสรานำขบวนหนึ่ง อาจเป็นการแทรกเอสรามาวิธีบรรยายสองเหตุการณ์เป็นหนึ่งดังกล่าว
หรือหากเอสราไม่ได้กลับบาบิโลนหลังสร้างพระวิหาร ก็เป็นธรรมดาที่เขาจะอยู่

(3) การนมัสการถวาย

เนหะมีย์ 12:40-43

เมื่อเดินรอบกำแพง ทุกคนมาชุมนุมหน้าพระวิหาร บุโรหิตเจ็ดคนเป่าแตร คนเลวีสรรเสริญเสียงดัง
ประชาชนถวายเครื่องบูชามากมายและยินดีอย่างยิ่ง ความยินดีนี้พระเจ้าประทานเป็นหมายแห่งพระพร ในข้อ 43
ผู้เขียนใช้กริยา ‘ยินดี’ และคำนาม ‘ความยินดี’ อย่างละสองครั้ง
ความยินดีอันเต็มเปี่ยมแสดงสาระของการนมัสการแท้ (เทียบ 2 พศด 30:21, 26)

(1) แต่งตั้งผู้ดูแลของถวาย

เนหะมีย์ 12:44-47

ประชาชนตั้งผู้ดูแลของถวายพระวิหาร เช่นสืบลดกับผลแรก ทำให้คนเลวีมุ่งทำพันธกิจของตน (ข้อ 45-46)
แม้พระวิหารสร้างใหม่มากกว่า 70 ปี แต่ทำหน้าที่ไม่เต็มที่เพราะเศรษฐกิจ บัดนี้เมื่อกำแพงเสร็จ
ประชาชนถวายทรัพย์เพื่อการนมัสการและคนเลวี (เทียบ 10:28-39 ‘เนื้อหาพันธสัญญา’) หน้าที่ต่าง ๆ จึงกลับเข้าที่

บทที่ 13

(2) การแยกจากคนต่างชาติ

เนหะมีย์ 13:1-3

ในส่วนหนึ่งของพิธีถวายกำแพง ประชาชนพึงธรรมบัญญัติโมเสส
เมื่อได้ยินว่าชาวอัมโมนกับโมอับจะเข้าในชุมนุมของพระเจ้าไม่ได้ตลอดไป (เทียบ กตว บทที่ 22-24; ฉธบ 23:4-7)
ก็ปฏิบัติทันที โดยแยกคนต่างชาติที่ปะปนออก เหตุการณ์เช่นนี้เคยเกิดเมื่อฟังพระวจนะผ่านเอสรา (เทียบ 9:2)
การฟังแล้วปฏิบัติตามสำคัญมาก (เทียบ ยก 1:25)

(1) การปฏิรูปพระวิหาร

เนหะมีย์ 13:4-9

บางเรื่องในตอนนี้เกิดหลังปี 432 ก่อนคริสตกาล เมื่อเนหะมีย์จบวาระแรก 12 ปี กลับบาบิโลนชั่วคราว
แล้วกลับมารับวาระสอง (ข้อ 6) ครอบครัวเอลียาชีมหาบุโรหิต (12:12) คงเกี่ยวดองกับโทปียาห์ผ่านการสมรส (เทียบ
6:18-19) เอลียาชีมยกห้องคลังพระวิหารให้โทปียาห์ ผู้ไม่เพียงเป็น ‘ศัตรู’ ชัดขวางกำแพง (4:3; 6:1) แต่เป็น
‘ชาวอัมโมน’ ซึ่งเข้าในชุมนุมพระเจ้าไม่ได้ (ข้อ 1)
สิ่งที่คาดไม่ถึงถึงขณะเนหะมีย์อยู่ กลับเกิดในช่วงไม่อยู่โดยมหาบุโรหิตผู้ควรรักษาความบริสุทธิ์ เมื่อรู้
เนหะมีย์ไม่พอใจอย่างยิ่ง โยนข้าวของโทปียาห์ออกทั้งหมด และสั่งชำระห้อง (ข้อ 8-9)

(2) การปฏิรูปผู้รับใช้

เนหะมีย์ 13:10-14

อีกปัญหาระหว่างเนหะมีย์ไม่อยู่คือคนเลวไม่ได้รับส่วน จึงกลับรื้อนาหาเลี้ยงชีพ เป็นการไม่รักษาพันธสัญญาสมัยปฏิรูป (10:37-39) เนหะมีย์ตำหนิเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เรียกคนเลวให้ระจัดกระจายกลับ ยูดาห์ทั้งหมดจึงถวายสิบลดเต็มคลัง เขาตั้งผู้เฝ้าคลังและแจกจ่าย แล้วอธิษฐานให้พระเจ้าทรงระลึกความดีที่ทำเพื่อพระวิหารกับหน้าที่ (ข้อ 14)

รู้สึกถึงความโดดเดี่ยวในคำอธิษฐาน เหมือนคำร้องของเอลียาห์ รวากับเขาปฏิรูปอยู่คนเดียว
คำอธิษฐานนี้ซ้ำอีกสามครั้ง (ข้อ 22, 29, 31)

(3) การปฏิรูปวันสะบาโต

เนหะมีย์ 13:15-22

เนหะมีย์เห็นคนทำงานวันสะบาโต ละเมิดพระบัญชาพันธสัญญาของตน (10:31) จึงเตือน
ทั้งคนต่างชาติจากไทระยังชายของต่าง ๆ ในเยรูซาเล็มวันสะบาโต เขาตำหนิขุนนางว่า ‘บรรพบุรุษของพวกท่าน’
ละเมิดสะบาโตจนภัยจากพระเจ้ามีไซหรือ และ ‘พวกท่าน’ ทำเหมือนกันนำพระพิโรธมา (ข้อ 18)
เขาปิดประตูก่อนสะบาโต ตั้งคนเฝ้าไม่ให้พ่อค้าเข้า ในที่สุดผู้ขายของไม่มาในสะบาโต
และสั่งคนเลวเฝ้าประตูรักษาวันให้บริสุทธิ์ (ข้อ 22) เขาอธิษฐานให้พระเจ้าทรงระลึกถึงเรื่องนี้ด้วย (ข้อ 22; เทียบข้อ 14)

(4) การปฏิรูปชุมชน

เนหะมีย์ 13:23-31

เนหะมีย์ไม่ใช่คนปล่อยผ่านความผิดที่เห็น ต่างจากเอสราซึ่งนั่งโคกตะลิ่งนานเมื่อได้ข่าวการสมรสข้ามชนชาติ (อสร 9:1-4) เนหะมีย์เห็นชาวยูดาห์รับหญิงต่างชาติเป็นภรรยาแล้วตำหนิ สาปแช่ง และถึงกับตีบางคน เขาโกรธเพียงใด เพราะลูก ๆ กำลังสูญเสียอัตลักษณ์อิสราเอล (ข้อ 24) เขายกซาโลมอนเป็นตัวอย่างว่าหญิงต่างชาติทำให้พระองค์ทำบาป และกล่าวว่า จะยอมรับ ‘ความชั่วใหญ่หลวงทั้งหมดนี้ ซึ่งเป็นบาปต่อพระเจ้า’ ไม่ได้ (ข้อ 26-27)
หากเกิดหลังการปฏิรูป พวกเขาละเมิด ‘พันธสัญญา’ ต่อพระเจ้ากับชุมชนโดยตรง (10:30) เขาจึงยิ่งโกรธ (เทียบข้อ 29)

Song Byeong-hyeon เห็นว่าปัญหาสะบาโตกับการสมรสข้ามชนชาติเกิดก่อนการปฏิรูปของเนหะมีย์ (เทียบ เอสราบทที่ 9-10)

ในบรรดาผู้แต่งงานกับหญิงต่างชาติมีครอบครัวเอลียาซิมหาปุโรหิต (เทียบ ลนต 21:14)
และเกี่ยวข้องกับครอบครัวสันบาลัท ‘ศัตรู’ (4:1; 6:1) คำอธิษฐานเนหะมีย์มีบรรยากาศเศร้าอีกครั้ง
‘ขอทรงระลึกถึงปุโรหิตผู้ทำตำแหน่งเป็นมลทิน ขอทรงระลึกและอวยพรสิ่งที่ข้าพระองค์ทำเพื่อปุโรหิต คนเลว และงานพระวิหาร’ (ข้อ 29-30) เนหะมีย์จึงไม่จบด้วยพิธีถวายกำแพงบั้นเปี่ยมความยินดี (บทที่ 12)
แต่ด้วยความจริงว่าพวกเขาทำตามพันธสัญญาไม่ได้ เอสรา-เนหะมีย์ทำให้คาดหวังการเสด็จมาของพระคริสต์

ผู้ทรงเป็นพระวิหารแท้ มหาปุโรหิตองค์เดียว และผู้ประทาน ‘พระวิญญาณบริสุทธิ์’ (เทียบ 9:20, 30) เพื่อการปฏิรูปชุมชนอิสราเอลอันครบถ้วนและถาวร

เอสเธอร์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10

บทที่ 1

บทนำเอสเธอร์

เอสเธอร์ 1:1

ขอแจ้งว่าเนื้อหาหลายส่วนอ้างอิงคำอธิบาย ‘Tyndale Esther’ (2015) ของเดบรา รีด

บทนำ

ไม่ทราบว่าเป็นผู้เขียนเอสเธอร์ คาดว่าเขียนปลายศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล หนังสือน่าจะเขียนในสมัยเปอร์เซีย

เพราะไม่พบองค์ประกอบวัฒนธรรมกรีก ลักษณะทางเทววิทยาเด่นที่สุดคือไม่เอ่ยถึงพระเจ้าเลย

แต่นี่มีได้แสดงการไม่ทรงสถิต กลับเน้นพระ providence หรือการทรงจัดเตรียมอันซ่อนเร้นอย่างยอดเยี่ยม

‘เรื่องเอสเธอร์มิได้ซ่อนการดำรงอยู่ของพระเจ้าจากผู้อ่าน แต่ให้เห็นความจริงใหญ่กว่าซึ่งซ่อนหลังม่าน

เรื่องนี้เรียกร้องให้ตอบสนองต่อความสลับแห่งการดำรงอยู่ของพระเจ้าหลังม่าน

การตอบสนองนั้นปลูกและพัฒนาความเชื่อ เพราะมิใช่ทางอ้อม แต่เป็นการตอบสนองส่วนตัวเชิงสัมพันธ์ซึ่งตั้งอยู่บนการตีความของผู้เขียนเอง’ (เดบรา รีด)

เดบราเสนอหัวข้อเทววิทยาหกประการดังนี้

- 1) พระเจ้าทรงทำให้พระประสงค์สำเร็จ
- 2) พระเจ้ายังทรงทำงานในโลกนี้
- 3) พระเจ้าทรงทราบการกระทำของมนุษย์และทรงตอบสนอง
- 4) พระเจ้าทรงปกป้องและช่วยประชากรให้รอด
- 5) ประชากรของพระเจ้าสามารถระลึกถึงได้
- 6) พระเจ้าทรงนำประชากรสู่ความเชื่อ ‘เรื่องเอสเธอร์ส่งเสริมความเชื่อและความยำเกรง

ช่วยผู้อ่านทุกคนเข้าใจความหมายของสิ่งที่กำลังเกิด และตอบสนองด้วยชีวิตแห่งความเชื่อกับการอุทิศตน...

ผู้เขียนเอสเธอร์เรียกร้องให้ผู้อ่านทำงานด้านเทววิทยา’

บทที่ 3

พระราชกฤษฎีกาสังหารหมู'

เอสเธอร์ 3:12-15

V. โมรเดคัยกับเอสเธอร์ตอบโต้แผนของฮามาน

บทที่ 5

เอสเธอร์จัดงานเลี้ยง

เอสเธอร์ 5:1-8

VI. แผนของฮามานต่อโมรเดคัย:

ตัดสินใจทำเช่นนั้น

เอสเธอร์ 5:14

VII. อาหสุเอรัสทรงให้เกียรติโมรเดคัย

บทที่ 1

วางภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

เอสเธอร์ 1:1-2

ถ้อยคำ ‘เหตุการณ์นี้เกิดในสมัยกษัตริย์อาหสุเอรัส’ ซึ่งเอสเธอร์เป็นเรื่องราวประวัติศาสตร์ประเภทหนึ่ง อาหสุเอรัสหรือเซอร์ซีสที่ 1 (เกิด 518 ปีก่อนคริสตกาล) เป็นโอรสตาร์ฮัสที่ 1 ปกครองเปอร์เซีย 485-465 ปีก่อนคริสตกาล ในเอสรา 4:6 พระองค์ถูกกล่าวว่าเป็นกษัตริย์ผู้ต่อต้านการสร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ ทรงเป็นผู้กดขี่มีอำนาจ แต่รัชกาลจบด้วยความพ่ายแพ้ในอับอายต่อกรีกจากความผิดพลาดทางทหาร เฮโรโดตีสนักประวัติศาสตร์กรีกศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาลกล่าวว่า เปอร์เซียสมัยเซอร์ซีสมี 20 มณฑล ภายหลังเป็น 31 ดังนั้น 127 มณฑลในข้อ 1 เป็นจำนวนสูงมาก คงรวมเขตย่อย [เมดินา] (เทียบ ดนล 6:1) พระราชวังสุสาในข้อ 2 เป็นป้อมฤดูหนาวซึ่งกษัตริย์เปอร์เซียโปรด และเป็นที่ลี้ภัยของเซอร์ซีสหลังแพกรีก (480 ปีก่อนคริสตกาล) ข้อความวางฉากในช่วงอาหสุเอรัสหรือเซอร์ซีสทรงรุ่งเรืองสงบสุข

(1) งานเลี้ยงของอาหสุเอรัสสำหรับข้าราชการ

เอสเธอร์ 1:3-4

หัวข้องานเลี้ยงปรากฏตลอดเอสเธอร์ กษัตริย์จัดงาน 180 วันหรือหกเดือนเพื่อแสดงพระสิริกับความมั่งคั่งแก่ ‘แม่ทัพเปอร์เซียและมีเดีย ขุนนางกับเจ้านายมณฑล’ ปีที่สามคือ 483/482 ปีก่อนคริสตกาล

หลังยกทัพสู้รบกับบาบิโลน งานนี้อาจเป็นส่วนแผนเตรียมคณะสงครามโจมตีกรีกแต่ต่อมากษัตริย์แพ้สงครามต่อเนื่อง (480, 479 ปีก่อนคริสตกาล) ผู้เขียนจึงเสนอความย้อนแย้งแก่ผู้อ่านที่รู้ประวัติศาสตร์

(2) งานเลี้ยงของอาหสุเอรัสสำหรับชาวสุสา

เอสเธอร์ 1:5-8

หลังจากงานใหญ่ 180 วัน กษัตริย์จัดงานเจ็ดวันแก่ประชาชนทั้งหมดในป้อมสุสา
บรรยากาสุดมฟุ่มเฟือยชวนให้นึกงานสมรส อาจเป็นงานฉลองอภิเษกกับวษที กษัตริย์ออกกฎ ‘ไม่มีการบังคับ’
ให้ทุกคนดื่ม ‘ตามใจ’ เป็นนัยถึงความเสเพล

(3) งานเลี้ยงของวษทีสำหรับสตรีในพระราชวังอาหสุเอรัส

เอสเธอร์ 1:9

แม้ชายหญิงเปอร์เซียร่วมงานเลี้ยงกันบางครั้ง แต่พระราชินีถูกกั้นจากงานสังคมซึ่งมีความเมาและลามก
เฮโรโดตีสนักประวัติศาสตร์กรีกยืนยันความเป็นบุคคลประวัติศาสตร์ของวษทีหรืออาเมสทริส
โดยถือว่าเป็นพระมารดาอารทาเซอร์เซส
คำบรรยายงานเลี้ยงขยายความโอ้อวดกับทรัพย์สินของอาหสุเอรัสผู้หมกมุ่นพิธีหรรษา
แต่สิทธิอำนาจจะตกฮวบทันทีในเรื่องถัดไป

การปลดพระราชินีวษที

เอสเธอร์ 1:10-4

เหตุการณ์แรกเผยจุดอ่อนของอาหสุเอรัสและทำให้การบริหารราชวังเป็นเรื่องซับซ้อน

(1) วษทีได้รับพระบัญชาเรียกจากอาหสุเอรัส

เอสเธอร์ 1:10-11

วันที่เจ็ดซึ่งเป็นจุดสูงสุด เมื่อ ‘พระทัยกษัตริย์ขึ้นบานด้วยเหล้าองุ่น’ พระองค์สั่งขันทูเจ็ดคนพาวษทีมา
การต้องไขถึงเจ็ดคนและเสียงชื่อทั้งเจ็ดที่ตูดกลก ทำให้เหมือนผู้เขียนเยาะแหยะความสามารถ
นักตีความรับบิอธิบายคำสั่งให้มา ‘สวมมงกุฏ’ ว่าให้สวมผ้าโพกหัวงามเท่านั้น คือให้มาเปลือยกาย

(2) วษทีไม่เชื่อฟังพระบัญชาเรียก

เอสเธอร์ 1:12

วษที ‘ปฏิเสธจะมาเข้าเฝ้า’ กษัตริย์จึงกริ้วดุจไฟลุกในพระทัย แต่พระพิโรธกลับเผยความลึกลับไร้อำนาจของพระองค์

(3) เมื่ออาหฺสุเอรฺสทรงขอคำปรึกษาจากนักปราชญ์

ความตึงเครียดของเรื่องเพิ่มขึ้น

เอสเธอร์ 1:13-15

กษัตริย์ขอคำปรึกษานักปราชญ์เจ็ดคนผู้เชี่ยวชาญ ‘กฎหมายและการพิพากษา’ และให้อำนาจตัดสินทุกขั้นตอน เป็นรูปแบบเดียวกับภายหลังมอบอำนาจให้ฮามานนำไปใช้ผิด ที่นี้เผยภาวะผู้นำอ่อนแอและขาดสิทธิอำนาจ

(4) ข้อเสนอของเมมูคาน

เอสเธอร์ 1:16-20

เมมูคานหนึ่งในเจ็ดขยายปัญหาว่า พระราชินีมิได้มีมติเฉพาะต่อกษัตริย์ แต่ต่อข้าราชการกับประชาชนทั้งหมด หากข้าทูลทูลที่พระราชินีแพร่ทั่วประเทศ สตรีสูงศักดิ์จะเลียนแบบ และเจ้านายมณฑลจะถูกดูหมิ่นเหมือนกัน จึงให้ปลดและมอบตำแหน่งแก่คนอื่น แท้จริงความสนใจของเขาคือสถาปนาอำนาจสามัคคีด้วยกฎหมาย

(5) อาหฺสุเอรฺสทรงรับข้อเสนอของเมมูคาน

เอสเธอร์ 1:21-22

กษัตริย์ทำตามเมมูคาน ส่งภักษุณีไปทุกมณฑลด้วยภาษาของแต่ละชนชาติ เนื้อหาคือให้สามีปกครองบ้าน และพูดภาษาชนชาติของตนเป็นเครื่องมือแสดงอำนาจ

บทที่ 2

(6) อาหฺสุเอรฺสทรงทำตามคำแนะนำข้าราชการหนุ่ม

เอสเธอร์ 2:1-4

เวลาหนึ่งหลังเหตุการณ์ กษัตริย์ทรงคิดถึงรัชทายาทกับภักษุณีและคงเสียพระทัย ข้าราชการสังเกตความเศร้า จึงแนะนำอย่างละเอียดให้รวบรวมหญิงพรหมจารีงามจาก ‘ทุกมณฑลทั่วราชอาณาจักร’ ขำระกาย แล้วเลือกพระราชินี กษัตริย์ทรงตามอย่างเฉื่อยอีกครั้ง ปกติเปอร์เซียเลือกพระราชินีจากเจ็ดตระกูลขุนนาง แต่คราวนี้เกณฑ์จาก ‘ทุกมณฑล’ (ข้อ 3) โดยมาตรฐาน ‘หญิงที่งามในสายพระเนตร’ จึงเปิดโอกาสให้เอสเธอร์ ‘ผู้ไร้ตระกูล’ ได้รับเลือก

(1) ประวัติครอบครัวเอสเธอร์

เอสเธอร์ 2:5-7

โมรเดคัยได้รับการแนะนำว่าเป็นชาวยิวจากครอบครัวกษัตริย์ชาอูลแห่งเบนยามิน

ความเชื่อมโยงสำคัญเพราะฮามานศัตรูที่จะปรากฏเป็นลูกหลานอากัก คืออามาเลขที่ชาอูลเคยทำลายไม่หมด (1 ซมอ บทที่ 15)

หลังถูกกวาดไปบาบิโลน โมรเดคัย ‘รับเป็นบุตรบุญธรรม’ และเลี้ยงเอสเธอร์หลานสาวกำพร้า (‘เอสเธอร์’ เป็นการถอดเสียงเปอร์เซียของฮาดัสซาส; ฉบับเซปติจินต์แปลว่าเขารับเอสเธอร์เป็นภรรยา แต่ไม่ปรากฏในฮีบรูและทำให้เข้าใจผิด) การกล่าวว่าโมรเดคัยถูกเนบูกัดเนซซาร์กวาดไปพร้อมเยโคนิยาห์กษัตริย์ยูดาห์ แสดงว่าเขาอยู่ชั้นสูงในชุมชนเชลย

(2) เอสเธอร์ได้รับความโปรดปราน

เอสเธอร์ 2:8-9

เมื่อหญิงมากมายรวมที่สุสานและมาหาเฮกัยขັນที่ผู้ดูแลสตรี เอสเธอร์ก็ถูก ‘นำตัวไป’ วัง เป็นนัยว่าถูกบังคับ ชะตาเธอเหมือนชาวยิวที่ถูกกวาดเป็นเชลย แต่พระ providence ของพระเจ้าปรากฏชัด เฮกัยพอใจและให้ความโปรดปราน [เฮเซด] เป็นพิเศษ รับผิดชอบเครื่องสำอาง อาหาร ‘โอชะ’ สวมใส่เจ็ดคน และย้ายไปห้องดีที่สุดในเรือนสตรี ‘สิ่งนั้นมีไว้เพียงได้รับของพิเศษ แต่คือความรวดเร็วที่ได้รับ’ (รีด)

(3) ความลับของเอสเธอร์

เอสเธอร์ 2:10-11

โมรเดคัยสั่งเอสเธอร์ไม่ให้เปิดเผยชนชาติ แต่ไม่อธิบายเหตุผล คงกังวลว่าจะเสียเปรียบเพราะเป็นอิสราเอล อย่างไรก็ตาม เขาสนใจติดตามสภาพของเธอเสมอ

(4) คำอธิบายกระบวนการคัดเลือก

เอสเธอร์ 2:12-14

ที่นี่อธิบายรายละเอียดว่าหญิงเข้าเฝ้าอย่างไร พวกเธอชำระกาย 12 เดือนด้วยมดยอบและเครื่องหอม และขอสิ่งพิเศษนำติดตัวได้ แต่หลังนั้นหากกษัตริย์ไม่เรียกอีก ก็เข้าเฝ้าไม่ได้

(5) เอสเธอร์ได้รับเลือกเป็นพระราชินี

เอสเธอร์ 2:15-17

ถึงคราวเอสเธอร์เข้าเฝ้าในปีที่เจ็ด เธอไม่ใช่สิทธิขอสิ่งพิเศษ แต่ไปอย่างเรียบง่าย (ข้อ 15) ถึงกระนั้นทุกคนที่เห็นรักเธอ กษัตริย์ทรงรักยิ่งกว่าสตรีทั้งปวง และเธอได้รับพระกรุณา [เฮเซด] กับความโปรดปรานเหนือทุกคน (ข้อ 17) แสดงพระ providence ที่มองไม่เห็น (เทียบข้อ 9)

สี่ปีหลังวัชที่ถูกปลด เอสเธอร์จึงเป็นพระราชินี เปิดความเป็นไปได้ให้เรื่องของชนชาติเปลี่ยน

(6) งานเลี้ยงของพระราชินีเอสเธอร์

เอสเธอร์ 2:18

มีงานใหญ่ขึ้นอีก คราวนี้ ‘เพื่อเอสเธอร์’ การเป็นพระราชินีทำให้ประชาชนทั่วราชอาณาจักรได้รับประโยชน์

(7) ความซื่อสัตย์ของพระราชินีเอสเธอร์ต่อโมรเดคัย

เอสเธอร์ 2:19-20

แม้เป็นพระราชินี เอสเธอร์ยังเชื่อฟังโมรเดคัยผู้เลี้ยงดู ผู้เขียนย้ำอีกครั้ง (เทียบข้อ 10) ว่าต้องไม่เปิดเผยชาติกำเนิด
ซึ่งสำคัญต่อเรื่องต่อไป คำว่าโมรเดคัย ‘นั่งที่ประตูวัง’ เป็นนัยว่าเขามีหน้าที่ราชการระดับหนึ่ง

โมรเดคัยค้นพบแผนลอบปลงพระชนม์

เอสเธอร์ 2:21

แม้กล่าวสั้น เหตุการณ์นี้ชี้ขาดต่อเรื่อง โมรเดคัยอยู่ที่ประตูวังและบังเอิญรู้แผนลอบปลงพระชนม์ ครั้งนี้อาหสุเออร์สรอด
แต่ท้ายที่สุดในปี 465 ก่อนคริสตกาล พระองค์ถูกคนใกล้ชิดสังหารในวัง

แผนลอบปลงพระชนม์ล้มเหลว

เอสเธอร์ 2:22-23

โมรเดคัยแจ้งเอสเธอร์ และเธอทูลกษัตริย์ ‘ในนามโมรเดคัย’ ทั้งสองถูกวาดเป็นข้าราชการซื่อสัตย์ของอาหสุเออร์
ผู้วางแผนสองคนถูกแขวนและบันทึกในจดหมายเหตุ แต่ด้วยเหตุใดไม่ทราบ โมรเดคัยไม่ได้รางวัล
‘กษัตริย์เปอร์เซียมักเคร่งครัดในการให้รางวัลแก่การรับใช้พิเศษ การไม่ให้รางวัลครั้งนี้จึงแสดงการปกครองโดยพระ
providence การที่อาหสุเออร์สั่งไม่ให้รางวัล ทำให้ภายหลังทรงให้รางวัลและเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงควบคุมแผนชั่ว
ของฮามาน เพื่อนำความพินาศมาสู่คนชั่ว (เทียบ 6:1-13)’ (คำอธิบายพระคัมภีร์ฉบับศึกษาสายปฏิรูป)

IV. แผนของฮามานต่อชาวยิวเซลย (3:1-15)

หากบทที่ 1-2 เป็นภูมิหลัง ตั้งแต่นี้วิกฤตของเรื่องปรากฏ

บทที่ 3

อำนาจของฮามาน

เอสเธอร์ 3:1-11

หัวข้อ ‘เกียรติ’ เป็นฉากหลังข้อ 1-11 ฮามานได้รับเกียรติจากกษัตริย์ผู้หมกมุ่นเกียรติ

(1) ฮามานขึ้นสู่อำนาจ

เอสเธอร์ 3:1-2

‘ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้’—อาจราวห้าปีหลังเอสเธอร์เป็นพระราชินี (เทียบ 2:16; 3:7) ฮามานถูกแนะนำว่าเป็น ‘คนอากั’ เชื่อมกับอามาเลศศัตรูประชากรพระเจ้า (เทียบ อพย 17:8-16; ฌธบ 25:17-19; 1 พศด 4:43) แสดงว่าความขัดแย้งกับโมรเดคัยมีประวัติยาว ผู้อ่านคาดว่าจะถึงจุดสูงสุด

อาหสุเอรัสยกตำแหน่งฮามานเหนือเจ้านายทั้งหมด แต่โมรเดคัยที่ ‘ประดู่วัง’ (2:19) ยอมรับไม่ได้ แม้มีพระบัญชา เขาไม่คุกเข่าหรือกราบ แสดงอัตลักษณ์ชนชาติแข็งแรง (เทียบข้อ 4)

(2) ความโกรธของฮามานต่อโมรเดคัย

เอสเธอร์ 3:3-5

แม้ข้าราชการห้าม โมรเดคัยไม่เปลี่ยนใจ เขาเปิดเผยอย่างมั่นใจว่าเป็นชาวยิวและเหตุที่ไม่คุกเข่า ข้าราชการบอกฮามาน ฮามานจึงโกรธจัด [เฮมา] (เทียบ 1:12)

(3) ฮามานวางแผนทำลายชาวยิวทั้งหมด

เอสเธอร์ 3:6-9

ฮามานโกรธเพราะถูกดูหมิ่นส่วนตัวและวางแผนแก้แค้นเกินขอบเขต เมื่อรู้โมรเดคัยเป็นยิว เขาวางแผนล้าง ‘ชนชาติของโมรเดคัย’ ทั่วเปอร์เซีย จับสลากหรือปู้รกำหนดเดือนที่สิบสอง เกือบ 12 เดือนต่อมา แล้วขออนุญาตกษัตริย์ เขากล่าวเพียงว่า ‘ชนชาติหนึ่ง’ ไม่รักษากฎหมาย ไม่บอกชื่อ และสัญญาทรัพย์มหาศาล อาจสองในสามงปีของจักรวรรดิ เพื่อให้คำขอสำเร็จ (เทียบข้อ 13)

(4) บัดนี้ฮามานเป็นผู้รับผิดชอบ

เอสเธอร์ 3:10-11

กษัตริย์ดูไม่สนใจ ไม่ตรวจหรือไตร่ตรอง แต่มอบสิทธิทั้งหมดกับแหวนตราแก่ฮามาน ไม่ใส่ใจว่าชนชาติหนึ่งจะหายไป พระสิริกับความยิ่งใหญ่ในบทที่ 1 ไม่เหลือ บัดนี้ ‘อำนาจ’ ทั้งหมดอยู่ในมือฮามาน

(1) ร่างพระราชกฤษฎีกา

เอสเธอร์ 3:12

อย่างย่อนแย้ง กฎีกาสังหารชาวยิวร้างวันก่อนปัสกา เทศกาลใหญ่ของยิว คือวันที่ 13 เดือนไนซาน เขียนด้วยอักษรแต่ละมณฑลและภาษาทุกชนชาติเพื่อส่งทั่วเปอร์เซีย แล้วประทับแหวนตราเกษัตริย์

(2) แจกจ่ายพระราชกฤษฎีกา

เอสเธอร์ 3:13-15

เนื้อหาคือในวันเดียว วันที่ 13 เดือนที่สิบสองหรืออาดาร์ ให้ฆ่าชาวยิวทุกเพศทุกวัยและริบทรัพย์ กฎหมายเปลี่ยนไม่ได้ส่งทุกมณฑลและประกาศในสุสา ท่ามกลางนี้ฮามานดื่มกับเกษัตริย์ แต่ต่างจากทั้งสอง คนไม่ใช่ยิวอื่น ๆ ‘งุนง’ วิฤตมาถึง กฎีการอวันบังคับ ความตึงเครียดสูงขึ้น

V. โมรเดคัยกับเอสเธอร์ตอบโต้แผนของฮามาน

บทที่ 4

ตอบโต้

เอสเธอร์ 4:1-8

ความสนใจย้ายจากฮามานกลับโมรเดคัย แล้วจากโมรเดคัยสู่เอสเธอร์ เธอเป็นบุคคลแห่งความหวังและผลลัพธ์ขึ้นกับเธอ ‘เธอแสดงอารมณ์จริงแต่ยับยั้ง และเป็นนักยุทธศาสตร์เด็ดขาดชำนาญ’ (รีด)

(1) โมรเดคัยสวมผ้ากระสอบและร้องไห้

เอสเธอร์ 4:1-4

กฎีกาทำให้สุสา ‘งุนง’ โมรเดคัยกับชุมชนยิวฉีกเสื้อ สวมผ้ากระสอบ คลุกเถ้า ออกกลางเมืองร้องไห้จนถึงประตูวัง เอสเธอร์รู้ผ่านสาวใช้กับขันที ผู้สวมผ้ากระสอบเข้าไม่ได้ (ข้อ 2) เธอกังวลว่าเธอจะอันตราย จึงอยากให้เสื้อใหม่ (ข้อ 4) มิใช่แก้พฤติกรรมไม่เหมาะสม แต่ให้กลับเข้าประตูวังได้

(2) เอสเธอร์สืบผ่านฮาราค

เอสเธอร์ 4:5-9

เอสเธอร์เรียกขันทีฮาราคไปตรวจ โมรเดคัยให้ข้อมูลละเอียด รวบรวมตนเป็นศูนย์กลางกับเรื่องสินบนฮามาน พร้อมสำเนากฎีกา และฝากขอให้เอสเธอร์เข้าเฝ้าทูลเพื่อ ‘ชนชาติของตน’ (ข้อ 8) ต่างจากเดิม เขาบอกว่าถึงเวลาเปิดเผยอัตลักษณ์

(1) เอสเธอร์ตกอยู่ในภาวะลำบาก

เอสเธอร์ 4:10-11

เมื่อฟัง เธออธิบายผ่านฮาธาค แม่เคยเชื้อฟังโมรเดคัย (เทียบ 2:20) แต่ตอนนี้ทำทันทีไม่ได้ กษัตริย์ไม่เรียกเธอ 30 วัน หากเข้าไปอาจตายก่อนมีโอกาสดู เธอบอกเป็นนัยว่าอาจไม่ใช่บุญแก่ปัญหา แต่หากกษัตริย์ยื่น ‘คทาทองคำ’ ก็ยังมีโอกาสดู

(2) โมรเดคัยท้าทายเอสเธอร์

เอสเธอร์ 4:12-14

คำตอบมีสามประการ

ประการแรก ชีวิตเอสเธอร์เองก็เสี่ยง

ประการที่สอง ชาวยิวจะได้รับความรอดไม่ว่าเอสเธอร์ทำหรือไม่

ประการที่สาม จุดประสงค์ชีวิตเอสเธอร์เองตกอยู่ในความเสี่ยง โมรเดคัยท้าทายว่าเธออาจได้ตำแหน่งเพื่อเวลาเช่นนี้ (ข้อ 14) จึงดีกว่าลงมือแม้ชีวิตเสี่ยงกว่านี้เฉย เขาสร้างแรงจูงใจและความกล้า การเอ่ยอัตลักษณ์ ‘ชาวยิว’

และความมั่นใจว่าความรอดจะมาไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง บ่งว่าเขาเชื่อพระยาห์เวห์อย่างเต็มที่และเอสเธอร์ต้องทำบนฐานความเชื่อ

(3) เอสเธอร์ยอมรับบทบาท

เอสเธอร์ 4:15-17

เอสเธอร์รับคำท้าทายและตอบอย่างเด็ดเดี่ยว ยอมรับว่าอยู่ตำแหน่งเพื่อเวลานี้ แต่การกระทำมีส่วนตัว

เธอเป็นตัวแทนชาวยิวและก้าวด้วย ‘พลังคำอธิษฐาน’ ของชนชาติ จึงขอให้อดอาหารเพื่อเธอสามวันสามคืน

แล้วจะเข้าเฝ้า (แท้จริงด้วยพระ providence เธอเข้าเฝ้าวันที่สาม 5:1-2) เธอเตรียมตาย ‘ถ้าต้องตายก็ตาย’ (เทียบ

ปฐม 43:14 ‘ถ้าข้าพเจ้าต้องสูญเสียลูกก็ให้สูญเสีย’) ทำที่แห่งความเชื่อที่มอบทุกสิ่งในพระหัตถ์ด้วยความกลัว!

บทที่ 5

เอสเธอร์จัดงานเลี้ยง

เอสเธอร์ 5:1-8

ผิดคาด เรื่องซาลงกะทันหัน จากคำตัดสิน 4:16 ‘ถ้าต้องตายก็ตาย’ เราคาดว่าเธอจะถูกลิขิตและขอแก้ทันที

แต่เอสเธอร์ซึ่งอาจได้ปัญญาจากการอดอาหารสามวันกลับเชิญกษัตริย์ไปงานและยังไม่เปิดคำขอ เพิ่มความตึงเครียด

(1) เอสเธอร์ส่งคำเชิญ

เอสเธอร์ 5:1-5

วันที่สามแห่งการอดอาหาร เอสเธอร์สวมฉลองพระองค์ยืนลานชั้นในที่กษัตริย์เห็นได้ เธอตั้งใจเข้าสู่ ‘เขตกษัตริย์’ แต่ไม่ก้าวต่อ เรื่องขึ้นกับปฏิกิริยา พระ providence ที่มองไม่เห็นปรากฏ กษัตริย์เห็นแล้วโปรดมาก ยื่นคทาทองคำให้เข้าใกล้และถามคำขอพร้อมรับปากให้ทุกสิ่ง เอสเธอร์ทำอย่างฉลาด ไม่พูดเรื่องชนชาติ แต่เชิญไปงาน เพิ่มความสงสัยกับความสนใจสูงสุด กษัตริย์รับทันทีและเรียกฮามาน

(2) หลังงานแรก เชิญสู่งานที่สอง

เอสเธอร์ 5:5

ในงาน เอสเธอร์ได้คำรับปากอีกว่าจะให้ทุกสิ่ง แต่ยังไม่พูดเรื่องชนชาติ กลับกระตุ้นความสงสัยเป็นสองเท่า บอกว่าจะทูลในงานพรุ่งนี้ เธอรวบรวมสนใจทั้งหมดไว้ที่คำขอ และขอให้ฮามานมาด้วย เหตุใดเชิญศัตรู เธอคิดว่าการให้เขาอยู่ตรงนั้นจะได้ผลอย่างไร

อย่างไรก็ตาม เธอดำเนินแผนละเอียดด้วยวิธีสุภาพแฝง จีบพระทัยให้กษัตริย์ขับเคลื่อนเรื่องเอง (Bush) ยุทธวิธีถ่วงเผยแพร่ปัญญากับการควบคุม และเพิ่มความตึงเครียด

VI. แผนของฮามานต่อโมรเดคัย

เอสเธอร์ 5:9-14

ผู้อ่านต้องรอกางเกล้าของเอสเธอร์อีก ก่อนงานที่สองบทที่ 7 ผู้เขียนฉายความโกรธฮามาน (5:9- 14) แล้วเล่าโมรเดคัย ไม่ใช่ฮามาน ได้รับการยกขึ้น (บทที่ 6)

อารมณ์บ้านป่วนของฮามาน

เอสเธอร์ 5:9-13

หลังร่วมงานแรกกับกษัตริย์ ฮามานออกจากวังอย่างรำเริงรสอง (เทียบข้อ 12) คงมั่นใจพระราชินีอยู่ฝ่ายตน แต่โมรเดคัยที่ประตู่วังทำอารมณ์เสีย อีกครั้งโมรเดคัยไม่ลุกหรือขยับ ฮามานเดือดดาลแต่กลั้น คิดถึงวันแก้แค้น กลับบ้านเรียกเศเรชภรรยากับเพื่อน อวดความสำเร็จและว่าได้รับการยอมรับ ‘จากพระราชินี’ (ข้อ 12) อย่างยอเย้ย เขายอมรับว่าตนอยู่ใต้อำนาจ ‘ชาวยิว’

พร้อมอ้อววด เขาพูดความไม่พอใจต่อท่าทีโมรเดคัย ฮามานเป็นแบบอย่างคนมีทุกอย่างแต่ไม่พอ

ตัดสินใจทำ

เอสเธอร์ 5:14

ราวกับเห็นด้วยกับคำอวดและไม่พอใจ ภรรยากับเพื่อนพูดทันทีให้ตั้งเสาสูงกว่า 22 เมตร ขออนุญาตกษัตริย์ ‘ก่อน’ ไปงานพรุ่งนี้ แขนงโมรเดคัย ฮามานชอบและตั้งเสาทันที ความตึงเครียดสูงสุด ก่อนเอสเธอร์เปิดแผนฮามานในงาน เขาจะฆ่าโมรเดคัย ฮามานเร่งด้วยโทสะ ขณะเอสเธอร์ดูเข้า ทุกอย่างเหมือนเข้าทางเขา แต่บทที่ 6 พลิกอีก ฮามานไปขออนุญาตก่อนงาน กลับได้รับคำสั่งให้ยกโมรเดคัย และต่อมาพบว่าเสาที่ตั้งคือของที่ ‘ตนเองจะถูกแขวน’

VII. อาหุสุเอรัสทรงให้เกียรติโมรเดคัย

บทที่ 6

ให้เกียรติโมรเดคัย

เอสเธอร์ 6:1-11

พระเจ้าทรงควบคุมประวัติศาสตร์ ทุกสิ่งเกิดในพระประสงค์ ทรงทำให้แผนมนุษย์สำเร็จหรือยกเลิกโดยมองไม่เห็น ‘ในใจมนุษย์มีแผนมากมาย แต่พระประสงค์พระยาห์เวห์เท่านั้นตั้งมั่น’ (สภษ 19:21) บัดนี้พระ providence ปรากฏเหมือนบังเอิญ

ความซื่อสัตย์ของโมรเดคัยได้รับการระลึก

เอสเธอร์ 6:1-3

‘คืนนั้น’ พอดีกษัตริย์บรรทมไม่หลับ สั่งอ่านจดหมายเหตุและได้ยินเหตุแจ้งแผนของโมรเดคัยที่เคยผ่านไป (2:21-23) จึงพบว่ายังไม่ได้รางวัลแก่ผู้ซื่อสัตย์ กษัตริย์เปอร์เซียมีธรรมเนียมแบ่งสิทธิพิเศษแก่ผู้ภักดี

อาหุสุเอรัสทรงรับคำแนะนำของฮามาน

เอสเธอร์ 6:4-9

กษัตริย์หาใครให้คำแนะนำทันที พอดีฮามานอยู่ลานนอกเพื่อขอเรื่องโมรเดคัย เมื่อถาม ‘ควรทำอะไรแก่คนที่กษัตริย์อยากให้เกียรติ’ ฮามานคิดว่าคือเขา จึงตอบให้ยกด้วยของกษัตริย์สูงสุดและประกาศทั่วมือง สิ่งที่ต้องการคือสูงต่อหน้าคน เขารับมาคืนนั้นเพื่อขอชีวิตโมรเดคัย ด้วยความหึงไม่คิดแม้แต่จะน้อยว่าอาจเป็นคนอื่น ความโง่ปรากฏน่าขัน และต่อไปนำความอับอายแน่ (เทียบข้อ 12)

โมรเดคัยได้รับเกียรติต่อสาธารณะ

เอสเธอร์ 6:10-11

กษัตริย์รับคำแนะนำข้าราชการโดยไม่สงสัยอีกและสั่งทำทุกอย่าง ผู้รับคือโมรเดคัย ส่วนผู้ต้องสวมฉลองพระองค์ให้ขี่ม้า และประกาศทั่วมือง (ข้อ 9) คือฮามาน เขาต้องทำทุกคำที่ตนพูดและเดินนำร้องว่า

‘นี่คือคนที่กษัตริย์ทรงให้เกียรติ’ การพลิกนี้ทำให้คิดว่าแผน ‘ล้างชนชาติ’ ของฮามานจะพลิกด้วย

(1) เศรษฐกิจที่ปรึกษาทำนายความพินาศของฮามาน

เอสเธอร์ 6:12-14

ผู้เขียนเรียบเรียงอารมณ์โมรเดคัย แต่ฮามาน ‘ไว้ทุกข์’ และแสดงความอับอาย คำว่า ‘คลุมศีรษะ [ฮาฟา]’ เป็นภาพล่องหน้า (7:8) เจามีตอนาคตปรากฏในคำภรรยากับนักปราชญ์ บทที่ 5 ข้อ 14 พวกเขา ‘อวยพร’ แต่บัดนี้ ‘สาป’ ว่า ‘หากโมรเดคัยเป็นเชื้อสายยิว เมื่อท่านเริ่มล้มต่อหน้าเขา ท่านจะชนะไม่ได้ แต่จะล้มต่อหน้าแน่’ (ข้อ 13) ภาษาฮีบรูใช้ราก ‘ล้ม [นาฟัล]’ สามครั้งในข้อเดียว

บทที่ 7

(2) งานเลี้ยงครั้งที่สองของเอสเธอร์เริ่ม

เอสเธอร์ 7:1-2

ระหว่างฮามานฟัง ‘คำสาป’ ชั้นที่ก่ิรืบพาไปงาน เมื่อมาถึงอย่างเร่งและงุนงง เอสเธอร์ ‘ควบคุม’ สถานการณ์แล้ว กษัตริย์ถามคำขออีกและแสดงว่าจะให้แน่

(3) ในที่สุดเอสเธอร์เปิดเผยฮามานกับแผน

เอสเธอร์ 7:3-6

เอสเธอร์ได้รับความรักกษัตริย์เต็มที่ คำขอคือ ‘ขอไว้ชีวิตหม่อมฉัน’ กษัตริย์ผู้ตั้งใจฟังยอมตกใจ ใครจะทำร้ายเอสเธอร์ที่ทรงรัก! เธอตอบว่า ‘ขอไว้ชีวิตชนชาติของหม่อมฉัน’ และบอกว่าตนกับชนชาติกำลังถูกสังหารและทำลาย (ข้อ 4; เทียบ 3:13) แต่ยังไม่บอกศัตรู กระตุ้นความอยากรู้และทำพระพิโรธไถ่ละเปิด เพราะมีเรื่องเกิดนอกพระหัตถ์ เธอคำนวณคำอย่างละเอียด (เอ๋ย ‘ความเสียหายของกษัตริย์’ ข้อ 4 เพื่อเพิ่มความสนใจ) กษัตริย์ต้องถาม ‘ใครกล้าทำ’ เธอชี้ฮามานว่า ‘ศัตรูและปฏิปักษ์คือฮามานคนช้วนนี้’ (ข้อ 6) ฮามานหวาดกลัวทันที

(1) พระพิโรธอาหสุเอรัสพลุ่ง

เอสเธอร์ 7:7-8

กษัตริย์กริ้วออกไปสวน จะเชื่อเอสเธอร์หรือ มองฮามานที่ทรงยก (3:1) เป็นศัตรูหรือ ความตึงเครียดสูงสุด หากไม่รักเอสเธอร์ เรื่องอาจถูกกละเลย แต่พระองค์หลงรักแล้ว แล้วเกิดเหตุบิดทางลังเล เมื่อกลับมาเห็น ‘ฮามานกำลังจะข่มขืนพระราชินีผู้เป็นที่รักซึ่งกล่าวหาเขา’ ในสายพระเนตร ฮามานเสียสติและทำทนายราชอำนาจ พระองค์ไม่ฟังคำแก้ สั่งจับประหาร (Yamauchi กล่าวถึงกฎหมายที่ข้าราชการชายหรือชนที่พูดกับสตรีในวังต้องไม่เข้า

าใกล้เกินเจ็ดก้าว)

(2) ฮามานถูกประหาร

เอสเธอร์ 7:9-10

ฮาร์โบนาขันทีคนหนึ่ง (1:10) บอกเรื่องเสาที่บ้านฮามาน กษัตริย์คงตามคำแนะนำสั่งแขวนฮามาน เขารู้ได้อย่างไร เขาประเมินโมรเดคัยเชิงบวก ('ผู้แจ้งข่าวด้วยความซื่อสัตย์' ข้อ 9) รู้ความตึงเครียด และเอ่ยเสาได้พอดี จึงอาจเป็นฝ่ายสนับสนุนเอสเธอร์หรือโมรเดคัย ไม่ทราบ แต่สำคัญคือความย้อนแย้ง ฮามานตายบนเสาที่สร้างมาโมรเดคัย

IX. ชัยชนะสมบูรณ์: ชาวยิวได้รับการช่วย

(8:1-9:16)

แม้ชะตาฮามานกับโมรเดคัยพลิก วิฤตชนชาติยังไม่แก้ เป้าหมายเอสเธอร์ไม่ใช่แก้แค้นส่วนตัว จึงวิงวอนต่อกษัตริย์ด้วยน้ำตาอีก (8:3)

บทที่ 8

โมรเดคัยกับเอสเธอร์ได้รับการยอมรับจากกษัตริย์

เอสเธอร์ 8:1-4

ก่อนแก้ปัญหามานชาติ เอสเธอร์แนะนำโมรเดคัยต่อกษัตริย์และเขาแทนตำแหน่งฮามาน เมื่อรับแหวนตรา เขาเป็นศูนย์กลาง 'พันธกิจที่สอง' เอสเธอร์ได้รับ 'ค่าปลอบขวัญ' (เทียบข้อ 1) แต่สนใจชีวิตชาวยิว (7:3-4) เธอเข้าเฝ้าอีก หมอบร้องให้ขอให้ยกเลิกแผนชั่วของ 'ฮามานคนอากั๊ก' (ข้อ 3) กษัตริย์ยื่นคทาทอง เธอถูกทูลอย่างระวัง

(1) เอสเธอร์ขอกฤษฎีกาใหม่

เอสเธอร์ 8:5-6

แม้แน่ใจว่าได้รับความโปรดปราน เธอทูลอย่างระมัดระวัง 'หากเป็นที่พอพระทัย หากหม่อมฉันได้รับพระกรุณา หากพระองค์เห็นว่าเรื่องนี้ดี หากทรงโปรดหม่อมฉัน' (ข้อ 5) การซ้ำตั้งคำตอบแน่นอนอีก เธอชัดว่า 'สงคราม' นี่คือการเผชิญระหว่างยิวกับอากั๊ก

(2) อาหุสุเอรัสทรงมอบปัญหาแก่เอสเธอร์กับโมรเดคัย

เอสเธอร์ 8:7-8

เพราะกฤษฎีกาฮามานอนไม่ได้ กษัตริย์อนุญาตเอสเธอร์กับ ‘โมรเดคัยชาวยิว’ เขียนใหม่และประทับแหวน
ทรงสนับสนุนเต็มทีและมอบอำนาจทั้งหมด บัดนี้ทั้งสองต้องคิดเนื้อหา

(3) โมรเดคัยกำกับการเขียนกฤษฎีกาใหม่

เอสเธอร์ 8:9-10

กฤษฎีกาเขียนวันที่ 23 เดือนที่สามหรือสี่วัน สองเดือนสิบวันหลังฉบับฮามาน (เทียบ 3:12 วันที่ 13 เดือนแรก)
เขียนด้วยภาษาและอักษรทุกมณฑล โดยเน้นว่าเขียนด้วยอักษรและภาษา ‘ชาวยู
ยิว’ ด้วย เอกสารประทับแหวนถูกส่งทั่วประเทศ

(4) แจกจ่ายกฤษฎีกาใหม่

เอสเธอร์ 8:10

อนุญาตชาวยิวรวมตัวใน ‘วันแห่งชะตา’ วันที่ 13 เดือนที่สิบสอง เพื่อป้องกันชีวิต ข้าผู้โจมตีกับลูกเมีย (เทียบ 1 ซมอ
15:3) และบริบทดังนี้ให้แก่แคนัสตรุ (ข้อ 13) ผู้ส่งรับชี้ ‘ม้าหลวง’ นำทั่วประเทศ

(1) เกียรติของโมรเดคัยครบถ้วน

เอสเธอร์ 8:15

เสื้อผ้าที่โมรเดคัยสวมตรงข้ามผ้ากระสอบ 4:1 ‘เกียรติ’ ที่ได้รับเหนือฮามานเดิม เมืองสุสาเป็นหนึ่งเดียว โห่ร้องยินดี

(2) ความยินดีของชาวยิวครบถ้วน

เอสเธอร์ 8:16-17

นี่ไม่ใช่สิริของโมรเดคัยคนเดียว แต่เป็น ‘แสงสว่าง ความยินดี ความชื่นบาน และเกียรติ’ ของชาวยิว ไม่เพียงสุสา
ทุกมณฑลที่กฤษฎีกาถึง ชาวยิวจัดงานยินดีและถือวันเป็นเทศกาล ชาวไม่จบที่ความยินดี
แต่คนมากมายจากหลายชนชาติกลัวชาวยิว (9:2-3) และเข้าเป็นยิว เช่นการอพยพ
พระราชกิจความรอดทำให้หลายชนชาติเกรงและลี้ภัยมาหาพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

บทที่ 9

(1) บัดนี้สถานการณ์พลิก

เอสเธอร์ 9:1-5

เก้าเดือนผ่าน ถึง ‘วันนั้น’ วันที่ 13 เดือนที่สิบสอง เป็น ‘วันพลิก’ บรรยาอากาศแสดงยิวเหนือกว่า
โมรเดคัยยิ่งใหญ่มากมีเกียรติ (เทียบ อพย 11:3) ชื่อเสียงท่วมฉ่ำ (ข้อ 4) ผู้ว่าราชการกับเจ้าหน้าที่กลัวเขาและช่วยยิว
จึงไม่มีใครหยุดเมื่อทำลายศัตรู (ข้อ 2) พวกเขาทำตามใจ (ข้อ 5) เป็นชัยชนะท่วมท้น

(2) ขอบเขตชัยชนะในสุสา

เอสเธอร์ 9:6-12

ในสุสา ชาย 500 คนกับบุตรสิบคนของ ‘ฮามานศัตรูชาวยิว’ ถูกฆ่า แต่แม่ภริยาถูกอนุญาต (8:11) ชาวยิวไม่แตะทรัพย์สิน
แสดงมิใช่ฆ่าเพราะแก้แค้นส่วนตัวหรือโลก เรื่องถูกพูด กษัตริย์บอกเอสเธอร์ว่า ‘สุสายังเท่านี้ แล้วมณฑลอื่นเล่า’
หมายถึงที่อื่นคงตอบได้มากกว่า ดูเหมือนกษัตริย์กำลังเอาใจเธอ

(3) คำขออีกของเอสเธอร์แทนชาวยิวสุสา

เอสเธอร์ 9:12

แม้คำขอสำเร็จใน ‘วันพลิก’ กษัตริย์ยังถามอีก แสดงยังรักและสัมพันธ์ใกล้ชิด เอสเธอร์เริ่มสั้น (ข้อ 13; เทียบ 7:3)
ขอขยาย ‘วันตอบโต้’ อีกวันและแขวนศพบุตรฮามานสิบคน แวบแรกดูโหด แต่ผู้เขียน ‘มิได้พูดนิสยโหด
แต่ให้สังเกตความเด็ดเดี่ยวกำจัดความเกลียดชังชาวยิว... นี่คือการชนะสุดท้ายของยิวเหนือศัตรู’ (รีด)
และแสดงพระบัญชาที่ชาุลลัมเหลว (1 ซมอ 15:3 ‘ทำลายอามาเลข’) สำเร็จครบผ่านเอสเธอร์

(4) คำขอเอสเธอร์ได้รับอนุมัติ

เอสเธอร์ 9:14-15

กษัตริย์อนุมัติและออกกฎหมาย วันถัดคือวันที่ 14 เดือนที่สิบสอง ชาวยิวสุสาฆ่าศัตรูอีก 300 และแขวนศพบุตรฮามาน
เอสเธอร์กำจัดศัตรูหมด (เทียบ ยชว 8:29; 10:26) อีกครั้งไม่แตะทรัพย์สิน (เทียบข้อ 10) ยืนยันมิใช่ระบายแค้นส่วนตัว
แต่ทำหน้าที่แทน ‘การพิพากษาของพระเจ้า’ ต่อผู้ต่อต้านประชากร

(5) ขนาดชัยชนะในมณฑล

เอสเธอร์ 9:16

นอกสุสา ผู้ ‘เกลียดชัง’ ยิว 75,000 คน (เซปตัวจินต์ 15,000) ถูกฆ่า ทำให้ยิวพ้นจากศัตรู
/ได้พัก [นุอาห์] (ข้อ 18, 19) ที่นี้ก็ไม่แตะทรัพย์สินหรือของริบ

วันเทศกาลที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ

เอสเธอร์ 9:17-19

ชาวอียิปต์ ‘วันพัก’ จากชัยชนะเป็น ‘วันเลี้ยงและยินดี’ (ข้อ 17, 18, 19) แลกของขวัญอาหาร ยินดีร่วมกัน (เทียบ นม 8:10, 12) แสดงว่าก่อนประกาศปุริมอย่างเป็นทางการ มณฑลต่าง ๆ จัดงานเอง เน้น ‘การพัก’ ซึ่งเป็นหัวข้อสำคัญทั่วพระคัมภีร์ (เทียบข้อ 22; 10:3)

โมเรเดคัยสถาปนาเทศกาลปุริมอย่างเป็นทางการ

เอสเธอร์ 9:20-22

โมเรเดคัยประกาศให้ถือเทศกาลซึ่งเริ่มเองแล้ว (เทียบข้อ 23) ทุกปี ระลึกที่ยิวพ้น/พักจากศัตรู (=อพย 20:11; ฉธบ 5:14) บัดนี้วันที่ 14-15 เดือนที่สิบสองเป็นเทศกาลยิวทั้งหมด ธรรมเนียมแบ่งของขวัญอาหารคงอยู่

(1) สรุปรากประวัติศาสตร์ของเทศกาล

เอสเธอร์ 9:23-26

วันที่ ‘ฮามานคนอากั กศัตรูยิวทั้งปวง’ กำหนดด้วยสลาก [ปุร์] กลับเป็นวันพิพากษาเขากับบุตร จึงเรียก ‘ปุริม’ เทศกาลระลึกความยินดีแห่งการพลิกที่พระเจ้าทรงทำ มากกว่าชัยชนะทหาร ‘ความหมายความเชื่อคือ ชะตาประชากรพระเจ้าไม่ได้ถูกกำหนดโดยคนชั่วที่อยากฆ่า แต่โดยพระเจ้าผู้ทรงกำหนดส่วนของประชากร’ (รีด)

(2) คำมั่นของชาวยิวต่อเทศกาล

เอสเธอร์ 9:26

แม้การประกาศโมเรเดคัยทำให้เป็นทางการ ผู้เขียนเน้นว่าชุมชนยิวสร้างและตัดสินใจถือไม่ยกเลิก ผู้ร่วมงานยินดีไม่จำกัดยิว เช่นคนมากมายกลัวแล้วเข้าเป็นยิว (8:17) ‘ผู้เข้าร่วมกับยิว’ (ข้อ 27) ก็ร่วมได้ ทำให้เห็นภาพใหญ่ความรอดของพระเจ้า

(3) เอสเธอร์บัญญัติเทศกาลเป็นกฎหมาย

เอสเธอร์ 9:29-32

ผู้ทำให้ปุริมเกิดจริงคือเอสเธอร์ เธอให้ยิวอดอาหารร้องทูลด้วยกัน (ข้อ 31) และเสี่ยงชีวิตเข้าเฝ้า (ข้อ 25) บัดนี้ใช้สิทธิอำนาจพระราชินีเต็มทีสถาปนาเทศกาล ‘ข้อ 29-32 กล่าวชัดว่าเมื่อประวัติศาสตร์สร้างและวางรากปัจจุบัน คุณค่าจึงถูกค้นพบ เมื่อปุริมสถาปนาเพื่อทุกชั่วอายุ เรื่องเอสเธอร์ได้รับการยอมรับว่ามีความหมายและอำนาจไม่เพียงในสภาพเดิม แต่ต่อชุมชนยิวทุกยุค ในแง่นี้ปุริมรับรองการบันทึกเรื่องเอสเธอร์ สารจะมีชีวิตเสมอ’

บทที่ 10

XI. บทสรุป: เกียรติของโมรเดคัย

เอสเธอร์ 10:1-3

บทสรุปสะท้อนบทนำรัชกาลอาหสุเอรัส (1:1-2) การเอ่ย ‘จดหมายเหตุกษัตริย์มีเดียและเปอร์เซีย’

เน้นความเป็นประวัติศาสตร์ อาหสุเอรัสมีราชอำนาจกว้างและยกโมรเดคัยเป็นที่สอง

เขาได้รับความรักเคารพจากพี่น้องมากมาย แสวงประโยชน์ประชากร (‘เชื้อสายทั้งหมด’) และกล่าว/อวยพร ‘ชาโลม’

ปัจจุบันเขาเป็นแบบอย่างหน้าพระคริสต์สามด้าน

☐ รับใช้กษัตริย์กับประชาชน

☐ กษัตริย์ทรงยกและเขาอวยพรประชาชน

☐ ลักษณะกษัตริย์และปุโรหิต ‘แม้พระยาห์เวห์ประทานความรอดจากการทำลายใกล้เข้ามา

โครงสร้างการเมืองโลกยังควบคุมชีวิต ประชากรมีผู้สนับสนุนทรงอำนาจในวัง แต่ความรอดยังไม่สมบูรณ์

ความรอดแท้รอผู้เสด็จมาซึ่งทำได้มากกว่าเอสเธอร์กับโมรเดคัย’ (คำอธิบายฉบับศึกษาสายปฏิรูป)

[03 หมวดบทกวี]

โยบ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 27 · บทที่ 32 · บทที่ 33 · บทที่ 36 · บทที่ 37 · บทที่ 38 · บทที่ 39 · บทที่ 40 · บทที่ 41 · บทที่ 42

บทที่ 1

บทนำโยบ

โยบ 1:1

ขอแจ้งว่าเนื้อหาหลายส่วนอ้างอิงคำอธิบาย ‘Job: The Wisdom of the Cross’ (2014) ของคริสโตเฟอร์ แอช

บทนำ

ผู้เขียนและช่วงเวลา

โยบ 1:1

ธรรมเนียมมักถือว่าโมเสสเป็นผู้เขียน เหตุการณ์ในเรื่องเกิดยุคต้นมาก คือสมัยบรรพบุรุษหรือก่อนนั้น เป็นไปได้ว่าโยบเป็นผลสุดท้ายของกระบวนการประวัติศาสตร์ยาวและผ่านหลายมือ (เช่น คำกล่าวเอลิฮูมักถูกมองว่าเพิ่มภายหลัง และทำที่โยบในบทที่ 28 เปลี่ยนอย่างฉับพลันจึงมีข้อเสนอเรื่องการเรียบเรียง) แต่เราสนใจรูปสุดท้ายหรือแนวทางตามสารบบ นักวิชาการส่วนมากเสนอช่วงศตวรรษที่ 7 ถึง 2 ก่อนคริสตกาล อย่างไรก็ตามก็ดี ไม่อาจกำหนดแน่และไม่สำคัญต่อการตีความ (Tremper Longman III)

ลักษณะเด่น

โยบ 1:1

- 1) โยบมีคำหายากน้อยกว่าหนังสือพันธสัญญาเดิมอื่นนอกจากเพลงซาโลมอน และไวยากรณ์ยากจึงตีความยาก แม้ถกเถียงภาษาต้นฉบับ นักวิชาการส่วนใหญ่ปัจจุบันเชื่อว่าเดิมเขียนฮีบรู
- 2) จัดประเภทวรรณกรรมเฉพาะยาก มีข้อเสนอว่าเป็นบทคำครวญแบบละคร วรรณกรรมศาล (Rechtsleben) โศกนาฏกรรม สุขนาฏกรรม ละคร ล้อเลียน หรือวรรณกรรมวิวรรณ์ แต่ Tremper Longman III มองว่าเป็น ‘หนังสือบทกวีที่ล้อมด้วยเรื่องเล่าร้อยแก้ว’ ส่วนใหญ่เป็นบทกวี จึงมีคำคู่ขนาน อุปมา และการย่อมาก ผู้อ่านต้องใคร่ครวญความหมายกับอารมณ์อันอุดมของภาษา
- 3) หัวข้อสำคัญคือปัญญา การโต้เถียงจำนวนมากแข่งขันว่าปัญญาใครเหนือกว่า แต่สารคือปัญญาไม่ได้มาจากมนุษย์ พระเจ้าองค์เดียวทรงปรีชาญาณ ในแง่นี้โยบเป็นวรรณกรรมปัญญา

4) มีการถกคำถาม ‘โยบเป็นคนจริงหรือไม่’ (อสค 14:14) แต่อาจมีความหมายกว่าที่ถามว่า ‘หนังสือตั้งใจให้เข้าใจว่าเรื่องเกิดจริงหรือไม่’ กล่าวคือความเป็นประวัติศาสตร์เกี่ยวกับความจริงของหนังสือหรือไม่ เรื่องพระคัมภีร์มากมายต้องมีประวัติศาสตร์เพื่อสารเทววิทยาเป็นจริง เช่นการอพยพ แต่คุณค่าทางเทววิทยาของโยบไม่ได้ขึ้นกับความจริงเชิงประวัติศาสตร์ เพราะไม่อยู่ในประวัติศาสตร์ความรอดของพระคัมภีร์ (Tremper Longman III)

5) Tremper Longman III เข้าใจจากบทที่ 1-2 ไม่ใช่ศาล แต่เป็นกษัตริย์รับรายงานจากสายสืบ จึงไม่ดีความ ‘ซาตาน [ผู้กล่าวหา]’ เป็นมารฝ่ายตรงข้าม แต่เป็น ‘สมาชิกหนึ่งในที่ประชุมของพระเจ้า’

สารบัญ (คริสโตเฟอร์ แอช)

ภาค 1 โยบและสิ่งที่เกิดกับเขา (บทที่ 1-3)

บทที่ 2

จรรองให้กับผู้ร้องไห้ (บทที่ 3)

โยบ 2:1

ภาค 2 โยบกับเพื่อน (บทที่ 4-31)

ผู้ปลอบโยบ: มีคำที่ไม่ควรพูดแก่ผู้เชื่อซึ่งทนทุกข์

โยบ 2:1

<เวทีโต้เถียง 1>

คำตอบแรกของโยบต่อเอลีฟัส: ชากชีวิตซึ่งพระเจ้าทรงทอดทิ้ง (บทที่ 6-7)

โยบ 2:1

คำตอบแรกของโยบต่อเอลีฟัส: ชากชีวิตซึ่งพระเจ้าทรงทอดทิ้ง (บทที่ 6-7)

คำตอบแรกของโยบต่อโซฟาร์: โหยหาการเป็นขึ้น (บทที่ 12-14)

โยบ 2:1

<เวทีโต้เถียง 2>

คำตอบที่สองของโยบต่อเอลีฟัส: ตีแผ่พระพิโรธ

โยบ 2:1

(บทที่ 16-17)

คำตอบที่สองของโยบต่อบิลดัค: พระเจ้าทรงปลอบข้าหรือต่อต้าน

โยบ 2:1

ข้าพเจ้า (บทที่ 19)

คำตอบที่สองของโยบต่อโซฟาร์: ชีวิตที่ดี (บทที่ 21)

โยบ 2:1

<เวทีโต้เถียง 3>

สุนทรพจน์ที่สามของบิลดัค: สิ่งมีขอบเขตหวังเป็นคนชอบธรรมต่อพระเจ้า

โยบ 2:1

ไม่ได้ (บทที่ 25)

คำตอบที่สามของโยบต่อบิลดัค: ความต่างระหว่างศาสนากับปัญญา (บทที่ 26)

โยบ 2:1

<สุนทรพจน์สรุปสองบทของโยบ: บทที่ 27-31>

เหตุใดพระเจ้าไม่ทรงตอบคำถามข้าพเจ้า (บทที่ 28)

โยบ 2:1

<คำแก้ต่างสุดท้ายของโยบ>

บทที่ 42

บทส่งท้าย ในที่สุดจุดจบมาถึง

โยบ 42:7-17

ภาค 1 โยบและสิ่งที่เกิดกับเขา (บทที่ 1-3)

บทที่ 1

ทุกอย่างรุ่งเรือง

โยบ 1:1-5

ต้นฉบับเริ่มด้วยคำ ‘ชายคนหนึ่ง’ ‘มีชายคนหนึ่ง’ โยบเป็นเรื่องของคนหนึ่งคน มุ่งที่โยบ ฉากต่อไปมุ่งสิ่งที่เกิดกับเขา ผู้เขียนกล่าวหาประการ

(1) ถิ่นอาศัย: ‘ไม่รู้ว่าจะอยู่ไหนแน่ คงในเอโดมตะวันออกแผ่นดินพระสัญญา (เทียบ พคค 4:21)

สำคัญคือโยบไม่ใช่อิสราเอลหรือฮีบรู ‘ไม่รู้ช่วงเวลา อาจร่วมสมัยอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ

‘โยบแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพระเจ้า แต่คงจะเห็น เขารู้จักพระองค์ วางใจและนมัสการพระองค์ในฐานะพระเจ้า’

(คริสโตเฟอร์ แอช)

(2) ชื่อ: โยบ ความหมายระบุมยาก และไม่มีลำดับวงศ์

(3) ความยำเกรง: เขาดีพร้อมและเที่ยงธรรม ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่ว ‘ดีพร้อม’ ไม่ได้หมายถึงไร้บาป

แต่จริงใจในอุปนิสัย (เทียบ ปฐก 17:1; ยชว 24:14) ใน 8:20 บิลด์ว่า ‘พระเจ้าไม่ทอดทิ้งคนไร้ตำหนิ [ดีพร้อม]’

และโยบยืนยันซ้ำว่าตน ‘ดีพร้อม’

(9:20-22) ‘หันจากความชั่ว’ หมายถึงกลับใจ การประเมิณนี้พระเจ้ก็ประกาศ (เทียบข้อ 8; 2:3)

(4) ความยิ่งใหญ่ (ข้อ 3): หลังกล่าวลูกหลานกับทรัพย์อุดมอันเป็นหมายพระพร

เขาถูกแนะนำว่าใหญ่/ยิ่งใหญ่/สูงสุดในคนตะวันออก ‘คนตะวันออก’

เป็นคำทั่วไปเรียกชนหลากหลายตะวันออกแผ่นดินพระสัญญา

ความยิ่งใหญ่ของโยบเป็นผลธรรมชาติและถูกต้องของความยำเกรง

(5) ความกังวล (ข้อ 4-5): ลูก ๆ สนทนสนม เชิญกันเลี้ยงอย่างปรองดอง ถึงกระนั้นหลังงานทุกครั้ง

โยบกังวลว่าพวกเขาอาจทำบาปและแข่งพระเจ้า จึงถวายเครื่องบูชาเผาทิ้งตัวตามจำนวน

โยบรู้ความหนักของบาปและความจำเป็นการลบมลทินผ่านเครื่องบูชา

เขามีมโนธรรมไฉ่และปรารถนาแม่ลูกบริสุทธิ์ต่อพระเจ้า แต่ความกังวลเป็นนัยธรรมชาติมนุษย์มืดที่จจะปรากฏ

(1) ฉากที่ 1: สวรรค์

โยบ 1:6-12

หลังแนะนำโยบ ผู้เขียนพาไปยัง ‘ที่ประชุมเหล่าเทพ’ (เทียบ สดด 82:1) ‘บุตรของพระเจ้า’ หมายถึงทูตสวรรค์ (เทียบ

ปฐก 6:2; สดด 29:1) ‘ซาตาน’ หมายถึงปฏิปักษ์ ผู้คัดค้าน หรือศัตรู เป็นตำแหน่งซึ่งบางครั้งใช้กับพระเจ้าเอง (กตว

22:22 ‘เป็นปฏิปักษ์’) ไม่ชัดว่าเขาเป็นสมาชิกหรือแขกไม่ได้รับเชิญ แต่คำ ‘ท่ามกลางพวกเขา’ (ข้อ 6)

บ่งว่าเป็นสมาชิก คล้ายสภาสวรรค์ใน 1 พกษ 22:19-22 ซึ่งวิญญาณหนึ่งถูกส่งเป็น ‘วิญญาณมูสา’ ทำพระประสงค์

ซาตานเป็นปฏิปักษ์โยบ แต่ยืนแย้งที่รับใช้พระประสงค์ พระเจ้าทรงใช้ซาตานในการปกครองโลก ดังลูเทอร์ว่าเป็น

‘ชาตานของพระเจ้า’ พระเจ้าตรัสว่า ‘เจ้าได้พิจารณาโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ มีใครดีพร้อม
เที่ยงธรรมยำเกรงพระเจ้า และหันจากความชั่วเหมือนเขา’ (ข้อ 8; เทียบข้อ 1)

‘โยบไม่ใช่หนังสือเรื่องความทุกข์ทั่วไป แต่เรื่องวิธีที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อมิตรของพระองค์’ (แอซ)
ชาตานยอมรับแต่ทักว่า ‘โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าประโยชน์หรือ’ (ข้อ 9) เขายำเกรงเพราะได้รับพร
หากทำลายทรัพย์สินเขาจะแข่ง พระเจ้าทรงอนุญาตเพื่อเปิดเผยธรรมชาติความยำเกรง แต่จำกัดกิจกรรมขัด
ชาตานทำได้ในขอบเขตที่ทรงอนุญาตเท่านั้น ‘พระสิริพระเจ้าสำคัญกว่าความสบายของท่าน ข้าพเจ้า หรือโยบ
เมื่อมองลึก ความทุกข์โยบจำเป็นให้พระสิริเด่น แม้แรงจูงใจชั่ว
ชาตานมีบทบาทจำเป็นในการปกครองโลกและเปิดเผยพระสิริ...
บทบาทคือคัดค้านและเรียกร้องให้ทดสอบว่าผู้เชื่อแท้หรือไม่ เป็นศัตรูมุ่งร้าย แต่จำเป็นเพื่อเปิดเผยพระสิริ’ (แอซ)

(2) ฉากที่ 2: แผ่นดินโลก

โยบ 1:13-22

การที่พระเจ้าทรงตีผ่านชาตาน (ข้อ 11) เริ่ม วันหนึ่งโยบได้ข่าวภัยต่อเนื่อง

☐ ชาวเสบาริบริวาลาและฆ่าคนใช้

☐ ‘ไฟของพระเจ้า’ คือฟ้าผ่าเผาแกะกับคนใช้

☐ ชาวเคลเดียริบอฐและฆ่าคนใช้

☐ ลมใหญ่พังบ้านทับลูกทุกคนขณะกินเลี้ยง ทั้งหมดในวันเดียว เกินจินตนาการความตกใจ

ต้องไม่ลืมบาดแผลนี้ในบทสนทนาทั้งหมด คนยิ่งใหญ่ที่สุดตะวันตกออก (ข้อ 3)

กลายเป็นผู้สิ้นเนื้อประดาตัวชั่วข้ามคืนและเสียลูกเจ็ดคนซึ่งเป็นหมายพระพร โยบฉีกเสื้อ โกนศีรษะไว้ทุกข์
แต่กราบนมัสการ สารภาพอย่างยับยั้งว่า ‘ข้าพเจ้าออกมาจากครรภ์เปลือย และจะกลับเปลือย (เทียบ ปฐม 5:15)
พระยาห์เวห์ประทานและทรงเอาไป ขอพระนามเป็นที่สรรเสริญ’ (ข้อ 21)

ชาตานว่าเขาจะแข่ง (ข้อ 11) แต่โยบไม่ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้า ผ่านการทดสอบอย่างงดงาม แต่เรื่องยังไม่จบ

ฉากเดียวกับ 1:6 ปรากฏอีก พระเจ้ากับชาตานพูดคำเดิม

โยบ 1:1

ข้า แล้วพระเจ้าทรงเพิ่มว่า ‘แม้เจ้าชวนเราให้ทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ เขายังยึดความดีพร้อม’ (ข้อ 3)

พระเจ้าทรงรับพระสิริและภูมิพระทัย แต่ชาตานว่า หากแตะกระดูกเนื้อเขาจะแข่ง (ข้อ 5) ‘หนังแทนหนัง’ (ข้อ 4)

คลุมเครือ แต่ใจความชัด พระเจ้าทรงอนุญาตอีกและกำหนดขอบเขต (ข้อ 6)

ซาตานทำได้เพียงนั้น การอนุญาตครั้งสองทำให้เรานงนงและดูโหด

ถึงกระนั้นพระเจ้าสมควรรับคำสรรเสริญในพระราชากิจ ทรงทำตามสิ่งที่ตามชอบพระทัยเพื่อพระสิริ (เทียบ อฟ 1:5-6, 11-12) แม้ยากต้องรับว่าทุกพระราชากิจชอบธรรม (เทียบ วว 15:3) พระองค์จะรับพระสิริผ่านความทุกข์ยิ่งขึ้น
พรใหญ่สุดของโยบคือถูกยึดไว้ใน ‘พระหัตถ์พระเจ้า’

บทที่ 2

(4) ฉากที่ 4: แผ่นดินโลก

โยบ 2:7

กลับสู่โลก ซาตานตีโยบ ‘โดยตรง’ ผู้เสียทรัพย์กับลูก ให้ผีทั่วตัว เป็นความเจ็บทันทึและทัว
เขาทรมานจนใช้เศษหม้อชูด ภรรยายิ่งเพิ่มทุกข์ รวาทูตแทนซาตานว่า ‘ยังยึดความดีพร้อมหรือ
แข่งพระเจ้าแล้วตายเสีย’ (ข้อ 9) แต่โยบเรียกคำคนโง่และไม่ทำบาปด้วยริมฝีปาก ‘เรารับสิ่งดีจากพระเจ้า
แล้วจะไม่รับสิ่งร้ายหรือ’ (ข้อ 10)

ความยำเกรงเกินระดับผู้เชื่อทั่วไป เขาไม่แข่งหรือบ่น ผ่านครั้งสอง (เทียบข้อ 5) ซาตานหายหลังฉาก
‘พระสิริพระเจ้าสำคัญกว่าความสบายของเรา การมีคนที่นมัสการเพียงเพราะพระเจ้าสมควรสำคัญต่อพระสิริ...
ในสภาพสุดขีด โยบเป็นเงาของความจริงสุดขีดยิ่งกว่า คือผู้ไร้ตำหนิไร้บาป ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ ทรงละพระสิริ
รับเนื้อหนัง ถูกเปลื้องและสิ้นพระชนม์น่าอัศจรรย์บนทางเขน ทรงละสามัคคีธรรมกับพระบิดาและเดิวยตาย...
เรายู่หลังไม้กางเขนและหลังเรื่องโยบสำเร็จ ผลชัยชนะทำให้ต่างจากบท 1-2
ซาตานเข้าในสภาเพื่อกล่าวหาผู้เชื่อต่อพระบิดาไม่ได้ ถูกเหวี่ยงลงโลก... ประเด็นการนับว่าชอบธรรมแก่นั่นบนทางเขน
ไม่มีการลงโทษ มโนธรรมชำระด้วยพระโลหิต นี่คือการจริงข่าวประเสริฐ... เมื่ออ่านโยบ
จงคิดเรื่องยิ่งใหญ่ของพระเยซูก่อน พระองค์เดินทางโยบเพื่อเรา หยั่งความลึกทุกข์ และได้รับการรับรองเพื่อเรา
ซาตานยังโจมตีจุดสิงโตหวในเวลานั้นที่เหลือ เราต้องเผชิญและอดทน แต่ถ้าอยู่ในพระคริสต์
มันกล่าวหาต่อพระเจ้าไม่ได้อีก’ (แอช)

โยบเป็นคนชอบธรรม

โยบ 2:11-13

เพื่อนสามคน เอลีฟัส บิลดัด โศฟาร์ ได้ข่าว นัดพบและมา คงใช้หลายสัปดาห์ (เทียบ 7:3 ทรมานหลายเดือน)
เอลีฟัสชาวเทมาน เมืองสำคัญเอโดมซึ่งมีชื่อเสียง (อบด 1:8-9; ยรม 49:7)

ชื่อเป็นเอโดมและเหมือนบุตรหัวปีเอชาว (ปฐมก 36:15) แต่ยืนยันไม่ได้ บิลดัดกับโศฟาร์มาจากซูอาร์ห์กับนาอามาห์
พระคัมภีร์เอ่ยคำเดียวกัน (ปฐมก 25:1-6; 4:22) แต่ไม่ให้ข้อมูล พวกเขาเป็น ‘เพื่อนแท้’ ที่มาเมื่อยาก เห็นสภาพก็ร้อง
ฉีกเสื้อ โปรยฝุ่นบนศีรษะ (เทียบ ยชว 7:6)

นั่งพื้นเจ็ดวันคืน มีเพื่อนน้อยที่เห็นใจเช่นนี้ (แถมมองความเจ็บปวดเป็น ‘ความเจ็บลบละลาย’ ไม่ใช่เห็นใจ) พวกเขา ‘ปลอบด้วยคำ’ แต่ความทุกข์หนักจนพูดไม่ได้ หากกลับโดยไม่พูดคงช่วยกว่า เพราะคำตั้งแต่บท 4 ไม่ปลอบแต่เป็นพิษ ความเดียวดายโยบเป็นแบบลวงหน้า ‘บุคคลยิ่งใหญ่กว่าซึ่งทนทุกข์ลึกกว่า’ พระเยซูทรงเดียวดายในเกทเสมีนี อธิษฐาน ‘ด้วยเสียงร้องและน้ำตา’ ทุกข์ถึงตาย (เทียบ มก 14:32-42; ฮบ 5:7) มีเพื่อน 12 แต่ทุกคนหนีเมื่อกางเขน เสียสุดท้ายคือความเจ็บถูกพระบิดาผู้เดียวที่อยู่ด้วยทอดทิ้ง ‘เพราะพระคริสต์ทรงทุกข์ลำพัง ผู้เชื่อไม่มีใครต้องทุกข์ลึกอย่างโยบลำพัง... ในพระคริสต์ แม้รู้สึกโดดเดี่ยวเพียงไร ต่างจากโยบ เขาไม่เคยอยู่คนเดียว’ (แอช)

จรรองให้กับผู้ร้องไห้ (บทที่ 3)

โยบ 2:1

โยบผู้ยังไม่ทำบาปด้วยริมฝีปาก (2:10) เปิดปาก จนนี้เราเห็นความทุกข์ บัดนี้ได้ยิน คำไม่พูดกับเพื่อนแต่เป็น ‘รำพึง’ ระบายความทนไม่ได้ด้วยคร่ำครวญ ไม่ควรตัดสินด้วย ‘ตรรกะเทววิทยา’ เหมือนประเมินคำพระเยซู ‘พระบิดา เหตุใดทอดทิ้งข้าพระองค์’ ว่าไร้ความเชื่อ

เราฟังเสียงร้องที่โเทใจและสัมผัสขนาดทุกข์ คำแข่งวันเกิดคล้าย เยเรมีย์ 20:14-18 มีสามลักษณะ หนึ่งในความมืดมองแต่หลัง ไม่มีหวังอนาคต สอง พักไม่ได้และเจ็บเกินทน สาม คร่ำครวญขยายจากประสบการณ์ส่วนตัวสู่ประสบการณ์ร่วมของคนยำเกรงซึ่งทุกข์อยู่ดิ้นรนทั่วโลก

บทที่ 3

(1) คำสาป

โยบ 3:3-10

โยบร้องว่าขอให้วันเกิดพินาศ เขาไม่บ่นหรือแข่งพระเจ้า แต่เขาโกล่ กล่าวว่ายากให้พระเจ้าไม่ทอดพระเนตรวันนั้น (ข้อ 4) อยากไม่เคยมีต่อพระพักตร์ (เทียบข้อ 7) อยากให้ผู้ปลุก ‘เลวีอาธาน’ สัตว์ทะเลแห่งความวุ่นวาย แข่งคืนนั้น (ข้อ 8)

อยากให้วิญญาณชั่วเหนือธรรมชาติจัดการปฏิสนธิกับกำเนิด เขาแข่งที่ตาเห็นความลำบาก [อาัมัล] (‘ตราครุฑ’ 7:3; ‘ความทุกข์’ 16:2) (ข้อ 10) เขาแข่งอดีต แต่ไร้ประโยชน์ เสียงร้องขยายอารมณ์รุนแรง

(2) คำคร่ำครวญ

โยบ 3:11-19

โยบคร่ำว่าเหตุใดไม่ตายในครรภ์ (ข้อ 11, 16) หากตายคงนอนพักสงบ (ข้อ 13, 17) อยู่กับคนตายดีกว่าปัจจุบัน ที่นั้นอย่างน้อยสงบ (ข้อ 18) เขาไม่วาดแดนคนตายเป็นสวรรค์ รู้ว่าเป็นที่ความหวังหาย (เทียบ 17:14-16)

แต่คร่ำว่าอยู่ที่นั่นดีกว่า สำหรับคริสเตียนชีวิตปกติคำนี้ฟังเหมือนลบลู่พระเจ้าผู้ให้ชีวิต
แต่โยบอยู่ในเจ็บกายใจไม่หยุด(เทียบข้อ 26) และอยากตายพ้นเจ็บ เราไม่ควรกล่าวโทษเหมือนเพื่อน
เช่นเดียวกับไม่กล่าวโทษพระเยซูเมื่อทรงว่า‘ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย’ (มก 14:34)

(3) คำถามอันทุกข์ระทม

โยบ 3:20-26

โยบมีความเชื่อไม่เปลี่ยนว่า ทั้งดีและร้ายมาจากพระเจ้า (เทียบ 2:10) แม้แล้วสุด
เขาไม่คิดหรือพูดโดยลบลู่พระเจ้าทรงต้นกำเนิดและอธิปไตย คำถามจึงถึงพระองค์ เหตุใดประทานชีวิตแก่ผู้ทุกข์ใจ
(ข้อ 20, 23) ซึ่งยินดีเมื่อความตายช่วยพ้น (ข้อ 22) เราไม่ได้ฟัง ‘บน’ แต่ ‘คราง’ จากเจ็บไม่หยุด (เทียบข้อ 24-26;
สดด 22:1)

ยากกว่าความเจ็บคือไม่รู้เหตุที่ทรงอนุญาต นี่คือการ ‘กระวนกระวาย’ ลึก (ข้อ 26) ‘ผู้พักไม่ได้ไม่ใช่ผู้แพ้’
ผู้ทุกข์ไม่ใช่คนไร้หวังยอมชะตา หากไร้หวังจริง คำ “เหตุใด” ไม่มีความหมาย (ข้อ 20) แต่โยบถามอย่างเราร้อนซ้ำ...
กล่าวได้เกือบว่าเขากำลังผ่านทางเข่นสู่การเป็นขึ้น แต่ก่อนถึงต้องเผชิญความเดียวดายน่ากลัว แยกจากคนอื่น อดีต
และอนาคต... ความเดียวดายเป็นแบบของที่ใหญ่กว่า ความมืดเป็นแบบความมืดลึกกว่า สองพันปีก่อน
ผู้เชื่อดีพร้อมอีกองค์อยู่ในความมืด ถูกตรึงกลางวัน มืดกว่าคืนและโยบ จากริมฝีปากออกเสียงว่าถูกทอดทิ้ง
“พระเจ้าของข้าพระองค์ เหตุใดทอดทิ้ง” (มก 15:33-34) อย่างอัศจรรย์
ความมืดโยบมีหวังความรอดเพราะเป็นแบบความมืดทางเข่น’ (แอช)

ภาค 2 โยบกับเพื่อน (บทที่ 4-31)

ผู้ปลอบโยบ:

โยบ 3:1

มีคำที่ไม่ควรพูดแก่ผู้เชื่อซึ่งทุกข์ เพื่อนมา ‘ปลอบ’ แต่ทนคำคร่ำไม่ได้และโกรธ ดูเหมือนโทสะบริสุทธิ์ปกป้องพระเจ้า
แต่ไม่เห็นใจ เพียงอยากให้โยบยอมรับพระและเจ็บ (เทียบ 8:2; 15:2-3; 11:2) โยบผิดหวังและเจ็บ (เทียบ 16:2;
12:2)

คริสโตเฟอร์ แอชวิเคราะห์ความผิดและอันตรายดังนี้

(1) ระบบเทววิทยาเพื่อน

- ☐ พระเจ้าทรงปกครองอย่างสมบูรณ์
- ☐ พระเจ้าทรงยุติธรรมเที่ยงธรรมอย่างสมบูรณ์

☐ ดังนั้นพระเจ้าลงโทษคนชั่วและอวยพรคนชอบธรรมเสมอ—เสมอและทันทีแน่นอนในชีวิตนี้

หากต่างนั้นพระองค์อยู่ดีธรรม ซึ่งคิดไม่ได้

☐ ดังนั้นถ้าข้าพเจ้าทุกข์ ต้องทำบาปและถูกลงโทษยุติธรรมเพราะบาป ข้อหนึ่งสองถูกเด็ดขาด แต่สามสี่ไม่เสมอ

โดยเฉพาะโยบเป็นคนดีพร้อมที่พระเจ้ารับรอง และตามสภาสวรรค์ทุกข์ ‘โดยไม่มีเหตุ’ คำให้กลับใจจึงเพิ่มความระทม

(2) น้ำเสียงเพื่อน

พวกเขาสนใจคำแนะนำกับปัญญา อำนาจตั้งบนธรรมนิยม (8:8) เอลีฟัสอายุและประสบการณ์ (15:9-10)

แต่ไม่ฟังเสียงร้อง สนใจพิสูจน์ตนถูกมากกว่าเห็นใจ ‘เพื่อนไม่เข้าใจโยบเพราะไม่รัก’

(3) สิ่งที่คุณไม่เชื่อ

พวกเขาพูดถูกมากและหลักคำสอนหลายส่วนแข็งแรง แต่อันตรายเพราะมีความผิดชัด สามสิ่งที่ขาดคือ

☐ ไม่มีซาตาน: บท 1-2 แสดงซาตานเป็นบุคคลฝ่ายวิญญาณจริงมีอิทธิพล แต่ไม่มีเพื่อนอ่อย

พวกเขาไม่เชื่อการมีอยู่และบทบาทของซาตานหรืออำนาจวิญญาณชั่ว

☐ ไม่มีการรอคอย: พระเจ้ายุติธรรมบางครั้งให้พระคุณทั่วไปแก่คนบาปและเลื่อนพิพากษา

บางครั้งให้คนชอบธรรมทุกข์และเลื่อนรางวัล แต่เพื่อนรับไม่ได้

พวกเขาเชื่อสิ่งปรากฏเป็นผล ‘ทันที’ ของการกระทำ

☐ ไม่มีทางเขน: ไม่ให้ที่แก่ความทุกข์ไร้ผิด เอลีฟัสถาม ‘ใครไร้ผิดแล้วพินาศ’ (4:7) แต่พระคัมภีร์บอกว่ามี

‘ผู้พลอบพลาดหัวใจจักรวาลเพราะรหัสเทววิทยาเรียบร้อยไร้บุคคลสัมพันธ์’ (แอช)

<เวทีโต้เถียง 1>

สุนทรพจน์แรกของเอลีฟัส:

โยบ 3:1

คำเทศนาไร้ประโยชน์ของเพื่อนใจดี (บทที่ 4-5)

บทที่ 4

(1) จงรักษาความสม่ำเสมอ

โยบ 4:1-11

เอลีฟัสชาวเทมาน (2:11) ผู้อาวุโสสุดเริ่มระวัง เขาได้ฟังคำโยบซึ่งคิดว่าเป็นบ่นไร้ความเชื่อ จึงอดพูดไม่ได้ ตามเขา

โยบเคยเป็นที่ปรึกษาดี แต่เมื่อปัญหามาถึงกลับตื่นตระหนก (ข้อ 5)

ควรปลอบและสอนตนด้วยคำที่เคยสอน ‘แม้เวลานี้ไม่ควรดำเนินตามความเชื่อมั่นด้วยความยำเกรงและดีพร้อมหรือ’ (ข้อ 6) เขาเชื่อว่าไม่มีคนไร้ผิดพิณาศ และคนเที่ยงธรรมไม่ถูกตัดขาดไม่ว่าเมื่อใด (ข้อ 7) คนทำชั่วต้องรับพิพากษา (ข้อ 8-9) และนี่เป็นระเบียบธรรมชาติ (ข้อ 10-11)

(2) จงเผชิญความจริง

โยบ 4:12-7

เอลีฟัสเล่านิมิตกลางคืน (ข้อ 12-16) แต่ต่างจากพระดำรัสผู้เผยพระวจนะ ไม่ขัดต้นทางหรือผู้พูด เพียงใช้จิตวิญญาณลึกลับเพิ่มอำนาจความเชื่อ เขาได้ยินเสียงเบา ‘มนุษย์จะชอบธรรมต่อพระเจ้าหรือ จะสะอาดต่อพระเจ้าผู้สร้างหรือ’ (ข้อ 17, ESV)

คำตอบ ‘ไม่’ ซึ่งโยบยอมรับ (9:2; 14:4) ต่อมาคือให้เผชิญว่ามนุษย์มีขอบเขต แต่ผิดที่สรุปว่าจึงสัมพันธ์กับพระเจ้าไม่ได้ (เทียบ 5:1)

‘ในบรรดาผู้บริสุทธิ์ [ทูตสวรรค์] เจ้าจะค้นหาใคร’ (5:1) ถ้าว่ามีผู้กลางหรือ ภายหลังโยบตอบว่ามี ‘ผู้ตัดสิน’ (9:33) ‘พยานของข้าพเจ้า’ (16:19) และเอลีฟัสพูด ‘ผู้กลาง’ (33:23)

เอลีฟัสตัดสินโยบแล้วว่าเป็นคนโง่ระเบิดโทสะ [คาอัส=ความทุกข์ 6:2] (ข้อ 2) จากประสบการณ์ชี้เจาะว่า ‘ลูก’ กับ ‘ทรัพย์’ คนโง่เป็นอย่างไร (ข้อ 4-5) ภายนอกปลอบและแนะนำเปลี่ยนท่าที แต่เปิดเผย ข้อ 6 ฟังว่า ‘ภัยและทุกข์ไม่เกิดเปล่า คือเพราะบาปเจ้า’ แต่แอชอาศัยการอ่านต้นฉบับอีกแบบว่า ‘ภัยเกิดจากฝุ่นและความลำบากจากดิน มนุษย์เกิดเพื่อทุกข์ เหมือนบุตรของเรเซฟ เทพทำลายผู้ถือลูกศรทุกข์ บินขึ้น’ (ข้อ 6-7) จึงเป็นคำแนะนำให้ยอมรับชีวิตลำบาก

บทที่ 5

(3) จงถ่อมใจ

โยบ 5:8-16

คำแนะนำเอลีฟัสไม่ปลอบ แต่ดูเป็นความหยิ่งแสดงเหนือกว่า ‘ถ้าเป็นข้า จะหันหน้าแสวงพระพักตร์และฟังพระเจ้า’ (ข้อ 8) เขาพูดถูกเรื่องพระเจ้า (ข้อ 9-15; เทียบ 1 คร 3:19) แต่เป็นพิษเพราะไม่เหมาะสมสถานการณ์ เขาเน้นช่องว่างพระเจ้าไร้ขอบเขตกับมนุษย์มีขอบเขต (ข้อ 9) และสอนอย่าอวดปัญญาหรือเจ้าเล่ห์ (ข้อ 12-13)

(4) จงยอมจำนน

โยบ 5:17-27

‘คำเทศนา’ จบด้วยการประยุกต์กับความหวัง ‘ขณะนี้เจ้าถูกตีสอนเพราะบาป แต่เพราะพระองค์รัก อย่าดูหมิ่น จงกลับใจ’ (ข้อ 17) ‘แล้วจะฟื้นฟู ช่วยจากทุกข์ และได้พรทรมณ์กับลูก’ (ข้อ 18-26) เป็นคำเทศนาปลอบสมบรูณ์ แต่เอลีฟัสไม่เข้าใจว่าโยบทุกข์ ‘โดยไม่มีเหตุ’ (2:3) และไม่เชื่อความเป็นไปได้นั้น จึงประยุกต์ไม่ได้ ‘มีความย้อนแย้ง ซาตานว่าโยบยำเกรงไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแต่เพราะมีรางวัล เอลีฟัสใช้เหตุผลเดียวกันเราให้ยำเกรง’ (แอซ)

คำตอบแรกของโยบต่อเอลีฟัส:

โยบ 5:1

ซากชีวิตซึ่งพระเจ้าทรงทอดทิ้ง (บทที่ 6-7)

โยบกล่าวสุนทรพจน์แปดครั้งในการโต้เถียงสามรอบ รวม 14 บท

‘ข้อทดสอบเดียวที่แน่นอนว่าเป็นผู้มัสการพระเจ้าแท้หรือเพียงสร้างคืออะไร การสูญเสียกับความทุกข์ จงนำสิ่งล้ำค่าออก แล้วดูว่ายังกราบนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์เพียงเพราะทรงเป็นพระเจ้าหรือไม่ เมื่อการนมัสการมีการเสียสละจึงรู้ว่าแท้ ความทุกข์เป็นไฟเผาสิ่งเจือปนและเผยศูนย์กลาง...

ในสุนทรพจน์จะเห็นผู้มัสการแท้ และอาจประหลาดใจกับเครื่องหมาย’ (แอซ)

บทที่ 6

(1) โยบวิงวอนเพื่อน

โยบ 6:1-30

☐ พระพิโรธพระเจ้าทนไม่ได้ (ข้อ 1-13) เอลีฟัสว่าคนกระเบิด ‘โทสะ’ [คาอัส] เป็นคนโง่ แต่โยบว่า ‘ความทุกข์’ [คาอัส] ของตนใหญ่เกินคำจึง ‘พูดพล่อย’ คำคร่ำครวญบท 3 (ข้อ 2-3) ‘คำสุดขั้วไม่ได้พิสูจน์ว่าข้าโง่ แต่เผยความลึกเจ็บ’ แล้วอธิบายราก ไม่ใช่เสียทรัพย์ ลูก หรือเจ็บกาย แต่เพราะองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งลูกศรพิษ (ข้อ 4)

ข้อ 5-7 ใช้สัตว์กับอาหารว่าคำเอลีฟัสรับยากและไม่ปลอบ (เทียบ สดด 69:20-21) เขาขอให้พระเจ้าฆ่า (ข้อ 8-9) และนำอัครรยว่า หากตายท่ามกลางทุกข์จะปลอบและยินดีเพราะตายโดยไม่ปฏิเสธพระวจนะ (ข้อ 10) เขาหมดกำลังใจ (ข้อ 11-13) จึงอยากตายก่อนใจอ่อนจนละความเชื่อในความดีพระเจ้า ในแง่หนึ่งอยากให้พระเจ้าส่งแม่ในความตาย

☐ ศาสนาให้ความปลอบไม่ได้ (ข้อ 14-30)

โยบแสดงความผิดหวังว่า ‘คนสิ้นหวังควรได้รับความรักมั่นคง [เฮเซด] จากเพื่อน แม้เขาละความยำเกรง’ (ข้อ 14)

แต่เพื่อนไม่เห็นใจผู้ทุกข์ไร้ผิด คิดแต่ตำหนิ ‘คำคนสิ้นหวัง’ (ข้อ 26) เขาใช้ภาพลัธารแห่ง (ข้อ 15-21)

นักเดินทางหวังน้ำแต่ผิดหวัง (ข้อ 19-20) และว่าเพื่อนขายตน (ข้อ 27) เขาอยากพิสูจน์ว่าทุกข์ขณะชอบธรรม

‘จงให้ข้ารู้ความผิด’ (ข้อ 24)

รู้ว่าทุกข์ไม่ใช่เพราะบาปแต่เพราะพระเจ้าทรงอนุญาต (เทียบข้อ 29-30 ‘ความชอบธรรมยังอยู่’

‘ล้นมีความยุติธรรมหรือ’) จึงเจ็บกว่าจากท่าที่เพื่อน ‘คำเที่ยงตรงเจ็บเพียงไร แต่คำตำหนิต่านตำหนือไร’ (ข้อ 25)

เขาอยากให้อภัยและฟังด้วยใจ (เทียบข้อ 28)

‘ข้าวประเสริฐทางเขมเท่านั้นทำให้เข้าใจทุกข์สุดท้าย... โลกไม่มีความทุกข์ไถ่หรือถวายพระสิริ

เป็นโลกที่ผู้เชื่อทุกข์ไม่ได้รับปลอบ... ปรัชญาและศาสนาใช้รอบเหตุผลตรง จึงไม่มีที่ให้ทุกข์ถวายพระสิริ...

ทุกข์โยบเป็นแบบของทุกข์ไถ่ของพระคริสต์’ (แอซ)

บทที่ 7

(2) โยบโต้แย้งพระเจ้า

โยบ 7:1-21

☐ เหตุใดข้าพระองค์สำคัญ (ข้อ 1-10)

ข้อ 1-3 เปรียบตนกับ ‘แรงงานทาสถูกเกณฑ์’ ทาสรอเงาเย็น ลูกจ้างรอค่าจ้างฉันใด เขารอคอยความตายฉันนั้น

หลายเดือนทุกข์กายทั้งคืนวัน (ข้อ 3-5) ไม่เห็นหวัง (ข้อ 6) ขอพระเจ้าระลึกว่าตนเหมือนลม (ข้อ 7)

ไม่สำคัญและจะถูกลืม เป็นเมฆหาย รู้ว่าจะลง ‘แดนคนตาย’ และไม่กลับ (เทียบ 10:21)

‘แก่นข้อ 1-10 คือโดยสัญชาตญาณเขารู้สึกว่าควรสำคัญ แต่ทุกสิ่งบอกว่าไม่... “เมื่อพระองค์ทรงหา

ข้าพระองค์จะไม่อยู่” (ข้อ 8ข) เขาโต้เถียงบริสุทธิ์ “พระเจ้านิรันดร์ พระองค์เฝ้าข้าพระองค์

แต่ข้าจะลงแดนคนตายไม่กลับ สิ่งนี้สอดคล้องฤทธิ์และนิรันดร์หรือ ไม่เลย” นี่คือการเชื่อ’ (แอซ)

☐ ขอทรงปล่อยข้าพระองค์ (ข้อ 11-21)

คำต่อพระเจ้าสิ้นหวังขึ้น กริยา ‘บ่น’ ข้อ 11 ไม่จำเป็นแปลเช่นนั้น เขาระบายใจเพราะเจ็บ แต่จำว่าไม่ได้ว่า

‘เหตุใดทำเช่นนั้น ไม่ยุติธรรม ถอนเสีย พระองค์เลว รักข้าหรือ’ แต่ ‘ข้าทนไม่ไหว ทรงต้องการอะไร ให้ข้าตายเถิด’ (ข้อ

15-19) เขารับอธิปไตยที่ทรงอนุญาตตนชอบธรรมทุกข์ แม้ไม่เข้าใจ เพียงร้องว่าแบกไม่ไหว นี่คือการเชื่อ ‘ทะเล’ กับ

‘สัตว์ทะเล’ ข้อ 12 เป็นเทพศัตรูในตำนานคานาอันและชนอื่น เขาได้ว่าไม่ใช่ศัตรูพระเจ้า

แต่พระองค์เฝ้าและโจมตีไม่หยุด (เทียบข้อ 19-20) สารภาพไม่สมบูรณ์

แต่ได้ว่าทรงใช้มาตรฐานสมบูรณ์เกินค้นบาปลงโทษ (ข้อ 20-21; เทียบ 10:6) จบด้วยผิดหวังคล้ายข้อ 8 (ข้อ 21ข)

ต้องจำทั้งหมดเป็นคำอธิษฐาน ‘ความจริงทางเขมเท่านั้นปลอบ เพราะเปิดเผยความทุกข์ไถ่’

และเตรียมผู้เชื่อเดินทางเขมโดยรู้ว่าเมื่อเต็มส่วนทุกข์พระคริสต์ในกาย เราเป็นผู้ร่วมงานนำฟ้าใหม่โลกใหม่ เมื่อเข้าใจ

ทุกข์เปลี่ยน...

เราต้องเรียนคร่ำครวญและพูดความเจ็บแห่งทางกางเขน’ (แอซ)

สุนทรพจน์แรกของบิลัด: ระบบเรียบง่ายที่สุด (บทที่ 8)

โยบ 7:1

หากเอลีฟัสหนุ่ม บิลัดพูดด้วยโกรธ ‘จะพูดถึงเมื่อไร’ เขามองว่าเต็มไปด้วยลมและริบแก

‘พระเจ้าบิดเบือนความยุติธรรมหรือ’ (ข้อ 3) การซ้ำแสดงเน้น

เขารู้จักพระเจ้าตามพระคัมภีร์ถูก (เทียบ ฉธบ 32:4) จึงโกรธข้ออ้างว่าทรงไม่ยุติธรรม และแทงแผลโหดว่า

ลูกตายเพราะบาป (ข้อ 4) พระเจ้ายุติธรรมพิพากษาแม่นยำในโลกนี้ ‘บิลัดไม่มีที่ให้ทุกข์โง่และกางเขน

จึงไม่มีที่เครื่องบูชา มีแต่ระบบตอบแทน: ดีเกิดกับคนดี ร้ายกับคนร้าย’ (แอช) เขาให้ ‘ความหวังเพื่อโยบ’ ว่า

หากแสวงหา กลับใจ พระเจ้าจะฟื้นและให้สันติ (ข้อ 5-6) แม้ไร้หวัง ถ้ากลับทุกสิ่งฟื้น (ข้อ 7)

เป็นคำถูกและพระคัมภีร์สอน แต่ไม่มีที่ทุกข์โง่ หลักฐานไม่ใช่พระวจนะทั้งหมด แต่

‘สิ่งคนโบราณและบรรพบุรุษค้นพบ’ (ข้อ 8; เทียบ 5:27) เพราะชีวิตสั้นจึงปลอดภัยตามธรรมเนียมศีลธรรมศาสนา

(ข้อ 9-10) ข้อ 11-19 ใช้อุปมาพิสูจน์ ตันกกกับอ้อขาดน้ำตายเร็ว เช่นปลายผู้ ‘ลืมพระเจ้า’ (ข้อ 11-13) ทุกสิ่งที่ฟุ้งฟ้าง

(ข้อ 14-15) แม้รุ่งเรือง (ข้อ 16-17; แอชมองต่อเป็นบวก แต่ WBC ไม่) ท้ายถูกถอนและลืม (ข้อ 18-19) ตรงข้าม

‘คนไร้ดำหนิ’ (=1:1) พระเจ้าไม่ทอดทิ้ง (ข้อ 20ก)

ข้อ 21-22 คู่อวยพรว่าโยบจะดีแม้ละเงื่อนไข (เทียบข้อ 5-7) แต่ขัดว่าโยบไม่ได้ยินเช่นนั้น (บท 9-10) เป็นเสียดสี

‘เจ้าว่าตนดีพร้อม จึงจะดี’ หรือถ้าทำตาม (ข้อ 5-6) จะรับพร (เทียบ 5:17-26) เขาไม่พอใจกับคำโยบ

‘พระองค์พอพระทัยทำลายและตัดข้า’ (6:9) ‘ปล่อยข้า’ (7:16)

พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นไม่แก่ ‘คนไร้ดำหนิ’ แต่แก่ ‘คนชั่ว’ (เทียบข้อ 20) ‘ถ้าจริง จักรวาลไม่มีทุกข์ยุติธรรม หากไม่มี

ก็ไม่มีทุกข์โง่หรือแทน หากไม่มีทุกข์แทน ก็ไม่มีพระคุณ ระบบบิลัดได้พระคุณและความปลอดภัย

ที่โยบทุกข์เพราะความเชื่ออดทนจะถวายพระสิริ ไม่ใช่ถูกลงโทษบาป’ (แอช)

คำตอบแรกของโยบต่อบิลัด:

โยบ 7:1

พระเจ้าผู้สร้างที่ก่อปัญหา (บทที่ 9-10) ‘เมื่อฟังสุนทรพจน์โยบ ต้องแยกการรับรู้กับหัวใจ หัวใจเป็นของผู้เชื่อ

พระเจ้าจึงชมท้าย แต่การรับรู้มีส่วนและดำหนิ ในคำของเขา เราเห็นผู้เชื่อแท้ใจหาพระเจ้าต่อสู้อย่างซื่อสัตย์เมื่อโลกทัศน

ณ์ปลอดภัยฟัง ดังนั้นพูดผิดชัดแต่จากหัวใจถูก’ (แอช)

อย่าตั้งต้นว่าโยบเข้าใจพระเจ้าและการปกครองครบ เขาไม่สงสัยอธิปไตย แต่ต่อสู้จะรับอย่างไรว่าเป็นคนชอบธรรม

(‘ดีพร้อม’ 1:1) แล้วยังทุกข์ เขาทูลปัญหาด้วยความเจ็บ เขารู้พระเจ้าทรงยุติธรรมเช่นเอลีฟัสกับบิลัด (4:17; 8:3)

(ข้อ 2)

จึงยังไม่เข้าใจว่าพระเจ้ายุติธรรมทรงทำความยุติธรรมใน ‘ความทุกข์คนชอบธรรม’ อย่างไร

บทที่ 9

(1) สำคัญที่สุดสำหรับโยบคือความสัมพันธ์ถูกต้องกับพระเจ้า

โยบ 9:1-4

โยบรู้ว่ามีมนุษย์ยืนต่อพระเจ้าผู้ยุติธรรมไม่ได้ (ข้อ 2-3) เพราะ ‘พระทัยทรงปัญญาและฤทธิ์แรง’ (ข้อ 4) แต่เหนือทุกสิ่ง เขาอยากยืนถูกต่อพระพักตร์หรือมีสัมพันธ์ถูก ปัญหาคือแม้ตน ‘ชอบธรรม’ ก็ทำไม่ได้ (เทียบข้อ 15, 20; 10:15) เขารู้ว่าไม่ใช่ไร้บาป (เทียบข้อ 28; 7:21)

David Clines ใน WBC เสนออ่านสุนทรพจน์ในมุม ‘การฟื้นเกียรติโดยพระเจ้า’

โยบคร่ำว่าไม่อาจบังคับพระองค์ในศาล ‘ความไม่พอใจไม่ใช่ว่าทรงยุติธรรม แต่เข้าถึงไม่ได้และเคร่งครัด’ (Clines)

☐ พระเจ้าทรงก่อความไร้ระเบียบแห่งจักรวาล

โยบ 9:5-10

โยบสารภาพว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์มนุษย์แตะไม่ได้ ทำการใหญ่เกินหยั่งและการอัศจรรย์นับไม่ถ้วน (ข้อ 10) เมื่อกริ้ว ภูเขาพังและเสาโลกสั่น (ข้อ 5-6) ห้ามตะวันขึ้นและฝนมืดดำ (ข้อ 7) ไม่ว่ามองข้อ 8-9 เป็นการสร้าง (Clines) หรือกิจการ ‘พระเจ้าไร้ระเบียบ’ (แอช) ชัดว่าไม่มีมนุษย์เข้าใจหรือควบคุม

☐ พระเจ้ามองไม่เห็นและจับต้องยาก

โยบ 9:11-13

เพราะทรงทำการใหญ่และอัศจรรย์เกินหยั่ง โยบไม่เห็นพระองค์หรือแม้เข้าใจพระราชกิจ สัตว์ทะเล

‘ราหับ’ สัญลักษณ์ร่นว้ายกับพวกก็สู้ไม่ได้ เพราะทรงลึกลับและเข้าถึงไม่ได้ ไม่มีใครโต้แย้ง

☐ พระเจ้าทรงแข็งแกร่งเกินไปสำหรับข้าพเจ้า

โยบ 9:14-20

จะฟ้องพระเจ้าใหญ่ในศาลได้หรือไม่กล้าตอบคำ (ศัพท์ศาล; เทียบข้อ 3)

แม้ ‘ชอบธรรม’ (มั่นใจความชอบธรรม—ข้อ 21) ต่อฤทธิ์ท่วมทับกับ ‘พระบารมีน่ากลัว’ (ข้อ 34) ทำได้เพียงขอ ‘พระกรุณา’ (ข้อ 15) ต่อให้ทรงตอบหมายเรียก ก็ไม่ใช่ผู้ตอบคำอย่างเชื่อ

(ข้อ 16) กลับด้วยความแรงทรงดี ‘โดยไม่มีเหตุ’ และเพิ่มทุกขังขณะนี้ (ข้อ 17-18; เทียบ 7:12, 20) โยบว่า

‘ข้าเผชิญไม่ได้เพราะทรงแรงเกิน (ข้อ 19ก) และเรียกเข้าสู่ศาลไม่ได้ (ข้อ 19ข) แม้ข้าชอบธรรม ในศาลน่ากลัwnั้น คำสารภาพแม้เกิดจากทรมานก็จะยอมรับผิด’ (แอช)

☐ พระเจ้าทรงอยู่ดิธรรม

โยบ 9:21-24

เมื่อรู้ว่าพ้องไม่ได้และแม้ทรงรับก็พิสูจน์บริสุทธิ์ไม่ได้ โยบสรุปว่าพระเจ้าไม่เป็นธรรม ‘ทรงทำลายทั้งคนดีพร้อมและชั่ว’ (ข้อ 22) เขาว่าทรงหัวเราะความสิ้นหวัง ‘คนบริสุทธิ์’ เช่นตน (ข้อ 23) วาดเป็นผู้พิพากษาอยู่ดิธรรม (เทียบ ปฐม 18:25) และกล่าวแรงว่า ‘โลกตกในมือคนชั่วเพราะพระองค์’ (ข้อ 24)

ภายหลังถูกตำหนิน่ากลัว (เทียบ 40:8) แต่ขณะนี้เขาร้องต่อการกระทำ ‘ทรราชโหด’ ที่เข้าใจไม่ได้และอยากได้คำตอบ เขาติเตียนจะกลืนไม่เข้า เพราะละการมีอยู่กับอธิปไตยไม่ได้ และละความบริสุทธิ์ตนไม่ได้

(3) ทางหนีสามทางที่เป็นไปได้

โยบ 9:25-35

โยบร้อนใจที่วันผ่านเร็ว (ข้อ 25-26)

เขาคิด ‘สามยุทธวิธี’ ว่าจะพิสูจน์บริสุทธิ์อย่างไร

☐ ลูกขึ้นและมีกำลัง

โยบ 9:27-29

อยากบดแล้วลูกเหมือนไม่มีอะไร แต่รู้ว่าการลงโทษพระเจ้าไม่หาย เป็นเรื่องเปล่า

☐ ชำระร่างกาย

โยบ 9:30-31

แม้ชำระตน หากพระเจ้าทรงโยนลง ‘โคลน’ อีก ‘โดยไม่มีเหตุ’ ก็ยิ่งสกปรก พระองค์จะไม่รับว่าบริสุทธิ์และดั่งคำตัดสินผิด

☐ แสวงหาผู้กลาง

โยบ 9:32-35

ปัญหาคือพระเจ้าไม่ใช่สิ่งมีขอบเขต แต่ทรงเหนือโลก สิ่งต้องการคือ ‘ผู้ตัดสิน/ผู้กลาง’ ให้ทั้งสองรักษากฎศาลและความยุติธรรม (ข้อ 33) ความหวังเป็นไปไม่ได้นี้ยิ่งแรง (6:21; 19:23-27) หาก ‘เขา’ เอาไม้เรียวลง เขาคงพูดโดยไม่กลัว แต่ขณะนี้ไม่ได้ (ข้อ 34-35) ตอนนี้ไม่มีทาง

บทที่ 10

☐ เหตุใดทรงต่อต้านข้าพระองค์

โยบ 10:1-3

โยบคร่ำ ‘ต่อพระเจ้า’ และเทใจทุกข์ ‘เหตุใดทรงต่อสู้กับข้าพระองค์’
‘ทรงสร้างแล้วเหตุใดกดขี่และสนับสนุนแผนคนชั่ว’

☐ เหตุใดทรงเฝ้าดูข้าพระองค์

โยบ 10:4-7

‘พระองค์ไม่ใช่มนุษย์ จึงไม่ต้องค้นบาปที่ละเอียด และทรงเหน็ดเหนื่อย รู้อยู่แล้วว่าข้า “ไม่ชั่ว”
เหตุใดปฏิบัติเช่นนี้โดยไม่จำเป็นและไม่ยุติธรรม’

☐ เหตุใดทรงสร้างข้าพระองค์

โยบ 10:8-17

โยบถามว่า เมื่อพระหัตถ์ทรงสร้างอย่าง ‘ประณีต’ เหตุใดจะทำลาย ‘ประทานชีวิตและพระกรุณา ดูแลรักษาวิญญาณ’ (ข้อ 12) บัดนี้ทรงกล่าวโทษไม่อภัย (ข้อ 14) แม้ข้าชอบธรรม ก็เจยสිරະไม่ได้เพราะโจมตีไร้เมตตา (ข้อ 15-16)
ข้อ 17 เป็นจุดสูง พระองค์ทรงต่ออายุหลักฐานต่อต้านโยบ (เทียบ 16:8; Clines เห็นควรแปล ‘ความเป็นศัตรู’ มากกว่าพยาน) และ/ดังนั้นกริ้วยิ่งขึ้น ตีต่อเนื่อง

☐ เหตุใดไม่ทรงให้ข้าพระองค์ตาย

โยบ 10:18-22

‘เหตุใดให้เกิด’ (ข้อ 18) ‘ถ้าตายคงไปหลุมและดีกว่า วันเหลือน้อย ขอปล่อยให้อินดิชั่วครู่ก่อนตาย’ (ข้อ 19-21;
ແອຂ່ອນວ່າຍາກລຽງ ‘แผ่นดินความตาย’) ‘แต่จากใจลึก คำ “เหตุใด”

พู่ต่อพระเจ้าที่ดูเป็นสัตว์ประหลาด ในคำถามและสุนทรพจน์มีหวัง ไม่ว่าพูดอะไร เขาพูดต่อพระเจ้าอย่างรุนแรง
แสดงว่ารู้อย่างไม่ถึงปลายการแสวงความหมาย ภายในมีพลังความเชื่อ เครื่องหมายผู้เชื่อแท้ (ແອຂ່)

สุนทรพจน์แรกของโซฟาร์: ระบบโหดร้าย (บทที่ 11)

โยบ 10:1

(1) คำกล่าวหาร้ายกาจ (ข้อ 1-6)

โซฟาร์ทนไม่ได้ที่โยบว่าตนชอบธรรมและ ‘สะอาด/บริสุทธิ์/ไร้ผิด’ ต่อพระพักตร์ (ข้อ 4)

จึงรู้สึกต้องตอบคนพูดมากและทำให้อับอาย แต่โยบไม่เคยว่าคำ ‘สอน’ ตนบริสุทธิ์ และไม่เคยว่า ‘สะอาด=ไร้ผิด’

(คำนี้ปรากฏที่นี่ครั้งเดียว) การประณินจากพระเจ้า (1:8; 2:3)

กับคำยืนยันบริสุทธิ์ (9:21; 10:7) ไม่หมายถึงสมบูรณ์แบบ แต่ ‘จริง ซื่อตรง ภายในภายนอกตรงกัน’
เขารู้ว่าไม่ได้ถูกติสอนเพราะความผิดเฉพาะ โศฟาร์อยากให้พระเจ้าตรัสตรงและเผย ‘ปัญญาลึกลับ’ เพื่อพิสูจน์โยบผิด
เขามั่นใจว่าโยบทำบาปจึงถูกลงโทษ และเพราะพระเจ้ายกโทษจึงเพียงเท่านี้ (ข้อ 6ค; เทียบ 7:21)

คำนี้โหดและหยิ่งต่อคนสุดทุกข์ เพราะตั้งต้นว่าตนรู้ ‘ปัญญาลึกลับ’ หมด ทำให้คำสรรเสริญความ ‘ลึก’ ต่อไปดูเสแสร้ง

(2) คำทำศพ (ข้อ 7-12)

เนื้อหาสรรเสริญถูก ความลึกพระเจ้ายังไม่ได้ (เทียบ รม 11:33) และคณองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ครบไม่ได้
มนุษย์มีขอบเขตรู้พระองค์ผู้สูง ลึก ยาว กว้างไร้ขอบเขตไม่ได้ (เทียบ อฟ 3:19 แต่เปาโลอธิษฐานให้ธรรมิกชนรู้)
กระนั้นโศฟาร์ตั้งว่าตนรู้สิ่งที่ทรงทำและวิธีปกครอง แล้วสอนโยบ นี่ก็หยิ่ง ยิ่งกว่านั้นตัดสินว่าโยบคือ ‘คนเปล่า’
ที่พระเจ้าทรงจับขัง (ข้อ 10-12)

(3) ข้อเสนอหลอกลวง (ข้อ 13-20)

‘ตั้งใจให้ถูก’ หมายถึงหันใจกลับ ‘ยกมือต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า’ คืออธิษฐาน ข้อเสนอ่าย: มาหาพระเจ้า กลับใจ
อธิษฐาน ละ ‘บาปและความอยุติธรรม’ (ความชั่วและขูดรีด) (ข้อ 13-14)
เขาตั้งว่าความทุกข์พิสูจน์บาปแล้วเรียกกลับใจ ไม่เข้าใจพระราชกิจลึกลับ
แต่ติดกรอบปัญญาโลกและหยิ่งกล่าวโทษคนชอบธรรม ข้อ 15-19 บรรยายรางวัลงามหากกลับ
‘เจ้าว่าถึงชอบธรรมก็เอยไม่ได้ (10:15) แต่หากโล่บาป จะเอย “หน้าไรดำหนิ” และไม่กลัว’ (ข้อ 16; เทียบ 9:35)
ทุกข์จะผ่านและวันชีวิตสว่าง (ข้อ 16-17) ‘เจ้าว่าไรหวังนอนไม่สงบ (7:3-6) แต่ถ้ากลับทุกสิ่งฟื้น’ (ข้อ 18-19)
ในมุมไม่เข้าใจ ‘ทุกข์คนชอบธรรม’ โยบเป็นเพียงดื้อโง่ปฏิเสธกลับใจ

หากไม่กลับ ความหวังหาย (ข้อ 20) ‘โดยยืนยันว่ามีทุกข์ไร้ผิด ผู้เขียนส่งสารสำคัญแก่ผู้ทุกข์
ส่วนหนักสุดไม่จำเป็นต้องเป็นความรู้ลึกว่าถูกพระเจ้าทอดทิ้งหรือกลัวทุกคนคิดว่าถูกขับ หากทุกข์ไร้ผิด
ความทุกข์ไม่ได้แปลแยกจากพระเจ้า และยังชื่นชมการสถิตเมื่อจำเป็นที่สุด’ (R. H. Rowley)

คำตอบแรกของโยบต่อโศฟาร์:

โยบ 10:1

โหยหาการเป็นขึ้น (บทที่ 12-14)

‘ที่นี้โยบก้าวสำคัญ ก่อนพบกับเพื่อน (12:1- 13:19) แล้วกับพระเจ้า (ตั้งแต่ 13:20)

เขาบอกเพื่อนชัดว่าระบบที่เคยร่วมกันไม่ทำงาน ระบบโหด (12:1-6) ตื่น (12:7-12) ถูกทำให้เชื่อง (12:13-25)
และหลอกลวง (13:1-12) ดังนั้นตัดสินนำคดีต่อพระเจ้า เขาทำเช่นนั้น แสดงความปรารถนาลึกพบพระองค์
(13:20-22) แต่รู้ว่าปัญหาบาป (13:23-27)

พร้อมความมีขอบเขตจากบาป (13:28-14:6) และความตาย (14:7-12) ต้องชนะ (14:13-17) เพื่อการแสวงไม่จบสิ้นหวัง (14:18-22)’ (แอช)

บทที่ 12

☐ ระบบนั้นโหดร้าย

โยบ 12:1-6

โยบถูกโศฟาร์กล่าวว่า ‘ไร้ความเข้าใจ’ (11:12) จึงประชดเพื่อน ‘พวกท่านเท่านั้นเป็นคน “สำคัญ” จริง ถ้าตายปัญญาก็ตาย’ (ข้อ 2) แล้วป้องกัน ‘ข้าก็รู้เท่าท่าน พระเจ้าเคยฟังคำอธิษฐานเสมอ แต่บัดนี้ข้า “ชอบธรรมและดีพร้อม” กลายเป็นตัวตลก’ (ข้อ 3-4) ตามระบบ คน ‘สบาย’ ไม่มีภัย ส่วน ‘ผู้สะดุด’ (คนบาป?) มีภัย ดังนั้นภัยโยบจำเป็นต้องพิสูจน์ว่าเป็นคนบาป (ข้อ 5) เขาเห็นว่าไม่ยุติธรรม ระบบที่เคยเห็นด้วยอธิบายโลกไม่ได้ ‘บางครั้งเห็นที่โจรเจริญและผู้ช่วยพระเจ้าสงบ บางครั้งพระเจ้าทรงทำเช่นนั้น’ (ข้อ 6; เทียบ 9:24) เขาไม่ได้ลบหลู่พระเจ้าเป็นต้นชั่ว แต่กล่าวว่าใต้การครองมีสิ่งนี้จริงแม้ไม่เข้าใจ ‘ประสบการณ์ทำให้โยบได้ปัญญาสูงกว่าศาสตราจารย์ดั้งเดิมว่า พระเจ้าทรงดีคนชอบธรรมได้ และโดยอนุมานกลับกัน การกระทำคนชั่วอาจไม่ถูกลงโทษ’ (David Clines)

☐ ระบบนั้นตื้น

โยบ 12:7-12

ตอนนี้ไม่ใช่โยบพูดแก่เพื่อน แต่เป็นการอ้างหรือล้อคำที่เพื่อนน่าจะพูด (Clines, แอช) เปิดความตื้น ‘สัตว์ทั้งหลายกับแผ่นดินก็รู้หลัก “ผลกรรม” นี้’ (ข้อ 7-9) รู้ได้ชัดเจน (ข้อ 11) ผู้มีประสบการณ์ชีวิตนานล้วนสนับสนุน (ข้อ 12)’

☐ ระบบนั้นถูกทำให้เชื่อง

โยบ 12:13-25

หัวข้อคือ ‘อธิปไตยอันดุร้ายของพระเจ้า’ (เทียบ 9:4-24) โยบว่า ‘จากสิ่งที่เห็น ไม่มีความมั่นใจเชื่อและเป็นระบบอย่างของพวกท่านว่าจะรักษาระเบียบศีลธรรม ไม่มีเลย’ (แอช) พระเจ้าแห่ง ‘ปัญญาและฤทธิ์’ ขับเคลื่อนธรรมชาติอย่างอธิปไตย ทั้งบวกและลบเกิดจากพระหัตถ์ (ข้อ 14-16)

ทรงจัดการผู้นำทุกชนิด—ที่ปรึกษา ผู้พิพากษา กษัตริย์ บุโรหิต ผู้มีอำนาจ คนซื้อสัตย์ ขุนนาง คนแข็งแรง—ตามพระประสงค์ นำไป ทำให้โง่ และล้ม (ข้อ 17-21) ทรงเปิด ‘สิ่งลึก’ จากมืดและนำ ‘เงาความตาย’ ออก (ข้อ 22; แม้ตีความยาก Clines เห็นว่าเปิดความลึกและด้านมืดของพระองค์เอง) ทรงทำแก่ชนชาติเหมือนผู้นำ

ให้เข้มแข็งหรือทำลาย (ข้อ 23)

ทำผู้พิพากษาโจ (ข้อ 17) เอาวิจารณ์ญาณคนแก่ (ข้อ 20) และเอาความเข้าใจหัวหน้าประชาชนให้ย่อยยับ (ข้อ 24-25) พระเจ้าที่โยบประสบและรู้ (13:1) ไม่ได้ ‘เรียบร้อย’ ยุติธรรมอย่างคำเพื่อน มนุษย์เข้าใจไม่ได้และรู้สึกเหมือนทรรฆทำลาย ‘สรุป ระบบพวกท่านเชื่องและรับมือพระเจ้าจริงผู้ทรงอันตรายไม่ได้’ (แอซ)

บทที่ 13

☐ ระบบนั้นหลอกลวง

โยบ 13:1-12

โยบว่าประสบเสรีภาพอธิปไตยเอง (ข้อ 1) รู้ระบบเพื่อนแต่รู้ว่าไม่ทำงาน จึงสรุปว่าต้องโต้กับพระเจ้า ไม่ใช่คนอื่น (ข้อ 3; เทียบข้อ 13-19) เพื่อนเป็นหมอเลื้อน ‘ฉาบด้วยเท็จ’ หรือ ‘ทนายเท็จ’ (ข้อ 4) เจียบบังคับว่าปัญญากว่าพูดเท็จและ ‘หลอก’ (ข้อ 7)

‘ทางลบของการเจียบเรื่องพระเจ้าดีกว่าสร้างเทววิทยาราคาถูกละด้านมืด
สิ่งดีกว่าคำเรื่องพระเจ้าคือสนทนากับพระเจ้า’ (Clines) เขาเชิญเพื่อนเป็นพยานการพิจารณาคดี (ข้อ 6) หากพูด ‘หลอก’ เพื่อพระเจ้า หรือเข้าข้างในศาล (‘ยกหน้า’)

จะถูกพระเจ้าตำหนิ (ข้อ 7-11) ‘สิ่งที่พวกท่านคิดว่าเป็นสุภาชิตปัญญาและการป้องกันพระเจ้า
ไร้ค่าเหมือนเถาใหม่และก้อนดิน’ (ข้อ 12) (แอซ)

☐ ขำต้องนำเรื่องไปหาพระเจ้า

โยบ 13:13-19

โยบบอกให้ปล่อยตนต่อพระเจ้า (ข้อ 13) ตัดสินใจเสี่ยงชีวิตเข้าเฝ้า (ข้อ 14-15) ข้อ 15 ยาก NIV, ESV, เซปตัวจิ้นต์ และแอซอ่าน ‘แม้ทรงฆ่าข้า ข้ายังหวังในพระองค์’ แต่ RSV กับ Clines อ่าน ‘ทรงฆ่าข้า ข้าไม่มีหวัง’ ความหวังปัจจุบันมิใช่ทรงอยู่ฝ่ายตน แต่ให้ได้เที่ยงธรรมเพื่อพิสูจน์บริสุทธิ์ บริบทข้อ 16, 18 สนับสนุน คนอธรรมมาไม่ได้ (ข้อ 16ก) แต่เพราะรู้ว่า จะ ‘ได้รับการประกาศว่าชอบธรรม/พิสูจน์บริสุทธิ์’ (ข้อ 18) จึงโต้และได้ความรอด (ข้อ 16ข) เขาเริ่มคดีและว่าหากแพะจะเจียบและตาย (ข้อ 19) ตอนจบเมื่อพระเจ้าทรงโต้ เขาปิดปากและสัญญาไม่ฟ้องต่อ (เทียบ 40:4-5) แต่พระองค์ไม่ฆ่า กลับรับรอง

☐ โยบปรารภนาเผชิญพระเจ้าโดยตรง

โยบ 13:20-22

โยบพูดต่อพระเจ้า ขอสองอย่าง หนึ่ง ขออย่าวาง ‘พระหัตถ์’ เหนือตน เพื่อไม่กลัว ‘พระบารมี/ความน่ากลัว’ และหลบ ‘พระพักตร์’ สอง ขอทรงตอบสนทนา ไม่ใช่พูดคนเดียว แต่ได้ตอบ แสดงทั้งความอยากได้และความโหยหาความสัมพันธ์เดิม (เทียบ 12:4; 14:15)

☐ โยบตระหนักว่าบาปคือปัญหา

โยบ 13:23-27

โยบทูลสิ่งที่อยาก คือให้รู้ถึงความชั่ว (การละเมิดและบาป) มากเท่าใด (ข้อ 23) เหตุใดทรงถือเป็นคนศัตรู (ข้อ 24) ทำให้คนไร้ค่า ‘หวาดกลัว’ และ ‘ทรมาน’ (ข้อ 25) เขาอยากรู้ว่าทุกข์เพราะบาปอะไร และคิดว่าทรงตามบาปวิญญู่มทุกอย่างแล้วกดขี่ (ข้อ 26-27; เทียบ 7:19; สดด 25:7) ในมุมโยบมากเกินไป เขาทูลความคิดและถามให้ยืนยัน

☐ โยบรู้สึกถึงความรักจากความมีขอบเขต ผลของบาป

โยบ 13:28-6

คำ ‘ข้าพเจ้า’ ในฉบับเกาหลี 13:28 ต้นฉบับคือ ‘เขา’ โยบพูดถึงทุกคนเกิดในบาป มนุษย์ [อาดัม] เหมือนของผุ (13:28) ชีวิตสั้นเหมือนดอกกับเงา เต็ม ‘กระวนกระวาย/วุ่นวาย’ (14:1-2) เขาว่าทรงปฏิบัติต่อมนุษย์น่าสงสารอย่างรุนแรง (เทียบ 13:26-27) (14:3)

สำคัญ เขาไม่คิดว่าตน ‘สมบูรณ์’ ต่อพระเจ้า ธรรมชาติมนุษย์ ‘มลทิน’ และให้ ‘สิ่งสะอาด’ ออกไม่ได้ (ข้อ 4) เพราะทรงกำหนดวันและชีวิตอยู่ในพระหัตถ์ เขาขออย่าเฝ้าเกิน (เทียบ 13:27) ให้พักเหมือนลูกจ้างจบบวัน (ข้อ 6; เทียบ 7:1-2) เขาไม่ได้คิดซ่อนจากพระเนตรหรือพรคือจากพระองค์ เพียงวิงวอนให้ยกความเจ็บ แม้อาจเป็นผลบาปวิญญู่ม

บทที่ 14

☐ โยบลิ้นหวังต่อความตายซึ่งเป็นผลบาป

โยบ 14:7-12

หัวข้อคือความเด็ดขาดของความตาย ผลบาป ต้นไม้ถูกตัดยังหวังงอก (ข้อ 7-9) แต่มนุษย์ตายไม่ลุก (ข้อ 12) ลงแดนคนตาย ‘หากบาปไม่แก้ ความมีขอบเขตนำไปสู่ความตาย... โยบหวังทั้งที่ไม้อาจหวังการเป็นขึ้นซึ่งพิสูจน์ว่าบาปถูกแก้และอภัย’ (แอซ)

☐ โยบโหยหาการเป็นขึ้นซึ่งพิสูจน์ว่าบาปได้รับการแก้

โยบ 14:13-17

โยบขอให้ทรงระลึก ‘ซ่อนข้าในแดนคนตายจนพระพิโรธผ่าน และระลึกในเวลาที่กำหนด’ (ข้อ 13) แม้เคยว่าคนตายสูญ (ข้อ 10) บัดนี้หวังสิ่งเป็นไปไม่ได้ NAB แปล ‘หากคนตายแล้วกลับมีชีวิตได้...’ ถ้าได้ เขาจะทนวันยาก (‘หน้าที่หนัก’) รอปล่อย (‘เปลี่ยนเวอร์’) (ข้อ 14; แอชตีความกริยา ‘ปล่อย/renewal’ เป็นการเป็นขึ้น)

‘พระองค์ทรงเรียก ข้าจะตอบ’ (ข้อ 15) หากลูกจากแดนคนตาย เขาจะทนรอการทรงเรียกเหมือนคนงาน/ทหารรอผลัดเวร การเรียกตอบเป็นสัมพันธ์สามัคคีธรรมพื้น บัดนี้พระเจ้าทรงดูด้วยรักและปิดการละเมิดบาป (ข้อ 16-17) เขาฝัน ‘นี่คือความคาดหวังความรักพระเจ้าผู้ให้เป็นขึ้น... โยบรู้ว่าเมื่อบาปแก้ เมื่อนั้นเท่านั้น

—จึงหวังออกจากแดนคนตายกลับสัมพันธ์พระเจ้าผู้รัก เป็นภาพเหลือบขาวประเสริฐน่าอัศจรรย์’ (แอช)

☐ หากไม่มีการเป็นขึ้น ก็ไม่มีความหวัง

โยบ 14:18-22

โยบฝันการเป็นขึ้นซึ่งพื้นสัมพันธ์ แต่กลับสู่จริง ‘แต่พระองค์ทรงตัด/ทำลายความหวังมนุษย์!’ (ข้อ 19) ทรงไร่น้ำใจ ขำ (‘เอาชนะ’) และขับลงแดนคนตาย (ข้อ 20) ผู้ลงไม่เกี่ยวชีวิตโลกอีก (ข้อ 21; เทียบ ปญจ 9:5, 10) ที่นั่นมีเพียงความเจ็บ ‘กาย’ กับคร่ำ ‘วิญญาณ’ (ข้อ 22)

ผ่านเสียงระทมและความหวัง เราเห็นพระคริสต์ ผู้ชอบธรรมรับพระพิโรธและสิ้นพระชนม์ จาก ‘ท่ามกลางคนตาย’ ทรงได้รับการระลึกเมื่อเวลาพระเจ้ากำหนด (เทียบ 14:13) และเป็นขึ้น ชีวิตกับความตายทรงปิดบาปเรา (เทียบ 14:17)

การเป็นขึ้นเป็นผันเลื่อนแก่โยบ แต่พระคริสต์เป็นผลแรกและชีวิตแก่ทุกคนของพระองค์

การสนทนา/สามัคคีธรรมกับพระเจ้าที่ฝัน (17:15) เป็นจริงแก่เรา

บัดนี้เราทนทุกข์ไม่ด้วยกลัวแต่ความเชื่อ—ว่าจะร่วมทุกข์และร่วมการเป็นขึ้น

กับพระคริสต์

<เวทีโต้เถียง 2>

สุนทรพจน์ที่สองของเอลีฟัส:

โยบ 14:1

เรื่องความอื้อฉาวของความทุกข์เถ (บทที่ 15)

(1) ความทุกข์เถเป็นความคิดน่าอาย (ข้อ 1-16) ในรอบสอง เอลีฟัสสุภาพน้อยลง โกรธและเป็นศัตรูมากขึ้น (แต่ David Clines เห็นว่ายังเห็นใจและมั่นใจความดีพื้นฐาน พร้อมชี้ผิดสองข้อถูก คือไม่ยอมรับว่าแม้คนเที่ยงสุดมีตำหนิต่อพระเจ้า และไม่อดทนแน่นแน)

☐ โยบ คำของท่าน... ว้างเปล่า (ข้อ 1-3)

เขากล่าวหาตั้งแต่แรก เรียกความรู้โยบว่า ‘ความรู้แห่งลม’

และกล่าวว่าโยบเต็มท้องของตนด้วยลมตะวันออกอันร้อนแรง

โยบไม่ใช่คนมีปัญหา และคำใดประโยชน์ไม่ช่วยใคร

☐ โยบ คำของท่าน... อันตราย (ข้อ 4)

ได้ฟังคำ ‘ไม่ยั้ง’ ต่อพระเจ้า เอลิฟัสตัดสินว่าละ ‘ความยำเกรงพระเจ้า’ (ศาสนา)

ลดการใคร่ครวญที่คนยำเกรงควรมี (อาจแบบ 4:12-16) และทำลายศาสนากับความยำเกรง

‘ความคิดโยบเรื่องทุกข้ออยู่ติดธรรมโคนล้มและทำลายมาก’ (แอช)

☐ โยบ คำของท่าน... เจ้าเล่ห์/หาเหตุให้ตน (ข้อ 5-6) เขาชี้ว่าเพราะมีบาป (‘บาปสอนปาก’) จึงใช้คำเจ้าเล่ห์ปิด (ข้อ 5) ผู้กล่าวโทษไม่ใช่เขาแต่คำโยบซึ่งพ่นต่อต้านพระเจ้า และคำเองพิสูจน์ว่าคำอ้างบริสุทธิ์ผิด

☐ โยบ คำของท่าน... หยิ่ง (ข้อ 7-10) เอลิฟัสไม่ชอบท่าที่ บอกว่าหยิ่งราวเป็น ‘มนุษย์คนแรก’ ในตำนาน

หรือคนปัญญาเดียวที่ได้ยิน ‘สภาลับพระเจ้า’ (=ยรม 23:18) แล้วเตือนว่าในเพื่อนมีคนเดียวเท่าบิดา

มาตรวัดปัญญาคืออายุและธรรมเนียม (เทียบ 8:8)

☐ โยบ คำของท่าน... น่ารังเกียจ (ข้อ 11-13) เขาพูด ‘การปลอบกับถ้อยคำอ่อนโยนของพระเจ้า’ (ข้อ 11)

คงนึกคำที่ตนรับและถ่ายทอด (4:12-21) แล้วเตือนว่าเมื่อได้รับคำปลอบ ไม่สมควรพ่นคำต่อพระเจ้า (เทียบข้อ 4)

ในสภาพทั่วไปคำแนะนำถูกและควรรับ

แต่แม้ซื้อสัตย์ต่อคำแนะนำ ก็ไม่เข้าถึงโยบผู้ต้องการแก้ปัญหา ‘กับพระเจ้า’

☐ โยบ คำของท่าน... ไม่จริง (ข้อ 14-16) เอลิฟัสชี้ ‘เสียงสงบ/เบา’ (4:16) ‘มนุษย์จะชอบธรรมต่อพระเจ้าหรือสะอาดต่อพระเจ้าผู้สร้างหรือ’ (4:17) ถูก และโยบรู้ (เทียบ 9:2; 14:1, 4) แต่เน้นเกินว่าโยบมิใช่ ‘บุคคลเทพ’

เพียงคนน่าซึ้งเสมอ (ข้อ 16) ถึงว่าไม่ทรงวางใจ ‘ผู้บริสุทธิ์’ พุทสวรรค์ และฟ้าก็ไม่สะอาด (เทียบ 4:18) เป็นการพูดเกิน

(2) ภาพคนชั่ว (ข้อ 17-35)

☐ ภาพตั้งบนธรรมเนียมบริสุทธิ์ (ข้อ 17-19) เอลิฟัสจะบอกสิ่งเห็น อาจโยนนิมิต 4:12-21 เป็นธรรมเนียมปัญญา (ข้อ 18) เริ่มแต่โบราณก่อน ‘คนต่างดาว’ คำสอนนอกแบบ ‘เดินท่ามกลางพวกเขา’ ในแผ่นดิน (ข้อ 19)

☐ ความกลัวที่คนชั่วเผชิญ (ข้อ 20-24)

ก่อนว่าเขาทุกข์ตลอดชีวิต ใช้รากคำเดียวกับโยบ (เทียบ 6:10 ‘ความเจ็บไม่หยุด’) เต็มกลัวและพินาศฉับพลันแม้สงบ

(ข้อ 21) ราวขี้โยบ (เทียบ 3:25) เดินหาอาหารและรู้วันมีเกลือ (ข้อ 23) โยบว่าพระเจ้าทำกลัวด้วยฝัน แต่เอลิฟัสว่า

‘ความทุกข์และลำบาก’ ทำคนชั่วกลัว (ข้อ 24) ย้ำสภาพโยบเป็นแบบคนชั่ว

☐ ชะตาคนชั่ว (ข้อ 25-35)

เหตุที่กลัว ทุกข์ พินาศ เพราะต่อต้านพระเจ้าและหยิ่ง (ข้อ 25-26) โดยทั่วไปถูก แต่ชี้ว่าโยบคือคนนั้น (เทียบข้อ 4, 13) คนชั่วอ้วนด้วยโลก แต่จะอยู่เมืองร้างบ้านไร่น (ข้อ 28 อนาคต) ความเจริญจบ เสียทุกสิ่งและอยู่มืด (ข้อ 29-30) วาตสภาพโยบว่าเป็นชะตาคนชั่ว ‘เปลวไฟ’ (ข้อ 30) ‘ไฟเผา’ (ข้อ 34) ชวนภัยโยบ (เทียบ 1:16) ‘ความว่าง’ (ข้อ 31) ‘ร่วง’ (ข้อ 33) แสดงชะตา คนชั่วให้กำเนิด ‘ความทุกข์’ (ข้อ 35=3:10) เขาเริ่มว่า ‘เจ้า’ เลิกยำเกรง แล้ววาตคนชั่ว แม้พูดหลักทั่วไปก็คิดโยบ ต่อให้มองดีที่สุด ก็เพียงสั่งว่า ‘สภาพเจ้าคือแบบคนชั่ว จงกลับใจก่อนสาย’

คำตอบที่สองของโยบต่อเอลีฟัส:

โยบ 14:1

ดื่มถ้วยพระพิโรธพระเจ้า (บทที่ 16-17)

บทที่ 16

(1) โยบโหยหาที่จะปลอบและได้รับการปลอบ

โยบ 16:1-6

เอลีฟัสว่าตนกับเพื่อนให้ ‘การปลอบของพระเจ้า’ และคนชั่วให้กำเนิด ‘ภัย’ (15:11, 35) แต่โยบเรียก ‘ผู้ปลอบซึ่งให้ภัย’ เอลีฟัสเรียกคำโยบ ‘ความรู้แห่งลม’ (15:2) โยบตอบคำเขา ‘คำแห่งลม’ (ข้อ 3)

ระบายผิหนัง ‘ข้าก็พูดได้เหมือนพวกท่าน แต่ถ้าเป็นข้า จะปลอบจริงและบรรเทาทุกข์’ (ข้อ 5-6) เขาโกรธเพื่อนที่ไม่รู้ความทุกข์ลึกและเจ็บไม่หยุด (ข้อ 6) กลับเพิ่มแผล ถึงกระนั้นตอนท้าย เขาเป็น ‘ผู้กลาง’ ปลอบพวกเขาจริงในวิกฤตใหญ่สุด

(เทียบ 42:7-10)

(2) โยบทนพระพิโรธอันน่ากลัว

โยบ 16:7-14

รากความเจ็บสุดคือรู้สึกพระเจ้าเป็นศัตรู สำหรับเขา พระองค์ ‘ทำให้ลำบาก’ (=อภัย 7:13) ทำครอบครัวร้าง ทำกายเหี่ยว (ข้อ 7-8) คือสาเหตุภัย ต่อมาเปรียบเป็นสัตว์ป่าโง่ (ข้อ 9-10) ผู้ถูกขูด (ข้อ 11) นักสู้ (ข้อ 12) นักธนู (ข้อ 12ค-13ก) นักดาบ (ข้อ 13ข-14)

คร่ำแรงกดขี่ ‘ฝูงชนคูหมิ่น ตบแถม รวมต่อต้าน พระเจ้ามอบข้าแก่คนชั่ว โยนในมือคนทำผิด’ (ข้อ 10-11)

ชวนทุกข์พระคริสต์ เอลีฟัสว่าโยบโง่และวังสៃพระเจ้า (15:26) แต่โยบว่าพระองค์โง่และวังสៃตน (ข้อ 14) ทั้งหมดคือประสบการณ์ แม้เพื่อนพังก ‘หนักรู้ กำแพงที่ปกป้องถูกโง่... พระเจ้าโง่ดีร้าย คนเยาะ

ทุกอย่างไร้เมตตา เขาประสบความสำเร็จเป็นศัตรูรุนแรงไม่หยุด... ความรู้สึกถูกทอดทิ้งเป็นสิ่งคริสเตียนประสบได้เป็นบุตรที่ไ้
ด้รักอย่างแท้จริง พร้อมประสบเชิงส่วนตัวบางส่วนทั้งหมดที่โยบ’ (แอซ)

(3) แต่โยบรักษามโนธรรมสะอาด

โยบ 16:15-17

ผิวโยบเป็นรูต้องเย็บผ้ากระสอบทับ หน้าแดงจากร้อง แต่สารภาพไม่ได้ทำชั่วและคำอธิษฐาน ‘บริสุทธิ์’ (เทียบ 33:9)
‘ไม่ได้อ้างรับบาปสมบูรณ์ แต่เชื่อว่าบาปได้รับอภัย ความรู้ว่ามีบาปไม่สารภาพไม่อภัยในชีวิตสำคัญมาก
นี่เป็นชนวนความหวังนำอัครรรยที่เริ่มมีได้พระเจ้า’ (แอซ)

(4) โยบมีความหวังนำอัครรรยในผู้กลาง

โยบ 16:18-21

โยบเชื่อพระเจ้าต้องตอบความตายอยู่ดิธรรม (เลือด) กับเสียงร้องของคนชอบธรรม เหมือนเลือดอาแบร้องจากดิน
เขาหวังเสียงเลือดถึง ‘พระเจ้า’ (ข้อ 20) และพิพากษายุติธรรม (เทียบ อสย 26:21)

ที่ผ่านมาวัดพระเจ้าเป็นศัตรู เหตุใดฉันปล้นมองเป็นผู้ตัดสินสุดท้ายชดเชยความชอบธรรม อีกทั้งมั่นใจ
‘พยานในฟ้าและผู้กลาง/ผู้ไกลเกลี่ยระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า’ (ข้อ 19, 21) ได้อย่างไร (เทียบ 9:33; 17:3; 19:25)

คงเพราะเป็นหวังเดียวของผู้เชื่ออธิปไตยสมบูรณ์และความบริสุทธิ์ตน ‘เสียงเลือดไร้ผิดที่ปิดไม่ได้ร้องขอความยุติธรรม
แน่นักวิชาการสงสัย พยานต้องเป็นพระเจ้าเอง โยบอุทธรณ์ต่อพระเจ้าต่อสู้กับพระเจ้า

และเป็นแบบชาวประเสริฐพระคุณในพระคริสต์ Jones ถูกว่าเป็น “ความเชื่อกล้าและความเข้าใจน่าทึ่ง”

ซึ่งพิสูจน์ถูกบนทางเขน’ (แอซ; ไม่เห็นด้วย Clines ที่ว่าพยาน/ผู้กลางไม่ใช่พระเจ้าแต่คำยืนยัน/เสียงร้องความบริสุทธิ์
และปฏิเสธของพระคริสต์) ประโยคข้อ 20 ‘เพื่อนเยาะขำ’ แปลได้ ‘ผู้กลาง/ผู้แปลของข้าเป็นเพื่อนข้า’ ตามมอง
[มาลิตส์] เป็นกริยาหรือนามต่างกัน นาม ‘ผู้กลาง’ ปรากฏ 33:23 ด้วย จากบริบทข้อ 19-21 แบบหลังดีกว่า

(5) แต่โยบยังต้องเผชิญศัตรูสุดท้าย (16:22- 17:16)

แม้สารภาพความเชื่อที่น่าอัครรรย แต่รู้สึกจะตายเร็ว (16:22-17:1) ขณะนี้เพื่อนเยาะ ในสภาพสิ้นหวังเรียกพระเจ้าอีก
‘ขอทรงวางหลักประกันแก่ข้า’ 17:3 แปลยาก แต่คล้ายคำอธิษฐานเฮเซคียาห์ อสย 38:14 (ต้นฉบับอ้าง 28:14 คลาด)
‘พระยาห์เวห์ ข้าถูกกดขี่ ขอทรงเป็นผู้ค้ำ’ จึงโยบขอพระเจ้าทรงเป็นผู้ค้ำ (Clines อ่านว่าขอรับตัวโยบเองเป็นประกัน)

บทที่ 17

คำสารภาพใน 17:4 และ 6 แสดงว่าโยบยอมรับ ‘อธิปไตยพระเจ้า’ เพียงใด

โยบ 17:1

‘พระองค์ทรงปิดใจเพื่อนไม่ให้เข้าใจ’ ‘พระองค์ทรงทำข้าเป็นตัวยะเ’ ตั้งว่า
ทั้งความแข็งแกร่งเพื่อนและการเป็นตัวตลก พระเจ้าทรงทำภายใต้การอนุญาต จึงต้องหาแก่นในพระองค์ ข้อ 5
ดูเป็นสุภาชิต ไม่ใช่คำสาปโยบ (เทียบ Clines)

ทุกชั้นคนชอบธรรมทำคนเที่ยงตรงประหลาด และคนชอบธรรมโกรธคนอธรรม คนชอบธรรมยึดทาง และ ‘มือสะอาด’
มีกำลังขึ้น (17:8-9; แต่อาจเสียตีสักคนอย่างชอบธรรม) ด้วย ‘พลังใจ’ นี้เขาทำเพื่อนโจมตีอีก (17:10) แต่ ‘กาย’ ใกล้ตาย
(16:15; 17:1) รู้ว่าจะเข้าแดนคนตาย (17:13, 16) และคร่ำว่าไร้หวัง (17:11, 15) ‘หากไร้หวังจริง เหตุใดพูดต่อ
คนไร้หวังเย็บสิ้นหวัง การที่โยบพูดความสิ้นหวังคล่องมีความย้อนแย้งความเชื่อ ชัดว่ามีหวัง...
รู้สึกศัตรูพระเจ้าแต่รับรู้สิทธิ มโนธรรมสะอาดเป็นพยาน... ด้วยตรรกะความเชื่อที่น่าอัศจรรย์
อนุมานว่าพระเจ้าจะวิงวอนต่อพระเจ้าสำหรับเขา... เสียงความเชื่อขอพระเจ้าว่างของประกันชีวิต...
เมื่อมองธรรมชาติความตาย เรารู้แน่กว่าโยบว่า ความหวังไม่ตายกับเรา เราจะเป็นกับพระเยซูและเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์’ (แอช)

สุนทรพจน์ที่สองของบิลัด: ทางสู่รกร (บทที่ 18)

โยบ 17:1

แก่นคือ ‘เจ้านั้นแหละคนชั่ว และกำลังไปรกร’

(1) ประเด็น: โลกเรียบร้อยที่ทุกสิ่งมีที่ (ข้อ 1-4) บิลัดฟังไม่ไหว ให้จบเร็วและเข้าใจ (‘ทำด้วยความเข้าใจ’ NIV)
ก่อนหน้าให้ฟังปัญญาธรรมนิยม (8:8) โยบตอบหยาบให้ถามสัตว์ (12:7) บัดนี้ถาม ‘เห็นเราเป็นสัตว์หรือ’ (ข้อ 3)
โยบว่าพระเจ้าฉีกตน (16:9) บิลัดตอบ ‘โยบ เจ้าฉีกตนเอง’ (ข้อ 4)

‘แผ่นดิน’ กับ ‘ศิลา’ เป็นความมั่นคงโลก (เทียบ 1 ซมอ 2:8) และระเบียบศีลธรรม ‘ต่อให้เจ้าร้อง ระเบียบไม่เปลี่ยน’
เขามองว่าคำว่าทุกอย่างไม่ยุติธรรมทำลาย ‘โลกมีระเบียบ’ เพื่อนคิดทุกสิ่งอยู่ ‘ที่’ (ข้อ 4ข) ไม่มีปัญหา จงเย็บยอม

(2) ที่ของคนชั่วในโลกเรียบร้อย (ข้อ 5-21)

☐ นรกรคือที่มืดสนิท (ข้อ 5-6)

โยบว่า ‘ที่นอนปูในความมืด’ (17:13) บิลัดว่า ‘แสงคนชั่วดับ เติ้นที่มืด’ ตอบว่าโยบยอมรับตนชั่ว ที่ไปของคนชั่วก็มีมืด
(เทียบ 10:21-22)

☐ นรกรคือที่ลงโทษหนีไม่ได้ (ข้อ 7-10) อุปมาหลักคือกับดัก ไขคำคล้ายหกครั้งวาดความพินาศ แม้ก้าวกระฉับกระฉ่ง
ท้ายเหนือเช่นโยบ ตกแผ่นดินและติดบ่วงหนีไม่ได้ (ข้อ 9) โยบโต้วพระเจ้าล่า (10:16) ใส่เท้าชื่อ (13:27) บิลัดว่า
‘เพราะเจ้าชั่วพระองค์จึงทำ นรกรเป็นเช่นนี้’

☐ นรกรคือที่หวาดกลัวไม่จบ (ข้อ 11-14) ‘สิ่งน่ากลัว/ความกลัว [terror]’ (ข้อ 11, 14)

แฝงวิญญาณร้ายปลุกกลัวแดนคนตาย คนชั่วหมดแรง เจอภัย ผิดเสียหมด (ข้อ 12-13ก) เยาะสภาพโยบตรง (7:5;
19:20) คนชั่วรับสมควร อนาคต ‘ถูกความตายกินและราชาแห่งความกลัวจับ’ (ข้อ 13ข-14) โยบร้องว่าทุกข์กลัวแล้ว

(7:4; 13:11-12)

☐ นรคคือที่พินาสสัน (ข้อ 15-16) ‘ผู้ไม่ใช่ของเขา’ ในต้นฉบับอาจแปล ‘ไฟ’ ไฟกับกำมะถันเผาเต็นท์ รากและกิ่งไม้สัญลักษณ์ชั่วหมด (ข้อ 16) ภาพไฟเป็นพิพากษาสุดท้ายและนรค บิลด์ว่านรคพินาสสมบูรณ์

☐ นรคคือที่ของผู้ทรงนำกลัว (ข้อ 17-20)

ภาพท้าย นรคเป็นที่แยกจากโลก เมื่อคนชั่วพินาส ไม่มีใครระลึก (ข้อ 17, 19; เทียบ สดต 9:5; 109:15) ไม่มีสิ่งใดเหลือ ถูกขับจากแสงโลกผู้มีนรค ‘บิลด์พุตตรง มีแต่คนชั่วไปนรค “โยบ สรุปรเอง”’ (แอซ)

☐ สรุป: นรคเป็นที่คนชั่ว (ข้อ 21) ‘บิลด์ยืนยันที่น่ากลัวซึ่งมีนรคสมบูรณ์ โทษหนีไม่ได้ กลัวไม่หยุด พินาศหมด แยกน่ากลัว เป็นที่คนธรรมไม่รู้จักพระเจ้า แล้วให้โยบสรุป... ผิดเพราะโยบไม่ชั่ว...

ประสบการณ์นรคของโยบสำเร็จสูงสุดเมื่อพระเยซูเจ้านายลงนรคแทนเราบนกางเขน... ทรงรู้สึกถูกลากสู่โทษหนีไม่ได้ ความกลัวนรคไม่จบ และสภาพสัมพันธ์กับพระบิดาถูกตัดขาด... ยิ่งกว่านั้น ศิษย์พระคริสต์ต้องอยู่ในโลกมุ่งนรค ในกายยังไม่ไถ่ (รม 8:23)’ (แอซ)

คำตอบที่สองของโยบต่อบิลด์:

โยบ 17:1

พระเจ้าทรงปลอบหรือต่อต้านข้าพเจ้า (บทที่ 19)

โยบกล่าวสำคัญสามประการตอบบิลด์

(1) พระเจ้าทรงถือข้าเป็นคนบาปและโง่ (ข้อ 1-12) โยบถูกคำเพื่อนทรمانต่อ (ข้อ 1-2) ไม่อ้างรับบาป เขารู้ไม่มีใครชอบธรรมต่อพระเจ้า (9:2) แทนคือทุกข์ปัจจุบันไม่ใช่เพราะบาปเฉพาะลับหน้าอาย แต่บิลด์ตัดสินและว่าทุกสิ่งพิสูจน์บาป (เทียบข้อ 5) แม้ร้องไม่ยุติธรรม โยบมั่นใจมาจากพระเจ้า เขารู้สึก ‘พระเจ้า’ โง่ ไม่ใช่ ‘บุตรหัวปีความตาย’ (18:13)

หรือ ‘ราชาแห่งความกลัว’ (18:14) พระองค์ล้อมด้วยตาข่าย ปิดทาง วางมิด เอาสิริ รื้อถอน ถอนราก (ข้อ 6-10) ทรงถือเป็นศัตรู กริ้ว ส่งกองทัพ (ข้อ 11-12)

เขาทำระบบอีก ‘คนชั่วพินาส พระเจ้ายุติธรรมพิพากษา เจ้าพบภัยจึงชั่ว’ โยบว่า ‘พวกท่านถือข้าบาปและทรمان คิดว่าข้าชั่วกว่าหรือ (เทียบข้อ 4-5) ถ้าภัยเพราะชั่ว พวกท่านควรรับมากกว่า แต่ข้าทุกข์ขณะชอบธรรม แม้ไม่เข้าใจ ข้าว่าพระเจ้าทรงอนุญาต ทรงครองทุกสิ่ง หากไม่ใช่พระองค์แล้วใคร (9:24)’

(2) พระเจ้าทรงถือข้าเป็นคนบาปและแยกอย่างโหด (ข้อ 13-22) การโง่ต่อ ทรงทำพี่น้อง ญาติ คนรู้จัก และคนในบ้าน/ทาสทั้งหมด ทำโดดเดี่ยว (ข้อ 13-16) ภรรยา ‘พี่น้องร่วมเลือด’ รังเกียจ เด็กดูหมิ่น เพื่อนสนิทเกลียด คนรักเป็นศัตรู (ข้อ 17-20) การทรยศเพื่อนใกล้ (เทียบ สดต 55:12-14)

ชวนทุกข์พระเยซู โยบถอดเกราะต่อเพื่อน ‘เพื่อนเอ๋ย สงสารข้า สงสารข้า’ (ข้อ 21ก)

เพื่อนจะไม่เห็นใจหากไม่ยอมว่ามาจาก ‘บาปตน’ พวกเขาอยู่ ‘ฝ่ายพระเจ้า’ แต่โยบร้อง ‘พระเจ้าทรงดีข้า’ (ข้อ 21ข)

(3) แต่พระเจ้าจะเป็นผู้ไถ่และรับรองว่าข้าถูก (ข้อ 23-28) มีพลิกน่าน้ำ เช่นกอนหน้า เขามีหวังสูงสุดในเลวสุด (เทียบ 16:18-21) แม้มันไม่ได้และเหมือนละ เขายึดเส้นหวังเป็นหวังเดียวจนจบ

☐ ความปรารถนา: ได้รับการรับรองว่าถูก (ข้อ 23-24)

ความช่วยเหลือถูกปฏิเสธ เขาสูญเสียจนบริสุทธิ์แต่เห็นว่าไม่มีโอกาส รู้กายทนไม่ไหวและเพื่อนผู้ข่มเหงจะไม่พอแม้ตาย (เทียบข้อ 22) จึงอยากให้คำบันทึกนิรันดร์ หวังเกียรติพื้นแม่หลังตาย (เทียบ 14:13-17)

☐ ความหวังแน่ว: ผู้ไถ่จะรับรอง (ข้อ 25-27) แม้ตาย ‘ผู้แก้แค้น/ผู้ไถ่/ทนาย [โกเอล] ผู้ทรงพระชนม์’

จะยืนบนแผ่นดินท่าย (พันธสัญญาเดิมเป็นพยานในสถานการณ์กฎหมายเชิงอุปมาว่าพระเจ้าเป็นโกเอล สภษ 23:11; ยรม 50:34; พคค 3:58; สดต 119:154) แม้ตาย เขาหวังเห็นพระเจ้าจาก ‘เนื้อหนัง’ (ข้อ 26-27)

แอชปฏิเสธการตีความสมัยใหม่ว่าผู้ไถ่คือคำประกาศบริสุทธิ์หรือสิ่งสวรรคตแบบทูต

‘ผู้ไถ่นี้เป็นใครไม่ได้อื่นจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ทรงยืนเป็นผู้ไถ่ประชากรบ่อย... ต้อง “ทรงพระชนม์”

อย่างสมบูรณ์ และยืนเท่าเทียมต่อพระเจ้าที่โยบฟ้องเพื่อโยบ สิ่งใดไม่นิรันดร์เท่าหรือต่ำกว่าพระเจ้าไม่พอ...

มีผู้ไถ่ทรงพระชนม์และอธิปไตย วันหนึ่งรับรองผู้เชื่อและประกาศชอบธรรมจากบาป

พระเจ้าแท้นี้คือพระบิดาผู้ส่งพระบุตรมาเป็นผู้เชื่อไว้ชีวิตตายเพื่อคนบาป

พระเจ้าแท้นี้คือพระบุตรผู้รักเราจนสละพระองค์เพื่อเรา’ (แอช)

☐ คำเตือนแก่ผู้ไม่เชื่อพระคุณ (ข้อ 28-29) เพื่อนยังรำคาญ คิดรากทุกข์คือบาปและโยบลบหลู่ จึงจะดี แต่โยบเตือน ‘โทษะของพวกท่านจะเรียกดาบ จะรู้ว่าผู้พิพากษา’ (ข้อ 29)

คำปราศรัยครั้งที่สองของโคฟาร์:

โยบ 17:1

ภาพนรกอีกภาพหนึ่ง (บทที่ 20)

(1) คนชั่วจะผิดหวังกับความยินดีที่เลือนหาย (ข้อ 1-11) เมื่อได้ยื่นคำคำหนิตน (ข้อ 3) โคฟาร์ระงับโทษไม่ได้

และอยากพิสูจน์อีกว่าตนถูก โยบผิด โยบเคยมั่งคั่ง (1:3) และมีเกียรติ (19:9) แต่เพียงชั่วคราว

บัดนี้พังหมดและชีวิตจะจบ นี่เป็นหลักฐานว่าโยบเป็น ‘คนชั่ว’ (ข้อ 5-8) เขาถือความพินาศคนชั่วเป็น ‘กฎจักรวาล’ ไม่เปลี่ยน (ข้อ 4)

คนชั่วพินาศเหมือนมูลและหายเหมือนฝัน ไม่มีใครเห็นอีก (ข้อ 7-9) ลูกหลานต้องขอจากคนจน

และแม้เคยหนุ่มแข็งแรงก็ตายก่อนวัย (ข้อ 10-11)

คำสาปพาร์เหมือนบิลดัด (18:5-21) พรรณนาชะตาคนชั่วได้ดี แต่ผิดหากทำเป็นกฏสากลไร้อภัยเว้น เพราะการพิพากษาไม่ได้สำเร็จทั้งหมดบนโลก ปัญญาจารย์ก็เติมด้วยคำคร่ำครวญเช่นนี้ (7:15; 8:14) กฎนี้ทำไม่เพียงโยบ แต่พระเยซูคริสต์เป็นคนบาปอย่างอยู่ศีลธรรมด้วย

(2) คนชั่วจะถูกความชั่วหวานวางพิษ (ข้อ 12-19) เขาอมความชั่วเหมือนลูกกวาดหวาน ค่อย ๆ ลิ้ม (ข้อ 12-13) แต่ในท้องมันกลายเป็นพิษฆ่าเขา (ข้อ 14-16; เทียบ สภษ 20:17; ฉธบ 32:32-33) เขาไม่รู้งเรื่องถึงที่สุดและต้องคายทรัพย์สินที่ชิงมา (ข้อ 15, 18) เพราะขมเหงคนจนและยึดบ้านผู้อื่น (ข้อ 19)

การที่เพื่อนผู้รู้จักโยบยกบาปเฉพาะเหล่านี้แล้วเทียบชะตาคนชั่วกับโยบ จึงเป็นการโจมตีส่วนตัวที่โหดร้าย แม้คำสาปอาว่าแค่พูดทั่วไป แต่คงคิดว่า ‘โยบดูชอบธรรม ทว่าต้องมีความชั่วซ่อนอยู่’ (เทียบ 11:14) ต่อมาเอลีฟัสถึงกับพันธว่าโยบทำเช่นนั้น (22:5-9)

(3) คนชั่วจะถูกพระพิโรธที่หนีไม่พ้นทับ (ข้อ 20-28) จุดยืนคำสาปแน่นอน (อาจเพราะเช่นนี้ เขาจึงไม่ปรากฏอีก) โยบชั่วจึงถูกพิพากษา แม้เคยมี ‘ความสุข/ความรุ่งเรือง’ ที่ควรเป็นของคนชอบธรรม ก็เพียงครู่เดียว พระเจ้าทรงตีด้วย ‘พระพิโรธรุนแรง’ ขณะอ้อมและกำลังเต็มท้อง (ข้อ 23)

ร่างเขาถูกลูกธนู ‘ของพระเจ้า’ (ข้อ 24-25; เทียบ 6:4) ความหวาดกลัว ความมืดใหญ่ และ ‘ไฟที่มนุษย์ไม่ได้ก่อ’ ซึ่งมาถึง เปิดเผยบาปเขา (ข้อ 25-27) การเสียชีวิตก็เป็นการพิพากษา (ข้อ 28) ในการโต้ครั้งแรก โศฟาร์กับบิลดัดยังพูดถึงความหวังและโอกาสกลับใจ แต่ครั้งที่สองจบด้วยลงโทษและสาป เหตุใดพวกเขาจึงทนฟังเสียงคร่ำครวญของผู้ทุกข์ไม่ได้ (เทียบข้อ 3)

(4) บทสรุป (ข้อ 29)

โศฟาร์สรุปว่าทุกข์ทั้งหมดของโยบมาจากพระเจ้า ซึ่งโยบก็เห็นด้วย แต่เขาผิดเมื่อว่าเกิดเพราะโยบชั่วและมาถึงสภาพพินไม่ได้

‘ด้วยความทุกข์อันไร้ผิด โยบเป็นภาพล่องหน้าของพระเยซูคริสต์เจ้าและความทุกข์แทนเพื่อไถ่ของพระองค์ คำพรรณนาโศฟาร์ช่วยให้เข้าใจลึกซึ้งว่าพระคริสต์ทรงทำอะไรเพื่อเรา...

เมื่อเราอยู่ในโลกใต้พิภพในฐานะผู้รับอภัยและถูกนับว่าชอบธรรม เราระลึกว่าพระเยซูทรงเดินทางนี้ก่อน จึงไม่ประหลาดใจ’ (แอช)

คำตอบครั้งที่สองของโยบต่อโศฟาร์:

โยบ 17:1

ชีวิตที่ดี (บทที่ 21) ในคำปราศรัยสองครั้งแรกของการโต้ตอบสอง โยบเน้นการต่อสู้กับพระเจ้า บัดนี้เขาตอบเพื่อนตรง ๆ แก่นเหตุผลคือ ‘พวกท่านว่าเรื่องร้ายเกิดแก่คนชั่ว เรื่องดีแก่คนชอบธรรม แต่ความจริงรอบตัวมักไม่ใช่ คนชั่วมักได้ดี เพียงยังไม่รับพิพากษาสุดท้าย เช่นเดียวกัน ข้าอาจเป็นคนชอบธรรมที่พบเรื่องร้ายและยังไม่ถึงคำตัดสินสุดท้ายว่าบริสุทธิ์

ธีพร้อมพรได้มิใช่หรือ ดังนั้นข้าอาจชอบธรรมและเหตุผลพวกท่านเท็จทั้งหมด’ เขาว่าเท็จ (ข้อ 34)

(1) บทนำ (ข้อ 1-6)

โยบขอให้ตั้งใจฟังขณะที่เขาพูดอย่างสงบอีกครั้ง ‘คำร้องทุกข์/คำฟ้องทางกฎหมาย’ ของเขามุ่งต่อพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์
จึงร้อนใจ (ข้อ 4) ที่จริงเพื่อนกำลังวินิจฉัย ‘เทววิทยา’ จากคำร่ำร้องและคำอธิษฐานคร่ำครวญส่วนตัวของโยบ
หากเห็นว่าเขาบริสุทธิ์ พวกเขาจะตกใจและเอามือปิดปาก (ข้อ 5) แต่มีสิ่งหนึ่งที่เพียงระลึกก็ทำให้โยบสั่นกลัว (ข้อ 6)
อาจเป็นทุกข์ต้นหรือความรุ่งเรืองคนชั่วที่จะกล่าวต่อ

(2) คนชั่วมักมีความสุข (ข้อ 7-16)

☐ หัวข้อ (ข้อ 7)

โยบถามว่า ‘ถ้าระบบพวกท่านถูก เหตุใดคนชั่วจึงอยู่รอด อายุยืน และทรงอำนาจ’ โศฟาร์ว่า ‘การอวดคนชั่วอยู่ชั่วครู่
ความยินดีอยู่ประเดี๋ยว’ (20:5) แต่ความจริงไม่เป็นเช่นนั้น

☐ คำพรรณนา (ข้อ 8-13)

ในความจริง ลูกหลานคนชั่วมั่นคง สงบ ไร้กลัว และไม่เรียวยพระเจ้าไม่มา (ข้อ 8-9) ตรงข้ามกับบิดิตว่าเขาไร้ลูกหลาน
(18:19) ผูกสัตว์เพิ่มพูน (ข้อ 10) พวกเขาสนุกงานเลี้ยงและใช้ชีวิตสุข แล้วลงแดนคนตาย ‘ในพริบตา’ (ข้อ 11-13)

คือรุ่งเรืองจนทลายและตายไม่ทรมาน ตรงข้ามโศฟาร์ว่าคนชั่วไม่สงบ เสียหมด และ ‘ความรุ่งเรือง’ ไม่ยืน (20:21)
นี่มิใช่ความจริงที่เราเห็นหรือ

☐ หลักฐานว่าพวกเขาชั่ว (ข้อ 14-16)

แม้รุ่งเรือง พวกเขาไม่ชอบธรรม เพราะพูดหยาบต่อพระเจ้าว่า ‘ไปจากเรา เราไม่ยอมรับทางของพระองค์
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เป็นใครให้เรารับใช้ และอธิษฐานจะได้อะไร’ คำกับทำที่พิสูจน์ความชั่ว ข้อ 16 ดีความยาก
แต่อาจหมายความว่าพวกเขายังความสุขอยู่ในมือตนและไม่ต้องมีพระเจ้าเพื่อมั่งคั่ง (แอซ)

(3) คนชั่วแทบไม่ถูกลงโทษ (ข้อ 17-26) โยบว่าพระพิโรธนำภัยและความยากแก่คนชั่วไม่บ่อย (ข้อ 17)

เขาเชื่อว่าท้ายที่สุดจะรับ ‘พระพิโรธองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์’ และพินาศ (ข้อ 18-20; เทียบข้อ 30) แต่ยังไม่ใช่ตอนนี้
นี่คือแก่น พวกเขาคิดว่าตายแล้วจบ ไม่สนว่า ‘บ้านของตน’ เป็นอย่างไร (ข้อ 21)

ข้อ 23-26 กล่าวถึงชีวิตต่างกันแต่ความตายเดียวกัน ไม่ว่าเขาชั่วหรือชอบธรรม ตายสงบไม่ได้พิสูจน์ว่าชอบธรรม
และตายด้วยใจเจ็บไม่ได้พิสูจน์ว่าชั่ว นี่คือความจริงบนโลก

คล้ายคำคร่ำครวญปัญญาจารย์ว่าเหตุเดียวกันเกิดแก่คนชอบธรรมและชั่ว คนดีและมลทิน ผู้ถวายและไม่ถวาย
คนบาปและคนสาบาน และท้ายทุกคนไปหาคนตาย (ปัญญา 9:2-3)

(4) คนชั่วรุ่งเรืองแม้เมื่อตาย (ข้อ 27-33) โยบรู้ ‘อุบาย’ เพื่อน (ข้อ 27; สดด 10:2)

ที่จะเทียบภัยโยบกับผลของคนชั่วเพื่อลงโทษ แต่ความจริงยืนยันว่าบ้านคนชั่วมักได้ดี ไม่ได้สูญเสีย (ข้อ 28-29; เทียบ

18:15-21)

คนชั่วถูกเก็บไว้สำหรับวันภัยและพาไปสู่วันพระพิโรธ (ข้อ 30; เทียบข้อ 19)—นี่คือความเชื่อโยบ แต่บนโลก
แม้ตอนตาย ไม่มีใครกล่าวโทษหรือให้ชดใช้ (ข้อ 31) หลุมศพมีคนเฝ้า ดินที่คลุมคูหาวน และมีขบวนศพใหญ่ (ข้อ
32-33)

(5) คำตำหนิตาย (ข้อ 34)

ดังนั้นอุบายเพื่อนข้างโจ้ ระบบของพวกเขาอธิบายโลกจริงไม่ได้ คำพูดจึงเป็นคำปลอมว่างเปล่าและเท็จ
‘หากคิดว่าสภาพของคนในชีวิตนี้ใช้อนุमानสภาพแท้ในใจได้ นั่นไม่เพียงโจ้ แต่ยังทำผลลึกลับ’ (แอซ)

<ลานโต้เถียง 3>

คำปราศรัยครั้งที่สามของเอลีฟัส:

โยบ 17:1

การกลับใจและการพลิกฟื้น (บทที่ 22)

(1) ท่านต้องทำบาปแน่ (ข้อ 1-11) ต่างจากสองครั้งแรก คำครั้งที่สามตรงมาก เขาโจมตีเปิดเผยว่าโยบมีบาปใหญ่
เริ่มจากสมมติฐานหลักคำสอน (ข้อ 1-4) กล่าวหาทั่วไป (ข้อ 5) ขยายเป็นข้อหาเฉพาะ (ข้อ 6-9) แล้วสรุป (ข้อ 10-11)

☐ สมมติฐานหลักคำสอน: พระเจ้าทรงเที่ยงธรรมไม่ลำเอียงและคงเดิม (ข้อ 1-4)

เอลีฟัสว่ามนุษย์เป็นประโยชน์แก่พระเจ้าไม่ได้ แม้ ‘คนแข็งแรง’ หรือ ‘คนมีปัญญา’ ก็เป็นประโยชน์เพียงแก่ตน
แม้ชอบธรรมหรือครบถ้วนก็เพิ่มความยินดีหรือประโยชน์แก่พระเจ้าไม่ได้ ฟังโหดร้าย แต่ด้านหนึ่งถูกตามหลักคำสอน
พระเจ้าไม่ถูกละเมิดหรือครอบงำ ทรงไม่เปลี่ยนและไม่อยู่ใต้แรงภายนอก

ท้ายที่สุดเขาพูดเช่นนี้เพื่อสรุปว่าทุกข้อโยบไม่ได้เพราะความยำเกรง แต่เพราะบาป (ข้อ 4)

☐ ข้อกล่าวหาทั่วไป: ท่านเป็นคนบาปใหญ่ (ข้อ 5)

นี่คือแก่นที่เอลีฟัสจะพูด ‘ความชั่วเจ้ามาก บาปเจ้าไม่มีที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้นจึงทุกข์ ไม่รู้หรือ’

ในครั้งแรกเขายังพยายามมองโยบดี

(4:3-4) แต่บัดนี้ตามข้อสรุปเพื่อนและลงโทษโยบ

☐ ข้อหาเฉพาะ: ใช้อำนาจโดยมิชอบ (ข้อ 6-9)

เอลีฟัสเลยขอบเขต แจกแจงบาปที่เขาว่าโยบทำ ตามข้อสันนิษฐาน โยบกดขี่คนจนขัดสนและตีแต่กับผู้มีอำนาจ
หากวัดตามข้อหาเหล่านี้ เขาคือคนบาป ‘ใหญ่’ ที่ทำบาป ‘ไม่สิ้นสุด’ จริง (ข้อ 4)

☐ สรุป: ดังนั้นท่านจึงทุกข์ (ข้อ 10-11)

ทุกสิ่งที่โยบสารภาพว่าพระเจ้าทรงทำแก่ตน เอลีฟัสสรุปว่า ‘พระเจ้าทรงพิพากษาเช่นนั้นเพราะบาปเหล่านั้นของเจ้า’

(2) พระเจ้าจะทรงลงโทษคนบาปแน่ (ดังนั้นอย่าร่วมมือกับเขา ข้อ 12-20)

☐ อย่าคิดว่าพระเจ้ามองไม่เห็นท่าน (ข้อ 12-14) เอลีฟัสว่าพระเจ้าประทับฟ้าสูงสุด แล้วกล่าวหาว่าโยบพุดผิด คือโยบว่า ‘พระเจ้าอยู่ในมิดและเมฆหนาปิด จึงมองมนุษย์ไม่เห็นและพิพากษาไม่ได้’

☐ อย่าร่วมมือกับนักโทษประหารที่รอการลงโทษ (ข้อ 15-20) เขาเตือนโยบอย่าเดินทางคนชั่ว (ข้อ 15) พวกนั้นดูหมิ่นว่า ‘ไปจากเรา องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทำอะไรเพื่อเราได้’ แต่พระเจ้ายังประทานสิ่งดี (เทียบคำโยบเรื่องคนชั่ว 21:13-16) ท้ายที่สุดพวกเขาตายก่อนวัยและรากฐานถูกน้ำพัด (ข้อ 16) คนชอบธรรมเห็นแล้วยินดีและเยาะ (ข้อ 19-20)

(3) หากกลับใจ พระเจ้าจะประทานพรใหญ่ (ข้อ 21-30) หลังตำหนิและเตือน บัดนี้ใช้คำชวนอ่อนโยน

อย่างน้อยต่างจากอีกสองคนที่จับด้วยลงโทษ เอลีฟัสยังชวนโยบกลับใจและหวังให้ฟื้น

☐ คำชวนและเงื่อนไข: หากกลับใจ (ข้อ 21-24)

‘คืนดีกับพระเจ้าและมีสันติ’ หมายถึงยอมและประนีประนอมกับพระองค์แทนการต่อสู้ แล้วพระจะมา เขาชวนอย่างอ่อนโยนให้รับคำสั่งสอนและวางพระวจนะในใจ (ข้อ 22) การยังชนได้หลังกล่าวหาโยบเป็นคนบาปใหญ่ (ข้อ 5)

สะท้อนนิสัยดีของเอลีฟัส กระนั้นเป็นเทศนาที่ประยุกต์ผิด เพราะตั้งต้นว่าโยบชั่ว จึงต้องกลับพระเจ้า ขจัดธรรม และทิ้งใจรักทรัพย์กับทอง (ข้อ 23-24) แล้วพระองค์จะฟื้นดังข้อ 25-30

☐ พร: พระเจ้าจะประทานพรใหญ่ (ข้อ 25-30) ‘หากกลับใจ พระเจ้าจะเป็นทรัพย์ ความสัมพันธ์จะคืน คำอธิษฐานได้รับตอบ และจะรุ่งเรือง’ (ข้อ 25-28) ความหมายต้นฉบับข้อ 29 ไม่ชัด อาจแปล ‘เมื่อคนถูกทำให้ต่ำ โยบจะบอกเขาว่า จงเข้มแข็ง’ ข้อ 29-30 จึงหมายความว่าโยบจะเป็นช่องพรแก่คนอื่น และคนบาปรอดเพราะความสะอาดของโยบ น่าสนใจว่าสิ่งนี้เกิดจริงในบทสุดท้าย (42:7-10; แต่ Clines ไม่รับว่าหมายถึงบทบทวิงวอน ดู WBC)

คำท้ายของเอลีฟัสก็เป็นเทศนาดีเหมือนก่อน แต่ปัญหาคือ ‘โยบกลับใจแล้ว เขาเป็นผู้เชื่อที่เดินในความสว่างด้านศีลธรรม แต่ยังประสพมีดลิก... หากบอกผู้เชื่อที่กลับใจให้กลับใจจากบาปที่เขาไม่รู้ ก็เป็นการกดดันให้ประนีประนอมความสัตย์จริงของตน’ (แอซ)

คำตอบครั้งที่สามของโยบต่อเอลีฟัส:

โยบ 17:1

ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่ (บทที่ 23-24)

บทที่ 23

(1) ข้าพเจ้าปรารถนาให้คนชอบธรรมได้รับการรับรองว่าถูกต้อง

โยบ 23:1-17

☐ ความปรารถนาในใจโยบ การรับรองที่เขาโยหยา: ได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า (ข้อ 1-7) เมื่อฟังเอลิฟัส

ใจโยบยิ่งหนักและคำคร่ำครวญยิ่งลึก เพราะท้ายที่สุดไม่มีใครเชื่อเขา

แม้คำชักชวนของเอลิฟัสก็เป็นเพียงคำปลอบว้างเปล่า (เทียบ 21:34) ไม่มีใครยืนข้างโยบ

‘วันนี้ข้ายังต้องคร่ำครวญอย่างขมขื่นเช่นนี้!’ (ฉบับแปลใหม่เกาหลี)

ถึงกระนั้นโยบปรารถนาจะพบพระเจ้าและเข้าเฝ้าพระองค์ (ข้อ 3) เขายากเย็นคำร้อง แก่คดี และฟังคำตอบ (ข้อ 4-5;

เทียบ 31:35) โยบคิดว่าพระเจ้าจะไม่ทรงชมเขาให้หนักแล้ว แต่จะทรงฟัง (เทียบ 9:34)

และหวังว่าความซื่อตรงของตนจะปรากฏ จนพ้นเงาการพิพากษาโดยสิ้นเชิง (ข้อ 6-7)

☐ ความมั่นใจในใจโยบ การรับรองที่เขาขอ: ผลของมนธรรมดี (ข้อ 8-12) แม้ปรารถนาเช่นนั้น

เขาสารภาพว่าหาพระเจ้าไม่พบไม่ว่าจะวันออก ตะวันตก เหนือ ใต้ (ข้อ 8-9)

แต่ตั้งที่มั่นใจในความซื่อตรงของตน—การเดินทางตามทางพระเจ้า (ข้อ 11-12)—เขามั่นว่าพระเจ้าทรงรู้ทางของเขา

เมื่อทรงทดสอบ เขาจะออกมาเหมือนทองคำบริสุทธิ์ (ข้อ 10)

ข้อนี้มักถูกเข้าใจผิด ไม่ได้หมายความว่าผ่านการถูกลงแล้วสะอาดขึ้น แต่หมายความว่าแม้พระเจ้าทรงตรวจสอบ

ความบริสุทธิ์ของเขาก็จะพิสูจน์ได้

‘หากพระองค์ทรงทดสอบข้า ก็จะทำให้รู้ว่าข้าไม่มีตำหนิ!’ (ฉบับแปลใหม่เกาหลี)

☐ ความกลัวในใจโยบ ความยำเกรงปนกับความมั่นใจ: พระเจ้าทรงอธิปไตยน่าหวาดหวั่น (ข้อ 13-17)

ข้อเหล่านี้แสดงความยำเกรงพระเจ้าของโยบดี (ฉบับเกาหลีใช้ ‘กลัว’ สามครั้งในข้อ 15-17 แต่ใช้บุรุษใช้คนละคำ)

โยบรู้ว่าพระองค์ ‘ทรงมีพระประสงค์เดียว’ และสิ่งที่ทรงตั้งพระทัยย่อมสำเร็จ (ข้อ 13)

การทดลองปัจจุบันก็เป็นสิ่งที่ทรงกำหนด (ข้อ 14ก) และจะดำเนินจนพระประสงค์สำเร็จ โยบยอมรับ (ข้อ 14ข)

จึงยำเกรง ‘ต่อพระพักตร์’ (ข้อ 15; เทียบข้อ 4) ข้อ 17 แปลไม่แน่นอน คำที่แปลว่า ‘ไม่’ อาจหมายถึง ‘แน่นอน’

ทำให้ความหมายกลับกัน นักวิชาการหลายคนอ่านเชิงลบว่า ‘ข้าพ้องลงต่อหน้าความมืดแน่นอน

ความมืดคลุมหน้าข้าหมด’

ท้ายที่สุด แม้โยบมั่นใจในความบริสุทธิ์ของตน เขาก็แสดงความกลัวต่อ

‘พระเจ้าผู้ทรงอธิปไตยและคาดเดาไม่ได้’

บทที่ 24

(2) ข้าพเจ้าปรารถนาให้คนชั่วถูกลงโทษ

โยบ 24:1-25

บัดนี้จุดสนใจโยบย้ายจากการได้รับการรับรองว่าตนถูก ไปสู่การที่คนชั่วถูกลงโทษ

☐ เพราะมีผู้ตกเป็นเหยื่อความชั่ว คนชั่วจึงต้องถูกลงโทษ (ข้อ 1-12)

โยบคร่ำครวญที่ไม่เห็นเวลาพระเจ้าพิพากษาคนชั่ว (ข้อ 1) พวกเขาทำความชั่วดังข้อ 2-4ก

คนจนไร้กำลังต้องซ่อนจากผู้โหดร้าย ทำงานหนักเสมอและแทบมีอาหาร (ข้อ 4ข-5)

ทำในนาคนอื่นและกินหญ้าที่คนชั่วเหลือ (ข้อ 6) เสือถูกยึดเป็นประกัน กลางคืนหนาวก็ไม่มีสิ่งคลุม (ข้อ 7-10ก)

บางคนทำงานหนักแต่ไม่ได้ค่าจ้าง (ข้อ 10ข-11) ในเมือง คนใกล้ตายคราง ผู้บาดเจ็บร้อง

แต่ดูเหมือนพระเจ้าไม่ทรงเห็น (ข้อ 12) โยบจึงคิดว่าคนชั่วควรถูกพิพากษา

☐ เพราะคนชั่วกลับระเบียบการทรงสร้าง จึงต้องถูกลงโทษ (ข้อ 13-17) ภาพความสว่าง (ข้อ 13, 14, 16) กับพลบค่ำ ความมืด และกลางคืน (ข้อ 14-17) ครองภาษาตอนนี้ คนชั่วถูกบฏต่อแสงและทำชั่วในมืด (ข้อ 14-16; ‘เมื่อสว่าง’ ในข้อ 14 ควรแปล ‘ก่อนสว่าง’) พวกเขา ‘ถือความมืดเป็นรุ่งเช้า’ (ข้อ 17)

‘เมื่อเป็นมิตรกับกิจการมืด เขาก็เป็นมิตรกับเงาความตาย...

ผู้กลับระเบียบการทรงสร้างอย่างเปิดเผยย่อมเป็นมิตรกับนรก การถูกลงโทษของคนเหล่านี้จำเป็นและหลีกเลี่ยงไม่ได้’ (แอซ)

☐ ท้ายที่สุดคนชั่วจะถูกลงโทษแน่ (ข้อ 18-25) แม้นักวิชาการเห็นต่าง โยบน่าจะอ้างคำเพื่อนในข้อ 18-20 (เทียบ 8:12-15): คนชั่วจะหายเร็วเหมือนฟองน้ำ ทรมานถูกสาป (ข้อ 18) ดั่งน้ำแห้งด้วยแล้งและร้อน แดนคนตายจะกลืนเขา (ข้อ 19) เขาจะไม่ถูกรำลึก และความมอธรรมถูกหัก (ข้อ 20)

คนชั่วทำแก่งหินเพราะบางไร้ผู้ปกป้องอย่างไรเมตตา (ข้อ 21) แต่เมื่อถึงเวลา พระเจ้าจะพิพากษาและลงโทษแน่ (ข้อ 22, 24) ก่อนนั้นยังประทาน ‘พระคุณทั่วไป’ (ข้อ 23) เขาอาจสูงชั่วครู่ แต่ปลายคือพินาศ

พระเจ้าทรงพิพากษาเมื่อบาปเต็ม (เทียบ ปฐม 15:16; รม 2:5; มธ 13:50)

ข้อ 25 เป็นคำขู่โดยนัยต่อเพื่อน แม้ความยุติธรรมพระเจ้าไม่เกิดผลทันที พวกเขาควรกลัวและไม่อวดดี

‘ดังนั้นโยบอธิษฐานให้แผ่นดินพระเจ้ามา เขารู้ดีจากประสบการณ์เลวร้ายและความรุ่งเรืองคนชั่วว่าแผ่นดินยังไม่มา และพระประสงค์ยังไม่สำเร็จบนโลกเหมือนในสวรรค์ แต่เมื่ออธิษฐานเช่นนี้

เขาเชื่อว่าวันหนึ่งตนจะได้รับการรับรองว่าถูกและคนชั่วจะพินาศ เขาจึงเฝ้ารอวันนั้น’ (แอซ)

คำปราศรัยครั้งที่สามของบิลดัด: สิ่งมีขอบเขตไม่อาจหวังเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระเจ้า

โยบ 24:1

(บทที่ 25) Clines และนักวิชาการหลายคนสันนิษฐานว่าเพราะคำครั้งที่สามของบิลดัดสั้นและไม่มีคำของโคฟาร์ คำของทั้งสองจึงอาจปนอยู่ในบท 26-27 และพยายามจัดข้อความใหม่

‘แต่ไม่มีหลักฐานต้นฉบับรองรับการจัดตามอำเภอใจนี้ ที่จริงความสัมพันธ์ของคำบิลดัด (และการไม่มีคำโคฟาร์)

เน้นความล้มละลายของผู้พลบใจได้งดงาม พวกเขาถูกความอดทน ความซื่อตรง

และความเชื่อโดยตีจนพูดติดอ่างแล้วเจียบ’ (แอซ)

(1) อธิปไตยของพระเจ้า (ข้อ 1-3)

พระเจ้าทรงมีอธิปไตยและ ‘พระบารมี/ความน่ายำเกรง’ ในฐานะผู้มีชัยสูงสุด ทรงประทานสันติ

ทรงมีกองทัพนับไม่ถ้วน และ ‘ความสว่าง’ ของพระองค์ส่องทุกแห่ง

บิลัดเน้นช่องว่างโดยเทียบเพียงความยิ่งใหญ่พระเจ้ากับความต่ำต้อยมนุษย์ (เทียบข้อ 6)

(2) มนุษย์ไม่อาจชอบธรรมต่อพระเจ้า (ข้อ 4) บิลัดทวนคำเอลีฟัส (เทียบ 4:17; 15:14-16) ‘ต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ มนุษย์จะชอบธรรมและสะอาดได้อย่างไร’ เขาไม่ได้ให้เหตุผลใหม่ เพียงทวนสิ่งที่โยบยอมรับแล้ว (เทียบ 9:2; 14:4)

ปัญหาของโยบคือทุกข์/ภัยปัจจุบันไม่ได้มาเป็นผลของบาปเฉพาะ เขาจึงกล่าวว่าคนชอบธรรมอาจรับทุกข์ที่ ‘ไม่อาจรู้’ ตามพระประสงค์ (23:11-14) และเหตุนี้เกิดบ่อย แต่บิลัดได้ข้ออ้างนี้ไม่ได้

(3) พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ (ข้อ 5-6)

บิลัดว่าพระเจ้าสว่างกว่าดวงจันทร์และดาวมาก แล้วมนุษย์เหมือนหนอนจะชอบธรรมสะอาดต่อพระองค์ได้อย่างไร โยบก็เห็นด้วยเต็มที่ หากใช้เหตุผลนี้ เพื่อนก็ไม่ดีกว่าโยบ (‘แม้ข้าผิด ความผิดนั้นอยู่ที่ข้าคนเดียวหรือ’—19:4)

และควรทุกข์ยิ่งกว่า แต่ในใจพวกเขามั่นว่าโยบต้องทำสิ่ง ‘ไม่ชอบธรรม’ ยิ่งกว่าพวกตน

ปัญหาคือระบบของเพื่อนไม่มีที่ให้พระคุณและข่าวประเสริฐ จงดูดาวิดผู้ยำเกรง เขาสรรเสริญทั้งความยิ่งใหญ่ การดูแล และการให้เกียรติมนุษย์ของพระเจ้า ‘เมื่อข้ามองฟ้ามีพระหัตถ์ ดวงจันทร์และดาว มนุษย์คืออะไรที่ทรงระลึกถึง บุตรมนุษย์คืออะไรที่ทรงเยี่ยมเยียน พระองค์ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระเจ้าเพียงหน่อย

และสวมมงกุฏสง่าราศีกับเกียรติ’ (สดด 8:3-5)

คำตอบครั้งที่สามของโยบต่อบิลัด:

โยบ 24:1

ความต่างระหว่างศาสนากับปัญญา (บทที่ 26) ‘ตอนแรกโยบรับระบบเพื่อนเป็นธรรมดา จุดเริ่มไม่ต่างกัน แต่เมื่อทุกข์อย่างไม่เป็นธรรม ความเข้าใจของเขาสิ้นถึงแก่น เขาคร่ำครวญและระบายสิ้นหวังต่อพระเจ้าที่ไม่เข้าใจ แล้วที่ละน้อย ความปรารถนาหาคนกลางสวรรค์ชัดขึ้น (9:33-35; 16:18-19; 19:25-27)... ใกล้จบการโต้

เขาจับความจริงสักบางอย่างและเริ่มสอนเพื่อน คำของโยบมีลักษณะพยากรณ์ (ยก 5:10-11)

จึงไม่ควรประหลาดใจที่เห็นนัยปัญญาพระเจ้า’ (แอซ)

(1) ระบบนั้นให้ปัญญาซึ่งช่วยให้รอดไม่ได้ (ข้อ 1-4) โยบเริ่มด้วยถ้อยคำประชันรุนแรงว่า

บิลัดช่วยคนอ่อนแอและช่วยให้รอดได้ดี สอนคนไร้ปัญญาและอวดความรู้ใหญ่ได้ดี แล้วถามว่าได้รับแรงจิตใจจากใคร ‘หลักฐานตรงว่าระบบเทววิทยาผู้ปลอบใจล้มละลาย คือไม่มีฤทธิ์ช่วยให้รอด

ศาสนาและปรัชญามนุษย์ไม่เคยและจะไม่มีฤทธิ์ มีเพียงข่าวสารกางเขน—ข่าวทุกข์ไม่เป็นธรรมและพระคุณที่ไม่สมควร—ที่ช่วยคนหมดหนทางได้’ (แอซ)

(2) ปัญญาแท้ต้องหาในอธิปไตยสมบูรณ์ของพระเจ้าซึ่งอยู่เหนือระเบียบการทรงสร้าง (ข้อ 5-13)

☐ พระเจ้าทรงครองความตาย (ข้อ 5-6)

ต่อพระพักตร์พระเจ้า ‘ผู้ตาย’ (=อสย 26:19) ไถ่น้ำลึกและในแดนคนตายสั่นกลัว ทั้งแดนคนตายและ ‘อาบัตโดน/ความพินาศ’ (=กรีก อปอลลิออน วว 9:11) เปิดเผย ไม่มีเขตใดอยู่นอกการครอง

☐ พระเจ้าทรงรักษาระเบียบการทรงสร้าง (ข้อ 7-10) โยบย้ายจากใต้ทะเลสู่แผ่นดินและฟ้า เน้นว่าทรงสร้างโลกมีระเบียบ ‘ทิศเหนือ’ (ข้อ 7) อาจคือภูเขาซาโฟน

ซึ่งศาสนาโบราณถือเป็นภูเขจักรวาลหรือของเทพ (เทียบ อสย 14:13; สดด 48:2) ‘ขอบเขตผิวน้ำ’ ข้อ 10 คือเส้นขอบฟ้า แบ่ง ‘แสง’—แผ่นดินและระเบียบ—จาก ‘มืด’—ทะเล ความวุ่นวายและอันตราย ภาพรวมชวนคิดถึงปฐมกาล 1 โลกที่มีระเบียบและขอบเขตซึ่งคงอยู่ด้วยฤทธิ์พระเจ้า

☐ เมื่อทรงเลือก พระเจ้าทรงเขย่าระเบียบการทรงสร้าง (ข้อ 11) หลังกล่าวถึงระเบียบมั่นคง โยบว่ามันก็สั่นได้ต่อคำตำหนิพระองค์ เพื่อนพุดระเบียบโลกและหลักตอบแทนเป็นกฎไม่เปลี่ยน แต่โยบว่าการกระทำอธิปไตยของพระเจ้าสั่นมันได้ ระเบียบโลกไม่ใช่พระเจ้า พระเจ้าทรงอยู่เหนือมัน ‘ความจริงสูงสุดคือพระเจ้าผู้ทรงอธิปไตย ผู้ทรงทำลายความคาดเดาได้ของโลกมีระเบียบเมื่อทรงเลือก’

(แอช)

☐ เพียงทรงเขย่าระเบียบ พระเจ้าก็ชนะความชั่ว (ข้อ 12-13) นี่คือเหตุผลที่ทรงเขย่า ‘เสาฟ้า’ (ข้อ 11) เพื่อพิชิตกำลังชั่วทั้งสิ้น ‘ทะเล’ หมายถึงกำลังวุ่นวายไร้ระเบียบ ‘ราหับ’ หรือ ‘งูฉับไว/เลวี่อาธาน’ คือสัตว์ทะเลยักษ์แทนกำลังชั่วในจักรวาลที่ต่อต้านพระเจ้า (เทียบ อสย 27:1)

พระเจ้าไม่เพียงรักษาระเบียบศีลธรรมอย่างที่เพื่อนคิด แต่ด้วยการ ‘เขย่า’ ทรงชนะความชั่วและฟื้นฟูทุกสิ่งให้สงบและกระจ่าง

☐ พระเจ้าทรงมีปัญญาลึกกว่านั้นมาก (ข้อ 14) โยบกล่าวจากใต้ลึกถึงฟ้าเมฆ แต่ทั้งหมดเป็นเพียงชายขอบพระราชกิจ เรารู้น้อยนิด มนุษย์เข้าใจเสียงฟ้าร้องใหญ่ไม่ได้ ‘เพื่อนมีเทววิทยาและจักรวาลเรียบร้อย ระเบียบการทรงสร้างเป็นกำแพงเหล็กไม่สั่น ระบบนี้ไม่มีที่ให้ชนะความชั่ว จึงไม่มีฤทธิ์ช่วยให้อุด มีเพียงปัญญาจากพระเจ้าผู้ทรงครองแดนคนตาย อาบัตโดน และงู ที่ชนะและจะชนะความชั่ว ปัญหานี้ยังไม่เปิดในสมัยโยบ แต่เปิดสุดท้ายในปัญญาแห่งกางเขนพระคริสต์’ (แอช) <คำสรุปสองตอนของโยบ: บท 27-31> บท 27 และ 29 เริ่มว่า ‘โยบยกคำพยากรณ์กล่าว’ รูปแบบนี้ใช้เปิดคำสาปทางการของผู้เผยพระวจนะ และใช้เมื่อบาลาอัมพยากรณ์ถึงอิสราเอล (กตว 23:7, 18; 24:3, 15) อีสยาห์กล่าวถึงวันที่อิสราเอลจะ ‘ยกบทเยาะนี้กล่าวแก่กษัตริย์บาบิโลน’ (อสย 14:4) มีคำที่ 2:4 แปลคำนี้ว่า ‘บทเยาะ’ ดังนั้นวลี ‘โยบยกคำพยากรณ์กล่าว’ น่าจะหมายถึงการเริ่มคำประกาศทางการที่เคร่งขรึม (หรือคำสรุป)

ของเขา

โยบเริ่มคำสรุป:

โยบ 24:1

การต่อต้านชาวประเสริฐนั้นอันตราย (บทที่ 27) ต่างจากบท 26 โยบพูดแก่เพื่อน คำ ‘พวกท่าน’ ในข้อ 11-12 เป็นพหูพจน์ เขาแสดงว่าผู้เชื่อควรตอบ ‘ผู้กล่าวหา’ อย่างไร คำนี้ประกอบด้วยการอวด การอธิษฐาน และคำเตือน

(1) ผู้เชื่ออวดความสัมพันธ์ถูกต้องกับพระเจ้า (ข้อ 1-6) โยบเริ่มคำสาบานอย่างเป็นทางการ โดย ‘พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์’ ผู้เป็นต้นเหตุทุกซ์ เพราะไม่มีอำนาจสูงกว่ามารองรับคำสาบาน ข้อ 3 ประกาศว่ามีผลตลอดชีวิต เนื้อหาคือ

☐ จะไม่พุดอธรรม

☐ จะไม่พุดเท็จ/หลอก (เทียบ 13:7)

☐ จะไม่รับว่าพวกท่านถูก คือไม่เห็นด้วยกับข้อหา

☐ จะไม่ทิ้ง ‘ความครบถ้วน’ (เทียบ 31:6; พระเจ้าตรัสแล้วว่าโยบรักษาไว้—2:3)

☐ จะยึดความชอบธรรมไม่ปล่อย (เทียบ 6:29) ‘ความชอบธรรมนี้ไม่ใช่อย่างสมบูรณ์สมบูรณ์ แต่คือบริสุทธิ์จากสิ่งใดที่อธิบายทุกซ์ เพราะไม่รู้บาปที่อธิบายได้ “ใจ” จึงไม่กล่าวโทษตน’ (David Clines)

‘ท่ามกลางทุกซ์สิ้นหวัง โยบมีเพียงสิ่งนี้ให้ยึด “ข้ารู้ว่าคุณสัมพันธ์กับพระเจ้าถูกต้อง”... การอวดนี้ไม่หึง เขาไม่ได้ยินดีว่าตนเป็นคนเช่นไรโดยกำเนิด แต่ยินดีสักว่าพระเจ้าทรงทำให้เป็นเช่นไร

จึงยึดในโชคและทุกซ์เลวร้ายที่สุด พระเยซูเมื่อทุกซ์มิได้ยึดด้วยความเชื่อหรือว่าทรงเป็นพระบุตรที่พระเจ้ารักและพระบิดาพอพระทัย หลังจากนั้นผู้เชื่อนับไม่ถ้วน เมื่อไม่มีสิ่งใดให้ยึดในโลก มิได้ยึดสิ่งเดียวที่โลกชิงไม่ได้—ความชอบธรรมในพระคริสต์—หรือ’ (แอช)

(2) ผู้เชื่ออธิษฐานให้ผู้กล่าวหาถูกพิพากษา (ข้อ 7-10) นักอธิบายมากถือข้อ 7-23 เป็นคำบิลัดหรือโสฟาร์ แต่ไม่มีหลักฐานต้นฉบับ แม้คล้ายคำเพื่อน บริบทต่าง โยบอธิษฐานให้ศัตรู—เพื่อนผู้กล่าวหา

และท้ายสุดซาตานผู้—ถูกพิพากษาเหมือนคนชั่ว เมื่อพระเจ้าทรงเอาวิญญาณ คนอธรรมไม่มีหวัง (ข้อ 8) ในยามทุกซ์พระองค์ไม่ฟังคำอธิษฐาน (ข้อ 9) เพราะเขาไม่อยู่ในความสัมพันธ์ถูกต้อง (เทียบข้อ 10)

ท้ายสุดเพื่อนถูกดำเนินต่อพระพักตร์ (42:7-10) และคำอธิษฐานตนไม่พอ หากไม่มีคำอธิษฐานโยบก็ไร้หวัง พระเจ้าทรงรับโยบกับคำอธิษฐาน (42:9)

(3) ผู้เชื่อเตือนผู้กล่าวหาถึงอันตราย (ข้อ 11-23) โยบเสนอตัวเป็นครู (ข้อ 11-12) แล้วเตือนชะตาคนชั่ว และโดยเฉพาะผู้ใส่ร้ายผู้รับใช้พระเจ้าที่บริสุทธิ์แต่ทุกซ์ เป็นคำเตือนด้วยรัก ข้อ 13 คล้ายโสฟาร์ (20:29) แต่บริบทต่าง เขาพรรณนา ‘ส่วนแบ่ง’ ห้าชั้น:

☐ ครอบครองพิณาส (ข้อ 14-15)

☐ คนชอบธรรมได้ทรัพย์เขา (ข้อ 16-17; เทียบ สภษ 13:12)

☐ สิ่งที่ดีกว่าปลอดภัยชั่วพริบตา (ข้อ 18-19; เทียบ สภษ 23:5)

☐ ‘ความกลัว’ แห่งความตายกวาดเขาจากโลก (ข้อ 20-21) เพื่อนเคยใช้ภาพคล้ายนี้พาดพิงโยบ
บัดนี้โยบเตือนชะตาเพื่อน

☐ ‘ลมตะวันออก’ โยนเขาอย่างไม่ปราณีและเยาะ (ข้อ 22-23; ‘พระเจ้า’ และ ‘คนทั้งหลาย’ ในฉบับเกาหลีเป็น ‘มัน’
ในต้นฉบับ หมายถึงลมตะวันออก แอชเห็นเป็นบุคลาธิษฐานของมารผู้ทำการพิพากษา)

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่ทรงตอบคำถามข้าพเจ้า (บทที่ 28)

โยบ 24:1

บท 28 โดดเด่นมาก ไม่เชื่อมหน้าและหลังอย่างเส้นทางวรรณกรรม ต่างจากเหตุผลเร้าร้อนที่ผ่านมา
น้ำเสียงสงบใคร่ครวญ นักวิชาการมากจึงเห็นเป็นช่วงพักที่ผู้เขียน/บรรณาธิการแทรก แต่ Christopher Ash ว่า ‘บท
28 เป็นบทพยากรณ์ตลใจที่พูดด้วยสิทธิอำนาจพระเจ้า หากเป็นครั้งหลังคำโยบซึ่งเริ่มบท 27
แก่นคือการตำหนิความหยิ่งเพื่อนที่คิดว่าเข้าใจปัญญาพระเจ้า เช่นนี้หน้าหลังเข้ากัน ครูโยบ (27:11-12)
สอนเพื่อนและเราเรื่องปัญญาพระเจ้า’

(1) การค้นหาอันแพงเพื่อสิ่งล้ำค่า (ข้อ 1-12) โยบเชิญให้มองความอัศจรรย์ของการทำเหมืองมนุษย์
การค้นสิ่งล้ำค่าด้วยต้นทุนสูง เพื่อเงิน ทอง เหล็ก ทองแดง ไพลิน และทองเนื้อดี คนงานเจาะมิดและค้นถึงที่สุด (ข้อ 3)
ทำงานโดดเดี่ยว (ข้อ 4) เสี่ยงภัยอย่างกล้า (ข้อ 8) และเหน็ดเหนื่อย (ข้อ 9-11)

เพื่อได้ขุมทรัพย์ต่าง ๆ และท้ายก็ได้ แล้วโยบถามต่อ

(2) ปัญญาทั้งประเมินค่าไม่ได้และได้มาไม่ได้ (ข้อ 12-22) ‘แต่จะพบปัญญาที่ไหน ที่แห่งความเข้าใจอยู่ไหน’ (ข้อ 12)
มนุษย์ไม่รู้ทาง มันไม่อยู่บนแผ่นดินหรือใต้ทะเล หาไม่ได้ (ข้อ 13-14)

ซื้อด้วยทองหรือสิ่งใดไม่ได้ (ข้อ 15-19) ‘ดังนั้นปัญญามาจากไหน ความเข้าใจอยู่ที่ใด’ (ข้อ 20) ซ่อนจากตาสิ่งมีชีวิต
แม้ความพินาศกับความตายเพียงได้ยินข่าว (ข้อ 21-22)

ข้อ 15-19 ประกาศคุณค่าเหนือสิ่งเทียบอย่างแรง แม้คร่ำครวญว่าหาทางไม่พบ แต่เป็นสิ่งต้องหา

โยบให้คำตอบย้อนแย้งและลึกในข้อ 23-28

(3) ทางออกที่ทำให้ถ่อมใจ (ข้อ 23-28)

กวียอมรับว่าพระเจ้าทรงรู้ที่อยู่และทางสู่ปัญญา (ข้อ 23) พระองค์สร้างและตรวจทั่วโลก กำหนดกฎธรรมชาติ ‘ลม ฝน
ฟ้าร้อง เมฆฝน/ฟ้าแลบ’ ดูควบคุมยาก แต่ทรงครองตามพระประสงค์และให้ฝนพร เมื่อสร้าง
ทรงเห็นและสถาปนาปัญญา (ข้อ 27)

แล้วตรัสแก่นมนุษย์ ‘ดูเถิด การยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าคือปัญญา การหันจากชั่วคือความเข้าใจ’ (ข้อ 28) ‘เราถามเหตุใดพระเจ้าไม่ตอบ พระองค์ตอบว่า จงหันสายตาและการค้นหาคำตอบที่เจ้าต้องการ ไปหาพระเจ้าที่เจ้าต้องพบ... อย่าคาดหวังว่าจะพบปัญญานั้นหรือรู้คำตอบทุกคำถาม แต่จงก้มลงต่อผู้ทรงรู้และหันจากชั่ว... หนึ่งหมวดพันธสัญญาเดิมที่อัศจรรย์โดยพระวิญญาณใช้คิดถึงพระคริสต์คือปัญญา ในชีวิตไร้อำนาจ ความตายไม่เป็นธรรม และการรับรองว่าถูกในวันที่สาม พระเยซูคริสต์ทรงเป็นและยังเป็นปัญญาพระเจ้า “ในพระองค์ซ่อนขุมทรัพย์ปัญญาและความรู้ทั้งสิ้น” (คส 2:2-3)’ (แอซ)

<คำแก้คดีสุดท้ายของโยบ>

ความปรารถนา: ความอภัยต่อสวนเอเดน (บทที่ 29)

โยบ 24:1

‘เมื่อปรากฏว่าในความปรารถนาอย่างสิ้นหวังที่จะได้ความสุขที่สูญกลับคืน มีเมล็ดแห่งชะตาอนาคตอยู่นี้เป็นหมายสำคัญพระคุณ เราเห็นสิ่งนี้ในโยบ’ (แอซ)

(1) โยบปรารถนามิตรภาพของบุตร (ข้อ 1-6)

บทที่ 27

เช่นเดียวกับต้นบท 27 โยบเริ่มคำปราศรัยสุดท้ายอันหนักแน่นด้วยรูปแบบ ‘โยบยกคำพยากรณ์กล่าว’

โยบ 27:1

เขาเริ่มว่า ‘โอ ขอให้’ หมายถึง ‘โอ ข้าปรารถนาและโหยหาเพียงใด’ เขาอยากกลับวันก่อนวันที่คิดถึงไม่ใช่เพียงสงบและอุดม แต่คือ ‘เมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์’ (ข้อ 2) สิ่งทีโหยหาคือความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่เขาปรารถนาวันที่อธิษฐานและคำอธิษฐานขึ้นถึงพระเจ้า (เทียบ 12:4; 14:15) เมื่อสามัคคีธรรมเขาเดินในมิดด้วยแสงพระองค์ (ข้อ 3) นั่นเป็นวัยรุ่งเรือง เมื่อพระเจ้าทรงอยู่ด้วยและมีมิตรภาพสนิทของพระองค์ (NIV; เทียบ 19:19) อยู่ในชีวิตและบ้าน (ข้อ 4-5)

ความอุดม (ข้อ 6) เป็นหมายพรที่ตามมา ‘ดังนั้นความปรารถนาแรกของโยบคือพระเจ้าผู้ที่เขาเคยชื่นชมสามัคคีธรรมจากความปรารถนาสูงสุดนี้ โยบเป็นภาพของผู้ทรงดำเนินกับพระเจ้าเหมือนบุตรกับพระบิดา ทรงอยู่ในอกพระบิดาตั้งแต่นิรันดร์ (ยน 1:18) และทรงรับความเจ็บสุดท้ายที่ถูกพระบิดาทอดทิ้ง (มก 15:34)’ (แอซ)

(2) โยบปรารถนาพระบารมีของผู้ช่วยให้รอด (ข้อ 7-17) ประตุมืองเป็นที่สำคัญของธุรกิจและการตัดสินใจที่ผู้ทรงอำนาจรวมกัน เมื่อโยบมา ทุกวัยแสดงความเคารพ มารยาท และยำเกรง (ข้อ 7-10) เขาเป็น ‘ผู้ใหญ่ที่สุดในชาวตะวันออก’ (1:3) ผู้ให้เกียรติและอวยพรผู้กระทำจริงใจ เขาช่วยคนจน เด็กกำพร้า

ผู้ไถ่พินาศ และหญิงม่าย (ข้อ 12-13)

ทำความยุติธรรมทุกเรื่อง (ข้อ 14; เครื่องแต่งกาย โดยเฉพาะผ้าโพกศีรษะ บอกว่าเป็นผู้ปกครอง/ผู้พิพากษา) ช่วยผู้พิการ เป็นบิดาคนขัดสน (ข้อ 15-16ก) ตูคติคนไม่รู้จัก—คนแปลกหน้า ผู้อพยพ ผู้มาเยือน—อย่างไม่ลำเอียง และลงโทษผู้ทำธรรมรุนแรง (ข้อ 16ข-17) เพื่อนกล่าวหาเปิดเผยว่าโยบทำชั่ว แต่พูดสิ่งไม่เห็น ก่อนทุกข์เขาเป็นผู้มีเกียรติที่ทำยุติธรรมต่อพระเจ้าและคน และช่วยผู้อ่อนแอเต็มที่ เขาไม่ได้พูดเพราะหึง สิ่งที่เราสักด้วยขอบคุณที่สุดคือคุณธรรมที่พระเจ้าประทาน ‘ความทรงจำถึงโยบในแถบนั้นเป็นภาพลวงหน้าของอีกผู้หนึ่ง ที่จะเดินอีกแคว้น ทำผู้กล่าวหาปิดปาก (มธ 22:46) เป็นตาคนตาบอดและเท้าคนเดินไม่ได้ คินบุตรม่ายให้มารดา (ลก 7:11-17) อวยพรคนต่างชาติถูกกีดกัน (มก 7:24-30) และในฐานะกษัตริย์ผู้ประกาศแผ่นดินพระเจ้าเอง จะทำให้ “ความยุติธรรมมีชัย” (มธ 12:20)’ (แอซ)

(3) โยบปรารณาความเป็นนิรันดร์ของผู้ช่วยให้รอด (ข้อ 18-20) ส่วนที่สามไม่ใช่เพียงความทรงจำความยิ่งใหญ่ แต่ความคาดหวังที่ตามมา

☐ อยากตายใน ‘รัง’ ตน (ข้อ 18ก) ท่ามกลางครอบครัวมั่นคง

☐ คาดอายุยืน (ข้อ 18ข)

☐ คาดทั้งชีวิตได้รับน้ำที่รักและผล เต็มชีวิต

☐ คาด ‘ส่งราศี’—ตัวตนภายใน (เทียบ สดต 16:9)—สดใหม่ และ ‘คັນธนู’—กำลังชาย—ใช้ได้จนท้าย (ข้อ 20)

‘ความคาดหวังเหล่านี้มาจากความมั่นใจว่าโลกมีระเบียบ ความยุติธรรมพระเจ้าจะชนะ ความยิ่งใหญ่อยู่คู่ความดีและไม่ชั่วคราว... ความทรงจำและความปรารถนาโยบสะท้อนคำอธิษฐานหากษัตริย์สมบูรณ์ใน สดุดี 72 ซึ่งขอให้ “โอโรสกษัตริย์”

ผู้เดินสามัคคีธรรมกับพระบิดาพันธสัญญาให้ “ความชอบธรรม” และ “ความยุติธรรม” (สดต 72:1-2)

และย่อมรวมความปรารถนาให้ครองนิรันดร์ (ข้อ 5, 7, 15, 17)’ (แอซ)

(4) โยบปรารถนาอธิปไตยของผู้ช่วยให้รอด (ข้อ 21-25) เขากลับระลึกพระบารมีเดิม เมื่อพูด คนฟังและจดจำ ไม่มีใครแก้หรือเติม (ข้อ 21-22) รอคำนี้อาจเหมือนฝนฤดูใบไม้ผลิ (ข้อ 23) รอยยิ้มและ ‘แสง’ ใบหน้าเป็นพรอัศจรรย์ (ข้อ 24) ข้อ 25 บอกฐานะสูง เขาเป็นผู้นำชุมชน แม้ทัพ ผู้ตัดสินดีเพื่อชุมชน และผู้ปลอบคนโศก

เราเห็น ‘เมล็ดแห่งชะตาอนาคต’ ในความปรารถนาอย่างไร ‘หนึ่ง

ตอนท้ายพระเจ้าทรงรับรองโยบเป็นผู้รับใช้ที่มีเกียรติและคืนความยิ่งใหญ่ เขาจึงประสบสามัคคีธรรมและเกียรตินี้ (บท 42)

สอง ความปรารถนาเหล่านี้เข้ากับความหวังเชิงแบบในประวัติศาสตร์อิสราเอล

โดยเฉพาะพระสัญญาพันธสัญญาเรื่องกษัตริย์เชื้อสายดาวิด ความคาดหวังและคำอธิษฐานเพื่อกษัตริย์นั้นมีรูปเดียวกับความทรงจำโยบ... สาม ทั้งหมดหยั่งรากในการทรงสร้าง ความชื่นชมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและพระบารมีปกครองโลก

คือสิ่งอาดัมได้รับ...

สี่ ความปรารถนาทั้งหมดเป็น “ใช่” ในพระเมสสิยาห์เยซู (2คร 1:20)

พระเยซูทรงแสดงชีวิตสามัคคีธรรมอัศจรรย์กับพระบิดา เป็นพรใหญ่ต่อผู้คน

และบัดนี้หลังคืนพระชนม์ประทับขวาพระหัตถ์ ทรงนำอย่างอัศจรรย์... สดท้าย

พระคัมภีร์สอนว่าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์โดยพระคุณผ่านความเชื่อ

อาจหวังคืนชีพและครองสิ่งทรงสร้างใหม่ในพระคริสต์... สิ่งที่ยोบประสบระดับท้องถิ่น อาดัมได้รับก่อนล้ม

และพระคริสต์จะทรงสำเร็จระดับจักรวาล’ (แอซ)

คำคร่ำครวญ: ถูกชิงพระบารมี (บทที่ 30)

โยบ 27:1

บท 29 โยบกล่าวความชื่นชมสามัคคีธรรมกับพระเจ้า (29:1-6) แล้วพระบารมีซึ่งเป็นผล (29:7-25) บท 30
เริ่มประสบการณ์อัปยศตน (30:1-5) แล้วความเป็นศัตรูที่รู้สึกจากพระเจ้า (30:6-31) เพราะเคยมีพระบารมีมาก
คำคร่ำครวญปัจจุบันยิ่งทวี ‘ประสบการณ์โยบเข้าใจได้ถึงที่สุดเมื่อเป็นภาพล่วงหน้าความทุกข์โง่ของพระเยซูคริสต์’
(แอซ)

(1) ความทุกข์โง่กลับระเบียบดีของพระเจ้า (ข้อ 1-15)

☐ ลักษณะผู้เยาะ (ข้อ 1-8)

เมื่อโยบมีพระบารมี คนหนุ่มหลบด้วยความเคารพ (ถอยไป; 29:8) แต่บัดนี้คนหนุ่มเยาะและหัวเราะ

จากนั้นพรรณนายาวว่าพวกเขาและบิดาเป็นใคร บิดาต่ำกว่าสุนัขเฝ้าฝูงโยบ (ข้อ 1ข)

พวกเขา—คนหนุ่มหรือบิดา—ไร้กำลังและยากจนจนไม่มีอาหาร (ข้อ 2-4)

ถูกขับจากสังคมปกติ อยู่เหมือนขโมยในหุบมืด ถ้ำหิน หรือกลางแจ้ง (ข้อ 5-7) เป็นลูกคนโง่และคนไร้นาม (ข้อ 8)

การแจกแจงความต่ำไม่เน้นระบายโกรธ แต่เน้นว่าการเยาะโยบย้อนแย้งและน่าเวทนาเพียงใด

☐ แก่นและความหมายการเยาะ (ข้อ 9-15) คนเช่นนั้นเยาะและถ่มน้ำลายใส่หน้า (ข้อ 9-10)

โยบยอมรับว่าการเยาะและดูหมิ่นมาจากพระเจ้า เขารู้ว่าไม่มีสิ่งใดเกิดโดยไม่ทรงอนุญาต จึงไม่โทษ ‘คน’
ที่ซึ่งชีวิตลูกและทรัพย์ แต่เห็นพระเจ้าเป็นคู่ต่อสู้ พระองค์ทรงตีเขา พระองค์ (ข้อ 11) ตันฉบับไม่มีคำ ‘พระเจ้า’)

ทรงหย่อน ‘สายธนู’—กำลังมนุษย์—และทำให้ต่ำ ระเบียบสังคมที่ควรเป็น—คนชอบธรรมรับการปฏิบัติอย่างชอบธรรม
ผู้ควรเคารพได้รับเกียรติ—ฟัง คนต่ำชั่วโฉมตี ‘โยบผู้ชอบธรรม’ เหมือนกองทัพ (ข้อ 12-14) ไม่มีผู้ช่วย (ข้อ 13)

ความกลัวล่อม และความรอดผ่านไป (ข้อ 15) ‘ความอัปยศโยบบอกว่าระเบียบการทรงสร้างวุ่นวาย ความตายเข้ามา
การเยาะไม่เพียงทำร้ายความรู้สึก แต่ชิง “ศักดิ์ศรี” (ข้อ 15) ชื่อเสียง และชื่อผู้รับใช้พระเจ้า

ทุกสิ่งปลิวไป... โยบประสบการณ์พิพากษาพระเจ้าและไม่เข้าใจเหตุใด แต่เมื่อผู้ใหญ่กว่าโยบ

ทรงทนความอับอายยิ่งกว่าบนกางเขนพระคริสต์ ความอับอายโยบจึงเริ่มเข้าใจได้' (แอซ)

(2) ความทุกข์ได้จำเป็นอย่างสมบูรณ์ (ข้อ 16-31)

‘ในคำคร่ำครวญที่เหลือ โยบเน้นสองด้านความเจ็บ หนึ่ง พระเจ้าไม่ตอบ สอง ทุกข์ไร้ความยุติธรรม
น่าประหลาดและสะเทือนใจ ทั้งสองชี้ถึงความจำเป็นจากพระเจ้าลึกซึ้ง’ (แอซ)

□ เพราะความทุกข์ได้จำเป็น พระเจ้าต้องไม่ทรงตอบเสียงร้องโยบ (ข้อ 16-23)

ต้องจำว่าความเจ็บกายถึงกระดูกยังไม่หยุด โยบกล่าวตั้งแต่ต้นการโต้ (7:3) และกล่าวอีก (ข้อ 16-17, 30)

เช่นคำสารภาพข้อ 11 เขาคร่ำครวญว่า ‘พระเจ้า’ ทรงโยนตนเข้าในทุกข์ (ข้อ 18-19, 22)

ความทรมานใหญ่กว่าคือไม่ทรงตอบเสียงร้องและทรงต่อต้านอย่างโหด (ข้อ 20-21) โยบสารภาพ

‘ข้ารู้ว่าพระองค์จะทรงฆ่าข้า’ (ข้อ 23)

□ เพราะความทุกข์ได้จำเป็น โยบต้องทนทุกข์ไม่ยุติธรรม (ข้อ 24-31) แทนข้อ 24-26

คือพระเจ้าไม่ได้ทรงติดต่อโยบอย่างที่โยบติดต่อผู้อื่น (ข้อ 25-26) เขาเผยสภาพตรง ๆ ใจเดือด (ข้อ 27)

ผิวดำและร้องขอความช่วยเหลือ (ข้อ 24, 28, 30) แต่ไม่มีผู้ตอบ มีเพียงหมาในกับนกกระจอกเทศ (หรือเค้าแมว)
เป็นเพื่อน (ข้อ 29)

ทั้งชีวิตใหม่ด้วยคำคร่ำครวญและร้องไห้ (ข้อ 31) ‘ความทุกข์ได้มีความจำเป็นจากพระเจ้าที่น่ากลัว

พระเจ้าทรงทำสิ่งอัศจรรย์เกิน ซึ่งสำเร็จได้เพราะมีคำอธิษฐานที่ยังไม่ตอบ และโยบเริ่มประสบ

คำอธิษฐานจะได้รับตอบ แต่เมื่อทุกข์โยบสำเร็จพระประสงค์แล้ว’ (แอซ)

คำสุดท้ายของโยบ (บทที่ 31)

โยบ 27:1

บท 31 ใช้แก่นพันธสัญญาผูกพันและท้ายคำปราศรัยเป็นหนึ่งใน

A พันธสัญญาที่ทำไว้ (ข้อ 1-3)

B คำท้าทายที่ยืน (ข้อ 4-6)

C รายการความซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญา (ข้อ 7-34)

B' คำท้าทายซ้ำ (ข้อ 35-37)

A' พันธสัญญาที่รับรอง (ข้อ 38-40)

(1) ลักษณะพันธสัญญา: ปณิธานรักษามโนธรรมสะอาด (ข้อ 1-3) ในคำแก้คดีสุดท้าย

โยบว่าทำพันธสัญญากับตา—ความปรารถนาในใจ—คือสัญญาเคร่งขรึมผูกมัดตนให้รักษามโนธรรมสะอาด

การไม่จ้องหญิงสาวหมายไม่มองหญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาด้วยใคร และไม่ปล่อยใจนำสู่มลทิน (เทียบข้อ 9; มธ 5:28)

แม้วัฒนธรรมสมัยนั้นอาจไม่กล่าวโทษความอยากในใจ โยบตระหนักถึงพระเจ้าผู้ทอดพระเนตร ‘จากเบื้องบน’ (ข้อ 2) เขาอยากรับรองตามมาตรฐานพระองค์ และเชื่อว่าคนธรรมดาผู้ทำชั่วหนักยิ่งและหายนะจากพระเจ้าไม่ได้ (ข้อ 3)

(2) การรักษาพันธสัญญา: ด้วยใจสัตย์ (ข้อ 4-6) โยบเน้นอีกว่าตนสะอาดและเปิดเผยต่อพระเจ้าตามมาตรฐานพระองค์ หากทำสิ่ง ‘ว่างเปล่า/ไร้ค่า/ไม่ซื่อ’ หรือหลอก พระเจ้าจะทรงชั่งอย่างเที่ยงธรรมและเปิดเผย แต่มั่นว่าพระองค์จะทรงรู้ความครบถ้วนของตน (เทียบ 23:10)

(3) ความสัตย์ต่อพันธสัญญาปรากฏในใจและชีวิต (ข้อ 7-34)

ตอนนี้ยกตัวอย่างบาปต่าง ๆ ที่โยบหลีกเลี่ยงตามพันธสัญญากับตน

☐ ใจออกนอกทาง (ข้อ 7-8)

โยบว่ามือเท้า—การกระทำ—ไม่ทำบาป และใจไม่ตาม ‘ตา’—ความอยาก หากทำก็ขอให้ทรัพย์สูญ คือหากทรัพย์หายเพราะบาปนั้นก็สมควร แต่เขาไม่ได้ทำ

☐ ล่วงประเวณี (ข้อ 9-12)

โยบยืนยันความบริสุทธิ์เกี่ยวกับการไม่จ้องหญิงในข้อ 1 เขาไม่ถูกหญิงล่อลวงแม้ ‘ในใจ [เล็บ]’ และไม่แสดงออก หากทำก็ไม่มีค่าแก่การรกรารักตกสภาพน่าเวทนา แต่เขาวางใจเป็น ‘การลามก’ เป็นบาปสมควรลงโทษ และไฟที่เผาจนถึง ‘อับัดโดน/ความพินาศ’

☐ ปฏิบัติต่อคนรับใช้อย่างยุติธรรม (ข้อ 13-15)

แม้พิพาทกับคนรับใช้ โยบไม่ใช้อำนาจผิดหรือละสิทธิ แต่ปฏิบัติยุติธรรม เขาเชื่อว่าคนรับใช้ก็พระเจ้าทรงสร้าง (เทียบ สภษ 17:5; 22:2) และทุกคนมาจากพระเจ้าเดียวกันจึงเท่าเทียม เขาเปิดเผยต่อบัลลังก์พิพากษา อีกด้าน เขาคิดว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงยุติธรรมกับตน ตรงข้ามกับที่ตนทำแก่คนไร้กำลัง (เทียบ 30:25-26)

☐ ไม่แบ่งปันแก่คนขัดสน (ข้อ 16-20)

โยบไม่เคยปฏิเสธช่วยคนจน เลี้ยงและดูแลง่ายกับกำพร้า เขาสารภาพว่าทำด้วยใจตั้งแต่วัยหนุ่ม แล้วใช้คำ ‘หาก’ ต่อไปเพื่อยืนยันการกระทำ

เขาไม่เคยเห็นคนจนกำลังตายแล้วเมิน แต่ช่วยจนคนเหล่านั้นอวยพรเขา (ข้อ 19-20)

☐ ใช้ความรุนแรงกับผู้ไร้อำนาจ (ข้อ 21-23) หากโยบมองตา ‘ผู้ช่วย’

ตน—หรือหวั่นแรงสนับสนุนเพื่อน—แล้วตัดสินเป็นโทษแก่กำพร้า เขาขอให้แขนหลุดและหัก

คือในฐานะผู้พิพากษาท้องถิ่น เขาไม่ทำอธรรมและไม่ใช้อำนาจผิด เพราะยังกลัวภัยพระเจ้าและยำเกรง ‘พระบารมี’ (เทียบ 13:11 ‘ศักดิ์ศรี’)

☐ วางใจทรัพย์ (ข้อ 24-25)

โยบไม่วางหวังในทรัพย์ ไม่พึ่งหรือหาความยินดีพอใจในมัน ดังที่สารภาพ เขาใช้ทรัพย์ช่วยคนจนอย่างขยัน และหวังพระเจ้าเสมอ (เทียบ 29:2-5)

☐ นมัสการดวงดาว (ข้อ 26-28)

โยบไม่ถูกดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์ล่อให้นมัสการ ‘จูบมือ’ เป็นท่านมัสการ คล้ายส่งจูบด้วยมือสู่ดวงดาว (เทียบ 1พกษ 19:18) บาปนี้ต้องรับการพิพากษา และเป็นการล่อ/ปฏิเสธพระเจ้า

☐ ผูกใจแค้นศัตรู (ข้อ 29-30)

โยบไม่เกลียดแค้นศัตรูในใจ ไม่ยินดีเมื่อเขาพบบกภัยและพินาศ และไม่ทำบาปด้วยคำสาปชีวิตเขา มาตรฐานศีลธรรมสอดคล้องพระประสงค์ ‘อย่ายินดีเมื่อศัตรูล้ม อย่าให้ใจชื่นเมื่อเขาสะดุด

เกรงพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรแล้วไม่พอพระทัย และทรงหันพระพิโรธจากเขา’ (สภษ 24:17-18)

☐ ไม่ต้อนรับคนแปลกหน้า (ข้อ 31-32)

โยบให้คนในเต็นท์—คนแปลกหน้าและผู้เดินทาง—อิมเนื้อ และเปิดประตูรับเสมอ ในตะวันออกไกลโบราณ การต้อนรับเป็นหน้าที่ศีลธรรมสำคัญ เขาไม่ได้ทำอย่างเกียจคร้านหรือฝืนใจ

☐ ความหนาซื่อใจคด (ข้อ 33-34)

โยบไม่เคยซ่อนความชั่ว ‘เหมือนคนอื่น [อาดัม]’ หรือเจียบบ้างเพราะกลัวเสียชื่อ เขาให้ความสำคัญเครื่องเผาบูชาไถ่บาป (1:5) และ ‘ใช้ชีวิตสารภาพเปิดเผยต่อพระเจ้า และเมื่อเหมาะต่อคน โยบไม่เคยอ้างว่าไร้บาป แต่กล่าวว่าดำเนินชีวิตกลับใจเสมอ’ (แอช)

(4) คำท้าทายซ้ำ (ข้อ 35-37)

ความปรารถนาโยบคือ ‘โอ ขอให้มีผู้ฟังซ้ำ!’ ลมหายใจและความโหยหาลึกในบท 29 (29:2)

บัดนี้เปลี่ยนเป็นอยากได้รับการรับรองและการประกาศชอบธรรมต่อพระเจ้า คำ ‘ลายเซ็น’ (ข้อ 35) คืออักษรฮีบรูสุดท้าย ทาว หมายถึงเขาจบคำแก้คดีและยืนยันบริสุทธิ์ พร้อมเรียกร้ององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบ เขาอยากให้ ‘ผู้กล่าวหาเขียนคำฟ้อง’ (ข้อ 35) แล้วจะถืออย่างภูมิใจ (ข้อ 36)

มั่นใจคำตัดสินบริสุทธิ์ ไม่มีอาย เขามั่นว่าสามารถ ‘แจ้งจำนวนอย่างก้าว’ แก่ผู้ทรงนับทุกก้าว (ข้อ 4) และเข้าเฝ้าอย่างสง่าต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ (ข้อ 37)

(5) พันธสัญญาซึ่งสิ่งทรงสร้างเป็นพยาน (ข้อ 38-40) ‘โยบเรียกสิ่งทรงสร้างเป็นพยานว่าเขารักษากฎพันธสัญญากับตน (ข้อ 1) “นา” ดูแทนสิ่งทรงสร้าง และเห็นการปฏิบัติต่อผู้เช่า... เขาไม่ได้เพียงเติมท้ายรายการบาป แต่ยืนยันว่าพันธสัญญากับมโนธรรมอยู่ใต้สายพระเนตรพระผู้สร้างฟ้าและดิน... ต่อมาเมื่อทำพันธสัญญาอิสราเอล แผ่นดินสัญญาเป็นพยาน (ฉธบ 30:19; อสย 1:2; มคา 6:2) และคร่ำครวญเมื่ออิสราเอลไม่สัตย์ (ยรม 12:4) การห่างจากแผ่นดินย้อนถึงคำสาป (ปฐก 3:18) เมื่อโยบว่าหากละเมิด ขอให้คำสาป “หนาม” และ “วัชพืชพิษ” มา

เขาระลึกข้อนี้ (ข้อ 40ก) (แอช) ‘เราควรเข้าใจโยบและคำสุดท้ายอย่างไร คำเช่นนี้จากคนบาปจะจริงได้อย่างไร...ต้องอ่านด้วยหลักการประกาศชอบธรรมและการรวมกับพระคริสต์ในพระคัมภีร์ ส่วนอื่น...คนบาป—โยบเป็นคนบาป—จะอ้างบริสุทธิ์โดยไม่ถูกกล่าวหาว่าหน้าซื่อแบบฟาริสีได้อย่างไร...โดยแก่นคือปรีศนาเดียวกับที่ดาวิด ผู้ล่องประเวณีและฆ่าคน อ้างบริสุทธิ์บ่อยในสดุดี... “พระองค์ทรงทดสอบใจมาเยียมกลางคืน ตรวจแล้วไม่พบตำหนิ” (สดด 17:3) โรม 4 ให้คำตอบชัด ดาวิดเป็น“คนที่พระเจ้าทรงถือว่าชอบธรรมโดยไม่อาศัยการงาน”

(รม 4:6)... ดาวิดเป็นภาพล่องหน้าด้วยความเชื่อของทุกคนที่ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ โยบก็เช่นกัน เขาได้รับความชอบธรรมที่ไม่ใช่ของตนโดยวางใจองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในใจ—น่าทึ่งเพราะรับการเปิดเผยน้อย แต่ไม่จบแค่นั้น เช่นทุกคนที่ถูกประกาศชอบธรรม ชีวิตเขาเปลี่ยน ชีวิตจริงเริ่มคล้ายความชอบธรรมที่พระคุณนับให้... ในบท 31 ความบริสุทธิ์ที่โยบอ้างคือความบริสุทธิ์ที่นับให้โดยพระคุณทั้งสิ้นผ่านการเชื่อฟังสมบูรณ์ของพระเยซูคริสต์เจ้า และโดยพระคุณเช่นกัน เริ่มทำงานในชีวิตจริงผ่านการทรงงานล่องหน้าของพระวิญญาณในใจโยบ’ (แอช)

บทที่ 32

เอลีชูกับความยุติธรรมของพระเจ้า

โยบ 32:1-5

(1) แก่นคำเอลีชูคือความยุติธรรมพระเจ้า เพราะโยบเห็นตนชอบธรรม เพื่อนสามคนจึงหยุดพูด ตอนนั้นเอลีชูชาวบุสเผ่าราม ปรากฏและโกรธทั้งโยบกับเพื่อน โกรธโยบเพราะทำตนชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้า (ข้อ 2)

โกรธเพื่อนเพราะตอบไม่ได้แต่ยังลงโทษโยบ (ข้อ 3, 5) แล้วให้คำตอบยาวถึงบท 37

ประเด็นหลักคือการกล่าวหาว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมเป็นเรื่องร้ายแรงยิ่ง

(2) เราควรเข้าใจเอลีชูอย่างไร เมื่อคำสุดท้ายโยบหยุด (31:40) และเพื่อนตอบไม่ได้ (32:5) เราคาดพระเจ้าปรากฏ แต่เอลีชูมาทันทีดูเหมือนขัดจังหวะ และหาแก่นคำยาวยาก อีกด้าน การปรากฏทันทีในจุดสำคัญบอกความสำคัญ และคำยาวก่อนพระเจ้ามาอาจ ‘เตรียม’ ทางเหมือนเอลียาห์หรือยอห์นผู้ให้บัพติศมา นักอธิบายน่าจะมองบท 32-37 เป็นส่วนเพิ่มรอง ปัจจุบันโน้มน้าวมีความสำคัญต่อทั้งเล่ม แต่ส่วนใหญ่ยังมองลบหรือสงสัย เพราะก่อนหน้านี้ไม่กล่าวถึงเอลีชู (แต่ข้อ 4 บอกว่าอยู่ในการสนทนา) และเมื่อพระเจ้าปรากฏก็ไม่ประเมินเขา กระนั้นเขาไม่ได้แค่ทวนเพื่อนหรือพูดยืดยาวสับสน ข่าวสารต่างอย่างมาก แอชผู้เปลี่ยนจากมองลบ—ว่ามีจริงปนผิด—เป็นบวก อ้าง Hywel R.

Jones ว่า ‘เพื่อนว่าโยบทุกข์เพราะทำบาป เอลีชูว่าโยบทำบาปเพราะกำลังทุกข์’ แม้โยบเป็นภาพพระเยซู ก็ไม่สมบูรณ์หรือไร้คำผิด พระเยซูไม่ทรงบาปแม้ยามทุกข์ ‘โยบแสดงคนมโนธรรมสะอาด เชื่อฟังและรักพระเจ้า เดิน “ในความสว่าง” (1ยอ 1) แต่เมื่อทุกข์ กากบาปในผู้เดินสว่างเผย ใจมนุษย์ “หลอกลวง” (ยรม 17:9)

มโนธรรมสะอาดไม่รับรองว่าไร้บาป (เทียบ 1คร 4:4)... จึงเป็นไปได้ที่โยบทั้งได้รับรับรองและถูกตำหนิ

ทั้งรับรองว่าพูดถูกเรื่องพระเจ้าและถูกตำหนิว่าพูดผิด... สำหรับข้าการเชื่อข้ออ้างเอลีสูและรับคำเขาตามตรงเป็นคำพยากรณ์จริงจากพระเจ้า คือวิธีอ่านธรรมชาติ' (แอช; John E.Hartley, NICOT 1988 เห็นเช่นกัน)

พระเจ้าผู้ตรัส

โยบ 32:6-33

เอลีสูพูดก่อนแก่เพื่อนโยบที่แก่กว่าตน (ข้อ 6; บท 32) แล้วตอบโยบ (บท 33)

(1) เพราะศาสนานุษย์ คำพยากรณ์แท้จึงเร่งด่วน

โยบ 32:61-22

เอลีสูพูดด้วยเสียงผู้เผยพระวจนะแก่สามคนที่เชื่อว่าแหล่งปัญญาไม่มีเพียงโลกทัศน์ตามประเพณีของคนศีลธรรมและศาสนา

☐ คำพยากรณ์เป็นไปได้ (ข้อ 6-10)

เอลีสูผู้หนุ่มกว่ารองอันดับนี้ แต่จะพูด ปัญญาไม่ได้มาอัตโนมัติตามอายุ แต่ 'ลมปราณ [เนซามาห์] ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์' ให้ความเข้าใจ (ข้อ 8) นี่คือการต่าง เพื่อให้เห็นประเพณีและอายุเป็นแหล่ง แต่เอลีสูเห็นว่าพระเจ้าประทาน เขายังว่าพูดโดยการดลใจ

☐ คำพยากรณ์จำเป็น (ข้อ 11-16)

เขาคาดผู้ใหญ่ว่าสามคนจะหักข้อโยบและตอบถูก แต่ไม่มีใครตอบได้ (ข้อ 11-12; เทียบข้อ 3) และหมดคำ (ข้อ 16; เทียบข้อ 5) จึงต้องพูด เขารับหน้าที่อธิบายปัญหาทุกข้อและโต้คำโยบขัด (ข้อ 13; เทียบข้อ 17 'หน้าที่') โดยวิธีตน ไม่ใช่ทฤษฎีสามคน (ข้อ 14)

☐ คำพยากรณ์เร่งด่วน (ข้อ 17-22)

เมื่อผู้ใหญ่ตามปรัชญาและโลกทัศน์มนุษย์อธิบายโยบไม่ได้ เอลีสูรู้สึกต้องมี 'คำผู้เผยพระวจนะ' เร่งด่วน และทนไม่พูดไม่ได้ (ข้อ 18-20) ในฐานะผู้รับความเข้าใจผ่าน 'ลมปราณองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์' (ข้อ 8) เขาประกาศแน่วว่าจะไม่เกรงหน้าคนหรือถวายเป็นเกียรติมนุษย์ (ข้อ 21-22)

บทที่ 33

(2) ผู้เผยพระวจนะวิงวอนผู้แสวงหาที่ทุกข์

โยบ 33:1-33

☐ ต้องใส่ใจเสียงผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 1-7) เอลีสูเริ่มพูดแก่โยบ ขอให้สนใจทุกคำ เขาจะพูดข้อตรงและจริงเท่านั้น (ข้อ 3) ขณะตระหนักถึงพระวิญญาณ [รูอาห์] ของพระเจ้าผู้สร้างตน (เทียบ 32:8)

เขาต้องการตอบโยบแทนพระเจ้า (เทียบข้อ 5-7 พระเจ้าทรงพระบารมีน่ากลัว จึงเผชิญแก้คดีไม่ได้ [9:34; 13:21] แต่เขาเป็นมนุษย์จึงตอบฝ่ายพระเจ้าได้) ที่จริงหลังคำยาวเอลีชู พระวาทะพระเจ้าต่ออย่างธรรมชาติ

☐ ต้องตอบข้อฟ้องโยบ (ข้อ 8-13) เอลีชูสรุป ‘ข้าสวด’ (ข้อ 9) โศพาร์ก็เข้าใจเช่นนี้ (11:4) คำ ‘บริสุทธิ์’ พบเฉพาะที่นี่ หมายถึงสวดโดยสำนักหรือไร้มืด (โยบใช้ ‘ครบถ้วน [ตาม]’ 9:21; 1:1; 2:3) เอลีชูยังสรุปว่าโยบว่าพระเจ้าถือเขาเป็นศัตรู (13:24; 16:9; 19:11; 30:21)

ทรงหาความผิด ใส่เท้าข้อและผ้า (ข้อ 10-11; เทียบ 13:27; 10:6) เขาชี้ว่าโยบไม่ชอบธรรม ‘เพราะคำนี้’ (ข้อ 12ก) ไม่ได้ตัดสินชีวิตเดิม แต่คำที่พูดลงโทษเขา การโต้พระเจ้าเพราะไม่ตอบ—ซึ่งเป็นเสรีภาพพระองค์—คือดูหมิ่น ‘ความยิ่งใหญ่พระเจ้า’ (ข้อ 12ข-13)

ซึ่งเป็นหัวข้อสำคัญต่อไป ‘ต่างจากผู้ปลอบใจ เอลีชูไม่ว่าโยบทุกข์เพราะบาป แต่ดำเนินว่าเพราะทุกข์จึงพุดสิ่งบาปและผิด... ตรงนี้เขาถูก’ (แอซ)

☐ พระเจ้าตรัสจริง (ข้อ 14-30)

เมื่อโยบว่าพระเจ้าไม่ตรัส เอลีชูว่าทรงตรัส ‘หลายครั้ง/หลายทาง’ (ข้อ 14, 30) แต่คนไม่ฟัง ทรงเตือนผ่านฝันและนิมิต ให้ละชั่วและยับยั้งหยิ่งเพื่อไม่ตกพินาศ (ข้อ 15-18) อีกทางคือความทุกข์ (ข้อ 19-28)

ภาพข้อ 19-22 เทียบทุกข์กายโยบ เขาเรียก ‘การตีสอน’ (ข้อ 19) เพราะ ‘ทุกข์นี้คือพระวาทะที่พระเจ้าประทานแก่ผู้ทุกข์’ หากมีทูต/คนกลางแสดงความถูกต้องหรือรับรองข้อตรง และเมตตาช่วยเขา (ข้อ 23-24; ต้นฉบับข้อ 24 ไม่มีคำพระเจ้า นำหมายถึงคนกลาง)

นี่คือสิ่งไม่มีในระบบเพื่อน—‘คนกลาง/ทนายสวรรค์’ (ข้อ 23)—สอดคล้องความหวังโยบ (9:33; 16:19; 19:25) เอลีชูกล่าวการช่วยผ่าน ‘คำไถ่’ (ข้อ 24) เป็นการเปิดเผยน่าทึ่งเกินที่โยบคิด ผู้ทุกข์จะพ้นกายผ่านคนกลางและคำไถ่ ยินดีด้วยพระคุณที่ได้รับผ่านคำอธิษฐานตอบ (ข้อ 25-26ก) และเห็น ‘พระพักตร์พระเจ้า’ (ข้อ 26ข)

คือความสัมพันธ์ฟื้นดังโยบโหยหา เขาจะประสบคืนดีและ ‘ความชอบธรรม’—การประกาศชอบธรรม—ต่อพระเจ้า (ข้อ 26) และร้องเพลงยินดีถึงเมตตาใหญ่กับรักไถ่ (ข้อ 27-28) ‘ดูเถิด พระเจ้าทรงทำทั้งหมดนี้แก่คนสองครั้งสามครั้ง เพื่อตั้งวิญญาณจากหลุมและส่องแสงชีวิต’ (ข้อ 29-30)

ทรงตรัสไม่หยุดเพื่อช่วยจากบาปสู่ชีวิต ความทุกข์ก็เป็นพระวาทะทรงพลัง (C. S. Lewis: ‘พระเจ้าทรงกระซิบในความสุข ตรัสในมโนธรรม แต่ทรงตะโกนในความเจ็บ ความเจ็บคือโทรโข่งปลุกโลกหุนหวน’)

☐ ต้องใส่ใจเสียงผู้เผยพระวาทะ (ข้อ 31-34) เอลีชูเรียกร้องอีกให้โยบฟัง หากมีคำกียินดีฟัง หากไม่มีก็เจ็บฟัง (แอซเข้าใจข้อ 32 ว่าแรงจูงใจคืออยากเห็นโยบยืนอย่างถูกต้องต่อพระเจ้า)

บัดนี้โยบพร้อมฟัง เอลีชูพุดปัญญาโดย ‘พระวิญญาณพระเจ้า’ ‘แก่นคำแรกคือพระเจ้าตรัส โยบเจ็บมากเพราะความเจ็บ... โดยนัย เอลีชูขอให้ฟังเสียงพระเจ้าในและผ่านทุกข์ และปล่อยให้เสียงนั้นทำงานพระคุณรักษาเขาจากหยิ่ง’ (แอซ)

คำปราศรัยครั้งที่สองของเอลีชู:

โยบ 33:1

พระเจ้าทรงยุติธรรมหรือ (บทที่ 34)

จากนี้เอลีชูเข้าแก่น กล่าวถึงความยุติธรรมพระเจ้า

(1) ต่อผู้ฟังกว้างขึ้น (ข้อ 1-15)

☐ ประเด็นแก่น: พระเจ้าทรงยุติธรรมและดี (ข้อ 1-4) เขาเชิญผู้ฟังทุกคนที่อาจมีปัญญาความรู้ร่วมอภิปราย ข้อ 4 เสนอหัวข้อ ‘ให้เราวินิจฉัยความยุติธรรม [มิชพัท; =ข้อ 17] และรู้สิ่งดี’ คำความยุติธรรมคือหัวใจคำนี้

☐ ข้อกล่าวหาร้ายสุด: โยบกล่าวหาว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมและไม่ดี (ข้อ 5-9) โยบย้ำว่าตนชอบธรรม (เทียบ 10:15; 13:18) และประท้วงว่าพระเจ้าปฏิเสธความชอบธรรม (27:2) ถือเป็นคนโกหก เอลีชูฟ้องตาม ‘คำที่โยบพูด’ ว่าเขาหมิ่น/เยาะพระเจ้า และกล่าวเหมือนคนชั่ว (ข้อ 36) ว่า ‘ยินดีในพระเจ้าไร้ประโยชน์’ (ข้อ 7-9; เทียบ 9:22; 10:3)

‘ท้ายเขาจะกลับใจ แต่ตอนนี้เชื่อคำโกหกแรกของซาตาน—พระเจ้าไม่ดี เป็นผู้ทรمانโหดชั่ว ซาตานปลอมเป็นพระเจ้าโน้มน้าวโยบ’ (แอช)

☐ สัจพจน์แก่น: พระเจ้าไม่อาจทำชั่ว (ข้อ 10-11) ‘พระเจ้าไม่ทรงทำชั่ว/อธรรม และไม่บิดความยุติธรรม [มิชพัท] (=37:23)’ ‘ทรงตอบแต่ละคนตามการกระทำ’ หากไม่ยุติธรรม จะครองโลก (ข้อ 17) และพิพากษาได้อย่างไร (เทียบ ปฐม 18:25—อับราฮัม) บิลดัดถามคล้ายใน 8:3 แต่สนใจโทษคนชั่ว ส่วนเอลีชูกว้างกว่า

☐ เหตุผลแก่น: พระเจ้าคือพระเจ้า (ข้อ 12-15) พระองค์สูงสุด ทำได้ทุกสิ่งตามพระประสงค์ และทุกสิ่งสำเร็จตามนั้น (ภายหลังโยบสารภาพ 42:2) มนุษย์เป็นเพียงดินที่ชีวิตอยู่ในพระหัตถ์ ‘การว่าการครองไม่ยุติธรรมคือทำพระเจ้า โง่และอันตราย ความดีและยุติธรรมอยู่ในพระภาวะและฤทธิ์ เมื่อโยบทำความดีและยุติธรรมของพระเจ้าผู้ทรงอธิปไตย เขาทำพระภาวะเอง’ (แอช)

(2) ต่อโยบ (ข้อ 16-37)

☐ ข้อกล่าวหา: โยบลงโทษพระเจ้าผู้ชอบธรรมและทรงมหิทธิฤทธิ์ (ข้อ 16-17) เพราะทรงยุติธรรมจึงครองโลกและโยบ หากเกลียดความยุติธรรมจะครองได้อย่างไร แต่โยบทำบาปโดยพยายามลงโทษพระองค์ (ความยุติธรรมและฤทธิ์แยกไม่ได้) จุดนี้เหมือนคำพระเจ้าภายหลัง ‘เจ้า

บทที่ 40

จะลบเลือนความยุติธรรมของเราหรือ จะทำให้เราให้ชั่วเพื่อสถาปนาความชอบธรรมของเจ้าหรือ’

โยบ 40:8

โยบเคยว่า ‘ข้าครบถ้วน แต่... พระเจ้าทรงทำลายทั้งคนครบถ้วนและชั่ว... ทรงเยาะความสิ้นหวังคนบริสุทธิ์... โลกมอบในมือคนชั่ว ใบหน้าผู้พิพากษาถูกปิด หากไม่ใช่พระองค์แล้วใคร’ (9:21-24) แม้เป็นคำคร่ำครวญในทุกข์ แต่การเยาะพระเจ้าเช่นนี้คือบาปริมฝีปาก ภายหลังเขาถอนคำและกลับใจ (42:6)

□ เพราะพระเจ้าพิพากษายุติธรรม ข้ออ้างโยบผิด (ข้อ 18-30)

เอลีฮูอธิบายวิธีพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์และชอบธรรมพิพากษา เพราะทรงสร้างทุกคน จึงไม่เกรงหรือพิเศษแก่ผู้สูงหรือมั่งคั่ง (ข้อ 18-19)

การพิพากษาไม่ขึ้นกับอิทธิพลมนุษย์ เมื่อมา สำเร็จทันทีและไม่ยาก (ข้อ 20) ในฐานะผู้พิพากษาสมบูรณ์ ทรงตรวจทุกการกระทำเสมอ ไม่ต้องคิดนาน ทรงกำจัดผู้มีอำนาจและตั้งคนอื่น (ข้อ 21, 23-25) ผู้ทำชั่วไม่มีที่ซ่อน (ข้อ 22) การพิพากษาแม่นยำ ทรงดีเพราะเขาละพระองค์และทางทั้งสิ้น (ข้อ 26-27)

เสียงคนจนขึ้นถึงพระองค์เพราะความชั่วเขา (ข้อ 28) จึงพิพากษา ‘เปิดเผย’ ข้อ 29-30 เน้นแม้ชั่วแต่เนิ่น เมื่อทรงเจียบ—เสรีภาพและการเปิดเผยที่ซ่อน—เรากล่าวหาไม่ได้ (เทียบ 33:13) เมื่อซ่อน/หันพระพักตร์ ไม่มีใครเห็น (ข้อ 29ก) ไม่ใช่ไม่สนใจโลกหรือยุติธรรม แม้มันไม่เห็นก็ทรงงาน ครองชาติและบุคคลไม่ให้ ‘คนอธรรม’ ครองเป็นบ่วงประชาชน (ข้อ 29ข-30; Clines) ‘แก่นคือการดูเหมือนไม่ทรงทำ ไม่ขัดความยุติธรรม... การพิพากษาทรงอธิปไตย ยุติธรรม นานอน เปิดเผย และแม้ช้าก็มา’ (แอช)

□ โยบต้องกลับใจจากคำเรื่องพระเจ้า (ข้อ 31-33) เอลีฮูชี้ว่าโยบไม่ยอมรับผิดอย่างถ่อม

ไม่ขอทรงสอนด้วยใจกลับทำที่ (ข้อ 31-32) จึงเร้าให้กลับใจ (ข้อ 33ข) หลังฟังพระวจนะ เขาสารภาพ ‘ข้าพูดสิ่งไม่เข้าใจ เกินรู้และอัครจริย... ขอทรงให้ข้ารู้’ (42:3-4)

‘ข้าพูดครั้งหนึ่ง จะไม่ตอบอีก’ (40:5) แอชลอดข้อ 33ก ‘แม้ท่านปฏิเสธกลับใจ...

อย่าคาดพระเจ้าจะมองข้ามและรับว่าท่านถูก’ (Clines: ‘แล้วพระองค์ต้องตอบแทนท่านตามที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมหรือ’ ตันฉบับไม่มี ‘ค่าไถ่’ ตามฉบับเกาหลี่ มีเพียงกริยา ‘ตอบแทน [ชาลัม]’ เช่นข้อ 11)

□ การทดลองโยบต้องต่อจนกลับใจ (ข้อ 34-37) เอลีฮูเชื่อว่าคนมีปัญญาจะเห็นด้วยว่าคำโยบไม่รู้และไม่ฉลาด (ข้อ 34-35) แล้วว่าอยากให้โยบถูกทดสอบถึงที่สุด (ข้อ 36ก) พังเหมือนเสาปูนทุกข์ แต่ไม่ได้อยากให้ทุกข์ต่อ หมายความว่าทดสอบในการโต้—การพิจารณาข้ออ้าง—ต้องต่อจนยอมรับว่าคำเรื่องพระเจ้าผิด (แอช) เพราะคำเช่นคนชั่ว (ข้อ 36ข) กบฏต่อพระเจ้า (ข้อ 37; 34:7)

แอชว่า ‘เอลีฮูทนการโจมตีต่อเนื่องซึ่งทำให้พระนามติ่มัวหมองไม่ได้’ และอ้าง Hartley:

‘เหตุที่ย่ำร่นน่าจะเพราะกลัวโยบใจแข็งต่อการพิพากษาตีสอน จนเผชิญการพิพากษาสุดท้ายคือความตาย จึงพยายามชักให้ละบนและยอมพระเจ้า’

คำปราศรัยครั้งที่สามของเอลีฮู:

โยบ 40:1

แก่นของคำที่ดีคืออะไร (บทที่ 35)

คำนี้กล่าวแก่โยบตั้งแต่ต้นถึงท้าย เอลีชูเริ่มสรุปคำโยบ (ข้อ 2-4) แล้วแบ่งคำตอบ/โต้เป็นสองส่วน

(1) คำถาม: แก่นของคำที่ดีคืออะไร (ข้อ 1-4) เอลีชูถามว่าโยบถือคำตอบนี้—ความหมายของสิ่งที่พูด—เป็น ‘ความยุติธรรม [มิชพัท]’ หรือ

☐ ความชอบธรรมเข้ามาจากพระเจ้า (หรือ ‘ข้าชอบธรรมกว่าพระเจ้า’)

☐ ความชอบธรรมนั้นมีประโยชน์อะไรแก่ข้า (หรือพระเจ้า) และการไม่บาปเป็นประโยชน์อะไร

โยบไม่ได้พูดตรงว่าชอบธรรมกว่าพระเจ้า แต่โดยยืนยันตนชอบธรรมพร้อมว่าพระเจ้าพิพากษาและครองไม่ยุติธรรม

ก็แฝงความหมายนี้ ข้อสองก็เป็นคำคนชั่วที่โยบอ้าง ‘องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เป็นใครให้เรารับใช้

และอธิษฐานมีประโยชน์อะไร’ (21:15) กระนั้นตามเอลีชู เหตุผลและน้ำเสียงโยบคิดพูดเหมือนคนชั่ว (เทียบ 34:8-9;

ดู 9:20-24, 28-33 ‘หากข้าถูกลงโทษ เหตุใดเหนื่อยเปล่า’—9:29; 21:17, 23-26, 31-34)

(2) คำตอบแรก: คำถามผิด (ข้อ 5-8) โต้ ‘มีประโยชน์อะไร’ (ข้อ 3) เอลีชูกล่าวความเหนือโลก

พระเจ้าสูงเหมือนฟ้าเมฆ เหนือมนุษย์ (ข้อ 5) และไม่ถูกใครกระทบ ข้อ 6-7 ไม่ได้ว่าทรงไม่สนดีชั่ว (คำที่เอลีชูตำหนิเทียบ 11:11) แต่ไม่มีใครทำชั่วจนเปลี่ยนพระองค์ให้ชั่วหรือโหดขึ้น

และไม่มีใครทำดีเติมสิ่งขาดหรือทำให้พระองค์เป็นหนี้ เอลีฟัสกล่าวคล้ายเรื่อง ‘ไม่เปลี่ยนและไม่ถูกกระทบ’ (22:2-3)

แต่สรุปว่าโยบถูกโทษเพราะบาป (22:4-9) แก่นเอลีชูคือ ‘เราบอกพระเจ้าว่า หากข้าเลิกบาป

พระองค์จะสุขขึ้นและให้รางวัล หรือความดีข้าทำวันพระองค์ดีขึ้นจึงต้องตอบแทน ไม่ได้’ (แอช)

คำถามว่าความยำเกรงตนให้ประโยชน์อะไร (ข้อ 3) จึงผิดเอง

(3) คำตอบสอง: อย่าคาดคำตอบ (ข้อ 9-16) คนร้องเพราะถูกกด แต่ไม่มีใครแสวงพระเจ้าถ่อมด้วย ‘ใจอยากเรียน’

(ข้อ 9-11; 34:32) เขาร้องเพราะคนชั่วกด แต่พระองค์ไม่ฟังเสียง ‘ว่างเปล่า [ขาว]’ (คำเดียวกับ อพย 20:7

‘อย่าออกพระนามเปล่า’)

(ข้อ 12-13; เทียบ 30:20) แล้วโยบ ‘ไม่เห็นพระเจ้า การพิพากษาอยู่กับพระองค์ ข้ารอ’ จะเป็นอย่างไร

เอลีชูตำหนิว่าแม้ควรลงพระพิโรธแต่ยังไม่ลง โยบจึงเปิดปากเปล่าและพูด ‘คำไร้ความรู้’ มาก (ข้อ 16)

ตรงกับคำพระเจ้า ‘ใครทำคำปรึกษามีด้วยคำไร้ความรู้’ (38:2) และโยบกลับใจจุดนี้ (42:3)

‘เอลีชูให้คำตำหนิเจ็บของเพื่อนซึ่ง “สัตย์ซื่อ”

(สภษ 27:6) บอกสิ่งที่โยบต้องฟัง ด้วยคำแข็งแน่น เขาให้ประโยชน์ยิ่งกว่าความสงสารอ่อนไหวที่ประนีประนอมพระนาม.

.. เพราะพระเจ้าทรงฟังผู้แสวงพระองค์เพราะทรงเป็นพระเจ้า ไม่ใช่เพราะสิ่งที่จะได้

เราจึงคิดว่าคุณธรรมทำให้ทรงเป็นหนี้ไม่ได้ และคิดว่าเมื่อร้องเจ็บแล้วต้องฟังก็ไม่ได้’ (แอช)

คำปราศรัยครั้งที่สี่ของเอลีชู:

โยบ 40:1

พระบารมีจักรวาลและความยุติธรรมจักรวาล (บท 36-37) ‘ในคำสุดท้ายถึงยอด
เอลีฮูกล่าวว่า ‘มีเพียงฤทธิ์จักรวาลที่ทำความยุติธรรมจักรวาลได้... การตอบที่เรียกร้องสอดคล้องทั้งหมด
โยบและเราต้องก้มยอมถ่อมต่อฤทธิ์จักรวาลอันสง่า และเชื่อว่าท้ายพระเจ้าจะทรงสำเร็จความยุติธรรมจักรวาล’ (แอซ)

บทที่ 36

(1) บทนำ: คำแก้ต่างที่พระเจ้าประทานเรื่องความยุติธรรม

โยบ 36:1-4

เอลีฮูพูดต่อ ‘เพื่อพระเจ้า’ เขาสารภาพว่าได้ความรู้จาก ‘ที่ไกล’ (อาจคือ ‘สวรรค์’; เทียบ 32:8; สดด 138:6)
และจะถวายความขอบพระคุณแก่พระผู้สร้าง (เทียบ 32:21) เขาวางคำตักเตือน และ ‘ผู้มีความรู้สมบูรณ์’ อยู่กับโยบ (ข้อ
4) โยบจึงจะรู้

(2) พระเจ้าทรงกระทำต่อมนุษย์ด้วยฤทธิ์และความยุติธรรม

โยบ 36:5-25

☐ ความยุติธรรมทรงพลังของพระเจ้า (ข้อ 5-7)

‘ดูเถิด พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ [ค้ำปรี]’ แต่ไม่ทรงดูหมิ่นใคร

(ดังนั้น) ‘ฤทธิ์แห่งพระปัญญา/พระทัยทรงเข้มแข็ง [ค้ำปรี]’ (ข้อ 5) แม้ทรงฤทธิ์ ไม่ปฏิบัติผู้อ่อนแอตามใจ
แต่ทำความยุติธรรม ทรงลงโทษเหมาะสมแก่คนชั่ว ให้ความยุติธรรม [มิชพัท] แก่ผู้ทุกข์
และแผ่คนชอบธรรมให้มีเกียรติในรันดร์ (ข้อ 6-7)

☐ การติสอนยุติธรรมของพระเจ้า (ข้อ 8-10)

เอลีฮูตั้งต้นว่าคนชอบธรรมอาจทุกข์ เมื่อ ‘ผู้ทุกข์’ (ข้อ 6) อยู่ในภัย พระองค์ทรงให้รู้การทำผิดและการหยิ่ง
สั่งสอนให้หันจากบาป (เทียบ 33:14-29)

‘เอลีฮูยอมได้ว่าโยบไม่ได้รับโทษเพราะบาปก่อนทุกข์ที่ยังไม่ถ้อย แต่ยืนยันว่าทุกข์เผยทำที่บาปในใจและออกเป็นคำ
ซึ่งถูกกับผู้เชื่อทุกคนที่ทุกข์รวมโยบ ยกเว้นพระเยซู’ (แอซ)

☐ การตอบพระเจ้าสองแบบ (ข้อ 11-15)

‘พวกเขา’ ข้อ 11 คือ ‘ผู้ทุกข์’ (ข้อ 6, 15) เมื่อพระเจ้าตรัสในภัย (ข้อ 10) แบ่งตอบสองทาง
ผู้ฟังและเชื่อฟังจะพ้นยากและรุ่งเรือง (ข้อ 11, 15) ผู้ไม่เชื่อฟังพินาศไร้ความรู้ (ข้อ 12, 14) ‘คนอธรรม’
พินาศเพราะแม้อยู่พ้นจากการยังสะสมโกรธและไม่ ‘ร้อง’ ต่อพระเจ้า (ข้อ 13; เทียบ 35:10-11)

เอลีฮูไม่ว่าโยบทุกข์เพราะชั่ว และไม่ตัดจากทุกข์ว่าเป็นชั่วหรือชอบธรรม เขาวิงวอนให้โยบร้องถ่อมและเชื่อฟัง
เพื่อประสบความรอด (ข้อ 15) กับเกียรติ (ข้อ 7) ที่ทรงรับรอง

□ คำวิงวอนต่อโยบ (ข้อ 16-25)

ในตอนนี้อีลีสูเตือนและวิงวอนเป็น ‘เพื่อนสัตย์’ ‘พระเจ้าจะทรงนำท่านออกจากภัย’ (ข้อ 16) ‘ระวังอย่าให้โทษะ’ (ข้อ 18) ‘ระวังอย่าหันสู่ชั่ว’ (ข้อ 21) ‘พระเจ้าทรงสูงด้วยฤทธิ์’ (ข้อ 22) อย่าพูดตามใจ (ข้อ 23) ‘จงระลึกและยกย่องพระราชกิจ’ (ข้อ 24)

คำแนะนำชัด: อย่าเพิ่มบาป แต่ยอมรับความสูงพระเจ้า นี่คือกุญแจ เมื่อพระองค์ปรากฏ โยบถ่อมและรับ ข้อ 18 แปลยาก Clines เสนอ ‘สินบน’ เป็น ‘เยาะ’ ฉบับตรงตัวเกาหลีสแปล ‘ขออย่าให้โทษะนำท่านผิดด้วยการเยาะ และอย่าให้คำโกหกมากทำให้ไขว้’ (คำ ‘คำโก’ [โคเฟอร์] 33:24 ถูกใช้ในฉบับแก้ไขเกาหลีส) แอชตาม Jones มอง ‘สินบน’ เป็น ‘การกลับใจราคาแพง’ และข้อ 20-21 เป็นเตือนอย่าอยากตายเป็นทางหนีราคาถูก หรือพูดชัดต่อเพื่อพ้นเจ็บ แม้แปลต่าง ความหมายชัด ‘ในทั้งหมด แม้ดูแข็ง เอลีสูนำความจริงข่าวประเสริฐใหญ่: มีเพียงฤทธิ์จักรวาลของพระเจ้าผู้ทรงอธิปไตยทำความยุติธรรมจักรวาลได้ โยบทุกขันทักแล้ว แต่การประท้วงหึงต่อพระเจ้าผิดและอันตราย จึงต้องกลับใจ’ (แอช)

(3) พระเจ้าทรงกระทำอย่างทรงพลังต่อโลก

โยบ 36:26-29

เอลีสูเป็นนักเทศน์ยอดเยี่ยม ขับเคลื่อนใจคน—โยบ—ไม่เพียงด้วยหลักคำสอนสุขุม แต่ภาพมีชีวิตที่รองรับ

□ พระเจ้าทรงกระทำด้วยฤทธิ์เพื่ออวยพรและพิพากษา

โยบ 36:26-13

‘คุณเกิด พระเจ้าทรงสูง’ (36:26) จึงเห็นความเข้าใจมนุษย์ (เทียบ 11:7-8) พระราชกิจก็เข้าใจไม่หมด (เทียบ 5:9; 9:10; 37:5) เอลีสูกยกกฎธรรมชาติที่ทรงดำเนิน (36:27-33: ระเหย ควบแน่น ฝน พายุ รุ้ง พายุ) แม้คนไม่เข้าใจกระบวนการทั้งหมดก็ได้ประโยชน์ (36:28, 31ข) ด้วยสิ่งนี้ทรงพิพากษาและอวยพร (36:31)

37:1-13 พรรณนาพายุมีชีวิตต่อ แต่เน้นว่านี่คือพระวณะ—พระสุรเสียง/เสียง—ของพระเจ้า (37:2, 4, 5, 6, 10, 12) เอลีสูบอกโยบ ‘ฟัง ฟัง!’ พระสุรเสียงในพายุ (37:2) เป็นพระวณะเปิดเผยไม่ถูกผูก (37:3-4) เมื่อทรงตรัส คนและสัตว์หยุดเงียบ (37:7-8) เสียงอัศจรรย์เกินหยั่ง (37:5)

มีเป้าชัด เมฆพายุเคลื่อนตามพระประสงค์ทำทุกคำสั่ง (37:12)

เช่นนั้นความทุกข์ซึ่งเป็นทางพระวณะทำงานเหมือนพายุ ‘เพื่อไม่เรียว/การตีสอน’ หรือ ‘เพื่อพระกรุณา [เฮเซด]’ (37:13)

บทที่ 37

‘โยบเอ๋ย จงฟังสิ่งนี้ จงยินและพิจารณาพระราชกิจอัศจรรย์ของพระเจ้า!’

โยบ 37:14

เอลีชูสั่งเชิงประตดให้เข้าใจสิ่งที่โยบเข้าใจไม่ได้ เหมือนพระเจ้าภายหลัง (เทียบ 38:4 ‘จงบอกหากเจ้ารู้เข้าใจ’) คำถาม 37:15-18 เตือนข้อจำกัดความรู้และกำลัง และทำให้ยอมต่อความยิ่งใหญ่ลึกลับน่ายำเกรง—ความเหนือโลกที่ต่างเชิงคุณภาพจากมนุษย์ เมื่อพระเจ้าปรากฏ ‘ในพายุใหญ่’ บท 38 ทรงถามด้วยคำที่โยบตอบไม่ได้ คำเอลีชูเหมือนคำอธิบายช่วยเข้าใจคำถามจุ่มของพระเจ้า เขาเตือนว่าคิดว่าตนกล้าพูดต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่กว่าล้นนั้นโง่เพียงใด การก้มต่อ ‘พระบารมีน่ากลัว’ (37:22) ฉลาดกว่ามาก

☐ สรุป: พระเจ้าทรงมีสง่าราศีท่วมท้น

โยบ 37:21-24

เราไม่อาจค้นพบพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และยุติธรรม (37:23) เช่นมองแสงอาทิตย์จำไม่ได้ เรามองพระองค์ไม่ได้เพราะ ‘พระบารมีน่ากลัว’

(37:21-22) ดังนั้นการตอบเหมาะคือ ‘ยำเกรง’ พระองค์

โยบ 37:24

‘การ “ยำเกรง” พระเจ้าเป็นสิ่งที่โยบทำทั้งชีวิต (1:1, 8; 2:3) และเป็นปัญญาโยบ (28:28) แต่เอลีชูกังวลว่าบางคำในเจ็บบ้างหนึ่ง เขาถูกที่เตือนจุดนี้และเรียกกลับสู่ปัญญายำเกรงซึ่งเป็นลักษณะชีวิต’ (แอซ) ‘ในคำสุดท้าย เอลีชูช่วยโยบไม่เพียงคิดด้วยเหตุผลถึงฤทธิ์จักรวาลอันสง่า แต่รู้สึกด้วยทั้งตัว และเห็นว่ามิเพียงฤทธิ์นี้ทำความยุติธรรมจักรวาล เขาเรียกโยบและผู้เชื่อทุกซ์ทุกคนก้มถ่อมนมัสการต่อพระเจ้าพระบารมีล้น ในทั้งหมดนี้ เอลีชูเป็นผู้เผยพระวจนะสัตย์ของพระเจ้า’ (แอซ)

บทที่ 38

ความรู้้อัจฉริยะ

โยบ 38:1-38

(1) เหตุการณ์: พระสุรเสียงน่าตกใจ (ข้อ 1) คำท้ายเอลีชูว่า ‘เราไม่อาจค้นองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์’ และ ‘ทรงฤทธิ์ใหญ่... คนจึงยำเกรง’ (37:23-24) ‘แล้วพระยาห์เวห์ทรงตอบโยบ จากพายุ พายุนั้น และตรัส’ (เรียงตามฮีบรู) โยบร้อง ‘โอ ขอให้ข้าพบพระเจ้าและไปถึงที่ประทับ’ (23:3) แต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เสด็จมาหาเอง เขาร้องกล้า ‘ขอองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า!’ (31:35) และพระองค์ตอบจริง เขาเคยว่า ‘แม้ข้าเรียกและทรงตอบ ข้าก็ไม่เชื่อว่าฟังเสียง’ (9:15) แต่ทรงฟังทั้งหมดและตอบ เขาว่า ‘พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ให้ข้าตอบและข้าศาลด้วยกัน’ (9:32) บัดนี้เกิด เขายืนเผชิญแก่คดีและต้องตอบ (40:3; 42:2-6) เขาอยากว่าเมื่อยืนต่อพระองค์

‘ขอพระบารมีอย่าทำให้กลัว’ (9:34) แต่พระองค์ไม่ได้มาอ่อน ทรงตรัสเสียงน่ากลัวจาก ‘พายุใหญ่/ลมหมุน’ เอลีชูบท 37 พรรณนาพายุและว่า ‘ฟัง ฟังพระสุรเสียง!’ (37:2) บัดนี้โยบต้องฟัง เราอาจถาม เหตุใดทรงปรากฏเองหากผู้เขียนบอกชัดว่าเอลีชูเป็นผู้เผยพระวจนะ/ตัวแทน แล้วรับรองคำด้วยสิทธิอำนาจ ดำเนินและทำให้โยบเข้าใจจนเขานั้นจะขาดอะไร ทรงมาเพื่อแก้ต่างหรือเพราะโกรธหรือ โยบเผชิญโดยไม่มีคนกลางการประทับและตรัสเองหมายอะไร เป็นเกียรติเพราะความปรารถนาสำเร็จหรือคำสาปเพราะ ถูกพายุคลุมและฟังคำดำเนินโดยไร้คนกลาง

(2) ประเด็น: ความรู้สมบูรณ์ของจักรวาล (ข้อ 2-3)

พระวจนะแรกเป็นคำดำเนิน ไม่ได้ถามเพราะไม่รู้ ทรงฟังทุกคำและตัดสินใจแล้ว โยบคือ ‘ผู้ทำคำปรึกษา—แผน/การตัดสินใจพระเจ้า (เทียบ 12:12)—มีดด้วยคำไร้ความรู้’ จากนั้นถามสิ่งมนุษย์ตอบไม่ได้หรือไม่อาจตอบไข่ ปีบให้ตอบ จงนึกบรรยายภาคน่ากลัว แต่ต้องจำว่าไม่ได้ตรัส ‘เจ้ากลับและไม่กลับใจทั้งที่ทุกข์/ถูกโทษเพราะบาป’ เพื่อนสามคนอาจคาดคานี้ แต่เล่มเริ่มด้วยรับรองความครบถ้วนโยบ (1:1, 8; 2:3) และท้ายก็รับรอง (เทียบ 42:9)

(3) คำตอบภาค 1: พระปรีชาของพระเจ้าปรากฏในระเบียบสิ่งไม่มีชีวิตที่ทรงสร้าง

ขึ้น

โยบ 38:4-38

☐ ที่ของความชั่วในระเบียบการทรงสร้างดี (ข้อ 4-21) ‘ห่าตอนแรกใช้ภาษาทะเล มีด และตาย

เน้นที่ของชั่วในระเบียบ ขณะกล่าววิธีพระเจ้าทรงดำเนินโลก—“พระดำริ” ข้อ

2—โยบและเราต้องคิดรอบคอบเรื่องดีชั่ว และชั่วเข้ากับภาพรวมที่ไฉนอย่างไร’ (แอช)

a. ระเบียบการทรงสร้างน่ายินดี (ข้อ 4-7) พระเจ้าทรงพรรณนาการสร้างเป็นโครงการก่อสร้างใหญ่

‘เมื่อเราวางรากแผ่นดิน เจ้าอยู่ไหน’ คำแรกทวนโยบ ให้ความต่างเชิงคุณภาพไม่สิ้นระหว่างผู้สร้างกับสิ่งสร้าง

‘จงบอกหากเข้าใจ’ เอลีชูก็ทำด้วยคำที่มีเพียงผู้สร้างรู้ (37:14-18) โยบไม่รู้ใครทำ (เทียบ สภษ 8:22-31)

หรืออย่างไร ตอนนั้นยังไม่มีตัวเขา แต่ดาวรุ่งแห่งจักรวาล ‘บุตรพระเจ้า’—สิ่งสวรรค์—ยินดีถวายเกียรติ

เขาเคยดำเนินระเบียบจักรวาล (เทียบ 9:5-6; 12:22) แต่ไม่รู้อย่างใหญ่ลึกกลับ

‘สำคัญต้องชัดว่าความชั่วไม่ได้เข้าจากที่อื่นสู่โลกทรงสร้างดีนี้’ (แอช)

b. ความชั่วมีที่จำกัดในสิ่งทรงสร้าง (ข้อ 8-11) ในพระคัมภีร์ ทะเลเป็นสัญลักษณ์ไร้ระเบียบ วุ่นวาย อันตราย ชั่ว

และท้ายความตาย (เทียบ 7:22) พระเจ้าทรงกำหนดขอบ กัก และสั่งขีดจำกัดเหมือนดีสอนทารกชน ‘เรียนสองสิ่ง

หนึ่ง ชั่วมีขอบเขตชัด... อีกความจริงที่ชัดจนพลาดง่าย คือในระเบียบการทรงสร้างมีที่สำหรับชั่ว... อย่างประหลาด

แม้ไร้ระเบียบก็มีที่ในระเบียบพระเจ้า’ (แอช)

c. โครงสร้างสิ่งทรงสร้างแสดงว่าวันหนึ่งชั่วลัม (ข้อ 12-15) หากมีที่ให้ชั่ว จะต่อไปหรือ เราต้องหุดต่อมันหรือ พระเจ้าทรงใช้ภาพแม่ทัพปลุกเร่งเข้า ถามโยบ ‘เจ้าเคยสะบัดคนชั่วจากแผ่นดินหรือ’ (ข้อ 13) ทรงพิพากษา ตัดแสงจากเขา และหักแขนยกสูง (ข้อ 15)

ทุกอาทิตย์ขึ้นบอกการพิพากษากำลังมา มีดไม่ถาวร มีที่จำกัดชั่วครู่

‘พระเจ้าทรงให้ภาพลึกเฉียบของโครงสร้างจักรวาล—จักรวาลดีลึกถึงที่สุด มีที่จำเป็นสำหรับชั่ว แต่โครงสร้างพยากรณ์ความพินาศสุดท้าย... ความชั่วน่าเกลียดเป็นส่วนโลกทรงสร้าง แต่ท้ายเผยพระสิริ’ (แอซ)

d. พระเจ้าทรงรู้ที่คนตาย (ข้อ 16-18) ทรงพาโยบถึงสุดที่มนุษย์ไปแล้วไม่กลับ ‘เจ้าเข้าแหล่งกำเนิดทะเล/ใต้ลึกหรือ เห็นประตูดายหรือ’ (ข้อ 16-17) คือขอบแดนคนตาย แล้วถาม ‘วัดความกว้างแผ่นดิน—โลกใต้—ใต้หรือ’ (ข้อ 18ก) เขาไม่เคยประสบหลังตายหรือรู้ลักษณะ ‘หากรู้ทั้งหมดจงบอก’ (ข้อ 18ข) พระเจ้าทรงรู้และครองทุกอย่างใต้โลก ไม่มีสิ่งเห็นหรือไม่เห็นพ้นการควบคุม

e. พระเจ้าทรงครองแสงและมีด (ข้อ 19-21) ‘ในจักรวาลวิทยากวี’ มีบ้าน ‘แสง’ เลยขอบตะวันออก และบ้าน ‘มีด’ เลยตะวันตก มากกว่ากายภาพ หมายถึงชั่ว/ระเบียบวุ่นวาย ทรงรู้และควบคุมทั้งหมด โยบรู้หรือ ทรงประชด ‘เจ้าคงรู้ เพราะเกิดเมื่อสร้างและอายุมาก’ คือเขาเป็นมนุษย์ ไม่ใช่ผู้สร้างหรือสิ่งสวรรค์ เขาไม่เข้าใจแม้เหตุใดมีอยู่และทำงานอย่างไร

□ ฟักกล่าวถึงระเบียบการทรงสร้าง (ข้อ 22-38)

a. หิมะและลูกเห็บคือน้ำพระเจ้าที่ให้ทุกซ์ (ข้อ 22-24) น้ำเป็นธาตุลึกลับ บางคนถือเป็นต้นจักรวาลหรือแหล่งชีวิต แต่หิมะ ลูกเห็บ ฝน น้ำค้าง น้ำแข็ง ทะเล ก็เป็นสิ่งทรงสร้างได้ควบคุม หิมะลูกเห็บอาจชี้แพ้นะสงคราม (เทียบ ยชว 10:11) ทรงเก็บแล้วเทลงพิพากษาผู้ควร ข้อ 24 ‘แสง’ น่าคือฟ้าแลบ ฟ้าแลบกับลมตะวันออกคุกคาม แต่ในพระหัตถ์

b. ฝนคือน้ำพระเจ้าที่ให้ชีวิต (ข้อ 25-27) ‘ใครทำอุทก ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ ใครให้ฝนในที่ไร่นาและแผ่นดินร้างจนชีวิตงอก’ มิใช่พระเจ้าหรือ ทรงให้ชีวิตและความตาย จัดทุกสิ่งและสำเร็จตามพระประสงค์

c. ช่วงพัก: คิดถึงรูปแบบหลากหลายของน้ำ (ข้อ 28-30) ทรงให้กำเนิดฝน หยดน้ำค้าง น้ำแข็ง และน้ำค้างแข็ง เป็นพระบิดาของมน ทรงรู้และทำให้เคลื่อน เตือนว่าทรงเกี่ยวข้องใกล้ชิดทุกเรื่องและครองสุขภัย เราต้องวางใจพระองค์

d. การครองโลกของฟ้าอยู่ใต้พระเจ้า (ข้อ 31-33) ทรงให้โยบมองดาวกลางคืน ถามผูกและคลาย ‘ดาวลูกไก่’ กับ ‘โอไรออน’ ใต้หรือ ข้อ 31 ชัดจากข้อ 32 ‘ผูกหรือนำดาวออกเป็นภาษาที่ว่าครองโลก’ (แอซ) โยบย้าย/ครองดาวหรือสิ่งสวรรค์ตามใจไม่ได้ ไม่รู้ ‘กฎ/ทางโคจรฟ้า’ หรือตั้ง ‘กฎ’ ฟ้า เกินปัญญากำลัง แอชมองตามคู 38:7 ว่าดาวคือ ‘บุตรพระเจ้า’ และ ‘กฎฟ้า’ ข้อ 33 เกี่ยวกับการตัดสินของบุตรพระเจ้าต่อเหตุบนโลก (บท 1-2) โยบไม่รู้เหตุสวรรค์หรือ ‘กฎพระเจ้า’ ‘ในบท 1-2 เรารู้คำตัดสินเมื่อบุตรพระเจ้าประชุม โยบไม่รู้

แต่คงมั่นใจว่าพระเจ้าทรงเป็นแหล่งและองค์อธิปัตย์ของทุกคำตัดสิน

(แอซ)’

e. นำให้ชีวิตอยู่ได้พระเจ้า (ข้อ 34-38)

แม้ข้อ 36 แปลยาก (หลายฉบับแปล ‘อก’ เป็น ‘นกไอบิส’ นกไอบิสกับไก่ถูกเชื่อว่าบอกฝนและน้ำไนล์ท่วม)

ความหมายขัด โยบสั่งเมฆให้ฝนมาก หรือสั่งฟ้าแลบให้เชื่อไม่ได้ (ข้อ 34-35)

ไม่มีคนคุมเมฆเหน้าจนดินแห้งเป็นโคลนก้อน (ข้อ 38) ‘ต้องกวาดเศษหินนิมที่คิดชั่วเป็นกำลังอิสระออก

ชั่วถูกสร้างให้รับใช้พระประสงค์และพระสิริ และอย่างลึกลับแม้มีดจำเป็นเพื่อเผยแสงความดี

เป็นความเป็นไปได้ประหลาดอัศจรรย์... จะเข้าใจดีท่ามกลางทุกชั่ว

ต้องมีความเชื่อลึกในความสูงสุดสมบูรณ์และอธิปไตยจักรวาล ลึกกว่าที่โยบแสดง

แต่ด้วยพระคุณเขากำลังไปสู่ความเชื่อนี้’ (แอซ)

ธรรมชาติโหดร้ายหรือ

โยบ 38:39-5

(1) คำตอบภาค 2: พระปรีชาพระเจ้าปรากฏใน ‘สัตว์และนก’ (38:39-39:30)

☐ ผู้ล่าและเหยื่อในโลกป่า

โยบ 38:39-41

พระเจ้าถามต่อ ‘เจ้าล่าอาหารให้สิงโตและเติมความหิว “ลูกสิงโต” ได้หรือ’ ‘ใครเลี้ยงลูกกาที่ร้องหิว’ คือพระเจ้า

ทรงเลี้ยงและดูแลสิ่งมีชีวิตทั่วโลก (เทียบ สดด 147:9) แต่คำถามมีอีกเรื่องให้คิด ทรงอนุญาตสิงโตล่า

และสัตว์บางตัวเป็นเหยื่อ กากินซาก ในธรรมชาติมีดีชั่ว—หากเราเรียกเช่นนั้น—มืดและแสงที่เข้าใจไม่หมด

บทที่ 39

☐ พระราชกิจเพื่อชีวิตในโลกป่า

โยบ 39:1-4

หากโยบไม่ใช่คนสำรวจสัตว์ ย่อมไม่เคยเห็นแพะภูเขาและกวางตัวเมียที่ไม่ใช่สัตว์บ้านคลอດ และไม่รู้เวลา

แต่พระเจ้าไม่เพียงรู้ทั้งหมด ทรงกำหนดเวลา

การคลอດเป็นยินดีใหญ่แม้แก่สัตว์ แต่ต้องผ่าน ‘ความเจ็บ’ (ข้อ 3) ชีวิตใหม่ผ่านเจ็บแข็งแรง ได้เลี้ยงและโต

โยบกลัวและเจ็บยิ่งเพราะไม่รู้เมื่อทุกข์จบ และเสียหวัง แต่พระเจ้าทรงกำหนด ทรงเป็นเจ้าเวลาและให้หวัง

‘ความเจ็บมีจุดจบ และจะได้ความยินดีแห่งชีวิตแน่’

☐ เสรีภาพและการเลี้ยงดูในโลกป่า

โยบ 39:5-8

ลาป่าต่างจากลาเลี้ยง มันเดินเสรีและวิ่งเร็ว ไม่สนเสียงคนเลี้ยงในเมือง แต่ใครปล่อยเสรี พระเจ้า

ผู้ประทานเสรีและแก้สิ่งผูก แม้ลาป่าอยู่ทุ่ง—ทะเลทราย—และดินเค็มร้าง

(ข้อ 6) พระเจ้าทรงรับรองเสรีภาพและการอยู่รอด

☐ กำลังและอันตรายจากโลกป่า

โยบ 39:9-12

ในพระคัมภีร์ วัวป่าแทนกำลัง (สดด 22:21; กตว 23:22; 24:8) พระเจ้าถามโยบฝึกได้หรือ แม่แรงดี

เขาใช้ตามใจเพื่อความต้องการไม่ได้ มันไม่เชื่องและคุกคามมนุษย์ ต่อพระเจ้า วัวป่าเหมือนแกะอ่อน

และเมื่อเทียบฤทธิ์เป็นเพียงแมลงที่เหยียบตาย

แต่โยบพยายามเผชิญพระเจ้าโดยไม่กลัว

☐ สิ่งโง่แต่พิศวงในโลกป่า

โยบ 39:13-18

พระเจ้าตรัสถึงความขาดและพฤติกรรมโง่ของกระจอกเทศ ว่าไม่ได้ประทาน ‘ปัญญาและความเข้าใจ’ (ข้อ 17)

ทรงให้แก่นกไอบิสกับไก่ (38:36) แต่ไม่ให้นักกระจอกเทศตามพระประสงค์ แสดงอุปนิสัยให้สิ่งดีหรือไม่ให้

กระนั้นสิ่งประทาน—วิ่งเร็ว (ข้อ 18)

จักรวาลมีความประหลาดและย้อนแย้งเข้าใจไม่ได้มาก ‘หากนักกระจอกเทศมีความย้อนแย้ง

โยบยังต้องรับว่าการครองโลกมีปัญหาประหลาดย้อนแย้งกว่า’ (แอช)

จงจำว่าชีวิตและการไถ่แทนพระเยซูเป็นความย้อนแย้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์

☐ ผู้นำกลัวในโลกป่า

โยบ 39:19-25

ตอนนี้กล่าวม้าศึก กำลังใหญ่ วิ่งเร็ว พระบารมีน่ากลัว ความกล้า และมีมือเหมือนนักรบ ล้วนพระเจ้าประทาน

‘ม้าศึกยืนดีร้อง เพราะทำได้ทำสิ่งตามจุดสร้าง—นำตายและพินาศ... เช่นวัวป่า นี่คือนี่สิ่งมีชีวิตคุกคามโยบ

แทนอันตรายและทำลายที่ประสบ... โยบไม่มีหวังชนะอาวุธสงครามสุดนี้ ต้องก้มและมอบตนแก่ผู้เดียวที่ทรงทำได้’

(แอช)

□ ผู้ล่าและเหยื่อในโลกป่า

โยบ 39:26-30

เหยี่ยว—เหยี่ยวปีกสั้น เหยี่ยวเพเรกริน หรือkestrel—และนกอินทรี—แร้งคอนดอร์—เป็นผู้ล่า อินทรีทำรังสูงมาก มองเหยื่อในทุ่งด้วยตาคมแล้วกิน ‘ลูกมันก็ดื่มเลือด’ แสดงความน่าสยอ ‘พระเจ้าตรัสว่าในจักรวาลมีความตาย ความรุนแรง การล่า—ระหว่างสัตว์และเชิงอุปมาระหว่างคน—อันตรายและกลัวมาก... แผนและการครองสุโลกที่ดีชนะ ต้องรวมแผนชนะชั่วด้วยดี โยบอย่าคาดหวังแก้ปัญหาชั่วที่ต้น ช้าชาก สำเร็จรูป และง่าย’ (แอซ)

บทที่ 40

(2) คำท้าทายสรุป

โยบ 40:1-2

บัดนี้พระเจ้าถามตรงเรื่องทำที่และการกระทำโยบ ไม่ใช่ธรรมชาติสัตว์ ทรงประเมินว่าเป็น ‘ผู้จับผิด’ และ ‘ผู้กล่าวโทษพระเจ้า’ ต่อวิธีทรงดำเนินโลก (=13:3 โศกคดี; 22:4 คำหั้น) แล้วสั่งให้โยบตอบอีก

(3) คำตอบของโยบ

โยบ 40:3-5

โยบตอบ ‘ข้าต่ำต้อย’ หมายถึงเล็กหรือเบา เชิงอุปมาคือไม่คู่ควรสัมพันธ์พระเจ้า แล้วปิดปากและว่าได้พูด ‘ครั้งแล้วครั้งเล่า’ จะไม่ตอบอีก (ฉบับเกาหลีว่า ‘ครั้งหนึ่ง’ แต่ต้นฉบับ ‘ครั้งหนึ่ง สองครั้ง’ หมายถึงซ้ำ—Clines) แต่ยังไม่กลับใจ เพราะยังไม่ได้คำตอบคำถามหรือ คำมีแว่ผิดหวัง เหมือนว่า ‘ข้าคิดแล้ว พระองค์ทรงท่วมข้าด้วยความใหญ่และน่ากลัว แต่ไม่ตรัสเรื่องความถูกต้องข้า ข้าจะกล่าวหวังอะไร’ ‘พระวจนะแรกบังคับโยบมองรอบ รับว่าพระเจ้าคือพระเจ้า ผู้สร้างและรักษาระเบียบทั้งหมด... แต่ยังไม่แก้ปัญหา... แล้วชั่วในโลกละ โลกจริงที่เราต้องอยู่ โลกดีซึ่งมีดีและตายแต่ต้อง โลกของโยบและผู้เชื่อชื่อตรง โลกแห่งเจ็บ อธรรม งุนงง โศก เป็นอย่างไร ดังที่เห็น คำแรกมีนัยคำตอบบางส่วน คำสองมีมากขึ้น’ (แอซ)

พระวจนะครั้งที่สองของพระเจ้า: ความขุ่นนากลัว

โยบ 40:6

พระเจ้าตรัสอีกจาก ‘พายุใหญ่/ลมหมุน’ แต่ ‘คำสองจัดการประเด็นต่างและตั้งคำตอบต่าง คำแรกเน้นการครองโลกและ “พระปรีชา” (38:2) คำสองสนใจความยุติธรรม (40:8) คำแรกจบบโยบรู้ตัวและเจ็บ (40:3-5)

คำสองจบด้วยเขายืนยันแรงถึงความจริงพระเจ้า—ทรงทำได้ทุกสิ่ง 42:2—และประสบพระเจ้าลึกลับเชิงคุณภาพ (42:5 จากเพียง “ได้ยิน” เป็นตา “เห็น”) แล้วกลับใจซัดและถ่อม (42:6) เป็นการตอบลึกลับแรงกว่ามาก’ (แอช)

(1) บทนำ I: คำดำเนิน ‘เจ้าต้องไม่ว่าพระเจ้าอยู่ดีธรรม’

(40:6-8)

ทรงดำเนินแหลมกว่าที่ 38:2 ว่าโยบมีท่าทีจะปฏิเสธความยุติธรรม [มิชพัท] ของพระเจ้า แม้ไม่พูดเปิด เขาสงสัยและเพื่อยืนยันตนชอบธรรม ทำยาบาบโดยทำพระเจ้าเป็นผู้ชั่ว บัดนี้ทรงจัดการจุดนี้

(2) บทนำ II: คำท้าทาย ‘เจ้าพิพากษาโลกได้หรือ’

โยบ 40:9-14

พระเจ้าไม่ได้ลอบทุกข้อด้วยเสียงอ่อนหรืออธิบายปัญหาเป็นข้อ ยังตรัสใน ‘พายุใหญ่’ และทำด้วยคำแรง ‘จงเป็นผู้พิพากษาโลกทั้งสี่และทำความยุติธรรม’ ทรงรู้ว่าเขาทำไม่ได้และเตือน ‘เจ้ามีกำลังเหมือนพระเจ้าหรือ’ (ข้อ 9)

ความหมายข้อ 10-14 คือ ‘เจ้าถือตนชอบธรรมและเรายุติธรรมไม่ได้ เช่นนั้นจงเทศความยุติธรรมลูกใหม่ หาและพิพากษาคณหนึ่งชั่วทั่วโลก ลงโทษเหมาะสม หากทำได้ เราจะรับว่าเจ้าชอบธรรมและมีฤทธิ์ผู้ช่วยให้รอด’

(3) เบเฮโมท

โยบ 40:15-24

‘ดูเถิด เบเฮโมทที่เราสร้าง’ ‘เบเฮโมท’ เป็นชื่อพหูพจน์แก่สิ่งมีชีวิตเอกพจน์ เป็นพหูพจน์แห่งพระบาร์มี มีนัย ‘อภิมหาสัตว์’ (Clines) อาจหมายถึงโป แต่คำพรรณนา โดยเฉพาะข้อ 19 แสดงเกินสัตว์ธรรมชาติ กำลังมหาศาล (ข้อ 16-18) ไม่ตกใจน้ำวนและสงบต่อสายน้ำอันตรัย (ข้อ 23) ใครกล้าจับฝึก (ข้อ 24)

จึงเป็นยอดสิ่งทรงสร้าง (ข้อ 19ก) แต่ต่อผู้สร้างก่อน ‘ผู้สร้างมันนำดาบมา’ (ข้อ 19ข) หมายถึง ‘ผู้สร้างเข้าใกล้มันด้วยดาบได้’ (Clines) พระเจ้าทรงมีฤทธิ์สิทธิอำนาจทำสิ่งน่ากลัวที่คนคุมไม่ได้ให้ยอม และท้าทาย

บทที่ 41

(4) เลวีอาธาน

โยบ 41:1-34

หลังเบเฮโมท พระเจ้าตรัสละเอียดย 34 ข้อถึงกำลังเลวีอาธาน ข้อ 1-7 เทศถามท่อม ‘เจ้าปราบสิ่งน่ากลัวได้หรือ ทำให้อยม ฝึก ใช้ หรือฆ่าได้หรือ’ เราไม่รู้แน่ชัดคืออะไร—จระเข้หรือ—แต่โยบรู้แล้ว (3:8) เป็นงูทะเล/มังกร (เทียบข้อ 31-32; สดด 104:26; อสย 27:1) ก้าวร้าวมาก (ข้อ 8) คนจับไม่ได้ (ข้อ 9; เทียบข้อ 25-29)

ข้อ 10-11 ทรงอธิบายแรงเหตุยกเรื่อง ‘ไม่มีมนุษย์ยกปลุกเลวีอาธาน แล้วใครกล้ายืนต่อเรา’ แต่โยบทำ เขาไม่รู้พระบารมีและภัย—พระพิโรธบริสุทธิ์ก็ล้นคนบาป เขาอ้างเพราะตนชอบธรรมครบถ้วน พระเจ้าต้องตอบดี และกล่าวพระเจ้าชั่วเมื่อให้ทุกข์ไม่ให้พร (40:8)

พระองค์ตอบ ‘ใครให้เราก่อนให้เราตอบแทน ทุกสิ่งได้ฟ้าเป็นของเรา’ (ข้อ 11) แล้วไม่เพิ่มคำอธิบาย กลับพรรณนา ‘ใครลอกหนัง เจาะเกราะสองชั้น เปิดขากรรไกรได้’ (ข้อ 13-14ก) ทรงอวดรูปลักษณ์ทรงพลัง (ข้อ 12-17, 22-24, 30) ข้อ 18-21 เหมือนมังกรพ่นไฟ จึงแทนภัยเกินสิ่งมีชีวิตจริง (เทียบ สดด 74:14; วว 12:7; 13:1) แม้ ‘ผู้แข็งแรง [เอล]’—คำแปลว่าพระเจ้าได้—ก็หนีเมื่อมันลุก (ข้อ 25)

ดาบ หอก ลูกธนู อาวุธใดไร้ผลและน่าขัน (ข้อ 26-29) เป็นนักรบไร้ผู้ชนะ เล่น ‘ทะเลลึก’ (ข้อ 31-32) ทรงเรียกสิ่งสร้างเอกนี้ ‘กษัตริย์’ เหนือคนอื่นทั้งสิ้น (ข้อ 33-34) แต่หลังภาพทวมนัยชัดว่าเพียงพระเจ้าคุมได้ และต่อพระองค์มันไม่มีอะไร (เทียบข้อ 10; สดด 74:13-14) สำคัญกว่านั้น แม้มันก็ทรงสร้าง เช่นเบเฮโมท (40:19; 41:33; เทียบข้อ 11)

(5) เบเฮโมทและเลวีอาธานคือใคร

ไม่อาจเท่ากับฮิโปและจระเข้นโลกเพียงอย่าง เพราะคำพรรณนาไม่ตรง (เทียบข้อ 18-21, 31-32) และพระดำรัสพระบารมีดูเกิน อีกด้านเท่ากับวิญญาณชั่ว ‘สัญลักษณ์ความวุ่นวาย’ ในตำนานอียิปต์ก็ฝัน กระนั้น Habel ว่าผู้ฟังอิสราเอลได้ชื่อเลวีอาธานย่อมนึกสัตว์ทะเลหรือเทพมังกรในตำนาน แม้ตำนานเป็นพหุเทวนิยม พระคัมภีร์ใช้ภาษาดำเนินเผยพระเจ้าแท่นหนึ่งเดียวได้ David Atkinson (BST)

ว่าเลวีอาธานอาจแทนยอดกำลังธรรมชาติและเหนือธรรมชาติ

Clines เทาเลวีอาธานบท 41 กับชาตาน—ปฏิปักษ์ ผู้ต่อต้าน ศัตรู—บท 1-2 และตาม Robert Fyall เข้าใจเบเฮโมทเป็นความตาย Fyall ว่า ‘ไม่ใช่ว่ามันคือฮิโปและจระเข้ แต่ความใหญ่ ดุ และฝึกไม่ได้เป็นพยานถึงอำนาจมืดหยั่งในจักรวาลและทอดเงาทั่วชีวิต’ Derek Thomas จบบท 41 ว่า ‘มีสงครามจักรวาลระหว่างกำลังมืดกับดี ในสงครามนั้นพระเยซูคริสต์พิสูจน์ชัยสมบูรณ์ บนทางเขนทรง “ปลดอำนาจและผู้ครอง ประจาน และมีชัยโดยทางเขน” (คส 2:15)’

ผู้ประพันธ์สุดดีสรรเสริญพระเจ้าผู้ควบคุมและชนะกำลังชั่วทั้งหมด ‘พระยาห์เวห์ พระราชกิจมากเพียงใด ทรงสร้างทั้งหมดด้วยปัญญา แผ่นดินเต็มสิ่งทรงสร้าง มีทะเลใหญ่กว้างและสัตว์เล็กใหญ่ไม่ถ้วน เรือแล่น และเลวีอาธานที่ทรงสร้างเล่นอยู่ ทั้งหมดคอยอาหารตามเวลา เมื่อประทานก็รับ เมื่อทรงหัตถ์ก็อ้อมสิ่งดี เมื่อซ่อนพระพักตร์ก็สิ้น เมื่อเอาลมหายใจก็ตายกลับดิน’ (สดด 104:24-29) ‘ทรงแยกทะเลด้วยฤทธิ์ หักหัวมังกรในน้ำ และบดหัวเลวีอาธาน...’ (สดด 74:13-14)

บทที่ 42

(6) การตอบพระวณะครั้งที่สองของโยบ

โยบ 42:1-6

พระวณะครั้งที่สองจัดการปัญหาความชั่วเหนือธรรมชาติในระเบียบการทรงสร้าง โยบสงสัยความยุติธรรม
จึงทรงให้ลองเป็นผู้พิพากษาโลก (40:8-14) เขาไม่มีความยุติธรรมปัญญาพิพากษา หรือกำลัง ‘เหยียบคนหยิ่งชั่วทั้งสิ้น’
(40:12) ใส่ตะขอกุมกเบเฮโมทไม่ได้ (40:24) และฝึกเลวี่อาธาน ‘กษัตริย์เหนือคนหยิ่ง’ (41:34) ไม่ได้
มีเพียงพระเจ้าครอง ชน และทำลายกำลังชั่วที่มันแทน สำคัญ แม้กำลังชั่วทั้งหมดอยู่ในพระปรีชาใหญ่
ทรงคุมกิจและใช้ตามพระประสงค์ (เทียบ 1:12; 2:6; 38:10-11; 40:19; 41:4-5, 11, 33) โยบจึงสารภาพ
‘ข้ารู้ว่าพระองค์ทำได้ทุกสิ่ง ไม่มีแผนใดสำเร็จไม่ได้’ (ข้อ 2) ‘ความกลัวลึกสุดยามทุกข์คือสัตว์ร้ายโจมตีไม่ถูกผูก
การโจมตีรุนแรงไม่หยุดนิรันดร์ และเข้าถึงโยบกับชีวิตไร้ขอบ เขากลัวไม่มีพระเจ้าผู้ทรงอธิปไตยผูกชั่ว แต่มี
เมื่อรู้ก็ท่วมด้วยความยำเกรง (42:2)’ (แอช) เราจึงทนถึงท้ายในทุกข์
โดยเชื่อความยุติธรรมและพระคุณในอธิปไตยสมบูรณ์ ทุกข์ไม่ถาวร ชั่วจบเราใน ‘ที่ตาย’ นิรันดร์ไม่ได้
พระองค์ทรงรักษาชีวิต ถึงกระนั้นคำถามและภาพไม่ได้บอกคำที่โยบอยาก ‘เจ้าชอบธรรม แต่ทุกข์เพราะเราอนุญาต’
และไม่อธิบายเหตุร้ายของการอนุญาต/ไขชั่วพอ กระนั้นทรงตรัสแก่โยบและเรา
พระองค์ประสงค์แสดงพระองค์มากกว่าแก้ต่าง และโดยพระคุณโยบเห็นพระเจ้า (ข้อ 5) ผู้เห็นเท่านั้นกลับใจแท้ได้
บัดนี้เขาดำและกลับใจทั้งหมด (ข้อ 6)

บทส่งท้าย:

ท้ายที่สุด จุดจบก็มาถึง

โยบ 42:7-17

พระเจ้าทรง ‘รับ’ การกลับใจโยบ แล้วตรัสแก่เอลิฟัสและเพื่อนสองคน—บิลดัด
โซฟาร์—‘เราโกรธเจ้าและเพื่อนสองคน’
‘เพราะพวกเจ้าไม่ได้พูดถูกเรื่องเราเหมือนโยบ’ (ข้อ 7-8) โยบเคยว่าพระองค์ ‘โกรธ’ และถือเป็นคนศัตรู (9:11)
แต่ย้อนแย้ง ทรง ‘โกรธอยู่’—กาลสมบูรณ์—ต่อเพื่อน ไม่ใช่โยบ แม้โยบถูกตำหนิเรื่องคำ
แต่ทรงรู้มาจากความโหยหาพระองค์ เพื่อนถูกตัดสินว่าคำไม่ถูก ‘เพื่อนมีระบบเทววิทยาเรียบร้อยขัด
พอใจและสะอาดในตน แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าหลังสูตร ไม่มีพิศวง ยำเกรง โหยหา ปรรณนา
หรือคำอธิษฐานจะพบ พุด ฟัง และเห็นพระเจ้าที่สูตรกล่าว พวกเขาพอใจกฎระบบสร้าง...
เหตุสำคัญที่ทรงว่าโยบพูดถูกคือความโหยหาในใจ... เพื่อนต้องการระบบ แต่โยบต้องการพระเจ้า’ (แอช)
เพื่อภัยต้องมีการลบมลทิน ทรงเผยวิธี: ถวายวัวผู้เจ็ดและแกะผู้เจ็ดเป็นเครื่องเผา และโยบเป็นปุโรหิต/คนกลาง (ข้อ
8) ทรงลบและรับตามทางกำหนด โยบว่าเขาต้องมีคนกลาง (9:33; 16:19; 19:25) แต่จริงเพื่อนต้องการ
บัดนี้โยบเป็นคนกลางระหว่างเพื่อนกับพระเจ้า จึงเป็นภาพพระคริสต์ (1ทธ 2:5) เขาอธิษฐานตามพระประสงค์ (ข้อ
10) และพระองค์ ‘ทรงรับโยบ/ยกหน้าโยบ’ (ตรงตัว; ข้อ 9) โยบโหยหาผู้แทน คิดว่าไม่ฟังคำแก้และเป็นศัตรู

แต่ทรงแก้ต่าง ‘สาธารณะ’ และรับรองเรียก ‘ผู้รับใช้ของเรา’ สี่ครั้ง (ข้อ 7-8; เทียบ 1:8; 2:3)

โดยพันธกิจคนกลางของ ‘ผู้รับใช้’ ผู้ถูกตัดสินรับการยอมรับ ทรงยกหน้าโยบ แล้วทรงแก้ต่างด้วย ‘การกระทำ’
ไม่เพียงคำนำพรของคนชอบธรรม ค็นชะตาและให้สองเท่าทวีคูณ (ข้อ 10) พรมากกว่าต้น (ข้อ 12) เขาอยู่สงบ
พักและรุ่งเรืองจนตายเต็มอายุ 140 ปี ยาวเมื่อเทียบทุกข์ 1-2 หรือ 10

ปีแต่พระคุณเหนือสุดคือทรงให้เขาอยู่ในความสัมพันธ์/สามัคคีธรรมที่โหยหานิรันดร์ นี่คือพระคุณ

ตรัสชัด ‘ใครให้เราก่อนให้เราตอบแทน’ (41:11) พรไม่ใช่รางวัลทดแทน แต่พระคุณ

‘จุดสำคัญเรื่องพรคือให้ตอนจบยากอบเข้าใจสมบูรณ์ “พี่น้อง

จงอดทนจนองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จ...ท่านได้ยืนความอดทนโยบและเห็นบ้านปลายท้องคพระผู้เป็นเจ้าประทาน

เพราะทรงเมตตากรุณายิ่ง” (ยก 5:7, 11) พระประสงค์เมตตาจะเผยสุดเมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จกลับในสง่าราศี

ท้ายที่สุด จุดจบมา ชีวิตคริสเตียนธรรมดาคือรอบและรอ รับรักพระเจ้า ถ่อมใต้พระหัตถ์ และถูกประกาศชอบธรรม

ทั้งหมดเกิดที่นั่นตอนนี้ แต่ชีวิตธรรมดาคาดหวังตอนท้าย เรามักรีบพรตอนนี้ ทรงเทพทุกชนิดอย่างรัก

แต่พรตอนนี้เป็นเพียงรสเล็กของพรที่จะเทตอนท้าย’ (แอซ)

สฤดี

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29 · บทที่ 30 · บทที่ 31 · บทที่ 32 · บทที่ 33 · บทที่ 34 · บทที่ 35 · บทที่ 36 · บทที่ 37 · บทที่ 38 · บทที่ 39 · บทที่ 40 · บทที่ 41 · บทที่ 42 · บทที่ 43 · บทที่ 44 · บทที่ 45 · บทที่ 46 · บทที่ 47 · บทที่ 48 · บทที่ 49 · บทที่ 50 · บทที่ 51 · บทที่ 52 · บทที่ 53 · บทที่ 54 · บทที่ 55 · บทที่ 56 · บทที่ 57 · บทที่ 58 · บทที่ 59 · บทที่ 60 · บทที่ 61 · บทที่ 62 · บทที่ 63 · บทที่ 64 · บทที่ 65 · บทที่ 66 · บทที่ 67 · บทที่ 68 · บทที่ 69 · บทที่ 70 · บทที่ 71 · บทที่ 72 · บทที่ 73 · บทที่ 74 · บทที่ 75 · บทที่ 76 · บทที่ 77 · บทที่ 78 · บทที่ 79 · บทที่ 80 · บทที่ 81 · บทที่ 82 · บทที่ 83 · บทที่ 84 · บทที่ 85 · บทที่ 86 · บทที่ 87 · บทที่ 88 · บทที่ 89 · บทที่ 90 · บทที่ 91 · บทที่ 92 · บทที่ 93 · บทที่ 94 · บทที่ 95 · บทที่ 96 · บทที่ 97 · บทที่ 98 · บทที่ 99 · บทที่ 100 · บทที่ 101 · บทที่ 102 · บทที่ 103 · บทที่ 104 · บทที่ 105 · บทที่ 106 · บทที่ 107 · บทที่ 108 · บทที่ 109 · บทที่ 110 · บทที่ 111 · บทที่ 112 · บทที่ 113 · บทที่ 114 · บทที่ 115 · บทที่ 116 · บทที่ 117 · บทที่ 118 · บทที่ 119 · บทที่ 120 · บทที่ 121 · บทที่ 122 · บทที่ 123 · บทที่ 124 · บทที่ 125 · บทที่ 126 · บทที่ 127 · บทที่ 128 · บทที่ 129 · บทที่ 130 · บทที่ 131 · บทที่ 132 · บทที่ 133 · บทที่ 134 · บทที่ 135 · บทที่ 136 · บทที่ 137 · บทที่ 138 · บทที่ 139 · บทที่ 140 · บทที่ 141 · บทที่ 142 · บทที่ 143 · บทที่ 144 · บทที่ 145 · บทที่ 146 · บทที่ 147 · บทที่ 148 · บทที่ 149 · บทที่ 150

บทที่ 1

บทนำสฤดี

สฤดี 1:1

ขอแจ้งว่าส่วนมากอ้างอิง Derek Kidner, คำอธิบายสฤดี (2020, Dasan Geulbang)

การวิเคราะห์โครงสร้างแต่ละบทตาม ‘Psalms Explorer’ ใน Logos

การแปลข้อความฮีบรูยิดพระคัมภีร์แปลตรงตัวของ Heo Seong-gap และตรวจคำอธิบายต่าง ๆ

โดยเฉพาะคำเรียกพระเจ้าในบุรุษที่สอง ‘YOU’ แปลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ (ส่วนคำเดิม ‘เจ้า/องค์เจ้า’ ระบุเป็น ‘องค์เจ้า [อาโดน]’)

บทนำ

ผู้ประพันธ์

สฤดี 1:1

(คัดจากพระคัมภีร์ศึกษาปฏิรูป) สฤดีมักบทเริ่มด้วยหัวเรื่องเชื่อมบทกับบุคคลหรือกลุ่ม

บุพบทฮีบรูในหัวเรื่องอาจชี้การถวายเป็น ‘แด่ดาวิด’ หัวข้อ ‘เกี่ยวกับดาวิด’ หรือผู้ประพันธ์ (‘โดยดาวิด’)

แต่หัวเรื่องยาวบทหนึ่ง—สฤดี 18—แสดงแทบไม่ต้องสงสัยว่าผู้ประพันธ์ ดาวิดถูกกล่าวเป็นผู้ประพันธ์บ่อยที่สุด

บทของเขาบางชุดอยู่ท้าย (138-145) แต่ส่วนใหญ่รวมในสองเล่มแรก ประเพณีเชื่อมดาวิดกับเพลงและสฤดีเข้มแข็ง

จึงแทบไม่ต้องสงสัยว่าเขาเขียนหลายหรือทั้งหมดที่มีชื่อ ผู้ประพันธ์อื่นคือโมเสส (90) ซาโลมอน (72, 127) บุตรโคราห์

(42-49, 84-85, 87-88) อาสาฟ (50, 73-83) เอธานชาวเอสร่าห์ (89) และหลายบทไม่มีชื่อ เช่น 1, 71

ยุคและโอกาส

สดุดี 1:1

(คัดจากพระคัมภีร์ศึกษาปฏิรูป) หัวเรื่องแสดงว่าบุคคลเขียนตอบประสบการณ์ของกลุ่มหรือบุคคล
ยุคและโอกาสครอบคลุมราวพันปี ตั้งแต่โมเสส (90) ผ่านประสบการณ์ดาวิด (51) ถึงหลังเชลยบาบิโลน (126)
แต่แม่เกิดในสถานการณ์เฉพาะและรวบรวมใช้ศรัทธาสวนตัวหรือการนมัสการสาธารณะ
ก็ไม่ถูกเวลาจำกัดจนใช้สถานการณ์ใหม่ไม่ได้ การก่อเป็นชุดทั้งเล่มใช้หลายร้อยปี และเสร็จหลังเชลยบาบิโลนไม่นาน

ลักษณะวรรณกรรม

สดุดี 1:1

(คัดจากพระคัมภีร์ศึกษาปฏิรูป)

สดุดีมีห้าเล่ม แต่ละเล่มจบด้วยบทถวายพระสิริ (1-41; 42-72; 73-89; 90-106; 107-150)
ประเพณีถือว่าจัดทำเล่มให้คู่หนังสือโมเสสห้าเล่ม ซึ่งน่าจะจริง ทั้งสองชุดเป็น ‘โทราห์’—คำสอน—จากพระยาห์เวห์
(สดด 1:2) • เล่ม 1 เริ่มสถาปนาพันธสัญญาดาวิด (บท 2) และจบด้วยพระสัญญาบท 2 สำเร็จ (บท 41) • เล่ม 2
จบพันธสัญญาสืบบัลลังก์ซาโลมอน (บท 72)
ซาโลมอนเป็นแบบคนเป็นสุขบท 1 (ดูภาพ 72:5-7) และกษัตริย์เมสสิยาห์บท 2 (ดู 72:8-11) • เล่ม 3
จบบรรยากาศเป็นกลาง บทแรกบ่นคนชอบธรรมทุกซ์ ส่วนบทท้ายคร่ำครวญมงกุฎกษัตริย์กึ่งผู้
ราวพันธสัญญาดาวิดล้ม (89) บท 88 เป็นบทเดียวไม่มีสรรเสริญ เล่ม 4-5 ตอบคำถามผุดต้งไฟในชุมชนหลังเชลย
‘เราจะอยู่อย่างไรโดยไม่มีกษัตริย์ราชวงศ์ดาวิด’
• เล่ม 4 ตอบว่าแม่หลักฐานตรงข้าม เรายังอยู่ด้วยความเชื่อว่าพระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ บท 93-99 เรียก ‘สดุดีขึ้นครอง’
คาคาการครองบนโลก • เล่ม 5 ตอบว่าอยู่ด้วยเชื่อฟัง (119) โดยเน้นนมัสการจริง (145-150)
เริ่มขอบคุณทรงนำอิสราเอลกลับเชลย รวมบทเสนอดาวิดเป็นแบบยาเกรง (138-145)
และพยากรณ์การครองเมสสิยาห์ (110)

เทววิทยาของสดุดี

สดุดี 1:1

(Tremper Longman III) Athanasius นักเทววิทยาศตวรรษที่ 4 เรียกสดุดี ‘สรูปพระคัมภีร์ทั้งหมด’ Basil แห่ง
Caesarea ว่า ‘โครงร่างเทววิทยาทั้งสิ้น’ Martin Luther ว่า ‘พระคัมภีร์เล็กและสรูปพันธสัญญาเดิม’
ต้องอ่านเชิงคริสต์วิทยาตามพระเยซู (ลก 24:44)

Waltke (2013) ว่า ‘ผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ดูไม่พยายามระบุและจำกัดบทที่ชี้พระคริสต์ แต่ตั้งต้นว่าสดุดีทั้งเล่มคำนึงถึงพระเยซู และนี่เป็นวิธีตีความบรรทัดฐาน’

แนวอ่านช่วยแยกความหมายคริสตวิทยา: หนึ่ง อ่านเป็นคำอธิษฐานถึงพระคริสต์ เมื่อผู้เชื่อพันธสัญญาใหม่อ่าน อธิษฐาน ร้อง เราถวายคำสรรเสริญ คร่ำครวญ วางใจ สงสัย และใคร่ครวญแก่พระคริสต์ สอง ร้องเป็นคำอธิษฐานของพระเยซู พระองค์ทรงใช้สดุดีในคำอธิษฐานจริง คำสรรเสริญยกพระสิริพระเยซู ส่วนบทคร่ำครวญมักพรรณานความทุกข์ละเอียด สาม สดุดีมักให้ภาพพระเจ้า ซึ่งท้ายแสดงพระเยซู จึงต้องค้นความเชื่อมคริสตวิทยาในภาพต่าง ๆ

สารบัญ เล่ม 1 บท 1-41 เล่ม 2 บท 42-72 เล่ม 3 บท 73-89 เล่ม 4 บท 90-106 เล่ม 5 บท 107-150 เล่ม 1 บท 1-41

สดุดี 1: สองทาง ทางแห่งชีวิต

สดุดี 1:1

สดุดี 1: สองทาง ทางแห่งชีวิต

- A 1 คนเป็นสุขไม่เดินตามคำปรึกษาคนชั่ว ไม่ยืนในทางคนบาป และไม่นั่งที่คนเย่อหยิ่ง
- B 2 แต่ความยินดีอยู่ในธรรมบัญญัติ [โทราห์] พระยาห์เวห์ และรำพึงธรรมบัญญัติกลางวันกลางคืน
- C 3 เขาเหมือนต้นไม้ปลูกริมน้ำ เกิดผลตามฤดู ใบไม้เขียว ทุกสิ่งที่ทำจำเริญ ทางแห่งชะตา
- C 4 คนชั่วไม่เช่นนั้น เป็นเหมือนแกลบลมพัด
- A 5 ดังนั้นคนชั่วไม่ยืนในการพิพากษา และคนบาปไม่อยู่ในชุมนุมคนชอบธรรม ทางแยก
- B 6 เพราะพระยาห์เวห์ทรงรู้ทางคนชอบธรรม แต่ทางคนชั่วพินาศ

<คำอธิบาย>

[เอเซอร์] ที่แปล ‘เป็นสุข’ เป็นนามหมายสภาพได้รับพรแล้ว ไม่ใช่พรโลกนี้ แต่พรแท้/บรมสุขของผู้ครอบครอง ‘แผ่นดินนั้น’ เป็นภาษาพระเมสสิยาห์เกี่ยวข้องกับแผ่นดินพระเจ้า ไม่ใช่สอนให้ทำเพื่อ ‘รับพร’ แต่กล่าวว่าผู้ไม่ตามทางชั่วและตามพระวจนะเป็นผู้รับพร เขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรง ‘รู้จัก’ (ข้อ 6) และเดินทางชอบธรรมต่อพระองค์ คนชั่วท้ายพินาศในพิพากษา แต่คนชอบธรรมได้รับพรเป็นต้นไม้ที่พระเจ้าปลูกริมน้ำ เกิดผลตามฤดู (ยรม 17:7-8) เอเสเคียลใช้ภาพนี้ถึงพรสมัยฟื้นฟูของเมสสิยาห์ (อสค 47:12) ‘จำเริญ’ ข้อ 3 ไม่ใช่ความมั่งคั่งเอง แต่พระเจ้าทรงอยู่ด้วย บางครั้งคนชั่วดูรุ่ง แต่ฤดูเก็บเกี่ยวที่ลานนวดเหยาะดา เขาอยู่กับคนชอบธรรมไม่ได้และปลายพินาศ ผู้อ่านถูกเรียกโดยนัยให้เลือกระหว่างสองทาง

บทที่ 2

สดุดี 2: ผู้รับการเจิมของพระยาห์เวห์ กษัตริย์ที่ต่อต้านกษัตริย์

สดุดี 2:1

สดุดี 2: ผู้รับการเจิมของพระยาห์เวห์ กษัตริย์ที่ต่อต้านกษัตริย์

A 1 เหตุใดชนชาติคลุมคลั่งและประชาชนคิดการเปล่า

B 2 กษัตริย์แผ่นดินตั้งตัว ผู้ปกครองรวมกันต่อต้านพระยาห์เวห์และผู้รับเจิม—พระเมสสิยาห์—ของพระองค์ 3
‘ให้เราหักโซ่และโยนเชือกจากเรา’ การเยาะของพระเจ้า

C 4 ผู้ประทับในสวรรค์ทรงหัวเราะ องค์เจ้า [อาโดน] ทรงเยาะ 5 แล้วตรัสแก่เขาในพระพิโรธ ทำให้กลัวด้วยโทสะ

D 6 ‘เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราบนศิโยน ภูเขาบริสุทธิ์’ การประกาศพระกฤษฎีกา

D 7 ‘ข้าจะประกาศกฎพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสว่า เจ้าเป็นบุตรเรา วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า’

C 8 ‘จงขอ เราจะให้ประชาชาติเป็นมรดกและปลายโลกเป็นกรรมสิทธิ์ 9

เจ้าจะตีด้วยคทาเหล็กและทำกระจายเหมือนघาชนะช่างหม้อ’ การเรียกกษัตริย์

A 10 บัดนี้กษัตริย์เอ๋ย จงวินิจฉัย ผู้นำโลกจงรับคำสอน

B 11 จงยำเกรงและรับใช้พระยาห์เวห์ จงสั่นและยินดี 12 จงจูบบุตร เกรงทรงพิโรธและเจ้าพินาศในทาง
เพราะโทสะจะลุกเร็ว ทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์เป็นสุข

<คำอธิบาย>

บทนี้ฉลองขึ้นครองของกษัตริย์ที่พระเจ้าตั้ง แม้ชาติรอบข้างต่อต้าน

และประกาศให้ละกบฏยอมสิทธิอำนาจบุตร/กษัตริย์ ข้อ 1 ถูกอ้าง กจ 4:25 ลงโทษความโง่ที่ขัดพระประสงค์

พวกเขาต่อต้านผู้รับเจิม—พระคริสต์—และคิดพันการครอง/พันนาการ แต่เปล่า เพราะผู้ตั้งคือพระยาห์เวห์

กษัตริย์จักรวาลบนบัลลังก์สวรรค์ และกษัตริย์นั้นเป็นพระบุตร (2ชมอ 7:14) จึงไม่ปล่อยกบฏ

ทรงเยาะแหย่และทำลายด้วยพระพิโรธ (ข้อ 5-6, 12) ทรงให้พระบุตรครอบครองชาติถึงปลายโลก

พระบุตรจะพิพากษาและครองด้วย ‘คทาเหล็ก’ (ข้อ 9) บุตรที่ทรงประกาศว่าให้กำเนิดชี้พระเยซูคริสต์ (กจ 13:33)

และคทาเหล็กในวิวรณ์เป็นเครื่องพิพากษาพระคริสต์ (วิว 12:5; 19:15) ทางรอด—การยอม—ที่เสนอแก่กษัตริย์ชาติ

จึงเป็นคำเชิญทุกคนวันนี้รับพระคริสต์ มีผลถึงพิพากษาสุดท้าย แต่พอโอกาสผ่าน หนีพระพิโรธกษัตริย์สวรรค์ไม่ได้

‘สรุป เมื่อได้ฟังทางผู้เป็นสุข จงรับคำสอน ยำเกรง รับใช้ สั่นและยินดี พันนาการไม่ใช่กลัวสยอง แต่คือ

“ดูแลและสั่นติ” จิงจูบุตร เพราะนอกจากพระองค์ไม่มีที่ลี้ภัย’ (Derek Kidner)

บทที่ 3

สดุดี 3: เวลาแห่งความมืด—กบฏอับซาลอม สดุดีดาวิด เมื่อหนีอับซาลอมบุตร ความเป็นศัตรู

สดุดี 3:1

สดุดี 3: เวลาแห่งความมืด—กบฏอับซาลอม สดุดีดาวิด เมื่อหนีอับซาลอมบุตร ความเป็นศัตรู 1 พระยาห์เวห์ ศัตรูข้ามากเพียงใด หลายคนลุกต่อต้าน 2 หลายคนพูดถึงข้า ‘เขาไม่มีความรอดในพระเจ้า’ (เสลาห์)

การคุ้มครองและหนุน 3 แต่พระยาห์เวห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นโล่รอบข้า เป็นสง่าราศีและผู้อภัย 4 ข้าร้องด้วยเสียงต่อพระยาห์เวห์ และทรงตอบจากภูเขาบริสุทธิ์ สันติในใจ 5 ข้านอนหลับ และตื่น เพราะพระยาห์เวห์ทรงคำ 6 ข้าไม่กลัวหมีนกงูที่จัดรอบต่อต้าน ชัยและพร 7 พระยาห์เวห์ ขอทรงลูก พระเจ้าข้า ขอช่วย เพราะทรงดบแก้มศัตรูและหักฟันคนชั่ว 8 ความรอดเป็นของพระยาห์เวห์ ขอพรอยู่เหนือประชากร (เสลาห์)

<คำอธิบายน>

ฉากการหนีอับซาลอมอยู่ 2 ชม 15 หัวเรื่องเตือนความเศร้าส่วนตัวจากบุตร แต่บทวาดกำลังศัตรูใหญ่กว่า ดาวิดใจหดเพราะศัตรูมาก แต่หนักยิ่งคือเสียงภายนอกว่าถูกพระเจ้าทิ้ง (ข้อ 2; 2ชม 16:7-8 การต่อต้านของซีเมอี) บัดนี้เขาสารภาพและมอบตนเต็มแก่พระกรุณา

(2ชม 16:12) ผ่านคำสารภาพเชื่อต่อ เขาพบสันติ เชื่อว่าจะทรงตอบ (ข้อ 4) แม้ถูกล้อม การนอนและตื่นก็รับเป็นหลักฐานทรงอยู่ด้วย (ข้อ 5) จึงว่าไม่กลัวศัตรูมาก (ข้อ 6)

แล้วสารภาพล่อว่าความรอดอยู่กับพระเจ้า และขอทรงกระทำ (ข้อ 7-8) ‘ความเชื่อธรรมิกชนมันผ่านวิกฤต แม้วิกฤตเป็นวิธีพระคุณยืนยันว่าทรงอยู่ผ่านภัย เรามักถูกสถานการณ์เห็นได้บีบแค้นวางใจพระเจ้าหลังวิกฤต ผู้คุกเข่านำปัญหาหาพระเจ้าประสบพระคุณ แต่ผู้ไม่คุกเข่าย่อมถอยหรือซึม ความเชื่อสารภาพงาม แต่ต้องมันและยืนยันผ่านความเชื่อประสบการณ์ มิฉะนั้นตกซึมฝ่ายวิญญาณง่าย ดังนั้นวิกฤตคือพรปลอมเป็นโอกาส’ (Derek Kidner)

‘เสลาห์’ หมายถึงขับส่วนนี้ดังขึ้นเพื่อเน้นจังหวะบทกวี

บทที่ 4

สดุดี 4: สันติเอ๋ย จงอยู่ที่นั่น สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย สดุดีดาวิด คำอธิษฐานถูกต้อง

สดุดี 4:1

สดุดี 4: สันติเอ๋ย จงอยู่ที่นั่น สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย สดุดีดาวิด คำอธิษฐานถูกต้อง

A 1 เมื่อข้าเรียก ขอทรงตอบ พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้า ในความคับแค้นทรงปลดข้าเป็นอิสระ ขอพระคุณและฟังคำอธิษฐาน การตอบใจเปลี่ยน

B 2 คนทั้งหลาย จะทำสง่าราศีข้าเป็นอายุ รักสิ่งเปล่าและหาเท็จจนทนเท่าใด (เสลาห์)

C 3 จงรู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงแยกผู้ยำเกรงไว้สำหรับพระองค์ เมื่อข้าเรียก พระยาห์เวห์ทรงฟัง การตอบหัวรอน 4
จงโกรธแต่ไม่ทำบาป จงพูดในใจบนที่นอนและสงบ (เสลาห์)

5 จงถวายเครื่องบูชาความชอบธรรมและวางใจพระยาห์เวห์ การตอบใจข้า

B 6 หลายคนว่า ‘ใครจะให้เราเห็นดี’ พระยาห์เวห์ ขอทรงยกแสงพระพักตร์เหนือเรา

A 7 พระองค์ทรงใส่ความยินดีในใจข้ายิ่งกว่าเมื่อข้าวและเหล้าองุ่นใหม่มา สันติคืน 8 ข้านอนและหลับในสันติ
เพราะพระยาห์เวห์ พระองค์ผู้เดียวให้ข้าอยู่อย่างปลอดภัย

<คำอธิบาย>

เป็นเพลง [มิสโมร์] รูปคำอธิษฐานคำ ฉากคือกบฏอับซาโลมบท 3 ดาวิดอยู่ในสภาพ

‘ถูกกำลังมหาศาลกดจนขยับไม่ได้และคับแน่น’ (‘ความคับแค้น’ ข้อ 1) คนทำสงครามศึกคืน วางแผนเปล่าและเท็จ
(ข้อ 2) หลายคนยังทำให้เขาท้อด้วยคำ

(ข้อ 6; 3:2) แต่ดาวิดยึดพระเจ้า ขอ ‘พระเจ้าแห่งความชอบธรรม’ ตอบ (ข้อ 1) และมั่นใจว่าทรงตอบ

(ข้อ 3) เขาเชื่อทรงฟังคำผู้เลือก เช่นคำ 3:5 เขาสารภาพว่านอนหลับสงบได้เพราะทรงคำ (ข้อ 8)

คำสารภาพและความมั่นใจเดือนและหนูนคน เขาเชื่อว่าผู้โจมตีกำลังโจมตีผู้เลือก จึงต่อต้านพระเจ้า (ข้อ 3)
และเตือนอย่าบาป (ข้อ 4; อฟ 4:26)

ข้อ 4 อาจหนูนผู้ทุกซั้งชอบธรรม ให้ฟังพระเจ้าถึงท้าย รักษาความชอบธรรมและสงบ (ข้อ 4-5; ‘พูดในใจ’
เป็นสำนวนฮีบรูว่า ‘คิด’ นี่คือการถวายเครื่องบูชาความชอบธรรม)

ข้อ 6 ยืนยันว่าข้อ 4-5 หนูนคนชอบธรรม เขาอธิษฐานให้แสงพระพักตร์ส่อง ‘เรา’

ดาวิดสารภาพว่าพระเจ้า—พระองค์เดียว—เป็นความยินดี (ข้อ 7)

บทที่ 5

สดุดี 5: รุ่งอรุณครีမ် สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องเป่า สดุดีดาวิด รอเข้า

สดุดี 5:1

สดุดี 5: รุ่งอรุณครีမ် สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องเป่า สดุดีดาวิด รอเข้า 1 พระยาห์เวห์

ขอทรงเจี่ยพระกรรณคำข้า พิจารณาเสียงถอนใจ 2 ฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือ กษัตริย์และพระเจ้าข้า

เพราะข้าอธิษฐานต่อพระองค์ 3 พระยาห์เวห์ ข้าทรงฟังเสียงข้า ข้าจัดเตรียมเครื่องถวายต่อพระองค์และเฝ้าดู
ผู้ชนะขวามือ 4 เพราะพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าผู้ยินดีชั่ว คนชั่วอยู่กับพระองค์ไม่ได้ 5 คนโง่อดยีนต่อพระเนตรไม่ได้

ทรงเกลียดผู้ทำอธรรม 6 ทรงทำลายคนโกหก พระยาห์เวห์ทรงเกลียดคนหลังเลื้อดและหลอก จิตผู้แสวงบุญ 7

แต่ข้าจะเข้าพระนิเวศในพระกรุณา [เฮเซด] มาก และกราบสู่พระวิหารด้วยยำเกรง 8 พระยาห์เวห์ เพราะศัตรู

ขอทรงนำข้าด้วยความชอบธรรม ทำทางตรงต่อหน้า เท็จแพร่ 9 ไม่มีจริงในปาก ใจคือทำลาย คอเป็นหลุมเปิด
ลิ้นลิ้น 10 พระเจ้า ขอทรงตัดสิน ให้ตกในอุบายตน ข้าเพราะบาปมาก เพราะกบฏต่อพระองค์ ที่ลี้ภัยเน่
11 แต่ให้ทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์ยินดี ร้องยินดีนิรันดร์ ขอทรงคุ้ม ให้ผู้รักพระนามเปรมในพระองค์
12 เพราะทรงอวยพรคนชอบธรรม พระยาห์เวห์ ทรงล้อมเขาด้วยความโปรดเหมือนโล่ใหญ่

<คำอธิบาย>

‘ถอนใจ’ ข้อ 1 RSV แปล ‘คราง’ และ 39:3 ฉบับเกาหลีแปล ‘รำพึง’ อาจแปล ‘ความคิดภายใน’
ดาวิดสารภาพพระองค์เป็น ‘กษัตริย์’ วางตนได้สิทธิ์อำนาจและเข้าอธิษฐาน ‘อธิษฐาน’ ข้อ 3 หมายถึง
เป็นภาพบุโรหิตตั้งแท่นและเรียงเครื่องเผา ที่นี้ดาวิดเตรียมตน การกล่าว ‘ข้า’ ข้าบอกเรื่องบูชาประจำวัน (เทียบ
141:2) ข้อ 4-6 พ้องความชั่วศัตรู พระเจ้าผู้ไม่ยินดีชั่วทรงเกลียดการชั่ว หยิ่ง และเท็จ เขาจึงขอไม่ยืนในทางนั้น (ข้อ 8)
แต่อยากใกล้พระองค์ (ข้อ 7) ข้อ 9-10 พ้องอีกและขอทรงลงโทษให้ตกอุบายตน เพื่อแยกผู้ทรงพอพระทัยกับไม่พอ
เขาปรารถนาไม่เพียงตน แต่ทุกคนที่ลี้ภัยเช่นเขา ยินดีเพราะพระเจ้าทรงทำเช่นนี้ (ข้อ 11)
ความเชื่ออยู่ที่ทรงให้พรและยินดีแก่ ‘คนชอบธรรม’—ผู้ลี้ภัยและรักพระนาม (ข้อ 12)

บทที่ 6

**สดุดี 6: คำอธิษฐานและน้ำตา สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสายแปดสาย สดุดีดาวิด
องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอเสด็จกลับ**

สดุดี 6:1

สดุดี 6: คำอธิษฐานและน้ำตา สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสายแปดสาย สดุดีดาวิด องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอเสด็จกลับ 1 พระยาห์เวห์ อย่าตำหนิด้วยโทษะ อย่าตีสอนด้วยพระพิโรธ 2 ขอพระคุณ เพราะข้าอ่อนแรง
พระยาห์เวห์ ขอรักษา เพราะกระดูกสัน 3 วิญญาณข้าสิ้นยัง พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใด 4 ขอเสด็จกลับ ช่วยวิญญาณ
เพราะพระกรุณา [เฮเซด] 5 ในความตายไม่มีระลึกถึงพระองค์ ในแดนคนตายใครขอบพระคุณ น้ำตาข้า 6
ข้าเหนื่อยด้วยถอนใจ ทุกคืนว้ายบนเตียงด้วยน้ำตา ทำที่นอนเปียก 7 ตาอ่อนเพราะโศก มืดเพราะศัตรู พระองค์ทรงฟัง
8 ผู้ทำธรรมทั้งหลาย จงไป เพราะพระยาห์เวห์ทรงฟังเสียงร้อง 9 ทรงฟังคำวิงวอนและรับคำอธิษฐาน 10
ศัตรูทั้งหมดจะอายและสิ้นยัง หันกลับและอายทันที

<คำอธิบาย>

นี่เป็นบทแรกในคำอธิษฐานกลับใจเจ็ดบท (6, 32, 38, 51, 69, 130, 143) มโนธรรมดาวิดสิ้นไม่สงบ
ฟังพระคุณและรักพันธสัญญา [เฮเซด] ขอหยุดพระพิโรธและตีสอน ‘กระดูกและวิญญาณ’ ข้อ 2-3
ไม่เทียบวัดทุกข์กับไม่ใช่วัดทุกข์ แต่แทนคนทั้งหมด ‘แดนคนตาย’ (ข้อ 5) แปลหลายแบบ—ถ้ามีด ประทุตตาย
ปากสัตว์กว้างไม่อิ่ม—เป็นภาษานามธรรม ข้อ 5 ไม่เพียงว่าที่นั่นไม่มีกิจรับรู้
แต่นั่นโศกนาฏกรรมความตายที่ทำการน้สการเจียบ (30:9; 88:10 เป็นต้น; 115:17) และกลัวสัมผัสพันธพระเจ้าขาด

(88:5, 14) ที่อื่นบอกนัยขึ้นชีพจากแดนคนตาย (อสย 26:19; ดนล 12:1-3)

ดาวิดรู้ว่าถึงใกล้ตายเกาะพระเจ้าด้วยคร่ำครวญลึกและน้ำตาไม่หยุด ข้อ 8-9 มั่นว่าทรงฟัง จึงสั่งคนชั่วถอย
เขาแสร้งจากทุกข์จากศัตรู (ข้อ 7) ในความสัมพันธ์พระเจ้า ‘บทนี้โดยเฉพาะเป็นภาพแบบอารมณ์พระเยซูในเกทเสมนี
โดยสารภาพมนุษย์ว่า “ทุกข์หนักแทบตาย” และอธิษฐานให้ด้วยพระพิโรธพ้น ท้ายทรงยอมพระทัยพระบิดา
ผู้ทรงฟังคำพระบุตรขอพระองค์ (ข้อ 9) และศัตรูท้ายอายุ (ข้อ 10)’ (Kidner)

บทที่ 7

สดุดี 7: คร่ำครวญขอความยุติธรรม ชิกกาโยนของดาวิดซึ่งร้องถวายพระยาห์เวห์เรื่องคำของคูชชาวเบนยามิน ผู้ถูกไล่

สดุดี 7:1

สดุดี 7: คร่ำครวญขอความยุติธรรม ชิกกาโยนของดาวิดซึ่งร้องถวายพระยาห์เวห์เรื่องคำของคูชชาวเบนยามิน ผู้ถูกไล่

A 1 พระยาห์เวห์พระเจ้าข้า ข้าลี้ภัยในพระองค์ ขอช่วยและกู้จากผู้ไล่ทั้งหมด 2 มิฉะนั้นเขาฉีกข้าเหมือนสิงโต ไม่มีผู้กู้
ประกาศบริสุทธิ

B 3 พระยาห์เวห์พระเจ้าข้า หากข้าทำสิ่งนี้ หากมือธรรมในมือ 4 หากทำชั่วแก่ผู้สันติ หรือปล้นศัตรูไร้เหตุ 5
ให้ศัตรูไล่และจับวิญญาณเหยียบชีวิตลงดิน และให้กายอยู่ผู้เฒ่า ผู้พิพากษาชอบธรรม 6 พระยาห์เวห์
ขอทรงลุกด้วยโทสะ ตื่นต่อความเดือดดาลศัตรู (พระกาย)

ขอทรงลุกขึ้นและตื่นเพื่อข้า ตามการพิพากษาที่ทรงบัญชา 7 ให้ชุมนุมชนล้อมพระองค์ และเสด็จกลับที่สูงเหนือเขา

C 8 พระยาห์เวห์ทรงพิพากษาชนชาติ ขอพิพากษาข้าตามความชอบธรรมและความครบถ้วนในข้า

D 9 ขอให้ความชั่วคนชั่วจบและตั้งคนชอบธรรม พระเจ้าชอบธรรมทรงทดสอบใจและมโนธรรม

C 10 โล้ขายอยู่กับพระเจ้า ผู้ช่วยคนใจตรง 11 พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาชอบธรรม ทรงกริ้วทุกวัน เมื่อบาปถึงปลาย

B 12 หากคนชั่วไม่หัน ทรงหลับตา โกงธนูและเล็ง 13 เตรียมอาวุธตาย ทำลูกธนูไฟ 14 ดู เขาเจ็บครรภ์ด้วยอธรรม
ตั้งครรภ์ความลำบากและคลอดเท็จ 15 ขุดหลุมลึก แล้วตกหลุมตน 16 ความลำบากกลับบนศีรษะ
ความรุนแรงลงกระหม่อม เพลงขอบคุณ

A 17 ข้าจะขอบพระคุณพระยาห์เวห์ตามความชอบธรรม และร้องสรรเสริญพระนามพระยาห์เวห์ผู้สูงสุด

<คำอธิบาย>

ในภย ดาวิดถือพระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยและสารภาพว่าพระองค์เดียวช่วย เขาสารภาพบริสุทธิต่อพระองค์ หากทำชั่ว (ข้อ
3-4) ขอให้ศัตรูเหยียบ ข้อ 3-4 น่าคือคำใส่ร้าย เขาร้องความอยู่ดีธรรม Kidner มองฉากคำใส่ร้ายของอับซาโลม
(2ซมอ 15:1-6)

ดาวิดยืนยัน ‘ความชอบธรรมและสัตย์’ และขอพระเจ้าผู้เป็น ‘ผู้พิพากษาชอบธรรม’ อยู่ฝ่ายตน พินิจพิเคราะห์ (ข้อ 6-11; เทียบ 35:24) เขาถือพระเจ้าเป็นโล่ (ข้อ 10) เชื่อว่าทรงตรวจใจ ต่อต้านชั่ว และช่วยคนตรง ทรงลงโทษผู้ไม่กลับใจแน่ พร้อมเหมือนนักรบ โทษไม่เบา คนชั่วตกกับดักตนและเรียกภัยแก่ตน (ข้อ 14-16; เทียบ ยก 1:15) คำวิงวอนจบด้วยขอพระคุณ เนื้อหาขอพระคุณและสรรเสริญคือความยุติธรรมพระเจ้า

บทที่ 8

สดุดี 8: พระสิริพระเจ้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามกิตติ สดุดีดาวิด เพลงสรรเสริญพระสิริ

สดุดี 8:1

สดุดี 8: พระสิริพระเจ้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามกิตติ สดุดีดาวิด เพลงสรรเสริญพระสิริ

A 1 พระยาห์เวห์ องค์เจ้า [อาโดเน] ของเรา พระนามทรงเลิศทั่วแผ่นดินเพียงใด พระองค์ผู้ทรงวางพระเกียรติเหนือฟ้า

B 2 เพราะศัตรู ผู้เป็นปฏิปักษ์และแค้น ทรงตั้งกำลังจากปากเด็กและทารก มนุษย์คืออะไร 3

เมื่อข้ามองฟ้าฝืนพระหัตถ์ ดวงจันทร์และดาวที่ทรงตั้ง

C 4 มนุษย์คืออะไรที่ทรงระลึก บุตรมนุษย์คืออะไรที่ทรงเยี่ยงเยียน

C 5 ทรงทำเขาต่ำกว่าพระเจ้าเพียงน้อย และสวมมงกุฎพระสิริกับพระบารมี

B 6 ทรงให้ครองสิ่งฝืนพระหัตถ์ วางทุกสิ่งใต้เท้า 7 ฝูงแกะและโคทั้งหมด รวมสัตว์ทุ่ง 8 นกฟ้า ปลาในทะเล และสิ่งผ่านทางทะเล

สรรเสริญพระสิริพระองค์

A 9 พระยาห์เวห์ องค์เจ้า [อาโดเน] ของเรา พระนามทรงเลิศทั่วแผ่นดินเพียงใด

<คำอธิบาย>

นี่เป็นบทแรกในสดุดีประเภทสรรเสริญ ดาวิดสรรเสริญพระสิริพระเจ้าผู้สร้างเต็มแผ่นดินและฟ้า

ศัตรูจะเจียบด้วยคำสรรเสริญของ ‘ผู้อ่อนแอในโลก’ (เทียบ มธ 21:16

‘ทรงทำคำสรรเสริญจากปากเด็กและทารกให้สมบูรณ์’) เมื่อใคร่ครวญการสร้างใหญ่ มนุษย์รู้สึกเล็กน้อย

กระนั้นทรงดูแล ‘สวมมงกุฎสง่าราศีและเกียรติ’ และให้ครองสรรพสิ่ง ผู้รับพระคุณมีเกียรตินี้ต้องสรรเสริญอย่างถ่อม

คำข้อ 5 ‘ทรงทำต่ำกว่า “พระเจ้า [เอโลฮิม]” เพียงน้อย’ เป็นธรรมชาติ

แต่เซปติจินต์เข้าใจและแปล ‘สิ่งสวรรค์’ ฮีบรู 2:7, 9 ตามนั้น คำ ‘เพียงน้อย’ ในฮีบรูและกรีกแปล ‘ชั่วคราว’

ได้ ฮีบรูอ้างตอนนี้พรรณนาสภาพที่สิ่งทรงสร้างยังไม่ยอมพระเยซูผู้แทนมนุษย์ ‘ชั่วคราว’ (ฮบ 2:8-9; สดด 110:1)

ต้นและท้ายบททำกรอบด้วยความพิศวง ‘พระยาห์เวห์ องค์เจ้า [อาโดเน] ของเรา พระนามทรงเลิศทั่วแผ่นดินเพียงใด’

บทที่ 9

สดุดี 9: พระเจ้า ผู้พิพากษาและกษัตริย์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามมุลลับเบน สดุดีดาวิด นิมิตหลังชัย

สดุดี 9:1

สดุดี 9: พระเจ้า ผู้พิพากษาและกษัตริย์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามมุลลับเบน สดุดีดาวิด นิมิตหลังชัย

A 1 <อาเลฟ> ข้าจะขอบพระคุณพระยาห์เวห์ด้วยทั้งตัว และเล่าพระราชกิจอัศจรรย์ทั้งหมด 2

ข้าจะยินดีและเปรมในพระองค์ จะร้องสรรเสริญพระนามผู้สูงสุด

B 3 <เบท> เมื่อศัตรูถอย เขาสะดุดและพินาศต่อพระพักตร์ 4 เพราะทรงทำคดีและการพิพากษาข้า

ประทับบัลลังก์และพิพากษาชอบธรรม 5 <กิเมล> ทรงดำเนินชาติ ทำลายคนชั่ว ลบชื่อเขานรินทร์ 6 <เฮ>

ศัตรูร้างหมดนรินทร์ ทรงถอนเมือง ความทรงจำเขาสูญ

C 7 พระยาห์เวห์ประทับนรินทร์ ทรงตั้งบัลลังก์เพื่อพิพากษา 8

ทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมและชนชาติอย่างเที่ยงธรรม 9 <วาว> พระยาห์เวห์เป็นป้อมแก่ผู้ถูกกด

ป้อมในยามภัย 10 ผู้รู้พระนามวางใจ เพราะพระยาห์เวห์ไม่ทรงละผู้แสวง

D 11 <ชายิน> จงร้องสรรเสริญพระยาห์เวห์ผู้ประทับศิโยน จงประกาศพระราชกิจท่ามกลางชน

C 12 เพราะผู้ทรงสืบค้นโลหิตทรงระลึก ไม่ลืมเสียงคนจน นิมิตในภัย 13 <เฮท> พระยาห์เวห์ ขอพระคุณ

โปรดทอดพระเนตรทุกข์จากผู้เกลียด พระองค์ผู้ยกข้าจากประตูดาย 14 เพื่อข้าจะเล่าคำสรรเสริญทั้งหมด

และยินดีความรอดในประตูดาศิโยน

B 15 <เทท> ชาติดกหลุมที่ตนทำ เท้าติดตาข่ายที่ซ่อน 16 พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่รู้จักด้วยการพิพากษา

แต่คนชั่วติดบ่วงงานมือตน (ฮิกกาโยน เสลาห์)

17 <โยด> คนชั่วกลับแดนคนตาย และทุกชาติที่ลืมพระเจ้า (กลับแดนคนตาย)

18 <คาฟ> เพราะคนชั่วตนจะไม่ถูกลืมนรินทร์ และความหวังคนจนไม่สูญตลอดไป

A 19 พระยาห์เวห์ ขอทรงลุก อย่าให้มนุษย์ชนะ ให้ชาติต่าง ๆ รับพิพากษาต่อพระพักตร์ 20

ขอวางความกลัวเหนือเขา ให้ชาติรู้ว่าตนเป็นเพียงมนุษย์ (เสลาห์)

<คำอธิบายน>

สดุดี 9 และ 10 เดิมเป็นบทเดียวแบบอักษรย่อ เริ่มแต่ละส่วนตามอักษรฮีบรูจาก <อาเลฟ> ถึง <ทาว>

ดาวิดสรรเสริญเพราะการพิพากษาชอบธรรมและทำลายชั่วหมด การที่ทรงพิพากษาทุกชนเที่ยงธรรมเป็นหวัง (ข้อ 3)

จึงยินดีและจะเล่าพระราชกิจพิสดาร (ข้อ 1-2) ทรงเป็นป้อม ‘ยามภัย’ (10:1) และไม่ละผู้แสวงวางใจ (ข้อ 9-10)

ทรงระลึกเสีย ‘คนจน/ถ่อม’ (ข้อ 12) ข้อ 13 ขอทอดพระเนตรทุกข์และให้พระคุณ
แล้วประกาศคนชั่วร้ายลงแดนคนตาย ส่วนคนขัดสนจน/ถ่อมไม่ผิดหวังนิรันดร์ ข้อ 19-20 ขอพระเจ้าทรง ‘ลุกขึ้น’
(10:12) อย่าให้มนุษย์ชนะ ให้ชาติถูกพิพากษาและรู้ว่าเป็นเพียงมนุษย์ (เทียบ 39:11)

บทที่ 10

สดุดี 10: องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงลุก ภาพทรราช

สดุดี 10:1

สดุดี 10: องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงลุก ภาพทรราช 1 <ลามัด> พระยาห์เวห์ เหตุใดทรงยืนไกลและซ่อนยามภัย 2
คนชั่วร้ายข่มคนจน ขอให้เขาถูกอุบายตนจับ 3 คนชั่วอดความโลภ อวยพรผู้ทำกำไรอธรรมและดูหมิ่นพระยาห์เวห์ 4
เขาสูงไม่แสงพระเจ้า อุบายทั้งหมดว่าไม่มีพระเจ้า 5 <เมม> กระนั้นทางเขามั่นเสมอ การพิพากษาสูงเกิน
เขาเป่าศัตรูไป 6 พุดใจ ‘ข้าไม่สิ้น’ 7 <เพ> ปากเต็มคำสาป หลอก และกด ได้ล้นมีลาบากและอธรรม 8
นั่งซุ่มในหมู่บ้าน ชำคนบริสุทธิ์ลับ <อายิน> ตาเฝ้าผู้นำสงสาร 9 ซุ่มเหมือนสิงโตในถ้ำเพื่อจับคนจน ดึงเข้าตาข่าย 10
ผู้นำสงสารถูกบดและหุด ล้มด้วยกำลังเขา 11 เขาพุด ‘พระเจ้าลี้ม ซ่อนพระพักตร์ ไม่เห็นนิรันดร์’
คำอธิษฐานเหยื่อ—ขอทรงลุก 12 <โคฟ> พระยาห์เวห์พระเจ้า ขอทรงลุก ยกพระหัตถ์ อย่าลี้มคนจน 13
เหตุใดคนชั่วดูหมิ่นและพุดใจ ‘พระองค์ไม่สืบ’ 14 <เรซ> ทรงเห็นแล้ว
ทอดพระเนตรลำบากและโศกเพื่อรับไว้ในพระหัตถ์ ผู้นำสงสารมอบตน พระองค์ช่วยกำพรว้า 15 <ชิน>
ขอหักแขนคนชั่ว สืบความชั่วจนไม่พบอีก 16 พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์นิรันดร์ ชาติต่าง ๆ พินาศจากแผ่นดิน 17
<ทาว> ทรงฟังความปรารถนาคนจน ทำใจมั่นและเจียรพระกรรม 18 แก่คตีกำพรว้าและผู้ถูกกด
เพื่อมนุษย์โลกไม่ทำให้กลัวอีก

<คำอธิบาย>

สดุดี 9-10 เดิมบทเดียว วุลเกตถือเป็นหนึ่ง จึงเลขต่างจากพระคัมภีร์โปรเตสแตนต์ที่ตามเซปตัวจินต์ เมื่อเทียบบท 9
บท 10 เน้นคำวิงวอนส่วนตัว ‘ยามภัย’ ข้อ 1 เชื่อม 9:9 กวีถามเหตุใดทรงซ่อนเมื่อความรุนแรงชั่วเต็ม
คนชั่วดูหมิ่นและไม่แสง (ต่างฉบับเกาหลี) คิด ‘ไม่มีพระเจ้า’ (ข้อ 3-4) ไม่กลัวพิพากษา (ข้อ 5-6) เต็มเท็จรุนแรง (ข้อ
7) และรุ่ง (ข้อ 5ก) โดยเฉพาะชำคนบริสุทธิ์ เฝ้า ‘ผู้นำสงสาร [เฮลคาร์ท]’ แล้วทำล้ม (ข้อ 8-10; คำนี้พบเพียง สด
10:8, 10, 14 หมายถึงทุกข์จากกด ส่วน ‘คนจน [อานาฟ]’ ข้อ 2, 9, 12, 17 เน้นสภาพศีลธรรมวิญญาน หมายถึง
‘คนถ่อม’—9:12, 18) กวีฟ้องการหมิ่นของทรราช (ข้อ 3) และความคิด (ข้อ 4 ‘ไม่มีพระเจ้า’; ข้อ 11
‘พระเจ้าลี้มและไม่เห็น’; ข้อ 13 ‘ไม่สืบ’) ขอทรงลุก (ข้อ 12; 9:19) เพื่อพระนามและคนจน/ผู้พึ่ง
‘จงสืบความชั่วจนหาไม่พบ’ (ข้อ 15) กริยา ‘แสง/สืบ [ดาราซ]’ แปลหลายแบบ (ฉบับเกาหลี ‘ตรวจ’ ข้อ 4, 13)
สำคัญในบท 9-10 พระเจ้าจะตามหาบาปชั่วถึงที่สุดและพิพากษา—9:12 ‘ผู้สืบโลหิต’

พระเจ้ากษัตริย์นิรันดร์จะฟังคนจนและพิพากษาเพื่อกำพรว้าและผู้ถูกกด (ข้อ 16-17)

บทที่ 11

สดุดี 11: ความกลัวและสันติ สำหรับหัวหน้านักร้อง

สดุดี 11:1

สดุดี 11: ความกลัวและสันติ สำหรับหัวหน้านักร้อง ของดาวิด เสียงสิ้นหวัง

A 1 ข้าลี้ภัยในพระยาห์เวห์ เหตุใดพวกเจ้าว่า ‘หนีเหมือนนกไปภูเขา’

B 2 ดู คนชั่วโกงธนู วางลูกบนสาย เล็งยิงคนใจตรงจากมิด 3 หากฐานรากพัง คนชอบธรรมทำอะไรได้ มิติที่ถูกลิ้ม

C 4 พระยาห์เวห์อยู่ในพระวิหาร บัลลังก์อยู่สวรรค์ พระเนตรทอดดู เปลือกพระเนตรทดสอบบุตรมนุษย์

B 5 พระยาห์เวห์ทรงทดสอบคนชอบธรรม แต่ทรงเกลียดคนชั่วและรักรุนแรง 6 ทรงโปรยถ่านไฟ กำมะถัน และลมเผาเหนือคนชั่ว เป็นส่วนถ้วยเขา

A 7 เพราะพระยาห์เวห์ทรงชอบธรรม รักการชอบธรรม คนตรงจะเห็นพระพักตร์

<คำอธิบาย>

ประเภทบทคือความมั่นใจ ไม่รู้ฉากแน่ แต่ดาวิดร้องเมื่อชีวิตคับขัน คนแนะนำนี้ ไม่ว่าจะศัตรูหรือผู้หวังดี

เขาสารภาพว่าลี้ภัยในพระเจ้าแล้ว ข้อ 3 ยาก อาจหมายถึงในอนาธิปไตยไม่มีสิ่งควรลอง หรือดาวิดเป็นฐานประชาชน

Kidner อ่านเป็นคำหนุน ‘ถ้าคนชอบธรรมไม่อยู่ด้วยความเชื่อจะมีความหมายอะไร’

ดาวิดสารภาพกล่าวทรงอยู่พระวิหารและตรวจคนจากบัลลังก์ฟ้า (ข้อ 4; เทียบ ฮบก 2:20) เขารู้พระองค์

ทรงเกลียดชั่วและพิพากษารุนแรง อีกทั้งทรงชอบธรรม รักผู้ทำชอบธรรม และจะทรงสำแดงพระองค์แก่เขา (เทียบ ยน 14:21)

บทที่ 12

สดุดี 12: คนโหดพูดง่าย สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องแปดสาย สดุดีดาวิด อำนาจปลุกปั่น

สดุดี 12:1

สดุดี 12: คนโหดพูดง่าย สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องแปดสาย สดุดีดาวิด อำนาจปลุกปั่น

A 1 พระยาห์เวห์ ขอช่วย เพราะคนยำเกรงหมด คนสัตย์หายจากมนุษย์

B 2 คนพูดเท็จต่อกัน ด้วยริมฝีปากลิ้นและสองใจ

C 3-4 เขาว่า ‘ด้วยลิ้นเราจะชนะ ด้วยริมฝีปากเรา ใครเป็นองค์เจ้า [อาโดน] ของเรา’

พระยาห์เวห์จะตัดริมฝีปากลิ้นและลิ้นอวดใหญ่ทั้งหมด การโต้ของความจริง

C 5 พระยาห์เวห์ตรัส ‘เพราะคนจนถูกทำลายและคนขัดสนคราง บัดนี้เราจะลุก วางเขาในที่ปลอดภัยที่เขาปรารถนา’

B 6 พระวณะพระยาห์เวห์บริสุทธิ์ เหมือนเงินถลุงในบาดินกรองเจ็ดครั้ง สงครามต่อ 7 พระยาห์เวห์
พระองค์จะรักษาเขาและคุ้มจากชั่วอายุนี้รันดร์

A 8 เมื่อสิ่งไรค่าสูงในหมู่คน คนชั่วเดินรอบ

<คำอธิบาย>

ดาวิดขอช่วยอย่างเดี๋ยวดาย ในความจริงที่หาคนยำเกรงสัจย์ไม่ได้ เขารอพิพากษา คนชั่วพูดเท็จ ประจบด้วยริมฝีปาก
‘สิ้น’ และโอ้อวด ไม่คิดควบคุม (ข้อ 4) เขาขอทรงรักษาผู้นำสงสารเช่นตนท่ามกลางยุค ‘คนชั่วอละวาด’ (ข้อ 7-8;
เทียบ ยน 17:11) เขาพึ่งพระวณะ/พระสัญญา ทรงตรัสว่าจะลุกเพราะผู้นำสงสารและขัดสน และวางเขาในที่ปลอดภัย
(ข้อ 5) พระวณะต่างจากริมฝีปากเท็จของคน บริสุทธิ์และไม่เปลี่ยน (ข้อ 6)

บทที่ 13

สดุดี 13: ความเย็บ สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใด

สดุดี 13:1

สดุดี 13: ความเย็บ สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าใด 1 พระยาห์เวห์
จะลืมชานีรันดร์หรือ อีกนานเท่าใดซ่อนพระพักตร์ 2 อีกนานเท่าใดให้ข้ามีแผนในใจและโสภทั้งวัน
อีกนานเท่าใดศัตรูสูงเหนือข้า คำวิงวอน 3 ขอทอดพระเนตรและตอบ พระยาห์เวห์พระเจ้าข้า
ขอทำดาสว่างไม่ให้ลับความตาย 4 อย่าให้ศัตรูว่า ‘ข้าชนะ’ หรือปฏิบัติยัยดีเมื่อข้าสิ้น ความมั่นใจ 5
แต่ข้าวางใจพระกรุณา [เฮเซด] ใจยินดีความรอด 6 ข้าจะร้องถวายพระยาห์เวห์ เพราะทรงดีต่อข้า

<คำอธิบาย>

ดาวิดทุกข์จากศัตรูนานและปรารถนาการแทรกแซง เสียง ‘อีกนานเท่าใด’
สี่ครั้งเผยความเจ็บและใจสูญเสียพระองค์มาก แต่หวังเดียวคือพระเจ้า เชื่อและขอว่าพระองค์เดียวช่วยจากมือศัตรู
ความเชื่อใน ‘พระกรุณา [เฮเซด]’ (ข้อ 5) ทำให้มั่นคงความรอดและนำสรรเสริญ แม้ยังทุกข์
เขาสารภาพว่าทรงดีแล้วและจะดี (เทียบ 116:7)

บทที่ 14

สดุดี 14: คนโง่ (1) สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด ไม่มีพระเจ้า

สดุดี 14:1

สดุดี 14: คนโง่

(1) สำหรับหัวหน้ากรรอง สดุดีดาวิด ไม่มีพระเจ้า 1 คนโง่พูดในใจ ‘ไม่มีพระเจ้า’ เขาเสื่อมและทำสิ่งน่าเกลียด ไม่มีผู้ทำดี ชีวิตถูกประณิน 2 พระยาห์เวห์ทอดจากฟ้า ดูว่ามีผู้เข้าใจและแสวงพระเจ้าหรือ 3 ทุกคนหันและเฝ้าด้วยกัน ไม่มีผู้ทำดีแม้หนึ่ง ความค่านิยมผิดใหญ่ 4 ผู้ทำอธรรมไม่รู้หรือ เขากินประชากรเหมือนขนมปังและไม่เรียกพระยาห์เวห์ 5 ที่นั่นเขาจะกลัว เพราะพระเจ้าอยู่ในชั่วอายุคนชอบธรรม 6 พวกเจ้าทำแผนคนจนให้อาย แต่พระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ภัย วันใหญ่มา 7 ใครจะให้ความรอดอิสราเอลจากศิโยน เมื่อพระยาห์เวห์นำประชากรเชลยกลับ ยาโคบจะเปรมและอิสราเอลยินดี

<คำอธิบาย>

เกือบเหมือนบท 53 ต่างน้อย ดาวิดคร่ำครวญโลกเต็มผู้เมินพระเจ้าและทำชั่ว เขา ‘กิน’ ประชาชนและไม่เรียกพระเจ้า (ข้อ 4; เทียบ สกษ 30:14) แต่ดาวิดรู้ว่าทรงเผ่าและพิพากษา พวกเขาไม่มีความรู้นี้ จึงเป็น ‘คนโง่ [นาบาล]’ พระเจ้าอยู่ฝ่ายคนชอบธรรมและ ‘คนจน’ ‘อิสราเอล’ แท้จะประสบความรอดและทำยินดี

บทที่ 15

สดุดี 15: คนมีพระทัยพระเจ้า สดุดีดาวิด พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมนุษย์

สดุดี 15:1

สดุดี 15: คนมีพระทัยพระเจ้า สดุดีดาวิด พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมนุษย์ 1 พระยาห์เวห์ ใครพักในพลับพลา ใครอาศัยอยู่เขาบริสุทธิ์ แยกพระเจ้า 2 ผู้เดินครบถ้วน ทำความยุติธรรม และพูดจริงในใจ 3 ไม่ใส่ร้ายด้วยลิ้น ไม่ทำชั่วแก่เพื่อน ไม่ยกคำดำนิญาติ 4 ดูหมิ่นคนไรค่า แต่ให้เกียรติผู้ยำเกรงพระยาห์เวห์ แม้สาบานเสียหายก็ไม่เปลี่ยน 5 ไม่ให้เงินเอาดอกและไม่รับสินบนต่อคนบริสุทธิ์ ผู้ทำเช่นนี้ไม่สั่นนินันด์

<คำอธิบาย>

รูปถามตอบจำลองสิ่งเกิดในสถานนมัสการโบราณ [ทามิม] แปล ‘ตรง’ ในฉบับเกาหลี ข้อ 2 หมายถึงบรรณไร้ดำนิหรือลบ (เทียบ ปฐก 17:1; ฉธบ 18:13) ความครบถ้วนและยุติธรรมเป็นลักษณะพระเจ้า (ฉธบ 32:4; สดด 145:17) คนครบถ้วนควบคุมลิ้น (ข้อ 2ข-3) และโลก (ข้อ 5) ให้เกียรติผู้ควรและรักษาคำปฏิญาณ (ข้อ 4) เขาจะอยู่พลับพลาและไม่สั่นนินันด์เพราะติดพระเจ้า 24:3 ถาม ‘ใครขึ้นภูเขาพระยาห์เวห์’ และให้นัยว่าคือพระคริสต์ ‘กษัตริย์แห่งพระสิริ’ (24:7-10)

บทที่ 16

สดุดี 16: ความยินดีทั้งหมดของข้า มิกทามของดาวิด ผู้รับใช้สัตย์

สดุดี 16:1

สดุดี 16: ความยินดีทั้งหมดของข้า มิกทามของดาวิด ผู้รับใช้สัตย์ 1 พระเจ้า ขอทรงรักษา เพราะข้าลี้ภัยในพระองค์ 2
วิญญาณข้าว่าต่อพระยาห์เวห์ ‘พระองค์คือองค์เจ้า [อาโตน] ความดีข้าไม่มีนอกจากพระองค์’ 3
ต่อธรรมิกชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐผู้เป็นความยินดีทั้งหมด 4 ‘ผู้รับตามพระอื่นจะมีความเจ็บมาก
ข้าจะไม่เทเครื่องดื่มโลหิตหรือเอาเชื้อขึ้นริมฝีปาก’ 5 พระยาห์เวห์ผู้เดียวเป็นส่วนและถ้อย ทรงถือชะตาข้า 6
เส้นเขตตกในที่งาม มรดกน่ารัก องค์พระผู้เป็นเจ้าสัตย์ 7 ข้าจะถวายพระพรพระยาห์เวห์ผู้แนะนำ
แม็กกลางคันทันโนธรรมสอน 8 ข้าตั้งพระยาห์เวห์ต่อหน้าเสมอ เพราะอยู่ขวา ข้าไม่สั่น 9 ใจยินดี กายเปรม
และกายอยู่ปลอดภัย 10 เพราะไม่ทรงทิ้งวิญญาณในแดนคนตาย หรือให้ผู้บริสุทธิเห็นความเนา 11 ทรงให้รู้ทางชีวิต
ต่อพระพักตร์มีความยินดีเต็ม ที่ขวามีเปรมนิรันดร์

<คำอธิบาย>

‘มิกทาม’ อาจเป็นรูปอื่นหรือความผิดของ ‘มิกทิม’ หมายถึง ‘ข้อเขียน’ ในกรีก ละติน และทาร์กุม
ดาวิดถือตรงพระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยและความดีเดียว (เทียบ 73:25) ใส่ใจผู้บริสุทธิ์ประเสริฐและตั้งใจไม่รับใช้เทพอื่น (ข้อ
3-4; Kidner ถอดข้อ 3 ‘ธรรมิกชนบนดินและครอบครัวสวรรค์ร่วมความยินดีที่ข้าได้’) เขารู้พระเจ้าเป็นส่วนล้ำค่า
ยินดีที่ทรงสอนและตรัสผ่านมโนธรรม/ใจ (ข้อ 7, 9) รู้ว่าการตั้งพระองค์ใกล้คือทางปลอดภัยและยินดีเต็ม (ข้อ 8-9,
11) รู้ว่าไม่ทรงละนิรันดร์ และมองสู่การไม่ให้ ‘ผู้บริสุทธิ์/ยาเกรงของพระองค์’ เน้า เปโตรอ้างข้อ 8-11
เป็นพยากรณ์คืนพระชนม์เมสสิยาห์ (กจ 2:25-28) เปาโลอ้างข้อ 10 ใช้แก่พระคริสต์ในอันทิโอก (กจ 13:35)

บทที่ 17

สดุดี 17: ขอทรงฟังคำร้องความชอบธรรม คำอธิษฐานดาวิด ร้องความจริง

สดุดี 17:1

สดุดี 17: ขอทรงฟังคำร้องความชอบธรรม คำอธิษฐานดาวิด ร้องความจริง 1 พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังความชอบธรรม
ฟังเสียงร้อง เจ้พระกรรมคำอธิษฐานจากริมฝีปากไร้ออก 2 ขอคำตัดสินออกจากพระพักตร์ และพระเนตรเห็นเที่ยง
3 ทรงทดสอบใจ มาเยี่ยมกลางคืน ตรวจแล้วไม่พบ ข้าตั้งใจไม่บาปด้วยปาก 4 เรื่องการกระทำมนุษย์
ข้ารักษาทางจากทางคนรุนแรงตามพระวจนะริมพระโอษฐ์ 5 ก้าวยัดทางพระองค์ เท้าไม่สั่น ร้องความรัก 6 ข้าเรียก
เพราะจะทรงตอบ พระเจ้า ขอเจ้พระกรรมฟัง 7 ขอทำอัศจรรย์ด้วยพระกรุณา [เฮเซด]
พระผู้ช่วยผู้ลี้ภัยที่ข้าพระหัตถ์จากผู้ลุดต่อต้าน 8-9 ขอรักษาดั่งแก้วตา
ซ่อนใต้ร่มปีกจากคนชั่วทำลายและศัตรูล้อมหมายชีวิต ความอยากฆ่า 10 เขามองในไขมัน ปากพูดหยิ่ง 11
ยังล้อมก้าวเรา ตาจ้องดิน 12 เหมือนสิงโตอยากฉีกและสิงโตหนุ่มข่ม ราคาค้นหา 13 พระยาห์เวห์ ขอทรงลุก
ไปต่อหน้าให้คุกเข่า ช่วยวิญญาณด้วยดาบจากคนชั่ว 14 ด้วยพระหัตถ์พระยาห์เวห์ ขอช่วยจากมนุษย์โลก
ส่วนเขาในชีวิตนี้คือทรัพย์พระองค์เดิมทอง ลูกอิม และเหลือให้เด็ก 15 ส่วนข้า ในความชอบธรรมจะเห็นพระพักตร์
เมื่อตื่นจะอิมด้วยพระฉาย

<คำอธิบาย>

เป็นคำวิงวอน ดาวิดยืนยันบริสุทธิ์และขอมุ้ม

เชื่อว่าทรงทดสอบแต่ไม่พบตำหนิ

(ข้อ 3) เขารักษาปากและกาว (ข้อ 3, 5) จึงขอความรอดอย่างกล้า (ข้อ 1, 6, 8-9, 14)

เชื่อว่าทรงต่อต้านชั่วและรักษาทางคนชอบธรรม ฐานคำขอไม่ใช่ ‘ความชอบธรรมตน’ แต่พระกรุณา [เฮเซด] (ข้อ 7)

เขาอยากอยู่ฝ่ายพระเจ้าและสารภาพว่าพระองค์เป็นผู้ช่วยเดียว ‘จมในไขมัน’ ข้อ 10 แทนอ้วนและโง่ (เทียบ 119:70)

ครึ่งหลังฟ้องชั่ว (ข้อ 11-12) ขอทรงลุกขึ้นและช่วย (ข้อ 13) หวังข้อ 15 ‘เห็นพระพักตร์ในความชอบธรรมเมื่อตื่น’

ให้นัยคืบคลานเหมือน

11:7; 16:9 ส่วนศัตรูผู้มั่งคั่งสับสน (ข้อ 14) ชั่วครู่ แต่ดาวิดมองสุขนิรันดร์ในความรวมกับพระเจ้า

บทที่ 18

สดุดี 18: การดูแลของกษัตริย์นักรบ สำหรับหัวหน้านักรบ

สดุดีของดาวิดผู้รับใช้พระยาห์เวห์—ในวันที่ทรงช่วยจากศัตรูทั้งหมดและซาอูล เขาร้องคำเพลงนี้
ที่ลิภัย

สดุดี 18:1

สดุดี 18: การดูแลของกษัตริย์นักรบ สำหรับหัวหน้านักรบ สดุดีของดาวิดผู้รับใช้พระยาห์เวห์—ในวันที่ทรงช่วยจากศัตรูทั้งหมดและซาอูล เขาร้องคำเพลงนี้ ที่ลิภัย 1 เขาว่า ‘พระยาห์เวห์กำลังข้า ข้ารักพระองค์’ 2 พระยาห์เวห์เป็นศิลา ป้อม ผู้ช่วย พระเจ้า ศิลาที่ลิ โล เขาความรอด และที่สูง 3 ข้าเรียกพระยาห์เวห์ผู้ควรสรรเสริญ และรอดจากศัตรู การช่วย 4 เชือกตายล้อม กระแสพิณศทำกลัว 5 เชือกแดนคนตายล้อม บ่วงตายมาถึง 6 ในภัยข้าเรียกพระยาห์เวห์ ร้องขอพระเจ้า ทรงฟังเสียงจากพระวิหาร เสียงร้องถึงพระกรรม 7 แผ่นดินสั่น รากภูเขาสะเทือน เพราะทรงกริ้ว 8 ควันขึ้นพระนาสิก ไฟกลืนจากพระโอษฐ์ ถ่านลูก 9 ทรงโน้มฟ้าและลง ความมืดใต้พระบาท 10

ทรงขี่เครูบและบินฉิวบนปีกลม 11 ทรงทำมืดเป็นที่ซ่อน มีน้ำมืดและเมฆหนาเป็นพลับพลา 12

จากแสงต่อพระพักตร์ ลูกเห็บและถ่านไฟผ่านเมฆหนา 13 พระยาห์เวห์ทรงฟ้าร้องจากฟ้า ผู้สูงสุดเปล่งเสียง

ลูกเห็บและถ่านไฟ 14 ส่งลูกธนูกระจาย ยิงฟ้าแลบทำสับสน 15 พระยาห์เวห์ ด้วยคำดำหนิและลมพระนาสิก

ทางใต้ทะเลเห็น รากโลกเผย 16 ทรงเอื้อมจากสูง จับและดึงจากน้ำแรง 17 ช่วยจากศัตรูแข็งและผู้เกลียดที่แรงกว่า 18

เขามาถึงวันภัย แต่พระยาห์เวห์เป็นที่พึ่ง 19 นำออกที่กว้าง ช่วยเพราะพอพระทัย ทางพระองค์สมบูรณ์ 20

พระยาห์เวห์ทรงดีต่อข้าตามความชอบธรรม ตอบตามมือสะอาด 21 เพราะรักษาทาง ไม่ทำชั่วต่อพระเจ้า 22

กฎทั้งหมดอยู่หน้า ไม่หันจากบัญญัติ 23 ข้าครบถ้วนกับพระองค์และรักษาตนจากอธรรม 24

ทรงตอบตามความชอบธรรม ตามมือสะอาดต่อพระเนตร 25 ต่อคนสัตย์ทรงแสดงสัตย์

ต่อคนครบถ้วนทรงแสดงครบถ้วน 26 ต่อคนสะอาดทรงแสดงสะอาด ต่อคนคดทรงขัด 27
 ทรงช่วยประชาชนจนแต่ลดดาหยัง 28 ทรงจุดตะเกียง พระยาห์เวห์พระเจ้าทำมิดสว่าง 29
 ในพระองค์ข้าวิงใส่กองทัพและข้ามกำแพง 30ทางพระเจ้าสมบรูณ์ พระวณะเชื่อถือ ทรงเป็นโล่แก่ผู้ลี้ภัย ชัยและพ่าย
 31 ใครเป็นพระเจ้านอกจากพระยาห์เวห์ใครเป็นศิลานอกจากพระเจ้า 32 ทรงคาดเอวด้วยกำลัง ทำทางสมบรูณ์ 33
 ทำเท้าเหมือนกวางและตั้งบนที่สูง 34สอนมือรบ แขนโก่งธนูทองสัมฤทธิ์ 35 ประทานโล่ความรอด พระกรขวาค้ำ
 และความอ่อนโยนทำข้าใหญ่ 36ทรงขยายก้าวได้ข้า ข้อเท้าไม่พลิก 37 ข้าไล่และจับศัตรู ไม่กลับจนทำหมด 38
 ดิจนลูกไม่ได้ ล้มได้เท้า 39ทรงคาดเอวด้วยกำลังเพื่อรบ ทำผู้ต่อต้านคุกได้ข้า 40 ทำศัตรูหันหลัง ให้ข้าทำผู้เกลียดหมด
 41 เขาร้องแต่ไม่มีผู้ช่วยเรียกพระยาห์เวห์แต่ไม่ตอบ 42 ข้างบเหมือนฝุ่นหน้าลม เทเหมือนโคลนถนน 43
 ทรงช่วยจากการวิวาทประชาชนตั้งเป็นหัวชาติ ประชาชนไม่รู้รับใช้ 44 ได้ยินข่าวก็เชื่อฟัง คนต่างชาติหมอบ 45
 เขาหมดใจและสั่นจากที่ซึ่งถวายพระสิริ 46 พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์ ศิลาข้ารับพระพร พระเจ้าแห่งความรอดทรงสูง
 47พระเจ้าผู้แก้แค้นแทนข้า ทำชนอยู่ใต้ 48 ช่วยจากศัตรู ยกเหนือคู่อสู์ ช่วยจากคนรุนแรง 49
 ดังนั้นพระยาห์เวห์ข้าขอบพระคุณท่ามกลางชาติและร้องพระนาม 50 ทรงทำความรอดใหญ่แก่กษัตริย์
 และให้พระกรุณา [เฮเซด]แก่ผู้รับเจิม คือดาวิดและเชื้อสายนิรันดร์

<คำอธิบาย>

หัวเรื่องคล้าย 1ซมอ 22:1 คำ ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ พบที่นี้และบท 36 เท่านั้น ดาวิดพรรณนาพระเจ้าเป็นกำลัง ศิลา
 ป้อม ผู้ช่วย พระเจ้า ศิลาลี้ภัย โล่ เขาความรอด และที่สูง และสารภาพรัก (ข้อ 1-2) เมื่อศัตรูคุกชีวิต เขาร้องขอ
 ทรงฟังและลงด้วยพระพิโรธ ทรงปรากฏในพระบารมีและความกลัวที่สั่นดินฟ้า (ข้อ 7-13; เทียบ อพย 19:8)
 ดาวิดประสบชัยและรอดต่อศัตรูในสนามรบและหนี แม้ไม่ใช่ทุกชัย ‘โดยปาฏิหาริย์’
 เขาสารภาพว่าพระหัตถ์ทำทั้งหมด (ข้อ 14 ‘ส่งลูกธนูกระจาย’; ข้อ 16 ‘เอื้อมจับ... ดิง’)
 การรอดจากศัตรูเป็นเพราะพระองค์ทั้งหมด (ข้อ 17-19ก) ข้อ 20-24 ไม่ใช่ขอความชอบธรรมว่าควรรอด
 แต่รู้ว่ต้นความรอดคือทรงพอพระทัย/รัก (ข้อ 19ข; เทียบข้อ 50; 13:5; 17:7 ‘เฮเซด’)
 แม้ดาวิดไม่ถึงมาตรฐานสมบรูณ์ ทรงรับด้วยพอพระทัย แต่พระคริสต์พระบุตรสมบรูณ์ตามมาตรฐานและเป็นผู้เดียวที่ข้อ
 20-24 ใช้เต็ม ดาวิดรู้พระลักษณะ (ข้อ 25-27) จึงวางใจ (ข้อ 29) และพระวณะ (ข้อ 30)
 ทรงสัญญาเป็นโล่แก่ผู้ลี้ภัย เขาเชื่อพระองค์เดียวเป็นศิลา (ฉธบ 32:30-31) และแหล่งกำลังเดียว (ข้อ 31-36) ด้วย
 ‘ความอ่อนโยน’—ถ่อมลง/ก้ม—ทรงช่วย (ข้อ 35)

ข้อ 37-45 ส่วนมากรูปกริยาไม่สมบรูณ์ หมายอนาคตหรือทำต่อ

ดาวิดสวม ‘ยุทธภัณฑ์ทั้งชุด’ พระเจ้าและชนะศัตรูหมด (ข้อ 37-40) เขาร้องไม่พบผู้ช่วยและทรงไม่ตอบ (ข้อ 40)
 ทรงยกดาวิดเหนือชนและให้ต่างชาติยอมรับใช้ (ข้อ 43-45) ภาพนี้ใช้เต็มแก่พระคริสต์ ส่วนท้ายข้อ 46-50
 เป็นถวายพระสิริ ดาวิดสรรเสริญผู้แก้แค้นและยกตน เมื่อทรงยกกษัตริย์ กษัตริย์ร้องพระนามในชาติ เปาโลอ้างข้อ
 48-49 ใน รม 15:8-12 เชื่อมพันธกิจพระคริสต์ ‘ผู้รับเจิม’ และใน กท 3:16

ว่เชื้อสายดาวิดหมายคนเดียวคือพระคริสต์

บทที่ 19

สดุดี 19: ฟ้ำและการเปิดเผย สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด วาหศิลป์ธรรมชาติ

สดุดี 19:1

สดุดี 19: ฟ้ำและการเปิดเผย สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด วาหศิลป์ธรรมชาติ

A 1 ฟ้ำประกาศพระสิริพระเจ้า และพื้นฟ้ำบอกผีพระหัตถ์

B 2 วันหลังคำแค้น คืบบอกความรู้แก่คืบ 3 ไม่มีคำหรือภาษา ไม่ได้ยินเสียงฟ้ำ 4 แต่เสียงไปทั่วโลก คำถึงปลายโลก
ทรงตั้งเต็นท์ให้ดวงอาทิตย์ในฟ้ำ 5 มันเหมือนเจ้าบ่าวออกห้อง และยินดีเหมือนนักรบวิ่งทาง 6 ออกแต่ปลายฟ้ำ
โคจรถึงอีกปลาย ไม่มีสิ่งใดซ่อนจาก

ความร้อน ความขัดพระคัมภีร์

C 7 ธรรมบัญญัติ [โทราห์] พระยาห์เวห์สมบูรณ์ พื้นวิญญาณ พระโอวาทแน่นอน ทำคนซื้อให้ฉลาด 8 ข้อบังคับตรง
ทำใจยินดี พระบัญชาบริสุทธิ์ ทำตาสว่าง 9 ความยำเกรงสะอาด คงนิรันดร์ คำตัดสินจริงและชอบธรรมทั้งหมด 10
น่าปรารถนายิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากกว่าน้ำผึ้งจากรวง

B 11 ผู้รับใช้รับคำเตือนและรักษา มีรางวัลมาก 12 ใครเข้าใจความผิดพลาด ขอประกาศข้าบริสุทธิ์จากความผิดซ่อน
13 ขอห้ามผู้รับใช้จากบาปหึง อย่าให้ครอง แล้วข้าจะครบถ้วนและสะอาดจากการละเมิดมาก

A 14 ขอคำปากและเสียงร่าเริงใจเป็นที่พอพระทัยต่อพระพักตร์ พระยาห์เวห์ ศิลาและผู้ไถ่

<คำอธิบายน>

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าผู้สร้าง ภาพฟ้ำ พื้นฟ้ำ และอาทิตย์เน้นความใหญ่ลึกลับ

เปาโลว่าฤทธิ์นิรันดร์และพระภาวะเห็นชัดในสรรพสิ่ง (รม 1:20) ธรรมชาติร้องยินดีการสร้างไม่หยุด

แต่แฝงว่าบางคนไม่ได้ยิน (เทียบ รม 10:16, 18)

หากธรรมชาติเผย ‘พระสิริ’ พระคัมภีร์พระวจนะ/ธรรมบัญญัติไม่เพียงเผยพระลักษณะ แต่ให้ปัญญาและชีวิต (ข้อ 7)

ดาวิดสรรเสริญธรรมบัญญัติ—โอวาท ข้อบังคับ พระบัญชา คำตัดสิน—และโยหา เขาอยากรับคำเตือนและตรวจบาป
ขอทรงเตือนกันไม่ให้บาปและไม่ให้มันครอง (ข้อ 13)

คำอธิษฐานนี้ตอบแก่คริสเตียนทุกคนผ่านพระราชกิจพระเยซู ‘บาปจะไม่ครอง เพราะไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ
แต่อยู่ใต้พระคุณ’ (รม 6:14) คำขอท้ายข้อ 14 แสดงความจริงใจ

บทที่ 20

สดุดี 20: วันภัย สำหรับหัวหน้ากรอง สดุดีดาวิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะตอบท่าน

สดุดี 20:1

สดุดี 20: วันภัย สำหรับหัวหน้ากรอง สดุดีดาวิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะตอบท่าน 1 ในวันภัย ขอพระยาห์வேห์ตอบ

และพระนามพระเจ้ายาโคบคัม 2 ขอส่งความช่วยเหลือจากสถานบริสุทธิ์และคำจากศิโยน 3

ระลึกถึงบุญคุณทั้งหมดและรับเครื่องเผา (เสลาห์)

4 ประทานตามใจและทำแผนสำเร็จ 5 เราจะร้องยินดีในความรอดและชูชงในพระนาม

ขอพระยาห์வேห์เติมคำขอทั้งหมด พระองค์จะตอบ 6 บัดนี้ข้ารู้ว่าทรงช่วยผู้รับเจิม

ตอบจากฟ้าบริสุทธิ์ด้วยฤทธิ์ความรอดแห่งพระหัตถ์ขวา 7 คนเหล่านี้พึ่งรถ คนเหล่านั้นพึ่งม้า

แต่เราระลึกพระนามพระยาห์வேห์พระเจ้า 8 เขาคุกและล้ม แต่เราลุกและช่วยกันยืน ขอทรงตอบเรา 9 พระยาห์வேห์

ขอช่วย กษัตริย์ ขอให้ทรงตอบในวันที่เราเรียก

<คำอธิบายน>

บท 20-21 เป็นคู่สดุดีกษัตริย์ คำอธิษฐานเพื่อกษัตริย์ในฉากรบ (20:7) เป็นการร้องสลับชุมนุมกับกษัตริย์ในพิธี

น่าจะใช้เสมอในประวัติศาสตร์อิสราเอล ‘ท่าน’ ข้อ 1-5 คือ ‘ผู้รับเจิม กษัตริย์’ (ข้อ 6, 9)

ประชาชนขอด้วยเชื่อว่าทรงให้ชัยผ่านกษัตริย์ ข้อ 6-8 เป็นคำตอบกษัตริย์ต่อคำพร เขาเชื่อว่าทรงทำความรอดผ่าน

‘ผู้รับเจิม’ และออกโดยพึ่งพระนาม (ข้อ 6-7) เป็นภาพลวงหน้าว่าพระเยชูกษัตริย์เหนือกษัตริย์จะหักอำนาจชาตาน

‘ขอช่วย’ ข้อ 9 ฮีบรู [โฮซีอานนา] (เทียบ มธ 21:9)

บทที่ 21

สดุดี 21: วันยินดี สำหรับหัวหน้ากรอง สดุดีดาวิด กษัตริย์กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

สดุดี 21:1

สดุดี 21: วันยินดี สำหรับหัวหน้ากรอง สดุดีดาวิด กษัตริย์กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

A 1 พระยาห์வேห์ กษัตริย์ยินดีเพราะกำลังและเปรมในความรอดเพียงใด

B 2 ทรงให้ความปรารถนาใจและไม่ปฏิเสธคำริมฝีปาก (เสลาห์) 3 ทรงนำพรดีมาต้อนรับ และสวมมงกุฎทองบริสุทธิ์ 4

เขาขอชีวิต ทรงให้วันยืนยาวนิรันดร์ 5 พระสิริเขาใหญ่โดยความรอด ทรงวางเกียรติและพระบารมี 6

เพราะทรงตั้งพรนิรันดร์และทำให้ยินดีด้วยพระพักตร์ 7 เพราะกษัตริย์วางใจพระยาห์வேห์ และด้วยพระกรุณา [เฮเซด]

ผู้สูงสุด เขาไม่สั่น กษัตริย์กับศัตรู

B 8 พระหัตถ์จะพบศัตรูทั้งหมด พระหัตถ์ขวาพบผู้เกลียด 9 เมื่อพระพักตร์มา จะทำเป็นเตาไฟ

พระยาห์வேห์ทำลายในพระพิโรธ ไฟกลืน 10 ทรงทำลายลูกหลานจากแผ่นดินและเชื้อจากมนุษย์ 11

เพราะเขาวางแผนชั่วต่อพระองค์ คิดอุบายที่สำเร็จไม่ได้ 12 ทรงทำให้หันหลัง เมื่อเล็งธนูต่อหน้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เดียว

A 13 พระยาห์เวห์ ขอทรงสูงด้วยฤทธิ เราจะร้องและสรรเสริญกำลัง

<คำอธิบาย>

บทนี้ร้องว่าคำอธิษฐานเพื่อกษัตริย์บท 20 ได้รับตอบ—ซัย (ข้อ 2; เทียบ 20:4) ซัยอิสราเอลคือคำตอบต่อคำกษัตริย์
ทรงสวมมงกุฎทอง ให้ชีวิตยาวนานรันดร์ พระสิริ และพรนิรันดร์ (ข้อ 3-6; เทียบ 2 ซมอ 7:16)

เป็นภาพกษัตริย์อุดมบนฐาน ‘พระกรุณา [เฮเซด]’—รักพันธสัญญา

กษัตริย์จะพบศัตรูทั้งหมดและทำลายแม่ลูกหลานด้วยพระพิโรธ (ข้อ 8-10; วว 6:16 สะท้อนข้อ 9) ข้อ 11-12

วาดอุบายพังและหนี

บทที่ 22

สดุดี 22: เหตุใดทรงทอดทิ้ง สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามกวางยามรุ่ง สดุดีดาวิด อำนาจมืด

สดุดี 22:1

สดุดี 22: เหตุใดทรงทอดทิ้ง สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามกวางยามรุ่ง สดุดีดาวิด อำนาจมืด 1 พระเจ้าข้า พระเจ้าข้า
เหตุใดทอดทิ้ง เหตุใดไกลจากความรอดและคำร้อง 2 กลางวันข้าเรียก กลางคืนไม่เงียบ แต่ไม่ตอบ แต่พระองค์ 3
แต่ทรงบริสุทธิ์ ประทับท่ามกลางคำสรรเสริญอิสราเอล 4 บรรพบุรุษวางใจ และทรงช่วย 5 เขาร้องและรอด
วางใจไม่อาย แต่ข้าเป็นหนอน 6 ข้าเป็นหนอน ไม่ใช่มนุษย์ เป็นคำตำหนิและที่ดูหมิ่น 7 ทุกคนเห็นเยาะ
อ้าปากสันตிரัษะ 8 ‘มอบแก่พระยาห์เวห์ ก็ให้ทรงช่วย ในเมื่อพอพระทัย’ แท้จริงพระองค์ 9 ทรงนำข้าจากครรภ์
เป็นที่วางใจแต่กินนมแม่ 10 ถูกโยนแก่พระองค์แต่ครรภ์ ทรงเป็นพระเจ้าแต่ท้องแม่ 11 ออย่าไกล
เพราะภัยใกล้และไม่มีผู้ช่วย ปล้นและขู่ 12 วัวมากล่อม วัวบาซาล่อม 13 อ้าปากเหมือนสิงโตฉีกคำราม 14
ข้าถูกเทเหมือนน้ำ กระตุกแยก ใจเหมือนขี้ผึ้งละลายในอก 15 กำลังแห้งเหมือนเศษหม้อ ล้นติดเหงือก
ทรงวางในฝุ่นตาย 16 สุนัขล่อม กลุ่มคนชั่วล่อม ฉีกมือเท้าเหมือนสิงโต 17 ข้านับกระดูก เขาจ้อง 18
แบ่งเสื้อและจับฉลาก ดังนั้นพระยาห์เวห์ 19 ออย่าไกล กำลังข้า ขอรับช่วย 20 ช่วยวิญญาณจากดาบ
ชีวิตเดียวจากมือสุนัข 21 ช่วยจากปากสิงโต ทรงตอบจากเขาวัวป่า ความยินดีแพร่ 22
ข้าจะประกาศพระนามแก่พี่น้อง และสรรเสริญในชุมนุม 23 ผู้ยำเกรง จงสรรเสริญ เชื้อยาโคบจงถวายเกียรติ
เชื้ออิสราเอลจงกลัว 24 เพราะไม่ทรงดูหมิ่นหรือเกลียดคำคนจน ไม่ซ่อนพระพักตร์ แต่ฟังเมื่อร้อง 25
คำสรรเสริญในชุมนุมใหญ่มาจากพระองค์ ข้าจะทำคำปฏิญาณต่อผู้ยำเกรง 26 คนถ่อมจะกินอิ่ม ผู้แสวงจะสรรเสริญ
ขอใจมีชีวิตนิรันดร์ อาณาจักรไร้จบ 27 ปลายโลกจะระลึกและกลับพระยาห์เวห์ ทุกตระกูลชาตินมัสการ 28
เพราะราชอาณาจักรเป็นของพระยาห์เวห์ ทรงครองชาติ 29 คนอุ้มโลกงกนและกราบ
ผู้ลงฝุ่นและรักษาวิญญาณไม่ได้จุก 30 เชื้อสายจะรับใช้ และบอกองค์เจ้า [อาโดเน] รุ่นต่อรุ่น 31
เขาจะมาเล่าความชอบธรรมแก่ประชาชนที่จะเกิดว่าทรงทำ

<คำอธิบาย>

‘คนไม่ใช่คริสเตียนไม่อาจอ่านบทนี้โดยไม่เผชิญกางเขนสด ไม่เพียงทำคำพยากรณ์สมบูรณ์ แต่มีความถ่อมของผู้ทุกข์—ไม่มีคำขอแก้แค้น—และหวังโอบโลก’ (Kidner)

Kidner เห็นว่า ‘พระเจ้าข้า’ ข้อ 1 ตามคิตฮิบรูควรแปล ‘พระเจ้า! ข้า’ ดาวิดเจ็บเพราะไม่ตอบ แต่ยังเชื่อทรงอยู่ ‘ท่ามกลางอิสราเอล’ และทรงตอบในประวัติศาสตร์เสมอ (ข้อ 5) จึงเกาะต่อ (ข้อ 19-21) ข้อ 6-8 ระบายสภาพตกเป็นที่เยาะ ซึ่งมุ่งไม่เพียงดาวิดแต่พระเจ้าที่ฟัง (เทียบ มธ 27:43) เขาพรรณนาความใกล้ชิด ทรงนำจากครรรค์และเป็นพระเจ้า (ข้อ 9-10)

จึงจะทรงช่วยด้วยรัก ไม่ทอดหรือไกล แต่สถานการณ์และเจ็บในดูตรงข้าม (ข้อ 12-18) จึงร้อง ‘อย่าไกล’ (ข้อ 11, 19) ภาพทุกข์ข้อ 7-8, 18 ถูกอ้างตรงเรื่องพระคริสต์ ตั้งแต่ข้อ 22 น้ำเสียงมัน ทรงฟังแล้ว (ข้อ 24 กาลสมบูรณ์) จึงประกาศพระนามแก่พี่น้องและสรรเสริญในชุมนุม (ข้อ 22) ข้อ 25-26 มีฉากเครื่องบูชาตามคำปฏิญาณและงานเลี้ยง (ลนต 7:16)

ความยินดีแผ่แก่คนจน/ถ่อมและผู้แสวง (ข้อ 26) ทรงไม่เกลียดคำคนจนและไม่ซ่อนจากผู้แสวงพระพักตร์ (ข้อ 24) ท้ายประกาศไม่เพียงเชื่ออิสราเอล (ข้อ 23) แต่ทุกชาติจะยำเกรง (ข้อ 27) ทรงเป็นกษัตริย์ทุกชาติ และทุกชาติพร้อมเชื้อสายจะกลับมารับการครอง

บทที่ 23

สดุดี 23: ผู้เลี้ยงและมิตร สดุดีดาวิด ผู้เลี้ยง

สดุดี 23:1

สดุดี 23: ผู้เลี้ยงและมิตร สดุดีดาวิด ผู้เลี้ยง 1 พระยาห์เวห์เป็นผู้เลี้ยง ข้าไม่ขาด 2 ทรงให้ชานอนทุ่งเขียว นำสู่น้ำสงบ 3 พันวิญญาน นำทางชอบธรรมเพื่อพระนาม 4 แม่เดินหุบเงาตาย ข้าไม่กลัวชั่ว เพราะอยู่ข้างไม้พลองและไม่เท้าปอบ มิตร 5 ทรงจัดโต๊ะต่อหน้าศัตรู เจิมศีรษะ ถ้วยล้น 6 ความดีและพระกรุณา [เฮเซด] จะตามทุกวัน ข้าจะอยู่พระนิเวศนาน

<คำอธิบาย>

ดาวิดสารภาพพระเจ้าเป็นผู้เลี้ยงแบบบุคคลใกล้ชิด นำสู่ทุ่งเขียวและน้ำสงบ เลี้ยงไม่ขาด เขาพ้นฝ่ายวิญญานและตามทางพระเจ้า (ข้อ 3) แกะไม่กลัว ‘หุบเงาตาย’ เพราะผู้เลี้ยงอยู่ จะป้องกันสัตว์ชั่วด้วยพลอง

และนำเมื่อหลงด้วยไม้เท้า แกะตามผ่านหุบโดยไม่กังวลเพื่อกินหญ้า

ข้อ 5-6 ภาพผู้เลี้ยงแกะเปลี่ยนเป็นเจ้าบ้าน/กษัตริย์กับแขก พระเจ้าทรงยกดาวิดต่อหน้าศัตรูและให้อยู่พระนิเวศนิรันดร์

บทที่ 24

สดุดี 24: กษัตริย์พระสิริ สดุดีดาวิด การสร้างทั้งหมด

สดุดี 24:1

สดุดี 24: กษัตริย์พระสิริ สดุดีดาวิด การสร้างทั้งหมด 1 แผ่นดินและสิ่งเต็มเป็นของพระยาห์เวห์ โลกและผู้อยู่ 2 เพราะทรงวางรากเหนือทะเลและตั้งเหนือแม่น้ำ ความบริสุทธิ์ทั้งหมด 3 ใครขึ้นภูเขาพระยาห์เวห์ ใครยืนที่บริสุทธิ์ 4 ผู้มีสะอาดใจบริสุทธิ์ ไม่ยกวิญญาณสู่เปล่า และไม่สาบานหลอก 5 เขารับพรจากพระยาห์เวห์และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอด 6 นี่คือชั่วอายุผู้แสวง ผู้หาพระพักตร์ ยาโคบ (เสลาห์) ผู้ชนะทั้งสิ้น 7 ประตุน้อย ยกหัว ช่องนรินทร์จงยก กษัตริย์พระสิริจะเข้า 8 ใครคือกษัตริย์พระสิริ พระยาห์เวห์ผู้เข้มแข็งและนักรบ นักรบสงคราม 9 ประตุน้อย ยกหัว ช่องนรินทร์จงยก กษัตริย์พระสิริจะเข้า 10 ใครคือพระองค์ พระยาห์เวห์จอมทัพอือกษัตริย์พระสิริ (เสลาห์)

<คำอธิบาย>

ฉากคือ 1 พศต 16 เมื่อดาวิดตั้งหีบพันธสัญญาในเยรูซาเล็ม และเป็นอุปมาการเสด็จกลับสุดท้าย พระเจ้าพระเจ้าผู้สร้าง โลกและทุกคนเป็นของพระองค์ ข้อ 2 วาด ‘แผ่นดินออกจากน้ำ’ (2ปต 3:5) ทรงบริสุทธิ์ ที่ประทับบริสุทธิ์ มีเพียงมือใจสะอาดเข้าใกล้ (เทียบ 15:1-5) ผู้ใจบริสุทธิ์ (ข้อ 4) รับความชอบธรรม (ข้อ 5) แสงพระพักตร์ (ข้อ 6) คือผู้รับพร (ข้อ 5ก กริยาไม่สมบูรณ์) ‘ผู้ขึ้นภูเขาและยืนที่บริสุทธิ์’ ข้อ 3 (15:1) คือพระคริสต์พระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์และนักรบเท่านั้น (เทียบ วว 19:11-16 ‘กษัตริย์เหนือกษัตริย์ องค์เจ้าเหนือเจ้า’) ข้อ 7-10 ประกาศต้อนรับกษัตริย์พระสิริผู้ชนะ ทุกประตูต้องยกหัวรับ

บทที่ 25

สดุดี 25: คำวิงวอนตามอักษร ขอทรงสอนทาง สดุดีดาวิด

สดุดี 25:1

สดุดี 25: คำวิงวอนตามอักษร ขอทรงสอนทาง สดุดีดาวิด

- A 1 <อาเลฟ> พระยาห์เวห์ ข้ายกวิญญาณสู่พระองค์
- B 2 <เบท> พระเจ้าข้า ขาวางใจ อย่าให้อาย อย่าให้ศัตรูยินดีเหนือข้า
- C 3 <กิเมล> อย่าให้ผู้ร่อพระองค์อาย แต่ให้ผู้ทรยศไร้เหตุอาย
- D 4 <ดาเลท> พระยาห์เวห์ ขอให้ข้ารู้ทางและสอนวิถี 5 <เฮ> นำด้วยความจริงและสอน
- E <วาว> เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าแห่งความรอด
- F ข้ารอพระองค์ทั้งวัน

- G 6 <ซาอิน> พระยาห์เวห์ ขอร้องถึงพระเมตตาและพระกรุณา [เฮเซด] เพราะมีแต่โบราณ
- H 7 <เฮท> อย่าระลึกบาปวัยหนุ่มและการละเมิด แต่ระลึกข้าตามพระกรุณา [เฮเซด] เพื่อความดี
- I 8 <เทท> พระยาห์เวห์ดีและตรง จึงสอนทางแก่คนบาป 9 <โยด> นำคนถ่อมด้วยความยุติธรรมและสอนทาง
- J 10 <คาฟ> ทางทั้งสิ้นเป็นพระกรุณา [เฮเซด] และความสัตย์ [เอเมท] แก่ผู้รักษาพันธสัญญาและพระโอวาท
- J 11 <ลามัด> พระยาห์เวห์ เพื่อพระนาม แม้อธรรมเข้ามา ขออภัย
- I 12 <เมม> ใครยำเกรงพระยาห์เวห์ พระองค์จะสอนทางที่เขาควรเลือก 13 เขาจะอยู่ดีและเชื้อสายครองแผ่นดิน
- H 14 <ซาเมค> ความสนิทพระยาห์เวห์มีแก่ผู้ยำเกรง และพันธสัญญาเพื่อให้เขารู้
- G 15 <อาอิน> ตาข้ามองพระยาห์เวห์เสมอ เพราะทรงตั้งเท้าจากตาข่าย
- F 16 <เพ> ขอหันมาหาและให้พระคุณ เพราะข้าเดียวดายและจน
- E 17 <ซาดี> ความทุกข์ใจใหญ่
- D ขอทรงนำออกจากความคับแค้น
- 18 <เรช> ขอทอพระเนตรความทุกข์และลำบาก และอภัยบาปทั้งหมด
- C 19 <เรช> ขอทอพระเนตรว่าศัตรูมาก
- B 20 <ชิน> เพราะข้าลี้ภัยในพระองค์ ขอรักษาวิญญาณและช่วย อย่าให้อาย
- A 21 <ทาว> ขอให้ความครบถ้วนและตรงรักษาข้า เพราะข้ารอพระองค์ผู้เดียว
- Z 22 <เพ> พระเจ้า ขอเอื้อสราเอลจากทุกทุกข์
- <คำอธิบาย>

Kidner มองสี่หัวข้อบท 25

- (1) ศัตรู: ชัยของศัตรูเป็นความอายแก่ดาวิดและผู้หวังพระเจ้า (ข้อ 2-3) จึงอธิษฐานให้ช่วยผู้ลี้ภัย (ข้อ 20)
- (2) การทรงนำ: ดาวิดขอทรงสอนทาง (ข้อ 4-5) เชื่อว่าทรงนำก้าว (ข้อ 9, 12, 15) ผู้รับการนำต้องรู้บาปและกลับใจ (ข้อ 8-10) ทรงนำผู้ยำเกรงสู่ความสนิทพันธสัญญา (เทียบ ‘ความสนิท [ชิด]’ ข้อ 14 หมายถึงการปรึกษา council/counsel ที่เปิดใจไม่ลี้เลและแก้ปัญหา; ยรม 23:18; อมส 3:7)
- (3) บาป: ดาวิดยอมรับและฟังพระเมตตาจากพระกรุณา [เฮเซด] ขออภัย (ข้อ 6-7, 11)
 ‘การอภัยโทษพันธสัญญาไม่ใช่ปฏิเสธรโทษ พระองค์ทรงให้ความดีและเมตตา (ข้อ 7) เพราะทรงดีและตรงเอง (ข้อ 8)’ (Kidner)

(4) ความวางใจ: ข้อ 2 ดาวิดสารภาพวางใจ ในทุกซ่เขามองทั้งวันและเสมอ (ข้อ 5ค) ‘ความเชื่อไม่ยอมจำนนรับชะตา
แต่รอในความหวัง’

บทที่ 26

สดุดี 26: การอุทิศบริสุทธิ สดุดีดาวิด ไม่มีสิ่งซ่อน

สดุดี 26:1

สดุดี 26: การอุทิศบริสุทธิ สดุดีดาวิด ไม่มีสิ่งซ่อน 1 พระยาห์เวห์ ขอพิพากษา เพราะข้าเดินครบถ้วน วางใจไม่เซ 2
ขอค้นและทดสอบ ถลุมโนธรรมและใจ 3 เพราะพระกรุณา [เฮเซด] อยู่ต่อหน้า ข้าเดินในความจริง ข้าไม่เหมือนเขา 4
ข้าไม่นั่งกับคนเปล่าและไม่ไปกับคนหน้าซื่อ 5 เกลียดชมนุ่มคนชั่วและไม่นั่งกับคนอธรรม ในศาลพระองค์ 6
ข้าล้างมือสะอาดและเดินรอบแท่น 7 ให้เสียงขอบคุณดังและเล่าพระราชกิจอัศจรรย์ 8 พระยาห์เวห์
ข้ารักพระนิเวศที่ประทับและที่พระสิริ คนไร้อานาคต 9 อย่าเก็บวิญญาณกับคนบาปหรือชีวิตกับคนหลังเลือด 10
มือมีอุบายและขวาเต็มสินบน รักไร้กลัว 11 แต่ข้าจะเดินครบถ้วน ขอไถ่และให้พระคุณ 12 เท้ายืนที่ราบ
ข้าจะถวายพระพรในชุมนุม

<คำอธิบายน>

การกล่าวความครบถ้วน (ข้อ 1, 11) ไม่ใช่เพื่อไ้ความโปรด ดาวิดถูกล้อมด้วยคนอธรรมทำชั่ว (ข้อ 4-5, 9-10)
และตั้งรักษาความสัตย์ เขาหวังทรงรับรู้และฟัง ‘เฮเซด’ (ข้อ 3) ไม่รวมชั่วแต่เกลียด (ข้อ 5)
และทำโดยคิดว่าต้องรับผิดชอบต่อพระองค์ (ข้อ 2) เขาโยยหา ‘ที่ประทับพระสิริ’ เป็นพิเศษ (ข้อ 8, 12)
นี่คือเคล็ดเดินครบถ้วนไม่ประนีประนอม ‘ครบถ้วน [ทามิม]’ ไม่ใช่ไร้ตำหนิ แต่เต็มใจ/สัตย์ต่อกฎ [มิชพัท] กริยา ‘เดิน’
ข้อ 11 เป็นไม่สมบูรณ์ต่างจากข้อ 1 กาลสมบูรณ์ แสดงปณิธานเดินต่อ
(กาลสมบูรณ์) และแสดงเจตนากับปณิธานของดาวิดว่าจะเดินทางนั้นต่อไป

บทที่ 27

สดุดี 27: แสงและความรอดของข้า สดุดีดาวิด ข้าจะกลัวใคร

สดุดี 27:1

สดุดี 27: แสงและความรอดของข้า สดุดีดาวิด ข้าจะกลัวใคร

A 1 พระยาห์เวห์เป็นแสงและผู้ช่วย ข้าจะกลัวใคร เป็นป้อมชีวิต ข้าจะหวาดใคร

B 2 เมื่อผู้ทำชั่วเข้าใกล้จะกินเนื้อ—คู่ต่อสู้และศัตรู—เขาสะดุ้ง 3 แม้มองทัพตั้งค่าย ใจไม่กลัว แม้สงคราม

ลุกต่อข้า ข้ายังมั่น

พระวิหาร

C 4 สิ่งเดียวที่ขอและแสวง คืออยู่พระนิเวศทุกวัน มองความงามพระยาห์เวห์และเยี่ยมพระวิหาร

D 5 เพราะวันชั่วทรงคุ้มในพลับพลา ซ่อนในที่ลับเด่นท์ และยกบนศิลา 6 บัดนี้ศีรษะสูงเหนือศัตรูรอบ

E ข้าจะถวายเครื่องบูชาให้ร้องในเด่นท์ ร้องและบรรเลงถวายพระยาห์เวห์ พระพักตร์และทาง 7 พระยาห์เวห์
ขอฟังเสียงเรียก ให้พระองค์และตอบ

F 8 ใจข้าพูดตามพระคำรัส ‘จงแสวงหน้าของเรา’ พระยาห์เวห์ ข้าแสวงพระพักตร์

E 9 อย่าซ่อนพระพักตร์หรือผลักผู้รับใช้ด้วยโทษ พระองค์เป็นผู้ช่วย อย่าทิ้งหรือละ พระเจ้าแห่งความรอด

D 10 แม้บิดามารดาทั้ง พระยาห์เวห์จะรับ

C 11 พระยาห์เวห์ เพราะศัตรู ขอทรงสอนทางและนำทางราบ

B 12 อย่ามอบแก่ศัตรู เพราะพยานเท็จและรุนแรงลุกต่อข้า จงเชื่อและรอ

A 13 ข้าเชื่อว่า จะเห็นความดีพระยาห์เวห์ในแผ่นดินคนเป็น 14 จงรอพระยาห์เวห์ ให้ใจเข้มและกล้า จงรอ

<คำอธิบายน>

ดาวิดอยู่ในภัยชีวิตและสงคราม (ข้อ 2-3) แต่สารภาพไม่กลัว เพราะทรงเป็นที่ลี้ภัยและผู้ช่วย

ความปรารถนาไม่ใช่แค่รอดชีวิต แต่ให้อยู่ในการประทับ (ข้อ 4-5)

เขายึดพระสัญญาพบและแสวงพระพักตร์/การประทับ (ข้อ 7-8)

พระเจ้าจำเป็นสมบูรณ์ การจากหรือไม่พบพระพักตร์เหมือนตาย (ข้อ 9, 12) เขามั่นว่าจะเห็น (ข้อ 13)

และหนุนผู้โยยหาเช่นตนให้เข้มกล้ารอ (ข้อ 14)

บทที่ 28

สดุดี 28: คำวิงวอนได้ตอบ สดุดีดาวิด ผู้วิงวอน

สดุดี 28:1

สดุดี 28: คำวิงวอนได้ตอบ สดุดีดาวิด ผู้วิงวอน 1 พระยาห์เวห์ ข้าร้อง ศิลาข้า อย่าปิดพระกรรณ หากเงิบ

ข้ากลัวเหมือนผู้หลงหลุม 2 ฟังเสียงวิงวอนเมื่อยกมือสู่ห้องบริสุทธิ์ [เดบิร] ความยุติธรรม 3

อย่าลากข้ากับคนชั่วทำกรรม ผู้พูดสันติแก่เพื่อนแต่ใจชั่ว 4 ตอบตามการกระทำและงานชั่ว ตามมือ ให้ผลตอบ 5

เพราะไม่เข้าใจพระราชกิจและฝีมือพระหัตถ์ จึงทรงรื้อไม่สร้าง คำตอบ 6 ถวายพระพรพระยาห์เวห์ เพราะทรงฟัง 7

พระยาห์เวห์เป็นกำลังและโล่ ใจวางใจ ได้ช่วยและยินดี จึงขอบพระคุณด้วยเพลง แบ่งปันพร 8

พระยาห์เวห์เป็นกำลังประชากรและป้อมความรอดผู้รับเจิม 9 ขอช่วยประชากร อวยพรมรดก เลี้ยงและอุ้มनिรันดร์

<คำอธิบาย>

ดาวิดตอบ หากไม่มีเหมือนลูกทั้ง กลัวเป็นเหมือนผู้ลง ‘หลุม [โบริ]’ (ข้อ 1) คือคนชั่วพุดสันติเท็จ (ข้อ 3) ทรงจะลงโทษตามการกระทำและทำยุติธรรม (ข้อ 4-5) จากข้อ 6 เขาสรรเสริญว่าคำตอบมา ประสบความรอดต่อเนื่อง รุ่งทรงเป็นกำลัง โล่ ป้อม และผู้พึ่งเดียว จึงยินดีร้อง ความรอดของดาวิด ‘ผู้รับเจิม’ ไม่จบส่วนตัว แต่หมายความว่าอิสราเอลที่เขาแทน ทรงเป็นผู้ช่วยและผู้เลี้ยงเขา (23:1)

บทที่ 29

สดุดี 29: กษัตริย์เหนือพายุ สดุดีดาวิด การนมัสการสวรรค์

สดุดี 29:1

สดุดี 29: กษัตริย์เหนือพายุ สดุดีดาวิด การนมัสการสวรรค์ 1 บุตรพระเจ้าเอ๋ย จงถวายพระสิริและกำลังแก่พระยาห์เวห์ 2 ถวายพระสิริพระนาม นมัสการในความงามบริสุทธิ์ ทางพายุ 3 พระสุรเสียงเหนือน้ำ พระเจ้าแห่งพระสิริฟ้าร้อง พระยาห์เวห์เหนือน้ำมาก 4 พระสุรเสียงทรงพลังและพระบารมี 5 หักสนซีดาร์แห่งเลบานอน 6 ทำมันกระโดดเหมือนลูกวัว เลบานอนและสิริโอนเหมือนลูกวัวป่า 7 พระสุรเสียงแยกเปลวไฟ 8 ทำถิ่นทุรกันดารบิด ทำคาเดชบิด 9 ทำกวางเจ็บครรภ์และป่าโล้น ทุกสิ่งในพระวิหารว่า ‘พระสิริ’ ความรอดบนดิน 10 พระยาห์เวห์ประทับเหนือมหาอุทก ประทับกษัตริย์นิรันดร์ 11 ประทานกำลังและอวยพรสันติประชากร

<คำอธิบาย>

นักวิชาการเห็นว่าบทนี้อาจการิตหรือบทคานาอันสรรเสริญบาอัล แม้มี่ร้อง ดาวิดสรรเสริญไม่ใช่เทพพายุ แต่พระเจ้าแท้ผู้ครองพายุและทุกสิ่ง ฉบับเกาหลีแปลข้อ 1 ‘ผู้มีอำนาจ’ แต่ต้นฉบับ ‘บุตรเอลิม’ นำหมายสิ่งสวรรค์/ทูตสวรรค์ สดุดี 96:7 ประกาศทุกชาติถวายพระสิริกำลังและนมัสการ ข้อ 3-9 วาดพายุเพลงดิน เปรียบพระสุรเสียง แสดงพิพากษาและเป็นกษัตริย์จักรวาล (ข้อ 10; คำ ‘มหาอุทก’ พบเฉพาะน้ำท่วมโนอาห์ ปฐม 6-11) ฤทธิ์พายุสั่นจากเลบานอนและสิริโอน/เฮอร์โมน ภูเขาเทพต่างชาติทางเหนือ ถึงคาเดชใต้ (ข้อ 6, 8) แม้การประทับน่ากลัวแก่ชั่ว แต่แก่ประชากรเป็นปลอดภัยและสันติ (ข้อ 11)

บทที่ 30

สดุดี 30: จากคร่ำครวญเป็นเต้น เพลงถวายพระวิหาร สดุดีดาวิด การช่วย

สดุดี 30:1

สดุดี 30: จากคร่ำครวญเป็นเต้น เพลงถวายพระวิหาร สดุดีดาวิด การช่วย

A 1 พระยาห์เวห์ ข้ายกย่อง เพราะทรงตั้งขึ้นและไม่ให้ศัตรูยินดี 2 ข้าร้องช่วยและทรงรักษา 3
ทรงยกวิญญาณจากแดนคนตาย ให้ชีวิตท่ามกลางผู้ลงหลุม 4 ผู้ยำเกรง จงร้องและขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์
B 5 พระพิโรธชั่วคราว แต่พระโปรดตลอดชีวิต เย็นมีร้องให้พัก เข้ามียินดี

คำอวดใจ

C 6 เมื่อสงบ ข้าว่า ‘ไม่สิ้นนิรันดร์’ 7 พระยาห์เวห์ เมื่อพอพระทัยทรงตั้งข้าเหมือนภูเขาแข็ง แต่เมื่อซ่อนพระพักตร์
ข้าสิ้น 8 ข้าร้องพระยาห์เวห์และวิงวอนองค์เจ้า [อาโโดน]

B 9 หากลงหลุมตายมีประโยชน์อะไร ผู้ขอบคุณหรือประกาศความจริงได้หรือ 10 พระยาห์เวห์ ขอฟังและให้พระคุณ
เป็นผู้ช่วย ฉลอง

A 11 ทรงเปลี่ยนคร่ำครวญเป็นเต้น ถอดผ้ากระสอบและคาดยี่สิบ 12 เพื่อส่งราศีข้าร้องไม่เงียบ
พระยาห์เวห์พระเจ้าข้า ขอบพระคุณนิรันดร์

<คำอธิบาย>

หัวเรื่อง ‘เพลงถวายพระวิหาร’ อาจคือเพลงพิธีหลังสร้างบ้าน RV เข้าใจถวายบ้านดาวิด

อย่างไรก็ดีเขาร้องยินดีพันทดลอง (ข้อ 5, 11)

ข้อ 2 ให้นัยหายโรค ความตรงข้ามข้อ 5 แสดงยินดีที่พบ: พระพิโรธกับโปรด ร้องเย็นกับยินดีเข้า ชวนคำเปาโล
‘ความทุกข์เบาชั่วคราวทำส่งราศีนิรันดร์หนักยิ่ง’ (2คร 4:17) ข้อ 6-10 สารภาพว่าหากไร้พระคุณ (ข้อ 10)

ความมั่นคง (ข้อ 6) ไร้ความหมาย หากซ่อนพระพักตร์ไร้หวังเหมือนตาย (ข้อ 7, 9; เทียบ 6:5; 28:1; 104:29)

‘ส่งราศี [คาโยด]’ ข้อ 12 หมายถึง/วิญญาณดาวิด คือสรรเสริญเต็มใจ (เทียบ 57:8)

บทที่ 31

สดุดี 31: ความเครียด สำหรับหัวหน้ากรอง สดุดีดาวิด คนถูกล่า

สดุดี 31:1

สดุดี 31: ความเครียด สำหรับหัวหน้ากรอง สดุดีดาวิด คนถูกล่า 1 พระยาห์เวห์ ข้าลี้ภัย อย่าให้อายนิรันดร์
ช่วยด้วยความชอบธรรม 2 เจี่ยพระกรรม ธิบช่วย เป็นศิลาบ้อมและบ้อมช่วย 3 เพราะทรงเป็นศิลาและบ้อม
ขอทรงนำเพื่อพระนาม 4 ดึงจากตาข่ายซ่อน เพราะทรงบ้อม 5 ข้ามอบวิญญาณในพระหัตถ์ ทรงได้
พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งจริง 6 ข้าเกลียดผู้ถือสิ่งเปล่าและวางใจพระยาห์เวห์ 7 ข้ายินดีในเสเขต

เพราะทอดเห็นทุกข์และรู้ความเจ็บวิญญาน 8 ไม่มอมมือศัตรู แต่ตั้งเท่าในที่กว้าง คนถูกปฏิเสธ 9
ขอพระคุณเพราะทุกข์ ตาอ่อนด้วยโศก วิญญานและกายอ่อน 10 ชีวิตจบด้วยเศร้า ปิดด้วยถอนใจ 11
เพราะศัตรูข้าเป็นที่ดำหนิโดยเฉพาะเพื่อนบ้าน เป็นที่กลัวแก่เพื่อน ผู้เห็นข้างนอกหนี 12 ถูกลืมหักใจเหมือนคนตาย
เหมือนภาชนะแตก 13 ได้ยินใส่ร้ายมาก ความกลัวรอบ เขาวางแผนจับ 14 แต่ข้าวางใจและว่า
‘พระองค์เป็นพระเจ้าข้า’ 15 เวลาข้าในพระหัตถ์ ช่วยจากศัตรูและผู้ไล่ 16 ให้พระพักตร์ส่องผู้รับใช้ ช่วยด้วยเฮเซด 17
อย่าให้อายเมื่อเรียกให้ช่วยอายและเจ็บในแดนคนตาย 18 ให้ริมฝีปากเท็จที่พูดหึงดูหมิ่นคนชอบธรรมเจ็บ
ท่าทางสุดท้ายแห่งสรรเสริญ 19 ความดีที่สะสมแก่ผู้ยำเกรงและทำต่อหน้าคนแก่ผู้ลี้ภัยใหญ่เพียงใด 20
ทรงซ่อนในที่ลับต่อพระพักตร์จากแผนคนคัมในพลับพลาจากลิ้นวิวาท 21 จงถวายพระพร
เพราะเฮเซดทำอัศจรรย์แก่ข้าในเมืองลอม 22 ข้าพูดตกใจว่า ‘ถูกตัดจากพระเนตร’ แต่ทรงฟังเสียงวิงวอนเมื่อร้อง 23
ผู้ยำเกรงทั้งหลาย จงรักพระยาห์เวห์ทรงรักษาคนสัตย์และตอบคนหึงเกิน 24 ผู้รอพระยาห์เวห์ จงใจเข้มและกล้า

<คำอธิบายน>

ข้อ 1-3 ข้าคล้ายบท 71 ของดาวิดซรา เขาสารภาพเป็นศิลาและป้อม ฟังให้ช่วยจากศัตรูเพื่อพระนาม (ข้อ 3-4)
ครั้งแรกข้อ 5 ‘ขามอบวิญญานในพระหัตถ์’ เป็นคำท้ายพระเยชูบนกางเขน แม้ทุกข์หนัก (ข้อ 9-13)
เขาฟังพระเจ้าเดียว (ข้อ 6, 14) และมองเฮเซด (ข้อ 7ก) มั่นว่าทรงเห็นรู้ทุกภัย (ข้อ 7ข) ทรงฟังและลูก
ทำช่วยอายและดีหึง
(ข้อ 17-18)

ดาวิดจะไม่ย่นทางชั่ว (ข้อ 6—เกลียด; เทียบ 26:5) แต่เลือกยำเกรง รู้ว่าเป็นพรใหญ่ (ข้อ 19 —‘ความดี [โทบ]
ที่ทรงสะสมแก่ผู้ยำเกรงและทำต่อหน้าคนแก่ผู้ลี้ภัยใหญ่เพียงใด’; เทียบ 32:6) ด้วยมัน
เขาสรรเสริญและร้องแก่ผู้ยำเกรง ‘จงรักพระยาห์เวห์’ และหนุนรอเวลาพระเจ้าอย่างกล้า (ข้อ 23-24)

บทที่ 32

สดุดี 32: ความยินดีการอภัย มีสคิลดาวิด บาปอภัย

สดุดี 32:1

สดุดี 32: ความยินดีการอภัย มีสคิลดาวิด บาปอภัย 1 ผู้รับอภัยการละเมิดและบาปถูกคลุมเป็นสุข 2
ผู้ที่พระยาห์เวห์ไม่นับอธรรมและวิญญานไร้ออกเป็นสุข ทางตันแตก 3 เมื่อเจ็บ กระดูอ่อนด้วยครางทั้งวัน 4
พระหัตถ์หนักกลางวันคืน น้ำเลี้ยงแห้งเหมือนแล้งฤดูร้อน (เสลาห์)

5 ข้าแจ้งบาปและไม่ซ่อนอธรรม เมื่อสารภาพการละเมิดต่อพระยาห์เวห์ ทรงอภัยความผิดบาป (เสลาห์)

คำพินิจจากประสบการณ์ 6 ดังนั้นทุกคนยำเกรงจะอธิษฐานในเวลาพบ แม่น้ำใหญ่ก็ไม่ถึง 7 ทรงเป็นที่ซ่อน
รักษาจากทุกข์ ล้อมด้วยเสียงยินดีความรอด (เสลาห์) 8 เราจะให้เจ้าเข้าใจและสอนทาง วางตาเหนือเจ้าและแนะ 9

อย่าเป็นม้าหรือล่อไร่เข้าใจที่ต้องคุมด้วยบังเหียน ความสุขเดียว 10 คนชั่วเจ็บมาก

แต่ผู้วางใจพระยาห์เวห์มีเฮเซตลอด 11 คนชอบธรรม จงยินดีเปรมในพระยาห์เวห์ คนใจตรงจรรอง

<คำอธิบาย>

นี่เป็นบทกลับใจที่สองหลังบท 6 ดาวิดสารภาพบาปและรับอภัย (ข้อ 5) การไม่ถูกลงโทษและรับอภัยคือสุขใหญ่ (ข้อ 1-2) สุภาษิตว่า ‘ผู้สารภาพและละบาปปรับเมตตา’ (สภข 28:13) ย่อหน้าว่า ‘หากสารภาพ ทรงสัตย์และชอบธรรม จะอภัยและชำระอธรรม’ (1ยน 1:9) ข้อ 3-4 พรรณนาเจ็บเมื่อซ่อนและไม่สารภาพ แต่คนยำเกรงแสงและสารภาพ (ข้อ 6; เทียบ อสย 55:6) ไม่มีสิ่งฉลาดกว่าลี้ภัย (ข้อ 7) และรับการนำ (ข้อ 8) ข้อ 8-9 เป็นพระวาทะ ทรงให้เฮเซแก่ผู้วางใจ (ข้อ 10) ‘คนชอบธรรมและใจตรงข้อ 11 คือใคร มีเพียงผู้ยินดีธรรมบัญญัติ ราฟิงกลางวันคืน และเดินในทางนั้น เขาเท่านั้นยินดี กระโดดเปรมต่อพระยาห์เวห์ (สดด 68:1, 3)’ (Kidner)

บทที่ 33

สดุดี 33: พระผู้สร้างและองค์อธิปัตย์ จงยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า

สดุดี 33:1

สดุดี 33: พระผู้สร้างและองค์อธิปัตย์ จงยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า 1 คนชอบธรรม จรรองยินดีในพระยาห์เวห์ คำสรรเสริญเหมาะแก่คนตรง 2 ขอบพระคุณด้วยพิณ สรรเสริญด้วยพิณสิบสาย 3 ร้องเพลงใหม่ บรรเลงดีพร้อมให้ พระวาทะสร้าง 4 พระวาทะตรง พระราชกิจสัตย์ 5 ทรงรักความชอบธรรมและยุติธรรม แผ่นดินเต็มเฮเซ 6 ด้วยพระวาทะฟ้าถูกสร้าง และกองทัพด้วยลมพระโอษฐ์ 7 ทรงรวมทะเลเหมือนเขื่อน วางน้ำลึกในคลัง 8 ให้โลกยำเกรงและผู้อยู่ต่ำแล้ว 9 เพราะตรัสก็เกิด สิ่งก็ตั้ง พระประสงค์ชัย 10 ทรงทำแผนชาติฟัง ความคิดประชาชนเปล่า 11 แผนพระยาห์เวห์ยืนตลอด ความคิดพระทัยทุกชั่วอายุ 12 ชาติที่พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้า ประชาชนที่ทรงเลือกเป็นมรดก เป็นสุข สายตาตรวจ 13 ทรงมองจากฟ้า เห็นทุกคน 14 จากที่ประทับดูทุกคนโลก 15 ทรงบังใจทั้งหมดและตรวจการกระทำ 16 กษัตริย์ไม่รอดด้วยกองทัพมาก นักรบไม่พ้นด้วยกำลัง 17 ม้าเที้ยเพื่อรอด กำลังมากก็หนีไม่ได้ 18 พระเนตรอยู่เหนือผู้ยำเกรงและร่อเฮเซ 19 ช่วยวิญญาณจากตายและเลี้ยงในกันดาร เราไทยพระยาห์เวห์ 20 วิญญาณเรารอ ทรงเป็นผู้ช่วยและโล่ 21 จงยินดีเพราะฟังพระนามบริสุทธิ์ 22 พระยาห์เวห์ ขอเฮเซอยู่เหนือเราตามที่รอ

<คำอธิบาย>

คำสรรเสริญเกิดธรรมชาติแก่คนชอบธรรม (ข้อ 1) คือยินดีในพระเจ้า กวีสั่งใช้เครื่องและบรรเลงดี skillfully (ข้อ 3; เพลงใหม่ดุษฎีบท 96) ข้อ 4-19 เป็นเหตุ พระวาทะตรง พระราชกิจสัตย์ (ข้อ 4) สรรเสริญความยุติธรรมและเฮเซ (ข้อ 5) ใคร่ครวญการสร้าง (ข้อ 6-9) เน้นสร้าง ‘ด้วยพระวาทะ’ (ข้อ 6, 9) ทรงตั้งและลัมชาติตามพระประสงค์ (ข้อ 10-12; เทียบ อสย 44:25-28) ข้อ 12 ประกาศชาติที่มีพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าเป็นสุข เพราะทรงเลือกเป็นมรดก ทรงแผ่บุคลทั้งหมด (ข้อ 13-15) และให้เฮเซช่วยผู้ยำเกรง (ข้อ 18-19; เทียบ 2พศด 16:9)

ชุมชนผู้ฟังและรอจะได้ช่วยและยินดี (ข้อ 20-21)

บทที่ 34

**สดุดี 34: ขอบพระคุณพระเจ้า สดุดีดาวิด เมื่อเปลี่ยนพฤติกรรมต่อหน้าอาปีเมเลค ผู้ไล่เขาไป
จึงยินดีกับข้า**

สดุดี 34:1

สดุดี 34: ขอบพระคุณพระเจ้า สดุดีดาวิด เมื่อเปลี่ยนพฤติกรรมต่อหน้าอาปีเมเลค ผู้ไล่เขาไป จึงยินดีกับข้า 1
<อาเลฟ> ข้าจะถวายพระพรเสมอ คำสรรเสริญอยู่ปาก 2 <เบท> วิญญาณอวดพระยาห์เวห์ คนถ่อมฟังและยินดี 3
<กิเมล> จงประกาศความใหญ่กับข้า ยกพระนามด้วยกัน 4 <ดาเลท> ข้าแสวง ทรงตอบและช่วยจากกลัวทั้งหมด 5
<เฮ> เขามองพระองค์และร้อง หน้าไม่อาย 6 <ฮายิน> คนจนนี้ร้อง ทรงฟังและช่วยจากทุกข์ 7 <เฮ>
ทูตพระยาห์เวห์ตั้งค่ายรอบผู้ยำเกรงและช่วย 8 <เทท> จงชิมความดี ผู้ลี้ภัยเป็นสุข 9 <โยด> ธรรมิกชน จงยำเกรง
ผู้ยำเกรงไม่ขาด 10 <คาฟ> ลูกสิงโตขาดและหิว แต่ผู้แสวงไม่ขาดสิ่งดี เรียนจากข้า 11 <ลามด> ลูกเอ๋ย มาฟัง
ข้าจะสอนยำเกรง 12 <เมม> ใครต้องการชีวิตและรักวันเพื่อเห็นดี 13 <นูน> รักษาตัวจากชั่วและริมฝีปากจากหลอก
14 <ซาเมค> ละชั่ว ทำดี แสวงและตามสันติ 15 <ฮายิน> พระเนตรอยู่เหนือคนชอบธรรมและพระกรรมต่อเสียงร้อง
16 <เพ> พระพักตร์ต่อต้านผู้ทำชั่ว เพื่อตัดความทรงจำจากดิน 17 <ซาดี> เมื่อเขาร้อง
ทรงฟังและช่วยจากทุกข์ทั้งหมด 18 <โคฟ> ทรงใกล้คนใจแตกและช่วยวิญญาณข้า 19 <เรซ> คนชอบธรรมมีภัยมาก
แต่ทรงช่วยจากทั้งหมด 20 <ชิน> รักษากระดูกทั้งหมด ไม่หักสากขึ้น 21 <ทาว> ชั่วช้าคนชั่ว
ผู้เกลียดคนชอบธรรมถูกลงโทษ 22 <เพ> ทรงใกล้ชีวิตผู้รับใช้ ผู้ลี้ภัยไม่ถูกลงโทษ

<คำอธิบาย>

เป็นอักษรย่อ หัวเรื่องจากดาวิดหนีซาอูลไปฟิลิสเตีย แสร้งบ้าต่ออาคีซและถูกไล่ (1ซมอ 21:10-15) ‘อาปีเมเลค’
อาจชื่อที่สองอาคีซ จากฉานนี้คำสรรเสริญมีขม ไม่ใช่ชนะรบหรือซาอูลถอย แต่แสร้งบ้าแล้วถูกไล่
กระนั้นซาบซึ่งว่าทรงช่วยจากกลัวและชวนคนสรรเสริญ (ข้อ 3) แมตตกต่ำ เขามองพระเจ้า (ข้อ 5) แสวงด้วยใจจน (ข้อ
6) และประสบพระหัตถ์ช่วย จึงอยากให้คนร่วมประสบ (ข้อ 8 ‘ชิมความดี’) ‘ผ่อง’ ข้อ 5 หมายความว่าสว่างด้วยยินดี
(เทียบ อสย 60:5; ยรม 31:12) ผู้ยำเกรงและแสวงไม่ขาด (ข้อ 9-10) จากประสบการณ์เขาสอนอย่างมั่นใจ
ยำเกรงคือห่างชั่วและเชื่อฟัง (ข้อ 13-14) ทรงเกลียดและขับผู้ทำชั่ว แต่พอพระทัยและช่วยผู้ทำดี (ข้อ 15-17)
ไม่ปฏิเสธผู้มาใจแตก (ข้อ 18) แม้คนชอบธรรมมีทุกข์มาก ทรงรักษาแน่ (ข้อ 19-20, 22; เทียบ ลก 21:16-18)

บทที่ 35

สดุดี 35: องค์พระผู้เป็นเจ้า อีกนานเท่าใด สดุดีดาวิด แผน

สดุดี 35:1

สดุดี 35: องค์พระผู้เป็นเจ้า อิกนานเท่าใด สดุดีดาวิด แผน 1 พระยาห์เวห์ ขอทรงสู้ผู้ชั่ว របដ្ឋរប 2 ถือโล่และลูกช่วย
3 ชักหอกและขวานรับผู้โล่ ตรีศ ‘เราเป็นความรอดเจ้า’ 4 ให้ผู้หาชีวิตอายุ ให้ผู้คิดชั่วถอยและอับอาย 5
ให้เหมือนกลบหน้าลมและทุตผลัก 6 ให้ทางมืดสิ้นและทุตโล่ 7 เพราะซ่อนตาข่ายในหลุมไร้เหตุและทุตทำชีวิต 8
ให้พินาศไม่รู้ตัว ให้ตาข่ายจับและล้มในพินาศ 9 แล้ววิญญาณจะยินดีในพระยาห์เวห์และความรอด 10
กระดุกทั้งหมดจะว่า ‘พระยาห์เวห์ ใครเหมือนพระองค์ ผู้ช่วยคนจนขัดสนจากผู้ปล้น’ ฝูงชน 11
พยานรุนแรงลูกถามสิ่งข้าไม่รู้ 12 ตอบดีด้วยชั่วและชิงลูก 13 เมื่อเขาป่วย ข้าสวมกระสอบอดและถ่อม
แต่คำอธิษฐานกลับออก 14 ข้าทำเหมือนเพื่อนพี่น้อง กัมโศกเหมือนมารดา 15 แต่เมื่อข้าสะดุด เขายินดีและรวม
ผู้ตีล้อมโดยข้าไม่รู้ อ้าปากฉีกไม่เจ็บ 16 เยาะและทุตธรรม ขบพัน 17 องค์เจ้า [อาโดน] จะทอดดูอิกนานเท่าใด
ขอช่วยจากการทำลาย ชีวิตเดียวจากสิงโตหนุ่ม 18 ข้าจะขอบพระคุณในชุมนุมใหญ่และสรรเสริญท่ามกลางคนเข้ม
ความพอ 19 อย่าให้ศัตรูเท็จยินดีหรือผู้เกลียดไร้เหตุกระพริบตา 20 เขาไม่พูดสันติ แต่คิดคำหลอกแก่ผู้สงบในแผ่นดิน
21 อ้าปากว่า ‘อาฮา ตาเราเห็น’ 22 ทรงเห็นแล้ว อย่าเจ็บ องค์เจ้า อย่าไกล 23 ตื่นและลุกเพื่อคำตัดสินและคดีข้า
พระเจ้าข้า องค์เจ้า [อาโดน] ของข้า

24 ขอพิพากษาตามความชอบธรรม พระยาห์เวห์พระเจ้าข้า อย่าให้เขา

ยินดีเหนือข้า

25 อย่าให้พูดในใจ ‘อาฮา ตามใจเรา’ หรือ ‘เรากลืนเขา’ 26 ให้ผู้ยินดีภัยข้าอายุพร้อมกัน
ให้ผู้โอ้เหนือข้าสวมอายุและชายหน้า 27 ให้ผู้ยินดีความชอบธรรมข้าร้อง ‘พระยาห์เวห์ทรงใหญ่’
ผู้พอพระทัยสันติผู้รับใช้’ 28 ล้นข้าจะรำพึงความชอบธรรมและสรรเสริญทั้งวัน

<คำอธิบาย>

ครั้งแรกใช้ภาษาทหารและล่า (ข้อ 7-8)

वादसल (ข้อ 11) दावदखतुरंगपेनतनयललसुषुपुंग (खू 23) ओयलकलहपयनतेजओयललओय कलरकललल
‘तुदपुुरयलहवेह’ (खू 5-6)

แสดงหวังการแทรกแซงและช่วยพิเศษ ดาวิดเจ็บลึกในโลกไม่ยุติธรรม เขาทำดีแก่ชั่ว แต่เขาทำชั่วตอบ (ข้อ 12-16)

กระนั้นมองพระเจ้าชอบธรรม ไม่ประนีประนอม แต่ขอทรงทำชั่วอายุและไม่ให้ยินดี (ข้อ 19, 24-26)

เมื่อความช่วยเหลือปรากฏ ผู้ทำดีและยืนฝ่ายยุติธรรมจะรับปลอบหนุน (ข้อ 27)

บทที่ 36

สดุดี 36: ในที่เต็มบาป สำหรับหัวหน้านักร้อง

สดุดี 36:1

สดุดี 36: ในที่เต็มบาป สำหรับหัวหน้านักร้อง ของดาวิดผู้รับใช้พระยาห์เวห์ ความชั่วถูกปล่อย 1

คำในใจเรื่องการละเมิดคนชั่วคือ 'ไม่มีความยำเกรงพระเจ้าต่อหน้าเขา' 2

เขาอวดในตาว่าธรรมจะไม่ถูกพบหรือเกลียด 3 คำปากเป็นอธรรมและหลอก เขาหยุดแยกดี 4 คิดอธรรมบนเตียง

ยันทางไม่ดีและไม่ปฏิเสธชั่ว ความดีอุดม 5 พระยาห์เวห์ เฮเซดถึงฟ้า ความสัตย์ถึงเมฆ 6

ความชอบธรรมเหมือนภูเขาทรงฤทธิ์ ความยุติธรรมเหมือนทะเลลึก ทรงช่วยคนและสัตว์ 7 พระเจ้า เฮเซดล้ำเพียงใด

คนจึงลิ้มได้ร่มปีก 8 เขารักความอุดมพระนิเวศ และทรงให้ดื่มธารยินดี 9 แหล่งชีวิตอยู่กับพระองค์ ในแสงเราเห็นแสง

คำอธิษฐานเหมาะสม 10 ขอให้เฮเซดต่อผู้รู้ และความชอบธรรมต่อคนใจตรง 11 อย่าให้เท้าหยังมาถึงหรือมือชั่วจับ 12

ที่นั่นผู้ทำอธรรมล้ม ถูกผลึกและลุ่มไม่ได้

<คำอธิบาย>

'ผู้รับใช้พระยาห์เวห์' ในหัวเรื่องพบที่นี้กับบท 18 เท่านั้น บทเทียบแรงความชั่วคนชั่ว (ข้อ 1-4)

กับความเมตตาพระเจ้า (ข้อ 5-9) คนชั่วไม่ยำเกรง (รม 3:18) คำคิดทำเอนชั่วเสมอ [เฮเซด] ที่ฉบับเกาหลีแปล

'เมตตา' คือรักพันธสัญญา ความโปรดสัตว์ไม่เปลี่ยน เชื่อมชีวิตมนุษย์ ผู้แสวงจะอยู่ในการดูแลพระคุณ

ดาวิดอธิษฐานด้วยความเชื่อนี้

บทที่ 37

สดุดี 37: จงรอพระองค์อย่างอดทน สดุดีดาวิด จิตสงบ

สดุดี 37:1

สดุดี 37: จงรอพระองค์อย่างอดทน สดุดีดาวิด จิตสงบ

A 1 <อาเลฟ> อย่าโกรธเพราะผู้ทำชั่วหรืออิจฉาผู้ทำธรรม 2 เขาจะแห้งเร็วเหมือนหญ้าและเหี่ยวเหมือนต้นเขียว 3

<เบท> วางใจพระยาห์เวห์ ทำดี อาศัยแผ่นดินและขึ้นความสัตย์ 4 ยินดีในพระยาห์เวห์ แล้วทรงให้ความปรารถนาใจ

5 <กิเมล> มอบทางและวางใจ แล้วทรงทำ 6 นำความชอบธรรมออกเหมือนแสงและความยุติธรรมเหมือนเที่ยง 7

<ดาเลท> สงบต่อพระยาห์เวห์และรอ อย่าโกรธผู้สำเร็จทางหรือทำอุบายชั่ว 8 <เฮ> ละโทษและทิ้งโกรธ อย่าโกรธ

มีแต่ร้าย

B 9 เพราะผู้ทำชั่วจะถูกตัด แต่ผู้หวังพระยาห์เวห์จะครองแผ่นดิน

C 10 <วาว> อีกนิดคนชั่วหาย มองที่ก็ไม่มี 11 แต่คนถ่อมครองแผ่นดินและยินดีสันติมาก ความช่วยเหลือ 12 <ซายิน>

คนชั่ววางแผนต่อคนชอบธรรมและขบขัน 13 องค์เจ้า [อาโดน] ทรงหัวเราะ เพราะเห็นวันเข้ามา 14 <เฮท> ชักดาบ

โก่งธนู เพื่อทำคนจนขัดสนล้มและฆ่าคนทางตรง 15 ดาบแทงใจตนและธนูหัก

D 16 <เทท> สิ่งน้อยของคนชอบธรรมดีกว่าความอุดมมากของชั่ว

E 17 เพราะแขนชั่วหัก แต่พระยาห์เวห์ค้ำคนชอบธรรม

F 18 <โยค> พระยาห์เวห์ทรงรู้วันคนครบถ้วน

G มรดกเขาอยู่ณรันดร์

H 19 เขาไม่อายในวันชั่วและอิมในวันกัณดาร

I 20 <คาฟ> เพราะคนชั่วพินาศ

J ศัตรูพระยาห์เวห์หายเหมือนสง่าทุ่งหญ้า

J หายเหมือนควัน

I 21 <ลาเมด> คนชั่วกู่ไม่คืน

H แต่คนชอบธรรมให้ด้วยพระคุณ

G 22 เพราะผู้รับพรจะครองแผ่นดิน และผู้ถูกสาปถูกตัด

F 23 <เมม> หากก้าวกองถูกพระยาห์เวห์ตั้ง เขาจะยินดีทางตน

E 24 แม้มันจะไม่ถูกโยน เพราะพระยาห์เวห์ทรงจับมือ

D 25 <นูน> ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ ข้าไม่เห็นคนชอบธรรมถูกทิ้งหรือเชื้อสายของชนบึง 26 เขาให้ยืมด้วยพระคุณทั้งวัน และเชื้อสายรับพร มุมมองยาว

C 27 <ซาเมค> ละชั่ว ทำดี และอยู่ณรันดร์ 28 เพราะพระยาห์เวห์รักความยุติธรรม ไม่ละผู้ยำเกรง <อายีน>

เขาถูกรักษานรันดร์ แต่เชื้อชั่วถูกตัด 29 คนชอบธรรมครองแผ่นดินและอยู่ตลอด 30 <เพ>

ปากคนชอบธรรมร่ำพิงปัญญา ล้นพุดยุติธรรม 31 ธรรมบัญญัติ [โทราห์] พระเจ้าอยู่ใจ ก้าวไม่เซ 32 <ชาดี>

คนชั่วเฝ้าและหมายฆ่า 33 พระยาห์เวห์ไม่ทิ้งในมือ และไม่ตัดสิ้นเขาชั่วเมื่อพิพากษา

B 34 <โคฟ> จงหวังพระยาห์เวห์และรักษาทาง ทรงยกให้ครองแผ่นดิน เจ้าจะเห็นชั่วถูกตัด

A 35 <เรช> ข้าเห็นคนชั่วรุนแรงอกเหมือนต้นเขียวพื้นเมือง 36 เขาผ่านไป ดู ไม่มี หาไม่พบ 37 <ชิน>

จงดูคนครบถ้วนและตรง เพราะอนาคตเป็นของคนสันติ 38 ผู้ละเมิดถูกทำลายพร้อม ปลายชั่วถูกตัด 39 <ทาว>

ความรอดคนชอบธรรมมาจากพระยาห์เวห์ เป็นป้อมยามภัย 40 ทรงช่วยและกู้จากชั่ว เพราะลี้ภัย

<คำอธิบายน>

นี่เป็นสรุปปัญหา ข้อ 1 ‘อย่าโกรธเพราะผู้ทำชั่วหรืออิจาผู้ทำธรรม’ เป็นหัวข้อทั้งบท (เทียบ สภษ 24:19)

ผู้เชื่อพระเจ้าทรงพระชนม์และพิพากษา (ข้อ 9-10) ไม่โกรธความชั่ว แต่ฟังและทำดี (ข้อ 3, 27; ข้อ 31, 34

เน้นรักษารธรรมบัญญัติ) ทรงรับผิดชอบ นำ และทำยุติธรรม ข้อ 11 ถูกอ้างในบรมสุข (มธ 5:5) ชั่วข้ามคนชอบธรรม (ข้อ

12, 14; เทียบข้อ 32) แต่ทรงคำและทำอุบายกลับตน (ข้อ 13, 15, 17, 19)

คนชอบธรรมครองแผ่นดิน แต่ชั่วร้ายเหมือนควั่น (ข้อ 10, 20, 22, 24; เทียบข้อ 34) ‘ครองแผ่นดิน’ หมายถึงฝ่ายวิญญาณและวัตถุนิยม เป็น ‘หลักทั่วไป’ แต่มีข้อยกเว้นมาก (เทียบ 34:19; ทุกๆคนชอบธรรมไม่หมายถึทุก) มีเพียงพรใน ‘แผ่นดินสัญญา’ หลังพิพากษาสุดท้ายเป็น ‘พระสัญญาสมบูรณ์’ (ข้อ 28ข, 29)

ปลายซ้ำกับชอบธรรมต่างชุดเหมือนบท 1 ผู้วางธรรมบัญญัติในใจเดิน จะครอง (ข้อ 29, 31, 34) และรอดยามภัย (ข้อ 39-40) แต่ชั่วแม่ใหญ่ท้ายหายเปล่า (ข้อ 35-36, 38)

บทที่ 38

สดุดี 38: คนถูกทิ้ง สดุดีดาวิดเพื่อระลึก/เครื่องบูชา ภาชนะน้ำเกลียด

สดุดี 38:1

สดุดี 38: คนถูกทิ้ง สดุดีดาวิดเพื่อระลึก/เครื่องบูชา ภาชนะน้ำเกลียด 1 พระยาห์เวห์ อย่าตำหนิด้วยพระพิโรธหรือตีสอนด้วยโทสะ 2 ลูกธนูแทงและพระหัตถ์กด 3 เพราะกลัว ภายไม่มีส่วนดี เพราะบาป กระดูกไม่มีสันติ 4 อธรรมท่วมหัว หน้าเหมือนภาระ 5 แผลเหม็นและหนองเพราะใจ 6 ค่อมและหด เดินเศร้าทั้งวัน 7 เหวเต็มไข้ ภายไม่มีดี 8 หดแรงและซ้ำ ร้องเพราะใจปั่น เหยื่อเดียวตาย 9 องค์เจ้า [อาโตน] ความปรารถนาทั้งหมดอยู่ต่อพระพักตร์ ถอนใจไม่ซ่อน 10 ใจเต้น กำลังหมด แสงตาก็มืด 11 ผู้รัก เพื่อน และญาติยืนไกลจากโรค 12 ผู้หาชีวิตว่างเปล่า ผู้คิดร้ายชู้และคิดหลอกทั้งวัน 13 แต่ข้าเหมือนหุนนกไม่ได้ยิน เป็นใบไม้ไม่เปิดปาก 14 เหมือนคนไม่ได้ยินและไม่มีคำโต้ หวังเดียว 15 พระยาห์เวห์ ข้ารอ พระองค์จะตอบ องค์เจ้า [อาโตน] พระเจ้าข้า 16 ข้าว่า ‘อย่าให้เขายินดีและโอเมื่อเท่าเซ’ 17 ข้าพร้อมล้ม ความเจ็บอยู่หน้าเสมอ 18 ข้าสารภาพอธรรมและกังวลบาป 19 แต่ศัตรูมีชีวิตแข็ง ผู้เกลียดเท่จมาก 20 ผู้ตอบดีด้วยชั่วต่อต้านเพราะข้าตามดี 21 อย่าทิ้ง พระเจ้าข้า อย่าไกล 22 รีบช่วย องค์เจ้า [อาโตน] แห่งความรอด

<คำอธิบาย>

ดาวิดยอมรับบาป (ข้อ 3, 4, 18) และว่าโทษเพราะบาปหนัก ภายใจอ่อนหมด (ข้อ 4-8, 10) ผู้รักและไกลห่าง ศัตรูจะกลืน (ข้อ 11-12) เขาสารภาพไร้กำลังและอธิษฐานด่วนว่าเพียงพระเจ้ากู้ได้ (ข้อ 1, 15, 21-22)

บทที่ 39

สดุดี 39: ไม่มีที่อยู่ถาวร สำหรับเยดูธุน หัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด คำประท้วงอิตอัด

สดุดี 39:1

สดุดี 39: ไม่มีที่อยู่ถาวร สำหรับเยดูธุน หัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด คำประท้วงอิตอัด 1 ข้าว่า ‘จะรักษาทางไม่ให้ลื่นบาป จะใส่บังเหียนปากเมื่อชั่วอยู่หน้า’ 2 ข้าเป็นใบเสียบไม่พูด แต่เจ็บหนัก 3 ใจร้อน

ไฟลุกเมื่อรำพึง ข้าพผู้สด ชีวิตชั่วครู่ 4 พระยาห์เวห์ ขอให้รู้ปลายและความยาววัน ให้รู้ว่าขาดเพียงใด

5 ทรงให้วันกว้างเท่าฝ่ามือ ชีวิตเหมือนไม่มีต่อพระพักตร์ ทุกคนยืนอย่างเปล่า (เสลาห์)

6 ทุกคนเดินเหมือนเงา วุ่นเปล่า สะสมไม่รู้ใครเก็บ การฝึกสุดชั่ว 7 บัดนี้ข้าหวังอะไร องค์เจ้า [อาโดน]

หวังอยู่ในพระองค์ 8 ช่วยจากการละเมิด อย่าให้เป็นที่น่าคนใจ 9 ข้าเจียบไม่เปิดปาก เพราะทรงทำ 10 เอาภัยออก

ข้าจบเพราะการดีพระหัตถ์ 11 ทรงเตือนบาปและละลายความงามเหมือนมอด ทุกคนเปล่า (เสลาห์)

คำวิงวอนร้องโรย 12 พระยาห์เวห์ ขอฟัง เจียพระกรรมคำร้อง อย่าเจียบต่อน้ำตา

เพราะข้าเป็นแขกและคนต่างด้าวกับพระองค์เหมือนบรรพบุรุษ 13 ขอหันพระเนตรจากข้าให้ขึ้นก่อนจากและไม่มี

<คำอธิบายน>

เหมือนบท 38 ดาวิดสารภาพทุกข์กายใจเพราะบาป โดยเฉพาะอดทนสถานการณ์อยู่ติธรรม (ข้อ 8)

เขาตั้งใจปิดปากไม่บาปตามพระประสงค์ (ข้อ 1, 9)

จึงเจียยัง (ข้อ 2-3) กระนั้นถือพระเจ้าเป็นหวังเดียว (ข้อ 7) และขอทรงฟัง (ข้อ 12-13) ‘แขก’ ข้อ 12

แสดงหวังบ้านนิรันดร์

บทที่ 40

สดุดี 40: ข้าวดีความรอด สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด รางวัลการรอ

สดุดี 40:1

สดุดี 40: ข้าวดีความรอด สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด รางวัลการรอ 1 ข้ารอพระยาห์เวห์จริง ทรงเจียและฟังร้อง

2 ยกจากหลุมโคลนตม ตั้งเท้าบนศิลาและทำกำมั้น 3 ใส่เพลงใหม่—สรรเสริญพระเจ้า—ในปาก หลายคนเห็น

ยำเกรง และวางใจ 4 คนที่ถือพระยาห์เวห์เป็นที่พึ่ง ไม่หันหาหยิ่งหรือเท็จ เป็นสุข 5 พระยาห์เวห์พระเจ้าข้า

ทรงทำมาก พระราชกิจอัศจรรย์และพระดำริต่อเราไม่มีใครเรียงได้ ข้าจะประกาศ แต่เกินนับ 6

ทรงไม่ยินดีเครื่องบูชาและธัญบูชา ไม่เรียกเครื่องเผาและไถ่ แต่เปิดหูข้า 7 แล้วข้าว่า ‘ดู ข้ามา

ในม้วนหนังสือเขียนถึงข้า 8 ข้ายินดีทำพระประสงค์ ธรรมบัญญัติอยู่ลึกในข้า’ 9

ข้าประกาศข้าวดีความชอบธรรมในชุมนุมใหญ่ ไม่ปิดริมฝีปาก พระยาห์เวห์ทรงรู้ 10 ไม่ซ่อนความชอบธรรมในใจ

แต่พูดความสัตย์และรอด ไม่ซ่อนเฮเซตและเอเมทจากชุมนุมใหญ่ รอคารใหม่ 11 พระยาห์เวห์ อยู่กับพระเมตตา

เฮเซตและเอเมทรักษาเสมอ 12 ชั่วนี้ไม่ถ่วงล้าม อธรรมมาถึงจนมองไม่ได้ มากกว่าเส้นผม ใจจาก 13

ขอพ้อพระทัยช่วย รีบช่วย 14 ให้ผู้หาชีวิตอายุพร้อม ผู้ยินดีร้ายถอยขยายหน้า 15 ให้ผู้ว่า ‘อาฮา’ ชิดเพราะอายุ 16

ให้ผู้แสวงยินดีในพระองค์ ผู้รักความรอดพูดเสมอ ‘พระยาห์เวห์ใหญ่’ 17 ข้าจนขัดสน องค์เจ้าโปรดคิด

ทรงผู้ช่วยและกู้ พระเจ้าข้า อย่าช้า

<คำอธิบายน>

ดาวิดสรรเสริญว่าคำอธิษฐานตอบ ความรอดเป็นพลบหนุ่ผู้รอและฟังเช่นเขา (ข้อ 3-4; ‘เพลงใหม่’ ใช้บริบททหาร เป็นเพลงขอบคุณชัยฝ่ายวิญญาณที่ชนะแล้ว สดต 98:1) ผู้ฟังเป็นสุข ทรงเตรียมงานพิศวงนับไม่ถ้วน (ข้อ 5) ข้อ 6-8 ฤกษ์งาม สบ 10:5-10 ใช้แก่พระคริสต์ พระองค์ถวายตนโดยทำพระประสงค์ยืนดีแทนเครื่องบูชาเดิม และสนองข้อเรียกร้องทั้งหมดครั้งเดียว ‘ข้ามา’ ข้อ 7 คือคำพระคริสต์ผู้สำเร็จแผน/พระวาทะ สิ่งพิศวงสูงสุดที่ทรงเตรียมแก่ผู้ฟังคือความรอดสมบูรณ์ผ่านการไถ่แทนพระเยซู ดาวิดประกาศความรอดและรักพันธสัญญา [เฮเซต] ในชุมนุม (ข้อ 9-10) ข้อ 12 บอกยังมีปัญหาและสารภาพบาป จึงขอพระคุณและรอดไม่หยุด (ข้อ 13, 17) เมื่อช่วย ศัตรูอายุ (ข้อ 14-15) และผู้แสวงยินดีสรรเสริญ (ข้อ 16)

บทที่ 41

สดุดี 41: เมื่อมนุษย์เสื่อม สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด โอกาสรับช่วย

สดุดี 41:1

สดุดี 41: เมื่อมนุษย์เสื่อม สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด โอกาสรับช่วย

A 1 ผู้ใส่ใจคนอ่อนแอเป็นสุข ในวันชั่วพระยาห์เวห์ช่วย 2 ทรงรักษาและให้ชีวิต
เขาถูกเรียกเป็นสุขในแผ่นดิน—อย่ามอดตามใจศัตรู—3 ทรงค้ำบนเตียงโรค และพลิกพินที่นอน การซ้ำ

B 4 ข้าพุด ‘พระยาห์เวห์ ขอพระคุณ รักษาวิญญาณ เพราะข้าบาปต่อพระองค์’

C 5 ศัตรูพุดชั่ว ‘เมื่อใดเขาตายและชื้อหาย’ 6 มาเยี่ยมก็พุดเท็จ สะสมอธรรมในใจแล้วออกไปบอก 7
ผู้เกลียดชังขบขันและคิดร้าย 8 ‘สิ่งเลวไหลเข้าเขา นอนแล้วลุกไม่ได้’

9 แม้คนสันติที่ข้าวางใจและกินขนมปัง ยกส่นต่อข้า

B 10 ดังนั้นพระยาห์เวห์ ขอพระคุณและยกข้าให้ตอบเขา คำท่าย

C 11 โดยนี้ข้ารู้ว่าทรงพอพระทัย เพราะศัตรูไม่โห้ชนะ 12 ทรงค้ำข้าในความครบถ้วนและตั้งต่อพระพักตร์นิรันดร์
ถวายพระสิริเล่หนึ่ง

A 13 จงถวายพระพรพระยาห์เวห์พระเจ้าอิสราเอล จากนิรันดร์ถึงนิรันดร์ อาเมน อาเมน

<คำอธิบาย>

บทนี้ระลึกเมื่อดาวิดป่วยและศัตรูอยากให้ตาย (ข้อ 5, 8) ร้องว่าทรงค้ำและตั้ง (ข้อ 12-13)

เมื่อป่วย แม่เพื่อนใกล้ชิดต่อต้าน (ข้อ 9; เทียบ ยน 13:18) เขาเชื่อทรงช่วย ‘ผู้เมตตา’ ไม่มอดมือศัตรู (ข้อ 1-2; เทียบ มธ 5:7) ฟังพระคุณ สารภาพบาปและขอรักษา (ข้อ 4, 10) ข้อ 10 ขอให้พินเพื่อแก้แค้น คำนี้สำเร็จแท้ผ่านพระคริสต์ เมื่อทรงให้คืนพระชนม์ ทำศัตรูนิรันดร์ยอม และตั้งต่อพระพักตร์นิรันดร์ (เทียบข้อ 12)

แต่ละเล่มจบด้วยอาเมนสองครั้ง (41:13; 72:19; 89:52) อาเมน ฮาเลลูยา (106:48) หรือฮาเลลูยาสองครั้ง (150:6)
เล่ม 2 บท 42-72

บทที่ 42

สดุดี 42: บ้านไกล (1) สำหรับหัวหน้ากร้อง มัสคิลบุตรโคราห์ ภัยแล้ง

สดุดี 42:1

สดุดี 42: บ้านไกล

(1) สำหรับหัวหน้ากร้อง มัสคิลบุตรโคราห์ ภัยแล้ง 1 เหมือนกวางโหยธาร วิญญาณข้าโหยพระองค์ 2
วิญญาณกระหายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อใดจะไปปรากฏต่อพระพักตร์ 3 คนพูดทั้งวัน ‘พระเจ้าเจ้าอยู่ไหน’
น้ำตาเป็นขนมปังวันคืน 4 ข้ำระลึกละเทววิญญาณ ว่าเคยเดินในฝูงสัตว์พระนิเวศพร้อมเสียงยินดีชอบคุณเทศกาล 5
วิญญาณ เหตุใดหดและกระวน จงร้อพระเจ้า ข้าจะขอบพระคุณผู้ช่วยหน้าข้า ความลึก 6 พระเจ้าข้า วิญญาณหด
จึงระลึกจากโยรแดน เฮอร์โมน และภูเขามิซาร์ 7 ความลึกเรียกความลึกด้วยเสียงน้ำตก คลื่นทั้งหมดผ่านเหนือข้า 8
กลางวันทรงบัญชาเฮเซด กลางคืนเพลงอยู่กับข้า เป็นคำอธิษฐานต่อพระเจ้าชีวิต 9 ข้าพูดแก่ศิลา ‘เหตุใดลืม
เหตุใดเดินเศร้าเพราะศัตรู’ 10 ศัตรูดูหมิ่นเหมือนนบกระดูก พูดทั้งวัน ‘พระเจ้าอยู่ไหน’ 11 วิญญาณ
เหตุใดหดและกระวน จงร้อ ข้าจะขอบพระคุณพระเจ้าผู้ช่วยหน้าข้า

<คำอธิบาย>

บท 42-43 เป็นบทเดี่ยวแบ่งสอง 42:9 กับ

43:2 มีคำเดียว ‘เหตุใดข้าเดินเศร้าเพราะศัตรู’ และสร้อย 42:5, 11 ‘เหตุใดหด... จงร้อ’ ข้า 43:5
กวีเปรียบโหยฝ่ายวิญญาณกับกวางกระหายน้ำ (ข้อ 1-2; เทียบ ยอล 1:20) เขาถูกเยาะ ‘พระเจ้าอยู่ไหน’ (ข้อ 3, 10)
ประสบการณ์สัมพันธ์ (ข้อ 7, 9) แต่ระลึกการประทับ (ข้อ 4, 6) และโหยยิ่ง สร้อยข้อ 5, 11 แสดงการต่อสู้ภายในไปสู่
‘ปรากฏต่อพระพักตร์’ ข้อ 2 เป็นศัพท์ไปสถานนมัสการ (เทียบ อพย 23:15; 34:20; ฉบบ 31:11; อสย 1:12)

บทที่ 43

สดุดี 43: บ้านไกล (2) การปลด

สดุดี 43:1

สดุดี 43: บ้านไกล

(2) การปลด 1 พระเจ้า ขอพิพากษาและว่าคดีต่อชาติอธรรม ช่วยจากคนหลอกชั่ว 2 เพราะทรงบ้อม เหตุใดปฏิเสธ
เหตุใดเดินเศร้าเพราะศัตรู 3 ส่องแสงและจริงให้นำสู่ภูเขามิซาร์และที่ประทับ 4 ให้ไปแทน พระเจ้าแห่งยินดี

แล้วสรรเสริญด้วยพิน พระเจ้าข้า 5 วิญญาณ เหตุใดหุดและกระวน จงรอ ข้าจะขอบพระคุณพระเจ้าผู้ช่วยหน้า

<คำอธิบาย>

เป็นหนึ่งในบท 42 มีสร้อย (42:5, 11; 43:5) และข้อ 2 ซ้ำ 42:9 กวีขอแทรกแซงแข่งกันว่า ขอเป็นทนายผู้พิพากษา (ข้อ 1) และนำด้วยแสงจริง (ข้อ 3) พุดกับตนและอธิษฐาน ทรงเป็นป้อมและความรอดแก่ผู้ลี้ภัย (ข้อ 2, 5)

จึงสารภาพมันขึ้น

บทที่ 44

สดุดี 44: ความพ่ายชาติ สำหรับหัวหน้านักร้อง มัสคิลบุตรโคราห์ อติตมีพระสิริ

สดุดี 44:1

สดุดี 44: ความพ่ายชาติ สำหรับหัวหน้านักร้อง มัสคิลบุตรโคราห์ อติตมีพระสิริ 1 พระเจ้า เราได้ยิน
บรรพบุรุษเล่างานวันก่อน 2 พระหัตถ์จับชาติและปลุกเขา ทำชนทุกซ์และสงเขา 3
เขาไม่ได้ครองด้วยดาบหรือช่วยด้วยแขน แต่พระหัตถ์ขวา พระกร และแสงพระพักตร์ เพราะพอพระทัย 4
ทรงเป็นกษัตริย์พระเจ้าข้า ขอทรงบัญชาความรอดยาโคบ 5 ผ่านพระองค์เราชนศัตรูและเหยียบผู้ลุดในพระนาม 6
ข้าไม่พึงธนู ดาบไม่ช่วย 7 แต่ทรงช่วยจากศัตรูและทำผู้เกลียดอาย 8
เราอดพระเจ้าทั้งวันและสรรเสริญพระนามนิรันดร์ (เสลาห์) ของขวัญเลวสุด 9 แต่ทรงปฏิเสธทำอาย
ไม่ออกกับกองทัพ 10 ให้อายและผู้เกลียดปล้น 11 มอบเหมือนแกะกินและกระจายในชาติ 12 ชายประชากรราคาถูก
ไม่ได้กำไร 13 ทำเป็นที่ตำหนิเพื่อนบ้าน เยาะรอบ 14 ทำเป็นสุภาชีวิตในชาติและชนสั้นหัว 15 ความอายอยู่หน้าทั้งวัน
หน้าอับ 16 เพราะเสียงดูหมิ่น หมิ่นประมาท ศัตรูและแก้แค้น องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุใด 17 ทั้งหมดมาถึง
แต่เราไม่ลืมหรือเท็จพันธสัญญา 18 ใจไม่ถอย ก้าวไม่ออกทาง 19 แม้ทรงบดในถ้ำหมาในและคลุมเงาตาย 20
เราไม่ลืมพระนามหรือยื่นมือเทพอื่น 21 พระเจ้าผู้รู้ลับใจจะไม่ตรวจหรือ 22 เพราะพระองค์ เราถูกฆ่าทั้งวัน
ถูกถือเป็นแกะเชือด 23 ตื่น เหตุใดหลับ องค์เจ้า [อาโตน] ตื่น อย่าปฏิเสธนิรันดร์ 24
เหตุใดซ่อนพระพักตร์และลืมทุกซ์กับกอด 25 วิญญาณละลายฝุ่น ท้องติดดิน 26 ลูกช่วย ไถ่เพื่อเฮเซด

<คำอธิบาย>

เป็นบทแสวงพระเจ้าในภัยชาติ/สงคราม บอกว่าเล่ม 2 อาจเกี่ยวเคลือบาปิโลน ข้อ 1-3 ระลึกอติตมีพระสิริ
ทรงจับชาติและช่วยเพราะรักบรรพบุรุษ (ข้อ 3) ผู้พูดอาจกษัตริย์ สารภาพพระองค์เป็นกษัตริย์ (ข้อ 4)
และตั้งใจรบโดยพึงเดียว (ข้อ 5-7) แต่ผลคือแพ้ ศัตรูเยาะ (ข้อ 13-14) กษัตริย์อายทั้งวัน (ข้อ 15)
เพราะไม่เสด็จกับกองทัพและมอบแก่ศัตรู (ข้อ 9-12) กวีจูนงและประท้วงว่าอิสราเอลรักษาพันธสัญญา ไม่พึงเทพอื่น
(ข้อ 17-21) จึงร้องน้ำตา ‘ตื่น เหตุใดซ่อนพระพักตร์’ (ข้อ 23-24) ข้อ 22 ‘ถูกฆ่าทั้งวัน’ ไข้แก่คริสตจักรถูกข่ม (รม
8:36) ท้ายพึงเฮเซดอย่างถ่อม (ข้อ 26) ‘สดุดีสำรวจความผันผวนจูนงในประวัติศาสตร์คริสเตียน—พรและแห่ง
ก้าวและถอย—ซึ่งอาจไม่สอดคล้องการเปลี่ยนความสัตย์มนุษย์... ให้นัยใหม่ว่าทุกซ์อาจไม่ใช่โทษ/ปฏิเสธ

แต่แผนสงครามซึ่งเป็นราคาความสัตย์ในโลกที่รบกับพระเจ้า ถ้าเช่นนั้นทั้งชัยและการพลิกเป็นพ่ายอาจเป็นหมายสามัคคีธรรม 'ไม่ใช่ทาง' (Kidner)

บทที่ 45

สดุดี 45: งานอภิเชกษัตริย์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามโซซันนิม มัสคิลบุตรโคราห์ เพลงรัก ถ้อยคำเพื่อกษัตริย์

สดุดี 45:1

สดุดี 45: งานอภิเชกษัตริย์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามโซซันนิม มัสคิลบุตรโคราห์ เพลงรัก ถ้อยคำเพื่อกษัตริย์

A 1 ใจข้าพลุ่งเรืองดี ข้ากล่าวผลงานแก่กษัตริย์ ลิ่นเป็นปากกานักเขียนชำนาญ ระดับกษัตริย์

B 2 พระองค์งามกว่ามนุษย์ พระคุณหลังจากกริมฝีปาก ดังนั้นพระเจ้าทรงอวยพรนิรันดร์

C 3 นักรบเอ๋ย จงคาดดาบที่เอวพร้อมเกียรติและพระบารมี 4 จงมีชัยในพระบารมี ชีเพื่อความจริง ถ่อม และชอบธรรม
ให้ชาวสอนการอัศจรรย์ 5 ลูกธนูคมแทงใจศัตรูกษัตริย์ ชนชาติล้มใต้พระองค์ สถาปนาเกียรติ 6 พระเจ้า บัลลังก์นิรันดร์
คทาครองเป็นคทาเที่ยง 7 ทรงรักชอบธรรมและเกลียดชั่ว ดังนั้นพระเจ้าของพระองค์เจิมน้ำมันนิตยยิ่งกว่าสหาย 8
เสื้อทั้งหมดหอมมดยอบ กฤษณา อบเชย เสียงสายจากวังข้างทำยินดี

D 9 ธิดากษัตริย์อยู่ในหญิงมีเกียรติ ราชนียีนขวาประดับทองโอไฟร์ ความสัตย์เจ้าสาว

E 10 ธิดาเอ๋ย จงฟัง ดู เยียหุ ลืมประชาชนและบ้านบิดา

E 11 ให้กษัตริย์ปรารณาความงาม เพราะเป็นองค์เจ้า [อาโตน] จงกราบ

D 12 ธิดาไทระและคนมั่งคั่งจะนำของกำนัลมาขอหน้า ขบวนเจ้าสาว

C 13 พระสิริธิดากษัตริย์อยู่ภายใน เสื้อปักทอง 14 ในชุดปักลูกนำแก่กษัตริย์ หญิงพรหมจารีสหายตามมา 15
ถูกนำด้วยยินดีเข้าสู่วัง บุตรเพื่อราชวงศ์

B 16 บุตรจะแทนบรรพบุรุษ พระองค์จะตั้งเป็นเจ้านายทั่วโลก

A 17 ข้าจะทำพระนามเป็นที่ระลึกทุกชั่วอายุ ชนชาติจะขอบพระคุณนิรันดร์

<คำอธิบายน>

เพลงบุตรโคราห์ถวายกษัตริย์ ผู้เข้าใจเป็นเมสสิยาห์ ทรงงามและรับพรสุด (ข้อ 2) มีพระบารมีและเป็นนักรบชนะศัตรู (ข้อ 3-5)

บัลลังก์ [เคเซ] และคทาข้อ 6 เทือนพันธสัญญาดาวิด 2ซมอ 7:16 'บ้านและอาณาจักรมั่นนิรันดร์ บัลลังก์ [เคเซ] มั่นนิรันดร์' และชี้ 'ผู้รับเจิมของพระเจ้า' (ข้อ 7)

แก่ทุกยุคและชาติ

บทที่ 46

สตฺติ 46: นครไม่สั่น สำหรับหัวหน้านักรอง ตามอาลาโมท เพลง พระเจ้าท่ามกลางความวุ่นวาย

สดุดี 46:1

สดุดี 46: นครไม่สิ้น สำหรับหัวหนานักรอง ตามอาลาโมท เพลง พระเจ้าท่ามกลางความวุ่นวาย

A 1 พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยและกำลัง เป็นความช่วยเหลือที่พบทุกยามภัย

B 2 ดังนั้นแม่แผ่นดินสันและภูเขาเลือนลงทะเล

C 3 แม่น้ำคำรามเป็นฟองและภูเขาสั้นด้วยเสียง เราไม่กลัว (เสลาห์)

พระเจ้าผู้ประทับในนคร 4 สายน้ำทำให้นครพระเจ้ายินดี คือที่บริสุทธิ์ผู้สูงสุด

D 5 พระเจ้าทรงอยู่กลาง นครไม่สิ้น ทรงช่วยเมื่อรุ่งเช้า

E 6 ชาตีวุ่น อาณาจักรสิ้น

E ทรงเปล่งพระสุรเสียง แผ่นดินละลาย

D 7 พระยาห์เวห์จอมทัพออยู่กับเรา พระเจ้ายาโคบเป็นป้อม (เศลาห์)

พระเจ้าผู้รับการยกในโลกล

C 8 มาเถิด ดูพระราชกิจพระยาห์เวห์ ทรงวางความร้างในแผ่นดิน 9 ทรงหยุดสงครามถึงปลายโลก หักธนู ตัดหอก
เฟารธ

B 10 จงสงบและรู้ว่เราเป็นพระเจ้า เราจะถูกยกในชาติและโลก

A 11 พระยาหวั่นจอมทัพอยู่กับเรา พระเจ้ายาโคบเป็นป้อม (เสลาห์)

<คำอธิบาย>

จัดเป็นสตุติบุตรโคราห์ (42-49, 84, 85, 87, 89) หัวข้อคือพระเจ้าเป็นที่ลี้ (ข้อ 1, 7, 11; ‘ที่ลี้’ ข้อ 7, 11 แปล ‘บ้อมสูง’ ได้) ภาพแผ่นดินภูเขาซึ่งแทนสิ่งไม่เปลี่ยนแปลง (ข้อ 2-3)

วาดวิภูตชาติ กวีสารภาพเป็นทาสีและกำลัง สรรเสริญทรงอยู่ช่วยทุกข์ (ข้อ 5, 7) เปรูชาเล่มคือ ‘นครพระเจ้า’ (ข้อ 4)

ทรงอยู่กลาง (ข้อ 5) ทำชาติศัตรูร้างและหยุดสงคราม (ข้อ 8-9) ข้อ 10 เป็นพระดำรัส สั่งโลกสงบ
โลกจะรู้ผู้พิพากษาและทรงถูกยก

บทที่ 47

สดุดี 47: จงให้แก่กษัตริย์ สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีบุตรโคราห์ กษัตริย์เรา ผู้ชนะเขา

สดุดี 47:1

สดุดี 47: จงให้แก่กษัตริย์ สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีบุตรโคราห์ กษัตริย์เรา ผู้ชนะเขา

A 1 ประชาชนทั้งหลาย จงตบมือ โห่ยินดีถวายพระเจ้า

B 2 เพราะพระยาห์เวห์ผู้สูงสุดน่ากลัว เป็นกษัตริย์ใหญ่เหนือโลก 3 ทรงทำชนยอมใต้เราและชาติใต้เท้า

4 ทรงเลือกมรดกแก่เรา คือความภูมิยาโคบผู้ทรงรัก (เศลาห์)

ขบวนพระสิริและการต้อนรับ

C 5 พระเจ้าเสด็จขึ้นท่ามกลางโห่ พระยาห์เวห์ท่ามกลางแตร

6 จงร้องสรรเสริญพระเจ้า ร้องสรรเสริญกษัตริย์เรา

B 7 เพราะพระเจ้าเป็นกษัตริย์ทั่วโลก จงร้องมัสดก หนึ่งบัลลังก์ หนึ่งโลก 8 พระเจ้าครองชาติ ประทับบัลลังก์บริสุทธิ์

A 9 เจ้านายชนรวมเป็นประชากรของพระเจ้าอับราฮัม เพราะโลโลกเป็นของพระเจ้า ทรงสูงยิ่ง

<คำอธิบายน>

เป็นพิธีขึ้นครองเต็มความตื่นและโห่ กษัตริย์คือพระเจ้าเอง (ข้อ 2, 7; เทียบ ศคย 14:9)

ทรงเป็นกษัตริย์แท้ ครองทุกชาติ (ข้อ 8) และมอบชาติแก่ประชากร (ข้อ 3-4; เทียบ 2:8 ‘ให้ชาติเป็นมรดก’)

‘เสด็จขึ้น’ ข้อ 5 ชวนภาย้ายหีบสู่เมืองดาวิด (2ซมอ 6:15) ทรงประทับบัลลังก์ ถูกยกเหนือโลกและครองชาติ (ต่าง 46:10 กรียาสืบข้อ 8-9 เป็นกาลสมบูรณ์)

บทที่ 48

สดุดี 48: นครพระเจ้า เพลงสดุดีบุตรโคราห์ กษัตริย์ผู้อาศัย

สดุดี 48:1

สดุดี 48: นครพระเจ้า เพลงสดุดีบุตรโคราห์ กษัตริย์ผู้อาศัย 1 พระยาห์เวห์ใหญ่และควรสรรเสริญในภูเขาบริสุทธิ์

นครพระเจ้า 2 สูงงาม ยินดีทั่วโลก ศิโยนเหนือสุด เมืองกษัตริย์ใหญ่ 3 พระเจ้าอยู่ในวัง เป็นที่รู้ว่าป้อม กษัตริย์พ่าย 4

ดู กษัตริย์นั้ดและผ่านด้วยกัน 5 พอเห็นก็ตกใจ กลัวและหนี 6 ความกลัวจับเหมือนเจ็บคลอด 7

ทรงหักเรือทหารซิชด้วยลมตะวันตก 8 ในเมืองพระยาห์เวห์จอมทัพ เมืองพระเจ้า เราเห็นตามที่ได้ยิน
ทรงตั้งนิรันดร์สรรเสริญร่วม 9 พระเจ้า เราคิดถึงเฮเซตกลางพระวิหาร 10 ดังพระนาม
คำสรรเสริญถึงปลายโลกชาวเต็มความชอบธรรม 11 ศิโยนยินดีและธิดายูดาห์เปรมเพราะคำตัดสิน ระลึกกำแพง 12
จงเดินรอบศิโยน นับหอ 13 ใส่ใจเชิงเทิน ผ่านวัง เพื่อเล่ารุ่นต่อ 14 เพราะพระเจ้านี้เป็นพระเจ้าเรานิรันดร์
ทรงนำถึงตาย

<คำอธิบาย>

กวีสรรเสริญกษัตริย์โลกประทับเยรูซาเล็ม—นครพระเจ้า เมืองกษัตริย์ใหญ่—เป็นเกียรติและสิทธิพิเศษแก่ประชากร
กษัตริย์มากลุ่มต่อต้าน แต่พระยาห์เวห์จอมทัพทำลายหมดและตั้งนคร ความยุติธรรมสำเร็จ ประชาชนยินดีพิพากษา
(ข้อ 10ข-11) ชุมชนนมัสการสรรเสริญเฮเซตกับความชอบธรรม และมันการนำถาวร (ข้อ 9-10, 14) ข้อ 12-13
ให้นัยสร้างกำแพงและถวายเป็น (เทียบ นม 12:31, 38) ‘ภาษาข้อเหล่านี้คัดการฉลองชัยใหญ่ใน
“สงครามองค์พระผู้เป็นเจ้า” และนครสมบูรณ์ คริสตจักรร้องโดยคำนึงช่วยชาวประเสริฐและมองวันท้าย’ (Kidner)

บทที่ 49

สดุดี 49: พระสิริเปล่าของโลก สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีบุตรโคราห์ แก่ทุกคน

สดุดี 49:1

สดุดี 49: พระสิริเปล่าของโลก สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีบุตรโคราห์ แก่ทุกคน 1 ทุกชนจงฟัง ผู้โลกจงเงี่ย 2 ทั้งต่ำสูง
มั่งจน 3 ปากพูดปัญญา ใจราฟังเข้าใจ 4 ข้าเจียต่อสุภาชีวิตและแก้ปริศนาด้วยพิณ ชัยชั่วครู่ 5
เหตุใดกลัววันชั่วและอธรรมผู้ล่อมทำลัม 6 ผู้ฟังทรัพย์และอวดมั่ง 7 มนุษย์ไถ่ตนไม่ได้หรือถวายเป็นค่าไถ่แก่พระเจ้า 8
ค่าไถ่ชีวิตแพงเกินและหาไม่ได้ตลอด 9 เพื่ออยู่ถาวรไม่เห็นหลุม ความสูญทั้งหมด 10 เขาเห็นปราชญ์ตาย
โง่และทึบพินาศด้วยกัน ทั้งทรัพย์แก่คนอื่น 11 แม้คิดบ้านนิรันดร์ ที่อยู่ทุกยุค และตั้งชื่อตามดิน 12
มนุษย์ไม่คงในเกียรติ เหมือนสัตว์เนา ความต่างใหญ่ 13 นี่คือทางผู้ฟังตน และปลายผู้ชอบคำปากตน (เสลาห์) 14
เขาไปแดนคนตายเหมือนแกะ ความตายเลี้ยง คนตรงจะครองเขายามเช้า รูปเขาเสื่อมในแดนคนตายจากที่สูง 15
แต่พระเจ้าจะไถ่ชีวิตจากมือแดนคนตาย และรับข้า (เสลาห์) ความหลงใหญ่ 16 อย่างกลัวคนมั่งและพระสิริบ้านโต 17
เมื่อตายเอาอะไรไม่ได้ พระสิริไม่ตามลง 18 แม้เขาอวยพรตนในชีวิตและคนชมว่าทำดีแก่ตน 19
เขาจะไปหารุ่นบรรพบุรุษผู้ไม่เห็นแสงนิรันดร์ 20 มนุษย์มีเกียรติแต่ไม่เข้าใจ เหมือนสัตว์เนา

<คำอธิบาย>

สดุดีปัญญาเริ่มเรียกฟังคำปราชญ์ (ข้อ 1-4) เน้นชีวิตสิ้นเปล่าของทุกคน โดยเฉพาะชั่วผู้โอ้อวดทรัพย์ (ข้อ 5-6, 9-12, 17)
ทรัพย์ซื้อชีวิตหลังตายไม่ได้ (ข้อ 7-8) แต่ ‘คนตรง’ ครองผู้ฟังตน (ข้อ 13-14)
และพระเจ้าช่วยผู้ฟังพระองค์จากแดนคนตายและรับ (ข้อ 15; เทียบ 73:24) ข้อ 15 เป็น
‘หนึ่งในยอดแหลมแห่งความหวังพันธสัญญาเดิม’ (Kidner) จึงไม่ต้องกลัวอิทธิพลชั่ว (ข้อ 5, 16) ผู้แสวงมั่งเกียรติ (ข้อ

6, 18) แต่ไม่เข้าใจชีวิตนิรันดร์ ถูกเทียบสัตว์เฒ่า (ข้อ 12, 20) กวีเรียกผู้ฟังเข้าใจ กลับ
และฟังพระเจ้านี่คือปัญญาและชีวิตเป็นสุข

บทที่ 50

สดุดี 50: ผู้พิพากษาทำลายความเจ็บ สดุดีอาสาฟ การปรากฏผู้พิพากษา

สดุดี 50:1

สดุดี 50: ผู้พิพากษายทำลายความเจ็บ สดุดีอาสาฟ การปรากฏผู้พิพากษา 1 พระเจ้า
พระยาห์เวห์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัสและเรียกโลกจากตะวันออกถึงตก 2 พระเจ้าส่งจากศิโยน ความงามสมบูรณ์ 3
พระเจ้ามาและไม่เจ็บ ไฟกลืนหน้าและพายุแรงรอบ 4 เรียกฟ้าเบื้องบนและดินเพื่อพิพากษาประชากร 5
‘รวบรวมผู้ยำเกรง ผู้ทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องบูชา’ 6 ฟ้าประกาศความชอบธรรม
เพราะพระเจ้าเองเป็นผู้พิพากษา (เสลาห์)

พระวณะชัตแก่ชีวิตศาสนา 7 ประชากร ฟัง เราจะพูด อิสราเอล เราเตือน เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเจ้า 8
ไม่ตำหนิเพราะเครื่องบูชา เครื่องเผาอยู่หน้าเสมอ 9 ไม่เอาวัวจากบ้านหรือแพะจากคอก 10
เพราะสัตว์ป่าทั้งหมดและสัตว์บนพันภูเขาคือของเรา 11 เราเรียนรู้ทุกเขาทั้งหมด สิ่งเคลื่อนไหวเป็นของเรา 12
หากหิวก็ไม่บอก เพราะโลกและสิ่งเต็มเป็นของเรา 13 เรากินเนื้อวัวหรือดื่มเลือดแพะหรือ 14
จงถวายขอบคุณและทำคำปฏิญาณแก่ผู้สูงสุด 15 เรียกเราในวันภัย เราจะช่วยและเจ้าถวายเกียรติ
คำธรรมดาแก่หน้าชื่อ 16 แต่แก่คนชั่วตรัส ‘เจ้าคือใครจึงเล่ากมลและเอาพันธสัญญาขึ้นปาก 17
เจ้าเกลียดคำสอนและโยนคำหลัง 18 เห็นขโมยก็พอใจ แบ่งส่วนกับลวงประเวณี 19 ส่งปากสู่ชั่ว ล้นคิดหลอกลวง 20
นั่งกล่าวพี่น้องและใส่ร้ายบุตรมารดา 21 เจ้าทำ เราเจ็บ จึงคิดว่าเราเหมือนเจ้า เราจะตำหนิและจัดคดีต่อหน้า’
ราคาราการแยก 22 ผู้ลืมพระเจ้า จงเข้าใจ มิฉะนั้นเราฉีกและไม่มีผู้ช่วย 23 ผู้ถวายขอบคุณให้เกียรติ
และผู้จัดทางเช่นนั้น เราจะแสดงความรอด

<คำอธิบายน>

พระเจ้าเสด็จพิพากษา เรียกโลกสู่บัลลังก์ ทรงพิพากษาประชากร ‘ผู้ทำพันธสัญญา’ (ข้อ 4-5)
ประสงค์ให้แสงและให้เกียรติด้วยเครื่องบูชา (ข้อ 8, 14-15, 23) แต่ห้ามคิดว่าทรงขาดหรือขอสิ่งไม่ใช่ของพระองค์
(ข้อ 9-13) ‘การกระทำความชั่วได้สร้างความโปรดไม่ได้’ (Kidner) ข้อ 16-22 ตรัสแก่หน้าชื่อ
ผู้ปฏิเสธพระวณะไม่ควรพูดพันธสัญญาตามใจ (ข้อ 16-17) เขาร่วมทางชั่ว พูดเท็จใส่ร้าย (ข้อ 18-20)
ดูเบาความเจ็บและไม่กลัวพิพากษา แต่จะไม่เจ็บอีก (ข้อ 3) และพิพากษา ไม่มีผู้ช่วย (ข้อ 22)
ผู้ให้เกียรติจะประสบความรอด (ข้อ 23)

บทที่ 51

สดุดี 51: ชาวกว่าหิมะ สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด เมื่อนาอันมาหลังจากเขาเข้าหาบัทเชบา ขอภัย

สดุดี 51:1

สดุดี 51: ชาวกว่าหิมะ สำหรับหัวหน้านักร้อง สดุดีดาวิด เมื่อนาอันมาหลังจากเขาเข้าหาบัทเชบา ขอภัย 1 พระเจ้า ตามเสด็จ ขอพระองค์ ตามเมตตาตามากลบล้างการละเมิด 2 ล้างอธรรมหมดและชำระบาป สารภาพ 3 ขำรู้การละเมิด บาปอยู่หน้าเสมอ 4 ขำบาปต่อพระองค์ผู้เดียว ทำชั่วต่อพระเนตร เพื่อทรงชอบธรรมเมื่อพูดและบริสุทธิ์เมื่อพิพากษา 5 ดู ขำเกิดในอธรรมและมารดาตั้งครรภ์ในบาป 6 ทรงยินดีความจริงในส่วนลึก และให้รู้ปัญญาในที่ลับ 7 ชำระด้วยหุสบให้สะอาด ล้างให้ชาวกว่าหิมะ 8 ให้ได้ยินยินดีและเปรม ให้กระดุกที่ทรงหักยินดี 9 ช้อนพระพักตร์จากบาปและลบอธรรมทั้งหมด เปลี่ยนภายใน 10 พระเจ้า ขอสร้างใจสะอาดและทำวิญญาณมั่นคงใหม่ 11 อย่าขับจากพระพักตร์หรือเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 คั้นความยินดีความรอดและคำด้วยวิญญาณเต็มใจ 13 ขำจะสอนทางแก่ผู้ละเมิดและคนบาปกลับ ถวายถ่อม 14 พระเจ้าแห่งความรอด ช่วยจากผิดโลหิต ล้างจะร้องความชอบธรรม 15 องค์เจ้า [อาโดน] เปิดริมฝีปากให้ประกาศสรรเสริญ 16 ทรงไม่ยินดีเครื่องบูชา มิฉะนั้นข้าถวาย ไม่ต้องการเครื่องเผา 17 เครื่องบูชาพระเจ้าคือวิญญาณแตก ใจแตกข้าไม่ทรงดูหมิ่น คำประชากร 18 ด้วยโปรด ขอทำดีแก่ศิโยนและสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม 19 แล้วจะยินดีเครื่องบูชาชอบธรรม เครื่องเผาสมบูรณ์ และเขาจะถวายวัวบนแท่น

<คำอธิบาย>

เป็นบทกลับใจที่สิ้นใจ เจ็ด ตามหัวเรื่อง ดาวิดกลับใจจากลวงประเวณีและฆ่าเรื่องบัทเชบา (2ซมอ 11-12) ก่อนอื่นพึงเสด็จและเมตตาขอภัย (ข้อ 1) รู้ไม่คู่ควรและหาไร้เสด็จอภัยไม่ได้ เขาสารภาพบาปทายเป็นกบฏต่อพระเจ้า (ข้อ 4; Kidner ชี้ฮีบรูเขียนชัดว่าบาปต่อ ‘พระองค์และพระกาย [บัด]’; HALOT) ไม่ได้ขอเพียงหนีโทษ แต่ให้ทางบาปทั้งหมดและล้างธรรมชาติบาปที่ทำให้ก้าวเข้า (ข้อ 2, 6-7; ‘หุสบ’ เป็นภาพพิธีชำระมลทิน—ลนต 14:49; กตว 19:18) เขาอยากพบยินดีในพระเจ้าไม่ใช่บาปและผล (ข้อ 8, 12) โหยใจสะอาดและสัมพันธ์พิน (ข้อ 9-11) ระลึกพระวิญญาณจากซาอูล จึงขอไม่เกิดแก้ตน (ข้อ 11ข) เกินการคืนยินดีส่วนตัว เขาสนใจให้คนบาปกลับเช่นตน (ข้อ 13) และความชอบธรรมพระเจ้าปรากฏ (ข้อ 14-15) ข้อ 16-17 สอนว่าทรงต้องการใจสำนึกแท้จริง ไม่ใช่พิธีภายนอก (เทียบ 34:18) ไม่ได้ลดคุณค่าเครื่องบูชา (ข้อ 19) แต่เน้นธรรมบัญญัติต้องทำจากใจ ข้อ 18-19 เตือนว่าบทเปิดความอายดาวิดไว้ในมัสการทั้งอิสราเอล (เกี่ยวสร้างกำแพง—นหม 12:43) ผู้นมัสการต้องถวายด้วยใจแตก และทรงปฏิบัติประชากรด้วยพระโปรด

บทที่ 52

สดุดี 52: ผู้โอ้อวดชั่ว สำหรับหัวหน้านักร้อง มัสคิลดาวิด เมื่อโตเอเกเอโดมบอกซาอูลว่าดาวิดมาบ้านอาหิเมเลค ลิ่นทำลาย

สดุดี 52:1

สดุดี 52: ผู้โอ้อวดชั่ว สำหรับหัวหน้านักร้อง มัสคิลดาวิด เมื่อโตเอเกเอโดมบอกซาอูลว่าดาวิดมาบ้านอาหิเมเลค ลิ่นทำลาย

A 1 นักรบ เหตุใดอวดชั่ว เฮเซตพระเจ้าอยู่ทั้งวัน

B 2 ลิ่นคิดพิณาค ทำหลอกเหมือนมีดโกนคม

C 3 เจ้ารักชั่วยิ่งกว่าดี

D รักเท็จยิ่งกว่าพูดชอบธรรม (เสลาห์)

C 4 เจ้ารักคำทำสับสนทั้งหมด

B ลิ่นหลอก

การกลับใจตามพิธี

A 5 พระเจ้าจะทรงทำลายเจ้านิรันดร์ ฉีกจากแท่นที่ ถอนจากแผ่นดินชีวิต (เสลาห์) 6 คนชอบธรรมเห็นและยำเกรง แล้วหัวเราะ 7 ‘ดู คนนี้ไม่ถือพระเจ้าเป็นป้อม แต่พึ่งทรัพย์มากและถือความอยากเป็นกำลัง’ ความมั่นคง 8 แต่ข้าเหมือนมะกอกเขียวในพระนิเวศ พึงเฮเซตนิรันดร์ 9 เพราะทรงทำ ข้าจะขอบพระคุณนิรันดร์ และร่อนพระนามต่อหน้าผู้ยำเกรง เพราะพระนามดี

<คำอธิบาย>

ฉากคือคำพ้องโตเอเกและการฆ่าบุโรหิต 85 คน (1ซมอ 22:9-23) ข้อ 1-4 ตำนานลิ่นโตเอเก ข้อ 5-7 เป็นคำสาป ข้อ 8-9 เป็นคำสารภาพดาวิดพึงและสรรเสริญเฮเซต มะกอกเป็นต้นอายุยืนมากและสัญลักษณ์อุดมปลอดภัย

บทที่ 53

สดุดี 53: คนโง่ (2) สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามมาฮาเลห์ มัสคิลดาวิด ไม่มีพระเจ้า

สดุดี 53:1

สดุดี 53: คนโง่

(2) สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามมาฮาเลห์ มัสคิลดาวิด ไม่มีพระเจ้า 1 คนโง่พูดในใจ ‘ไม่มีพระเจ้า’ เขาเสื่อม ทำอธรรมเกลียด ไม่มีผู้ทำดี ชีวิตถูกประเมิน 2 พระเจ้าทอดจากฟ้าดูว่ามีผู้เข้าใจและแสวงหรือ 3 ทุกคนหันและเฝ้าด้วยกัน ไม่มีผู้ทำดีแม้หนึ่ง ความผิดใหญ่ 4 ผู้ทำอธรรมไม่รู้หรือ กิณประชากรเหมือนชนมบั้งและไม่เรียกพระเจ้า 5 ที่ไม่มีสิ่งน่ากลัว เขากลัวยิ่ง

เพราะพระเจ้ากระจ่ายกระดูกผู้ตั้งค่ายต่อเจ้า เจ้าอายุ เพราะพระเจ้าทรง

ปฏิเสธกระดูกเขา

วันใหญ่มา 6 ใครจะให้ความรอดอิสราเอลจากศิโยน เมื่อพระเจ้าทรงนำประชากรเชลยกลับ

ยาโคบยินดีและอิสราเอลเปรม

<คำอธิบาย>

เหมือนบท 14 ยกเว้นรายละเอียดไม่กี่ เล่ม 2 ใช้พระนาม [เอลโฮฮิม]

ต่างเล่ม 1 [ยาห์เวห์/อาโดนาย] อาจเพราะฉากโลก/บาบิโลน 'มาฮาลัท' อาจชื่อทำนองหรือเครื่องดนตรี บท 14

ชั่วทำคนจนให้อาย ที่นี้เขาจะอาย (ข้อ 5)

บทที่ 54

สดุดี 54: ผู้ช่วยข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย มัสคิลดาวิด

เมื่อชาวศิฟบอกซาอูลว่าดาวิดซ่อนอยู่ คำอธิษฐาน

สดุดี 54:1

สดุดี 54: ผู้ช่วยข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย มัสคิลดาวิด เมื่อชาวศิฟบอกซาอูลว่าดาวิดซ่อนอยู่ คำอธิษฐาน 1 พระเจ้า ช่วยด้วยพระนามและแก้คดีด้วยฤทธิ์ 2 ฟังคำอธิษฐานและคำปาก 3 คนแปลกลูก คนรุนแรงหาชีวิต ไม่ตั้งพระเจ้าต่อหน้า (เสลาห์)

ผู้ช่วย 4 ดู พระเจ้าเป็นผู้ช่วย องค์เจ้า [อาโดน] คำชีวิต 5 ทรงคืนข้าแก่ศัตรู ขอทำลายด้วยความสัตย์ 6 ข้าจะถวายด้วยใจสมัคร สรรเสริญพระนาม เพราะดี 7 ทรงช่วยจากทุกข์ทั้งหมด และตาเห็นศัตรู

<คำอธิบาย>

ฉากต่อบท 52 ดาวิดถูกคนเผ่ายูดาห์ชาวศิฟที่เคยช่วยทรยศ จึงข้า (1ซมอ 23:19-29; 26:1-12)

เขาร้องสถานการณ์อยู่ดิธรรม ขอทรงแก้คดี (ข้อ 1, 3; เทียบ 1ซมอ 26:18)

ข้าหาชีวิต แต่ทรงรักษา (ข้อ 4) ในมัน เขาสรรเสริญและเป็นพยานความรอด (1ซมอ 26:3-25)

บทที่ 55

สดุดี 55: การทรยศ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย มัสคิลดาวิด ความตึงทนไม่ได้

สดุดี 55:1

สดุดี 55: การทรยศ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย มัสคิลดาวิด ความตึงทนไม่ได้ 1 พระเจ้า
เงี้ยพระกรรมและอย่าซ่อนจากคำวิงวอน 2 ฟังและตอบ ข้ากระวนกระวาย 3 เพราะเสียงศัตรูและกดของข้า
เขาโยนอธรรมและเป็นศัตรูด้วยโกรธ ผลักหนี 4 ใจเจ็บ ความกลัวตายคลุม 5 กลัวและสั่นมา ความสยองคลุม 6 ข้าว่า
‘หากมีปีกนกพิราบ จะบินและพัก 7 หนີไกลอยู่ถิ่นทุรกันดาร (เสลาห์)

8 รับสู่ที่ซ่อนจากลมกวาดพายุ’ อำนาจอนาธิปไตย 9 องค์เจ้า [อาโดน] ขอทำสับสนและแยกกัน
เพราะเห็นรุนแรงและวิวาทในนคร 10 เดินรอบกำแพงวันคืน อธรรมและลำบากอยู่ใน 11 ทำลายอยู่กลาง
กอดและหลอกไม่จากลาน เพื่อนเท็จ 12 ผู้ดูหมิ่นไม่ใช่ศัตรู มิฉะนั้นทน ผู้โอ้อวดไม่ใช่ผู้เกลียด มิฉะนั้นซ่อน 13
แต่คือเจ้า คนเท่าข้า สหายและเพื่อน 14 เราแบ่งความลับหวานและเดินในฝูงพระนิเวศ 15 ขอความตายกดเขา
ให้ลงแดนคนตายทั้งเป็น เพราะชั่วซ่อนในเขา พระเจ้าผู้ฟัง 16 ข้าเรียก และพระยาห์เวห์ช่วย 17 เย็น ข้า เที่ยง
ข้าคราง ทรงฟัง 18 ไถ่วิญญาณสันติจากสงครามท่ามกลางคนมาก 19
พระเจ้าผู้ประทับแต่โบราณจะฟังและทำเขาทุกข์ (เสลาห์) เขาไม่เปลี่ยนและไม่ยำเกรง ผู้พูดลั่น 20 เขายื่นมือต่อผู้สันติ
ลบหลู่พันธสัญญา 21 ปากลั่นกว่าเนย แต่ใจสงคราม คำนุ่มกว่าน้ำมันแต่เป็นดาบซึก มุมยาว 22
มอบภาระแก่พระยาห์เวห์ ทรงเลี้ยงและไม่ให้คนชอบธรรมสิ้นนรินทร์ 23 แต่พระเจ้าจะนำเขาลงหลุมกลาง
คนโลหิตและหลอกไม่ถึงครึ่งวัน ส่วนข้าวางใจ

<คำอธิบายน>

ดาวิดในกลั้วเจ็บสุดจากกด (ข้อ 4-5) ขอคำตอบ ในฐานะกษัตริย์เห็นสังคมทวงด้วยชั่ว (ข้อ 9-11)
เจ็บยิ่งเพราะผู้ดูหมิ่นคือเพื่อน ‘ดังอีกตัว’ ไกล (ข้อ 12-14) ข้อ 15 สาปศัตรูหลาย
ข้อ 16-18 พลิก ทรงฟังเสียงคร่ำครวญทั้งวัน การฟังคือความรอดและมีการตอบศัตรู (ข้อ 19, 23) ศัตรูไม่ยำเกรง
ทำลายพันธสัญญาสันติในพระนามและโจมตีพันธมิตร (ข้อ 19ข-21) หลังประสบช่วย
ดาวิดผู้คร่ำครวญเป็นผู้ประกาศข้อ 22 ‘มอบภาระแก่พระยาห์เวห์’ ทรงค้ำและรับผิดชอบผู้ฟัง

บทที่ 56

**สดุดี 56: มนุษย์ทำอะไรเข้าได้ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามโยนัทเอลเมเรโฮคิม มิกทามดาวิด
เมื่อฟีลิสเตียจับที่กัท ชุ่มและสัญญา**

สดุดี 56:1

สดุดี 56: มนุษย์ทำอะไรเข้าได้ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามโยนัทเอลเมเรโฮคิม มิกทามดาวิด เมื่อฟีลิสเตียจับที่กัท
ชุ่มและสัญญา 1 พระเจ้า ขอพระคุณ มนุษย์เหยียบ ผู้รบกดทั้งวัน 2 ศัตรูเหยียบทั้งวัน ผู้รบหยิ่งมาก 3 วันที่กลัว
ข้าวางใจ 4 ในพระเจ้า ข้าสรรเสริญพระวณะ วางใจไม่กลัว เนื้อหนังทำอะไรได้ ความกระตือรือร้นผู้กด 5
ทั้งวันเขาทำคำข้าเศร้า ความคิดทั้งหมดชั่วต่อข้า 6 ชุ่มหมายร้าย เผ่าก้าวเพื่อชีวิต 7 มีอธรรมแล้วจะปลอดภัยหรือ
ขอทำขมด้วยโทษ การดูแลพระเจ้าผู้คุ้ม 8 ทรงนับการพเนจร ขอเก็บน้ำตาในขวด มิได้อยู่ในหนังสือหรือ 9

วันที่เรียก ศัตรูถอย ข้ารู้พระเจ้าอยู่ฝ่ายข้า 10 ในพระเจ้า ข้าสรรเสริญพระวามะ ในพระยาห์เวห์ข้าสรรเสริญ
11วางใจไม่กลัว มนุษย์ทำอะไรได้ อติอันตราย 12 คำปฏิญาณต่อพระองค์อยู่กับข้า จะชำระด้วยเครื่องชอบคุณ
13เพราะทรงช่วยชีวิตจากตายและเท้าจากลุ่ม ให้เดินต่อพระพักตร์ในแสงชีวิต

<คำอธิบาย>

ฉก 1ชมอ 21:10-15 ดาวิดหนีซาอูลสู่ที่มั่นโกลิัท ถูกฟิลิสเตียจับและข่มขืนทั้งวัน ในกิลัวซาฟิงและขอพระคุณ
ความเชื่อมั่น (ข้อ 9) ว่าทรงคุ้มครองผู้พึ่งจากมือคน จึงไม่กลัว (ข้อ 4, 11; เทียบ 118:6; ฮบ 13:6)
คำสารภาพไม่ได้จากสหาย แต่ร้องด้วยน้ำตาท่ามกลางเยาะและภัยชีวิต (ข้อ 5-6, 8-9) ทรงฟัง (ข้อ 13 ‘ทรงช่วย’
กาลสมบุรณ์) และดาวิดทำปฏิญาณในภัย (ข้อ 12)

บทที่ 57

สดุดี 57: ขอทรงสูงเหนือฟ้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามอัลทัชเฮท มิกทามดาวิด เมื่อหนีซาอูลในถ้ำที่ลี้

สดุดี 57:1

สดุดี 57: ขอทรงสูงเหนือฟ้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามอัลทัชเฮท มิกทามดาวิด เมื่อหนีซาอูลในถ้ำ ที่ลี้ 1 พระเจ้า
ขอพระคุณ เพราะวิญญานลี้ในพระองค์และร่มปีกจนภัยผ่าน 2 ข้าร้องผู้สูงสุด พระเจ้าผู้สำเร็จเพื่อข้า 3
ทรงส่งจากฟ้าและช่วย ทำผู้ข่มอาย (เสลาห์)

ทรงส่งเฮเซตและเอเมท ล้อมศัตรู 4 วิญญานอยู่ท่ามกลางสิงโตและผู้กินคน พันเป็นหอกลูกธนู ลั่นดาบคม 5 พระเจ้า
ขอทรงสูงเหนือฟ้า พระสิริเหนือโลก 6 เขาวางตาข่ายทำวิญญานกัม ขุดหลุมหน้า แต่ตกเอง (เสลาห์) เพลงยินดี 7
พระเจ้า ใจข้ามั่น ใจมั่น จะร้อง 8 สง่าราศีข้า ตื่น พินและขอ ตื่น ข้าจะปลุกรุ่ง 9 องค์เจ้า [อาโดน]
ขอบพระคุณท่ามกลางชน สรรเสริญท่ามกลางชาติ 10 เฮเซตใหญ่ถึงฟ้า ความจริงถึงเมฆ พระเจ้าคือข้อสรุป 11
ขอทรงสูงเหนือฟ้า พระสิริเหนือโลก

<คำอธิบาย>

‘อัลทัชเฮท’ (บท 57-59, 75) หมายถึง ‘อย่าทำลาย’ (ฉธบ 9:26; อสย 65:8) ให้นัยใคร่ครวญการช่วย ‘มิกทาม’
คือบทเทียบ หมายถึง ‘อย่าพูด’ ‘พระคุณสูงจนเหมือนสูญค่าเมื่อออกปาก จึงให้สำรวมภายใน’ (Kidner)
ดาวิดถูกไล่ซ่อนถ้ำ แต่สารภาพ ‘วิญญานลี้ในพระองค์’ (ข้อ 1) แม้อุกฉิน (ข้อ 4, 6) เชื่อว่าทรงทำพระประสงค์เพื่อเขา
(ข้อ 2) และท้ายขับศัตรูเผยเฮเซตกับพระสิริ (ข้อ 3, 5, 10-11; เทียบ 108:4-5)
เขาทำใจกล้าไม่กระวนและตั้งใจสรรเสริญ (ข้อ 7-9) การสลบคำสถานการณ์ (ข้อ 2-4, 6, 8) กับคำสารภาพ (ข้อ 1, 5,
7, 9-11) ให้รู้กระบวนการทำใจมั่น

บทที่ 58

สดุดี 58: ผู้กดในศาล สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามอัลทัชเฮท มิกทามดาวิด คำทำทนาย

สดุดี 58:1

สดุดี 58: ผู้กดในศาล สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามอัลทัชเฮท มิกทามดาวิด คำทำทนาย

A 1 ผู้ปกครอง พวกเจ้าผู้ยุติธรรมจริงหรือ พิพากษาคนเที่ยงหรือ

B 2 ในใจทำอธรรม มือซังความรุนแรงบนดิน ซอกกล่าวหา

C 3 คนชั่วหลงแต่คร่ำครวญ คนโกหกเอนแต่ท้อง 4 พิชเหมือนงู เหมือนงูเห่าหุหนวกปิดหู 5

ไม่ฟังเสียงหมอหรือมนตร์ขำนาญ คำสาป

D 6 พระเจ้า ขอหักฟันในปาก

D พระยาห์เวห์ ขอทำเชืวสิ่งโหดเหี้ยมแตก

C 7 ให้ระเหยหายเหมือนน้ำ ให้ลูกธนูที่โค้งที่ 8 เหมือนทากละลายขณะคลาน เหมือนนารกตายไม่เห็นอาทิตย์ 9
ก่อนไฟไหม้ร้อนหม้อ ขอพัดทิ้งสดและไหม้ไป การกำจัด

B 10 คนชอบธรรมยินดีเมื่อเห็นแค้น ล้างเท้าในเลือดชั่ว

A 11 คนจะว่า ‘มีผลแก่คนชอบธรรม มีพระเจ้าผู้พิพากษาแผ่นดินจริง’

<คำอธิบาย>

ดาวิดฟ้องผู้ปกครองอธรรม (ข้อ 1-2) ใจเต็มพิช เมื่อคิดว่างูไม่มีหู ‘งูเห่าหุหนวก’ (ข้อ 4) และ ‘ไม่ฟังหมอ’ (ข้อ 5)
แสดงดื้อใจ เขาขอหักฟัน (ข้อ 6)

ทำธนูที่ 7) เพื่อลบต้นหาโจมตี ข้อ 8-9 สาปชั่ว เมื่อทรงหัก

คนใหญ่ผู้หวังจะยินดีและเป็นพยานว่าผู้พิพากษาทรงพระชนม์ (ข้อ 10-11)

ภาพคนชอบธรรม ‘ล้างเท้าในเลือด’ ข้อ 10 โหด แต่ที่นี้เป็นนักรบทำยุติธรรม (เทียบ วว 19:15)

บทที่ 59

สดุดี 59: กำลังและที่ลี้ของข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามอัลทัชเฮท มิกทามดาวิด

เมื่อซาอูลส่งคนเฝ้าบ้านเพื่อฆ่า ล้อมศัตรู

สดุดี 59:1

สดุดี 59: กำลังและที่ลี้ของข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามอัลทัชเฮท มิกทามดาวิด เมื่อซาอูลส่งคนเฝ้าบ้านเพื่อฆ่า
ล้อมศัตรู

- A 1 พระเจ้าข้า ช่วยจากศัตรู คัมจากผู้ลู่ต่อ 2 ช่วยจากผู้ทำธรรมและคนโลहित
- B 3 ดูกูเถิด เขาซุ่มเอาชีวิต คนแข็งแรงแรงรวมกันทำร้าย มิใช่เพราะการล่วงละเมิดหรือบาปของข้า พระยาห์เวห์ 4
ทั้งไร้ความผิดเขายังวังเตรียม ขอทรงตื่นมาพบและดู 5 องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพบ
พระเจ้าอิสราเอล ขอทรงตื่นเยี่ยมทุกประชาชาติ อย่าโปรดผู้ทรยศทำชั่ว (เสลาห์) เดินวนล้อม 6
ทุกเย็นกลับมาเท่าเหมือนสุนัข เเดินรอบนคร 7 ดู เขาพนชั่วจากปาก มีดาบที่ริมฝีปากและว่า 'ใครจะได้ยิน' มันใจชัย 8
แต่พระยาห์เวห์จะทรงหัวเราะและเยาะทุกประชาชาติ
- C 9 กำลังของข้า ข้ารอพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้
- C 10 พระเจ้าแห่งเฮเซตของข้าจะทรงมาพบ พระเจ้าจะให้ข้าเห็นศัตรูพ่าย ค่อย ๆ เอนลง
- B 11 อย่าฆ่าเขา เกรงประชากรลี้ม ขอด้วยฤทธิ์ทรงทำกระจัดและล้ม องค์เจ้า [อาโดน] โล้ของเรา 12 เพราะบาปปาก
คำริมฝีปาก ความหยิ่ง คำสาปและเท็จ ขอให้ถูกจับ 13 ขอทรงผลาญด้วยพระพิโรธ ผลาญจนหมด
แล้วปลายแผ่นดินจะรู้ว่าพระเจ้าครองยาโคบ ฝูงหิว 14 ทุกเย็นกลับมาเท่าเหมือนสุนัข เเดินรอบนคร 15 เรหาอาหาร
หากไม่อิ่มก็ขู่ คำสรรเสริญชัย
- A 16 แต่ข้าจะร้องกำลังของพระองค์ และยินดีเฮเซตทุกเช้า เพราะทรงเป็นที่ลี้และกำบังวันทุกซ์ 17 กำลังของข้า
ข้าจะสรรเสริญ เพราะพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ พระเจ้าแห่งเฮเซตของข้า

<คำอธิบาย>

ฉากในหัวเรื่อง (1ซมอ 19:11 เป็นต้นไป)

ทำให้ต้องอ่านด้วยบรรยากาศเร่งด่วน ดาวิดมิได้ผิดต่อซาอูล (ข้อ 3ข-4ก) แต่คนซุ่มฆ่า วนบ้านเหมือนสุนัขหาอาหาร
(ข้อ 6, 14-15) เขาฟ้องชั่ว (ข้อ 2) และบาปริมฝีปากไม่หยุด (ข้อ 8, 12; เทียบ สกษ 15:2, 28) จึงขอทรงตื่นคัม (ข้อ 1,
4) และล้างศัตรู (ข้อ 13)

พร้อมสารภาพว่าพระเจ้าคือกำลังและที่ลี้ (ข้อ 9, 16-17) การผจญภัยและเพลงนี้แบ่งบานไปสู่ภารกิจหลังขึ้นครอง
บัลลังก์ทั่วโลก (ข้อ 13) เมื่อพูดว่า 'ประชากรของข้า' (ข้อ 11) และมอง 'ทุกประชาชาติ' (ข้อ 5, 8) กับ
'ปลายแผ่นดิน' (คิตเนอร์)

บทที่ 60

สดุดี 60: ความช่วยมนุษย์เปล่า สำหรับหัวหน้ากรอง ตามซูซานเอดูท มิกทามดาวิด

สดุดี 60:1

สดุดี 60: ความช่วยมนุษย์เปล่า สำหรับหัวหน้ากรอง ตามซูซานเอดูท มิกทามดาวิด เพื่อสอน

เมื่อรบอารัมนาหะราอิมและอารัมโคบาห์ และโยอาบกลับมาเอดมหนึ่งหมื่นสองพันในหุบเขาเกลือ รอยสับสน

A 1 พระเจ้า ทรงปฏิเสธและตีเราอย่างฉับพลัน ทรงกริ้ว ขอฟឹងเรา 2 ทรงเขย่าและแยกแผ่นดิน ขอซ่อมรอยแตก เพราะมันสั่น 3 ทรงให้ประชากรเห็นความลำบาก ให้ดื่มเหล้าองุ่นทำไซเซ 4 ทรงตั้งธงแก่ผู้ยำเกรง ให้หนีลูกธนูไปที่นั่น (เสลาห์)

ความอ่อนแอมนุษย์ 5 เพื่อผู้ที่ทรงรักจะรอด ขอช่วยด้วยพระหัตถ์ขวาและตอบข้า

B 6 พระเจ้าตรัสในสถานบริสุทธิ์ ‘เราจะยินดีแบ่งเซเคมีและวัดหุบเขาสุคคท 7 ก็เลอาดกับมันส์เสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นหมวกศิระษะ ยูดาห์เป็นคทา 8 โมอับเป็นอ่างล้าง เอโดมเราจะโยนรองเท้าใส่ เราจะให้เหนือฟิลิสเตีย’ รบใหม่ 9 ใครจะนำข้าสู่นครป้อม ใครจะนำถึงเอโดม

A 10 มิใช่พระองค์หรือ พระเจ้า ผู้ทรงปฏิเสธเราและไม่ออกกับกองทัพ 11 ขอช่วยเราจากศัตรู เพราะความรอดมนุษย์เปล่า 12 ในพระเจ้าเราจะทำอย่างกล้า และพระองค์จะทรงเหยียบศัตรู

<คำอธิบาย>

‘ซูซานเอดูท’ แปลว่าดอกกลีบลี้อาจเป็นแนวดนตรีหรือชื่อเพลง ฉากคือดาวิดส่งโยอาบลงโทษเอโดม (2ชมอ 8:13; 1พศด 18:12; เทียบ 108:7-13) แต่ข้อ 1, 10 กล่าวถึงความพ่ายเมื่อพระเจ้าไม่ทรงร่วม (เทียบ 44:9-11)

ความล้มเหลวอิสราเอลมิใช่ความล้มของพระเจ้า ผู้ทรงควบคุมและครองทุกชาติ (ข้อ 6-8)

อิสราเอลจึงเรียนว่าชัยมาจากพระองค์ (ข้อ 5, 9-12) ข้อ 4 อาจแปลตามฉบับเกาหลี หรือว่าทรงให้หนีลูกธนู (เทียบ ยรม 4:6)

บทที่ 61

สดุดี 61: ศิลาสูงกว่าข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย เพลงดาวิด ความปลอดภัย

สดุดี 61:1

สดุดี 61: ศิลาสูงกว่าข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย เพลงดาวิด ความปลอดภัย 1 พระเจ้า

ฟังเสียงร้องและคำอธิษฐาน 2 เมื่อใจอ่อน ข้าเรียกจากปลายแผ่นดิน ขอทรงนำสู่ศิลาสูงกว่าข้า 3

เพราะทรงเป็นที่ลี้และห่อหุ้มต่อศัตรู 4 ให้ข้าอยู่ในแดนที่นิรันดร์ ลี้ได้ปีกลับ (เสลาห์)

สิ่งดีกว่าปลอดภัย 5 พระเจ้า ทรงฟังคำบนและให้มรดกผู้ยำเกรงพระนาม 6 ขอเพิ่มวันกษัตริย์ ให้ปีต่อหลายชั่ว 7

ให้ประทับต่อพระเจ้าชั่วนิรันดร์ และแต่งตั้งเฮเซตกับเอเมทเฝ้า 8 แล้วข้าจะสรรเสริญพระนามนิรันดร์และแก่นทุกวัน

<คำอธิบาย>

ดาวิดสารภาพว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้และป้อมสูง ขอซ่อนในแดนที่และได้ปีกนิรันดร์

คำอธิษฐานเปลี่ยนเป็นพรแก่กษัตริย์ (คิดเนอร์เห็นว่าอาจแก่นในยุคหลัง) และจบด้วยสารภาพสรรเสริญไม่หยุด คำ

‘เฮเซตและเอเมท’ พบที่อื่นด้วย (25:10; 40:10-11; 57:3; 61:7)

บทที่ 62

สดุดี 62: ความหวังทั้งหมดของข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเยเรมีย์ เพลงดาวิด ความเงียบใต้การกด

สดุดี 62:1

สดุดี 62: ความหวังทั้งหมดของข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเยเรมีย์ เพลงดาวิด ความเงียบใต้การกด

A 1 จิตข้าสงบรอเพียงพระเจ้า ความรอดมาจากพระองค์เท่านั้น

2 พระองค์ผู้เดียวเป็นศิลาและความรอด เป็นที่ลี้ ข้าจะไม่สั่นมาก

B 3 ถึงเมื่อไรพวกเจ้าจะรุมคนและฆ่าทั้งหมด เหมือนกำแพงเอียง รั้วจะล้ม 4 เขาคิดแต่ผลักจากที่สูง ยินดีเท็จ
ปากอวยพรแต่ในใจสาป (เสลาห์)

ความเงียบดำเนินและแบ่งปัน

C 5 จิตข้า จงสงบรอเพียงพระเจ้า เพราะความหวังมาจากพระองค์

6 พระองค์ผู้เดียวเป็นศิลาและความรอด เป็นที่ลี้ ข้าจะไม่สั่น

C 7 ความรอดและเกียรติอยู่ที่พระเจ้า ศิลาแห่งกำลังและที่ลี้อยู่ในพระองค์ 8 ประชากร จงฟังทุกเวลา
เทใจต่อพระพักตร์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ของเรา (เสลาห์)

เงาและตัวจริง

B 9 มนุษย์ต่ำเป็นเพียงลม คนสูงเป็นเท็จ เมื่อซังรวมกันเบากว่าลมหายใจ

10 อย่าฟังการกด อย่าหวังเปล่าในของปล้น แม้ทรัพย์เพิ่มอย่าใส่ใจ

A 11 พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าได้ยินสองครั้งว่า กำลังเป็นของพระเจ้า 12 เฮเซดเป็นขององค์เจ้า [อาโตน]
เพราะจะทรงตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำ

<คำอธิบายน>

ท่ามกลางศัตรูโจมตีต่อเนื่อง (ข้อ 3-4) ดาวิดสงบรอความรอด (ข้อ 1, 5; ‘กล่าวหมดแล้ว อาจไม่ต้องมีคำอื่น
เหลือเพียงปัญหาต่อพระองค์’—คิดเนอร์) ความรอดและหวังอยู่ในพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 7)

จึงสั่งประชากร ‘จงฟังพระองค์ทุกเวลา’ (ข้อ 8) หวังสิ่งอื่น เช่นกำลังหรือทรัพย์ เป็นเปล่า (ข้อ 10; เทียบ 1ทธ 6:17)

บทที่ 63

สดุดี 63: ความกระหายทั้งหมดของข้า เพลงดาวิด เมื่ออยู่ถิ่นทุรกันดารยูดาห์ พระเจ้าคือความปรารถนา

สดุดี 63:1

สดุดี 63: ความกระหายทั้งหมดของข้า เพลงดาวิด เมื่ออยู่ถิ่นทุรกันดารยูดาห์ พระเจ้าคือความปรารถนา 1 พระเจ้า
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้า ข้าแสวงหาอย่างร้อนรน จิตกระหาย กายไฟ เหมือนดินแห้งไร้น้ำ 2
เช่นนั้นข้ามองในสถานบริสุทธิ์เพื่อเห็นฤทธิ์และสง่าราศี 3 เพราะเฮเซดีกว่าชีวิต ริมฝีปากจึงยกย่อง 4
ข้าจะถวายพระพรตลอดชีวิต ยกมือเรียกพระนาม พระเจ้าคือความยินดี 5 ข้าอิมเหมือนน้ำนมและไขมัน
ปากสรรเสริญด้วยริมฝีปากโห่ยินดี 6 บนที่นอนข้าระลึกและใคร่ครวญยามคืน 7 เพราะทรงช่วย ข้าจึงให้ไตรัมป 8
จิตติดตาม พระหัตถ์ขวายึด พระเจ้าคือโล่ 9 แต่ผู้หาชีวิตเพื่อทำลายจะลงใต้พิภพ 10 ถูกมอบแก่ดาบ
เป็นอาหารหมาจิ้งจอก 11 แต่กษัตริย์ยินดีในพระเจ้า ทุกผู้สาบานในพระองค์จะอวดเมื่อปากเท็จถูกปิด

<คำอธิบาย>

ฉากคือดาวิดหนีอับซาโลม (เทียบข้อ 11 เรียกตนกษัตริย์) แม้ทุกข์จริง เขาปรารถนา

พระเจ้าเหนืออื่นและอยากเห็นสง่าราศี ‘ความกระหายนี้ปรากฏในรักที่ตื่นทั้งวิญญาณและกาย
ตัวตนทั้งหมดของดาวิดกระวนและไม่อิมหาใคร่พระเจ้า’ (คิดเนอร์) เขาสารภาพว่าเฮเซล้ำกว่าชีวิต (ข้อ 3; เทียบ กจ
20:24) อิมและยินดีในพระองค์ (ข้อ 5, 7, 11)

คิดถึงทั้งคืนวันด้วยรัก (ข้อ 6) และมันในรักเพราะเคยรับความช่วยเหลือ (ข้อ 7-10) แม้ยังถูกไล่
เขาเชื่อว่าตำแหน่งกษัตริย์ตั้งบนการทรงเรียก
(ข้อ 11)

บทที่ 64

สดุดี 64: การวัดเพื่อวัด สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงดาวิด การโจมตีเจ้าเล่ห์

สดุดี 64:1

สดุดี 64: การวัดเพื่อวัด สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงดาวิด การโจมตีเจ้าเล่ห์ 1 พระเจ้า ฟังเสียงคร่ำครวญ
รักษาชีวิตจากความกลัวศัตรู 2 ช้อนจากแผนคนชั่วและการปลุกคนอธรรม 3 เขาลับลั่นเหมือนดาบ
โก่งคำขมเป็นลูกธนู 4 ยิ่งคนไร้ตำหนิจากที่ลับ ยิ่งฉับพลันอย่างไม่กลัว 5 เสริมกันด้วยคำชั่ว ปรีกษาซ่อนบ่วงและว่า
‘ใครเห็น’ 6 คั่นอธรรมและคั่นลึกในใจคนจนหมด โทษเป็นแบบ 7 แต่พระเจ้าจะทรงยิงลูกธนูฉับพลันให้บาดเจ็บ 8
ลั่นทำให้ล้ม ทุกผู้เห็นสายหัว 9 ทุกคนจะกลัว บอกพระราชากิจและเข้าใจการกระทำ 10
คนชอบธรรมยินดีในพระยาห์เวห์และลิ้นพระองค์ ผู้ใจตรงทั้งปวงอวด

<คำอธิบาย>

ดาวิดวอนค้อมจากแผ่นดิน ศัตรูใช้เท็จและใส่ร้ายมากกว่ากำลังทหาร อาจเป็นข้าราชการกบฏมากกว่าศัตรูชาติ เขาพึ่งพระเจ้าผู้ทรงรู้ความจริงและเจตนา (ข้อ 6) ทรงค้นและให้ติดกลอง (ข้อ 7-8) พระองค์เป็นพระเจ้าของคนชื่อ (ข้อ 10) ‘การพิพากษายังอนาคต แต่ความยินดีสำแดงได้แล้ว ให้ความยินดีท่วมท้นต่อหน้าสภาพเลวสุด’ (คิดเนอร์)

บทที่ 65

สดุดี 65: พระเจ้าผู้ทรงกรุณายิ่งใหญ่ สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีดาวิด พระเจ้าแห่งพระคุณ

สดุดี 65:1

สดุดี 65: พระเจ้าผู้ทรงกรุณายิ่งใหญ่ สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีดาวิด พระเจ้าแห่งพระคุณ 1 พระเจ้าในศิโยน คำสรรเสริญรอพระองค์ และคำบ่นจะถูกแก้ 2 ผู้ทรงฟังคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งปวงมาหา 3 เมื่อธรรมชนเข้า พระองค์ทรงไถ่ลวงละเมิดเรา 4 สุขแก่ผู้ทรงเลือกให้อยู่ใกล้ในลาน เราจะอิมของดีแห่งพระวิหาร พระนิเวศ พระเจ้าแห่งฤทธิ์ 5 พระเจ้าแห่งความรอด ผู้ที่ปลายแผ่นดินและทะเลไกลฟุ้ง ขอทรงตอบด้วยความชอบธรรมและสิ่งน่ากลัว 6 ผู้ตั้งภูเขากับกำลังและคาดฤทธิ์ 7 ผู้ระงับเสียงทะเล คลื่น และความวุ่นชนชาติ 8 คนปลายแผ่นดินกลัวหมายสำคัญ ทรงให้รุ่งเช้าและเย็นให้อินดี พระเจ้าอุดม 9 ทรงเยี่ยมแผ่นดิน รดน้ำให้อุดม ลำน้ำพระเจ้าเต็มน้ำ ทรงเตรียมข้าวเช่นนั้น 10 รดรอง ปรับไถ ทำให้ชุ่มด้วยฝนและอวยพรหน่อ 11 ทรงสวมมงกุฎไปด้วยพระพร ทางหยุดความอ้วน 12 ทุ่งถิ่นทุรกันดารหยุด เนินคาคความยินดี 13 ทุ่งห่มฝูงแกะ หุบคลุมข้าว โห่และร้องเพลง

<คำอธิบาย>

เพลงนมัสการขอบคุณเก็บเกี่ยวอุดม (ข้อ 9-13) ผู้สรรเสริญรวมในพระนิเวศด้วยยินดีและขอบคุณ (ข้อ 4) พระเจ้าทรงเป็นผู้ไถ่ (ข้อ 3) ผู้คุ้มและเลี้ยง ทุกคนควรฟัง (ข้อ 5) ภาพทรงจัดเก็บเกี่ยวแสดงพระคุณไร้ขอบเขต

บทที่ 66

สดุดี 66: ทุกคน มากมาย พระเจ้าแห่งพระเจ้า สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดี ความเคารพโลก

สดุดี 66:1

สดุดี 66: ทุกคน มากมาย พระเจ้าแห่งพระเจ้า สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดี ความเคารพโลก 1 ทั้งแผ่นดินโห่แด่พระเจ้า 2 ร้องส่งพระนาม ทำคำสรรเสริญให้รุ่งโรจน์ 3 ทูลว่า ‘พระราชาจึงน่ากลัวเพียงใด เพราะฤทธิ์ใหญ่ ศัตรูหอบ’ 4 ทั้งแผ่นดินกราบและร้องพระนาม (เสลาห์) เรื่องชาติ 5 มาดูพระราชากิจ สิ่งทรงทำแก่คนช่างน่ากลัว 6 เปลี่ยนทะเลเป็นแห้ง ข้ามแม่น้ำด้วยเท้า ที่นั่นเรายินดี 7 ทรงครองนิรันดร์ด้วยฤทธิ์ พระเนตรแผ่ชาติ อย่าให้กบฏยกตน (เสลาห์) การทดลองชาติ 8 ชนชาติ จงถวายพระพรพระเจ้าของเรา ให้เสียงสรรเสริญได้ยิน 9 ทรงรักษาชีวิต ไม่ให้ทำสิ้น 10 พระเจ้า ทรงลงและถูเหมือนเงิน 11 ทรงนำข้าตาข่าย

วางความเจ็บที่เอว 12 ให้คนขี่ศีรษะ เราผ่านไฟและน้ำ แต่ทรงนำสู่อดม หนึ่งคนหนึ่ง 13
ข้าจะเข้าเรือนพร้อมเครื่องเผาแก่น 14 ที่ริมฝีปากเปิดและปากกล่าวยามทุกข์ 15 ถวายแกะอันเผาพร้อมควินแกะผู้
ถวายโคกับแพะผู้ (เสลาห์) เรื่องคนหนึ่ง 16 ผู้ยำเกรงทั้งหลาย มาฟัง ข้าจะเล่าสิ่งทรงทำ 17 ปากข้าร้อง ล้นยกพระองค์
18 หากเห็นธรรมในใจองค์เจ้า [อาโดน] คงไม่ฟัง 19 แต่ทรงฟังเสียงอธิษฐาน 20
ถวายพระพรพระเจ้าผู้ไม่ปฏิเสธคำอธิษฐานและไม่ถอนเฮเซต

<คำอธิบาย>

สดุดีเทศกาลขอบคุณ เรียกทั้งแผ่นดินมาสรรเสริญพระราชกิจและฤทธิ์ พระเจ้าผู้ครองชาติ (ข้อ 7)
ฝึกประชากรผ่านการทดลองชาติ (ข้อ 10-12) คำสรรเสริญชุมชนต่อด้วยคำสารภาพคนถือของถวาย (ข้อ 13)
เป็นตัวแทนพยานสิ่งทรงทำตามเฮเซต (ข้อ 20)

บทที่ 67

สดุดี 67: เขตที่ขยาย สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย เพลงสดุดี

สดุดี 67:1

สดุดี 67: เขตที่ขยาย สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย เพลงสดุดี

A 1 ขอพระเจ้าทรงโปรด อวยพร และถวายพระพิภพแก่เรา (เสลาห์)

B 2 เพื่อรู้ทางพระองค์บนแผ่นดิน และความรอดท่ามกลางทุกชาติ

C 3 พระเจ้า ขอชนชาติขอบพระคุณ ขอทุกชนชาติขอบพระคุณ

D 4 ขอชาติต่าง ๆ ยินดีและโห่

E เพราะทรงพิพากษาประชากรอย่างเที่ยง

D และทรงนำชาติต่าง ๆ บนแผ่นดิน (เสลาห์)

C 5 พระเจ้า ขอชนชาติขอบพระคุณ ขอทุกชนชาติขอบพระคุณ

B 6 แผ่นดินเกิดผล พระเจ้า พระเจ้าของเรา ทรงอวยพร

A 7 พระเจ้าทรงอวยพรเรา และทุกปลายแผ่นดินจะยำเกรง

<คำอธิบาย>

ผู้แต่งมองทุกชาติรู้พระเจ้าและถวายขอบคุณสรรเสริญ (ข้อ 3, 5) ไม่เพียงประชากรพระเจ้า
แต่สิ่งทรงสร้างทั้งปวงอยู่ใต้การครองและพึ่งพระคุณเลี้ยง ความยินดีในพระองค์เท่านั้นจริง
‘ผู้เขียนขอให้อวยพรอิสราเอลเพื่อให้พระองค์เป็นที่รู้จักแก่ทุกชาติ’ (คิดเนอร์)

บทที่ 68

สดุดี 68: พระมหากษัตริย์ผู้ประทับเบื้องสูง สำหรับหัวหน้ากรอง เพลงสดุดีดาวิด แตรสรรเสริญ

สดุดี 68:1

สดุดี 68: พระมหากษัตริย์ผู้ประทับเบื้องสูง สำหรับหัวหน้ากรอง เพลงสดุดีดาวิด แตรสรรเสริญ

A 1 พระเจ้าทรงลุก ศัตรูจะจัด ผู้เกลียดหนีต่อพระพักตร์ 2 ขอทรงไล่เหมือนควันปลิว

คนชั่วพินาศต่อพระพักตร์เหมือนขี้ผึ้งละลายหน้าไฟ

B 3 แต่คนชอบธรรมยินดีและเปรมต่อพระพักตร์ ยินดียิ่ง

C 4 จงร้องแด่พระเจ้า สรรเสริญพระนาม ยกเพลงแด่ผู้ทรงเมฆผ่านถิ่นทุรกันดาร พระนามคือพระยาห์เวห์
จงยินดีต่อพระพักตร์

D 5 พระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ทรงเป็นบิดากำพร้าและผู้พิพากษาหญิงม่าย 6 ทรงให้ผู้เดียวดายอยู่บ้าน นำเชลยสู่ที่สบาย
แต่กับภูอยู่ดินแห้ง ขบวนการกษัตริย์

E 7 พระเจ้า เมื่อเสด็จหน้าประชากร เมื่อเดินในถิ่นทุรกันดาร (เสลาห์) 8 แผ่นดินไหว ฟ้าหลังฝนต่อพระพักตร์
ชีนายนี้อยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 9 ทรงหลังฝนอุดม ทำมรดกที่เหนือยไ่มั่น 10
ครอบครัวของพระองค์อยู่ในนั้น ด้วยพระพรทรงเตรียมเพื่อคนจนของพระเจ้า

F 11 องค์เจ้า [อาโตน] ประทานพระดำรัส หญิงผู้ประกาศข่าวดีเป็นกองใหญ่

G 12 กษัตริย์กองทัพหนีแล้วหนีอีก หญิงอยู่บ้านแบ่งของปล้น

H 13 เมื่อพวกเจ้านอนระหว่างคอกแกะ ก็มีปีกนกพิราบหุ้มเงินและขนวาวทอง

I 14 เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระจายกษัตริย์ที่นั่น เหมือนหิมะตกบนศีลโมน 15 ภูเขาพระ ภูเขาบาซาน ภูเขาเยด
ภูเขาบาซาน

J 16 ภูเขาเยด เหตุใดริษยา ภูนี้พระเจ้าทรงปรารภนาอยู่ และพระยาห์เวห์จะประทับนิรันดร์ 17
รอศึกพระเจ้าหมีนหมื่นพันพัน องค์เจ้า [อาโตน] อยู่ในนั้น ตั้งในสถานบริสุทธิ์ที่ชีนาย

K 18 พระองค์เสด็จขึ้นสูง จับเชลย รับของถวายจากมนุษย์ แม้กับภูก็ปรารภนาอยู่กับพระยาห์เวห์พระเจ้า
พระบารมีกษัตริย์

L 19 ถวายพระพรองค์เจ้า [อาโตน] พระเจ้าแห่งความรอด ผู้ทรงแบกภาระเราแต่ละวัน (เสลาห์)

K 20 พระเจ้านี้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของเรา การเป็นขององค์เจ้า [อาโตน]
พระยาห์เวห์ทำให้ออกจากความตาย

J 21 พระเจ้าจะทรงทูปศิระศัตรู กระหม่อมผู้เดินในความมืด

I 22 องค์เจ้า [อาโตน] ตรัสว่า ‘เราจะนำกลับจากบาซัน นำกลับจากทะเลลึก’

H 23 เพื่อทำเจ้าเหยียบเลือด และลั่นสนับไตส่วนจากศัตรู

G 24 เขาเห็นขบวนพระองค์ พระเจ้า ขบวนพระเจ้าและกษัตริย์ของข้าสู่สถานบริสุทธิ์

F 25 นักร้องนำหน้า นักสายตามหลัง ท่ามกลางหญิงสาวที่ร่าเริง

E 26 จงถวายพระพรพระเจ้าในที่ประชุม ถวายพระพรพระยาห์เวห์ ตันธารอิสราเอล 27 ที่นั่นมีเบนยามินน้อยผู้ครอง
เจ้านายยูดาห์ในฝูงอีกทีก เจ้านายเศบูลุนและนัฟทาลี 28 พระเจ้าของพระองค์ทรงบัญชากำลัง ข้าแต่พระเจ้า
ขอสำแดงกำลังที่ทรงทำเพื่อเรา

D 29 เพราะพระวิหารเหนือเยรูซาเล็ม กษัตริย์นำของถวาย 30 ขอทรงชนาบสัตว์ในกออ๋อ ฝูงโคกับลูกโคชนชาติ
เหยียบขึ้นเงิน และกระจายชาติรักสงคราม

C 31 เจ้านายจะมาจากอียิปต์ ชาวคูชจะรีบยื่นมือพร้อมของถวายแด่พระเจ้า

บทประสานปิด 32 อาณาจักรบนแผ่นดิน จงร้องแด่พระเจ้า สรรเสริญองค์เจ้า [อาโตน] (เสลาห์)

33 จงร้องแด่ผู้ทรงฟ้าแห่งฟ้าตั้งแต่โบราณ ดุเลิต ทรงเปล่งพระสุรเสียงอันทรงพลัง

B 34 จงถวายกำลังแด่พระเจ้า พระเกียรติอยู่เหนืออิสราเอล และฤทธิ์อยู่ในเมฆ

A 35 พระเจ้า พระองค์นำกลับจากสถานบริสุทธิ์ พระเจ้าอิสราเอลประทานกำลังและฤทธิ์แก่ประชากร จงถวายพระพร

<คำอธิบายน>

เพลงสรรเสริญฤทธิ์และพระบารมีอธิปไตยที่ทรงนำอิสราเอลจากอียิปต์ถึงเยรูซาเล็ม (ข้อ 7-8) และคัมप्रประชากร
คิดเนอร์คิดว่าแต่งเพื่อขบวนดาวิดอัญเชิญที่จบจากบ้านโอเบเดโอมสู่นครด้วยยินดี (2ซมอ 6:12; ข้อ 24-27) ข้อ 1
สะท้อน กดว 10:35 ‘พระยาห์เวห์ ขอทรงลูก ให้ศัตรูกระจัดและผู้เกลียดหนี’

การแปลข้อ 4 ว่า ‘สร้างทางหลวง’ ขยายความมาก พระเจ้าทรงเป็นนักรบ (ข้อ 1)

แล้วผู้พิพากษาผู้ดูแลกำพร้าและหญิงม่าย (ข้อ 5) คนเดียวตาย (ข้อ 6) คนจน (ข้อ 10)

และทรงให้ฝนในถิ่นแห้งเพื่อทำมรดกมัน (ข้อ 9) พระองค์กระจายกษัตริย์ แบ่งของปล้น (ข้อ 12, 14)

และประทับบัลลังก์สูงบนศิโยน (ข้อ 16-17)

ภูเหนืออิสราเอลถูกเรียก ‘ภูของพระ’ (ข้อ 15; เทียบ 89:12) แต่รัชยาศิโยนเล็กที่ทรงเลือก (ข้อ 16) ข้อ 18

ถูกประยุกต์กับพระคริสต์ใน อฟ 4:8 ข้อ 19 ว่าทรงแบกภาระเราทุกวัน คือทรงร่วม ‘ทุกความทุกข์’ (อสย 63:9)

ทรงช่วยประชากรแต่พิพากษาศัตรูเด็ดขาด (ข้อ 21-23)

การครองจะนำการยอมและนมัสการทุกชาติ (ข้อ 29, 31-32) ‘สัตว์ในกออ๋อ’ ข้อ 30 คือจระเข้หรือฮิปโป ฉายาอียิปต์

บทที่ 69

สดุดี 69: คำอธิษฐานผู้ถูกข่มเหง สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามโซซันนิม เพลงดาวิด ทะเลปัญญา

สดุดี 69:1

สดุดี 69: คำอธิษฐานผู้ถูกข่มเหง สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามโซซันนิม เพลงดาวิด ทะเลปัญญา 1 พระเจ้า ช่วยข้า
น้ำถึงคอ 2 จมโคลนลึกไรที่เย็น เข้าน้ำลึก กระแสท่วม 3 ร้องจนล้า คอแหบ ตารอพระเจ้าจนมืด 4
ผู้เกลียดไรให้ผลมากกว่าผม ผู้หวังทำลายและศัตรูเท็จแข็งแรง ข้าต้องคืนสิ่งไม่ได้ซึ่ง 5 พระเจ้า ทรงรู้ความโง่
ความผิดไม่ซ่อน คำเยาะอับยศ 6 องค์เจ้า [อาโดน] พระยาห์เวห์จอมทัพ อย่าให้ผู้หวังพระองค์อายเพราะข้า
พระเจ้าอิสราเอล อย่าให้ผู้แสวงอับอาย 7 เพราะพระองค์ข้าถูกด่า ความอายคลุมหน้า 8 เป็นคนต่างแก่พี่น้อง
คนแปลกแก่ลูกแม่ 9 ความร่อนรนพระนิเวศสิ้นข้า คำด่าพระองค์ตกแก่ข้า 10 เมื่ออดอาหารร้องไห้ก็ถูกด่า 11
สวมผ้ากระสอบก็เป็นคำเปรียบ 12 คนนั่งประตูปุดถึง คนเฝ้าร้องเยาะ เสียงร้อง 13 แต่คำอธิษฐานข้าอยู่ต่อพระองค์
พระยาห์เวห์ ในเวลาทรงโปรด ขอด้วยเหตุใหญ่และเอเมทแห่งความรอดตอบ 14 ช่วยจากโคลนไม่ให้จม
จากผู้เกลียดและน้ำลึก 15 อย่าให้น้ำท่วม ที่ลึกลึ้น หรือปากหลุมปิด 16 พระยาห์เวห์ ตอบ เพราะเหตุดี
ขอหันด้วยพระเมตตาใหญ่ 17 อย่าซ่อนพระพักตร์จากผู้รับใช้ ข้าทุกข์ ขอรีบตอบ 18 เข้าใกล้และปลดเพราะศัตรู
บาดแผล 19 ทรงรู้คำด่า อาย อับยศ และศัตรูทุกคนต่อพระพักตร์ 20 คำด่าหักใจจนสิ้นหวัง รอผู้เห็นใจไม่มี
หาผู้ปลอบไม่พบ 21 เขาให้ยาพิษเป็นอาหาร ให้น้ำส้มเมื่อกระหาย คำสาป 22 ขอสำหรับเป็นกับดักและบ่วงแก่ผู้สงบ
23 ให้ตามืดและเฝ้าสนเสมอ 24 เทพระเดือดดาล ให้พระพิโรธแรงถึง 25 ให้ค่ายร้าง ไม่มีผู้อยู่เฝ้า 26
เพราะข่มผู้ที่ทรงดี และเล้าความเจ็บผู้ทรงแท่ง 27 เพิ่มผิดเหนือผิด ไม่ให้เข้าสู่ความชอบธรรม 28 ลบจากหนังสือชีวิต
ไม่บันทึกกับคนชอบธรรม สรรเสริญจากใจ 29 แต่ข้าจนและเจ็บ พระเจ้า ขอความรอดคุ้ม 30
ข้าจะร้องสรรเสริญพระนาม ยกด้วยขอบคุณ 31 สิ่งนี้ดีต่อพระยาห์เวห์กว่าโคมีเขากีบ 32 คนถ่อมเห็นและยินดี
ผู้แสวงพระเจ้า จงฟื้นใจ 33 เพราะทรงฟังคนขัดสนและไม่ดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกขัง สรรเสริญจากสรรพสิ่ง 34 พำ
ดิน ทะเลและสิ่งเคลื่อนไหวในนั้นจงสรรเสริญ 35 เพราะจะทรงช่วยศิโยนและสร้างนครยูดาห์ เขาจะอยู่และถือครอง 36
ลูกหลานผู้รับใช้รับมรดก ผู้รักพระนามอยู่

<คำอธิบาย>

ดาวิดถึงขีดทุกข์ ขอช่วยเร็ว (ข้อ 13-18) และสาปศัตรู (ข้อ 22-28) ข้อ 9, 21 ใช้กับพระคริสต์ในพันธสัญญาใหม่ (ยน
2:17; 19:28-29) การวางคำสาปดาวิดข้างพระเยซูผู้ทรงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ร้ายชั่วยะระหว่างแบบกับองค์จริงและความ
ต่างท่าทีของผู้เชื่อเดิม-ใหม่ พระคริสต์ทรงเป็นแบบผู้ชอบธรรมถูกข่มเพราะทำพระทัย (คิดเนอร์)
ดาวิดเปรียบสิ้นหวังกับจมโคลนและถูกน้ำลึกขัง (ข้อ 2, 14-15) แสง รอ และสำรวจตน (ข้อ 5) การถูกทำร้าย
‘ไรเหตุ’ และขอใช้หนี้ที่มีใช้ของตนเป็นแบบพระคริสต์ (35:19) ครอบครัวทั้ง (ข้อ 8) ถูกเยาะ ด่า อาย (ข้อ 19-20)
เขาขอไม่ให้คนของพระเจ้าอายร่วม (ข้อ 6) ความรอดเขาเป็นยินดีแก่ผู้ฟังและถ่อม (ข้อ 32-33)
หลักตัวแทนนี้ชี้ว่าการประกาศไฉ่ผิดและยกพระคริสต์ประยุกต์แก่ผู้ฟังพระองค์

คำอธิษฐานดาวิดพึงเฮเซดเสมอ เขาเชื่อว่าทรงช่วยด้วยเฮเซดใหญ่และดี (ข้อ 13, 16)

ความรอดส่วนตัวเชื่อมการทำความยุติธรรมจักรวาลของพระเจ้าผู้ชอบธรรม (ข้อ 27, 34) ทรงขับคนบาปและรับ ‘ผู้แสวงพระเจ้า’ (ข้อ 32) ‘ผู้รักพระนาม’ (ข้อ 36)

บทที่ 70

สดุดี 70: รับช่วยข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงดาวิดเพื่อเครื่องระลึก

สดุดี 70:1

สดุดี 70: รับช่วยข้า สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงดาวิดเพื่อเครื่องระลึก 1 พระเจ้า ช่วยข้า พระยาห์เวห์ รับช่วย 2 ให้ผู้หาชีวิตอายุ ให้ผู้ยินดีภัยถอยและอัปยศ 3 ให้ผู้ว่า ‘อาฮา’ หันเพราะอายุ 4 ให้ผู้แสวงยินดีในพระองค์ ผู้รักความรอดกล่าวเสมอ ‘พระเจ้ายิ่งใหญ่’ 5 แต่ข้าจนขัดสน พระเจ้า รับมา ทรงเป็นผู้ช่วยและช่วยกู้ พระยาห์เวห์ อย่าช้า

<คำอธิบาย>

เกือบตรง 40:13-17 ต่างเพียงต้นข้อ 1 ดาวิดรับขอช่วยและให้ผู้หาชีวิตอายุ เพื่อผู้แสวงและพึงจะยินดีและสรรเสริญ

บทที่ 71

สดุดี 71: สดุดีวิชรา ศิลาและป้อม

สดุดี 71:1

สดุดี 71: สดุดีวิชรา ศิลาและป้อม 1 พระยาห์เวห์ ข้าลี้ในพระองค์ อย่าให้อายนิรันดร์ 2 ช่วยและกู้ด้วยความชอบธรรม เจริญพระกรรณช่วย 3 เป็นศิลาที่ลี้ซึ่งไปได้เสมอ ขอทรงบัญชาช่วย มิตรแต่วัยเด็ก 4 พระเจ้าของข้า ช่วยจากมือชั่ว อธรรมและกด 5 เพราะทรงเป็นหวัง องค์เจ้า [อาโดเน] พระยาห์เวห์ ผู้ข้าพึ่งแต่วัยเด็ก 6 พึ่งแต่ครรรค์ ผู้ทรงตัดสายจากกายแม่ คำสรรเสริญอยู่ในพระองค์เสมอ กำลังถด 7 ข้าเป็นलगแก่หลายคน แต่ทรงเป็นที่ลี้แข็ง 8 ปากเต็มสรรเสริญและถวายเกียรติทั้งวัน 9 อย่าทิ้งยามแก่ อย่าละเมื่อกำลังสิ้น 10 ศัตรูพูดและผู้หาชีวิตปรึกษา 11 ว่า ‘พระเจ้าทิ้งแล้ว ไล่จับ ไม่มีผู้ช่วย’ หวังผิด 12 พระเจ้า อย่าไกล รับช่วย 13 ให้ปฏิบัติช้อยและหาย ให้ผู้หาภัยคลุมคำด่าอัปยศ 14 แต่ข้าจะหวังเสมอและสรรเสริญยิ่ง 15 ปากจะบอกความชอบธรรมและความรอดทั้งวัน แม้นับไม่ถ้วน 16 ข้าจะมาพร้อมพระราชกิจทรงพลังขององค์เจ้า [อาโดเน] พระยาห์เวห์ ระลึกความชอบธรรมของพระองค์เท่านั้น ผลปลาย 17 พระเจ้า ทรงสอนแต่วัยเด็ก จนบัดนี้ข้าประกาศการอัศจรรย์ 18 แม้แก่ผมหงอก อย่าทิ้ง จนข้าบอกกำลัง

แก่ชัวอายุหน้าและฤทธิ์แก่ทุกคนที่จะมา 19 พระเจ้า ความชอบธรรมสูง ทรงทำการใหญ่ ใครเหมือนพระองค์ 20 ทรงให้เห็นทุกข์และร้ายมาก แล้วทำให้มีชีวิตและนำจากที่ลี้แก่แผ่นดิน 21 ทรงเพิ่มเกียรติ หันปละบ สรรเสริญไม่หยุด

22 ข้าจะตีดินสรรเสริญเอเมท พระเจ้าของข้า จะร้องด้วยพิณเขาคู่ พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

23ริมฝีปากโหม่เมื่อร้อง จิตที่ทรงไถ่ก็ยินดี 24 ลึกลงความชอบธรรมทั้งวัน เพราะผู้หาภัยอายุ

<คำอธิบาย>

ข้อ 1-3 เกือบตรง 31:1-3ก ผู้แต่งสารภาพจากประสบการณ์ยาวว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยไม่เปลี่ยน (ข้อ 3, 5)

แม่แก่ก็เป็นผู้เดียวที่ฟัง (ข้อ 9) คำวนข้อ 12-13 คล้ายดาวิด (22:11; 70:1; 35:26)

เขาประกาศการอัศจรรย์และความชอบธรรมตลอดชีวิต (ข้อ 16-17) และจะต่อ (ข้อ 15-16, 18) ทรงอนุญาตทุกซ์ (ข้อ 20) แต่ดูแลและช่วยท้ายสุด ให้สรรเสริญ 'ความชอบธรรม' [เซตาคาห์] (ข้อ 15, 16, 19, 24)

บทที่ 72

สดุดี 72: กษัตริย์สมบูรณ์ เพลงซาโลมอน ความชอบธรรมกษัตริย์

สดุดี 72:1

สดุดี 72: กษัตริย์สมบูรณ์ เพลงซาโลมอน ความชอบธรรมกษัตริย์ 1 พระเจ้า

ขอประทานคำพิพากษาแก่กษัตริย์และความชอบธรรมแก่โอรส

2 ให้พิพากษาประชากรด้วยความชอบธรรมและคนจนด้วยความยุติธรรม 3 ให้ผู้นำสันติและเนินนำความชอบธรรม 4 ให้แก่คตคนจน ช่วยขัดสน และเหยียบผู้กด การครองราช 5 ให้ยำเกรงตรามีอาทิตย์และต่อหน้าดวงจันทร์ทุกชั่ว 6 ให้ลงเหมือนฝนบนหญ้าตัด เหมือนฝนรดดิน 7 ในวันเขาให้ความชอบธรรมงอกและสันติอุดมตราบจันทร์สิ้น เขตไร้ขอบ 8 ให้ครองทะเลถึงทะเล แม่น้ำถึงปลายแผ่นดิน 9 ชาวทะเลทลายคุกเข่า ศัตรูเลียดิน 10

กษัตริย์ทหารซิชและเกาะถวายเป็น กษัตริย์เซบาและเสบาถวายบรรณาการ 11 ทุกกษัตริย์กราบ ทุกชาติรับใช้

กษัตริย์เมตตา 12 เพราะช่วยคนขัดสนที่ร้อง และคนจนไร้ผู้ช่วย 13 สงสารผู้อ่อนและขัดสน ช่วยชีวิต 14

ไถ่จากกตและรุนแรง เลือดเขาล้ำค่าในตา พรไร้จบ 15 ให้เขามีชีวิต ให้ทองเซบาแก่เขาให้อิสรฐานและอวยพรทั้งวัน

16 ให้ข้าวอุดมบนแผ่นดิน เมื่อยอดเขา ผลไหว่ดั่งเลบานอน คนในนครผลิดังผัก 17 ให้พระนามนิรันดร์ เจริญต่ออาทิตย์

ทุกชาติรับพรเพราะเขาและเรียกเขาสุข บทถวายเกียรติและสรูป 18 ถวายพระพรพระยาห์เวห์ พระเจ้าอิสราเอล

ผู้เดียวทรงการอัศจรรย์ 19 ถวายพระพรพระนามรุ่งโรจน์นิรันดร์ ให้สง่าราศีเต็มแผ่นดิน อาเมน อาเมน 20

คำอธิษฐานดาวิดบุตรเจสซีกบ

<คำอธิบาย>

เพลงซาโลมอนไม่ถูกอ้างเป็นเมสสิยาห์ในพันธสัญญาใหม่ แต่สัมพันธ์แน่นกับ อสย 11:1-5; 60-62

อิสรฐานเพื่อกษัตริย์และมองราชย์อุดม เขาจะใช้คำพิพากษา [มิชพัท] และความชอบธรรม [เซตาคาห์]

ของพระเจ้าตัดสินด้วยความชอบ [เซเตค] และยุติธรรม [มิชพัท] (ข้อ 1-2ก) ปลดผู้ถูกกดและลงโทษผู้กด (ข้อ 2ข, 4;

เทียบ 12-14) ยำเกรงเสมอ (ข้อ 5) นำซาโลม (ข้อ 3, 7) ครองถึงปลายดิน ศัตรูยอม (ข้อ 8-11)

กษัตริย์เซบาและเสบาถวายบรรณาการ (ข้อ 10) ชวนระลึกกราชินีเซบาหาซาโลมอน (1พงษ 10:1) และมองกษัตริย์ใหญ่กว่า ข้อ 17 เป็นภาษาแห่งพันธสัญญาอับราฮัม เมื่อทรงตั้งกษัตริย์ครองโลกประชากรจะยินดีและสรรเสริญ (ข้อ 15-19) ‘คำอธิษฐานดาวิดจบ’ อาจปิดเล่ม 2 หรือหนังสือผู้เขียน WBC เห็นว่าประเพณีหลังถือเพลงนี้เป็นคำอธิษฐานดาวิดเพื่อซาโลมอน เล่ม 3 สดุดี 73-89

บทที่ 73

สดุดี 73: ไม่มีผู้เทียบ เพลงอาสาฟ โรคริษยา

สดุดี 73:1

สดุดี 73: ไม่มีผู้เทียบ เพลงอาสาฟ โรคริษยา 1 พระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อผู้ใจบริสุทธิ์ 2 แต่ข้าเฝ้าเห็นอย่างเยี่ยงไร 3 เพราะริษยาคนอวดเมื่อเห็นชั่วสุข 4 ความตายไร้เจ็บ 5 ไม่ลำบากอย่างมนุษย์ ไม่ถูกภัยอย่างคน 6 ความหยิ่งเป็นสร้อย ความรุนแรงเป็นเสื้อ 7 ตาโปนจากไขมัน ใจล้นผืน 8 เยาะและพูดกดขี่ พุดจากสูง 9 ปากตั้งในฟ้า ลิ่นเดินทั่วดิน 10 ประชากรจึงหันมานี้ และน้ำเต็มถูกเขาตูดแห่ง 11 เขาว่า ‘พระเจ้ารู้ได้อย่างไร องค์สูงสุดมีความรู้หรือ’ 12 ดู คนชั่วกลับสงบเสมอ ทรัพย์เพิ่ม 13 ข้าชำระใจและล้างมือไว้ผิดเปล่าหรือ 14 ถูกดีทั้งวันและดีสอนทุกเช้า แสงความเชื่อ 15 หากข้าพุดเช่นนั้น จะทรยศรุ่นบุตรของพระองค์ 16 ข้าคิดจะเข้าใจ แต่มั่นลำบากตา 17 จนเข้าสถานบริสุทธิ์จึงเข้าใจปลายเขา 18 ทรงวางเขabenล้น ให้ตกพิณาศ 19 เขาร้างชั่วพริบตา จบด้วยสยอง 20 เหมือนผืนเมื่อตื่น องค์เจ้า [อาโดน] ทรงตื่นแล้วดูหมิ่นภาพเขา เปลวเต็มเกียรติ 21 แม้ใจขมและมนธรรมาแห่ง 22 ข้าโง่งไม่รู้ เป็นเหมือนสัตว์ต่อพระองค์ 23 แต่ข้าอยู่กับพระองค์เสมอ ทรงจับมือขวา 24 ทรงนำด้วยคำปรึกษา แล้วรับสู่สง่าราศี 25 ในฟ้ามีใครเพื่อข้า นอกจากพระองค์ไม่มีสิ่งที่ยืนติดบนดิน 26 ภายใจสิ้น แต่พระเจ้าทรงเป็นศิลาใจและส่วนชั่วนิรันดร์ 27 ผู้ไกลจะพิณาศ ทรงจบทุกผู้ล่วงประเวณีจากพระองค์ 28 แต่ข้าใกล้พระเจ้าเป็นดี ข้าถือองค์เจ้า [อาโดน] พระเจ้าเป็นที่ลี้ จะบอกพระราชากิจ

<คำอธิบาย>

ผู้แต่งเล่าตอนเกือบท้อและไม่เชื่อเพราะชั่วรุ่ง (ข้อ 2-5, 12-13; เทียบ 37:1) เขาว่าพระเจ้าไม่รู้ กตคนและมั่งมี (ข้อ 10 แปลยาก ESV ว่า ‘ไม่พบความผิดในเขา’) แต่ผู้แต่งทุกข์เหมือนหลายคน (ข้อ 5) และเดินบริสุทธิ์อย่างยาก (ข้อ 13-14; เทียบ 26:6) เมื่อเข้าสถานบริสุทธิ์จึงเห็นปลายชั่ว เกียรติเป็นผืนชั่วคืน ทรงทำร่างทนต์และปฏิเสธนิรันดร์ (ข้อ 18-20; เทียบ มธ 7:23) แม้ทุกข์ปัจจุบันหนัก ทรงอยู่และจับมิให้ล้ม (ข้อ 23) แล้วนำสู่สง่าราศีนิรันดร์ (ข้อ 24; เทียบ รม 8:29) มุมมองเปลี่ยน หากมีพระเจ้า ไม่มีสิ่งอื่นต้องการบนดิน (ข้อ 25) แม้กายอ่อนก็หวังในพระองค์ (ข้อ 26) การเข้าใกล้พระเจ้าเป็นสุขสูงสุดและลี้ในพระองค์คือปัญญา (ข้อ 28)

บทที่ 74

สดุดี 74: การทำลายใหญ่ มัสคิลอาสาฟ สายที่ถูกทิ้ง

สดุดี 74:1

สดุดี 74: การทำลายใหญ่ มัสคิลอาสาฟ สายที่ถูกทิ้ง 1 พระเจ้า เหตุใดปฏิเสธนรินทร์ เหตุใดพิโรธแก่ในทุ่ง 2
ระลึกชุมชนที่ทรงซื้อแต่โบราณ เผ่ามรดกที่ไถ่ และภูคียอนที่ประทับ 3 ยกพระบาทสู่ที่ร้างนรินทร์
ศัตรูทำชั่วทุกอย่างในสถานบริสุทธิ์ พระวิหารถูกปล้น 4 ปฏิบัติโทษกลางที่ประชุม ตั้งเครื่องหมายตน 5
เหมือนผู้ยกขวานเหนือกองไม้ 6 พันประตูลักด้วยขวานและค้อน 7 เผาสถานบริสุทธิ์ ทำที่พระนามเป็นมลทินถึงดิน 8
คิดว่า ‘ทำลายทั้งหมด’ และเผาที่ประชุมพระเจ้าทั่วแผ่นดิน ความเจ็บนับไม่ได้ 9 เราไม่เห็นหมาย
ไม่มีผู้เผยพระวจนะ ไม่มีใครรู้ถึงเมื่อไร 10 พระเจ้า ถึงเมื่อไรศัตรูดำและดูหมิ่นพระนามนรินทร์ 11
เหตุใดถอนพระหัตถ์ขวา พระราชกิจโบราณ 12 พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ข้าแต่โบราณ ผู้ทรงความรอดกลางแผ่นดิน 13
แยกทะเลด้วยกำลัง ทับหัวมังกรในน้ำ 14 ทับหัวเลวีอาธาน ให้เป็นอาหารคนถิ่น 15 แยกน้ำพุและลำธาร
ทำแม่น้ำถาวรแห้ง 16 วันและคืนเป็นของพระองค์ ทรงเตรียมแสงกับอาทิตย์ 17 ทรงกำหนดเขตดิน
สร้างร้อนและหนาว การทดลองต่อ 18 ขอระลึกศัตรูดำพระยาห์เวห์ คนใจดูหมิ่นพระนาม 19
อย่ามอมชีวิตนกเขาแก่สัตว์ อย่าลืมนชีวิตคนจนตลอด 20 มองพันธสัญญา เพราะที่มีดเต็มรังรุนแรง 21
อย่าให้ผู้ถูกกดถอยด้วยอาย ให้จนขัดสนสรรเสริญพระนาม 22 พระเจ้า ลูกสุคติ ระลึกคนใจดำทั้งวัน 23
อย่าลืมนเสียงปฏิปักษ์ เสียงผู้ต่อต้านสูงขึ้น

<คำอธิบาย>

ฉกภยชาตคัลยาบท 79, 137 อาจบาปิโณนทำลายพระวิหาร 587 ก.ค.ศ.

หรือการข่มเหงอันที่โศกสอพิฟ้าเนส 168-165 ก.ค.ศ.; ข้อ 8-9 สนับสนุนหลัง ผู้แต่งเจ็บเมื่อพระพิโรธนรินทร์ (ข้อ 1,
10) อิสราเอลเป็นมรดก คียอนและพระวิหารเป็นที่ประทับ แต่ศัตรูทำลาย (ข้อ 1-3) ข้อ 4-8 บอกรายละเอียด
และปัญหาคือทำพระนามมลทิน (ข้อ 7, 10) ข้อ 12-17 เปลี่ยนสรรเสริญกษัตริย์ผู้ช่วยข้ามทะเล เลี้ยงและนำถิ่น (ข้อ
13-14, 16) จึงขอทรงลูกเพื่อพระนามและพันธสัญญา (ข้อ 18, 20, 22)

บทที่ 75

สดุดี 75: ผู้พิพากษาสูงสุด สำหรับหัวหน้านักร้อง เรื่องอัศจรรย์

สดุดี 75:1

สดุดี 75: ผู้พิพากษาสูงสุด สำหรับหัวหน้านักร้อง เรื่องอัศจรรย์ 1 พระเจ้า เราขอบพระคุณ เพราะพระนามไกล
เขาเล่าการอัศจรรย์ พระดำรัสผู้พิพากษา 2 ‘เมื่อถึงเวลาที่เรากำหนด เราจะพิพากษาเที่ยง 3
เมื่อแผ่นดินและผู้อยู่ละลาย เราค้าเสาไว้’ (เสลาห์)

4 ข้าบอกคนอวดว่า ‘อย่าอวด’ และคนชั่วว่า ‘อย่ายกเขา 5 อย่ายกเขาต่อที่สูง อย่าหันคอหยิ่ง’

(ข้ากล่าว)

นิมิตความยุติธรรม 6 การยกมิได้มาจากตะวันออก ตะวันตก หรือถิ่น 7 เพราะพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา
ทรงลดคนหนึ่งและยกอีกคน 8 ถ้วยอยู่ในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ เหล้าองุ่นพองผสมเต็ม เมื่อทรงเท
คนชั่วทั้งแผ่นดินต้องดื่มถึงตะกอน เกียรติไรจบ 9 แต่ข้าจะประกาศนิรันดร์ ร้องแด่พระเจ้ายาโคบ 10
ข้าจะตัดเขาคณชั่วทั้งสิ้น แต่เขาคณชอบธรรมจะถูกยก

<คำอธิบาย>

เพลงการพิพากษาไม่ประนีประนอมในเวลาทรงกำหนด (ข้อ 2)

ทรงลดหยิ่งและยกถ่อม (ข้อ 7; เทียบ 1ซมอ 2:7; ลก 1:52) ดื่ม 'เหล้าในถ้วย' คือรับโทษ (ข้อ 8; เทียบ ยรม 25:15)
ผู้แต่งเชื่อการพิพากษา จึงเตือนหยิ่ง (ข้อ 4) และประกาศพระเจ้า (ข้อ 9)
'ข้า' ในข้อ 10 อาจหมายถึงพระเจ้าหรือความตั้งใจผู้แต่ง

บทที่ 76

สดุดี 76: สิ่งมหัศจรรย์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย เพลงสดุดีอาสาฟ พระเจ้าในป้อม

สดุดี 76:1

สดุดี 76: สิ่งมหัศจรรย์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเครื่องสาย เพลงสดุดีอาสาฟ พระเจ้าในป้อม 1
พระเจ้าทรงสำแดงในยูดาห์ พระนามใหญ่ในอิสราเอล 2 ที่อยู่ในซาเลม ที่ประทับในศิโยน 3 ที่นั่นทรงหักลูกธนูไฟ โล่
ดาบ และอาวุธสงคราม (เสลาห์)
ผู้รุกรานไร้กำลัง 4 พระองค์สว่าง ล้ำกว่าผู้เต็มเหยื่อ 5 คนใจกล้าถูกปล้นและหลบ นักรบใช้มือไม่ได้ 6 พระเจ้ายาโคบ
เมื่อทรงชนาบ รถม้าและม้าสลับ ทรงลุกพิพากษา 7 พระองค์น่ากลัว เมื่อกริ้วใครยืนได้ 8
ทรงให้ได้ยินคำพิพากษาจากฟ้า แผ่นดินกลัวเจียบ 9 เมื่อทรงลุกพิพากษาเพื่อช่วยคนถ่อมทั่วดิน (เสลาห์)
กบฏถูกกด 10 ความโกรธคนจะสารภาพพระองค์ และทรงคาดความโกรธที่เหลือ 11
จงบนและแก่แด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า คนรอบจงนำของถวายแด่ผู้ที่น่ากลัว 12 ทรงหักวิญญาณผู้นำ
ทรงน่ากลัวแก่กษัตริย์โลก

<คำอธิบาย>

แบบเรียบ: ระลึกความรอดใหญ่ (ข้อ 1-6) แล้วการพิพากษาใหญ่กว่า (ข้อ 7-12)

ทรงทำศัตรูไร้กำลังที่เยรูซาเล็ม/ศิโยน ข้อ 5 ขวนระลึกทูตอิสซัสซีเรียคืนเดียว (อสย 37:33, 36) เมื่อทรงลุก โลกกลัว
คนสูงยอม มีแต่ถ่อมเห็นความรอด (ข้อ 9)

บทที่ 77

สดุดี 77: ใคร่ครวญสองอารมณ์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเยชูนา เพลงอาสาฟ เสียงทุกข์

สดุดี 77:1

สดุดี 77: ใคร่ครวญสองอารมณ์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามเยชูนา เพลงอาสาฟ เสียงทุกข์ 1 ขำร้องเสียงต่อพระเจ้า และทรงเจียพัง 2 วันทุกข์ข้าแสวงองค์เจ้า [อาโดน] ยกมือทั้งคืนไม่ลา จิตปฏิเสธพลบ 3 ระลึกพระเจ้าแล้วกรวน คร่ำครวญจนวิญญาณอ่อน (เสลาห์)

คั่นใจ 4 ทรงยึดเปลือกตา ข้าวนจนพูดไม่ได้ 5 คิดวันโบราณ ปีนาน 6 ระลึกเพลงกลางคืน ใคร่ครวญในใจ วิญญาณคั่น 7 องค์เจ้า [อาโดน] จะปฏิเสธนรินทร์ ไม่โปรดอีกหรือ 8 เฮเซตหมดนรินทร์ พระดำรัสจบทุกชั่วหรือ 9 ทรงลืมพระคุณ หรือปิดเมตตาเพราะกริ้ว (เสลาห์)

กล่าวจากอดีต 10 ข้าว่า ‘พระหัตถ์ข้าองค์สูงสุดจะเปลี่ยนความเจ็บ’ 11 ขำระลึกพระราชกิจพระยาห์เวห์ การอัศจรรย์โบราณ 12 กล่าวและใคร่ครวญทุกการ 13 พระเจ้า ทางพระองค์บริสุทธิ์ ใครยิ่งใหญ่ตั้งพระเจ้า 14 ทรงเป็นพระเจ้าทำอัศจรรย์ สำแดงกำลังแก่ชนชาติ 15 ไถ่ประชากร ลูกยาโคบและโยเซฟ ด้วยพระกรเหยียด (เสลาห์)

ฟ้าร้องแห่งฤทธิ์ 16 น้ำเห็นพระองค์และดิน ทะเลลึกสั่น 17 เมฆเทน้ำและส่งเสียง ลูกธนูบิน 18 ฟ้าร้องในพายุ ฟ้าแลบส่องโลก แผ่นดินสั่น 19 ทางอยู่ในทะเลและน้ำใหญ่ แต่รอยพระบาทไม่รู้ 20

ทรงนำประชากรเหมือนแกะผ่านมือโมเสสและอาโรน

<คำอธิบาย>

ผู้แต่งร้องแสงนาน กล่าวทรงปฏิเสธนรินทร์ (ข้อ 7-9) แล้วใคร่ครวญการอัศจรรย์เพื่อเขา (ข้อ 11-12; ข้อ 10 แปลยาก PBV ว่า ‘นี่คือความอ่อนของข้า แต่จะระลึกปีแห่งพระหัตถ์ข้าองค์สูงสุด’) ความเชื่อฟัง (ข้อ 13-14) และความเจ็บเปลี่ยนเป็นประกาศอพยพผ่านโมเสสอาโรน (ข้อ 14-20)

จุดยอดเป็นการนมัสการที่กลั่นยินดีเมื่อระลึกอัศจรรย์ความรอดไม่ได้ (คิดเนอร์)

บทที่ 78

สดุดี 78: เพื่อเราไม่ลืม มัสคิลอาสาฟ เทศนาจากประวัติ

สดุดี 78:1

สดุดี 78: เพื่อเราไม่ลืม มัสคิลอาสาฟ เทศนาจากประวัติ 1 ประชากร ฟังโธราห์ เจียหูคำปาก 2 ข้าจะเปิดปากเป็นคำเปรียบ หลังปรีศนาโบราณ 3 สิ่งเราได้ยินรู้และบรรพบุรุษเล่า 4 เราไม่ซ่อนจากลูก แต่เล่าแก่รุ่นหน้าเรื่องสรรเสริญ ฤทธิ์ และอัศจรรย์พระยาห์เวห์ 5 ทรงตั้งพยานในยาโคบ วางโธราห์ในอิสราเอล สั่งบรรพบุรุษให้ลูกทราบ 6 ให้รุ่นหน้าที่ยังเกิดรู้ ลูกเล่าแก่ลูก 7 เพื่อวางใจในพระเจ้า ไม่ลืมพระราชกิจ และรักษาบัญชา 8 ไม่เหมือนบรรพบุรุษ รุ่นดื้อกบฏ ใจไม่มั่น วิญญาณไม่สัตย์ต่อพระเจ้า อัศจรรย์ถูกลืม 9

ลูกเอเฟราอิมถือธนูแต่พื้นในวันรบ 10 ไม่รักษาพันธสัญญาและปฏิเสธเดินตามโธราห์

11 ลืมพระราชกิจและอัศจรรย์ที่ทรงให้เห็น

12 ต่อหน้าบรรพบุรุษทรงอัศจรรย์ในทุ่งไศอันแห่งอียิปต์ 13 แยกทะเลให้ข้าม ตั้งน้ำเหมือนกำแพง 14

นำด้วยเมฆกลางวันและแสงไฟทุกคืน 15 ผ่าศิลาในถิ่น ให้ดื่มดั่งน้ำลิก 16 นำธารจากศิลา ให้ไหลดั่งแม่น้ำ

เสียงบันทึกลง 17 แต่ยังทำบาป กบฏองค์สูงสุดในดินแห่ง 18 ทดลองพระเจ้าในใจ เรียกอาหารเพื่อตน 19 พูดว่า

‘พระเจ้าจัดโต๊ะในถิ่นได้หรือ 20 ดู ทรงดีศิลา น้ำพุและธารล้น แต่ให้ขนมปังและเตรียมเนื้อได้หรือ’ 21

พระยาห์เวห์ได้ยินและกริ้ว ไฟติดยาโคบ พระโกรธลูกต่ออิสราเอล 22 เพราะไม่เชื่อและไม่ฟังความรอด 23

ทรงบัญชาเมฆเบื้องบน เปิดประตูฟ้า 24 ฝนมาเป็นอาหาร ให้ข้าวฟ่ำ 25 มนุษย์กินขนมปังทูต ทรงส่งจันอิม 26

ให้ลมตะวันออกพัดในฟ้า นำลมได้ด้วยกำลัง 27 ให้เนื้อตกดั่งฝน นกมีปีกดังทรายทะเล 28 ตกกลางค่าย รอบที่อยู่ 29

เขากินอิมมาก ทรงนำสิ่งอยาก 30 ก่อนความโลภสงบ ขณะอาหารยังในปาก 31 พระโกรธลูก

ฆ่าคนอ้วนและทำหนุ่มอิสราเอลคุกเข่า กลับใจไร้ผล 32 ถึงอย่างนี้ยังทำบาปและไม่เชื่ออัศจรรย์ 33

จึงให้วันจบเปล่าและปีในกลั้ว 34 เมื่อทรงฆ่า เขาแสวง กลับใจหาพระเจ้า 35 ระลึกว่าพระเจ้าคือศิลา

องค์สูงสุดคือผู้ไถ่ 36 แต่ปากหลอก ลิ้นโกหก 37 ใจไม่มั่นและไม่สัตย์ต่อพันธสัญญา 38 แต่ทรงเมตตา ไถ่ผิด ไม่ทำลาย

หันพระโกรธมาก ไม่ปล่อยพิโรธหมด 39 ระลึกว่าเป็นเนื้อหนัง เป็นลมไปไม่กลับ ขอบคุณอพยพ 40

เขากบฏในถิ่นและทำให้เศร้าในทะเลทรายก็ครั้ง 41 หันมาทดลองพระเจ้า ทำองค์บริสุทธิ์อิสราเอลเจ็บ 42

ไม่ระลึกพระหัตถ์และวันที่ไถ่จากศัตรู 43 เมื่อทำหมายในอียิปต์และอัศจรรย์ที่ไศอัน 44 เปลี่ยนแม่น้ำเป็นเลือด

ดื่มไม่ได้ 45 ส่งฝูงเหลือบกินและกบทำลาย 46 ให้ผลแก่ตักแตนและงานแก่จ๊กจั่น

47 ทรงฆ่าเถาอรุ่นด้วยลูกเห็บและมะเดื่อด้วยน้ำค้างแข็ง

48 มอบสัตว์แก่ลูกเห็บ ฝูงแกะไฟ 49 ส่งพระโกรธ พิโรธ เตือดตาล ทุกข์ เป็นกองทุตภัย 50 เปิดทางพระโกรธ

ไม่กั้นชีวิตจากตาย มอบแก่โรค 51 ตีหัวปีทั้งปวงในอียิปต์ ผลแรกกำลังในเต็นท์ฮาม 52 แต่ย้ายประชากรเหมือนแกะ

นำฝูงในถิ่น 53 นำปลอดภัยไม่กลัว ทะเลคลุมศัตรู ขอบคุณแผ่นดินสัญญา 54 นำสู่เขตบริสุทธิ์ ภูที่พระหัตถ์ขวสร้าง

55 ไล่ชาติ แบ่งมรดกด้วยเชือก ให้เผ่าอิสราเอลอยู่เต็นท์ 56 ยังทดลองและกบฏองค์สูงสุด ไม่รักษาพยาน 57

ถอยและทรยศเหมือนบรรพบุรุษ เปลี่ยนเหมือนธนูหย่อน 58 ทำให้กริ้วด้วยบูชนียสถานสูงและริษยาด้วยรูป 59

ทรงได้ยินและกริ้ว ปฏิเสธอิสราเอลมาก 60 ที่ที่ประทับซิโหลห์ เต็นท์กลางคน 61

มอบฤทธิ์เป็นเชลยและสง่าราศีในมือศัตรู 62 มอบประชากรแก่ดาบ กริ้วมรดก 63 ไฟกินหนุ่ม หญิงสาวไร้เพลงแต่ง 64

บุโรหิตล้มด้วยดาบ หญิงม่ายร้องไม่ได้ เริ่มใหม่ 65 แล้วองค์เจ้า [อาโดน] ตื่นเหมือนผู้หลับ เหมือนนักรบโทเพราะเหล่า

66 ตีหลังศัตรู ให้คำดำนินันตร์ 67 ปฏิเสธเต็นท์โยเซฟ ไม่เลือกเอเฟราอิม 68 เลือกยูดาห์และภูศิโยนที่รัก 69

สร้างสถานบริสุทธิ์ตั้งฟ้าสูง ตั้งแผ่นดินตั้งนินันตร์ 70 เลือกดาวิดผู้รับใช้จากคอกแกะ 71

นำจากตามแม่แกะให้เลี้ยงยาโคบประชากรและอิสราเอลมรดก 72 ดาวิดเลี้ยงด้วยใจครบและนำด้วยมือเข้าใจ

<คำอธิบายน>

สดุดีประวัตร่วมกับบท 105, 106, 138 ข้อ 1-2 เป็นแบบวรรณกรรมปัญญา
เล่าอัศจรรย์ยุคบรรพบุรุษเพื่อประชากรฟิไนและรักษาบัญชา (ข้อ 7) ‘เอเฟราอิม’
เผ่าใหญ่แต่เป็นสัญลักษณ์เสื่อมและละทิ้ง (ฮชย 4:1-3) โคอันคือเมืองหลวงตะวันออกเฉียงเหนือสามเหลี่ยมไนล์ ข้อ
13-16 กล่าวข้ามทะเลและนำในถิ่น แม้ทรงนำอัศจรรย์ อิสราเอลโลภอาหารและสงสัยฤทธิ์กับการดูแล (ข้อ 19-20)
ทรงกริ้วผู้ทดลองและไม่เชื่อ ให้มานาและนกคุ้มมาก แต่ฆ่าระหว่างกิน (ข้อ 21-31; เทียบ 106:15) ข้อ 32-37
บอกบาปคือ เห็นคนตายจึงดูเหมือนกลับใจ แต่การกระทำเผยคำสารภาพเท็จ (ข้อ 36-37; เทียบ ฮชย 5:15-6:6)
แต่ทรงอดทนและไถ่ผิดซ้ำ (ข้อ 38) ข้อ 40-53 ลงรายละเอียดอพยพ แม้ความรอดและพระคุณ เขาภบฏ
ทำให้เศร้าและเจ็บ (ข้อ 40-41; กรียา [ทาวาห์] ข้อ 41 พบครั้งเดียว หมายถึงบาดเจ็บหรือถูกกระตุ้น ไม่เพียง
‘ทำให้โกรธ’) ข้อ 54-64 ระลึกถึงถิ่นถึงทำลายสถานซีโลห์ (ข้อ 60) เขายังทดลอง ภบฏ (ข้อ 56)
ทรยศเหมือนบรรพบุรุษ (ข้อ 57) ไหว้รูป (ข้อ 58) จึงถูกมอบแก่ตาย (ข้อ 62-64) ‘สง่าราศี’ ข้อ 61
คือหีบที่ฟิลิสเตียยึด (1ซมอ 4:11, 22) ข้อ 65-72 ทรงลุกดั่งนักรบชนะศัตรู (ข้อ 65-66) เลิกยูดาห์และศิโยน (ข้อ
67-68; เทียบ 2ซมอ 5:6) ไม่ทั้งอิสราเอลทั้งสิ้น แต่เลือกดาวิดครอง (ข้อ 70) กษัตริย์ที่ทรงเลือก เมสสิยาห์
คือหวังเดียวของอิสราเอลผู้มีประวัติภบฏ

บทที่ 79

สดุดี 79: ความโกรธ เพลงอาสาฟ ดุหมั่นสิ่งบริสุทธิ์

สดุดี 79:1

สดุดี 79: ความโกรธ เพลงอาสาฟ ดุหมั่นสิ่งบริสุทธิ์ 1 พระเจ้า ชาติเข้มรดก ทำพระวิหารมลทิน ทำเยรูซาเล็มเป็นซาก
2 ให้ศพผู้รับใช้เป็นอาหารนก เนื้อผู้ยำเกรงแก่สัตว์ดิน 3 เทเลือดดั่งน้ำรอบเยรูซาเล็ม ไม่มีผู้ฝัง 4
เราเป็นคำด่าแก่เพื่อนบ้าน เป็นเยาะและประหลาดแก่คนรอบ มิตรภาพประหลาด 5 พระยาห์เวห์ ถึงเมื่อไร
จะกริ้วนิรันดร์หรือ ความหวังใหม่ดับไฟหรือ 6 เทปิโรธแก่ชาติไม่รู้ และอาณาจักรไม่เรียกพระนาม 7
เพราะกลืนยาโคบและทำที่อยู่ร้าง ความโหดแปลก 8 อยาระลึกผิดก่อน ขอเมตตามาถึงเร็ว เพราะเราอ่อนมาก 9
พระเจ้าแห่งความรอด ช่วยเพื่อเกียรติพระนาม ช่วยและไถ่บาปเพื่อพระนาม 10 เหตุใดชาติว่า
‘พระเจ้าของเขายู่ไหน’ ขอให้เห็นการแก้เลือดผู้รับใช้ คร่ำครวญ ด่า หรือสรรเสริญ 11 ให้เสียงถอนใจชเลยมมาถึง
รักษาผู้ถูกกำหนดตายด้วยพระกรใหญ่ 12 องค์เจ้า [อาโดน] ขอคืนคำด่าที่เพื่อนบ้านด่าพระองค์เจ็ดเท่าในอก 13
เราเป็นประชากรและแกะทุ่ง จะขอบพระคุณนิรันดร์และเล่าสรรเสริญทุกชั่ว

<คำอธิบาย>

เห็นประชากรและพระวิหารตกมือคนนอกจึงร้อง มิใช่เสียงสงสัย แต่ ‘เสียงความเชื่อท่ามกลางขุนง’ คล้ายบท 74
ผู้แต่งรู้ว่าความพ่ายและฆ่ามาจากพระปิโรธเพราะบาป จึงถามว่าจะนานเท่าไร (ข้อ 5) ขอไม่ระลึกผิดประชากร
แต่หันปิโรธสู่ชาติที่เหยียบ (ข้อ 6, 8) และช่วยไถ่เพื่อ ‘เกียรติพระนาม’ (ข้อ 9)

พรสูงสุดวางบนความสัตย์ต่อพันธสัญญาและเกียรติของพระเจ้า มิใช่เพียงสงสาร (คิดเนอร์)

แม้ร่างอิสราเอลยังสสารภาพเป็นประชากรและแกะของพระองค์ (ข้อ 13) จึงมีหวังว่าจะไม่ทรงทิ้งนรินทร์

เป็นเสียงความเชื่อต่อความมุ่งง คล้ายบท 74 ผู้แต่งรู้ความพ่ายสังหารมาจากพระพิโรธเพราะบาป จึงถามถึงเมื่อไร (ข้อ 5) ขอไม่ระลึกผิดเก่า แต่หันพิโรธสู่ชาติที่เหยียบ (ข้อ 6, 8) ขอช่วยและไถ่เพื่อ ‘เกียรติพระนาม’ (ข้อ 9)

พรสูงสุดตั้งบนความสัตย์ต่อพันธสัญญาและเกียรติพระองค์ มิใช่เพียงสงสาร (คิดเนอร์) แม้ร่าง

อิสราเอลยังเป็นประชากรและแกะในทุ่ง (ข้อ 13) จึงหวังว่าทรงไม่ทิ้งนรินทร์

บทที่ 80

**สดุดี 80: ขอฟื้นฟูเรา สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามโซซันนิมเอดูท เพลงอาสาฟ ผู้เลี้ยงไกล
ดวงอาทิตย์ขึ้น**

สดุดี 80:1

สดุดี 80: ขอฟื้นฟูเรา สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามโซซันนิมเอดูท เพลงอาสาฟ ผู้เลี้ยงไกล ดวงอาทิตย์ขึ้น 1
ผู้เลี้ยงอิสราเอล โปรดฟัง ผู้ทรงนำโยเซฟตั้งแกะ ผู้ประทับระหว่างเศรูป ขอฉายแสง 2 ต่อหน้าเอฟราอิม เบนยามิน
มนัสเสห์ ขอปลุกฤทธิ์และมาช่วย 3 พระเจ้า ขอฟื้นฟูเรา ฉายพระพักตร์ให้รอด ขนมน้ำตา 4
พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพ จะกริ้วคำอธิษฐานถึงเมื่อไร 5 ให้กินขนมน้ำตา ตีมน้ำตามาก 6
ให้เราเป็นเรื่องวิวาทแก่เพื่อนบ้าน ศัตรูเยาะ 7 พระเจ้าจอมทัพ ขอฟื้นฟูเรา ฉายพระพักตร์ให้รอด เถาร้าง 8
ทรงถอนเราจากอียิปต์ ไล่ชาติและปลุก 9 เตรียมที่ ให้รากลงและเต็มแผ่นดิน 10 ญคลุ่มด้วยเงา
ต้นสนของพระเจ้าคลุมด้วยกิ่ง 11 ส่งกิ่งถึงทะเล หน่อถึงแม่น้ำ 12 เหตุใดเรื้อรื้อให้คนผ่านเด็ดผล 13
หมูป่ากินและสัตว์ทุ่งเล็ม คำวอนสุดท้าย 14 พระเจ้าจอมทัพ โปรดกลับ มองจากฟ้าและเยี่ยมเถานี้ 15
ดูแลต้นที่พระหัตถ์ขวาปลุกและบุตรที่ทรงทำมันเพื่อตน 16 มันถูกตัดเผา เขาพินาศเพราะคำขนาบพระพักตร์ 17
ให้พระหัตถ์อยู่เหนือคนขวา บุตรมนุษย์ที่ทรงทำมัน 18 เราจะไม่หัน ขอทำให้มีชีวิตเพื่อเรียกพระนาม 19
พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพ ขอฟื้นฟูเรา ฉายพระพักตร์ให้รอด

<คำอธิบาย>

สร้อย ‘ขอฟื้นฟูเรา’ (ข้อ 3, 7, 19) เป็นใจความ ฉากอัสนีเรียวโจมตีทำลายเหนือ 734-722 ก.ค.ศ.

เหนือมักเรียกเอฟราอิม และมนัสเสห์มีอำนาจร่วม (ข้อ 2) พรรณนาพระเจ้าเป็นผู้เลี้ยง (78:71) และ
‘ผู้ประทับระหว่างเศรูป’ (ข้อ 1) วอนรักและฤทธิ์ อิสราเอลผู้แกะถูกปลิวเสศ กินน้ำตาและถูกเยาะ (ข้อ 4-6) ข้อ 8-16
เปรียบอิสราเอลเป็นเถา (เทียบ อสย 5:1-7) ทรงถอนจากอียิปต์ปลุกคานาอัน ดูแลจนแพร่ แต่แล้วมอบสวนรักแก่ศัตรู
(ข้อ 12-13) กิ่งเรียก ‘บุตร’ (ข้อ 15) และ ‘บุตรมนุษย์’ (ข้อ 17) บัดนี้จะทรงฟื้นฟูสวน ‘ฉายพระพักตร์ให้รอด’ (ข้อ 19)
สะท้อน กตว 6:25 ขอเมตตาและไถ่ชีวิต

บทที่ 81

สดุดี 81: เป้าแด่ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามกิตติบท เพลงอาสาฟ จงยินดียิ่ง

สดุดี 81:1

สดุดี 81: เป้าแด่ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามกิตติบท เพลงอาสาฟ จงยินดียิ่ง 1 โห้แด่พระเจ้ากำลังเรา
ส่งเสียงแด่พระเจ้ายาโคบ 2 ยกคนตรี ตีรำมะนา บรรเลงพิณเขาคู่กับพิณหวาน 3
เป่าเขาในวันขึ้นหนึ่งค่ำและวันเพ็ญเทศกาล 4 เพราะเป็นกฎอิสราเอล ข้อบังคับพระเจ้ายาโคบ 5
ทรงตั้งเป็นพยานแก่อียิปต์เมื่อออกตียิปต์ ข้าได้นิยามภาษาที่ไม่รู้ จงระลึก 6 ‘เรายกภาระจากบ่า ปลดมือจากตะกร้า 7
เมื่อร้องในทุกข์ เราช่วย ตอบจากที่ล้นฟ้าร้อง และทดลองที่น้ำเมรีบาห์ (เสลาห์) 8 ประชากร ฟัง เราเตือน อิสราเอล
หากเจ้าฟัง 9 อย่ามีพระอื่น อย่ากราบพระต่างชาติ 10 เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำจากอียิปต์ อ้าปากกว้าง
เราจะเติม’ กลับใจ 11 แต่ประชากรไม่ฟังเสียง อิสราเอลไม่รับ 12 จึงปล่อยตามใจคือ ให้เดินตามแผนตน 13
หากประชากรฟัง หากอิสราเอลเดินทางเรา 14 เราจะกดศัตรูทันที หันมือเหนือปฏิปักษ์ 15
ผู้เกลียดพระยาห์เวห์จะหมอบ และเวลาของเขาจะนิรันดร์ 16 จะเลี้ยงด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด ให้ม้วนน้ำผึ้งจากศิลา

<คำอธิบาย>

เตรียมเพื่อเทศกาลอยู่เพ็ง ระลึกทางถิ่น ‘ขึ้นหนึ่งค่ำ’ ข้อ 3 คือเดือนใหม่เดือนเจ็ด (ลนต 23:24) ข้อ 5
ว่าพระเจ้าทรงตั้งกฎเทศกาลอยู่เพ็งด้วยพระดำรัส ทรงปลดอิสราเอลจากทาสอียิปต์ (ข้อ 6)
นำและเตือนไม่ให้ไหว้พระอื่น (ข้อ 9) แต่เขาไม่ฟัง จึงปล่อยตามใจ (ข้อ 11-12; เทียบ รม 1:24, 26, 28) ข้อ 15
หมายความว่าแม้ผู้เกลียดพระยาห์เวห์สร้างยอม การพิพากษายังคงถึงเวลาที่กำหนด ทางเลือกยังเปิดแก่ Israel
และยังมีโอกาสกลับใจ

บทที่ 82

สดุดี 82: พระทั้งหลายถูกพิพากษา เพลงอาสาฟ ศาลสวรรค์

สดุดี 82:1

สดุดี 82: พระทั้งหลายถูกพิพากษา เพลงอาสาฟ ศาลสวรรค์ 1 พระเจ้าทรงอยู่ในที่ประชุมพระ
ทรงพิพากษากลางพระทั้งหลาย คำฟ้องและโทษ 2 ถึงเมื่อไรพิพากษาธรรมและเข้าข้างชั่ว (เสลาห์)
3 จงแก้คดีผู้อ่อนและกำพรว์ ให้ความชอบธรรมแก่จนและยาก 4 ช่วยผู้อ่อนและขัดสนจากมือชั่ว 5 เขาไม่รู้ไม่เข้าใจ
เดินในมืด รากฐานแผ่นดินสั่น 6 เรากล่าว ‘พวกเจ้าเป็นพระ เป็นบุตรองค์สูงสุดทั้งหมด’ 7 แต่จะตายเหมือนมนุษย์
ล้มเหมือนเจ้านาย เสียงโลก 8 พระเจ้า ลูกพิพากษาแผ่นดิน เพราะทุกชาติเป็นของพระองค์

<คำอธิบาย>

‘พระ’ ข้อ 1 มีหลายความเห็น เดลิทซ์เห็นว่าเป็นผู้พิพากษามนุษย์ ตัวแทนปกครอง (อพย 21:6; 22:8)
บางคนเห็นเป็นวิญญาณชั่ว (อพ 6:12) หรือพระต่างชาติปนพหุเทวนิยม ซึ่งไม่เหมาะ ข้อ 5
น่าจะพรรณนาคณอ่อนมากกว่าผู้พิพากษาชั่ว (เทียบ 11:3) พระเยซูอ้างข้อ 6 ใน ยน 10:35 อธิบายว่า
‘ผู้รับพระวจนะ’ ซึ่สิทธิสูงของผู้พิพากษา แต่ต้องจำว่ายังอยู่ในพระหัตถ์ (ข้อ 7)
ผู้พิพากษาจริงและเจ้าของทุกชาติคือพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 8)

บทที่ 83

สดุดี 83: เพลงเมื่อถูกล้อม เพลงอาสาฟ ขอทอดพระเนตรปฏิบัติ

สดุดี 83:1

สดุดี 83: เพลงเมื่อถูกล้อม เพลงอาสาฟ ขอทอดพระเนตรปฏิบัติ 1 พระเจ้า อย่าเงิบ อย่านิ่ง 2 ศัตรูอีกทีก
ผู้เกลียดยกหัว 3 วางแผนต่อประชากร ปรีกษาต่อผู้ทรงคัม 4 ว่า ‘มาลบเขาจากชาติ ไม่ให้ชื่ออิสราเอลถูกระลึก’ 5
ร่วมใจปรีกษา ทำพันธสัญญาต่อพระองค์ 6 เติร์ทเอดิม อิซมาเอล โมอับ ฮาการ์ 7 เกบาล อัมโมน อามาเลซ ฟิლისเตีย
ชาวไทรอะ 8 อัสซีเรียร่วม เป็นแขนลูกโลท (เศลาห์)

พระองค์ช่วยได้ 9 ขอทำดั่งมีเดียน ดั่งสิเสราและยาบินที่แม่น้ำซีโชน 10 ถูกล้างที่เอนโดร์ เป็นนุ่ดิน 11
ทำเจ้านายดั่งโอรบและเศอบ ผู้ครองดั่งเศบัทและคัลมุนนา 12 ผู้ว่า ‘ยึดทุ่งพระเจ้าเพื่อตน’ จนถอยหาย 13
พระเจ้าของข้า ทำเขาดั่งเศษหย้า ฟางหน้าลม 14 ดั่งไฟเผาป่า เปลวไหม้ภู 15 ไล่ด้วยลมหมุน ทำตกใจด้วยพายุ 16
เติมอายบนหน้า ให้แสงพระนามพระยาห์เวห์ 17 ให้อายและกลัวตลอด ให้อัยศพินาส 18
ให้รู้ว่าพระนามพระองค์คือพระยาห์เวห์ ผู้เดียวทรงสูงสุดทั่วดิน

<คำอธิบาย>

ฉากอาจเป็นยุคดาวิดสมัยเยโฮชาฟัทถูกพันธมิตรชู (2พงศ 20) แต่รายชื่อข้อ 6-8 ยาวกว่า
จึงอาจเป็นคำอธิษฐานใหญ่กว่าภัยและพันธมิตรหนึ่ง คือการรุกรานหลายปีของโลกต่อพระเจ้าและประชากร (คิตเนอ์)
ศัตรูรวมทำพระองค์ (ข้อ 5) และยึดทุ่ง (ข้อ 12) ผู้แต่งขออย่าเงิบ แต่ลูกเหมือนชัยยุคกิเดโอนและเดโบราห์ (ข้อ 9,
11; เทียบ วนธ 4:9; 7:19) เป้าท้ายไม่ใช่แก้แค้นเอง แต่พระนามเดียวถูกยก (ข้อ 16, 18)

บทที่ 84

สดุดี 84: ถูกลงสู่พระนิเวศ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามกิตติ เพลงลูกโคราห์ บ้านไกล

สดุดี 84:1

สดุดี 84: ถูกลงสู่พระนิเวศ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามกิตติ เพลงลูกโคราห์ บ้านไกล

A 1 พระยาห์เวห์จอมทัพ ที่ประทับน่ารักเพียงใด 2 จิตปรารถนาแลพระยาห์เวห์จนสิ้น
ใจและกายร้องหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 3 แม้นกระจอกพบบ้าน นกนางแอ่นพบรังวางลูกใกล้แท่นของพระองค์
พระยาห์เวห์จอมทัพ กษัตริย์และพระเจ้าของข้า 4 สุขแก่ผู้อยู่พระนิเวศ เขาสรรเสริญต่อ (เสลาห์)

การเดินทางที่โหยหา

B 5 สุขแก่ผู้กำลังในพระองค์ และมีทางใหญ่ในใจ 6 เมื่อผ่านหุบเขาบาคา เขาทำเป็นน้ำพุ ฝนต้นคลุมเป็นสระ 7
ไปจากกำลังสู่กำลัง และปรากฏต่อพระเจ้าที่ศิโยน 8 พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพ พึงคำอธิษฐาน พระเจ้ายาโคบ
เจียฟิง (เสลาห์)

การทรงอยู่เจิดจ้า

A 9 พระเจ้า ขอทอดพระเนตรโล่ของเรา มองหน้าผู้รับเจิม 10 วันเดียวในลานดีกว่าพันวันอื่น
ข้าเลือกยืนเฝ้าธรณีพระนิเวศดีกว่าอยู่เต็นท์ชั่วคราว 11 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็นอาทิตย์และโล่
ประทานพระคุณและเกียรติ ไม่กั้นของดีจากผู้เดินครบ 12 พระยาห์เวห์จอมทัพ สุขแก่ผู้พึง

<คำอธิบาย>

ลูกโคราห์ ‘นักร้องพระวิหาร’ แสดงโหยหาพระนิเวศ/การทรงอยู่ เพลงของเขาคือบท 42-49, 84, 85, 87, 89
ผู้แต่งปรารภงานกายสั่นและร้อง (ข้อ 2) เช่นบท 42 พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์เป็นสิ่งปรารถนาเดียว มิใช่ติดสถานที่
กล่าวสุขสามครั้ง: ผู้อยู่พระนิเวศ (ข้อ 4) ผู้พึง (ข้อ 12) และผู้รับกำลังจากพระองค์ มี ‘ทางศิโยน’
ในใจเพื่อถึงพระวิหาร (ข้อ 5) [บาคา] อาจต้นยางหรือต้นแอสเพนที่โตในที่แห้ง ผู้ไปสู่การทรงอยู่ (ข้อ 7)
จะพบน้ำพุแม้ผ่านหุบเขาบาคา

‘โล่’ ข้อ 9 มิใช่พระเจ้าแต่คู่ขนาน ‘ผู้รับเจิม’ อาจส่อภัยชาติ เช่นกษัตริย์ยูดาห์ (คิดเนอร์) กริยา ‘ยืนเฝ้าประตู’
[ซาฟาฟ] ข้อ 10 ต่างจากเจ้าหน้าที่เฝ้าประตู [ไซเออร์] ใน 1พศด 26:1; คำหลังตำแหน่งสูง
แต่คำแรกเพียงยืนรักษารัศมี พรสูงสุดที่มนุษย์รับจากพระเจ้าคือเข้าพระวิหารที่ทรงอยู่
ยิ่งทุกขยิ่งปรารถนาและคุกเข่าอ้อมแทนสงสัย (คิดเนอร์)

บทที่ 85

สดุดี 85: การฟื้นฟูสำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงลูกโคราห์ เมตดาอิต

สดุดี 85:1

สดุดี 85: การฟื้นฟูสำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงลูกโคราห์ เมตดาอิต 1 พระยาห์เวห์ ทรงโปรดแผ่นดิน
นำเชลยาโคบกลับ 2 ยกผิดประชากร ปิดบาปทั้งสิ้น (เสลาห์) 3 ถอนพระโกรธทั้งหมด หันจากพิโรธ ปัจจุบันห่าง 4
พระเจ้าแห่งความรอด ขอฟื้นฟูเรา ถอนพระโกรธ 5 จะกริ้วนิรันดร์และต่อทุกชั่วหรือ 6
จะไม่ทำให้เรามีชีวิตอีกเพื่อประชากรยินดีในพระองค์หรือ 7 พระยาห์เวห์ แสดงเฮเซและความรอด

หยุดใครครวญ 8 ข้าจะฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าตรัส เพราะทรงพูดสันติแก่ประชากรและผู้อำเกรง ไม่ให้กลับใจ
9 ความรอดใกล้ผู้อำเกรง เพื่อส่งาราคืออยู่แผ่นดิน ภาพกลมกลืน 10 เฮเซตพบเอเมท ความชอบธรรมจับสันติ
11 เอเมทออกจากดิน ความชอบธรรมมองจากฟ้า 12 พระยาห์เวห์ประทานดี แผ่นดินออกผล
13 ความชอบธรรมเดินหน้าและวางทางพระบาท

<คำอธิบาย>

ระลึกพระคุณอดีตที่ยกผิดและฟื้นฟู (ข้อ 1-3) แต่ปัจจุบันพระพิโรธต่อและพระคุณดูไม่มาอีก (ข้อ 4-7)
จึงขอเฮเซตและความรอดอีก สู้ทำยวอนด้วยพระลักษณะ—เฮเซต เอเมท ความชอบธรรม สันติ (ข้อ 10-11) คู่
‘เฮเซตและเอเมท’ พบ 25:10; 40:10-11; 57:3; 61:7

บทที่ 86

สดุดี 86: ในวันทุกข์ คำอธิษฐานดาวิด ผู้วอน

สดุดี 86:1

สดุดี 86: ในวันทุกข์ คำอธิษฐานดาวิด ผู้วอน 1 พระยาห์เวห์ เจียพระกรรณตอบ เพราะข้าจนขัดสน 2 ข้ายำเกรง
ขอรักษาคใจ พระองค์เป็นพระเจ้าของข้า ช่วยผู้รับใช้ที่พึ่ง 3 องค์เจ้า [อาโตน] โปรดข้า เพราะร้องทั้งวัน 4
ทำจิตผู้รับใช้ยินดี เพราะยกจิตสู่พระองค์ 5 องค์เจ้า [อาโตน] ทรงดีให้อภัย และเฮเซตมากแก่ทุกผู้เรียก 6
พระยาห์เวห์ ฟังคำอธิษฐาน ตั้งพระทัยเสียงวอน 7 วันทุกข์ข้าเรียก เพราะทรงตอบ องค์อธิปัตย์ 8
ไม่มีผู้เหมือนพระองค์ท่ามกลางพระทั้งหลาย ไม่มีการใดเหมือนของพระองค์ องค์เจ้า [อาโตน] 9
ทุกชาติที่ทรงสร้างจะมาราบและถวายเกียรติพระนาม 10 เพราะทรงใหญ่ ทำอัศจรรย์ พระองค์เท่านั้นคือพระเจ้า 11
พระยาห์เวห์ สอนทาง ข้าจะเดินในเอเมท ทำใจหนึ่งเพื่อยำเกรงพระนาม 12 ข้าขอบพระคุณองค์เจ้า [อาโตน]
พระเจ้าของข้าด้วยทั้งตัว และถวายเกียรติพระนามนิรันดร์ 13 เพราะเฮเซตต่อข้าใหญ่ ทรงช่วยชีวิตจากแดนคนตายลึก
การเยาะ 14 พระเจ้า คนที่ยิ่งลุกต่อข้า ผู้รุนแรงหาชีวิต ไม่ตั้งพระองค์ต่อหน้า 15 แต่องค์เจ้า [อาโตน] ทรงเมตตา
มีพระคุณ อดทนนาน มากด้วยเฮเซตและเอเมท 16 หันมาโปรด ประทานกำลังแก่ผู้รับใช้ ช่วยบุตรหญิงรับใช้ 17
ทำหมายสำแดงดีแก่ข้า ให้ผู้เกลียดเห็นและอาย เพราะพระยาห์เวห์ทรงช่วยและปกป้อง

<คำอธิบาย>

คำอธิษฐานดาวิด เพลงเดี่ยวของเขาในเล่ม 3 ฐานขอช่วยคือพระคุณ คือเฮเซตใหญ่ (ข้อ 5, 13, 15) ข้อ 2
ว่าเขายำเกรงหมายถึงพึ่งและมองพระเจ้าเท่านั้น จึง ‘จนและขัดสน’ (ข้อ 1)
พระเจ้าทรงเป็นองค์อธิปัตย์ทุกชาติและองค์เจ้านายดาวิด ผู้ยื่นเป็นผู้รับใช้ (ข้อ 2, 4) ในฐานะผู้รับใช้พึ่งพระองค์
เขาปรารถนาเรียนทางและเดินในเอเมท (ข้อ 11)

เพราะนั่นคือถวายเกียรติและนมัสการสมควรแด่องค์ผู้ช่วย (ข้อ 12-13) ข้อ 14-17 สารภาพคนไม่ยำเกรงลูก และต้องการความรอดเร่งด่วน แต่เชื่อว่าทรงช่วยด้วย ‘เฮเซตและเอเมท’ ใหญ่ (ข้อ 15)

บทที่ 87

สดุดี 87: สิ่งรุ่งโรจน์กล่าวถึงเจ้า เพลงสดุดีลูกโคราห์ นครพระเจ้า

สดุดี 87:1

สดุดี 87: สิ่งรุ่งโรจน์กล่าวถึงเจ้า เพลงสดุดีลูกโคราห์ นครพระเจ้า 1 รากฐานอยู่บนภูบริสุทธิ 2
พระยาห์เวห์รักประดุจศิโยนเหนือที่อยู่ยาโคบทั้งหมด 3 นครพระเจ้า สิ่งรุ่งโรจน์กล่าวถึงเจ้า (เสลาห์)

ความเป็นแม่ 4 เราจะระลึกหาบและบาบิโลนท่ามกลางผู้รู้จักเรา ดู ฟิเลสเทีย ไทระ และคูช ‘ผู้นี้เกิดที่นั่น’ 5
จะกล่าวถึงศิโยนว่า ‘คนนั้นคนนั้นเกิดที่นั่น’ และองค์สูงสุดทรงตั้งให้มัน 6 เมื่อพระยาห์เวห์จัดชนชาติ จะตรัส
‘ผู้นี้เกิดที่นั่น’ (เสลาห์)

นครยินดี 7 นักร้องและนักเต้นจะกล่าวพร้อมกัน ‘น้ำพุทั้งหมดของข้าอยู่ในพระองค์’

<คำอธิบายน>

ข้อ 1-3 ว่าทรงให้เยรูซาเล็มในศิโยนรุ่งโรจน์พิเศษเหนือแผ่นดินอิสราเอล ‘ราห์บ’ ข้อ 4 หมายถึงอียิปต์ (อสย 30:7)
อียิปต์และบาบิโลนเป็นศัตรูตัวแทน แต่เมื่อทรง ‘จัด’ (ข้อ 6) จะถูกเรียกผู้เกิดในศิโยน (ข้อ 4-5)
เพลงมองยิวและต่างชาติถูกรวมและเติมนครพระเจ้า

บทที่ 88

สดุดี 88: ความมืดลึก เพลงสดุดีลูกโคราห์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามมาฮาลัทเลอันโนท มัศคิลเฮมานชาวเอสร่าห์ คำวอนไร้นอน

สดุดี 88:1

สดุดี 88: ความมืดลึก เพลงสดุดีลูกโคราห์ สำหรับหัวหน้านักร้อง ตามมาฮาลัทเลอันโนท มัศคิลเฮมานชาวเอสร่าห์
คำวอนไร้นอน 1 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งความรอด ขำร้องกลางวันกลางคืนต่อพระพักตร์ 2 ให้คำอธิษฐานถึง
เงียพังเสียงร้อง เงามืดกิน 3 จิตเต็มภัย ชีวิตถึงแดนคนตาย 4 ถูกนับกับผู้ลงหลุม เป็นคนไร้กำลัง 5 ถูกทิ้งกลางคนตาย
เหมือนผู้ถูกดาบนอนหลุม ผู้ไม่ทรงระลึกอีก ถูกตัดจากพระหัตถ์ 6 ทรงวางข้าในหลุมลึก ที่มีดสุด ที่ลึก 7
พระโกรธกดเหนือข้า ทรงทำทุกข์ด้วยคลื่นทั้งสิ้น (เสลาห์) 8 ทรงทำคนรู้จักไกล ให้ข้าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ถูกขังออกไม่ได้ 9
ตาอ่อนเพราะทุกข์ ข้าเรียกพระยาห์เวห์ทุกวัน กางสองมือต่อพระองค์ แดนแปลกแห่งตาย 10
จะทรงอัศจรรย์แก่คนตายหรือ เงามืดลึกลับขอบพระคุณหรือ (เสลาห์)

11 เขาจะถูกเอาน้ำในหลุม เอเมทในความพินาศหรือ 12 อัศจรรย์จะรู้ในมิด ความชอบธรรมในแผ่นดินลิมหรือ
เสียงไร้คำตอบ 13 แต่ข้าร้องช่วยต่อพระยาห์เวห์ เข้าคำอธิษฐานไปต่อพระพักตร์ 14 เหตุใดปฏิเสธและซ่อนพระพักตร์
15 ข้าทุกข์โกลัตายแต่วัยเด็ก ทุกครั้งหันกายก็รับความสยองของพระองค์ 16 พิโรผ่านเหนือ ความกลัวพระองค์จับข้า
17 ล้อมดั่งน้ำทั้งวัน ล้อมพร้อมกัน 18 ทรงทำคนรักและเพื่อนบ้านไกล คนรู้จักอยู่ในมิด

<คำอธิบายน>

คิดเนอร์เรียกเพลงเศร้าสุดในสดุดี ‘ร้อง’ [ซาอ์] ข้อ 1 (34:17; 77:1) โกลัคร่ำครวญ ‘หลุม’ [โบร์] ข้อ 4, 6
หมายความว่าตายหรือโลกคนตาย (ข้อ 5) ผู้แต่งทุกข์หนัก ร้องคืนวัน ขอช่วยก่อนกายตาย (ข้อ 10-13)
ความตายคือหยุดและเงียบ (ข้อ 10) ขาดสัมพันธ์และเน่า (ข้อ 11) ซึมและลึม (ข้อ 12) จบไม่ด้วยหวังหรือสรรเสริญ
แต่ระลึกทุกข์และกลัวแต่วัยเด็ก (ข้อ 15-17) ทว่าหวังอยู่ที่เขาร้อง ‘ต่อพระเจ้า’

บทที่ 89

สดุดี 89: เฮเซตต่อราชวงศ์ดาวิดแน่หรือ มัสคิลเอธานชาวเอสร้าห์ บัลลังก์นินันด์

สดุดี 89:1

สดุดี 89: เฮเซตต่อราชวงศ์ดาวิดแน่หรือ มัสคิลเอธานชาวเอสร้าห์ บัลลังก์นินันด์ 1

ข้าจะร้องเฮเซตพระยาห์เวห์นินันด์ ปากบอกเอมูนาห์ทุกชั่ว 2 ข้ากล่าว ‘ขอตั้งเฮเซตนิรันดร์ ตั้งเอมูนาห์ในฟ้า’ 3
‘เราทำพันธสัญญากับผู้เลือก สาบานแก่ดาวิดผู้รับใช้ 4 จะตั้งเชื้อสายเจ้านินันด์และสร้างบัลลังก์ทุกชั่ว’ (เสลาห์)

บัลลังก์เหนือบัลลังก์ 5 ฟ้าสรรเสริญอัศจรรย์พระยาห์เวห์ และเอมูนาห์ในที่ประชุมผู้บริสุทธิ์ 6

ใครในฟ้าเทียบพระยาห์เวห์ ใครท่ามกลางพระเหมือน 7 พระเจ้าทรงนำกลัวในสภาผู้บริสุทธิ์ใหญ่ นำกลัวเหนือคนรอบ

8 พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพบ ใครทรงฤทธิ์เหมือน เอมูนาห์ล้อมพระองค์ 9 ทรงครองทะเลพอง ระบายคลื่น 10

เหยียบราบหับเหมือนศพ กระจายศัตรูด้วยพระกรแข็ง 11 ฟ้าและดินเป็นของพระองค์ ทรงตั้งโลกและสิ่งเต็ม 12

สร้างเหนือใต้ ทาโบร์และเฮอร์โมนให้พระนาม 13 ทรงมีพระกรฤทธิ์ พระหัตถ์แข็ง พระหัตถ์ขวาสูง 14

ความชอบธรรมและยุติธรรมเป็นฐานบัลลังก์ เฮเซตและเอเมทเดินหน้า 15 สุขแก่ประชากรรู้เสียงให้

เขาเดินในแสงพระพักตร์ 16 ยินดีในพระนามทั้งวัน ถูกยกด้วยความชอบธรรม 17 เพราะทรงเป็นสง่ากำลัง

ด้วยโปรดเขาเราสูง 18 โลกเราคือพระยาห์เวห์ กษัตริย์คือองค์บริสุทธิ์อิสราเอล พันธสัญญาดาวิด 19

ครั้งนั้นตรัสในนิมิตแก่ผู้ยำเกรง ‘เราช่วยนักรบ ยกผู้เลือกจากประชากร 20 พบดาวิดผู้รับใช้ เจริญด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ 21

มือเราจะตั้งและแขนทำมัน 22 ศัตรูไม่กัด คนธรรมไม่ทำทุกข์ 23 เราจะทุบศัตรูต่อหน้าและตีผู้เกลียด 24

เอมูนาห์และเฮเซตเราอยู่กับเขา เขาถูกยกด้วยนามเรา 25 วางมือเขาเหนือทะเล มือขวาเหนือแม่น้ำ 26 เขาจะเรียกเรา

‘พระบิดา พระเจ้า ศิลาแห่งความรอด’ 27 เราจะตั้งเป็นหัวปี สูงสุดเหนือกษัตริย์โลก 28 รักษาเฮเซตแก่เขานินันด์

พันธสัญญามั่น 29 ให้เชื้อสายนิรันดร์ บัลลังก์นานดั่งวันฟ้า 30 หากบุตรทั้งโอร้าห์ ไม่เดินกฎ 31 ลบหลู่ข้อกำหนด

ไม่รักษาบัญชา 32 เราจะลงโทษลวงละเมิดด้วยไม้และผิด้วยภัย 33 แต่ไม่ถอนเฮเซต ไม่ทำเอมูนาห์เท็จ 34

ไม่เลบลู่พันธสัญญาหรือเปลี่ยนคำริมฝีปาก 35 สาบานครั้งหนึ่งด้วยความบริสุทธิ์ เราจะไม่โกหกดาวิด
 36 เชื้อสายอยู่ตลอด บัลลังก์ตั้งอาทิย์ต่อเรา 37 ตั้งนิรันดร์ตั้งจันทร์ พยานสัตย์ในฟ้า' (เสลาห์) พันธสัญญาเสียแสง
 38 แต่ทรงทั้งปฏิเสธ กริ้วผู้รับเจิม 39 ยกเลิกพันธสัญญาผู้รับใช้ ทำมงกุฎมลินถึงดิน 40 รื้อรั้ว ทำป้อมร้าง
 41 คนผ่านปล้น เป็นคำคำเพื่อนบ้าน 42 ยกมือขวาศัตรู ทำปฏิปักษ์ยินดี 43 หันคมดาบ มิให้ยื่นในรบ 44
 จบเกียรติโยนบัลลังก์ลงดิน 45 ทำวันหนุ่มสั้น คลุมอาย (เสลาห์) 46 พระยาห์เวห์ ถึงเมื่อไร
 จะช้อนนิรันดร์หรือพิโรธไหม่ตั้งไฟถึงเมื่อไร 47 ระลึกชีวิตข้าสั้น เหตุใดสร้างมนุษย์เปล่า 48
 ใครมีชีวิตไม่เห็นตายใครช่วยชีวิตจากมือแดนคนตาย (เสลาห์) 49 องค์เจ้า [อาโตน] เฮเซดก่อนอยู่ไหน
 ที่ทรงสาบานแก้ดาวิดด้วยเอมูนาห์ 50 องค์เจ้า [อาโตน] ระลึกคำคำผู้รับใช้ คำคำหลายชาติอยู่นอก 51 พระยาห์เวห์
 ศัตรูดำรอยเท้าผู้รับเจิมบทถวายเกียรติ 52 ถวายพระพรพระยาห์เวห์นิรันดร์ อาเมน อาเมน

<คำอธิบาย>

ตั้งบน 'พันธสัญญาดาวิด' 2 ซมอ 7:4-17 สรรเสริญเฮเซดและเอมูนาห์ของพระเจ้าผู้สัตย์ต่อพันธสัญญา (ข้อ 1, 2, 5, 8, 14) และหวังในภยชาติจากพระลักษณะ พันธสัญญาต้องสำเร็จทุกสภาพ พระองค์สร้างทุกสิ่ง (ข้อ 11-12) ครองอำนาจชั่ว (ข้อ 9-10) และเป็นกษัตริย์อิสราเอล (ข้อ 18) 'เหนือ' [ซาโฟน] ข้อ 12
 ยังเป็นชื่อภูเขาสวรรค์ผั่งตะวันออกจอร์แดน ถือเป็นภูพระ (เทียบ 68:15)

ผู้แต่งบรรยายพันธสัญญาดาวิดยาวด้วยพระดำรัสบุรุษหนึ่ง (ข้อ 19-37) ทรงเลือกดาวิด ยกเหนือศัตรู 'เอมูนาห์และเฮเซด' อยู่กับเขา พันธสัญญารักษานิรันดร์ (ข้อ 24, 28) ทรงเป็นบิดาและตั้งเขาหัวปี (ข้อ 26-27) แม้บุตรทำบาป ก็ไม่ถอน 'เฮเซดและเอมูนาห์' (ข้อ 33) แต่ตั้งเชื้อสายนิรันดร์ตามคำสาบาน (ข้อ 35)

หลังข้อ 38 วอนฟื้นจากสภาพร้ายโดยอ้างคำสาบาน พระองค์ดูเหมือนผิดสัญญา กริ้ว 'ผู้รับเจิม' และถอดบัลลังก์ (ข้อ 38-39, 44) ป้อมร้าง ศัตรูยินดี (ข้อ 40, 42) ผู้แต่งร้อง 'ถึงเมื่อไร' (ข้อ 46) เตือนคำสาบานด้วย 'เอมูนาห์และเฮเซด' (ข้อ 49) ขอไม่ให้ศัตรูเยาะผู้รับเจิมอีก (ข้อ 51)

บทถวายเกียรติข้อ 52 ปิดสวดสุเลม 3 ทั้งหมด

เล่ม 4 สดุดี 90-106

บทที่ 90

สดุดี 90: คำอธิษฐานโมเสส คำอธิษฐานโมเสสคนของพระเจ้า พระเจ้านิรันดร์

สดุดี 90:1

สดุดี 90: คำอธิษฐานโมเสส คำอธิษฐานโมเสสคนของพระเจ้า พระเจ้านิรันดร์

A 1 องค์เจ้า [อาโตน] ทรงเป็นที่อยู่เราทุกชั่ว 2 ก่อนภูเกิด ก่อนทรงให้กำเนิดแผ่นดินและโลก

จากนิรันดร์ถึงนิรันดร์ทรงเป็นพระเจ้า ชีวิตสั้น

- B 3 ทรงให้มนุษย์กลับผู้้น และตรัส ‘ลูกมนุษย์ จงกลับ’ 4 พันปีในพระเนตรเหมือนเมื่อวานที่ผ่าน
เหมือนยามหนึ่งกลางคืน
- C 5 ทรงกวาดเขาเมื่อหลับดั่งน้ำหลาก เหมือนหย้าออกชั่วช้า 6 เข้างอกและบาน เย็นเหี่ยวแห้ง มนุษย์ได้พิโรธ
- D 7 เราสิ้นด้วยพระโกรธ กลับด้วยพิโรธ 8 ทรงวางผิดเราต่อหน้า บาปลับต่อแสงพระพักตร์
- 9 ทุกวันหมดในพิโรธ ปิจบดั่งถอนใจ
- E 10 อายุเราเจ็ดสิบ หากแข็งแรงแปดสิบ สิ่งอวดคือเหน็ดเหนื่อยและชั่ว เพราะผ่านเร็ว เราบินไป
- F 11 ใครรู้ฤทธิ์พระโกรธ และพิโรธกับความยำเกรงพระองค์
- E 12 โปรดสอนให้ฉันวัน เพื่อเราได้ใจปัญญา พระคุณพระเจ้า
- D 13 พระยาห์เวห์ กลับเกิด ถึงเมื่อไร ขอสงสารผู้รับใช้
- C 14 เต็มเราด้วยเฮเซตในเช้า ให้โยนดีทุกวัน
- B 15 ทำโยนดีเท่าวันที่ทรงให้ทุกข์ เท่าปีที่เห็นภัย
- A 16 แสดงพระราชกิจแก่ผู้รับใช้และพระบารมีแก่ลูกหลาน 17 ให้น้ำพระทัยองค์เจ้า [อาโดน]
- พระเจ้าของเราอยู่เหนือเรา ทำงานมือเราให้มัน ทำงานมือเราให้มัน

<คำอธิบาย>

โมเสสสารภาพว่าพระเจ้าทรงเป็น ‘ที่อยู่’ อิสราเอล (ข้อ 1; ฉธบ 33:27) ทรงเป็นพระเจ้านิรันดร์และผู้สร้าง (ข้อ 2)
แต่มนุษย์สิ้นยิ่งเมื่อเทียบนิรันดร์ (ข้อ 3-6; เทียบ 1ปต 1:24-25)

ผลจากบาปอาดัม (ข้อ 7-9) จึงขอรู้ความสิ้นเพื่อได้ ‘ใจปัญญา’ (ข้อ 10, 12) ต้องมีเฮเซต แม้ทุกข์สมค่าบาป
แต่เมื่อทรงโปรดจึงมีความยินดีและผล (ข้อ 16-17; เทียบ 2คร 4:17)

บทที่ 91

สดุดี 91: ที่ลี้ใต้ปีกพระองค์

สดุดี 91:1

สดุดี 91: ที่ลี้ใต้ปีกพระองค์ 1 ผู้พำนักในที่ลี้บองค์สูงสุดและอยู่ใต้ร่มองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 2
ข้าจะกล่าวต่อพระยาห์เวห์ว่า ‘ที่ลี้ ป้อม และพระเจ้าที่ข้าพึ่ง’ ที่ลี้ของเจ้า 3
พระองค์จะช่วยจากภัยกับดักพราวนกและโรคร้ายทำลาย 4 คลุมด้วยขน ให้ลี้ใต้ปีก เอเมทเป็นโล่ใหญ่และโล่เล็ก 5
ไม่กลัวภัยกลางคืนหรือลูกธนูกลางวัน 6 โรคเดินในมืดหรือการทำลายเที่ยงวัน 7 พันลี้ข้างเจ้า หมิ่นด้านขวา
แต่ไม่ถึงเจ้า 8 เจ้าจะเห็นด้วยตา เห็นชั่วรับผล 9 เพราะเจ้าถือพระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ องค์สูงสุดเป็นที่อยู่ 10

ความชั่วไม่เกิด ภัยไม่ใกล้เต็นท์ 11 ทรงบัญชาทูตเพื่อรักษาในทุกทาง 12 เขาจะรับด้วยมือ มิให้ทำสะดุดหิน
13 เจ้าจะเหยียบสิ่งและสูง เหยียบสิ่งหนุ่มและมังกร คำสาบานพระเจ้า 14 ‘เพราะเขารักเรา
เราจะช่วยเพราะรู้จักนามเรา เราจะคุ้ม 15 เขาเรียก เราจะตอบ อยู่ด้วยในทุกข์ ช่วยและให้เกียรติ
16 ให้มีด้วยวันยาวและเห็นความรอดเรา’

<คำอธิบาย>

เพลงเกี่ยวกับภัยเมื่อถูกเปิดแก๊ว ถูกล้อม หรือทำด้วยอำนาจชั่ว (คิดเนอร์) การเปลี่ยนผู้พูด ‘ข้า’ เป็น ‘เจ้า’ แล้วเป็น
‘เรา’ ในพระคำรัส แบ่งสามส่วน ผู้แต่งสารภาพว่าพระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ ป้อม และพระเจ้าของตน (ข้อ 2)
แล้วหนุนผู้ลี้ให้พึ่งอย่างกล้า ทรงช่วยจากกับดัก (ข้อ 3) คุ้มด้วยปีกและโล่ (ข้อ 4) ผู้ลี้จึงไม่ต้องกลัวมืด ลูกธนู โรค
หรือทำลาย (ข้อ 5-6) ภัยใดทำร้ายไม่ได้ และทูตพระเจ้ารักษา (ข้อ 11-12; เทียบ รม 8:35; ฮบ 1:14)

ข้อ 14-16 เป็นพระประกาศว่าจะช่วยและคุ้มผู้รัก ตอบผู้เรียก ช่วยและให้เกียรติ ‘รัก’ [ฮาซัค] ข้อ 14
ใช้ในบริบทยึดใจหรือผูกใจต่อผู้หนึ่ง การอุทิศมนุษย์ต่อพระเจ้าอยู่ตรงนี้นั่น (คิดเนอร์)

บทที่ 92

สดุดี 92: ผู้ร้องค์พระผู้เป็นเจ้า เพลงสดุดีสำหรับวันสะบาโต คำสรรเสริญไม่เหนื่อย

สดุดี 92:1

สดุดี 92: ผู้ร้องค์พระผู้เป็นเจ้า เพลงสดุดีสำหรับวันสะบาโต คำสรรเสริญไม่เหนื่อย

A 1 เป็นการดีที่จะขอบพระคุณพระยาห์เวห์และร้องพระนามองค์สูงสุด 2 ประกาศเฮเซตในเช้าและเอมูนาห์ในคืน 3
ด้วยพิณสิบสาย พิณเขาคู่ และบทเพลง 4 พระยาห์เวห์ ทรงให้ข้ายินดีด้วยพระราชากิจ ข้าโห่เพราะงานพระหัตถ์
ความหยิ่งไร้ระวัง 5 พระยาห์เวห์ การงานใหญ่เพียงใด พระดำริลึกยิ่ง

B 6 คนโง่ไม่รู้ คนเขลาไม่เข้าใจ 7 แม้ชั่ววงศ์ตั้งหนาและผู้ทำอธรรมบาน

C เขาจะถูกล้างนรินทร์

C 8 แต่พระยาห์เวห์ พระองค์อยู่เบื้องสูงนรินทร์

B 9 ดูศัตรูพระองค์ พระยาห์เวห์ ดูเถิด เขาพินาศ ผู้ทำอธรรมกระจัด พลังชีวิตไร้จบ

A 10 แต่ทรงยกเขาขึ้นตั้งว่าป่า เจริญด้วยน้ำมันสด 11 ตาเห็นผู้ข่ม ทุไยยืนเรื่องผู้ลุ่มทำชั่ว 12

คนชอบธรรมงอกตั้งอินทผลัม โตตั้งสนเลบานอน 13 ปลุกในพระนิเวศ งอกในลานพระเจ้า 14 แม้มมงอกยังเกิดผล
อ้วนสด 15 ประกาศว่า ‘พระยาห์เวห์เที่ยง เป็นศิลาของข้า ไม่มีอธรรมในพระองค์’

<คำอธิบาย>

เพลงสำหรับสะบาโต และอาจใช้ในการนมัสการชุมชน (ลนต 23:3)

ผู้แต่งว่าเป็นสิ่ง ‘ดี’ [โทพ] ที่ขอบคุณและสรรเสริญ คือดีและเป็นพร คนโง่ไม่รู้การใหญ่ (ข้อ 6)
ช่วงออกตั้งหญ้าแต่หายช่วงนรินทร์ (ข้อ 7) ส่วนคนชอบธรรมออกตั้งอินทผลัมและสดแม่แก้ (ข้อ 12, 14)

บทที่ 93

สดุดี 93: บัลลังก์รองความอึกทิก กษัตริย์

สดุดี 93:1

สดุดี 93: บัลลังก์รองความอึกทิก กษัตริย์ 1 พระยาห์เวห์ทรงครอง สวมพระบารมี คาคกำลัง โลกตั้งมั่นไม่สั่น 2
บัลลังก์ตั้งแต่โบราณ พระองค์ทรงอยู่แต่ในนรินทร์ ความอึกทิก 3 แม่น้ำยกเสียง พระยาห์เวห์ แม่น้ำยกคลื่น 4
แต่พระยาห์เวห์เบื้องสูงทรงยิ่งใหญ่กว่าเสียงน้ำมากและคลื่นทะเล การครองชอบธรรม 5 พยานพระองค์สัตย์ยิ่ง
ความบริสุทธิ์เหมาะพระนิเวศ พระยาห์เวห์ ตลอดวันนรินทร์

<คำอธิบาย>

ประกาศพระเจ้ากษัตริย์รุ่งโรจน์ บัลลังก์นรินทร์ (ข้อ 2) แม่น้ำส่งเสียงต่อพระองค์ (ข้อ 3)
เป็นภาพน้ำ/ชาติอึกทิกต่อต้านเหมือน 46:3, 6 แต่ทรงยิ่งใหญ่กว่าและปราบ (ข้อ 4; 76:4) กริยา ‘เหมาะ’ ข้อ 5
มีความหมายงาม/น่ารัก ‘ตลอดนรินทร์’ ตรงตัว ‘ถึงความยาวแห่งวัน’

บทที่ 94

สดุดี 94: พระเจ้าผู้แก้แค้น คดีผู้พิพากษา

สดุดี 94:1

สดุดี 94: พระเจ้าผู้แก้แค้น คดีผู้พิพากษา 1 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งการแก้ ขอบายแสง 2 ผู้พิพากษาโลก
ลูกคนแก่อหึ่ง 3 พระยาห์เวห์ ถึงเมื่อไรจะหือ ความโหดอด 4 เขาหลังคำหึง ผู้ทำธรรมโอ้อวด 5
เหยียบประชากรและข่มมรดก 6 ข้าหญิงม่าย คนต่างด้าว และกำพร้า 7 กล่าวว่า ‘พระยาห์เวห์ไม่เห็น
พระเจ้ายาโคบไม่รู้’ ความเขลาป่าเถื่อน 8 คนโง่ในประชากร จงเข้าใจ คนเขลา เมื่อไรมีปัญญา 9 ผู้ปลุกหูจะไม่ฟังหรือ
ผู้สร้างตาจะไม่เห็นหรือ 10 ผู้ตีสอนชาติจะไม่ขนาบหรือ 11 พระยาห์เวห์ทรงรู้ความคิดคนว่าเปล่า พรแห่งอดทน 12
สุขแก่ผู้ที่พระยาห์เวห์ตีสอนและสอนด้วยโทราห์ 13 ให้พักจากวันทุกข์จนชุดหลุมแก้ชั่ว 14
เพราะไม่ทิ้งประชากรหรือมรดก 15 การพิพากษาจะกลับสู่คนชอบธรรม ผู้ใจตรงจะตาม
(พระองค์)

นักสู้หนึ่งเดียว 16 ใครจะลุกต่อชั่วเพื่อข้า ใครจะยืนต่อผู้ทำธรรม 17 หากพระยาห์เวห์ไม่ช่วย
จิตข้าเกือบอยู่แดนเงิบ 18 เมื่อข้าว่า ‘เท่าสิ้น’ เฮเขตพระยาห์เวห์ยึด 19 เมื่อกังวลมาก คำปลอบพระองค์ทำจิตขึ้น
การตัดสินแน่ 20 บัลลังก์ทำลายจะร่วมพระองค์หรือ ผู้สร้างทุกซ์ด้วยกฎ 21

เขารวมดีชีวิตคนชอบธรรมและตัดสินคนไร้มืด 22 พระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ พระเจ้าทรงเป็นศิลา

23 ทรงคืนผิดแก่เขาและจบเขาด้วยชั่ว พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะจบ

<คำอธิบาย>

ผู้แต่งขอแก้คนชั่ว ‘ถึงเมื่อไร’ (ข้อ 3) มิใช่ไม่เชื่อ แต่รองอดทนบนความเชื่อว่าทรงพิพากษา ชั่วว่า ‘พระเจ้าไม่รู้’ และทำร้ายมรดกกับคนอื่น (ข้อ 5-7) ผู้แต่งฟ้องและเตือนว่าเงา คำ ‘ในประชากร’ (ข้อ 8) ส่อว่าเป็นอิสราเอล ทรงพึงเห็น รู้ทั้งหมด (ข้อ 9-11; เทียบ 92:5-6) ผู้ถูกสอนด้วยโทราห์เป็นสุข (ข้อ 12-15) เพราะไม่ทิ้งประชากร/มรดก (ข้อ 5, 14) เขารักษาใจและอดทนกลางชั่ว ข้อ 13 ขวนระลึก ยน 16:33 ผู้แต่งสู้โดดเดี่ยว ถามใครยืนเพื่อเขา (ข้อ 16) แล้วสารภาพว่าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเขา ‘เฮเซยัดและคำปดอบทำจิตขึ้น’ (ข้อ 18-19; เทียบ 2คร 1:3-5) ทรงเป็นที่ลี้พระเจ้า และศิลา (ข้อ 22) และจะจบผู้หาชีวิตคนชอบธรรม (ข้อ 23) เป็นความมั่นตอบคำอธิษฐานข้อ 1-2

บทที่ 95

สดุดี 95: วิธีนมัสการ ความยินดี

สดุดี 95:1

สดุดี 95: วิธีนมัสการ ความยินดี 1 มาเถิด ร้องยินดีแด่พระยาห์เวห์ โห่แต่ศิลาความรอด 2 เข้าต่อพระพักตร์ด้วยขอบคุณ โห่ด้วยเพลง 3 เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ กษัตริย์ใหญ่เหนือพระทั้งปวง 4 ที่ลึกแผ่นดินอยู่ในมือ ยอดภูเป็นของพระองค์ 5 ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะทรงสร้าง แผ่นดินแห่งพระหัตถ์ปั้น กราบ 6 มาเถิด กราบและคุกเข่าต่อพระยาห์เวห์ผู้สร้างเรา 7 เพราะทรงเป็นพระเจ้า เราเป็นประชากรทุ่งและแกะในมือ ตอบ วันนี้หากได้ยินเสียง 8 อย่าทำใจแข็งเหมือนเมรีบาห์ วันมัสสาห์ในถิ่น 9 ที่บรรพบุรุษทดลอง แม้เห็นการเรา 10 สีสืบปีเราเปื้อนนั้น ว่า ‘เป็นประชากรใจหลง ไม่รู้ทางเรา’ 11 เราสาบานในโกรธ ‘เขาจะไม่เข้าสู่การพักเรา’

<คำอธิบาย>

ใช้กว้างเป็นคำเรียกและแนวทางนมัสการตั้งแต่คริสตจักรแรก ข้อ 1-2 เน้นเสียง หนุนเข้าหาพระองค์ด้วยร่อนรน ข้อ 3-5 ให้เหตุผล: ทรงเป็นพระเจ้าจริง ผู้สร้างและกษัตริย์ใหญ่ ‘คุกเข่า’ (ข้อ 6) คือทำถูกแห่งกราบ เป็นเครื่องหมายเปิดเผยของยำเกรง ยอมรับที่ของเราและที่ของพระองค์ มีใช้บรรณาการคนต่างชาติแต่เกิดจากความกลัว (คิตเนอร์) ‘แกะในมือ’ (ข้อ 7) พรรณนาดูแลใกล้ จึงอย่าทำใจแข็งเมื่อได้ยินเหมือนอิสราเอลในถิ่น (ข้อ 8; ฮบ 4:7) ครั้งนั้นตรัสว่า ‘เราเปื้อน’ และ ‘ไม่เข้าสู่การพัก’ (ข้อ 10; เทียบ ฮบ 3:7-11) สดุดีจบตรงนี้ แต่ฮีบรูย้ำว่าการพักยังเหลือ ต้องพยายามเข้า (ฮบ 4:9-11) คือยึดพระเยซูมหาบุโรหิตและเข้าใกล้บัลลังก์พระคุณเพื่อรับช่วย (ฮบ 4:14-16)

บทที่ 96

สตุติ 96: กษัตริย์โลก สง่ากษัตริย์

สตุติ 96:1

สตุติ 96: กษัตริย์โลก สง่ากษัตริย์ 1 ร้องเพลงใหม่แด่พระยาห์เวห์ ทั้งแผ่นดินจงร้อง 2 ร้องและถวายพระพรพระนาม
ประกาศความรอดทุกวัน 3 บอกสง่าราศีแก่ชาติและอัครรรยแก่ทุกคน 4 เพราะพระยาห์เวห์ใหญ่ สมควรสรรเสริญยิ่ง
น่าเกรงเหนือพระทั้งปวง 5 พระของชนชาติเป็นรูป แต่พระยาห์เวห์สร้างฟ้า 6 เกียรติและพระบารมีอยู่ต่อพระพักตร์
ฤทธิ์และงามในสถานบริสุทธิ์ หน้าที่กษัตริย์ 7 ครอบครองชนชาติ จงถวายสง่าและฤทธิ์แด่พระยาห์เวห์ 8
ถวายสง่าพระนาม นำของถวายเข้าลาน 9 กราบพระยาห์เวห์ในความงามบริสุทธิ์ ทั้งดินจงสั่น กษัตริย์เสด็จ 10
บอกชาติว่า ‘พระยาห์เวห์ทรงครอง’ โลกมันไม่สั่น ทรงพิพากษาชนอย่างเที่ยง 11 ให้ฟ้ายินดี ดินเปรม
ทะเลและสิ่งเต็มส่งเสียง 12 ให้ทุ่งและทุกสิ่งยินดี แล้วต้นไม้ป่าทั้งหมดร้อง 13
ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ผู้เสด็จพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมและชนด้วยเอมุนาห์

<คำอธิบาย>

ชวนระลึกบรรยายกาศชัยเมื่อหีบเข้าเยรูซาเล็ม (เทียบ 1พศด 16) คาดหวังการเสด็จรื้อนรน ‘เพลงใหม่’ (ข้อ 1)
มิใช่เพียงเพลงแต่งใหม่ แต่คำตอบสดใหม่ต่อพระเมตตาที่ใหม่ทุกเช้า ‘ร้อง’ ซ้ำสามครั้งข้อ 1-2
ประชากรต้องบอกสง่ากับความรอดแก่ชาติ (ข้อ 3) และทั้งดินสรรเสริญ (ข้อ 1, 7)
ทรงเป็นพระเจ้าจริงเหนือพระและผู้สร้างเดียว (ข้อ 4-5) ครอง ค้ำ และพิพากษาเที่ยง (ข้อ 10)
จะเสด็จพิพากษาสุดท้าย (ข้อ 13; ข้อ 11-13 ส่องน่องค์พระผู้เป็นเจ้า) ทุกครอบครัวยกย่องถวายเกียรติสมควร (ข้อ
7-8; ‘ถวาย’ ซ้ำสาม)

บทที่ 97

สตุติ 97: พระบารมีมหาศาล การทรงอยู่ตั้งไฟ

สตุติ 97:1

สตุติ 97: พระบารมีมหาศาล การทรงอยู่ตั้งไฟ 1 พระยาห์เวห์ทรงครอง ให้ดินและเกาะมากยินดี 2 เมฆและมีดล้อม
ความชอบธรรมกับยุติธรรมเป็นฐานบัลลังก์ 3 ไฟไปหน้า เผาศัตรูรอบ 4 ฟ้าแลบส่องโลก ดินเห็นและดิน 5
ภูเขาลายดั่งขี้ผึ้งต่อพระยาห์เวห์ องค์เจ้า [อาโดน] แห่งทั้งดิน ภูถ้ำ 6 ฟ้าประกาศความชอบธรรม ทุกคนเห็นสง่า 7
ผู้ให้รูปและอวดรูปอายุ พระทั้งหลายจงกราบ 8 ศิโยนไดยินและยินดี บุตรสาวยูดาห์เปรมเพราะคำพิพากษา 9
พระยาห์เวห์ พระองค์สูงสุดทั่วดิน สูงเหนือพระทั้งปวง แสงคนชอบธรรม 10 ผู้รักพระยาห์เวห์ จงเกลียดชัง
ทรงรักษาชีวิตผู้ยากและช่วยจากมือชั่ว 11 แสงหวานแก่คนชอบธรรม ความยินดีแก่ใจตรง 12 คนชอบธรรม
จงยินดีในพระยาห์เวห์และชอบคุณพระนามบริสุทธิ์

<คำอธิบาย>

บท 93-100 มีหัวข้อรวมอาณาจักรจักรวาล ‘พระยาห์เวห์ทรงครอง’ บทนี้แสดงพระบารมีการทรงอยู่และพิพากษา ‘เมฆและมิด’ (ข้อ 2) ‘ไฟและฟ้าแลบ’ (ข้อ 3-4) เผยความบริสุทธิ์ที่เข้าใกล้ไม่ได้ การทรงอยู่ทำกฎและดินส้น (ข้อ 5) ผู้ให้รู้ปอายจากพิพากษา (ข้อ 7) แต่ประชากรยินดี (ข้อ 8; เทียบ 48:11) จบด้วยหนุนให้เชื่อพิพากษาแน่ เกลียดชั่ว (ข้อ 10; ‘ชีวิต’ [เนเฟซ] รวมบุคคลทั้งตัว) และยินดีในพระองค์ (ข้อ 12)

บทที่ 98

สดุดี 98: กษัตริย์และพระเจ้าช่วย เพลงสดุดี ชัยพระเจ้า

สดุดี 98:1

สดุดี 98: กษัตริย์และพระเจ้าช่วย เพลงสดุดี ชัยพระเจ้า 1 ร้องเพลงใหม่ เพราะทรงอัศจรรย์ พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์นำชัยแก่พระองค์ 2 พระยาห์เวห์ให้ความรอด สำแดงความชอบธรรมต่อหน้าชาติ 3 ระวังเฮเซตและเอมูนาห์ต่อวงศ์อิสราเอล ปลายดินเห็นความรอดพระเจ้าเรา เพลงชัยมนุษย์ 4 ทั้งดินโห่แต่พระยาห์เวห์ เปล่งยินดีและสรรเสริญ 5 ร้องด้วยพิณเขาคู่และเสียงเพลง 6 ด้วยแตรและเขาสัตว์ โห่ต่อกษัตริย์พระยาห์เวห์ ประสานธรรมชาติ 7 ให้ทะเลและสิ่งเต็มส่งเสียง โลกและผู้อยู่ 8 ให้แม่น้ำตบมือ ภูโห่พร้อม 9 ต่อพระยาห์เวห์ผู้เสด็จพิพากษาดิน ทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมและชอบอย่างเที่ยง

<คำอธิบาย>

หนุนสรรเสริญแรงตั้งแต่ต้นถึงจบ ด้วย ‘เพลงใหม่’ (ข้อ 1; 96:1) ‘เสียงโห่’ (ข้อ 4) ‘พิณและแตร’ (ข้อ 5-6) ทะเล โลกและผู้อยู่ (ข้อ 7) แม่น้ำและภู (ข้อ 8) เหตุคืออัศจรรย์แห่งความรอด (ข้อ 1) ที่เผยความชอบธรรม เฮเซต และเอมูนาห์ (ข้อ 2-3; เทียบ อสย 52:10) จะเสด็จพิพากษาสุดท้าย (ข้อ 9; เทียบ 96:13) ‘สดุดีที่เราร้องคือการชม การทรงอยู่ท่ามกลางผู้นมัสการเป็นบทนำสู่การปรากฏต่อโลกอีกครั้ง’ (คิตเนอร์)

บทที่ 99

สดุดี 99: พระองค์บริสุทธิ์ บัลลังก์บริสุทธิ์

สดุดี 99:1

สดุดี 99: พระองค์บริสุทธิ์ บัลลังก์บริสุทธิ์ 1 พระยาห์เวห์ทรงครอง ประชาชาติล้วน ประทับเหนือเศรฐ ดินไหว 2 พระยาห์เวห์ใหญ่ในศิโยน สูงเหนือทุกคน 3 ให้สรรเสริญพระนามใหญ่และน่ากลัว พระองค์บริสุทธิ์ 4 กษัตริย์ทรงฤทธิ์รักษุติธรรม ทรงตั้งความเที่ยง ทำยุติธรรมและความชอบธรรมในยาโคบ 5 จงยกพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราและกราบแท่นพระบาท พระองค์บริสุทธิ์ พบความบริสุทธิ์ 6 โมเสสและอาโรนอยู่ท่ามกลางปุโรหิต ซามูเอลท่ามกลางผู้เรียกพระนาม เขาเรียกและทรงตอบ 7 ตรัสจากเสาเมฆ เขารักษาพยานและกฎ 8 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ทรงตอบ ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษ แต่ลงโทษการกระทำ 9

จงยกพระยาห์வேห์พระเจ้าของเรา กราบที่ภูบริสุทธิ เพราะพระยาห์வேห์พระเจ้าของเราบริสุทธิ

<คำอธิบาย>

ทำให้ระลึกว่าทรงสูงส่งบริสุทธิเพียงใดและเราติดหนี้ความเคารพสักเพียงใด (คิดเนอร์)

ทรงเป็นผู้ครองชาติและกษัตริย์ทำยุติธรรม สูงเหนือชน (ข้อ 1-4) ประทับเหนือ [เศรูป]

แสดงพระบารมีและความบริสุทธิเข้าใกล้ไม่ได้ (เทียบ อสค 1:4) เน้น ‘บริสุทธิ’ ข้อ 3, 5, 9 ข้อ 6-8 สอนจากประวัติ

ระลึกทรงตอบยุคโมเสสและชาโมเอล พร้อมทั้งยกโทษและลงโทษเข้ม (เทียบ อพย 34:7)

บทที่ 100

สดุดี 100: สู่ลานพระองค์ เพลงขอบคุณ

สดุดี 100:1

สดุดี 100: สู่ลานพระองค์ เพลงขอบคุณ 1 ทั้งดินโห้แต่พระยาห์வேห์ 2 รับใช้ด้วยยินดี เข้าต่อพระพักตร์ด้วยโห้ 3 จงรู้ว่าพระยาห์வேห์คือพระเจ้า ทรงสร้างเรา เราเป็นของพระองค์ เป็นประชากรและแกะในทุ่ง 4 เข้าประตูด้วยขอบคุณ เข้าลานด้วยสรรเสริญ ขอขอบคุณและถวายพระพรพระนาม 5 เพราะพระยาห์வேห์ดี เฮเซดนินันด์ร์ เอมูนาห์ทุกชั่ว

<คำอธิบาย>

เพลงขอบคุณสั้นแต่แรง เรียกสรรเสริญและให้รู้ว่าทรงเป็นผู้สร้าง เรา—เดิมคืออิสราเอล—เป็นของพระองค์และแกะทรงดี เฮเซดและเอมูนาห์นินันด์ร์

บทที่ 101

สดุดี 101: ปณิธานกษัตริย์ เพลงดาวิด ความจริงผู้ครอง

สดุดี 101:1

สดุดี 101: ปณิธานกษัตริย์ เพลงดาวิด ความจริงผู้ครอง 1 ข้าจะร้องเฮเซดและมีชีพ ร้องแด่พระยาห์வேห์ 2 ข้าจะพิจารณาทางครบ เมื่อไรจะเสด็จมา ข้าจะเดินด้วยใจครบในบ้าน 3 ไม่ตั้งสิ่งเลวต่อหน้า เกลียดการหลงมันไม่เกาะ 4 ใจคดจะจาก ข้าไม่รู้ชั่ว ความจริงตำแหน่ง 5 ผู้ใส่ร้ายเพื่อนลับ ข้าจะจับ ผู้ตาสูงใจหยิ่ง ข้าทนไม่ได้ 6 ตาข้ามองคนสัตย์ในดินให้อยู่ข้าง ผู้เดินทางครบจะรับใช้ 7 คนหลอกไม่อยู่ในบ้าน คนเท็จไม่ยืนต่อหน้า 8 ทุกเช้าข้าจะจับชั่วทั่วดิน ตัดผู้ทำอธรรมจากนครพระยาห์வேห์

<คำอธิบาย>

ในเล่ม 4 มีเพียงบท 101, 103 แนะนำว่าเพลงดาวิด ‘เฮเซด’ คือรักพันธสัญญาที่ผู้ผู้เป็นของพระเจ้า ‘มีชีพ’ คือหน้าที่หลักของกษัตริย์ต่อประชากร (เทียบข้อ 5) ดาวิดตั้งใจทำหน้าที่ต่อพระเจ้า (ข้อ 2-3)

พิพากษาชั่วและให้คนสัตย์ผู้เดินทางครบเป็นประชากร (ข้อ 5-8) สำเร็จสมบูรณ์ผ่านพระคริสต์

บทที่ 102

สดุดี 102: ‘วันของข้า’ กับ ‘ปีของพระเจ้า’ คำอธิษฐานคนทุกข์เมื่ออ่อนและเทคำคร่ำต่อพระยาห์เวห์ วันทุกข์ของข้า

สดุดี 102:1

สดุดี 102: ‘วันของข้า’ กับ ‘ปีของพระเจ้า’ คำอธิษฐานคนทุกข์เมื่ออ่อนและเทคำคร่ำต่อพระยาห์เวห์ วันทุกข์ของข้า
1 พระยาห์เวห์ ฟังคำอธิษฐาน ให้เสียงขอช่วยถึง 2 อย่าซ่อนพระพักตร์ วันทุกข์เจียพระกรรม วันที่เรียกรีบตอบ 3
วันจบตั้งควัน กระดูกลมดั่งเตา 4 ใจถูกตีแห่งดั่งผัก จนลืมนกขมบั้ง 5 เพราะเสียงถอนใจ กระดูกดัดเนื้อ 6
ข้าเหมือนนกสูกทะเลทราย เหมือนนกสูกที่ร้าง 7 เผ้าคั้นเหมือนนกเดียวตายบนหลังคา 8 ศัตรูดำทั้งวัน
ผู้เยาะใช้ชื่อข้าสาบาน 9 กินเถาเหมือนขมบั้ง ผสมน้ำตาในเครื่องดื่ม 10 เพราะพระเดือดดาลและพิโรธ ทรงยกโยนข้า
11 วันตั้งเงาเอียง ข้าแห่งดั่งผัก เวลากำหนดเพื่อศิโยน 12 แต่พระยาห์เวห์ประทับนิรันดร์ ความระลึกพระองค์ทุกชั่ว
13 ขอทรงลุกเมตตาศิโยน เพราะเวลาทรงโปรด เวลากำหนดมาถึง 14 ผู้รับใช้รักก่อนหินและโปรตุ่ม 15
ชาติจะยำเกรงพระนาม กษัตริย์โลกเกรงสง่า 16 เพราะพระยาห์เวห์สร้างศิโยนและปรากฏในสง่า 17
หันสู่คำอธิษฐานคนเปลี่ยว ไม่ดูหมิ่น 18 ให้บันทึกเพื่อรุ่นหน้า ประชากรที่จะถูกสร้างจะสรรเสริญ 19
เพราะทอดจากที่สูงสถานบริสุทธิ์ มองจากฟ้าสุติน 20 ฟังเสียงถอนใจเคลย์ ปลดผู้ถูกกำหนดตาย 21
ให้ประกาศพระนามในศิโยนและสรรเสริญในเยรูซาเล็ม 22 เมื่อชนและอาณาจักรรวมรับใช้ ปีพระองค์ทุกชั่ว 23
ทรงทำกำลังข้าอ่อนกลางทาง ทำวันสั้น 24 ข้าว่า ‘พระเจ้าของข้า อย่ารับข้ากลางวัน ปีพระองค์ทุกชั่ว’ 25
โบราณทรงวางฐานดิน ฟ้าเป็นงานพระหัตถ์ 26 สิ่งนั้นสูญ แต่พระองค์ยืน ทั้งหมดเก่าดั่งเสื้อ
ทรงเปลี่ยนดั่งอาภรณ์และม่านหยาบ 27 แต่พระองค์ทรงเป็นองค์เดิม ปีไม่สิ้น 28 ลูกผู้รับใช้จะอยู่
เชื้อสายตั้งมั่นต่อพระพักตร์

<คำอธิบาย>

ตามหัวเรื่อง ผู้แต่งร้องในทุกข์ ความเจ็บพระเจ้าทำเจ็บยิ่ง ภายใจแห่ง (ข้อ 4-5, 11) ศัตรูเยาะทั้งวัน (ข้อ 8)
เขารู้ต้นสุดทุกข์อยู่ที่พระเจ้า (ข้อ 10) แต่เชื่อว่าทรงเจียคำอธิษฐานคนเปลี่ยว (ข้อ 17) และฟังเสียงถอนใจเคลย์
เน้นศิโยน (ข้อ 13, 14, 16, 21) เพราะวาดเป็นแหล่งความรอดพระเจ้า (เทียบ 14:7; อสย 46:13)
บัดนี้ศิโยนเป็นสัญลักษณ์แห่งความรอดผ่านพระคริสต์ข้ามสถานที่และยุค (เทียบ รม 9:33; 11:26; ฮบ 12:22; วา
14:1) ผู้แต่งมองพัน ‘วันของข้า’ (ข้อ 3, 11, 23) สู่ ‘ปีของพระเจ้า’ (ข้อ 12, 24, 27) และ ‘เวลาที่ทรงกำหนด’ (ข้อ
13)

ฮีบรู 1:10-12 อ้างข้อ 25-27 เพื่อยืนยันความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

‘ในกระบวนการนี้จักรวาลจะแก่และถูกเปลี่ยนเหมือนเสื้อผ้า แต่พระบุตรและรุ่นผู้รับใช้จะนิรันดร์’ (คิดเนอร์)

บทที่ 103

สดุดี 103: ความรักใหญ่เหลือ เพลงดาวิด คำสรรเสริญส่วนตัว

สดุดี 103:1

สดุดี 103: ความรักใหญ่เหลือ เพลงดาวิด คำสรรเสริญส่วนตัว

- A 1 จิตข้า จงถวายพระพรพระยาห์เวห์ ทุกสิ่งในข้าจงถวายพระพรพระนามบริสุทธิ์
- B 2 จิตข้า จงถวายพระพรพระยาห์เวห์ อย่าลืมคุณทั้งสิ้น 3 ผู้ยกผิดทั้งหมด รักษาโรคทั้งหมด 4 ไล่ชีวิตจากหลุม
สวมนงกุฎเฮเซตและเมตตา 5 ทำให้อ้อมด้วยของดี วัยหนุ่มใหม่ดั่งอินทรี ครอบครวหลัง พ่ออ่อนโยน
- C 6 พระยาห์เวห์ทรงทำความชอบธรรมและยุติธรรมเพื่อผู้ถูกกดขี่ทั้งปวง
- D 7 ทรงให้โมเสสรู้ทาง และลูกอิสราเอลรู้การกระทำ
- E 8 พระยาห์เวห์ทรงเมตตา มีพระคุณ อดทนนาน เฮเซตใหญ่ 9 ไม่ขนาบเสมอหรือเก็บโกรธนิรันดร์
- F 10 ไม่ทำแก่เราตามบาปหรือคืบตามผิด
- G 11 ตั้งฟ้าสูงเหนือดิน เฮเซตใหญ่แก่ผู้ยำเกรง 12 ตั้งตะวันออกไกลตะวันตก ทรงทำลวงละเมิดไกลเรา 13
ดั่งพ่อเมตตาลูก พระยาห์เวห์เมตตาผู้ยำเกรง 14 เพราะรู้สิ่งที่เราถูกบั่น ระลึกว่าเป็นฝุ่น ชีวิตจาง รักนิรันดร์
- G 15 มนุษย์ วันตั้งหญ้า บานดั่งดอกทุ่ง
- F 16 เมื่อลมผ่านก็ไม่มี ที่ไม่รู้จักอีก
- E 17 แต่เฮเซตพระยาห์เวห์จากนิรันดร์ถึงนิรันดร์แก่ผู้ยำเกรง
- D ความชอบธรรมแก่ลูกหลาน
- B 18 แก่ผู้รักษาพันธสัญญาและระลึกทำข้อกำหนด คำสรรเสริญก้องจากสิ่งสร้าง 19 พระยาห์เวห์ตั้งบัลลังก์ในฟ้า
อาณาจักรครองทุกสิ่ง 20 ทูตทั้งหลาย จงถวายพระพร นักรบผู้ทำตามเสียงพระคำรัส 21 กองทัพทั้งปวง
ผู้รับใช้ทำพระทัย จงถวายพระพร 22 สิ่งทรงสร้างทั่วที่ครอง จงถวายพระพรพระยาห์เวห์
- A จิตข้า จงถวายพระพรพระยาห์เวห์

<คำอธิบาย>

จับคู่บท 104 สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรง ‘องค์มหิทธิฤทธิ์กรุณา’ ‘พระบิดาและผู้คำ’ ‘พระผู้ช่วยและผู้สร้าง’
คิตเนอร์เรียกเป็น ‘ดาวคู่ขนาดเอก’ ในกาแล็กซีสดุดี บท 103 เป็นส่วนตัวน้อยกว่าบทดาวิดอื่นและไร้รอยทุกข์
ดาวิดกล่าวถึงตนบุรุษสาม สรรเสริญและไม่ลืมพระคุณ ทรงยกบาป รักษาโรค ช่วยชีวิต และให้เฮเซต (ข้อ 3-4)
ทำให้อ้อมด้วย ‘ดี’ [โทพ] และพื้นกำลัง (ข้อ 5; เทียบ อสย 40:30)

พระเจ้าทรงให้รู้พระลักษณะผ่านโมเสส (ข้อ 8-10; เทียบ อพย 34:6-7) ในฉากอพยพ อิสราเอลมีลักษณะเนรคุณ แต่พระเจ้าทรงยกโทษ หากคืนตามบาป ไม่มีใครยืนได้ แต่ทรงย้ายผิดไกล (ข้อ 12) และเมตตาอิสราเอลตั้งพ่อเมตตาลูก (ข้อ 13) ทรงรู้ความอ่อนและเปล่า (ข้อ 14-16) จึงปฏิบัติด้วยเหตุนิรันดร์ (ข้อ 8, 11, 17)

ข้อ 19-22 คาวีมองกองทัพอัฒนา พระเจ้าทรงครองจากฟ้า กองทัพทั้งปวงทำพระทัยและถวายเกียรติ

ท้ายสุดสิ่งสร้างทั้งปวงสรรเสริญ แล้วสั่งตนเช่นเดียวกัน (ข้อ 22)

บทที่ 104

สดุดี 104: พระราชกิจหลากหลายอย่างน่าอัศจรรย์ สิ่งสร้างในสง่าราศี

สดุดี 104:1

สดุดี 104: พระราชกิจหลากหลายอย่างน่าอัศจรรย์ สิ่งสร้างในสง่าราศี

A 1 จิตข้า จงถวายพระพรพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้า พระองค์ใหญ่ยิ่ง สวมเกียรติและพระบารมี

B 2 ทรงห่มแสงดั่งเสื้อ กางฟ้าดั่งม่าน 3 วางคานห้องชั้นบนเหนือน้ำ ไขเมฆเป็นรถ เสด็จบนปีกลม 4 ทำลมเป็นทูต เปลวไฟเป็นผู้รับใช้ น้ำบริน 5 วางดินบนฐาน ไม่สั่นนิรันดร์ 6 คลุมด้วยทะเลลึกดั่งเสื้อ น้ำเย็นเหนือภู 7 เมื่อทรงขนาน น้ำหิม เมื่อฟ้าร้องมันรีบ 8 ขึ้นภู ลงหุบ สู่ที่ทรงกำหนด 9 ตั้งเขตมิให้กลับคลุมดิน น้ำชีวิต 10 ให้ธารพุในวادی ไหลระหว่างภู 11 สัตว์ทุ่งดื่ม ลาป่าดับกระหาย 12 นกฟ้าอยู่ข้าง ส่งเสียงระหว่างกิ่ง 13 รดภูจากที่สูง ดินอ้อมด้วยผลพระหัตถ์ ห่มเขียว 14 ให้หญ้างอกเพื่อสัตว์ ผักเพื่อแรงงานมนุษย์ ให้อาหารออกจากดิน

C 15 เหล้าอุ่นทำใจมนุษย์ยินดี น้ำมันทำหน้าสว่าง ขนบั้งพื้นใจ

D 16 ต้นไม้พระยาห์เวห์อ้อม ต้นสนเลบานอนที่ทรงปลูก

17 นกทำรัง นกกระสาทำบ้านในสน 18 ภูสูงเพื่อแพะป่า คีลาเป็นที่ลี้ตัวไฮแร็กซ์ จังหะมีดและแสง

E 19 ทรงสร้างจันทร์เพื่อฤกษ์กำหนด

E และอาทิตย์รู้เวลาตก

D 20 ทรงวางมิดให้เป็นคั่น สัตว์ป่าทั้งหมดเคลื่อน 21 สิ่งห่มคลุมคำรามหาเหยื่อและอาหารจากพระเจ้า 22 เมื่ออาทิตย์ขึ้นก็ถอยนอนในถ้ำ

C 23 แล้วยมนุษย์ออกทำงานจนเย็น

B 24 พระยาห์เวห์ สิ่งทรงสร้างมากเพียงใด ทรงสร้างทั้งหมดด้วยปัญญา ดินเต็มทรัพย์ ทะเลใหญ่ไร้ขอบ 25 ในนั้นมีสิ่งคลานและชีวิตเล็กใหญ่ไม่ถ้วน 26 เรือเดิน เลวี่อาธานที่ทรงสร้างเล่นในนั้น เรามีชีวิตในพระองค์ 27 ทั้งหมดมองรออาหารตามเวลา 28 เมื่อประทาน เขาเก็บ เมื่อเปิดพระหัตถ์ เขามีชีวิตในพระองค์ 29 เมื่อซ่อนพระพักตร์ เขากลับ เมื่อถอนลม เขาตายกลับฝุ่น 30 เมื่อส่งพระวิญญาณ เขาถูกสร้าง ทรงทำผิวดินใหม่ โอ กำลังไร้ประมาณ 31

ให้ส่งาพระยาห์เวห์วันจันทร์ ให้ทรงยินดีในงาน 32 เมื่อมองดิน มันสั้น เมื่อแตะภู มันคว้น

A 33 ข้าจะร้องแด่พระยาห์เวห์ตราบชีวิต จะสรรเสริญพระเจ้าต่อ 34 ให้บทภาวนาพอพระทัย

ข้าจะยินดีในพระยาห์เวห์ 35 ให้คนบาปหายจากดิน ไม่มีชั่วอีก จิตข้า จงถวายพระพรพระยาห์เวห์ ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

สรรเสริญปัญญาสร้างและดูแลตั้งแต่ต้นถึงจบ คิดเนอร์เห็นโครงคล้าย ปฐก 1: วัน 1 ปฐก 3-5 แสง—สดุดีข้อ 2ก; วัน 2 ข้อ 6-8 แยกน้ำ—ข้อ 2ข-4; วัน 3 ข้อ 9-10 ดินและน้ำ—ข้อ 5-9; วัน 3 ข้อ 11-13 ผักและต้นไม้—ข้อ 14-17; วัน 4 ข้อ 14-19 ดวงสว่างกำหนดเวลา—ข้อ 19-23; วัน 5 ข้อ 20-23 ชีวิตทะเลและฟ้า—ข้อ 25-26; วัน 6 ข้อ 24-28

สัตว์และคน—ข้อ 21-24; วัน 6 ข้อ 29-31 อาหารสิ่งสร้าง—ข้อ 27-28 ข้อ 1-4 พรรณนาแสง ฟ้า น้ำ เมฆ ลม

ไฟอย่างกวี ฟ้าตั้งวงษัตริย์ ลมและไฟตั้งกองทัพทำบัญชา (เทียบ อสค 1:4; 10:15) ข้อ 5-13

การแยกดินน้ำและจัดน้ำตามกำหนดผู้สร้าง ข้อ 14-17 หย้า ผัก ต้นไม้ ให้อาหารสัตว์และคนและรังนก (เทียบข้อ

27-28) ข้อ 18 ภูและศิลาเป็นที่สัตว์ ข้อ 19-23 จันทรและอาทิตย์กำหนดจังหวะทำงานพัก ทุกสิ่งทรงสร้างด้วยปัญญา

จึงสรรเสริญ (ข้อ 24) ข้อ 25 บอกทะเลและชีวิตวัน 5 (ปฐก 1:21) แม่เลวีอาธานน่ากลัวก็เล่นสงบ (ข้อ 26)

การทรงอยู่เป็นต้นชีวิตทุกสิ่ง (ข้อ 27-30) ข้อ 31 ถึงจบยกผู้สร้าง ผู้แต่งจะสรรเสริญและยินดีตราบชีวิต ข้อ 35

มองวันสร้างใหม่ที่ชั่วถูกลบ

บทที่ 105

สดุดี 105: ไม่มีสิ่งใดล้มเหลว จงระลึกอัศจรรย์

สดุดี 105:1

สดุดี 105: ไม่มีสิ่งใดล้มเหลว จงระลึกอัศจรรย์

A 1 ขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เรียกพระนาม ให้ชาติรู้การกระทำ 2 ร้องและสรรเสริญ เล่าอัศจรรย์ทั้งหมด 3

อวดพระนามบริสุทธิ์ ผู้แสวงจงยินดี 4 แสงพระยาห์เวห์และกำลัง แสงพระพักตร์เสมอ 5 ระลึกอัศจรรย์ หมายถึง

และคำพิพากษาปาก 6 เชื้อสายอับราฮัมผู้รับใช้ ลูกยาโคบผู้เลือก 7 พระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา

คำพิพากษาทั่วดิน สัญญาแผ่นดิน 8 ทรงระลึกพันธสัญญา คำบัญชาพันชั่ว 9 ที่ทำกับอับราฮัมและสาบานแก่อิสอัค 10

ตั้งเป็นกฎแก่ยาโคบ พันธสัญญานิรันดร์แก่อิสราเอล

11 ตรัส ‘เราจะให้แผ่นดินคานาอันเป็นส่วนมรดก’

คัมภรพบุรุษ

B 12 เมื่อเขาน้อยและพักชั่วคราว 13 เดินจากชาติสู่ชาติ จากอาณาจักรสู่อีกชน 14 ไม่ให้คนกด

และชนาภักดิ์เพื่อเขา 15 ‘อย่าแตะผู้รับเจิม อย่าทำร้ายผู้เผยพระวจนะ’ โยเซฟเปิดทาง 16

ทรงเรียกกันดารบนดิน หักไม้ค้ำขนมปังทั้งหมด 17 ส่งคนหนึ่งไปก่อน โยเซฟถูกขายเป็นทาส 18 เท้าเจ็บด้วยตรวน

คอใส่เหล็ก 19 จนพระดำรัสสำเร็จ พระดำรัสพระยาห์เวห์ถลุงเขา 20 กษัตริย์ส่งปล่อย ผู้ครองชนแก
 21 ตั้งเป็นนายบ้านและครองทรัพย์ 22 ให้ควบเจ้านายตามใจและสอนปัญญาแก่ผู้อาวุโส อิสราเอลในอียิปต์
 23 อิสราเอลเข้าอียิปต์ ยาโคบพักในแผ่นดินฮาม 24 ทรงให้ประชากรเพิ่มมากและแข็งแกร่งกว่าศัตรู
 25 เปลี่ยนใจศัตรูให้เกลียดประชากรและวางแผนต่อผู้รับใช้ โมเสสและภัย 26 ส่งโมเสสผู้รับใช้และอาโรนผู้เลือก
 27 ทำหมายในเขา อัจฉรย์ในแผ่นดินฮาม 28 ส่งมิดไทมิด และหมายไม่กับกฎพระดำรัส 29 เปลี่ยนน้ำเป็นเลือด
 ฆ่าปลา 30 ให้กบเต็มแผ่นดินถึงห้องกษัตริย์
 31 ตรัสแล้วฝูงเหือบมา และรินทั่วเขต
 32 ให้ลูกเห็บแทนฝนและเปลวไฟในแผ่นดิน 33 ตีเถาและมะเดื่อ หักต้นไม้ทั่วเขต 34
 ตรัสแล้วตักแดนและจักจั่นไม่ถวนมา 35 กินผักและผลทั้งหมด 36 ตีหัวปีทุกคน ผลแรกกำลัง อพยพ 37
 นำออกพร้อมเงินทอง ไม่มีผู้สะดุดในเผ่า 38 อียิปต์ยินดีที่เขาออก เพราะกลัว 39 ทางเมฆคลุมและไฟส่องคืน 40
 เขาขอ ทรงนำนกคุ้มและให้อิมขนมบังฟ้า 41 เปิดศิลา น้ำพุไหลดังแม่น้ำในดินแห้ง
 A 42 เพราะทรงระลึกพระดำรัสบริสุทธิแก่อับราฮัมผู้รับใช้ พิชิต 43 นำประชากรออกด้วยยินดี ผู้เลือกออกด้วยโห่ 44
 ให้แผ่นดินชาติ เขาครองผลแรงงานชน 45 เพื่อรักษากฎและโทราท ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

บท 105 และ 106 เป็นคู่ ‘สองเส้นประวัติศาสตร์ที่ตรงข้าม:

การทำไม่หยุดของพระเจ้าและการกระทำยุ่งยากของมนุษย์’ (คิดเนอร์) ข้อ 1-15 ของบทนี้และส่วนใหญ่ข้อ 47-48 บท
 106 อยู่ใน 1 พศด 16 เมื่อ

ดาวิดอัญเชิญหีบสุญชาเล่ม ข้อ 1-7 เรียกลูกอับราฮัมและยาโคบ (ข้อ 6) สรรเสริญ ระลึกอัจฉรย์ และแสงกำลัง
 ทรงระลึกพันธสัญญา (‘คำที่ทรงบัญชา’ ข้อ 8) กับอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ (ข้อ 8-11)

จึงสมควรระลึกและฟัง ตั้งแต่ข้อ 12 ทบทวนประวัติจากบรรพบุรุษ ทรงชนาบกษัตริย์รอบ มิให้ตะ (ข้อ 14-15; เทียบ
 ปฐม 20:6) โยเซฟถูกขายตามแผน ทรงฝึก (ข้อ 17-19) และตั้งเป็นนายอียิปต์ (ข้อ 21-22)

‘จนพระดำรัสสำเร็จ’ ข้อ 19 อาจหมายคำโยเซฟเรื่องความฝันเพื่อนนักโทษสำเร็จ (คิดเนอร์)

เมื่อครอบครัวยาโคบอยู่ในอียิปต์ (ข้อ 23) เพลงเลาอพยพผ่านโมเสส (ข้อ 26-38) การออกด้วยยินดี (ข้อ 43)
 และทางถิ่น (ข้อ 39-41) พยานกำลังและคุ้ม และยืนยันว่าทรงรักษาพันธสัญญา (‘พระดำรัสบริสุทธิ’ ข้อ 42) ทรงเลือก
 ช่วย และให้คานาอันเพื่อให้อำนาจ (ข้อ 44-45)

บทที่ 106

สดุดี 106: ไม่ได้บทเรียนสักอย่าง พระเจ้าผู้สมควรสรรเสริญ

สดุดี 106:1

สดุดี 106: ไม่ได้บทเรียนสักอย่าง พระเจ้าผู้สมควรสรรเสริญ

A 1 ฮาเลลูยา ขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะทรงดี เฮเซดนิรันดร์ 2 ใครกล่าวฤทธิ์และทำให้ได้อิสรเสรีญทั้งหมด
3 สุขแก่ผู้รักษายุติธรรมและทำขอบเสมอ คำวอนส่วนตัว 4 พระยาห์เวห์ เมื่อทรงโปรดประชากร ขอร้องข้า
เมื่อช่วยขอเยี่ยม 5 ให้ข้าเห็นดีของผู้เลือก ยินดีกับชาติ และอดกัมมรดก บ้านที่กล้มเหลว

B 6 เราทำบาปร่วมบรรพบุรุษ ทำผิดและชั่ว 7 บรรพบุรุษในอียิปต์ไม่เข้าใจอัศจรรย์ ไม่ระลึกเฮเซดมาก
กบฏริมทะเลแดง 8 แต่ทรงช่วยเพื่อพระนาม ให้รู้ฤทธิ์ 9 ขนابทะเลแดงจนแห้ง นำผ่านลึกลง 10
ช่วยจากมือผู้เกลียดและไถ่จากศัตรู 11 น้ำคลุมปฏิบัฏ ไม่เหลือคนเดียว 12 แล้วเขาเชื่อคำและร้องสรรเสริญ 13
รับลิ้มการ ไม่รอแผน 14 โลกในถิ่น ทดลองพระเจ้าในทะเลทราย 15 ทรงให้ที่ขอ แต่ส่งความผอมแก่จิต 16
ริษยาโมเสสในค่ายและอาโรนผู้บริสุทธิ์พระยาห์เวห์ 17 ดินเปิดกลืนดาธาน คลุมพวกอาบิริม 18 ไฟเผาฝูง เปลวไหม้ชั่ว
19 ทำลูกวัวที่โฮเรบ กราบรูปหล่อ 20 เปลี่ยนสง่าของตนเป็นรูปโคกินหญ้า 21 สืบพระเจ้าผู้ช่วย ผู้ทำการใหญ่ในอียิปต์
22 อัศจรรย์ในฮามและสิ่งน่ากลัวที่ทะเลแดง 23 จึงตรัสจะล้าง แต่โมเสสผู้เลือกยืนในช่องต่อพระพักตร์
หันโพโรไม่ให้ทำลาย 24 ปฏิเสธแผ่นดินน้ำปรารถนา ไม่เชื่อพระดำรัส 25 บ่นในเต็นท์ ไม่ฟังเสียง 26
จึงยกพระหัตถ์สาบานให้ล้มในถิ่น 27 ให้ลูกหลานล้มในชาติและกระจายในแผ่นดิน 28 ผูกกับบาอัลเปอร์
กิมของถวายเป็นคนตาย 29 ทำให้กริ้วด้วยการ ภัยเกิด 30 พิเนหัสยีนเป็นคนกลาง ภัยหยุด 31
นับเป็นความชอบธรรมทุกชั่ววัน 32 ทำให้กริ้วที่น้ำเมรีบาห์ จนโมเสสรับภัยเพราะเขา 33 เพราะกบฏพระวิญญาณ
เขาพูดพล่อยด้วยริมฝีปาก 34 ไม่ลางขนตามที่พระยาห์เวห์ตรัส 35 ปะปนชาติและเรียนการ 36 รับใช้รูปซึ่งเป็นบ่วง
37 ถวายบุตรชายหญิงแก่ผี 38 หลั่งเลือดไร้ผิด เลือดลูกที่ถวายรูปคานาอัน แผ่นดินเป็นมลทินด้วยเลือด 39
ทำตนมลทินด้วยการ ล่วงประเวณีด้วยพฤติกรรม พิพากษาผ่อน 40 พระโกรธลูกต่อประชากร ทรงเกลียดมรดก 41
มอบในมือชาติ ผู้เกลียดครอง 42 ศัตรูกด เขายอมไถ่มือ 43 ทรงช่วยหลายครั้ง แต่กบฏตามแผนและต่ำเพราะผิด 44
เมื่อทรงเห็นทุกชัและได้อิสร 45 ระลึกพันธสัญญา สงสารตามเฮเซดใหญ่ 46 ให้ได้รับเมตตาต่อหน้าผู้จับ
เหตุคำอธิษฐานและสรรเสริญ

A 47 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ช่วยและรวบจากชาติ เพื่อขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์และถวายเกียรติด้วยสรรเสริญ
48 ถวายพระพรพระยาห์เวห์พระเจ้าอิสราเอลจากนิรันดร์ถึงนิรันดร์ ให้ประชากรว่า อาเมน ฮาเลลูยา

<คำอธิษ>

‘ต่อการเปิดทุกด้านของมนุษย์เนรคุณ นี่เป็นเพลงสรรเสริญแท้ เพราะความอดทนนำอัศจรรย์ของพระเจ้าเป็นหัวข้อจริง
เป็นฐานคำอธิษฐานสุดท้าย (ข้อ 47) และบทถวายเกียรติปิดเล่ม 4’ (คิดเนอร์)

ข้อ 1 เป็นใจความ ต้องขอบคุณเพราะทรงดีและเฮเซดนิรันดร์ หลังคำวอนส่วนตัว (ข้อ 4-5) ประวัติล้มตั้งแต่ข้อ 6
แสดงเนรคุณ กบฏ คือ (ข้อ 7, 13, 21-22, 24-25, 43) ข้อ 15 กล่าวทดลองในถิ่น รับมานาแต่ยังถูกติสอน (เทียบ
78:29-31; กว 11:18-20, 33) ริษยาโมเสสอาโรนแล้วถูกโทษ (ข้อ 16-18) แต่โมเสสกลับเป็นคนกลาง (ข้อ 23)

จุดชี้ขาดคือไม่เชื่อก่อนพิชิตคานาอัน (ข้อ 24-25) กล่าวบาอัลเปอร์ (ข้อ 28-31; กตว 25) และบาบิโลเนส (ข้อ 32-33)
จุดกบฏสูงสุดคือไม่ล้างชน แต่ไหว้รูปและถวายลูก (ข้อ 34-39)

จึงทรงกริ้วและมอบแก่ศัตรู (ข้อ 40-42) แต่ประวัติไม่จบ ทรงฟังผู้กบฏร้อง ระลึกพันธสัญญาและให้เฮเซตีใหญ่ (ข้อ 44-45) เบื้องหลังคำอธิษฐานข้อ 47 คือสารภาพบาปชาติชื้อตรงและสารภาพความอดทนพระเจ้า ข้อ 48 เป็นมกฏสมบท หัวข้อคือความ ‘ไม่เปลี่ยน’ ของพระเจ้าที่ยิ่งกว่าความดีของคน และเป็นบทถวายเกียรติบิดเลม 4 (คิตเนอร์)

เล่ม 5 สดุดี 107-150

บทที่ 107

สดุดี 107: พระเจ้าทรงช่วย ความยินดีพบกัน

สดุดี 107:1

สดุดี 107: พระเจ้าทรงช่วย ความยินดีพบกัน

A 1 ขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะทรงดี เฮเซตินันตร์ 2 ให้ผู้ที่พระยาห์เวห์ไถ่ถอน ผู้ทรงไถ่จากมือศัตรู 3 และรวบจากแผ่นดิน จากตะวันออก ตะวันตก เหนือ ใต้

ได้คนเรกลับ

B 4 เขาหลงในทางทะเลทราย ไม่พบนครอยู่ 5 หิวกระหาย จิตอ่อน 6 ร้องต่อพระยาห์เวห์ในทุกข์ ทรงช่วยจากลำบาก 7 นำทางตรงสู่นครอยู่ 8 ให้ขอบคุณเฮเซตพระยาห์เวห์และอัศจรรย์แก่ลูกมนุษย์

9 เพราะทรงทำผู้กระหายอิมและผู้หิวอิมของดี ปล่อนักโทษ

C 10 ผู้ยืมมัดและเงาตาย ถูกมัดด้วยทุกข์และโซ่ 11 เพราะกบฏพระดำรัสและดูหมิ่นแผนองค์สูงสุด 12 ทรงกดใจด้วยลำบาก ล้มไร้ผู้ช่วย 13 ร้องต่อพระยาห์เวห์ในทุกข์ ทรงช่วยจากลำบาก 14 นำออกจากมัดและเงาตาย หักโซ่ 15 ให้ขอบคุณเฮเซตพระยาห์เวห์และอัศจรรย์แก่ลูกมนุษย์

16 เพราะทรงทุบประตูทองสัมฤทธิ์ ตัดดาลเหล็ก โรคหาย

D 17 คนโง่ทุกข์เพราะทางลวงละเมิดและผิด 18 คอเกลียดอาหารทั้งหมด ถึงประตูดาย 19 ร้องต่อพระยาห์เวห์ในทุกข์ ทรงช่วยจากลำบาก 20 ส่งพระดำรัสรักษาและช่วยจากหลุม 21 ให้ขอบคุณเฮเซตพระยาห์เวห์และอัศจรรย์แก่ลูกมนุษย์ 22 ให้ถวายเครื่องขอบคุณและเล้าการด้วยโห่ ช่วยหลังพายุ

C 23 ผู้ลงทะเลด้วยเรือ ทำงานในน้ำใหญ่ 24 เห็นพระราชกิจและอัศจรรย์ในลึก 25 ตรัสให้พายุลุกและยกคลื่น 26 ขึ้นฟ้า ลงลึก จิตละลายในภัย 27 โซเซตังเมา ปัญญาสับสน 28 ร้องต่อพระยาห์เวห์ในทุกข์ ทรงนำออกจากลำบาก 29 ทำพายุสงบ คลื่นเงียบ 30 เขายินดีเมื่อสงบ และทรงนำสู่ท่าที่ปรารถนา 31

ให้ขอบคุณเฮเซตพระยาห์เวห์และอัศจรรย์แก่ลูกมนุษย์

32 ให้ยกในที่ประชุมและสรรเสริญในผู้อาวุโส ผู้กำกับสูงสุด

B 33 ทรงทำแม่น้ำเป็นถิ่น แหล่งน้ำเป็นดินแห้ง 34 ดินผลเป็นดินเกลือ เพราะชั่วผู้อยู่ 35 ทำถิ่นเป็นสระ ดินแห้งเป็นแหล่งน้ำ 36 ให้ผู้หิวอยู่ เขาตั้งนคร 37 หว่านนา ทำสวนองุ่น เกิดผลมาก 38 ทรงอวยพรให้เพิ่ม ไม่ให้สัตว์ลด 39 เมื่อเขาลดและค่อมเพราะกด ชั่ว เศร้า 40 ทรงเทดูหมิ่นเหนือเจ้านาย ให้หลงในที่ร้างไร้ทาง 41 แต่คุ้มครองขัดสนจากทุกข์ ทำครอบครัวตั้งฝูงแกะ 42 คนตรงเห็นและยินดี อธรรมปิดปาก สรุ

A 43 ผู้มีปัญญาจรรักษ์สิ่งเหล่านี้และเข้าใจเฮเซตทั้งหลายของพระยาห์เวห์

<คำอธิบาย>

บทนี้แสดงถึงภาพความลำบากมนุษย์และการแทรกแซงพระเจ้า (ข้อ 1-32)

ฉากอาจเป็นการฉลองประชากรอิสราเอลกลับมา

- (1) ประชากรเร่: ข้อ 1-9 สรรเสริญที่ทรงไถ่คนเร่ด้วยเฮเซต (ข้อ 1, 8) และนำสู่นครอยู่
- (2) ผู้ยอมืดและเงาตาย: ข้อ 10-16 ทรงเตือนผู้กบฏ แต่เมื่อร้อง พระเจ้าแห่งเฮเซต (ข้อ 15) หักโซ่และดาล นำจากมืดและเงาตาย (เทียบ ลก 1:79)
- (3) ผู้ป่วย: อิสราเอลทุกข์และถึงประตุมืดเพราะล่วงละเมิด แต่ทรงรักษาจากทุกข์ด้วยเฮเซต (ข้อ 21; ข้อ 17-22)
- (4) คนเร่: ข้อ 23-32 สรรเสริญที่ทรงฟังคำอธิษฐานผู้กลัวพายุใหญ่ ทำคลื่นสงบและนำสู่ท่า จึงต้องขอบคุณเฮเซต (ข้อ 31) ตอนสุดท้าย (ข้อ 33-43) ขยายการกลับใหญ่ของฐานะที่ทรงนำในชีวิต ทรงฆ่าและให้ชีวิต (เทียบ 1ซมอ 2:6) พินาศ ‘ชั่ว/เจ้านาย/อธรรม’ (ข้อ 34, 40, 42) แต่ดูแล ‘หิว/ขัดสน/ตรง’ (ข้อ 36, 41, 42) และสำแดงเฮเซต ปัญญาชนจะเข้าใจ (ข้อ 43)

บทที่ 108

สดุดี 108: เราจะทำอย่างกล้า เพลงสดุดีดาวิด อัง 57:7-11

สดุดี 108:1

สดุดี 108: เราจะทำอย่างกล้า เพลงสดุดีดาวิด อัง 57:7-11 1 พระเจ้า ใจข้ามัน สง่าของข้าจะร้อง 2 พินและพินเขาคู่ จงตื่น ข้าจะปลุกรุ่ง 3 ข้าขอบพระคุณท่ามกลางประชากร พระยาห์เวห์ ร้องท่ามกลางชาติ 4 เพราะเฮเซตสูงกว่าฟ้า เอเมถึงเมฆ 5 พระเจ้า ขอสูงเหนือฟ้า ให้สง่าทั่วดิน อัง 60:5-12 6 เพื่อผู้รื้อรด ขอช่วยด้วยพระหัตถ์ขวาและตอบ 7 พระเจ้าตรัสในสถานบริสุทธิ์ ‘เราจะแบ่งเซแอม วัดหุบสุคคทด้วยยินดี 8 กิโลอาดกับมนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมหมวกศิระษะ ยูดาห์คทา 9 โมอับอ่างล้าง เอโดมเราจะโยนรองเท้า ฟิลิสเตียเราจะไห่ 10 ใครนำสู่นครป้อม ใครนำถึงเอโดม 11 มิใช่พระเจ้าหรือ แต่ทรงปฏิเสธและไม่ออกกับกองทัพ 12

ขอช่วยจากศัตรู เพราะความรอดมนุษย์เปล่า 13 ในพระเจ้าเราจะทำกล้า พระองค์จะเหยียบศัตรู'

<คำอธิบาย>

รวม 57:7-11 และ 60:5-12 เป็นงานเดียว (ดูคำอธิบายแต่ละบท) การรวมมองชี้แนะจากการแทรกแซง ข้อ 1 'สง่าของข้า' หมายถึงตัวตนทั้งหมด (เทียบ 57:8)

บทที่ 109

สดุดี 109: ผู้ใส่ร้าย สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงดาวิด ความไม่พอใจ

สดุดี 109:1

สดุดี 109: ผู้ใส่ร้าย สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงดาวิด ความไม่พอใจ 1 พระเจ้าแห่งสรรเสริญ อย่าเงิบ 2 ปากชั่วและลอกเปิดต่อข้า พุดด้วยลิ้นเท็จ 3 ล้อมด้วยคำเกลียด โจมตีไร้เหตุ 4 ตอปรักด้วยเป็นศัตรู แต่ข้าอธิษฐาน 5 คินดีด้วยชั่ว รักด้วยเกลียด คำสาป 6 ตั้งคนชั่วต่อเขา ให้เขาตายนินทา 7 เมื่อพิพากษาให้พบผิด ให้คำอธิษฐานเป็นบาป 8 ให้วันสิ้น คนอื่นรับตำแหน่ง 9 ให้ลูกกำพร้า ภรรยาหม้าย 10 ให้ลูกเร่ขออาหารจากที่ร้าง 11 ให้เจ้าหน้าที่ทั้งหมด คนแปลกปล้นแรงงาน 12 อย่าให้มีผู้ให้เฮเซตหรือโปรดลูกกำพร้า 13 ให้เชื้อสายถูกตัด ชื่อถูกลบในรุ่นหน้า 14 ให้ผิดบรรพบุรุษถูกระลึกต่อพระยาห์เวห์ บาปแม่ไม่ถูกลบ 15 ให้อยู่ต่อพระยาห์เวห์เสมอ และความระลึกถูกตัดจากดิน 16 เพราะไม่ระลึกให้เฮเซต แต่ข่มจน ชัดสน และใจสลายเพื่อข้า 17 เขารักสาป ให้คำสาปถึง ไม่ยินดีพร ให้พรไกล 18 สวมสาปดั่งเสื้อ ให้เขาในดั่งน้ำและกระดูกดั่งน้ำมัน 19 ให้เป็นเสื้อคลุมและเข็มขัดเสมอ 20 นี่คือโทษปฏิบัติจากพระยาห์เวห์ ผู้พุดชั่วต่อข้า คนอธิษฐาน 21 แต่องค์เจ้า [อาโดน] พระยาห์เวห์ ขอทำแก่ข้าเพื่อพระนาม เพราะเฮเซตติ ขอช่วย 22 ข้าจนชัดสน ใจบาดใน 23 ไปตั้งเงาเอียง ถูกพัดตั้งตักแตน 24 เข่าอ่อนเพราะอด เนื้อผมมไร้ไขมัน 25 เป็นคำคำ เขาเห็นและสายหัว 26 พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้า ช่วยตามเฮเซต 27 ให้รู้ว่านี่คือพระหัตถ์และพระยาห์เวห์ทรงทำ 28 เขาสาป แต่ทรงอวยพร เขาถูกและอายุ ผู้รับใช้ยินดี 29 ให้ปฏิบัติสวมอภัยศ คลุมอายุดั่งเสื้อ คำบนสรรเสริญ 30 ข้าจะขอบคุณพระยาห์เวห์ด้วยปากยัง สรรเสริญกลางฝูง 31 เพราะทรงยื่นขาคนชัดสน ช่วยจากผู้พิพากษา

<คำอธิบาย>

เสียงร้องขอแก้ศัตรู ดาวิดถูกโจมตีรอบ (ข้อ 2-4) และอยู่ลี้ภัยหวง (ข้อ 22-25) ขอความรอดให้เขารู้ว่าพระเจ้าทรงทำ (ข้อ 27) ให้ผู้ต่อต้านอายและทำเพื่อผู้แสวงกับชัดสน (ข้อ 28-29, 31) คำสาปละเอียดและโหดจนงุนงง (ข้อ 6-20) ขอให้ลูกกำพร้าและไร้เฮเซต (ข้อ 9, 12) ให้รุ่นหน้าจบทั้งสิ้น (ข้อ 13) และบาปบรรพบุรุษถูกระลึกนิรันดร์ (ข้อ 14) เป็นการคืนสมการกระทำเขา (ข้อ 16-20) ดาวิดพันแรงแก่ส่วนตัว ยึดพิพากษาขอบธรรมและร่อย่างอดทน คำวอนแทนคำอธิษฐานผู้เชื่อทุกคนที่ 'ปรารถนาดำเนินอย่างยำเกรง' และจะถูกตอบสมบูรณ์ในการพิพากษาสุดท้ายของพระคริสต์

บทที่ 110

สดุดี 110: องค์เจ้านายดาวิด เพลงดาวิด กษัตริย์

สดุดี 110:1

สดุดี 110: องค์เจ้านายดาวิด เพลงดาวิด กษัตริย์

A 1 พระยาห์เวห์ตรัสแก่องค์เจ้า [อาโโดน] ของข้า ‘นั่งขวาเราจนเราวางศัตรูเป็นแท่นเท้า’

B 2 พระยาห์เวห์ส่งศทาฤทธิ์จากศิโยน จงครองกลางศัตรู

C 3 ในวันฤทธิ์ ประชากรสมัคด้วยเสือบริสุทธิ์ จากครรรุ่ง เยาวชนตั้งน้ำค้างเป็นของพระองค์ ปุโรหิต

D 4 พระยาห์เวห์สาบานและไม่เปลี่ยน ‘เจ้าเป็นปุโรหิตนิรันดร์ตามลำดับเมลคีเซเดค’ นักรบ

C 5 องค์เจ้า [อาโदन] อยู่ขวาพระองค์ จะทบกษัตริย์วันพิโรธ

B 6 พิพากษาชาติ เดิมศพ ทูบหัวทั่วดินกว้าง

A 7 ดื่มจากลำธารริมทาง จึ่งยกศีรษะ

<คำอธิบาย>

ดาวิดถวายเกียรติเมสสิยาห์ผู้จะมาโดยเรียก ‘องค์เจ้านายของข้า’ (ข้อ 1) พระองค์พิชิตและครองศัตรู (ข้อ 2)

พระเยซูตรัสว่าดาวิดกล่าวโดยพระวิญญาณ (มก 12:36)

ดาวิดเขียนในฐานะผู้เผยพระวจนะประกาศพระดำรัสพิชิตขึ้นครองแก่งกษัตริย์เมสสิยาห์ ‘วันฤทธิ์’ ข้อ 3

คือวันกษัตริย์รวบกองทัพเพื่อรบ ประชากรถวายตัวด้วยยินดี (เทียบ วนฉ 5:2; วว 12:11)

คำพยากรณ์ ‘ปุโรหิตนิรันดร์ตามลำดับเมลคีเซเดค’ ข้อ 4 ถูกฮีบรูใช้กับพระคริสต์ซัด (ฮบ 6:20; 7:17)

เมสสิยาห์มิใช่เพียงปุโรหิตนิรันดร์ แต่เป็น ‘นักรบ’ พิพากษาและล้างชาติ

ทั้งสิ้น (ข้อ 5-6)

บทที่ 111

สดุดี 111: พระเจ้าในพระราชกิจ

สดุดี 111:1

สดุดี 111: พระเจ้าในพระราชกิจ

A 1 ฮาเลลูยา

<อาเลฟ> ข้าจะขอบพระคุณพระยาห์เวห์ด้วยทั้งตัวในสภาคนตรงและที่ประชุม 2 <เบท>
 พระราชกิจพระยาห์เวห์ใหญ่ <กิเมล> ผู้ยินดีค้นหา 3 <ดาเลท> การทรงทำงานและมีพระบารมี <เฮ>
 ความชอบธรรมตั้งนิรันดร์ <วาว>
 B 4 <ซายิน> ทรงให้ระลึกอิศรารีย์
 C <เฮท> พระยาห์เวห์ทรงมีพระคุณและเมตตา
 D 5 <เทท> ประทานอาหารแก่ผู้ยาก
 E <โยด> ทรงระลึกพันธสัญญานิรันดร์
 F 6 <คัฟ> ทรงประกาศฤทธิ์พระราชกิจแก่ประชากร
 F <ลามัด> โดยให้มรดกชนชาติ 7 <เมม> งานพระหัตถ์เป็นเอเมทและมิชพัท <นูน> ข้อกำหนดทั้งหมดสัตย์ 8
 <ซาเมค> ตั้งมั่นนิรันดร์ <อายิน> ทำด้วยเอเมทและตรง
 E 9 <เพ> ประทานการไถ่แก่ประชากร <ชาดี> บัญชาพันธสัญญานิรันดร์ <โคฟ> พระนามบริสุทธิ์และน่ากลัว
 D 10 <เรช> ยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นต้นปัญญา <ชิน> ผู้ทำสิ่งเหล่านี้มีความเข้าใจดี <ทาว>
 คำสรรเสริญพระองค์นิรันดร์

<คำอธิบาย>

บท 111-113 เริ่มฮาเลลูยาทั้งหมด และ 111-112 ผูกใกล้ ทั้งคู่เริ่ม 22 บรรทัดตามอักษรฮีบรู (อักษรย่อเรียง)

โปรแกรม Logos Psalms Explorer วิเคราะห์เป็นคู่ ‘พระราชกิจ’ [มาอาเซ] ซ้ำ (ข้อ 2, 6, 7)

หมายทั้งการทรงทำและสิ่งทรงสร้าง (เทียบ 104:24) ‘การทรงทำ’ [โฟอัล] ข้อ 3 มักใช้เมื่อพระแทรกแซง (เทียบ ฉธบ 32:4) ผู้แต่งสรรเสริญผู้มีพระคุณและรักษาพันธสัญญานิรันดร์ (ข้อ 5, 9) จึงยำเกรงพระองค์เป็น ‘ต้นปัญญา’ (ข้อ 10)

บทที่ 112

สดุดี 112: ความยำเกรงในงาน

สดุดี 112:1

สดุดี 112: ความยำเกรงในงาน

D 1 ฮาเลลูยา

<อาเลฟ> สุขแก่ผู้ยำเกรงพระยาห์เวห์ <เบท> ผู้ยินดีบัญชา

C 2 <กิเมล> เชื้อสายจะแข็งในแผ่นดิน <ดาเลท> รุ่นคนตรงรับพร 3 <เฮ> ทรัพย์และมั่งมีในบ้าน <วาว>

ความชอบธรรมตั้งนิรันดร์ 4 <ซายิน> แสงส่องในมืดแก่คนตรง <เฮท> ผู้มีพระคุณ เมตตา ชอบธรรม 5 <เทท>

คนดีให้ยืมด้วยกรุณา <โยด> จัดกิจด้วยยุติธรรม

B 6 <คฟ> เขาไม่สิ้นนรินทร์ <ลามัด> คนชอบธรรมถูกระลึกนรินทร์ 7 <เมม> ไม่กลัวข่าวร้าย <นุน>
ใจมั่นพึ่งพระยาห์เวห์ 8 <ซามัค> ใจแข็งไม่กลัว <อาอิน> จนเห็นศัตรูพินาศ

A 9 <เพ> เขาแจกแก่คนขัดสน

<ชาติ> ความชอบธรรมตั้งนรินทร์ <โคฟ> เขาถูกยกด้วยเกียรติ 10 <เรซ> ชั่วเห็นและโกรธ <ชิน> ขบฟันและหาย
<ทาว> ความโลภชั่วพินาศ

<คำอธิบาย>

คู่บท 111; หาก 111 กล่าวพระเจ้าและทาง 112 กล่าวคนของพระเจ้า ผู้ยำเกรงและทำบัญชาเป็นสุข รับพรลูก (ข้อ 2)
และทรัพย์ (ข้อ 3) เรียก ‘คนตรง’ (ข้อ 2, 4) ‘คนชอบธรรม’ (ข้อ 4)

‘คนดี’ (ข้อ 5) แม้ยากไม่ประนีประนอม แต่พึ่งด้วยใจมั่น (ข้อ 7-8) ดูแลขัดสนและรับใช้ด้วยทรัพย์เหมือนพระลักษณะ
(ข้อ 5, 9) ความชอบธรรมถูกระลึกนรินทร์ (ข้อ 3, 6, 9) แต่ชั่วพินาศพร้อมโลก (ข้อ 10)

บทที่ 113

สดุดี 113: ไม่มีผู้ใหญ่หรือเล็กเกินไป ทรงสูง

สดุดี 113:1

สดุดี 113: ไม่มีผู้ใหญ่หรือเล็กเกินไป ทรงสูง 1 ฮาเลลูยา ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ จงสรรเสริญพระนาม 2
ให้พระนามรับพรตั้งแต่บัดนี้ถึงนรินทร์ 3 จากตะวันขึ้นถึงตก ให้พระนามรับสรรเสริญ 4 พระยาห์เวห์สูงเหนือทุกชาติ
สง่าเหนือฟ้า ลงต่ำสุด 5 ใครเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทับสูง 6 ผู้ถ่อมทอดฟ้าและดิน 7
ยกคนอ่อนจากฝุ่น ยกขัดสนจากกองมูล 8 ให้นั่งกับเจ้านายประชากร 9 ให้หญิงหมั้นอยู่บ้านเป็นแม่ยัดดีในลูก ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

บท 113-118 ใช้ในปัสกาวัน ตามธรรมเนียม 113-114 ร้องก่อนอาหาร 115-118 หลังอาหาร
ผู้แต่งประกาศพระนามต้องรับสรรเสริญข้ามเวลาและที่ (ข้อ 2-4) ไม่มีผู้เหมือน ทรงอยู่สูงสุดแต่ลดลงดูและยกคนอ่อน
(ข้อ 5-8) ข้อ 7-9 ขวนระลึกเพลงฮันนาห์ (เทียบ 1ซมอ 2:8)

บทที่ 114

สดุดี 114: อพยพเขย่าโลก

สดุดี 114:1

สดุดี 114: อพยพเข่าโลก 1 เมื่ออิสราเอลออกอียิปต์ วงศ์ยาโคบจากชนต่างภาษา 2 ยูดาห์เป็นสถานบริสุทธิ์
อิสราเอลเป็นที่ครอง 3 ทะเลเหินและหนี จอร์แดนถอย 4 ภูกระโดดตั้งแกะผู้ เนินตั้งลูกแกะ 5 ทะเล เหตุใดหนี
จอร์แดน เหตุใดถอย 6 ภู เหตุใดกระโดดตั้งแกะผู้ เนินตั้งลูกแกะ 7 แผ่นดิน จงสั่นต่อองค์เจ้า [อาโดน]
ต่อพระเจ้ายาโคบ 8 ผู้เปลี่ยนศิลาเป็นสระ หินแข็งเป็นน้ำพุ

<คำอธิบาย>

ฉากอพยพทำให้การใช้ในปัสกาสมเหตุ กล่าวจอร์แดน (ข้อ 3, 5) แสดงว่ารวมโยชูวาข้ามแม่น้ำ
สองเหตุการณ์เป็นการแทรกแซงตรงของพระเจ้าและทำชาติโดยรอบกลัว

บทที่ 115

สดุดี 115: อย่าถวายแก่เรา ถวายสง่าแด่พระเจ้าเท่านั้น

สดุดี 115:1

สดุดี 115: อย่าถวายแก่เรา ถวายสง่าแด่พระเจ้าเท่านั้น

A 1 พระยาห์เวห์ อย่าถวายแก่เรา อย่าถวายแก่เรา แต่ถวายแด่พระนามตามเฮเซดและเอเมท

B 2 เหตุใดให้ชาติว่า ‘พระเจ้าของเขายูไหน’ 3 พระเจ้าของเราอยู่ฟ้า ทรงทำทุกสิ่งที่พอพระทัย

C 4 รูปเขาเป็นเงินทอง งานมือคน 5 มีปากพูดไม่ได้ มีตาเห็นไม่ได้ 6 มีหูฟังไม่ได้ มีจมูกดมไม่ได้ 7 มีมือแตะไม่ได้
มีเท้าเดินไม่ได้ คอส่งเสียงไม่ได้ 8 ผู้สร้างและผู้ฟังจะเหมือนมัน ความช่วยเหลือ

C 9 อิสราเอล จงฟังพระยาห์เวห์ ทรงเป็นความช่วยเหลือ 10 วงศ์อาโรน จงฟัง ทรงเป็นความช่วยเหลือ 11
ผู้ยาเกรง จงฟัง ทรงเป็นความช่วยเหลือ ผู้ให้พร 12 พระยาห์เวห์ระลึกและอวยพร วงศ์อิสราเอลและอาโรน 13
อวยพรผู้ยาเกรง เล็กและใหญ่ 14 ขอเพิ่มแก่พวกเจ้าและลูก

B 15 พวกเจ้ารับพรจากพระยาห์เวห์ผู้สร้างฟ้าดิน สถานที่และเวลาสรรเสริญ 16 ฟ้าเป็นฟ้าพระยาห์เวห์
แต่ดินประทานแก่นมนุษย์

A 17 คนตายและผู้ลงเียบไม่สรรเสริญ 18 แต่เราจะถวายพระพรตั้งแต่บัดนี้ถึงนิรันดร์ ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

นักอธิบายบางคนเห็นคำ ‘อิสราเอล วงศ์อาโรน ผู้ยาเกรงพระยาห์เวห์’ ข้อ 9-11

สื่อถึงกลุ่มที่สามและกำหนดการประพันธ์หลัง 330 ก.ค.ศ. แต่หลักฐานทางประวัติศาสตร์และการตรวจสอบยังไม่แน่นอน
มากนัก (เทียบ สดุดี 135:19; 118:2-4)

ข้อ 1 เน้นว่าสง่าทั้งหมดต้องถวายแด่พระเจ้าเดียว ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างมีชีวิต (ข้อ 3, 15) เทียบรูปชาติไม่ได้ (ข้อ
4-7) เป็นแหล่งพรและจะอวยพรอิสราเอลแน่ จึงถวายพระพรนิรันดร์ (ข้อ 18) ข้อ 2 ขวนคิดฉากทั้งบท

อาจเป็นคำหนุนให้ฟังก่อนสงครามและปณิธานถวายเกียรติ

บทที่ 116

สดุดี 116: จะตอบแทนอย่างไร ความทุกข์ที่ระลึก

สดุดี 116:1

สดุดี 116: จะตอบแทนอย่างไร ความทุกข์ที่ระลึก

A 1 ข้ารัก เพราะพระยาห์เวห์ฟังเสียงและคำวอน

B 2 เพราะทรงเจียพระกรรม ข้าจะเรียกตลอดวัน

C 3 เชือกตายล้อม ความเจ็บแค้นคนตายถึง เมื่อพบทุกข์และเศร้า

D 4 ข้าเรียกพระนามว่า ‘พระยาห์เวห์ โปรดช่วยชีวิต’ จงระลึกเมตตา 5 พระยาห์เวห์มีพระคุณ ชอบธรรม
พระเจ้าของเราเมตตา

E 6 พระยาห์เวห์รักษาคนซื้อ เมื่อข้าอ่อน ทรงช่วย

F 7 จิตข้า กลับสู่พัก เพราะพระยาห์เวห์ทำดีแก่เจ้า

G 8 เพราะทรงช่วยชีวิตจากตาย ตาจากน้ำตา เท้าจากลัม

G 9 ข้าจะเดินต่อพระยาห์เวห์ในแผ่นดินคนเป็น 10 ข้าเชื่อแม่พูด ‘ข้าทุกข์ยิ่ง’ 11 ในคืนตระหนกข้าว่า ‘ทุกคนโกหก’
ปัญหาร้อน

F 12 ข้าจะตอบแทนพระยาห์เวห์อย่างไรสำหรับคุณทั้งหมด

E 13 ข้าจะยกถวายความรอด

D และเรียกพระนามพระยาห์เวห์

14 ข้าจะแก้บนต่อพระยาห์เวห์ต่อหน้าประชากรทั้งหมด

C 15 ความตายผู้ยำเกรงล้ำค่าในพระเนตรพระยาห์เวห์ 16 โอ พระยาห์เวห์ ข้าเป็นผู้รับใช้ ผู้รับใช้ บุตรหญิงรับใช้
ทรงแก้พันธะ

B 17 ข้าจะถวายเครื่องขอบคุณและเรียกพระนาม

A 18 ข้าจะแก้บนต่อหน้าประชากรทั้งหมด 19 ในลานพระนิเวศ กลางเยรูซาเล็ม ฮาเลลูลยา

<คำอธิบายน>

จากประสบการณ์คำตอบ ผู้แต่งสรรเสริญด้วยขอบคุณ (ข้อ 5) และบนถวายเป็นปณิธาน (ข้อ 14, 18; ฉบับ LXX และ Vulgate ถือเป็นสองบท) เขาเผชิญชีวิตอันตรายและรอดหลายครั้ง (ข้อ 3, 6, 8)

ประสบการณ์เป็นฐานมั่นพระลักษณะและปณิธานเดินทางพระองค์ (ข้อ 9)

‘ผู้ยำเกรง’ [ฮาซิด] ข้อ 15 แปล ‘ผู้บริสุทธิ์’ หรือ ‘ผู้สัตย์’ ได้ Jerusalem Bible ว่า

‘ความตายผู้สัตย์เป็นราคาที่พระยาห์เวห์รัก’ (เทียบ มธ 10:29-31)

ความเชื่อและรักส่วนตัวแรงไม่แข่งกับความยำเกรงสาธารณะ แบบพิธิ หรือจำกัด (ข้อ 19) เพลงนี้ใหม่เดียวไม่ถอน แต่เมื่ออยู่กลางการคืนพระชนม์ เสด็จขึ้น และพระวิญญาณ จะจุดคนอื่น (คิดเนอร์)

บทที่ 117

สดุดี 117: ทุกชาติ

สดุดี 117:1

สดุดี 117: ทุกชาติ 1 ทุกชาติ สรรเสริญพระยาห์เวห์ ทุกชนยกพระองค์ 2 เพราะเหตุนั้นต่อเราใหญ่
เอเมทพระยาห์เวห์นิรันดร์ ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

สิ้นสุดแต่แรงและสำคัญ ผู้แต่งเรียกทุกชาติสรรเสริญ เหตุนั้นและเอเมท ‘ต่ออิสราเอล’ สมควรรับสรรเสริญจากทุกคน
(วว 7:9) ‘ใหญ่’ [กาวัร] หมายถึงชนะ/แข็ง

บทที่ 118

สดุดี 118: โยชันนา รักนิรันดร์

สดุดี 118:1

สดุดี 118: โยชันนา รักนิรันดร์ 1 ขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะทรงดี เหตุนี้รักนิรันดร์ 2 อิสราเอลจงว่า เหตุนี้รักนิรันดร์ 3 วงศ์อาโรนจงว่า เหตุนี้รักนิรันดร์ 4 ผู้ยำเกรงจงว่า เหตุนี้รักนิรันดร์ ช่วยทัน 5 ในทุกข้าเรียก ทรงตอบและย้ายสู่กว้าง 6 พระยาห์เวห์อยู่กับข้า ไม่กลัว มนุษย์ทำอะไรได้ 7 ทรงเป็นผู้ช่วย ข้าจะเห็นผู้เกลียด 8 ลี้นพระยาห์เวห์ดีกว่าพึ่งคน 9 ลี้นพระยาห์เวห์ดีกว่าพึ่งเจ้านาย 10 ทุกชาติล้า แต่ในพระนามข้าจะตัด วงแหวนศัตรู 11 ล้อมแล้วล้อมอีก ในพระนามข้าจะตัด 12 ล้อมตั้งฝั่ง ดับดังไฟหนาม ในพระนามข้าจะตัด 13 เจ้าผลึกให้ล้ม แต่ทรงช่วย 14 พระยาห์เวห์เป็นกำลัง เพลง และความรอด เพลงชัย 15 เสียงยินดีและรอดในเต็นท์คนชอบธรรม พระหัตถ์ขวาทำฤทธิ์ 16 พระหัตถ์ขวาถูกยก ทำฤทธิ์ 17 ข้าจะไม่ตายแต่มีชีวิตและเล่าพระราชา 18 ทรงดีสอนหนักแต่ไม่มอดแก่ตาย รับชัย 19 เปิดประตูความชอบธรรม ข้าจะเข้าและขอบคุณ 20 นี่คือประตูพระยาห์เวห์ คนชอบธรรมเข้า 21 ขอบพระคุณ เพราะทรงตอบและเป็นความรอด 22 หินที่ข้างทั้งเป็นหัวมุม 23 มาจากพระยาห์เวห์ นำอัครรรยในตา

24 วันนี้ทรงสร้าง ให้ยินดี 25 พระยาห์เวห์ โปรดช่วย โปรดให้ชัย 26 สุขแก่ผู้มาในพระนาม
เราอวยพรจากพระนิเวศ 27 พระยาห์เวห์คือพระเจ้า ฉายแสงแก่เรา จงผูกเครื่องเทศกาลด้วยกิ่งถึงเขาแท่น
บทถวายเกียรติ 28 พระองค์เป็นพระเจ้าข้า ข้าขอบคุณและยก 29 ขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะทรงดี เฮเซดนิรันดร์
<คำอธิบายน>

บทสุดท้ายของเพลงปัสกา 113-118 พรรณนาผู้ร้องความรอดอพยพ มีหลายเสียง: พิธี (ข้อ 1-4) ส่วนตัว (ข้อ 5-14)
สาธารณะ (ข้อ 15) บุคคลหลักกับขบวนขอเข้าประตู (ข้อ 19) รับคำตอบและโห่ (ข้อ 20, 26)
และสนทนาพิธีจนจบจาริกที่แท่น (ข้อ 27) ‘ขอบพระคุณ...ทรงดี...เฮเซดนิรันดร์’ (ข้อ 1, 29)
พบเป็นคำเรียกนมัสการใน 106:1; 136:1 ด้วย ข้อ 6 ‘มนุษย์ทำอะไรได้’ เหมือน

56:11 และ ฮบ 13:6 ผู้สารภาพตั้งใจออกสู้โดยพึ่งพระเจ้า (ข้อ 8-9, 11-12) มองฤทธิ์ความรอด (ข้อ 15-16) ข้อ 14
อ้างเพลงชัยทะเลแดง (อพย 15:2) ข้อ 15, 28 ก้องเพิ่ม ข้อ 19-27 เป็นขบวนชัย ‘คนชอบธรรม’
ผู้พึ่งจะชิมความรอดและชัย เป็นชัยย้อนแย้ง (ข้อ 22-23)

พระคริสต์ทรงเปรียบตนเป็น ‘หินที่ช่างทิ้ง’ (ลก 20:17; มธ 21:42-43; มก 12:10-11; เทียบ รม 9:32; อฟ 2:20; 1ปต 2:6)

พระองค์คือ ‘ผู้มาในพระนามพระยาห์เวห์’ ตามพยากรณ์ (ข้อ 26; เทียบ มธ 21:9; มก 11:9; ยน 12:13)

‘ในสัปดาห์นั้น เมื่อองค์จริงของพระเจ้าทะลุสัญลักษณ์และเงา (ฮบ 10:1) เขาแท่นกลายเป็นแขนกางเขน
และเทศกาลสำเร็จใน ‘พระคริสต์ลูกแกะปัสกาของเรา’ (1คร 5:7)’ (คิดเนอร์)

บทที่ 119

สดุดี 119: พระวจานะอุดมล้ำดั่งอัญมณี ใจไม่แบ่ง

สดุดี 119:1

สดุดี 119: พระวจานะอุดมล้ำดั่งอัญมณี ใจไม่แบ่ง 1 <อาเลฟ> สุขแก่ผู้ทางครบ เดินในโรร่าห์พระยาห์เวห์ 2
สุขแก่ผู้รักษาพยานและแสงด้วยทั้งตัว 3 ไม่ทำอธรรม แต่เดินในทาง 4 ทรงบัญชาให้รักษาข้อกำหนดดี 5
ขอทางข้ามันเพื่อรักษากฎ 6 เมื่อมองบัญชาทั้งหมด ข้าจะไม่อาย 7 เมื่อเรียนคำพิพากษาชอบธรรม
ข้าขอบคุณด้วยใจตรง 8 ข้าจะรักษากฎ อย่าทั้งหมด ทรัพย์สะสม 9 <เบท> คนหนุ่มทำทางสะอาดอย่างไร
โดยรักษาตามพระคำรัส 10 ข้าแสงด้วยทั้งตัว อย่าให้หลงจากบัญชา 11 เก็บพระคำรัสในใจเพื่อไม่ทำบาป 12
ถวายพระพรพระยาห์เวห์ สอนกฎ 13 ริมฝีปากเล่าคำพิพากษาปากทั้งหมด 14 ยินดีในทางพยานยิ่งกว่าทรัพย์ทั้งหมด
15 ใคร่ครวญข้อกำหนดและมองทาง 16 ยินดีในกฎ ไม่ลืมพระคำรัส ปลอดภัยตาย 17 <กิเมล> ทำดีแก่ผู้รับใช้
ให้มีชีวิตและรักษาพระคำรัส 18 เปิดตาให้เห็นอัศจรรย์จากโรร่าห์ 19 ข้าเป็นคนต่างดาว อย่าซ่อนบัญชา 20
จิตสิ้นเพราะไทยคำพิพากษาเสมอ 21 ทรงชนาคนหญิงถูกสาปผู้หลงจากบัญชา 22 ถอนคำคำและดูหมิ่น

เพราะรักษาพยาน 23 แม่เจ้านายนั่งพูด ผู้รับใช้กล่าวกฎ 24 พยานเป็นยินดีและที่ปรึกษา ให้ข้ามีชีวิต 25 <ดาเลท>
 จิตตุดมุ่น ให้มีชีวิตตามพระคำรัส 26 ข้าเล่าทาง ทรงตอบ สอนกฎ 27 ให้เข้าใจทางข้อกำหนด แล้วจะพูดอัศจรรย์ 28
 จิตหลังน้ำตาเพราะเศร้า ตั้งข้าตามพระคำรัส 29 ถอนทางเท็จ โปรดให้โทรห์ 30 ข้าเลือกทางสัตย์
 วางคำพิพากษาต่อหน้า 31 ข้าติดพยาน พระยาห์เวห์ อย่าให้อาย 32 ข้าจะวิ่งทางบัญชาเมื่อทรงขยายใจ โปรดสอน 33
 <เฮ> พระยาห์เวห์ สอนทางกฎ ข้าจะรักษาถึงปลาย 34 ให้เข้าใจ แล้วรักษาโทรห์ด้วยทั้งตัว 35 นำทางบัญชา
 เพราะยินดี 36 เอียงใจสู่พยาน ไม่สู่โลก 37 หันตาจากเปล่า ให้มีชีวิตในทาง 38 ตั้งพระคำรัสแก่ผู้รับใช้เพื่อยำเกรง 39
 หันคำดำที่กลัว เพราะคำพิพากษาดี 40 ดู ข้าโหยข้อกำหนด ให้มีชีวิตในความชอบธรรม คำเพื่อคนอื่น 41 <วาว>
 พระยาห์เวห์ ให้เฮเซตและความรอดมาตามพระคำรัส 42 แล้วข้าจะตอบผู้ดำ เพราะฟังพระคำรัส 43
 อย่าถอนคำอเมทจากปาก เพราะรอคำพิพากษา 44 ให้รักษาโทรห์เสมอในรันดร์ 45 ให้เดินกว้าง
 เพราะแสงข้อกำหนด 46 ให้พูดพยานต่อกษัตริย์ไม่อาย 47 ให้ยินดีบัญชาที่รัก 48 ยกมือสู่บัญชาที่รักและกล่าวกฎ
 พระคำรัสมัน 49 <ซาอิน> ระลึกพระคำรัสแก่ผู้รับใช้ซึ่งให้หวัง 50 นี่เป็นปลอบในทุกข์ เพราะพระคำรัสให้ชีวิต 51
 คนหยิ่งเยาะมาก แต่ข้าไม่หันจากโทรห์ 52 ระลึกคำพิพากษาโบราณและปลอบตน 53 โกรธแรงต่อชั่วผู้ทั้งโทรห์ 54
 กฎเป็นเพลงในบ้านพัก 55 กลางคืนระลึกพระนามและรักษาโทรห์ 56 นี่เป็นของข้า: ข้ารักษาข้อกำหนด ด้วยทั้งใจ
 57 <เฮท> พระยาห์เวห์คือส่วน ข้ากล่าวจะรักษาพระคำรัส 58 วอนพระพักตร์ด้วยทั้งตัว โปรดตามพระคำรัส 59
 คิดทางตน หันเข้าสู่พยาน 60 รับรักษาบัญชาไม่ช้า 61 เชือกขั้วมัด แต่ไม่ลืมนโทรห์ 62
 เทียงคืนลูกขอบคุณเพราะคำพิพากษาชอบธรรม 63 เป็นเพื่อนทุกผู้ยำเกรงและรักษาข้อกำหนด 64 เฮเซตเต็มดิน
 สอนกฎ บทเรียนยาก 65 <เท> พระยาห์เวห์ ทรงทำดีแก่ผู้รับใช้ตามพระคำรัส 66 สอนความเข้าใจและรู้ดี
 เพราะเชื่อบัญชา 67 ก่อนทุกข์ข้าหลง บัดนี้รักษาพระคำรัส 68 ทรงดีและทำดี สอนกฎ 69 คนหยิ่งป้ายเท็จ
 แต่ข้ารักษาข้อกำหนดด้วยทั้งตัว 70 ใจเขาดันดั่งไข่มุน แต่ข้ายินดีโทรห์ 71 เป็นดีที่ทุกข์ เพื่อเรียนกฎ 72
 โทรห์จากพระโอษฐ์ดีกว่าทองเงินพัน เขาถวายเกียรติพระเจ้าในข้า 73 <โยด> พระหัตถ์สร้างและตั้งข้า
 ให้เข้าใจเรียนบัญชา 74 ผู้ยำเกรงเห็นข้าแล้วยินดี เพราะข้ารอพระคำรัส 75 พระยาห์เวห์
 ข้ารู้คำพิพากษาชอบธรรมและทรงให้ทุกข์ด้วยสัตย์ 76 ขอเฮเซตเป็นปลอบตามพระคำรัสแก่ผู้รับใช้ 77
 ให้เมตตามาถึงเพื่อมีชีวิต เพราะโทรห์เป็นยินดี 78 ให้คนหยิ่งอาย เพราะบิดข้าด้วยเท็จ แต่ข้ากล่าวข้อกำหนด 79
 ให้ผู้ยำเกรงและรู้พยานหันมาหาข้า 80 ให้ใจครบในกฎเพื่อไม่อาย วิกฤตพินาศ 81 <คัพ> จิตสิ้นเพราะโหยความรอด
 ข้ารอพระคำรัส 82 ตาสิ้นเพราะรอพระคำรัส ว่า ‘เมื่อไรทรงปลอบ’ 83 แม่เหมือนถุงหนังในคว้น ไม่ลืมนกฎ 84
 วันผู้รับใช้เท่าไร เมื่อไรพิพากษาผู้ข่ม 85 คนหยิ่งชุดหลุมซึ่งไม่ตรงโทรห์ 86 บัญชาทั้งหมดสัตย์ เขาช่มด้วยเท็จ
 โปรดช่วย 87 เกือบจบข้าจากดิน แต่ข้าไม่ทิ้งข้อกำหนด 88 ให้มีชีวิตตามเฮเซต แล้วรักษาพยานพระโอษฐ์
 ความแค้นใหญ่ 89 <ลามด> พระยาห์เวห์ พระคำรัสตั้งมั่นในฟ้าในรันดร์ 90 เอมุนาห์ทุกชั่ว ทรงตั้งดินและมั่น
 ยืนอยู่
 91 สิ่งเหล่านั้นยืนวันนี้เพื่อคำพิพากษา เพราะทั้งหมดเป็นผู้รับใช้ 92 หากโทรห์ไม่เป็นยินดี ข้าคงพินาศในทุกข์ 93
 ไม่ลืมนข้อกำหนดในรันดร์ เพราะทรงให้ชีวิตด้วยมัน 94 ข้าเป็นของพระองค์ ช่วยข้า เพราะแสงข้อกำหนด 95

ชั่วคอยทำลาย แต่ข้าคิดพยาน 96 ข้าเห็นปลายของทุกสิ่งครบ แต่บัญชากว้างยิ่ง ปัญญาฟ้า 97 <เมม>
 ขำรักโรทร่าเพียงใด ใคร่ครวญทั้งวัน 98 บัญชาทำให้ฉลาดกว่าศัตรู เพราะอยู่กับข้านิรันดร์ 99 เข้าใจกว่าครูทั้งหมด
 เพราะพยานเป็นบพาวนา 100 คิดลึกกว่าผู้อาวุโส เพราะรักษาคำกำหนด 101 กันเท้าจากทางชั่วเพื่อรักษาพระดำรัส
 102 ไม่หันจากคำพิพากษา เพราะทรงสอน 103 พระดำรัสหวานแก่ลิ้นกว่าน้ำผึ้ง 104 เข้าใจด้วยข้อกำหนด
 จึงเกลียดทางเท็จทั้งหมด ไม่หลงทาง 105 <นุน> พระดำรัสเป็นโคมแก่เท้าและแสงแก่ทาง 106
 ข้าสาบานและตั้งใจรักษาคำพิพากษาชอบธรรม 107 ทุกข์มาก พระยาห์เวห์ ให้ชีวิตตามพระดำรัส 108
 โปรดรับของสมัคจากปากและสอนคำพิพากษา 109 ชีวิตอยู่ในอันตรายเสมอ แต่ไม่ลืมโรทร่า 110 ชั่ววางกับดัก
 แต่ไม่หลงจากข้อกำหนด 111 รับพยานเป็นมรดกนิรันดร์ เพราะเป็นยินดีใจ 112 เอียงใจทำกฎถึงปลายนิรันดร์
 ห้ามละทิ้ง 113 <ซาเมค> ข้าเกลียดคนสองใจและรักโรทร่า 114 ทรงเป็นที่ซ่อนและโล่ ข้ารอพระดำรัส 115 ผู้ทำชั่ว
 จงจาก ข้าจะรักษาบัญชาพระเจ้า 116 คำตามพระดำรัสให้มีชีวิต อย่าให้อายจากหวัง 117 ยึดข้าแล้วจะรอด
 และมองกฎเสมอ 118 ทรงดูหมิ่นผู้หลงจากกฎ เพราะการหลอกและเท็จ 119 ทรงลบชั่วทั่วดินตั้งแต่กรัน จึงรักพยาน
 120 กายสั่นด้วยกลัวพระองค์ ข้ากลัวคำพิพากษา ถูกข่มโดยไม่เชื่อ 121 <อายีน> ข้าทำยุติธรรมและชอบธรรม
 อย่างมอบแก่ผู้กด 122 รับประกันดีแก่ผู้รับใช้ อย่าให้หยิ่งกด 123 ตาสีนเพราะโหยความรอดและพระดำรัสชอบธรรม
 124 ทำแก่ผู้รับใช้ตามเฮเซตและสอนกฎ 125 ข้าเป็นผู้รับใช้ ให้เข้าใจรู้พยาน 126 ถึงเวลาพระยาห์เวห์ทรงทำ
 เพราะเขาฝ่าฝืนโรทร่า 127 ข้าจึงรักบัญชายิ่งกว่าทองบริสุทธิ์ 128 จึงถือข้อกำหนดทั้งหมดตรงและเกลียดทางเท็จ
 แสงส่องมืด 129 <เพ> พยานนำอัสจรรย จิตจึงรักษา 130 การเปิดพระดำรัสให้แสง ทำคนเชื่อเข้าใจ 131
 ข้าอาปากหอบ เพราะโหยบัญชา 132 หันมาโปรดตามมิชพัทแก่ผู้รักพระนาม 133 ตั้งย่างในพระดำรัส
 อย่าให้อธรรมครอง 134 ไถ่จากการกดมนุษย์ เพื่อรักษาคำกำหนด 135 ฉายพระพักตร์เหนือผู้รับใช้และสอนกฎ 136
 น้ำธารไหลจากตา เพราะเขาไม่รักษาโรทร่า ความชอบธรรมนิรันดร์ 137 <ซาดี> พระยาห์เวห์ทรงชอบธรรม
 คำพิพากษาตรง 138 ทรงบัญชาพยานด้วยความชอบธรรมและสัตย์ยัง 139 ความร่อนรนจบบ้า
 เพราะศัตรูลืมพระดำรัส 140 พระดำรัสถูกถลุงยิ่ง ผู้รับใช้รัก 141 ข้าเล็กและถูกดูหมิ่น แต่ไม่ลืมข้อกำหนด 142
 ความชอบธรรมพระองค์นิรันดร์ โรทร่าเป็นเอเมท 143 ทุกข์และลำบากถึง แต่บัญชาเป็นยินดี 144
 พยานชอบธรรมนิรันดร์ ให้เข้าใจและมีชีวิต หวังล่าช้า 145 <โคฟ> ข้าร้องด้วยทั้งตัว พระยาห์เวห์ ตอบ เพื่อรักษากฎ
 146 เรียกพระองค์ ช่วยข้า เพื่อรักษาพยาน 147 ตื่นก่อนรุ่งร้องช่วย รอพระดำรัส 148
 ตาตื่นยามคืนเพื่อใคร่ครวญพระดำรัส 149 ฟังเสียงตามเฮเซต พระยาห์เวห์ ให้ชีวิตตามคำพิพากษา 150
 ผู้ตามอุบายเข้ามาใกล้ แต่ไกลโรทร่า 151 พระยาห์เวห์ทรงไกล บัญชาทั้งหมดเป็นเอเมท 152
 ข้ารู้แต่โบราณว่าทรงตั้งพยานนิรันดร์ ชีวิตล้ำค่า 153 <เรซ> มองทุกข์และช่วย เพราะไม่ลืมโรทร่า 154 สู้คดีและไถ่
 ให้ชีวิตตามพระดำรัส 155 ความรอดไกลชั่ว เพราะไม่แสวงกฎ 156 พระยาห์เวห์ เมตตาใหญ่ ให้ชีวิตตามคำพิพากษา
 157 ผู้ข่มและศัตรูมาก แต่ไม่หันจากพยาน 158 ข้าเห็นผู้ทรยศและเกลียด เพราะไม่รักษาพระดำรัส 159 ดู
 ขำรักข้อกำหนด พระยาห์เวห์ ให้ชีวิตตามเฮเซต 160 ทุกส่วนพระดำรัสเป็นเอเมท
 คำพิพากษาชอบธรรมทั้งหมดนิรันดร์ ที่สันติ 161 <ชิน> เจ้านายข่มไรเหตุ แต่ใจกลัวพระดำรัส 162
 ยินดีพระดำรัสตั้งพบของปล้นมาก 163 เกลียดและชิงเท็จ แต่รักโรทร่า 164

สรรเสริญเจ็ดครั้งต่อวันเพราะคำพิพากษาชอบธรรม 165 ผู้รักโหราห์มีชาโลมใหญ่ ไม่มีสิ่งสะดุด 166 พระยาห์เวห์
ข้าหวังความรอดและทำบัญชา 167 จิตรักษาพยานและรักยิ่ง 168 รักษาข้อกำหนดและพยาน
เพราะทุกทางต่อพระพักตร์ สอน ช่วย คั้น 169 <ทาว> ให้เสียงร้องเข้าใกล้พระยาห์เวห์ ให้เข้าใจตามพระดำรัส 170
ให้คำจนถึง ช่วยตามพระดำรัส 171 ริมฝีปากหลังสรรเสริญ เพราะทรงสอนกฎ 172 ลั่นตอบพระดำรัส
เพราะบัญชาทั้งหมดชอบธรรม 173 ให้พระหัตถ์เป็นช่วย เพราะเลือกข้อกำหนด 174 พระยาห์เวห์ ข้าโหยความรอด
โหราห์เป็นยินดี 175 ให้จิตมีชีวิตเพื่อสรรเสริญ ให้คำพิพากษาช่วย 176 ข้าหลงตั้งแกะหาย ขอค้นผู้รับใช้
เพราะไม่ลืมบัญชา

<คำอธิบาย>

เพลงอักษรย่อแห่งคำอธิษฐานและไคร่ครวญพระวณะ มี 22 บทตามอักษร บทละ 8 ข้อต่อหัวข้อ (8×22=176)
พระวณะ [ดาวาร์] ถูกเรียกด้วยคำพ้อง: โหราห์ พยาน [เอดูท] ข้อกำหนด [พิคคูด] กฎ [โฮค] บัญชา [มิตซ์วาร์]
คำพิพากษา [มิชพัท] พระดำรัส/สัญญา [อิมราห์] รักพระวณะ (ข้อ 47, 48, 97, 113, 119, 127, 140, 159, 163,
167) คือรักผู้ตรัส (ข้อ 4, 132) ‘สุขแก่ผู้รักษาพยาน ผู้แสวงพระองค์ด้วยทั้งตัว’ (ข้อ 2)

คิดเนอร์สรุปข้อดีพระวณะสี่ประการ

- (1) เสรีภาพ: รับใช้พระเจ้าเป็นองค์เจ้านายคือเสรีแท้ ตามพระวณะหักอำนาจบาปและพบปัญญากับนิมิตใหญ่กว่าตน
‘อย่างเสรี’ ข้อ 45 (NASV, NIV) หมายถึง ‘กว้าง’ เชื่อมคำขอขยายใจข้อ 32
- (2) แสง: พระวณะเป็นโคมและแสงส่องทาง (ข้อ 105) ให้เข้าใจ (ข้อ 130) และแยกทางเท็จ (ข้อ 9, 29-30, 104,
128) ผู้แต่งจึงตั้งใจเดินทางพระเจ้าและขอให้สอนข้า
- (3) ชีวิต: ขอให้ชีวิตด้วยพระวณะข้า (ข้อ 17, 25, 37, 40, 77, 88, 107, 116, 144, 149, 154, 156, 159, 175)
พระวณะฟื้นจิต และต้องมีชีวิตเพื่อรักษาพระวณะด้วย (ข้อ 17, 88)
- (4) ความมั่นคง: ข้อ 22-23, 39, 69, 81-85, 87, 109, 141 แสดงภัย แต่เขายึดพระวณะมั่น เป็นปโลบในทุกข์ (ข้อ
50) และยินดีจนชนะ (ข้อ 92) เป็นโล่และที่ซ่อนในสงคราม (ข้อ 114) ‘ผู้รักโหราห์มีชาโลมใหญ่ ไม่มีสิ่งสะดุด’ (ข้อ
165)

บทที่ 120

สดุดี 120: คนนอก เพลงขึ้นพระวิหาร ลูกธนูตาย

สดุดี 120:1

สดุดี 120: คนนอก เพลงขึ้นพระวิหาร ลูกธนูตาย 1 ในทุกข์ข้าเรียกพระยาห์เวห์และทรงตอบ 2 พระยาห์เวห์
ช่วยจิตจากริมฝีปากเท็จและลิ้นหลอก 3 ลิ้นหลอก จะให้และเพิ่มอะไรแก่เจ้า 4 ลูกธนูคมन्नกับถ่านไม้โรธเม ภัยถึง
5 วิบัติแก่ข้าที่พิทในเมเซค อยู่เต็นท์เคดาร์ 6 ข้าอยู่นานกับผู้เกลียดสันติ 7 ข้าต้องการสันติ แต่เมื่อพูด

เขาต้องการสงคราม

<คำอธิบาย>

บทแรกของเพลงขึ้น 15 บท (120-134) ใช้เมื่อผู้จาริกไปพระวิหารเทศกาล ‘ข้า’ ควรเห็นเป็นอิสราเอลบุคคล เขาบาดด้วยเท็จ แต่แสงพระเจ้าและพบการตอบ (ลูกธนูคมและถ่าน—ข้อ 4) เสร้าที่อยู่ไกลเยรูซาเล็มทางเหนือ (เมเซค) และตะวันออกเฉียงใต้ (เคดาร์ อารับ) ปราบณายู่นครสันติ

บทที่ 121

สดุดี 121: ข้าจะยกตา เพลงขึ้น

สดุดี 121:1

สดุดี 121: ข้าจะยกตา เพลงขึ้น 1 ข้ายกตาสูงๆ ความช่วยมาจากไหน 2 มาจากพระยาห์เวห์ผู้สร้างฟ้าดิน 3 ไม่ให้เท้าสั่น ผู้รักษาไม่เคลิ้ม 4 ดู ผู้รักษาอิสราเอลไม่เคลิ้มหรือหลับ 5 พระยาห์เวห์รักษา เป็นร่มด้านขวา 6 อาทิตย์กลางวันและจันทร์กลางคืนไม่ทำร้าย 7 พระยาห์เวห์รักษาจากชั่วทั้งหมด รักษาจิต 8 รักษาการออกเขาแต่บัดนั้นนิรันดร์

<คำอธิบาย>

การคุ้มครองแก่ผู้จาริก เขามองพระเจ้าเพื่อช่วยและเชื่อว่าทรงยึดแน่น ทรงใกล้ผู้ขอ (ข้อ 5) และรักษาจากชั่ว ‘จิต’ ข้อ 7 หมายถึงชีวิตทั้งหมด

การคุ้มครองแน่นอนและรับรองนิรันดร์

บทที่ 122

สดุดี 122: เยรูซาเล็มนครรัก เพลงขึ้นของดาวิด ยินดีเมื่อถึง

สดุดี 122:1

สดุดี 122: เยรูซาเล็มนครรัก เพลงขึ้นของดาวิด ยินดีเมื่อถึง

A 1 ข้ายินดีเมื่อเขาว่า ‘ไปพระนิเวศกัน’

B 2 เท้าเรายืนในประตู เยรูซาเล็ม นครเชื่อมแน่น 3 เยรูซาเล็มสร้างตั้งนครเชื่อมกัน

C 4 เผ่าพระยาห์เวห์ พยานอิสราเอล ขึ้นไปขอบคุณพระนาม

C 5 ที่นั่นมีบัลลังก์พิพากษา บัลลังก์วงศ์ดาวิด นิमितสันติ

B 6 จงขอชาโลมเยรูซาเล็ม ให้ผู้รักอยู่สงบ 7 ให้ชาโลมในกำแพงและสงบในวัง

A 8 เพื่อพี่น้องและเพื่อน ข้าจะว่า ‘ซาโลมอยู่ในเจ้า’ 9 เพื่อพระนิเวศพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ข้าจะแสงดีแก่เจ้า

<คำอธิบาย>

ผู้จาริกถึงเยรูซาเล็ม (ข้อ 2) ‘เชื่อมแน่น’ ข้อ 3 เป็นคำในคำสั่งสร้างพลับพลา หมายถึง ‘เชื่อม’ (อพย 26:11)

อพ 2:21 ว่าในพระคริสต์ ‘อาคารทุกหลังเชื่อมกัน’ เป็นพระวิหาร จะเป็นจริงที่สุดใน วว 21:10

เมื่อซาโลมที่ขอแก่เยรูซาเล็มสำเร็จ

บทที่ 123

สดุดี 123: ตาโหย เพลงขึ้น

สดุดี 123:1

สดุดี 123: ตาโหย เพลงขึ้น 1 ผู้ประทับฟ้า ข้ายกตาสู่พระองค์ 2 ตั้งตาผู้รับใช้มองมีนาย [อาโตน]

ตั้งตาหญิงรับใช้มองมีนายหญิง ตาเรามองพระยาห์เวห์พระเจ้า จนทรงโปรด 3 พระยาห์เวห์ โปรดเรา

เพราะอิมการดูหมิ่น 4 คอเราเต็มคำเยาะคนสบายและดูหมิ่นคนหยิ่ง

<คำอธิบาย>

สะท้อนประวัติศิโยนผันผวน และอธิษฐานกับผู้รอพระคุณ ‘เรา’ มองพระคุณเหมือนคนรับใช้มองมีนาย

พระองค์จะช่วยผู้รับใช้จากมือศัตรู

บทที่ 124

สดุดี 124: เมื่อเกราะโลกล้ม เพลงขึ้นของดาวิด

สดุดี 124:1

สดุดี 124: เมื่อเกราะโลกล้ม เพลงขึ้นของดาวิด 1 หากพระยาห์เวห์ไม่อยู่ฝ่ายเรา—อิสราเอลจงว่า— 2

หากไม่อยู่ฝ่ายเราเมื่อคนลูก 3 เขาคงกลืนทั้งเป็นเมื่อไกรธ 4 น้ำคงท่วม กระแสผ่านตัว 5 น้ำเชี่ยวคงผ่านคอ 6

ถวายเป็นพระพรพระยาห์เวห์ ผู้ไม่มอบเราเป็นอาหารฟัน 7 เราหนีตั้งนกกจากกับดักพราน บ่วงแตกและเราหนี 8

ความช่วยเหลืออยู่ในพระนามผู้สร้างฟ้าดิน

<คำอธิบาย>

เพลงดาวิด ให้ภาพภัยอันตรายจักร 2ซมอ 5:17-25 แสดงความร้าย เขาสมมติหากทรงไม่ร่วม

เพื่อแสดงยินดีความรอดอย่างแรง สารภาพ ‘ความช่วยเหลืออยู่กับพระยาห์เวห์ผู้สร้างฟ้าดิน’ (121:2)

บทที่ 125

สดุดี 125: ผู้พิทักษ์ความชอบธรรม เพลงขึ้น

สดุดี 125:1

สดุดี 125: ผู้พิทักษ์ความชอบธรรม เพลงขึ้น

- A 1 ผู้พึ่งพระยาห์เวห์เหมือนภูศิโยน ไม่สั่น อยู่ชั่ววันรันดร์
- B 2 ภูลอมเยรูซาเล็มฉันใด พระยาห์เวห์ลอมประชากรแต่บัดนี้รันดร์ฉันนั้น
- C 3 คทาข้าจะไม่พิกเหนือส่วนคนชอบธรรม
- C เพื่อคนชอบธรรมไม่เย็นมือสู้ธรรม
- B 4 พระยาห์เวห์ ขอทำดีแก่คนดีและใจตรง
- A 5 ผู้หันสู่ทางคด ขอให้พระยาห์เวห์นำไปกับผู้ทำธรรม ซาโลมเหนืออิสราเอล

<คำอธิบาย>

กาวผู้จาริกสู่ศิโยนคือเดินทางชอบธรรม ชั่วหันทางคด (ข้อ 5) แต่คนชอบธรรมรับคุ้ม (ข้อ 2-3) และความดีพระเจ้า (ข้อ 4)

บทที่ 126

สดุดี 126: เราเหมือนฝัน เพลงขึ้น ยินดีพื้น

สดุดี 126:1

สดุดี 126: เราเหมือนฝัน เพลงขึ้น ยินดีพื้น

- A 1 เมื่อพระยาห์เวห์นำเชลยศิโยนกลับ เราเหมือนคนฝัน
- B 2 ปากเต็มหัวเราะ ลิ้นเต็มโห่ แล้วชาติว่า ‘พระยาห์เวห์ทำการใหญ่แก่เรา’ 3 ทรงทำการใหญ่แก่เรา เราจึงยินดี ยินดีถูกยกอีก
- A 4 พระยาห์เวห์ ขอคืนเชลยดังลำธารเนเกบ
- B 5 ผู้หว่านด้วยน้ำตาจะเกี่ยวด้วยโห่ 6 ผู้เดินร้องไห้แบกถุงเมล็ด จะกลับด้วยโห่แบกพ่อน

<คำอธิบาย>

หลายฉบับเข้าใจเป็นเชลยและปล่อย แต่ RSV/NIV ว่า ‘พื้นชะตา’ อาจภัยชาติทั่วไป เช่นกันดารหรือโรค ข้อ 4 ขออัศจรรย์ดังลำธารเกิดในเนเกบแห่ง ข้อ 5-6 มองพระเจ้าทรงทำแน่ ดังผู้หว่านอดทนรับยินดีเก็บเกี่ยว

บทที่ 127

สดุดี 127: เปล่าหรือ เพลงขึ้นของซาโลมอน แรงงานไร้ผล

สดุดี 127:1

สดุดี 127: เปล่าหรือ เพลงขึ้นของซาโลมอน แรงงานไร้ผล 1 หากพระยาห์เวห์ไม่สร้างบ้าน ผู้สร้างเหนื่อยเปล่า หากไม่รักษานคร ยามเฝ้าเปล่า 2 ลูกเข้า นังตัก กินขนมปังเหนื่อยเปล่า เพราะทรงให้หลับแก่ผู้รัก ทรัพย์ชีวิต 3 ดู ลูกเป็นมรดกพระยาห์เวห์ ผลกรรมเป็นรางวัล 4 ลูกวัยหนุ่มตั้งลูกธนูในมือนักรบ 5 สุขแก่ผู้เต็มแรง เขาจะไม่อายเมื่อพูดกับศัตรูที่ประทุ

<คำอธิบาย>

เป็นของซาโลมอน ‘ผู้รัก’ ข้อ 2 อาจมาจากฉายา ‘เยดิดยาห์’ ที่ทรงให้ (2ซมอ 12:25) ข้อ 1-2 ว่าแรงคนไร้ความหมายหากพระเจ้าไม่ทำ ข้อ 3-5 ว่าลูกเป็นพร สองส่วนประกาศว่าสิ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้นแท้จริง

บทที่ 128

สดุดี 128: สันติ เพลงขึ้น คนต่อพระเจ้า

สดุดี 128:1

สดุดี 128: สันติ เพลงขึ้น คนต่อพระเจ้า 1 สุขแก่ทุกผู้ยำเกรงและเดินทางพระองค์ 2 เจ้าจะกินผลมือ เป็นสุขและดี วงครอบครัว 3 ภรรยาตั้งเถาผลมากในบ้าน ลูกตั้งกึ่งมะกอกรอบโต๊ะ 4 ดู ผู้ยำเกรงรับพรเช่นนี้ ชอบพักกว้าง 5 ขอพระยาห์เวห์อวยพรจากศิโยน ให้เห็นเยรูซาเล็มรุ่งทุกวัน 6 และเห็นหลาน ซาโลมเหนืออิสราเอล

<คำอธิบาย>

ผู้ยำเกรงและเดินทางจะกินผลแรง ครอบครัวสงบ และเห็นลูกหลานดี พรข้ามคนสู่ครอบครัวและอิสราเอลทั้งหมด กท 6:16 ว่า ‘ให้สันติและเมตตาเหนืออิสราเอลของพระเจ้า’

บทที่ 129

สดุดี 129: ศิโยนถูกข่ม เพลงขึ้น ผู้รอดมีแผล

สดุดี 129:1

สดุดี 129: ศิโยนถูกข่ม เพลงขึ้น ผู้รอดมีแผล 1 ‘เขาต่อต้านข้ามากแต่วัยเด็ก’ อิสราเอลจงว่า 2 ‘ต่อต้านมากแต่ชนะไม่ได้’ 3 คนไถไถบนหลัง ทำร่องยาว 4 พระยาห์เวห์ชอบธรรม ตัดเชือกชั่ว ราคาเกลียด 5 ให้ผู้เกลียดศิโยนอายถอย 6 เหมือนหญ้าหลังคาแห้งก่อนไถ 7 ไม่เต็มมือคนเกี่ยวหรืออ้อมแขนคนมัด 8 คนผ่านไม่ว่า ‘พรพระยาห์เวห์อยู่กับเจ้า เราอวยพรในพระนาม’

<คำอธิบาย>

ข้อ 1 เป็นเสียงผู้นำสอนประชากรว่า อิสราเอลวัยเด็กหมายอพยพ (ฮชย 1:11) ทุกข์จากชั่ว (ข้อ 3) แต่ทรงช่วยและทำผู้เกลียด ‘ศิโยน’ อาย (ข้อ 5) ศิโยนคือนครพระเจ้า (48:1) และภูที่ประทับ (68:16) ชั่วหายเปล่านั้นตั้งหน้าแห่ง ไม่รับพร (ข้อ 8)

บทที่ 130

สดุดี 130: จากที่ลึก เพลงขึ้น

สดุดี 130:1

สดุดี 130: จากที่ลึก เพลงขึ้น 1 จากที่ลึก ข้าเรียกพระยาห์เวห์ 2 องค์เจ้า [อาโโดน] ฟังเสียง เจียคำวอน 3 หากพระยาห์เวห์ทรงนับผิด องค์เจ้า [อาโโดน] ใครยื่น 4 แต่การยกโทษอยู่กับพระองค์เพื่อยำเกรง 5 ข้ารอพระยาห์เวห์ จิตรอ และหวังพระดำรัส 6 จิตรองค์เจ้า [อาโโดน] ยิ่งกว่ายามรอเช้า 7 อิสราเอล จงหวังพระยาห์เวห์ เพราะเขเซตและการไถ่มาอยู่กับพระองค์ 8 จะไถ่อิสราเอลจากผิดทั้งหมด

<คำอธิบาย>

เพลงกลับใจที่ลึก เชื่อว่าการยกโทษเท่านั้นเป็นทางเข้าใกล้ (ข้อ 3-4; เทียบ 86:5) จึงรอพระเจ้าและพระดำรัสอย่างร้อนรน (ข้อ 5) มิใช่เพียงกลัวโทษ แต่หวังองค์เจ้าเอง คำสารภาพลอบและหนุนผู้ยำเกรงในอิสราเอล (ข้อ 7-8)

บทที่ 131

สดุดี 131: ใจตั้งเด็ก เพลงขึ้นของดาวิด

สดุดี 131:1

สดุดี 131: ใจตั้งเด็ก เพลงขึ้นของดาวิด 1 พระยาห์เวห์ ใจไม่หยิ่ง ตาไม่สูง ไม่ทำเรื่องใหญ่หรืออัศจรรย์เกินตน 2 ข้าทำจิตสงบ ตั้งเด็กหย่านมในอกแม่ จิตอยู่ในข้าตั้งเด็กหย่านม 3 อิสราเอล จงหวังพระยาห์เวห์แต่บัดนี้รันดร์

<คำอธิบาย>

เพลงดาวิดเตือนความถ่อม เรียบ และพึง เขาวาดตนรับสันติในพระเจ้าตั้งเด็กในอกแม่ เป็นพรแก่ทุกผู้หวัง

บทที่ 132

สดุดี 132: หีบขึ้นศิโยน เพลงขึ้น ดาวิดสาบานต่อพระเจ้า

สดุดี 132:1

สดุดี 132: ทิบบัซันคิโยน เพลงขึ้น ดาวิดสาบานต่อพระเจ้า 1 พระยาห์เวห์ ระลึกดาวิดและทุกลำบาก 2
ผู้สาบานต่อพระยาห์เวห์ บนต่องค์ทรงฤทธิยาโคบ 3 ‘ข้าจะไม่เข้าเต็นท์บ้านหรือขึ้นเตียง 4
ไม่ให้ดาห์ลับหรือเปลือกตาเคลิ้ม 5 จนพบที่พระยาห์เวห์ ที่ประทับองค์ทรงฤทธิยาโคบ’ ขบวนสู่คิโยน 6 ดู
เราได้ยินที่เอฟราธาห์ พบในทุ่งยาราร์ 7 ไปที่ประทับ กราบแท่นพระบาท 8 พระยาห์เวห์ ลูกสู่ที่พัก
พระองค์และทิบบั 9 ให้ปุโรหิตสวมความชอบธรรม ผู้ยาเกรงโห้ 10 เพื่อดาวิดผู้รับใช้ ออย่าปฏิเสธหน้าผู้รับเจิม
สัญญาพระเจ้าต่อดาวิด 11 พระยาห์เวห์สาบานเอเมทไม่เปลี่ยน ‘เราจะตั้งผลกรรมเจ้าบนบัลลังก์ 12
หากบุตรรักษาพันธสัญญาและพยานที่เราสอน ลูกเขาจะนั่งบัลลังก์นิรันดร์’ การทรงอยู่ที่คิโยน 13
เพราะพระยาห์เวห์เลือกและปรารณาคิโยนเป็นที่อยู่ 14 ‘นี่ที่พักนิรันดร์ เราจะอยู่ เพราะปรารณา 15
เราจะอวยพรเสปียง ให้อ้อมคนขัดสนด้วยขนมปัง 16 สวมความรอดแก่ปุโรหิต ผู้ยาเกรงโห้ 17 ที่นั่นทำเขาดาวิดงอก
เตรียมตะเกียงแก่ผู้รับเจิม 18 สวมอายุแก่ศัตรู แต่มงกุฏเขาสอง’

<คำอธิบาย>

ขบวนระลึกขบวนทิบบั 24, 68 ดาวิดบนไม่พักจนพบที่ทิบบั (‘ที่ประทับองค์ทรงฤทธิ’ ข้อ 5) ทรงเลือกคิโยนอยู่ตลอด
(ข้อ 13-14) และสัญญา ‘บัลลังก์นิรันดร์’ แก่เชื้อสายดาวิด (ข้อ 11-12) เตรียมตะเกียงแก่ ‘ผู้รับเจิม’
พระคริสต์และชัยนิรันดร์ (ข้อ 17-18; เทียบ 89:19-39) อาณาจักรสัญญาไร้ขัดสน เต็มยินดีผู้ยาเกรง (ข้อ 15-16)
บนสัญญานี้ ผู้ร้องเรียกกราบใน ‘ที่ประทับ’ (ข้อ 7) ข้อ 8-10 ปรากฏเกือบตรงในคำอธิษฐานถวายพระวิหารชาโลมอน
(2พศด 6:41-42) ‘เสื่อความชอบธรรมและความรอด’ ของปุโรหิต (ข้อ 9, 16; เทียบ อสย 61:10)
ขบวนระลึกความล้มเมื่อนำทิบบั (1พศด 13:9 เป็นต้น) และเน้นต้องพระคุณทั้งหมด ‘เขา ตะเกียง มงกุฏ’ ข้อ 17-18
หมายกำลัง ความบริสุทธิ์ และพระบารมีกษัตริย์

บทที่ 133

สดุดี 133: เอกภาพเต็ม เพลงขึ้นของดาวิด

สดุดี 133:1

สดุดี 133: เอกภาพเต็ม เพลงขึ้นของดาวิด 1 ดู ดีและน้ำยินดีเพียงใดที่พี่น้องอยู่ร่วม 2
ดั่งน้ำมันดีบนศิระชะไหลลงเคราอาโรนถึงคอเสื้อ 3 ดั่งน้ำค้างเฮอโรมันไหลบนกุศิโยน เพราะที่นั่นพระยาห์เวห์บัญชาพร
คือชีวิตนิรันดร์

<คำอธิบาย>

ไม่รู้ฉากแน่ อาจเมื่ออิสราเอลรวมต่อดาวิดและทรงให้เยรูซาเล็ม (2ชมอ 5:1-10)
สิ่งแนคือทุกคนเป็นพี่น้องต่อพระเจ้า (ข้อ 1) และทรงโปรดการอยู่ร่วมใจเดียว (ข้อ 3) ‘ดั่งของดีทั้งหมด
เอกภาพจริงมาจากเบื้องบน เป็นของรับมากกว่าส่วนร่วม และเป็นพรมากกว่าความสำเร็จ (รม 4:6)’ (คิดเนอร์)

บทที่ 134

สดุดี 134: สรรเสริญไม่หยุด เพลงขึ้น

สดุดี 134:1

สดุดี 134: สรรเสริญไม่หยุด เพลงขึ้น 1 ดู ผู้รับใช้ทุกคนยืนคั่นในพระนิเวศ จงถวายพระพร 2 ยกมือในสถานบริสุทธิ์
ถวายพระพรพระยาห์เวห์ 3 ขอพระยาห์เวห์ผู้สร้างฟ้าดินอวยพรเจ้าจากศิโยน

<คำอธิบายน>

เพลงขึ้นจากบท 120 จบเหมาะด้วยรับใช้ใน ‘พระนิเวศ’ (ข้อ 1) เลวีนกร้องได้รับหน้าที่กลางวันคืน (1พศด 9:33;
23:30)

‘ศิโยนแท้ของพระเจ้า ตาม ฮบ 12:22-24 คือที่พระเยซูคริสต์ คนกลางพันธสัญญาใหม่ ครองกลางประชากร
ในคำบทก่อน ที่นั่นพระยาห์เวห์บัญชาพร คือชีวิตนิรันดร์’ (คิดเนอร์)

บทที่ 135

สดุดี 135: รวมบทสรรเสริญ สรรเสริญการเลือก

สดุดี 135:1

สดุดี 135: รวมบทสรรเสริญ สรรเสริญการเลือก

A 1 ฮาเลลูยา สรรเสริญพระนาม ผู้รับใช้จงสรรเสริญ 2 ผู้ยืนในพระนิเวศและลานพระเจ้า 3 ฮาเลลูยา
เพราะพระยาห์เวห์ดี ร้องพระนามเพราะน่ายินดี 4 เพราะทรงเลือกยาโคบเป็นของตน อิสราเอลเป็นทรัพย์พิเศษ
พระเจ้าอธิปัตย์

B 5 ขำรู้ว่าพระยาห์เวห์ใหญ่ องค์เจ้า [อาโดเน] ใหญ่เหนือพระ 6 ทำทุกสิ่งที่พอพระทัยในฟ้าดิน ทะเลและลึก 7
ให้หมอกขึ้นจากปลายดิน ทำฟ้าแลบเพื่อฝน นำลมจากคลัง พระเจ้าไถ่ 8 ตีหัวปิอียิปต์ทั้งคนสัตว์ 9
ส่งหมายและอัศจรรย์กลางอียิปต์ต่อฟาโรห์และผู้รับใช้ 10 ตีหลายชาติ ฆ่ากษัตริย์แข็ง 11 ลีโอนาโมไรต์ โอ๊กบาซาน
และอาณาจักรคานาอัน 12 ให้แผ่นดินเป็นมรดกแก่อิสราเอล 13 พระยาห์เวห์ พระนามนิรันดร์ ความระลึกทุกชั่ว 14
เพราะจะทรงแก้คดีประชากรและปกป้องผู้รับใช้ ความไร้เหตุของรูป

B 15 รูปร่างเป็นเงินทอง งานมือคน 16 มีปากพูดไม่ได้ ตาเห็นไม่ได้ 17 หูฟังไม่ได้ และปากไร้ลม 18
ผู้สร้างและฟังจะเหมือนมัน

สรรเสริญการเลือก

A 19 วงศ์อิสราเอล ถวายพระพร วงศ์อาโรน ถวายพระพร 20 วงศ์เลวี ถวายพระพร ผู้ยำเกรง ถวายพระพร 21
ถวายพระพรพระยาห์เวห์จากศิโยน ผู้ประทับเยรูซาเล็ม ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

โครงข่ายท้ายสอด้รับ A-B-B-A เรียกอิสราเอลกราบโดยเทียบพระเจ้าอิชปัทย์ (ข้อ 6-7) และผู้ไถ่ (ข้อ 8-12) กับรูปต่างชาติไร้กำลัง (ข้อ 15-17)

พระเจ้าดีเลือกอิสราเอลเป็น ‘ทรัพย์สินพิเศษ’ [เชกุลลาห์] (ข้อ 4; เทียบ ฉธบ 7:6) สรรเสริญตั้งบนการทรงทำ (เทียบ 78, 105, 106) ผู้เชื่อมั่นอนาคตจากอดีต (ข้อ 14) ข้อ 15-18 ตรงกับ 115:4-6, 8 กลุ่มสี่ข้อ 19-20 เรียกทั้งอิสราเอลและต่างชาติยำเกรงสรรเสริญ (เทียบ 115:9-11)

บทที่ 136

สดุดี 136: ความรักไม่สิ้น พระเจ้าแห่งพระ

สดุดี 136:1

สดุดี 136: ความรักไม่สิ้น พระเจ้าแห่งพระ

A 1 ขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะทรงดี เพราะเหเซด

นิรันดร์ 2 ขอบพระคุณพระเจ้าแห่งพระ เพราะเหเซดนิรันดร์ 3 ขอบพระคุณองค์เจ้า [อาโดน] แห่งเจ้านาย [อาโดน] เพราะเหเซดนิรันดร์ ผู้สร้าง

B 4 ผู้เดียวทำอัศจรรย์ใหญ่ เพราะเหเซดนิรันดร์ 5 ผู้สร้างฟ้าด้วยปัญญา เพราะเหเซดนิรันดร์ 6 ผู้กางดินเหนือน้ำ เพราะเหเซดนิรันดร์ 7 ผู้สร้างดวงสว่างใหญ่ เพราะเหเซดนิรันดร์ 8 อาทิตย์ครองวัน เพราะเหเซดนิรันดร์ 9 จันทร์และดาวครองคืน เพราะเหเซดนิรันดร์ ผู้ช่วย

C 10 ผู้ตีหัวปิอียิปต์ เพราะเหเซดนิรันดร์ 11 นำอิสราเอลออก เพราะเหเซดนิรันดร์ 12

ด้วยพระหัตถ์แข็งและพระกรเหยียด เพราะเหเซดนิรันดร์ 13 ฝ่าทะเลแดงสอง เพราะเหเซดนิรันดร์ 14

ให้อิสราเอลผ่านกลาง เพราะเหเซดนิรันดร์ 15 สลัดฟาโรห์และกองในทะเล เพราะเหเซดนิรันดร์ 16 นำประชากรในถิ่น เพราะเหเซดนิรันดร์ ผู้ชนะ

C 17 ผู้ตีกษัตริย์ใหญ่ เพราะเหเซดนิรันดร์ 18 ฆ่ากษัตริย์แข็ง เพราะเหเซดนิรันดร์ 19 สิ้นอาโมไรต์ เพราะเหเซดนิรันดร์ 20 โอบบาซาน เพราะเหเซดนิรันดร์

B 21 ให้แผ่นดินเป็นมรดก เพราะเหเซดนิรันดร์ 22 มรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ เพราะเหเซดนิรันดร์ มิตรยามต้อง 23 ระลึกเราเมื่อถ่อม เพราะเหเซดนิรันดร์ 24 ช่วยจากศัตรู เพราะเหเซดนิรันดร์ 25 ให้อาหารแก่เนื้อหนังทั้งปวง เพราะเหเซดนิรันดร์ พระเจ้าแห่งฟ้า

A 26 ขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้า เพราะเหเซดนิรันดร์

<คำอธิบาย>

ธรรมเนียมยิวเรียก ‘มหาศาล’ สร้อยตอบซ้ำ ‘ขอบพระคุณ เพราะเฮเซตินิรันดร์’ แสดงบทชุมนุมในเพลง
ผู้นำร้องเหตุ: ทรงดีและพระเจ้าจริงเหนือพระ (ข้อ 1-2) ผู้สร้าง (ข้อ 4-9) ช่วยอิสราเอลจากฟาโรห์ (ข้อ 10-16)
นำให้คานาอันเป็นมรดก (ข้อ 17-22; คู 135:10-12) การไคร่ครวญพระราชกิจให้รู้ว่าทรงเป็นผู้ใดและเหตุสรรเสริญ:
ทรงเต็มเฮเซต

บทที่ 137

สดุดี 137: รีมน้ำบาบิโลน ความเศร้า

สดุดี 137:1

สดุดี 137: รีมน้ำบาบิโลน ความเศร้า

A 1 รีมแม่น้ำบาบิโลน เรานั่งร้อง

B เมื่อระลึกศิโยน

2 เราแขวนพิณบนต้นหลิว

C 3 เพราะผู้จับขอลเพลง ผู้เยาะขอความยินดี ‘ร้องเพลงศิโยนให้เรา’ คำทำ

C 4 เราจะร้องเพลงพระยาห์เวห์ในต่างแดนอย่างไร

B 5 เยรูซาเล็ม หากลิ้ม ให้มือชาวลิ้มเล่นพิณ 6 หากไม่ระลึกและไม่ยกเยรูซาเล็มเหนือยัคนิสสูง ให้ลิ้นติดเพดาน คำสาป

7 พระยาห์เวห์ ระลึกลูกเอโดมวันเยรูซาเล็ม ผู้ว่า ‘รื้อ รื้อถึงฐาน’

A 8 บุตรสาวบาบิโลนที่จะถูกทำลาย สุขแก่ผู้คืนเจ้าเหมือนเจ้าทำเรา 9 สุขแก่ผู้จับทารกฟาดศิลา

<คำอธิบาย>

ข้อ 1, 3 (‘ผู้จับเรา’) ชั้หลังเขลยบาบิโลน ทหารเยาะเลวีให้ร้อง ‘เพลงศิโยน’ (ข้อ 3)

นักดนตรีโยยเยรูซาเล็มและพระวิหาร (ข้อ 5-6) ขอแก่เอโดมกับบาบิโลน เอโดมยัคนิสเยรูซาเล็มพิณาส (เทียบ อสค

35:15; อบด 1:10-14)

บทที่ 138

สดุดี 138: ความดีวัดไม่ได้ เพลงดาวิด ช่วยคนหนึ่ง

สดุดี 138:1

สดุดี 138: ความดีวัดไม่ได้ เพลงดาวิด ช่วยคนหนึ่ง 1 ข้าขอบพระคุณด้วยทั้งตัว ร้องต่อหน้าพระ 2

กราบสู่พระวิหารและสรรเสริญพระนามเพราะเฮเซตและเอเมท เพราะทรงยกพระดำรัสเหนือพระนามทั้งหมด 3

วันที่เรียก ทรงตอบ ทำจิตแข็งและกล้า แสงเพื่อโลก 4 กษัตริย์โลกขอบคุณเมื่อฟังพระคำรัส 5
ร้องในทางพระยาห์เวห์เพราะสง่าใหญ่ 6 แม้อยู่สูง ทรงเห็นต่ำ และรู้ยิ่งจากไกล ช่วยถึงปลาย 7 แม้เดินในทุกซ์
ทรงให้ชีวิตยืนพระหัตถ์ต่อไครศศัตรู พระหัตถ์ขวาช่วย 8 พระยาห์เวห์จะทำให้ครบแก่ข้า เฮเซคินิรันดร์
อย่าปล่อยงานพระหัตถ์

<คำอธิบาย>

บท 138-145 เป็นกลุ่มดาวิด เขาสรรเสริญโดยระลึกเฮเซคินิพิเศษที่คุ้มและช่วยจากศัตรู (ข้อ 2, 8) ผ่านชัย
พระนามถูกยกในชาติ (ข้อ 4) ข้อ 2 ‘ยกพระคำรัสเหนือพระนามทั้งหมด’
นำหมายยกพระนามและพระคำรัสเหนือทุกสิ่ง ฉบับเก่าแปล 8ก ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะรักษาข้าให้สมบูรณ์’ (AV, RV)

บทที่ 139

สดุดี 139: ทรงรู้จักข้า สำหรับหัวหน้าร้อง เพลงดาวิด ผู้ทรงตรวจทุกสิ่ง

สดุดี 139:1

สดุดี 139: ทรงรู้จักข้า สำหรับหัวหน้าร้อง เพลงดาวิด ผู้ทรงตรวจทุกสิ่ง 1 พระยาห์เวห์ ทรงค้นและรู้ 2 รู้ข้าในลูก
เข้าใจคิดจากไกล 3 วัดทางและนอน รู้ทุกทาง 4 แม้อย่างไม่บนลิ้น ทรงรู้ทั้งหมด 5 ล้อมหน้าหลัง วางพระหัตถ์เหนือข้า
6 ความรู้ในอัศจรรย์และสูงเกินถึง ทุกการทรงอยู่ 7 ข้าจะไปไหนจากพระวิญญาน หนีไหนจากพระพักตร์ 8 ขึ้นฟ้า
ทรงอยู่ ปูที่นอนในแดนคนตาย ทรงอยู่ 9 ยกปีกอรุณ อยู่ปลายทะเล 10 ที่นั่นพระหัตถ์นำและขวายึด 11 แม้ว่า
‘มืดคลุม แสงเป็นคืบแก่ข้า’ 12 มีดไม่มีดต่อพระองค์ คืบส่องตั้งวัน มีดและแสงเหมือน ทุกการสร้าง 13
เพราะทรงสร้างไต่และถักในครรภ์แม่ 14 ขอบพระคุณ เพราะถูกสร้างอย่างน่ากลัวอัศจรรย์ งานทรงอัศจรรย์ จิตรู้ดี 15
โครงไม้เชื่อมเมื่อสร้างลับและถักในที่ลึกดิน 16 พระเนตรเห็นก่อนมีรูป วันทั้งหมดเขียนในหนังสือก่อนเกิดวันหนึ่ง
[cwt] 17 พระเจ้า พระคำรัสล้ำค่าและลึกเพียงใด 18 นับมากกว่าทราย ดินแล้วยังอยู่กับพระองค์ ทุกความบริสุทธิ์ 19
พระเจ้า [เอลอฮาร์] ขอฆ่าชั่ว คนโลहितจงจาก 20 เขาพูดอุบายชั่วต่อพระองค์ ศัตรูสาบานเท็จ 21 พระยาห์เวห์
ข้าไม่เกลียดผู้เกลียดพระองค์หรือ ไม่ชิงผู้ลูกต่อหรือ 22 ข้าเกลียดสุด เขาเป็นศัตรู 23 พระเจ้า ค้นและรู้ใจ
ลองและรู้กังวล 24 ดูว่ามีทางเจ็บในข้าหรือ นำทางนิรันดร์

<คำอธิบาย>

มิใช่เพียงใคร่ครวญสงบเรื่องสัพพัญญู แต่จัดเป็นเพลงคร่ำ โดยเฉพาะตอนท้าย (ข้อ 19-24)
กล่าวความเกลียดศัตรูอันตรายแรงและวอนให้รู้ความไร้มิด (Tremper Longman III) ข้อ 1-5 สารภาพรู้ทุกสิ่ง ข้อ 6
กล่าวค่อนข้างว่าไม่อาจรู้พระทัยสูง ข้อ 7-12 ดาวิดอยากหนีพระเจ้าผู้ให้ทุกซ์ แต่สารภาพออกจากแผนใหญ่ไม่ได้
การทรงอยู่ทุกที่ที่หนีมิใช่เพียงปลอม แต่เป็นคำสารภาพมีทุกซ์ ข้อ 13-18 ขอบคุณที่ทรงสร้าง ‘ไต่’ และ ‘โครง’
และบันทึกก่อนเกิด แต่ยังขอให้รู้ความเจ็บและเกลียดปัจจุบัน ซึ่งปะทุในตอนท้าย พ้องชั่วและหมิ่นของศัตรู (ข้อ
19-20) วอนว่าควรเกลียดและสาป (ข้อ 21-22) มั่นว่าผู้รู้ทุกสิ่งรู้ ‘กังวล’ และ ‘ทางเจ็บ’ (ข้อ 23-24)

บทที่ 140

สดุดี 140: พิษ สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงดาวิด ผู้วางแผน

สดุดี 140:1

สดุดี 140: พิษ สำหรับหัวหน้านักร้อง เพลงดาวิด ผู้วางแผน 1 พระยาห์เวห์ ช่วยจากคนชั่ว รักษาจากรุนแรง 2 คิดชั่วในใจ ปลุกสงครามทุกวัน 3 ลับลิ้นตั้งงู พิษงูได้ริมฝีปาก (เสลาห์) 4 รักษาจากมือชั่วและรุนแรง ผู้คิดผลร้าย 5 คนยิงซ่อนกับดักและเชือก กางตาข่ายข้างทาง วางบ่วง (เสลาห์)

ตอบโต้ 6 ข้าว่าต่อพระยาห์เวห์ ‘ทรงเป็นพระเจ้าข้า’ ฟังเสียงวอน 7 องค์เจ้า [อาโโดน] พระยาห์เวห์ กำลังความรอด ทรงคลุมศีรษะวันรบ 8 อย่าให้ความอยากชั่วหรือแผนสำเร็จ มิฉะนั้นเขาสูง (เสลาห์)

9 ให้ความทุกข์ริมฝีปากคลุมหัวผู้ล่อ 10 ให้ถ่านร้อนตก ให้ลึ้มไฟและหลุมลึกไม่ลึก 11 อย่าให้คนลิ้นตั้งมั่นในดิน ให้ชั่วล่าคนรุนแรงเร็ว ความแค้น 12 ข้ารู้ว่าพระยาห์เวห์แก้คดีคนจนและยุติธรรมแก่ขัดสน 13

คนชอบธรรมจะขอบพระนาม คนตรงอยู่ต่อพระพักตร์

<คำอธิบายน>

หัวข้อเดียวคือแผนร้าย ดาวิดฟ้องเจตนาชั่วและขอคุ้ม (ข้อ 1-5)

ขอทรงลุก มีให้แผนสำเร็จ ให้ตกหลุม (ข้อ 6-11) ข้อ 12-13

สารภาพว่าทรงพิพากษาเที่ยงและคนชอบธรรมจะสรรเสริญ

บทที่ 141

สดุดี 141: ไม่ประนีประนอม เพลงดาวิด คำอธิษฐานบริสุทธิ

สดุดี 141:1

สดุดี 141: ไม่ประนีประนอม เพลงดาวิด คำอธิษฐานบริสุทธิ 1 พระยาห์เวห์ ข้าเรียก รีบหัน ฟังเสียง 2 ให้คำอธิษฐานตั้งเครื่องหอม การยกมือตั้งของเย็น ความสัตย์ธรรมดา 3 ตั้งยามปาก รักษาประตูลิ้นฝีปาก 4 อย่าเอียงใจสู่ชั่ว ทำการร้ายกับคนธรรม อย่าให้กินของอร่อยเขา 5 ให้คนชอบธรรมดีและชนาบด้วยเฮเซต เป็นน้ำมันศีรษะที่ไม่ปฏิเสธ เพราะคำอธิษฐานยังต่อการชั่วเขา 6 ให้ผู้พิพากษาเขาถูกโยนข้างศิลา แล้วเขาจะฟังคำข้าและยินดี ความเชื่อบริสุทธิ 7 ตั้งผ้าและไถดิน กระจุกเรากกระจายปากแดนคนตาย 8 แต่ตาข้าอยู่ที่องค์เจ้า [อาโโดน] พระยาห์เวห์ ข้าลี้ อย่าทิ้งเปลือย 9 รักษาจากกับดักและบ่วงผู้ทำธรรม 10 ให้ชั่วตกตาข่ายตนขณะข้าผ่านปลอดภัย

<คำอธิบายน>

เพลงคร่ำส่วนตัว ขอพิณาค้าวผู้กด (ข้อ 6, 10) และขอควบคำ (ข้อ 3) ไม่ปะปนชั่ว (ข้อ 4) พร้อมปณิธานต่อพระเจ้า

บทที่ 142

สดุดี 142: ถูกล้อม มัสคิลดาวิด เมื่ออยู่ถ้ำ คำอธิษฐาน คำวอน

สดุดี 142:1

สดุดี 142: ถูกล้อม มัสคิลดาวิด เมื่ออยู่ถ้ำ คำอธิษฐาน คำวอน 1 ด้วยเสียงขำร้องและวอนต่อพระยาห์เวห์ 2
เทคำคร่ำต่อพระพักตร์ บอกทุกข์ 3 เมื่อวิญญานอ่อน ทรงรู้ทาง ความลำบาก เขาซ่อนกับดักในทาง 4
มองขวาไม่มีผู้รู้จัก ที่ลี้ภัย ไม่มีผู้หาชีวิต 5 ขำร้องว่า ‘พระองค์เป็นที่ลี้ภัยและส่วนในแผ่นดินคนเป็น’ 6 ฟังเสียง
เพราะอ่อนมาก มุมมอง ช่วยจากผู้ไถ่ 7 นำจากคุกเพื่อสรรเสริญพระนาม คนชอบธรรมจะล้อม เพราะทรงทำดี

<คำอธิบาย>

ฉากถ้ำรวมบท 57 อ่านตามสถานการณ์ทำความรู้สึกลึก ดาวิดเทคำคร่ำ (ข้อ 2) ศัตรูไล่และวางกับดัก
ไม่มีผู้ช่วยดาวิด (ข้อ 4) พระเจ้าเท่านั้นเป็นที่ลี้ภัย จึงร้อง (ข้อ 5-6)

บทที่ 143

สดุดี 143: จิตข้าเหนื่อย เพลงดาวิด ความคิดแข็ง

สดุดี 143:1

สดุดี 143: จิตข้าเหนื่อย เพลงดาวิด ความคิดแข็ง

A 1 พระยาห์เวห์ ฟังคำอธิษฐาน เจี้ยคำวอนด้วยเอมุนาห์ ตอบด้วยความชอบธรรม 2 อัยานำผู้รับใช้สู่ศาล
เพราะคนเป็นไม่มีผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์

B 3 ศัตรูไล่จิต

C เหยียบชีวิตลงดิน

D ทำให้นั่งในมิดตั้งคนตายนาน

E 4 วิญญานจึงอ่อนเหี่ยวช้า ใจตกใจใน

F 5 ขำระลึกวันโบราณ กล่าวพระราชนิพนธ์ ใคร่ครวญงานพระหัตถ์

F 6 ขำกางมือสู่พระองค์ จิตตั้งดินแห้งต่อพระองค์ (เสลาห์)

ปลุกเจตนา

E 7 พระยาห์เวห์ รับผิดชอบต่อ วิญญานสิ้น

D อย่าซ่อนพระพักตร์ มิฉะนั้นเหมือนผู้ลงหลุม

C 8 ให้ได้ยินเฮเซตในเช้า เพราะข้าพเจ้าให้รู้ทางไป เพราะยกจิตสู่พระองค์

B 9 พระยาห์เวห์ ช่วยจากศัตรู ข้าลีสู่พระองค์

A 10 สอนให้ทำพระทัย เพราะทรงเป็นพระเจ้าข้า พระวิญญูณดีนำสู่ดินตรง 11 พระยาห์เวห์ เพื่อพระนามให้ชีวิตด้วยความชอบธรรมนำจิตจากทุกข์ 12 ด้วยเฮเซตจับศัตรูและทำลายปฏิบัติภัย เพราะข้าเป็นผู้รับใช้

<คำอธิบาย>

ยามภัยศัตรู ดาวิดยึด ‘ความชอบธรรมพระเจ้า’ (ข้อ 1, 11)

แต่สารภาพย้อนว่าไม่มีใคร ‘ชอบธรรม’ ต่อพระพักตร์ (ข้อ 2) แสดงว่าสุดท้ายยึดเฮเซต มิใช่ความชอบตน (ข้อ 8, 12) บัดนี้กายใจหมด (ข้อ 4, 7) จึงยังพึ่งและลี้ (ข้อ 6, 8-9)

คำว่า ‘สอนให้ทำพระทัย’ ข้อ 10 แสดงเจตนาและปัญญาเดินทางพระเจ้าท่ามกลางทุกข์ (เทียบ 27:11) ‘ยิ่งกว่าเปาโล (รม 8:14; กท 5:18) ดาวิดสอนให้มองพระวิญญูณดีเพื่อการนำ คือความพยายามภายในที่เอียงเจตนาและปลุกใจ’ (คิดเนอร์)

บทที่ 144

สดุดี 144: เพลงกษัตริย์ เพลงดาวิด แข็งแต่แตกง่าย

สดุดี 144:1

สดุดี 144: เพลงกษัตริย์ เพลงดาวิด แข็งแต่แตกง่าย 1 ถวายพระพรพระยาห์เวห์ศิลา ผู้สอนมือรบและนิ้วสงคราม 2 ทรงเป็นเฮเซต ป้อม ที่ลี้ ผู้ช่วย โลที่ข้าลี้ ผู้ทำประชากรยอมได้ข้า 3 พระยาห์เวห์ มนุษย์คืออะไรจึงทรงรู้ บุตรมนุษย์คืออะไรจึงคิด 4 คนดั่งลมหายใจ วันดั่งเงาผ่าน รูปแบบโครง 5 พระยาห์เวห์ เอียงฟ้าลง แตะภูให้ มันเกิดควัน

6 ส่งฟ้าแลบกระจายเขา ส่งลูกธนูทำสับสน 7 ส่งพระหัตถ์จากสูง ช่วยข้าจากน้ำมากและมือต่างชาติ 8 ปากพูดเปล่า คำสาบานเท็จ 9 พระเจ้า ข้าจะร้องเพลงใหม่ ด้วยพิณสิบสาย 10 ผู้ประทานชัยแก่กษัตริย์ ช่วยดาวิดผู้รับใช้จากดาบชั่ว 11 ช่วยจากมือต่างชาติ ปากพูดเปล่า คำสาบานเท็จ ประชากรสันติ 12 ให้บุตรชายดั่งต้นโตวัยหนุ่ม บุตรสาวดั่งเสามุมแกะตามวัง 13 ยิ่งเต็มผลทุกชนิด แกะนับพันหมื่นในทุ่ง 14 โคให้ลูกดี ไม่มีสูญหรือแท้ง ไม่มีเสียร้องในลาน 15 สุขแก่ประชากรเช่นนี้ สุขแก่ประชากรที่พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้า

<คำอธิบาย>

ประกอบจากหลายสดุดี มากจากบท 18 ดาวิดขอทรงแทรกช่วยจากมือต่างชาติ ผู้พูดเปล่าและสาบานเท็จ (ข้อ 8, 11) คำขอข้อ 12 เริ่มจากครอบครัวและรุ่น มิใช่ทะเลโยจักรวรรดิ เขามองพรทรงให้ ‘ต่างจากบท 18

ที่ห้วงอาณาจักรพระเจ้าผ่านการตั้งราชย์ดาวิดมัน บทนี้ร้องการฟื้นฟูที่คนโลกเข้าร่วม (อสย 55:3-5) ตั้งใจบอกว่าการฟื้นฟูนี้ไม่หมายเพียงฟื้นฟูราชย์ดาวิด (คิดเนอร์)

บทที่ 145

สดุดี 145: อักษรสรรเสริญ คำสรรเสริญดาวิด บทถวายเกียรติเริ่ม

สดุดี 145:1

สดุดี 145: อักษรสรรเสริญ คำสรรเสริญดาวิด บทถวายเกียรติเริ่ม 1 <อาเลฟ> ข้ายกพระองค์ กษัตริย์พระเจ้าข้า
ถวายพระพรพระนามนิรันดร์ 2 <เบท> ทุกวันถวายพระพรและสรรเสริญพระนามนิรันดร์ 3 <กิเมล>
พระยาห์เวห์ใหญ่ สมควรสรรเสริญยิ่ง ใหญ่ยิ่งไม่ได้ หัวข้อเพื่อทุกคน 4 <ดาเลท>
รุ่นหนึ่งยกการทรงทำแก่อิสรุณและบอกฤทธิ์ 5 <เฮ> ข้าจะกล่าวพระบารมีสง่าและอัศจรรย์ 6 <วาว>
เขาจะพูดฤทธิ์น่ากลัว ข้าจะเล่าความใหญ่ 7 <ซายิน> เขาหลังความระลึกดีใหญ่และให้ความชอบธรรม พระเจ้าเมตตา
8 <เฮท> พระยาห์เวห์มีพระคุณ เมตตา อดทนนาน เฮเซตใหญ่ 9 <เทท> ทรงดีแก่ทั้งหมด เมตตาเหนือสิ่งสร้าง
กษัตริย์นิรันดร์ 10 <โยด> งานทั้งหมดขอบพระคุณ ผู้ยำเกรงถวายพร 11 <คัฟ> เขาพูดสง่าอาณาจักรและบอกฤทธิ์
12 <ลาเมด> เพื่อให้ลูกมนุษย์รู้ฤทธิ์และสง่าอาณาจักร 13 <เมม> อาณาจักรนิรันดร์ อำนาจทุกชั่ว พระเจ้าผู้เลี้ยง
<นูน> พระยาห์เวห์สถิตย์ในพระตำรัส รักในทุกการ 14 <ซาเมค> ยึดผู้ล้มและยกผู้ค่อม 15 <อายิน> ทุกตามอง
พระองค์ให้อาหารตามเวลา 16 <เพ> เปิดพระหัตถ์ ทำชีวิตทั้งหมดอ้อมตามปรารถนา 17 <ชาดี> ชอบธรรมทุกทาง
และเฮเซตในทุกงาน 18 <โคฟ> โกลั้ทุกผู้เรียกจริง 19 <เรช> ทำความปรารถนาผู้ยำเกรง ฟังร้องช่วย 20 <ชิน>
รักษาผู้รัก แต่ล้างชั่ว บทถวายเกียรติปิด 21 <ทาว> ปากจะบอกสรรเสริญ
ให้เนื้อหนังทั้งหมดถวายพระพรพระนามบริสุทธิ์นิรันดร์

<คำอธิบาย>

เพลงดาวิดสุดท้ายและอักษรย่อสุดท้าย ดาวิดสรรเสริญพระเจ้ากษัตริย์และยกอาณาจักรรุ่งโรจน์ (ข้อ 11-12) ข้อ 8
พรรณนาพระลักษณะที่เผยแก่โมเสส (เทียบ อพย 34:6; สดด 86:15; 103:8; 111:4) ครึ่งหลังข้อ 13
‘พระยาห์เวห์สถิตย์ในพระตำรัสและรักในทุกการ’ ไม่มีในพระคัมภีร์เกาหลี
แต่มีในฉบับโบราณส่วนใหญ่และม้วนคัมภีร์ปัจจุบัน ข้อสุดท้ายดาวิดตั้งใจสรรเสริญอีกและเรียกสิ่งสร้างร่วม

บทที่ 146

สดุดี 146: ข้าจะสรรเสริญผู้สร้างข้า คำสรรเสริญตลอดชีวิต

สดุดี 146:1

สดุดี 146: ข้าจะสรรเสริญผู้สร้างข้า คำสรรเสริญตลอดชีวิต

A 1 ฮาเลลูยา จิตข้า จงสรรเสริญพระยาห์เวห์

B 2 ตราบชีวิตข้าจะสรรเสริญ จะร้องแด่พระเจ้าตลอดชีวิต พระเจ้าผู้ใหญ่และดี

C 3 อย่าพึ่งเจ้านายหรือบุตรมนุษย์ผู้ช่วยไม่ได้

4 เมื่อลมออก เขากลับคืน วันนั้นแผนหาย

C 5 สุขแก่ผู้มีพระเจ้ายาโคบเป็นช่วยและหวังพระยาห์เวห์ 6 ผู้สร้างฟ้า ดิน ทะเล และทุกสิ่ง รักษาเอเมทนิรันดร์ 7

ทำยุติธรรมแก่ผู้ถูกกด ให้อาหารผู้หิว พระยาห์เวห์ปล่อยนักโทษ 8 เปิดตาคนตาบอด ยกผู้ค่อม รักคนชอบธรรม 9

รักษาคคนต่างด้าว คำกำพราและหญิงม่าย แต่ทำทางชั่วคด คำสรรเสริญนิรันดร์

B 10 พระยาห์เวห์ครองนิรันดร์ พระเจ้าของเจ้า ศิโยน ทุกชั่ว

A ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

บทนี้เป็นบทแรกในสดุดีสรรเสริญห้าบท (146-150) ที่เริ่มและจบด้วยฮาเลลูยา

ทั้งห้าบทสำแดงพระพรและความยินดีที่ไม่หยุด

ผู้แต่งเตือนไม่ให้พึ่งมนุษย์ (ข้อ 3-4) ผู้มีพระเจ้าเป็นความช่วยเหลือย่อมเป็นสุข (ข้อ 5) พระองค์ทรงเป็นผู้สร้าง ผู้เลี้ยง และผู้รักษา (ข้อ 6-8ก) เป็นกษัตริย์ผู้รักคนชอบธรรมและช่วยคนอ่อนแอในสังคม (ข้อ 8ข-10)

บทที่ 147

สดุดี 147: จงเงยตาขึ้น พระเจ้าผู้ไถ่

สดุดี 147:1

สดุดี 147: จงเงยตาขึ้น พระเจ้าผู้ไถ่ 1 ฮาเลลูยา การร้องสดุดีแด่พระเจ้าของเรานั้นดี

เพราะคำสรรเสริญน่ายินดีและงดงาม 2 พระยาห์เวห์ทรงสร้างเยรูซาเล็มและรวบรวมผู้ถูกขับไล่แห่งอิสราเอล 3

ทรงรักษาคนใจซอกซำและพันบาดแผล 4 ทรงนับจำนวนดาวและเรียกชื่อทั้งหมด 5 องค์เจ้า [อาโดเน]

ของเรายิ่งใหญ่และเปี่ยมฤทธิ์ ความเข้าใจนับไม่ได้ 6 พระยาห์เวห์ทรงยกคนถ่อมและกดคนชั่วลงถึงดิน พระเจ้าผู้ดูแล

7 จงขานรับพระยาห์เวห์ด้วยขอบพระคุณ ร้องแด่พระเจ้าด้วยพิณ 8 ทรงคลุมฟ้าด้วยเมฆ เตรียมฝนแก่แผ่นดิน

และให้หย่างอกบนภูเขา 9 ประทานอาหารแก่สัตว์และแก่ลูกกาที่ร้อง 10 ไม่ทรงยินดีในกำลังม้า

หรือพองพระทัยต้นขาแข็งแรงของมนุษย์ 11 พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยผู้ยำเกรงพระองค์ ผู้รอคอยเสเซต

พระเจ้าผู้บัญชา 12 เยรูซาเล็มเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์ ศิโยนเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเจ้า 13

เพราะทรงทำดาลประตูของเจ้าให้แข็งแรงและอวยพรลูกหลานในเจ้า 14

ทรงให้เขตแดนสงบและทำเจ้าอ้อมด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด 15 ทรงส่งพระด้ารัสสู่แผ่นดิน พระด้ารัสวิ่งอย่างรวดเร็ว 16

ประทานหิมะดังขนแกะ กระจายน้ำค้างแข็งดั่งเถา 17 ทรงโยนลูกเห็บดังเศษขนม ใครยื่นต่อความหนาวได้
18 ทรงส่งพระดำรัสให้มันละลาย ให้ลมพัดและน้ำไหล 19 ทรงประกาศพระดำรัสแก่ยาโคบภรรยาและคำพิพากษาแก่อิสราเอล
20 มิได้ทรงทำเช่นนั้นแก่ชาติใด เขาไม่รู้คำพิพากษา ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

‘สดุดีนี้รับคำทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างคำถามเชิงวาทศิลป์ในอิสยาห์ 40 และโยบ
เชื่อมพระสิริแห่งการทรงจัดเตรียมและพระคุณเข้ากับความจริงแห่งการทรงสร้าง แล้วเปลี่ยนเป็นคำสรรเสริญ’
(คิดเนอร์) ผู้แต่งประกาศก่อนว่าการสรรเสริญสมควรและงดงาม พระราชาธิราช (ข้อ 2-6, 8-9, 14-19)
เป็นเหตุให้สรรเสริญทั้งหมด ทรงทำทุกอย่างตั้งแต่ดูแลคนใจแตกสลายคนหนึ่ง (ข้อ 3) ถึงปกครองจักรวาล (ข้อ 4, 8)
เหตุสำคัญที่สุดคือทรงพอพระทัยผู้ยำเกรงและรอคอยพระองค์ (ข้อ 11) ทรงทำให้เขาแข็งแรง อวยพรลูกหลาน
และให้อภัยในสันติ (ข้อ 13-14) พรใหญ่ที่สุดคือประทาน ‘พระดำรัส’ แก่ผู้ที่ทรงรัก (ข้อ 15, 19)

บทที่ 148

สดุดี 148: คณะประสานเสียงแห่งสิ่งทรงสร้าง สรรเสริญจากเบื้องสูง

สดุดี 148:1

สดุดี 148: คณะประสานเสียงแห่งสิ่งทรงสร้าง สรรเสริญจากเบื้องสูง 1 ฮาเลลูยา จงสรรเสริญพระยาห์เวห์จากฟ้า
จากที่สูง 2 พุทสนสวรรค์และกองทัพทั้งปวงจงสรรเสริญ 3 ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดาวส่องแสงทั้งปวงจงสรรเสริญ 4
ฟ้าแห่งฟ้าและน้ำเหนือฟ้าจงสรรเสริญ 5 จงสรรเสริญพระนามพระยาห์เวห์ เพราะทรงบัญชาแล้วสิ่งเหล่านั้นถูกสร้าง 6
ทรงตั้งมั่นไว้ในรันดร์และประทานกฎที่ล่วงละเมิดไม่ได้ สรรเสริญจากแผ่นดิน 7 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์จากแผ่นดิน
มังกรทะเลและห้วงลึกทั้งปวง 8 ไฟ ลูกเห็บ หิมะ หมอก และลมพายุที่ทำตามพระดำรัส 9 ภูเขา เนินเขา ต้นไม้ผล
และต้นสนสดชื่นทั้งปวง 10 สัตว์ป่า ปศุสัตว์ สิ่งคลาน และนกมีปีก 11 กษัตริย์โลก ประชาชาติ เจ้านาย
และผู้พิพากษาทั้งปวง 12 ชายหนุ่ม หญิงสาว คนแก่ และเด็ก 13 จงสรรเสริญพระนามพระยาห์เวห์
เพราะพระนามของพระองค์ผู้เดียวสูงส่ง พระเกียรติอยู่เหนือแผ่นดินและฟ้า 14 ทรงยกเขาของประชากร
เป็นคำสรรเสริญแก่ผู้ยำเกรงทั้งปวง คือชนอิสราเอลประชากรที่อยู่ใกล้ ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

บทนี้เรียกสิ่งทรงสร้างทั้งหมดสรรเสริญพระเจ้า ข้อ 1 ร้อง ‘จากฟ้า’ และข้อ 7 ‘จากแผ่นดิน’
ทูตและดวงดาวสรรเสริญพระองค์ สิ่งเหล่านี้มิใช่สิ่งให้มนุษย์แต่เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นที่นมัสการพระเจ้า
ทุกสิ่งบนดินและในทะเล ลูกเห็บ พายุ ภูเขา ต้นไม้ สัตว์ และมนุษย์ต้องสรรเสริญ
พระเจ้าเท่านั้นต้องทรงได้รับการยกย่องเหนือ ‘แผ่นดินและฟ้า’ (ข้อ 13)
การสรรเสริญพระองค์เป็นสิทธิพิเศษที่ประทานแก่ผู้เข้าใกล้พระองค์ (ข้อ 14)

บทที่ 149

สดุดี 149: งานฉลองชัยชนะ คริสตจักรผู้ยินดี

สดุดี 149:1

สดุดี 149: งานฉลองชัยชนะ คริสตจักรผู้ยินดี

A 1 ฮาเลลูยา

B จงร้องเพลงใหม่แด่พระยาห์เวห์ สรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมผู้ยำเกรง

C 2 ให้อิสราเอลยินดีในพระผู้สร้าง และบุตรศิโยนเปรมปรีดีในกษัตริย์ของตน 3

ให้เขาสรรเสริญพระนามด้วยการเต้นรำ และร้องด้วยรำมะนาและพิณ

D 4 เพราะพระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยประชากร และประดับคนถ่อมด้วยความรอด

E 5 ให้ผู้ยำเกรงยินดีอย่างยิ่งในพระเกียรติและร้องบนที่นอน คริสตจักรผู้ถืออาวุธ 6 ให้ค่ายของพระเจ้าอยู่ในลำคอ และในมือมี

ดาบสองคม

D 7 เพื่อแก้แค้นบรรดาประชาชาติและตีสอนชนชาติ

C 8 เพื่อมัดกษัตริย์ด้วยโซ่และผู้มีเกียรติด้วยตรวนเหล็ก

9 เพื่อปฏิบัติต่อเขาตามคำพิพากษาที่เขียนไว้

B นี่คือการเกียรติของผู้ยำเกรงพระองค์ทั้งปวง

A ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

ผู้แต่งเรียกให้สรรเสริญพระเจ้าพระผู้ช่วยด้วย ‘เพลงใหม่’ ‘การเต้นรำและเครื่องดนตรี’ และ ‘ความยินดีอย่างยิ่ง’ ข้อ 6-9 ร้องถึงสงครามบริสุทธิ์และการแก้แค้นที่อิสราเอลทำ เป็นพระราชกิจที่พระเจ้าทรงทำผ่านมืออิสราเอลและเป็น ‘เกียรติ’ [ฮาดาร์] ที่ทรงประทาน (ข้อ 9; เทียบ 8:5)

สิ่งนี้ทำให้มองเห็นเกียรติสูงสุดที่ประทานแก่ผู้เชื่อซึ่งร่วม ‘สงครามบริสุทธิ์’ ผ่านพระคริสต์ผู้ทรงมีชัยด้วยกางเขน

บทที่ 150

สดุดี 150: ฮาเลลูยา คำสรรเสริญ ‘ที่ไหน’

สดุดี 150:1

สดุดี 150: ฮาเลลูยา คำสรรเสริญ ‘ที่ไหน’

1 ฮาเลลูยา จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ สรรเสริญในฟ้าแห่งฤทธิ์ คำสรรเสริญ ‘ทำไม’ 2
สรรเสริญเพราะพระราชกิจอันทรงฤทธิ์และเพราะความยิ่งใหญ่อย่างล้นเหลือ คำสรรเสริญ ‘อย่างไร’ 3
สรรเสริญด้วยเสียงเขาสัตว์ ด้วยพิณและพิณเขาคู่ 4 ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ ด้วยเครื่องสายและปี่ 5
ด้วยฉาบเสียงดังและฉาบแห่งเสียงโห่ คำสรรเสริญ ‘ใคร’ 6 ทุกสิ่งที่มีลมหายใจจงสรรเสริญพระยาห์เวห์ ฮาเลลูยา

<คำอธิบาย>

สดุดีนี้สรุปหนังสือสดุดีทั้งห้าเล่ม ผู้แต่งหนุนให้สรรเสริญพระเจ้าใน ‘แผ่นดินและฟ้า’ (ข้อ 1)
มีเหตุอันสมควรที่จะสรรเสริญ (ข้อ 2) คำสรรเสริญมิใช่ภาระหนักแต่เป็นการแสดงความยินดีเต็มล้น
จึงเรียกให้ใช้เครื่องดนตรีทั้งหมด บทสุดท้ายทำให้ความกังวลและคำคร่ำครวญสงบลง
และหนุนให้มองพระเจ้าเพียงผู้เดียว ‘หากสดุดี 1 เป็นทางเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ทางวรรณกรรม สดุดี 150
ก็สรุปบทถวายพระเกียรติสุดท้าย แม้อาจปฏิเสธแนวคิดว่ามีโครงสร้างเข้มงวด
เราก็เห็นการเคลื่อนจากคำคร่ำครวญไปสู่คำสรรเสริญตั้งแต่ต้นถึงปลาย สดุดี 150
หนุนให้เราขอบตัวอย่างสิ้นเชิงแก่การแสดงคำสรรเสริญด้วยความยินดี’ (Tremper Longman III)

สุภาษิต

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29 · บทที่ 30 · บทที่ 31

บทที่ 1

บทนำสุภาษิต

สุภาษิต 1:1

ขอแจ้งว่าเนื้อหาส่วนใหญ่อ้างอิง Tremper Longman III, คำอธิบายสุภาษิต (2019, CLC)

บทที่ 10

ข้อความพระคัมภีร์ตั้งแต่บท 10 ปรับแก้โดยยิตพระคัมภีร์แปลตรงตัวของ Heo Seong-gap (2013)

สุภาษิต 10:1

สารบัญ ภาค 1 คำสอนขยายความเรื่องปัญญา (บท 1-9)

ภาค 2 ชุดสุภาษิตของชาโลมอน I (บท 10-22)

ภาค 3 ถ้อยคำของคนมีปัญญา (บท 22-24) ภาค 1 คำสอนขยายความเรื่องปัญญา (บท 1-9) ตอนแรกของสุภาษิต

(บท 1-9) มีคำสอน 16 ชุด ส่วนใหญ่เป็นคำสอนที่บิดากล่าวแก่บุตร และบางส่วน (1:20-33; 8:1-9:6)

เป็นคำของสตรีปัญญา (Woman Wisdom) ตอนนี้จะไปด้วยผู้พูดคนที่สามคือสตรีความโง่ (Woman Folly)

ตอนแรกนี้ใช้คำว่าปัญญาและความโง่

เป็นแนวทางด้านการตีความและทฤษฎีสำหรับส่วนที่เหลือของสุภาษิต

บทที่ 1

ชื่อหนังสือและจุดประสงค์

สุภาษิต 1:1-7

‘หนังสือสุภาษิตเป็นผลจากการรวบรวมชุดปัญญาหลายชุดเข้าด้วยกันตลอดช่วงเวลา’

‘โดยเฉพาะบทนำคงเป็นส่วนหนึ่งที่เพิ่มเข้ามาล่าสุดในรูปสุดท้ายของหนังสือ

และเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ฉบับเรียบเรียงสุดท้ายมีความเป็นองค์รวมอย่างเป็นธรรมชาติ’ (Longman)

หัวเรื่องข้อ 1 แนะนำประเภท ('สุภาชิต') และผู้ประพันธ์ ('ชาโลมอนโอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล'; ดูบทนำ)
ข้อ 2-6 กล่าวจุดประสงค์ของการบันทึกสุภาชิต คือให้ 'รู้' [ยาดา] 'ปัญญา' [โฮคมาห์] และ 'คำสั่งสอน' [มุซาร์]
และให้เข้าใจ 'ถ้อยคำแห่งความหยั่งรู้' (ข้อ 2)

สุภาชิตมิได้มุ่งเพียงถ่ายทอดความรู้ แต่ให้ประพจน์ความชอบธรรม ความยุติธรรม และคุณธรรม 'คนเขลา' ในข้อ 4
หมายถึง 'คนซื่อ/ผู้ยังไม่รู้เพียงสา' มิใช่คนดื้อหรือหยิ่ง แต่เป็นผู้ยอมรับการสอน บท 8 สอนคนเช่นนี้ (8:5)
คำตรงข้ามของ 'ความเขลา' ตรงนี้มีใช้ปัญญาแต่คือ 'ความรอบคอบ' [ออร์มาห์] (แปลว่า 'ไหวพริบ' ใน 4:7 และ
'ความเข้าใจ' ใน 8:12)

'ความรู้' [ดาอัท] เป็นคำทั่วไปที่มาจาก 'รู้/มีความสัมพันธ์' [ยาดา] ในสุภาชิต ความรู้ไม่เคยเป็นข้อความนามธรรม
แต่ไปถึงความสัมพันธ์เสมอ 'การยั้งคิด' [เมซิมมาห์] มาจากกริยา 'คิด' และที่นี้หมายถึงความมีทรัพยากรทางความคิด
ข้อ 5-6 กล่าวแก่ผู้มี 'ปัญญา' [ฮาคาม] และ 'ความเข้าใจ' [นาวอน] สุภาชิตเป็นประโยชน์ไม่เพียงแก่ผู้ยังไม่รู้เพียงสา
แต่เพิ่มการเรียนรู้และ 'คำชี้แนะ/ยุทธวิธี' [ทาห์บูลัท] แก่ผู้เติบโตแล้วด้วย เขาจะเข้าใจถ้อยคำปัญญาสี่ประเภท: □

สุภาชิต [มาซาล] □ 'ถ้อยคำยาก' (อุปมา) □ คำของคนมีปัญญา □ 'ปริศนา' (ถ้อยคำลึกซึ้ง) ข้อ 7

กล่าวคติทางเทววิทยาของหนังสือ เป็นความจริงพื้นฐานที่สุดและปรากฏซ้ำโดยดัดแปลงเล็กน้อยหลายแห่ง
ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็น 'รากฐาน/จุดเริ่ม/แหล่งกำเนิด' ของความรู้ (9:10; เทียบ สดด 111:10; โยบ 28:28)
ไม่มีความรู้แท้หากปราศจากท่าทีและความสัมพันธ์ที่ถูกต้องต่อพระยาห์เวห์

ความรู้และปัญญาทั้งหมดมีรากฐานเป็นความสัมพันธ์และมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง 'ยำเกรง' คือเคารพ เกรงกลัว
และฟังพระยาห์เวห์องค์เจ้าแห่งพันธสัญญา ในบริบทความรู้คือยอมรับว่าไม่มีความรู้แท้หากไม่สัมพันธ์กับพระองค์ แต่
'คนโง่/คนเขลา' ดูหมิ่น 'ปัญญาและคำสั่งสอน' (ข้อ 2)

จงหลีกเลี่ยงมิตรชั่ว

สุภาชิต 1:8-19

นี่เป็นคำสอนชุดแรกที่บิดากล่าวแก่บุตร คำฮีบรู 'จงฟัง' [ชาไม] เรียกกรรมการเชื่อฟังมากกว่าการได้ยินเฉย ๆ
การกล่าวถึง 'ธรรมเนียมปฏิบัติของมารดา' (ข้อ 8)

เป็นเรื่องไม่ธรรมดาอย่างยิ่งในวรรณกรรมปัญญาโบราณ สำหรับผู้ฟังและเชื่อฟัง
คำสอนของบิดามารดาจะเป็นมงกุฎและสร้อยคออันงดงาม

แม้คนชั่วชักชวนให้ร่วมทำร้ายผู้บริสุทธิ์เพื่อหากำไร บิดาก็เตือนอย่าตาม อย่าเดินร่วมใน 'ทาง' [เดเรค] หรือเหยียบ
'ทาง' [นาทิฟ] ของเขา (ข้อ 15) นี่คืออุปมาเรื่อง 'ทาง' ตามบท 1-9 มีสองทาง คือทางฉลาดและดี กับทางโง่และชั่ว
บิดาหนุนบุตรให้อยู่ห่างทางโง่ชั่ว 'เพราะ' เขาวิ่งไปหาความชั่ว และ 'วิถี' [โอราห์] ของเขานำให้เสียชีวิตตน (ข้อ
18-19)

‘ผู้โลกกำไร’ ในข้อ 19 ควรแปลว่า ‘ผู้เอากำไรรด้วยความรุนแรง’ สุภาชิตประณามการได้ทรัพย์อย่างอธรรมว่า ‘ทรัพย์ที่ได้โดยอธรรมไม่เป็นประโยชน์ แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความตาย’ (10:2) และ ‘มีน้อยพร้อมความชอบธรรม ดีกว่ามีรายได้น้อยพร้อมความอยุติธรรม’ (16:8)

อย่าปฏิเสธสติปัญญา

สุภาชิต 1:20-33

หลังบิดากล่าวแก่บุตร สตรีผู้เรียกว่าปัญญากล่าวแก่ชายหนุ่มที่ยังไม่เติบโตทุกคนซึ่งผ่านไป นางจะกล่าวอีกในบท 8 และ 9 ที่นี้นางเปล่งเสียงตามทุกแห่งในเมือง ตำนานคนเขลา คนเยาะเย้ย และคนโง่ พร้อมเร่งให้หันกลับ นางสัญญาจะเท ‘วิญญาณ’ [รูอาห์] ของตน (ข้อ 23; เทียบ อพย 31:3 ที่พระเจ้าทรงให้เบซาเลเล็เต็มด้วย ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ จึงมีปัญญา ความเข้าใจ และความรู้; อสย 11:2-3 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ คือพระวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ ลงเหนือกิงจากรากของเจสซี) ปัญญาคือการทำให้พระปัญญาของพระยาห์เวห์เป็นบุคคล จึงสำแดงพระเจ้าเอง แต่พวกเขาปฏิเสธคำปรึกษาและข้อเสนอของปัญญา ทั้งยังดูหมิ่นคำสอน (ข้อ 25) ดังนั้นเมื่อภัยมาถึง ปัญญาจะหัวเราะ ความกลัว ภัย ความทุกข์ และ ‘การบีบคั้น’ (ความเศร้า) จะมาดังพายุ แม้เวลานั้นเขาเรียกและแสวงหาปัญญา นางก็ไม่ตอบหรือยอมให้พบ (ข้อ 27-28) เพราะเขาเกลียดความรู้ (ข้อ 22, 29) ไม่ยินดีหรือเลื่อยยาเกรงพระยาห์เวห์ และดูหมิ่นคำสอนของปัญญา เขาจึงกินผลสมควรแก่ตน ข้อ 32-33 จบคำสอนด้วยข้อความทั่วไปถึงชะตาของผู้ไม่เชื่อฟังและผู้เชื่อฟัง ผลของผู้ไม่เชื่อฟังคือความตาย ส่วนผลของผู้เชื่อฟังคือชีวิตที่ปลอดภัย

บทที่ 2

ประโยชน์ของทางแห่งปัญญา

สุภาชิต 2:1-22

บทนี้เป็นคำสอนที่บิดากล่าวแก่บุตรอีกครั้ง แต่แปลกตรงไม่มีรูปคำสั่ง แต่ละข้อมีสองวรรค วรรคที่สองขนานกับวรรคแรกและพาความหมายลึกซึ้ง หากท่ายบท 1 ปัญญาเรียกผู้คน บัดนี้บิดาสั่งบุตรให้ค้นหาและเรียกหาปัญญา

ข้อ 1-8: บิดาบอกว่า หากบุตรเก็บถ้อยคำและบัญญัติของบิดา เจียหาปัญญากับความเข้าใจ [เทบูนาห์] และแสวงหาความรู้กับความเข้าใจอย่างจริงจัง เขาจะเข้าใจ ‘ความยำเกรงพระยาห์เวห์’ และรู้จัก ‘พระเจ้า’ (ข้อ 5) ‘เพราะ’ พระยาห์เวห์ประทาน ‘ปัญญา’ [โฮคมาห์] และความรู้กับความเข้าใจออกมาจากพระโอษฐ์ (ข้อ 6)

ปัญญามีได้มาเพียงจากการแสวงหาทางปัญญา แต่มาในความสัมพันธ์กับพระเจ้า พระองค์ประทาน ‘ปรีชาญาณ’ [ทูซียาห์ = 3:21]

แก่ ‘คนเที่ยงตรง’ และ ‘คนครบถ้วน’ และทรงเป็นโล่แก่เขา (ข้อ 7) พระเจ้าทรงพิทักษ์ทางแห่งความยุติธรรม และคุ้มครองทางของ ‘ผู้รักดี’ [ฮาซิด คือ ‘ผู้ซื่อสัตย์ต่อความรักตามพันธสัญญา’] (ข้อ 8)

ข้อ 9-15: ‘เมื่อนั้น’ บุตรจะเข้าใจทุก ‘ทางดี’ โดยปัญญา ‘เพราะ’ ปัญญาจะเข้าใจและทำให้จิตวิญญาณอัมใจ ‘การยั้งคิด’ [เมซิมมาห์ = 3:21] กับความเข้าใจจะรักษาเขาจาก ‘ทางของคนชั่ว’ (เทียบข้อ 7)

คนชั่วเดินในทางมืด ยินดีความชั่วและความวิปริต ทางเขาคดเคี้ยว ข้อ 16-19: ปัญญาไม่เพียงช่วยจากทางคนชั่ว แต่กันมิให้ตกเป็นเหยื่อของหญิง ‘แปลกหน้า’ ต่างชาติ (ฉบับเกาหลีแปลหญิงลวงประเวณี) นางทั้งสามมีและลืม ‘พันธสัญญาของพระเจ้า’ คือพันธสัญญาสมรส ผู้ไปหานางมุ่งสู่ความตายและไม่พบทางชีวิต

ข้อ 20-22: แต่ปัญญาซึ่งให้เดิน ‘ทางดี’ (ข้อ 9) จะช่วยบุตรจาก ‘ทางแห่งความตาย’

และให้รักษา ‘ทางของคนชอบธรรม’ (ข้อ 20) ผลสุดท้ายคือ ‘คนซื่อตรง/คนครบถ้วน’ (ข้อ 7) จะอยู่ในแผ่นดิน ส่วนคนชั่วถูกตัดออก

บทที่ 3

จงวางใจพระยาห์เวห์

สุภาษิต 3:1-12

บทกวีปัญหานี้เป็นคำสั่งที่บิดากล่าวแก่บุตร โดยสร้างแรงจูงใจด้วยผลตอบแทนของแต่ละคำสั่ง

แต่ต้องจำว่าผลตอบแทนในสุภาษิตมิใช่ ‘พระสัญญา’ หากเป็น ‘ความจริงทั่วไป’ □

บุตรต้องรักษารัชมัยบัญญัติและบัญญัติของบิดา แล้วจะมีอายุยืนและ ‘สันติสุข’ [ชาโลม] □ ต้องดำเนินชีวิตด้วย ‘ความรักมั่นคง’ [เฮเซด] และ ‘ความสัตย์จริง’ [เอเมท] ซึ่งเป็นพระลักษณะของพระเจ้า (อพย 34:7)

แล้วจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าและมนุษย์ □ จงวางใจพระยาห์เวห์และยอมรับพระองค์ในทุกทาง

แล้วพระองค์จะทรงนำทาง (เทียบ 2:20) □ อย่าถือว่าตนมีปัญหา (เทียบ 26:12)

แต่จงยำเกรงพระยาห์เวห์และหันจากชั่ว แล้วจะมีสุขภาพและความชุ่มชื้น □ จงถวายเกียรติพระยาห์เวห์ด้วยทรัพย์

แล้วจะได้รับความอุดม □ การตีสอนเป็นหลักฐานว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักและพอพระทัย จึงอย่าดูเบาแต่จงรับไว้ (เทียบ ฮบ 12:5-6)

บทสรรเสริญปัญญา

สุภาษิต 3:13-20

บทกวีนี้อธิบายว่าเหตุใดผู้พบปัญญาจึงเป็นสุข และจงใจผู้ยังไม่เริ่มแสวงหา ผู้ได้ปัญญาและความเข้าใจจะเป็นสุข เพราะปัญญาดีกว่าทองคำบริสุทธิ์หรือไข่มุกมาก ไม่มีสิ่งใดเทียบค่าได้ (ข้อ 15)

ปัญหานี้มิใช่สิ่งที่ได้ด้วยการศึกษาและความพยายามของมนุษย์ แต่เป็นของพระเจ้า (ข้อ 19-20; 8:22-31)

และมาจากพระองค์เท่านั้น (2:6; ยก 1:5)

ดังนั้นปัญญาเป็น ‘ต้นไม้แห่งชีวิต’ แก่ผู้ยึดไว้ (ข้อ 18) ส่วนอายุยืน ทรัพย์เกียรติ ความยินดี และสันติเป็นสิ่งตามมา (ข้อ 16-17; 10:22) กริยา ‘พบ...ยึดไว้’ ในข้อ 18 เป็นศัพท์ทางเพศ บ่งถึงการรู้จักปัญญาซึ่งเปรียบเป็นสตรีอย่างลึกซึ้ง

คุณธรรมของปัญญา

สุภาษิต 3:21-35

บุตรได้รับคำสั่งให้รักษา ‘ปรีชาญาณ’ [ทูลียาห์ = 2:7] และ ‘การยั้งคิด’ [เมซิมมาห์ = 2:11] (ข้อ 21) Fox

นิยามปรีชาญาณว่า ‘พลังภายในที่ช่วยให้หลีกเลี่ยงความลำบาก’ และการยั้งคิดว่า

‘ความสามารถคิดด้วยตนเองและรักษาแนวทางของตน ซึ่งมีค่าอย่างยิ่งในการด้านการทดลอง’ ข้อ 22-25

กล่าวผลตอบแทนเมื่อรักษาคำสั่งข้อ 21 เพื่อจงใจ ประการแรก ปรีชาญาณและการยั้งคิดให้ ‘ชีวิต’

อุดมแก่จิตวิญญาณ บุตรจะเดินอย่างสงบและไม่ต้องกลัว ‘เพราะ’ พระเจ้าจะทรงเป็น ‘ผู้ที่วางใจได้’ แก่คนมีปัญญา

และทรงรักษาเท้าเขา (ข้อ 26; เทียบ 2:11-12)

ข้อ 27-31 ยกข้อห้ามห้าประการเป็นตัวอย่างชีวิตที่รักษา ‘ปรีชาญาณและการยั้งคิด’ ☐ อย่าห่วงการให้ ☐

เมื่อช่วยได้อย่าปฏิเสธ ☐ อย่าคิดทำร้ายเพื่อนบ้าน ☐ อย่าทะเลาะโดยไร้เหตุ ☐ อย่าอิจฉาหรือตามคนรุนแรง

แก่นของคำสอนทั้งห้าคือไวต่อความต้องการของคนในชุมชนและมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้อง ข้อ 32-35

เปรียบผลลบของคนโง่ (คนคด คนชั่ว คนเยาะเย้ย คนเขลา)

กับผลดีของคนมีปัญญา (คนซื่อตรง คนชอบธรรม คนถ่อม คนมีปัญญา) โดยเน้นความสัมพันธ์กับพระเจ้า

คนมีปัญญาอยู่ในการสนทนาสนธิ (‘ชุมนุม/ที่ปรึกษา’) กับพระองค์ และรับพระพรกับพระคุณที่ ‘พระเจ้า’ ประทาน

ความสัมพันธ์นี้คือเกียรติของคนมีปัญญา

บทที่ 4

จงเข้าใจปัญญา

สุภาษิต 4:1-9

ในตอนนี้อบิดาเตือนบุตรว่าเขาเองเคยเป็นบุตรของบิดาคนหนึ่ง เป็นบุตรชายคนเดียวที่อ่อนเยาว์ของมารดา

แล้วเล่าคำสอนของบิดาตน คำสอนของปู่ยังเป็นคำสอนแก่บุตรในปัจจุบัน ปู่เช่นเดียวกับบิดาบัดนี้เคยสั่งว่า

‘จงถือถ้อยคำ/บัญญัติของบิดาเป็นชีวิตและจารไว้ในใจ’ คำสอนของปู่คือให้รู้คุณค่าของ ‘ปัญญา’ [โฮคมาห์] และ

‘ความเข้าใจ’ [บินาร์] รักนาง และลงทุนทุกสิ่งเพื่อได้นางมา (ข้อ 5-7)

ปัญญาจะคุ้มครองและให้เกียรติผู้มีนาง (ข้อ 6, 8-9) คำสอนของปู่นี้ได้ส่งถึงบุตรผ่านปากบิดาแล้ว (2:3, 11; 3:4, 22, 35)

จงรักษาทางที่ถูกต้อง

สุภาษิต 4:10-19

บิดาเรียกบุตรอีกและสร้างแรงจูงใจให้ฟังคำสอน บุตรต้องไม่เสีย ‘ทางแห่งปัญญา ทางเที่ยงตรง’ ที่บิดาสอนแล้ว แต่เดินในทางนั้น นี่เป็นเรื่องชีวิต (ข้อ 10, 13) อย่าแม้แต่เข้า ‘ทางคนชั่ว’ แต่จงหลีกเลี่ยงและจากไป คนชั่วคิดแต่ทำชั่วและยินดีความอยู่ดีธรรมกับความรุนแรง (ข้อ 16-17)

ทางคนชอบธรรมนำสู่ความสว่าง แต่ทางคนชั่วเหมือนความมืด อุปมาเรื่องทางเตือนว่าปัญญามิใช่สิ่งได้ด้วยการตัดสินใจครั้งเดียว แต่เป็นทางที่ต้องอยู่ต่อเนื่องด้วยการฝึกและการตัดสินใจตลอดชีวิต

จงรักษาใจของเจ้า

สุภาษิต 4:20-27

บิดาย้ำให้บุตรเดินมั่นคงใน ‘ทางแห่งปัญญา’ ทั้งกายและกำลังต้องจดจ่อ หูต้องตั้งใจฟังคำบิดา ตาต้องมองตรงไม่ละจากคำสอน ใจต้องเก็บไว้และป้องกันตนจากการล่อลวง ปากต้องละถ้อยคำผิด เท้าต้องหันจากชั่ว ไม่เอียงซ้ายขวาแต่เดินทางตรง เหมือนสิ่งอื่นใด การรักษาใจสำคัญ เพราะชีวิตออกมาจากใจ (ข้อ 23)

จงหลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้าย ภาค 1: จงรักภรรยาของเจ้า (5:1-23)

สุภาษิต 4:1

บทนี้สอนบุตรให้ใส่ใจปัญญาและความเข้าใจของบิดา รักษาการยังคิดและความรู้ (ข้อ 1-2) เพื่ออยู่ห่างความสนิทสนมกับ ‘หญิงแปลกหน้า’ (ข้อ 3; 2:16; ข้อ 8) ความสัมพันธ์ทางกายนอกสมรสสัญญาความยินดีและความพอใจ แต่ความจริงเบื้องหลังคือจบด้วยทุกข์ขมขื่น (ข้อ 3-6) บิดาใช้การโน้มน้าวทุกแบบเตือนบุตร การเข้าใกล้นางทำให้เสียเกียรติ (พละกำลัง) และทรัพย์ (อำนาจ) (ข้อ 9-10) หายที่สูญเสียและคร่ำครวญอย่างหนักที่ตกในชั่วใหญ่ (ข้อ 11-14) วิธีเชิงบวกในการพ้นการล่อลวงคือชื่นชมและอึ้งใจในความสนิทสนมทางเพศภายในสมรสที่ถูกต้อง ‘บ่อของเจ้า แอ่งน้ำของเจ้า’ (ข้อ 15) ‘น้ำพุของเจ้า’ (ข้อ 16) และ ‘ตาน้ำของเจ้า’ (ข้อ 18) เป็นคำต่างกันที่ใช้ภาพ ‘ภรรยา’ ในฐานะคู่สัมพันธ์ทางเพศ (เทียบ ‘น้ำพุ/ตาน้ำ’ อาจหมายอวัยวะเพศหญิง พสม 4:10-15; ลนต 20:18) ต้องไม่ให้น้ำไหลออกนอกแต่มีไว้แก่ตน บุตรต้องหลงรักภรรยาที่น่านั่งงดงามเสมอ และอึ้งใจในภรรยาตน มิใช่ ‘หญิงแปลกหน้า’ (ข้อ 19 แสดงภาพทางเพศอย่างตรงไปตรงมา: ‘ให้ออกของนางทำให้เจ้าอึ้งเสมอ จงเมาอยู่ในความรักของนางทุกเวลา’) เหตุสำคัญที่สุดที่ไม่ควรมีสัมพันธ์กับหญิงอื่นคือเป็นบาปต่อพระเจ้า (ข้อ 22) และเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพิพากษา/ให้ตาย (ข้อ 23) เป็นการกระทำที่ ‘โง่/เขลา’ อย่างยิ่ง ทางมนุษย์อยู่ต่อพระเนตรและพระองค์ทรงพิจารณาทุกทาง (ข้อ 21) ‘เมื่ออ่านความสัมพันธ์ระหว่างบุตร ภรรยา และหญิงต่างชาติในบริบทสุภาษิตทั้งเล่ม จะสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างบุตรกับสตรีปัญญาและสตรีความโง่...

ท้าวพระคัมภีร์ใช้อุปมาสมรสกับความสัมพันธ์ต่อพระเจ้า' (Longman)

บทที่ 6

คำแนะนำแห่งปัญญา: การค้าประกัน ความเกียจคร้าน และเรื่องอื่น

สุภาษิต 6:1-19

ข้อ 1-5 เตือนการค้าประกันแก่ลูกหนี้ ไม่ว่าจะเป็ น 'เพื่อนบ้าน/มิตร' หรือ 'คนอื่น' อย่าค้าประกัน การทำเช่นนั้นผูกมัดและจับต ้นไว้ จึงต้องพยายามไม่หยุดด้วยทุกวิธีเพื่อพ้นบ่วง ข้อ 6-11 เตือนความเกียจคร้าน เรียกคนเกียจคร้านให้สังเกต 'ทางของมด [เดเรค]' และเรียนปัญญา มดไม่มีผู้ควบคุมแต่เตรียมอาหารอย่างขยัน คนเกียจคร้านต้องละทิ้งที่อยากพักและสบายเพิ่ม แล้วขยัน มิฉะนั้นหนีความยากจนไม่พ้น ข้อ 12-15 ชี้คำคด ทำทางและใจที่คิดชั่ว และการก่อวิวาทของคนชั่ว พร้อมเตือนว่าภัยและความพินาศจะมาถึงแน่ คำเตือนนี้เน้น 'หลักการตอบสนองตามการกระทำ' และสั่งโดยนัยไม่ให้ตามทางเขา ข้อ 16-19 แจกแจงสิ่งที่พระเจ้าทรง 'เกลียดชังยิ่ง' สำนวน 'หกอย่าง เจ็ดอย่าง' ไม่ได้มุ่งเลขแน่นอนแต่นั นว่ามีมาก:

☐ ตาหยิ่ง ☐ ลิ้นเท็จ ☐ มือหลังเลือดผู้บริสุทธิ์ ☐ ใจคิดแผนชั่ว ☐ เท้าวิ่งสู่ความชั่ว ☐ พยานเท็จ ☐

ผู้หวนความแตกแยกระหว่างพี่น้อง

อันตรายของการล่วงประเวณี

สุภาษิต 6:20-35

ต่อจากบท 5 บิดาเตือนบุตรอย่างหนักเรื่อง 'หญิงแปลกหน้า' เป็นครั้งที่สอง เริ่มด้วยสั่งให้จารและรักษาบัญญัติของบิดากับ 'ธรรมเนียมบัญญัติของมารดา' (1:8) ไว้ลึกในใจ เตือนถึงประโยชน์ (นำและคุ้มครอง) กับคุณค่า (ตะเกียง แสงสว่าง ทางชีวิต) 'บัญญัติและธรรมเนียมบัญญัติ' ของพ่อแม่ (เพศหญิง) จะ 'พูดกับ' บุตร (ข้อ 22) และรักษาจาก 'ลื่นประจบ' ของ 'หญิงชั่ว' (ข้อ 24; 7:21)

ข้อ 26 เปิดเผยว่านางคือ 'หญิงโสเภณี' ผู้ล่าชีวิต

บุตรต้องรักษาใจและตาไม่ให้ใครความงามของนาง

(ข้อ 25) นางเหมือนไฟ หากกอดไว้เสื้อผ้าจะไหม้ หากเหยียบเท้าจะลวก (ข้อ 27-28) ตั้งแต่ข้อ 29

เตือนการล่วงประเวณีกับภรรยาผู้อื่น 'การล่วงประเวณี' (ฉธบ 5:18) โง่กว่าการขโมยและนำผลร้ายแรงกว่า (ข้อ 32-33) ใน 'วันแค้น' เมื่อสามเฑีศอดตาล ไม่มีวิธีใดห้ามได้ (ข้อ 34-35)

ศัพท์ 'โทราห์' ในบริบทอย่างหนักกว่านี้คือการละเมิดธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าและพระองค์จะพิพากษา (ฉธบ 22:22)

บทที่ 7

จงหลีกเลี่ยงสิ่งสำสอน ภาค 2

สุภาษิต 7:1-27

บิดาเริ่มคำเตือนเรื่อง ‘หญิงต่างชาติ’ อีกครั้งด้วยสั่งให้บุตรรักษาก้อยคำและบัญญัติ จารไว้ในใจ
บุตรต้องให้ปัญญาใกล้ชิดเหมือน ‘น้องสาว’ (‘คนรัก’ - พชม 4:9) และญาติ แล้วยาง (ปัญญา)

จะรักษาเขาจาก ‘คำประจบ’ ของหญิงโสเภณี (ข้อ 5; 6:24) ข้อ 14-20 เป็นตัวอย่างคำประจบ บิดาสอนผ่านเรื่องหนึ่ง
(ข้อ 6-23) มองจากหน้าต่างเห็น ‘ชายหนุ่มชื่อ/ยังไม่รู้เดียงสา’ ผ่านถนนกลางคืนไปทางบ้านหญิงมีสามีซึ่ง
‘แต่งกายอย่างโสเภณี’ และคอย/ข่มผู้ชาย (คำว่า ‘เท่า’ ข้อ 11 เป็นคำเลียงหมายอวัยวะเพศ จึงมีสองนัย)

นางคว่ำชายหนุ่ม จวบ และใช้คำประจบ (ข้อ 14-20) ล่อเข้าบ้านเพื่อร่วมเพศ ในที่สุดเขาถูก ‘คำหวานมากมาย’ และ
‘ริมฝีปากประจบ’ ลวงจึงตามไป ก้าวของเขาเหมือนวัวไปโรงฆ่าและนกบินเข้าบ่วงโดยไม่รู้ (ข้อ 22-23)

บิดาจบเรื่องด้วยคำสอนซ้ำ: ‘อย่าหันเข้าสู่ทางหญิงลวงประเวณี อย่าหลงในวิถีนาง’ (ข้อ 25)

ที่ย้ำเช่นนี้เพราะทางนางคือ ‘ทางสู่แดนคนตาย’ และคนมากตายเช่นนั้น (ข้อ 26-27)

‘เหตุผลที่บุตรหลีกเลี่ยงพฤติกรรมนี้เป็นเหตุผลเชิงปฏิบัติและอุทธรณ์ประโยชน์ของตน...

ปัญญาเกี่ยวข้องกับการมองจังหวะชีวิตว่าสิ่งใดได้ผลและสิ่งใดไม่ได้ผล’ (Longman)

บทที่ 8

อัตชีวประวัติของปัญญา

สุภาษิต 8:1-36

บท 8 เริ่มด้วยเสียงบุรุษที่สาม (อาจเป็นบิดา) แนะนำสตรีปัญญา (ข้อ 1-3) แต่ส่วนใหญ่เป็นคำของนาง ข้อ 4-11
หนุ่มชายทั้งหลายให้เงี้ยวและจารสารของปัญญาในใจ ตั้งแต่ข้อ 12 เป็นการแนะนำตนอย่างเป็นทางการ
นางกล่าวคุณลักษณะที่สัมพันธ์กับตนแล้วกล่าวสิ่งที่ตนอยู่ห่าง ข้อ 22-31

พรรณนาความสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์โดยเฉพาะในการทรงสร้าง ข้อ 32-36 หนุ่มผู้ฟัง (‘บุตรทั้งหลาย’)

ให้ใส่ใจคำของตน (สตรีปัญญา) ข้อ 1 เรียกความสนใจด้วยถามว่า ‘ปัญญา’ [ไฮคมาห์] ซึ่งเรียกว่าความเข้าใจด้วย
มิได้ร้องเรียกหรือ (1:20-23) นางไม่ซ่อนหรือร้องในที่ไร้นคน แต่เปล่งเสียงแก่ ‘ชายและบุตรทั้งหลาย’ (ข้อ 4)
ในที่ทุกคนได้ยิน คือ ‘ที่สูงข้างทางและสี่แยก’ ‘ข้างประตูเมืองและทางเข้าออก’

ข้อ 5 เรียกชายหนุ่มว่า ‘คนชื่อ/ยังไม่รู้เดียงสา’ และ ‘คนโง่’ แล้วแนะนำให้เข้าใจ ‘ความรอบคอบ’ [ออร์มาห์]
และมีใจเข้าใจ วิธีคือฟังคำปัญญา (ข้อ 33) เพราะปัญญากล่าวแต่สิ่งประเสริฐ ‘ความเที่ยงตรง’ ความจริง
และความชอบธรรม (ข้อ 6-8) ปัญญา (คำสอนและความรู้) ดีกว่าทองคำบริสุทธิ์หรือไข่มุกใดอย่างเทียบไม่ได้ (ข้อ
9-10, 19)

ข้อ 12-21 ปัญญาแนะนำตน ความเข้าใจ ความรู้ และการยังคิดเป็นดั่งมิตรสนิทของสตรีปัญญา พบปัญญาที่ไหนก็พบทั้งสาม นางเกลียดชั่ว (ข้อ 7) เช่นเดียวกับความยำเกรงพระยาห์เวห์คือเกลียดชั่ว (ข้อ 13ก) นางเกลียดความหยิ่ง การชั่ว และคำคด (ข้อ 13ข) ‘แผนการ’ (2:7) ‘ความรู้แท้’ (3:21) ความเข้าใจ และกำลังเป็นของนาง (ข้อ 14)

ผู้ต้องการสิ่งเหล่านี้ต้องมาหาปัญญา กษัตริย์และผู้นำโลกปกครองอย่างยุติธรรมได้ด้วยปัญญา (ข้อ 15-16) ผู้รักษางuardได้รับรักจากนาง (ข้อ 17) นางให้ผู้รักษางuardรับมรดกคือเกียรติ ทรัพย์ และความชอบธรรม [เซดาคาห์] ซึ่งดีกว่าทองคำ (ข้อ 18-21) ชาโลมอนประสบสิ่งนี้ในชีวิต

ข้อ 22-31 อธิบายความสัมพันธ์กับพระยาห์เวห์ในการทรงสร้าง ‘จุดเริ่มแห่งงานประสาน’ ในข้อ 22 (ฉบับเกาหลี) ควรแปล ‘จุดเริ่มแห่งทาง [เดเรค] ของพระองค์’ ก่อนเริ่มสร้างฟ้าดิน พระยาห์เวห์ทรง ‘ได้มา/ให้กำเนิด’ [คานาห์] ‘แต่งตั้ง/ก่อรูป’ [นาซัค] และ ‘ให้กำเนิด’ [ฮิล] ‘ปัญญา’ (ข้อ 22-26; เทียบ คส 1:15-18 ข้อนี้มีได้กล่าวว่าพระเยซูเป็นสิ่งทรงสร้าง)

ปัญญาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงสร้างฟ้าดิน (ข้อ 27) เป็น ‘นายช่าง’ [อาโมน] ต่อพระพักตร์และยินดีเสมอ (ข้อ 30; เทียบ วว 3:14; ยน 1:2-3) พระเยซูทรงแสดงพระองค์เป็นหนึ่งในเดียวกับ ‘ปัญญา’ (มธ 11:19; เทียบ 1คร 1:30; คส 2:3) ปัญญาจึงไม่เพียงมีสิทธิอำนาจเชิงพระเจ้าและการทรงสร้าง แต่ยินดีกับ ‘บุตรมนุษย์’ ตั้งแต่ถูกสร้าง (ข้อ 31)

บัดนี้ ‘บุตรทั้งหลาย’ จึงต้องฟัง ผู้รักษาทางและคอยนางเป็นสุข (ข้อ 32, 34; เทียบ วว 1:3) ผู้ ‘พบ’ ปัญญา (ข้อ 17) พบชีวิตและรับพระโปรดปรานจากพระยาห์เวห์ (ข้อ 35) แต่ผู้เกลียดปัญญา (ผู้ทำบาป) ทำร้ายชีวิตตนและรักความตาย (ข้อ 36) ไม่มีพื้นที่กลาง

บทที่ 9

การพบครั้งสุดท้าย: ปัญญาหรือความโง่ 1

สุภาษิต 9:1-6

หลังรับคำสอนจากบิดาและสตรีปัญญา บุตรมาถึงทางแยกในบท 9 ต้องเลือกว่าจะรับสตรีปัญญา (Woman Wisdom) หรือสตรีความโง่ (Woman Folly) ทั้งสองเรียกชายที่ผ่านไปด้วยคำเชิญเดียวกันให้ร่วมอาหาร ก่อนอื่น ‘ปัญญา’ [โฮคโมท] สร้างบ้านใหญ่สมบูรณ์ เติริมงานเลี้ยงงดงาม แล้วเรียก ‘ผู้ยังไม่รู้เดียงสา’ และ ‘ผู้ขาดปัญญา/ใจ [เลฟ]’ ให้มากิน ในตะวันออกไกลโบราณ การที่หญิงเชิญชายกินอาหารมีนัยทางเพศ สตรีปัญญาต้องการความสัมพันธ์สนิทกับชาย คนโง่ต้องละความโง่มาหาปัญญาและเดินทางความเข้าใจ นี่คือนิเวศ (ข้อ 6) ยังไม่เห็นคำตอบของผู้ฟัง

หลังถ้อยคำปัญญาหลากหลายในข้อ 7-12 จึงมีคำเชิญคู่แข่งของ ‘สตรีความโง่’ นางเรียก ‘ผู้ยังไม่รู้เดียงสา’ และ ‘ผู้ขาดปัญญา/ใจ [เลฟ]’ (ข้อ 4, 16) จาก ‘ที่สูงของเมือง’ เช่นเดียวกับปัญญา (ข้อ 3, 14;

ในวันออกไกลโบราณมีแต่ทิวทัศน์สร้างที่นี้) แต่นางไม่สร้างสรรค์เหมือนปัญญา กลับ ‘อีกที’ (ข้อ 13; 7:11)และไม่เตรียมอาหารดงาม มีเพียงน้ำกับขนมปังที่ขโมยมา (การลี้ภัยอาหารขโมยอย่างลับ ๆ หมายถึง ‘การค้ำประเวณี’)ปัญญารับรอง ‘ชีวิต’ (ข้อ 6, 11) แต่นางรับรองเพียง ‘ความตาย’ (ข้อ 18) ทว่าคนโง่ไม่รู้ทางของนาง

ถ้อยคำปัญญาหลากหลาย

สุภาษิต 9:7-12

ถ้าข้อ 1-6 และ 13-18 เป็นความต่างแบบยกภาพ (illustrative) ตอนนี้เป็นความต่างแบบบอกตรง (indicative) สามข้อแรก (7-9) เปรียบอันตรายของการสอนคนโง่กับเกียรติของการสอนคนมีปัญญา ที่นี้คนโง่ถูกเรียกด้วยคำสุดโต่งว่า ‘คนเยาะเย้ย’ คนมีปัญญาเป็นคนถ่อมที่ยอมรับความผิดและฟังคำตักเตือน เขาไม่ได้กลัวการตัดสินมนุษย์ แต่มีปัญญาที่ ‘ยำเกรงพระยาห์เวห์’ (ข้อ 10) และรู้จัก ‘องค์บริสุทธิ์’ (หรือ ‘สิ่งบริสุทธิ์’) ดังนั้นอย่าหึงแต่จงเลือกปัญญา

ท้ายบท 9 จบด้วยคำเชิญของหญิงโง่ซึ่งล่อลวง ‘ผู้ยังไม่รู้เตยงสา’ ผู้

สุภาษิต 9:1

อ่านต้องเลือกหนึ่งในสอง

ภาค 2 ชุดสุภาษิตของชาโลมอน I (บท 10-22)

บทที่ 10

คนชอบธรรมและคนชั่ว

สุภาษิต 10:1

1 สุภาษิตของชาโลมอน บุตรมีปัญญาทำให้บิดายินดี / แต่บุตรโง่เป็นความเศร้าของมารดา • ‘สุภาษิตของชาโลมอน’ ให้หัวเรื่องเดียวกับ 1:1 และเริ่มตอนที่สองซึ่งเป็นอีกประเภทหนึ่ง คือชุดสุภาษิตเรียงอย่างไม่เป็นระบบ หลังบท 1-9 ปัญญาสัมพันธ์กับพระเจ้าแท้ ส่วนความโง่สัมพันธ์กับเทพรูปเคารพ บุตรมีปัญญาทำให้พ่อแม่ยินดี แต่บุตรเขลาทำให้เศร้า 2 คลังทรัพย์ของคนชั่วไม่มีประโยชน์ / แต่ความชอบธรรมช่วยจากความตาย • ตั้งต้นว่าคนชั่วอาจมีทรัพย์ แต่ไม่เกิดประโยชน์แก่เขา ส่วนผู้แสวงความชอบธรรมได้ชีวิต (11:4) ควรเข้าใจไม่เพียงประโยชน์ในชีวิตนี้ แต่ในมมชีวิตหน้า

3 พระยาห์เวห์ไม่ทรงปล่อยคนชอบธรรมให้อดอยาก / แต่ทรงผลึกความอยากของคนชั่วออกไป

• พระเจ้าทรงคุ้มครองคนชอบธรรม แต่ไม่ดูแลความต้องการคนชั่ว ต้องจำอีกว่า ‘สุภาษิตมิใช่คำสัญญา แต่เสนอหลักทั่วไป’ 4 มือเกียจคร้านทำให้ยากจน / แต่มือขยันทำให้มั่งคั่ง 5 ผู้เก็บเกี่ยวในฤดูร้อนเป็นบุตรมีความเข้าใจ / แต่ผู้หลับใหลในฤดูเกี่ยวเป็นบุตรน้าอาย • นี่เป็นสุภาษิตตรงข้าม

(antithetical) แบบทั่วไป สารว่าคนเกียจคร้านยากจนและคนขยันมั่งคั่งปรากฏสม่ำเสมอทั้งเล่ม (12:24) โดยเปรียบเทียบการทำงานขยันในฤดูเกี่ยวกับบุตรที่นอน 6 พระพรอยู่เหนือศีรษะคนชอบธรรม / แต่ปากคนชั่วปิดบังความรุนแรง 7 ความทรงจำของคนชอบธรรมเป็นพระพร / แต่ชื่อคนชั่วจะเน่า • คำว่า ‘พระพร’ สัมพันธ์กับพันธสัญญาเฉลยธรรมบัญญัติ พระพรวางบนศีรษะคนชอบธรรมเหมือนมงกุฎวรรคสองดูเหมือนควรพูดคำสาปเหนือคนชั่ว แต่กลับเตือนโดยนัยให้ระวังการหลอก เพราะปากเขาซ่อนความรุนแรง (ข้อ 11) ลักษณะนี้อธิบายว่าเหตุใดเขาห่างพระพร ข้อ 7 เปรียบคนชอบธรรมและคนชั่วในบริบทเดียวกัน ‘ความทรงจำ’ สอดคล้องกับคำใกล้ความหมาย ‘ชื่อ/ชื่อเสียง’

8 ผู้มีใจปัญญาได้รับบัญญัติ / แต่ผู้ริบฝีปากโกงจะพินาศ • เปรียบคนมีปัญญากับคนโกง คนมีปัญญาได้รับบัญญัติ (สภ 2:1) แต่คนโกงไม่รับจึงพินาศ 9 ผู้เดินอย่างครบถ้วนเดินอย่างปลอดภัย / แต่ผู้มิทางคดจะถูกเปิดเผย • สังเกตผู้ใช้ชีวิตซื่อสัตย์กับผู้หลอกลวง การหลอกจะถูกเปิดเผย 10 ผู้ขยิบตาทำให้เจ็บปวด / และผู้ริบฝีปากโกงจะพินาศ • ฉบับเซปตัวจินต์แปลวรรคสองว่า ‘ผู้ดำเนินอย่างกล้าหาญนำสันติ’ จึงเป็นความต่าง ความหมาย ‘ขยิบตา’ คลุมเครือ แต่เมื่อเทียบกับ ‘อย่างกล้าหาญ’ อาจหมายถึงสัญญาณลับของผู้ไม่กล้าชี้ความผิดตรง ๆ 11 ปากคนชอบธรรมเป็นน้ำพุชีวิต / แต่ปากคนชั่วปิดบังความรุนแรง • อธิบายความต่างพื้นฐานของถ้อยคำ คนชอบธรรมพูดให้ชีวิต (13:14) แต่คนชั่วซ่อนเจตนาชั่วและกล่าวหลอก (เทียบ 10:6) 12 ความเกลียดปลูกการวิวาท / แต่ความรักปกคลุมความผิดทั้งหมด • ในสุภาษิต ‘การละเมิด’ [เพชา] เป็นการกระทำของคนโกง (12:13) และเป็นเหตุหนึ่งของความขัดแย้งสังคม ความรักปกคลุมบาปจึงยับยั้งการวิวาทและทำให้เป็นหนึ่ง (17:9; 1ปด 4:8) 13 ปัญญาพบที่ริมฝีปากผู้มีความเข้าใจ / แต่ไม่เรียวมีไว้สำหรับหลังผู้ขาดใจ • ฮีบรู ‘ใจ’ [เลฟ] เชื่อมกับบุคลิก การ ‘ขาดใจ’ หมายถึงขาดอุปนิสัย ‘ไม่เรียว’ หมายถึงการลงโทษทางกาย 14 คนมีปัญญาเก็บความรู้ / แต่ปากคนโกงคือความพินาศใกล้มา • คนมีปัญญาระวังคำและเก็บความรู้ไว้ คนโกงระบายความโง่งจนถึงความพินาศ (เทียบ 10:19)

15 ทรัพย์ของคนมั่งมีเป็นเมืองแข็งแรงของเขา / แต่ความยากจนของคนจนเป็นความพินาศ • ทรัพย์มิใช่ช่วยในตัวเอง แต่เป็นพระพรจากพระเจ้า (10:22; 3:15-16) ความยากจนต่างหากเป็นความชั่วที่เพิ่มทุกข์แก่คนจน ขณะเดียวกันสุภาษิตตั้งต้นว่าคนชั่วอาจมั่งมี แต่ทรัพย์ชั่วคราวและมีใช้ที่ป้องกันมันคง (10:2; 11:18; 13:11; 21:6)

16 คำจ้างคนชอบธรรมคือชีวิต / ผลผลิตคนชั่วคือบาป • คนชอบธรรมใช้ทรัพย์ยกระดับชีวิต แต่คนชั่วใช้ทำบาป ผลที่รับมิใช่ชีวิตแต่ความตาย (รม 6:23) 17 ผู้รักษาคำสั่งสอนอยู่ในทางชีวิต / แต่ผู้ทิ้งคำดำหนิหลงทาง • การรับ ‘คำสั่งสอน’ คือเรียนจากความผิด เป็นทางได้ปัญญา ผู้ไม่รับย่อมออกจากทางชีวิต หรือวรรคสองอาจหมายถึง ‘ผู้ไม่ดำเนินนำคนอื่นผิดทาง’ 18 ผู้ซ่อนความเกลียดมีริมฝีปากเท็จ / ผู้ปล่อยคำใส่ร้ายเป็นคนโกง • ฉบับเซปตัวจินต์แปลวรรคแรกว่า ‘ผู้ซ่อนความเกลียดมีริมฝีปากชอบธรรม’ ให้ความต่าง แต่ควรมองว่าวรรคสองเสริมแรงวรรคแรกตามคำแปลนี้ ความเกลียดต่ออีกฝ่ายควรบอกอย่างเหมาะสมเพื่อแก้ปัญหา หรือแสดงเป็นคำดำหนิมีปัญญา แต่ถ้าแสดงด้วยใส่ร้ายต่อผู้อื่นก็เป็นความโง่ง 19 ในคำมาก การละเมิดไม่ขาด / แต่ผู้ยังริบฝีปากเป็นคนมีความเข้าใจ • สุภาษิตสอนสม่ำเสมอว่าคำน้อยดีกว่าคำมาก (17:28)

คำมีพลังจึงต้องกล่าวรอบคอบ ยิ่งพูดมากปัญหายิ่งมาก 20 ล้นคนชอบธรรมเป็นเงินถลุง / แต่ใจคนชั่วไร้ค่า
 21 ริมฝีปากคนชอบธรรมเลื่องคนมาก / แต่คนโง่ตายเพราะขาดใจ •สองสุภาชิตกล่าวว่าคุณค่าและบุคลิกของคนชอบธรรม
 กับคนชั่ว คำคนชอบธรรมมีค่าและดูแลคนมากแต่คำคนชั่วเผยเพียงการขาดอุปนิสัย (10:13)

เขาไม่เพียงช่วยคนอื่นไม่ได้ แต่ช่วยตนให้มีชีวิตไม่ได้ 22 พระพรของพระยาห์เวห์ทำให้มั่งคั่ง /
 และไม่เพิ่มความทุกข์ใดเข้ากับมัน •คนขยันมั่งคั่ง แต่ข้อนี้ให้คิดว่ำนั้นมาจากพระเจ้า
 พระพรของพระองค์มิได้เพิ่มความกังวลเพราะทรัพย์ แต่ให้ทั้งสิ่งของและใจสงบพ้นกังวล (เทียบ 10:15)

อย่างไรก็ดี สุภาชิตไม่ปฏิเสธว่าคนชอบธรรมอาจจนและทุกข์ 23 การทำแผนชั่วเป็นความยินดีแก่คนโง่ฉันท /
 ปัญญาก็เป็นความยินดีแก่คนมีความเข้าใจฉันทนั้น •เปรียบสิ่งที่คนโง่และคนมีปัญญายินดี ‘แผนชั่ว’ [ชิมมาห์]
 ในวรรคแรกบ่งการจงใจทำชั่ว คนโง่ผลิตเพลิน 24 สิ่งที่คนชั่วกลัวจะมาถึงเขา /
 แต่สิ่งที่คนชอบธรรมปรารถนาจะได้รับ 25 เมื่อพายุผ่าน คนชั่วไม่มีอีก / แต่คนชอบธรรมเป็นรากฐานนิรันดร์
 •สองข้อนี้กล่าวจุดจบ คนชั่วพบสิ่งที่กลัว (อาจคือโทษ) และพินาศ

ส่วนคนชอบธรรมได้สิ่งปรารถนาและรากฐานคงนิรันดร์แม้ในพายุพิพากษา (12:7; มธ 7:24-27) วรรคสองข้อ 24
 ทำให้เห็นพระหัตถ์พระเจ้าในพิพากษาและตอบแทน 26 น้ำส้มสายชูต่อฟัน ครว้นต่อตาเป็นเช่นไร /
 คนเกียจคร้านต่อผู้ส่งเขาก็ก่อนนั้น •ทั้งสองไม่เพียงนำราคาญแต่ทำให้อยากบ้วนหรือบด
 คนเกียจคร้านเป็นที่เกลียดชังของนายและถูกตำหนิ 27 ความยำเกรงพระยาห์เวห์เพิ่มวันเวลา / แต่ปีของคนที่ชั่วจะสั้น
 •หนุนให้ยำเกรงพระเจ้า Van Leeuwen กล่าวว่า ‘การแก้ปัญหาในที่สุดต้องมีมุมมองพัฒนาถึงชีวิตหลังความตาย’ 28
 ความหวังคนชอบธรรมจบด้วยความยินดี / แต่ความคาดหวังคนชั่วสูญ •เชื่อมแนวคิดข้อ 24 คนชั่วได้ ‘สิ่งกลัว’
 ไม่ใช่สิ่งหวัง แต่คนชอบธรรมได้สิ่งหวัง จุดประสงค์สุภาชิตคือจูงใจให้ทำชอบธรรมและหลีกเลี่ยง 29
 ทางพระยาห์เวห์เป็นป้อมแก่คนครบถ้วน / แต่เป็นความพินาศแก่ผู้ทำชั่ว •ผู้เดิน ‘ทางพระยาห์เวห์ [เดเรค]’
 เป็นคนครบถ้วน (บริสุทธิ) และทางเป็นป้อมคุ้มครอง ตรงกันข้าม
 ทางพระยาห์เวห์นำพิพากษาแก่คนทำชั่วเพราะเขาไม่เดิน แต่หลุดจากทาง 30 คนชอบธรรมไม่หวั่นไหวนิรันดร์ /
 แต่คนชั่วไม่อาศัยในแผ่นดิน •คนชั่วอยู่ไม่มั่นคงและไม่ได้อาศัยในแผ่นดิน แต่คนชอบธรรมมีชีวิตมั่นคงนิรันดร์
 ‘แผ่นดิน’ บ่ง ‘แผ่นดินแห่งพระสัญญา’ และชวนคิดถึงนิรันดร์ 31 ปากคนชอบธรรมทำให้ปัญญาออกมา /
 แต่ลิ้นคนจะถูกตัด 32 ริมฝีปากคนชอบธรรมรู้สิ่งที่พอใจ / แต่ปากคนชั่วรู้สิ่งคัด •สองข้อนี้กล่าวถ้อยคำ
 ปากคนชอบธรรมออกปัญญา แต่คำคนชั่วหรือคนคดไม่ออกมาและ ‘จะถูกตัด’ (สดด 12:3)
 คำคนชอบธรรมเหมาะสมสถานการณ์และคนอื่นยอมรับ ส่วนปากคนชั่วกล่าวแต่ความคด

บทที่ 11

จุดจบของคนชอบธรรมและคนชั่ว

สุภาชิต 11:1

1 ตาซึ่งหลอกลวงเป็นสิ่งที่น่าเกลียดชังต่อพระยาห์เวห์ / แต่ถูกตุ้มครบถ่วนเป็นที่พอพระทัย • ‘น่าเกลียดชัง’ หมายพระเจ้าทรงเกลียดและห้ามอย่างยิ่ง เพราะละเมิดระเบียบพิธีหรือศีลธรรม รายการสิ่งน่าเกลียดรวม ‘ความคด คำเท็จ การหลอก ความหน้าซื่อใจคด ความชั่ว ความหยิ่ง’ ‘สิ่งพอพระทัย’ [ราโชน] แปล ‘พระโปรดปราน’ ได้ และพบใน 10:32 ดูสุภาษิตเรื่องการค้ายุติธรรม 16:11; 20:10, 23 2 เมื่อความหยิ่งมา ความอายก็มาถึง / แต่ปัญญาอยู่กับคนถ่อม • คนโง่มักสัมพันธ์กับหยิ่ง คนมีปัญญากับถ่อม ข้อนี้เกี่ยวกับการฟังคำแนะนำ คนหยิ่งไม่ฟังจึงอับอาย คนถ่อมรับและแก้ไขจึงเดินอย่างมีปัญญา 3 ความครบถ่วนของคนเที่ยงตรงนำเขา / แต่ความสองใจของคนไม่ซื่อทำลายเขา • ‘คนเที่ยงตรง’ กับ ‘คนไม่ซื่อ’ เป็นอีกสำนวนของคนมีปัญญากับคนโง่ ลักษณะถูกเปรียบเทียบเป็น ‘ความครบถ่วน’ [ทุมมาห์; โยบ 2:3] กับ ‘ความสองใจ’ [เซเลฟ; สภษ 15:4] คำหลังมาจากกริยา ‘บิด/ทำให้คด’ และสัมพันธ์กับสินบนใน อพย 23:8; ฉธบ 16:9

4 ทรัพย์ไม่เป็นประโยชน์ในวันพระพิโรธ / แต่ความชอบธรรมช่วยจากความตาย • แม้ทรัพย์เป็นพระพรจากพระเจ้า (3:9-10, 15-16; 10:15, 22)

ก็กันพระพิโรธหรือภัยของพระเจ้าไม่ได้ (อสค 7:19) สิ่งสำคัญคืออยู่ครบถ่วนต่อพระองค์
ความชอบธรรมช่วยคนชอบธรรมในวิกฤตชีวิต

สำนวนคล้ายวรรคแรกปรากฏในบริบท ‘ล่องประเวณี’ (6:34-35)

5 ความชอบธรรมของคนครบถ่วนทำทางเขาตรง / แต่คนชั่วล้มด้วยความชั่วของตน

- ตั้งต้นว่าพระเจ้าทรงรักษาทางคนครบถ่วน (2:20)

และความพยายามของเขาร่วมด้วย เช่นเดียวกับข้อ 3 6 ความชอบธรรมของคนเที่ยงตรงช่วยเขา / แต่คนหลอกลวงถูกจับด้วยความโลภ • เปรียบเหมือนข้อ 3 และจุดจบเหมือนกัน คนเที่ยงตรงช่วยตน แต่คนอื่นถูกความอยากชื่อนำไปทำลายตน 7 เมื่อคนชั่วตาย ความคาดหมายสูญ / และความหวังในทรัพย์สูญ

- วรรคสองระบุความคิดวรรคแรก สอนอย่าหวัง ‘อำนาจเงิน’ ซึ่งช่วยไม่ได้ยามตาย 8

คนชอบธรรมได้รับการช่วยจากความทุกข์ / และคนชั่วเข้าแทนที่

- ความรอดของคนชอบธรรมกับความพินาศคนชั่วเป็นหัวข้อซ้ำ จูงใจให้ต่อสู้ ‘ถ้าสุภาษิตนี้ไม่ตั้งต้นแนวคิดโลกหน้า ผู้ใดรับรองย่อมสรุปว่ามันจริงได้ก็ต่อเมื่อมีโลกหน้า เพราะประสบการณ์แสดงว่าคนยากบางคนทุกข์จนหลุมศพ ขณะที่คนชั่วบางคนรุ่งจนจบ’ (Longman) 9 คนไร้พระเจ้าทำลายเพื่อนบ้านด้วยปาก / แต่คนชอบธรรมรอดด้วยความรู้ • ความต่าง ‘ปาก’ กับ ‘ความรู้’ คือคำไร้ความรู้กับคำมีความรู้ คนไร้พระเจ้าดำเนินโดยไม่สนพระองค์จึงไร้ความรู้ ทำลายทั้งตนและเพื่อนบ้าน คนชอบธรรมยำเกรงพระยาห์เวห์ ช่วยทั้งตนและคนอื่น 10 เมืองยินดีด้วยความดีของคนชอบธรรม / และโห่ร้องเมื่อคนชั่วพินาศ 11 เมืองถูกยกด้วยพระพรคนเที่ยงตรง / แต่พังด้วยปากคนชั่ว • ต่อจากข้อ 9 คนทั้งสองกระทบเพื่อนบ้านและชุมชน คนชอบธรรมทำความยุติธรรม คนชั่วทำยุติธรรมและกดขี่ ความรู้ของคนชอบธรรมเป็นความยินดี แต่กิจกรรมคนช่วนำทุกข์ (29:2) โดยเฉพาะคำใส่ร้าย (ข้อ 13) และคำก่อวิวาทพังเมือง หัวข้อคำซ้ำต่อในข้อ 12-13 12

ผู้ดูหมิ่นเพื่อนบ้านขาดใจ / แต่คนมีความเข้าใจนี้ 13 ผู้ที่เยวใส่ร้ายเปิดเผยความลับ /
แต่ผู้มีวิญญาณซื่อสัตย์ปิดเรื่อง • คนมีความเข้าใจไม่ดูหมิ่นแม้ผู้สมควรถูกดูหมิ่น คนโง่ไม่ระวังคำ ใส่ร้าย (10:18)
และเปิดเผยความลับแต่คนมีปัญญาปกคลุมแม้ความผิด (10:12) เขาอาจตำหนิแต่ไม่ใส่ร้ายเพื่อประณาม 14 เมื่อไรยุทธวิธี
ประชาชนล้ม / แต่ชัยชนะมาด้วยที่ปรึกษา • ศัพท์ ‘ยุทธวิธี’ และ ‘ที่ปรึกษา’
ซึ่งสถานการณ์ทหารคำแนะนำมีปัญญาจำเป็นในสงคราม (ปญจ 9:13-15) คำคนมีปัญญาจึงช่วยเมือง 15
ผู้ค้าประกันคนต่างหน้าจะรับภัย / แต่ผู้เกลียดการเป็นผู้ค้าปลอดภัย • คำเตือนการค้ามีใน 6:1-5; 17:8; 20:16; 2:26;
27:13 16 หญิงมีพระคุณยึดเกียรติ / แต่ชายรุนแรงยึดทรัพย์ • หญิงที่มีพระคุณทำเพื่อประโยชน์ผู้อื่น จึงรับเกียรติ
ส่วนชาย ‘รุนแรง’ หรือ ‘ดุเดือด’ กดขี่เอาทรัพย์ (ฉบับเกาหลีที่แปล ‘ชายขยัน’ ผิด) แต่ไม่มีเกียรติ
ผลปรากฏในข้อต่อไป 17 คนมีเฮเซตทำดีแก่ตน / แต่คนโหดทำร้ายกายตน • เหมือนข้อ 16 ผู้สำแดงความรักมั่นคง
[เฮเซต] ทำประโยชน์ตนแต่คนรุนแรงทำร้ายตน แสดงความเชื่อมระหว่างผลต่อชุมชนกับผลประโยชน์บุคคล 18
คนชั่วได้คำจางลง / แต่ผู้หวนความชอบธรรมได้รางวัลแท้ 19 แน่ทีเดียว ความชอบธรรมนำสู่ชีวิต /
แต่ผู้ไล่ตามชั่วสู่ความตาย • เปรียบผลความชั่วกับความชอบธรรม ข้อ 18 ใช้ภาพเกษตร
จุดจบชั่วว่างเปล่าและตายแต่ความชอบธรรมไม่เปล่าและนำชีวิต จึงหนุนการชอบธรรม 20
คนใจคดน่าเกลียดชังต่อพระยาห์เวห์ / แต่ผู้มีทางครบถ้วนเป็นที่พอพระทัย • พระเจ้าทรงเกลียดคนใจคด
แต่ยินดีผู้เดินทาง ‘ครบถ้วน’ [ทามิม] คือทางตรง ‘ทาง’ เป็นอุปมาหลักของชีวิตในสุภาษิต 21 แน่นนอน
คนชั่วไม่พ้นโทษ / แต่เชื้อสายคนชอบธรรมจะหนี • คนชั่วถูกลงโทษ คนชอบธรรมกับเชื้อสายพ้น 22
หญิงงามแต่ไร้วิจารณ์ญาณ / คือห้วงทองที่จมูกมู •

ความงามไร้การรอบคอบเป็นเพียงทองประดับจมูกมูมุลทิน เตือนอย่าหลงภายนอกจนไม่เห็นความไร้วิจารณ์ญาณ
31:30 ว่าความงามอนิจจัง แต่หญิงยำเกรงพระเจ้ารับคำชม

23 ความปรารถนาคนชอบธรรมเป็นความจริง

แต่ความหวังคนชั่วก่อพระพิโรธ • ความอยากนำการกระทำและผล คนชอบธรรมอยากดีจึงเห็นผลดี แต่คนชั่วก่อพิโรธ
10:24 ว่าสิ่งที่คนชั่วกลัวจะมา 24 บางคนแจกจ่ายแล้วยิ่งเพิ่ม

บางคนหวังสิ่งควรให้แต่ยิ่งขาด • ทำทาสสามัญสำนึกว่าให้แล้วจน หวงแล้วรวย และหนุนเมตตากับใจกว้าง
เปาโลหนุนการช่วยด้วย ‘ผู้หวนน้อยก็เกี่ยวน้อย ผู้หวนมากก็เกี่ยวมาก’ (2คร 9:6)

25 จิตวิญญาณที่รับพระจะอุดม / ผู้ทำให้ผู้อื่นอิม ตนก็อิม • ฉบับเกาหลีแปล ‘ผู้ช่วยช่วย’ เป็นการแปลความของ
‘ผู้รับพร’ (10:22) วรรคสองสนับสนุน ประเด็นคือผู้ช่วยคนอื่นพบความอิมใจ 26 ผู้กักขังไว้ ประชาชาติสาป /
แต่พระพรอยู่บนศีรษะผู้ขาย • ต่อจากข้อ 24 เรื่องแบ่งปัน ผู้กอดของไม่แบ่งถูกสาป
แต่ผู้เปิดคลังยามแล้งขายอย่างเหมาะแก่คนหิวโดยคำนึงชุมชนรับพร 27
ผู้แสวงความดีอย่างกระตือรือร้นพบพระโปรดปราน / แต่ผู้แสวงชั่ว ความชั่วจะมาหา • ในบริบททั้งเล่ม
ความดีรวมปัญญา ความชั่วเป็นการโง่ ผู้ดำเนินปัญญารับพระโปรดปราน [ราโชน; ข้อ 1] แต่เจตนาชั่วกลับหาเขา 28

ผู้วางใจทรัพย์ตนจะล้ม / แต่คนชอบธรรมแตกใบเหมือนใบไม้ • ตรงข้ามความคิดว่าทรัพย์นำรุ่งสิ่งสำคัญคือทำชอบธรรม
ความชอบธรรมเป็นทรัพย์มีค่ากว่า ‘แตกใบ’ หมายถึงเรณู (สดด 1:3) 29ผู้ทำร้ายครวเรื้อนตนได้ล้มเป็นมรดก /
และคนโง่เป็นทาสของผู้มีใจปัญญา • ผู้ทำร้ายครอบครัวหรือคนในบ้านไม่ได้มรดกอะไร กลับเป็นทาส
หรืออย่างน้อยอยู่ตำแหน่งต่ำกว่าคนมีปัญญา 30ผลคนชอบธรรมเป็นต้นไม้ชีวิต / และคนมีปัญญาได้จิตวิญญาณ
• คนชอบธรรมได้ชีวิต และนำวิญญาณอื่นสู่ชีวิตหรืออาจเข้าใจ ‘จิตวิญญาณ’ ว่า ‘ผู้คน’ จึงได้มิตร
แต่ความหมายแรกดีกว่า 31ถ้าคนชอบธรรมรับการตอบแทนบนโลก /
คนชั่วและคนบาปจะยิ่งกว่าเท่าใด • คำถามวาทศิลป์ตั้งต้นว่าคนชอบธรรมยังถูกทดสอบเพราะผิดบนโลก
แล้วโทษคนชั่วจะมากเพียงใด เปโตรว่า ‘ถ้าคนชอบธรรมอดอย่างยาก ผู้ไม่ยำเกรงและคนบาปจะยืนที่ไหน’ (1ปต
4:18)

บทที่ 12

คำเตือนเรื่องความชั่ว คำเท็จ และความเกียจคร้าน

สุภาษิต 12:1

1 ผู้รักคำสั่งสอนรักความรู้ / แต่ผู้เกลียดการทดสอบเป็นคนทึบ • คนมีปัญญารักคำสอนและการทดสอบ
ต้องการเรียนจากความผิดและรับคำชี้ของผู้อื่น (12:15) แต่ผู้ปฏิเสธเป็นเหมือนผู้ ‘ไร้เหตุผลที่แยกคนจากสัตว์’ (30:2;
สดด 73:22)

2 คนดีรับพระโปรดปรานจากพระยาห์เวห์

แต่ผู้วางแผนชั่ว พระองค์ทรงกล่าวว่าเขาชั่ว • ตรงข้ามคนดีคือ ‘คนแห่งแผน [เมซิมมาร์]’ (14:17)

คำนี้ใช้ได้ทั้งลบและบวก (2:11) ‘พระโปรดปราน’ [ราโชน] แปลความยินดีได้ 3 มนุษย์ตั้งมั่นด้วยความชั่วไม่ได้

แต่รากคนชอบธรรมไม่หวั่น • เปรียบความมั่นคง ไม่ว่าเป้าคนชั่วคืออะไร การชั่วทำให้ยังไม่มั่นคง (12:7)

4 ภรรยาสามารถเป็นมงกุฎสามี / แต่หญิงทำให้อายเหมือนความเน่าในกระดู • ‘ภรรยาสามารถ’ (ฉบับเกาหลี
‘หญิงดี’) คำเดียวกับ ‘หญิงคุณธรรม’ บท 31 นางยกระดับชีวิตชายยำเกรงและเป็นรางวัลของการมีปัญญา
ส่วนภรรยาน่าอายนำทุกข์ เตือนหลักการเลือกคู่ผิต 5 ความคิดคนชอบธรรมยุติธรรม / คำปรึกษาคนชั่วหลอก 6
คำคนชั่วซุ่มเพื่อเล็ด / แต่ปากคนเที่ยงตรงช่วยเขา • ให้คิดว่าจะฟังคำแนะนำใคร คนชั่วซ่อนแรงจูงใจชั่ว ‘คำปรึกษา’
แปล ‘ยุทธวิธี’ ใน 11:14 ท้ายที่สุดคำชั่วฆ่า คำชอบธรรมช่วย 7 คนชั่วถูกคว่ำและไม่มี / แต่บ้านคนชอบธรรมยืน
• เหมือนข้อ 3 และ 10:25 8 คนรับคำชมตามความหยิ่ง / แต่คนใจคอดูกุหมื่น • ในวัฒนธรรมเกียรติ-อาย
ผลต่างใหญ่มาก คนมีวิจารณ์ญาณผ่าอุปสรรคจึงรับชม คนไร้วิจารณ์ญาณถูกดูหมิ่น (รูป nifal ของฮีบรู ‘คต’ หมายถึง
‘กระวนกระวาย’) 9 ผู้ถูกดูหมิ่นแต่มีคนรับใช้ / ดีกว่าผู้อดทนแต่ขาดคนมั่ง • สุภาษิตเปรียบเทียบ (better-than)
ความเป็นจริงสำคัญกว่าภาพ มีชื่อเสียงไม่สำคัญ แต่ไม่เท่าความจริง 10 คนชอบธรรมรู้ความต้องการสัตว์ตน /
แต่ความเมตตาคนชั่วโหด • คนชอบธรรมเมตตาถึงสัตว์ คนชั่วปฏิบัติต่อคนด้วยโหด 11 ผู้ทำดินตนอิมด้วยขนมปัง /

ผู้ไล่สิ่งเปล่าๆใจ • คำหนีเกลียดคร้านและหนุ่ยขยับ (10:4, 26) คนเกลียดไม่ได้ทำอะไร แต่ใช้กำลังผิดที่

28:19 แสดงความคิดเดียว 12 คนช่วยยากได้บ้างชั่ว / แต่รากคนชอบธรรมเกิดผล • ต้นฉบับยาก Longman

แปลวรรคแรก ‘ผู้ปรารถนาช่วยยากได้กำไรธรรม’ เข้าใจว่าคนชั่วตามหาอยู่ดีธรรมและวิวาท

แนวโน้มคนชอบธรรมตรงข้ามและเกิดผลดี 13 คนชั่วติดบ่วงด้วยความผิดริมฝีปาก / แต่คนชอบธรรมพ้นทุกข์

• คนชั่วติดบ่วงเพราะคำ แต่คนชอบธรรมพ้นบ่วงด้วยคำ 14 คนอ้อมความดีด้วยผลปาก / ผลตอบแทนมือกลับแก้ตน

• ผู้พูดปัญญาอ้อมด้วยผลริมฝีปาก เหมือนรับค่ามือทำงาน 15 ทางคนโกงในตาตน / แต่คนมีปัญญาฟังคำปรึกษา

• สอนทำที่ต่อคำแนะนำอีก (12:1; 13:10) คนมีปัญญารับคำหนีและชี้หน้า คนโกงคิดว่าตนดี 16 คนโกงแสดงโทษวันนั้น /

แต่คนรอบคอบปิดความอาย • ผู้เผยอารมณ์แรงง่ายเป็นคนโกง คนมีปัญญาดอกกลั่นเมื่อถูกทำให้อาย

คล้ายสุภาษิตให้ค่าความเย็บ 17 ผู้เป็นพยานข้อสัตย์ประกาศความชอบธรรม / พยานเท็จให้หลอก • ฉากศาล

‘พยานเท็จ’ ถูกห้ามในบัญญัติสิบประการและย่ำใน 12:22; 6:19; 14:5,25; 19:5,9; 21:28 18

บางคนใส่ร้ายดั่งแทงดาบ / แต่ลิ้นคนมีปัญญารักษา • เปรียบคำคนโกงที่โจมตีกับคำคนมีปัญญารักษา

สุภาษิตมากหนุ่ยเย็บหรือค่าน้อย (10:14; 13:3,16; 17:27,28) เป็นลักษณะคำปัญญา 19 ริมฝีปากจริงตั้งมั่นนรินทร์ /

แต่ลิ้นเท็จเพียงครู่ • คนโกงมีลักษณะพูดเท็จ เผยว่าเป็นชั่วและชีวิตสั้น คนซื่อตรงพูดจริงตั้งมั่น

หรือหมายความว่าจริงอยู่ตลอดแต่เท็จถูกเปิดเร็ว 20 การหลอกอยู่ในใจผู้วางแผนชั่ว / ความยินดีอยู่แก่ผู้ปรึกษาสันติ

• ผู้คิดชั่วมีหลอก (12:5,17; 11:1) นำแตกแยก ผู้พูดเพื่อสันตินายินดี 21 ไม่มีภัยใดเกิดแก่คนชอบธรรม /

แต่คนชั่วเต็มด้วยชั่ว ไม่ใช่ความจริงสากล แต่เมื่อเงื่อนไขอื่นเท่ากัน หมายคนชอบธรรมจะหลีกเลี่ยงความลำบาก ตรงข้าม

แม้สิ่งดูดีของคนชั่วกลับเป็นชั่ว กล่าวแรงเพื่อหนุ่ยชอบธรรม 22 ริมฝีปากเท็จน่าเกลียดขัดต่อพระยาห์เวห์ /

แต่ผู้ทำอย่างสัตย์จริงเป็นที่พอพระทัย • พระผู้ห้ามพยานเท็จทรงเกลียดคนกล่าวเท็จ และยินดีผู้พูดและทำจริง

ผู้พูดจริงแต่ไม่ทำตามก็กล่าวเท็จ 23 คนรอบคอบซ่อนความรู้ / แต่ใจคนโกงร้องความทึบ • ‘รอบคอบ’ [อารูม] ใน 12:16

ไม่เผยโทษ ที่นี้ไม่โอ้อวดความรู้ แต่กล่าวปัญญา ‘อย่างรอบคอบ’ คนโกงพูดมากเผยความโกง

สอดคล้องหัวข้อถ่อม-หยิ่งและเย็บ-พูดพาล 24 มือคนขยันปกครอง / คนเกลียดเป็นแรงงานบังคับ • เหมือน 10:4

เปรียบผล 25 ความกังวลในใจมนุษย์กดเขา / แต่คำดีทำให้ยินดี • ‘กังวล’ [เดอากาห์]

คือปฏิกิริยาอารมณ์เมื่อพระพรถูกคุกคาม คล้ายใจวิตก แต่คำดีทำให้ยินดี

คำดีที่นี้คือคำหนุนหรือข่าวบวก กล่าวผลของคำต่อคน 26 คนชอบธรรมนำเพื่อนบ้านสู่ทางดี /

แต่ทางคนชั่วทำให้เขาหลง • คนชอบธรรมส่งผลดีแก่เพื่อนและชุมชน คนชั่วแม้ตัวยังนำทางตรงไม่ได้

(ข้อนี้แปลต่างได้หลายแบบ)

27 คนเกลียดไม่อย่างเยื่อของตน

แต่ทรัพย์ล้ำค่าของคนคือความขยัน • เป็นข้อเข้าใจยาก อย่างไรก็ตามก็ตีเปรียบเกี่ยวกับขยัน

คนเกลียดปล่อยแม่เนื้อในมือเพราะไม่ปรุง แต่คนขยันสะสมทรัพย์ด้วยความขยัน 28 ในทางความชอบธรรมมีชีวิต

ในเวลานั้นไม่มีใครตาย •ข้อนี้มีปัญหาต้นฉบับมาก Longman ต่างจาก NIV, NRSV, ESV แปลวรรณคดี
'ทางนำเกลียดนำสู่ความตาย' เพื่อเปรียบทางคนชอบธรรมกับคนชั่ว

บทที่ 13

จงรับคำสั่งสอน

สุภาษิต 13:1

1 บุตรมีปัญญา (ฟัง) คำสั่งสอนของบิดา / แต่คนหยิ่งไม่ฟังคำตักเตือน •เปรียบคนมีปัญญา/ถ่อมกับคนโง่/หยิ่ง
ความต่างคือฟังหรือไม่ฟัง คนมีปัญญาฟังอย่างตั้งใจและมักไม่ทำผิดซ้ำ คนโง่ไม่ยอมรับและไม่ปรับพฤติกรรม

2 มนุษย์กินสิ่งดีจากผลปาก / แต่ลำคอคนหลอกลวง (กิน) ความรุนแรง

•กล่าวความสำคัญของคำ ผู้พูดดีจะกินผลดี แต่คนหลอกลวงชอบความรุนแรงเพื่อสนองตนและชอบทำร้ายคนอื่นด้วยคำ 3
ผู้รักษาปากรักษาชีวิต / ผู้เปิดริมฝีปากกว้างมีความพินาศ •กล่าวประโยชน์คำน้อย คนพูดมากเผชิญปัญหาทุกชนิด
คนมีปัญญาพูดแต่รอบคอบ 4 คนเกียจอยากแต่ไม่ได้สิ่งปรารถนา / แต่สิ่งปรารถนาของคนขยันจะอุดม

•เปรียบคนเกียจกับขยัน ในสุภาษิตคนขยันคือคนมีปัญญาและปรารถนาสิ่งเหมาะสมยำเกรง 5

คนชอบธรรมเกลียดคำเท็จ / แต่คนชั่วเป็นที่เกลียดและอับอาย •คนชอบธรรมไม่โกหก

แต่คนชั่วทำเป็นนิสัยจึงถูกเกลียดและอาย 6 ความชอบธรรมรักษาทางคนครบถ้วน / แต่ความชั่วทำลายคนบาป

•ทำความชอบธรรมรับการคุ้มครอง ทำชั่วถึงพินาศ ที่นี้ความชอบธรรมกับความชั่วเป็นบุคคล 7

บางคนทำเหมือนมั่งมีแต่ไม่มีอะไร / บางคนทำเหมือนจนแต่มีทรัพย์มาก •เตือนอย่าถูกภาพลวง

การเสแสร้งไม่สำคัญเท่าความจริง (12:9) คนมีปัญญาต้องเห็นจริงผ่านภายนอก 8 ค่าไถ่ชีวิตคนคือทรัพย์ของเขา /

แต่คนจนไม่มีเหตุให้ถูกชู้ •ฉากลักพาตัว คนมั่งมีดีตรงจ่ายค่าไถ่ได้ แต่คนไร้ทรัพย์ไม่ถูกเรียกค่าไถ่จึงอาจดีกว่า

ทรัพย์มีไว้ป้องกันแต่จริงกลับป้องกันไม่ได้ 9 แสงคนชอบธรรมส่องสว่าง / แต่ตะเกียงคนชั่วดับ •กริยา 'ส่อง' หมายถึง

'ยินดี' แสงเป็นภาพพลังชีวิต การดับตะเกียงบ่งถึงตาย (20:20; 24:20) เป็นข้อความทั่วไปที่หนุนชอบธรรม

10 ความหยิ่งก่อแต่การวิเวก / แต่ปัญญาอยู่กับผู้ขอคำปรึกษา •หยิ่งปฏิเสธคำแนะนำและก่อปัญหา

ปัญญาฟังอย่างถ่อมและผ่าปัญหา (12:15) 11 ทรัพย์ที่ได้เปล่าลดลง / แต่สิ่งที่รวบรวมด้วยมือเพิ่ม

•เปรียบวิธีสะสมถูกผิด สำนวน 'ได้เปล่า' เข้าใจยาก ฉบับอื่นอ่าน 'ได้อย่างรีบ' คือได้ง่ายเสียเร็ว 'รวบรวมด้วยมือ'

คือทำงานซื่อสัตย์ 12 ความหวังล่าช้าทำใจป่วย / แต่สิ่งปรารถนาที่มาถึงเป็นต้นไม้ชีวิต •ข้อสังเกตไรคำสั่ง

แต่ให้ความเข้าใจการทำงานใจ (10:28; 15:13) 13 ผู้ดูหมิ่นพระเจ้าจะพินาศ / แต่ผู้เกรงบัญญัติรับรางวัล

•เปรียบผู้รับคำสอนกับผู้ไม่รับ โดยเรียก 'ผู้เกรง' กับ 'ผู้ดูหมิ่น' ชี้ทำที่ 14 คำสอนคนมีปัญญาเป็นน้ำพุชีวิต /

ให้พ้นเท้าจากบ่วงความตาย •วรรณคดีสนับสนุนวรรณคดี รับคำสอนรับรองชีวิตและห่างตาย รวมข้อ 13 หนุนให้รับ

14:27 เทียบ 'น้ำพุชีวิต บ่วงความตาย' กับ 'ยำเกรงพระยาห์เวห์' 15 วิจาร์ณญาณดีให้พระคุณ /

แต่ทางคนหลอกลวงคือความพินาศ •ทางแยกสู่พระคุณหรือพินาศ 16 คนรอบคอบทุกคนทำตามความรู้ /

แต่คนโง่เผยความทึบ •คนรอบคอบระวังทั้งคำและการกระทำตามความรู้ คนทำโดยไม่ตามความรู้เผยโง่

17 ผู้ส่งสารชั่วตกในภัย / แต่ทูตเชื้อสัตย์รักษาคนป่วย •ทูตเชื้อสงฆ์ชาวภูฏาน ผู้ส่งสารชั่วอาจ

ไม่ส่งหรือบิดเบือน ผู้ละหน้าที่นำภัยตน แต่ผู้ช่วยเหลือคน 18 ความจนและอายอยู่แก่ผู้ละคำสอน /

แต่ผู้รักษาคำตำหนิรับเกียรติ •ต่อหัวข้อรับคำสอน (13:1; 12:1) ผู้ละรับจนและอาย ผู้รับและรักษารับเกียรติ 19

สิ่งปรารถนาสำเร็จหวานแก่จิต / แต่สิ่งน่าเกลียดของคนโง่คือหันเหจากชั่ว •13:12 ว่าสำเร็จเหมือนต้นไม้ชีวิต

ที่นี้ว่าหวาน วรรคสองบ่งว่าคนมีปัญญาสำเร็จด้วยทำดี แต่คนโง่ไม่สำเร็จเพราะไม่หันจากชั่ว 20

ผู้เดินกับคนมีปัญญามีปัญญา / ผู้คบคนโง่รับภัย •หนุนให้เลือกคบ ท้ายสุดคนมีปัญญาคบคนมีปัญญา คนโง่คบคนโง่

สตรีปัญญาอยู่กับคุณธรรมเช่นยั้งคิด ความรู้ รอบคอบ และหลักหยิ่ง ชั่ว คำคด (8:12-13) 21 ภัยไล่คนบาป /

แต่ความดีตอบแทนคนชอบธรรม •เปรียบชะตา คนบาปปรับค่าบาป คนชอบธรรมรับตามความชอบธรรม 22

คนดีให้มรดกถึงหลาน / แต่ทรัพย์คนบาปสะสมไว้เพื่อคนชอบธรรม •ทรัพย์คนดีต่อรุ่นหน้า

แต่ของคนบาปชั่วครวและทำชั่ว ‘เพื่อคนชอบธรรม’ (เทียบ ปญจ 6:2) 23 อาหารมากออกจากที่รกร้างของคนจน /

แต่บางสิ่งถูกกวาดไปเพราะไร้ความยุติธรรม •สังเกตคนจนทุกข์เพราะอยุติธรรม ไม่ใช่เกียจ

‘ตั้งต้นว่าบางคนทำงานเต็มกำลังเพื่อรุ่ง แต่แรงนอกควบคุมชิงไป’ (Longman) 24 ผู้สงวนไม้เรียวเกลียดบุตร /

ผู้รักบุตรขยันสั่งสอน •สำคัญเรื่อง discipline พ่อแม่รักต้องสอน บุตรต้องรับว่าเป็นหลักฐานรัก

ใช้กับเข้าใจการดีสอนของพระเจ้า (3:11-12; ฮบ 12:6-13) 25 คนชอบธรรมกินจนอิ่มคอ / แต่ทำ้องคนชั่วขาด

•แนวเดียวกับ 10:3 ‘พระยาห์เวห์ไม่ทรงให้คนชอบธรรมอด แต่ผลักความโลภคนชั่ว’ กินจนอิ่มหมายทรงจัดพอ

ไม่ใช่รับรองตะกละ

บทที่ 14

คนมีปัญญาและคนโง่

สุภาษิต 14:1

1 สตรีมีปัญญาสร้างบ้านของนาง / แต่หญิงโง่รื้อด้วยมือตน •แนะนำหนุ่มอย่าคบหรือแต่งงานโง่ ‘บ้าน’

หมายครอบครั้ว บางคนเห็นเป็นความต่างระหว่างปัญญา (ตรงตัว ‘ปัญญาของสตรี’)

กับความโง่ที่เป็นบุคคล 2 ผู้เดินตรงยำเกรงพระยาห์เวห์

ผู้เดินทางผิดดูหมิ่น (พระยาห์เวห์) •ผู้ยำเกรงเกลียดชั่ว (8:13) และเดินตรง ผู้เดินคดหรือออกทางตรงดูหมิ่นพระองค์ 3

ในปากคนโง่มีหน่อความหยิ่ง

แต่ริมฝีปากคนมีปัญญารักษาตน •ฉบับเกาหลี ‘เรียกไม้เรียว’ เป็นการแก้ ‘หน่อ’ [ไฮเทอร์] เป็นคำเดียวกับ

‘หน่อจากตอเจสซี’ อสย 11:1 หมายถึงคนโง่เผยหยิ่ง แต่คำคนมีปัญญาคุ้มครองจากลำปาก 4 เมื่อไม่มีวัว รางสะอาด

แต่ผลผลิตมากอยู่ในกำลึงวัว •เลือกง่ายสบายไม่ได้ผล ถ้าต้องการผลมากต้องจ่ายราคา 5 พยานสัตย์ไม่โกหก

พยานเท็จพ่นคำเท็จ • ฉากศาลเหมือน 12:17 จะรู้เท็จอย่างไร อาจดูอุปนิสัย? ข้อนี้สังเกตก่อน ไม่ให้คำแนะนำ
ต้องอ่านกับ 19:28; 21:28; 24:28-29; 25:7-8,18; 29:24 ข้อ 25 ว่าพยานจริงช่วยชีวิต

6 คนหยิ่งแสดงปัญญาแต่ไม่พบ / คนมีความเข้าใจได้ความรู้ง่าย • คนหยิ่งไม่ต้องการปัญญาแท้คือยำเกรงพระยาห์เวห์
แต่หาเป็นเครื่องมือสนองอยากร จึงเปล่า ความรู้เปิดแก่คนมีปัญญาผู้ยำเกรง ถ่อมรับคำสอน

7 จงออกจากต่อหน้าคนโง่ / เจ้าจะไม่ได้เรียนริมฝีปากความรู้ • 13:20 ว่าคบคนโง่รับภัย

จึงมีคำสั่งให้อยู่ห่างและไกลคนมีปัญญา

8 ปัญญาคนรอบคอบเข้าใจทางตน / แต่ความโง่ของคนเขลาหลอก • คนรอบคอบคิด พิจารณา และรู้ทาง (14:15)

คนโง่ไม่รู้และนำคนอื่นผิด 9 คนโง่เยาะเครื่องบูชาลบผิด / แต่ท่ามกลางคนเที่ยงตรงมีความยินดี • เยาะ

‘เครื่องบูชาลบผิด’ [อาชาม] คือไม่ยอมผิดและละความจำเป็นลบผิด คนเที่ยงตรงยอมรับและรู้ชอบคุณกับ

‘ความยินดี/พระโปรดปราน’ [ราโชน] ฉบับเกาหลีไม่จับนัยนี้ 10 ใจรู้ความเจ็บของตน / คนอื่นร่วมความยินดีไม่ได้

• ทุกข์และสุขเป็นส่วนบุคคล คนอื่นรู้หมดไม่ได้ เมื่ออ่านกับ 15:11 สรุปว่าพระเจ้าเท่านั้นรู้ใจ 11 บ้านคนชั่วถูกทำลาย /

เต็นท์คนเที่ยงตรงจำเริญ • ผลต่าง บ้าน/เต็นท์คำนึงผลต่อคนรอบและชุมชน (14:1) 12 บางทางดูตรงต่อมนุษย์ /

แต่ปลายเป็นทางความตาย • นี่คือเหตุที่ต้องมีปัญญา นางรักษาจากทางตาย คนโง่มองทางตนไม่ออก คล้าย 16:26 13

แม้หัวเราะ ใจอาจเจ็บ / แม้ความยินดี ปลายอาจเศร้า • สังเกตจิตใจอีก (12:25; 13:12; 15:4) ฝันอารมณ์ไม่ทั้งหมด

บางครั้งความจริงลึกลับ ผู้ประกาศว่าความเศร้าแสดงจริงดีกว่ายินดี (ปฐม 7:2-4,6) 14 คนใจหันเหอ้อมด้วยทางตน /

คนดีก็อ้อมด้วย (ทาง) ตน • คนชั่ว ‘อ้อม’ ด้วยชั่วและรับผล คนดีก็อ้อมด้วยการประพฤติ เดือน วว 22:11-12

‘ผู้ทำอุทิศธรรมให้ทำต่อ... เรามาเร็วพร้อมบำเหน็จตอบตามการกระทำ’ 15 คนเชื่อเชื่อทุกคำ /

คนรอบคอบเข้าใจก้าวตน • ‘คนเชื่อ’ คือยังไม่รู้เดียวสา (14:18) คิดสั้นไม่แยก คนรอบคอบซึ่งตรงข้ามพิจารณาทาง

(14:8) 16 คนมีปัญญากลัวและหันจากชั่ว / คนโง่ทำหยิ่งแต่มั่นใจ • คนมีปัญญายำเกรงพระยาห์เวห์จึงห่างบาป (8:13;

16:6) คนโง่กล้าบาปแต่คิดปลอดภัย กริยา ‘ทำหยิ่ง’ มีพื้นฐาน ‘โกรธ/ตื่นเต้น’ บ่งใจร้อนทำบาป (ดูข้อ 17) 17

ผู้โกรธเร็วทำโง่ / คนวางแผนชั่วถูกเกลียด • คล้ายวรรคสองข้อ 16 ชี้การหุนหันเป็นโง่ วรรคสองเสริม ‘คนแห่งแผน

[เมซิมมาห์]’ (12:2) ไม่หุนหันแต่จงใจวางแผนชั่ว 18 คนเชื่อรับความโง่เป็นมรดก / คนรอบคอบสวมมงกุฎความรู้

• คนเชื่อ (ข้อ 15) ไม่คิดรอบคอบจึงโง่ขึ้น คนรอบคอบเพิ่มความรู้และเกียรติ

19 คนชั่วกราบต่อคนดี / คนธรรมดาที่ประตุคนชอบธรรม • แม้ไม่เกิดทันทีเสมอ เรื่องโยเซฟกับพี่

และโมเรเดัยกับฮามานเป็นพยาน ‘คริสเตียนผิดถ้านำหลักนี้ใช้เคร่งกับชีวิตเดียวนี้ ต้องคิดถึง “ท้ายสุด”’ (Longman)

20 คนจนถูกแม่เพื่อนเกลียด

แต่ผู้รักคนมั่งมีมีมาก 21 ผู้ดูหมิ่นเพื่อนบ้านเป็นคนบาป

แต่ผู้เมตตาคนขัดสนเป็นสุข • ข้อ 20 เป็นสังเกตจริง ไม่ใช่สอนศีลธรรม ใช้ได้ทั้งบวกและเตือน ส่วนข้อต่อแสดงลบ

ไม่ว่าเพื่อนจนหรือรวย การดูหมิ่นเป็นบาป ถ้ารวยต้องช่วยคนจน

22 ผู้คิดชั่วมิได้หลงหรือ / เฮเซตและเอเมทอยู่แก่ผู้คิดดี •เปรียบเทียบ ผู้วางแผนชั่วไปผิดและรับผล ผู้วางแผนดีรับ ‘ความรักมั่นคง [เฮเซต] และความสัตย์ [เอเมท]’ ของพระเจ้า คำนี้พบบ่อย (อพย 34:6 แปล ‘ความรักและสัตย์’) บรรยายความสัมพันธ์พระองค์กับสิ่งทรงสร้าง ทรงซื้อสัตย์คุ้มครองและรักคนของพระองค์

23 ในงานหนักทุกอย่างมีกำไร

แต่คำริมฝีปากมีแต่ขัดสน •‘คำริมฝีปาก’ ตั้งต้นคำเปล่าและพูดพล่ำ ตรข้ามขยัน 24 มงกุฎคนมีปัญญาคือทรัพย์

แต่ความโง่คนเขลาคือความโง่ •คนมีปัญญาได้ทรัพย์ คนโง่ไม่ได้อะไรนอกจากการโง่ 25 พยานจริงช่วยชีวิต

ผู้พ้นคำเท็จหลอก •พยาน ‘จริง’ [เอเมท] ไม่กล่าวเท็จ (14:5)

ช่วยชีวิต คนเท็จทำร้าย 26 ผู้ยำเกรงพระยาห์เวห์มีที่ไว้วางใจมั่นคง

และลูกหลานมีที่ลี้ภัย •พระเจ้าทรงเป็นที่พึ่งของผู้ยำเกรงและดูแลถึงลูก 27 ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นน้ำพุชีวิต

ให้พ้นว่วงความตาย •‘ยำเกรงเป็นต้นปัญญา’ (9:10) เป็นแหล่งชีวิตเพราะปัญญารักษาจากทางตาย (13:14)

28 ประชาชนมากเป็นเกียรติยศตรี

ไร้นชาติเป็นความพินาศผู้ปกครอง •สุภาษิตกษัตริย์แนะนำให้ทำเพื่อความรุ่งประชาชน 29 ผู้โกรธซ้ำมีความเข้าใจมาก

ผู้ใจริบเผยความโง่ •‘โกรธซ้ำ’ เป็นพระลักษณะ (อพย 34:6)

ควบคุมและแสดงอารมณ์ถูกเวลาในระดับเหมาะเป็นปัญญา (15:18; เทียบ 14:17)

‘ใจริบ’ ตรงตัว ‘วิญญาณ/ลม [รูอาห์] สั่น’ 30 ใจสงบเป็นชีวิตกาย

แต่ริษยาทำกระดูกเน่า •‘สงบ’ แปล ‘อ่อนโยน’ ใน 15:4 ริษยาทวนใจ แต่สงบเพิ่มกำลังชีวิต ใจกระทบสุขภาพจริง 31

ผู้กดขี่คนจนเยาะพระผู้สร้างเขา

ผู้ถวายเกียรติพระองค์เมตตาคนขัดสน •ท่าที่ต่อคนตรงกับท่าที่ต่อพระเจ้าอย่างแรง ทุกคนทรงสร้าง

จึงกดหรือดูหมิ่นคนจนคือหมิ่นพระองค์ (มธ 25:42-45)

ผู้ถวายเกียรติช่วยคนขัดสน ตั้งต้นว่าความจนไม่จำเป็นมาจากเกียจ (13:23; 17:5) 32 คนชั่วถูกผลึกล้มด้วยชั่วตน

แต่คนชอบธรรมมีที่ลี้ภัยแม้ในความตาย •ผลสุดท้าย คนชั่วถูก ‘ผลึกลง’ แต่คนชอบธรรมพบที่ลี้ภัยแม้ตาย

บ่งหวังโลกหน้า 33 ปัญญาพักในใจคนมีความเข้าใจ

แต่สิ่งในใจเป็นที่รู้ •ปัญญาเป็นคุณสมบัติภายใน คนมีปัญญาเก็บไว้ คนโง่มีความโง่และเผยเร็ว 34

ความชอบธรรมยกชาติ

บาปเป็นความอายชนชาติ •ความชอบธรรมเกี่ยวกับเพิ่มประโยชน์คนอ่อนแอ กระทบทั้งชะตาบุคคลและเกียรติชาติ

‘บาป’ คือปฏิบัติต่อคนผิด

35 พระโปรดปรานกษัตริย์อยู่แก่ข้าราชการที่ทำอย่างฉลาด / พระพิโรธอยู่แก่ผู้ทำให้อาย

(ข้าราชการ)

• ‘พระโปรตปราน’ [ราโชน] หมายความว่า ยินดี ข้าราชการฉลาดรับโปรด แต่คนโง่เผยความโง่รับพิโรธ
ข้อนี้ตั้งต้นกษัตริย์มีปัญหา เพราะในประวัติศาสตร์ กษัตริย์โง่รับคำแนะนำอายุที่ทำร้ายตน

บทที่ 15

ถ้อยคำปัญญาและสิ่งที่มีค่ากว่า

สุภาษิต 15:1

1 คำตอบอ่อนโยนหันความโกรธ / แต่คำแข็งปลุกโทสะ • กล่าวท่าทีเมื่อโต้เถียง คำอ่อนทำความโกรธอีกฝ่ายสงบ
คำแข็งเพิ่มวิวาท สอดคล้องคำสอนไม่โกรธเร็ว 2 ล้นคนมีปัญญาส่งความรู้อย่างดี / ปากคนโง่เทความทึบ
• เรียกร้องโดยนัยให้ตัดสินใจว่าจะฟังใคร และรวมข้อ 1 คำนี้จึงผลคำต่อผู้อื่น 3 พระเนตรพระยาห์เวห์อยู่ทุกแห่ง /
ทรงเฝ้าคนชั่วและคนดี • เมื่ออ่านกับสุภาษิตอื่นให้ความเข้าใจมาก เป็นฐานมั่นใจเรื่องผลและจุดจบ
ทรงวินิจฉัยทุกคนดีชั่วและจะพิพากษา 4 ล้นอ่อนโยนเป็นต้นไม้ชีวิต / ล้นคดทำวิญญานแตก • ผลคำ ‘อ่อนโยน’ แปล
‘สงบ’ ใน 14:30 ขนานข้อ 1 คำอ่อนส่งเสริมชีวิต ล้นคดให้ผลลบต่อคนอื่น 5 คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดา /
ผู้รักษาคำดำห็นรอบคอบ • ผู้ปฏิเสธยิ่งโง่ ผู้รับและแก้ยังมีปัญญา 6 ในบ้านคนชอบธรรมมีคลังมาก /
แต่ผลผลิตคนชั่วมีทุกข์ • ‘คลัง’ ไม่จำเป็นต้องวัตถุ คนชั่วอาจมีทรัพย์แต่พร้อมทุกข์ 7
ริมฝีปากคนมีปัญญากระจ่ายความรู้ / แต่ใจคนโง่ไม่เช่นนั้น • คล้ายข้อ 2 คนมีปัญญาส่งความรู้ คนโง่เทแต่ความโง่ 8
เครื่องบูชาคนชั่วน่าเกลียดชังต่อพระยาห์เวห์ / คำอธิษฐานคนเที่ยงตรงเป็นที่พอพระทัย 9
ทางคนชั่วน่าเกลียดชังต่อพระยาห์เวห์ / ผู้ไล่ตามความชอบธรรมทรงรัก • กล่าวสิ่งทรงเกลียดและยินดี ‘เครื่องบูชา’
กับ ‘คำอธิษฐาน’ ขนานหมายความว่า การนมัสการ มิใช่ทรงเกลียดบูชาแต่ชอบอธิษฐาน ทรงมองชีวิต/การกระทำ
ไม่ใช่กิจศาสนาหรือความกระตือรือร้นพิธี ทรงเกลียดผู้ทำชั่วและยินดีผู้ทำชอบธรรม 10
คำสั่งสอนเจ็บปวดอยู่แก่ผู้ละทาง / ผู้เกลียดคำดำห็นจะตาย • กล่าวแรงว่าปฏิเสธสอนเรื่องผินาตาย Longman
สงสัยแปล [รา] ว่า ‘เข้มงวด’ และอ่าน ‘คำสอนเป็น “ความชั่ว” แก่ผู้ทิ้งทาง’
11 แดนคนตายและอาบัตโดนอยู่ต่อพระยาห์เวห์ / ใจบุตรมนุษย์ยิ่งกว่านั้นเท่าใด • ‘อาบัตโดน’ มาจากกรีก ‘ทำลาย’
[อาบัต] หมาย ‘ที่พินาศ’
ขนานแดนคนตาย พระเจ้าทรงรู้ถึงโลกใต้พิภพลึก แล้วจะไม่รู้ใจคนหรือ เทียบ 15:3
จุดเน้นไม่เพียงเฝ้าการกระทำแต่ตรวจและรู้ใจ 12 คนหยิ่งไม่รักผู้ตำหนิตน
ไม่ไปหาคนมีปัญหา • ไม่ชอบหรือไกลผู้ตำหนิ ไม่ยอมผิด ท้ายคบคนโง่ อาจคือคนสรรเสริญตน 13 ใจยินดีทำหน้าที่
ใจเศร้าทำวิญญานแตก • สังเกตใจอีก (13:12; 17:23)
อารมณ์กระทบพฤติกรรม วรรคสองลึกซึ้งว่าภายในกระทบภายใน 14 ใจคนมีความเข้าใจแสงความรู้

ปากคนโง่กินความทึบ • คนมีปัญญายิ่งฉลาดตามลักษณะ คนโง่ยิ่งโง่ ความต่าง ‘แสง’ กับ ‘กิน’ บ่งพยายามกับสบาย
15 ทุกวันคนจนเป็นวันชั่ว

แต่ผู้ใจดีมีงานเลี้ยงเสมอ • มิได้เปรียบคนจนกับใจดี แต่เสนอว่าแม้จนและวันร้าย ‘สภาพใจอาจไม่ขึ้นกับสถานการณ์’
ชีวิตยากแต่พยายามมีท่าทีสดใสได้’ (Longman)

16 มีน้อยพร้อมยาเกรงพระยาห์เวห์ / ดีกว่าคลังมากพร้อมมุ่นวาย • สุภาชิตรับค่าทรัพย์สิน แต่ยาเกรงมีค่ากว่ามาก
บ่งบางครั้งต้องเลือกระหว่างสอง ละยาเกรงมีมุ่นวาย ผู้ยาเกรงมีใจสงบทุกสภาพ (เทียบข้อ 15)

17 กินผักพร้อมรัก / ดีกว่ากินวัวอ่อนพร้อมเกลียด • สุภาชิตค่าเปรียบรวมข้อ 16 ผักบ่งไม่มั่ง วัวอ่อนบ่งมั่ง
ปริมาณทรัพย์สินตัดสินชี้ชัดไม่ได้ อยู่กับคนรักสำคัญกว่า ถ้าฉากรอบครัวหมายบ้านสงบสำคัญกว่า (17:1)

18 คนโกรธก่อวิวาท / ผู้โกรธเข้าหยุดการโต้เถียง • ชมลักษณะโกรธเข้าตรงข้ามใจร้อน

(14:29) โกรธก่อวิวาทในสันติ แต่กลับหยุดวิวาทได้ 19 ทางคนเกียจเหมือนวัวหนาม

ทางคนเที่ยงตรงเป็นถนนใหญ่ • สองทาง ชีวิตคนเกียจขรุขระ คนตรงจำเริญ หนุนความถูกต้อง 20
บุตรมีปัญญาทำบิดายินดี

คนโง่ดูหมิ่นมารดา • คล้าย 10:1 ที่บุตรโง่เป็นความเศร้า ที่นี้แรงว่าดูหมิ่น 21 ความโง่เป็นความยินดีแก่ผู้ขาดใจ

คนมีความเข้าใจเดินทางตรง • ‘โง่’ ตรงตัว ‘ขาดใจ’ คนโง่เพลินความโง่ เหมือน 15:14 ‘ปากคนโง่กินความทึบ’
จมโง่ต่อ คนมีปัญญาไม่จมและเดินทางตรง 22 ไร้การปรึกษา แผนล้ม

ด้วยที่ปรึกษามาก แผนสำเร็จ • คล้าย 11:14 แต่ฉากสงครามและประโยชน์ชุมชนน้อยกว่า

ยังกล่าวความสำคัญการหารือ 23 คนยินดีด้วยคำตอบปาก

คำถูกเวลาช่างดี • คำตอบถูกสำคัญ แต่พูดมีปัญญาถูกเวลาสำคัญ หลายครั้งอ้าง ‘ข้อเท็จจริง’ แต่ทำร้าย 24
ทางชีวิตนำผู้มีวิจารณ์ญาณขึ้น

ให้หันจากแดนคนตายข้างล่าง • เปรียบทางชีวิตขึ้นกับทางลงแดนคนตาย คนมีปัญญาเดินชีวิตจึงห่างทางตรงข้าม

25 พระยาห์เวห์ทรงรื้อบ้านคนหยิ่ง / แต่ทรงตั้งเขตแดนหญิงม่าย • ใช้อุปมาก่อสร้างว่าทรงต้านหยิ่ง

และคุ้มครองผู้อ่อนแอ

26 แผนชั่วน่าเกลียดชังต่อพระยาห์เวห์

แต่คำดีบริสุทธิ์ • หมายถึงทรงเกลียดผู้คิดชั่วและรับผู้พูด ‘คำดี’ (16:24) ‘ดี’ [โนอัม] หมายถึง ‘พระโปรดปราน’ (สดด

90:17) 27 ผู้ปล้นกำไรทำครัวเรือนทุกข์

ผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิต • ได้กำไรด้วยสินบนหรือทุจริตทำร้ายทั้งตนและครอบครัว ผู้ปฏิเสธอยู่ดีธรรมได้ชีวิต

คำวิจารณ์สินบนทั่วพระคัมภีร์ (อพย 23:8; ฉธบ 16:19; 27:25; อสย 1:23; 5:23; อสค 22:12; สดด 15:5; ปญจ 7:7)

28 ใจคนชอบธรรมคิดก่อนตอบ / ปากคนชั่วเทความชั่ว •คนชอบธรรม/มีปัญญาพูดรอบคอบ

คนชั่ว/โง่พูดเร็วและเหลวในตน คำสอนคิดก่อนพูดมีใน 19:2; 20:18,25; 21:5; 29:20

29 พระยาห์เวห์อยู่ไกลคนชั่ว

แต่ทรงฟังคำอธิษฐานคนชอบธรรม •15:8 เปรียบ ‘เครื่องบูชาคนชั่ว’ กับ ‘คำอธิษฐานคนตรง’

ที่นี่เปรียบผลคำอธิษฐาน ทรงปลุกคนชั่วจึงไม่ตอบ ‘เคล็ดลับคำตอบ’ ไม่ใช่ความขยันแต่ชีวิต/การกระทำของผู้ขอ 30
ตาสว่างทำใจยินดี

ชาวดีทำกระดูกสด •‘ตาสว่าง’ แน่ชัดยาก เมื่อคิด ลก 11:33-36 อาจคือ ‘เห็นสิ่งดี’ เป็นสุภาชีวิตใจ

สิ่งดีภายนอกให้ชีวิตภายใน 31 ผู้มีหูฟังคำตำหนิแห่งชีวิต

อยู่ท่ามกลางคนมีปัญญา 32 ผู้ละคำสอนดูหมิ่นวิญญานตน

ผู้ฟังคำตำหนิได้ใจ •สองข้อเรื่องคำสอน ผู้ฟังเป็นคนมีปัญญาเพราะแก้ชีวิตและนำทางชีวิต ผู้ไม่ฟังนำตนตาย 33

ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นคำสอนแห่งปัญญา

ความถ่อมอยู่ก่อนเกียรติ •ผู้ยำเกรงรับสอน หรือการรับสอนคือทำให้ผู้ยำเกรง ต้องถ่อม ดังนั้นผู้รับอย่างถ่อมได้เกียรติ

บทที่ 16

พระอธิปไตยของพระเจ้าและวิจารณ์ญาณ

สุภาษิต 16:1

1 แผนในใจเป็นของมนุษย์ / แต่คำตอบของลิ้นมาจากพระยาห์เวห์ •แม้คนวางแผน

พระประสงค์เป็นปัจจัยตัดสินสิ่งเกิด มิได้ทำให้เล็กวางแผน แต่ให้รู้ว่ไร้ความร่วมมือพระเจ้าแผนไร้ผล (เทียบ 16:9)

2 ทุกทางของคนสะอาดในตาตน / แต่พระยาห์เวห์ทรงชั่งวิญญาน •ไม่ทรงถูกภายนอกหลอก แต่ประเมินใจ/แรงจูงใจ
‘วิญญาน’ [รูอาห์] คือด้านใน ข้อนี้อธิบายคนอาจหลอกตนด้วยภาพนอก (14:12)

3 จงมอบงานแก่พระยาห์เวห์ / แล้วแผนเจ้าจะมั่ง •รวมข้อ 1 ต้องเชื่อว่าความสำเร็จสุดท้ายอยู่พระเจ้า วางใจทุกงาน
‘ความคิดนี้คือให้การกระทำทั้งชีวิตยอมต่อพระเจ้า ยอมรับว่าแม้แผนมนุษย์บิด ยังมีแผนลึกลับทำงาน และแม้งานสำเร็จ
แผนเกิดผล ก็ยังต้องวางใจพระองค์เรื่องความสำเร็จ’ (Longman)

4 พระยาห์เวห์ทรงสร้างทุกสิ่งเพื่อจุดหมาย / แม้คนชั่วเพื่อวันชั่ว •ทรงทำทุกสิ่งเหมาะการใช้

จุดเน้นไม่ใช่ทรงสร้างคนชั่วหรือเป็นต้นชั่ว แต่ทรงควบคุมแม้คนชั่วในแผนใหญ่ ใช้ชั่วเพื่อดี 5

ทุกคนใจยังน่าเกลียดชังต่อพระยาห์เวห์ / แน่แน่นอนเขาไม่พ้นโทษ •หยิ่งตรงข้ามยำเกรง ไม่เพียงโง่แต่ถูกพิพากษา 6

ด้วยเหตุนั้นและเอเมท ความผิดได้รับการลบ / ด้วยยำเกรงพระยาห์เวห์ คนหันจากชั่ว •‘ความรักมั่นคงและความสัตย์’

เป็นพระลักษณะ (อพย 34:6; 14:22) ไม่มีใครเกิดสะอาดหรืออยู่ไร้บาป ทุกคนต้องอภัย ผู้ได้รับมิใช่ด้วยดีตน

แต่ด้วยเฮเซตและเอเมท แล้วพระองค์ประทานปัญญาให้พ้นจากชั่ว 7 เมื่อพระยาห์เวห์พอพระทัยทางคน / ทรงทำแม็คคีตรูคืนดีกับเขา • เน้นการทรงจัด พระองค์ทำได้ถึงกลับสถานการณ์ศัตรู 8

รายได้น้อยพร้อมความชอบธรรม/ ดีกว่ารายได้มากพร้อมอุมิธรรม • better-than ไม่ปฏิเสธรายได้มาก แต่ถ้ามองเลือกความชอบธรรมสำคัญกว่าทรัพย์ 9 ใจมนุษย์วางแผนทาง / พระยาห์เวห์ทรงตั้งก้าว • เหมือนข้อ 1 ถ้าไม่ทรงกำหนดแผนไม่เกิดผล ต้องฟังอย่างถ่อม 10 คำตัดสินดุจพระดำรัสอยู่ริมฝีปากกษัตริย์

/ ในการพิพากษาปากเขาจะไม่ทำอย่างไม่มีชื่อ • ‘คำตัดสินดุจพระดำรัส’ [เคเซม] ที่อื่นคือเสี่ยงทายภาพลพ ที่นี้บอก(ฉบับเกาหลี ‘พระวณะพระเจ้า’) ทำให้กษัตริย์ตัดสินตรง พรรคสองอาจเป็นเดือน/ห้าม

11 ตาชั่งและคันชั่งยุติธรรมเป็นของพระยาห์เวห์ / ลูกตมในถุงทั้งหมดอยู่ในความสนพระทัย • การค้ายุติธรรม (11:1; 20:10, 23) ทรงเกลียดฉ้อโกงธุรกิจ คล้าย ฉบบ 25:13-16 12 การทำช้วน่าเกลียดซึ่งแก่กษัตริย์

/ เพราะบัลลังก์มันด้วยความชอบธรรม 13 ริมฝีปากชอบธรรมเป็นความยินดีของกษัตริย์ / เขารักผู้พูดตรง • ตั้งต้นกษัตริย์ฉลาดชอบธรรม ต้องปกครองชอบธรรมให้ชาติมัน และไกลผู้พูดชอบธรรม

ผู้ทำชั่วพูดอุมิธรรมต้องกลัว 14 พระพิโรธกษัตริย์ดุจพูดความตาย / แต่คนมีปัญญาทำให้สงบ 15 เมื่อพระพิโรธกษัตริย์สว่างมีชีวิต / พระโปรดปรานเหมือนเมฆฝนปลายฤดู • ให้ผู้รับใช้ไกลกษัตริย์

คนมีปัญญารู้ปฏิบัติและกล่าวเหมาะแก่ต่อพิโรธหากษัตริย์ยินดี ผู้รับใช้ได้รางวัล ‘ฝนปลายฤดู’ หมายรอดและรุ่ง 16 ได้ปัญญาดีกว่าทองเพียงใด / ได้ความเข้าใจดีกว่าเงินถลุง • ปัญญา ‘ดี’ [โทฟ] กว่าสมบัติใด 17

ทางคนเที่ยงตรงคือพ้นจากชั่ว / ผู้รักษาทางรักษาชีวิต [เนเฟซ] 18 ความหยิ่งอยู่ก่อนพินาศ / วิญญาณยโสอยู่ก่อนล้ม • พรรคสองยืนย่นหยิ่งทำไมยำเกรงและไม่ฟังคำหนังสือพินาศ ตรงข้าม 15:33; 18:12 ‘ถ่อมก่อนเกียรติ’ 19

วิญญาณต่ำกับคนถ่อม / ดีกว่าแบ่งของริบกับคนหยิ่ง • เหมือนเปรียบคน แต่จริงเปรียบถ่อมกับทรัพย์

แม่ของริบตั้งต้นชัย ถ้าทำหยิ่งสู้อยู่ไร้ยัย/ทรัพย์แต่ถ่อมจากใจไม่ได้ 20 ผู้พิจารณาพระวณะอย่างรอบคอบพบดี / ผู้วางใจพระยาห์เวห์เป็นสุข • ‘พิจารณา’ ใน 21:12 พื้นฐาน ‘เข้าใจ/จับความ’ คนนี้มีปัญญา เชื่อฟังพระวณะ และเป็นสุข (28:25) 21 ผู้มีใจปัญญาถูกเรียกคนมีความเข้าใจ / ความหวานริมฝีปากเพิ่มการเรียนรู้

• ความเชื่อมสองพรรคยาวพรรคสองบ่งการโน้มน้าวอ่อนหรือทำที่เมตตาช่วยคนเรียนเพิ่ม (ข้อ 23) 22

วิจารณ์ญาณเป็นน้ำพุชีวิตแก่ผู้มี / คำสอนคนโง่คือความโง่ 23 ใจคนมีปัญญาทำปากมีวิจารณ์ญาณ /

เพิ่มคำสอนบนริมฝีปาก • ทั้งสองยกค่าความเข้าใจผู้มีเพิ่มคำสอนแก่คนอื่น (ข้อ 21) คนโง่แมสอนก็ทำให้โง่ 24

คำดีเหมือนรวงผึ้ง / หวานแก่จิตและรักษากระดูก • ‘ดี’ [โนอัม] คือ ‘พระโปรดปราน’ (15:26) อาจแปลคำของ ‘ผู้รับโปรด’ หรือคำ ‘เปี่ยมพระคุณ’ รักษาใจและกาย ‘จิต[เนเฟซ]’ กับ ‘กระดูก [เอเซม]’ อาจแปลคน

หมายคำดีรักษาคน (15:23) 25 บางทางดูตรงต่อคน / แต่ปลายเป็นทางตาย • คล้าย 14:12

เตือนต้องมีวิจารณ์ญาณและพิจารณาทาง 26 ความอยากคนงานทำให้ทำงาน / เพราะปากเร่งเขา

• ใช้อุปมาความอยากอาหารว่าคนถูกความปรารถนานำให้ทำไม่หยุด ผู้ประกาศว่า ‘งานคนเพื่อปากแต่อย่าไม่อิ่ม’ (ปญจ 6:7) 27 คนไร้คำพูดความชั่ว / บนริมฝีปากมีไฟแรง 28 คนคดก่อวิวาท / คนใส่ร้ายแยกเพื่อนสนิท 29

คนรุนแรงล้อเพื่อนบ้าน / นำทางไม่ดี • สามข้อสังเกตคนชั่วที่ทำร้ายเพื่อน พร้อมบ่งให้ห่าง (20:19; 22:24) ข้อ 27

คนไร้คำวางแผนและทำร้ายด้วยคำแข็งหลอก ข้อ 28 ก่อวิวาทถึงแยกเพื่อน ข้อ 29 ล้อคนใกล้ทำเหมือนตน 30

ผู้ขีปนาคิดการคด / ผู้เม้มริมฝีปากทำความชั่วเสร็จ • ‘ขีปนาคา’ อาจสัญญาฉบับ ‘เม้มริมฝีปาก’
ไม่แน่วแน่กับกริยาวรรคสอง ถ้าแปล ‘ทำสำเร็จ’ แบบฉบับเกาหลีเป็นลบ ถ้าแปล ‘ทำให้จบ’
ดังข้างบน(ใช้ทั่วไปกว่า)การปิดปากเป็นบวก

31 ผมหงอกเป็นมงกุฎสง่า / ได้มาบนทางความชอบธรรม • ผมหงอกแทนอายุและประสบการณ์
แต่อายุเองไม่เป็นมงกุฎ เว้นเดินทางชอบธรรม

32 ผู้โกรธช้ำดีกว่านักรบ / ผู้ครองวิญญาณตนดีกว่าผู้ยึดเมือง • ชมโกรธช้ำ (14:29; 15:18) เมื่อขนาน ‘วิญญาณ
[รูอาห์]’ คืออารมณ์ ผู้ควบคุมและแสดงเหมาะสมเป็นคณียิ่งใหญ่

33 สลากถูกโยนที่ตัก / แต่คำตัดสินทั้งหมดมาจากพระยาห์เวห์ • กลับหัวข้อแรก
พระเจ้าทรงเป็นผู้ตัดสินอนาคตสุดท้าย คนจับสลากแต่ทุกสิ่งเคลื่อนไหวในพระวินิจฉัย

บทที่ 17

ถ้อยคำ ปัญญา และการปิดความยุติธรรม

สุภาษิต 17:1

1 ขนบบังคับหนึ่งพร้อมสันติ / ดีกว่าบ้านเต็มเนื้อบูชาพร้อมวิวาท • สุภาษิตเปรียบว่าสงบดีกว่าอุดม (15:17)
‘เนื้อบูชา’ ตรงตัว ‘เครื่องบูชา’ อาจหมายถึงเนื้อหลังถวาย (สภษ 15:17)

2 ทาสฉลาดจะปกครองบุตรนายที่ให้อาย

และรับส่วนมรดกท่ามกลางพี่น้อง • ปัญญาข้ามกำแพงกำเนิดได้ และดำเนินบุตรให้ตื่น 3 เบ้าหลอมเงิน เตาถลุงทอง
แต่พระยาห์เวห์ทรงถลุงใจ • ถลุงเอามลทิน พระองค์ทรงทดลองใจด้วยจุดหมาย 4 ผู้ทำชั่วฟังริมฝีปากชั่ว

คนโกหกเงี้ยวหูลิ้นทำลาย • สองวรรคเสริมกัน คนชั่วสนใจชั่วเสมอ 5 ผู้เยาะคนจนหมิ่นพระผู้สร้าง

ผู้ยืนติภัยคนอื่นไม่พ้นโทษ • ปกป้องคนจนและขนานความจนกับ ‘ภัย’ เยาะคนจนคือหมิ่นพระผู้ทรงอนุญาตสภาพ
14:31 ว่าผู้ถวายเกียรติช่วยคนจน 6 มงกุฎคนแก่คือลูกหลาน

เกียรติบุตรคือบิดา • กล่าวความสำคัญครอบครัว โดยตั้งต้นสมาชิกมีปัญหาไม่ให้อาย
ทุกคนเชื่อมและเป็นเกียรติหรืออายแก่กัน

7 คำเลิที่ไม่เหมาะคนโง่

ริมฝีปากเท็จยังไม่เหมาะเจ้านาย • เหมือนคนโง่พูดดีไม่เข้ากัน ขุนนางโกหกก็ไม่เข้ากัน 8

สินบนเป็นอภัยมณีแห่งพระคุณในตาผู้ถือ

หันไปไหนก็สำเร็จ • กล่าวจากมุมผู้ให้ เขาเห็นเป็น ‘อัญมณีซื้อใจ’ คิดช่วยทุกสิ่ง แต่พระเจ้าไม่เห็นเช่นนั้น ข้อ 23 แสดงมุมพระองค์ 9 ผู้ปกคลุมความมืดแสงรัก

ผู้กล่าวซ้ำแยกเพื่อนสนิท • 10:12 ว่ารักปกคลุมผิด (1ปต 4:8)

มิใช่ส่งเสริมบาป เพราะรักไม่สงวนคำแนะนำและไม่เรียว แต่กันประณามกับแตกแยก

จุดเน้นอย่าพูดผิดคนอื่นซ้ำเพื่อรักษาความสนิท 10 ตำนานมีความเข้าใจฝังลึก / กว่าตีคนโง่ร้อยครั้ง • กริยา ‘ฝังลึก’ พื้นฐาน ‘ลง’ แก่นคือให้ตำหนิผู้มีความเข้าใจ 9:8 เตือนไม่ตำหนิคนหยิ่ง 11 คนกบฏหาแต่ข้อ / พุดโหดถูกส่งมาหา • เตือนกบฏกษัตริย์และผู้ไม่หยุดบาปต่อพระเจ้า 12 พบหมีเสียลูก / ตีกว่าพบคนโง่กำลังทำโง่ • เตือนแรงให้หลีกคนโง่ พบหมีคลั่งยิ่งดีกว่า เนื้อหาเดียว 13:20 แต่ภาพสด 13 ผู้ตอบดีด้วยซ้ำ / ความชั่วจะไม่จากบ้าน • ซ้ำคำ ‘ชั่ว [รา]’ แต่วรรคสองขัดหมาย ‘ภัย’ คนชั่วทำชั่วแม้แก่ผู้ทำดี แต่ ‘พระเจ้า’ แก่คนเพื่อผู้ทำดี 14 เริ่มวิวาทเหมือนน้ำรั่ว / ก่อนโต้เถียงระเบิดจนหยุด • ภาพรูเล็ก น้ำแตกแล้วห้ามไม่ได้ ต้องหยุดก่อน 15

ผู้ให้คนชั่วเป็นชอบธรรมและให้คนชอบธรรมเป็นชั่ว / ทั้งสองน่าเกลียดชังต่อพระยาห์เวห์ • วิจารณ์คำตัดสินเท็จ (17:26; 18:5) แม้เกิดในโลกแต่ไม่พอพระทัย ละเมิด ธบ 25:1 16 เหตุใดมีเงินในมือคนโง่ซื้อปัญญา / แต่ไม่มีใจ • ปัญญาซื้อไม่ได้ คนโง่ไม่เพียงไม่รู้จนคิดซื้อได้ แต่ไม่มีใจแสวงปัญญาแท้คือยาเกรง หรืออาจเยาะคนโง่ที่ ‘แสวงปัญญา’ ซึ่งได้ไม่ได้ 17 เพื่อนรักทุกเวลา / พี่น้องเกิดมาเพื่อยามภัย • ไม่ตรงข้ามแต่เสริม เพื่อนและพี่แท้รับช่วยยามยาก

18 ผู้ขาดใจตบมือ / คำประกันต่อเพื่อนบ้าน • ‘ตบมือ’ เป็นท่าตัดสินทำ (6:1) ‘ขาดใจ’ คือยังไม่เติบโต อาจเน้นไร้ความกล้า สุภาชิตลบต่อการค้าสม่ำเสมอ (11:5; 20:16; 22:26; 27:13)

19 ผู้รักบาปรักวิวาท

ผู้ยกประตูดุแสงพินาศ • รักซ้ำกับรักวิวาทเหมือนกันและนำพินาศ ความหมาย ‘ยกประตู’ ไม่น่า Clifford อ้าง อสย 30:13 เสนอกันว่า ‘ทำผิดซ้ำเสียงฟังเหมือนกำแพงสร้างผิด’ 20 คนใจคดไม่พบดี

ผู้ลั่นปิดตกในชั่ว • สังเกตผลน่าเวทนา วางใจคดขนานลั่นปิด 21 ผู้ให้กำเนิดคนโง่ได้ความเศร้า

บิดาคนเขลาไม่มีความยินดี • ซ้ำ 10:1 คนโง่เป็นเศร้าแก่มารดา

ร่วมความคิดข้อ 25 22 ใจยินดีเป็นยาดี / วิญญาณแตกทำกระดูกแห้ง • ความเข้าใจจิต อารมณ์กระทบกาย คล้าย 15:13 ‘ใจยินดีทำหน้าที่ดี ใจเศร้าทำวิญญาณแตก’

23 คนชั่วรับสินบนจากอก

เพื่อปิดทางความยุติธรรม • ประเมินสินบน เลวเพราะบิดยุติธรรม 24 ปัญญาอยู่ต่อหน้าคนมีความเข้าใจ

แต่ตาคนโง่อยู่ปลายโลก • ปัญญาไกลคนมีความเข้าใจ แต่ไกลคนโง่ถึงปลายโลก อาจเชื่อม ปญจ 7:23-24

‘ข้าจะมีปัญญา แต่ปัญญาไกล...ลึก ใครยังได้’ 25 คนโง่เป็นความทุกข์แก่บิดา

ความเจ็บแก่หญิงผู้คลอด • ข้อ 21 ว่าเศร้า ที่นี้ถึงเจ็บ เป็นคำหนุนแรงให้ตามคำพ่อแม่

26 ลงโทษคนชอบธรรมไม่ดี

ดีเจ้านายเพราะความเที่ยงตรงก็ไม่ดี • ฉากศาล วิจารณ์ยุดิธรรมที่ถือคนชอบธรรมเป็นบาป (17:15; 18:5) 27
ผู้ยังคำรู้ความรู้

วิญญาณคนมีความเข้าใจเยือกเย็น 28 แม้คนโง่หนึ่งก็ถูกนับว่ามีปัญญา

ผู้ปิดริมฝีปากถูกนับว่าฉลาด • สองข้อเน้นย้ำคำเป็นปัญญา คนมีความเข้าใจสงบและถึงขั้นไม่เปิดปากก็ถูกนับว่าฉลาด

บทที่ 18

ปัญญาที่สังเกตชีวิต

สุภาษิต 18:1

1 ผู้แยกตนแสวงความอยาก / ต่อสู้ปัญญาครบล้วน • ‘แยกตน’ คือตัดความสัมพันธ์หรือความเป็นหนึ่งกับคนทั้งในและนอก เท่ากับทั้งปัญญาแท้ 2 คนโง่ไม่ยินดีความเข้าใจ / แต่อยากเปิดใจตน • คล้ายข้อ 1 เผยแต่สิ่งตนอยาก ไม่ฟังผู้เข้าใจ

3 เมื่อคนชั่วมา ความดูหมิ่นตาม / คำประณามมากกับความอาย • การชั่วเรียกดูหมิ่น อาย และท่ายประณาม เป็นกระบวนที่คนชั่วพบ 4 คำปากคน (มีปัญญา) เป็นน้ำลึก / เป็นธารผุดและน้ำพุปัญญา

• ภาพน้ำสามอย่างบ่งให้ชีวิตและชมคำคนมีปัญญา 5 เข้าข้างคนชั่ว / ทำให้คนชอบธรรมเบนจากคำพิพากษาไม่ถูก

• ฉากศาล วรรคแรกตรงตัว ‘ยกหน้าคนชั่ว’ คือประกาศชนะ ตัดสินผิวน้ำเกลียดชังต่อพระเจ้า (17:5) 6

ริมฝีปากคนโง่เข้าสู่วิวาท / ปากเขาเรียกไม้เรียว 7 ปากคนโง่เป็นความพินาศตน / ริมฝีปากดักชีวิตตน

• เตือนคำไม่ระวังก่อวิวาทและทำตนพินาศ 8 คำคนใส่ร้ายเหมือนของโอชะ / ลงถึงส่วนลึกท้อง • กริยาฮีบรู ‘ใส่ร้าย’

มีพื้นฐาน ‘บ่น’ (16:28; 26:22) คนมักชอบฟังบ่นหรือินทาและเพลิน แม้เปรี้ยวอาหารอร่อยแต่ไม่ดี 9

ผู้เกลียดในงานตน / เป็นพี่น้องผู้ทำลาย • เกียดทำร้ายทั้งตนและผู้อื่น 10 พระนามพระยาห์เวห์เป็นหอแข็ง /

คนชอบธรรมวิ่งเข้าและปลอดภัย 11 ทรัพย์คนมั่งมีเป็นเมืองแข็ง / ในจินตนาการเขาเหมือนกำแพงสูง

• คนชอบธรรมถือพระเจ้าเป็นหอและที่ลี้ภัย แต่คนมั่งมี (โง่) จินตนาการทรัพย์เป็นเมือง ข้อ 11 ต่างจาก 10:15

ไม่พูดบวก 12 ความยโสใจคนอยู่ก่อนพินาศ / ความถ่อมอยู่ก่อนเกียรติ • รวมข้อก่อน คนมั่งมีพึ่งทรัพย์เป็นแบบคนหยิ่ง เขาพินาศ (16:18) แต่คนถ่อมได้เกียรติ (15:33) 13 ผู้ตอบก่อนฟัง / เป็นความทึบและอาย • คนโง่พูดเร็ว

แสรรู้โดยไม่ดูสถานการณ์ ท้ายอาย

14 วิญญาณคนทนโรคตนได้ / แต่วิญญาณแตก ใครจะทน (โรค)

ได้ • สังเกตความสัมพันธ์สภาพใจและสุขภาพ ใจอ่อนกายอ่อน และกลับกัน 15 ใจคนมีความเข้าใจได้ความรู้ /

หุคนมีปัญญาแสวงความรู้ • คนมีปัญญาเพิ่มและเติบโต การแสวงเป็นอุปนิสัย เหมือนคนโง่ถือคำบ่นใส่ร้ายเป็นโอชะ

(18:8) เขาหาความรู้ 16 ของขวัญคนเปิด (ทาง) ให้ / นำเขาต่อหน้าผู้ใหญ่ • ‘ของขวัญ’ [มาทาน] ต่างจาก ‘สินบน’

[โซฮัด] ดูใช้บวก แต่เป็นสังเกตทั่วไป และอาจเป็นเครื่องมือชั่วเมื่อบิดยุดิธรรม 17 คนแรกดูถูกในคดี /

จนคู่กรณีมาสอบ • เดือนไม่ตัดสินเร็วในคดี ‘อย่าพึ่งฝ่ายเดียว’ 18 สลากหยุดวิวาท / ตัดสินระหว่างผู้แข็งแรง

• 16:33 ว่าคำตัดสินสลากรมาจากพระเจ้า จึงตามสลากหยุดวิวาท 19 ฟ้น้องขุนเคื่องยากกว่าเมืองแข็ง

/ การวิวาทเหมือนดัลป้อม • อาจเข้าใจ ‘ฟ้น้องถูกทำโกรธ’ แม้ต้นฉบับยากถูกกล่าวว่า ฟ้นความสัมพันธ์ฟ้น้องแตกเพราะวิวาทยาก 20 ท้องคนอิมด้วยผลปาก / อิมด้วยผลผลิตริมฝีปาก • เหมือนอาหารอิมหิว

คำปัญญาอิมความหิวทางความคิด/วิญญาณ 21 ความตายและชีวิตอยู่ในอำนาจล้น / ผู้รักมันกินผล

• วรคแรกคำมีพลังฆ่าและให้ชีวิต ‘ผู้รักมัน’ คลุมเครือ อาจผู้พูดมาก แล้วกิน ‘ผลความตาย’

(10:14; 13:3) 22 ผู้พบภรรยาพบดี

ได้พระโปรดปรานจากพระยาห์เวห์ • พระพรของการได้หญิงมีปัญญาเป็นภรรยา ‘ภรรยา’ อาจเป็นอุปมาสตรีปัญญาแต่คู่สัมพันธ์กับ ‘หญิงสามารถ/คุณธรรม’ 12:4; 31:10-31 มากกว่า 23 คนจนพูดวิงวอน

คนมั่งมีตอบแข็ง • สังเกตคนจนขอช่วยจริงตั้งแต่คนรวยปฏิเสธแข็ง มิได้ประณามตรงแต่ให้เห็นจริง

24 ผู้มีเพื่อนมากรับภัย / แต่มี (เพื่อน) ผู้เกาะรักรยิ่งกว่าฟ้น้อง • เพราะแปลได้หลายแบบ ความหมายแนยักอาจเปรียบเพื่อนมากกับเพื่อนแท้น้อย 17:17 ว่าเพื่อนแท้รักทุกเวลา

บทที่ 19

คนโง่และคนเกียจคร้าน

สุภาษิต 19:1

1 คนจนที่เดินครบล้วน

ดีกว่าคนริมฝีปากคดและโง่ • สุภาษิตเปรียบ คุณธรรมสำคัญกว่าวัตถุ คำคดและความโง่เป็นปัญหาคุณธรรม 2 คนไร้ความรู้ก็ไม่ได้

ผู้เร่งเท้าทำบาป • เมื่อดูสองวรรค ดูเดือนทำเร็วไร้ความรู้หรือไม่คิด หรือถ้าเข้าใจเหมือนฉบับเกาหลีว่า ‘ความปรารถนา [เนเฟซ] ไร้ความรู้’ อาจเตือนความอยากผิดเร่งให้สำเร็จ

3 ความโง่คนทำทางตนหลง

แล้วใจโกรธพระยาห์เวห์ • คนโง่ไม่ทบทวนปัญหาตนแต่โทษพระเจ้า 4 ทรัพย์เพิ่มเพื่อนมาก

คนจนถูกแยกจากเพื่อน • สุภาษิตสังเกต ไม่บอกทำอะไร ต้องประเมินร่วมข้ออื่น ข้อ 6-7 เช่นกัน 5 พยานเท็จไม่พ้นโทษ

ผู้เป็นพยานด้วยคำเท็จหนีไม่ได้ • คำสอนพยานศาล (6:19; 12:17; 14:5,25; 19:9; 21:28) แม้จากหลักศาลหลักใช้ชีวิตทั่วไป 6 คนมากวิงวอนต่อหน้าเจ้านาย

ทุกคนเป็นเพื่อนของผู้ให้ของขวัญ • ‘เจ้านาย’ [นาติฟ] หมายถึงผู้ปกครองหรือ ‘ผู้ใจสมัคร’ ฉบับเกาหลี ‘คนใจกว้าง’
วรรคแรกหมายถึงคนขอผู้แก้ปัญหา ‘คนแห่งของขวัญ’ คือผู้ชอบ/ให้มาก ขอนี้ไม่สั่ง ไขว่ขว้างหรือลปได้

7 พี่น้องคนจนทุกคนเกลียดเขา / เพื่อนยิ่งห่างเขา / เขาไล่ตามจะพูดแต่ไม่มีใคร •สองวรรคแรกตรงข้อ 4
วรรคสามสังเกตสภาพน่าเวทนา แม้อยากบอกปัญหา ทุกคนหนี ดูเชื่อมคำสอน ‘ช่วยเขา’ (19:17)

มากกว่า ‘อย่าจน’ 8 ผู้ได้ใจรักชีวิตตน

ผู้รักษาความเข้าใจพบดี • ‘ใจ’ ขนาน ‘ความเข้าใจ’ จึงคือใจเข้าใจหรือปัญญา จงใจให้ได้ปัญญา 9 พยานเท็จไม่พ้นโทษ
ผู้เป็นพยานด้วยคำเท็จจะพินาศ •เกือบเหมือนข้อ 5 10 ชีวิตหุ้ไม่เหมาะคนโง่

ทาสปกครองเจ้านายยิ่งกว่าเท่าใด •วรรคแรกบังเกิดจริงในสังคม วรรคสองว่าแย่กว่า ผู้ประกาศคร่ำครวญเรื่องนี้ (ปญจ
10:5-7) 11 ความฉลาดคนทำให้โกรธซ้ำ

เกียรติของเขาคือมองข้ามความผิด •คนมีปัญญาคุมโกรธจึงเลียงบาป 15:18 ว่าคนโกรธซ้ำหุ้ดูวิวาท 12
พระพิโรธกษัตริย์เหมือนสิ่งโตหนุมคำราม

พระโปรดปรานเหมือนน้ำค้างบนผัก • ‘โปรด’ [ราโชน] รวมยินดี
กล่าวผลต่างต่อผู้รับใช้และประชาชนตามอารมณ์กษัตริย์ ให้แก่ผู้รับใช้โดยเฉพาะที่ปรึกษา
คริสเตียนปัจจุบันอาจคิดเป็นอุปมาพระเจ้าผู้ยุติธรรม 13 บุตรโง่เป็นความพินาศบิดา

การวิวาทภรรยาเหมือนหยดน้ำไม่หยุด •ความสัมพันธ์ครอบครัว บุตรโง่กับภรรยา (หรือสามี) ขอบวิวาททำบ้านพินาศ
หยุดต่อเนื่องซ้ำแต่ท้ายเสียใหญ่

14 บ้านและทรัพย์เป็นมรดกบรรพบุรุษ / แต่ภรรยามีวิจารณ์ญาณมาจากพระยาห์เวห์

•ไม่มุ่งแหล่งทรัพย์กับภรรยา แต่เน้นได้ภรรยามีวิจารณ์ญาณมีค่าและเป็นพรกว่าทรัพย์ (เปรียบเทียบ) 15
ความเกียจทำให้หัลลลิก

คนเกียจหิว •นอนไม่ทำงาน ท้ายพินาศด้วยเกียจ 20:13 เตือนอย่ารักนอน 16 ผู้รักษาบัญญัติรักษาชีวิต

ผู้ดูหมิ่นทางของพระองค์จะตาย • ‘ทางของพระองค์’ ควรเป็น ‘ทาง/กฎพระเจ้า’ (2:1)

ผู้ละนํ้าตายตน 17 ผู้เมตตาคนอ่อนแอให้พระยาห์เวห์ยิ้ม

พระองค์จะตอบแทน •สอนชัดว่าชีวิตให้คนจนพอพระทัย (เทียบ ฉธบ 15:1-11) 18 จงสั่งสอนบุตรเพราะยังมีหวัง

อย่าตั้งใจฆ่าเขา •อย่าทิ้งบุตรผิด แต่สอน การสอนให้ห่างตาย (5:23)

เข้าใจว่าอย่าลงโทษกายเกินจนตายได้แต่ไม่ธรรมดา 19 คนโงธมากจะรับโทษ

ถ้าช่วยเขา เจ้าต้องช่วยซ้ำ •เรื่องคนโงธเป็นนิสัย สารโดยนัยอย่าพยายามช่วย 20 จงฟังคำปรึกษาและรับคำสอน

เพื่อปลายเจ้าจะมีปัญญา •ปัญญาไม่เสร็จวันเดียว ต้องรับจนท้ายชีวิต (1:5; 19:27) 21 ในใจคนมีความคิดมาก

แต่แผนพระยาห์வேห์จะสำเร็จ • ไม่นั่นคิดคนตรงข้ามแผนพระเจ้า แต่ให้แสงพระประสงค์ท่ามกลางความเห็นมาก

22 เสน่ห์คนอยู่ในเฮเซต

คนจนดีกว่าคนโกหก • ดีความยาก Longman เข้าใจเน้นชื่อและจริงในความสัมพันธ์เป็นลักษณะ 'เฮเซต'

คือรักพันธสัญญา 23 ความยำเกรงพระยาห์வேห์นำสู่ชีวิต

กินอิ่มและนอน ไม่พบภัย • สารโดยนัยว่าพระเจ้ารักษายูดาห์เกรง 24 คนเกียจจุ่มมือลงจาน

แต่ไม่ยกถึงปาก • วิจารย์ประชด ท้ายอดตายเพราะเกียจ (19:15)

25 จงตีคนหยิ่ง แล้วคนซื่อจะเฉลียว

จงตำหนิผู้เข้าใจ แล้วเขาจะเข้าใจความรู้ • คนหยิ่งไม่รับ แต่ผู้ยังไม่ตื้อหนัก (คนซื่อ) เรียน ผู้เข้าใจเติบโตในความรู้

(21:11) 26 ผู้ทำร้ายบิดาและทำมารดาเจ็บ

เป็นบุตรนำอายชายหน้า • ไม่ให้เกียรติและใช้ความรุนแรงต่อพ่อแม่สูงวัยเป็นอายต่อพระเจ้าและคน 27 บุตรเอ๋ย
ถ้าเลิกฟังคำสั่งสอน

เจ้าจะหลงจากถ้อยคำความรู้ • ต่างมากจากฉบับเกาหลี Longman ตาม NIV แปลเงื่อนไข ต้องฟังคำสอนตลอดชีวิต 28
พยานไร้ความยุติธรรม

ปากคนชั่วกลืนบาป • ประณามพยานเท็จศาล (14:5,25) วรรคสองอาจหมายถึงไร้ธรรมมีบาปคนชั่ว

29 คำพิพากษาเตรียมไว้เพื่อคนหยิ่ง / ไม่เรียวเพื่อหลังคนโง่

• สังเกตจุดจบของคนหยิ่งและโง่ อาจเป็นคำตอบข้อก่อน

บทที่ 20

เกียรติของมนุษย์

สุภาษิต 20:1

1 เหล้าองุ่นทำให้หยิ่ง สุราแรงทำให้อีกทีก / ทุกคนที่โง่เพราะมันไม่มีปัญญา • เหล้าทำวิจรรย์ญาณมัวจึงห่างปัญญา
สุภาษิต

31:4-7 และ ปญจ 10:16-17 เตือนผู้นำโดยเฉพาะ 'ข้อนี้ไม่ได้สนับสนุนงดสุราอย่างจำเป็น

มีฉะนั้นไม่สอดคล้องพันธสัญญาเดิมส่วนอื่น' (Longman) 2 ความน่ากลัวแห่ง (พระพิโรธ)

กษัตริย์เหมือนสิงโตหนุ่มคำราม

ผู้ชั่วโทสะเขาเสียชีวิตตน วรรคแรกคล้าย 19:12 กษัตริย์มีอำนาจ ผู้ทำให้โกรธไม่ฉลาด ใช้กับคนต่อหน้ากษัตริย์จริง 3

การหยุดวิวาทเป็นเกียรติคน

แต่คนโงะทะเลาะ • คนมีปัญญาจัดการจนหยุดแม่สถานการณ์ก่อวิวาท คนไร้ปัญญาตามอารมณ์เข้าเรื่อง 4
คนเกียจไม่ไถในฤดูหนาว

ยามเกียจเขาขอแต่ไม่มี • ไม่ชอบงาน ผู้ไม่ทำต้นฤดูเกษตร (หนาว ต.ค.-มี.ค.) ไม่ได้ยามเกียจ 19:15 ว่าท้ายหิว 5
แผนในใจคนเหมือนน้ำลิก

คนมีความเข้าใจตกขึ้น • ‘แผน’ คือคำแนะนำของปราชญ์เพื่อให้แผนที่ฝ่าชีวิต วรรณคดีว่าคนมีความเข้าใจได้มัน
มา

6 คนมากประกาศเฮเซตตน / แต่ใครพบคนสัตย์ • ‘เฮเซต’ คือรัก/สัถย์ระหว่างคู่พันธสัญญา คนมากอ้างว่ารักษา
แต่ยามยากละความสัตย์ต่อคู่ เดือนย่ำรับคำอ้างมิตรตามหน้า 7 คนชอบธรรมเดินในความครบถ้วน /

ลูกหลังเขาเป็นสุข • ‘คนครบถ้วนไม่ใช่ไม่เคยบาป แต่พยายามเชื่อฟังและเป็นที่พอพระทัย’ (Longman) แก่นวรรณคดี
ลูกเป็นสุขเพราะเห็นแบบ 8 กษัตริย์นั่งบัลลังก์พิพากษา / กระจายข้าวทั้งหมดด้วยตา

• กษัตริย์มีปัญญาตัดสินยุติธรรมแยกข้าว (20:27) ปัจจัยอาชญากรรมแตกกระจายก่อนเป็นภัย 9 ใครกล่าวได้ว่า
‘ข้าชำระใจ ข้าสะอาดจากบาป’ • แม่สุภาชิตเปรียบคนชอบธรรมกับข้าว ขอนี้ทำความต่างสัมพันธ์

คนมีปัญญาต้องรู้ว่าตนไม่สมบูรณ์ 10 ลูกตมสองแบบ เอฟาห์สองแบบ / ทั้งสองน่าเกลียดชังต่อพระยาห์เวห์

• เครื่องวัดค่า วิจาร์ณโกง (11:1; 16:11; 20:23) ‘น่าเกลียดชัง’ เป็นคำประณามแรง

11 แม่เด็กเผยตนด้วยการประพฤติ / ว่าการกระทำสะอาดและตรงหรือไม่

• ทั้งเด็กและผู้ใหญ่พิสูจน์ความซื่อด้วยการทำ

แต่กริยาฮีบรู ‘เผย’ [นิคาร์] อาจหมาย ‘ปลอมตัว’ ถ้าเช่นนั้นเดือนย่ำถูกภายนอกแม่เด็กหลอก

• 12 หูฟังและตาเห็น ทั้งสองพระยาห์เวห์ทรงสร้าง • จริงในฐานะผู้สร้าง และเชิงวิญญาน หากไม่ทรงให้เห็นฟัง
ไม่มีใครเข้าใจลูก 13 ย่ำร่อนนอนเพื่อไม่ให้ขัดสน / จงลืมตาแล้วมีอาหารพอ • ผลเกียจกับขยัน 19:15

ว่าเกียจทำหลักลิก แม่นอนสบายเป็นพร (สดด 127:2)

ผู้ไม่ทำหน้าทีรับค่าความเกียจ 14 ‘ไม่ดี ไม่ดี’ ผู้ซื้อพูด / แต่ไปไกลแล้วอวด • สุภาชิตสนการค้ายุติธรรม

ปกติเดือนผู้ขายเจ้าเล่ห์ (11:1; 16:11; 20:10) ที่นี้เดือนผู้ซื้อ 15 มีทองและไข่มุกมาก /

แต่ริมฝีปากความรู้เป็นอัญมณีล้ำ • ปัญญาดีกว่าสมบัติ แม้ทรัพย์มักมาด้วยปัญญา หากเลือกให้เลือกปัญญา 16

จงเอาเสียผู้ค่านอื่น / จับเขาเป็นประกันเพราะค้าคนต่างชาติ • เดือนค้า (6:1-5; 11:15; 17:18; 22:26; 27:13)

ดูเหมือนดีแต่สุภาชิตว่าโง่และมีราคา กล่าวแรงว่าทะเลาะเรื่องประกัน (เสีย) ไม่พบ 17 ขนมปัง (ได้ด้อย)

หลอกหวานแค้น / ภายหลังปากเต็มกรวด • ‘หลักคือสิ่งได้ด้วยข้ออ้างเท็จหรือวิธีผิดดูเป็นพรและกำไรแรก

แต่ท้ายทำร้าย สิ่งดูเป็นขนมปังในปากอาจเป็นทรายต้องบ้วน’ (Longman) 18 ความคิดมั่นด้วยแผน /

จงทำสงครามตามยุทธศาสตร์ • ฉากสงคราม แต่นั่นคนมีปัญญาคิรอบก่อนทำทุกด้าน คล้าย 24:6 19

ผู้เที่ยวใส่ร้ายเปิดความลับ / อย่าคบผู้เปิดริมฝีปาก • คนมีปัญญาไม่ไกลผู้เผยความลับคนอื่น (11:13)

ใกล้คนใส่ร้ายไม่ว่าแรงจูงใจคือเป็นพวกคนโกง (10:18) 20 ผู้สาปพ่อแม่ /

ตะเกียงเขาดับในความมืด • คนมีปัญญาให้เกียรติและเชื่อคำสอน ผู้ละบัญญัติและดูเบาพ่อแม่ นำตนตาย ‘ตะเกียงดับ’
เป็นคำสาปใน 13:9; 24:20

21 มรดกที่ได้รับในต้น

ปลายไม่เป็นพร • อันตรายทรัพย์สินเร็วใน 11:18; 13:11 อาจพรรณพพ่อแม่ตายกะทันหัน

เด็กได้มรดกเร็วแต่ไร้ปัญญาจัดจึงรับภัย • 22 อย่าพูด ‘ข้าจะตอบชั่ว’

จงรอพระยาห์เวห์แล้วทรงช่วย • ห้ามแก้แค้นส่วนตัวชัด (ฉธบ 32:35; รม 12:17-19) วางใจพระเจ้าผู้พิพากษาแท้ครบ
‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบ’ (รม 12:19)

23 ลูกตุ้มสองแบบน่าเกลียดซึ่งต่อพระยาห์เวห์ / ตาชั่งหลอกไม่ดี • เตือนคำไม่ยุติธรรม (11:1; 16:11; 20:10) 24

ก้าวคนมาจากพระยาห์เวห์ / มนุษย์จะเข้าใจทางตนอย่างไร • แนวเดียว 16:1,9 แม่นวาทและเลือก
ต้องยอมทุกสิ่งในพระอธิปไตย

25 การพูดเร็วว่า ‘เป็นของบริสุทธิ์’ / แล้วภายหลังสืบถามคำปฏิญาณ เป็นบ่วงคน • ปฏิญาณพล่อยและกลับคำอันตราย

โดยทั่วไปอย่าพูดพล่อยแต่รอบคอบ 26 กษัตริย์มีปัญญาผิดคนชั่ว

กลิ้งล่อนวดเหนือเขา • คนคนชั่วและลงโทษเหมาะสม เป็นหน้าที่และใช้อำนาจฉลาด 20:8

ว่ากษัตริย์บนบัลลังก์กระจายชั่วด้วยตา 27 ลมหายใจคนเป็นตะเกียงพระยาห์เวห์

ตรวจสอบลึกในท้อง • อุปมายาก (Murphy เข้าใจตะเกียงเป็น ‘มโนธรรม’) แก่นคือคนอยู่เพราะพระยาห์เวห์ ฮีบรู
‘ลมหายใจ’ [นิขมา] เตือนสร้างมนุษย์แรก (ปฐมก 2:7) ตะเกียงพระเจ้าตรวจและรู้ลึก (15:11)

28 เฮเซดและเอเมทรักษาษัตริย์

เขาค้ำบัลลังก์ด้วยเฮเซด • คู่ ‘ความรักมั่นคง [เฮเซด] และความสัตย์ [เอเมท]’ (3:3; 14:22; 16:6)

อาจทำที่พระเจ้าต่อษัตริย์หรือษัตริย์ต่อข้าราชการ 29 ความงามหนุ่มคือกำลัง

ศักดิ์ศรีคนแก่คือผมหงอก • หนุ่มคนแก่ ผมหงอกแทนปัญญาชีวิตและเติบโต (16:31) หนุ่มมีกำลังแต่ยังเรียน เปรียบดี
(กำลัง) กับดีกว่า (ผมหงอก=ปัญญา)

30 รอยขี้และแผลชำระชั่ว / การดี (ชำระ) ส่วนลึกท้อง • กล่าวโทษกายทำให้กลับ แม้ปัจจุบันดูโหด

พระคัมภีร์ย้าคำสอนพอเหมาะ (19:18 ‘เพราะบุตรยังมีหวังจึงสั่ง อย่าตั้งใจฆ่า’)

บทที่ 21

ความโง่เขลาของคนหยิ่ง

สุภาษิต 21:1

1 พระทัยกษัตริย์เป็นร่อนน้ำในพระหัตถ์พระยาห์เวห์ / พระองค์ทรงให้ไหลไปทุกแห่งที่พอพระทัย

• กษัตริย์มีอำนาจสูงสุดในสังคมโบราณ แต่สุภาษิตสอนว่าแม้กษัตริย์ก็ต้องยอมต่อพระประสงค์พระเจ้า 2

ทุกทางของแต่ละคนดูตรงในตาตน / แต่พระยาห์เวห์ทรงซึ่งใจทั้งหลาย

• พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาสุดท้ายของมนุษย์ทุกคน แม้ตนเห็นการกระทำว่าถูก

การวินิจฉัยพระเจ้าเป็นมาตรฐานสุดท้าย จึงต้องขยับพิจารณาพระประสงค์และดำเนินอย่างถ่อม 3

การทำความชอบธรรมและความยุติธรรม / เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกยิ่งกว่าเครื่องบูชา • เป็นสุภาษิตเปรียบเทียบ better-than มิได้หมายความว่าเครื่องบูชาไม่สำคัญ แต่ทรงยินดีความชอบธรรมและยุติธรรมยิ่งกว่า เน้นเช่นนี้ใน อสย

1:11-17; ฮยย 6:6; มคา 6:6-8; 1ซมอ 15:22 4 ตาสูงและใจทะนง ตะเกียงของคนชั่ว คือบาป • อุปมา ‘ตะเกียง’

ไม่ขัด (ฉบับเกาหลีมาตรฐานไม่แสดง) แต่แก่นชัดว่าความหยิ่งเป็นบาป (สดด 101:5) ‘ทะนง’ ตรงตัวว่า ‘กว้าง/ใหญ่’

(สภษ 28:25) 5 แผนของคนขยันย่อมนำกำไร / แต่คนเร่งรีบทุกคนมีแต่ขัดสน • คนมีปัญญาขยันทำแผนจนเกิดผล

คนหุนหันเร่งรีบโดยไม่คิดเป็นคนโง่และจะขัดสน 6 การได้สมบัติด้วยลั่นเท็ง /

เป็นลมหายใจที่จางหายของผู้แสวงความตาย • ‘ลมหายใจ’ [เฮเวล] คือคำที่ปัญญาจารย์ใช้บ่อยในความหมาย

‘อนิจจัง/ไร้สาระ’ พรรณนาความว่างเปล่าของผู้สะสมทรัพย์ด้วยหลอก 7 ความรุนแรงของคนชั่วกวาดพวกเขาไป /

เพราะพวกเขาปฏิเสธทำความยุติธรรม • คนชั่วเกลียดยุติธรรมและใช้กำลัง แต่การกระทำเพียงเร่งพินาศตน

‘สุภาษิตนี้อาจเตือนการใช้ความรุนแรงไร้เหตุ หรือปลอบเยื่อของพวกเขา’ (Longman) 8

ทางของผู้มีความผิดคดีแล้ว / แต่คนบริสุทธิ์ การกระทำของเขาตรง • เปรียบชีวิตคนบาปกับคนบริสุทธิ์ ‘ทาง’

คือวิถีชีวิต และ ‘ตรง’ คือดำเนินเชื่อตามกฎพระเจ้า 9 อยู่คนเดียวที่มุมหลังคา / ดีกว่าอยู่ในบ้านกับภรรยาชอบวิวาท

• เป็นคู่ขนานแบบยกระดับแสดงคุณค่าสัมพัทธ์

หลักพื้นฐานคืออยู่กับผู้ที่มุ่งวิวาทไม่หยุดนั้นยาก หลักคล้ายกันใน 21:19; 25:24; 27:15-16 10

วิญญาณคนชั่วปรารถนาความชั่ว

เพื่อนบ้านจะไม่ได้รับพระคุณในตาเขา • คนชั่วแสวงชั่วเป็นนิสัย นั่นคือนิสัยแท้

เพื่อนบ้านอาจหวังเมตตาบ้างแต่เป็นหวังเปล่า 11 เมื่อคนหยิ่งรับโทษ คนชื้อได้ปัญญา

เมื่อคนมีปัญญารับคำสอน เขาได้ความรู้ • คนหยิ่งแม้ถูกลงโทษอาจไม่กลับ แต่ ‘คนชื้อ’

ที่ดื้อน้อยกว่าและยังต้องขึ้นาจะเห็นโทษแล้วเกรงและตื่นตัว (19:25) 12 องค์ผู้ชอบธรรมทรงพิจารณากันคนชั่ว

ทรงว่าคนชั่วลงสู่ภัยพิบัติ • ‘ผู้ชอบธรรม’ ที่นี้ควรเข้าใจว่าเป็นพระเจ้า พระองค์ไม่เพียงตรวจดูแต่ลงโทษสมควร

• 13 ผู้ปิดหูต่อเสียงร้องของคนอ่อนแอ / ตัวเขาเองก็จะร้องและไม่ได้รับคำตอบ • หมายความว่า ‘เจ้าทำแก่ผู้อื่นอย่างไร เจ้าจะรับอย่างนั้น’ จึงอย่าเมินคำขอช่วยของผู้ขัดสน สุภาษิตเน้นใส่ใจคนจน (22:2; 28:27; 29:7,14)

14 ของขวัญที่ให้อภัยทำให้ความโกรธสงบ / สิบบนในอกทำให้ความพิโรธแรงสงบ

• สุภาษิตพรรณนาหน้าที่บวกของสิบบนหรือของขวัญ ดูชัดคำสอนทั่วไปว่าสิบบนบิทยุติธรรม (อพย 23:8; ฉธบ 16:19;

27:25; สดด 15:5; ปญจ 7:7; อสย 1:23; 5:23; อสค 22:12) เพื่อเข้าใจรวมทั้งพระคัมภีร์ต้องรับแบบมีเงื่อนไข

คือของขวัญจากแรงจูงใจบริสุทธิ์ ไม่บิดความยุติธรรม และให้ในเวลา/สถานที่ที่เหมาะสม

15 การทำความยุติธรรมเป็นความยินดีแก่คนชอบธรรม / แต่เป็นความหวาดกลัวแก่ผู้ทำบาป • การพิพากษายุติธรรมเป็นรางวัลแก่คนชอบธรรมแต่เป็นโทษแก่คนชั่วจึงให้มองความยุติธรรมพระเจ้าและรอการพิพากษาสุดท้าย
ทำทีนี้เป็นพลังให้เดินทางชอบธรรม

16 ผู้หลงจากทางแห่งวิจารณ์ญาณ

จะพักในชุมชนคนตาย • ผู้จากทางปัญญาที่นำชีวิตจะถึงความตาย บ่งว่าคนโง่อาจตายก่อนเวลาเพราะผลการตัดสินใจ

17 ผู้รักความสำราญจะเป็นคนขัดสน

ผู้รักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่มั่งคั่ง • คำสอนเรื่องขยันกับเกียจ เตือนว่าหมกมุ่นความสุขและงานเลี้ยงอาจทำงาน
พระคัมภีร์มิได้กล่าวเหล้าองุ่นกับน้ำมันในแง่ลบ (ปัญญา 9:7-8; 10:19) แต่เตือนการ ‘รัก’ [อาฮัพ] สิ่งเหล่านั้น (1ยอ 2:15)

• 18 คนชั่วเป็นค่าไถ่แทนคนชอบธรรม

คนทรยศแทนคนเที่ยงตรง • Longman กล่าวว่าตีความยากและอาจเป็นถ้อยคำประชด

แต่แก่นชัดว่าคนชั่ว/ไม่ซื่อเป็นค่าไถ่ [ransom] แทนคนชอบธรรม/สูงส่ง 19 อยู่คนเดียวในถิ่นกันดาร

ดีกว่าอยู่กับภรรยาชอบวิวาทและโกรธง่าย • 21:9 ว่า ‘อยู่คนเดียวที่มุมหลังคาดีกว่าอยู่ในบ้านกับภรรยาชอบวิวาท’
ในการประยุกต์ปัจจุบันอาจสลับภรรยา

(หญิง) เป็นสามี (ชาย) ได้ 20 สมบัติน่าปรารถนาและน้ำมันอยู่ในที่พักคนมีปัญญา / แต่คนโง่เขมื่อมน

• กล่าวว่าคนมีปัญญาคว่มั่งคั่ง แม้ชีวิตจริงไม่เป็นเช่นนั้นเสมอ เขาขยันและดูแลทรัพย์ แต่คนโง่ใช้จนหมดด้วยวิถิโง่
(21:17)

21 ผู้ไล่ตามความชอบธรรมและเฮเซต / จะพบชีวิต ความชอบธรรม และเกียรติ • ‘สุภาชิตไม่รับประกันหรือสัญญา
แต่เสนอวิธีที่ดีที่สุดเพื่อบรรลุเป้าหมาย หากทุกสถานการณ์เท่ากัน ผู้แสวงความยุติธรรมจะพบความสำเร็จ’ (Longman)
การแสวง ‘ความชอบธรรม [เซตาคาห์] และความรักมั่นคง [เฮเซต]’

สัมพันธ์ใกล้กับการตามทางปัญญา 22 คนมีปัญญาคนหนึ่งขึ้นเมืองของเหล่านักรบ

และรื้อที่มั่นซึ่งพวกเขาพอใจ • ปัญญาดีกว่ากำลัง นักยุทธศาสตร์มีปัญญาอาจพิชิตเมืองได้โดยไม่ทำสงครามนองเลือด

23 ผู้รักษาปากและลิ้น

รักษาชีวิตตนจากความทุกข์ • แนะนำให้พูดรอบคอบ คำผิดอาจฆ่าคนหรือทำให้ตนตาย (เทียบ ยก 3:8

‘ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์ใดควบคุมได้ เป็นความชั่วไม่หยุด เต็มด้วยพิษร้ายถึงตาย’)

24 คนไร้มารยาท คนหยิ่ง ชื่อของเขา คือคนจองหอง

เขากระทำด้วยความอวดดีและยโส •คนจองหอง (ฉบับเกาหลีมาตรฐานว่า ‘คนคณอง’) มีเหตุที่ถูกเรียกเช่นนั้น
เขาหยิ่ง ไร้มารยาท หน้าด้านและยโส เมื่อถูกวิจารณ์จะไม่ยอมรับแต่ตอบอย่างก้าวร้าว 25
ความอยากของคนเกียจคร้านเขา

เพราะมือเขาปฏิเสธทำงาน 26 วันทั้งวันเขาอยากไม่หยุด

แต่คนชอบธรรมให้โดยไม่หวัง •อีกคำสอนเรื่องเกี่ยวกับขยัน คนเกียจคร้านไม่ทำงานแต่ต้องการเสพและใช้ (21:17)
คนชอบธรรมแบ่งทรัพย์แก่คนจนอย่างใจกว้าง ความเอื้อเฟื้อเป็นลักษณะคนมีปัญญา (2:2; 29:7,14)

27 เครื่องบูชาของคนชั่วน่าเกลียดชัง

ยิ่งเมื่อเขานำมาด้วยแผนร้ายจะเพียงใด •สอนว่าพระเจ้าไม่ทรงรับเครื่องบูชา (นมัสการ) ของคนชั่ว (สภษ 15:8)
ทรงรู้ความหน้าซื่อและแรงจูงใจน่าเกลียด 28 พยานเท็จจะพินาศ

แต่ผู้ฟังจะพูดได้ตลอดไป •เปรียบเทียบพยานเท็จกับคนซื่อ (ผู้ฟัง) ESV แปลวรรคสองว่า ‘ถ้อยคำของผู้ฟังจะคงอยู่
[endure]’

29 คนชั่วทำหน้าแข็ง / แต่คนเที่ยงตรงเข้าใจทางของตน •‘หน้าแข็ง’ แปลว่า ‘หน้าไม่รู้จักราย’ ใน 7:13
(ฉบับเกาหลีมาตรฐาน)

คนเที่ยงตรงรู้ว่าตนกำลังไปทางใด 30 ไม่มีปัญญา ไม่มีความเข้าใจ ไม่มีคำปรึกษาใดต่อหน้าพระยาห์เวห์
•ไม่มีปัญญาใดเหนือพระเจ้าหรือเกิดได้โดยไร้พระองค์ ปัญญาทั้งหมดมาจากพระองค์
และไม่มีใครใช้ปัญญาตนแนะนำหรือต่อต้านพระองค์ได้ 31 ม้าถูกเตรียมไว้สำหรับวันสงคราม /
แต่ชัยชนะเป็นของพระยาห์เวห์ •สอดคล้องเทววิทยาสงครามศักดิ์สิทธิ์ ชัยชนะอยู่ในพระหัตถ์พระเจ้าเท่านั้น
โดยทั่วไปเชื่อว่าปัญญาและกำลังมนุษย์ไม่อาจสำเร็จเมื่อแยกจากพระองค์

บทที่ 22

ทรัพย์แท้

สุภาษิต 22:1

1 ชื่อเสียงดีควรถูกเลือกยิ่งกว่าทรัพย์มาก

พระคุณดีกว่าเงินและทอง •เปรียบเทียบทรัพย์กับ ‘ชื่อเสียงแห่งพระคุณ’ ชมการแบ่งแก่คนจนยิ่งกว่าสะสมเพื่อตน 2
คนมั่งมีและคนจนพบกันทุกแห่ง

พระยาห์เวห์ทรงสร้างพวกเขาทั้งหมด •มิได้พูดลบต่อคนจน แต่ย้ำว่าทุกคนเป็นมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้าง (29:13)

คนมั่งมีจึงไม่ควรดูหมิ่น ผู้ข่มเหงคนจนดูหมิ่นพระเจ้าผู้สร้างเขา (14:31; 17:5) 3 คนรอบคอบเห็นภัยแล้วซ่อนตัว

คนซื้อเดินผ่านและรับโทษ • คนมีปัญญาถอยจากชั่วและความเป็นไปได้ของชั่ว คนโง่ทำไว้วิจารณ์ญาณแล้วพัวพันภัย
ซ้ำเหมือนกันใน 27:12 4 รางวัลของความถ่อมและความยำเกรงพระยาห์เวห์

คือทรัพย์ เกียรติ และชีวิต • สำคัญที่วางความถ่อมกับยำเกรงเป็นสิ่งเดียวกัน ผู้รู้ที่ของตนจึงยำเกรงถูก พระเจ้าประทาน
‘ทรัพย์ เกียรติ และชีวิต’ แก่คนมีปัญญาเช่นนี้ 5 หนามและบ่วงอยู่บนทางคนคด

ผู้รักษาชีวิตตนจะอยู่ไกลจากมัน • ‘คนคด’ คือคนดื้อกบฏ ทางเต็มสิ่งสะดุด คนมีปัญญาห่างทางนั้น 6

จงฝึกเด็กตามทางที่เขาควรเดิน

แม้เขาแก่ก็จะไม่พรางจากทางนั้น • แนะนำฝึกลูกในทางปัญญา เด็กไม่เดินถูกเองตามธรรมชาติ 22:15 ว่าความโง่ผูกในใจ
จึงจำเป็นต้องฝึกและติสอน

7 คนมั่งมีปกครองคนจน

ผู้ยืมเป็นทาสผู้ให้ยืม • สังเกตความจริงทั่วไป ‘น่าจะหมายความว่าดีกว่าเป็นคนมั่งมีที่ปกครองคนจน มากกว่าเป็นคนจน’
(Longman) 8 ผู้หว่านอุทิศธรรมจะเกี่ยวบาป

ไม้แห่งความโกรธของเขาจะอ่อนกำลัง • ผู้ทำชั่วรับผลสมควร 9 ผู้มีตาดีจะรับพร

เพราะเขาให้ขนมปังแก่คนจน • ‘ตาดี’ ตรงข้าม ‘ตาชั่ว’ หมายความว่าเอื้อเฟื้อ (23:6; 28:22)

ผู้เมตตาจะรับพร 28:27 ว่าผู้สงเคราะห์ไม่ขัดสน 10 จงจับคนหยิ่งออก / แล้วการวิวาทจะไป

การต่อสู้และความอับอายจะหยุด • คำสั่งอาจทำยากตามสถานการณ์ แต่นั่นให้ระวังคนหยิ่ง

เขาก้าวร้าวและก่อวิวาทแทนยอมผิด (21:24)

11 ผู้รักใจบริสุทธิ์และริมฝีปากมีพระคุณ / กษัตริย์จะเป็นเพื่อนเขา • ‘ใจบริสุทธิ์’ คือสะอาดทางศีลธรรม

ผู้ไร้มุ่งร้ายพูดมีพระคุณ (16:23) และรับรางวัล 12 พระเนตรพระยาห์เวห์รักษาความรู้ /

แต่ทรงทำลายถ้อยคำคนทรยศ • ทรงรักษาผู้มีความรู้ แต่ลงโทษคนหลอก หรือทำเจตนาชั่วล้มเหลว 13 คนเกี่ยวพุดว่า
‘มีสิ่งโตข้างนอก ข้าจะถูกฆ่ากลางลาน’ • มุกประชดเพื่อเตือนและกระตุ้นคนเกียจ คล้าย 26:13 14

ปากหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก / ผู้รับพระพิโรธพระยาห์เวห์จะตกลงในนั้น • ‘หญิงแพศยา’

ตรงตัวหญิงต่างชาติ/แปลกหน้า 5:3 ว่าริมฝีปากหยดน้ำผึ้ง ปากลื่นกว่าน้ำมัน ต้องรู้ภัยและเผ่า หากละเลยจนตก

‘หลุม’ นั่นเป็นโทษพระเจ้าต่อความผิดตน 15 ความโง่ผูกอยู่ในใจเด็ก / แต่ไม้แห่งการติสอนขับมันไกล • อ่านร่วม 22:6

พ่อแม่มีหน้าที่สอนลูกในทางถูก 16 ผู้ข่มเหงคนจนเพื่อเพิ่มกำไรแก่ตน / และผู้ให้แก่คนมั่งมี จะมีแต่ขัดสน

• ผู้เพิ่มทรัพย์ด้วยวิธีผิด (กดขี่และสินบน) ทำไม่สำเร็จและขัดสน เป็นถ้อยคำทั่วไป

สุภาษิตกลับบอกว่าแบ่งคนจนเป็นทางไม่ขัดสน (28:27) และซื้อขยันเป็นทางมั่งมี

บทที่ 3 ถ้อยคำของคนมีปัญญา (บท 22-24)

บทนำสู่ถ้อยคำสามสิบประการ

สุภาษิต 22:1

22:17-21 ถือเป็นบทนำสู่สุภาษิตสามสิบประการต่อมา (22:22-24:22; ฉบับภาษาถิ่นมาตรฐานตาม KJV, NASB แปลข้อ 20 ว่า ‘สิ่งงดงาม’ แต่ NRSV, NIV ว่า ‘สุภาษิตสามสิบประการ’) ผู้พูดเชิญผู้ฟังให้ฟัง ‘ถ้อยคำคนมีปัญญา’ แล้วมีสุภาษิตเพิ่มเติมภายหลัง (24:23-34)

☐ 22:22-23 อย่าปล้นคนอ่อนแอเพราะเขาอ่อนแอ และอย่าเหยียบคนจนที่ประตูเมือง /

เพราะพระยาห์เวห์จะทรงว่าคดีของเขา และปล้นชีวิตผู้ปล้นเขา

• พระเจ้าทรงเกลียดการกดขี่และเหยียบคนอ่อนแอ/จนต่อสาธารณะ จึงตอบแทนแน่ ‘สุภาษิตสามสิบประการ’ คล้ายหลายส่วนกับคำสอนอาเมนโมเป [Amenemope] ของอียิปต์ที่แบ่งสามสิบบท

☐ 24-25 อย่าเป็นเพื่อนกับคนอมโทสะ และอย่าไปกับคนโกรธง่าย /

เกรงว่าเจ้าจะเรียนทางของเขาและรับบ่วงแก่ชีวิต • สุภาษิตสอนให้คนมีปัญญาและเลี้ยงคนใจ (1:8-19) เป็นเรื่องชีวิต โดยเฉพาะเลี้ยงคนอมโทสะและโกรธง่าย

☐ 26-27 อย่าเป็นหนึ่งในผู้ตบมือ หรือผู้คำประกันนี้ / ถ้าเจ้าไม่มีชำระ เหตุใดจะให้เขาเอาแม่เพียงได้ตัวเจ้าไป

• สุภาษิตเตือนการคำอย่างแรงหลายแห่ง (6:1-5; 11:15; 17:18; 20:16; 27:13) ‘ตบ/จับมือ’ หมายถึงตกลงเรื่องหนึ่ง

•

☐ 28 อย่าย้ายหลักเขตโบราณที่บรรพบุรุษตั้งไว้ • แผ่นดินมรดกจากบรรพบุรุษคือกรรมสิทธิ์ที่พระเจ้าทรงแบ่งแก่อิสราเอล (ฉบบ 19:14) การย้ายหลักมีไข่เพียงโลกเอาที่คนอื่น แต่ทำลายพระอธิปไตยพระเจ้า

☐ 29 เจ้าเห็นคนชำนาญงานหรือ เขาจะยืนต่อหน้ากษัตริย์ / เขาจะไม่ยืนต่อหน้าคนต่ำต้อย

• ผู้ขยันฝึกความสามารถในงานจะประสบความสำเร็จ

บทที่ 23

ต่อหน้าผู้ปกครอง

สุภาษิต 23:1

☐ 1-3 เมื่อเจ้านั่งกินกับผู้ปกครอง จงพิจารณาผู้ที่อยู่ตรงหน้าให้ดี

ถ้าเจ้ากินจุ จงเอามีดจ่อคอ

อย่าอยากอาหารโอชะของเขา เพราะเป็นขนมปังหลอก • โต๊ะอาหารเผยการควบคุมตน

อย่าให้ความอยากควบคุมที่โต๊ะหิว มิฉะนั้นผู้ปกครองไว้ใจไม่ได้ อาเมนโมเปเตือนคล้ายกัน เอกสารอียิปต์อีกเล่ม (Kagemni) ว่า ‘การกินจุต่ำช้าและน่าตำหนิ’ ‘ผู้เผยความตะกละน่าอาย’

☐ 4-5 อย่าตราครุฑเพื่อมั่งมี จงหยุดความคิดนั้นด้วยความเข้าใจ / เมื่อตาเจ้าชำเลื่องดู มันไม่อยู่แล้วมิใช่หรือ เพราะมันสร้างปีกตนและบินสู่ฟ้าคุณจนอินทรี •ต่างจากสุภาษิตอื่นที่ว่าทรัพย์มาถึงคนมีปัญญา (3:9-10; 10:22; 14:24) ข้อนี้เน้นทรัพย์ชั่วคราวและห้ามยึดติดสะสม

•

☐ 6-8 อย่ากินขนมปังของคนตาช้ำ อย่าอยากอาหารโอชะของเขา

เพราะเขาเหมือนผู้คำนวณในใจ แม้พูดว่า ‘กินและดื่มเถิด’ แต่ใจไม่อยู่กับเจ้า

เจ้าจะเอาเงินขึ้นขนมปังที่กิน และคำร่ำร่ำของเจ้าจะสูญ •แนะเรื่องกินกับคนตระหนี่

คนมีปัญญามองเจตนาดีของผู้ยื่นมือออก จึงไม่เสียการควบคุมเพราะบรรยากาศและอาหารหรร

☐ 9 อย่าพูดเข้าหูคนโง่ / เพราะเขาจะดูหมิ่นถ้อยคำวิจารณ์ญาณของเจ้า •คำปรึกษาดีล้ำเพียงใดก็ไร้ค่าแก่ผู้ไม่ฟัง พระเยซูตรัส ‘อย่าให้ของบริสุทธิ์แก่สุนัข อย่าโยนไข่มุกต่อหน้าสุกร เกรงมันเหยียบแล้วหันมาฉีกท่าน’ (มธ 7:6)

•

☐ 10-11 อย่าย้ายหลักเขตโบราณ และอย่าเข้าไปในนาเด็กกำพร้า / เพราะพระผู้ไถ่ของเขาทรงฤทธิ์

พระองค์จะทรงว่าคดีของเขากับเจ้า •เกี่ยวกับยุติธรรมสังคม ผู้เปราะบางไร้ทางสู้ผู้ข่มเหงจึงถูกปล้นโดยไม่เกรง แต่สุภาษิตเตือนว่ามี ‘พระผู้ไถ่’ [โกเอล] และผู้พิพากษาในสวรรค์

☐ 12-14 จงนำใจสู่คำสอนและหูสู่ถ้อยคำความรู้

อย่ายังการติสอนจากเด็ก เพราะแม่ที่ดีช่วยไม่ให้เขาจะไม่ตาย

ถ้าเจ้าดีเขาช่วยไม่ เจ้าจะช่วยชีวิตเขาจากแดนคนตาย •แนะอย่าละเลยการสอนทางกาย ‘ไม’

หมายดีพอเหมาะไม่ใช่ทารุณ เป็นการช่วยเด็กจาก ‘เซโวล’ จึงจำเป็นมาก

•

☐ 15-16 ลูกเอ๋ย ถ้าใจเจ้ามีปัญหา ใจข้าก็ยินดี / ถ้าริมฝีปากเจ้าพูดตรง ไตของข้าจะโลดเต้น

•ผู้สอนยินดีเมื่อผู้เรียนแสดงผลการเรียนรู้ หนุนศิษย์ให้แสวงปัญญา

•

☐ 17-18 อย่าให้ใจจืดจางคนบาป แต่จง (กระตือรือร้น) ยำเกรงพระยาห์เวห์ทั้งวัน / เพราะมีอนาคตแน่

และความหวังเจ้าจะไม่ขาด •‘อิจฉา’ [คานา] แปล ‘ริษยา’ ได้ (24:1,19) แต่เมื่อถือว่าข้าในวรรคสอง ควรแปลว่าจง ‘หวงแหน/กระตือรือร้น’ ในความยำเกรง 24:20 ประกาศคนชั่วไม่มีอนาคต

•

☐ 19-21 ลูกเอ๋ย จงฟังและมีปัญญา จงนำใจเจ้าในทางนั้น

อย่าอยู่ท่ามกลางคนเมาเหล้า หรือคนกินเนื้อสุก

เพราะคนเมาและคนกินสุกจะขัดสน และความง่วงสุมเลื้อยหาตัวให้เขา •‘จงมีปัญญา’ เป็นคำสั่ง (6:6; 27:11)

ปัญญาปรากฏตรงทางแยก ต้องเลือกว่าจะอยู่กับใคร การดื่มและกินเกินอาจสุขชั่วคราวแต่ทำพิพากษามัวและนำสู่ความเกียจ

☐ 22-25 จงฟังบิดาผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาเมื่อแก่

จงซื้อความจริงและอย่าขาย ทั้งปัญญา คำสอน และความเข้าใจ

บิดาของคนชอบธรรมยินดีแน่ ผู้ให้กำเนิดคนมีปัญญาจะชื่นชมเขา

จงทำให้บิดามารดายินดี และให้หญิงผู้คลอดเจ้าชื่นชม •หน้าที่ลูกคือฟังคำสอนและไม่ดูเบาพ่อแม่แก่ เมื่อพ่อแม่เห็นลูกตามคำสอน ย่อมยินดียิ่ง (23:15-16)

•

☐ 26-28 ลูกเอ๋ย จงใส่ใจแก่ข้า และให้ตำราศึกษาทางของข้า

เพราะหญิงโสเภณีเป็นหลุมลึก และหญิงต่างชาติเป็นบ่อแคบ

นางชุ่มฉ่ำใจและเพิ่มคนทรยศท่ามกลางมนุษย์ •บิดาเตือนบุตรแรงให้ระวังหญิงผิดศีลธรรม เป็นหัวข้อเด่นบท 5-7

นางมีใจเพียงล่อ แต่ใจมดกลับฉ่ำใจ คำเตือนจึงถึงชายทุกคนไม่เพียงคนโง่

☐ 29-35 ใครมีวิบัติ ใครมีคำสาป ใครมีวิวาท ใครมีคำบ่น ใครมีแผลไร้เหตุ ใครมีตาแดง /

มิใช่ผู้ค้ำข้างเหล้าองุ่นนานและผู้มาตามหาเหล่าผสมหรือ / อย่ามองเหล้าองุ่นเม้มันแดงในถ้วยและไหลลงราบรื่น /

ท้ายมันกัดดุจงูและต่อยดุจงูพิษ / ตาเจ้าจะเห็นสิ่งประหลาด ใจพุดสิ่งคด / เจ้าจะเหมือนคนนอนกลางทะเล

เหมือนนอนบนยอดเสากระโดง / แล้วว่า ‘เขาตีข้าแต่ข้าไม่เจ็บ เขาทุบข้าแต่ข้าไม่รู้ เมื่อไรจะตื่น ข้าจะไปหาเหล่าอีก’

•คนมีปัญญาตัดสินใจอย่างสุขุม แต่เขาทำทุกการตัดสินใจอย่างรอบคอบ จึงต้องแยกและปฏิเสธตั้งแต่เริ่มล่อ

‘อย่าแม้แต่มองเหล้าองุ่น’ (ข้อ 31) กระนั้นในบริบททั้งหมด เหล้ามิได้ถูกพรรณนาลบเสมอ (3:9-10; 9:1-6)

บทที่ 24

อย่าอิจฉาคนชั่ว

สุภาษิต 24:1

☐ 1-2 อย่าอิจฉาคนชั่ว และอย่าปรารถนาอยู่กับเขา / เพราะใจเขาคิดทำลาย และริมฝีปากพุดภัย •หัวข้อจาก

23:17-18 และซ้ำ 24:19-20 หากริษยาและคบ จะเอานิสัยทำลาย วรคสองเชื่อมใจกับปาก

‘คนดีเอาดีจากดีที่สะสมในใจ คนชั่วเอาชั่วจากชั่ว เพราะปากพุดจากสิ่งเต็มใจ’ (ลก 6:45)

□ 3-4 ด้วยปัญญาบ้านถูกสร้าง และด้วยความเข้าใจมั่นคง / ด้วยความรู้
ห้องเต็มไปด้วยทรัพย์ล้ำและน้ำยีนดีทุกอย่าง • ‘บ้าน’ และ ‘ห้อง’ หมายถึงสัมพันธ์ครอบครัว
และอาจขยายถึงชุมชนที่คนมีปัญญาอยู่

•

□ 5-6 คนมีปัญหาต่ำกว่าคนกำลังมาก และคนมีความรู้ต่ำกว่าคนแข็งแรง / เจ้าต้องทำสงครามตามยุทธศาสตร์
เพราะชัยชนะมาด้วยที่ปรึกษาฉลาด • สุภาษิตเปรียบเทียบ เน้นปัญญากว่ากำลัง ต้นฉบับมาซอเรตแปลได้ว่า
‘คนมีปัญญามีกำลัง’ □ 7-9 ปัญญาสูงเกินคนโง่ เขาเปิดปากที่ประตูเมืองไม่ได้ / ผู้คิดทำชั่วจะถูกเรียกเจ้าแห่งอุบาย /
อุบายคนโง่คือบาป และคนหยิ่งน่าเกลียดขัดต่อมนุษย์ • คนโง่เอื้อมไม่ถึงค่าปัญญา แผนของเขาเป็นบาป
เขามีใช้แค่ไม่รู้แต่เป็นคนหยิ่ง ‘แบบเลวสุด’ □ 10-12 ถ้าเจ้าอ่อนในวันทุกข์ กำลังเจ้าก็น้อย /
จงช่วยผู้ถูกนำสู่ความตาย อย่ายังความช่วยเหลือจากผู้โง่ไปถูกฆ่า / ถ้าเจ้าว่า ‘ดูเถิด เราไม่รู้’
องค์ผู้ซึ่งใจจะไม่ทรงเข้าใจหรือ องค์ผู้รักษาชีวิตเจ้าจะไม่ทรงรู้หรือ พระองค์จะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำ
• เชื่อมข้อ 10-12 ให้เป็นหนึ่งยาก ข้อ 11 ดูเป็นคำแนะนำช่วยผู้ใกล้ตายเพราะตัดสินใจ ข้อ 12 ว่าพระเจ้ารู้ใจ
จึงแก้ตัวไม่ได้และต้องรับผิดชอบศีลธรรม □ 13-14 ลูกเอ๋ย จงกินน้ำผึ้งเพราะมันดี จงให้น้ำหวานหยดบนลิ้น /
จงรู้ว่าปัญญาเป็นเช่นนั้นแก้วิญญาน ถ้าพบ จะมีอนาคตและความหวังไม่ขาด
• เปรียบปัญญากับน้ำผึ้งว่าดีและควรแสวง ประโยชน์คืออนาคตและหวัง □ 15-16 คนชั่วเอ๋ย อย่าข่มขู่ที่อยู่คนชอบธรรม
อย่าทำลายที่นอนเขา / เพราะคนชอบธรรมล้มเจ็ดครั้งก็ลุก แต่คนชั่วสะดุดด้วยภัยครั้งเดียว • กล่าวแก่คนชั่ว
ส่วนคนชอบธรรมที่ฟัง (น่าจะเป็นผู้ฟังจริง) ได้หนุนให้เดินทางชอบธรรมต่อ □ 17-18 อย่ายินดีเมื่อศัตรูล้ม
และอย่าให้ใจชื่นเมื่อเขาสะดุด / เกรงพระยาห์เวห์ทอดพระเนตรแล้วเห็นว่าชั่ว และหันพระพิโรธจากเขา
• ตั้งบนธรรมบัญญัติ (อพย 23:4-5) และสอดคำพระเยซู ‘จงรักศัตรูและอธิษฐานเพื่อผู้ข่มเหง’ (มธ 5:44)
เบื้องหลังคือการแก้แค้นเป็นของพระเจ้า □ 19-20 อย่าโกรธเพราะผู้ทำชั่ว อย่าอิจฉาคนชั่ว / เพราะคนชั่วไม่มีอนาคต
ตะเกียงคนชั่วจะดับ • คำสั่งซ้ำ (23:17-18; 24:1-2) พร้อมเหตุว่าไม่มีอนาคต ดังคำสารภาพสดุดี 1
พระเจ้าไม่รับทางคนชั่วและทำให้พินาศ แต่ 24:14 ว่าผู้พบปัญญามีอนาคต □ 21-22 ลูกเอ๋ย
จงยำเกรงพระยาห์เวห์และกษัตริย์ อย่าคบคนเปลี่ยนใจ / เพราะภัยของเขาเกิดฉับพลัน ใครรู้หายนะจากทั้งสอง
‘ปราชญ์รู้ว่าชีวิตสำเร็จมาจากที่ที่พระเจ้าทรงเลือกคนในโลกและโครงอำนาจวัฒนธรรม
เขาเข้าใจว่าสำคัญต้องเคารพอำนาจเหนือ ไม่ว่ามนุษย์หรือพระเจ้า’ (Longman)
• (* แบ่งย่อหน้าตามคำอธิบาย Tremper Longman แม้เรียกว่าสุภาษิตสามสิบประการ แต่แบ่งรวมยี่สิบเจ็ด) • 23-25
เหล่านี้ก็เป็นถ้อยคำคนมีปัญญา การเห็นแก่หน้าคุณในศาลไม่ดี
ผู้พูดแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าชอบธรรม’ ชนชาติจะสาปเขา ประเทศจะกริ้วเขา
แต่ผู้ตักเตือนจะมีความยินดี และพรดีจะมาถึง • สุภาษิตสามสิบจบและส่วนเพิ่มเติม ข้อแรกเรื่องศาลยุติธรรม
วิจารณ์ลำเอียง ‘ฉากหลักคือศาล แต่หลักใช้กับความซื่อตรงทุกด้านชีวิต’ (Longman)

26 การตอบด้วยคำชื่อตรงเหมือนจูบริมฝีปาก • ผู้พูดจริงจะรับรางวัลดี

• 27 จงเตรียมงานข้างนอก จัดงานนา แล้วจึงสร้างบ้าน • ไม่ใช่เปรียบงานนอกกับใน

แต่สอนหลักทั่วไปว่าอย่ารีบทำโดยไม่เตรียม 28-29 อย่าเป็นพยานกล่าวโทษเพื่อนบ้านไร้เหตุ อย่าหลอกด้วยริมฝีปาก

/ อย่าพูด ‘เขาทำแก้อะไร ข้าจะทำแกเขา ข้าจะตอบตามการกระทำ’ • สองคำอาจไม่ต่อกัน

ข้อแรกเตือนพยานเท็จ/นินทา ข้อสองห้ามแก้แค้น (20:22)

บางครั้งคนให้เท็จเพราะแค้นส่วนตัว 30-34 ข้าผ่านข้างนาคนเกียจและสวนองุ่นคนขาดใจคิด

ดูเถิด ด้ายขึ้นทั่ว พื้นปกด้วยพุ่ม และกำแพงหินพัง

ข้าเห็นและใส่ใจ ข้าเห็นและรับคำสอน

‘นอนอีกนิด เคลิ้มอีกหน่อย พับมือนอนอีกหน่อย’

แล้วความจนจะมาดุจโจร ความขัดสนดุจคนถืออาวุธ

• ผู้พูดพรรณาส่งสังเกตและรู้สึก ข้อ 33 ประชดจิตและทำที่คนเกียจ ปลายคือขัดสน

บทที่ 4 ชุดสุภาษิตซาโลมอน II (บท 25-29)

บทที่ 25

พระเกียรติของกษัตริย์

สุภาษิต 25:1

2-3 พระสิริพระเจ้าคือซ่อนเรื่อง

เกียรติกษัตริย์คือตรวจเรื่อง

ฟ้าสูงและแผ่นดินลึกฉันใด ใจกษัตริย์ก็ตรวจไม่ได้ฉันนั้น • ให้ยกย่องและเคารพกษัตริย์ เขาเปิดสิ่งลับของพระเจ้า

และประชาชนทั่วไปตามใจเขาไม่ง่าย 4-5 จงเอากากออกจากเงิน แล้วภาชนะออกมาจากข้างเงิน

จงเอาคนชั่วออกต่อหน้ากษัตริย์ แล้วบัลลังก์มันด้วยความชอบธรรม • ให้แก่กษัตริย์หรือที่ปรึกษาชอบธรรม

ต้องเอาคนชั่วดูจากออกจากคณะที่ปรึกษา ราชอำนาจจึงมีความชอบธรรม 6-7 อย่าอวดตนต่อหน้ากษัตริย์

อย่ายืนในที่คนใหญ่

เพราะให้เขาพูด ‘ขึ้นมาที่นี่’ ดีกว่าให้เจ้าลงต่อหน้าขุนนางซึ่งตาเจ้าเห็น • เตือนหยิ่งและอวด โดยเฉพาะต่อหน้าขุนนาง

พระเยซูเคยตรัสบนพื้นสุภาษิตนี้ (ลก 14:7-11)

• 8 อย่ารีบออกไปวิวาท จงคิดว่าเจ้าจะอย่างไรท้ายเมื่อเพื่อนบ้านทำให้อาย

•ไม่ว่าฉลากกฎหมายหรือวิวาทเพื่อนบ้าน ต้องพิจารณาพอก่อนกล่าวหา แนะนำให้คิดโอกาสชนะ (เทียบ ลก 14:31-32)
9-10 จงว่าคดีของเจ้ากับเพื่อนบ้าน แต่อย่าเผยความลับคนอื่น

เกรงผู้ฟังตำหนิเจ้าและคำใส่ร้ายกลับมา •อย่านิทาหรือเปิดเผย แต่แก้ทางกฎหมาย Clifford ชี้ว่าคล้ายคำสอน มธ 5:22-26; 18:5 11-12 คำเหมาะในเวลาเหมาะสมเหมือนแอปเปิลทองในจานเงิน

คำตำหนิของคนมีปัญญาเหมือนต่างหูทองและเครื่องประดับทองแก่หูผู้ฟัง •คนโง่พูดผิดกาลเทศะและน่าเกลียด
คนมีปัญญารู้ค่าความเยียบและพูดเหมาะสมเวลา ผู้ถือคำตำหนิมีค่าและรับยอมเป็นสุข 13
ทูตชื่อเหมือนความเย็นของหิมะในวันเกี่ยวแก่ผู้สูง

ทำวิญญานนายคีน •คำแปล 'น้ำเย็น' ตรงตัว 'ความเย็นหิมะ' และ 'ทำสดชื่น' ตรงตัว 'พินคีน' ชมผู้ส่งสารชื่อ
[messenger] 14 ผู้โอ้อวดเท็จว่าจะให้ของขวัญ

คือเมฆและลมไร้ฝน •'เมฆไร้ฝน' เหมือน 'ต้นไม้ดก' อุปมาคนอวดไร้ผล และเตือนอย่าถูกคำเขาหลอก

15 ด้วยอดทน ผู้นำถูกเกลี้ยกล่อม / ลิ่นอ่อนโยนหักกระดูก •ชมอดทนและคำอ่อน แม้คู่แข่งก็มีอิทธิพลใหญ่ 16-17
ถ้าพบน้ำผึ้งจกน้เต้าจำเป็น เกรงอัมจนสำรอก / จงให้เต้าเข้าบ้านเพื่อนบ้านนาน ๆ ครั้ง

เกรงเขาพบเจ้ามากแล้วเกลียด •เตือนอย่าทำเกินจนเสีย ทั้งสองอุปมาพิสูจน์ในชีวิตประจำวัน 18-19

ผู้ให้พยานเท็จเรื่องเพื่อนบ้านเป็นกระบอก ดาบ และลูกศรคม / การวางใจคนทรยศวันทุกข์เหมือนพินหักและเต้าโซเซ

•ให้ทบทวนผู้คบ เขาจะทรยศสำคัญหรือไม่ หรือเราเก็บคนทำร้ายไว้รอบตัวหรือไม่ 20

การร้องเพลงแก้ใจทุกข์เหมือนถอดเสื้อวันหนาว และเทน้ำส้มบนโซดา •ชี้ภัยของปลอมคนยาก/ท้อแบบเบา

พระคัมภีร์สอน 'ร้องให้กับผู้ร้องไห้' (รม 12:15) NRSV แปล 'โซดา' ว่า 'บาดแผล' 21-22 ถ้าผู้เกลียดเจ้าหิว
จงให้ขนมปัง ถ้ากระหายจงให้น้ำ / เพราะเจ้าวางถ่านลูกบนศีรษะเขา และพระยาห์เวห์จะตอบแทน •ข้อ 22

มีความเห็นต่างมาก แบ่งแปลบวก (ช่วยศัตรู) กับลบ (ตอบแทนเขา) รม 12:19-21

ที่อ้างมุ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงตอบแทนศัตรูเอง 23 ลมเหนือก่อฝน / ลิ่นลับก่อหน้าโกรธ

•ผลธรรมดาจากเหตุด้วยอุปมาลมกับฝน 'ลิ่นลับ/เจ้าเล่ห์' คือคำนิทา

24 อยู่คนเดียวมุลหลังคา / ดีกว่าอยู่ในบ้านกับภรรยาชอบวิวาท •เหมือน 21:9

• 25 ชาวดีจากแดนไกล / เหมือนน้ำเย็นแก่คอเหนื่อย

•แสดงความโหยหาและความพอใจเมื่อได้ชาวดี

26 คนชอบธรรมโซเซต่อหน้าคนชั่ว / เหมือนน้ำพุพุ่งและต้นน้ำปนเปื้อน

•แสดงความน่าเสียดายเมื่อคนชอบธรรมหวั่นเพราะคนชั่ว ยอมรับว่าเกิดบ่อยและทำร้ายทั้งชุมชนถึงตาย

• 27 กินน้ำผึ้งมากไม่ดี

และแสวงเกียรติเพิ่มเกียรติ (ก็ไม่ได้) •เหมือนกินน้ำผึ้งเกินพอดี (25:16) การแสวงเกียรติตนเกินก็ไม่ได้

หมกมุ่นเกียรติใหญ่เป็นแบบคนหยิ่ง 28 ผู้ไม่ควบคุมวิญญานตน

เหมือนเมืองพังไร้กำแพง • ผู้ควบคุมตนไม่ได้เปิดตนรับการป้องกันต่อบาปและอยู่ดีธรรม

บทที่ 26

คนโง่

สุภาษิต 26:1

1-2 ทิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเกี่ยวฉันใด เกียรติก็ไม่เหมาะแก่คนโง่ฉันนั้น / นกพเนจรและนางแอ่นบินฉันใด คำสาปไร้เหตุไม่ตกแก่ใครฉันนั้น • สองข้อรวมเพราะรูปไม่ใช่นื้อหา ข้อแรกว่าไม่ควรให้เกียรติคนโง่ ข้อสองไม่ชัดเจนว่าเป็นอุปมาอย่างไร แต่ความหมายชัดเจนว่าไม่มี ‘คำสาปไร้เหตุ’

3 แสสำหรับม้า บังเหียนสำหรับลา และไม่สำหรับหลังคนโง่ • คนโง่ต้องการโทษทางกาย 4-5

อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงเจ้าเป็นเหมือนเขา / จงตอบคนโง่ตามความโง่ เกรงเขาคิดว่าตนมีปัญญา

• ดูเหมือนตอบตรงข้าม แต่สุภาษิตให้หลักตามสถานการณ์ ไม่ใช่กฎตาย

คนมีปัญญาตอบต่างตามสถานการณ์และผลคาด 6-7 ผู้ส่งข่าวผ่านคนโง่เหมือนตัดขาและตีความรุนแรง / ขาคอนอัมพาตห้อยไร้แรงฉันใด สุภาษิตในปากคนโง่ฉันนั้น • ‘พูดซื่อ’ มีคุณแก่นาย (25:13) แต่คนโง่ทำร้าย และสุภาษิตจากปากโง่ไร้ผล 8 ให้เกียรติคนโง่เหมือนมัดหินไว้กับสลิง • ติความดันฉบับยาก Murphy ว่า ‘ผู้ให้เกียรติคนโง่เหมือนมัดหินในสลิง’ ถ้ามัดก็ขว้างไม่ได้ เป็นความโง่ 9 สุภาษิตในปากคนโง่ /

เหมือนหนามขึ้นในมือคนเมา • แม้คนโง่พูดสุภาษิตได้ (26:7) ไม่เพียงไร้ประโยชน์แต่เสี่ยง ดูกคนเมาถือนาม

10 ผู้จ้องคนโง่และคนผ่านทาง / เหมือนนักธนูทำร้ายทุกคน • ฉบับเกาหลีมาตรฐานว่า ‘ช่างสร้างทุกสิ่ง’ เข้าใจยาก

ข้อนี้ว่าจ้องคนผิดทำร้ายหลายคน 11 สุนัขกลับกินอาเจียนฉันใด คนโง่ก็ทำความโง่ซ้ำฉันนั้น • ชัดและภาพสด

คนโง่ไม่ฟังคำปรึกษาจึงผิดซ้ำ 12 เจ้าเห็นคนคิดว่าตนมีปัญญาหรือ / คนโง่ยังมีหวังกว่าเขา • ผู้คิดว่าตนฉลาดหยิ่ง (3:5,7; 27:1; 28:11,26) ไม่ฟังชี้ คนโง่ที่ยอมรับไม่รู้ยังดีกว่า 29:20 ว่าคนโง่มีหวังกว่าคนรีบพูด 13-16 คนเกียจว่า ‘มีสิ่งใดหนุมบนทาง มีสิ่งใดในลาน’ / ประตุหนุมบนบานพับฉันใด คนเกียจหนุมบนเตียงฉันนั้น /

คนเกียจจุ่มมือในงานแต่ล่าปากยกถึงปาก / คนเกียจคิดว่าตนฉลาดกว่าที่ปรึกษาเจ็ดคนมีวิจารณ์ญาณ • ข้อ 13 เหมือน

22:13 สี่ข้อประชดคนเกียจ กลิ้งเหมือนบานประตูและซี่เกียจแม้ยกอาหาร โดยเฉพาะหยิ่งว่าตนฉลาดจึงไม่คิดแก้

17-19 ผู้ผ่านทางแล้วโกรธการวิวาทไม่เกี่ยวกับตน / เหมือนจับหูสุนัขแน่น / คนหลอกเพื่อนบ้านแล้วว่า

‘ล้อเล่นไม่ได้หรือ’ เหมือนคนบ้ายิงลูกธนูไฟและลูกธนูตาย • ข้อแรกเตือนเข้าเรื่องคนอื่นทำให้เสียใหญ่ ข้อ 18-19

เป็นประโยคเดียว เตือนคนหลอกหน้าด่านอันตรายและทำความเสียหาย คนมีปัญญาต้องระวัง 20-22

ไม่มีฟันไฟดับฉันใด ไม่มีคนนิทาวิวาทหยุดฉันนั้น / ถ่านเพิ่มถ่าน ฟืนเพิ่มไฟฉันใด คนชอบวิวาทก่อการทะเลาะฉันนั้น

/ คำนินทาเหมือนอาหารอร่อย ลงถึงส่วนลึกท้อง • ข้อแรกกับสองเชื่อมคำ ‘วิวาท’ [มาดอน] คนชอบวิวาทขยายเรื่อง

ข้อแรกกับสามเชื่อม ‘นิทา’ [นินทา] ดึงใจดูอาหารแต่ก่อวิวาท ข้อ 22 คล้าย 18:8 23-26

ริมฝีปากกร่อนแรงกับใจชั่ว / เหมือนกากเงินเคลือบภาชนะดิน / ผู้เกลียดปลอมด้วยริมฝีปากและวางหลอกในตน /

แม้เสียงมีพระคุณอย่าเชื่อ เพราะในใจมีสิ่งน่าเกลียดเจีตอย่าง / ความเกลียดถูกหลอกคลุม
แต่ข้าจะเผยต่อชุมชน • ‘ทั้งสี่กล่าวถึงคำซ่อนอารมณ์หรือเจตนา...เตือนอย่ารับคำผู้อื่นตามหน้า’ (Longman)
‘ริมฝีปากร่อนแรง’ ตรงตัว ‘ลูกใหม่’ ฉบับเจ็ดสิบแปด ‘ริมฝีปากประจบ’ (ฉบับเกาหลี ‘อ่อนโยน’) 27
ผู้ซัดหลุมจะตกเอง ผู้กลิ้งหิน หินจะกลับหา • ผลการทำร้ายผู้อื่นกลับตน โดยสำนึกถึงพระเจ้าเบื้องหลังทุกสิ่ง 28
ลิ้นเท็จเกลียดผู้ถูกมันกด / ปากลั่นก่อหายนะ • คนโกหกเกลียดผู้ที่ตนมุ่งทำร้าย คำประจบก่อพินาศ
‘การประจบขยายด้านดีโดยไม่เชื่อ ไขยกคนเพื่อเอาประโยชน์และอาจทำให้เป้าหมายประเมิตนสูงจนทำอันตรายถึงตาย’ (Longman)

บทที่ 27

อย่าอวดวันพรุ่งนี้

สุภาษิต 27:1

1-2 อย่าอวดวันพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดอะไรในวันหนึ่ง / ให้คนอื่นชมเจ้า ไม่ใช่ปากเจ้า ให้คนต่างชาติชม
ไม่ใช่ริมฝีปากเจ้า • สองข้อห้ามอวดตน ข้อแรกเตือนม่นอนาคตกิน นอนาคตอยู่ในพระหัตถ์พระเจ้า (16:1,3,9,33)
การอวดเป็นอนิจจัง ยากอบว่าการอวดเช่นนี้ชั่ว (ยก 4:13-16)

ข้อสองห้ามยกตนด้วยปาก 3-4 หินหนักและทรายเป็นภาระ

แต่ความโกรธคนโง่หนักกว่าทั้งสอง

ความเดือดดาลโหดร้าย ความโกรธดุน้ำหลาก แต่ใครยืนต่อหน้าความหึงได้ • โกรธโหด อันตราย ทำร้ายใหญ่
และโกรธคนโง่ยิ่งอันตราย ‘ความหึง’ [คินอาห์] คือความปรารถนาโกรธเพื่อรักษาของตน

หรือปรารถนาของคนอื่นด้วยโกรธ ข้อสองว่าหึงน่ากลัวกว่า 5-6 คำตำหนิเปิดเผยดีกว่าความรักซ่อน

บาดแผลจากผู้รักสัตย์ แต่จูบผู้เกลียดหลอก • เปรียบคำปรึกษาซื้อเปิดเผยกับรักเท็จซ่อนความลับ คำฟังดีอาจไม่จริง
(เทียบ 28:23) คนมีปัญญารับคำแนะนำและติสอน

7 คนอ้อมเหยียบน้ำผึ้ง / แต่แก่คนหิว ทุกสิ่งขมก็หวาน • ผู้มั่งคั่งอาจไม่เห็นค่าของมีค่าและไม่ดูแลคนขัดสน
มิได้สอนให้หิว แต่ให้เห็นค่าทุกสิ่งและขอบคุณ 8 คนพเนจรจากบ้านเกิด / เหมือนนกพเนจรจากรัง • ‘บ้านเกิด’ แปล
‘บ้าน/ที่ของตน’ (ปญจ 10:4) ได้ คล้ายข้อ 7 สอนให้เห็นค่าของที่ให้ 9-10 น้ำมันกับเครื่องหอมทำใจยินดีใน
ความหวานของมิตรยิ่งกว่าคำปรึกษาวิญญานตนฉันนั้น / อย่าทิ้งเพื่อนเจ้าและเพื่อนบิดา
และอย่าเข้าบ้านพี่น้องในวันภัย เพื่อนบ้านไกลดีกว่าพี่น้องไกล • ข้อแรก

‘ชมความหวานมิตรยิ่งกว่าคำปรึกษาตน...ความหวานน่าจะขึ้นผลคำปรึกษาของมิตร’ (Longman)

คำห้ามเข้าบ้านพี่น้องไกลดูแล แต่เสริมวรรคท้าย 11 ลูกเอ๋ย จงมีปัญญาและทำใจขำขัน / เพื่อข้าตอบผู้หมั่นข้า
• เผยแรงจูงใจสอน บิดาต้องการคำตอบคนใส่ร้ายเรื่องชื่อเสียงลูก ลูกมีปัญญาทำพ่อแม่ยินดี (10:1)

12 คนฉลาดเห็นภัยแล้วซ่อน / คนซื่อเดินผ่านและรับโทษ •เหมือน 22:3

• 13 จงเอาเสื้อผู้ค้าคนต่างชาติ

ผู้ค้าหญิงต่างชาติ จงจับเขาเป็นประกัน •เกือบเหมือน 20:16 14 ผู้ให้พรเพื่อนบ้านเสียงดังแต่เช้า

จะนับเป็นคำสาปแก่เขา •แม้คำนี้ก็กลับผลร้ายถ้าผิดเวลา 15-16 ภรรยาชอบวิวาทเหมือนหยดน้ำไม่หยุดในวันฝน

ควบคุมนางเหมือนควบคุมลมและกำความมั่นด้วยมือขวา •ภาพหยดอยู่ 19:13 ที่นี้เพิ่มว่าควบคุมยากมาก (Longman
สงสัยคำอธิบาย Murphy และว่าไม่รู้ความหมายแน่)

17 เหล็กกลับเหล็กฉนใด คนก็กลับหน้ามิตรฉนนัน ‘เพื่อนช่วยกันเตรียมต่อความขึ้นลงชีวิต...ในบริบทสุภาษิตน่าจะหมายส
อนกันเรื่องปัญญา ช่วยให้ฝ่าชีวิตสำเร็จ’ (Longman) 18 ผู้ดูแลต้นมะเดื่อกินผล

ผู้ดูแลนายรับเกียรติ •ซำกรียา ‘ดูแล’ วรรคสองคือรับใช้นายดี 19 หน้าเงาในน้ำฉนใด ใจคนสะท้อนคนฉนนัน

•ตีความยาก บรรทัดสองน่าจะหมาย ‘ใจ’ [เลฟ] เผยคนนั้นแก่คนอื่น 20 เซโอลและอาบัดโดนไม่เคยอ้อม

ตาคนก็ไม่อ้อม •‘อาบัดโดน’ คล้ายเซโอล หมายถึงตาย สุสานรับคนตายไม่จบฉนใด ตัณหาตากัไรจบ

• 21 เบ้าหลอมเงิน เตาถลุงทอง

และคนถูกถลุงด้วยคำชม •กรียา ‘ถลุง/ทดสอบ’ ไม่มีในต้นฉบับ วรรคแรกเหมือน 17:3 ที่ต่อว่า

‘พระยาห์เวห์ทรงถลุงใจ’ ที่นี้คนถูกทดสอบยามรับชม จะไม่หยิ่งได้หรือ 22 แม้เอาคนโง่ใส่ครกร่วมเมสึดแล้วตำ

ความโง่ก็ไม่ออกจากเขา •แสดงว่าออกจากโง่ยากเกือบเป็นไปไม่ได้ (17:10; 22:15)

ภาพครกอัจหมายโทษกาย 23-27 จงรู้หน้าฝูงแกะดี จงใส่ใจฝูง

เพราะทรัพย์ไม่อยู่ตลอด มงกุฎไม่อยู่ทุกชั่วอายุ

เมื่อหย้าเก่าหยาบ หย้าใหม่ปรากฏ และผักภูเขาถูกรวบ

ลูกแกะให้เสื้อ แพะผู้เป็นราคาไรนา

น้ำมันแพะพอกแกخنมบังเจ้า ครวเรือน และอาหารสาวใช้ ‘ปราชญ์แนะเกษตรกร-ผู้เลี้ยงดูฝูงและพืชเพื่อความสุขบ้าน...
ถ้าอยู่ด้วยส่วนเกินดีดและผลงานประจำ ส่วนเกินหมด ไม่มีพืชสัตว์เลี้ยงชีพ...รับเป็นหลักทั่วไปให้ดูแลสิ่งจำเป็นของชีวิ
ต’ (Longman)

บทที่ 28

ผู้ดำเนินอย่างครบถ้วน

สุภาษิต 28:1

1 คนชั่วหนี้ไม่มีผู้ไต่ / คนชอบธรรมมั่นใจดูสิ่งใดที่หนึ่ง • คนบาปอยู่กับมโนธรรมตำหนิและกลัว คนชอบธรรม
 ‘พร้อมรับทุกการโจมตี’ และสง่า 2 เพราะการกบฏของประเทศ เจ้าหน้าที่มีมาก /
 แต่ด้วยคนหนึ่งมีความเข้าใจและความรู้ ประเทศอยู่ยาว • ‘บาป’ [เปซา] อาจชักชวน
 ประเทศต้องการผู้นำชอบธรรมมีปัญญาน้อยคน ไม่ใช่ผู้นำชั่วมาก 3 คนยากจนที่ข่มเหงคนจน /
 เหมือนฝนกวาดไม่เหลือขนมปัง • ภาพจริงน่าเศร้า ไม่เพียงผู้มีอำนาจชั่วกดคนอื่น แต่คนจนก็กดคนจน 4
 ผู้ละธรรมบัญญัติข่มคนชั่ว / ผู้รักษารัศมีธรรมบัญญัติสู้กับเขา • ผู้ตามธรรมบัญญัติ [โทราห์] ประนีประนอมชั่วไม่ได้
 ต้องปะทะผู้ทำชั่วและต่อสู้เดิน ‘ทางธรรมบัญญัติ’ 5 คนชั่วไม่เข้าใจความยุติธรรม / ผู้แสวงพระยาห์เวห์เข้าใจทุกสิ่ง
 • ผู้แสวงรับพระเจ้าเป็นผู้ปกป้อง/ที่พิทักษ์และตามพระประสงค์ เข้าใจ ‘ความยุติธรรม’ [มิชพัท]
 ที่ทรงกำหนดและมากกว่านั้น 6 คนจนเดินครบถ้วน / ดีกว่าคนมั่งมีทางคด • เปรียบค่าความครบถ้วนกับทรัพย์ 7
 ผู้รักษารัศมีธรรมบัญญัติเป็นบุตรมีความเข้าใจ / ผู้คบคนกินจุทำบิดาอายุ • แบบบุตรเป็นความยินดี พ่อแนะนำรักษา ‘โทราห์’
 ในสุภาชีวิตแรกหมายคำสอนปราชญ์ ที่นี้คำแนะนำพ่อ 8 ผู้เพิ่มทรัพย์ด้วยดอกเบี้ย /
 สะสมไว้แก่ผู้มีพระคุณต่อคนอื่นแถม ธรรมบัญญัติเดิมห้ามคิดดอกเบี้ยอิสราเอล (อพย 22:25) ที่นี้ ‘ดอกเบี้ยแพง’
 เป็นตัวอย่างสะสมผิดจากโลก พระเจ้าจะเอาทรัพย์เจตนาชั่วไปใช้ดี 9 ผู้หันจากฟงธรรมบัญญัติ /
 แม้คำอธิษฐานก็น่าเกลียดชัง • ตั้งต้นว่าพระเจ้าทอดพระเนตร พระองค์ไม่รับคำอธิษฐานผู้เดินไม่เชื่อฟัง 10
 ผู้ทำคนตรงหลงทางชั่วจะตกหลุมตม / ผู้ครบถ้วนรับมรดกดี • คนชั่วไม่เพียงเดินชั่วแต่พยายามทำคนตรงเป็นพวก
 คนมีปัญญาระวังเสมอ ผู้ไม่หลงรับพร 11 คนมั่งมีคิดว่าตนมีปัญญา / แต่คนจนมีความเข้าใจตรวจเขา
 • พื้นฐานทรัพย์ดีกว่าจน แต่ถ้าทรัพย์ทำหยัง การมีทรัพย์แยกว่าจน 12 เมื่อคนชอบธรรมชนะมีสง่ามาก / เมื่อคนชั่วลุก
 คนซ่อน • คนชอบธรรมมีอำนาจเป็นพร คนชั่วได้อำนาจทำชุมชนเสีย (28:28) 13 ผู้ซ่อนการชั่วไม่เจริญ /
 ผู้สารภาพและทิ้งจะรับเมตตา • พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาคนทำชั่วและเมตตาผู้สารภาพกลับใจ 14
 ผู้ระวังกลัวเสมอเป็นสุข / ผู้ทำใจแข็งจะตกภัย • ‘กลัว’ ต่างยาเกรงเล็กน้อย คือเตรียมระวังบาปทุกเรื่อง
 ตรงข้ามทำใจแข็งต่อบาป/คำเตือนและทำโดยไม่เกรง
 15 ผู้ปกครองชั่วเหนือประชาชนอ่อนแอ / เหมือนสิงโตคำรามและหมีฟุ้ง
 • สังเกตผู้ปกครองชั่วดูสัตว์หาเหยื่อ เป็นคำเตือน
 • 16 ผู้นำขาดความเข้าใจปล้นมาก / แต่ผู้เกลียดกำไรอยู่ดีธรรม
 วันของเขาจะยาว
 • เปรียบผู้นำชั่วกับดี ผู้ขาดเข้าใจปล้น ส่วนมีปัญญาปฏิเสธกำไรผิด 17 ผู้กดขี่ด้วยโลหิตคน แม้หนีถึงหลุม
 อย่าให้ใครพุง • อย่าช่วยผู้ทำร้ายชีวิตแล้วหนี ‘หลุม’ [โบร์] แทนโลกใต้ Longman ว่าน่าชี้ผู้ร้ายถูกแรงอยากฆ่าตัว 18
 ผู้เดินครบถ้วนจะรอด
 ผู้มีทางคดจะล้มในเหตุหนึ่ง • เปรียบชีวิตครบกับชั่ว ‘ในหนึ่ง’ หมายถึงเดียว/โดยเหตุหนึ่ง 19 ผู้ทำดินตนอัมมขมปัง
 ผู้ตามสิ่งว่างอัมมความจน • เปรียบขยันกับเกียจ (12:11) ซ้ำกริยา ‘อัม’ เป็นประชิด 20 คนสัตย์มีพรมาก

ผู้รับมั่งมีไม่พ้นโทษ •ห้ามตามทรัพย์ด้วยโลก (10:2; 13:11) ‘ผู้รับมั่งมี’ แฝงวิธีผิดหรือหมกมุ่น 23:4 ว่าอย่าตรากเพื่อมั่งมี

• 21 เห็นแก่หน้าไม่ดี

และทำบาปเพราะขมขื่นบ้างขั้นหนึ่งก็ไม่ดี •24:23 ชัดฉากศาล ที่นี้อาจกว้างขึ้น วรรคต่อบ่งทำผิด (สินบน/ทางลัด) เพื่อกำไรส่วนตัว 22 คนตาชั่ววิบัติทรัพย์

ไม่รู้ว่าการขัดสนจะมา •‘ตาชั่ว’ (23:6) แผลตระหนี่/โลก เตือนผู้หาทางลัดผิดดัง 28:20 23 ผู้ดำเนินคน ภายหลังจะพบพระคุณ

มากกว่าผู้พูดลั่นด้วยลิ้น •คำดำเนินชื่ออาจมีประโยชน์กว่าคำอ่อน/ชม 27:5-6 ว่าดำเนินเปิดดีกว่ารักซ่อน และคำลั่นอาจมาจากศัตรูหลอก 24 ผู้ปล้นของพ่อแม่แล้วว่า ‘ไม่บาป’

เป็นพวกผู้ทำลาย •ทุกคนรู้ปล้นชั่ว แต่ลูกอาจเอาของพ่อแม่ตามใจ (อาจไม่ใช่ปล้นตรงตัว)

แล้วคิดไม่ผิด สุภาษิตว่าคือบาปอันตราย 25 ผู้มีความอยากมากก่อวิบัติ / ผู้วางใจพระยาห์เวห์จะอุดม •ตรงตัว ‘วิญญาณกว้าง [เนเฟซ]’ ผู้วางใจอยู่ในพระเจ้าไม่ใช่วัตถุ จึงพ้นโลก

ผู้แสวงพระเจ้า พระองค์จะเพิ่ม ‘สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด’ (มธ 6:33) 26 ผู้วางใจตนเป็นคนโง่

ผู้เดินในปัญญาจะได้รับช่วย •เชื่อมกริยา ‘วางใจ’ [बाटค] กับข้อก่อน ผู้วางใจตนไม่ใช่พระเจ้าโง่

ผู้เดินปัญญาวางใจพระเจ้าและรับการปกป้อง 3:5 ว่า ‘จงวางใจพระยาห์เวห์ อย่าพึ่งความเข้าใจตน’ 27

ผู้ให้คนจนไม่ขาด

ผู้บิดตามีคำสาปมาก •หนุนสงเคราะห์ ถ้อยคำไม่ขาด/รับสาป

บ่งพระเจ้าทอดพระเนตรและตอบแทน • 28 เมื่อคนชั่วลุก คนช้อน / เมื่อเขาพินาศ คนชอบธรรมเพิ่ม •วรรคแรกคล้าย 28:12 คนชั่วทำร้ายชุมชน ทุกคนอยากให้หาย ความพินาศเขาเป็นประโยชน์ชุมชน (29:2)

บทที่ 29

ผู้คอแข็ง

สุภาษิต 29:1

1 ผู้ถูกดำเนินแล้วยังคอแข็ง

จะหักฉับพลันโดยรักษาไม่ได้ •มิใช่ไสยศาสตร์ แต่เตือนแรงทำที่ไม่ฟัง พระเจ้าอาจลงโทษตามตัวอักษรได้ สุภาษิตสอนเสมอให้ฟังไม่เมิน 2 เมื่อคนชอบธรรมเพิ่ม ประชาชนยินดี

เมื่อคนชั่วปกครอง ประชาชนคร่ำครวญ •ดู 28:28 3 ผู้รักปัญญาทำบิดายินดี

ผู้คบหญิงโสเภณีผลาญทรัพย์ •เปรียบมีปัญญากับโง่ และรัก ‘ปัญญา’ กับรัก ‘ผิดศีลธรรม’ (บท 5-7)

ลูกเข้มนั้นผลาญแม่ทรัพย์พ่อ 4 กษัตริย์ตั้งแผ่นดินด้วยยุติธรรม

ผู้รักเครื่องถวายเป็นแผ่นดิน • ‘เครื่องถวาย’ อาจแปลภาวียุติธรรมหรือสินบน ผู้เรียกสิ่งนี้ตรงข้ามผู้ปกครองยุติธรรม 5 ผู้ประจบเพื่อนบ้าน

ทางตาข่ายแก้กาวเขา • ประจบทำผู้ฟังดีใจและเปิดใจ แต่ผู้ชอบมันติดบ่วง สุภาษิตทั้งคัดค้านและให้ระวังคนประจบ (7:21; 26:28; 28:23)

6 ในบาปคนชั่วมีวงแก่ง / คนชอบธรรมร้องยินดี • คนชั่วสะดุดบาปตน คนชอบธรรมแม้ทุกข์ทวยยินดี ให้มุมยาวเรื่องผลตอบแทน 7 คนชอบธรรมรู้สิทธิคนจน / คนชั่วไม่เข้าใจความรู้ันั้น ‘ปราชญ์มัก [คิดว่า] พระเจ้าประทานทรัพย์ และจนเป็นเครื่องหมายไม่พอพระทัยความโง่ จริ่งที่บางข้อให้ทรัพย์ตอบปัญญา (3:9-10,15-16) และให้กลัวจนเพราะขาดปัญญา แต่เป็นความจริงทั่วไปไม่ใช่สัญญา คือจริงเมื่อสถานการณ์เท่ากัน แต่ไม่เท่ากันเสมอ บางทีคนมีปัญญาจนเพราะอยุติธรรมและภัยธรรมชาติ ดังนั้นปัญญาสุภาษิตเรียกให้สงสารและลงมือเพื่อคนจน’ (Longman)

• 8 คนหยิ่งทำเมืองวุ่น / คนมีปัญญาทำโทสะสงบ • คนหยิ่งทำชุมชนยุ่งและก่อจลาจล

แต่คนมีปัญญาระงับโกรธเพื่อส่วนดีแม้สถานการณ์ร้าย

9 คนมีปัญญาไปศาลกับคนโง่ / มีแต่โกรธและเยาะ ไม่มีสงบ •

เถียงคนโง่ไม่เป็นเรื่อง จิตที่สุกไม่เริ่ม (26:4)

• 10 คนโลहितเกลียดผู้ครบถ้วน

และตามหาชีวิตคนตรง • ขาดกรไม่ชอบคนครบและมุ่งฆ่า 11 คนโง่เผยวิญญานทั้งหมด

คนมีปัญญากดไว้ข้างหลัง • ‘วิญญาน’ [รูอาห์] ตามบริบทคืออารมณ์/โกรธ คนโง่เผยทั้งหมดไร้ควบคุม คนมีปัญญาคุ่ม

12 ถ้าผู้ปกครองฟังเท็จ

ข้าราชการทั้งหมดชั่ว • ถ้าชอบรับคำเท็จ ผู้อยู่ใต้อย่างทำเท็จ (สดด 101:6-8)

13 คนจนกับผู้ข่มเหงพบกันเสมอ / พระยาห์เวห์ทรงทำตาทั้งสองสว่าง • 22:2 ว่าคนมั่งมีกับจนพบกันและทรงสร้าง

แต่ที่นั่นผู้ข่มเหงจึงยาก มิได้ทรงสร้างชั่วแต่ประทานพระคุณทั่วไป (มธ 5:45)

จุดเน้นว่าทรงเป็นพระเจ้าคนจนจึงต้องดูแล 14 กษัตริย์พิพากษาคนอ่อนแอด้วยเอเมท

บัลลังก์จะมั่นคงนิรันดร์ • กษัตริย์รับหน้าที่ต่อพระเจ้าให้ตัดสินและปกครองด้วย ‘ความสัตย์ [เอเมท]’ การปกครองจึงมั่นคง

15 ไม่และคำตำหนิให้ปัญญา

เด็กถูกปล่อยทำมารดาอายุ • เน้นสอนรวมโทษกาย เด็กรับสอนเป็นเกียรติพ่อแม่ 16 เมื่อคนชั่วเพิ่ม บาปเพิ่ม

แต่คนชอบธรรมจะเห็นเขาล้ม • อำนาจชั่วเป็นชั่วคราว ท้ายคนชอบธรรมชนะ

17 จงตีสอนบุตร แล้วเขาให้เจ้าพัก / และให้ความยินดีแก่วิญญาณ •แม่เน้นโทษกาย (ข้อ 15) ไม่หนุนทารุณ
การลงโทษเองไม่ใช่สุขพ่อแม่ แต่ผลลูกเดินถูกและมีปัญหาคือสุข

• 18 เมื่อไม่มีนิมิต ประชาชนปล่อยตัว / ผู้รักษาระบบบัญญัติเป็นสุข •‘นิมิต’ [ฮาโชน] ใช้เรื่องเห็นได้ (22:29; 29:20)
แต่ที่ไม่น่าหมายเป้าหมายและแผน (Longman) 19 ทาสไม่รับสอนด้วยคำเพียงอย่าง / แม่เข้าใจก็ไม่ตอบ

• บ่งว่าต้องตีสอนกาย จะใช้ปัจจุบันอย่างไร แทนทาสด้วยลูกได้หรือ

หรือเข้าใจเป็นหลักพระเจ้าทรงใช้ทุกขเลียงเราผู้มีธรรมชาติบาป 20 เจ้าเห็นคนริบพูดหรือ / คนโง่งมีหวังกว่า

• ผู้รับไรรอบต้องแก่นิสัย ถ้อยคำ ‘คนโง่งมีหวังกว่า’ เน้นว่าหนัก 26:12 กล่าวแบบเดียวกับผู้คิดว่าตนฉลาด 21
ผู้ตามใจทาสแต่เด็ก / ท้ายเขาเป็นตัวปัญหา •ฉากคล้ายข้อ 19 เรื่องปฏิบัติทาส ต้องคิดว่าจะใช้กับลูกหลานได้ไหม
‘ตัวปัญหา’ แปลไม่แน่เพราะความหมาย ‘มานอน’ ไม่ชัด 22 คนโกรธก่อวิวาท / คนเดือดทำบาปมาก

• เดือนภัยทำลายของโกรธ ปราศญ์แนะยื่นสงบต่อปัญหา พันธสัญญาใหม่ว่ารักไม่ฉุนเฉียว (1คร 13:5) 23

ความหยิ่งคนทำเขาต่ำ / ผู้ใจอ่อนได้เกียรติ •เปรียบหยิ่งกับอ่อน พระเจ้าทรงยกผู้อ่อน Longman

ว่าลักษณะอ่อนคือเปิดรับวิจารณ์ ส่วนหยิ่งเยาะและเมินผู้แนะ 24 ผู้เป็นพวกขโมยเกลียดชีวิตตน /

ได้ยินคำสาปแต่บอกอะไรไม่ได้ •เข้าใจบน ลนต 5:1 ผู้ร่วมพวกชั่วมีส่วนการชั่ว แล้วแม้รู้ผิดก็อยู่จุดเป็นพยานไม่ได้

หลุดยาก 25 การกลัวคนให้บ่วง / ผู้วางใจพระยาห์เวห์จะปลอดภัย •พระเยซูตรัสอย่ากลัวคนแต่กลัวพระเจ้า (ลก

12:4-5) กลัวคนติดบ่วงบาป วางใจพระเจ้าได้ปกป้อง สดต 56:11 ว่า ‘ข้าวางใจพระเจ้า จะไม่กลัว มนุษย์ทำอะไรเข้าได้’

26 คนมากแสงหน้าผู้ปกครอง

แต่ความยุติธรรมแก่คนมาจากพระยาห์เวห์ •‘แสงหน้า’ คือขอพระคุณ คนไปผู้ปกครองเพื่อศาลตรงและเมตตา

แต่เขารับประกันไม่ได้ ‘ความยุติธรรม [มิชพัท]’ มาจากพระเจ้าเท่านั้น 27 คนอยุติธรรมน่าเกลียดแก่คนชอบธรรม

ผู้เดินตรงน่าเกลียดแก่คนชั่ว •สองกลุ่มผสมกันไม่ได้ ตรงข้ามชัด ในแสงพันธสัญญาใหม่

ผู้เชื่อชอบธรรมต้องดำเนินแยกผู้ไม่เชื่อ (2คร 6:14-18)

บทที่ 5 สุภาชิตอาการ์และกษัตริย์เลมูเอล กับบทกวีสตรีมีคุณธรรม (บท 30–31)

บทที่ 30

บทนำสุภาชิตอาการ์

สุภาชิต 30:1

ครั้งแรกบท 30 (ข้อ 1-14) เป็นสุภาชิตของอาการ์ ซึ่งถือว่าเป็นคนมัสสา [Massaite] ไม่ใช่อิสราเอล (เทียบ ปฐก 25:14;
1พศด 1:30) ครั้งหลัง (ข้อ 15-33) ส่วนใหญ่เป็นสุภาชิตตัวเลขที่เป็นคำแยกไม่เกี่ยวกัน

บทที่ 31

บทนำสู่ภาซิตกษัตริย์เลมูเอล

สุภษิต 31:1

ย่อหน้าแรกบท 31 (ข้อ 1-9) เป็นสุภษิตกษัตริย์เลมูเอล ผู้ทวนคำสอนมารดา เลมูเอลก็ถือว่าเป็นคนมีสสา ย่อหน้าสอง (ข้อ 10-31) เป็นบทกวี ‘สตรีมีคุณธรรม’ นางเป็นตัวแทนลักษณะปัญญาสตรี [Woman Wisdom] ที่เน้นตลอดสุภษิต

บทที่ 30

สุภษิตของอาถูร์

สุภษิต 30:1

1 ถ้อยคำของอาถูร์บุตรยาเคห์ คนมีสสา

เขาพูดแก่อีอีเอล คือแก่อีอีเอลและอูคาล •Longman ตาม NRSV แปลวรรคสอง ‘ข้าเหนื่อยแล้ว โอพระเจ้า ข้าเหนื่อยแล้ว โอพระเจ้า และหมดแรงสิ้น’ NAB เข้าใจเป็นอาราเมคว่า ‘ข้าไม่ใช่พระเจ้า ข้าไม่ใช่พระเจ้า และข้าต้องเข้มแข็ง’ 2-3 เพราะข้าโง่กว่ามนุษย์ ไม่มีความเข้าใจของคน / ข้าไม่ได้เรียนปัญญา และไม่รู้ความรู้เรื่ององค์บริสุทธิ์ •‘โง่ทึบ’ [บาอาร์] คือ ‘คนไร้เหตุผลแยกคนจากสัตว์’ (12:1)

อาถูร์ไม่คิดว่าตนฉลาดแต่ยอมรับไม่รู้ ‘ผู้มีปัญญาแท้จริงว่าตนไม่รู้เพียงใด

ผู้คิดว่าตนมีปัญญาไม่คิดว่าต้องพยายามอีกเพื่อไ้ความหยั่งรู้’ (Longman) 4 ใครขึ้นสวรรค์แล้วลง

ใครรวบลมในสองมือ ใครห่อน้ำในชายผ้า ใครตั้งปลายแผ่นดินทั้งหมด / เขาซื้ออะไร บุตรเขาซื้ออะไร แ่นละเจ้ารู้หรือ •ชุดคำถามปลุกความไม่รู้มนุษย์ คล้ายพระดำรัสต่อโยบ โยบว่าลักษณะปัญญาคือยำเกรงพระเจ้าผู้สร้าง/อธิปไตย (โยบ 28:28)

นำอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงแนะนำพระองค์เองว่า ‘ผู้ขึ้นสวรรค์แล้วลงมา’ (ยน 3:13)

5-6 พระวณะพระเจ้าทุกคำผ่านการถูลง เป็นโล่แก่ผู้ลี้ในพระองค์ / อย่าเพิ่มพระวณะ

เกรงทรงตำหนิและเจ้ากลายเป็นคนโกหก •อาถูร์ใช้อุปมาถูลงเสนอพระวณะบริสุทธิ์ คนจึงอย่าแก่งฉลาด แต่รับตามเดิมไม่เพิ่ม การเพิ่มหรือแก้ปัญญาพระเจ้าโง่และชั่ว (เทียบ วว 22:18-19)

7-9 ข้าขอสองสิ่งจากพระองค์ อย่าปฏิเสธก่อนข้าตาย

จงให้ความเท็จและคำโกหกไกลข้า อย่าให้จนหรือมั่งมี จงให้ข้ากินขนมปังจำเป็นแต่ละวัน

เกรงข้าอืมแล้วปฏิเสธว่า ‘พระยาห์เวห์คือใคร’ หรือจนแล้วขโมยและลบลูพระนาม •ขอความซื้อและอาหารพอดี สุภษิตเห็นทรัพย์สินเป็นเป้าดี แต่อาถูร์รู้

กับดักมั่งมี (พอใจตนและปฏิเสธพระเจ้า) จึงขอไม่มั่งมี ทำที่นี้อยู่ในคำอธิษฐานพระเยซู (มธ 6:11) และคำสอนเปาโล (1ทธ 6:8)

10 อย่าใส่ร้ายหาสื่อนาย / เกรงเขาสาปและเจ้ารับผิดชอบ •ห้ามนินทาแม่ทาส พร้อมแรงจูงใจ
แม่ไร้อำนาจแต่พระเจ้าทรงฟังคำสาป พันธสัญญาใหม่สั่งนายจำว่ามิใช่บงการ (คส 4:1; อฟ 6:9)

11-14 มีพวกหนึ่งสาปบิดาและไม่อวยพรมารดา / พวกหนึ่งสะอาดในตาตนแต่สิ่งโสโครกยังไม่ล้าง /
พวกหนึ่งตาสูงและเชิดเปลือกตา / พวกหนึ่งฟันเป็นดาบและกรามเป็นมีด

กลืนคนจนจากแผ่นดินและคนขัดสนจากมนุษย์ •แนะนำกลุ่มชั่ว กลุ่มแรกไม่ให้เกียรติพ่อแม่

กลุ่มสองคิดสะอาดแต่โสโครกมาก กลุ่มสามหยิ่ง กลุ่มสุดท้ายข่มคนจนด้วย ‘คำขู่’ 15-16 ปลิงมีลูกสาวสองคนว่า ‘ให้
ให้’ มีสามสิ่งไม่ว่า ‘พอ’ และสี่สิ่งไม่พูด ‘เพียงพอ’ / เซโอล ครรรค์ไร้บุตร แผ่นดินไม่อิ่มน้ำ และไฟไม่พูด ‘เพียงพอ’

•จากนี้เป็น ‘สุภาษิตตัวเลข’ 6:16-19 ก็เช่นกัน จุดหมายหนึ่งคือ ‘ลำดับตัวเลขเพิ่มเป็นกรอบให้รายการ’

•กล่าวลูกปลิงไม่รู้พอ แล้วสี่สิ่งไม่อิ่ม (เซโอล ครรรค์ ดิน ไฟ) อุปมาความอยากคนไม่อิ่ม 17

ดาที่เยาะบิดาและดูหมิ่นเชื้อพมมารดา / กาแห่งลำธารจิก และลูกอินทรีกิน •ประกาศคำสาปผู้ไม่ให้เกียรติพ่อแม่
(30:11)

มิใช่พยากรณ์ตามตัว แต่ประกาศโทษหนักพระเจ้า 18-19 มีสามสิ่งอัศจรรย์แก่ข้า และสี่สิ่งข้าไม่รู้ / ทางอินทรีบนฟ้า
ทางงูบนหิน ทางเรือกลางทะเล และทางชายในหญิงสาว •กล่าวสิ่งเข้าใจยากสามสี่ แต่มุ่งข้อสี่
คือเข้าใจทางชายสัมพันธ์กับหญิงสาว (อาจลวงประเวณี)

20 ทางหญิงลวงประเวณีก็เช่นนั้น / นางกิน เช็ดปาก แล้วว่า ‘ข้าไม่ทำชั่ว’ •ต่อช้อก่อน นางทำกลับแล้วปฏิเสธ 21-23

เพราะสามสิ่งแผ่นดินสั่น และสี่สิ่งทนไม่ได้ / ทาสขึ้นเป็นกษัตริย์ คนโง่อิ่มขนมปัง / หญิงถูกเกลียดได้สามี

และทาสหญิงขับนายหญิง •สิ่งเขยาระเบียบสังคม หรือเกิดเมื่อสังคมโกลาหล สองแรกคนไร้คุณสมบัติได้อำนาจ (เทียบ

ปญจ 10:5-7) สองหลังคนไร้คุณสมบัติได้ที่บ้าน 24-28 มีสี่สิ่งเล็กบนแผ่นดินแต่มีปัญญายัง /

มดชนไม่แข็งแต่เตรียมขนมปังฤดูร้อน / ตัวไฮแรกซ์ชนไม่แข็งแต่ทำบ้านในหิน /

ตักแตนไร้กษัตริย์แต่ทั้งหมดออกเป็นกอง / จิ้งจกเจ้าจับด้วยมือแต่ก้อยู่วังกษัตริย์ •สัตว์มีปัญญาสี่ชนิด

เล็กแต่มินิสัยเด่นเหมือนคนมีปัญญา 29-31 มีสามสิ่งเดินสง่า และสี่สิ่งเคลื่อนไหวดี /

สิงโตแข็งแรงที่สุดในสัตว์ไม่ถอยต่อสิ่งใด / ไก่ผู้ยกเอา แพะผู้ และกษัตริย์ที่ไม่มีใครต้าน •สัตว์สง่าสาม (สิงโต ไก่ แพะ)

กับกษัตริย์ผู้เป็นจุดชม 32-33 ถ้าเจ้าโง่ยกตนหรือคิดชั่ว จงเอามือปิดปาก / เพราะกวนนมนอกเนย บีบจุมูกออกเลือด

กวนโกรธออกวิวาท •เตือนความทะนงและอุบายมีผลแน่ จึงห้ามแต่ต้น ภาพ ‘มือปิดปาก’ คล้ายโยบกลับใจต่อพระเจ้า

(โยบ 40:4 ‘ข้าจะเอามือปิดปาก’)

บทที่ 31

สุภาษิตกษัตริย์เลมูเอล และสตรีมีคุณธรรม

สุภาษิต 31:1

2 อะไรเล่า ลูกข้า อะไรเล่า ลูกแห่งครรรักษ์ อะไรเล่า ลูกแห่งคำปฏิญาณข้า 3 อย่าให้กำลังแก่หญิง
อย่าให้ทางของเจ้าแก่สิ่งทำลายเกียรติยศ 4 ไม่ดีแก่เกียรติยศ เลมูเอลเอ๋ย ไม่ดีแก่เกียรติยศที่จะดื่มเหล้าองุ่น
และแก่ผู้ปกครองที่จะปรารภนาสุราแรง 5 เกรงดื่มแล้วลืมกฎหมายที่ประกาศและปิดคดีคนทุกข์ 6
จงให้สุราแรงแก่ผู้กำลังพินาศ และเหล้าองุ่นแก่ผู้วิญญานขม 7 ให้เขาดื่ม ลืมความจน และไม่จำความลำบากอีก 8
จงเปิดปากเพื่อคนพูดไม่ได้ เพื่อคดีคนเปราะบางทั้งหมด 9 จงเปิดปาก พิพากษาชอบธรรม และแก้ต่างคนจนกับข้าสด
•ข้อ 1-9 เป็นคำสอนมารดาเลมูเอลแก่บุตร ต่างจากสุภาษิตตะวันออกใกล้โบราณอื่น

สุภาษิตฮีบรูกล่าวมารดาเป็นผู้สอน นางเตือนหญิงและเหล่า เหล้าทำการตัดสินยุติธรรมของกษัตริย์มัว

(ข้อ 5) กษัตริย์มีความรับผิดชอบใหญ่ จึงห่างเหล่าและตัดสินยุติธรรมแก่ผู้อ่อนแอ (ข้อ 9-10) 10 <อาเลฟ>
ใครจะพบภรรยาสามารถ ค่าของนางยิ่งกว่าไข่มุก 11 <เบท> ใจสามีวางใจนาง รายได้ไม่ขาด 12 <กิเมล>
นางทำดีแก่เขา ไม่ทำชั่ว ตลอดวันชีวิต 13 <ดาเลท> นางหาแกะกับป่านและทำด้วยมืออย่างยินดี 14 <เฮ>
นางเหมือนเรือพ่อค้า นำขนมปังจากไกล 15 <วาว> ยังคำก็ลูก ให้อาหารคนในบ้านและกำหนดงานสาวใช้ 16
<ซาอิน> นางคิดซื้อทุ่งและเอา ด้วยผลมือสร้างสวนองุ่น 17 <เฮท> นางคาดเอาด้วยกำลัง ทำแขนมัน 18 <เทท>
นางลืมนึกว่าใครดี ตะเกียงไม่ดับกลางคืน 19 <โยด> นางส่งมือไปยังโนบับและนิ้วจับหลอดปั่น 20 <คาฟ>
นางกางฝ่ามือแก่คนจนและยื่นมือแก่คนขัดสน 21 <ลาเมด> นางไม่กลัวหิมะเพื่อบ้าน เพราะทุกคนสวมเสื้อสองชั้น 22
<เมม> นางทำผ้าคลุมเอง เสื้อเป็นป่านและม่วง 23 <นูน> สามีเป็นที่รู้ที่ประตูเมืองเมื่อนั่งกับผู้อาวุโสแผ่นดิน 24
<ซาเมค> นางทำผ้าป่านขายและส่งเข็มขัดแก่พ่อค้า 25 <อาอิน> กำลังและความงามเป็นเสื้อ นางหัวเราะต่อวันหน้า
26 <เพ> นางเปิดปากในปัญญา ธรรมบัญญัติแห่งเฮเซดอยู่บนลิ้น 27 <ชาดี> นางพิจารณาทางครัวเรือน
ไม่กินขนมปังגיעจ 28 <โคฟ> ลูกลูกเรียกนางเป็นสุข สามีก็ชม 29 <เรช> ‘หญิงมากทำสิ่งสามารถ
แต่เธอเหนือทั้งหมด’ 30 <ซิน> เสน่ห์หลอก ความงามอนิจจัง แต่หญิงยำเกรงพระยาห์เวห์จะรับชม 31 <ทาว>
จงชมนางด้วยผลมือ และให้กิจการชมนางที่ประตูเมือง •ข้อ 10-31 เป็นบทกวีอักษรตัน [acrostic poem] เรื่อง
‘สตรีมีคุณธรรม’ (Walters ว่าเป็น ‘เพลงวีรชน [heroic hymn]’ ฉลองชัยทหาร) ‘มีคุณธรรม [เอเซท]’
พื้นฐานหมายกำลังและอำนาจ แปล ‘ทรงพลัง/สามารถ/มี’ ได้ •นางถูกพรรณนาส่วนใหญ่จากมุมมองสามีให้สามี ลูก
บ้านสุข นางทำธุรกิจและจัดอาหารเสื้อผ้า (ข้อ 13-16,21-22) ไม่ใช่คนโง่גיעจ แต่ขยัน ทำดี (ข้อ 12,20) และมีปัญญา
(26,30) ความขยันทำให้สามีมีงานตนได้ เขาเป็นผู้นำหมู่บ้านอยู่ประตูเมืองตัดสินเรื่องชุมชน (23) สามีวางใจ (11)
และชม (28-29)

•‘แก่นบทกวีเน้น “ความยำเกรงพระยาห์เวห์” เป็นลักษณะสำคัญสุดของสตรีมีคุณธรรม เพราะ
“ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นต้นความรู้” (1:7) และคุณสมบัติที่กล่าว—ขยัน วิจารณ์ญาณธุรกิจ
เมตตาคนจน—เผยความจริงพื้นฐานเกี่ยวกับหญิงนี้’ (Longman)

คือความยำเกรงพระยาห์เวห์

ปัญญาจารย์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12

บทที่ 1

บทนำปัญญาจารย์

ปัญญาจารย์ 1:1

ขอแจ้งว่าเนื้อหาหลายส่วนอ้างอิง Craig Bartholomew, คำอธิบายปัญญาจารย์ (2020, CLC)

บทนำ

‘ลักษณะสำคัญของปัญญาจารย์คือทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนนั่งรถไฟเหาะ

โคเฮเลทเริ่มจากพยายามอธิบายความหมายชีวิต การมีหนังสือเช่นนี้ในพระคัมภีร์แสดงความมั่งคั่งลึกซึ้งของพระคัมภีร์ และพระประสงค์พระเจ้าที่พบเรา ณ ที่เราอยู่แล้วนำสู่ชีวิตอุดมในพระคริสต์ท่ามกลางโลกแตกสลาย’ (Craig Bartholomew)

‘พระคริสต์มิได้เพียงสอนเรื่องอาณาจักรพระเจ้า โดยการรับสภาพมนุษย์ทรงเข้าสู่ประวัติศาสตร์ที่เฮเวลครอบงำ และทรงทำอาณาจักรเป็นรูปธรรมในพันธกิจ โดยเฉพาะความตาย การคืนพระชนม์ และเสด็จขึ้นสวรรค์ ด้วยความตายทรงรับภาระทั้งหมดของเฮเวลจากการห่างพระเจ้า และเปิดประตูอาณาจักร ที่ซึ่งพบความหมายสมบูรณ์ในพระคริสต์’ (Bartholomew, น.167-168)

Douglas Sean O'Donnell เน้นให้อ่านปัญญาจารย์ในแสงพระคริสต์ว่า ‘พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราจากความอนิจจัง [VANITY]—ชีวิตชั่วคราว ไร้ความหมาย ไร้ผล เข้าใจไม่ได้ ไม่นั่นอน ผิดเหตุผล และจางหายดจวน—ซึ่งศิษยาภิบาลชาโลมอนต่อสู้ พระองค์ประสูติ ทำงาน ทนทุกข์ และสิ้นพระชนม์ได้ดวงอาทิตย์ แต่พระบุตรทรงรับคำสาปแห่งความตายบนกางเขนและ “ไถ่เราจากคำสาป”

(กท 3:13) โดยคืนพระชนม์ทรงคืนความหมายแก่งานของเรา เมื่อเสด็จกลับจะเก็บอวยุติธรรม เปิดเผยความไร้เหตุผล และนำผู้ยำเกรงพระยาห์เวห์สู่พระสิริรุ่งของพระเจ้าผู้รู้ทุกสิ่งและมนุษย์เข้าใจไม่หมด’

สารบัญ (ตาม Tremper Longman III)

บทที่ 12

บทสรุป: จงยำเกรงพระเจ้า

ปัญญาจารย์ 12:13-14

ภาค 1 เรื่องกรอบ:

บทที่ 1

ชื่อเรื่อง

ปัญญาจารย์ 1:1

ชื่อฮีบรูของปัญญาจารย์คือ [โคเฮเลท] ‘โคเฮเลท’ (‘ผู้ประกาศ’ ในฉบับเกาหลีมาตรฐาน) ถูกแนะนำเป็นผู้พูดใน 1:1 และพูดตรงกับผู้อ่านตั้งแต่ 1:12 ถึง 12:7 มีชื่อเฉพาะ แต่น่าจะเป็นสมญาผู้รวบรวมคนเพื่อกล่าวเนื้อหา หรือผู้รวบรวมคำสอน ‘บุตรดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม’ ซีซาโลมอน และประเพณี (ทาร์กัม คริสตจักรยุคแรก ยุคกลาง) ถือซาโลมอนเป็นผู้เขียน แต่ตั้งแต่ Delitzsch นักวิชาการสมัยใหม่ว่าเขาถูกเสนอเป็น ‘บุคคลอุดมคติแห่งปัญญา’ (อาจเป็นตัวละครวรรณกรรม) และปฏิเสธการเขียนของซาโลมอนร่วมกับทฤษฎีหลังเนรเทศ แม้นักอนุรักษนิยมวิจารณ์ประวัติศาสตร์ก็ปฏิเสธ (Stuart, Young, Kidner เป็นต้น) Weinberg เสนอสรุปบาเบลเชื่อดาวิด แต่เราไม่อาจแน่ใจผู้เขียน

บทนำความคิดของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 1:2-11

ปญจ 1:2,8 คำ [เฮเวล] แปล ‘อนิจจัง’ เป็นคำหลัก ปรากฏ 38 ครั้ง ความหมายพื้นฐาน ‘ไอน้ำ’ แปลได้ว่า ‘ว่างเปล่า’ (Fox), ‘ไร้ความหมาย’ (Longman), ‘ผิดเหตุผล’ (Roland Murphy) หรือ ‘ดุจปริศนา’ (Bartholomew)

สามคำแรกเป็นลบ แต่ ‘ปริศนา’ เป็นกลางคล้ายความลึกลับและอาจบวก ‘อนิจจังแห่งอนิจจัง’ เป็นสำนวนฮีบรูขั้นสูงสุด หมายถึง ‘ว่างเปล่าที่สุด’ หรือ ‘ปริศนาสมบูรณ์’

ปญจ 1:3 ‘ถ้าอะไรจะไรจากงานทั้งหมด’ เป็นคำถามที่สำรวจทั้งหมด ปัญญาจารย์ตั้งผู้อ่านร่วมผ่านคำถามวาทีลึบมาก (32 ข้อ) 1:4-11 Bartholomew เห็นบทวิโคจรไขว้เรื่อง ‘ปริศนาชีวิต’ วงจรธรรมชาติ (ข้อ 5-6)

ขนานการซ้ำประวัติศาสตร์ (9-10) ข้อ 7-8 เป็นศูนย์และยอด การเปลี่ยนรุ่น

(4) นำสู่บุคคลลึกลับ (11) การสังเกตเป็นศูนย์ญาณวิทยาโคเฮเลท

ภาค 2

บทนำอัตชีวประวัติ

ปัญญาจารย์ 1:12

โคเฮเลทเริ่มพูดด้วยเสียงตน ข้อ 12 ทวน ‘เรื่องราวสำนักสมมติ’ ในข้อ 1

ส่วนต่อใช้รูปพินัยกรรมราชสำนักตะวันออกไกลโบราณที่กษัตริย์มอบปัญญา (Seow)

ปัญญาจารย์ 1:13-18 · การค้นหา ‘แบบชาโลมอน’ เรื่องความหมายชีวิต

ปัญญาจารย์ 1:13-18

ปญจ 1:13-18 โคเฮเลทค้นความหมายทุกด้านชีวิต ‘ทุกงานที่ทำ’ พระเจ้าประทาน แต่จับไม่ได้จุจ ‘ไล่จับลม’ (14) เป็นสิ่งเข้าใจไม่ได้/ปริศนา แม้แสวงปัญญามาก ท้ายก็ ‘ไล่จับลม’ (17)
‘เมื่อทุกสิ่งที่เขาสั่งเกตและประสบในฐานะผู้เชื่อดูเป็นปริศนาที่แก้ไม่ได้ เขาทำอะไร
นี่คือการต่อสู้ของโคเฮเลทซึ่งผู้เชื่อที่เผชิญวิกฤตศรัทธาก็พบ...ต่างจากโยบที่เกิดจากทุกข์เชิงประสบการณ์
ของโคเฮเลทมีแก่นเชิงสติปัญญา’ (Bartholomew, น.213)

บทที่ 2

ปัญญาจารย์ 2:1-11 · การค้นหา ‘แบบชาโลมอน’ เรื่องความหมายชีวิต

ปัญญาจารย์ 2:1-11

ปญจ 2:1-11 เพื่อสำรวจกำไรจากงานมนุษย์ (1:3) เขาหลงสุขและกามารมณ์สุด (ข้อ 1,10) แต่ไม่พอ (2,11) ‘สิ่งดี’ [โทพ] ข้อ 3 คือ ‘ปัญญา’ [โฮคมาห์] ตรงข้ามโง่ เขาพบทั้งเหล่า ขยายกิจการ (4-6) และครอบครองมาก (7-8) ไรผล (11) ภาพข้อ 4-6 ชวนสวนเอเดน Bolin ว่าได้ยื่นคำแนะนำให้ละความอยากลง ‘เป็นเหมือนพระเจ้า’
‘ใจกลางปัญหาแสวงสุขคือรูปเคารพ ความสุขเป็นความดีที่สร้าง
แต่ลัทธิสุขนิยมค้นจากความสุสิ่งทีพบได้ในพระผู้สร้างเท่านั้น’ (Bartholomew)

ปัญญาจารย์ 2:12-23 · การค้นหา ‘แบบชาโลมอน’ เรื่องความหมายชีวิต

ปัญญาจารย์ 2:12-23

ปญจ 2:12-23 สังกตปัญญากับ ‘ความโง่ไร้ความหมาย’ เริ่มด้วยทศนะเดิมว่าปัญญาเหนือโง่ (13-14ก)
แต่สังเกตว่าก็ไร้กำไรและเป็นปริศนา เพราะคนมีปัญญากับโง่ตายเหมือนกัน (14ข-16) แล้วถูกลืม (1:11)
งานทั้งหมดแค่จับลม (16-17) ผลตกแก่คนถัดไป (18-21) จึงไร้กำไร มีแต่เศร้า และเป็น ‘ความชั่วใหญ่ [รา]’ (21ข-23)
เขาต่อสู้เรื่องตายถึง 12:1-7

ปัญญาจารย์ 2:24-26 · การค้นหา ‘แบบชาโลมอน’ เรื่องความหมายชีวิต

ปัญญาจารย์ 2:24-26

ปญจ 2:24-26 สำนวน ‘ไม่มีอะไรดีกว่า [เอน โทพ]’ ปรากฏสี่ครั้ง (2:24; 3:12,22; 8:15) Loader เห็น ‘กิน ดื่ม และชื่นชมงาน’ เป็นสุขนิยมสั้นหวัง (เทียบ 1คร 15:32) แต่ Bartholomew เห็นบวก Von Rad กล่าวว่า

‘ที่นี่ครั้งแรกโคเฮเลทรู้ว่าคุณสอดคล้องกับพระเจ้า เขาเผชิญพระเจ้าผู้เมตตาโดยตรง’

ท้ายข้อ 26 ‘นี่ก็อนิจจังและไร้จบสิ้น’ แสดงการต่อสู้ยังไม่จบ

บทที่ 3

ปัญญาจารย์ 3:1-8 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 3:1-8

ปญจ 3:1-8 Murphy ว่าบทวิสอนทุกเหตุพระเจ้ากำหนดเหนือควบคุมมนุษย์ แต่ไม่จำเป็นต้องตีความแบบชะตานิยม กลับกล่าวเวลาที่ดีสัมพันธ์กับโลกทรงสร้าง ‘เวลาโยนและเก็บหิน’ (5)

น่าจะเรื่องก่อสร้าง

ปัญญาจารย์ 3:9-11 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 3:9-11

3:9-11 ‘คนงานได้กำไรอะไรจากงาน’ เป็นคำถามวางแผนตั้งแต่ต้น (1:3; 2:22)

โคเฮเลทสังเกตว่าทรงให้งานหนักและทำทุกสิ่ง ‘เหมาะสม’ ตามเวลา แต่มนุษย์เข้าใจงานพระองค์ไม่หมด

‘ทรงให้ความนิรันดร์ในใจมนุษย์’ (11) คำ ‘มนุษย์’ และ ‘ใจ’ ไม่มีในต้นฉบับ (Song Min-won ตาม NASV ว่าควรเป็น ‘ศูนย์กลางโลก’) [ฮาโอลาม] มีหลายความเห็น: โลก, อดีต-อนาคต, ความต่อเนื่อง, ความไม่รู้ ตามบริบทที่มนุษย์รู้การทรงงานไม่ได้ อาจหมายทรงให้สำนึกนิรันดร์หรือช่วงเวลาที่ยาวไกลกว่าชีวิตบุคคล

ปัญญาจารย์ 3:12-15 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 3:12-15

ปญจ 3:12-15 ตอบคำถามข้อ 9 ‘ซาแล้ว’ การกิน ดื่ม และชื่นชมงานเป็นของประทาน ‘ทำดี’ ข้อ 12

ตามบริบทคือชื่นชมสุขประจำวัน Bartholomew สังเกต [โอลาม] ในข้อ 11 และ 14 ว่า ‘ในโลกมีเวลากำหนด มนุษย์รู้ว่าต้องมีภาพใหญ่ของสิ่งที่นักปรัชญาเรียกต้นกำเนิดและจุดหมายเพื่อแยกแยะเวลา/พื้นที่ แต่ปัญหาคือไปไม่ถึงสำนักใหญ่แห่งความต่อเนื่องนี้’

ข้อ 15 เข้าใจว่าพระเจ้าทรงรักษาระเบียบทรงเพิ่มแก่สิ่งสร้างและให้กิจกรรมเกิดตามเวลา

ปัญญาจารย์ 3:16-22 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 3:16-22

ปญจ 3:16-22 ‘แต่ยัง’ โศเฮเลทรู้ชีวิตดี แต่ชั่วที่เห็นทำให้ทุกข์ เขาไม่เห็นศัลยธรรมปัจจุบัน แต่หวัง
‘ในเวลาพระเจ้า พระองค์พิพากษาทุกคน’ (17)

ข้อ 18-20 ขนานตรงข้าม 17 เขาถือสองปฏิกิริยาสุดขั้วต่ออวยุติธรรม
‘อวยุติธรรมที่เห็นเป็นวิธีพระเจ้าทำให้เห็นมนุษย์ไม่ต่างสัตว์’ (Bartholomew)

ข้อ 21 และ 22x ว่าความรู้จำกัด 12:7 ว่าวิญญาณ [รูอาห์] กลับพระเจ้า แต่ที่นี้ตาม ‘ญาณวิทยาสระ’
(คิดโดยตัดผู้สร้าง) เขารู้หลังตายไม่ได้ ท้ายแม้อวยุติธรรม เขาจำพระเจ้าผู้พิพากษา (17) และสารภาพสุขของ
‘คนชื่นชมงานตน’ (22)

บทที่ 4

ปัญญาจารย์ 4:1-3 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 4:1-3

ปญจ 4:1-3 จากอวยุติธรรมศาลสู่การกดขี่สังคม คร่ำครวญผู้ถูกกดขี่ผู้ปลอบ (เทียบ พคค 1:2,9,16,21)

ว่าคนตายดีกว่ามีชีวิต และดีกว่าคือไม่เกิดไม่เห็นชั่ว (เทียบ โยบ 3:3-5; ยรม 20:18)

ปัญญาจารย์ 4:4-6 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 4:4-6

4:4-6 ‘ข้าเห็นอีก’ เปลี่ยนหัวข้อ เขาเห็นงานและทักษะมาจากริษยา/แข่งขัน จึงอนิจจังจับลม เขามีน้อยแต่ ‘พัก’
ดีกว่าตรากเพื่อมาก ทำประชดราว ‘คนโง่’ ฉลาดกว่า

ปัญญาจารย์ 4:7-12 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 4:7-12

4:7-12 เขาเห็นอนิจจังอีก คนเดียวสะสมโดยไม่หา/ใช้เพื่อผู้อื่นและไม่อิม เป็น ‘งานชั่ว’
แต่สองคน/ชุมชนแม้สะสมน้อยรับ ‘ค่าจ้างดี/พร’ (9)

อย่างไรก็ไม่แก้ปัญห เขารู้ชุมชนดีแต่เห็นคนโดดเดี่ยวมาก

ปัญญาจารย์ 4:13-16 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 4:13-16

4:13-16 เริ่มสุภาษิตปัญญาดั้งเดิม ผู้มีปัญญาฟังเตือน หากเลือก คนหนุ่มจะมีปัญญาดีกว่ากษัตริย์คือ
เล่าเรื่องเขาสืบกษัตริย์ แต่ประชดว่าหลังหนึ่งรุ่นก็เสียผู้ตาม ‘นี่ก็อนิจจังและจับลม’

บทที่ 5

ปัญญาจารย์ 5:1-7 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 5:1-7

ปญจ 5:1-7 ต่อจากข้อสังเกตกตซี แข่งขัน ขาดชุมชน และปกครองดีในบท 4 ข้อ 1
เดือนถวายบูชาแต่ไม่เชื่อพระวณะและเดินชั่ว ข้อ 2-6 เดือนปฏิญาณรีบ พุดพล่อยคือโง่ หากปฏิญาณต้องรักษา (ฉธบ 23:21-23) ‘งานกังวลมากทำฝัน’ (3) คือทำงานเกินทำหลับไม่ดี ข้อ 7 พุดลบเรื่องฝันและคำมาก
สั่งเหนือทั้งหมดให้ยำเกรงพระเจ้าในการนมัสการ/ปฏิญาณ

ปัญญาจารย์ 5:8-9 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 5:8-9

5:8-9 กลับหัวข้อกตซี 4:1-3 การตามทรัพย์ต่อไปมักเป็นเหตุ ‘ผู้สูงกว่า’ ข้อ 8 หมายถึงขึ้นบันไดอำนาจยังมีคนชั่ว ข้อ 9 ‘กษัตริย์ก็รับผลนา’ ควรแปล ‘กษัตริย์เพาะผลนา’ กษัตริย์สูงสุดต้องรักษาไม่ให้ประชาชนถูกยึดที่และกต แต่ความจริงไม่เป็น

ปัญญาจารย์ 5:10-17 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 5:10-17

ปญจ 5:10-17 พรรณนาว่างของผู้ได้ทรัพย์ใหญ่ผิด เขาไม่อิ่มและนอนไม่ได้ มีแต่เสียและเอาไปตายไม่ได้ (15) ‘ภัย’ ข้อ 13 กับ ‘ทุกข์’ ข้อ 16 เป็น [ฮาလာ] เดียว หมายถึง เศร้า น่าเสียดาย

ปัญญาจารย์ 5:18-20 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 5:18-20

5:18-20 หลังความว่างทรัพย์ใหญ่ เขากล่าวสุขจากชื่นชมดีเล็กชีวิตอีก ‘ไม่คิดลึก’ ข้อ 20 ตรงข้าม ‘กังวลมาก’ ข้อ 17 เป็นบวกว่าชื่นชมส่วนที่พระเจ้าประทาน แต่ยังไม่ตอบสุด ความกตซี/อยู่ดีธรรม (8)
จริง แล้วจะ ‘เห็นสุขในงาน’ (18) และ ‘ชื่นชมงาน’ (19; ฉธบ 12:7) อย่างไรก็ตาม ‘การต่อสู้คือคลายความตึงนี้อย่างไร’ (Bartholomew)

บทที่ 6

ปัญญาจารย์ 6:1-9 · การค้นหาที่ดำเนินต่อ

ปัญญาจารย์ 6:1-9

ปญจ 6:1-9 ต่อเรื่องทรัพย์ 5:10-17 คนได้ทรัพย์แต่ชื่นชมไม่ได้แล้วตาย นี่เป็นอนิจจัง/ปริศนาและ ‘ชั่ว [รา]’
แม้มีลูกมาก อายุยาว แต่ไม่คุ้ม ‘ดี/สุข [โทพ]’ ก็ด้อยกว่าทารกแท้ง

(3) เพราะอย่างน้อยได้ ‘สงบ/พัก’ ไร่ร้าง (5; เทียบ 4:6) ทุกคนไป ‘ที่เดียว’ งานไม่คุ้มวิญญาณ (6-7)

ข้อ 8 ถามกำไรปัญญา ปัญญาดั้งเดิมว่าคนมีปัญญามั่งมี แต่ถ้าไม่ให้พอมีประโยชน์ใด ‘การใช้ “ปัญญา” ที่นี้ประชด
เพราะบริบทถือว่าผู้ตามทรัพย์ฉลาด แต่ทั้งเล่มชี้ว่าปัญญาแบบนี้โง่’ (Bartholomew) เขาเสนอแปล ‘ความเพ้อฝัน’

ข้อ 9 ว่า ‘การผ่านไปของชีวิต [the passing of life]’

ปัญญาจารย์ 6:10-12 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 6:10-12

ปญจ 6:10-12 โคเฮเลททวนว่า ‘ไม่มีสิ่งใหม่ใต้ดวงอาทิตย์’ (1:9)

‘ผู้แข็งแกร่งกว่า’ มนุษย์ในข้อ 10 บ่งพระเจ้าและข้อจำกัดต่อระเบียบสร้าง มนุษย์เป็นเพียงเงา

บทที่ 7

ปัญญาจารย์ 7:1-10 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 7:1-10

ปญจ 7:1-10 สุภาจิตย่อนแย้ง ชื่อเสียงดีกว่าทรัพย์แต่ไม่เกิดดีกว่า

(1) ถ้าทุกคนตาย

(2) ชื่อเสียงมีประโยชน์ใด คนมีปัญญาใจอยู่ ‘บ้านไว้ทุกข์’ (4)

คนโง่ชอบหัวเราะว่าง ข้อ 7 ว่าแม้คนมีปัญญาเสียด้วยโลก ข้อ 8-9 เน้นอดทน

อาจหมดความอดทนต่อจริงและโกรธเร็ว คำว่า ‘อดีตดีกว่า’ (10) ไร้ความหมาย สำคัญคือทนในจริงทุกข์

ปัญญาจารย์ 7:11-13 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 7:11-13

ปญจ 7:11-13 ปัญญาคือยอมรับ ‘งานเข้าใจไม่ได้’ ของพระเจ้า

(13) และยึด ‘ปัญญาแห่งชีวิต’ ในจริงที่ดูบิด ปัญญาคือยำเกรงพระเจ้า (สภษ 9:10; ปญจ 5:7)

ปัญญาจารย์ 7:14-18 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 7:14-18

ปญจ 7:14-18 หลังข้อ 13 สอนดูงานพระเจ้าที่ท่าโลกคด เขาคิดว่าจะเข้าหาปัญญากับใจอย่างไรในโลก ‘คด’
แนะทางกลางไม่เอนไปข้างหนึ่ง ‘อย่าชอบธรรมเกิน อย่ามีปัญญาเกิน...อย่าชั่วเกินหรือโง่เกิน’ (16-17)

ขัดสุภาจิตขัด (3:7; 4:27; 8:13) แต่ ‘แกโคเฮเลทผู้ตั้งบนสิ่งเห็น นี่เป็นเพียงความจริง’ (Bartholomew) Seow ว่า
‘เขาเพียงกล่าวความจริง คือยำเกรงพระเจ้าจะดำเนินในชีวิตร่วมกับชอบธรรม-ปัญญาและชั่ว-โง่’

ปัญญาจารย์ 7:19-22 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 7:19-22

ปญจ 7:19-22 ข้อ 19 รับปัญญาดั้งเดิม แต่ข้อ 20 กลับหันที่ว่ามีคนมีปัญญาครบ ดัง 16-17
ความชอบธรรมกับบาปไปด้วยกัน ข้อ 21-22 ยกทุกคนมีบาป (คำสาปคนอื่น)

7:20 ถูกอ้างใน รม 3:10 เปาโลว่า ‘ทุกคนทำบาป’ (รม 3:23) และชอบธรรมได้โดย ‘การไถ่ในพระคริสต์เยซู’
‘นี่คือวิธีพระเจ้าทำสิ่งคดตรง’ (Bartholomew)

ปัญญาจารย์ 7:23-29 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 7:23-29

ปญจ 7:23-29 ยอมรับล้มเหลวหาปัญญา มันไกลและซ่อน แต่พบข้อสำคัญเรื่องหญิงแพศยา ‘ชมจุบอระเพ็ด’ เทียบ
สภข 5:1-6 ผู้พอพระทัยพระเจ้าหนี คนบาปถูกจับ ข้อ 27 เป็นแห่งเดียวที่เสียง ‘ปัญญาจารย์กล่าว’ ปรากฏนอกกรอบ
1:1-2 และ 12:8-14 เน้นความสำคัญ เขาว่าหากคนมีปัญญาหนึ่งยาก และไม่พบในหญิง (28)

Bartholomew ว่า ‘หญิง’ คือ ‘ปัญญาสตรี’ บท 1 แก่นคือโคเฮเลทหา ‘ปัญญา’ ด้วยปัญญาแต่ไม่พบ
ประชดว่ามีสิ่งผิดในวิธีหา ปัญหาไม่ใช่พระเจ้าแต่ ‘มนุษย์คิดอุบาย’ (29)

บทที่ 8

ปัญญาจารย์ 8:1-9 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 8:1-9

ปญจ 8:1-9 สำนวนทำต่อนักษัตริย์ ข้อ 1 ปัญญา ‘ทำหน้าเปเล่ง’ เป็นสำนวนก่อโปรดและเมตตา (สภข 16:15)

อำนาจกษัตริย์เด็ดขาด ทำตามใจ คนมีปัญญาจึงไม่ขัดและรักษาคำสั่ง (24:21-22) โดยคิดปัญญาดั้งเดิมเรื่องกษัตริย์
(16:12-15; 20:28) 6ข ‘ภัยที่มาถึงคนหนัก’ กลับปัญญาเดิม ข้อ 7-8 ว่าคนคุมสถานการณ์ไม่ได้
ทั้งมีปัญญาและชั่วหนือนาคดไม่ได้

ปัญญาจารย์ 8:10-17 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 8:10-17

ปญจ 8:10-17 เชื่อก่อน เขาแสดงช่องระหว่างสิ่ง ‘รู้’ (12-13)

กับที่ ‘เห็น’ ผู้ยำเกรงควรดีและชั่วรับโทษแต่จริงไม่ใช่ คนชั่วกล้าขึ้นเพราะศาลช้า (11; ปฐก 6:5)

คนชอบธรรมรับโทษคนชั่วและคนชั่วรับรางวัลคนชอบธรรม (14) เขาจึงประกาศรู้การทรงงานไม่ได้ (17)

การชม ‘กิน ดื่ม ยินดี’ ในข้อ 14 เหมือนว่าหาความสุขเล็กจากพระเจ้าท่ามกลางโลกหนักค่านอนไม่ได้ นั่นคือสุขแต่การต่อสู้ยังไม่จบ

บทที่ 9

ปัญญาจารย์ 9:1-10 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 9:1-10

ปญจ 9:1-10 เริ่ม ‘เพราะว่า/จริงแท้’ เขารู้ที่คนตั้งเดิมว่าทุกคน ‘ในพระหัตถ์พระเจ้า’ แต่สิ่งเห็นกลับ สภษ 3:33

‘คำสาปอยู่บ้านชั่ว พรอยู่บ้านชอบธรรม’ ทุกสิ่งมาถึงทั้งชอบธรรมและชั่วเหมือน โดยเฉพาะตายไม่ต่าง (3)

ข้อ 4-5 ว่าคนเป็นดีกว่าคนตาย ตรงข้าม 6:1-6 ข้อ 7-10 เชิญกิน ดื่ม ยินดีอีกด้วยเสียงแรงกว่า อาหาร เสื่อขาว

น้ำมันสัญลักษณ์สุข และชีวิตกับ ‘ภรรยาที่รัก’ เป็นพระประสงค์ ข้อ 10 บวกต่องานแต่คู่ความว่างเซโอด

แม้คำเชิญถูกวางใน ‘ทุกวันนี้จง’ จังย้อนแย้ง

ปัญญาจารย์ 9:11-12 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 9:11-12

ปญจ 9:11-12 ‘ข้าเห็นอีก’ เปลี่ยนจุดแต่บริบทเดิม ข้อ 11 ย้ำด้วยตัวอย่างว่าทุกสิ่งมาถึงทุกคนดังข้อ 2 ข้อ 12 ใช้

‘ตาข่ายภัย’ จับปลาและบ่วงนก เตือนภัยฉับพลันไม่คาดแก่ทุกคนโดยไม่แยกดีชั่ว ‘อฟ 6:13

เปาโลให้สวมยุทธภัณฑ์พระเจ้าเพื่อต้าน “วันชั่ว” และยืนหลังทำทุกสิ่ง...วันชั่วมาโดยฉับพลัน

แต่เขายืนยันในพระคริสต์มีแหล่งชนะและยืน ไม่ถูกตี นี่เป็นแก่นคำตอบว่าชีวิตดีเป็นไปได้อย่างไรต่อความตึงน่ากลัวใน

โคเฮเลท’ (Bartholomew)

ปัญญาจารย์ 9:13-18 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 9:13-18

ปญจ 9:13-18 เห็นปัญญาอีกแบบย้อน เพราะกลับเดิม เขาว่าปัญญาดีกว่ากำลัง/อาวุธ (16,18; สภษ 24:3-7) แต่ผู้มีลูกเมินและคูหมื่น (15-16) ท้ายคนบาปผู้ ‘ทำดีมากพั่ง’ มีอิทธิพล (18)

บทที่ 10

ปัญญาจารย์ 10:1-20 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 10:1-20

ปญจ 10:1-20 ต่อปัญญา โดยเฉพาะทำที่คนมีปัญญา/เฝ้าต่อกษัตริย์รัฐบาล เริ่มดั้งเดิมแล้วประชดกลับ ‘ทำให้ลำบาก’ ข้อ 1 ควรแปล ‘ทำให้มีค่าหนัก’ หมายปัญญาเปราะต่อเฝ้า 10:2-4 เป็นดั้งเดิม แต่ 10:5-7 สังกะตริ้อปัญญาเดิม ความผิดผู้ปกครองให้คนเฝ้า/ทาสสูง หากเฝ้าปกครอง ปัญญาข้อ 4 ไม่ทำงาน 10:8-9 กลับดั้งเดิม (สภษ 26:27) แต่กริยาไม่สมบูรณ์ว่า ‘อาจ’ แสดงสงสัยว่าจะทำงานตรง 10:10 ว่าล้มคมเครื่องมือ แต่ขัดปัญญาข้อ 9—หากฝ่าฟันเสี่ยง เครื่องมือที่อาจดีกว่า เขาบิดเดิมเพื่อนั้นขอบเขตปัญญา 10:11 แสดงความรู้/ทักษะไม่รับประกันสำเร็จ 10:12-15 โดยรวมเดิม วิจารณ์คำ/ทำเฝ้า แต่ 14ข บ่งเมื่อไม่รู้อนาคตแยกผลคำเฝ้ากับปัญญายาก ย่อหน้าท้าย 10:16-20 เจาะกษัตริย์รัฐบาล สอดเดิม แต่ ‘เงินตอบทุกสิ่ง’ (19) กลับเดิม ท้ายเงินทำงานเลี้ยงได้ และทำคำ ‘วิบัติแก่ประเทศเลี้ยงแต่เช้า’ (16) ข้อ 20 ดูเดิม แต่อีกด้านเหมือนห้ามแตะคำเปรียบกษัตริย์/คนมั่งมี ท้ายถามว่าปัญญาเดิมยังทำงานในจริงวัตถุนิยมหรือ

บทที่ 11

ปัญญาจารย์ 11:1-6 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 11:1-6

ปญจ 11:1-6 แก่น 5ข กับ 6ข คือไม่รู้พระเจ้าทำอะไรในอนาคต ข้อ 1 ถกเถียง Jerome/Targum ว่าการกุศล Delitzsch/Longman ว่าคำทางเรือร่วมข้อ 2 ข้อ 3 ว่าภัยสุ่มและคุมไม่ได้ ข้อ 5 ความรู้มนุษย์จำกัด จึงต้องถ่อมและขยันแม้ไม่รู้สิ่งใดดี (4,6) แม้เงินอาจตอบทุกอย่าง (10:19ข) แต่คนไม่รู้/คุมอนาคต

ปัญญาจารย์ 11:7-10 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 11:7-10

ปญจ 11:7–12:7 ‘ย่อน่ายังสัมผัสความแตกของชีวิตลึก แต่แสดงทางออกจากความตึงเครียดหว่างยืนยืนสุขกับวังวนปรีศนาชีวิตไม่หยุด ซึ่งทรมานโคเฮเลทตลอดการหา’ (Bartholomew) 11:7 ‘แสงหวาน’ มองชีวิตได้ดวงบวก ข้อ 8 แม้มีวันยากก็สั่งยินดีเสมอ ต่อข้อ 9-10 เขา ‘ก้าวสู่คำตอบของการวางสุขกับปรีศนาอย่างขัดกัน’ คำตอบอยู่ที่คำสั่ง ‘จงจำ’ คู่กัน (‘คิด’ ข้อ 8 คือ ‘จำ’ ในต้นฉบับ) ‘สิ่งทั้งหมดที่จะมาไม่เป็นปรีศนาอีก’ (Bartholomew) ต้องรู้พระเจ้าพิพากษาทุกสิ่ง (11:9; 12:14) และจำผู้สร้าง (12:1) นี่เป็นขั้นตัดสินแก้ความขัดแย้ง

และนำสู่ยาเกรงพระเจ้า รากปัญญา (5:7; 12:13) Longman ว่าคำ ‘ทำตามใจต้องการ’ กับ ‘จำศาล’ ข้อ 9 ตรงข้ามแต่ Seow อ้างเหตุผลว่าพระเจ้าจะให้คนรับผิดชอบที่ล้มเหลวไม่ยินดี

การตีความ

บทที่ 12

ปัญญาจารย์ 12:1-7 · คำแนะนำมีปัญญาของโคเฮเลท

ปัญญาจารย์ 12:1-7

ปญจ 12:1-7 แบ่งใหญ่สามแบบ

(1) อุปมาที่ศน์: เช่น Delitzsch แปล ‘ดวงอาทิตย์=วิญญาณ’ ‘แสง=ความคิด’ ‘จันทร์=จิต’ ‘ดาว=ประสาทห้า’ ‘เมฆ=โรค’

(2) ตามตัวอักษร: Taylor และ Anat เห็นข้อ 2-5 เป็นฉากงานศพ และเชื่อมกับคำเตือนแก่ชรา/ตายตรงข้อ 6-7

(3) สัญลักษณ์: Bartholomew เห็นโคเฮเลทบังปลายกาล (ภัยระดับจักรวาล; อสย 5:30; อมส 8:9; อสค 39:4; ยรม 1:9-12)

12:7 ‘วิญญาณ/ลมปราณ [รูอาห์] กลับพระเจ้า’ ขวนคิดศาล 11:9 ‘หากศาลจริง ต้องมีชีวิตหลังตาย

โคเฮเลทอยู่ก่อนวิวัฒนาการปัญญาใหม่ แต่ร่างคร่าวว่าชีวิตของประทานกลับพระเจ้า บ้านนิรันดร์

(12:5)...เขาพบวิธีอยู่ความลึกกลับแม่ไม่ได้คำตอบทุกข้อ เขาไม่มีรายละเอียดความหวังและฝันจักรวาลเหมือนที่เปิดเผยในพันธสัญญาใหม่ แต่...พบฐานมั่นในการยำเกรงพระยาห์เวห์และจำผู้สร้าง

สิ่งแก้ปริศนาความตายที่เขาตามอย่างหนักคือพระเยซูชนะความตายด้วยคืนพระชนม์และเสด็จขึ้น’ (Bartholomew)

การประเมินของผู้เล่าเรื่องกรอบ

ปัญญาจารย์ 12:8-12

ปญจ 12:8 ผู้พูดทวนหัวข้อและทำโครงกรอบ [inclusio] กับ 1:2 ถ้อย ‘อนิจจัง/ดุจปริศนา’

อาจเป็นชื่อหนังสือบ่งการค้น แต่ไม่ใช่สรุป ‘โคเฮเลทแสดงอนิจจังของการหาความหมายในโลกตกที่ห่างจากจำผู้สร้างและยาเกรงองค์เจ้า แต่ก็ยืนยันชีวิต และคลายความตึงที่ปลายทางด้วยคำสอน “จงจำผู้สร้าง”

ดังนั้นอนิจจังที่หนังสือเผยคืออนิจจังของการหาความหมายที่ครอบอภิสระมนุษย์ในโลกซึ่งพึงผู้สร้างทุกด้าน’

(Bartholomew, น.167)

ผู้เล่าพรรณนาโคเฮเลทเชิงบวกว่าเป็นคนมีปัญญา (9-10) ต่าง Fox/Longman, Bartholomew เข้าใจ ‘ผู้เลี้ยงหนึ่ง’ ข้อ 11 ว่าพระเจ้า

ข้อ 12 ควรเข้าใจเป็นเตือนภัยของการหาปัญญานอกประเพณีปัญญาที่ข้อ 11 กล่าว

บทสรุป: จงยำเกรงพระเจ้า

ปัญญาจารย์ 12:13-14

ปญจ 12:13-14 ผู้เล่าสรุปผลสุดการค้นของโคเฮเลท แรงจูงใจคำสั่ง ‘จงยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญชา’ มีสอง
หนึ่ง การทำนี้ทำให้ความเป็นมนุษย์เต็ม ‘เพียงในสัมพันธ์กับพระเจ้าแท้และเชื่อพระประสงค์
เราจึงถือได้ว่ามีชีวิตแท้และอยู่บนทางสู่ความเป็นมนุษย์เต็ม’ (Bartholomew)

เพลงซาโลมอน

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8

บทที่ 1

ประวัติการตีความ

เพลงซาโลมอน 1:1

(Reformation Study Bible) ‘ราว ค.ศ.100 มีหลักฐานว่านักตีความยิวเริ่มไม่พอใจการอ่านเพลงซาโลมอนตามตัวรับปืออาควากล่าวถึงขั้นว่าผู้ให้หนังสือนี้ตามตัวเช่นนั้นไม่มีส่วนในโลกหน้า

ยูดาจึงอ่านเป็นอุปมาที่ศักราชที่ไล่จากอาดัมถึงพระเมสสิยาห์ หรือระหว่างพระเจ้ากับผู้เชื่อรายบุคคล

นักตีความคริสเตียนตามแบบนี้จัดงานของ Hippolytus (ราว 200), Origen (250), Jerome (400), Bernard of Clairvaux (1135)

นักปฏิรูปโปรเตสแตนต์และพิวริตันมากก็อ่านเช่นนั้น ศตวรรษ 19 เริ่มเปลี่ยน และศตวรรษ 20

นักตีความยิว/คริสเตียนเกือบทั้งหมดเห็นว่าควรอ่านเป็นบทกวีรัก ไม่ใช่อุปมาที่ศักราช เหตุมีมาก แต่สองข้อขัด หนึ่ง การปฏิรูปกลับศึกษาพระคัมภีร์ภาษาต้นฉบับและอรรถศาสตร์ประวัติศาสตร์-ไวยากรณ์

เมื่อดูข้อความเองไม่มีเหตุให้อ่านเป็นอุปมาที่ศักราช ต่างจาก Pilgrim’s Progress ขัด สอง

โบราณคดีสมัยใหม่รุ่งในศตวรรษ 19-20 และพบงานคล้ายเพลงซาโลมอนในตะวันออกใกล้โบราณ’

เทววิทยาของเพลงซาโลมอน

เพลงซาโลมอน 1:1

(Reformation Study Bible) ‘เพลงซาโลมอนเป็นมากกว่าความรักและเพศ เป็นเรื่องรักและเพศที่พื้น

ภาพสวน/สวรรค์ชวนมนุษย์ก่อนตก สิ่งสำคัญที่พระเจ้าคาดหวังคือรัก และไม่เคยถือว่ารักไร้ค่า

หัวข้อความยินดีและปรารถนาแสดงรัก/เพศมนุษย์ไม่ชั่วในตัว และยังเก็บความงามที่ทรงประสงค์แต่แรก

ช่วยตั้งจริยธรรมเพศพระคัมภีร์ว่าความสัมพันธ์ชายหญิงในบริบทเหมาะสมเป็นดี

คือในพันธสัญญาสมรสที่สามีภรรยาเป็นเนื้อเดียว (ปฐม 2:18-25)

ในประวัติ นักตีความมากลำบากกับภาพทางเพศ ส่วนใหญ่จากมรดกปรัชญากรีกที่เห็นกาย/สุขกายเป็นชั่วและควรเลี่ยงเพื่อวิญญาณ แต่พระคัมภีร์ไม่สอนว่าวิญญาณดี กายชั่ว สอนว่าทั้งกายวิญญาณพระเจ้าทรงสร้างและดี โลกเดิม ‘ดียิ่ง’ และทรงสั่งเกิดผลทวีเต็มแผ่นดิน (ปฐม 1:26-31)

ดังนั้นเพศสัมพันธ์ในสมรสดีและบริสุทธิ์ เป็นของประทานให้คู่สมรสยินดีและเพิ่มความสนิททางกาย วิญญาณ อารมณ์ เพลงซาโลมอนเดิมมีเพื่อหัวข้อนี้ แม้ท้ายชี้พระคริสต์ เราไม่ต้องกลัวอ่านเป็นหนังสือที่แสดงและยืนยันความดีของรัก/เพ

ศในสมรส'

ควร (และไม่ควร) อ่านเพลงซาโลมอนอย่างไร

เพลงซาโลมอน 1:1

(Richard S. Hess) ‘เพลงซาโลมอนไม่ใช่ละครหรือเรื่องตลก... ไม่ใช่อุปมาอุปไมยหรือรวมบทกวีปลุกเร้าหลายชิ้น แต่เป็นองค์รวมบทกวีที่แสดงกวีรักสูงส่งที่สุดทั่วเล่ม... อุปลักษณ์มั่งคั่งกว่าหนังสือพระคัมภีร์อื่น แต่ไม่ได้ตั้งใจให้เทียบหนึ่งต่อหนึ่ง เมื่อผู้ตีความพยายามเชื่อมสิ่งที่ไม่ขัดง่ายหลงทางและผิดพลาด... วิธีที่ดีที่สุดคือไวต่อภาษาภาพและตามโครงโดยไม่บังคับรายละเอียดเกิน... เป็นจินตนาการสำรวจการอุทิศในรักเร้าใจ ผู้อิสราเอลแรกอาจคิดเป็นเพศสัมพันธ์สมรสตั้งผู้อ่านต่อมา แต่... ไม่อาจพบภาพเพศสัมพันธ์ที่ชัดเจน ไม่ว่าเป็นจินตนาการความอยากหรือชุดภาพ/คำแสดงความปีติรักกาย หนังสือถึงผู้อ่านเพื่อสอนเหนืออื่นเรื่องรักเร้าใจพร้อมความอยากและสุข... พระคัมภีร์นำจากผลกบฏดึกดำบรรพ์และการฝึกโหราห์สู่สุขไร้เงื่อนไขของรัก ชีวิตมีมากกว่านี้ และผ่านประสบการณ์จึงเข้าใจว่ารักต่อพระเจ้าแห่งพันธสัญญาสำคัญเพียงใด... เพราะยืนยันและให้เกียรติเพศเกินคาด จึงเติมช่องจำเป็นในพระคัมภีร์ การใช้ผิดเป็นไปได้และต้องเลี่ยง แต่เพศไม่ช่วยในตัวและไม่จำกัดแค่สืบพันธุ์ กลับทำให้ประสปรักรุนแรงไม่มีเหมือนในจักรวาล และเป็นบ้ายชีรักรียิ่งใหญ่กว่าที่อยู่เหนือ’

บทที่ 8

หญิง: จากไป

เพลงซาโลมอน 8:14

สารบัญ (Tremper Longman III)

บทที่ 4

บทกวี 11 จากศิระถึงอก: คำพรรณนาเร้าอารมณ์ของชายต่อหญิง

เพลงซาโลมอน 4:1

(4:1-7)

บทที่ 7

บทกวี 17 พรรณนาหญิงชูลาไมต์ที่กำลังเต้น (6:13-7:10 [ฮีบรู 7:1-11])

เพลงซาโลมอน 7:1

บทกวี 18 ข้าจะให้ความรักแก่เธอ (7:11-13 [ฮีบรู 7:12-14])

บทที่ 1

ชื่อเรื่อง

เพลงซาโลมอน 1:1

1:1 เพลงแห่งเพลงทั้งหลายของซาโลมอน

ข้อ 1: งานปัญญาอื่นมีชื่อเรื่อง (สภษ 1:1; ปญจ 1:1) และน่าสนใจที่กล่าว/บ่งซาโลมอน ‘เพลงแห่งเพลง’

มักเป็นขั้นสูงสุด ‘เพลง’ [ซีร์] บ่งประเภทกว้าง ‘ของซาโลมอน’ ไม่จำเป็นว่าทรงเขียน แปล

‘แก่ซาโลมอน/เกี่ยวกับซาโลมอน’ ได้ บางคนว่าภายหลังเพิ่มเพื่อให้อำนาจหรือเชื่อมประเพณีปัญญา

ซาโลมอนถูกกล่าวเพียงสามครั้ง (1:5; 3:6-11; 8:10-12) และอาจทรงแต่งบางส่วน ผู้เขียนตามการแบ่ง Longman

จะดูบทกวีรวม 23 ชิ้น มีเพียงเสียงชายหญิงคู่รัก กับคณะ ‘บุตรสาวเยรูซาเล็ม’ และ ‘พี่น้อง’ (8:8-9)

บท 1: บทกวี 1 การไถ่หาของหญิง

เพลงซาโลมอน 1:2-4

2 (หญิง) ให้เขาจูบข้าด้วยจูบแห่งปากเขา / เพราะความรักของเธอดีกว่าเหล้าองุ่น 3 น้ำมันหอมของเธอช่างหอม /

ชื่อเธอคือน้ำมันหอมที่เธอออก / เพราะนั้นเหล่าหญิงสาวรักเธอ 4 จงดึงข้าให้ตามเธอ / ให้เราวิ่ง!

กษัตริย์นำข้าเข้าห้องบรรทมของเขาแล้ว (บุตรสาวเยรูซาเล็ม) เราจะชื่นชมและยินดีในเธอ /

เราจะสรรเสริญความรักเธอยิ่งกว่าเหล้าองุ่น

(หญิง) สมควรแล้วที่พวกนางรักเธอ ข้อ 2: เพลงแรกแสดงความรักปรารถนาหญิงต่อชาย คือรวมเป็นหนึ่ง

นางมีบทนำซึ่งน่าจะแหวกยุค ตัวละครไม่ระบุ นางแทนหญิงทุกคน ชายก็เช่นกัน

นางเปรียบรักทางเพศของเขากับเหล้าเข้มข้น เราอารมณ์ ทำให้ติด และว่าดีกว่า ข้อ 3 ต่อชมกลิ่น [cologne]

และชื่อเสียง หญิงสาว/สาวพรหมจารีทุกคนรัก ยืนยันการเลือกนาง ข้อ 4 ‘กษัตริย์’ ไม่จำเป็นซาโลมอน

แต่คำกวีเรียกคนรักว่าเจ้าชาย ข้อ 7 เรียก ‘ผู้เลี้ยง’ เช่นกัน ควรเข้าใจสร้างโลกกวี ‘ห้องบรรทม’ เป็นที่ลับ (เทียบ ยอล

2:16) แสดงนางปรารถนารวมทางเพศสนิท ‘ในสมรส’ คำ ‘เรายินดี’ อาจเป็นหญิงสาวฉลองคู่เข้าเรือนหอ (Longman

ปฏิเสธทฤษฎี ‘ละครสามคน’ ของ Pope, Ginsburg, Fox) คณะมักเห็นใจและหนุนอารมณ์นางตลอด

จบด้วยนางยืนยันความน่ารักชาย

บทกวี 2 ดำแต่งดงาม

เพลงซาโลมอน 1:5-6

5 (หญิง) ข้าดำแต่งดงาม บุตรสาวเยรูซาเล็มเอ๋ย / ดุจกระโจมเคดาร์ / ดุจม่านซาโลมอน 6 อย่าจ้องเพราะข้าคล้ำ / เพราะดวงอาทิตย์เผาข้า / บุตรชายมารดาโกรธข้า ให้ข้าเฝ้าสวนองุ่น / แต่สวนองุ่นของข้า ข้าไม่ได้เฝ้า ข้อ 5: นางยีนันแก่มวลหญิงว่าตนงามแม้ผิวคล้ำ เป็นสาวชนบท คนงาน/ชนชั้นล่าง ‘เคดาร์’ เผ่าเร่ร่อนทะเลทรายซีเรีย-อาหรับ น่าจะอวดงามแปลก ‘ม่านซาโลมอน’ แทนยิ่งใหญ่หุ้ บางคนตามคู้ขนานอ่าน ‘ซาโลมอน’ เป็น ‘ซัลมา’ เผ่าอาระเบียใต้ ข้อ 6 ผิวคล้ำมิใช่ต้องการ พี่ชายเกลียดและให้ทำสวน นางแก้ตัว ‘สวนองุ่น’ มีนัยทางเพศทั่วเล่ม อาจหมายงานในสวนทำให้นางดูแลเสน่ห์ตนไม่ได้ และพี่อาจสงสัยชอบเขตเพศน้อง (เทียบ 8:8-9)

บทกวี 3 คำเชิญสู่न्दลัษ

เพลงซาโลมอน 1:7-8

7 (หญิง) บอกข้าเถิด ผู้ที่วิญญูณข้ารัก / เธอเลี้ยงฝูงที่ไหน / ให้ฝูงนอนเที่ยงที่ไหน / เหตุใดข้าต้องเป็นหญิงคลุมหน้า / รอบฝูงเพื่อนเธอ 8 (ชาย) งามที่สุดท่ามกลางหญิงเอ๋ย / หากเธอไม่รู้ จงตามรอยฝูง / เลี้ยงลูกแพะข้างที่พักผู้เลี้ยง ข้อ 7: นางพูดแก่ ‘ผู้ที่วิญญูณรัก’ คำถามเผยอยากคบและสนใจชื่อนั้น นางอยากรู้ที่อยู่ มิฉะนั้นต้องตามโดยคลุมหน้าเพื่อซ่อนตัวท่ามกลางเพื่อนชาย และคิดว่าเขาไม่ต้องการ บางคนเห็นผ้าคลุมหมายโสเภณี จึงว่า ‘ต้องอยู่ดูโสเภณีหรือ’ แต่เกิน (เทียบ 4:3) Longman เน้นชายหญิงไม่ใช่บุคคลจริง ผู้เลี้ยงเช่นกษัตริย์ (1:4) เป็นการสร้างฉากโรแมนติก มิฉะนั้นอธิบายยากว่าเป็นทั้งกษัตริย์และผู้เลี้ยง หรือบังคับทฤษฎีสามคน ข้อ 8 อ่านเป็นเล่นซ่อนหาเร้าอารมณ์ (บางคนให้คณะหญิงพูด) ชายเรียกนางงามสุดแต่ไม่บอกที่ซัด คำตอบคลุมเครือน่าจะเพิ่มอยาก เขาเพียงบอกกลยุทธ์ตามรอยแกะไปทุ่งและสร้างเป็นผู้เลี้ยง จึงไม่มีใครรู้เจตนา

บทกวี 4 แม่มางาม

เพลงซาโลมอน 1:9-11

9 (ชาย) ข้าเปรียบเธอกับแม่มาท่ามกลางรถศึกฟาโรห์

ที่รักข้า [รายาห์] 10 แก้มเธองามท่ามกลางต่างหู

คอเธองามด้วยสร้อย 11 เราจะทำเครื่องทองฝังเงินแก่เธอ ข้อ 9: Pope ชวนภาพปล่อย ‘แม่มาดีดัด’ ให้รับกวนมัลลารถศึก สื่อเสน่ห์หญิงปลุกชายมาก เขาเรียก ‘ที่รักข้า [รายาห์]’ คำนี้มีเฉพาะเล่ม 9 ครั้ง เป็นคำรักต่อหญิงทั้งหมด (1:15; 2:2,10,13; 4:1,7; 5:2; 6:4)

สำหรับคำหญิงเรียกชาย ‘ที่รักข้า [โดตี]’ ดูข้อ 13 ข้อ 10 เครื่องประดับต่างหู/สร้อยเพิ่มงามกาย (เทียบ 4:7; 7:1) ‘เครื่องประดับ [โตร์]’ ซ้ำข้อ 11 พหูพจน์ ‘เรา’ ทำบางคนเห็นคณะชาย แต่ Longman ว่าชายรวมตนใน ‘ช่างทำเครื่องแก่นาง’ เขาต้องการอุทิศให้ความงามนางเด่นขึ้น

บทกวี 5 กลิ่นหอมสนิท

เพลงซาโลมอน 1:12-14

12 (หญิง) ขณะกษัตริย์อยู่บนแท่น

นารดของข้าส่งกลิ่น 13 ที่รักข้า [โด้ดี] เป็นถุ่มมดยอบแก่ข้า

ค้ำคื่นหว่างอกข้า 14 ที่รักข้า [โด้ดี] เป็นช่อดอกเฮนนา

ในสวนอู่นเอนเกตี ข้อ 12: เพลงชมชาย ตอนนีเ้าใกล้พอได้กลิ่นนารด (4:13) เรื่อง ‘กษัตริย์’ ดู 1:4

นางปลุกเขาด้วยกลิ่นหวาน ข้อ 13 เรียกชาย ‘ที่รักข้า [โด้ดี]’ ปรากฏ 33 ครั้ง

บางครั้งคำเดียวหมายรักทางเพศชาย/หญิงหรือร่าง/เสน่ห์ชาย (1:2,4; 4:10; 7:12)

นางจินตนาการคนรักเป็นถุ่มมดยอบค้ำคื่นหว่างอก ข้อนี้เป็นสัญลักษณ์ตีความอุปมานิทัศน์เมื่อ Cyril of Alexandria แปลสองออกเป็นพันธสัญญาเดิม/ใหม่ และถุ่มมดยอบเป็นพระคริสต์

ข้อ 14 นางเปรียบชายกับช่อดอกเฮนนา [โคเฟอร์] ที่เอนเกตี เน้นกลิ่นสดชื่น เอนเกตีอยู่ฝั่งตะวันตกทะเลตาย ปลายตะวันออกถิ่นยูดาห์ รอบแห่งแต่เป็นโอเอซิสมีน้ำตก/ลำธาร นางเผยอยากด้วยชวนภาพที่ซ่อน ส่วนตัว โรแมนติกดูเอนเกตี

บทกวี 6 รักกลางแจ้ง

เพลงซาโลมอน 1:15-17

15 (ชาย) ดูเถิด เรืองงาม ที่รักข้า [รายาห์]

ดูเถิด เรืองงาม

ตาเธอคือนกพิราบ 16 (หญิง) ดูเถิด เรืองงาม ที่รักข้า [โด้ดี]

ช่างน่ารัก

เตี้ยเราช่างเชียว 17 คานบ้านเราเป็นสนซีดาร์

จันทน์เป็นสนไซเปรส ข้อ 15: ชายตอบเพลงชมและอยากด้วยแบบเดียว ชมงามของ ‘รายาห์’ ในตะวันออกใกล้โบราณ นกพิราบมักแทนเพศสัมพันธ์หรือการล่อ จึงชวนสายตาดูหน้าหลง (4:1)

ข้อ 16 นางตอบ ‘โด้ดี’ ด้วยคำเดียว แล้ววาดสถานที่ (น้ำชนบท) เป็นเตี้ย ‘เชียว’ หมายดกสดรู้ใช้พรรณนาต้น Longman เห็นเป็นอุปมา วาดชนบทที่ส่วนตัวตรงข้ามเมือง

ข้อ 17 นางพรรณนาที่ลับกับคนรัก (ป่า) เป็น ‘บ้าน’

ทั้งสองถูกล้อมด้วยสนซีดาร์และไซเปรสกลิ่นสด

บทที่ 2

บท 2: บทกวี 7 ดอกไม้และต้นไม้

เพลงซาโลมอน 2:1-7

2:1 (หญิง) ข้าเป็นดอกนาร์ซิสซัสแห่งซาโรน / ดอกกลีบลีแห่งหุบเขา 2 (ชาย) ดุจกลีบลีกลางหนาม / ที่รักข้า [รายาห์]
ก็อยู่ท่ามกลางหญิงสาว 3 (หญิง) ดุจต้นแอปเปิลกลางต้นไม้อ่า / ที่รักข้า [โดดี] ก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่ม /
ข้าปรารถนาจะและนั่งที่นั่น / ผลเขาวานในปากข้า 4 เขานำข้าสู่เรือนเหล้าองุ่น / ธงเหนือข้าคือรัก 5
จงชูกำลังด้วยขนมลูกเกด / ฟิ้นข้าด้วยแอปเปิล / เพราะข้าอ่อนแรงด้วยรัก 6 แขนซ้ายเขาได้ศีรษะข้า /
แขนขวากอดข้า 7 ข้าให้พวกเธอปฏิญาณโดยละมั่งและกวางทุ่ง / บุตรสาวเยรูซาเล็มเอ๋ย / อย่าปลุกหรือเร้ารัก /
จนกว่ารักจะปรารถนา ข้อ 1 นางเปรียบตนดอกงามแต่ไม่อด กลั้วว่าเป็นเพียงหนึ่งดอกธรรมดา ‘นาร์ซิสซัส
[ฮาวด์เซเลท]’ เดิมแปลกุหลาบ แต่ฉบับเจ็ดสิบว่าเพียงดอก ‘กลีบลี [โซซันนา]’ ปรากฏหลายครั้ง
เป็นชนิดกลีบลีพร้อมนัยรักกาม ข้อ 2 ชายค้านการถ่อม ‘ถ้าเธอเป็นดอกทั่วไป หญิงรอบก็แค่หนาม’
นางงามสุดและผู้เดียวควรมอง ข้อ 3 นางรับคำชม ชายเป็นต้นกลิ้งเล่นทั้งกลางต้นทั่วไป (ชนิด ‘แอปเปิล [ทัปปูอัค]’
ไม่แน่ บางคนว่าควินซ์ Falk ว่า ‘ต้นผลหวาน’) นางอยู่ในอ้อม/รมและชื่นช่วงร่วมรัก Longman เห็น ‘ชิมผล’
บ่งรวมกาย
ข้อ 4 เขานำสู่ ‘ที่ดื่มเหล้า’ เหล้าสัมพันธ์รักทางเพศ (1:2; 4:10; 7:9) ‘ธง’ ชวนสนามรบ
ทำชายเป็นกษัตริย์หนุ่มทรงพลัง และหมายเขาทำเครื่องหมายว่านางเป็นของตน ยินยัรัก Gerleman
ตามคำอาหรับว่าเป็นป้ายหน้างานดื่ม ข้อ 5 นางหมดแรงจากรักเร้าร้อนแต่ต้องการต่อ
ขนมลูกเกด/แอปเปิลอาจให้นอกจากอาหาร เป็นยาเพิ่มกำลัง/กำหนด ไม่ควรเชื่อมพิถีพิเสศต่างศาสนา
‘อ่อน/ป่วยด้วยรัก’ ข้า 5:8 น่าหมายอ่อนเพราะอยากรัก ไม่ใช่หมดจากกิจกรรม (ดูบริบท 5:8) ข้อ 6
ชายรองศีรษะและโอบตึงเข้าหา แสดงอยากรักต่อ ข้อ 7 ยอดด้วยให้ผู้ฟัง/พยานสัมพันธ์ปฏิญาณ (สร้อยข้า 3:5; 8:4)
ละมั่ง/กวางเกี่ยวเทพีรักคานาอัน Longman ว่าเสียง [ปิซาโอท โอ เบอโยโลท ฮัสซาเด] เล่นแทน ‘(พระยาห์เวห์)
จอมทัพหรือพระเจ้าองค์มหิทธิฤทธิ์ [เบYHWH เซวาโอท โอ เบเอล ซัดตาย]’ เพื่อหลีกพระนาม
นางเตือนอย่าเล่นหรือบังคับเร้าจนรักต้องการ ต้องรอให้เกิดเอง
‘อย่าเยาะการตื่นสู่สุขรักกาย...ข้อความขี้มึนแค่ห้ามรบกว่นคู่รัก
แต่รักเป็นอารมณ์ทรงพลังที่ไขผิดไม่ได้...การรู้สุขกายเต็มเกิดเมื่อรักมาในเวลาที่เหมาะสมกับคู่ที่รักเลือก’ (Hess)

บทกวี 8 บทกวีฤดูใบไม้ผลิ

เพลงซาโลมอน 2:8-17

8 (หญิง) เสียงที่รักข้า [โดดี]

ดู เขามา

ข้ามภูเขา

กระโดดเนิน 9 ที่รักข้าเหมือนละมั่งหรือลูกกวาง

บัดนี้ยืนหลังผนังเรา

มองผ่านหน้าต่าง

แอบดูผ่านลูกกรง 10 ที่รักตอบข้าว่า

‘ลูกเกิด ที่รักข้า [รายาห์] คนงาม มาเกิด 11 ดู ฤดูหนาวผ่าน ฝนหมดและไป 12 ดอกปรากฏบนแผ่นดิน
ถึงเวลาร้องเพลง

ได้ยินเสียงนกเขาในแผ่นดินเรา 13 มะเดื่อออกผลเขียว

เถาออกดอกส่งกลิ่น

ลูกเกิด ที่รักข้า คนงาม มาเกิด 14 นกพิราบข้าในชอกผา ที่ลับหน้าผา

ให้ข้าเห็นหน้า ให้ได้ยินเสียง

เพราะเสียงหวานและหน้าน่ารัก’

15 ‘จงจับสุนัขจิ้งจอกให้เรา

ตัวเล็กที่ทำสวนองุ่นเสีย

สวนองุ่นเรากำลังบาน’ 16 ที่รักข้าเป็นของข้า และข้าเป็นของเขา

เขาเลี้ยงฝูงกลางลิลี 17 จนลมวันพัดและเงาหนี

กลับมา ที่รักข้า

ดุจละมั่งหรือลูกกวางบนภูเขาเบเธอร์ ข้อ 8 นางตื่นตื่นและคาดเขามา เขาวิ่งข้ามภูเขาเนินดุจละมั่ง/กวาง (9)

แสดงแรงรักและอุทิศ ข้อ 9 ละมั่ง/กวางข้อ 2:7 เป็นพหูพจน์เพศเมีย ที่นี่และข้อ 17

ซึ่งทำโครงครอบเป็นเอกพจน์เพศผู้ เขาถึงบ้าน มองนางอย่างระวัง

ข้อ 10-14 เป็นคำชายผ่านปากหญิง

ชายมองโหยผ่านหน้าต่างแล้วกวักให้ออก ข้อ 11-13 หนาวไปใบไม้ผลิมา ปาเลสไตน์มีฝนเฉพาะหนาว ต.ค.-เม.ย.

ฝนผ่าน ดอกบาน นกเขาร้อง มะเดื่อเริ่มผลเขียว เถาส่งกลิ่น เขาเร่งอีกให้ลูกออก

ข้อ 14 แม่ 10 กับ 13 ‘ลูก...มา’ ทำโครงครอบและดูจบคำ แต่ยังเชิญ เขายากเห็นได้ยิน ‘นกพิราบ’ (ดู 1:15)

เก่งซ่อน/ทำรังลับ อาจแสดงยากให้นางออกจากซ่อน ยังมีสิ่งกันยิ่งอยาก ข้อ 15 จับจิ้งจอก! แทนสิ่งขวางสัมพันธ์

(ระบุเฉพาะทำได้แต่เดา) ไม่ชัดว่าทำไมทันที (Hess ว่าไม่มีเบาะว่าเป็นคำชายหรือหญิง แต่เห็นพูดรวม)

กระนั้นสิ่งกันต่อเนื่องในกวี: ผนัง หน้าต่าง

(9) ผา ซอก (14) ‘สวนอ่อน’ แทนที่คู่รักรักกัน (7:12) ข้อ 16 นางใช้ภาษาครอบครองแสดงรวมรัก
คล้ายสูตรพันธสัญญา ‘เราจะเป็นพระเจ้าพวกเจ้า พวกเจ้าเป็นประชากรเรา’ (ยรม 7:23; 11:4; อสค 34:30)
และสะท้อนความเป็นหนึ่งลึกลับจากพระเยซู ‘วันนั้นจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา พวกเจ้าในเรา และเราในพวกเจ้า’ (ยน
14:20) รูปคล้ายใน 6:3; 7:10
‘ชายเลี้ยงกลางลิลี่’ หมายถึงสัมพันธ์ทางกาย (6:1-2) ข้อ 17 เวลาไม่ง่าย น่าจะนางอยากอยู่ทั้งคืน
ขอเขากลับดุจละมั่ง/กวาง แสดงอยากความเร้า ‘เบเธอร์’ น่าจะภาพทางเพศมากกว่าภูมิประเทศ (Longman น.160)
Hess แปล ‘หันกลับ’ ว่านางยังไม่พร้อมสัมพันธ์กาย

บทที่ 3

บท 3: บทกวี 9 การหาและการ (ไม่) พบ

เพลงซาโลมอน 3:1-5

3:1 (หญิง) กลางคืนบนเตียงข้า

ข้าหาผู้ที่วิญญูณรัก

หาแต่ไม่พบ 2 ‘ข้าจะลุกและเดินรอบเมือง

ตามถนนและลาน

จะหาผู้ที่วิญญูณรัก’

ข้าหาแต่ไม่พบ 3 ยามลาดตระเวนเมืองพบข้า

‘พวกท่านเห็นผู้ที่วิญญูณข้ารักไหม’ 4 ข้าเพิ่งผ่านเขา

ก็พบผู้ที่วิญญูณรัก

ข้าจับไม่ปล่อย

จนพาเข้าบ้านมารดา

ห้องของหญิงผู้ตั้งครุฑข้า 5 ข้าให้พวกเธอปฏิญาณโดยละมั่งหรือกวางทุ่ง

บุตรสาวเยรูซาเล็มเอ๋ย

จนกว่า (รัก) จะปรารถนา

อย่าปลุกหรือเร้ารัก ข้อ 1 นางหาบนเตียงแต่ไม่อยู่ เคยอยู่ด้วยหรือ (Hess เห็นต่อบทก่อน) ไปไหน เกิดอะไรไม่สำคัญ
กวีร้องว่านางอยากด้วยทั้งตัว/วิญญูณและท้ายพบ ข้อ 2 ตัดสินออกหาตามถนนลาน

พื้นที่เปิดอันตรงข้ามห้องสองคน แต่ยังไม่พบ ข้อ 3

พบยามแต่ไม่ได้คำตอบหญิงพบชายลาดตระเวนลำพังกลางคืนเสียง (5:7)

ข้อ 4 ผ่านไม่นานก็พบ จับและนำห้องมารดา นางไม่รอแบบรับแต่ร้อนแรงนำ ‘บ้านมารดา’ น่าจะที่ปลอดภัยรักกลับ

(8:2) Hubbard อ้าง นรธ 1:8-9 ว่ามารดามีบทบาทเป็นเตรียมสมรสลูกสาว

และอิสอัคนำเรเบคาห์เข้าเต็นท์มารดาในคืนแรกสมรส (ปฐม 24:67)

หากกวีนี้และกวีมีฉากสมรสก็สมเหตุ อีกทางถ้า ‘บ้านมารดา/ห้องตั้งครรรภ์’ หมายครรรภ์ อาจหมายถึงกิจกรรมเพศเอง ข้อ

5 จบสร้อยให้หญิงเยรูซาเล็มปฎิญาณ (2:7) แม้นางหาและนำเข้าห้องเชิงรุก ยังแนะอย่ารีบพุ่งสู่รัก แต่รอขณะถูก

ขณะที่ตนพบจริง

บทกวี 10 ขบวนการสมรสราชสำนัก

เพลงชาโลมอน 3:6-11

6 (หญิง) นี้อะไรขึ้นจากถิ่นกันดาร

ดุจเสาควัน

ส่งกลิ่นมดยอบ กายาน

และเครื่องหอมพ้อคำทุกชนิด 7 ดู เป็นเสลี่ยงชาโลมอน

รอบมีนักรบหกลีบ

ผู้เลือกจากนักรบอิสราเอล 8 ทุกคนถือดาบ ชำนาญศึก

แต่ละคนมีดาบที่ต้นขา

ด้านท้ายกลางคืน 9 กษัตริย์ชาโลมอนทำเสลี่ยงเพื่อตน

ด้วยไม้เลบานอน 10 เสาเงิน พนักทอง ที่นั่งผ้าม่วง

ภายในทำด้วยรักโดยบุตรสาวเยรูซาเล็ม 11 ออกมาดู บุตรสาวศิโยน

กษัตริย์ชาโลมอนสวมมงกุฎที่มารดาสวมให้

ในวันสมรส วันใจยินดี กวีร้องขบวนการสมรสชาโลมอน แต่บทบาทมีความเห็นหลากหลาย สามสำนักคือ

(1) พิธีกรรม/ตำนาน: ผู้ถูกนำวิหารเพื่อสมรสไม่ใช่ชาโลมอนแต่เทพ Shulman/Shellam ข้อนี้ยอมรับยาก

(2) เหตุประวัติศาสตร์: ขบวนการสมรสจริงของชาโลมอน พระองค์นั่งเสลี่ยงไปบ้านคนรัก แต่ข้อความไม่หนุนชัด (เทียบข้อ

7)

(3) บรรยายกวี: ตาม Longman มิใช่ประวัติ แต่ก็แสดงความอุดมรัก/สมรส

หญิงใช้จินตนาการถวายเกียรติรักโดยสะท้อนสมรส ข้อ 6 จินตนาการ ‘เสลี่ยงซาโลมอน’

จากถื่นก่อก่อนและกลั่นน้ำมันแพง ถาม ‘นี่อะไร’ เราสงสัย ข้อ 7-10 ไม่แนผู้พูด อาจหญิงต่อหรือ ‘บุตรสาวศิโยน’ (11)

ไม่สำคัญ ผู้พูดพรรณนาขบวนยิ่งใหญ่ ‘ของซาโลมอน’ ไม่รับรองว่าพระองค์อยู่ ถ้าอยู่พูด ‘คือซาโลมอน’ เป็นธรรมชาติ

เน้นไม่ว่าใครอยู่ เขามาด้วย ‘พระสิริและอำนาจซาโลมอน’ พร้อมนักรบ 60 เพิ่มความอุดมสมรส ข้อ 8

นักรบฝึกและติดอาวุธ เน้นผู้บนเสลี่ยงสำคัญ ข้อ 9-10 เสลี่ยง ‘ของซาโลมอน’ ทำเพื่อตนจากไม้ดีที่สุดใน ทอง เงิน ม่วง

เป็นสัญลักษณ์ทั้งทรัพย์สิน หู อำนาจ ท้ายว่าภายในตกแต่งด้วย ‘รัก’ ของหญิง ข้อ 11

เชิญบุตรสาวศิโยน/เยรูซาเล็มดูซาโลมอนรับมงกุฏ ‘มงกุฏ’ เพิ่มเกียรติพิธี จุดเน้น ‘วันสมรสซาโลมอน’ เป็นวันยินดี

บทที่ 4

บท 4: บทกวี 11 จากศิระะถึงอก

เพลงซาโลมอน 4:1-7

4:1 (ชาย) ดู เธองาม ที่รักข้า [รายาห์]

ดู เธองาม

ตาหลังผ้าคลุมคือนกพิราบ

ผมเหมือนฝูงแพะลงภูเขาไกลอด 2 ฟันเหมือนฝูงแกะตัดขนขึ้นจากล่าง

ทุกตัวมีคู่ ไม่มีสูญ 3 ริมฝีปากเหมือนด้ายแดง ปากน่ารัก

แก้มหลังผ้าคลุมเหมือนขึ้นทับทิม 4 คอเหมือนหอคอยดาวิดสร้างเป็นชั้น

โล่ฟันแขวนอยู่ โหล่นกรบทั้งหมด 5 สองอกเหมือนลูกกวาสองตัว ผาแผดละมั่ง

กินหญ้ากลางลิลี่ 6 จนลมวันพัดและเงาหนี

ข้าจะไปภูเขามดยอบ เนินกำยาน 7 ทุกสิ่งของเธองาม ที่รักข้า

ไม่มีตำหนิ ข้อ 1 บทชมงามกายเรียก ‘เพลงพรรณนา [วาคัพ]’ (5:10-16; 7:1-7) ชายร้องงามทั่วกาย (ข้อ 7)

ตาหลังผ้าคลุมเพิ่มอยาก (ตานกพิราบดู 1:15) การตัดสินฐานะ/สมรสจากผ้าคลุมเกิน

ผมเปรียบฝูงแพะลงภูเขาไกลอดที่งามยุคนั้น (ข้า 6:5)

ข้อ 2-3 สายตาลงจากตา/ผมสู่ฟัน/ปาก

ฟันขาวครบเหมือนแกะล่าง ชายต่อว่าริมฝีปากแดงและแก้ม/สีหน้าแดงสดจวบกับทิม คำชมฟันแก้มข้า 6:6-7

ข้อ 4 คอเหมือน ‘หอคอยดาวิด’ ไม่ใช่รูปร่างแต่แข็ง/สง่า (7:4) ‘โหล่นกรบ’ นำหมายสร้อยที่คอ

ข้อ 5 สายตาผ่านคอสู่ทรวง ภาพอกเราและแสดงสนิท เปรียบสองอกกับลูกกวาด/ฝาแฝดละมั่ง Longman
ว่าเมื่อก้มกิน กันกลมชวนอก ข้อ 6 ‘จนลมวันพัดและเงาหนี’ (2:17) นำรุ่งเช้า ‘ภูเขามดยอบ/เนินกำยาน’ คือกายเรา
เขายกขึ้นกายทั้งคืน ข้อ 7 ซ้ำข้อ 1 ทำโครงครอบ เน้น ‘ทั้งหมด’ แล้วชมกายไร้ดำหนิ/ครบ

บทกวี 12 คำเชิญ

เพลงซาโลมอน 4:8-9

8 (ชาย) มากับข้าจากเลบานอน เจ้าสาว / มากับข้าจากเลบานอน / ลงจากยอดอามานา / ยอดเสนีร์และเฮอร์โมน /
จากถ้ำสิงโต ภูเขาเสือดาว

9 เธอจับใจข้า น้องสาว เจ้าสาว / ด้วยตาชำเลื่องเดียว / ด้วยลูกปัดสร้อยหนึ่งเม็ด

ข้อ 8 ชายเชิญด้วยอยากอยู่ด้วย นางไม่ได้อยู่จริงในหินภูเขาเหนือ เป็นภาษากรีก ที่ไกลลำบากบ่งระยะระหว่าง มีสิ่งกั้น
ใน 2:14 เรียก ‘นกพิราบในที่ลับหน้าผา ซอกหิน’ เขารอเร่ง ข้อ 9 เรียก ‘เจ้าสาว’ วางกวีในฉากสมรส ‘น้องสาว’
เป็นคำรักคู่สนิทในตะวันออกไกลโดยเฉพาะฮีบรู นางยึดใจหมด จุดเน้นคืออารมณ์ชายที่ตื่น
เพียงตาชำเลื่อง/ท่าหนึ่งก็ถูกจับ

บทกวี 13 อาหารในสวนรัก

เพลงซาโลมอน 4:10-1

10 (ชาย) ความรัก [โดต] ของเธองามเพียงใด น้องสาว เจ้าสาว

รักดีกว่าเหล้าอุ่น กลิ่นน้ำมันดีกว่าเครื่องหอมทั้งหมด 11 ริมฝีปากหยดน้ำผึ้ง เจ้าสาว

น้ำผึ้งและน้ำมันไต้ลิ้น

กลิ่นเสื้อเหมือนเลบานอน 12 น้องสาว เจ้าสาว เป็นสวนลือก

สวนปิตุณิก น้ำพุปิด 13 หน่อเธอเป็นสวนทับทิม มีผลเลิศ

เฮนนาและนารดมาก 14 นารด ญ้าฝรั่น อ้อหอม อบเชย

ต้นกำยานทุกชนิด มดยอบ กฤษณา เครื่องหอมเลิศ 15 เธอเป็นน้ำพุสวน บ่อน้ำมีชีวิต

น้ำไหลจากเลบานอน 16 (หญิง) ตื่น ลมเหนือ มา ลมใต้

พัดสวนข้าให้กลิ่นแผ่

ให้ที่รักข้า [โดต] มาสวนเขา

กินผลเลิศ

5:1 (ชาย) ข้ามาสวนข้า น้องสาว เจ้าสาว

เก็บมดยอบกับเครื่องหอม

กินรวงผึ้งและน้ำผึ้ง

ดื่มเหล้าและนํ้านม (บุตรสาวเยรูซาเล็ม) กินเถิด เพื่อน

ดื่มและเมารัก ผู้เป็นที่รัก ข้อ 10 เรียก ‘น้องสาว เจ้าสาว’ และชมรักกว้างงาม ดีกว่าเหล้า กลิ่นดีกว่าเครื่องหอม (14)

ข้อ 11 ใช้สรรพนามาริมฝีปาก ‘น้ำผึ้ง’ สองครั้งเป็นคนละชนิด ‘ริมฝีปากหยดน้ำผึ้ง’ เรา และใน สภษ 5:3

ใช้ลอสเภาณี ‘น้ำผึ้งและนํ้านม’ วลีแผ่นดินสัญญาแทนอุดม ภาพรสรมิฝีปากคาดว่าเขาชิม ต่อหลังกลิ่นเสื้อ

‘กลิ่นเลบานอน’ นํ้าชีวิต ข้อ 12-14 พรรณนานางเป็น ‘สวน/น้ำพุ’ ภาพทางเพศมากในตะวันออกใกล้และ สภษ

5:15-20 บ่งอวัยวะหญิง (Hess ว่าอาจเพียงเพศสภาพหญิงทั่วไป)

‘เจ้าสาวข้า’ มีไข่สวน/น้ำพุเปิดทุกชาย แต่ล็อกเพื่อคนรักเดียว (16) สวนแปลกมีผล/เครื่องเทศแพงอุดม

เน้นสุขเพศอุดมและอยากรวมแรง ข้อ 15 เปลี่ยนนางเป็น ‘น้ำพุสวน/บ่อนํ้ามีชีวิต’ (12)

ภูเขาเลบานอนใหญ่ หิมะละลายให้นํ้าหุบ ข้อ 16 เขาแสดงอยากรวมกายแรง นางตอบบวกแบบอ้อมละเอียด พูดกับลม

ไม่ใช่เขา ให้ ‘ปลูก’ และพากลั่นสวนออกเพื่อ ‘ที่รัก’ มากินผล ประตุล็อก (12) เปิดเพื่อคนรัก

‘นางพร้อมมอบกายในรัก จึงเรียกร้องว่า “สวนของเขา”...ผลคือร่วมสุขรักที่พรรณนาด้วยการอยู่ของเขาและกินผลดีที่สุ

ด นางจึงแสดงโหยการอยู่คนรัก’ (Hess)

บทที่ 5

บท 5 ข้อ 1: ชายเข้าสวนที่เปิดแก่เขา

เพลงซาโลมอน 5:1

ชายได้ยินคำตอบหญิงแล้วเข้าสวนที่เปิดเพียงตน เข้ามาสวนเจ้าสาวคือสวนตน ขึ้นเครื่องหอมทั้งหมด กินน้ำผึ้ง

ดื่มเหล้า/นํ้านม เป็นงานเลี้ยงอุดมและสุขเต็ม

บุตรสาวเยรูซาเล็มหนุนและฉลองการรวม ‘กิน ดื่ม ยินดีเถิด เพื่อนรัก’

‘มนุษย์สร้างตามพระฉายารักษาความดีภายในร่างเช่นพลังวิญญาณ โลกถูกสร้างให้น่าขึ้น

แม้โลกตกมีการทรงเรียกให้สละประสบการณ์นี้เพื่อคนมากและข่าวประเสริฐ ความยินดียังไม่จากโลก

ในบริบทเหมาะของรักอุทิศ รักเพศยังเป็นเครื่องหมายโลกดีพระเจ้าและองค์ประกอบโลกดีที่อยู่ถาวร (1คร 13:13)’

(Hess)

บท 5: บทกวี 14 อีกครั้ง การหาและพบ

เพลงซาโลมอน 5:2-3

2 (หญิง) ข้าหลับแต่จิตตื่น / เสียงที่รักข้า [โดดี] เคาะ / ‘เปิดแก้มข้า น้องสาว ที่รักข้า [รายาห์] / นกพิราบ ผู้ครบถ้วน / ศีรษะเปียกน้ำค้าง / ผมเปียกหยดกลางคืบ’ 3 ‘ข้าถอดเสื้อแล้ว จะสวมอีกอย่างไร / ล้างเท้าแล้ว จะเปื้อนอีกอย่างไร’ 4 ที่รักยื่นมือผ่านรู (กุญแจ) / ภายในข้าโหยหาเขา 5 ข้าลุกเปิดแก้มที่รัก / มือหยดมดยอบ / มดยอบนี้วิไลบนที่จับกลอน 6 ข้าเปิดแต่ที่รักจากไปแล้ว / เขาไป / วิญญาณข้าออกเพราะคำเขา / ข้าหาไม่พบ เรียกแต่ไม่ตอบ 7 ยามลาดตระเวนพบ / ตีทำข้าบาดเจ็บ / ยามกำแพงเอาเสื้อคลุมข้า 8 ข้าให้พวกเธอปฏิญาณ บุตรสาวเยรูซาเล็ม / หากพบที่รัก บอกเขาว่าข้าอ่อนด้วยรัก ข้อ 2 กวียาวเริ่มฉากต่างจากก่อน เรื่องไม่ต่อเนื่อง และวาดคู่ยังไม่สมรส แต่ภาพเป็นนิยาย/จินตนาการ นางหลับแล้วได้ยินขอเปิด เขามากกลางน้ำค้าง อาจเข้าใจเชิงเพศ ประตูป็นคำเลื่องอวัยวะหญิง ข้อ 3 คำตอบบ่งไม่พร้อม ‘เท้า’ หากสองนัยหมายอวัยวะหญิง นางลึงเลร่วมเพศ ข้อ 4 ‘รู’ คือรูกุญแจ Hess ว่ากุญแจโบราณใหญ่พอมือผู้ใหญ่ ประตูล็อกชน ‘สวนลือก’ (4:12) ‘มือ’ บางครั้งหมายถึงคชาต (เทียบ อสย 57:8 ‘ความเปลือย’) ชายแสดงอยากเชิงรุกขึ้น (Hess/Fox ไม่เห็นเป็นภาพเพศ) ทำ ‘ภายใน [เมเอ]’ นางกระวน ซึ่งนักอธิบายมากเห็นเป็นส่วนเร้าลาง (ดูข้อ 14) ข้อ 5 นางตอบบวก ลุกเปิด มือชุ่มมดยอบไหล เพิ่มบรรยากาศหวาน เหลว เร้า ข้อ 6 เปิดแล้วเขาไป ผิดหวังมาก ออกหาโหยจนป่วย (8) ต้นฉบับ ‘วิญญาณออกเพราะคำเขา’ แปลกแต่แสดงผิดหวัง/อยาก เมืองเป็นที่เปิดอันตรายพ้นที่ลับ (3:2)

ข้อ 7 พบนายยามอีก (3:3) คราวนี้ถูกทำร้ายทางเพศก่อนถาม

นี่เป็นภาพการเดินทางยากตามหาชาย

อาจหมาย ‘ป่วยรัก’ (8) ข้อ 8 ขอหญิงเยรูซาเล็มช่วย การปรากฏฉับพลันแสดงจินตนาการ มิใช่ความจริง ‘ให้ปฏิญาณ’ มี 2:7; 3:5 แต่ไร ‘ละมั่ง/กวาง’ ‘อ่อน/ป่วยด้วยรัก’ มี 2:5 ที่นี้นางโหยพบ 9 (บุตรสาวเยรูซาเล็ม) ที่รัก [โดดี] เธอดีกว่าที่รักอื่นอย่างไร

ผู้หญิงงามที่สุด

ดีกว่าคนอื่นอย่างไร

จึงให้เราปฏิญาณ 10 (หญิง)

ที่รักข้าสว่างและแดง

เด่นท่ามกลางหมื่น 11 ศีรษะเป็นทองบริสุทธิ์

ผมหยิก ดำดุดก 12 ตาเหมือนนกพิราบรินน้ำ

อาบนํ้ามน น้จรมน้ำ 13 แก้มเหมือนแปลงเครื่องหอม

แปลงสมุนไพรวัด

ริมฝีปากคือลิ้น หดมดยอบ 14 แขนเป็นแท่งทองฝังบุษราคัม

ท้องเป็นนางข้างคลุมไฟหุริ 15 เขาเป็นเสาหินอ่อนตั้งฐานทอง

รูปลักษณะเหมือนเลบานอน เต้นดุจซิดาร์ 16 ปากหวาน ทุกส่วนมีเสน่ห์

คนนี่คือที่รักและเพื่อนข้า

บุตรสาวเยรูซาเล็มเอ๋ย

6:1 (บุตรสาวเยรูซาเล็ม) ที่รักเธอไปไหน ผู้หญิงงามที่สุด / เขาหันไปไหน / เราจะหากับเธอ 2 (หญิง) ที่รักลงสวนเขา
แปลงเครื่องหอม / เพื่อเลี้ยงฝูงในสวนและเก็บลิลลี่ 3 ข้าเป็นของที่รัก และที่รักเป็นของข้า / เขาเลี้ยงกลางลิลลี่ ข้อ 9
หญิงเยรูซาเล็มถามเหตุไฉน นางงามพบบายอื่น เหตุเขาดีกว่าใคร วลีซ้ำแน่น ข้อ 10-16 เป็นวาทะพึมพำชาย
นางว่าผิวสุขภาพดี เขาเด่น ข้อ 11 ศีรษะทองแทนค่าบุคคล ผมหยิกดำ สายตาลงจากหัวแบบชายพรรณนาง ข้อ 12
ตานกพิราบดังชายว่าตานาง (1:15; 4:1) Longman ว่าชื่อน/งามหรือสันดุจกระพ้อ ‘น่านม’ นำความขาวตา/ประกาย
ข้อ 13 แก้มนำรวมเครา (ลนต 19:27) เน้นกลิ่น ‘แปลงเครื่องหอม’

ริมฝีปากลิลลี่หยาบคมดอยบ ทำให้นางอยากดังชายต่อปากนาง (4:11) ข้อ 14 แขนทองอาจวาดเขาเป็นรูปปั้น ร่วมศีรษะ
‘ทอง’ บ่งนางเห็นเทียบเทพ หรือแค่กำไล ‘บุษราคัม’ ต้นฉบับ ‘หินทาร์ซัส’ ‘ทอง [เมเอ]’ แปล ‘ภายใน’ ข้อ 4
และที่อื่นล้ำไส้ ครรภ์ ทอง ใจ ที่นี้กับ ‘งาช้าง’ อาจบ่งองค์ชาย ถ้าเช่นนั้นนางพรรณนาตรง/เชิงรุกกว่าชาย

ข้อ 15 สายตาลงถึงขา ดุจเสาหินฐานทอง บ่งรูปเทียบเทพ

(14) หรือรูปเทพ นางเต็มแรงรัก ทั้งคู่วาดกันสมบูรณ์ (16; 4:7; 5:2) ต่อว่ารูปงาม สง่า กลิ่นดี ข้อ 16

ดูจบชมรวมแต่เสียตายจึงกล่าว ‘ปาก/เพดาน [เฮค]’ แสดงอยากจู๋ลิก (7:9) ตอบคำถามข้อ 9

บทที่ 6

บท 6 ข้อ 1: บุตรสาวตอบอีก

เพลงซาโลมอน 6:1

หญิงทั้งหลายอยากช่วยหา หัวข้อค้น/พบเป็นลักษณะกวีและแสดงอยากหญิงต่อชาย ข้อ 2 Longman
ว่าชายไม่เคยจากจริง กวีวาดความพยายามสู่รวมแล้วสำเร็จ ‘สวน’ แทนที่รัก (4:12,15; 5:1) ‘เลี้ยงฝูง’ หมายรวมกาย
(2:16; 6:3) เรื่องลิลลี่ดู 2:1 ข้อ 3 ภาษาครอบครองปรากฏลำดับกลับใน 2:16 แสดงปีติรวมกายชัด
‘ชาย...ติดภรรยาและเป็นเนื้อเดียว’ (ปฐม 2:24) ‘ไม่เป็นสองแต่เนื้อเดียว สิ่งที่พระเจ้าทรงผูกมนุษย์อย่าแยก’ (มธ
19:6)

บท 6: บทกวี 15 นำเกรงดุจกองทัพไต้ธง

เพลงซาโลมอน 6:4-10

4 (ชาย) ที่รักข้า [รายาห์] เธองามดุจทิวซาร์ห์ / นำรักดุจเยรูซาเล็ม / นำเกรงดุจกองทัพไต้ธง 5 หันตาจากข้า
เพราะทำข้าหวั่น / ผมดุจฝูงแพะลงกิเลอาด 6 พันดุจฝูงแม่แกะขึ้นจากล่าง / ทุกตัวมีคู่ ไม่มีสูญ 7

แก้มหลังผาคกลมเหมือนขึ้นทับทิม 8 ราชนีหกสิบ สนมแปดสิบ สวานับไม่ถ้วน 9 แต่มกพิราบ ผู้ครบถ้วนของข้ามีหนึ่ง / ลูกเดียวของมารดา ล้าค่าแก่ผู้คลอด / หญิงเห็นเรียกเป็นสุข ราชนีสนมชม 10 (บุตรสาวเยรูซาเล็ม) ใครมองลงดูจรัส / งามดุจจันทร์ ล้าดุจอาทิตย์ / น้าเกรงดุจกองทัพไธสง ข้อ 4 เป็นวาทะครั้งแรกของชาย (4:1-7)

‘ทิวาห์’เมืองหลวงเหนือราว 40 ปีต้นอาณาจักรแบ่ง ชื่อหมาย ‘ยินดี’

งามนางท่อมจนทั้งพิศวงและกลัวภาพกองทัพไธสงสี่และห้าท้ายเป็นโครงกรอบ ข้อ 5-7 ตานางท่อมเขา จึงขอหัน เป็นขมย่อนด้วยหลง ใน 4:9 ว่าตาข้าเลื่องจับใจ

ชมผม พัน แก้มเกือบเหมือน 4:1-3 แต่ตัดริมฝีปาก 8-9 วาทะจบอุทานว่านางหนึ่งเดียว ฉากราชสำนัก (ราชนี/สนม) ไม่ต้องหมายยุคซาโลมอน เน้นท่ามกลางหญิงงามทั้งหมด ‘นกพิราบ ผู้ครบถ้วน’ (5:2) งามสุดและหนึ่งเดียว เขาวานางยอมเป็นลูกเดียวล้าแก่มารดาและรับชมจากหญิงทั้งหมด

ข้อ 10 น้าพูดโดยหญิงเยรูซาเล็ม คำถามวาทศิลป์ตั้งคำตอบอยู่ เน้นนางคือหนึ่ง ‘รุ่ง [ซาฮาร์]’ เป็นเทพคานาอัน น่าสนใจเน้นเหมือนมนุษย์ (หญิงก็วาดชายดุจเทพ 5:11,14-15) ‘ล้าค่า’ (=ข้อ 9) เน้นงามหนึ่งเดียวดุจอาทิตย์เดียว ‘กองทัพไธสง’ ข้าข้อ 4 แต่อาจหมายกองดาว

บทกวี 16 ความอัศจรรย์ในสวนวอลนัต

เพลงซาโลมอน 6:11-12

11 (หญิง)/(ชาย) ข้าลงสวนวอลนัต / ดูยอดอินทผลัม / ดูเถาออกดอก / ดูทับทิมออกดอก 12 ก่อนข้ารู้ / ความปรารถนาพาข้าขึ้นรถศึกกับขุนนาง ข้อ 11 กวีอิสระสั้น หญิง/ชายเล่าประสบการณ์ในฤดูรัก ไปไม่ผลิ บ่งนัยลับ (7:12)

Longman/Hess ว่า ‘วอลนัต’ อาจหมายอวัยวะชายหญิง Hess ว่า ‘สวนวอลนัต’

อาจเป็นสวนหลวงพืชแปลกตะวันออกเยรูซาเล็ม (น.338) อย่างไรก็ตามสำรวจพืชสวนหมายสำรวจกายคนรักในรัก

ข้อ 12 อธิบายความยาก มีคำแปลต่าง

(1) วิญญาณข้าไม่รู้ มันทำข้าเป็นรถศึกอามีนาดับ (ฉบับเจ็ดสิบ)

(2) ก่อนรู้ ความปรารถนาวางข้าท่ามกลางรถราชสำนักประชาชน (NIV)

(3) ก่อนรู้ จินตนาการ [fancy] วางข้าในรถข้างเจ้าชาย (NRSV)

(4) ข้าไม่รู้/ไม่เคยรู้ว่าวิญญาณวางข้าในรถของชนสูงศักดิ์ของข้า (Pope)

(5) ข้าไม่รู้แม้แต่ วิญญาณให้ข้านั่งรถว่า ‘ผู้รักข้าคือกษัตริย์’ (Garrett, WBC) เมื่อเชื่อมข้อ 11

น้าหมายนางสำรวจกายชายแล้วพบตนถึงจุดสุดยอดพร้อม หรือรู้ข้าว่าหมกกายมีภัย ผู้เขียนเชื่อม ‘กองทัพ’ (6:4,10 เปรียบนาง) และคิดผู้พูดอาจชาย ถ้าใช่ ‘ขุนนาง’ บนรถคือนาง

บทที่ 7

บทกวี 17 พรรณนาหญิงชูลาไมต์ที่เด่น (6:13–7:10)

เพลงซาโลมอน 7:1

13 (บุตรสาวเยรูซาเล็ม) กลับมา กลับมา หญิงชูลาไมต์ / กลับมา กลับมา ให้เรามอง

(หญิง) ทำไมพวกเธอมองชูลาไมต์ / ดุจมองการเดินสองค่าย

7:1 (ชาย) เท้าในรองเท้างามเพียงใด บุตรขุนนาง

สะโพกกลมดุจเครื่องประดับ ผลมือข้าง 2 สะดือเป็นถ้วยกลม อย่าให้เหล่าผสมขาด

ท้องเป็นกองข้าวล่อลิลลี่ 3 ส่องอกเหมือนลูกกวาสองตัว ฝาแฝดละมั่ง 4 คอเหมือนหงาข้าง

ตาเหมือนสระเฮซโบนข้างประตูรับบิม

จมูกเหมือนหอละบานอนฝ้าตามัสกัส 5 ศีรษะเหมือนคารเมล ผมเหมือนผ้าม่วง

กษัตริย์ถูกมัดด้วยผมถัก 6 เรืองงามและน่ารักเพียงใด โอ ความรัก [อาฮาวาห์] ด้วยความยินดี 7 รูปร่างเหมือนอินทผลัม
ออกเหมือนผล 8 ข้าว่า ‘จะขึ้นอินทผลัม จับพวงผล’

ไห่อกเหมือนพวงองุ่น ลมหายใจเหมือนแอปเปิล 9 ปากเหมือนเหล้าดี

(หญิง) ไหล่นุ่มแก่ที่รักข้า [โด้ดี]

ไหลบนริมฝีปากผู้หลับ 10 ข้าเป็นของที่รัก / ความปรารถนาเขายังข้า ข้อ 13 หญิงเยรูซาเล็มอยากเห็น ‘ชูลาไมต์’

ข้า ‘กลับมา’ สี่ Hess เชื่อก่อนว่าขอให้กลับจากขึ้นรถกับเจ้าชาย Longman ว่าอาจ ‘หันมา’ คือหมุนต้น

นางถามเงิน/ไม่มั่นใจว่าทำไมมอง ‘ค่าย’ ศัพท์ทหารสอดศัพท์ก่อน บางคนเชื่อม ‘ชูลาไมต์’

กับชูเนมและหญิงชูเนมรับใช้ดาวิดแก่ (1พงษ 1:3)

อีกกลุ่มเห็นเป็นเพศหญิงของ ‘ซาโลมอน’ คือ ‘หญิงซาโลมอน’ หรือคำรักจากความหมาย ‘สันติ’ (8:10)

ตามแนวนี้ควรเห็นเป็นคำรักที่กวีสร้าง ไม่ใช่ชื่อ/ถิ่นจริง

บท 7 ข้อ 1: วาศพ์จากเท้าขึ้นศีรษะ

เพลงซาโลมอน 7:1

จากนี้เริ่ม ‘วาศพ์’ อีก มุ่งเท้า น่าจะนางใส่รองเท้าและร่วมเดิน ถูกเรียก ‘บุตรสูงศักดิ์’ เป็นคำเคารพ/รัก

ในตาชายนางดูราชีนี เขานำมองสะโพกหญิงเด่นตามธรรมชาติและหลงใหล

มันเหมือนเครื่องประดับอัญมณี (วงแหวน) ฝีมือช่าง ข้อ 2 การเดินอาจเปิดท้อง/สะดือ

ภาพเหล่าและกองข้าวอาจเพียงสุข/อุดมจากนาง แต่สะดือ ‘อย่าให้เหล่าขาด’ ดูเป็นคำเลื่องอวัยวะหญิง และท้อง

‘กองข้าว’ ขวนขวานหัวหนาว การกล่าวอ้อมเพิ่มบรรยากาศและบ่งบอกชายดังบทอื่น

ข้อ 3 ออกเหมือน 4:5 ข้อ 4 คอคุดหงองข้างแสดงสง่า 4:4 ว่า ‘หอคอยดาวิด’ ตาที่เคยนกพิราบเป็น ‘สระ’

เฮซโบนงามตะวันออกทะเลตาย จมูกหอลอบานอน กล่าวเลบานอนนั้นยิ่งใหญ่/สง่า ข้อ 5

วาศพ์จากเท้าถึงยอดที่ศีรษะ/ผม ‘การเมล’ ยืนทะเลเมดิเตอร์เรเนียนได้ Acco นำขึ้นสูงสง่า

ผมเปรียบม่วงสีย้อมแพงสุดสำหรับขุนนาง/กษัตริย์ จึงธรรมชาติว่าผมม่วงจับกษัตริย์ ข้อ 6 คู่ ‘งาม [ยาฟา]’ กับ

‘น่ารัก/ยินดี [นาอัม]’ มี 1:16 ‘โอรัก ด้วยความยินดี’ ฮีบรูแปลก อาจเสี่ยงอุทานปิติ

ข้อ 7 ‘อินทผลัม [ทามาร์]’ ลำต้นยาวเรียว ผลบนยอด ชายเปรียบนาง ข้อ 8 ว่าจะเป็นจับพวง เป็นนัยเพศชัด Hess ว่า

‘เขาแสดงความอยากสุขอเพศของคนรักในความสนิทหาย’ อยากให้ออกเป็นพวงงุ่นและ ‘ลมหายใจ’ ตรงตัว ‘กลืนจุมก’

เหมือนแอปเปิล กระตุ้นรส/กลืนเพื่อรัก ข้อ 9 ‘ปาก [เฮค]’ คือภายในปาก อยากให้เหมือนเหล่าดีแสดงอยากจูลึก

ภาพเหล่าไหลจากหญิงเพิ่มงาม

ใน 5:16 นางว่าปากชายหวาน ข้อ 10 คล้าย 2:16; 6:3 เป็นสร้อย แสดงรัก/ครอบครองกัน ‘ความปรารถนา

[เทศุคำห์]’ มีเฉพาะที่นี้กับ ปฐก 3:16; 4:7 ในปฐกเป็นลบ ที่นี้เป็นปรารถนาบวกที่พื้น

‘ไม่ไข่ลักษณะลบอีก...คู่รักให้ตนและครอบครองกายกัน แต่ละคนแสวงการตอบกันและยอมให้คู่ครองกาย

คำพิพากษาปฐกเรื่องแต่ละคนหาอำนาจจึงกลับ ในพันธสัญญาใหม่เป็นการทดสอบรักสามีภรรยาเมื่อให้กายกันและรักกัน

เหมือนกายตน’ (1คร 7:2-4; อฟ 5:22-33; Hess)

บทกวี 18 ข้าจะให้ความรักแก่เธอ

เพลงซาโลมอน 7:11-13

11 (หญิง) มาเถิด ที่รักข้า [โดตี]

ออกทุ่ง พักคั่นในหมู่บ้าน 12 ไปสวนองุ่นแต่เช้า

ดูเถาแตกยอด ดอกบาน ทับบิมบานหรือไม่

ที่นั่นข้าจะให้รัก [โดต] แก่เธอ 13 แมนเดรกส่งกลิ่น

ที่ทางเข้าเรามีของล้ำทุกชนิด

ใหม่และเก่า ที่รักข้า

ข้าเก็บล้ำเพื่อเธอ ข้อ 11 นางเชิญนัดชนบท ‘หมู่บ้าน’ แปล ‘เฮนนา’ ได้อย่างไรบรรยากาศชนบทลับเหมาะรัก

นางจีบเชิงรุก

ข้อ 12 ‘สวนองุ่น’ ทั้งแทนนาง (1:6) และที่รัก (2:15) ‘ยอด/ดอก’ เป็นภาษาฤดูใบไม้ผลิ ฤดูรัก

นางเผยเจตนาสำรวจสวนร่วมและให้รัก (4:10) ข้อ 13 ‘แมนเดรก [ดูดาอิม]’ จริงเป็นยาขามากกว่ายาปลูกกำหนด

สะกดคล้าย ‘รัก [โดต]’ ‘ของเลิศ [เมเกต]’ ตามบริบทเป็นกลิ่นหวานหรือผล ใน 4:13,16 ใช้กายหญิง/สุขอเพศ

‘ใหม่และเก่า’ คือผล/เหล่าทุกชนิด พร้อมเป็นอุปมา ‘ประสบการณ์รักกายที่สองคนแบ่งนางสัญญาอาหารใหม่กับรสชอบเดิม’ (Hess; Hess เน้นรักกายมากกว่า Longman ในข้อ 13)

บทที่ 8

บท 8: บทกวี 19 ความโหยหารัก

เพลงซาโลมอน 8:1-4

8:1 (หญิง) ถ้าเธอเป็นพี่ชายข้า / ผู้คนมมารดาข้า!

ข้าพบและจูบข้างนอก / ไม่มีใครดูหมิ่น 2 ข้าจะนำ พาเข้าบ้านมารดาผู้สอนข้า / ให้ดื่มเหล้าปรง น้ำทับทิมข้า 3
แขนซ้ายเขาได้ศีรษะ / แขนขวาถอด 4 ข้าให้พวกเธอปัญญาณ บุตรสาวเยรูซาเล็ม

จนกว่า (รัก) จะปรารถนา

อย่าปลุกหรือเร้ารัก [อาฮาวาห์] ข้อ 1 นางอยากให้คนรักเป็นพี่ชายเพื่อสัมผัสสาธารณะตามธรรมชาติ

สะท้อนวัฒนธรรมที่คนรักสัมผัสสาธารณะน่าอาย Longman ว่าเกือบแน่วยังไม่สมรส

ข้อ 2 ต่อสิ่งอยาก จะพบและดึงเข้าบ้านมารดา (3:4) ที่นาง (น่าจะ) เรียนสุข/ทักษะร่วมรัก ฉบับเกาหลีว่า
‘จะรับสอนจากเธอ’ ก็ได้แต่ไม่ธรรมชาติ เช่น 3:4 ภาพมารดาชวนบทเตรียมสมรสลูก นางจินตนาการให้กาย
(เหล้า/น้ำทับทิม) แก่ชาย

ข้อ 3 ข้า 2:6 เป็นสร้อย ข้อ 4 ข้า 2:7; 3:5 แบบต่างเล็ก และร่วมสร้อยข้อ 3 ผู้กทั้งเล่ม

บทกวี 20 ดุจตราประทับ

เพลงซาโลมอน 8:5-7

5 (บุตรสาวเยรูซาเล็ม) หญิงใครขึ้นจากถิ่นกันดาร / พิงที่รัก

(หญิง) ไตตันแอปเปิดข้าปลุกเธอ / ที่นั่นมารดาตั้งครรรค์เธอ / ที่นั่นผู้คลอที่ตั้งครรรค์ 6 วางข้าดุจตราบนใจ /
ดุจตราบนแขน / เพราะรักแข็งแกร่งกว่าความตาย / ความหึงรุนแรงดุจเซโอล / เปลวคือเปลวไฟ ไฟรุนแรงที่สุด 7
น้ำมากดับรักไม่ได้ / แม่น้ำกวาดไม่ได้ / หากคนให้ทรัพย์บ้านทั้งหมดเพื่อรัก / เขาจะถูกดูหมิ่นแน่ ข้อ 5 คำถามคล้าย
3:6 ที่ตอบ ‘รตศึก’ ที่นี้หญิงพิงคนรัก คู่มากจากทุ่ง หากต่อก่อนเพราะสัมผัสสาธารณะไม่ได้ จึงไปที่ไกลกลับ
นางว่าปลุกเขาได้ ‘แอปเปิด’ (2:3,5; 7:9) ‘ปลุก’ สำคัญ ก่อนข้อ 4 และสองครั้งสร้อยเตือนหญิงเยรูซาเล็มอย่ารีบ
‘ปลุก’ รัก แต่ตอนนี้นางปลุกชาย ความอยากโรมันตึก/เพศทั่วเล่มดูเริ่มนำโดยหญิง
เน้นที่ตั้งครรรค์อาจบ่งหวังตั้งครรรค์ ข้อ 6-7 เป็นแห่งเดียวกำหนดความหมายรักและยอดเล่ม นางใช้ ‘ตรา’
ขอครอบครอง/รวมเต็ม และสัมพันธ์พิเศษต่อคนเดียว แล้วให้เหตุ ‘รักแข็งแกร่งกว่าความตาย’ ความตายเป็นเทพ Mot
ทรงพลังในตำนานอูการ์ติ แต่รักแข็งแกร่งกว่า คู่ขนาน ‘ความหึงรุนแรง/เย็นกรานดุจเซโอล’ ความหึงเกิดจากร้อนเพื่อคนรัก

เน้นรักผูกขาดหนึ่ง ความรัก ‘ของหญิง’ ใหม้ดุงไฟ ไม่มีใครกัน/ตัด ขวน ‘เปลวแรง (รัก)’
ของพระเจ้าผู้หึง(ฉบับเกาหลีแปล ‘ไฟพระยาห์เวห์ [ยาห์]’ ได้ แต่เมื่อเล่มจงใจเลื่องพระนาม—2:7—‘เปลวแรงที่สุด’
น่าดีกว่า)

‘ดังนั้นไม่เป็นสองแต่เนื้อเดียว สิ่งที่พระเจ้าผูก มนุษย์อย่าแยก’ (มธ 19:6) ‘รักนี้แน่คือรักกาม/เร้าซึ่งก็แสดงทั่ว
แต่...ใช้รักชายหญิงพรรณารักระหว่างพระเจ้ากับประชากร ขวน ฮยย 11:8-9 รักยืนกรานต่ออิสราเอลกบฏ’
(Longman) ‘เอฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าอย่างไร อิสราเอลเอ๋ย จะทิ้งเจ้าอย่างไร...ใจเรากลับในเรา
ความสงสารลูกพร้อมกัน เราจะไม่ทำตามโทสะรุนแรง...เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ องค์บริสุทธิ์กลางเจ้า
จะไม่มาด้วยโทสะ’ (ฮยย 11:8-9) ข้อ 7 ไฟแรงเผยค่า รักเป็นไฟน้ำใดดับไม่ได้ (‘น้ำมาก’ ในตำนานอุการิต เทพ Baal
สู Yam เทพทะเล ชื่อสองของ Yam คือ ‘เจ้าชายแม่น้ำ’) รักดุง ‘ไฟพระเจ้า’ พิชิต/ทำลายไม่ได้ ‘มั่นใจว่าความตาย
ชีวิต ทูต อำนาจ ปัจจุบัน อนาคต ฤทธิ์ สูง ลึก หรือสิ่งสร้างใด แยกเราจากรักพระเจ้าในพระคริสต์เยชูไม่ได้’ (รม
8:38-39; เทียบ อสย 43:2 รักปกป้องกลางน้ำ/แม่น้ำ) อีกภาพคือให้ทรัพย์สินทั้งหมดซื้อรักก็ไม่ได้ กลับอาย
นางเหมือนบอก ‘รักฉันผู้เดียว ความหึงฉันน่ากลัว

(6) จงครอบครองฉัน รักนี้ใครก็เอาไม่ได้’

บทกวี 21 ปกป้องน้องสาว

เพลงซาโลมอน 8:8-10

8 (พี่ชาย) เรามีน้องสาวเล็ก ยังไม่มีมือ / เราจะทำอะไรแก่อน้อง / ในวันที่คนมาสู่ขอ 9 ถ้านางเป็นกำแพง
เราจะสร้างป้อมเงินบน / ถ้าเป็นประตู เราจะล้อมด้วยไม้ซีดาร์ 10 (หญิง)

ข้าเป็นกำแพง / ออกเหมือนหอ / ดังนั้นข้าจะเป็นผู้ให้สันติในตาเขา ข้อ 8 พี่ชายปรากฏแรก 1:6 โกรธและให้เผ่าสวน
ที่นี่เป็นผู้ปกป้อง ‘พี่ชาย’ แทนข้อจำกัดสังคมต่อรัก เห็นน้องยังเด็ก กังวลเล็กน้อย และคิดทำอะไรวันถูกขอ แต่ข้อ 10
เผยกังวลเปล่า ข้อ 9 เปรียบ ‘กำแพง/ประตู’ เป็นภาพเพศ กำแพงหมายบริสุทธิ์ไม่เคยสัมพันธ์ หากเป็นจะรักษาแน่น
แต่ถ้า ‘ประตู’ จะปิดด้วยแผ่นซีดาร์ คือหญิงเปิดเพศสำส่อน (Longman อังมหากาพย์ Gilgamesh)

และจะบังคับหยุด

ข้อ 10 นางตอบ ไม่ชอบกังวล ยืนยันบริสุทธิ์

(ชายเคยว่า ‘สวนลือก น้ำพุปิด’ 4:12) และตอบอกที่ถูกชี้/เยาะเล็กอย่างมั่นใจว่า ‘หอคอย’ โดพอสมรสแล้ว จะนำสันติ
[ซาโลม] แก่สามี รวมสำเร็จ พอใจ เต็ม

‘แม้ความหมายผิวเกี่ยวเพศมนุษย์ การอ่านในสารบบให้สองทางหลักอย่างน้อย (1)

เพศมนุษย์เป็นส่วนเรื่องสร้าง ตก และไถ่สัมพันธ์ พระเจ้าตั้งสมรส (ปฐม 2) บาปทำเสีย (ปฐม 3)

แต่เพลงซาโลมอนรักษาการเยียว/สัญญา ความกลมเต็มรอบปลาย

(2) ท้าวพระคัมภีร์สัมพันธ์พระเจ้าถูกพรรณนาด้วยสมรส เช่นอุปมาทุกอย่าง ผู้อ่านต้องเจียบพอ ไม่บังคับเกิน
กระนั้นเราเรียนความเข้มอารมณ์ ความสนิท และการผูกขาดของสัมพันธ์เรากับพระเจ้าแห่งจักรวาล’

(Longman)

บทกวี 22 ใครเป็นเจ้าของสวนองุ่น

เพลงซาโลมอน 8:11-12

11 (ชาย) ซาโลมอนมีสวนองุ่นที่บาอัลฮาโมน

มอบแก่ผู้เฝ้า

แต่ละคนนำเงินพันเป็นค่าผล 12 สวนของข้าเป็นของข้าผู้เดียว

เงินพันเป็นของท่าน ซาโลมอน

สองร้อยเป็นของผู้เฝ้าผล ข้อ 11 กวีเต็มปริศนาตั้งแต่ผู้พูด ไม่ชัดเจน ‘อาจเป็นเรื่องซาโลมอนผู้แทนคนพยายามซื้อรัก’

(Longman)

มี ‘สวนองุ่น’ กว้าง (ตามภาพเล่มคือคูรัก; เทียบ 1พงษ 11:3 ‘มเหสี 700 สนม 300’)

ให้ผู้เฝ้าจัดการและสร้างรายได้มาก (อสย 7:23) ข้อ 12 ตรงข้ามซาโลมอน ผู้พูด (หญิง/ชาย)

มีคูรัก/สวนผู้เดียว และสารภาพรักไม่เพื่อเงิน ความสัมพันธ์เงิน/รักนางว่า 8:7 ซื้อไม่ได้และไม่ควรเพื่อเงิน ชายใน
6:8-9 ว่า ‘ราชินี 60 สนม 80 สาวไร่จำนวน แต่นักพิราบ ผู้ครบถ้วน มีหนึ่ง’ เรียกนาง ‘สวนลือก น้ำพุปิด’ (4:12)
ไม่มีคนอื่นเข้า แต่ ‘สวนข้า’ (5:1) เน้นเป็นหญิงของตน จึงผู้พูดอาจชาย ส่วน Song Young-chan (2012)

ผู้เห็นเป็นเพลงซาโลมอนกับซูลาไมต์ แปลว่านางเห็นตนเป็น ‘สวนแพงของซาโลมอน’ และ
‘สวนแพงกลายเป็นสวนตน’ แสดงเปลี่ยนก่อน/หลังสมรสเป็นคนใหม่ ผู้เขียนไม่เห็นด้วย

บทกวี 23 ดูกวาง

เพลงซาโลมอน 8:13-14

13 (ชาย) หญิงผู้อยู่ในสวน

เพื่อนกำลังฟัง

ให้ข้าได้ยินเสียงเธอ 14 (หญิง) หนีมาเถิด ที่รักข้า [โดด]

ดูละมั่งหรือลูกกวาง

บนภูเขาเครื่องหอม ข้อ 13 ชายอยากได้ยินใกล้ ‘เพื่อน’ ชายไม่ชัด อาจผู้ขวาง (2:15 ‘จิ้งจอก’), คู่แข่งขึ้นชมนาง
หรือบอกคือเพื่อนช่วยหา ชายว่าเช่น 2:14 ‘ให้ข้าได้ยินเสียง’ และโหยรวมสนิท

ข้อ 14 ‘หนีมา’ ตรงตัว ‘หนี [บาร์ค]’ แต่มีได้ขอเขาหนีจากนาง กลับบอกชายที่อยากฟังให้ ‘แอบออกจากที่ใดสักแห่ง’ และรีบวิ่งมาหา (2:17) อุปมา ‘ภูเขาคีรีทอง’ กับ ‘ละมั่ง/กวาง’ ยืนยัน นางโหยเขาดังเขาโหยนาง (2:8-9; 4:6) หนังสือจบในสภาพยังไม่สำเร็จแต่โหยแรง

Longman กล่าวถึงตอนจบค้ำ: ‘ตรง ๆ นี่ดูเป็นวิธีจบบทก็แปลก เราคาดบทรู้นำความรวมเต็มและทำลายไม่ได้ แต่บางทีแสดงรักในโลกจริงดีกว่า เราโหย หวังสัมพันธ์ลึกพอใจ และบางครั้งเห็นแวบ แต่ความรวมเต็มไม่มีในชีวิตนี้ จะเป็นได้เมื่อปลายกาล’

[04 ผู้เผยพระวจนะใหญ่]

อิสยาห์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29 · บทที่ 30 · บทที่ 31 · บทที่ 32 · บทที่ 33 · บทที่ 34 · บทที่ 35 · บทที่ 36 · บทที่ 37 · บทที่ 38 · บทที่ 39 · บทที่ 40 · บทที่ 41 · บทที่ 42 · บทที่ 43 · บทที่ 44 · บทที่ 45 · บทที่ 46 · บทที่ 47 · บทที่ 48 · บทที่ 49 · บทที่ 50 · บทที่ 51 · บทที่ 52 · บทที่ 53 · บทที่ 54 · บทที่ 55 · บทที่ 56 · บทที่ 57 · บทที่ 58 · บทที่ 59 · บทที่ 60 · บทที่ 61 · บทที่ 62 · บทที่ 63 · บทที่ 65 · บทที่ 66

บทที่ 1

บทนำอิสยาห์

อิสยาห์ 1:1

ขอแจ้งว่าเนื้อหาหลายส่วนอ้างอิง John Oswalt, NICOT Isaiah I–II (2015) และ Alec Motyer, คำอธิบายอิสยาห์ (2018)

สารบัญ (John Oswalt)

บทที่ 2

(1) ชะตาของเชื้อสายยาโคบ

อิสยาห์ 2:1-5

(2) เชื้อสายยาโคบที่ถูกทอดทิ้ง (2:6–4:1)

บทที่ 65

(2) การพิพากษาสุดท้าย

อิสยาห์ 65:17-24

I. บทนำสู่คำพยากรณ์:

บทที่ 1

(1) ชื่อเรื่อง

อิสยาห์ 1:1

ชื่อหนังสือคือ ‘นิมิต’ (วิวรณ์) ผู้เขียนคืออิสยาห์ ผู้ได้รับพระวจนะ (2:1) เขาเห็นนิมิตในสมัยกษัตริย์อุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ (792–686 ปีก่อน ค.ศ.) และแนะนำตนเป็นบุตรอามอส อามอสไม่น่าเป็นเชื้อพระวงศ์ นิมิตเกี่ยวกับ ‘ยูดาห์และเยรูซาเล็ม’ ซึ่งแทนอิสราเอลทั้งหมด

(2) สภาพอิสราเอล

อิสยาห์ 1:2-9

อิสยาห์เรียกฟ้าและแผ่นดินเป็นพยานศาล กล่าวหาอิสราเอลว่าทิ้งพระยาห์เวห์จึงบาดเจ็บร้าย ข้อ 2-3 เป็นคดีที่พระเจ้าตรัสเอง ทรงเลี้ยงอิสราเอลเป็นบุตรแต่นางทิ้งพระองค์ แยกว่าวัว/ลาที่รู้เจ้าของ อิสราเอลไม่รู้ [ยาดา] ไม่เข้าใจ [บิน] คำกล่าวหาข้อ 4-9 เป็นเพลงคร่ำครวญ ‘วิบัติ!’ ข้อ 4 ใช้คู่ขนาน ‘ชาติ/ประชากร’ ‘บาป/ชั่ว’ ‘เชื้อสาย/บุตร’ ‘ทำชั่ว/เสื่อม’ เน้น นาง ‘ทิ้ง’ (คำใช้เรื่องหย่า) และ ‘ปฏิเสธ’ องค์บริสุทธิ์ ผลของบุตรปฏิเสธบิดาคือโทษ แม้ถูกตีทั้งกายใจยังเพิ่มบาป

(5) ไม่รับรักษา

(6) ทั้งกาย แผ่นดิน เมืองร้างและตกต่างชาติ

(7) เพราะละพันธสัญญากับกษัตริย์พระเจ้า คำสาปพันธสัญญาจึงสมควร (ลนต 26; ฉธบ 28–29)

กระนั้นก็มีเมตตาในโทษะ ‘บุตรสาวศิโยน’ เหลือแทบไม่รอด

(8) เพราะ ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ ทรงเหลือ ‘คนที่เหลือ [ซาริด]’

(9) มิใช่เพราะพระเจ้าอิสราเอลอ่อนกว่าเทพอัสซีเรีย พระองค์เป็นกษัตริย์ ‘จอมทัพ’ หากไม่เหลือเล็กน้อย

อิสราเอลคงพินาศดุจโสโดมโกโมราห์ไร้รอย (9)

(3) สิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์: ความยุติธรรม ไม่ใช่มนัสการหน้าซื่อ

อิสยาห์ 1:10-20

อิสยาห์เรียกผู้นำ/ประชาชนว่า ‘โสโดมและโกโมราห์’ ปลุกสำนึกศาล (10) แล้วอ้างพระวจนะตรงตำหนิศาสนาหน้าซื่อ พระองค์ทรงเกลียดเครื่องบูชามากและกำยาน เป็น ‘สิ่งว่าง’ เพียงเหยียบลานพระวิหาร (12-13)

ข้อ 13,15 ให้เหตุทรงเกลียดพิธีทั้งหมด (บูชา เทศกาล อธิษฐาน): ‘ประชุมพร้อมทำชั่ว’ และมีอธิษฐาน ‘เต็มเลือด’ ทรงไม่รับมนัสการ/คำอธิษฐานคนชั่ว ผลคือคำสาป สิ่งทรงต้องการคือชำระตน ทั้งชั่ว ทำดีและยุติธรรม ไม่ใช่บูชา (16-17)

ชน ฉธบ 10:12-13; มคา 6:8 อย่างแรง อิสราเอลไม่ต้องล้างพิธีแต่ล้างบังเกิดใหม่ที่หันใจ/การกระทำ

ข้อนี้มุ่งผู้นำศาสนา โดยเฉพาะผู้พิพากษา/ผู้มีอำนาจ พงศ์กษัตริย์บันทึกบ่อยว่าประชาชนถูกนำตามบาปรูปเคารพกษัตริย์ ผู้นำรับผิดชอบผู้ได้ อิสยาห์กล่าว ‘พระยาห์เวห์ตรัส’ เราเชื่อฟัง ‘มาเถิด ให้เราว่าความกัน’ ไม่ใช่ต่อสู้คดี

แต่ทรงจะกล่าววิธีล้างบาปหนักที่ดูไม่ลบ (18) หากกลับ ทรงพร้อมชำระ (25-27) แต่ต้อง ‘เต็มใจเชื่อฟัง’ (19) หากปฏิเสธ ทุกอย่างจบ ‘มีตุลละเอียดระหว่างเสริมบุญกับพระอธิปไตย ด้านหนึ่งย่อว่าการเชื่อฟังทำให้ภัยทรงภัย/ชำระมิใช่เพราะจำเป็น แต่เพราะทรงประสงค์และเปิดทางด้วยความตาย/คืนพระชนม์พระคริสต์อีกด้านชี้ว่าไม่ประกาศภัยแก่ผู้ไม่ยอมเชื่อฟัง วาทศิลป์ผู้เผยพระวจนะที่เราเชื่อฟังคัดค้านความคิดว่าไม่มีใจเชื่อฟังก็รับภัยได้ตลอดเวลา’ (Oswalt, 121-122)

(4) การตอบสนองของพระเจ้าต่อความจริงปัจจุบัน

อิสยาห์ 1:21-31

อิสยาห์คร่ำครวญสภาพปัจจุบัน เยรูซาเล็มสัต์กลายเป็น ‘หญิงแพศยา’ บาปคือรูปเคารพ ผลคืออยู่ติธรรม

เมืองเคยเต็มอยู่ติธรรมกลายเป็น ‘เมืองฆาตกร’ (21) ข้อ 22 อุปมาสิ่งผสม

การนมัสการบริสุทธิ์/ใจสะอาดเป็นรูปเคารพและชั่ว ผลข้อ 23 ผู้นำเสื่อม รักสินบน กดเด็กกำพร้า/หญิงม่าย

‘อยู่ติธรรมสังคมท้ายคือผลปฏิเสธมอบตนแก่พระเจ้าผู้เที่ยงและรัก’

พระวจนะอีกครั้ง แนะนำพระองค์ว่า ‘องค์เจ้า พระยาห์เวห์จอมทัพ องค์ทรงฤทธิ์แห่งอิสราเอล’ ชี้ว่าคนชำระตน

‘ด้วยตน’ (16) ไม่ได้ ทุกคนเป็นเชลยบาป ‘ดังนั้น’ องค์จอมทัพต้องปลด และจะทรงทำ: ตอบศัตรู (24)

ชำระด้วยพระหัตถ์ เอมลทิน (25) ผู้นำดั่งเดิม หลัง ‘พระเจ้า’ ทำ อิสราเอลจึงถูกเรียก ‘นครชอบธรรม นครสัตย์’

แทนเมืองฆาตกร (26)

ศิโยนร้าง (8) ถูกไถ่ด้วยความอยู่ติธรรม [มิชพัท] และความชอบธรรม [เซเดค] (27) หัวข้อสำคัญ

การพิพากษาอยู่ติธรรมช่วยอิสราเอล มีฐานการพิชิต/ปลดด้วยตอบศัตรูข้อ 24 ต่อไปทรงให้ ‘ผู้รับใช้ของเรา’

ตายเพื่อพิชิตศัตรูและไถ่ครบ จึงไม่ถูกฟ้อง บาปล้างจุจิมะ (18) แต่ความรอดนี้ไม่ลดคำสั่งทำอยู่ติธรรม (56:1)

ส่วนผู้กบฏคือถึงท้ายถูกทำลายด้วย ‘อยู่ติธรรม/ชอบธรรม’ เดียว (28) ข้อ 28-31 แสดงอายุ

กลายเป็นต้นไม้/สวนแห่งและใหม่ไฟนรินทร์

บทที่ 2

(1) ชะตาของเชื้อสายยาโคบ

อิสยาห์ 2:1-5

พร้อมชื่อเรื่องอีก อิสยาห์ให้เห็นชะตาพรอิสราเอลสิ้น (2-4) แล้วกาลยาว (วันพระยาห์เวห์) พรสำเร็จผ่านกาล

(2:6-4:1) และชำระ (4:2-6) เท่านั้น ‘หลังวันเหล่านั้น’ (ปลายวัน) พระวิหารตั้งเป็นภูเขาสูงสุด (2; ฉบับเกาหลี

‘บนยอดภูเขาทั้งหมด’ อาจเข้าใจผิด) ประชาชาติไหลมาด้วยยินดี รักธรรมบัญญัติและเดินทางพระองค์ (3)

พระยาห์เวห์พิพากษาชาติ ผลคือสันติเต็ม ไม่มีสงคราม (4) อิชยาห์ปลุก ‘มา ให้เราเดินในแสงพระยาห์เวห์!’ (5) การกล่าว ‘เชื้อสายยาโคบ’ เน้นต่าง ‘ทุกชาติ’: ‘ชาติกลับมาแล้ว เราอิสราเอลไม่ควรเร่งหรือ’

(2) เชื้อสายยาโคบที่ถูกทอดทิ้ง (2:6-4:1)

A. วางใจมนุษย์

อิสยาห์ 2:6-22

ข้อ 6 เริ่ม ‘เพราะว่า’ (ฉบับเกาหลีไม่แสดง) อธิบายเหตุชวนเดินในแสง: ทรงทอดเพราะบาป จึงต้องกลับเพื่อฟื้นต่ออธิบายสภาพบาป/เหตุถูกทิ้ง

อิสราเอลทิ้งพระเจ้า ตามธรรมเนียม/ไสยต่างชาติ (6; คำเตือน ลนต 19:26; ฉธบ 18:9-14) แม้แผ่นดินอุดมวัตถุแต่นางเต็มรูปเคารพ

(8) กล่าวบาปละเอียดแล้วฉับพลัน ‘อย่าทรงอภัย’

(9) แม็กเถียง น่าคือสิ้นหวังลึก ไม่ใช่โกรธสาป แต่ทุกข์คร่ำต่อบาปและร้องเตือนจากมั่นใจพระยุติธรรมพิพากษา (‘จงหนีพระบารมีพระยาห์เวห์และพระสิริรุ่งยิ่ง’ 10,19) เมื่อเห็นบาปมนุษย์ เขาเห็นพระสิริตก

จึงโหยเวลาพระองค์เผยพระสิริและสูงแต่ผู้เดียว (11; ซ้า 17) ‘วันพระยาห์เวห์’ คือวันศาล คนหยิ่งด่า (11,12,17; ดันไม ภูเขา กำแพง เรือข้อ 13-16 แทนคนหยิ่ง) ผู้ตามรูปอายุ (18,20) และซ่อนหนีพระบารมี/พระสิริ (10,19,21) ผู้ปฏิเสธยำเกรงบัดนี้เลื่องเฟื่อง ‘ความน่ากลัว [ปาฮัด]’ ไม่ได้

เมื่อเห็นวันนั้น เขาร้อง ‘อย่าวางใจมนุษย์ ลมหายใจอยู่จุมูก จะนับเป็นอะไร’ (22) เหมาะกับข้อต่อพระเจ้าจะเอามนุษย์ที่อิสราเอลทิ้ง (3:2-3)

บทที่ 3

ความโง่ของการพึ่งมนุษย์

อิสยาห์ 3:1

อิสยาห์ส่งศาลด้วยภาพสด 2:22 ว่าอย่าพึ่งมนุษย์ เพราะวันหนึ่งทรงเอาออกทั้งหมด (1 เริ่ม ‘เพราะว่า’)

ทั้งอาหาร/วัตถุและผู้นำ คนคิดมนุษย์รักษา ชื้อคนเพื่อกำไร ประจบคนสูงเพื่อขึ้น หาโทษแก้ปัญห

บัดนี้ทรงลากคนสูง/หยิ่งลงอย่างอาย เด็ก/เด็กเล็กขึ้นแทน ผู้ไร้คุณสมบัติกดประชาชน/ผู้ใหญ่ (4-5; 12)

สังคม/ชาติพัง ไร้ระเบียบ ยุติธรรม เมตตา เคารพ ที่เศร้าคือไม่มีผู้นำฟื้นฟู แม้คนต่ำก็ปฏิเสธปกครอง (6-7)

สิ่งนี้เกิดเมื่ออัสซีเรีย/บาบิโลนพิชิต อิชยาห์ขยายภัยชาติ ทั้งหมดเพราะอิสราเอลกบฏพระเจ้า/พระสิริ (8 ก็เริ่ม ‘เพราะว่า’) ผู้กบฏด้วย ‘คำและการกระทำ’ รับตามทำ (11) แต่คนชอบธรรมรับพรตาม ‘ผลการกระทำ’ (10)

คำกล่าวหาผู้นำและความอับอายของบุตรสาวศิโยน

อิสยาห์ 3:1

ครั้งต้นบท 3 ว่าความโง่/ศาลผู้ฟังผู้นำ กลางบท (12-15) เปลี่ยนกล่าวหาผู้นำ คนโง่หน้าประชากร ‘ของพระเจ้า’ ผิดทาง (12) ทำอัยธรรม เหยียบ ‘ประชากรพระเจ้า’ กดคนอ่อน (14-15) การกล่าวหาผู้นำมีทั่ว (7:1-17; 14:4-21; 22:15-29; 32:3-8) พระเจ้าผู้พิพากษาเดียวเสด็จพิพากษา (14)

จากข้อ 16 วาดสุดอัย ‘บุตรสาวศิโยน’ ดุจสตรีสูงจุมูก (มิใช่วิจารณ์หญิงตรง แต่เป็นอุปมา) เมื่อองค์เจ้าพิพากษา ‘ศิระษะ’ โหล่น (17; ‘หัวล้าน’ 24) เครื่องประดับส่องถูกเอา (18-23) ความงามหาย ฉากสงคราม เมื่อสามี/ชายครอบครัวตายหรือถูกจับ เครื่องประดับถูกเอา ‘กลืนเน่า

ผลของสงคราม

อิสยาห์ 3:25-1

และผ้ากระสอบ’ ก็เชื่อมสถานการณ์ ข้อต่อแสดงความร้างสงครามและชาย/สามีหายทั้งหมด

บทที่ 4

(3) อิสราเอลที่ฟื้น

อิสยาห์ 4:2-6

‘วันนั้น’ เมื่อไร คำสาป 4:1 ก็วันนั้น คือวันพระยาห์เวห์/ศาล เป็นโทษแก่ชั่ว/หยิ่ง แต่ฟื้น/ชีวิตแก่ชอบธรรม (3:10-11; 2:4) 2:1 ว่าความฟื้นเต็ม ‘หลังวันเหล่านั้น’ ‘หน่อ/กิ่งพระยาห์เวห์ [เซมาค]’

(2) คือพระเมสสิยาห์ (Delitzsch, E.J. Young, Motyer, Oswalt ตามทาร์กัม/ประเพณี; Calvin แปลความอุดม และนักสมัยใหม่มากปฏิเสธ ดู Motyer)

วันนั้นทรงล้าง ‘ผู้เหลือในศิโยน/คางเยรูซาเล็ม/บันทึกผู้รอด/บุตรสาวศิโยน’ ให้สะอาดและเรียกบริสุทธิ์ (3-4) ‘อิสยาห์เช่นผู้เผยอื่นเห็นหวังหลังศาลบาป ศาลไฟเป็นองค์ประกอบชำระ’ ตามเศคาริยาห์ ทรงเอาบาปผ่าน ‘หน่อ’ (ศคย 3:8-9) และเปิดน้ำพุล้างบาป/มลทิน (ศคย 13:1)

วันนั้นทรงมาด้วยพระสิริ (เมฆ แสง) เหนือภูเขาศิโยนและการประชุมทั้งหมด แสดงการประทับขยายพื้นที่พระวิหาร เป็นที่ลี้ภัย/พักแก่ผู้ลี้ในพระองค์ (สดด 91:1-2)

บทที่ 5

(1) เพลงสวณงุ่น

อิสยาห์ 5:1-7

ส่วนที่เรียก ‘เพลงสวณงุ่น’ จริงใกล้คำฟ้องกว่ารัก อิสยาห์จะร้องแก่ผู้ที่รัก (พระเจ้า) ชวนาทำดินดี ปลุกเถาเลืค
หวังงุ่นดี แต่ได้อุ่นป่า ขอฟิพากษาระหว่างตนกับสวณ

(3) ก่อนฟังคำแก้อุปมา ผู้ฟังย่อมคิดต้องทำลาย เขาว่าเรือ เหยียบ ไม่พิน และสิ่งเมฆไม่ให้ฝน (6)

จึงเผยชานาคือพระเจ้า สวณคืออิสราเอล ทรงหวังความยุติธรรม [มิชพัท] และความชอบธรรม [เซตาคาห์]
แต่ได้การหลังเลือด [มิสปาก] และ ‘เสียงร้อง [เซอาคาห์]’ (7; 16)

(2) วิบัติแก่อุ่นป่า

อิสยาห์ 5:8-25

โครจจาก ‘วิบัติ!’ หกและ ‘ดังนั้น’ สี่ มีศูนย์ ‘พระยาห์เวห์ได้รับยก’ (17)

A คำพยากรณ์ภัยสอง (8-12)

B คำประกาศ ‘ดังนั้น’ สอง (13-14)

C พระยาห์เวห์ทรงรับยก (15-17)

A’ คำพยากรณ์ภัยสี่ (18-23)

B’ คำประกาศ ‘ดังนั้น’ สอง (24-25) เป้าศาลคือคนมั่งมีรวบที่มาก (8), เมาและไม่สน ‘การทรงงาน’ (11-12), ทำเท็จ
ทำทาย/เยาะพระเจ้าด้วยคำ (18-19), เรียกชั่วดี ดีชั่ว บิดทุกอย่าง (20), คิดว่าตนฉลาด (22), ชอบเหล้า/สุรา
รับสินบนตัดสินเท็จ (22-23) ‘เมา’ คือสำมะเลเทเมาและทำแยกพระประสงค์ไม่ได้ (12; อฟ 5:17-18)

ทรงพิพากษา บ้านมั่งมีร้าง ผลดินไม่มี (9-10) ถูกจับสงครามเพราะ ‘ไม่รู้’ ดัง ฮย 4:6 (13) เซโอโลกสิ้นหรุ/สุข

(14) ทรงทำหยิ่งต่ำ และรับยกด้วย ‘ยุติธรรม [มิชพัท] และชอบธรรม [เซตาคาห์]’ (16)

รับชมว่าชอบธรรมเมื่อพิพากษา (ว 16:5) ข้อ 24-25 ว่าศาลครบ ไฟกลืน ‘ต่อ/ราก’ ชั่ว แต่โทษยังไม่คลาย
เพราะทิ้ง/ดูหมิ่นธรรมบัญญัติและพระวจนะ

(3) ความพินาศที่มา

อิสยาห์ 5:26-30

ดังอธิบายอุ่นป่า (8-25) ก็กล่าวนัยพินาศสวณ (13-17, 24-25) บัดนี้ใช้อุปมาองทัพบึง/สิงโตล่า ย้าศาลแน่นและหนัก
ทรงเรียก ‘ชาติไกล’ มาทำลาย เป็นกองแข็งพร้อมศึก จับเหยื่อดุจสิงโต ไม่มีผู้ช่วย วันนั้นภัยน่ากลัวเต็มมืด
นำพยากรณ์กองอัสซีเรียที่ย้ายูดาห์ปลายศตวรรษ 8 ก่อน ค.ศ. แต่ผู้ทำลายเป็นใครไม่สำคัญ

ข้าวมิใช่จัดทัพกันศัตรูซึ่งเพิ่มบาปพื้คน แต่พระองค์ในเวลา (วันนั้น)

พิพากษาที่ยังกบฏแน่ และยุติธรรม/ชอบธรรมสำเร็จ แล้วหวัง ‘เฮเซต’ ในโทสะได้หรือ คำตอบท้ายเล่ม
‘เราซ่อนหน้าเจ้าชั่วขณะด้วยโทสะล้วน แต่เมตตานรินทร์ [เฮเซต] จะสงสาร...ภูเขาเคลื่อนไหว เนินย้าย
แต่เฮเซตเราไม่จากเจ้า พันธสัญญาสันติไม่สิ้น พระยาห์เวห์ผู้สงสารตรัส’

บทที่ 6

II. การทรงเรียกสู่การรับใช้

อิสยาห์ 6:1-13

บท 1-5 แสดงบาปหนักและศัลยกรรมกลับไม่ได้ แต่มีหวัง อิสราเอลจะหวังอย่างไร บท 6

ประสบการณ์ทรงเรียกส่วนตัวให้เบา จึงเป็นสรุป 1-5 และจุดเปลี่ยน/บทนำ 7-12 แสดงทางหวังอนาคตจาก 1-5
พร้อมอธิบายปัจจุบันของ 7-12

1. นิमित

อิสยาห์ 6:1-8

นิมิตนี้มีผลต่อพันธกิจทั้งหมด พระสิริ พระบารมี ความบริสุทธิ์ ความยุติธรรมเป็นแก่นข้อความ วิธี/ที่เกิดไม่สำคัญ
เวลา ‘ปัสสิยาห์สิ้น’ ราว 740 ก่อน ค.ศ. ไม่ใช่แค่รับรองประสบการณ์แต่เทววิทยา อัสสิยาห์เก่งปกครอง/ทหาร
ยูดาห์โตทุกด้าน (2พงศ 26:1-15) ความตายทำคนที่ ‘พึงมนุษย์’ (2:22)

สิ้นหวัง ตอนนั้นอิสยาห์เห็น ‘กษัตริย์’ บัลลังก์แท้

(5) เขาคาดเมื่ออิสราเอลเห็น จะรู้บาป

(5) รับพระคุณ

(7) และพื้นเป็นชาติบุโรหิต อิสยาห์เห็นองค์เจ้า [อาโดนาย] ‘สูงและถุกยก’ ชายฉลองเต็ม ‘พระวิหาร [เฮคาล]’
คำนี้สัมพันธ์ราชอาณาจักร หมายถึง ‘วัง’ ได้ เสราฟิม [เซราฟิม] บินรอบ ร้อง ‘บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์จอมทัพบ
พระสิริเต็มโลก’ เสียงสั่นพื้น ควันเต็มพระวิหาร (2-4)

บรรยากาศบารมี/กลัวท่วม ‘เสราฟ’ ที่อื่น (14:29; 30:6) เป็นงู และ กตว 21:6,8 แปล ‘งูไฟ’ แต่ไม่มีเหตุว่าที่นี้งูบิน
Oswalt ว่าบ่งสิ่ง ‘ดุจเผา’ ตรัสศักดิ์สิทธิ์

(3) เป็นขั้นสูงสุดแรงสุดฮีบรู ชมพระเจ้าผู้ต่างจากมนุษย์/จักรวาล Oswalt

เน้นความบริสุทธิ์แสดงทั้งเทวภาพและศีลธรรม ข้อเสนอคริสตบิดาว่าสามครั้งต่อแต่ละพระบุคคลถูกชี้จุดอ่อนตั้งแต่
Calvin ต่อพระเจ้าบริสุทธิ์ อิสยาห์เห็นมลทินตนก่อน สารภาพ ‘ริมฝีปากไม่สะอาด’ และเห็น
‘กษัตริย์พระยาห์เวห์จอมทัพบ’ จึงพินาศ

- (5) ‘สิ่งกีดขวางไม่ใช่จำกัดแต่ไม่สะอาด องค์แรกที่แยกพระเจ้าจากมนุษย์ไม่ใช่แก่นแต่พระลักษณะ...เขารู้แน่นากลัวว่าลักษณะตนไม่ตรงพระองค์พอ ๆ ประชาชน ริมฝีปากประชาชนไม่เป็นของพระเจ้า...สิ่งทรงครอบครองสะอาด’ (Oswalt) เสราฟนา ‘ถ่านเผา’ จากแท่นแตะปาก ประกาศ ‘ความผิดถูกเอา บาปอภัย’ (6-7) E.J. Young เห็นเป็นส่วนเครื่องเผาไหม้ดำ ขวนเลือด/ไถ่ Oswalt เน้น ‘เผา’ ขวนพระเจ้า ‘ไฟเผาผลาญ’ และอิสราเอลชำระผ่าน (4:4) แล้วได้ยิน ‘เราจะส่งใคร ใครจะไปเพื่อเรา’
- (8) ‘เรา’ นากองสภาสวรรค์ (1พทษ 22:19-20) ทรงให้โอกาสอาสา ผู้ชำระโดยพระคุณได้อภิสิทธิ์รับใช้ ‘ข้าอยู่นี้โปรดส่งข้า’

2. การมอบพันธกิจ

อิสยาห์ 6:9-13

พันธกิจคือ ‘ประกาศศาลแก่อิสราเอล’ ต่างโยนน้ำไปนินะเวทีให้โอกาสกลับใจ ของอิสยาห์คือศาลกำหนดแล้ว ‘ประชากรนี้’ ฟังซ้ำแต่ไม่เข้าใจ (9) คู่ขนานแน่น) ประวัติพิสุจน์ เขาต้องประกาศตรงจนยังแข็ง/ทื่อ (9-10) ทรงไม่ประสงค์อภัย ปิดตา (29:10) แม้รู้ประชาชน ‘ริมฝีปากมลทิน’

(5) และศาลสมควร เขาซื่อ สับสน ผิดหวัง ถาม ‘องค์เจ้า ถึงเมื่อไร’ (11) ไม่รู้เจตนาแน่ เขารู้วันกำหนด ถมายนานหรือหนักเพียงใด ตอบจนคนถูกกวาด ที่ร้างครบ (12) แต่มีแสงหวัง ‘เชื้อบริสุทธิ์’ เหลือจุดต่อ (13; 4:2 ‘หน่อพระยาห์เวห์’)

คือที่สัญญาแก่อับราฮัม/ดาวิด (ปฐม 22:17-18; 2ซมอ 7:12; 1พศด 17:11) ความหวังเดียวและแน่ ไม่ยกเลิก/ลดศาล ทรงไถ่ผ่านศาล ‘ยุติธรรม/ชอบธรรม’ (1:27) ชัดขึ้นครึ่งหลัง

III. เราจะวางใจใคร:

บทที่ 7

เจ้าจะเชื่อหรือ

อิสยาห์ 7:1-9

สมัยอาหัส พระเจ้าตรัสแก่อิสยาห์

- (3) คำพยากรณ์ไม่ใช่อนาคตนามธรรมจากครุ่น แต่มีประวัติ เป้าหมาย คำนี้ให้อาหัสเมื่อเผชิญกองอาร์ม-อิสราเอลเหนือและใจสั่น (2พศด 28:5-8,17-18) ตาม 2พทษ 16:7-9 เขากำลังขอทักทิลพิเลเซอร์ III แห่งอัสซีเรีย ฟิงกษัตริย์/เทพอัสซีเรีย ไม่ใช่พระเจ้า (2พทษ 16:10-16; 2พศด 28:22-24) กลัวเยรูซาเล็มถูกล้อมจึงตรวจน้ำ อิสยาห์ถูกส่งพบและพาบุตร ‘เซอารยาซูป’ (‘คนที่เหลือจะกลับ’) แล้วกล่าว ‘อย่ากลัวอาร์ม/เหนือซึ่งเป็นแค่ฝันมีควัน ทรงทำอุบายลึ้ม ชาติเหล่านั้นพินาศ จงเชื่อมั่น’ (4-9)

พระวจนะประกาศทรงกษัตริย์แท้เหนือโลกและ ‘เจ้าผู้ครองสวน’ (6:3,5;
7:8) อาหัสต้องเลือกพระเจ้าผู้ทรงอธิปไตยเหนือชาติ หรือเจ้าอัสซีเรีย/เอเฟราอิม

□ **หมายเหตุอิมมานูเอล**

อิสยาห์ 7:10-25

ทรงให้อาหัสขอหมายยืนยันพระวจนะ แต่เขาว่าไม่ทดลอง (12) ปฏิกริยาอิสยาห์ (13) เผยว่าไม่เชื่อและใจอยู่อัสซีเรีย (17) เขาปฏิเสธคำ ‘จงเชื่อมั่น’ (9)

นี่คือการปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้า

หมายความว่าพระวจนะสำเร็จแน่คือ ‘กำเนิดอิมมานูเอล’ (14) จุดเน้นไม่ใช่ปาฏิหาริย์สาวพรหมจารีคลอด (ได้ว่าเด็กประวัติดีใครก็ไร้ความหมาย) แต่ก่อนเด็กโต ระยะสั้น อารัม/เหนือจะร้าง (16; เกิดราว 12-13 ปี) เป็นหลักฐาน ‘พระเจ้าอยู่กับเรา’ แต่ข้อ 17 ว่า ‘วันกษัตริย์อัสซีเรียมา’ ที่อาหัสฟังเป็นวันศาล และ 18-25 วาด ‘วันนั้น’ นากลับ ประชดว่านี่หลักฐานพระเจ้าอยู่ด้วย ตั้งแต่ต้น วันนั้นทั้งศาล/ช่วย (1:24-31; 2:4; 3:10-11) ที่เน้นศาลต่ออาหัสไม่เชื่อ วันนั้นไซอียิปต์/อัสซีเรียตีได้ ให้อาย (โณน; 18-20; 3:17) ข้อ 21-22 ว่าร้างจนผู้เหลือน้อย นำนมวัวหนึ่ง/แกะสองพอกิน (‘นมข้นและน้ำผึ้ง’ แทนอาหารราชวงศ์) แผ่นดินเต็มหนาม เป็นที่สัตว์ (23-25)

บทที่ 8

□ **หมายเหตุมาเฮร์ชาลาลฮับส**

อิสยาห์ 8:1-10

ฉากเปลี่ยน อิสยาห์ไม่พูดอาหัสแล้ว แต่เรื่องอิมมานูเอลต่อ ทรงสั่งเขียน ‘มาเฮร์ชาลาลฮับส’ (‘รีบปล้น’) บนแผ่นใหญ่ให้ทุกคนอ่าน (Wolf ว่าเป็นเอกสารสมรส) เป็นประกาศศาลใกล้ มีพยานสัตย์สอง และตั้งชื่อลูกเดียวกัน (3) เป็นหมายว่าตามัสกัส/สะมาเรียที่ชูได้จะพินาศโดยอัสซีเรียเร็ว

(4) แต่ชื่อมีสองนัยดังอิมมานูเอล: ได้ก็ถูกปล้น (6-7)

‘น้ำชีโลอาห์’

(6) แทนพระเจ้า ถ้าจากกิโฮนเข้ากรุงเป็นน้ำชีวิด แต่เลือก ‘แม่น้ำใหญ่’ อัสซีเรีย ดุติกว่าล่ำเล็กและช่วยจริง (ยินดีเรซิน/เปคาห์พินาศ—6) ทรงกลับเรื่อง แม่น้ำช่วยจะล้นท่วมยูดาห์ (7-8) พระองค์ทำ (7:18,20) เหมือนย้อนแย้งอิมมานูเอล (16-20) มีหวังหรือ มี: ดังกล่าว ‘ผู้เหลือ’ (22) น้ำกวาดแต่ถึง ‘คอ’ (8)

คำมีหวัง อัสซีเรียดูจนกล้าแต่หยุด เพราะแผ่นดินเป็นของ ‘อิมมานูเอล’

(8) โทณ 9-10 เปลี่ยน อิชยาห์ร้องมัน ‘ชาติเอ๋ย จูโจมเกิด ท้ายพัง วางแผนร่วมเกิด ไม่สำเร็จ (7:7)

เพราะพระเจ้าอยู่กับเรา’ ไม่ใช่เราอยู่กับพระเจ้า แต่ ‘พระเจ้า’ ทรงอยู่กับเรา

□ จงมองพระเจ้า

อิสยาห์ 8:11-1

ย่อหน้าบทวนตั้งแต่บท 7 และเตรียม ‘ทหารหนึ่ง’ 9:2-7 ‘อย่ากลัว/ตกใจ

แต่จงถือพระยาห์เวห์จอมทัพเป็นผู้ต้องกลัว’ (12-13) เป็นแก่นเดียว: จะฟังใคร ข้อ 11 เริ่ม ‘เพราะว่า เช่นนี้’

อธิบายเหตุชาติต้องพัง: เดิน ‘ทางประชากรนี้’ และกลัวสิ่งไม่ควร จึงทิ้งพระเจ้าและสวดพระองค์ (14-15)

‘ประชากรนี้’ สันข่าว ‘อุบาย’ (คำ ‘กบฏ’ ข้อ 12 ควรแปล ‘อุบาย’) และหา ‘คนทรง/หมอผี’ (19) ลดกังวล

ไม่เห็นพระเจ้า (17) ทรงให้ ‘หมาย/แบบ’ ผ่านอิสยาห์/เชื้อลูก (18) และคำเตือน แต่เห็นไม่เห็น ฟังไม่ฟัง (6:9)

พระยาห์เวห์เป็นเพียง ‘หินสวด/บ่วง’ (14-15) แต่ผู้รับการสอนด้วย ‘พระหัตถ์เข้ม’ (11; นำหมายพระวิญญาณ),

‘ทำพระองค์บริสุทธิ์’ และยำเกรง (13)

พบทรง ‘สถานบริสุทธิ์/ที่ลี้ [มิดคาช]’ (14) ผู้ยกพระองค์แยกและรับที่แท้พบทรงจัดที่ลี้ เขากับอิสยาห์มอง/เชื้อองค์ผู้

‘ซ่อนพระพักตร์’ (17) ผู้ไม่แสวงพระเจ้านิรันดร์/‘พยาน’ (16,20) ไปหาคนตาย (19) เหลือทุกข์ มีด เจ็บ (20-22)

แต่ผู้หวังในทุกข์เห็นแสงใหญ่ (9:1-2)

พื้นที่เหนือ เสด็จ/นัฟทาเล/กาลิลี ถูกอัสซีเรียตีก่อน จะรับแสงพระคุณก่อน (มธ 4:12-16 สำเร็จ)

บทที่ 9

□ ทหารหนึ่งประสูติแก่เรา

อิสยาห์ 9:2-7

แนวอิมมานูเอลจากบท 7 ถึงยอด ‘ฟังวิธี/มูมต่นเพื่อการนำยิ่งมิด นั่นคือทางอาหัสเปสคำชี้/พยาน

แต่พระเจ้าจะส่องแสงอำนาจช่วยผ่านกษัตริย์ที่จะมาในมิดไร้แรง’ ‘องค์เจ้า’ ทำชาติทวีและยินดีด้วยช่วยจากผู้กด (3-5)

สงครามจบ (5) เพราะ ‘ทหารหนึ่ง’ กษัตริย์ปกครองยุติธรรม/ชอบธรรมมา (6-7; 11:1-5) เหตุใดเด็กในฉลากศึก

ไม่เพียงกษัตริย์เทพ ย่ำวิธีย้อนทำคนหยิ่งแตกและกษัตริย์เทพเป็นมนุษย์มาก ชื่อ ‘ที่ปรึกษาหมัดศรรย์’

ตอบโต้ปัญญาคน แผน/อุบายเขา (9:10,12) แตก ชื่อถัดเผยเทวภาพ ‘พระเจ้าทรงฤทธิ์’ ‘พระบิดานิรันดร์’

ชื่อท้ายบทบาท ‘องค์เจ้าแห่งสันติ [ชาโลม]’ (6) ราช/สันติไร้จบ ตั้งอาณาจักรดาวิดและรักษานิรันดร์ด้วย

‘มิชพัท/เซดาคาห์’ (7) การกล่าวบัลลังก์ดาวิดเผยว่าเด็กคือ ‘เชื้อสาย’ สัญญา ยุคชาโลมอนงามเป็นเงา เงาไป แสงแท้

กษัตริย์แท้มา

‘พระพิโรธ/ความรอนรนของพระยาห์เวห์จอมทัพ’ จะทำทั้งหมด (37:21; อพย 20:5-6; 2พกษ 19:31; ศคย 8:2)

(2) ถูกวัดด้วยมาตรฐานพระเจ้า

อิสยาห์ 9:8-4

ประกาศศาลอิสราเอล แบ่งส่วยด้วยสร้อย ‘ถึงกระนั้นพระพิโรธไม่หัน พระหัตถ์ยังเหยียด’ (9:12,17,21; 10:4)

☐ 9:8-12 แก้อิสราเอลเหนือ/เอฟราอิมสะมาเรีย หยั่งดื้อ คิดถูกต้องแล้วสร้างใหม่ได้ ทรงยกศัตรูรอบกลืน

☐ 9:13-17 ยังไม่กลับหาพระองค์ผู้ดี ไม่แสวงพระยาห์เวห์จอมทัพ ทรงตัดหัว/หาง (ผู้อาวุโส ขุนนาง ผู้เผย) ในวันเดียว
ประชาชน ‘พุดใจ’ (10) กับผู้นำพาดพินาศ แมื่กำพรว้า/ม่ายไม่รับสงสาร

☐ 9:18-23 บาปดุไฟเผาทุกสิ่งแต่เผาตน ผู้ชั่วไม่เว้นพี่น้อง ชั่วกัน เอฟราอิม/มนัสเสห์กัดกันและตีใต้พี่น้อง
นี่คือไฟศาล

☐ 10:1-4 วิบัติผู้ทำผิดและเอาทรัพย์สุดท้ายคนจน/กำพรว้า/ม่าย ยุติธรรมหาย มียุติธรรม หนีวันตรวจ/ทุกข์ไม่ได้
พบเชลย/ตาย ‘ถึงกระนั้นโทษยังไม่หมด’ หลังศาลรอ ‘ไว้พระคุณ’ ไม่ใช่หวัง

บทที่ 10

(3) ความหวังชนะการทำลาย

อิสยาห์ 10:5-16

โทษเปลี่ยนแรง อัสซีเรียผู้ทำลายจะถูกทำลาย และอาณาจักรอำนาจ/ชอบธรรม/สันติแท่นมาแทน (บท 11)

☐ อัสซีเรียเป็นเพียงเครื่องมือพระเจ้า

อิสยาห์ 10:5-19

แม้เป็นเพียง ‘ไม้เรียว/กระบอง’

(5) ที่ทรงใช้ อัสซีเรียหยั่ง กษัตริย์ว่าได้โลกด้วย ‘กำลัง/ปัญญาตน’ (13-14) อวดข้าราชการเป็นกษัตริย์

(8) คือตน ‘กษัตริย์เหนือกษัตริย์’ และลบหลู่ว่า ‘พระเจ้าอิสราเอล’ ไม่ดีกว่ารูปชาติที่พิชิต (10-11) ‘ดังนั้น’
หลังทรงทำศาลใต้ตามแผน จะลงโทษหยั่งกษัตริย์ (12)

ขวาน/ไม้เท้าผู้ใช้ (15) พระสิริจึงหายด้วยไฟแรง ไฟคือองค์บริสุทธิ์ แสงอิสราเอล (17)

☐ สัญญาการฟื้น

อิสยาห์ 10:20-27

พินาศอัสซีเรียหมายหวังอิสราเอลโดยจำเป็น วันนั้น ‘ผู้เหลือ’ (20-22) พึ่งพระยาห์เวห์เดียวและกลับ

คำนี้พร้อมหวังยาพินาศใหญ่ (22) ทรงกำหนดพิพากษาโลกชอบธรรม (23) ข้อ 24-25 ปลอบตรง ‘ประชากรเรา

อย่ากลัวแม้ฮัสซีเรียดี อีกไม่นานความกลัวต่อเจ้าจบ และทำลายเขาด้วยโทษเรา'

ให้ผู้กดทนได้มิได้ยกเลิกศาลหรือบอกอิสราเอลชนะ แต่พระประสงค์ศาลสำเร็จ ผ่านนั้นมีเหลือ

แล้วทรงตีฮัสซีเรียดุจตีมีเดียผ่านกิเดโอน/อียิปต์ผ่านโมเสส (26) อิสราเอลหลุดทาสดุจวัวอ้วนหักแอก (27)

'ผู้เหลือกลับและเพราะการทำลายเป็นคำสั่งพระเจ้า' จึงหวัง หากเชื่อเหตุชีวิตอยู่ในพระหัตถ์จัดเตรียม/การนำ

แม่โทษจบหวัง'(Oswalt) ข้อ 28-32 วาดทองใหญ่ลงเหนือถึงเยรูซาเล็ม เมืองกลัวหนี ถึงขู (32) แล้วทรงหัก 'กึ่ง/ผู้สูง'

(33) ตัด'ป่าทึบ/เลบานอน' (34) ไม่ขัดฮัสซีเรียหรือยูดาห์ หากยูดาห์ ต่อธรรมชาติ 11:1 'หน่อจากตอ/กึ่ง' (Calvin,

Kaiser)แต่เลบานอนอาจฮัสซีเรีย (อสค 31:3) และบริบทศาลฮัสซีเรียธรรมชาติกว่า

บทที่ 11

☐ กษัตริย์แห่งสันติ

อิสยาห์ 11:1-9

หวังพระเมสสิยาห์จาก 7:14 และขยาย 9:1-6 บาน อิสราเอลพึงใหญ่ไม่หมด ฮัสซีเรียถูกศาล ผู้เหลือกลับได้คุ้ม
'หน่อจากตอเจสซี'

(1) 'หน่อ [โฮเทร์]' มีที่นี่/สภษ 14:3 หมายถึงอ่อน กลัวเจสซีเน้นบ้านดาวิดต่ำ คู่ 'กึ่งจากราก [เนเซอร์]'

หน่อ/กึ่งคือเมสสิยาห์ขัด และตีความเด็ดขาด 'กึ่ง [เซมาค]' ศคย 3:8; 6:12; ยรม 23:5; 33:15

'พระวิญญาณพระยาห์เวห์' อยู่เหนือ (2): วิญญาณ 'ปัญญา/เข้าใจ' 'คำปรึกษาฤทธิ์' 'ความรู้/ยำเกรง'

เมสสิยาห์มีลักษณะยำเกรง จึงรู้ถูก ทำจริงน่าไว้วางใจ วลีแรกข้อ 3 หมายถึง 'สุดรับ' ความสนใจยำเกรงทางพระเจ้า

ดุจทรงพอพระทัยกลืนกำยาน (Oswalt) ไม่พิพากษา 'ตามตา' แสดงเห็นระดับมนุษย์ ทรงมีวิญญาณ 'ปัญญา

[โฮคมาห์]/เข้าใจ [บินาห์]/ความรู้ [ดาอัท]' ทำศาลครบยุติธรรม (3ข-4ก)

ศาลดีโลกชั่ว (ยน 16:8) การปกครองมี 'ชอบธรรม [เซเดค] ตรง [มิโซร์] สัตย์/จริง [เอมูนาห์]' (4-5) ข้อ 6-9

วาดสันติ/ปลอดภัยจากราช เมสสิยาห์ สัตว์/เด็กวาดกฎเขาบริสุทธิ์ไร้รุนแรง กด ภัย กลัว ไม่มี 'ทำชั่ว/ทำลาย'

เพราะความรู้พระยาห์เวห์เต็มโลก อิสราเอลเคยถูกว่าเสียเพราะ 'ไม่รู้' (5:14)

แต่ราชเมสสิยาห์เต็มความรู้พระเจ้า

☐ การกลับที่สัญญา

อิสยาห์ 11:10-16

ข้อ 10 เรียกเมสสิยาห์ 'รากเจสซี' ทรงตั้งเป็น 'ธง' แก่ชาติ รวม 'ประชากรที่เหลือ' หน่อ/ยูดาห์จากชาติกลับหา

(11-12) 'ฮัสซีเรีย...เกาะทะเล' ครอบโลกที่รู้ ผู้รวมไม่สู้/ริษยาเดิม (9:19,21) แต่ร่วมพิชิตรอบ (13-14)

ทรงตีแม่น้ำยูเฟรติส (ฮัสซีเรีย)

ดูจอพยพ ให้ผู้เหลือข้ามแห่ง (15-16) นักปฏิรูปเห็นพยากรณ์เยรูซาเล็มใหม่/คริสตจักร แต่จุดแรกคืออิสราเอลประวัติ (รม 11)

บทที่ 12

(4) เพลงแห่งความไว้วางใจ

อิสยาห์ 12:1-6

บท 7-11 เอาความกลัวชาติออกและมุ่งพระเจ้าผู้ทรงเจ้าแห่งชาติ/ไว้วางใจเต็ม เพลงชมสั้นเป็นจบเหมาะ ‘วันนั้น’ อิสราเอลกลับชมองค์หันโทษและปลอบ ‘พระเจ้าคือความรอด ข้าวางใจไม่กลัว เพราะองค์พระยาห์เวห์เป็นกำลัง เพลง และความรอด’

(2) เคยไม่ฟังพระเจ้าความรอดแต่กลัวอัสซีเรีย บัดนี้รู้ ทรงความรอด/กำลัง ตักความรอดด้วยยินดี ขอขอบคุณ และประกาศการทรงงานแก่ชาติ เป็นพยานทั่วโลก (3-5) ‘พระเจ้าบริสุทธิ์’ ทำทั้งหมดที่กำหนดให้พระสิริเต็มโลก (6:3; 10:22-23)

บทที่ 13

2. พระเจ้าทรงเจ้าแห่งประชาชาติ

อิสยาห์ 13:1-10

‘ชะตาชาติอยู่ในพระหัตถ์ (บท 13-23) พระเจ้าไม่ใช่ชาติเป็นตัวเอกประวัติ (24-27) ฟังชาติแทนกษัตริย์พระเจ้าไว้ (28-33) ผลสุดท้ายได้ถิ่นร้าง ฟังพระเจ้าได้สวน (34-35)’ (Oswalt) ผิดประกาศศาสดา แต่แก่นประกาศความรอดเมื่ออิสราเอลฟังพระเจ้า พิสูจน์ใจของฟังชาติ ‘พระเจ้าทรงเจ้าแห่งชาติ’

(1) การพิพากษาของพระเจ้าต่อประชาชาติ

อิสยาห์ 13:1-18

‘ใครคงเป็น: ศาลความหยิ่งที่อำนาจตะวันออกแทน (13:1-14:27); ศาลเพื่อนบ้านที่ชู่ยูดาห์แต่ยูดาห์อยากร่วมพันธมิตรต้านตะวันออก (14:28-17:6); ทวนจำเป็นฟังพระเจ้าและผลเมื่อไม่ฟัง (17:7-18:7); ศาลอียิปต์ที่ยูดาห์อยากเชื่อ (19:1-20:6); ศาลเคลเดีย/พันธมิตรที่เรียกร้องกบฏอัสซีเรีย (21:1-17); ศาลยูดาห์ดาบอด (22:1-25); ศาลความหยิ่งที่ไทระ อำนาจตะวันตกแทน’

การพิพากษาบาบิโลน

อิสยาห์ 13:1-27

ไม่ต้องลงวันที่เขียนสมัยเนรเทศเพราะพยากรณ์ศาลบาบิโลน บาบิโลนกำลังหลุดอัสซีเรียแล้วช่วง 720-708 ก่อน ค.ศ. เป็นสัญลักษณ์สง่า/หยิ่งเมโสโปเตเมีย แม่ ‘มีเดีย’ (17) ถูกอัสซีเรียรู้เป็นภัยแต่ต้น

☐ พระเจ้าทรงทำลายความหยิ่งมนุษย์

อิสยาห์ 13:1-22

บท 13-14 เป็น ‘ภาระ/วิรณ’ ต่อบาบิโลน ทรงเรียก ‘นักรบที่แยกบริสุทธิ’ เข้า ‘ประตุนคนหยิ่ง’ (2-3) ผูกจากไกลเป็นเครื่องโทษทำลายโลก (4-5) วัน ‘พระยาห์เวห์’ (6,9) เทโทษะ ทุกคนกลัว เจ็บ เศร้า (8) ทรงลงโทษชั่วโลก ทำหยิ่งต่ำ

(11) โทษะแรง พ้า/โลกสิ้น (10,13) แสดงศาลจักรวาล ข้อ 14-18 วาดบาบิโลนหยิ่งรับทุกข์ ‘มีเดีย’ (17) อยู่ตะวันออกเมโสโปเตเมีย อิหร่านกลาง ถูกอัสซีเรียเรียกศัตรูตั้งแต่ 836 ก่อน ค.ศ. ไม่ฆ่าเพื่อเงินทองแต่ชอบโหด (17-18) ‘สง่าชาติ’ บาบิโลน (19) พินาศร้าง มีแต่สัตว์ วันใกล้ (20-22)

บทที่ 14

☐ การล่มของกษัตริย์บาบิโลน

อิสยาห์ 14:1-23

เวลาบาบิโลนพินาศเป็นวันกลับแก่อิสราเอล ทรง ‘เลือกอีก’ พากลับบ้าน ให้พัก และปกผู้กด (1-3) ‘กษัตริย์บาบิโลน’ 4ก มีไขบุคคลหนึ่ง ชาร์กอน เซนนาเคอริบ ทิกลัทธิเลเซอร์แห่งอัสซีเรียก็เรียกตนเช่นนั้น 4ข-11 เป็นบทสืบทท่่ากัน ได้รับชมเป็นกวีวิธีประณีต บทแรก (4ข-8) โลกโล่งเมื่อทรรายหาย บทสอง (9-11)

คนตายในเขโอลประหลาดที่กษัตริย์หนีตายไม่ได้ ‘เจ้าก็อ่อนเหมือนเราหรือ’ (10) บทสาม (12-15) ‘ดาวรุ่ง บุตรรุ่ง’ หยิ่งเทียบ ‘องค์สูงสุด’ แต่ตกส่วนลึกเขโอล ‘ดาวรุ่ง’ อาจเทพ Athtar ที่เทพคานาอันเคยให้แทน Baal บทสี่ (16-21) ผู้ครองโลกถูกไล่แม่จากสุสาน อายุสุด คำประกาศข้อ 22-23 แสดงไม่ไขบุคคลหนึ่ง ทรงตัดบาบิโลน แม่เหตุใกล้ต่าง ท้ายพระองค์ทำ

☐ แผนพระยาห์เวห์ต่ออัสซีเรีย

อิสยาห์ 14:24-27

ทรงปฏิญาณเรื่องชะตาอัสซีเรีย ความคิด/แผนสำเร็จแน่ ทรงทำลายเอง เอาแอก/ภาระจากอิสราเอล (24-25) นี่พระประสงค์ต่อโลกที่ทรงวาง ไม่มีใครหัน (26-27)

ศาลต่อประเทศเพื่อนบ้านยูดาห์

อิสยาห์ 14:28-11

ด้วยภาระนี้ อิสยาห์เริ่มชุดศาลเพื่อนบ้านที่ยูดาห์อาจฟัง เวลา/สถานการณ์เฉพาะถก แต่ความหมายหลักชัด

☐ ฟิลิสเตีย

อิสยาห์ 14:28-32

‘ภาระ/วิวรรณ์’ ให้ป้อาห์สตาย ฟิลิสเตียอย่ายินดี ‘ไม่เรียว’ ที่ดีหัก (เฮเซคียาห์ยูดาห์ หรือทิกัลทิลเลเซอร์ III/ซัลมานเนเซอร์ III อัซซีเรีย) เพราะกษัตริย์ถดถอย และท้ายทรงกวาด (29-30) ควัน ‘จากเหนือ’ คือทัพอัซซีเรีย ในวิกฤต ทูตฟิลิสเตียได้ยื่นหวัง ‘พระเจ้าตั้งศิโยน ประชากรล้นนั้น’ แต่ฟิลิสเตียไร้ผู้รักษา แสดงโง่ที่ศิโยนพึ่งฟิลิสเตีย

บทที่ 15

☐ โมอับ

อิสยาห์ 15:1-14

บท 15 เพลงคร่ำเพื่อโมอับและผลทำลาย เมืองหลักอาร์/ศิรร้างในคืนเดียว ทุกโมอับไวทุกข์ (15:2-4,8)
พระเจ้าปวดใจเพราะโมอับ (15:5; 16:9) เมืองที่กล่าว

บทที่ 5

เส้นทางหนีและความหวังของโมอับ

อิสยาห์ 5:5-7

แม้การโจมตีกล่าวจากใต้ขึ้นเหนือ เส้นทางไปได้ ทรงส่งสิงโตไล่ผู้หนีถึงท้าย (15:9)

บท 16 ตอบเพลงคร่ำสามส่วน ส่วนแรก (16:1-5) เข้าใจว่าโมอับขอยูดาห์

นำบรรณาการศิโยน ขอซ่อนผู้ถูกไล่ ข้อ 4ข-5 ผู้เผยกล่าวผ่านทูตโมอับ (Motyer เห็นเสียงพระเจ้า
บางคนศิโยนทูตโมอับ) ‘บัลลังก์ตั้งในเต็นท์ดาวิตด้วยเฮเซต ผู้หนึ่งนั่งพิพากษาด้วยสัตย์ แสงยุติธรรม ทำชอบธรรมเร็ว’

(5) หวังเดียวผู้ลี้โมอับคือเมสสิยาห์ ‘ไม่มีอะไรแสดงชัดกว่านี้ว่าความเชื่อเมสสิยาห์ของอิสยาห์ทั่วโลก’ (Motyer)

ส่วนสอง (16:6-12) ความหยิ่ง/อุดม/ว่างโมอับ เรียง ‘หยิ่ง ทะนง ยโส อวด’ (6) ทรงร้องให้เพื่อโมอับ (9,11; 15:5)

ส่วนสาม (16:13-14) พยากรณ์สำเร็จในสามปี ‘ดังปีลูกจ้าง สามปี’ หมายค่านวนตรงเข้ม

บทที่ 17

□ ดามัสกัส (ซีเรีย) และเอฟราอิม

อิสยาห์ 17:1-11

หลังสองใต้ (ฟิลิสเตีย โมอับ) ไปสองเหนือ (ดามัสกัส/อิสราเอลเหนือ) นำช่วงพันธมิตรซีเรีย-เอฟราอิม 735-732 ก่อน ค.ศ. เริ่มการะดามัสกัส เมืองหลวงยุทธศาสตร์โบราณ แต่จะพังร้าง (1-2) ข้อ 3 ร่วมชะตาเหนือ/ซีเรีย สง่าเหนือเหลือน้อย สง่าซีเรียก็เช่นกัน (4-6)

วันนั้นมนุษย์ [อาดัม/มนุษยชาติ] ไม่มองรูปมือ แต่พระเจ้าอิสราเอลผู้สร้าง (7-8) ข้อ 10-11 พุดตรงเหนือ ทั้งพระเจ้าแห่งความรอด ปลุก ‘กึ่ง/ต้นต่างชาติ’ แต่แรงงานว่าง มีวันเศร้าหนัก

□ วุ่นวายแต่ดูจบกลับ

อิสยาห์ 17:12-14

หลายชาติถูกเราไหลดูจกลืน/น้ำมากสู่อิสราเอล ‘เรา’ แต่ทรงชุ่มจนหนีกระจาย ทรงอนุญาตกดแต่ท้ายเก็บกลับ ภาพศัตรูหนีเข้าชนเหตุเซนาเคอริบ (37:36-38)

บทที่ 18

□ ข่าวสารของพระเจ้า

อิสยาห์ 18:1-7

กล่าว ‘คูช’ แต่ไม่เริ่ม ‘การะ’ จึงรวมก่อน ทั้งเริ่ม ‘วิบัติ’ และเรื่องเดียว คูชแทนปลายโลก อิสยาห์ส่งข่าวแก่ ‘ผู้อาศัยโลก’

(3) ผ่าน ‘ทูต’ จากปลาย (2; Motyer ว่าข่าวส่งแก่คูชสูงส่ง) ข่าวคือทรงเผ้าทุกโลกดูแดดส่อง

(4) และตรงธัญ/ผลเริ่มสุก จะตัดมอบัสต์ (5-6)

ตรงเหตุเซนาเคอริบ แล้ว ‘ชนสูงส่ง’ แข็งเหยียบศัตรู ยอมพระยาห์เวห์จอมทัพ นำบรรณาการศิโยน (7)

ศาลชาติแสดงพระสิริ (16:5; 17:7)

บทที่ 19

□ กำลังอียิปต์หัก

อิสยาห์ 19:1-15

ภัยอัสซีเรียโต ยูดาห์ถูกล่อฟังอียิปต์มาก แต่ผู้เผยคำศาสนา (1-4) วัตถุ (5-10) ปัญญาอวด (11-15) ล้วนว่าง ย่ำโง่งฟัง ทรง ‘ซีเมฆเร็ว’

(1) มา รูปสัน ทรงติงนพิน้อง/เพื่อนดีและอ่อน แทนแตกชาติ ตรงประวัติอียิปต์ ความแตกทำหันไสย/ทรงผีไร้สติ

(3) ทรงส่งผู้ปกครองโหด (4)

ต่อสาปแม่น้ำชีวิต ไนล์/คลองแห้งเหือด ประมง เกษตร อุตสาหกรรมเสีย ตั้งแต่ชั้นสูง ‘เสา’ ถึงล่าง ‘ลูกจ้าง’ ทุกข์ (5-10) ‘ขุนนางโศอัน’ ข้อ 11,13 คือข้าราชการทาส เคยอดฉลาดแต่พาผิดจึงโง่ เรื่องนี้มาจากพระเจ้า (14)

☐ อียิปต์จะมายูดาห์

อิสยาห์ 19:16-25

แก่น ‘วันนั้น’ อียิปต์จะพึ่งพระเจ้ายูดาห์สักวัน ยูดาห์พึ่งอียิปต์จึงโง่ อียิปต์จะกลัวพระเจ้า/ยูดาห์ใน ‘แผน’ (17; 10:6; 14:24) หลังโทษ/กลัวอาจกลับ ข้อ 18 ไม่ชัด Oswalt ว่า ‘ห้าเมือง’ ไม่นั่นน้อยแต่มีเมืองเปลี่ยนราก ‘เมืองพินาศ’ ตามคำแปล ‘เมืองดวงอาทิตย์’ หมายถึงเมืองบูซา Ra เปลี่ยน ‘วันนั้น’ ที่สาม (19-22)

มี ‘แท่น/เสา’ แต่พระยาห์เวห์ (ปฐม 12:8; 28:22) อียิปต์ร้อง ‘ต่อพระยาห์เวห์’ ในกต ทรงฟัง ส่งผู้ช่วยให้รู้พระองค์ (20-21) แมตจะรักษาและ ‘กลับพระยาห์เวห์’ (22) ‘วันนั้น’ ที่สี่/ห้า (23-25) อียิปต์/อัสซีเรียร่วมนมัสการ กับอิสราเอลทั้งสามเป็นพรโลก ทรงเรียกอียิปต์ ‘ประชากรเรา’ อัสซีเรีย ‘ผลงานมือเรา’ อิสราเอล ‘มรดกเรา’ และอวยพร

บทที่ 20

☐ ความโง่ของการไว้วางใจอียิปต์

อิสยาห์ 20:1-6

คำพยากรณ์นี้มีฉากหลังราว 713-711 ปีก่อน ค.ศ. พระเจ้าทรงให้อิสยาห์เดิน ‘เปลือยกายและเท้าเปล่า’ สามปี เพื่อเป็นหมายว่าอียิปต์และคูจะถูกอัสซีเรียกวาดไปอย่างอัปยศเช่นนั้น (2-4) เหมือนอชโดด

(1) ที่พึ่งอียิปต์แล้วถูกทอดทิ้ง ประเทศอื่นทั่วเลแวนต์ก็จะเป็นเช่นเดียวกัน คำเตือนนี้ส่งสารชัดแก่ยูดาห์ที่คิดพึ่งอียิปต์

E. การพิพากษาบาบิโลนและพันธมิตร (21:1-22:25) ยูดาห์ถูกล่อให้พึ่งไม่เพียงอียิปต์แต่บาบิโลนด้วย

เวลานั้นบาบิโลนปลุกเมืองประเทศราชอื่นให้กบฏอัสซีเรีย สุดท้ายกรุงบาบิโลนถูกเซนนาเคอริบทำลายสิ้นใน 689 ปีก่อน ค.ศ.

บทที่ 21

☐ บาบิโลน

อิสยาห์ 21:1-10

เมโสโปเตเมียได้เคยเรียกว่า ‘แผ่นดินทะเล’ คำ ‘ถิ่นกันดารชายทะเล’

(1) คงเป็นคำเย้ย ผู้เผยในฐานของผู้ส่งสารพระเจ้าสั่งศัตรูบาบิโลน (‘เอลามและมีเดีย’) ให้โจมตี
นิมิตรนั้นรุนแรงจนผู้เผยตกใจ เจ็บและทุกข์ (3-4) ขณะกษัตริย์กับขุนนางกินเลี้ยงอย่างสบาย ศัตรูล้อมและยึดนคร
(5-9)

คล้ายเรื่องเบลซัสซาร์ลัมในดาเนียล 5 มาก นักอธิบายแทบทั้งหมดเข้าใจ ‘ยาม’ ที่ตั้งตามคำสั่ง ‘องค์เจ้า’ ในข้อ 6
ว่าคืออิสยาห์ (เทียบ 11)

‘ภายใต้อำนาจสูงสุดนี้ ยามต้องรายงานสิ่งที่ตนเห็น แม้มันเจ็บปวดและไม่น่ายินดี แท้จริงนี่คือเหตุที่เขาถูกตั้งไว้
เขาไม่ได้ถูกตั้งเพื่อตัวเองหรือเพื่อคนชั่วที่น่าสนใจ แต่เพื่อส่งข่าวแก่ประชากรของตน’ (Oswalt)

□ ดูมาห์ (เอโดม) และอาระเบีย

อิสยาห์ 21:11-17

คำพยากรณ์เรื่อง ‘ดูมาห์’ (11-12) อาจใช้กับศตวรรษที่ 8 ก่อน ค.ศ. รวมสมัยอิสยาห์ หรืออนาคตศตวรรษที่ 6
‘ดูมาห์’ เป็นเมืองเอโดม (Kaiser) และภาษาฮีบรูแปลว่า ‘ความเจ็บ’ ผู้ถามยามอิสยาห์มาจาก ‘เสอีร์ (เอโดม)’
ดังนั้นการเรียกคำพยากรณ์ดูมาห์จึงทั้งสื่อถึงเอโดมและความเจ็บของคำพยากรณ์เรื่องอนาคต ข้อ 13-17
เป็นคำพยากรณ์อาระเบีย กล่าวถึงเทมา เดดาน และเคดาร์ ทั้งอาระเบียอยู่ใต้การกดขี่ของอัสซีเรีย ‘เทมา’ (13-15)
จะรับผู้ลี้ภัยจาก ‘เดดาน’ และศักดิ์ศรี ‘เคดาร์’ จะเสื่อมสิ้น (16-17)
ผู้เผยเตือนว่าความไว้วางใจบาบิโลนนำมาซึ่งการหลบหนี

บทที่ 22

□ เยรูซาเล็ม

อิสยาห์ 22:1-25

นี่คือคำพยากรณ์เรื่อง ‘หุบเขาแห่งนิมิต’ (1,5) คำ ‘นิมิต/การเปิดเผย’

(1) เย้ยอย่างย่นแย่งว่าอิสราเอล ‘มองไม่เห็น’ เยรูซาเล็มไม่ต่างจากประชาชาติโง่ที่ไม่เชื่อพระเจ้า
จึงอยู่ในบริบทพิพากษาชาติ การกล่าวถึง ‘เซบนา’ (15) ซึ่งฉากหลังราว 711 ปีก่อน ค.ศ.

เมื่อซาร์กอนแห่งอัสซีเรียโจมตีอิชโดด ท้าอัสซีเรียถอน ยูดาห์จึงยินดีเลี้ยงฉลอง (2)

คงคิดว่าอิสยาห์พยากรณ์ผิด แต่อิสยาห์เห็น ‘ความพินาศเยรูซาเล็ม’ และรำไห่ (3-4) การโจมตีมาจาก ‘องค์เจ้า
พระยาห์เวห์จอมทัพ’

(5) วาดเป็นเอลามกับศิรบูก รดศึกเต็มหุบเขา ทหารม้าหน้าประตู แต่เยรูซาเล็มไร้กำลัง (5-8) เฮเซคียาห์ตรวจอาวุธ
กำแพง และน้ำ (เทียบ 2 พกษ 18:17) เตรียมรับศึก แต่ไม่มอง ‘ผู้ทรงทำสิ่งนี้/ผู้ทรงกำหนดไว้นานแล้ว’ (9-11)

พระเจ้าตรัสให้ ‘ร้องไห้และถ่อมตน’ แต่อิสราเอลจัดงานเลี้ยงก่อนพิณาศ ไม่ฟังพระวจนะ (12-13) แสดงว่าไร้หวัง
พระเจ้าทรงปณิธานว่า ‘ความชั่วนี้จะไม่รับการอภัยจนเจ้าตาย’ (14)

ข้อ 15-25 กล่าวแก่เซบนา ผู้ดูแลวังและคลังสมัยเฮเซคียาห์ (เทียบ 36:3; 2 พกษ 18:18)

เป็นคำพยากรณ์กล่าวโทษบุคคลเพียงคนเดียวในอิสยาห์ พระเจ้าส่งอิสยาห์ตำหนิเขาที่สร้างสุสานหุ ‘เพื่อตนเอง’
และพยากรณ์ความตายอัปยศ (15-18)

‘เซบนาเป็นภาพส่วนบุคคลของประเทศ คือพอใจกับทุกสิ่งในโลกปัจจุบันและมั่นใจในอนาคต’ (Alec Motyer)
เขาจะถูกปลด เอลียาคิม (20; เทียบ 36:22) แทนที่ เอลียาคิมถูกวาดเชิงบวก ได้ ‘กุญแจราชอาณาจักรดาวิด’ (21ข-24)
และเป็น ‘หมุดที่ตอกแน่น’ (23) แต่ ‘วันนั้น’ หมุดก็ผุหัก และ ‘ศักดิ์ศรีทั้งสิ้นแห่งบ้านบิดา’ ที่เข่นไว้วางใจ (25)
เพราะภารกิจหนักและความตายฉับพลัน นักวิชาการบางคนจึงเห็นว่าเป็นพยากรณ์ถึงกษัตริย์โยสิยาห์

บทที่ 23

☐ ไทระ

อิสยาห์ 23:1-18

เริ่มจากนครใหญ่ปลายตะวันออกคือบาบิโลน แล้วจบคำพิพากษาชาติด้วยนครใหญ่ปลายตะวันตกคือไทระ (เทียบ วว
18:11-24) คำพยากรณ์แบ่งเป็นความพิณาศ (1-14) และการฟื้นฟูไทระ (15-18)

ไทระเป็นเมืองใต้สุดของฟินิเซียและครองภูมิภาคอย่างน้อยถึงศตวรรษที่ 5 ก่อน ค.ศ. เมื่อไซดอนเริ่มแทนที่ ไทระที่
‘มั่งคั่ง’ จากค้าทะเลและเป็น ‘ตลาดของประชาชาติ’ จะร้าง (1-3)

‘ยัม (ทะเล)’ บิดาไทระคร่ำสุญเสีย ไชตอนที่ยังไทระจะอายุ (4; เทียบ 12) อียิปต์ที่ได้ประโยชน์ค้าขายก็เสียหาย
(5) ขาวสะท้อนถึงทาริช (6-7) มีเพียงสิ่งที่ ‘พระยาห์เวห์จอมทัพร่างกำหนด’ ที่ทำลายไทระผู้ทรงอิทธิพลได้
(9) พระยาห์เวห์ทรงเขย่าชาติ หักศักดิ์ศรีและความหยิ่งโลก (9,11)

ข้อ 10 ยาก Oswalt เข้าใจว่าทาริชหันหลังให้ไทระ เพราะไทระไม่อาจสนับสนุนหรือป้องกันอีก
พระเจ้าทรงเป็นองค์เจ้าเหนือชาติและทะเลทั้งสิ้น แม้ ‘แผ่นดินชาวเคลเดีย’ (บาบิโลน, 14) ยังล้ม ไทระจึงหนีไม่ได้
‘เรือทาริชเอ๋ย จงคร่ำครวญ’ (1,14) ข้อ 15-18 พยากรณ์ฟื้นฟู หลัง ‘เจ็ดสิบปีเท่าปีของกษัตริย์’ (สื่อความครบถ้วน)

พระเจ้าจะเยี่ยมไทระให้กลับกิจกรรมเดิม (17) ชาติจะจำไทระ (หญิงแพศยา) อีก และนางจะลวงประเวณี
(ค้าสะสมทรัพย์) แต่คราวนี้ถวายกำไรเป็นของบริสุทธิ์แด่พระเจ้า (60:9) ทรัพย์จะเป็นอาหารและผ้าแก่
‘ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์’ (18)

นักวิชาการพยายามผูก ‘เจ็ดสิบปีที่ถูกลืม’ กับประวัติศาสตร์แต่เห็นต่าง สิ่งสำคัญคือสารเทววิทยาแก่ยูดาห์:
อย่าอิจฉาหรือพึ่งทรัพย์มหาศาลของไทระ แต่พึ่งพระเจ้าผู้ทรงปกครองและเป็นเจ้าของทุกชาติ

บทที่ 24

(2) ชัยชนะของพระเจ้าเหนือประชาชาติ

อิสยาห์ 24:1-13

อิสยาห์เปลี่ยนจากถ้อยคำเฉพาะในบท 13-23 มาสู่ถ้อยคำทั่วไปเรื่องวาระสุดท้ายและอำนาจสูงสุดของพระเจ้า มีความพยายามมากที่จะกำหนดยุคและเหตุการณ์จากร่องรอยประวัติศาสตร์ในตอนใหญ่นี้ แต่สิ่งสำคัญคือสารเทววิทยา นักวิชาการสมัยใหม่ส่วนใหญ่เห็นว่า ‘นคร’ ในข้อความสื่อถึงโลก ไม่ใช่เมืองหนึ่งโดยเฉพาะ

☐ แผ่นดินแตกสลาย

อิสยาห์ 24:1-23

ข้อ 1-6: พระเจ้าจะทรงทำแผ่นดินร้างและกระจายผู้อาศัย

ต้นฉบับเผยความใกล้เคียงของพระราชาธิกิจ ‘ดูเถิด พระเจ้ากำลังจะทำให้ร้างเดี๋ยวนี้’ เพราะ ‘ประชากรโลก’ ผ่าฝืนกฎหมายและหัก ‘พันธสัญญานิรันดร์’ (5; เทียบ ปฐม 9:1-17) ผู้สูงบนแผ่นดินจะอ่อนแรง

(4) สูงต่ำกลายเป็นเท่ากัน

(2) ข้อ 4-6 วาดภัยแล้งโดยมีพิธีขอความอุดมเป็นฉากหลัง

ข้อ 7-13: ภัยแล้งทำความยินดีหายจากชนโลกและเมืองร้าง ข้อ 14-16: ขอความมาขอเรต ฉบับเจ็ดสิบ และहारกุ่มต่างกัน จึงถกเถียงรายละเอียดมาก แต่ใจความคือผู้ถูกมหาอำนาจโลกครองสรรเสริญพระเจ้าผู้ช่วย เมื่อได้ข่าวความพินาศ ไม่จำเป็นต้องระบุว่า ‘ทะเล ตะวันออก (‘ในบรรดาแสง’) เกาะทั้งหลาย และปลายแผ่นดิน’ คือที่ใด หมายถึงสรรเสริญทั่วโลก แต่ข้อ 16x ผู้เผยยังยินดีไม่ได้ เพราะเห็นจุดจบโลก ข้อ 17-23:

เขากลับบรรยายพิพากษาที่จะมาก่อนพระสิริพระยาห์เวห์ปรากฏเต็มดั่งนัยข้อ 14-15 ความกลัวครอบงำ ‘หน้าต่าเบื่องบนเปิด รากฐานแผ่นดินสั่น’ (18) ‘วันนั้น’ พระยาห์เวห์จะลงโทษ ‘กองทัพบื่องบน’ (เทพต่างชาติ; เทียบ 2 พศด 33:5) และ ‘กษัตริย์โลก’ (21) ‘ผู้ส่องแสงเงิน’ (ดวงจันทร์) และ ‘ผู้ร้อน’ (ดวงอาทิตย์) ในข้อ 23 เป็นเทพสำคัญตะวันออกไกลโบราณ ‘เวลานั้น’ พระยาห์เวห์ประทับเป็นกษัตริย์จอมทัพองค์เดียว สำแดงพระสิริ การกล่าวเฉพาะ ‘ภูเขาไซโยน เยรูซาเล็ม และพวกผู้อาวุโส’ (23) บ่งการฟื้นฟูอิสราเอล (เทียบ วว 4:4,9-11)

บทที่ 25

☐ งานเลี้ยงของพระเจ้า

อิสยาห์ 25:1-12

ข้อ 1-5: เมื่อพิพากษาสมบูรณ์และพระยาห์เวห์ประทับ ผู้เผยถวายนครเสรีฐเต็ม (เทียบ 24:16ข) เพราะทรงทำ ‘ตามพระดำริที่กำหนดแต่โบราณ’

(1) ‘น้ำเสียงส่วนตัวนี้เตือนว่า แม้พระเจ้าทรงจัดการประชากรเป็นกลุ่ม แต่ทรงปฏิบัติต่อกลุ่มนั้นด้วยบุคคล ดังนั้นทุกคนในกลุ่มสำคัญ’ การพิพากษาทำชาติแข็งและโหดกลัวและถวายนครเสรีฐ (3)

ทรงลดผู้โหด แต่เป็นที่ลี้ภัยแก่ผู้ทุกข์ (4-5) ข้อ 6-8: ‘บนภูเขานี้’ (ศิโยน-24:23) ทรงจัดงานอุดมแก่ชนทั้งปวงและ ‘เซ็ดน้ำตาจากทุกหน้า’ (8ก; เทียบ วว 7:17)

ทรงเอาผ้าคลุมหน้าและผ้าคลุมของทุกชาติออก และทำลายความตายนิรันดร์ (7-8ข) ผ้าคลุมหมายถึง ‘ผ้าห่อศพ’ (ผู้เขียนเห็นว่าข้อ 6-7 ขวนระลึกการเสด็จลงชันาย—อพย 24:11—และการเอาผ้าคลุมออกหมายถึงทรงเผยพระสิริเต็มให้เห็น แต่ผู้เห็นตรงไม่ตาย—8ก)

ข้อ 9-12: ข้อ 9 เป็นเพลงสรรเสริญที่โต้ ‘พระเจ้าช่วยผู้ร่อพระองค์และให้อินดี’ แต่ทรงเหยียบ ‘โมอับ’ ผู้หยิ่ง ‘โมอับ’ (10) แทนชาติที่เลื้อ และข้อ 10-11 เน้นว่าทรงทำพิพากษาสำเร็จ

บทที่ 26

☐ บทเพลงของยูดาห์

อิสยาห์ 26:1

ข้อ 1-6: เพลงนี้สรรเสริญพระเจ้า ทรงประทาน ‘นครมั่นคง’ มีเพียง ‘ชาติชอบธรรม [ซัดดิก]’ และ ‘ผู้วางใจพระองค์’ เข้าได้ (2-4) ข้อ 1-2 เป็นภาพลวงหน้า ‘นครเยรูซาเล็มที่สำเร็จ’ (เทียบ วว 21:24-27)

ยูดาห์ต้องวางใจพระยาห์เวห์ผู้ทรงควบคุมทุกสิ่งและทำตามพระดำริ ประเด็นความไว้วางใจ (พึงชาติหรือพระเจ้า?)

ซึ่งเริ่มบท 7 และจบ 39:8 คือกฎเกณฑ์ข้อนี้ ข้อ 5-6 ให้เหตุผล: ทรงลดผู้หยิ่ง ยกคนซัดสน ข้อ 7-11

เปลี่ยนจากขอบพระคุณสู่การพึงพา ทางของ ‘คนชอบธรรม [ซัดดิก]’ ‘เที่ยงตรง’

(7) ‘ทางราบเพราะพระลักษณะผู้สร้างทาง (40:3-5) พระองค์ไม่คด ประชากรจึงไม่ควรเดินทางคด...

ข้อเรียกร้องซัดแต่แรก ปลายทางแน่นอน’ (Oswalt)

‘เรา’ ร่อและปรารถนาองค์เจ้าในทางพิพากษา (เทียบ 16) เพราะเมื่อทรงพิพากษา ผู้อาศัยโลกเรียน ‘ความชอบธรรม [เซเดค]’ (8-9) แต่คนชั่วไม่เรียนและเมินพิพากษาใกล้ เขาจะอายเมื่อเห็น

‘ความกระตือรือร้นของพระองค์เพื่อประชากร’ และถูกไฟเผา (10-11)

ข้อ 12-15: องค์เจ้าลงโทษทำลายศัตรู แต่จะประทานสันติ ‘แก่เรา’ (กาลยังไม่สมบูรณ์)

เราจึงพึงพระองค์เดียวแม้ได้อยู่ใต้ปกครองต่างชาติ พวกนั้นหายไร้ความจำ แต่ทรงขยายชาติและรับพระเกียรติ

(กาลสมบูรณ์เชิงพยากรณ์) ข้อ 16-19: ‘พวกเขา’ (คนชอบธรรม—7) แสงพระองค์ในทุกข์และอธิษฐานท่ามกลางโทษ (16)

พวกเขาอ่อนแรงเหมือนหญิงเจ็บครรภ์แต่คลอดอะไรไม่ได้ (17-18) แต่ทรงซุบ ‘คนตายของพระองค์’
และแผ่นดินจะคืน ‘คนตาย’ (19) ขอสนับสนุนหลักคำสอนคืนชีพอย่างแรง)
‘การยอมรับความไร้กำลังมนุษย์ผู้ทางรับฤทธิ์พระเจ้า เหมือนข้อ 19 จบด้วยชัยชนะ...
ความไว้วางใจศักยภาพมนุษย์ย่อมนำภัย แต่

บทที่ 8

การตระหนักความอ่อนแอมนุษย์ที่นำไปสู่ความไว้วางใจพระเจ้า

อิสยาห์ 8:16-22

จะนำชีวิตนิรันดร์มา (9:2-7; 12:1-6; 25:1-9; 30:18; 32:14-20; 35:1-10)’ Oswalt เข้าใจคำ
‘เราไม่ได้ให้กำเนิดผู้อาศัยโลก’ (18ข) ว่าอิสราเอลไม่อาจพิสูจน์ฤทธิ์พระเจ้าแก่โลกด้วยการโค่นมหาอำนาจคด ขั้ว
20-21: บัดนี้พระเจ้ากำลังจะลงโทษ ‘ความชั่วของผู้อาศัยโลก’ (ความไกล—เทียบ 24:1)
แต่ประชากรพระองค์จะพ้นการลงโทษ ‘วันนั้น’ (27:1)

ทรงทำลายศัตรู (‘เลวีอาธาน’) สิ้น อิสยาห์ใช้ ‘ภาษาดำเนิน’ สร้างภาพชัยชนะ รูปสามชั้นของศัตรู (‘งูฉับไว งูคด
และมังกรทะเล [ทันนิน]’—วิว 20:2) ไม่ควรตีว่าอัสซีเรีย บาบิโลน อียิปต์
แต่เป็นธรรมเนียมกวีคานาอันที่พบในเอกสารอูการ์ติ

บทที่ 27

☐ พระยาห์เวห์ทรงช่วยยูดาห์: อุปมาสวนองุ่น

อิสยาห์ 27:2-13

พระเจ้าทรงเป็นผู้ดูแลสวนที่ตราตราทั้งคืนวัน (3; เทียบ ยน 15:1) แม้อิสราเอลเป็นหนามในสวน
เมื่อฟังพระองค์ก็ทรงคืนดี (4-5) และคาดผลอุดมท่าย

- (6) ไม่ทรงจัดการอิสราเอลรุนแรงเท่าศัตรู
- (7) แต่ ‘ลงโทษอย่างพอเหมาะ (ตามขนาดเม่น)’
- (8) ชำระ ‘ความอธรรมและบาป’
- (9) โทษมีเป้าหมายเตือนและชำระ (เทียบ 54:6-8; ฮบ 12:11)

พระพิโรธต่อพวกเขาไม่มีอีก (4ก) ศัตรู (‘นครมั่นคง’) จะร้าง (10) เพราะไร้ ‘ความเข้าใจ (แยกแยะ)’

จึงไม่ได้เมตตาจาก ‘ช่างปั้น’ ผู้สร้าง (11) ข้อ 12-13 ตอบชั้ดคำถามใหญ่บท 13-27

ว่าทรงช่วยอิสราเอลจากชาติได้หรือไม่ ทรงรวบรวม ‘ผลที่เหลือ’ (12; เทียบ 11:12; 35:10) และ ‘วันนั้น’

ผู้ถูกไล่ไปอัสซีเรียและอียิปต์จะกลับมานมัสการ (13; เทียบ 2:3; 66:22-23)

บทที่ 28

(3) ความโง่ของการไว้วางใจประชาชาติ

อิสยาห์ 28:1-24

ตอนนี้เตือนยูดาห์ที่กลัวอัสซีเรียจนแสวงความช่วยเหลืออียิปต์ ‘บท 28-29 วาดผู้นำโง่ ศัตรูมาก และคำแนะนำที่จำเมื่อมองแบบมนุษย์ พระเจ้าไม่มีหวังจึงต้องทำอะไรทันที บท 30-31 วาดทางแก้ที่เสนอ คือพึ่งอียิปต์และความโง่ของมัน แล้วบท 32-33 เสนอทางแก้จริง คือการเปิดเผยพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์และการประทับท่ามกลางเขา’ (Oswalt)

☐ เอฟราอิม

อิสยาห์ 28:1-13

คำเตือนแก่ผู้ปกครองอิสราเอลเหนือ พระเจ้าจะโยน ‘มงกุฎแห่งความหยิ่ง’ (1,3) ลงดิน ‘วันนั้น’ พระยาห์เวห์จะเป็น ‘มงกุฎสง่า’ และ ‘พวงมาลัยงาม’ แก่คนที่เหลือ (5) ประทับทำให้สังคมยุติธรรมปลอดภัย (6; เทียบ 1:26)

ต่างจาก Motyer กับคนอื่น Oswalt เห็นข้อ 7-13 เตือนเหนือ ไม่ใช่ยูดาห์ ไม่ใช่ผู้ปกครอง แต่ผู้นำศาสนา (ปุโรหิต ผู้เผย) เมาจนแปลนิมิตผิดและตัดสินผิด (7) เย้ยคำสอนพื้นฐานง่ายของผู้เผย (9)

ปฏิเสธถ้อยคำ ‘การหยุดพัก’ ที่ให้ประชากร ‘พัก’ (12) ดังนั้นทรงตรัสด้วย ‘ริมฝีปากเย้ย’ และ ‘ภาษาอื่น’ (เทียบ 1 คร 14:21; ข้อ 11) สุดท้ายสะกดล้มทั้งที่เรียนคำ ‘ง่าย’ ที่ตนเย้ยไม่ได้ (13; เทียบ 6:10)

☐ เยรูซาเล็ม

อิสยาห์ 28:14

28:14-22 จุดเน้นย้ายสู่ยูดาห์ใต้ Oswalt ว่า ‘คนเยาะเย้ย’ เป็นคำลบแรงสุดคำหนึ่งบรรยายคนชั่วพันธสัญญาเดิม ไม่เพียงเลือกทางผิด แต่เย้ยทางถูกและลงผู้เดิน พวกเขาปฏิเสธพระเจ้า ทำ ‘พันธสัญญากับความตาย/แดนคนตาย’ (15) อาจหมายพันธสัญญากับอียิปต์ ทรงทำลายพันธสัญญานั้น ไม่ช่วยแต่ทำให้ ‘ถูกมันเหยียบ’ (18)

ทรงวางศิลาเป็นรากฐานในศิโยน สร้างด้วย ‘ความยุติธรรมและความชอบธรรม’ (16-17; เทียบ รม 9:33) เขาคิดหลบในพันธสัญญาตนได้ แต่มีเพียงผู้เชื่อรากฐานที่ทรงตั้งพบที่ลึ (15-16) ทรง ‘กำหนดทำลายทั่วแผ่นดิน’ และทำพระราชกิจประหลาดแน่ (21-22)

จึงอย่าเป็น ‘คนเยาะเย้ย’ ศิลาแรก ‘ล้ำค่าและมั่นคง’ ข้อ 16 คือ

‘มนต์ที่สนธิรวมเรื่องการเปิดเผยความสัตย์พระเจ้าและการเรียกให้ตอบพระองค์ด้วยความสัตย์ชนิดเดียวกัน

สารทั้งหมดวันหนึ่งรวมในพระเยซูคริสต์' (Oswalt)

28:23-29 ผู้เผยเปลี่ยนน้ำเสียง กล่าวขานนาและการนวด ไม่เสริมคำแปลอุปมา แต่บรรยายากาตหวัง
พระเจ้าไม่ไถดินตลอด (24) หรือนวดเมล็ดไม่หยุด (28) ด้วยปัญญากว้าง ทรงทำแต่ละงานตามเวลาและวิธีเหมาะ
ให้พระประสงค์สำเร็จ (21,29)

29:1-14 ความหมาย 'อารีเอล' ยังถก สรุปสามทาง:

(1) 'อารีเอล' เมืองของเอล

(2) สิ่งพระเจ้า

(3) แทนบูชาหรือเตา Oswalt ให้น้ำหนักข้อสามเพราะ 'เทศกาล' ข้อ 1 เยรูซาเล็มตำหนิรูปเหนือ
แต่อดพิธิพระวิหารและความแท้ของนคร

(1) ทว่าการนมัสการและเครื่องเป็นหน้าชื่อ (13; เทียบ มธ 15:8-9) ทรงโจมตีเมือง ทำเป็น 'แทนบูชา'
และชาติเป็นเครื่องถวาย (2-3)

คอยถูกเท้าศัตรูกด

(4) แต่ทรงลงโทษผู้ศัตรูที่ต่ออารีเอลให้หายดุฉินคิน (5-8) แม้แผนใหญ่มีการฟื้นเยรูซาเล็ม
ปัจจุบันอยู่ใต้พิโรธและตีสอนเพราะบาป (13) ทรงเท 'วิญญาณหลัก' ปิดตา คลุมแม่ผู้เผย (10; เทียบ 6:10; ฉธบ
29:4) การเปิดเผยถูกบัง (11-12)

คนฉลาดหาย (14) แต่ข้อ 14 ให้หวังพร้อมกัน: ทรงทำปัญญาโลกสูญ และให้ 'คนหูหนวกกับคนตาบอด' ได้ยิน เห็น
เข้าใจ (เทียบ 18,24; 1 คร 1:20,27)

บทที่ 29

☐ ผู้ซ่อนแผนการ

อิสยาห์ 29:15-24

'วิบัติแก่ผู้พยายามซ่อนแผนลึกลับจากพระยาห์เวห์' เขาวางแผนลับ เป็นภาษาที่ปฏิเสธข้างป้น ไม่วางใจปัญญาผู้สร้าง

(16) คงหมายการตัดสินใจหักพันธสัญญาประเทศราชอัสซีเรียแล้วขออียิปต์ช่วย (เทียบ 30:2; 2 พกษ 18:7)

ทรงทำการพลิกใหญ่ (17-18; เทียบ 24; 35:5) กำจัดคนชั่ว ให้คนต่ำยินดี (19-21)

อิสราเอลจะไม่อายอีก แต่สรรเสริญและยำเกรงพระเจ้าผู้ทรงไถ่อย่างใหญ่ (22-23)

บทที่ 30

□ วิบัติแก่บุตรภรรยา

อิสยาห์ 30:1-18

‘บุตรภรรยา’ (ผู้ปกครองยูดาห์) ไม่วางใจปัญญาพระเจ้า (เทียบ 29:16) แต่คิดแผนเอง ผู้กษัตริย์อียิปต์ (1-2) นี่เป็นบาปต่อพระเจ้า (เทียบ อพย 13:17; ฉธบ 17:16) ทรงให้อียิปต์ช่วยยูดาห์ไม่ได้ แต่กลายเป็นความอาย (3-5) ก้าวที่เสี่ยงลำบากไปขอช่วยว่างเปล่าไร้ประโยชน์ (6-7ก) อียิปต์เป็นเพียง ‘ราหับ (สัตว์ทะเล) ที่นั่งนิ่ง’ (7ข) ข้อ 8-17 เตือนประชากรภรรยา พวกเขาเหมือนผู้นำ ไม่อยากฟังพระวจนะ ขอผู้เผยเอยัพูด ‘สิ่งถูก’ แต่พูด ‘คำโกหกนุ่มนวล’ (9-10) ขอให้พระเจ้าห่างไป (11) ทรงพิพากษานับพันสิ้นยุคกำพั้งล้มและภาชนะถูกช่างปั้นทุบ (13-17) ตรัส ‘จงกลับ สงบ และไว้วางใจ’ (15) แต่เขาปฏิเสธ คิดหนีศัตรูได้ (16) การพิพากษาจะไล่ตาม ‘เพราะฉะนั้น’ (18)

นำบทสรุป เหตุทรงอยากให้อิสราเอลสงบไว้วางใจ (15) คือทรงอยากให้พระคุณ เมตตา และพร (18) ผู้ ‘รอ’ พระเจ้าจะพบความรอดของพระเจ้าผู้ ‘ทรงรอ’ ทรงช่วยด้วย ‘ความยุติธรรม’ (เทียบ 1:27)

□ พระพรยูดาห์ ความพิณาศอัสซีเรีย

อิสยาห์ 30:19-33

ตอนนี้เน้นความแน่นอนความรอด ยูดาห์จะพิณาศเพราะไม่วางใจ แต่ทรงตอบเสียงร้อง (19) ส่ง ‘ครู (หลายคน)’ (เทียบ ยอล 2:23) นำกลับ (20-22) ผู้รอรับพร (18): ทรงให้ฝน ธัญอุดม (23-24) น้ำมาก (25) พันแฟลร์รักษาประชากร (26; เทียบ 58:8; มลค 4:2) ข้อ 27-33 ประกาศอัสซีเรียพิณาศ ทรงตีชาติด้วยพิโรธแรง (27-28, 31-32 ด้วย ‘ไม้ที่กำหนด’—32)

ยูดาห์ ‘ยืนนิ่ง’ (15) เห็นความรอดและสรรเสริญ (29) อัสซีเรียท้อด้วย ‘พระสุรเสียงสง่า’ (30-31; เทียบ วว 1:16) กษัตริย์อัสซีเรียจะถูก ‘ล้มหายใจ/พระวิญญาณพระเจ้า’ (28; 59:19) เผา (ขึ้นแทนโมเลคที่ไทเฟท—33) ‘อิสยาห์จึงแนะนำอีกว่าไม่ต้องกลัวอัสซีเรียจนไปอียิปต์ สิ่งที่ต้องทำคือเข้าใกล้พระองค์เดียวแห่งจักรวาลผู้ทรงถือชะตาอัสซีเรียจริง’ (Oswalt)

บทที่ 31

□ วิบัติแก่ผู้ปฏิเสธความช่วยเหลือของพระเจ้า

อิสยาห์ 31:1-9

วิบัติแก่ผู้ลืมนออียิปต์ช่วย เขาไม่แสวงพระเจ้า แต่พึ่งม้า รถ และทหารมา

(1) เป็นการตัดสินใจจริง ‘อียิปต์เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า’ ม้าของเขาเป็นเนื้อ ไม่ใช่วิญญาณ

(3) ทรงตีทั้งอียิปต์ผู้ช่วยและยูดาห์ผู้รับ (2-3) พระยาห์เวห์จอมทัพจะสู้ดุจสิงห์คาบเหยื่อ

(4) แต่อีกด้านปกป้องเยรูซาเล็มจนแม่ (5)

อิสราเอลจึงต้องหยุดกบฏและกลับ

(6) ความดีของมนุษย์ปฏิเสธกลับ แต่ทรงสัญญาการกลับ ทรงทำเอง ‘วันนั้น’ เขาจะโยนรูป ศัตรูโดยพระเจ้า ไม่ใช่กำลัง (ดาบ) ตน (7-9) ‘พระเจ้าไม่รอให้เรากลับใจก่อนจึงเมตตา ตรงกันข้าม พระเมตตาเป็นแรงขับเคลื่อนการกลับใจ ดังนั้นเราถูกเรียกให้กลับใจเป็นผลของความรัก มากกว่าการหลีกเลี่ยง’ (Oswalt)

บทที่ 32

☐ ธรรมชาติและผลของผู้นำแท้

อิสยาห์ 32:1-8

‘ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านายจะปกครองด้วยความยุติธรรม’

(1) บางคนไม่เห็นเป็นเมสสิยาห์เพราะ ‘เจ้านาย’ แต่บท 32-33 วาดอาณาจักร ‘ชอบธรรมและยุติธรรม’ ที่เมสสิยาห์จะครอง พระเจ้าจะเทพระวิญญาณ (15; เทียบ 28:6) ประทับเป็นกษัตริย์ ให้ ‘ความยุติธรรมและความชอบธรรม’ เต็มศิโยน (33:5,22)

ชายผู้นั้น (กษัตริย์) เป็นที่ลี้ภัยลมพายุและฝน สายน้ำในดินแห้ง เสาใหญ่ในแดนเหน้อย (2) การครองทำความยุติธรรมสังคมและศีลธรรมขึ้น ตา หู ใจคนเปิดเข้าใจ

(3-4; เทียบ 28:7-8; 29:9-10) ‘คนโง่’ [นาบาล] ผู้ทำกรรมและหลอกลวงจะไม่รับเกียรติอีก (5-7)

สังคมจะยกย่อง ‘คนมีเกียรติ’ [นาดีฟ] อย่างถูกต้อง (8)

☐ รากฐานให้มีผู้นำแท้: พระวิญญาณของพระเจ้า

อิสยาห์ 32:9-20

คำเตือนแก่ ‘หญิงสบาย’ ‘หญิงไม่กังวล’ (9-14; เทียบ 3:16-4:1) การฟื้นฟูสัญญา (1-8) ไม่มาโดยไม่มีภัย/พิพากษา (19) ผู้เอาสิ่งอื่นแทนพระเจ้าเป็น ‘ความสบายและยินดี’ จะพบแสงและกันดาร แต่ ‘ท้ายที่สุดพระองค์จะเทพระวิญญาณจากเบื้องบนเหนือเรา’ (15; 44:3; 59:21) ถิ่นกันดารเป็นไรและป่า (เทียบ 29:17) ‘ความยุติธรรมและความชอบธรรม’ จะอยู่ (16)

ผลคือ ‘ชาโลม’ คือ ‘ความสงบและปลอดภัยนิรันดร์’ (17-18) ‘อาณาจักรสัญญาจะมา มีสันติและปลอดภัย แต่จะมาด้วยการริเริ่มและประทานกำลังของพระเจ้า หลังความพยายามมนุษย์พิสูจน์ว่าล้มเหลว... เราจะพบกำลังศักดิ์สิทธิ์เพื่อความชอบธรรมเมื่อถึงสุดตนและยอมรับสิทธิพระเจ้าปกครองชีวิต’ (Oswalt)

บทที่ 33

☐ ความจำเป็นของกษัตริย์แท้

อิสยาห์ 33:1-16

‘วิบัติแก่ผู้กดขี่และหลอกลวง’

(1) ตามบริบทหมายฮัสซีเรีย (เทียบ 18-19; 30:31; 31:8) พระเจ้าทรงลุก

(3) พิพากษาชาติ ทรงสูงและรับเกียรติแต่ผู้เดียว เดิมทีโดย ‘ความยุติธรรมและความชอบธรรม’

(5) ยุคนั้นมีความมั่นคง ความรอด ปัญญา ความรู้มาก ‘ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นทรัพย์ของเจ้า’ (6)

อิสยาห์จึงอธิษฐานพึ่งพระเจ้า ‘พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาเรา เรารอพระองค์

โปรดเป็นแขนของเราทุกเช้าและความรอดยามทุกข’ (2; เทียบคำอธิษฐานเฮเซคียาห์ 37:14-20)

ทุกครั้งที่ประชากรกลับ ฟังและรอ ทรงฟื้น ข้อ 7-9 เป็นเพลงคร่ำวาทสภาพสิ้นหวัง ศัตรู (ฮัสซีเรีย)

หักสนธิสัญญาและบุก ‘ทูตสันติ’ ร้องไห้ ข้อ 10-16 คือคำตอบ ‘บัดนี้’ ถึงคราวพระเจ้าผู้ช่วยเดียวลุก (10)

‘ความล้มเหลวมนุษย์คือโอกาสพระเจ้า’ ทรงยกตน กลืนศัตรู (11-12) ให้ทุกคนรู้ [ยาดา] ฤทธิ์ (13) ผลคือ

‘คนบาป/คนธรรมในศิโยน’ กลัว ‘ไฟเผาวันรันดร์’ (14) แต่ ‘ผู้ทำชอบธรรม พุดตรง ห่างชั่ว’ อยู่ ‘ที่สูง’ ปลอดภัยอุดม

(15-16; เทียบ สดด 15; 24) ‘ข้อ 15 ตอบคำถามข้อ 14... สิ่งแยกเราจากพระเจ้าท้ายสุดไม่ใช่ธรรมชาติของเรา

(จำกัดกับอนันต์) แต่ลักษณะเรา (ไม่บริสุทธิ์กับบริสุทธิ์)’ (Oswalt)

☐ วันที่กษัตริย์แท้ทรงครอง

อิสยาห์ 33:17-24

‘กษัตริย์’ ข้อ 17 ไม่ใช่เพียงเฮเซคียาห์ ท้ายสุดหมายพระยาห์เวห์ผู้ทรงยกตนในตอนก่อน (22)

และการไม่มีคำนำหน้านามยังบ่งเมสสิยาห์ แดนของกษัตริย์เป็น ‘แผ่นดินกว้างไกล’ เมื่อปรากฏ ศัตรู (ต่างชาติ) หาย

(19; เทียบ 28:11) ดาที่เห็นกษัตริย์จะเห็นเยรูซาเล็ม ‘เด้นท์’ มั่นนิรันดร์ (20)

ที่นั่นพระยาห์เวห์ผู้พิพากษา ‘กษัตริย์ของเรา’ ประทับอย่างสง่าราศี ‘กับเรา’ (21-22) ข้อ 23-24

หมายยูดาห์แม้สับสน แต่ ‘เมื่อถึงเวลา’ ชนและพื้น (รับอภัยบาป; ‘ของเจ้า’ ใน 23 เป็นสรรพนามหญิง จึงชี้ ‘ยูดาห์’

หญิง มากกว่า ‘ประชากร’ ฮัสซีเรียที่เป็นชาย) ‘การอภัยบาป’ ขวน 4:3-4 และเป็นมโนทัศน์สำคัญ

อิสยาห์ชี้ปัญหาท้ายคือบาปที่แยกเราจากพระเจ้า เป้าหมายสุดของการฟื้นคือประชากรที่รับอภัยอยู่ร่วมสวดคล้องพระลั
กษณะ

(4) เชื้อพระเจ้าหรือเชื้อประชาชาติ ผลของการเชื้อประชาชาติ (34:1- 35:10)

บทที่ 34

ถิ่นกันดาร: การพิพากษาของพระเจ้าต่อประชาชาติ (เอโดม)

อิสยาห์ 34:1-17

ข้อ 1-4 วาดพิพากษาระดับจักรวาล ‘ประชาชาติ สิ่งเต็มแผ่นดิน โลกและทุกสิ่งที้ออกจากโลก’
ต้องฟังถ้อยคำพิพากษาเข้ม ทรงทำลายชาติด้วยพิโรธ เป็นภัยจักรวาล (3-4) ข้อ 5-17 กล่าวพิพากษาเอโดม
วาดแผ่นดินร้างสิ้น เหลือสัตว์ป่า เอโดมแทนทุกชาติและชะตา ไม่ใช่เพียงประเทศ
ในพันธสัญญาเดิมเอโดมตรงข้ามอิสราเอล ‘ดังนั้นเอโดมเป็นแบบชาติที่ยืนกรานทางตนซึ่งตรงข้ามทางพระเจ้า’ ข้อ
5-8 วาดการสังหารโหดด้วย ‘ดาบพระยาห์เวห์’ ความพินาชชาติเป็นเครื่องบูชา คนบาปต้องถวายชีวิต
ไม่โดยผู้ไถ่แทนก็ด้วยชีวิตตน วันนี้คือ ‘วันแค้น’ และ ‘ปีชดเชย’ ของพระยาห์เวห์ (8; เทียบ 35:4)
‘พระเจ้ามีตารางเวลาแน่’ ข้อ 9-10 ชวนพิพากษาโสโดมโกโมราห์ (เทียบ ปฐม 19:24-28) สิ้นและถาวร ข้อ 11-15
ชวน 13:21-22; 14:23 วาดไร้นคนและร้าง ข้อ 16-17 สรุปวิ ยืนยันพิพากษากำหนดแล้ว ‘หนังสือพระยาห์เวห์’ (16)
อาจเป็นภาพวรรณกรรมของ ‘หนังสือชะตา’ บนฟ้า (Oswalt) ส่วน Motyer
เข้าใจว่าหมายพันธสัญญาเดิมเวลานั้นรวมอิสยาห์

บทที่ 35

สวน: จุดหมายของผู้รับการไถ่

อิสยาห์ 35:1-10

บท 35 ตรงข้ามบท 34 วาดถิ่นกันดารกลายเป็นสวน ไม่จำเป็นพื้นที่หนึ่ง แต่ทั้งโลกที่พินาศด้วยภัยมนุษย์
พืชชาติลงเอยกันดาร พืชพระเจ้าลงเอยสวน ‘ถิ่นกันดารและทะเลทราย’ ดอกบานและเป็นป่าหนา (เทียบ 6ข-7)
อิสราเอลเห็น ‘พระสิริพระยาห์เวห์’ คือ ‘ความงามพระเจ้าของเรา’
(2) สวนงามสำเร็จผ่านการ ‘เสด็จมา’ และ ‘แค้น’ (เทียบ 34:8)
วันนั้นยินดี คนตาบอดเห็น หูหนวกได้ยิน ง่อยกระโดด ใรร้องเพลง (1,5-6ก; เทียบ ลก 7:22 ‘พยากรณ์เมสสิยาห์’; กจ
3:8) เวลานั้นมีทางหลวงสู่ศิโยน (‘ทางบริสุทธิ์’) เฉพาะผู้สะอาดและรับไถ่เดิน (7-9) ต่างจากเอโดมร้าง ไม่มีสัตว์ดุ
(เทียบ 34:11-15) ‘ผู้รับการไถ่’ กลับศิโยน รับยินดีนิรันดร์ ‘โศกและถอนใจ’ หาย (10; เทียบ 51:11)
‘แก่นคือพระเจ้าเสด็จหาประชากร (35:4) เพื่อให้ประชากรเข้าหาพระองค์ในชีวิตบริสุทธิ์เพื่อนมัสการและสามัคคีธรรม
(2:2-4; 4:2-6; 25:6-9; 66:18-23)... วันที่ประชากรพ้นบาปตนและผู้อื่น กลับหาพระเจ้า พื้นพระฉายเต็ม
และการต่อสู้ทั้งชีวิตหนีโศกเจ็บจบโดยถูกยินดีท่วม คือยอดอุดมคติวาระสุดท้าย นี่คือการหวังความเชื่อพระคัมภีร์’
(Oswalt)

บทที่ 36

(1) ภัยคุกคามของอัสซีเรีย

อิสยาห์ 36:1-38

อาหัสไม่วางใจพระเจ้าต่อภัยอัสซีเรีย (เทียบ บท 7) แต่เฮเซคียาห์บุตรแสดงแบบอย่างความเชื่อโดยวางใจในสภาพคล้ายกัน

☐ ถ้อยคำของมหากษัตริย์อัสซีเรีย

อิสยาห์ 36:1-22

‘ปีที่ 14 แห่งกษัตริย์เฮเซคียาห์’ (1; ราว 701 ก่อน ค.ศ.) ตูค่านวณจาก 715 ก่อน ค.ศ. เมื่อเริ่มครองเดี่ยว (เทียบ 2 พกษ 18:9) กษัตริย์อัสซีเรียเซนาเคอริบยึดเมืองยูดาห์มาก ‘ลาคีซ’

(2) เป็นป้อมเนินตะวันตก ฝ่าถนนสำคัญสู่ภูเขาไต้เยรูซาเล็ม (เทียบ ยรม 34:7) เมื่อการล้อมใกล้สำเร็จ เขาส่งข้าราชการขอยอมจำนน รับหาเคห์มากับทัพใหญ่ เอลียาคิม เซบนา โยอาห์รับ

(3) เฮเซคียาห์จึงตระหนักว่าบรรณาการและสนธิสัญญาอัสซีเรียไร้ผล (เทียบ 33:8; 2 พกษ 18:13-16) ข้อ 4-10 รับหาเคห์ส่ง ‘ถ้อยคำมหากษัตริย์อัสซีเรีย’: ฟิงอียิปต์กับอัสซีเรียก็โง่ ฟิงพระยาห์เวห์ก็โง่ เฮเซคียาห์ทำพระยาห์เวห์โกรธเพราะรื้อ ‘ปูชนียสถานสูงและแท่นบูชา’

(7) กษัตริย์อัสซีเรียจึงมารบตามบัญชาพระยาห์เวห์ นี่คือการระงับ ข้อ 11 เอลียาคิม เซบนา โยอาห์กล่าวประชาชนหวั่น ขอพูดอารามคแทนภาษายูดาห์ แต่รับหาเคห์ยิ่งตั้งใจพูดฮีบรูตั้ง ข้อ 13-20 ‘ถ้อยคำมหากษัตริย์’ ต่อประชาชน: อย่าถูกเฮเซคียาห์ลวง แม้กล่าว ‘จงวางใจพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จะช่วย’ (15,18) กษัตริย์ชนะเทพทุกชาติ ‘พระยาห์เวห์’ ก็ช่วยจากมือเขาไม่ได้ (18-20; ‘ฮามัท’ ข้อ 19) อุกอัสซีเรียยึดหลายครั้ง ท้ายถูกทำลายเพราะกบฏ เขาเสนอหากยอมจะย้ายไปแผ่นดินอื่นอยู่อย่างสบาย (16-17) แต่ชาวเยรูซาเล็มตามคำเฮเซคียาห์ เงียบไม่ตอบ (21)

บทที่ 37

☐ พระวณะของพระยาห์เวห์พระเจ้า

อิสยาห์ 37:1-7

เฮเซคียาห์ได้ฟัง ‘ถ้อยคำมหากษัตริย์อัสซีเรีย’ ก็ฉีกฉลองพระองค์ สวมผ้ากระสอบ ไปพระวิหาร

(1) ส่งเอลียาคิม เซบนา และบุโรหิตหาอิสยาห์เพื่อฟัง ‘พระวณะพระยาห์เวห์พระเจ้า’ เซบนากับเอลียาคิมเคยได้ฟังพระวณะผ่านอิสยาห์โดยเฉพาะ (22:15-19,23-25)

เขาร้องว่าเป็น ‘วันอับาย’ ที่ได้ฟังคำหมิ่น ‘พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์’ (3-4; เทียบ 2 พศด 32:19; 1 ซมอ 17:26 ‘ดาวิด’) อิสยาห์ส่งพระวจนะว่า ‘อย่ากลัว’ ทรงได้ยิน ‘คำหมิ่น’ จะให้อัสซีเรียถอย และกษัตริย์ตายด้วยดาบในบ้านเกิด (6-7)

ทรงทำทัฬหีเอง (Oswalt แปล ‘วิญญาณ’ [รูอาห์] ข้อ 7 ว่าทำที่/ความคิด/ความรู้สึก) ส่วน 37:36 ว่า ‘ทูตพระยาห์เวห์’ ฆ่าทัฬหีอัสซีเรีย 185,000 คน

บทที่ 36

รับซาเคห์คองนำทัฬหีใหญ่ไปลิบนาห์ทางเหนือของลาคีซ

อิสยาห์ 36:2

เพื่อรวมทัฬหีหลักตามบัญชากษัตริย์อัสซีเรีย

(8) ตามพระวจนะ เขาได้ยิน ‘ข่าว’

(7) ว่ากษัตริย์คูชกำลังมาสู้ จึงถอย แต่ขณะคูเหมือนถอย เขาส่งจดหมายขู่เฮเซคียาห์ส่วนตัว ใจความข้อ 10-13 คืออย่าหลง ‘พระวจนะพระเจ้า’ ว่าการถอยแปลพระเจ้าช่วยเยรูซาเล็มจากเซนาเคอริบ เขาจะกลับฆ่า ‘เฮเซคียาห์’ เหมือนกษัตริย์ชาติอื่น (13) เฮเซคียาห์รับจดหมาย ขึ้นพระวิหาร คลีต่อพระพักตร์ อธิษฐาน (16-20)

อย่างกระตือรือร้นฟังเต็ม เขาสารภาพพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าจอมทัฬหี (กษัตริย์) และพระเจ้าผู้สร้างองค์เดียว (16)

ขอทรงฟังคำหมิ่นของเซนาเคอริบ ลูกช่วย เพื่อให้รู้ว่าพระยาห์เวห์เท่านั้นคือพระเจ้า (20)

เทพชาติที่ถูกทำลายเป็นเพียงรูป (19) แต่พระยาห์เวห์คือ ‘พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์’ (4,17)

เป็นความเชื่อที่ได้ตรรกะคำชัดตรง (เทียบ 12; 36:20)

Oswalt เปรียบคำอธิษฐานเซโทสกษัตริย์อียิปต์ต่อกษัตริย์อัสซีเรีย และอัสซุรบานิปาลต่อกษัตริย์เอลาม กับของเฮเซคียาห์ เขาว่าความต่างหลักคือของเฮเซคียาห์ ‘ไม่มีการอ้างว่าตนชอบธรรมหรือคู่ควรรับความช่วยเหลือเลย’

ข้อน่าสนใจเพราะให้เห็นปัญหาคำอธิษฐานขอหายป่วยในบทถัดไป (เทียบ 38:3)

ข้อสังเกตนี้จึงน่าสนใจในแง่

บทที่ 37

☐ คำตอบของพระเจ้า

อิสยาห์ 37:21-38

อิสยาห์ส่งพระวจนะแก่เฮเซคียาห์ พระเจ้าทรงรับคำเซนาเคอริบเป็นการทำพระเกียรติ คำเย้ย หมิ่น

และสบประมาทพุ่งต่อ ‘องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล’ (23) เขายังอวดชัย แต่ทั้งหมดคือสิ่งที่พระเจ้า ‘กำหนดแต่ปฐม’

ใช้เขาเป็น ‘ไม้’ (10:5) ทำ (26) กระนั้นเขาโกรธตันอย่างไม่กลัว พ้นคำโอหัง (28-29ก) ทรงไถ่ยืม
จะเกี่ยวจุมูกใส่บังเหียน ส่งกลับทางเดิม (29ข)

อิสยาห์ต่อด้วยหมายสำแดงความแน่นอนพระวามะแก่กษัตริย์

ปีนี้อาหารน้อย ปีหน้าดีขึ้น ปีสามการหว่านเก็บกลับปกติและอุดม (30-31)

สามปีดูนานเกินเป็นการแทรกแซงพิเศษ (หมาย) Delitzsch จึงเสนอว่าคำนี้ให้ปลายฤดูใบไม้ร่วงเมื่อ ‘ปีนี้’ ใกล้จบ
เหลือราว 14-15 เดือน ภาพปลูกเถาและกินผลเน้นทั้งพื้นเร็วและสันติ (เทียบ ลนต 19:23-25; ศคย 8:12) ข้อ 31-32
พยากรณ์มี ‘คนที่เหลือ’ หนีรอดในยูดาห์และเยรูซาเล็ม (เทียบ 7:3; 10:20-21; 11:11-16)

จะหยั่งรากออกผล ‘ความกระตือรือร้นพระยาห์เวห์จอมทัพ’ ทำ (9:7) ข้อ 33-35 ยืนยันแผนยึดเยรูซาเล็มไม่สำเร็จ
ยิ่งลูกศรเดียวก็ไม่ได้ ต้องถอย ‘เราพระยาห์เวห์กล่าว’ (34) ‘เราจะป้องกันและช่วยเมืองนี้เพื่อตัวเราและดาวิดผู้รับใช้ขอ
งเรา’ (35)

‘พระเจ้าต้องช่วยเหลือเพื่อพิสูจน์ความเป็นพระเจ้า ความสัมพันธ์กลับใจกับรอดสำคัญทั้งคู่
การกลับใจและไว้วางใจไม่ใช่สาเหตุความรอด สาเหตุคือความสัตย์ของพระเจ้าต่อพระลักษณะ
แต่หากไรการตอบมนุษย์นี้ก็ไม่มีความรอด’ ‘ความอุทิศต่อดาวิดมีโชติศัตถ์โนมิติแก่ลูกหลานทุกคนไม่ว่าทำอะไร...
เฮเซคียาห์จึงอาจเป็นตัวแทนปัจจุบันของ “ดาวิดผู้รับใช้เรา” และพระยาห์เวห์ทรงทำเพื่อเขา (เทียบ 2 พกษ 18:3)’
(Oswalt)

ข้อ 36-38 ทรงส่ง ‘ทูตพระยาห์เวห์’ ฆ่าทัพ 185,000 กษัตริย์อัสซีเรียจึงออกกลับนินะเวห์ตามพระวามะ (29,34)
ท้ายลูกบุตรฆ่า แม้จริงอีกประมาณ 20 ปี ผู้เขียนสนใจความสำเร็จพระวามะ (เทียบ 37:7) เป็นความตายอับอาย
พิสูจน์เทพนิสรคป้องกันเขาไม่ได้

บทที่ 38

(2) ขีดจำกัดความเชื่อของมนุษย์

อิสยาห์ 38:1-8

หากบท 36-37 ให้มุมมองต่อเฮเซคียาห์ บท 38-39 ให้มุมมอง แม่เขาเป็นตัวแทน ‘ดาวิด’
และเป็นแบบประชากรด้วยความเชื่อ บท 38-39 ตอบว่าทำไมการเป็นเชลยบาบิโลนยังเกิด

ความเจ็บป่วยของเฮเซคียาห์

อิสยาห์ 38:1-22

‘เวลานั้น’ คือเมื่อใดยังถก หากเริ่มครองร่วมบิดา 727/726 ก่อน ค.ศ. เขาตายหลังครอง 29 ปี (2 พกษ 18:2) ใน 696
และป่วยก่อน 15 ปีคือ 711 ดังนั้นเหตุนี้ก่อนเซนาเคอริบบุก (ราว 701) เนื้อหาบท 38-39 จึงเกิดก่อนบท 36-37

ตามลำดับเวลา

พระคัมภีร์ไม่บอกเหตุป่วย (เทียบ 2 พศต 32:25) เขาจะตายจากโรค (คงฝีชนิดหนึ่ง—21) และได้พระวจนะผ่านอิสยาห์ว่าตายแน่

(1) ตายด้วยโรคราววัย 39 เป็นพิพากษาหนัก เขาร้องไห้มาก อธิษฐานขอชีวิต
ขอทรงจำความสัตย์และการทำดีด้วยใจทั้งหมด

(3) อิสยาห์เล่าคำอธิษฐานและคำตอบเร็ว

(5) แล้วเสนอขอเขียนหลังหอยละเอียด (10-20)

ทรงฟังน้ำตา ต่อชีวิต 15 ปี และสัญญาป้องกันเยรูซาเล็มจากอัสซีเรีย (ถ้าบท 37 เกิดหลังบท 38 จริง 37:36-37 คือความสำเร็จ) เขาขอ ‘หมาย’ (22) ทรงอนุญาต (7-8; เทียบ 2 พกษ 20:8-11)

ข้อ 10-20 เป็นสวดติของเฮเซคียาห์ รูปแบบเรียกเพลงขอบพระคุณหรือเพลงคร่ำก็มิขัด Oswald เห็นจุดเน้นไม่ใช่พื้นและขอบคุณ แต่ ‘ความไม่สมบูรณ์ของกษัตริย์และประชากรซึ่งแม้ผ่นผันปัจจุบันก็คิดว่าจะนำพินาศข้างหน้า’ เพลงจึงมีขอบคุณ

แต่ความยินดีจากความรอดถูกความตระหนักมืดเรื่องความตายลดมาก

ข้อ 10-14 ส่งความรู้สึกไร้แรงและหดหู่ เขาค่ำรำว่าถึงประตูตายกลางวัย สารภาพทรงนำเขาสู่ตาย และชีวิตหลังตายว่าง เขาเศร้าว่าจะไม่เห็นพระยาห์เวห์ (เทียบ 18) หรือคนโลกอีก ข้อ 15 แปลบวก (เชื่อว่าจะให้มีชีวิต) หรือลบ (ทรงให้โรค) ได้ อย่างไรก็ดีเขาพึ่งอธิปไตย ขอรักษาและชีวิต (16)

ยืนยันคำตอบ (17; เทียบ 21) หากโรคเป็นการตีสอนหยิ่ง ทรงอภัยและรักษา (เทียบ ยก 5:15)

ข้อ 18 สะท้อนแนวคิดเวลานั้นเรื่อง ‘แดนคนตาย’ (เทียบ โยบ 10:21-22; สดต 6:5; 30:9; 88:10-12; 115:17) สำหรับคนพันธสัญญาเดิม แดนคนตายเป็นแดนไม่รู้ และความหวัง ‘คีนซีฟ’ ได้แสงเพียงสายเล็กผ่านการเปิดเผยพิเศษ (เทียบ 26:19; โยบ 14:14; ดนล 12:3) อย่างไรก็ดี คำสารภาพเฮเซคียาห์ (19-20) คือคำขอให้สรรเสริญพระเจ้า ‘ขณะอยู่ในแผ่นดินนี้’

และแสดงความมั่นใจต่อคำขอ

Oswalt เห็นว่าข้อ 21-22 เต็มภายหลัง

บทที่ 39

การล่อลวงของบาบิโลน

อิสยาห์ 39:1-8

ตอนนี้ตอบเหตุยูดาสที่ได้พบกับบาโลน เฮเซคียาห์อวดทรัพย์ เปิดคลังทั้งหมดแก่ทูตบาโลนที่มาฉลองหายป่วย ผู้เขียนเน้นว่าไม่มีสิ่งใดในวังและทั่วประเทศที่ไม่ให้ดู (2ข,4ข)

คกราว 712/711 ก่อน ค.ศ. สมัยเมโรดาคบาลาดานครองบาบิโลน สำหรับยูดาสเล็ก
การได้รับความสนใจและสนับสนุนบาบิโลนคงน่ายินดีมาก (เทียบ 2) เขาเล่าแก่อิสยาห์อย่างไรเพียงสา
อิสยาห์ส่งพระวณะว่าทรัพย์ทั้งบ้านเขาและบรรพบุรุษจะถูกชนบาบิโลน (6)

ลูกหลานบางคนจะถูกจับเป็นขันทีวัง สื่อความอายที่เชื้อกษัตริย์ขาด การตีความปฏิกิริยาข้อ 8 ต่าง Calvin
เห็นบวกว่าเขาได้รับพระวณะและกลับใจ แต่ช่วงท้ายเผยความโล่งใจส่วนตัวว่าอย่างน้อยสมัยตนมี ‘สันติและมั่นคง’
เมื่ออิสยาห์บท 37 เป็นแบบงาม เขายังเป็นมนุษย์อ่อนแอ ปฏิกิริยาขมนี้ทำให้เรามองเมสสิยาห์ที่จะมา ‘บท 7-39
วางฐานทางแก้ปัญหาบท 1-5 แต่ปัญหายังอยู่ อิสราเอลบาปกบฏจะเป็นอิสราเอลบริสุทธิ์เชื่อฟังอย่างไร?
เพียงวางใจพระเจ้าหรือ? ใช่ แต่ทำอะไร? บท 40-66 มีเพื่อตอบ’ (Oswalt)

บทที่ 40

• 1. แรงจูงใจแห่งการรับใช้: พระคุณ

อิสยาห์ 40:1-22

ตอนนี้จัดการข้อสงสัยเรื่องฤทธิ์และพระประสงค์ช่วยที่ที่เกิดจากเนรเทศ
การเนรเทศจะเป็นโอกาสใหญ่ขึ้นให้สำแดงอำนาจสูงสุดและความสัตย์
พระเจ้าทรงเป็นผู้ครองและพระผู้ช่วยองค์เดียวแห่งจักรวาล

(บท 40) ทรงพิสูจน์ความเหนือรูปทั้งสิ้นอย่างเด็ดขาด โดยนำประชากรกลับจากเชลย (41:1-44:22) และผ่าน ‘ไซรัส’
ทำลายบาบิโลน สำแดงการครอง (44:23- 47:15) เยรูซาเล็มที่รอดด้วยพระคุณเป็นหลักฐานคำประกาศพระเจ้า (บท
48)

พระเจ้าผู้ทรงปลดปล่อย

อิสยาห์ 40:1-11

ตอนนี้เรียกเรื่องการทรงเรียก ‘อิสยาห์ที่สอง’ ด้วย บรรยายโดยตรงข้ามบท 6 ทรงตรัส ‘จงปลดปล่อยประชากรของเรา’
เพราะ ‘เวลางานหนักจบ ความชั่วร้าย’ (2) ประชากรจ่ายโทษบาปเต็ม (สองเท่า) พระพิโรธสงบ
พระเจ้าผู้ไม่ประสงค์ให้ ‘ประชากรนี้กลับและหาย’ (6:10) บัดนี้สั่งหนูน ข้อ 3-5 เผยหัวข้อ ‘การเสด็จมาของพระเจ้า’
(เทียบ 52:7-10) ความหวังเดียวคือทรงแทรกประวัติศาสตร์ ข้อ 3 ถูกอ้างในสี่พระกิตติคุณ (มธ 3:3; มก 1:3; ลก 3:4;
ยน 1:23)

ฮีบรูว่าทรงมา ‘ในถิ่นกันดาร’ Oswalt อธิบายว่าอาศัยเรื่องชีนาย

วาดทรงมาจากที่ประทับไกลชีนายช่วยประชากรทุกข์ วาระสุดท้ายเนื้อหนังทั้งปวงเห็น ‘พระสิริพระเจ้า’ มีคำสั่งแก่ ‘เสียงผู้กล่าว’ ให้ร้อง พร้อมเนื้อหา ‘เนื้อหนังทั้งปวงเป็นหญ้า และ “ความน่าเชื่อถือ” [เฮเซด] ทั้งสิ้นเหมือนดอกไม้เหี่ยวด้วย “ลม [รูอาห์] พระยาห์เวห์” แต่พระวณะตั้งนิรันดร์’ (6-8; เทียบ 24)

‘ผู้นำชาติแก่ศิโยน/เยรูซาเล็ม’ อย่างกลัว จงยกเสียงแรง ‘ดูเถิด พระเจ้าของเจ้า’ (9) ทรงมาอย่างผู้เข้มแข็งเพื่อครองจะประทาน ‘บำเหน็จ’ แก่ประชากร (เทียบ 25:8) เลี้ยงฝูงผู้เลี้ยง อู่มอก นำทาง

พระเจ้าผู้ไม่มีผู้ใดเปรียบ

อิสยาห์ 40:12-26

การเสด็จมาคือความรอดอิสราเอล พระองค์เป็นพระผู้สร้างและปราชญ์เหนือทุกสิ่ง ต่อพระพักตร์ประชาชาติไม่มีอะไร

(17) พระองค์ยิ่งใหญ่ เปรียบสิ่งใดหรือรูปมนุษย์ไม่ได้ (18) ครองโลกด้วยสิทธิผู้สร้าง (22,26) ‘ผู้ครองและผู้นำ’ เด่นโลกเป็นเพียงกลบที่ลมหายใจทรงพัด ดังนั้น ‘องค์บริสุทธิ์’ เปรียบผู้ใดไม่ได้

(25) อำนาจครองจักรวาลใหญ่และกำลังเข้มแข็ง

ข้อ 26 เน้นว่าแม้ยิ่งใหญ่เหนือโลก ทรงเป็นบุคคลและเกี่ยวข้องกับลึกลับสรรพสิ่ง

พระเจ้าผู้ไว้วางใจได้

อิสยาห์ 40:27-31

การเสด็จมาคือความรอด พระองค์เป็นผู้สร้างยิ่งใหญ่เหนือทุกสิ่ง กำลังและความเข้าใจไร้ขอบ ให้แรงใหม่แก่ ‘ผู้หวัง/รอ [คาวาห์]’ (28-31; เทียบ 64:4) อิสราเอลอย่ากล่าวว่า ‘พระเจ้าไม่มองทางของข้า ไม่แก้เรื่องอย่างยุติธรรม’

(27) ‘การรอพระเจ้าคือยอมรับว่าไม่มีความช่วยเหลือจากตนหรือใคร เราไร้กำลังจนทรงทำ ด้วยเหตุเดียวกัน

การรอแสดงความมั่นใจในพระราชกิจทวยเพื่อเรา ดังนั้นฮีบรู “รอ [คาวาห์]” ไม่ใช่เสียเวลา แต่ชีวิตคาดหวังอย่างมั่นใจ (ดู 8:17; 25:9; 33:2; 49:23; 64:4)’ (Oswalt)

บทที่ 41

☐ ผู้รับใช้ที่หวาดกลัว

อิสยาห์ 41:1-20

ข้อ 1-7 ทรงเรียกเทพและชาติผู้เป็นปากของมันเข้าสู่ศาลให้ยืนหลักฐานว่าพระเจ้าคือใคร ทรงหมายเรียก ฟ็อง และตัดสิน ชาย ‘จากตะวันออก’

(2) คือไซรัสเปอร์เซีย (บิดาคริสต์จักรหลายคนและ Calvin เห็นอับราฮัม) ทรงเรียก มอบซาติแก่เขา
ผู้ทำคือพระยาห์เวห์ ทรงเรียกทุกคนตามพระประสงค์ทั้งเริ่มและท้าย (4; เทียบ 40:26; 44:6; 48:12)

‘เราเป็นผู้นั้น’ [อาเนี ฮู] ข้อ 4 ฉบับเจ็ดสิบแปลทั่วไป ‘เอโก เอมี’ (เทียบ ยน 8:58; 18:5)

เกาะและแผ่นดินสิ้นเมื่อเห็นพิพากษา

(5) รับผิดชอบให้พึ่ง ช่างยอนแยง ต้องทำผู้ช่วย (เทพ) ด้วยมือตน! ข้อ 8-20 อิสราเอลถูกเรียก ‘ผู้รับใช้ของเรา’
‘ยาโคบที่เราเลือก’ ‘อับราฮัมผู้ที่เรารัก’ (8)

ผู้ทรงเลือกและเรียกเป็นพระเจ้าอิสราเอล ยึดและช่วย จึงอย่ากลัว (10,13,14) ทรงเป็น ‘พระผู้ไถ่ [โกเอล]’
ของอิสราเอลเหมือน ‘หนอน’ (14; ‘พระผู้ไถ่’ ปรากฎ 13 ครั้งในอิสยาห์ร่วมพระนามเน้นยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว)
ไม่เพียงป้อน แต่ให้เขานวด ‘ภูเข’ (เทียบ 40:4)

ผิดและยินดี (15-16) ภาพคงการกลับจากเซลย ทรงตอบจนและกระหาย ให้ธาร ให้กันดารอุดม (17-19)
เน้นเต็มความต้องการ เพื่อให้รู้ว่าทั้งหมดคือพระราชกิจของคริสต์อิสราเอล (20)

□ ผู้รับใช้ที่รับใช้

อิสยาห์ 41:21-9

41:21-29 ทรงเรียกตน ‘กษัตริย์ยาโคบ’ พ้อง ‘รูป’ หากเป็นเทพมีชีวิต จงอธิบายอดีตหรือพยากรณ์อนาคต (22-23)
แต่ฉันไม่มีอะไร ทำอะไรไม่ได้ ผู้เลือกมันทำสิ่งน่าซึ้ง บัดนี้ทรงพยากรณ์อนาคตละเอียด จะยกคน ‘เรียกนามเรา’
(ไซรัส; เทียบ อสร 1:2-4)

จากเหนือมาเหยียบเจ้านาย (25) ต่างรูปไป รูปทั้งสิ้นว่าง (29) แต่ทรงให้หลักฐานพระวาทะ (เทียบ 42:9)
เยรูซาเล็มได้ข่าวดีโดย ‘ไซรัส’ (27; เทียบ อสย 44:24-45:7)

42:1-9 □ ข้อความ ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ แรก ทรงแนะนำบุคคล เป็น ‘ผู้รับใช้พระเจ้า’ ที่ทรงคำ ผู้พอพระทัย ผู้เลือก
ทรงวางพระวิญญาณ เขาจะให้ความยุติธรรมแก่ต่างชาติ

(1) ไม่ส่งเสียง ไม่หักผู้อ่อนแอ แต่ทำยุติธรรมด้วยสัตย์ ตั้งยุติธรรมถึงปลายโลก (2-4; เทียบ 11:1-5) ‘เกาะ’ (ต่างชาติ)
หวัง ‘ไทรราชของเขา’ (4ข) เปื่องแรกคง ‘ชายคนหนึ่ง’ (ไซรัส)

41:2,25 แต่ต่างไซรัสจริง ผู้รับใช้เป็น ‘ผู้พิชิตอ่อนสุภาพที่สุด’ ท้ายเป็นภาพพระเยซูคริสต์ (มธ 12:18-21)
พระองค์เป็น ‘อิสราเอลอุดมคติ’ ที่ทำความยุติธรรม รับใช้เป็นพรชาติ
ต่อไปพระผู้สร้างต้นกำเนิดและผู้จัดสรรทุกสิ่งตรัสด้วยสิทธิ

(5) ‘พระยาห์เวห์ผู้เรียกจะตั้งเจ้าเป็น “พันธสัญญาของประชากรอิสราเอล” และ “ความสว่างต่างชาติ”

(49:6) เจ้าจะเปิดตาคนตาบอด ปลดผู้ถูกขังมืด’ (6-7; เทียบ 61:1; ลก 4:18) พระคริสต์จะปรากฏเป็นความสำเร็จ
‘พันธสัญญา’

(6) ไม่เพียงพินสัมพันธ์พันธสัญญาที่แตก แต่ให้พระวิญญาณสัญญา (32:15; 44:3; 59:21)

ให้ประชากรดำเนินตามพระวจนะ และฉายแสงพันธสัญญาทุกชาติ (60:1-3) พระยาห์เวห์ (พระนามพันธสัญญา)

คือพระเจ้ามีชีวิตองค์เดียว เปรียบ ‘รูป’ ที่บอกอนาคตหรือทำใหม่ไม่ได้ (41:22-23) ไม่ทรงแบ่งพระสิริแก่รูป (8)

สิ่งพยากรณ์สำเร็จแล้ว บัดนี้จะทำ ‘สิ่งใหม่’ และแจ่มก่อนเกิด (9)

บทที่ 42

□ ความแน่นอนแห่งการได้

อิสยาห์ 42:10-7

42:10-17 เปลี่ยนฉับสู่สรรเสริญวี อิสยาห์เรียกทุกคนร้อง ‘เพลงใหม่’ ถวายพระสิริ ‘เพลงใหม่’ (10) สรรเสริญ ‘สิ่งใหม่’

(9) ที่จะทำ ทรงรักษาพระวจนะ (พันธสัญญา) แน่ ทรงทำลายความเจ็บ (14) ดุจนักรบ ดีศัตรูและผู้บูชารูป นำประชากร ‘ตาบอด’ (เทียบ 7,18; 28:18; 35:5) เปลี่ยนมืดเป็นสว่าง ไม่ทอด (16)

42:18-25 คำหิอิสราเอล ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ หูหนวกตาบอด เป็นหูตและผู้รับใช้ แต่เห็นเหมือนไม่เห็น ฟังไม่ยิน (20; เทียบ 6:9) ไรกำลังไม่เกี่ยวพระประสงค์ (21-22) ไม่สนสิ่งทรงทำ (23) แม้รับภัยและโทษจากพิโรธยังไม่เข้าใจหรือใส่ใจ (24ก,25)

อิสยาห์รวมตนกับอิสราเอล สารภาพ ‘เราทำบาป เราไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติ’ (24ข)

ทรงวางแผนผ่านอิสราเอลตั้งธรรมบัญญัติและยุติธรรมถึงปลายโลก (21) แต่แม้บทเรียนอดีตยังไม่เข้าใจ ไม่อยากเชื่อฟัง

(24) มีความหวังขึ้นหรือ? บัดนี้ถึงคราวพระเจ้า

(เทียบ 9,13,16; 43:1-7,11,13)

43:1-7 ‘แต่บัดนี้’ ผู้สร้างอิสราเอลตรัส ‘อย่ากลัว’ เพราะทรงไถ่และเรียกชื่อแล้ว (กาลสมบูรณ์) อิสราเอลเป็น ‘กรรมสิทธิ์พระเจ้า’ จึงปกป้องและอยู่ด้วยในน้ำไฟ ข้อ 3-4 กล่าวสิ่งที่ทรงทำในฐานะพระผู้ช่วย ทรงให้อียิปต์ คุช และเสบาเป็นค่าไถ่อิสราเอล

(3) เพราะ ‘ทรงถือว่ามีความค่า’ และรัก จึงจ่ายราคาไถ่ก็ได้ (4; เทียบ สภษ 21:18)

แสดงหลักความรอดผ่านการไถ่แทนของพระเยซูชด (53:8-12; มธ 20:28)

ตรัสอีกอย่างกลัว จะรวบรวมลูกจากสี่ทิศ เบื้องแรกคือกลับจากเชลย ท้ายคือความรอดประชากรพระเจ้า (คริสต์จักร)

เป้าหมายชัด: เรียกผู้สร้าง ‘เพื่อพระสิริพระเจ้า’ ให้สรรเสริญ (7; เทียบ 21)

บทที่ 43

□ คำพยานถึงความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้า

อิสยาห์ 43:8-20

43:8-13 ‘พวกเจ้าเป็นพยานของเรา’ (10,12; 44:8) ทรงให้พาประชากรไม่รู้สืศาล ทรงเลือกเป็นพยานและผู้รับใช้ เพื่อให้รู้และเข้าใจ ทรงแสดงตนพระผู้ช่วยหนึ่งเดียว ‘ก่อนเราไม่มีเทพถูกสร้าง หลังเราก็ไม่มี’ (10) ตั้งแต่ปฐม ‘เราเป็นผู้นั้น’ (10,13; กรีก [เอโก เอมี] 41:4)

‘ด้วยน้ำเสียงแรงที่สุด ทรงปฏิเสธการผสมศาสนาที่รองรับศาสนาต่างชาติและจะเด่นยุคเปอร์เซีย พระองค์เท่านั้นคือพระยาห์เวห์ จึงไม่เหมือนสิ่งอื่นที่เรียกเทพ อิสราเอลต้องเรียนจากประสบการณ์’ (Oswalt)

43:14-28 ทรงพิสูจน์ในประวัติศาสตร์ว่าเป็นพระผู้ช่วยเดียว และจะพิสูจน์ผ่านความรอดอนาคต (กลับเขaley) ว่าเป็น ‘พระผู้ไถ่’ หนึ่งเดียวและ ‘กษัตริย์อิสราเอล’ (15) ผู้เคยทำทางทะเลเมื่อออกอียิปต์ (16) จะทำ ‘สิ่งใหม่’ ทำทางกันดารและสายน้ำทะเลทราย (19-20; 35:6-7) ทรงสร้างอิสราเอล ‘เพื่อตัวเรา’ ให้สรรเสริญ ‘เรา’ (21; เทียบ 7)

‘สรุป อิสราเอลถูกสร้าง ปั้น เลือกเป็นพยาน (43:10; 44:8) ผู้ประสกรักไถ่ของผู้สร้างบริสุทธิ์และประกาศแก่โลกที่สูญความสามารถรู้พระเจ้า’ (Longman) แต่จริงอิสราเอลไม่เรียก (สรรเสริญ) ไม่ให้เกียรติ กลับทำทรงเหนี่ยวด้วยบาป (22-24) กระนั้นจะทำเป้าหมายสร้าง (21)

สำเร็จ ประกาศ ‘เรา เราเอง เป็นผู้นั้น’ ผู้ลบบาปอิสราเอล ‘เพื่อตัวเรา’ (25; เทียบ 11,13)

ชัดว่าไม่ได้ชำระเพราะความชอบธรรมตนหรือบุญบรรพบุรุษ หากทรงจำการกระทำ (บาป)

พวกเขาสมควรถูกทำลายต่อพระพักตร์เท่านั้น (26-28; เทียบ 22-24)

44:1-5 ข้อ 1 เริ่ม ‘แต่บัดนี้’ แม้สมควรถูกทำลาย ผู้ทรงเลือกและสร้างจะช่วยและฟื้น สัญญาให้น้ำแก่ดินแห้ง เทพระวิญญาณและพรบนลูกหลาน (3; เทียบ 32:15; 59:21; ลก 24:49; กจ 1:4,8)

เวลานั้นคนยิบัติเป็นของพระยาห์เวห์และภูมิใจนามอิสราเอล (5; เทียบ 45:25) ดังนั้น ‘เยชูรูน’ (ผู้เที่ยงตรง) อย่างกลัว (2)

บทที่ 44

□ ความโง่ของการนมัสการรูป

อิสยาห์ 44:6-20

‘ในตอน 42:10-44:22 ผู้เผยนั้นพระประสงค์ช่วยประชากรและฤทธิ์ช่วย แก่นทั้งหมดคือความเป็นหนึ่งเดียว...

ต่อเรื่องเหล่านี้ อิสราเอลเป็นพยานทั้งสิ่งเกิดแล้ว [ถูกจับเพราะหักพันธสัญญา] และสิ่งจะเกิด [ความรอด]

ประสบการณ์อดีต ปัจจุบัน อนาคตอธิบายได้ด้วยความเป็นหนึ่งเดียวของพระเจ้าเท่านั้น’ (Oswalt)

ดังนั้นนี่คือยอดข้ออภิปราย 42:10-44:22 ข้อ 6-8 ‘เราเป็นปฐมและอวสาน นอกจากเราไม่มีพระเจ้า’ (48:12; เทียบ ว 1:17; 2:8; 21:6; 22:13) ทรงช่วยอิสราเอลในฐานะกษัตริย์ ไม่มีเทพขวาง แท้ไม่มีเทพเหมือน ‘ทรงครอบคลุมการดำรงทั้งสิ้นจากต้นถึงปลาย ไม่มีสิ่งใดแข่ง’ หลักฐานคือพยากรณ์สิ่งดูเป็นไปไม่ได้แล้วทำสำเร็จ (เทียบ 41:21-27; 43:8-13)

อิสราเอลคือ ‘พยานพระเจ้า’ ว่านอกจากพระยาห์เวห์ไม่มีเทพ

(8) จึงยากแล้ว ข้อ 9-20 คนทำรูปจะอายุ (9,11) ผู้ทำ ‘เทพ’ เป็นเพียงมนุษย์หิวก็หมดแรง (12)

อิสยาห์ใช้ภาพสลดเย้ยความโง่และว่าง ต้นไม้ส่วนหนึ่งเป็นพิน ส่วนเหลือทำรูป กราบว่า ‘เจ้าเป็นเทพของข้า ช่วยข้า’ (15-17)

ย้อนแย้งใหญ่: ‘ทรงให้ต้นไม้เพื่อประโยชน์มนุษย์ แต่มนุษย์รับใช้จนถูกมันควบคุม’ พระเจ้าเปรียบไม้ใบไร่นี้ไม่ได้ (18-19) ผู้บูชาถูกลงจนออกไม่ได้ (20)

คำประชดอีกอย่าง: ‘มนุษย์ทำรูป แต่รูปจับมนุษย์ไว้’

จงระลึกถึงพระยาห์เวห์

อิสยาห์ 44:21-22

‘อิสราเอล จงจำสิ่งนี้ เจ้าเป็นผู้รับใช้เรา! เราไม่ลืมเจ้าเลย เราลบบาปและไถ่เจ้าแล้ว จงกลับมาหาเรา’
ความรอดอิสราเอลแยกจากปัญหาบาปไม่ได้ ส่วนที่เหลืออิสยาห์ยังมุ่งเรื่องนี้

การประกาศความรอด

อิสยาห์ 44:23-28

สรรพสิ่งรับคำสั่งสรรเสริญการไถ่ ทรงทำ ‘สิ่งใหม่ (การไถ่)’ เอง สำแดง ‘พระสิริ’ (23) ประกาศตน ‘พระผู้ไถ่และผู้ป็น’ อิสราเอล ผู้สร้างทุกสิ่ง (24) ทรงทำผู้เผยเท็จและคำสูญ แต่ทำคำผู้รับใช้สำเร็จ (25-26ก)
จะใช้ ‘ไซรัส’ สร้างและฟื้นฟูชาลัมกับเมืองยูดาห์ (26ข-28; เทียบ 41:25; 46:11) คำพยากรณ์ไซรัสพิสูจน์ว่าต่างรูป ทรงพยากรณ์อนาคตเฉพาะและทำสำเร็จ

บทที่ 45

☐ พระสัญญาแก่ไซรัส

อิสยาห์ 45:1-8

44:28 เรียกไซรัส ‘ผู้เลี้ยงของเรา’ ที่นี่ ‘ผู้รับการเจิม’ (เมสสิยาห์) คำที่ใช้กับปุโรหิต ผู้เผย กษัตริย์อิสราเอลเท่านั้น แต่กษัตริย์ต่างชาติถูกเรียกผู้เจิมของพระเจ้า

ประกาศชัดว่าทรงเป็นองค์เจ้าไม่เพียงอิสราเอลแต่ทั้งโลก ‘ไซรัสถูกเลือกและรับกำลังพิเศษทำพระประสงค์
ในแง่นี้เป็นภาพเมสสิยาห์ เป็นเครื่องมือเลือกทำพระประสงค์พระคุณ โดยเฉพาะให้โลกรู้จักพระเจ้าผ่านเขา’ (Oswalt)
ทรงไปหน้า ให้ชัยและของริบ เพื่อไซรัสรู้ว่าผู้เรียกคือพระเจ้า (3; เทียบ อสร 1:2-4)

ท้ายทรงเรียกใช้เพื่ออิสราเอล

(4) แต่เป้าสุดคือให้รู้จักพระเจ้าองค์เดียว (5-6) ‘เหมือนอพยพ สาเหตุรอดคือการสำแดงตน เพราะทรงต่างจากทุกสิ่ง
เรากันไม่พบเอง ต้องเผยตน เมื่อคนยอมว่าตนไม่ใช่พระเจ้าและพระองค์ต่างจากตน โลก และทุกสิ่ง
จึงทิ้งข้ออ้างทำลายตน มอบตน และรับความรอดเปล่าที่ทรงให้ตลอด

นี่คือแก่นคำยาของอิสยาห์และพระเจ้าว่าอิสราเอลกับโลกต้องยอมความหนึ่งเดียว ก่อนเข้าใจนี้ไถ่ไม่ได้

ทั้งหมดถึงยอดในการทรงรับสภาพ เรารอดเมื่อพระเจ้าทรงเผยในพระคริสต์และเราถวายตนในคำเผย’ (Oswalt)

ทรงสร้างและครองแสง/มืด (ธรรมชาติทั้งสิ้น), สันติ [ชาโลม]/ภัย [รา] (ประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น; 7)

‘หากอิสราเอลอยู่มืดและภัย [รา] แห่งเชลย ก็เพราะพระเจ้า ฉะนั้นจะเปลี่ยนเป็นแสงและชาโลม

ต้องมองพระยาห์เวห์องค์เดียว’ ทรงสั่งฟ้าหลังฝน ‘ความชอบธรรม’ และดินงอก ‘ความรอด’ (8; เทียบ 21ข)

สรรพสิ่งเชื่อฟังพระวามะดุษสร้างโลก

☐ สิทธิของพระเจ้าในการใช้ผู้ที่ทรงเลือก

อิสยาห์ 45:9-13

ทรงทำความรอดผ่านไซรัสต่างชาติ อิสราเอลคงรับยากและค้าน ‘เป็นไปได้อย่างไร?’ ทรงตอบ

‘เราจะยกเขาด้วยความชอบธรรม เขาจะสร้างเมืองเราและปล่อยประชากรเรา’ (13)

ดูฤกษ์ในมือช่างปั้นและทาร์กจากพ่อแม่ มนุษย์ไม่กล้าถามหรือแนะนำพระเจ้าจอมทัพบูสร้างถึงสิ่งที่กำหนด

☐ พระผู้สร้างผู้เป็นพระผู้ช่วย

อิสยาห์ 45:14-19

ภายหลังอียิปต์ คูช และเสบา (เอธิโอเปีย) จะมาราบ ‘อิสราเอล’ สารภาพ ‘พระเจ้าทรงอยู่กับเจ้าจริง

นอกจากพระองค์ไม่มีพระเจ้า’

(14) เป้าพระราชกิจสำเร็จ

(6) ‘ไม่มีใครคิดว่าสิ่งมหัศจรรย์นี้จะเกิด ในแก่นั้นทรง ‘พระเจ้าผู้ซ่อน’ จริง (15ข) แต่บัดนี้พระราชกิจในฐานะ

‘พระผู้ช่วย’ ปรากฏชัด (15ก) คนทำรูปอายุและถูกดูหมิ่น แต่อิสราเอลรับความรอดนิรันดร์ ไม่อาย (16-17)

ก่อนถูกชี้เป็นผู้ขูดรูปและคนงัดรูป แต่ความรอดแยกทั้งสอง อิสราเอลจะเลิกทำรูป รับใช้พระเจ้าเดียว (เทียบ 25)

‘เพราะ’ ทรงเผยตนในที่สว่าง ไม่ใช่ ‘ความว่างเปล่า’

ไม่ทรงเพียงบอกมนุษย์ ‘จงหาเรา’ แต่ ‘ตรัส’ และ ‘ให้รู้จัก’ ตน (18-19)

□ พระผู้ช่วยคือพระเจ้า ไม่ใช่รูป

อิสยาห์ 45:20-25

ข่าวรอดแพร่ถึง ‘ปลายทั้งสี่ของแผ่นดิน’ (22) โลกทั้งมวลรับเชิญกลับหาพระยาห์เวห์พระผู้ช่วยเดียวและรอด ‘ผู้ลี้ภัยชาติ’ (20) ต้องทิ้งรูป มาหาพระเจ้าแท่นหนึ่งเดียวผู้ให้ ‘ความชอบธรรมและความรอด’ (21) ทุกเข้าจะคุก ทุกสิ้นปฏิกฎณภักดี (23; เทียบ ฟป 2:10-11) ‘ความชอบธรรมและกำลัง’ อยู่ในพระยาห์เวห์ (24; Piper) ว่าเป็นคำผู้คุกต่อพระเจ้า)

บัดนี้ ‘ลูกอิสราเอลทั้งหมด’ (ทุกคนที่เป็นของอิสราเอล—44:5) จะ ‘รับการนับว่าชอบธรรม’ และรอดในพระองค์ (25) ‘อิสราเอลผู้เชื่อพระเจ้าทำถูก (24) จะถูกพิสูจน์ว่าความเชื่อถูก (25)... โดยช่วยประชากร ทรงยืนยันความถูกต้องพระวาทะ’ (Oswalt)

บทที่ 46

□ รูปที่ถูกห้าม ไม่ใช่ผู้ห้าม

อิสยาห์ 46:1-7

‘เบล’ กับ ‘เนโบ’ เทพหลักบาบิโลน ‘รูปของพวกมัน’ ถูกห้ามในขบวนปีใหม่ทุกปี อิสยาห์เย้ยรูปที่ถูกห้าม มันบรรทุกบนสัตว์แล้วล้ม ช่วยใครไม่ได้

(2) เป็นภาระหนักแก่สัตว์แล้วถูกจับเอง เปรียบพระเจ้ากับเทพที่มนุษย์ทำ ขยับ ตอบ หรือช่วยไม่ได้ (6-7) ไม่ได้ ทรงตรัสแก่ ‘ทุกคนที่เหลือ’ ของอิสราเอล ทรงอุ้ม แบก เลี้ยง (3)

จะอุ้มถึงชราและช่วย (4) ทรงอุ้มคงเดิมตลอดประวัติศาสตร์ ‘เราเป็นผู้นั้น’ (4; ฉบับเกาหลีแก้ไขแปลไม่ตรง)

□ พระประสงค์ชอบธรรมที่ทรงมีต่อไซรัส

อิสยาห์ 46:8-13

ตอนนี้สรุปข้อโต้แย้งก่อน (44:23-46:7) อิสราเอลต้องจำพระเจ้าพระผู้ช่วยเดียว ทรงทำทุกสิ่งตามพระประสงค์ คำถามว่าจะเชื่อและฟังพระเจ้าเดี่ยวนั้นเรียกว่าการตัดสินใจ นี่คือการแก้บท 40-46 ทรงบอกอิสราเอลกบฏให้จำ ‘สิ่งโบราณ’ (9)

ทรง ‘บอกผลตั้งแต่เริ่ม’ และตรัส ‘ความประสงค์เรา ทุกสิ่งที่พอใจจะสำเร็จ’ (10) เรียก ‘นกเหล่าเหยี่ยวจากตะวันออก’ คือ ‘คนทำความประสงค์เรา’ (ไซรัส) ให้แผนตรัสสำเร็จแน่ (11)

ทำให้ ‘ความชอบธรรมพระเจ้า’ เข้าใกล้อิสราเอลใจแข็งที่ไกลจาก ‘ความชอบธรรม’ และเป็นความรอด (12-13) ‘พวกเขา “ไกลความชอบธรรม” คือไม่สอดคล้องพระประสงค์ ลักษณะ และเป้าพระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์จะทำ

“ความชอบธรรม”

ของตน คือทุกสิ่งสอดคล้องพระประสงค์ ลักษณะ เป้า ทุกสิ่ง “เหมาะแก่พระเจ้า” ทางเลือกคือ: จะยึดสิ่งที่ตนคิดว่า “ถูก” หรือความชอบธรรมพระยาห์เวห์? เลือกหลังคือเชื่อพระยาห์เวห์ พระสัญญาต่อประชากร และพระประสงค์ไม่ขาด สรุปลือ

เรื่องการนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อ’ (Alec Motyer)

บทที่ 47

พระเจ้าทรงเรียกบาบิโลนหยิ่งเข้าสู่ศาล

อิสยาห์ 47:1-15

บท 46 จัดการเทพบาบิโลน บท 47 จัดการบาบิโลน ‘ธิดาพรมจารี (นคร)’ หยิ่งถูกไล่จากบัลลังก์นั่งดิน

ถกกระโปรงเปิดเนื้อ อับอาย การไม่แบ่งถือเป็นทาสต่ำสุด

การตกของมหาอำนาจน่าตกใจและเป็นเหตุสรรเสริญอิสราเอล ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ ทรงช่วย! (4)

จุดเน้นไม่ใช่แค่พยากรณ์พิณาศ แต่ฤทธิ์เด็ดขาดและพระคุณที่ช่วยและแก้แค้นเพื่ออิสราเอล คำสรรเสริญข้อ 4 พิสูจน์ เมื่อถูกใช้เป็นเครื่องมือ บาบิโลนหยิ่งไม่เมตตาอิสราเอล

(6) กล่าวจะเป็น ‘นายหญิง’ นิรันดร์ คิด ‘นอกจากเราไม่มีใคร’ ไม่คิดปลาย (7-8,10)

ทรงจึงทำลาย ‘ฉับพลัน’ (9) ‘ทันที’ (11) ไม่มีวิธีวางพิพากษา ไร้กาลัง ‘เวทและมนตร์มากมาย’ ก็ไร้ผล (9,12; บาบิโลนขึ้นชื่อเวทโลกโบราณ) ไม่ว่าทำอะไรก็ช่วยตนจาก ‘มือเปลวไฟ’

ของพระเจ้าไม่ได้ (13-14) ไม่มีผู้ช่วย (15)

บทที่ 48

□ สิ่งก่อน

อิสยาห์ 48:1-5

กริยา ‘ฟัง’ [ขามา] ย้ำสิบครั้งถึงข้อ 16 ไม่ใช่แค่ได้ยิน แต่ตอบเหมาะและเชื่อฟัง ทรงชี้บาบิโลน อิสราเอลรับเลือกพิเศษ ปฏิญาณในพระนามและระลึกพระเจ้าอิสราเอล แต่ไร้ ‘ความจริงและความชอบธรรม’

(1) อวดมาจาก ‘นครบริสุทธิ’ และว่าฟังพระเจ้าจอมทัพ

(2) แต่แม้ฟังพระวจนะและเห็นพระราชกิจแต่โบราณยังดื้อแข็ง (3-4) ทรงพยากรณ์อนาคตและทำสำเร็จ

พิสูจน์ว่าพระองค์ ไม่ใช่เทพอื่น (รูป) ทำงาน (5)

□ สิ่งใหม่

อิสยาห์ 48:6-11

ความต้อเรื่อร้างพิสูจน์ว่าพวกเขาเป็น ‘คนทรยศ’

(8) ไม่เชื่อฟัง บัดนี้ทรงจะบอกและทำ ‘สิ่งใหม่’

(6) ที่ไม่เคยฟังหรือรู้ เน้น ‘เพื่อตัวเรา เพื่อตัวเรา’ (11) จะทำเพื่อ ‘พระนามและพระสิริ’ (9,11) สิ่งใหม่คือ ‘ข้าไกรธ อดทน ไม่ทำลาย’ (11)

สำแดง ‘เมตตาอุดม’ ตามวิธี เป้าพิพากษาไม่ใช่ล้างแต่ ‘ถูกลง’ (10; Calvin ว่าหากถูกลง ‘เหมือนเงิน’ อิสราเอลที่เป็น ‘ชี้เร่’ คงไม่เหลือ; Oswalt เข้าใจช่วงหลังว่า ‘การเลือกพระเจ้าพิสูจน์ในเตาทุกข์เหมือนในที่สุข’)

‘เทพเป็นส่วนจักรวาล ไม่มีทางเลือกนอกจากทำจักรวาลซ้ำ แต่พระเจ้าไม่ใช่ส่วน จึงไม่ต้องทำแบบเดิม...

อย่าหวังซึ่งพระองค์ในระบบที่คิดจากการสังเกตอดีต นั้นใช้กับรูป’ (Oswalt)

‘ข้าไกรธ อดทน เมตตา’ ข้อ 11 ไม่ใหม่ในคำเปิดเผย แต่เรียก ‘ใหม่’ เพราะเดิมทรงอวยพรเชื่อฟัง ลงโทษไม่เชื่อฟัง คราวนี้อย่างที่คิดไม่ถึง ผ่านบุคคลใหม่ (เมสสิยาห์ไซรัส; 14) ให้การอภัยและฟื้นฟูแก่ผู้ ‘ไม่เชื่อฟัง’ (เทียบ 44:22-23) ไม่ขัดความยุติธรรม แต่เป็นความรอดที่ทำด้วยและสำแดงความชอบธรรม (เทียบ 46:13)

□ องค์เจ้าแห่งเวลานิรันดร์

อิสยาห์ 48:12-16

‘เราเรียกอิสราเอล จงฟังเรา’ (เทียบ 1) ‘เราเป็นผู้นั้น’ (41:4; 43:10,13) ‘เราเป็นปฐมและอวสาน’ (44:6)

‘พระเจ้าผู้เป็น “ปฐม” ไม่เริ่มเพราะแรงกดดันนอกฉันใด ผู้เป็น “อวสาน” จะคงเดิมถึงปลายแม้ทุกกำลังต้าน’

(Motyer) ทุกสิ่งเริ่มด้วย ‘พระหัตถ์’ การเรียกโดยอธิปไตยทำให้เกิดแน่ (13)

‘สิ่งเหล่านั้น’ ข้อ 13 คงดาวฟ้า ‘ผู้ที่พระยาห์เวห์รัก’ ข้อ 14 คือไซรัสผู้ตีบาบิโลน และ ‘พวกมัน’ ก็หมายดาว ทรงเห็นว่าแม้พิณบาบิโลนอยู่ใต้การครอง จึงไม่ต้องกลัวรูป (ดาว) อิสราเอลต้องฟัง (12,14,16) ท้ายข้อ 16 เป็นคำผู้เผย (Calvin, Oswalt) หรือเมสสิยาห์ (Young)

□ หากเจ้าใส่ใจ

อิสยาห์ 48:17-22

ตอนนี้สรุปบท 48 ข้อ 17 อธิบายเหตุฟัง: ทรงสอนและนำเพื่อประโยชน์เรา

‘ประโยชน์แท้เดียวในชีวิตมาเมื่อเราให้พระเจ้าเป็นพระเจ้าแท้ คือพระเจ้าหนึ่งเดียวของเรา’ หากอิสราเอล ‘ใส่ใจ’

และเชื่อฟัง ‘สันติและความชอบธรรม’ จะล้น (18; เทียบ 1; 32:17; อมส 5:24)

ลูกหลานมากดุจทรายไม่ขาดตามสัญญา (19)

บัดนี้สิ่งประกาศทั่วโลก ‘พระยาห์เวห์ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้’ (20ข) ดุจเลี้ยงและช่วยอิสราเอล ‘กบฏ’
ในกันดารหลังอพยพจนสุด (21) จะช่วยจากบาบิโลนแน่ อิสราเอลต้องพ้นการล่อให้ฟังบาบิโลน (และเทพ)
(20ก)

ข้อ 22 เตือนอีก แม่ทรงไถ่ ‘อิสราเอลกบฏ’ บุคคลในชาติก็อย่าคิดว่าชั่วได้ ‘[สัญญาไถ่]
ไม่ปลอมผู้แสดงด้วยความชั่วว่าไม่คิดมอบทางแก่พระเจ้า เราก็มั่นใจว่าทรงไม่ทิ้งคริสตจักร...
แต่มีใช้เหตุให้คริสเตียนแต่ละคนคิดว่าถูกเลือกจึงปลอดภัยแม้ดำเนินอธรรม’ (Oswalt)

บทที่ 49

· 2. วิธีรับใช้: การลบมลทินบาป

อิสยาห์ 49:1-13

ทรงกล่าวจะอดทนไม่ทำลายอิสราเอล ‘เพื่อพระนามและพระสิริ’ (48:9) และประกาศไถ่ผู้รับใช้อิสราเอล (48:20)
แต่เกิดอย่างไร? ทรงให้ ‘ผู้รับใช้’ (อิสราเอลอุดมคติ) ถวายตนเพื่ออิสราเอล (ตายแทน) ให้สำเร็จ

การลบมลทินผ่านผู้รับใช้

อิสยาห์ 49:1-13

☐ การทรงเรียกผู้รับใช้ (49:1-7) ☐ ข้อความ ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ ที่สอง เริ่มเสียงผู้รับใช้ ‘ชนไกล จงฟัง!
พระยาห์เวห์เรียกข้าตั้งแต่ครรภ์’

(1) งานมีนัยข้อ 2 อารูคือ ‘ปาก’ (เทียบ 11:4 ‘ดีโลกด้วยไม้ปาก ช่างช่วยด้วยลมริมฝีปาก’)

ต่างโซรัส ทำพระประสงค์ด้วยพระวจนะ ไม่ใช่กำลัง ทรงเรียก ‘ผู้รับใช้เรา’ ‘อิสราเอลผู้สำแดงพระสิริเรา’

(3) เขาทำบทบาทที่อิสราเอลผู้ควรสำแดงพระสิริดีทำไม่ได้ ‘เขาจะเป็นแก่อิสราเอลและโลกสิ่งที่อิสราเอลเป็นไม่ได้
เมื่อพบความล้มเหลว พระเจ้าไม่ล้าง เพียงคิดอีกทางให้บทผู้รับใช้อิสราเอลทำงาน คือผ่านอิสราเอลอุดมคติ’ (Oswalt)

ข้อ 4ก แสดงไร้กาลังว่าง แต่คำตัดสินแท้อยู่กับพระเจ้า (4ข; เทียบ 7) ข้อ 5-6 ระบุพันธกิจ เขานำอิสราเอลกลับ
‘หาพระเจ้า’ และมีเกียรติต่อพระเนตร

(5) การนำ ‘ผู้ถูกสงวนในอิสราเอล’ กลับเป็นเรื่องเล็ก เขาจะเป็น ‘ความสว่างชาติ’ เป็นความรอดพระเจ้าถึง
‘ปลายโลก’ (6; ระวัง: ไม่ใช่เพียงทูตข่าวรอด แต่คือความรอดที่ทรงตั้ง)

ชัดว่าเหนือมนุษย์ คำพยากรณ์แสดงบริบท ‘การยกสูง’ หลังความตาย/คืนชีพพระเยซูคริสต์ และประกาศข่าวประเสริฐ

ข้อ 7 มีคำประกาศ ‘ชัยชนะย่นแย้ง’ แก่ผู้รับใช้ ‘ถูกดูหมิ่นเกลียด’ กษัตริย์และเจ้านายจะกราบผู้ที่ทรงเลือก
เป็นการตอบแทนผู้คร่ำข้อ 4 ต้องการคำตัดสินพระเจ้า

□ พันธกิจของผู้รับใช้

อิสยาห์ 49:8-13

ข้อ 8 ต่อคำตอบเสียงร้องข้อ 4 ทรงช่วยผู้รับใช้ใน ‘เวลาแห่งพระคุณ’ (เปรีสุภาพ) ‘วันรอด’ (2 คร 6:2) ตั้งเป็น ‘พันธสัญญาประชากร’ (31:31) พื้นและแบ่งแผ่นดิน (8) ปลดเชลย (9) ให้ผู้รับใช้ (‘ผู้เมตตาพวกเขา’) เลี้ยง ป้อน และนำสู่ ‘ธารน้ำ’ ดุจอพยพ (10)

จัดอุปสรรคให้ ‘ประชากร’ มาจากทั่ว (11-12) สรรพสิ่งสรรเสริญเพราะทรงปลดปล่อยประชากร (40:1) และเมตตา ‘ผู้ทุกข์ของพระองค์’ (13) เป็นสรรเสริญจักรวาลต่อการไถ่จักรวาล

□ เราสละเจ้าไว้บนฝ่ามือ

อิสยาห์ 49:14-26

คำตอบเสียงศิโยนย้ำความใหญ่ ‘พระเมตตา’ (10,13) แม้ม่ลืมนักกินนม ทรงไม่ลืมนิราเอล (15)

ตรัสว่าสละไว้บนฝ่ามือ (16) ภาพแรง ปกติชื่อนายสลักบนมือทาส แต่กลับทรงสละชื่อผู้รับใช้บนพระหัตถ์นาย ช่วงหลังข้อ 16 (‘กำแพง’) และข้อ 17 บ่งสร้างกำแพง ‘ลูก’ (หรือผู้สร้าง)

มาเร็ว ผู้รื้อถอย ข้อ 18-25 เป็นสารหวังพื้น ‘ลูก’ ที่เสีย ทรงรักษาแผลใหญ่จากสงครามและร้าง (เสียลูก) เต็มมาก ‘เงยดูรอบ พวกเขา (ลูก) รวมมาหาเจ้า’ (18ก) มากจนที่แคบ (19-20) เมื่อทรงยกธงแก่ชาติ (11:10; 13:2; 62:20) ชาตินา ‘ลูก’ มา ‘กษัตริย์และเจ้าหญิง’ เป็นผู้เลี้ยงและคนใช้ศิโยน (22-23ก) ทรงช่วย ‘ลูก’ จากศัตรูชาติ (25)

ทำให้ศิโยนรู้ว่าทรงเป็นพระยาห์เวห์ (23ข) ทุกคนรู้พระยาห์เวห์เป็นพระผู้ช่วย/พระผู้ไถ่ศิโยน องค์ทรงฤทธิ์ยาโคบ (26) ผู้วางใจจะรอเวลา ‘ผู้หวังเราไม่อาย’ (23ค)

บทที่ 50

□ พระประสงค์และฤทธิ์ช่วย

อิสยาห์ 50:1-3

49:14 ศิโยนถามว่าทรงทิ้ง/ลืมนหรือ ที่นี้ตอบว่าสภาพถูกขายเป็นทาสและหย่ามาจาก ‘ความชั่วและกบฏ’ ตน ไม่ใช่ทรงไร้อำนาจ ‘ไถ่’ [เพดุด] ทรง ‘ทำทะเลแห้งและฟ้ามีด’ (อพย 15:8,10; 10:21-22) ได้

แต่อิสราเอลไม่ขอช่วยและไม่ตอบเมื่อเรียก ไม่ขาดพระประสงค์หรือฤทธิ์ ปัญหาคือประชากรวางใจและกลับใจหรือไม่

C. ความมั่นใจผู้รับใช้ (50:4-9) □ ข้อความ ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ ที่สาม เสียงผู้รับใช้อีก เขารู้งานชัด

องค์พระยาห์เวห์ให้ ‘ลิ้นผู้เรียน’ และเปิด ‘หู’ ทำงาน เขาพูดสิ่งฟังจากพระเจ้าและเชื่อฟังเสมอ แม้อุบัติและดูหมิ่น ฟังองค์พระยาห์เวห์ ไม่อาย ทำสำเร็จ รู้ว่าทรงรับรองว่า ‘ชอบธรรม’

(8) จึงสารภาพไม่มีผู้ลงโทษ ความทุกข์ไม่ใช่ผลไม่เชื่อฟังแต่เชื่อฟัง ผู้รับใช้จะ ‘ไถ่’ อิสราเอลที่ถูกขายเพราะ ‘ความชั่วและกบฏ’ (50:1-2; บท 53)

☐ ความสว่างหรือความมืด

อิสยาห์ 50:10-11

ใครยำเกรงพระเจ้าและฟังเสียงผู้รับใช้? คือผู้แม้เดินในมืดไร้แสงก็วางใจและฟังพระเจ้า ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ แสดงแบบนี้ ส่วนผู้ไม่ฟังแต่เดินตาม ‘แสงตน’ ท้ายจะนอนใน ‘ความทุกข์’

บทที่ 51

☐ คนชอบธรรมฟังพระวาจา

อิสยาห์ 51:1-8

ตอนนี้ส่งกำลังใจและหวังแก่ผู้ ‘ตามความชอบธรรมและแสงพระยาห์เวห์’

(1) จงคิดอับราฮัมและพระราชาซึ่งใหญ่ผ่านเขา จงทำคนหนึ่งให้ทวี จะทำศิโยนร้างเหมือน ‘เอเดน’ ‘สวนพระยาห์เวห์’

(3) บัดนี้เริ่มความรอด ‘คำสอน [โทราห์]’ จะออกจากพระองค์ ตั้ง ‘ความยุติธรรม [มิชพัท]’ เป็นแสงชน

(4) ‘ความชอบธรรม [เซดาคาห์]’ ไกล ‘ความรอด’ ออก จึงนิรันดร์ (5-6,8)

สารเป็นหวังเฉพาะผู้ ‘รู้ความชอบธรรมและมีธรรมบัญญัติในใจ’ (7) ในบท 40-55 ‘ความชอบธรรม [เซดาคาห์]’

ปกติหมายความสัตย์ต่อสัญญาเดิม จึงแสดงทั้งพระประสงค์และฤทธิ์ช่วย และจับคู่ ‘ความรอด’ (8) แต่ข้อ 1

เข้าใจเชิงจริยธรรม

☐ พระกรของพระยาห์เวห์

อิสยาห์ 51:9-16

ข้อ 9-11 เสียงร้องขอทรงทำ พระองค์เคยตี ‘ราห์บและมังกร/สัตว์ทะเล’ (อสค 29:3) ทำทะเลลึกแห้ง เปิดทางผู้ไถ่ข้าม

ข้อ 12-16 เป็นคำตอบเสียงแสง

ตรัส ‘เรา เราเอง เป็นผู้ปลอบใจ’ (12)

และเรียกตน ‘ผู้สร้างเจ้า’ (13) ‘พระเจ้าของเจ้า’ ผู้ทรงฤทธิ์ (15)

พร้อมสร้างฟ้าดินและเรียกศิโยน ‘ประชากรเรา’

(16) จะไถ่แน่ (14) ศิโยนจึง ‘อย่ากลัว’ (12-13)

☐ เยรูซาเล็มที่เมา

อิสยาห์ 51:17-23

ตอนนี้ตอบคำขอ ‘ตื่น’ ข้อ 9

แต่คราวนี้ทรงบอกเยรูซาเล็มตื่น ปัจจุบันดื่ม ‘ถ้วยพิโรธ’ (17) จนเมา สภาพน่าสลด

(18-20) เพราะทรงให้ ‘ไม่มีใครช่วย’ แต่บัดนี้จะเอา ‘ถ้วยใหญ่แห่งพิโรธ’ (22) ออก

แล้วย้ายถ้วยแก่ผู้ทรนาค (23)

บทที่ 52

☐ ศิโยนที่ถูกจับ

อิสยาห์ 52:1-12

ข้อ 1-6 ย้ำ ‘ตื่น’ ศิโยนเตรียมรับความรอดใกล้ บัดนี้ในเสื้อผ้างาม จะฟื้นเป็นนครพระเจ้าบริสุทธิ์ ‘ผู้ไม่สะอาด’ เข้าไม่ได้ ทรง ‘ไถ่’ จากผู้กด

(3) ทำเพื่อพระนามที่ ‘ถูกลบหลู่’ (5; อสค 36:23) และให้ประชากรรู้พระนาม

(6) ‘ถูกขายเปล่า/ไร้เหตุ [สินไหม]’ ข้อ 3,5 ไม่ว่าปราศบาป (เทียบ 50:1)

แต่ในมุมมองประวัติศาสตร์ไม่ได้ขายเพราะติดหนี้ชาติเกิด เกิดจากพิพาทบาปเท่านั้น ‘ไถ่โดยไม่ใช้เงิน’ ข้อ 3

ไม่ว่าไถ่ไม่มีราคา แต่เพราะไม่ทรงเป็นหนี้ใคร จึงไถ่เมื่อประสงค์ ข้อ 7-12

อิสยาห์ใช้ภาพผู้แจ้งชัยสงครามร้องความรอด เป็น ‘ข่าวดีเป็นพร’ ประกาศ ‘สันติและความรอด’ พระยาห์เวห์ ‘กลับศิโยน’ และครอง เยรูซาเล็มร้างรับปลอบและยินดีด้วยการไถ่

(9) ข้อ 11 สิ่ง ‘ออกไป ออกจากที่นั่น’ คงออกบาบิโลน แต่ ‘อย่าแตะสิ่งไม่สะอาด’ เพิ่มความหมายออกบาป ชำระตน

(เทียบ พคค 4:15) อิสราเอลแยกพิเศษดุจ ‘ผู้ห้ามเครื่องพระวิหาร’ จึงเรียก ‘เยรูซาเล็มนครบริสุทธิ์’

(1) ข้อ 12 พยากรณ์กลับไม่ ‘รีบเร่ง’ เน้นฤทธิ์ความรอดใหญ่

(2) การประกาศความรอด

อิสยาห์ 52:13-12

☐ ข้อความ ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ ที่สี่ ข้อความแรก 42:1-9 ที่สอง

49:1-7 ที่สาม 50:4-9

ความประหลาดใจและการปฏิเสธ

อิสยาห์ 52:13-3

ดูเถิด ‘ผู้รับใช้เรา’ จะ ‘ทำอย่างมีปัญญาจนงานสำเร็จ’ คือทำเป้าการเรียกสำเร็จ ผลคือถูกยกสูงสุด (52:13) แก่น 52:14-15 คือชาติตกใจจนพูดไม่ออกจากสิ่งที่เห็น พวกเขาไม่เข้าใจ ‘ผู้รับใช้ทนต์ทุกซ์’ (53:8) และยิ่งประหลาดเมื่อเห็นยกสูง (เทียบ 49:7; โรม 15:21) 53:1 ต่อความคิด เมื่อผู้รับใช้ถูกเหยียด (‘พระกรพระยาห์เวห์’)

ปรากฏ ใครเชื่อ? พันธสัญญาใหม่อ้างสองแห่ง (ยอห์น 12:38; โรม 10:16) ทั้งคู่บริบทไม่เชื่อพระเยซูเป็นพระผู้ช่วย ‘พระกรพระยาห์เวห์’ ผู้ช่วย (52:10; 53:1) ตรงข้ามคาด มีชิ้นกรบเข็ม แต่ดูจ ‘หน่อ/ทารก’ (53:2) ไร ‘รูปร่างงาม/หน้าตาดี’ (ดาวิด—1 ซมอ 16:18)

หรือ ‘สง่า/สิริ’ ‘เรา’ ไม่ถือค่า เพราะเป็นคนไม่มีใครสน ถูกตัดจากคน ดูเหมือนแค่คนแบกปัญหาตนไม่ไหว เป็นคนแห่ง ‘ความโศก’ รู้ ‘ความเจ็บ/อ่อนแอ’ (53:3)

บทที่ 53

รับโทษเพื่อผู้อื่น

อิสยาห์ 53:4-6

นี่คือการพลิก เราคิด ‘เจ็บ/อ่อนแอ’ และ ‘โศก’ เพราะบาปเรา แต่ที่แบกคือ ‘ของเรา!’ ทุกซ์ทั้งหมดเพราะการละเมิดและความชั่ว ‘ของเรา’ ความรอด (การไถ่) จึงสำเร็จ เขาถูกตีแทนค่าบาป (ค่าไถ่) และด้วยการดีสอนของเขาเราได้คืนดี (สันติ)

กับพระเจ้า (เทียบตรง ‘โทษเพื่อสันติของเราอยู่บนเขา’; 54:10 ‘พันธสัญญาสันติ’) เพราะแบก ‘ความอ่อนแอ’ (โรค) แทน เราหาย (5; เทียบ 30:26)

นี่คือทุกซ์แทน! เราหลงทาง แต่ทรงวาง/ให้เขาแบกความชั่วเรา (6) ‘ผู้รับใช้’ ไม่เพียงร่วมทุกซ์ แต่ย้ายบาปเพื่อประชากรไม่ต้องทุกซ์ได้ผลบาปอีก เขาแบกโทษให้เราได้สุข และรับผลติดเชื่อให้ผลเราหาย’ (Oswalt)

รับโทษอย่างไม่เป็นธรรม

อิสยาห์ 53:7-9

ผู้รับใช้รับทุกซ์แทนบาป ‘เรา’ ไม่ใช่ตน แต่ไม่ได้ถูกลากผิด เขาไปเชื่อฟังดูจ ‘แกะเจียบ’ ‘ถ่อมตนเอง’ (ฉบับเกาหลีแก้ไข ‘แม่ทุกซ์’) แล้วรับทุกซ์ แกะรู้ว่าจะตายและไปหา ‘คนฆ่า’ ความตายคือเชื่อฟังสมัครใจ ข้อ 8 ย้ำทุกซ์และตาย ‘เพราะการละเมิดประชากรเราผู้สมควรโทษ’ เขารับโทษที่ ‘เรา’ สมควรทั้งหมดแทน ทำ

‘ความยุติธรรมพระเจ้า’ พอ (เทียบ 10) เป็นตายแทน แต่คนยุคนั้นไม่เข้าใจ ข้อ 9 ย้ำไว้บาป
ไม่เพียงไม่แก้แต่ไม่พูดหลอก ถูกฝังกับคนชั่วและในหลุม ‘เศรชฐี’ (Oswalt เห็น ‘เศรชฐี’ ลบชานคนชั่ว;
Motyerเห็นการให้อยู่กับเศรชฐีหมายยกสูง) ‘ใครทุกข์แทนคนอื่นหรือทุกข์ให้เกิดการรักษาและคืนดีสัมพันธ์พระเจ้าได้?
เฉพาะผู้ไม่สมควรโทษเดียวกับเขา ผู้พูดจริงแท้ว่าไม่เคยยกย่องพระเจ้าและนำคืนดีได้ ผู้รับใช้นี้คือคนนั้น (ดู ยน 8:29;
2คร 5:21)’ (Oswalt)

คนมากถูกทำให้ชอบธรรม

อิสยาห์ 53:10-12

ตอนนี้เผยความหมายทุกข้อและตายชัด ผู้วางแผนและประสงค์คือพระเจ้า! ให้ผู้รับใช้ถวาย ‘ชีวิต [เนเฟซ]’ เป็น
‘เครื่องบูชาชดใช้’ (10; ดูคำอธิบาย Motyer สำหรับคำแปลต่าง) ทำ ‘พระประสงค์พอพระทัย’ สำเร็จ
พระประสงค์คือ ‘คนมากถูกทำให้ชอบธรรมผ่านผู้รับใช้ชอบธรรม’ (11; ตรง ‘เขาจะจัดความชอบธรรมแก่คนมาก’;
เทียบ 51:1,5)

ทรงจึงยกผู้ที่เชื่อฟัง แบกบาป ‘คนมาก’ และ ‘เทจิตตน’ (12; Motyer แปลช่วงแรก ‘เราจะให้คนมากเป็นส่วนเขา
และคนเข้มเป็นของริบ’) ข้อ 10-11 บ่งคืบชีพแรง เขาจะเห็นเชื้อสาย (คำตอบ 49:21)

วันยืนยาว เห็นผลงานจิต [เนเฟซ] (ตายเสียสละ) และพอ พระสิริชัยหลังตาย 12ก สมมติคืบชีพ ‘อิสยาห์ 53:11
เป็นคำครบที่สุดเรื่องทิวทียาลมลิน: ☐ ผู้รับใช้รู้สิ่งจำเป็นและต้องทำเพื่อไถ่แทน ☐ เป็น “ผู้ชอบธรรม
ผู้รับใช้เรา” เขาถูกรับเติมต่อพระเจ้าผู้ที่บาปเราทำให้พิโรธ และทรงตั้งทำงาน ☐ เป็น “ผู้ชอบธรรม” ไม่เปื้อนบาปเรา
☐ เขาละบุนกับบาปและความลำบากเราเป็นส่วนตัว ☐ สรรพนามเน้น “เขา” ว่ารับบท “ด้วยตน” ☐
ทำหน้าที่ครบทั้งด้านลบแบกบาป และด้านบวกให้ความชอบธรรม’ (Motyer)

บทที่ 54

(3) คำเชิญสู่ความรอด

อิสยาห์ 54:1-13

หลังอธิบายว่าสัมพันธ์พระเจ้ากับประชากรฟื้นได้อย่างไร ผู้เผยเชิญประชากรกลับสู่ความสัมพันธ์คืนดีกับพระเจ้า

☐ ภรรยาที่กลับมา

อิสยาห์ 54:1-10

หญิงคลอดไม่ได้รับคำสรรร้องเพลง เพราะสภาพทั้งหมดจะดี มีลูกมากขึ้น

(1) ที่เด่นกว้าง เชื้อสายได้ชาติ (2-3) สืมอายอดีด พระเจ้า ‘ผู้สร้าง’ ‘พระผู้ไถ่’ พระเจ้า ‘ทั่วโลก’ เป็นสาม

(5) เรียกตุจรรยาถูกทิ้ง (6; เทียบ 50:1 วาดศิโยนเป็นหญิงหยาเพราะ ‘กบฏ’) แม้ทั้งชั่วครู่ จะปฏิบัติด้วย ‘พระเมตตาใหญ่’ และ ‘ความรักมั่นคงนิรันดร์ [เฮเซด]’

(7) เปรียบ ‘พันธสัญญาโนอาห์’ ยืนยันเมตตา

(9) และปฏิญาณ ‘เฮเซดของเรา’ กับ ‘พันธสัญญาสันติของเรา’ ไม่สั่น (10; เทียบ อสค 37:36)

☐ นครที่สร้างใหม่

อิสยาห์ 54:11-17

ภาพก็เปลี่ยนจาก ‘ภรรยาพิน’ เป็น ‘นครสร้างใหม่’ แต่จุดเดียว ทรงสร้างเยรูซาเล็มด้วยอัญมณีงามเป็นฐาน กำแพง ประตู (เทียบความสำเร็จ วว 21:18-21) เยรูซาเล็มพื้นมี ‘สันติ [ชาโลม] ใหญ่’ แทนกดและกลัว (13-14; เทียบ 32:17 ‘ผลความชอบธรรมคือสันติ ผลคือสงบและปลอดภัยนิรันดร์’) ข้อพิพาทอธรรม อาวุธศัตรูไร้ผล (15-17ก)

‘มรดกผู้รับใช้พระยาห์เวห์’ (17ข) เปื้องแรกคือสัมพันธ์กับพระเจ้า คำคู่ ‘มรดก’ คือ ‘ความชอบธรรม [เซดาคาห์]’

“ความชอบธรรมที่ได้จากเรา” คืออะไร? สิ่งที่ได้รับใช้พระยาห์เวห์ทำให้เป็นไปได้และบทย่ออธิบาย:

ความอุดมฝ่ายวิญญาณ (1-4, 11-14) สัมพันธ์พื้น (5-10)

ความมั่นคงฝ่ายวิญญาณ (15-16) ไม่บังเอิญที่คริสเตียนแรกเข้าใจว่านี่ประกอบความชอบธรรมโดยความเชื่อ คือมรดกผู้รับใช้... “ผู้รับใช้หลายคน (SERVANTS)” ได้มรดกเป็นผลจากงาน “ผู้รับใช้ (SERVANT)”

(Oswalt)

บทที่ 55

☐ จงมา ซื่อกินโดยไม่เสียค่า

อิสยาห์ 55:1-5

เชิญผู้กระหายสู่โต๊ะอุดม ใครก็ตาม ‘โดยไม่เสียค่า’ ซื่อเหล้าองุ่นและนมกิน ไม่ต้องตรากเพื่อสิ่งไม่ใช่ ‘อาหารแท้’

อาหารแท้ให้เมื่อเงี่ยฟังพระวจนะและมา นั่นคือทางจิตมีชีวิต (3ก) ทรงทำ ‘พันธสัญญานิรันดร์’ กับผู้มา (3ข; 59:21)

คือ ‘พระคุณสัตย์ [เฮเซด]’ แก่ดาวิด สัญญาตั้งเป็นพยานและผู้ครองโลก (4)

ข้อ 5 ใส่เสียงพระเจ้าตรัสแก่ ‘เขา’ (ดาวิด) ข้อ 4 แม้ชาติที่ดาวิดไม่รู้จะมา เพราะทรงให้เกียรติ (ที่นี้ดาวิดเป็นหนึ่งใน)

‘ผู้รับใช้เรา’ บท 49 ซึ่งกษัตริย์ทั้งปวงกราบ—49:7) ทุกคนมาหาพระเจ้าไม่เพียงได้อาหารอุดม

แต่รับพระสิริในฐานะผู้รับประโยชน์ ‘พันธสัญญาดาวิด’

☐ จงกลับใจและกลับมา

อิสยาห์ 55:6-13

หลังจากงาน ‘ผู้รับใช้พระเจ้า’ ประชากรถูกเรียกให้ทำต่อ ต่ອງร่อง (54:1) และมาตามคำเชิญโต๊ะ (55:1)

บัดนี้รับคำเรียกพื้นฐานสุดเพื่อได้ประโยชน์งานผู้รับใช้ ‘จงแสวงพระยาห์เวห์ จงเรียกพระองค์’

(6) ต้องกลับใจ ‘คนชั่วทั้งทาง คนอธรรมทั้งความคิด และกลับหาพระยาห์เวห์’ (7ก; 56:1 ‘รักษายุติธรรม ทำชอบธรรม’)

ทรงเมตตาแล้ว (เพราะงานผู้รับใช้) และพร้อมอภัยมาก (7ข) บางทีอิสราเอลยังไม่เข้าใจแผนใหญ่ (ไถ่แทน อภัย) จึงลังเล หรือกลัวพิโรธต่อ หรือสงสัยสัญญาไม่สำเร็จ/ทรงเปลี่ยน จึงเน้นความคิดทรงต่างและสูงกว่ามนุษย์ (8-9) เมื่อทรงตรัส พระวอนจะทำพระประสงค์แน่ (11)

ผู้แสวงกลับใจจึงรับเมตตาและอภัยตามสัญญา (7) ยินดี และความรอดเป็น ‘นามเพื่อพระยาห์เวห์’ (อนุสรณ์; 13) ‘งานไถ่จะเป็นหลักฐานพระธรรมชาติพระเจ้าของเราในรันดร์’ (Oswalt)

V. เครื่องหมายแห่งการรับใช้:

บทที่ 56

• 1. ความไร้อำนาจของมนุษย์

อิสยาห์ 56:1-21

แก่นบท 56-66 (เฉพาะ 56-59; 63-66) คือจำเป็นดำเนินปฏิบัติความชอบธรรมพระเจ้า แต่ประชากรไร้อำนาจหรือล้ม
ท่ายเน้นอีกหัวข้อสำคัญบท 55-66 คือพระคุณช่วยของพระเจ้า (60-62)

การเชื่อฟัง ไม่ใช่สิทธิโดยกำเนิด

อิสยาห์ 56:1-8

ตอนนี้เปลี่ยนทีระหว่างบท 50-55 กับ 56-66 บทก่อนกล่าวงานผู้รับใช้ให้ยุติธรรมแก่ชาติ และงานผู้รับใช้หลายคน
(43:10) ที่เป็นหลักฐานมีชีวิตแห่งความรอดแก่ชาติ บัดนี้ผู้เผยอธิบายความ

หมาย

‘ใครทำพระเจ้าพอพระทัยเป็นพิเศษ? ผู้มีเชื้ออับราฮัมและส่งต่อแก่นพันธุ์สัญญาหรือ? ไม่!

ประชากรพระเจ้าคือผู้แสดงสัมพันธ์มีชีวิตด้วยการดำเนินชีวิตพระเจ้า... เครื่องหมายผู้รับใช้ไม่ใช่วงศ์ แต่ลักษณะ’
(Oswalt)

ข้อ 1-2 ตรัส ‘รักษาความยุติธรรม [มิชพัท] ทำความชอบธรรม [เซดาคาห์]’ รักษาสะบาโตบริสุทธิ์ หยุด

‘ความชั่วทั้งหมด’ เพราะความรอดใกล้และความชอบธรรมจะปรากฏ สังเกตเหตุผล ไม่ใช่เชื่อฟัง ‘เพื่อได้’ ความรอด
แต่เป็นการตอบสนองงานช่วยด้วยพระคุณที่สำเร็จแล้ว (‘ความชอบธรรมของเรา’)

55:7 สิ่งทั้งทางชั่ว/คิดอธรรม กลับพระเจ้า นี่ไม่ใช่ ‘เงื่อนไข’ รอด/อภัย แต่เป็นวิธีเดียวที่ทรงกำหนดรับ ‘ความรอด’ สำเร็จแล้ว ความรอดไม่ใช่ ‘ผลได้ด้วยเชื่อฟัง’ แต่ ‘พระคุณที่ทำให้เชื่อฟัง’

นี่คือวิธีเดียวในการยอมรับ ‘ความรอด’ ที่ทรงทำสำเร็จแล้ว

ข้อ 3-8 ใช้ต่างชาติและชนที่ยืนยัน ‘พระคุณ’ แน่ เดิมถูกกันจากสามัคคีพันธสัญญา (ฉธบ 23:1-8)

แต่หากเข้าร่วมพระยาห์เวห์ ‘รักษาสะบาโต เลือกลีลาของพระทัย ยึดพันธสัญญา’ (4) ‘รับใช้ [ซารัท] และรักพระเจ้า’ (5)

ก็ได้พระเดียว (พรเป็นลูก—5; สิทธิอิสฐาน—7) ไม่ใช่ ‘เงื่อนไขยาก’ เพื่อพร แต่นั่นพรผู้รู้และตอบพระคุณแท้ ทรงรวบรวม ‘ชนทั้งปวง’ นอกจากอิสราเอล (8; ยน 10:16) บ้านจึงเป็น ‘บ้านอิสฐานของชนทั้งปวง’

ความอธรรมและรูปเคารพ

อิสยาห์ 56:9-13

ตอนนี้แนะนำความไร้กำลังมนุษย์ทำชอบธรรม และท้าย (ช่วงหลังข้อ 13) เผยจุดที่ย้ำแล้ว 56:1-8

☐ แกะไรผู้เลี้ยง

อิสยาห์ 56:9-2

แรกชี้ความรับผิดชอบผู้นำชั่ว คำเตือนมีสวนองุ่นและฝูงแกะเป็นฉาก ‘ยาม’ สวน (ผู้เผย) มองไม่เห็น ไม่รู้แมสตร์มาทำลาย นอนดุสนัขเห่าไม่ได้และรักหลับ (56:10) ‘สุนัขเหล่านี้’ กลืนเท่าไรก็ไม่อิ่ม เป็นผู้เลี้ยงหาแต่กำไรไม่ทำหน้าที่ ต่างไปทางตนเมาเหล้า (56:11-12)

ภาพสามยาม สุนัข ผู้เลี้ยง บ่งผู้นำทั้งกลุ่ม เช่น บุโรหิต ผู้เผย ราชนวงศ์ เหมือนที่อื่นในอิสยาห์

57:1-2 ขณะผู้เลี้ยงเสเพล แกะดี (‘คนชอบธรรมและสัตย์’ ‘ผู้เดินทางตรง’) หายจากแผ่นดิน ทรงรับไป ‘จากหน้าความชั่ว’ (เพราะภัยมา) ให้เข้าสันติพัก

แต่คนไม่เข้าใจหรือใส่ใจความตาย

บทที่ 57

☐ รูปที่เจ้ารวบรวม

อิสยาห์ 57:3-13

ทรงสั่งผู้บุชารูปต่าง (5-9) เข้าใกล้ศาล

(3) แม่อวดเชื่ออับราฮัม ทรงเรียก ‘ลูกแม่มด หญิงแพศยา กบฏ และโกหก’ (3-4) บุชารูป ‘หุบธาร [วาติ]’

(6) ทรงว่าเป็นส่วนเขา (สื่อแดนคนตาย) ข้อ 7-8 ชี้นำารูปร่วมลวงประเวณีและทำ ‘พันธสัญญา’ กับเทพอื่น
ทั้งองค์เจ้าสามมีพันธสัญญา ข้อ 9-10 เยี่ยมไม่มืรูปรมาก ถึงเหน้อยหา ‘โมเลค’ โกลแต่ขยัน ‘โมเลค’ (กษัตริย์)

อาจหมายกษัตริย์อัสซีเรีย/บาบิโลนที่พยายามพันธมิตร ข้อ 11-13 ทรงเรียกให้แก้ตัวตามรูปมาก
พวกเขาไม่กลัวพระเจ้าแต่กลัวสิ่งอื่น (ชาติศัตรู) สัมพระเจ้า หาเทพ เป็น ‘คนโกหก’ ทรมพันธสัญญา เข้าใจผิดจาก
‘ความเจียนาน’ ว่าทรงไม่ทำ แต่โล่งปว้าง เฉพาะ ‘ผู้หาที่ล้นพระเจ้า’ (13) ได้แผ่นดินเป็นมรดก

องค์บริสุทธ์กับคนถ่อม

อิสยาห์ 57:14-21

ตอนนี้ให้หวังว่าทรงจะทำเพื่อประชากรไร้กำลังทำชอบธรรม (เทียบ 12) ตรัสแก่บางคน ‘จงเตรียม (ถม) ทาง’ (40:3)
เอา ‘หินสะดุด’ (เทียบ 8:14) ออก ข้อ 14 ชวนเสียงยอห์นผู้ให้บัพติศมาและการมาเมสสิยาห์ เมสสิยาห์ (พระเจ้า)
ทั้งเหนือโลกและอยู่ใกล้ สูงสุดบริสุทธ์ แต่อยู่กับ ‘ผู้สำนึกและถ่อม’ (7:14)

และทำให้เขามีชีวิต (15) นี่คืทางเดียวช่วยผู้ไร้กำลังทำชอบธรรม ทรงอดทน ไม่ไ่ถึงสุด (16) มิฉะนั้นไม่มีใครเหลือ
‘บาปโลก’ ถูกตีก็ไม่แก้ (17) ดังนั้น ‘เมื่อเราเห็นทางเขา’ (รู้ไร้กำลัง) จะรักษา (18) เป็นคำตอบปัญหา 1:4-6
ให้ปลอดและยินดี (‘ผลริมฝีปาก’) แก่ ‘ผู้สำนึกโศก’ ประกาศ ‘สันติ [ชาโลม]’ (19) แต่ประกาศ ‘ไม่มีสันติ’ แก่คนชั่ว
(21)

‘เราเลือกชอบธรรมแล้วทำตนชอบธรรมไม่ได้ แต่ก็รับความชอบธรรมพระเจ้าไม่ได้จนปฏิเสธชั่ว’

‘ความสงบไม่อยู่ในเรา พยายามเท่าไรก็ผลิไ่ได้ เราพบสันติเมื่อมอบตนแก่พระประสงค์และทางของผู้เหนือความเปลี่ย
น’ (Oswalt)

บทที่ 58

(2) ความชอบธรรมและพิธีศาสนา

อิสยาห์ 58:1-21

การดำเนินเหมือนต่อนก่อน (บท 56-57): ส่วนแรกกล่าวศาสนาแท้ ต่อด้วยควมไร้กำลังประชากร
ท้ายกล่าวฤทธิ์/พระคุณพระเจ้าที่รักษา

☐ สิ่งทีพวกเขาชอบ

อิสยาห์ 58:1-5

ทรงชี้พิธีศาสนาหน้าชื่อ พวกเขาแสวงทุกวัน อยากรู้ทาง (คำตัดสินชอบธรรม) ภายนอกเหมือนชาติทำ ‘ความยุติธรรม’
(แปลข้อกำหนด) และ ‘ความชอบธรรม’ เข้าใกล้ ข้อ ‘คำตัดสินชอบธรรม’

(2) การย้ายุติธรรม/ชอบธรรมตำหนิการแสวงพระประสงค์ปลอม ความปลอมชัดต่อ พวกเขาถึงอดอาหารแสวง แต่บ่นไม่ตอบเสียง (3ก; เทียบ 9 ‘จะตอบ’)

ทำพิธีทุกอย่างใน ‘วันทำจิตลำบาก’ (5) แต่ไม่ทรงรับ เพราะวันอดทำชั่วตาม ‘ความปรารถนา’ (3ข-4) ไม่ใช่ ‘ผู้สำนึกและถ่อมแท้’ (57:15)

☐ สิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย

อิสยาห์ 58:6-14

อดอาหารที่พอพระทัยคือปล่อยผู้ถูกกด หยุตเอาเปรียบ เอาใจใส่คนจน/อ่อนและช่วยความต้องการจริง (6-7,10) ไม่หยุตพิธี แต่แสดงความชอบธรรม (พระลักษณะชอบธรรม) ทั้งชีวิต เมื่อทำสิ่งพอ จะพบแสงและรักษา (8) คำตอบ (9) การนำและอิมใจ (11) รวมพรทางวัตถุ ที่ร้างสร้างใหม่

(12; รวมพยากรณ์กลับเชลยและต้านกาย/วิญญาณ) ข้อ 13-14 เปลี่ยนจากอดอาหารสู่สบาโต (56:2,4) สัญญาพรแบบเดียว หากวันบริสุทธีไม่ตาม ‘ความปรารถนา’ (เทียบ 3 โดยเฉพาะรายได้) ถือจากใจเป็นวันยินดีมีเกียรติ ไม่ตาม ‘ทางหรือปรารถนาตน’ จะได้ยินดีแท้ ‘ในพระยาห์เวห์’ ทรงยกและให้พรมรดก (14)

บทที่ 59

☐ ไม่มีความรอด

อิสยาห์ 59:1-8

แม้สัญญาพร อิสราเอลยังทุกข์ อธิษฐานไม่ตอบ (58:3) อยากปิดบาป/อายแต่ไม่ได้

(6) อยากสันติแต่ไม่รู้ ‘ทางสันติ’ (8; 57:20-21 ‘คนชั่วไม่มีสันติ’) ไม่ใช่ฤทธิ์ไม่พอหรือहुติง

(1) แต่ ‘บาป’ แยกระหว่างพระเจ้า

(2) ทั้งกาย—มือ ปาก เท้า ความคิด—ชินชั่ว (3,6,7) ไร ‘ความชอบธรรมและยุติธรรม’ ที่พอพระทัย (4,8)

โดยธรรมชาติไร้กำลังต่อสิ่งทรงประสงค์

☐ ไม่มีความยุติธรรม

อิสยาห์ 59:9-15

สภาพสิ้นหวัง อิสยาห์รู้ทุกข์ประชากรเป็นตน ‘เรา’ หวังยุติธรรมแต่ไกล หวังความรอดแต่ความรอด (ความชอบธรรม) ไกล (9ก,11,14) หวังแสงแต่มีมืด (9ข; 58:10; ฉธบ 28:29) เขาสารภาพทั้งหมดเพราะ ‘ความชั่ว [อาโวน]’ ‘บาป [ฮัททา]’ และ ‘การละเมิด/กบฏ [เพชา]’ (12)

ตราหา ‘ความยุติธรรมและชอบธรรม’ ใน ‘ทางตน’ (8; 57:12,17) ไม่มีวันได้ เฉพาะผู้กลับใจจริงตาม ‘ทางพระองค์’ ได้ ‘ความชอบธรรมพระองค์’ (เทียบ 16; 56:1; 58:8) บท 1-39 ยุติธรรม/ชอบธรรมเป็นการกระทำจริยธรรมมนุษย์ แต่บท 40-55 โดยเฉพาะ ‘ความชอบธรรม’ ใช้กับการช่วยชอบธรรมของพระเจ้า (ยกเว้น 51:1,7)

หลังบท 56 กลับมาหาการชอบธรรมมนุษย์ แต่ไม่สมบูรณ์ สองมโนทัศน์รวมสำคัญ ชัดที่บท 59 ‘หากประชากรไม่พบความชอบธรรมพระเจ้า เพราะไม่ดำเนินชอบธรรม แต่เหตุเดียวกันตระหนักความจริงน่ากลัวว่า หากความชอบธรรมพระองค์ไม่ทำงานในหมู่เขา เขาทำชอบธรรมไม่ได้’ (Oswalt)

ทรงประทานความรอดด้วยพระองค์เอง

อิสยาห์ 59:15

คำนี้จบทั้งบท 58-59 และ 56-59 พระเจ้าวาดเป็นนกรบ ช่วยประชากรแท้เพราะไร้งำลังทำยุติธรรม/ชอบธรรม (56:1) ดุจทรงเห็นอาดัมไม่มีคู่แล้วตัดสิน ‘ไม่ดี’ ตอนสร้าง ทรงเห็นโลกไร้ยุติธรรมว่า ‘ชั่วในพระเนตร’ (15ข) เห็นไร้ ‘ผู้กลาง’ (เทียบ 53:2 ‘อธิษฐานวิงวอน’) จึงนำ ‘ความชอบธรรมของพระองค์’ มาเอง (16)

นกรบใส่ ‘เกราะความชอบธรรม’ และ ‘หมวกความรอด’ (17; เทียบ อฟ 6:14,17) พิโรธและแค้นศัตรู (18) โลกกลัวพระนาม/สิริ เพราะเสด็จ ‘ดุจแม่น้ำเชี่ยว’ ถูก ‘ลม/พระวิญญาณ’ ผลัก (19; เทียบ 30:28 ‘ลมหายใจ’) การมาและความกลัวมีบวก/ลบ ข้อ 20 ‘พระเจ้า’ มาหา ‘ผู้กลับจากการกบฏ [เพซา]’ บ่งบวก (ตอบแทน) มาและตั้งพันธสัญญา ‘กับพวกเขา’ (54:10; 55:3)

คือ ‘พระวิญญาณพระเจ้า’ (32:15; 44:3) และ ‘ถ้อยคำพระเจ้า’ ไม่ปรากฏทุกชั่วอายุ (21) Motyer ว่า ‘เจ้า’ ข้อ 21 คือผู้กลางพันธสัญญา ‘พรสัญญาคือพระวิญญาณและพระวณะ จะให้ผ่านผู้กลางนี้ทุกชั่วอายุนิรันดร์... ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับ “ผู้รับใช้” และงาน’ การเสด็จข้อ 19-21 เป็นตรีเอกภาพ พระบิดามาถูถูก ‘พระวิญญาณ’ ผลัก (19) พระบุตรมาเป็น ‘พระเจ้า’ (20) พระวิญญาณมาเหนือ ‘ผู้กลางพันธสัญญา’ (21; 61:1)

บทที่ 60

• 2. เพราะพระยาห์เวห์ทรงให้เกียรติเจ้า

อิสยาห์ 60:1-12

‘บท 60-62 เป็นศูนย์กลางบท 56-66 แสดงชะตาสุดอิสราเอลคือประชากรพื้นที่ความจริงความรอดปรากฏทั่วโลก... ดุจพระเจ้าองค์เดียวช่วยจากบาบิโลน พระเจ้าองค์เดียวจะนำพระสิริอาณาจักรเมสสิยาห์ ผู้ทำสัญญาอิสยาห์ทั้งหมดสำเร็จคือพระเจ้า ‘ไม่ใช่อื่น’ (Oswalt)

ประชาชนจะมาสู่ความสว่างของเจ้า

อิสยาห์ 60:1-9

‘จงลุก ฉายแสง’ 58:8,10 ให้หวังว่า ‘แสงเจ้า’ ส่องผู้ทำ ‘ยุติธรรม’ แต่เพราะประชากรไร้ ‘ความชอบธรรม’ มองแสงกลับมืด (59:9-11) ทรงจึงพึง ‘ความชอบธรรมตน’ (15-16) มาโลก ‘ทรงขับศัตรูประชากร คือบาปและอธรรม แล้วประกาศแสงในประเทศ คือผลความรอดพระคุณ’ (Oswalt) คำสั่ง ‘ลุก ฉาย’ สมมติ ‘ความชอบธรรมพระเจ้า’ มา (เทียบ 21 ‘ประชากรเจ้าทั้งหมดจะชอบธรรม’)

‘เพราะแสงเจ้ามา พระสิริพระยาห์เวห์ขึ้นเหนือเจ้า’ (1; เทียบ 19ข ‘พระยาห์เวห์เป็นแสงนิรันดร์ พระเจ้าคือสิริเจ้า’; 9:2 ‘แสงใหญ่ส่อง’) ‘แสงเจ้า’ คือแสงพระเจ้าชัด แต่ให้ประชากร (ชีวิตสะท้อน) การขึ้น ‘พระสิริพระยาห์เวห์’ คือ ‘พระเจ้าเอง’ มา (2)

ผลคือชาติมีมาสู่ ‘แสงเจ้า’ (3) ‘สภาพนี้สำเร็จแบบหน่อเมื่อพระคริสต์มาครั้งแรก และครบเมื่อกลับมาตั้งการครองโลก’ (Oswalt)

ข้อ 4-9 อิสราเอลอยู่ที่สง่าแต่ห้ามหยิ่ง

สิริมาจากทรงให้เกียรติ/งามเท่านั้น (9ข; 55:5) ผลคือลูกชายหญิงทั่ว (4)

และทรัพย์ชาติมา (4-5 ให้หวัง ‘สร้างใหม่’—49:17-20) ต่างชาติ (เสบา เกาะ เรือทาร์ชิช) นำทรัพย์มานมัสการ (6,9; เทียบ 23:18) ทรงรับทรัพย์ต่างชาติ (เคดาร์ เนบาโยท; 7)

คนต่างชาติจะรับใช้เจ้า

อิสยาห์ 60:10-16

ตอนนี้สัญญาพลิกสภาพ เดิมดีด้วยพิโรธ บัดนี้เมตตาด้วยพระคุณ ทุกอย่างกลับ (14:2 ‘ทำเป็นทาส’) ผู้รื้อกำแพงสร้าง กษัตริย์ต่างชาติ ‘รับใช้ [ซาร์ท]’ (10-11) พระวิหารพัง (‘สถานบริสุทธิ์เรา’ ‘ที่วางเท้าเรา’) สร้างงาม (13)

ผู้กด/ดูหมิ่นก้มมา เรียก ‘นครพระเจ้า’ ‘ศิโยนขององค์บริสุทธิ์อิสราเอล’ ไม่ต้องตีปฏิกิริยาต่างชาติเกินเป็น ‘กลับใจ’ คริสเตียนหรืออิสราเอลประวัติศาสตร์ครองการเมืองโลก ทรงทำผู้ถูกทิ้ง/เกลียดเป็น ‘ความงามนิรันดร์’ และ ‘แหล่งยินดี’ ให้รู้ตน ‘พระผู้ช่วย พระผู้ไถ่ องค์ทรงฤทธิ์’ อิสราเอล (15-16) เห็นว่ายินดีเราเชื่อมพระสิริพระเจ้าไกล

เรานำทองมาแทนทองสัมฤทธิ์

อิสยาห์ 60:17-22

บทกวีท้ายบท 60 ไพเราะที่สุด วาดความอัศจรรย์สิ่งทรงทำและจะเป็นแก่ประชากร ‘นครบริสุทธิ์’ สร้างวัสดุล้ำมัน (สื่อถาวร/ปลอดภัย) ไม่มีรุนแรง ครองด้วยชอบธรรม ไม่มีสงครามมีแต่สันติ (17-18) ทรงเป็น ‘แสงนิรันดร์’ และ ‘สิริเจ้า’ เอง (18-19; วว 21:21) ยิ่งอัศจรรย์ ‘ประชากรเจ้าทั้งหมดจะชอบธรรม ครองแผ่นดินและสำแดงสิริเรา’ (21)

อิสราเอลสร้างเพื่อสิริ (43:7) บัดนี้การดำรงขึ้นเป็น ‘พยาน’ ความรอดและฤทธิ์ (43:10-12)

นี่คือเป้าความรอดและทางรับพระสิริ

ข้อ 22 ว่าอิทธิพลประชากรเกินขนาดมาก แสดงการพลิก 30:18 ‘ดัง 56:1 ชัด

ทรงคาดประชากรทำสิ่งถูกต้องตามสัมพันธพันธสัญญา... ความคาดแผ่บท 1-39 (1:21,26; 5:7,16; 26:7; 28:17; 33:5,15)

และความชอบธรรม (กับยุติธรรม) เป็นลักษณะอาณาจักรเมสสิยาห์ (9:7; 11:4-5; 32:1,16-17)... ในบท 40-45

แทบทุกแห่งให้ความชอบธรรมกับพระเจ้าและความสัตย์ช่วยประชากร... แต่ 56-59 ชัด (ดู 63-66)

ประชากรดำเนินชอบธรรมไม่ได้... ดังนั้นทรงเผยพระกรที่ปกก่อนระบุเป็นผู้รับใช้/เมสสิยาห์ (เทียบ 52:10; 53:1)

และมาช่วย (เทียบ 63:1-16) ผลท้ายความพยายามพระเจ้าคือความชอบธรรมประชากรทั้งหมด... ท้ายบท 56-66

เรียกความชอบธรรมในชีวิตอีก แต่แสดงว่าชีวิตนั้นเป็นได้ผ่านความชอบธรรมพระคุณเท่านั้น’

(Oswalt)

บทที่ 61

ถ้อยคำอิสยาห์ 61:1-2 มีชื่อเสียงจากเหตุพระเยซูทรงค้นอ่านและตรัสว่าสำเร็จในพระองค์

อิสยาห์ 61:1

(ลก 4:16-21) ดังนั้นผู้ที่ ‘พระวิญญาณพระยาห์เวห์’ มาเหนือและทรงเจิม (เทียบ 1 ซมอ 16:13)

ให้ทำพันธกิจเมสสิยาห์คือพระเยซูคริสต์ พันธกิจคือ ‘ประกาศข่าวดี’ (กรีก [ยูอังเกลไอซึม]) แก่คนจน (29:19)

รักษาใจแตก ประกาศอิสรภาพแก่เชลย/ผู้ถูกขัง (1)

ประกาศ ‘ปีพระคุณ’ (ปีอิสรภาพ) และ ‘วันแก้แค้น’ ให้ผู้โสโครกโยนร้องยินดี (2-3) จะเรียก ‘ต้นไม้ความชอบธรรม’

ที่ทรงปลูกเพื่อสิริ (60:21) ‘ความชอบธรรม’

หมายความชอบธรรมที่ทำให้ถูกรับต่อพระเจ้าและได้ฐานะนั้น (53:11; 54:17)

เชื้อสายที่รับพรจากพระยาห์เวห์

อิสยาห์ 61:4-11

ตอนนี้กล่าวพรผู้เรียก ‘ต้นไม้ความชอบธรรม’ เป็น ‘ข่าวดี’ เขาจะพื้นที่และเมืองร้าง ต่างชาติเป็นคนงาน และเขาเป็น

‘บุโรหิต’ พระยาห์เวห์ ผู้ ‘รับใช้ [ซารัท]’ (6; เทียบ 1 ปต 2:9; ฐานะสูงไม่ใช่สิทธิครองต่างชาติ

แต่ความรับผิดชอบผู้ทำงานพระเจ้า) ได้สองเท่าแทนอายุและยีนดดีนินันด์

(7) ทรงทำ ‘พันธสัญญานินันด์’ (8)

ยกท่ามกลางชาติให้รับว่า ‘เชื้อสายที่พระยาห์เวห์ทรงอวยพร’

(9) ข้อ 10-11 คำสารภาพ ‘ศิโยน’ ผู้รับพร ยินดีมากในพระเจ้าเพราะพระราชกิจ ทรงสวม ‘เสื้อคลุมความรอด’
‘เสื้อคลุมความชอบธรรม’ ดุจเจ้าบ่าวสาวประดับ (เทียบ 62:1) ดุจให้ดินงอก (4:2; ปฐก 1:11)

ทรงให้งอก ‘ความชอบธรรมและสรรเสริญ’ ‘ผู้ที่ทรงสวม “เสื้อคลุมความชอบธรรม” ไม่เพียงรอดจากอธรรมและผล
แต่รับกำลังศักดิ์สิทธิ์ให้ปฏิบัติความชอบธรรม... ทรงบัญชาและประทานชอบธรรมด้วยฤทธิ์ตนเท่านั้น
นี่คือแหล่งยินดีแท้’ (Oswalt)

บทที่ 62

จะไม่ถูกทอดทิ้งอีก

อิสยาห์ 62:1-5

ทรงทำงาน ‘ไม่เจียบ’ จนความชอบธรรม (และรอด) ศิโยนปรากฏดุจแสง ตอบข้อหาว่าทรงเจียบต่อคำขอ (เทียบ
42:14; 45:15-19; 57:11; 64:12; 65:6) จะช่วยศิโยนด้วยชอบธรรมแน่ (46:13)ชาติทั้งปวงเห็นชอบธรรม (และสิริ)
จะเรียกชื่อใหม่ ‘เฮฟซีบาห์’ (‘ความยินดีเราอยู่ในนาง’) และแผ่นดิน ‘เบอธเลห์’ [แต่งงาน/อาศัยใน] (4)
เพราะทรงยินดีเจ้าบ่าวสาว และแผ่นดินจะแต่ง (4-5)

ศิโยนเป็น ‘มงกุฎงาม’ ในพระหัตถ์

(3) คำ ‘ลูกชายเจ้าจะรับเจ้า’ ข้อ 4 ถก ทางหนึ่งเปลี่ยนสระฮีบรูเป็น ‘ผู้สร้างเจ้าจะรับเจ้า’ (Lowth, BHS, ฉบับร่วม)
อีกทางเข้าใจกริยา ‘รับ/แต่ง [บาอัล]’ ตามฐาน ‘เป็นเจ้าของ’ ว่าลูกอิสราเอลกลับครองแผ่นดิน

ยามเพื่อพระเจ้า

อิสยาห์ 62:6-9

ตรัสจะไม่พักเพื่อเยรูซาเล็ม (1) แต่ยาม (‘ผู้เตือนพระยาห์เวห์’) ต้องขอไม่พักจนทรงตั้งเยรูซาเล็มเป็นคำสรรเสริญโลก
(7) ขวนพระวจนะแก่เอเสเคียล ‘เรายังจะให้วงศ์วานอิสราเอลทูลขอให้เราทำสิ่งนี้แก่เขา’ (อสค 36:37)

เยรูซาเล็มจะไม่ถูกศัตรูคุก งานยามไม่ใช่ ‘เตือนสงคราม’ แต่ ‘วิงวอน’ ไม่ต้องกลัวผลแรงงานถูกชิง
ทรงสัญญาผู้ตรากและเก็บจะกินเต็ม และสรรเสริญพระเจ้าผู้ให้สันติ (9)

จงมทาง

อิสยาห์ 62:10-12

‘บัดนี้ทรงเรียกประชากรทำตามสิ่งเห็นและฟัง และอยู่มั่นว่าสัญญาทั้งหมดจริง’ (Oswalt) ศิโยนเตรียมทาง
‘เพื่อชนทั้งปวง’ มา ทรงประกาศทั่วโลก เนื้อหาคือบอกศิโยนว่าความรอดของนางมาแล้ว (กาลสมบุรณ์; 11) ‘เขา’
ชายเอกพจน์ช่วงหลังข้อ 11 ตามบริบทคือเมสสิยาห์ ‘รางวัล/ค่าจ้าง’ และ ‘บำเหน็จ’ คือประชากรที่เขาได้ คนจะเรียก

‘พวกเขา’ (สรรพนาม ‘เจ้า’ แรกในฉบับเกาหลีข้อ 12)

‘ประชากรบริสุทธิ’ ‘ผู้ที่พระยาห์เวห์ไถ่’ และเรียก ‘เจ้า’ หญิง ‘ผู้ถูกตามหา’ ‘นครไม่ถูกทิ้ง’

บทที่ 63

• 3. ฤทธิ์อำนาจพระเจ้า

อิสยาห์ 63:1-24

เทียบโครงบท 56-59 ตอนนี้นำกลับลำดับ: 56-59 เริ่มต่างชาติกลับใจ (56:1-8)

จบภาพนักรบศักดิ์สิทธิ์สู้ลำพังเพื่อประชากร (59:15ข-21) แต่ตอนนี้เริ่มนักรบ (63:1-6) จบต่างชาติกลับใจ (66:18-24)

โครงนี้ยิ่งเด่นฤทธิ์ช่วยที่ย่ำบท 60-62 นักรบพระเจ้าจะให้ความรอดแก่นุชนัยไร้กำลัง (‘คนใจจนและสำนึก’ —66:2; 29:19)

นักรบผู้สู้ลำพัง

อิสยาห์ 63:1-6

พระเจ้าเดินมาจากโบสร้าห์เมืองหลวงเอโดมเป็นนักรบชนะ (เทียบ 52:8-10; 59:16-18) ตรัส ‘ด้วยความชอบธรรม’ (45:19) มีฤทธิ์ช่วย (1,5) ฉลองแดงด้วยเลือดศัตรูสงคราม (เทียบ วว 14:17-20; 19:13,15) ทรงฆ่าศัตรูทั้งหมด ‘ลำพัง’ และ ‘ไถ่’ ประชากร (3-5; 2:17) เหยียบชนด้วยเกรธ (เทียบ ยรม 25:30) ฆ่า ทำพิพากษา (6)

□ ความสัตย์และการกบฏ

อิสยาห์ 63:7-14

อิสยาห์จะกล่าวพระกรุณาอุดม [เฮเซด] ความรัก ([เฮมลาห์] เอ็นดู) และพระคุณ (‘สิ่งดี’)

พระลักษณะชัดในประวัติกบฏ ทรงรับอิสราเอลเป็นประชากร/ลูก เป็นพระผู้ช่วย ‘ร่วม’ ทุกทุกข์ (ตรง ‘พระองค์มีความทุกข์’) และไถ่ [กาอัล] ด้วย ‘ทูตแห่งพระพักตร์’ (8-9) อุ้มดุงพ่อแม่อุ้มลูกด้วยรัก [อาฮาวาห์] และเอ็นดู [เฮมลาห์] (9)

แต่อิสราเอลกบฏ ทำ ‘พระวิญญาณบริสุทธิ’ เสร้า (เทียบ 54:6) ทรงจึงกลับเป็นศัตรูตี (10; คำ ‘ร่วม’ ข้อ 9 อาจแปล ‘พระองค์ไม่เป็นศัตรู’) ประชากรจำสมัยโมเสส ถ้าพระเจ้าผู้วางพระวิญญาณท่ามกลางอยู่ไหน (11)

พระราชกิจปรากฏตรีเอกภาพ (Delitzsch): พระบิดาส่งพระบุตร (‘ทูตแห่งพระพักตร์’)

ช่วย พระวิญญาณเป็นบุคคลที่เสร้าและอยู่ท่ามกลางตามพระประสงค์บิดา ประชากรหาองค์ที่สมัยโมเสสแสดงฤทธิ์ (‘พระกรแห่งสิริ/งาม’) ให้ข้ามพื้นทะเลแห้ง (12-13) สารภาพ ‘พระวิญญาณพระยาห์เวห์’ นำและให้พระนามรับสิริ นี่คือทบทวนอดีต แต่ปัจจุบันตรงข้าม ผู้เผยจึงอธิษฐาน

□ พระองค์จะทรงนั่งอยู่หรือ

อิสยาห์ 63:15-12

63:15-19 อิสยาห์คร่ำว่าไม่เห็น ‘ความกระตือรือร้นและพระราชกิจทรงฤทธิ์’ ‘ความเมตตา [เมเอ] และรัก [ราฮัม]’ เหมือนอดีต ขอดทอพระเนตร เรียก ‘พระบิดาเรา’ ‘พระผู้ไถ่เรา’ (16) สารภาพประชากร ‘มรดกพระองค์ ผู้รับใช้พระองค์’ (17) ถาม ‘ทำไมให้เราหลงทางและใจแข็งไม่ยำเกรง?’ (17)

ดูโยนความรับผิดชอบ แต่เป็นการสารภาพเจ็บที่ถูกทิ้งพร้อมรับอธิปไตย สมมติว่าไร้พระคุณทำใจอ่อนไม่ได้ คำขอ ‘โปรดกลับมา’ คือถ่อมขอรับ ‘การครอง’ (19) อีก ‘เหยียบสถานบริสุทธิ์’ ข้อ 18 ถกเพราะฉากบาบิโลนยึด (อาการสมบูรณ์พยากรณ์)

64:1-7 หลังทบทวนประวัติ (63:8-14) ประรณนาให้ทรง ‘ฉีก’ (หรือ ‘ละลาย’) ฟ้าลงเหมือนซินาย (3) ทำภูเขาสัน ศัตรูรู้พระนามและสัน (ต่างฉบับเกาหลี ต้นฉบับใช้ ‘หากเพียง/โอ’ วาดสิ่งยังไม่เกิด) รู้ไม่มีเทพอื่นทำ (4)

แต่ปัญหาคือบาป เขาสารภาพแทนประชากร ทรงต่อสู้ทำชอบธรรม แต่ ‘เรา’ บาปทำพิโรธ เราทั้งหมดไม่สะอาด (6:5) ความชอบธรรมเราดูจั่วเปื้อน (‘ประจำเดือน’; 6) โบราณทรงทำเพื่อ ‘ผู้หวัง/รอพระองค์’ (4; 40:31) แต่บัดนี้ไม่มีผู้เรียกหรือปลุกตนยึดพระองค์ (7ก; ซวนยาโคบยึด)

อีกครั้งพูดเหมือนเป็นความรับผิดชอบ (63:17) แต่ท่ามกลางเจ็บรู้ว่าหากไม่กลับให้พระคุณ ปัญหาบาปรากแก้ไม่ได้ (เทียบ พคค 5:21)

Oswalt ว่า ‘ผู้รอพระองค์’ ข้อ 4 คือแก่นอิสยาห์: ‘ตามพระคัมภีร์ “รอ” คือความวางใจที่ยินดีถวายนระยะยาว เชื่อและคาดหวังเมื่อคนอื่นเล็ก เชื่อว่าสิ่งเกิดในเวลาพระเจ้าดีกว่าฉันริเริ่มในเวลาฉัน... รอพระยาห์เวห์ไม่ใช่เฉื่อย แต่กระทำ คือยินดีทำ “ความชอบธรรม” แท้คือ “ระลึก”

“ทาง” พระเจ้า (4) ดังนั้นรอคือชีวิตพันธสัญญา มอบอนาคตในพระหัตถ์ด้วยชีวิตประจำวันที่แสดงเราว่า “ทาง” แห่งซื่อสัตย์ เทียงตรง สัตย์ เรียบง่าย เมตตา เอื้อ และปฏิเสธตน’

64:8-12 อิสยาห์ขออย่าพิโรธเกิน (‘ถึงที่สุด’) หรือจำบาปนิรันดร์ ฐานคำขอไม่ใช่กลับใจหรือตอติด แต่สารภาพ ‘พระบิดาเรา’ (8; 63:16) ‘ช่างปั้น’ และเรา ‘ประชากรพระองค์’ ผลพระหัตถ์

ขอฟื้นฟูบนการเลือกและเมตตา (เอ็นดู) เท่านั้น ‘พระวิหารพัง’ ข้อ 11 วาดสิ้นหวังสุด (เทียบ 63:18)

‘คำถามเดียวคือ เพราะความเอ็นดูของพระเจ้าต่อสภาพลูกที่ผูกกับอิสราเอลและความหวังพระนาม พระองค์จะทรงแทรกใจและชีวิตประชากร ทำในเขาสิ่งเขาทำเองไม่ได้หรือไม่’ (Oswalt)

บทที่ 65

□ เราอยู่ที่นี้

อิสยาห์ 65:1-7

คำตอบคร่ำ ปัญหาไม่ใช่ ‘ความเจ็บพระเจ้า’ (12) ทรงปรากฏแม้แก่ผู้ไม่แสวงหรือเรียกพระนาม (1; เทียบ รม 10:20) ปัญหาคืออิสราเอล ‘กบฏ’ แม้เรียกทั้งวันก็ไม่กลับจาก ‘ทางไม่ถูก’ บุชารูปยั้วพิไร (2-5) บาปเขาและบรรพบุรุษคือบุชารูป ‘ลบหลู่’ ทรงจะตอบแทนแน่ (ไม่ใช่ช้อภัย—64:9; 6-7) ‘การเสด็จ’ (ทำลายเจียบ) เป็นพิพากษา/ลงโทษแก่เขา

□ เราจะทำเช่นนั้นเพื่อผู้ใช้ของเรา

อิสยาห์ 65:8-16

ทรงพิพากษาผู้ ‘เรียกไม่ตอบ’ ทั้งพระเจ้า บุชารูป ทำชั่ว (11-12; 66:4) แต่ ‘เพื่อผู้ใช้เรา’ ไม่ทำลายหมด ให้ ‘ผู้เลือก/ผู้รับมรดก’ (เชื้อสาย) ออก และ ‘ผู้ใช้เรา’ อยู่มรดก (9-10)

การเสด็จมีสองด้านตอบแทน (พิพากษา/ชดเชย) เสมอ ชะตากับผู้รับใช้ตรงข้ามข้อ 13-14 ต่อ 15-16 หัวข้อ ‘ชื่อ’ อีกด้านสัญญาอับราฮัม (ปฐม 12:2): ชื่อถูกใช้ ‘สาป’ ผู้รับใช้เรียก ‘ชื่ออื่น’ (14; เทียบ 62:4,12; ปฐม 17:5) หากชื่อถูกใช้สาป คัดชื่อผู้รับใช้ชื่อ ‘พร’ แต่ขอพรในนาม ‘พระเจ้าแห่งความจริง (อาเมน)’ (2 คร 1:20; 16)

ฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่

อิสยาห์ 65:17-25

ตอนเริ่ม ‘เพราะเหตุเกิด’ ให้ฐานทั้งหมดตั้งแต่บท 56 ประชากรต้องทำชอบธรรม หวังฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างฟ้าใหม่ดินใหม่ การมีฟ้าดินพิสดารผู้สร้างเหนือโลก (เทียบ 42:5) บัดนี้เป่าดังเดิมสำเร็จ ของเก่าผ่าน ทุกสิ่งใหม่ (เทียบ 2 คร 5:17; 2 ปต 3:13) ของเก่าไม่ระลึก (เทียบ 16; 43:18) สร้างใหม่ให้ประชากรยิหรินดินรันดร์ และทรงยิหรินเขา (18-19ก)

น้ำตาหาย (19ข; เทียบ 25:8; วว 7:17) ชาว ‘เยรูซาเล็มใหม่’ (วว 21:1) รับพร ‘อายุยืน’ (20,22; เทียบ สดด 21:4) ได้ผลแรงงานยุติธรรม (21-23) คือคำสาปหักพันธสัญญา (กตและเอาเปรียบ; ฉธบ 28:29-33) และ ‘คำสาปแผ่นดิน’ (ปฐม 3:17-18)

หาย พรฐานสุดคือสัมพันธภาพ ทรงตอบก่อนเรียก (24) แสดงปัญหาบาปที่ไม่ฟังอธิษฐานแก้แล้ว (59:1-2) ข้อ 25 ย่อ 11:6-9 ไม่มีทำร้าย/ทำลาย วลีพิเศษ ‘งู (ยัง) กินดิน’ ผู้ล่อแรกอยู่ใต้คำสาปเอเดนนิรันดร์

บทที่ 66

ความถ่อม ไม่ใช่เครื่องบูชา

อิสยาห์ 66:1-6

เน้นว่าความหวังอนาคตอิสราเอลไม่อยู่พิธี

(3) แต่อยู่กลับใจแท้

(2) และเชื้อฤทธิ์ที่ให้ดำเนิน ‘ชอบธรรม’ พระเจ้าไม่ถูกขังในอาคารหรือจำเป็นที่อยู่

(1) ไม่กระหายมัน/เลือดสัตว์ (เทียบ 1:11) จะพิพากษาผู้พร้อมเครื่องบูชา ‘ยินดีสิ่งน่าซัง’ ไม่ฟังเสียง เลือกขัว (3-4; ‘การล่อ’ ข้อ 4 ควรแปล ‘ความแปรปรวน’)

พิพากษาเริ่ม ‘จากพระวิหาร’ (6) แต่ ‘ใจยากจน/ถ่อม วิญญาณสำนึก’ และ ‘สันต่อพระวจนะ’ ทรงมองและตอบแทน (2,5; เทียบ มธ 5:3-4,10-12)

เยรูซาเล็มผู้เป็นมารดา

อิสยาห์ 66:7-14

กลับสารหวัง ศิโยนตลอด ‘บุตรชาย’ ไม่เจ็บ บ่งทั้งจบ ‘คำสาปเอเดน’ และปรากฏ ‘เมสสิยาห์’ (ปฐม 3:15-16; วว 12) ข้อ 8-9 แสดงความฉับและอธิปไตยการฟื้น (หรือยุคเมสสิยาห์) ไต่คำสาปพันธสัญญา

เยรูซาเล็มเคยพบลูกถูกฆ่าและโสก แต่เมื่อฟื้นเป็นแหล่งยินดี (10-11; 65:18-19) พรทั้งปวง (สันติ สิริ อิ่ม ยินดี ปลอดภัย) มาจากพระเจ้า (12-13)

การนมัสการหรือความพินาศ

อิสยาห์ 66:15-24

ตอนท้ายสลับพิพากษากับหวัง สรุปล้าง ‘เสด็จลง’ (มา) นำพรแก่ผู้รับใช้ แต่พิพากษาพิโรธศัตรู (14ข)

ทรงพิพากษาทุกคนด้วยไฟและดาบ เป้าคือผู้บูชารูปน่าซัง (16-17) ‘แต่’ เมื่อถึงเวลา

จะรวบรวมทุกชาติ/ชนให้เห็นพระสิริ (18; ‘ผู้หนี’ ข้อ 19 ต้นฉบับ ‘ผู้รอด’ เป็นผู้ประกาศปลายโลก; Motyer ว่า ‘หมาย’ ต้องเป็นทางเขนพระเยซู)

พวกเขาถวายเป็น ‘พี่น้องทั้งหมดของเจ้า’ เป็นเครื่องถวาย (20; 19:24-25; 45:14,20-22; Oswalt เห็น ‘พี่น้อง’ ยิวที่เหลือ Motyer เห็นต่างชาติ; รม 15:16 ‘ถวายต่างชาติเป็นเครื่อง’) ‘และยิ่งกว่านั้น’ (ฉบับเกาหลีไม่แปล) ทรงเลือกบุโรหิต/เลวีจากต่างชาติ ไม่ใช่อิสราเอล (21)

นมัสการไม่ใช่สิทธิอิสราเอลเท่านั้น ข้ามชาติภาษา ‘เนื้อหนังทั้งปวง’ เห็นพระสิริและนมัสการแท้ (23; วว 15:4)

อิสยาห์ไม่สอน ‘ทุกคนรอด’ ผู้ใน ‘ฟ้าใหม่ดินใหม่’ เห็น ‘คนกบฏ’ นอกเมืองในไฟไม่ดับ (24)

‘ทั่วอิสยาห์ทรงแสดงว่าพิพากษาไม่จำเป็นจบหวัง และหวังอาจมาผ่านพิพากษา แต่ไม่เคยตรัสว่าหวังลบพิพากษา... หนังสือใหญ่จบเหมือนเริ่ม ยืนยันทางเลือกใหญ่ต่อมนุษย์: พินาศหรือหวัง’ (Oswalt)

เยเรมีย์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 31 · บทที่ 34 · บทที่ 37 · บทที่ 39 · บทที่ 40 · บทที่ 41 · บทที่ 44 · บทที่ 49 · บทที่ 50 · บทที่ 51

บทที่ 1

บทนำเยเรมีย์

เยเรมีย์ 1:1

ขอแจ้งว่าอ้างอิงส่วนมากจาก Tremper Longman III, อรรถาธิบายเยเรมีย์/เพลงคร่ำครวญ (2017, Scripture Union)

บทนำ

บท 1 เป็นคำนำพร้อมเรื่องมออบหมายผู้เผย บท 52 ปังฉิมกล่าวเยรูซาเล็มล้มครั้งสอง บท 2-24 รวมคำเทศน์ไม่ทราบปี คำพยากรณ์กวี/ร้อยแก้ว และการกระทำสัญลักษณ์ บท 25 สรุปส่วนแรกและหันพิพากษาชาติ บท 26-29 เป็นกอนร้อยแก้วทั้งเรื่องเยเรมีย์และรายงานคำพยากรณ์ บท 30-33 รวมคำรอด (30-31 กวี; 32-33 ร้อยแก้ว) เรียก ‘หนังสือปลอบโยน’ บท 34-38 กลับเรื่องร้อยแก้วเยเรมีย์และคำพิพากษา ถึงยอคนที่เยรูซาเล็มล้มครั้งแรก บท 39-44 กล่าวทุกข์ผู้ถูกกวาดและความล้มต่อของผู้เหลือในแผ่นดินกับเยเรมีย์ บท 45 คำแก่บารุคเพื่อนเยเรมีย์ บท 46-51 สุดท้ายรวมคำตำหนิชาติจบพยากรณ์ยาวบาบิโลน

บท 1: 1. คำขึ้นต้น

เยเรมีย์ 1:1-3

ซาโลมอนขับอาปียาธาร์จากบุโรหิตไป ‘อานาโธท’ (1 พกษ 2:26) บางคนจึงคาดเยเรมีย์เป็นลูกหลานอาปียาธาร์ ‘ฮิลคียาห์’ บิดาชื่อเดียวมหาบุโรหิตที่พบหนังสือธรรมบัญญัติสมัยโยสียาห์ (2 พกษ 22:4,8-14) แต่ยืนยันคนเดียวไม่ได้ พันธกิจเริ่มปี 13 โยสียาห์ (627/626 ก่อน ค.ศ.)

ถึงปี 11 เศเศคียาห์ (587/586) เมื่อเยรูซาเล็มถูกจับ ปี 18 โยสียาห์พบหนังสือและปฏิรูป (2 พศด 34) เยเรมีย์คงมีบทบาทใหญ่

การทรงเรียกเยเรมีย์

เยเรมีย์ 1:4-19

ข้อ 4-8 ทรงรู้ก่อนขึ้นในครรรค์ แยกและตั้งเป็นผู้เผย เยเรมีย์เหมือนโมเสสว่าไม่รู้พูด แต่ทรงบอกให้ไปหาใครตามสั่งและพูดตามสั่ง อย่างกลัวเพราะทรงอยู่ช่วย ข้อ 9-10 แต่พระหัตถ์ที่ปากยืนยันตั้ง ขบวนการเรียกอิสยาห์ (อิสย 6:7) ‘การกระทำคล้ายพอเชื่อมสองผู้เผย แสดงเยเรมีย์อยู่สายอิสยาห์ และชำระปาก เครื่องมือแยกทำพระประสงค์’ (Longman)

คำผ่านปากเป็นพระวจนะ เขาจะทำลายและสร้างชาติด้วยคำ ข้อ 11-16 สองคำให้เค้านั่นคำต่อ แรกเล่นคำ เมื่อถาม ‘เห็นอะไร’ ตอบถึง ‘อัลมอนต์ [ซาเคด]’ ตรัส ‘เรา “เฝ้า [โซเคด]” คำให้สำเร็จ’ อัลมอนต์ออกดอกแรกฤดูใบไม้ผลิ อานาโธทขึ้นชื่อ ยืนยันดอกดอกประกาศฤดู ทรงทำคำเร็ว คำสองถามเดิม เห็นหม้อเดือดเอียงเหนือสู่ใต้ (13)

ภัยจากอาณาจักรเหนือยิดเยรูซาเล็มตีเมืองยูดาห์ เป็นพิพากษาที่ทั้งพระยาห์เวห์รับใช้เทพ ข้อ 17-19 ปิดมอบหมาย ย้ำอย่างกลัว หนุนต่อการต้าน ทรงอยู่ป้องกันและช่วยแม่ผู้นำยูดาห์โจมตี จึงพูดตามสั่ง (เทียบ 8)

บทที่ 2

ความสุขในอดีต

เยเรมีย์ 2:1-3

พระวจนะมาให้ร้องแก่ชาวเยรูซาเล็ม เยเรมีย์ส่งตามตรง จุดเริ่มสัมพันธ์ดูขาวใหม่—‘ความรักมั่นคง [เฮเซด]’ บริสุทธิ—เจ้าสาวอิสราเอลตามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าบ่าวในกันดาร

อิสราเอลยังเป็น ‘ผลแรก’ แยกถวาย บริสุทธิท่ามกลางชาติในสัมพันธ์ไกล

ทรงถือเป็นกรรมสิทธิ์พิเศษและป้องกัน

คดีของพระเจ้าต่อประชากร

เยเรมีย์ 2:4-13

ข้อ 4 เยเรมีย์ผู้พูดแทนส่งพระวจนะ ‘วงศ์ยาโคบ’ ‘ทุกตระกูลวงศ์อิสราเอล’ คงเพราะยูดาห์ได้แทนอิสราเอล ไม่จำเป็นส่งถึงเหนือเชลย/ผู้เหลือ ข้อ 5 แม้ทรงไม่ธรรมดา อิสราเอลทั้งตามรูป ‘ว่าง [เฮเวล]’ นี่แก่นบาปที่ดำเนิน ไหลว่างจนว่าง ข้อ 6-8 ทรงช่วยจากทาสอียิปต์ พาข้ามกันดาร ให้คานาอันอุดม แต่ไม่หา ทำแผ่นดินเปื้อน แม่ผู้นำศาสนา/การเมืองไม่หา ไม่รู้ กบฏ ตามบาอัลเทพแผ่นดิน ข้อ 9-13 ‘สู้’ คือ ‘ฟ้อง [รีฟ]’ ศัพท์ศาล ทรงฟ้องผู้หักพันธสัญญา การละทิ้งเป็นอาชญากรรม/โศกไม่มีที่ใด แม้เกาะคิทธิมตะวันตกหรือเคดาร์ตะวันออก แลกพระสิริกับประโยชน์ บาปสอง: ทั้งแหล่งน้ำมีชีวิต และหาบ่อ (เทพอื่น) ที่เก็บน้ำไม่ได้

ทางองค์เจ้าหรือทางประชาชาติ

เยเรมีย์ 2:14-19

ข้อ 14-16 อิสราเอลไม่ใช่ ‘ทาส’ หรือ ‘ทาสเกิดในบ้าน’ แต่เป็น ‘ของริบ’ ชาติ ขอช่วยและพันธมิตรแต่ถูกกลืน (เทียบ
นธม 2:11-13) ‘โนฟ’ (เมมฟิส) ใกล้ไคโร เมืองหลวงต้นอียิปต์ ‘ทาร์ปันเฮส’
อยู่เคลตาตะวันออกใกล้ชายบนทางปาเลสไตน์ พันธมิตรอียิปต์ให้แปล ข้อ 17-19 คำถามแรกแสดงทำลายตน
ทั้งองค์เจ้าผู้นำทาง ตามอียิปต์/อัสซีเรีย ความชั่วกบฏตีสอน ทั้ง ‘แหล่งน้ำมีชีวิต’ (2:13) ไม่กลัวพระเจ้าแต่กลัวศัตรู
นี่คือชั่วและทุกข์

ดุจหญิงแพศยา

เยเรมีย์ 2:20-28

ข้อ 20-21 อิสราเอลหัก ‘แอ็ก’ ที่ผูกกับพระเจ้า (เทียบ มธ 11:29) ปฏิเสธเชื่อฟัง ล่วงประเวณีฝ่าวิญญานบุชารูป ณ
วิหารต่างศาสนา ดัง 2:13 ทั้งพระเจ้าตามเทพ ทรงปลุกเป็น ‘เถาดี’

แต่เป็น ‘เถาป่าเน่า’ (เทียบ อสย 5:1-7) บาปจงใจและกบฏแข็งขัน

ข้อ 22-25 ช้อนหรือล้างบาปไม่ได้ ตีดาอัลดูจ ‘ลาเมียป่า’ เราร้อนติดผสมพันธุ์ เมินเตือนว่า ‘ฉันรักเทพต่างชาติ
จะตาม’ ข้อ 26-28 ผู้นำทั้งหมดตาย เรียกไม้พ้อ หินแม่ หันหลังพระเจ้าแล้วขอสิ่งนั้นช่วย แต่มั่นแค่มั่นหิน

อิสราเอลฟ้องพระเจ้า และพระเจ้าฟ้องอิสราเอล

เยเรมีย์ 2:1

(2:29-37)

ข้อ 29-31 อิสราเอล ‘ฟ้อง [รีฟ]’ พระเจ้า (=ข้อ 9 ‘สู้’) คิดไม่ช่วยและอธรรม (เทียบ 2:5) แต่ทรงไต่ ผู้หักคืออิสราเอล
ส่งผู้เผยคำหนักไม่ฟัง (30) ทรงเป็น ‘แผ่นดินอุดม’ แต่เขาถือเป็นกันดาร ‘แดนมืด’ อยากหนี (31)

ข้อ 32-35 ดุจเจ้าสาวลืมเครื่องแต่ง/ผ้าแต่ง อิสราเอลลืมพระเจ้า ประดับตนด้วยชั่วเพื่อได้ ‘รัก’ เทพ (32-33)

หลังเลือดบริสุทธิ์แต่อย่างไรผิด (34-35; เทียบ อพย 22:2) จึงพิพากษา

ข้อ 36-37 ต่อ ‘ทาง’ เปลี่ยนไม่หยุด ฟ้องอัสซีเรียแล้วอียิปต์ ท้ายอายุเหมือนกัน เพราะทรงทั้งทั้งสอง ไม่ช่วย
สนธิสัญญาอัสซีเรียแต่เหนือถูกทำลาย 722 ก่อน ค.ศ. ได้ถูกบุก 701 ยุดาห์ได้โดยเฉพาะสมัยเยโฮยาคิม (609-597)
ฟ้องอียิปต์ต่อภัยบาบิโลน คำจบด้วยนัยเนรเทศใกล้

บทที่ 3

ดุจชนเร่ร่อนในถิ่นกันดาร

เยเรมีย์ 3:1-5

เยเรมีย์เสนอคำฟ้อง/พิพากษาใหม่ ชายหย่าภรรยาแล้วนางแต่งงานใหม่ จะรับภรรยาเดิมได้หรือไม่? ‘ไม่ได้’ ตาม ฉธบ 24:1-4 หญิงและแผ่นดินเปื้อน อิสราเอลดุจหญิงแพศยากับชายมาก ทั้งสามีแรกคือพระเจ้า รับใช้รูปมาก บาบิโลญจนไม่มีโอกาสกลับใจ รับใช้บาอัลเทพพายุฝน/อุดม แต่ทรงหยุดฝนต้น/ปลาย ยังไม่เข้าใจกลับ เรียกพระเจ้าบิดาขอช่วยแต่เดิมค้นหา ทำ ‘ชั่ว’ ต่อ

อิสราเอลชอบธรรมกว่ายูดาห์

เยเรมีย์ 3:6-11

คำนี้สมัยโยสียาห์ (เทียบ 1:2) กษัตริย์แรกในพันธกิจและดี เหนือถูกทิ้งเพราะล่วงประเวณีบูชารูป ยูดาห์น้องเห็นแล้วไม่ระวัง กลับ ‘ไม่สัตย์’ ล่วงยิ่ง (เทียบ อสค 16; 23) กระนั้นไม่กลับจากใจ แคกลับปลอม (เทียบ 4-5) ทรงว่าทางเหนือยังชอบธรรมกว่ายูดาห์ได้

การฟื้นฟูในอนาคต

เยเรมีย์ 3:12-4

3:12-18 ในบริบทก่อน เยเรมีย์รับคำให้ส่งห้วงแก่เหนือ ‘อิสราเอลไม่สัตย์’ จงกลับหาสามีเรา

เราไม่เก็บโกรธนิรันดร์ ‘เพียงรู้ [ยาดา] บาบเจ้า’ (ฉบับเกาหลีแก้ไข ‘สารภาพ’) หากยอมรับและกลับ ทรงฟื้นฟูบางคน (14) ให้ผู้นำตามพระทัยเลี้ยง และไม่พูด/คิด ‘หีบพันธสัญญา’ สัญลักษณ์ประทับอีก (16) เพราะทั้งนครเยรูซาเล็มเต็มการประทับและบริสุทธิ์ (เทียบ นม 11:1; วว 21:2; อฟ 1:23; 4:10)

เวลานั้นทุกชาติมาเยรูซาเล็มที่กษัตริย์แห่งคเคียว และได้การครองไม่มีทำชั่วอีก (17; เทียบ วว 21:24,27) ยูดาห์ที่ ‘ไม่สัตย์’ กว่าก็ฟื้นฟู

3:19-25 ทรงเรียกอิสราเอลไม่สัตย์กลับอีก (22) คราวนี้ภาพพ่อ/ลูก รับเป็นลูก สัญญาแผ่นดินงามเป็นมรดก แต่ลูกหลอกพ่อดุจหญิงล่วงประเวณี (20) ลืมพ่อ

แต่หากลูกกลับ พ่อรักษา ‘ความไม่สัตย์’ เมื่อกลับจะว่า (22ข-25) ‘เรากลับหาองค์เจ้า พระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา บูชารูปว่าง ความรอดอยู่ที่พระยาห์เวห์เท่านั้น เรารับอภัยเพราะบาปตั้งแต่วัยเยาว์ ไม่ฟังพระวจนะ’

4:1-4 ตรัสกลับอีก ให้โอกาสกลับใจและอภัย พร้อมคลายโกรธ (3:12) แต่ต้องจากใจ ไม่ลวงด้วยคำ (เทียบ 3:5,10,20) ทั้งสิ่งน่าซึ้ง ปฏิญาณด้วยพระชนม์พระยาห์เวห์ ดำเนินจริง ยุติธรรม ชอบธรรม แล้วชาติรับพรผ่านอิสราเอล (เทียบ ปฐก 12:1-2)

กลับใจแท้คือไถ่ดินร้าง เข้าสู่หัวใจ (เทียบ ฉธบ 30:6; รม 2:29) เป็นของพระเจ้า

คือทำหมายภายนอกในกายเป็นภายใน เรียกความสัตย์พันธสัญญา/เชื่อฟัง จบคำขาด หากไม่กลับ

พิโรธลูกเป็นไฟเผาทุกสิ่ง

บทที่ 4

ผู้ส่งสารจากเหนือ

เยเรมีย์ 4:5-10

ข้อ 5-8 อีกไม่นานภัยและพิณาศใหญ่จากเหนือ (1:13-14) ยูดาห์/เยรูซาเล็มเป่าแตรเตรียมศึก แต่จะแพ้และร้าง เพราะพิพากษาพิโรธแรง ต้องคร่ำข้าว ข้อ 9-10 วันนั้นกษัตริย์ ผู้นำ ปุโรหิต ผู้เผยตักใจ เพราะหวังสันติ เยเรมีย์ (หรือพวกเขา) ว่าทรงลงประชากร คงใช้อำนาจเท็จผ่านผู้เผยเท็จ พวกเขาเชื่อสารสันติมาจากพระเจ้า

(ทรงให้ลูกลง; เทียบ 1 พกษ 22:23) แต่ท้ายพบสงคราม

ลมร้อน

เยเรมีย์ 4:11-18

‘ลมร้อน’ คือลมตะวันออกร้อนแรงจากกันดาร คงภาพทัพจาก ‘เหนือ’ (15) รุกเยรูซาเล็มเร็วและทำลาย ไม่ใช่พัดเหลือเมฆหรือวินัยชำระ แต่พิพากษาสมบูรณ์ต่อกบฏ/ชั่ว (12,17-18) ทรงตัดสินกับไร้ผู้ชนะ (13) แม้เตือนนำกลัว ยังมีโอกาสกลับ หากล้าง ‘ชั่วในใจ’ และทิ้ง ‘คิดชั่ว’ จะรอด (14)

โศกและเจ็บ

เยเรมีย์ 4:19-22

ผู้พูดโศก/ปวดใจคือเยเรมีย์ ได้ยินแตรและเตือนสงคราม ใจแตกเพราะคำนวณว่าพิพากษาใกล้หนีไม่ได้ แต่ข้อ 22 ผู้พูดคือพระเจ้า ‘ประชากรเรา’ ไม่รู้ ‘เรา’ มีปัญหาทำชั่ว แต่ไม่รู้ทำดี จึงพิพากษา

ความไกลาหลจะครอง

เยเรมีย์ 4:23-28

ใช้ศัพท์สร้างโลกवादพิณาศ แผ่นดิน ‘ไร้รูปและว่าง’ (ปฐมก 1:2) ไฟไรแสง (เทียบ มก 13:24-25) ภูเขาสัน ดินดีเป็นร้าง เมืองล้ม ไม่เห็นคนหรือนก ทรงทำทั้งแผ่นดินร้างตามกำหนด แต่ไม่ทำลายสิ้น (27) บ่ง ‘คนที่เหลือ’ คือสงวนบางส่วนสืบสายประชากรสัญญา (เทียบ 3:14)

ผู้ถูกทำลาย

เยเรมีย์ 4:29-31

ข้อเป็นกวีสามบรรทัดสั้น ชาวทุกเมืองหนีมา/ธนู เมืองถูกทิ้งไม่เหลือ ‘ผู้ถูกทำลาย’ ไล่ ‘มั่งง’ หรูประดับงาม แต่ไร้ผล คนรักคูหมื่นและมาฆ่า เป็นคำเย้ยอิสราเอลขอชาติต่างช่วยยามวิกฤต (เทียบ อสค 16; 23) ไม่กลับหาพระเจ้าสามิแท้ แต่ดูหญิงแพศยา/ลวงประเวณีพยายามเอาใจชายอื่น

(ชาติ)

ท้ายหญิง (ธิดาซีโยน) ร้องดูตลอด ‘ชีวิตขาดกแก่มือฆาตกร’ คือชาติโงมดี เครื่องมือพิพากษา

คนจนและคนสูง เยรูซาเล็มเสื่อมทั้งหมด

เยเรมีย์ 4:1

(5:1-9)

ก่อนลงโทษ สั่งรับหาคนชอบธรรม (‘ผู้ทำยุติธรรม แสงจริง’) หากมีหนึ่งจะถ้อยนคร เสียงคงเยเรมีย์ตอบว่าประชากร ‘ต่ำและโง่’ ไม่กลับแม้ดี จึงมอง ‘ผู้นำ’ (3-5ก) คิดว่ารัฐธรรมนูญดีต่างคนไม่รู้ แต่ก็เต็มละเมิดกบฏสมครพิพากษา (5-6) ทรงประกาศโทษชอบ ‘จะถ้อยอย่างไร จะไม่ลงโทษอย่างไร’ (7,9) ลืมพระเจ้าและพระคุณ ปฏิญาณด้วยรูป เต็มลวงประเวณี/บาปเพศ

บทที่ 5

จงทำลายสวนองุ่น

เยเรมีย์ 5:10-13

สั่งทำลายอิสราเอล/ยูดาห์ (‘สวนองุ่น’; เทียบ อสย 5) เป็นวินัยกบฏ พวกเขารู้ว่าพระยาห์เวห์ไม่มี (พระองค์จะไม่ทำอะไร—ESV) ภัยไม่มา และเมินผู้เผย (เทียบ บท 28) จึงหัก แต่กำหนดอย่าทำลายสวนหมด (10; เทียบ 3:12-18; 4:27-28)

จงเผาต้นไม้

เยเรมีย์ 5:14-19

ทรงได้ยินคำว่างของผู้เผยเท็จ (12-13) จะทำพระวจนะในปากผู้เผยเป็นไฟเผาประชากร ยกชาติแข็ง ‘ไกล’ ทำลาย คือบาบิโลนใช้ภาษาแปลก (พูดอาราเมค เขียนอัครคาเดียน) แน่ อิสราเอลตกใจแต่รับราคาทั้งพระยาห์เวห์รับใช้เทพ (19) กระนั้นไม่ทำลายสิ้น (18; เทียบ 10)

ประชากรโง่ไร้ความเข้าใจ

เยเรมีย์ 5:20-31

ข้อ 20-25 กล่าวแก่ประชากรโง่ไม่กลัวองค์เจ้าแม่ฤทธิ์ใหญ่ในสร้าง ‘มีตาไม่เห็น หูไม่ฟัง’ (21; อสย 43:8; เทียบ สดด 115:6) ไม่กลัว ทฤษฎีจาก บาปละเมิดกันสิ่งดี (‘ฝนต้น/ปลาย’) จากพระเจ้า (เทียบ ลก 11:13; อสย 59:2) ข้อ 26-29 ใช้ภาพ ‘พรานนก’ คนชั่ววากับดักหลอกคนเอากำไร ตัดสินเด็กกำพร้า/คนจนไม่ยุติธรรม
จึงลงโทษและแก้แค้นชาติแน่ (เทียบ 9)

ข้อ 30-31 เปิดบาปผู้เผย/ปุโรหิต ผู้เผยเท็จ ปุโรหิตครองด้วยอำนาจตน ที่น่าตกคือประชาชนชอบ เรียกภัยชาติมาเอง

บทที่ 6

เยรูซาเล็มถูกโจมตี!

เยเรมีย์ 6:1-8

ผ่านปากเยเรมีย์ตรัส ‘ภัยและพิณาศใหญ่’ จากเหนือ (บาบิโลน) เป็น ‘นิมิตเหตุการณ์’ วาดอนาคตดุจปัจจุบัน (เทียบ 4:11-18) พิพากษารักรัก

(2) ทัฟล่อมบ้อม โจมตีกลางคืน (3-5) พระเจ้าจอมทัพบัญชาศัตรู (6ก) เยรูซาเล็ม ‘นครต้องโทษ’ (6ข) เต็มรุนแรง ปล้น ฆ่า หากไม่กลับ จะเกลียดจากใจ

(8) เหตุต่อแสดงไม่ตอบคำเรียกกลับ

เก็บอิสราเอล

เยเรมีย์ 6:9-15

สั่งเก็บคนที่เหลือดุจเตีผลองุ่นสุด

(9) ต้นฉบับไม่ชัดว่าบ้อง ‘คนที่เหลือ’ (เทียบ 5:10) หรือมอบแม่คนเหลือแก่ศัตรู (เทียบ 11); Longman สนับสนุนหลัง อิสราเอล ‘หูไม่เข้าสู่หนต’ (10) เล็กถึงใหญ่โลก ผู้เผย/ปุโรหิตถือแผลเบา โกหก ‘สันติ’ (13-14; 8:11; เทียบ 14:13; 23:17) ทำสิ่งน่าชังไม่อาย จึงลงโทษด้วยโกรธใหญ่

การปฏิเสธเดินทางเก่า

เยเรมีย์ 6:16-21

ตรัสให้หา ‘ทางโบราณ คือทางดี’ เดินเพื่อ ‘พัก’ จิต แต่ตอบไม่ไป ให้ฟังแต่รยามแต่ตอบไม่ฟัง

จึงนำภัยแก่ผู้ปฏิเสธพระวจนะ/ธรรมบัญญัติ (19) แม้ขยันพิธี ก็ไม่รับนมัสการ (20) กลับวาง ‘หินสะดุด’ (21; เทียบ อสย 8:14; รม 9:33) ให้อัมพินาศ

การโจมตีจากเหนือ

เยเรมีย์ 6:22-26

ตรัสว่าชน/ทัพ (บาบิโลน) จากเหนือ โหด เสียงดุจ ‘ทะเลคำราม’ (23) มาตีศิโยน นางดูหญิงคลอด
ร้องเหมือนหญิงเสียลูกเดียว (26)

เยเรมีย์ ข้างถลุงโลหะ

เยเรมีย์ 6:27-30

เยเรมีย์รับสั่งเป็นข้างถลุง/ผู้ตรวจ ‘แร่’ ผลพบเป็น ‘กบฏคือ’ ชั่วทั้งหมด (28) เป็น ‘ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก’ ที่ อสค
22:18 เรียก ‘ขี้เงิน’ ท้ายถูกพระเจ้าทั้ง

บทที่ 7

คำเทศนาพระวิหารของเยเรมีย์

เยเรมีย์ 7:1-15

รับสั่งยืนประตูประวิหารกล่าวแก่ยูดาห์ที่เข้ามัสการ ‘แก้ทางและการกระทำ’ (3ก,5ก) คือทำยุติธรรม ไม่กด ฆ่า ขโมย
ล่วงประเวณี ปฏิญาณเท็จ บุชารูป (5ข-6,9) หากฟังตาม จะให้อยู่ที่นี่ (3ข,7) แต่ยูดาห์เชื่อเท็จ
‘นี่คือพระวิหารพระยาห์เวห์’

(4) กล่าว ‘เรารอดแล้ว’ ในพระวิหารแต่ทำสิ่งน่าชัง (10)

คือเชื่อตบอดว่าพระเจ้าทรงอยู่จึงศัตรูทำลายไม่ได้ และฝ่าพระวอนะแทนตรวดตน พระวิหารเป็น ‘ถ้ำโจร’
ที่รวม/ซ่อนโจร (11; เทียบ มธ 21:13) ทรงเห็นทั้งหมด ให้ดู ‘ซีโลห์ สถานที่ว่างพระนาม’ เป็นบทเรียน (12)

สมัยเอลีเป็นผู้วินิจฉัย หีบถูกฟิลิสเตียยึด คงเมืองซีโลห์ถูกทำลาย (เทียบ สดด 78:60) ต้องรู้แม่ที่ว่างพระนาม
(พระวิหาร) ทรงทำลายและจากได้ จะทำเพราะไม่ฟังและขับออก

อย่าอธิษฐาน

เยเรมีย์ 7:16-20

พิพากษากำหนด ต้องโทษต่อสิ่งน่าชัง (20) จึงสั่งสุดโต่ง ‘อย่าอธิษฐาน/ร้องขอ/วิงวอนเพื่อประชากรนี้’ (เทียบ
11:14; 14:11-12) ไม่ฟังคำขอเพราะบาป ให้ความน่าชังและพิโรธใหญ่ (17-19)

‘ราชินีสวาร์ค์’ ข้อ 18 คือเทพีดวงดาวในหมู่เทพชาติรอบ อิสราเอลบูชาต่อเนื่องหลังอพยพ (เทียบ 44:17-19)

การเชื่อฟัง ไม่ใช่เครื่องบูชา

เยเรมีย์ 7:21-29

เครื่องเผาปกติเผาทั้งหมด แต่ตรัสให้กินเนื้อ ‘เครื่องเผา’ (21) หมายถึงเครื่องลบบาป (ลนต 1)
สิ่งประสงค์ไม่ใช่พิธีแต่เชื่อฟังพระวณะ (23) แต่อิสราเอลไม่ฟัง ตามใจชั่ว หันหน้า เรื่องซ้ำตั้งแต่อพยพ (25)
รุ่นนี้ชั่วยิ่งบรรพบุรุษ (26)
สังเอนผม ร้องบนเนินโล้น (29) เพราะรุ่นนี้ไม่ฟังเยเรมีย์จนสุด สูญ ‘ความสัตย์ [เอมุนาห์]’ ถูกตัดต่อพระพักตร์ (27-28)

หุบเขาโทเฟท

เยเรมีย์ 7:30-34

ทรงอธิบายรูปนาร้างเกลียดดูดาห์และย่ำความชอบธรรมพิพากษา วางรูปนาร้างในพระวิหารพระนามทำเปื้อน
ถวายเด็กมนุษย์ที่โทเฟทใน ‘หุบเขาบุตรฮินโนม’ ตรัส ‘ไม่เคยคิดในใจ’ (31) เมื่อถึงวันจะพิพากษาโทเฟท เรียก
‘หุบเขามา’ (เทียบ 19:3-6)
ดูดาห์ตายนาเวทนา เสียงยินดีเมืองและเยรูซาเล็มดับ ร้าง ‘เรารู้โยสียาห์ทำที่นี่ [โทเฟท] เป็นมลทินระหว่างปฏิรูป (2
พกษ 23:10-11) เป็นที่บูชาโมเลค คาตบุตรละทิ้งเยโฮยาคิมสร้างใหม่และถวาย เยเรมีย์ยกเป็นแบบบาป/ชั่ว’
(Longman)

บทที่ 8

กระดุกที่ถูกเปิด

เยเรมีย์ 8:1-3

เวลานั้นกระดุกชาวเยรูซาเล็มทั้งหมด (กษัตริย์ ผู้นำ บุโรหิต ผู้เผย ประชาชน) ถูกลากจากหลุม วางใต้ดวงอาทิตย์
จันทร์ ดาวที่รับใช้ ไม่ฝัง ในอิสราเอลโบราณศพไม่ฝังเป็นอภัยศใหญ่ (25:33)
คนเหลือจะอยากตายกว่ามีชีวิตเพราะพิพากษา เป็น ‘ชาติชั่ว’ (3)

ประชากรดื้อของเรา

เยเรมีย์ 8:4-7

คนลั้มนัก ลูก จากก็กลับ แต่เยรูซาเล็มจากพระเจ้า ถอยเสมอ ยืนกรานปฏิเสธกลับ (กลับใจ) ไม่เสียใจหรือทบทวน
วังทางชั่วดุม้าศึกพุ่ง เลวกว่านกฟ้า ไม่รู้เวลาตนต้องกลับ

ความเท็จของผู้นำศาสนา

เยเรมีย์ 8:8-12

บรรยายอาชญากรรมครูปัญญาหรือ ‘ธรรมอาจารย์’ ผู้ดูแลธรรมบัญญัติ สอน สวณ คัดสำเนา ควรดีถูกแต่ ‘ปากกาเท็จธรรมอาจารย์’ แพลเท็จ และ ‘ทั้งพระวจนะ’

(9) รวมผู้เผย/ปุโรหิตถือแปลเบา กล่าวเท็จ ‘สันติ’ (11; 6:14) ทำสิ่งน่าชังโดยไม่อาย จะลงโทษแน่

จรรวมเข้าเมือง!

เยเรมีย์ 8:13-17

ทรงเอาผลและธัญอุดมมาให้ และทำลาย ข้อ 14-17 คำพยากรณ์ ตกใจเสียงสงครามเหนือ หนีเข้าเมืองป้อม แต่เพราะละเมิด ทรงไล่ถึงในเมือง (ส่งงู/งูพิษ) ทำลาย ในเมืองล้อม น้ำสำคัญสุด แต่ให้ดื่ม ‘น้ำพิษ’ (14)

ไม่มียาหม่องในกิเลอาด

เยเรมีย์ 8:18-1

เพลงคร่ำครวญเสียงเยเรมีย์ พระเจ้า ประชากร ‘ธิดาประชากรเรา’ ถูกลากไกล ได้ยินร้อง ‘พระยาห์เวห์ไม่อยู่ศิโยนหรือ? กษัตริย์ไม่อยู่ท่ามกลางหรือ?’ (8:19ก) ทรงตอบ เพราะทั้งกษัตริย์แท้ตามเทพว่าง (8:19ข) เยเรมีย์ร่วมแผลและโศก (8:21)

ฤดูผ่านยังไม่รอด แม้กิเลอาดมียา/หม่อง ‘ประชากรเรา’ ไม่รักษา (46:11) แม้หัวเป็นธาร ตาเป็นท่อให้น้ำตามาก ก็ไม่พอต่อมหาภัย (9:1)

บทที่ 9

ประชากรเป็นคนโกหก

เยเรมีย์ 9:2-6

· ข้อความมาขอเรตลับ 9:2 เป็น 9:1 ถึง 9:25 ข้อ 2 ผู้พูดดูหมิ่นประชากร อยากห่างเพราะบาป
ไม่รู้เยเรมีย์หรือพระเจ้า แต่ข้อ 3 เป็นต้นพระวจนะ ทรงมุ่งอาชญากรรมหนึ่ง: โกหก คำโกหกเป็นอาวุธ (3,8; เทียบ สดต 64:3-4) หลอกเพื่อน/พี่น้อง ฝึกโกหก และ ‘ด้วยการหลอก’ ไม่อยากรู้ [ยาดา] พระเจ้า (เทียบ 24; 22:16)

เราจะไม่แก้แค้นด้วยตนหรือ

เยเรมีย์ 9:7-11

เพราะเท็จ/หลอกของ ‘ธิดาประชากรเรา’ จะลงโทษแก่แคน เยรูซาเล็มเป็นกองพัง เมืองยูดาห์ร้าง
‘ปากพูดสันติกับเพื่อน แต่ใจวางกับ’ (8)

เหตุใด

เยเรมีย์ 9:12-16

ทรงประสงค์ให้อิสราเอลเข้าใจเหตุภัย (เทียบ ฮย 14:9) อยากให้ใครรับพระวจนะประกาศ
แผ่นดินพินาศเพราะทิ้งธรรมบัญญัติ ไม่เชื่อฟัง ตามบาอัลบรรพบุรุษด้วยใจแข็ง จึงให้ดื่ม ‘น้ำพิษ’ (8:14)
และกระจายในชาติ (เทียบ ฉธ 28:25,36-37,64-68)

หญิงทั้งหลาย จงคร่ำครวญ!

เยเรมีย์ 9:17-22

ทุกข้อบรรยากาสมืด พินาศกำหนด เหลือร่อง ภัยใหญ่จนต้องเรียกหญิงรับจ้างร้อง ‘สอนลูกสาว’ ข้อ 20
บ่งเหตุโศกต่อถึงรุ่นหน้า ความตายล้างเด็ก/หนุ่ม ศพไม่ฝังเคลื่อน ‘จุจมูล’ (8:2) เป็นตายอายุเวทนา (25:33)

อวดในองค์เจ้า และใจไม่เข้าสู่หนัด

เยเรมีย์ 9:1

(9:23-26)

ต่อการทำลาย ปัญญา กล้า รวยไร้ผล ห้ามตายไม่ได้จึงอวดไม่ได้ อวดเพียงรู้ [ยาดา] พระเจ้า (เทียบ 6; 22:16)
เท่านั้นกันพินาศ อิสราเอลพินาศเพราะไร ‘ความรู้’ (ฮย 4:6) ทรง ‘ทำความรักมั่นคง [เฮเซด] ความยุติธรรม [มิชพัท]
ความชอบธรรม [เซดาคาห์]’ และพอ (24; เทียบ 4:2; อสย 9:7; 33:5) ผู้รู้และทำไม่พินาศ (อสค 18:21; 33:19)
สุนัขเหมือน คิมมีพระวิหารจึงปลอดภัย (7:4) และเป็นผู้เข้าสู่หนัดจึงไม่พินาศโดย ‘ไม่เข้าสู่หนัด’
แต่วันพิพากษาทรงลงโทษทั้งคู่ไม่แยก (อสค 28:10) อิสราเอลเป็นชาติไม่เข้าสู่หนัด ‘ใจ’ (เทียบ 4:4)

บทที่ 10

ความเหนือกว่าของพระยาห์เวห์

เยเรมีย์ 10:1-16

ตรัสอย่าตามหรือกลัว ‘ทางชาติ’ คือ ‘หมายฟ้า’ (โหราศาสตร์) และรูปมนุษย์ทำ เป็นของทำ/แต่ง (3-4,8-9,14)
รูปตายพูดเดินไม่ได้ ทำร้ายหรือให้พรไม่ได้
(5) พระเจ้าเท่านั้นทำ ต่างศาสนา/เทพ พระยาห์เวห์ทรงองค์เจ้ายิ่งไม่มีเปรียบ กษัตริย์ชาติ (6-7)

พระเจ้าแทมีชีวิต กษัตริย์นินคร (10) ผู้เดียวสร้างฟ้าดิน (11-13,16) รูปว่างหาย (14-15) ข้อ 16
เน้นพรอิสราเอลมีพระเจ้านี้เป็น 'ส่วน' (พคค 3:24) และทรงถืออิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์!

การเนรเทศในอนาคต

เยเรมีย์ 10:17-22

คำกล่าวแก่ผู้ 'อยู่ได้ล้น' ไม่รู้จักโจมตีปัจจุบันหรือกล่าวพยากรณ์จากนิมิตอนาคต ชัดว่าจะโยนและให้ชาติ 'เหนือ'
ทำร้าย (18ก,22) เยเรมีย์ระบุตนกับสภาพ พบโสก/ทุกข์ (19-20) ผู้เลี้ยงงูไม่หาพระยาห์เวห์ ผู้กระจาย (21)
แต่เป่าไม่ล้าง เป็นให้เข้าใจ (18ข; เทียบ 29:11)

คำอธิษฐานของเยเรมีย์

เยเรมีย์ 10:23-25

ตัวแทนประชากรอธิษฐาน แรกยอมอธิปไตย ทางและก้าวมุขยอยู่ในพระหัตถ์ (สภษ 16:9) รับตีสอนแต่ขออ่อน (24;
สดด 6:1; ฮบค 3:2) หากลงโทษพิโรธไม่เหลือ เยเรมีย์ขอพระกรุณา
แต่ขอเทพีโรธแตกต่างชาติไม่รู้พระองค์ แทนอิสราเอล

บทที่ 11

บท 11: 42. การทรยศพันธสัญญา

เยเรมีย์ 11:1-17

องค์เจ้าสั่งเยเรมีย์ฟ้องยูดาห์หักพันธสัญญา แก่นคือบูชาเทพต่างชาติ หัก และ 'คำสาปพันธสัญญา' โกลัไซ (3,8)
'ถ้อยคำพันธสัญญา' ตั้งในอพยพ สัญญาหากเชื่อฟังทุกบัญชา จะเป็นประชากรและทรงเป็นพระเจ้า

(4) ปฏิญาณให้คานาอันและทำวันนี้

(5) แต่ตั้งแต่อพยพไม่เชื่อฟังแม้เตือนต่อ ไม่เจีย ตามใจแข็งต้านคำ (7-8)

ข้อ 9-13 บาปยูดาห์/เยรูซาเล็มคือตามบรรพบุรุษหัก รับใช้บาอัล/เทพ ทรงเรียกกบฏ (ตรง 'สมคบคิด') เพราะหัก
จึงนำภัย ไม่ฟังร้อง เทพช่วยไม่ได้ แม้งานหลักผู้เผยคือวิงวอน ทรงสั่งอย่าอธิษฐาน (14; 7:16) แสดงผิดหวังเจ็บใหญ่
แม้ทรงปรารณากลับ แต่คือ พระทัยนี้เห็นเรียก 'ผู้ที่เรารัก' (15; เทียบ 12:7; ฉธบ 33:12; อสย 5:1)
'ต้นมะกอกงามผลดี' (16) อิสราเอลคิดชั่วแม้พระวิหาร เผาบาอัล เรียกภัยกลับไม่ได้ (15,17)

พระเจ้าทรงปกป้องผู้เผยของพระองค์

เยเรมีย์ 11:18-6

เรื่องแผนฆ่าเยเรมีย์ ทรงให้รู้ (18-19) คือ ‘ชาวอานาโธท’ บ้านเกิด ไม่ชอบพยากรณ์ ‘ในพระนามพระยาห์เวห์’ (21) เยเรมีย์ร้องความคับต่อพระเจ้า ‘ผู้พิพากษาชอบธรรม ตรวจใจ’ ขอแก้แค้น ทรงว่าจะลงโทษชาวอานาโธทไม่เหลือ (22-23)

12:1-4 เขาค้ำท่ามกลางแผน/กลัว ‘ทรงชอบธรรม แต่เหตุใดคนชั่วร้าย กบฏสงบ?’ (เทียบ สดต 73; ปญจ 7:15-18; 8:10-12) ฟ้องว่าทรงอวยพร แต่ใกล้ด้วยปาก ใจไกล

(2) และว่าไม่เห็นงานตน (4; สดต 10:11; 94:7) เพราะทรงตรวจรู้ใจเขา (3ก) ขอทำโทษ 11:19 ว่าตน ‘ถูกแกล้งถูกหลอกฆ่า’ บัดนี้เปรียบผู้ร้ายเป็นแกะ ขอเอาออกฆ่า (3ข)

ทรงตอบเหมือนตำหนิ ‘แค่นี้ยังเหนียว แล้วเมื่อแยกว่าจะอย่างไร!’ เตือนอย่าเชื่อแม่พี่น้อง/ญาติพุดดีชวน พระเยซูก็ถูกพี่น้องไม่เชื่อและถือบ้า (มก 3:21) เยเรมีย์ต้องเตรียมขมเหงใหญ่จากกษัตริย์/ขุนนาง

บทที่ 12

พระเจ้าทรงทอดทิ้งประชากร

เยเรมีย์ 12:7-13

ตรัสต่อ ‘เราทั้งบ้าน กรรมสิทธิ์ สิ่งใจรัก—อิสราเอล’ ต้านดูสิ่งล่่าผู้อื่นดูจเหยี่ยว จึงให้ถูกทำ เป็นอาหารสัตว์ (9) ผู้นำทัพ (ผู้เลี้ยง) เหยียบประชากร (สวนองุ่น) ทำร้าง (10) ‘ผู้ทำลาย’ เป็น ‘ดาบพระยาห์เวห์’ ฆ่าทั้งสิ้น และแผ่นดินไร้ผลเพราะพิโรธ (12-13)

นี้แสดงความร้างและการทอดทิ้งประชากรของพระองค์

ถอนและสร้างประชาชาติใหม่

เยเรมีย์ 12:14-17

พระวจะต่อให้หวังความรอดหลังพิพากษา ถอนชาติที่ย่ำยุดาห์ และถอน (ช่วย) ยูดาห์จากกลาง หลังถอนจะเมตตา นำแต่ละชาติกลับมรดก/แผ่นดิน (15) หากพวกเขา (ชาติ) เรียนทางอิสราเอลถูกและอุทิศ จะถูกสร้างท่ามกลางประชากร (16) นี่เป้าตั่งอิสราเอลด้วย แต่หากไม่เชื่อฟังจะถูกถอนนิรันดร์

บทที่ 13

ผ้าคาดเอวบ้านที่เนา

เยเรมีย์ 13:1-11

ข้อความบันทึก ‘การกระทำสัญลักษณ์’ แรกของเยเรมีย์ อื่น: 16:1-9; 18:1-11; 19:1-15; 25:15-29; บท 27-28; 32:1-15; 43:8-13; 51:59-64

สิ่ง ‘ซื้อผ้า่านคาดเอว’ คงชิ้นใน สวมแล้วไม่ซัก เยเรมีย์ทำ ต่อส่งซ่อนในชอกหินยูเฟรติส [เปตรา] และทำหลายวันให้เอา กลับเนาใช้ไม่ได้

(7) แล้วแก้ความหมาย: จะทำความหยิ่งใหญ่ยูดาห์ผู้ไม่ฟัง รับใช้เทพ เน่าเช่นนี้ (9-10) ดุจด่าติดคนทรงประสงค์ให้อิสราเอลทั้งวงศ์/ยูดาห์เป็นประชากรติดพระองค์ เป็น ‘พระนาม เกียรติ สิริ’ แต่ปฏิเสธ

ถุงหนังใส่เหล้าองุ่น

เยเรมีย์ 13:12-14

สั่งประกาศ ‘ถุงหนัง (ไห) ทุกใบจะเต็มเหล้า’

ภาพบวกชวนพรอิสราเอลและพวกเขาถือพรแน

(12) แต่ทรงแก้เป็นคำสาป ไม่ใช่พร ชาวทั้งหมด กษัตริย์ บุโรหิต ผู้เผย เม้าเหล้า ชนทำร้ายกัน ภาพแสดงบาปใช้พรผิดจะไม่สงสาร รัก หรือไว้ชีวิตผู้เนรคุณ

ความสว่างเปลี่ยนเป็นความมืด

เยเรมีย์ 13:15-17

เยเรมีย์เตือนให้ถวายพระสิริก่อนพิพากษา (ก่อนมืดทึบ; เทียบ อมส 5:18-20; 16) ต้องทิ้งหยิ่ง ยอมรับพระเจ้า มิฉะนั้นพบพิพากษาใกล้ เขาจะร้องไห้คร่ำ

กษัตริย์และพระราชมารดาลงนั่ง

เยเรมีย์ 13:18-20

เตือน ‘กษัตริย์และพระราชมารดา’ (‘จ่งล่อม’) และพยากรณ์เฉพาะยูดาห์เป็นเชลยบาบิโลน (19-20) คงเยโฮยาคีน (เยโคนิยาห์) กับเนหุซทามารดา (2 พกษ 24:8-17; ยรม 22:26; 29:2)

ประชากรไม่บริสุทธิ์ของพระเจ้า

เยเรมีย์ 13:21-27

ข้อ 21 ถามเมื่อชาติที่ยูดาห์ถือพันธมิตรกลับยึดจะเป็นอย่างไร ยูดาห์ถาม ‘ทำไมเกิด?’ เพราะบาป (22) ลืมพระเจ้า วางใจเท็จ (25) ไม่บริสุทธิ์ด้วยลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณ/น่าชัง (27) ไม่คาดว่าจะทำดีอีก ดุจด่าธรรมเนียมชาติแก่ ‘ชาวคูช’ และลายแก่ ‘เสือดาว’ บาปเป็นธรรมชาติ (23) จึงอาย (22,26) โทษเปรียบเทียบการลวงละเมิดทางเพศ ภาพ ‘แกลบ’ ข้อ 24 พยากรณ์เนรเทศชาติ

บทที่ 14

ภัยแล้ง

เยเรมีย์ 14:1-10

คำเริ่มภาพโศกใหญ่ยูดาห์

(2) ฝนหยุด แม่น้ำเหือดแห้งไม่ได้ สัตว์ล้มตายไร้หญ้า (5-6) หลังคำ เยเรมีย์อธิษฐานแทน สารภาพบาป ขอเมตตา เรียก ‘ความหวังอิสราเอล’ ‘พระเจ้าผู้ช่วยยามทุกข์’ ขอทำเพื่อพระนาม (7-8) แม้ถาม ‘ทำไมเหมือนนักรบช่วยไม่ได้’ ยังสารภาพองค์เจ้า ‘อยู่ท่ามกลาง เราเรียกด้วยพระนาม’ ขออย่าทิ้ง ข้อ 10 ทรงตอบ เพราะรัก ‘เร่ร่อน’ ไม่หยุดทาง จึงไม่รับ จะจำบาปลงโทษ (เทียบ ฉธบ 28:22-24; ลนต 26:18-20) ปฏิเสธคำขอ

ผู้เผยเทห์

เยเรมีย์ 14:11-16

ตรัสอย่าอธิษฐานเพื่อความดี [โศก] ประชากร (เทียบ 7:16; 11:4-17) แม้อดร้อง ไม่ฟัง ถวายไม่รับ โศก ‘ดาบ กันดาร โรค’ (เทียบ ฉธบ 32:24-27) กำหนด เยเรมีย์แตกต่างจากผู้เผยบอกไร้สงคราม/กันดาร มีสันติแน่ (13)

ทรงตัดสินเป็นเทห์ ‘นิมิตเทห์ การทำนาย ว่าง และหลอกใจตน’ พยากรณ์ในพระนามแต่ไม่ได้ส่ง ประกาศผู้เผยเทห์ ภรรยา ลูกพินาศด้วยดาบ/กันดาร (15) ปัญหาหนักในบท 23; 27-29

พระยาห์เวห์ทรงหลั่งน้ำตา และเยเรมีย์ร้องทุกข์

เยเรมีย์ 14:1

(14:17-22)

‘เจ้า’ ข้อ 17 ชัดว่าเยเรมีย์ ต้องส่ง ‘น้ำตา’ พระเจ้า ทรงโศกแผ่หนัก ‘ธิดาพรหมจารีประชากรเรา’

ทวยยูดาห์เต็มพินาศจาก ‘กันดาร’ ผู้เผย/ปุโรหิตที่ถือไกล่

ก็ถูกเนรเทศ เยเรมีย์รับสั่งประกาศพิพากษากำหนดและ ‘น้ำตา’ แต่กลับคำน ‘ทรงทักยูดาห์สิ้นหรือ?

เกลียดศิโยนจริงหรือ? (เทียบ ลนต 26:30) ทำไมตีไม่รักษา?’ (19) เขาแทนใจประชากร หวังสันติ/‘รักษา’ แต่กลัว

คำสัญญา ‘รักษา’ พบ 33:6 แม้สั่งอย่าขอพร (11) ยังวิง สารภาพบาปแทน (20) อ้างพระนาม บัลลังก์ และ

‘พันธสัญญา’ (21) ข้อ 22 ปฏิเสธเทพเทห์ ประกาศมีเพียงพระเจ้าจัดการ ‘กันดาร’ ได้

บทที่ 15

แม่โมเสส ซามูเอล หรือเยเรมีย์ก็ไร้ผล!

เยเรมีย์ 15:1-4

ทรงตอบคำอธิษฐานลบบอก ‘แม่โมเสสและซามูเอลยืนต่อหน้า ใจก็ไม่เปลี่ยน จะจับ’ (1) กำหนดก้ำจัดแน่น (3) กระจายยูดาห์เพราะการกระทำมันส่เส่ห้กษัตริย์ (4; เทียบ 2 พกษ 21:11-16; 23:26-27)

เพลงคร่ำ

เยเรมีย์ 15:5-10

คำเริ่มคำถามเชิงวาทศิลป์ถึงเยรูซาเล็มพินาศ/ถูกทิ้ง

ตรัสเหน้อย ‘เปลี่ยนพระทัย’ เพราะดื้อ จิ้งหึงและทำลาย (6-8) วาดสยอง/ซ็อก (8-9) ไม่ป้อ่งแม่หญิงม่าย กลับเพิ่ม ‘มากกว่าทนายทะเล’ ขวนพันธสัญญาอับราฮัม ให้รู้พรเปลี่ยนเป็นสาป

ข้อ 10 เพลงคร่ำเยเรมีย์ ทุกคนเกลียดและสู้เขาเพราะส่งสารคำสาป (เทียบ ฮบก 1:3)

องค์เจ้าตรัสแก่ผู้เผย

เยเรมีย์ 15:11-14

คำตอบคร่ำ ทรง ‘ช่วย’ เยเรมีย์ ‘เพื่อเข้าดี’ (11ก) และให้ศัตรูร้องขอเขายามทุกข์ (11ข) เป็นภาพพันธกิจพระเยซูช้ด ข้อต่อชัดขึ้น ‘เหล็กเหน้อย’ ข้อ 12 คงบาบิโลนโจมตี Longman และ Fretheim เห็น ‘ทองสัมฤทธิ์’ คือเยเรมีย์ (เทียบ 20) ‘เจ้า’ ข้อ 13 ตามบริบทเยเรมีย์ ดูแปลกว่าจะถูกโจมตี/เขลยเพราะบาปตน แต่ที่นี้เป็นตัวแทน เขาร่วมภัย (10:19-20) และกลับใจแทน (14:20-21) บัดนี้ถูกทั้งเป็นผู้ ‘แบก’ บาปประชากร

คำร้องทุกข์ของเยเรมีย์และคำตอบพระเจ้า

เยเรมีย์ 15:15-21

ข้อ 10 คร่ำความยากงาน ที่นี้ขอป้อ่ง/ตอบแทน สารภาพถูกข่ม ‘เพื่อองค์เจ้า’ (15) กินพระวณะด้วยยินดี ไม่ร่วมคนชั่ว แต่ร้องเพราะเจ็บต่อ (16-18) ทรงตอบคำส่วนตัวด้วยพระวณะแก่ชุมชน ‘หากกลับ เราจะตั้งใหม่ หากทิ้งว่าง จะเป็นปากเรา (ผู้พูดแทน)’ (19) ทำเยเรมีย์เป็น ‘ก้ำแพงทองสัมฤทธิ์มัน’ ศัตรูตีไม่ชนะ ทรงอยู่ช่วย สัญญาไม่เพียงเขาแต่แก่อิสราเอลกลับใจ

บทที่ 16

อย่าแต่งงาน คร่ำ หรือเลี้ยง

เยเรมีย์ 16:1-13

สั่งสาม ‘การกระทำสัญลักษณ์’

☐ อย่ามีภรรยาหรือลูกในแผ่นดิน (2) ประกาศภัยสงครามใกล้ (3-4)

☐ อย่าเข้าบ้านศพหรือคร่ำ (5) ทรงเอา ‘ชาโลม’ ‘เฮเซด’ และ ‘รัก/เอ็นดู’ จากอิสราเอล
แสดงพิโรธและตั้งใจลงโทษยิ่งกว่าห้ามอธิษฐาน (6-7) เยเรมีย์ห้ามแม่มีใจประชากร

☐ อย่าเข้าบ้านเลี้ยงกิน (8) เมื่อถามเหตุให้ประกาศจะตัดเสียงยินดีทั้งสิ้นจากที่นี่ในยุคนี้ (9)

หากถาม ‘ทำไมพระยาห์เวห์ประกาศภัยใหญ่ทั้งหมด?’ (10)

บอกบาป: ☐ บรรพบุรุษทั้งพระเจ้า ตามรับใช้เทพ ผ่าธรรมบัญญัติ (11)

☐ ยูดาห์ปัจจุบันชั่วยิ่ง ต่างตามใจแข็งไม่เชื่อฟัง (12) จึงขับจากแผ่นดิน ให้รับใช้เทพต่างชาติที่นั่น ไม่ให้พระคุณอีก
(13)

อพยพใหม่หลังพิพากษาสองเท่า

เยเรมีย์ 16:14-21

ข้อ 16-18 ตรัสตอบยูดาห์ ‘ชั่วและบาปสองเท่า’ หมายพิณาส/เนรเทศ แต่สัญญาหวัง เมื่อทำใหม่
อิสราเอลจะไม่ระลึกพระเจ้าแห่ง ‘อพยพ’

(14) แต่พระเจ้าผู้นำกลับจากเชลยเข้า ‘แผ่นดินสัญญา’ (15; 23:7-8; เทียบ อสย 43:14-20)

ข้อ 19-20 เยเรมีย์ตอบสารพิพากษา/หวัง สารภาพ ‘กำลัง ป้อม ที่ลิ้นของข้า’ และมองวันที่
‘ชาติมาจากปลายโลกสู่องค์เจ้า’ ขนสารภาพสิ่งบรรพบุรุษให้ (รูป) วาง เท็จ ไร้ผล

เป้าสุดพระราชาจึงทั้งสิ้นคือให้รู้ ‘พระนาม’

(21) ‘มือและกำลังเรา’ หมายทั้งพิพากษาและรอด (เทียบ 21:5 ‘มือนี่และแขนเข้ม’)

บทที่ 17

บาปที่ลบไม่ได้

เยเรมีย์ 17:1-4

ตรัสบาปยูดาห์สลักใจด้วยปลายเพชร หมายลบไม่ได้และโกรธต่อนิรันดร์ (4ข) บาปหลักบุชารูป
เพราะบาปบนเนิน/ภูเขา จะขับจาก ‘มรดกที่ให้’ ให้รับใช้ศัตรูในแผ่นดินไม่รู้ (4ก)

ถอยคำปณิญา

เยเรมีย์ 17:5-11

ไม่ใช่คำพยากรณ์แต่รวมปัญญาพระเจ้า

- ☐ ผู้วางใจมนุษย์ใจจากพระเจ้า ถูกสาป (5-6) ผู้ฟังพระเจ้าได้พร (7-8)
- ☐ สิ่งหลอกและเลื่อมกว่าทุกสิ่งคือ ‘ใจ’ มนุษย์ (9) ทรงตรวจและทดสอบ ‘ใจ’ ตอบตามการกระทำ (10)
- ☐ ผู้รวบด้วยธรรมทลายเสียทรัพย์และเป็นโง่ (11)

พระองค์จะตรวจใจและตอบแต่ละคนตามการกระทำ

เพลงคร่ำอึกบทของผู้เผย

เยเรมีย์ 17:12-18

คำอธิษฐานตอบ เยเรมีย์เรียก ‘บัลลังก์สง่า’ (เทียบ 14:21) ‘สถานบริสุทธิ์เรา’ ‘ความหวังอิสราเอล’ (14:8) สารภาพผู้ทั้งเหมือนทั้ง ‘แหล่งน้ำมีชีวิต’ จะอายุ (13) เขาถูกข่มเพราะส่งพยากรณ์ (‘หน้าที่ผู้เลี้ยง’—16; 15,18) ขอรอดในทุกข์ (14,17)

ผู้ข่มอายุ/พินาศ (18; เทียบ 18:21-23) Longman ตาม Lundbom สนับสนุนแปลข้อ 18 ‘ข้าไม่ได้ยื่นกรานตามองค์เจ้าเพื่อเป็นผู้เลี้ยง’

จงรักษาวนสะบาโต

เยเรมีย์ 17:19-27

ทรงให้ยื่น ‘ประตูที่กษัตริย์ยูดาห์เข้าออก’ และทุกประตู ร้อง ‘ระวัง อย่าห้ามของผ่านประตูในสะบาโต อย่าทำงาน ทำวันสะบาโตบริสุทธิ์’ (21-22)

อิสราเอลไม่เชื่อฟังและไม่รักษา หากเชื่อฟัง จะให้กษัตริย์สายดาวิดต่อและนครอยู่ ‘นิรันดร์’

(25) นมัสการพระวิหารต่อ (26) หากไม่ จะให้ ‘ไฟนิรันดร์’ เผาวังเยรูซาเล็ม (ผู้นำ; 27)

‘สะบาโตถือเป็นหมายพันธสัญญาโมเสส (อพย 31:13,17) ในแง่หนึ่งเป็นยอดธรรมบัญญัติยุคพันธสัญญาเดิม...

ดูหมิ่นคือดูหมิ่นพระเจ้าและสิทธิอย่างหนัก’ (Longman) รุ่นนี้อาจลืมจนไม่พูด ทรงเตือนพันธสัญญาบัญญัติสืบ ให้โอกาสหากรักษาจะให้ ‘สันติ’/มั่นคงที่ยาก แต่ไม่ฟัง (23)

ท้ายเรียกพินาศนิรันดร์

บทที่ 18

เยเรมีย์ไปบ้านช่างปั้นครั้งแรก

เยเรมีย์ 18:1-23

ส่งไป ‘บ้านข้างบ้าน’ จะให้ฟัง เขาหูข้างซ้ายแน่น เมื่อเดินไม่เป็นตามใจ (‘เสีย’) ก็ทำใหม่ ‘ตามดีในตา’

เป็นภาษาอื่น

(4) เป็นวิธีปกติ พระวณะ ‘อิสราเอล เราทำแก่เจ้าเหมือนช้างนี้ไม่ได้หรือ? เจ้าอยู่มือเรา’

(6) หากชาติกลับจากชั่ว ทรงเปลี่ยนพระดำริไม่ทำลาย (7-8) กลับกันตั้งใจพร แต่ไม่ฟัง ‘พระสุรเสียง’ ก็เปลี่ยน (9-10) ‘เปลี่ยนพระดำริ’ ไม่ว่าทรงเปลี่ยน แต่เปลี่ยนแผน/วิธี (‘พระประสงค์ที่เผย’)

พระประสงค์ไม่เปลี่ยนคือ ‘รับผู้กลับใจ ทำลายผู้ไม่กลับ’ เกณฑ์ ‘ถอน ทุบ ทำลาย’ ชาติ

(7) คือฟัง ‘พระสุรเสียง’ (10) เยเรมีย์รับงานเป็น ‘พระสุรเสียง’ กำหนดขึ้นลงชาติ (1:10) ข้อ 11-12

ใช้หลักทั่วไปเฉพาะยูดาห์ เรียกกลับ ‘แต่ละคนกลับจากทางชั่ว แก่ทาง/การกระทำ’ (11; 7:3,5) แต่ปฏิเสธ จะ ‘ทำตามแผนเรา ตามใจแข็ง’ (12)

‘เพราะฉะนั้น’ (13) ทรงให้สะดุดด้วย ‘สิ่งว่าง’ รูป เป็นคำเย้ยเร้า (15-16) กระจาย

และวันภัยหันหลังเหมือนเขาทำ (7:24; 17) เยเรมีย์คงส่งคำ พวกเขาวางแผนฆ่า (18,20) ใส่ร้ายและไม่ฟัง เขาอธิษฐาน ‘ฟังเสียงเขา ข้าพูด “ดี [โทฟ]” เพื่อเขา แต่ตอบดีด้วยชั่ว’ (19-20)

ขอแก้แค้น ไม่อภัย ทำลายลูก/บ้าน (21-23; เทียบ 17:18) ผู้เคยวิงวอนสั่งห้าม แต่เมื่อถูกข่มกลับสาปต่างจากพระเยซูชด

บทที่ 19

หม้อดิน: การพิพากษาโทเฟท

เยเรมีย์ 19:1-6

สั่งซื้อขวดดิน พาปุโรหิต/ผู้อาวุโสไป ‘หุบเขาบุตรฮินโนม’ ส่งคำ ‘ดู เราจะนำภัยที่นี้ (โทเฟท) ให้เรียก “หุบเขาฆ่า” เพราะหลังเลือดบริสุทธิ์ ถวายมนุษย์ ทำเปื้อน’ (19:3-6; เทียบ 7:31-32; 32:35) ‘เราจะทำแผนยูดาห์/เยรูซาเล็มล้มให้ตายต่อศัตรู เมืองเป็นเหยื่อ เมื่อล้อมจะกินเนื้อลูก/เพื่อน’ (19:7-9; เทียบ 2 พกษ 6:24-31) ให้หุบขวดต่อหน้าประกาศพิพากษากลับไม่ได้ (19:10-11) และเตือนจะทำเยรูซาเล็มเหมือนโทเฟท (19:12) เพราะชาว/วังกษัตริย์รับใช้ดาวและเทพ (19:13) เยเรมีย์จากโทเฟท

กลับมาเยือนลานพระวิหารประกาศพระวณะ

เยเรมีย์ 19:14-15

20:1-6 ปาซเซอร์ปุโรหิตหัวหน้าพระวิหารได้ฟัง ดีและใส่ชื่อ ปาซเซอร์ (1 พศด 9:12) ไม่ใช่ 21:1 วันถัดปล่อยเยเรมีย์เรียกชื่อ ‘มาโกร-มิสซาบิ (“ความสยดสยองรอบด้าน”)’ ส่งพิพากษา เขาจะเห็นเพื่อนล้มด้วยดาบยูดาห์ถูกลากบาบิโลน

(4) เห็นความสำเร็จ ตัวเขาและบ้านเป็นเชลย ตายที่นั่น (6ก)

6ข บ่งเขา ‘พยากรณ์เท็จ’ ต้านเยเรมีย์ ทรงประกาศทุกคนเชื่อ ‘คำเท็จ’—สันติ—จะเห็นภัย

นี่เป็นการประกาศโทษแก่ผู้เชื่อคำพยากรณ์เท็จ

บทที่ 20

เพลงคร่ำของเยเรมีย์

เยเรมีย์ 20:7-18

เขาเจ็บมาจากปาชเฮอร์ซิมและคนเย้ย วิจารย์พระเจ้าแรง ว่าทรง ‘หลอก’ (ฉบับเกาหลี ‘ชักชวน’) จึงถูก ‘หลอก’
ให้ร้องพระวณะพินาศ (7; Longman ชี้ ‘ล่อลวง’ กับ ‘แข็งแกร่ง’ รวมอาจสื่อความรุนแรงทางเพศ)

ผลไม่ไขกลับใจแต่ดูหมิ่น/ใส่ร้าย (8,10)

คิดบ้อง (เทียบ 15:20) แต่ถูกตีขังจึงเจ็บ ใจสับสน เป็นเพลงคร่ำ ‘สูญทิศ’ (อื่น 11:18-12:6; 15:10-11,15-21;
17:14-18; 18:19-23)

ข้อ 14-18 สาปวันเกิด (เทียบ โยบ 3; ปญจ 5:3-5) แต่ 9-13 ยังสารภาพเชื่อ ข้อ 9 มีชื่อเสียง เขาคิดไม่ส่ง
แต่พระวณะเป็น ‘ไฟ’ ในตัวลึก (‘ใจ/กระดูก’) ทนเจ็บไม่ได้ แม้เพื่อนสนิทพ้อง/แผน ทรงดู ‘นักรบนำกลัว’
ตีผู้ชมให้อาย (11) สารภาพทรง ‘ทดสอบคนชอบธรรม ตรวจ “ใจและความคิด”’ เชื่อแก่แค้นและสรรเสริญ (12-13;
เทียบ 11:20)

บทที่ 21

67. พระเจ้าทรงปฏิเสธคำขอเศเดคิยาห์

เยเรมีย์ 21:1

(21:1-14)

ฉากสมัยเศเดคิยาห์กษัตริย์สุดท้าย ส่งสองคน (ปาชเฮอร์/เศฟันยาห์) ขอเยเรมีย์วังเรื่องบาบิโลน ทัพล้อมแล้ว

(4) ค.ศ. 588-586 ก่อน ค.ศ. คำตอบคือทรงตีทุกสิ่งในนครเอง (5-6) สายเกิน ทรงมอบผู้รอด ‘โรค ดาบ กันดาร’ (7,9;
เทียบ ฉธบ 32:24-27) ให้ศัตรูฆ่า ‘ไม่ปราณี’

(7) มี ‘พิพากษาไรเมตตา’ (ยก 2:13)

แม้กล่าวไรเมตตา ยังให้อีกาสสุด ‘ทางชีวิต/ตาย’ (ฉธบ 30:5) อยู่หน้า ผู้ฟังสุดและ ‘ออก’ เมืองยอมนบาบิโลนได้ชีวิต
เยรูซาเล็มเคยนครพระเจ้า บัดนี้ ‘นครถูกสาป’ (10) ออกเท่านั้นรอด ข้างยอน ภาษา ฉธบ (30:5; 32:24-27)

ยืนยันภัยคือคำสาปหักพันธสัญญา ข้อ 11-14 พินาศ ‘ราชวงศ์ยูดาห์’ ตำแหน่งทำยุติธรรมแต่ไม่ทำ ‘ชาวหุบเขา

ที่ราบหิน' (เยรูซาเล็ม)

ถูกคำเท็จหลอกว่า 'ใครยึดเมืองเรา?' แต่ตรัส 'เราต่อสู้เจ้า' (13; เทียบ 5; 50:31; 51:25; นธม 2:13; 3:5)

ท้ายถูกไฟร้างตามคำ (เทียบ 10,12,14)

บทที่ 22

คำพยากรณ์เรื่องกษัตริย์ยูดาห์

เยเรมีย์ 22:1-8

รับสั่งไปวัง ส่งแก่กษัตริย์/ผู้นำ 'หากทำยุติธรรม/ชอบธรรม ทรงให้ราชบัลลังก์ดาวิดต่อ (22:3-4) หากไม่ฟัง

วังสนยูดาห์จะร้างแน่ (22:5-7) ซาติถามเหตุเยรูซาเล็มร้าง จะตอบเพราะทั้ง 'พันธสัญญาพระเจ้า' รับใช้เทพ (22:8-9)

22:10-12 สั่งร้องเพื่อ 'ผู้ถูกจับ' (ชัลลุม=เยโฮอาหาส) ไม่ใช่ 'ผู้ตาย' (โยสียาห์; 10) ชัลลุมชั่ว (2 พกษ 23:32)

ถูกเชลยบาบิโลนตามคำ ไม่กลับ ตายที่นั่น

22:13-23 เรื่องเยโฮยาคิม บุตรสองโยสียาห์ เนโคอียิปต์ถอดชัลลุมผู้ฝึกไฟบาบิโลนเหมือนบิดา ตั้งเยโฮยาคิม (ราว 609)

เขาบังคับแรงงานพี่น้องผดสร้างวัง (13-14) โจโลกรุนแรง (17) โยสียาห์บิดาทำ 'ยุติธรรม/ชอบธรรม' แสดงชีวิต 'รู้'

พระเจ้า (15-16) แต่เขาไม่ ท้ายถูกลากโยน ผังจุลา ไม่มีผู้คร่ำ (18-19; เทียบ 2 พศด 36:6 ว่าถูกจับบาบิโลน)

ข้อ 20-23 เตือนความพยายามเยเรมีย์ชวนช่วย ร้องเมื่อ 'สงบ' แต่ไม่ฟัง (21) แม้อยู่ 'วังป่าเลบานอน' (23)

ท้ายอายุ/ดูหมิ่น (22)

22:24-30 เรื่องโคนิยาห์ (เยโฮยาคิม) บุตรเยโฮยาคิม แม้เป็น 'แหวนตรา' มือขวา ก็ถอดมอบเนบูคัดเนสซาร์

ตามคำถูกเชลยหลังครองสามเดือน (2 พกษ 24:12,15; เอสเศเคียลถูกพร้อม—อสค 1:2) เปรียบ 'ภาชนะต่ำแตก' ไร้ลูก

(เทียบ 1 พศด 3:17) ไม่รุ่งตลอด (29-30)

23:1-8 กล่าวผู้เลี้ยงที่จะตั้งและ 'กึ่งชอบธรรมหนึ่ง' วิบัติผู้เลี้ยง (ผู้นำ) ไม่ดูแล/ทำฝูงกระจาย แล้วหวัง ทรงนำ

'ฝูงที่เหลือ' กลับ ตั้ง 'ผู้เลี้ยง' (3-4) เมื่อถึงเวลา ยกแก้ดาวิด 'กึ่งชอบธรรมหนึ่ง' (5; 33:15 'กึ่งความชอบธรรม';

เทียบ อสย 4:2; ศคย 3:8)

กษัตริย์ครองด้วยปัญญา ทำ 'ยุติธรรม/ชอบธรรม' อิสราเอลอยู่สงบ พระนาม 'พระยาห์เวห์ความชอบธรรมของเรา'

(=ฮีบรู เศเศคียาห์; 33:16) เศเศคียาห์ประวัติไม่ชอบธรรม ความสำเร็จท้ายในพระคริสต์ลูกดาวิด จบกล่าวอพยพสอง

(กลับเชลย) พยากรณ์รอดคนเหลือ (7-8; 16:14-15; เทียบ อสย 43:14-20)

บทที่ 23

ผู้เผยที่พูดเท็จ

เยเรมีย์ 23:9-40

ข้อ 9-15 เยเรมีย์ใจแตกสั่นเพราะ ‘พระเจ้าและพระวจนะบิริสุทธ์ (พิพากษา)’ แต่แผ่นดินเต็ม ‘ลวงประเวณี’ (10) ทั้งตรงและภาพตามเทพ ที่นี้เฉพาะผู้เผย

(14) ทรงสาปผู้เผย/บุโรหิตทำชั่วแม่พระวิหาร (11-12) ผู้เผยสะมาเรียฟังบาอัล แต่เยรูซาเล็ม ‘ลวงประเวณี’ พูดเท็จ หนูนคนชั่ว (13-14) จึงให้กินบอระเพ็ด ดื่มน้ำพิษ (15; 9:15)

ข้อ 16-22 เดือนอย่าฟัง สอน ‘ว่าง’ จากใจไม่ใช่พระวจนะ (16,21) โกหกผู้ดูหมิ่น/ทำชั่ว ‘มีสันติ’ ‘ภัยไม่มา’ (17) ไม่เคยอยู่ ‘สภาพพยาห์เวห์’ (เทียบ 1 พกษ 22:19-23; โยบ 1-2; 15:8; สดต 82; อสย 6:1-3) ไม่รู้พิธีเตรียม (18-20) หากรู้พระประสงค์คงให้คนกลับจากชั่ว (22)

ข้อ 23-24 คำถามว่าไม่มีใครหวังหนีพ้นพิพากษา ข้อ 25-32 พินึกษา ‘ผู้พยากรณ์เท็จ’ อีก พูด ‘ในพระนาม’ แต่กล่าว ‘กลอุบายใจ’ ทำประชากรลืมน ‘พระนาม’ (26-27) คนหนึ่งเล่าฝัน อีกคนรับ ‘พระวจนะ’ สองอย่างไม่เท่ากัน (28) พระวจนะดุจ ‘ไฟ’ และ ‘ค้อน’ ทบหิน (29) ทรงใช้ค้อนตีผู้ขโมยพระวจนะ กล่าวส่งเดช ‘พระเจ้าตรัส’ ลวงด้วยฝันเท็จ/อวดว่าง (30-32)

ข้อ 33-40 ให้ตอบผู้ถาม ‘พระดำรัสหนัก’ ([มีสสา] คำพยากรณ์ โดยเฉพาะพิพากษา) เพียง ‘ทรงจะทิ้งพวกเจ้า’ (33; เทียบ 39-40) ผู้ไม่ได้ส่งแต่กล่าว ‘นี้พระวจนะ/คำพยากรณ์’ ถูกลงโทษ (34,38) ผู้ใช้พระนามเปล่า ‘คำพยากรณ์พระยาห์เวห์’ จะรับ ‘ภาระ/โทษหนัก [มีสสา]’ (36)

คำสอนนัยเล่น WBC/ESV แปลคำถาม 33 ‘คำพยากรณ์พระยาห์เวห์คืออะไร?’ ตอบ ‘พวกเจ้าคือภาระ เราจะทิ้ง’

บทที่ 24

มะเดื่อดี มะเดื่อเลว

เยเรมีย์ 24:1-10

คำหลังเยโคนิยาห์ ขุนนาง ช่างถูกเชลย (ราว 597) ทรงให้เห็นตะกร้ามะเดื่อสองหน้าพระวิหาร หนึ่งดีมาก อีกเลวมาก ถ้ามเห็นอะไร แล้วตรัส ‘จะดูแลเชลยยูดาห์ดูจนมะเดื่อดี นำกลับ ปลุกไม่ถอน’

(6) บอกวิธีสำเร็จ: ให้ ‘ใจรู้’ พระยาห์เวห์ ให้กลับด้วยใจทั้งหมด (7; เทียบ 32:41) นี่ทางเดียว ทรงทำและเป็นพระเจ้าเขา แต่เศเศคิยาห์ (21:7)

ขุนนาง คนเหลือเยรูซาเล็ม/อียิปต์ จะทิ้งจุลแล้ว ให้โลกยับย ทำลายจาก ‘แผ่นดินที่ให้เขา/บรรพบุรุษ’ (8-10) เข้าใจการทิ้งหลังง่าย แต่ไม่พบเหตุพิเศษ (เช่นสมัครกลับใจ) ที่กลุ่มแรกถือ ‘ดี’ จึงยอมการเลือกอธิปไตยและพระคุณ (7)

บทที่ 25

โทษเจ็ดสิบปี

เยเรมีย์ 25:1-14

คำปี 4 เยโฮยาคิม (605 ก่อน ค.ศ.) ปีแรกเนบูกัดเนสซาร์ แยกดาห์ทั้งหมด (เทียบ ดนล 1:1 ใช้วิธีนับอื่น) บท 25
สรุปก่อน เยเรมีย์ส่งคำต่อ 23 ปีแต่ไม่เชื่อฟัง

(3) ไม่ฟังผู้เผยที่ทรงส่งต่อให้กลับและอย่าบูชารูป (4-6) จึงผ่านเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ‘ผู้รับใช้เรา’
ดียูดาร์/ชาติروب ทำ ‘ร่างนิรันดร์’ ดัดเสียงยินดี (8-10)

ชาติจะรับใช้บาบิโลน ‘70 ปี’ (11; ดู Longman เรื่องประวัติ) เมื่อครบจะพลิก ลงโทษกษัตริย์/ประเทศบาบิโลนให้
‘ร่างนิรันดร์’ (12) ทำสารพิพากษาที่เยเรมีย์ประกาศ/เขียนสำเร็จ

(13) ปี 539 ก่อน ค.ศ. บาบิโลนของนาโบนิดัสและเบลซารุส (เบลซัสซาร์—ดนล 5) แพ้ไซรัสเปอร์เซีย

ถว้พระพิโรธพระเจ้า

เยเรมีย์ 25:15-38

สั่งรับ ‘ถว้เต็มเหล่าพิโรธ’ ให้ทุกชาติที่ส่งไปดื่ม (15) และทำ (17) ไม่ใช่เดินจริงแต่ภาพพยากรณ์ เริ่มเยรูซาเล็ม
ตามลำดับ 19-25 ให้ ‘ทุกชาติของโลก’ ดื่ม สูดท้ายกษัตริย์ ‘เซซัค’ (บาบิโลน; 26)

ข้อ 27-29 เทศนาพิพากษาร่วมพิธี พระองค์ ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ สั่งรับดื่ม เมา ล้มด้วยดาบ ข้อ 29 เริ่มภัยจากนคร
‘เรียกด้วยพระนามเรา’ ไม่มีชาติพ้น ให้คำร้อง ‘พระยาห์เวห์คำรามดุจสิงห์ เหยียบชาวโลก ร้องยินดี “ดูผู้ย่ำอู่น”’
(30)

ภาพย่ำชนเลือดแดง ถูกอ้าง วว 19:15 แสดงพิพากษาสมบูรณ์ ‘มนุษย์ทั้งปวง’ (31) ข้อ 32-33 วาดมหาภัยทั่วโลกฉับ
(ตายสงคราม) ศพมากไม่มีเก็บ/คร่ำ กวีพิพากษาท้าย (33-38) มุ่ง ‘ผู้เลี้ยง’ คือผู้นำการเมือง/ศาสนา ทรงเป็น ‘สิ่ง’
อีก ออกจากถ้าทำผู้เลี้ยงร้าง หนีไม่ได้ ถูกฆ่า แผ่นดินร้างด้วยพิโรธและ ‘โกรธรุนแรง’ (38)

บทที่ 26

คำเทศนาพระวิหารครั้งที่สอง

เยเรมีย์ 26:1-24

คำตันรัชกาลเยโฮยาคิม (609-597) สั่งยื่น ‘ลานพระวิหาร’ ส่งทุกคำ ‘ไม่ลดคำเดียว’

(2) หากฟังกลับจากชั่ว ทรงเปลี่ยนพระดำรินำภัย (3; เทียบ 15,19) เขาส่งตรง (4-6) หากปฏิเสธสุด
พระวิหาร/นครร้าง (เทียบ 7:14-15) เป็นเทศนาที่สองต่อบท 7 ปุโรหิต ผู้เผย ประชาชนถือหมิ่น จับฆ่า (7-9)

เขาเคยประกาศภัยที่ลาน 19:14-15 แล้วถูกปาซเซอร์หัวหน้าตีชิง (20:1-2) เมื่อขุนนางวังมาพิจารณา
‘ปุโรหิต/ผู้เผย’ ย้าสมควรตาย (10-11) ยามเสี่ยง เยเรมีย์ย้าถูกส่งประกาศกลับใจ เตือนหากฆ่า
เลือดอยู่บนคนที่นี่/ชาวนคร (12-15) ขุนนาง/ประชาชนบอกปุโรหิต/ผู้เผยว่าไม่มีเหตุฆ่า (16)
ผู้อาวุโสบ้างยกมีคาห์สมัยเฮเซคียาห์ (715-687) ผู้พยากรณ์พระวิหารพัง (เทียบ มคา 3:12)
เฮเซคียาห์/ประชาชนกลัววังจนทรงเปลี่ยน (18-19) แนะนำทำโดยพลการท้ายรอดด้วยอาหิคัม (2 พกษ 22:3-22;
24) แต่ข้อ 20-23 บันทึกผู้เผยอุรียาห์ส่งสารเดียวถูกเยโฮยาคิมฆ่าแม้ไม่กล่าวที่อื่น แสดงอันตรายจริง

เยเรมีย์กับผู้เผยเท็จฮานันยาห์ (บท 27-28)

เยเรมีย์ 26:1

บท 27-28 ฉากปี 4 เศเดคียาห์ (ราว 593; ต้นฉบับมาซอเรตส่วนใหญ่และเกาหลี 27:1 ว่า ‘เยโฮยาคิม’
แต่สำเนาฮีบรูน้อยและเนื้อหาจริงชี้ ‘เศเดคียาห์’)

27:2-11 สั่งทำ ‘สาย/แอก’ ใส่คอ ส่งคำผ่านทูตชาติ (เอโดม โมอับ อัมโมน ไทระ ไซดอน) ที่มาหาเศเดคียาห์ถึงกษัตริย์
แก่นยอมบาบิโลน ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าอิสราเอล’ มอบแผ่นดินแก่นบুদ্ধิตเนสซาร์ ‘ผู้รับใช้พระเจ้า’
ให้สัตว์/คนรับใช้ ‘ถึงเวลากำหนด’ (6-7)

ชาติไม่แบกแอกถูกทำลาย (8) ชาติแบก/รับใช้ได้อยู่แผ่นดินตน (11) อย่าฟังผู้เผย/โหรเท็จว่าไม่ต้องรับใช้ (9-10)

27:12-22 ส่งสารเดียวแก่เศเดคียาห์ ยอมรับใช้คือรอด อย่าฟังผู้เผยเท็จว่าไม่รับใช้ (14-15)

บอกปุโรหิต/ประชาชนรับใช้ และอย่าฟังว่า ‘เครื่องพระวิหารที่บาบิโลนชิง (2 พกษ 24:13) จะกลับเร็ว’ (16-17)

คนเท็จไม่ถูกส่ง (15) และขวางกลับใจจริงด้วยหวังดีปลอม ทรงว่าแม้ ‘เครื่องที่เหลือ’ ในพระวิหาร วัง นครจะถูกย้าย
(เทียบ บท 52) อยู่จนทรงนำกลับ (22; เทียบ อสร 1:9-11) ยูดาห์ต้องรับพิพากษาถ่อมและกลับ

28:1-4 ‘ปีเดียวกัน’ (ESV) ฮานันยาห์จากกิเบโอนในพระวิหารต่อหน้าปุโรหิต/ประชาชน กล่าวในนาม
‘พระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าอิสราเอล’ (27:4) ตรงข้าม: ทรงหักแอกบาบิโลน จะคืนเครื่อง ‘ในสองปี’ (2-3)
และคืนเยโคนิยาห์กับเชลย (4)

28:5-9 เยเรมีย์ตอบ ‘อาเมน (ขอให้เป็น) ขอพระยาห์เวห์ทรงทำ’

(6) คือสิ่งเขาปรารถนา แต่สงสัย เขาก็มีหวัง (บท 30-33) แต่หลังพิพากษา/กลับใจ ฮานันยาห์อาจดูถูกเพราะพยากรณ์
‘ในพระนาม’ และพื้น แต่กล่าวเท็จว่าบัดนี้ (ในสองปี ไร้สงคราม) ‘พยากรณ์สันติ’

(9) จะพิสูจน์หลังสองปี

28:10-17 ฮานันยาห์ซึ่งออกจากคอกหัก กล่าวว่าในสองปีทรงหักแอกบาบิโลนจากทุกชาติ ทรงให้เยเรมีย์กลับส่งคำ
‘เจ้าหักแอกไม่ แต่ทำแอกเหล็กแทน’ (13) ทรงมอบชาติ/สัตว์แก่บาบิโลน แต่ฮานันยาห์ไม่ถูกส่ง ให้เชื่อเท็จ พุด ‘กบฏ’
ต่อพระยาห์เวห์ จึงตาย ‘ปีนี้’ (15-16) ตายเดือนเจ็ดจริง (17) ตายด้วยพระหัตถ์ก่อนถูกคนฆ่าเพราะพิสูจน์เท็จ (เทียบ

ฉธบ 18:20)

จดหมายและคำตอบจากบาบิโลน (บท 29)

เยเรมีย์ 26:1

ข้อ 1-9 ปี 597 เยเรมีย์ส่งจดหมายแก่ผู้อาวุโส บุโรหิต ผู้เผย ประชาชนที่ถูกพาไปกับเยโคนิยาห์ ‘สร้างบ้านอยู่ ทำสวนกินผล’

(5) ไม่คาดกลับเร็ว แต่สร้างครอบครัวยาว

(6) เพื่อชาโลมตัน จงแสวงหาโลมนครบาบิโลนและอธิษฐาน ‘ต่อพระยาห์เวห์’ เพื่อเมือง

(7) เตรียมเขลยอนาน อย่าถูกผู้เผยเท็จแบบฮานันยาห์ลวงว่ากลับเร็ว (8-9)

ข้อ 10-14 เมื่อครบ ‘70 ปี’ จึงเยี่ยมและคืน (10; 25:11-12) ดุจทรงนำไป

(4) ทรงนำจบ แต่ไม่อัตโนมัติ ทรงอยากให้เชลยรู้ ‘แผน’/พระทัย (11) ‘เรียก’ และอธิษฐาน (12) ประสงค์ให้ชาโลม ไม่ใช่ภัย แต่สิ่งต้องห้ามไม่ใช่ ‘สันติ’ ทว่า ‘พระเจ้าเอง’ (13) จะให้พบและคืนตามสัญญา (14) ข้อ 15-19

คาดเชลยไม่พึงตรง แต่กล่าวมีผู้เผยที่พระยาห์เวห์ตั้งท่ามกลาง (15)

คงหวังกลับเร็วแบบฮานันยาห์ แต่ทรงว่าคนยูดาห์เหลือทั้งหมดจะถูกเชลยและกระจาย (16-18) เพราะไม่ฟัง (19) ข้อ 20-23 ผู้เผยเท็จสองชื่อไม่กล่าวที่อื่น (อาหับ เศเดคียาห์) พยากรณ์เท็จในพระนามและลวงประเวณี (21,23) จะมอบเนบูกัดเนสซาร์ ให้ถูกสาปต่อประชาชน (22)

ข้อ 24-32 เรื่องเซไมยาห์ตอบจดหมายลบ ดำเนินศพนียาห์หัวหน้าพระวิหาร (21:1; 52:24; 2 พกษ 25:18) ‘ทำไมไม่ดำเนินเยเรมีย์?’ (27) แต่ทรงสาปเซไมยาห์

(32) ให้แจ้งเชลยว่าไม่ถูกส่งและให้เชื่อเท็จ (31) เขาจะไม่เห็น ‘สิ่งดี’ ที่ทรงทำ บท 30-33 ต่อบันทึก ‘สิ่งดี’

บทที่ 31

76. หนังสือแห่งการปลอบโยน (บท 30-33)

เยเรมีย์ 31:1

30:1-3 สั่งเยเรมีย์เขียนทุกถ้อยคำ และตรัสวันจะคืนเชลย ‘อิสราเอล’/ยูดาห์สู่บ้าน

30:4-11 แรกคร่ำ/พิพากษาแล้วหวัง ‘เวลาทุกข์’

(7) ชายกลัวดุจดุญคลอด

(6) แต่พระยาห์เวห์จอมทัพบกแอ่ก ช่วยจากทุกข์ ไม่รับใช้ต่างชาติ แต่พระยาห์เวห์และ ‘กษัตริย์ดาวิด’ ที่ทรงตั้ง (8-9) ‘ยาโคบผู้รับใช้เรา อย่างกลัว’ (10ก) จะช่วยให้ ‘สงบสบาย’ แต่ ‘ติสอนตามกฎหมาย’ (11; เทียบ 31:18)

หลังกลับจริงไว้รักษัตริย์สายดาวิด จึงพัฒนาเชิงเมสสิยาห์

30:12-17 ข้อ 11 ‘ตีสอน/ฝึก’ ข้อ 14 ก็ใช้ เพราะ ‘ชั่วมาก บาปมาก’ (14-15) จึงตีใหญ่ แผลรักษาไม่ได้ไรร้าย (12-13) แต่เมื่อจบวินัย จะตอบผู้ต่อต้าน/ปล้นเท่ากัน (16) และรักษาแผล (17)

30:18-22 รักษาบวก จะคืนเชลย เมตดาที่อยู่ สร้างเยรูซาเล็มและ ‘ป้อม’ (วัง/ป้อม; 18) ให้ทวีลูกมาก ลงโทษผู้กดขี่เกียรติ (19-20) ตั้งผู้นำ (ขุนนาง) และผู้ครอง (เทียบ 9) ให้เข้าใกล้ (21) แสดงสัมพันธ์กับตัวแทนท้ายเป็นพระเจ้าอิสราเอล (22; เทียบ ฮชย 2:23)

30:23-24 สองข้อสั้นเป็นคำพิพากษาพายุองค์เจ้าใกล้

(เทียบ 23:19-20) พายุ/ลมพิโรธพิพากษาชั่ว ทำ ‘พระดำริในใจ’ สำเร็จ

31:1-6 คำรอดเริ่มวสันตฤดูท้าย ‘เวลานั้น’ ไม่ระบุอนาคต ทรงเป็นพระเจ้าทุกเผ่า/ตระกูลอิสราเอล เขาเป็นประชากร (30:22) บ่งพื้นที่ใต้/เหนือ

(5) ตั้งสัมพันธ์พันธสัญญาใหม่ ‘พระคุณในกันดาร’ และ ‘เพราะรักจึงนำด้วยเฮเซต’ (2-3) ขวนขวาย/การนำกันดาร จะสร้างอิสราเอลใหม่

(4) พื้นนมัสการศิโยน (6)

31:7-9 เริ่มเรียกยินดีการกลับ ขอด้วยสรรเสริญช่วย ‘คนที่เหลือ’ จะนำประชากรทั้งหมดแม้อ่อนจาก ‘แผ่นดินเหนือ’ ‘ปลายโลก’ (8) กลับด้วยน้ำดาวิด/กลับใจ ทรงเป็นบิดาป้องกัน (9)

31:10-14 แจ้งชาติถึงพระประสงค์ ชาติเห็นพินาศแต่ไม่แปลพระเจ้าอ่อนกว่าเทพ เพื่อพิสูจน์ประกาศกลับ/ฟื้นแก่ชาติ ผู้กระจายคือพระเจ้าและรวบรวม (10; คล้าย 46:27-28) โถ่จากชาติแข็งแกร่ง (11) พิสูจน์แข็งแกร่งกว่าเทพ ทรงกลับให้โสกเป็นยินดี (13) อิม ‘สิ่งดี’ (พร; 14)

31:15-22 ได้ยินร้องที่ ‘รามัท’ ‘ราเชล’ โศกลูก (15; เทียบ มธ 2:18) รามัทโนเบนยามินที่เนรเทศใหญ่ เบนยามิน มนัสเสห์ เอฟราอิมเป็นเผ่า ‘ลูกของราเชล’ ถูกเนรเทศ จึงสืบทอด แต่ประกาศกลับ สิ่งหยุด ‘เสียงร้อง/น้ำตา’ (16-17) ข้อ 18-20 วาด ‘เอฟราอิม’ ลูกหัวปี (31:9)

กลับใจ ถูกตีสอน (30:11) เรียน ขอทรงให้กลับ (18-19; พคค 5:21) ทรงเรียก ‘บุตรรัก ลูกพอใจ’ เจ็บลึกและเมตดาแม่ตำหนิ (20)

บัดนี้แก่ทั้งชาติ (‘ธิดากบฏ’) ให้หยุดเร่ วางหลักหมายกลับเมือง ทรงสร้าง ‘สิ่งใหม่’ หนึ่ง

(อิสราเอล) จะล้อม/ชนะชาย (ผู้แข็ง/ชาติ) (คำ 22x ยังถก Calvin ว่าอิสราเอลแข็งแกร่งกว่าศัตรู Longman ว่ากลับใจโดยกอดพระเจ้า WBC ว่าตลอด ผู้เสียลูก [15] จะอุ้ม ‘บุตรชาย’ [โยบ 3:3])

31:23-26 คำรอดคงจากฝัน (26) ยูดาห์กลับฟัง/หวังพระเจ้าเพื่อพรแท้ ‘ที่อยู่ชอบธรรม’ ใน 50:7 หมายถึงพระเจ้าที่นี้คงเยรูซาเล็ม/พระวิหาร หรือจากผู้เลี้ยง 24 อาจหมายเดิม ‘ทุ่งหญ้า’ ที่ความชอบธรรมพระเจ้าปรากฏ

แม่ชานา/ผู้เลี้ยงต่ำได้อิมใจผ่านพระเจ้า (24-25) ข้อ 26 อาจแสดงประสบการณ์อิมที่ให้

31:27-30 เดิมทรงลูก ‘ถอน/ทำลาย’ เมื่อถึงเวลาลูก ‘ปลูก/สร้าง’ (28; เทียบ 1:10)

เดิมพิพากษารวมบาปบิดา/บรรพบุรุษ ยุคใหม่เฉพาะผู้บาปนั้น (29-30; เทียบ อสค 18:2-4)

31:31-34 พันธสัญญาใหม่ ศูนย์หนังสือปลอก เมื่อถึงวันทำกับ ‘อิสราเอลหนึ่ง’ ต่างพันธสัญญาซีนายที่หัก ครั้งนั้นจารึกกฎหมายบนศิลา คราวนี้วางภายใน/จารึกใจ (33) ครั้งนั้น ‘ไม่รู้’ องค์เจ้าผู้เป็นสามี (ครอง; 32) หักกฎหมายจนไร้ภัย แต่บัดนี้ภัยบาปทั้งหมด (34ข) ให้ ‘ใจรู้’ พระเจ้า (34ก; เทียบ 32:39-40; 24:7) ทรงไถ่เอง แก่ไม่เชื่อฟัง เป็นพระเจ้าเขา

31:35-37 ทรงประกาศพันธสัญญารับอิสราเอลเป็นประชากร (33) จะสำเร็จ/อยู่ บนฐานกฎธรรมชาติไม่เปลี่ยน (35) และความเข้าไม่ถึงสิ่งสร้าง (37)

(เทียบ 33:20-22,25)

31:38-40 มุ่งสร้าง/ขยายเยรูซาเล็ม ชื่อสถานที่เดินทวนเข้ตามเขตก่อนฟัง (‘การบ/โกอาห์’ ‘ไม่รู้’) ไม่เพียงพระวิหาร ทั้งเยรูซาเล็มเป็น ‘สถานบริสุทธิ์’ มั่นนิรันดร์ (40)

32:1-15 เรื่องปี 10 เศเดคียาห์ ปี 18 เนบูกัดเนซซาร์ หลายเดือนก่อนล้ม ตาม 52:4-5 ทัฟลอมตั้งแต่ปี 9 เดือนสิบ เขาพยากรณ์บาบิโลนชนะ/เศเดคียาห์เชลย (3-5) จึงถูกขังลานทหาร (เทียบ บท 37)

ดูเป็นสายลับ แต่มั่นใจว่าคำมาจากพระเจ้าและทรงกล่าวฝัน จึงแสดงสัญลักษณ์ ‘ชื่อที่’ ตามคำ พบชานัมเอลลูกพี่ลูกน้อง ชื่อที่อานาโธทที่มี ‘สิทธิ (หน้าที่) ไถ่มรดก’ (7-8)

ทำกฎหมาย เขียน พยาน จ่ายเงิน 17 เซเซล (9-10) มอบโฉนดต่อสาธารณะแก่ ‘บาร์ค’ (บท 36) ให้เก็บนาน เพราะตรัสจะซื้อบ้าน ไว้ ถือกอีก (12-15) แสดงมั่นใจแม้แผ่นดินถูกบาบิโลน จะฟื้นคืนเจ้าของ

32:16-25 หลังซื้ออิฐฐาน เริ่มร้อง ‘โศก’ แต่สารภาพฤทธิ์ผู้สร้างฟ้าดิน ‘ให้พระคุณแก่หมื่น’ และพิพากษาบาปครบ จับตาแต่ละคนตอบตามงาน (18-19) กล่าวอพยพ ยึดคานาอัน ไม่เชื่อฟัง/ผลสม (20-23)

สารภาพปัจจุบันเป็นผลไม่เชื่อฟังและ ‘ตามพระวามะ’ แต่เจ็บ ยากรับว่านครพระเจ้าตก ‘มือเคลเดีย’ ที่มี ‘พระหัตถ์เข้มและพระกรเหยียด’ (21,25)

32:26-44 คำตอบ ‘เราเป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าเนื้อหนังทั้งปวง มีสิ่งใดยาก?’ (27) กันบาบิโลนได้ แต่สภาพมาจากทั้ง ‘อิสราเอล/ยูดาห์’ (32) ‘แต่โบราณ’ (30) ‘ตั้งแต่สร้างเมืองถึงวันนี้’ (31) ยั่วด้วยรูป/น่าซึ้ง จึงพิพากษา (30-32) พันธสัญญานิรันดร์ (40)

‘แต่’ หลังตีสอน ‘รวบรวมกลับที่นี้ให้อยู่ปลอดภัย’ เมื่อดูจบจะทำใหม่ ประกาศ ‘เขาเป็นประชากร เราเป็นพระเจ้า’ (38; 24:7; 30:22; 31:1,33) เป็นได้อย่างไร? ลงโทษระงับ ‘โกรธ พิโรธใหญ่’ (37)

อภัย แต่สัมพันธยีนต้องเป็น ‘ประชากรเชื่อฟัง’ ทรงให้ ‘ใจหนึ่ง ทางหนึ่ง’ (อสค 11:19) ให้ ‘ยำเกรง’ รุนต่อ (39) ให้ ‘ใจยำเกรง’ นี้ ‘พันธสัญญาใหม่’ (31:32) และ ‘นิรันดร์’ (50:5; อสย 55:3; 61:8; อสค 16:60; 37:26)

ทรงไม่จากก่อน และด้วยใจที่ให้เขาไม่จาก! (40) ทรงยินดีอวยพร (หรือถือดี; 41) ดุจนำภัยใหญ่ บัดนี้นำพรทั้งหมด (42) ตอบคำอธิษฐาน วันนั้นเชลยกลับซื้อไร่ (43-44)

33:1-13 ขณะยังขังลาน พระวณะครั้งสอง สภาแพ่ง กำแพงพังจากบุก

(4) แนะนำตน ‘พระเจ้าผู้สร้าง’ ‘พระยาห์เวห์ผู้ทำ ปัน ตั้ง พระนามพระยาห์เวห์’ สิ่ง ‘เรียก/ขอ [คารา]’ จะตอบ แสดง ‘ใหญ่/สูง/เข้าถึงยาก/มัน’ ที่ไม่รู้ (วลีใช้กำแพง—ยชว 14:12) แก่เขา

(3) ‘นครใหญ่มั่น’ คือนครใหม่ (6-9) เช่นคำก่อน (32:28-35) แม้พยายามสุด ทรงมอบเมืองเพราะ ‘ชั่วทั้งสิ้น’ (4-5) ‘แต่’ (6) รักษา/ฟื้น คืนเชลยยูดาห์/อิสราเอล สร้าง (7) ชำระและอภัย ‘บาปทั้งสิ้น’ เอง! (8) เมืองเป็นยินดี สรรเสริญ สิริท่ามกลางชาติ โลกกลัวเพราะ ‘พร [โทฟ] และสันติ [ชาโลม] ทั้งสิ้น’ ที่ให้ (9) พลิคำสาป (10-13) โดยเฉพาะพื้น ‘เครื่องบูชาขอบคุณ’ (11)

33:14-22 กิ่งความชอบธรรม วันนั้นยกจากดาวิด ‘กิ่งความชอบธรรมหนึ่ง’ (15; 23:5; เทียบ อสย 4:2; ศคย 3:8; 6:12) ทำ ‘ยุติธรรม/ชอบธรรม’ มองพ้นกษัตริย์สายดาวิด (17) ปุโรหิตเลวี (18) ยูดาห์/เยรูซาเล็มฟื้นปลอดภัย นครเรียก ‘พระยาห์เวห์ความชอบธรรมของเรา’ (16)

ยืนยัน ‘คำดี’ (14) ด้วยพันธสัญญาวัน/คืน (20; โนอาห์—ปฐมก 9) สิ่งจะทำไม่ล้ม วลี 22 จงใจชวนพันธสัญญาอับราฮัม

33:23-26 หนังสือปลอดจบสัญญาจะฟื้นประชากรที่พิพากษา (26ข) ‘ประชากรนี้’ ข้อ 24 คือชาติรอบค้อมั่น ‘ประชากรเรา’ ย้ำ ‘พันธสัญญาวันคืน’ (20,25) และ ‘กฎฟ้าดิน’ (เทียบ 31:35-37) ยืนยันฟื้นแน่

บทที่ 34

เศเดคียาห์: ถูกจับแต่ตายอย่างสงบ

เยเรมีย์ 34:1-7

คำระหว่างปี 9-11 เศเดคียาห์ ขณะบาบิโลนโจมตี (เทียบ 1,7; บท 39,52; 2 พกษ 25) เยเรมีย์ส่งคำ เมืองตกมือบาบิโลน เศเดคียาห์ไม่ตายดาบ แต่ถูกลากบาบิโลน ตาย ‘สงบ’ (5ก) มีผู้คร่ำ เทียบพยากรณ์ฟนาศนากลับ ศพไม่ฝัง/ไม่มีคร่ำ (เทียบ 22:18; 25:33) ความตายเขาจึง ‘สงบ’ กว่า เป็นพระคุณเพียงเพราะทรงตรัส (5ข)

การถอนคำตัดสินใจที่ดูเคร่ง

เยเรมีย์ 34:8-22

ไม่รู้เมื่อใดสมัยเศเดคียาห์ กษัตริย์/ชาวเยรูซาเล็มทำ ‘พันธสัญญาต่อพระเจ้า’ (18) ตามธรรมเนียม (อพย 21:1-11; ลนต 25:39-46; ฉธบ 15:12-18) ปล่อยทาสนีบูรู ดูกลับใจในวิกฤต แต่ไม่นานเปลี่ยน จับกลับทาส ไม่บอกเหตุ แต่จากข้อ 21 คาดข่าวอียิปต์มาช่วยทำบาบิโลนถอย (37:5) ชาวโล่งจึงอ้างเศรษฐกิจจับปล่อยยูดาห์ ทรงชี้ไม่รักษาพันธสัญญา (ปีสะบาโต)

ตั้งแต่อพยพ (13-14) และทำพระนามเป็อนโดยหักพันธสัญญาที่ทำ ‘ในพระนาม’ ณ พระวิหาร ‘เรียกด้วยพระนาม’ (15-16) จึง ‘ให้อิสระแก่ดาบ โรค กันดาร’ ต่อเขา (17) มอบกษัตริย์/ผู้นำ/ประชาชนที่ทำพันธสัญญา ‘ผ่านกลางเนื้อที่ผ้า’ แก่ศัตรูบาบิโลน (18-21)

การเชื้อฟ้งของชาวเรคาบ (บท 35)

เยเรมีย์ 34:1

จากบท 35-36 สมัยเยโฮยาคิม สั่งให้ชาวเรคาบดื่มเหล้าเพื่อทดสอบ และใช้แบบตำหนิ ‘ยูดาห์/เยรูซาเล็ม’ (13-16) เดิมชาวเคนีต (ปฐก 15:19; 1 พศด 2:55) ร่วมอิสราเอลจากกันดารหลังอพยพ ตั้งคานาอัน เข้ามาอยู่เยรูซาเล็มเพราะบาบิโลนบุก (605 หรือ 597; 11) แม้เยเรมีย์ชวน ไม่ดื่มตามคำบรรพบุรุษ ‘โยนาดับบุตรเรคาบ’ (2 พกษ 10:15)

ที่รักษาถึงบัดนี้ และว่ารักษาทุกคำโยนาดับ (10) ทรงดำหนิว่าเขาฟ้งแม่บรรพบุรุษ แต่ยูดาห์ไม่เจียหรือเชื้อฟ้ง ‘พระวจนะ’ (15) แสดงภัยชอบธรรม (17) ส่วนชมเรคาบ สัญญาจะมีคนจากโยนาดับยืนต่อพระพักตร์ไม่ขาดนิรันดร์ (18-19)

เยโฮยาคิมเผาหม้วนแรกของเยเรมีย์

เยเรมีย์ 34:1

(บท 36)

ปี 4 เยโฮยาคิม (คงปีหลังบาบิโลนโจมตีแรก รว 604) เยเรมีย์รับสั่งเขียนทุกพระวจนะ ใช้บาร์คเลขา (4; คงนาน—9) เพราะตนไม่อิสระ (เทียบ บท 26) สั่งบาร์คอ่านในพระวิหารวัน ‘อด’

(6) เป้าการเขียนคือยูดาห์ฟ้ง ‘ภัย’ กลับและรับภัย

(3) เยเรมีย์เป้าเดียว

(7) ยังมีโอกาส ปี 5 เยโฮยาคิมประกาศอดทั่วเมือง (9)

บาร์คอ่าน ‘ถ้อยคำเยเรมีย์’ ตามสั่ง แต่ (อาจกลัว) ใน ‘ห้องเกมาริยาห์’ ในอาคารพระวิหาร (10)

มีคยาห์บุตรเกมาริยาห์ได้ยิน บอกขุนนางวัง (11-13) เขาสนใจ เรียกอ่าน (14-15) ได้ยินแล้ว ‘กลัว’ (16)

วางแผนบอกกษัตริย์ แต่เยโฮยาคิม ‘ไม่กลัว’ คำเตือน ไม่กลับ (24) แม้ขุนนางห้าม เผาหม้วนหมด (23,25)

คงพยายามกำจัดให้คำสาปไม่เกิด สั่งจับบาร์ค/เยเรมีย์ แต่ทรงซ่อนแล้ว (26) ดื้อเรียกพินาศ โอกาสผ่าน สั่งเขียนใหม่ (28) ทำผ่านบาร์ค (32) บัดนี้ประกาศสาปเยโฮยาคิม/ข้าราชการผู้เมิน ‘พระวจนะ’ ที่บันทึก (30-31)

พระวจนะไม่ถูกผูก ไม่ใช่ ‘เครื่องรางสาป’ เผาไม่หาย ท้ายเขา/บุตร (เยโฮยาคิน) ถูกจับบาบิโลน (2 พศด 36:6,10; เทียบ 2 พกษ 24:6 ถกตายที่ใด)

บทที่ 37

ฉากกลับสู่รัชกาลเศเดคียาห์อีก

เยเรมีย์ 37:1

เยโฮยาхимกบฏบาบิโลน บุตรโคनियाห์ (เยโฮยาคิน) ครองสามเดือนถูกพา แล้วเนบูคัดเนสซาร์ตั้งเศเดคียาห์

(1) เขาไม่ฟังและกบฏ (เทียบ 2 พกษ 24:18-25:26) บาบิโลนจึงตี เหตุเมื่อทัพล้อมถอยเพราะชาวอียิปต์ (44:30) มา

(5) เศเดคียาห์รอดูหวังดี ถ้ามพระประสงค์ผ่านเยเรมีย์ (3; เทียบ เยชูอัล—38:1; เศฟันยาห์—29:25)

คำคือบาบิโลนกลับยึด (8,10)

อย่าหลงว่าจะไม่กลับ

(9) ต่อถามเยเรมีย์ที่ขุนนางจับ (15; ถูกจับระหว่างไปบ้านเหนือเพราะเข้าใจว่าจะยอมบาบิโลน; 12-14) ว่ามีคำอื่นไหม
สภาพไม่เปลี่ยน เพิ่มกษัตริย์ถูกมอบ (17) ข้อ 18-20 แสดงมนุษย์ เขากลับตาย ขออย่าส่งกลับ ‘บ้านโยนาธาน’

(คุกใต้ดิน—16; 20) เศเดคียาห์ยอม ให้อยู่ ‘ลานทหารรักษา’ มีอาหาร (21; ที่นี้พบญาติซื้อที่ดินบ้าน—บท 32)

38:1-13 ถกว่าตอบบท 37 หรือเหตุอื่น คนข้อ 1 ผักไผ่อียิปต์ ได้ฟัง ‘ด้านตาย ยอมรอด’ (2)

ประเมนเป็นสายบาบิโลนทำกำลังใจทหาร/ประชาชนตก (4) เศเดคียาห์มอบการจัดการแก่ขุนนาง พวกเขาใส่ ‘บ่อ’ น้ำ
(5-6)

เอเบตเมเลค ชั้นที่ (ขุนนาง) ชาวคูช ปกป้องต่อกษัตริย์ที่บัลลังก์ ‘ประตุเบนยามิน’ ขอช่วย (9) กษัตริย์ไม่อยากให้ตาย
ส่งตั้ง (10-13) ต่อมาทรงชมความเชื่อและสัญญาช่วย (39:15-18)

38:14-28 พบกลับอีก เศเดคียาห์ถาม ‘คำใหม่’ อยาก ‘ฟัง’ แต่จะ ‘เชื่อฟัง’ เท่าที่ตรงใจ หลังปฏิญาณไม่ฆ่า (16)

เยเรมีย์ส่งคำ สภาพบาบิโลนยึดไม่เปลี่ยน แต่หากยอม (ขุนนางบาบิโลน) ตน/ครอบครัวรอด หากไม่
เมืองไหม้และถูกมอบ (17-18,23)

เศเดคียาห์กลับว่ากลัว ‘ยิวที่ยอม’ เย้ย (19) เยเรมีย์ย้ำเชื่อฟัง

(20)

เขาไม่ตัดสินใจ บอกปิดบทสนทนาเพื่อปกป้องเยเรมีย์ (24) และสอนคำตอบเมื่อขุนนางซัก (26) เยเรมีย์ทำ
และถูกขังลานถึงวันเมืองล่ม (28)

บทที่ 39

ชะตาเศเดคียาห์ เยเรมีย์ และเอเบตเมเลค

เยเรมีย์ 39:1-6

ตอนมุ่งจะตาสวมคนพร้อมเมืองลัม (ฉบับเจ็ดสิบไม่มี 39:4-13) บท 52 ยาวกว่า ปี 9 เดือนสิบเศเดคียาห์ (ม.ค. 588) ถูกล้อม 1 ปีครึ่ง จนปี 11 เดือนสี่ (ก.ค. 586) ลัม ขุนนางบาบิโลนนั่ง ‘ประตูกลาง’ ยึดอำนาจ (39:3) เศเดคียาห์ไม่ฟังคำเตือนนาน หนีลับแต่ถูกจับใน ‘อาราบาห์’ แดนร้างตะวันออกเฉียงใต้เยรูซาเล็ม พาเนบูคัดเนสซาร์ที่ริบลาค (39:4-5) ผลไม่เชื่อฟังคือเห็นบุตรถูกฆ่า ตาถูกควัก และถูกพาบาบิโลนกับประชาชน (39:6-9)

บท 39:11-14 และ 40:1-6 กล่าวชะตาเยเรมีย์

เยเรมีย์ 39:1

เทียบเศเดคียาห์ดาบอดถูกลาก เยเรมีย์รับดี เนบูคัดเนสซาร์คงได้ยินงานจาก ‘ยิวผู้ยอม’ (38:19)

สั่งเนบูซารัดดานแม่ทัพดีและให้ตามต้องการ (39:12) เขาถูกปล่อยลาน มอบแก่ ‘เกตาลิยาห์’ (40:5)

ต่อถูกทหารไม่รู้สิทธิพาเฉลย แต่ปล่อยที่ ‘รามาห์’ ให้เหลือเยรูซาเล็ม (39:14; 40:1; Longman คาททหารไม่รู้บัตรผ่าน)

40:1 ว่าพระวจนะมา แต่ 40:2-3 ส่งคำ (พยากรณ์) แม่ทัพว่าเยรูซาเล็มฟังตามพระวจนะเพราะบาป/ไม่เชื่อฟัง (40:3)

แล้วให้เลิกไปบาบิโลนหรืออยู่ยูดาห์ (40:4) ท้ายไป ‘มิสปาห์’ หาเกตาลิยาห์ผู้ว่าที่ตั้ง และอยู่กับคนเหลือ (40:6)

บท 39:15-18 กล่าวชะตาเอเบตเมเลค

เยเรมีย์ 39:1

ขณะเยเรมียังขัง พระวจนะให้พยากรณ์ถึงเอเบตเมเลคผู้เคยช่วย (38:7-13) จะช่วยแน่ในภยันคร ไม่มอบบาบิโลน ‘เพราะเจ้าวางใจเรา’ (39:18) แม้ทำพระประสงค์พิณาศ ยังเมตตาผู้วางใจพระวจนะ

บทที่ 40

บท 41: 83. การลอบฆ่าเกตาลิยาห์ผู้ว่าการ

เยเรมีย์ 40:7-15

‘ภาพอพยพในบท 40-43 แสดงว่าผู้เหลือปาเลสไตน์จะไม่พบอพยพอีก

เยเรมีย์จึงบ่งอนาคตประชากรอยู่กับผู้ถูกพาบาบิโลน ไม่ใช่ผู้ลงอียิปต์ (ดูบท 24)’ (Longman)

40:7-16 เกตาลิยาห์ผู้ว่ามิสปาห์เลือกรับใช้บาบิโลน ขวน ‘แม่ทัพ/คน’ (7-8) ที่มาพักแผ่นดินรับใช้กษัตริย์ (9)

ยูดาห์กระจายกลับมิสปาห์ได้ช่วย (11-12) ในแม่ทัพมีผู้เห็นด้วย/ต้าน ‘อิซ

บทที่ 41

มาเอล' สมคบกษัตริย์อัมโมนฝ่ายต้านบาบิโลน

เยเรมีย์ 41:10

(27:1-7) ข้าเฝ้าเศราห์ 'โยฮันัน' แจ้ง/เตือน แต่ไม่เชื่อ (14,16) การไม่ฟัง 40:15 ผิดใหญ่

41:1-15 แผนสำเร็จโดยอิชมาเอล 'ราชวงศ์' ข้าเฝ้าเศราห์และยูดาห์มีสปาห์ (1-3) โหดต่อ หลอก 80 คนเผ่าเหนือ 'คร่ำขึ้นพระวิหาร' ข้า 70 ไว้ 10 เพื่อกำไร (4-8) จับคนเหลือและ 'ธิดาเศเดคียาห์' ไปกษัตริย์อัมโมน (10; 40:14) โยฮันัน/แม่ทัพตาม โจมตีที่กิเบโอน ช่วยเชลย (11-14) อิชมาเอลหนีอัมโมนกับแปดคน (15)

ถูกพาไปอียิปต์

เยเรมีย์ 41:16-13

โยฮันัน/ผู้รอดกลับมีสปาห์อยู่เดิมไม่ได้ กลัวบาบิโลนผู้ตั้งเศราห์ จึงลงเบธเลเฮมเพื่อหนีอียิปต์ (41:17-18) บท 42 ก่อนตัดสินสุด ผู้นำ/ประชาชนขอรู้พระประสงค์ผ่านเยเรมีย์ ('ทางควรไป สิ่งควรทำ'—3) กล่าว 'พระยาห์เวห์เป็นพยาน'

(5) ปฏิญาณเชื่อฟัง 'ดีหรือร้าย'

(6) ความเชื่องาม หลัง '10 วัน' พระวณะมา (7)

คนงานสำหรับเขา คำตอบ (10-22; รูปพันธสัญญา) คืออย่าลงอียิปต์ แต่อย่าไม่เชื่อฟัง (43:4,7) ชัดว่าลงจะตาย 'ดาบ กันดาร โรค' (16-17) เยเรมีย์เตือนสุดด้วยคำตบ (19-22) แต่ตัดสินแล้วไม่ต้องการพระวณะ! วลีข้อ 10 ใช้ 'ภาษาการเรียก' (1:10) แสดงพระทัย อยากให้กลับใจรับพร (เทียบ 29:11) พร้อมอภัย 'เปลี่ยนพระดำริ' (18:8; 26:3) คือคำ 'เสียพระทัย/โศก' ปฐม 6:7 ไม่ยินดีภัย บท 43 เน้นการตัดสินผิดของ 'โยฮันัน/แม่ทัพ' ผู้เคยช่วย พวกเขา กับ 'คนหยิ่งทั้งหมด' ว่าเยเรมีย์โกหก

(2) อยากตัดสินตามเดิม แม่ทรงบอกร้อยกว่าบาบิโลน เขาจะให้พระคุณ (42:11-12) แต่กลัวทัพ

(3) ย้อนแย้ง นำผู้ช่วยทั้งหมดสู่ 'แดนตาย' ถึงท่าห์ป็นเฮส พระวณะมา (8-13)

กับบท 44 เผยไม่ใช่ตัดสินผิดเพราะกลัวเท่านั้น แต่ทั้งพระเจ้าเลือก 'เทพอียิปต์' (12)

สั่งฝังหินใหญ่ในดินตรงฐานประตู่วังฟาโรห์

(9) แล้วจะเรียกเนบูคัดเนสซาร์ 'ผู้รับใช้พระเจ้า' ตั้งบัลลังก์/เต็นท์เหนือหิน (10) เขาตีอียิปต์ ทำลาย

'ปุษนียสถานสูงเทพอียิปต์' และ 'เสาหินเบธเซเมชในอียิปต์' (11-13; Josephus ว่าบุก 582; บันทึกบาบิโลนว่า 568)

รูปเคารพในอียิปต์และผล (บท 44)

เยเรมีย์ 41:1

ยูดาห์เข้าอียิปต์ ถึงท่าหีบเฮส พังเตือนสดผ่านการกระทำสัญลักษณ์ แต่เมินและ ‘ยีนกรานอยู่ดินแดนอียิปต์’ (1,12) ยิ่งทั้ง เลือก ‘ราชินีสววรรค์’ (17-18,25) ทางกลับหมด ดุจอิสยาห์ร้อง ‘ทำไมกบฏต่อให้ตีอีก’ (อสย 1:5) เห็นยูดาห์พังยังไม่กลับ/เข้าใจ ทรงชี้ภัยเยรูซาเล็ม/เมืองเพราะบุชารูป (3-6,9)

ดำเนินยังเผาเทพในอียิปต์ (7-8) เดือนสุด จะหัน ‘พระพักตร์’ สูยูดาห์ (11; เทียบ 3:12) ปกติหันออกคือปฏิเสธ (18:17) หันสู่คือพร (กตว 6:26; สดต 67:1) แต่คราวนี้ ‘ภัย/ชั่ว [รา]’ ไม่ใช่ ‘พร/ดี [โทฟ]’ ตัด ‘ยูดาห์ทั้งหมด’ ทำลาย ‘คนเหลือ’ ในอียิปต์ (11-12) กระนั้นเหลือหวังสั้นว่า ‘ผู้ลี้ภัยไม่กี่คน’ (ฉบับเกาหลี ‘ผู้หนี’) จะมี (14; เทียบ 28)

บทที่ 44

ครึ่งหลังบท 44 (15-30) คือคำตอบของยูดาห์ในปัทโรส

เยเรมีย์ 44:1

(อียิปต์บน/ใต้) และคำตอบเยเรมีย์ ชายกับ ‘ภรรยา’ (19,25) ไม่ฟัง จะถวาย ‘ราชินีสววรรค์’ เหมือนเดิม (7:18) ว่าเมื่อถวายมี ‘พร/ดี [โทฟ]’ ไร ‘ภัย/ชั่ว [รา]’ แต่หยุดแล้วขาด/พัง (17-18) เยเรมีย์ชี้ว่าพินาศ/ร้างเพราะ ‘ชั่วและน่าชัง’ (22)

แล้วประกาศพิพากษา ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าอิสราเอล’ ถึงทุกคน เฉพาะ ‘หญิงทั้งหมด’ (24) ‘กล่าวจะรับใช้ราชินี ก็ทำเถิด’ (25) ไม่ให้โอกาสอีก ‘เราปฏิญาณด้วยนามใหญ่ จะไม่มีผู้เรียกนามเรา ปฏิญาณ “องค์พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์” อีก’ (26) เขาเชื่อราชินีให้ ‘ดี’ กัน ‘ชั่ว’ (17) แต่ทรงไม่ให้ดี นำชั่ว ทำยูดาห์ ‘ทั้งหมด’ ในอียิปต์สิ้น (27)

คำกำหนดด้วยปฏิญาณพระนาม ให้หมายว่าฟาโรห์โฮฟราทอมอบศัตรู (29-30) จริงถูกแม่ทัพอามาซิสม่า 570 ก่อน ค.ศ. นี่คำพยากรณ์สุดของเยเรมีย์ ตามธรรมเนียมตายในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มถึงตายส่ง ‘คำพยากรณ์โศก’ มาก รวมภัยกบฏ/ไม่เชื่อฟังของกษัตริย์/ประชาชน เป็น ‘ผู้เผยแห่งน้ำตา’

คำพยากรณ์เรื่องบารุค (บท 45)

เยเรมีย์ 44:1

ให้ปี 4 เยโฮยาคิม (ปีบท 36) บารุคบันทึก/ส่งทุกคำและร่วมทุกข์ ทรงฟัง ‘คร่ำ’ เน้นทำงานอธิปไตย (4; 1:10) ดำหนียากได้ ‘สิ่งใหญ่’ (ตอบแทน) จากแรงงาน ทรงเคยตอบเยเรมีย์แรง (12:1-6) นี่ ‘เวลาภัย’ ต้องทน แต่สัญญาป้องกัน ‘ทุกที่ที่ไป’ เป็นหลักฐานอยู่ด้วย (5)

คำพยากรณ์ดำเนินประชาชาติ (บท 46-51)

เยเรมีย์ 44:1

‘หกบทต่อรวมคำเยเรมีย์ตำหนิชาติ จำการมอบหมายให้เหนือไม่เพียงยูดาห์แต่ “หลายชาติ/อาณาจักร... ถอน ทำลาย พัง คว่ำ สร้าง ปลุก” (1:10)... ถึงนี้มุ่งยูดาห์ ประกาศพิพากษาเพราะประชากรหักพันธสัญญา ชาติต่างเป็นเพียงเครื่องมือยุทธศาสตร์ โดยเฉพาะบาบิโลนทำลายเยรูซาเล็ม แต่การถูกใช้ไม่ให้ “เสรีไม่จำกัด” พันรับผิด เขาเรียกพิโรธด้วยงานตน โดยเฉพาะหยิ่งและอธรรมผิดจริยธรรม จึงถูกพิพากษา คำเริ่มอียิปต์ ต่อฟิลิสเตีย โมอับ อัมโมน เอโดม ดามัสกัส เคดาร์/ฮาโซร์ เอลาม และยาวสุดบาบิโลน ตาม Fretheim มีลำดับภูมิศาสตร์คร่าว “เริ่มตะวันตกสุด (อียิปต์) ไปชาติใกล้อิสราเอล (ฟิลิสเตีย โมอับ อัมโมน เอโดม) แล้วตะวันออก (ดามัสกัส อาระเบีย เอลาม บาบิโลน)”

’ (Longman)

คำพยากรณ์ตำหนิอียิปต์ (บท 46)

เยเรมีย์ 44:1

ข้อ 1 หักรวมคำตำหนิชาติถึงบท 51 ข้อ 2-12 ฉากคำ ศักการเคมิชอียิปต์แพ้บาบิโลน แต่ชาวยูดาห์อยู่ด้าแล้วตั้งเยโฮยาคิมฝักอียิปต์ ให้ปี 4 เยโฮยาคิม (605) บันทึกนิมิตเหตุอนาคต สั่งอียิปต์เตรียมศึก แต่ทหารแพ้นี้ตาย (6)

หยิ่งว่าจะท่วมยึดโลกกับพันธมิตรดูไนล์ (8-9) แต่องค์พระยาห์เวห์จอมทัพแก้แค้น ทำเป็น ‘เครื่องบูชา’ (10; เทียบ อสค 39:17-20) ผลตาย หยิ่งเป็นอายุ ข้อ 13-24 วาดเนบูคัดเนสซาร์ตีใหญ่ อาจศึก 609,605 หรือ 568 ประกาศที่เมืองชายแดน ‘มิกดล’ ‘ทาร์ปันเฮส’ (ที่เยเรมีย์/ผู้ลี้ภัย) และหลวง ‘โนฟ’ (เมมฟิส) ‘กษัตริย์พระนามพระยาห์เวห์จอมทัพ’ (18) ตีให้คน (ทหารรับจ้าง) ล้มตาย (15-16,21) อียิปต์หักด้วยเหลือบและ ‘ตักแตน’ มาก (20,23; เทียบ อพย 8:24; 10:15) ‘นักรบ [อับบิร]’ ข้อ 15 แปลผู้แข็ง หรือ ‘โค’ Apis ที่อียิปต์ถือศักดิ์สิทธิ์ (LXX,NRSV) ข้อ 25-26 ร้อยแก้วประกาศเป้าพิพากษา: อาโมนแห่งโน (จีบส์; นอม 3:8) เทพอาติดย ฟาโรห์ อียิปต์ เทพ และกษัตริย์ตาม

ข้อ 26 ว่าโทษไม่ล้าง แต่เสียหนัก ข้อ 27-28 หลังสามคำ ส่งพลอยยูดาห์เชลย แม้ชาติล้าง เขา/ลูกกลับอยู่สงบ หนุน ‘ยาโคบผู้รับใช้พระเจ้า’ อย่างถ้ว ทรงตีสอนบาปแน่แต่ไม่ล้าง (30:10-11)

คำพยากรณ์ตำหนิฟิลิสเตีย (บท 47)

เยเรมีย์ 44:1

ให้ก่อนอียิปต์ตีฟิลิสเตีย คงก่อน 601 หรือ 609 ‘น้ำ’ ทำลายมาจากเหนือ (2) คือบาบิโลน คงบุก 604 เพราะพระยาห์เวห์บัญชา เมืองหลักกาซา/อัสเคโลนพังนาเวหนา ‘ไทระ/ไซดอน’ (4) ช่วยไม่ได้

คำพยากรณ์ตำหนิโมอับ (บท 48)

เยเรมีย์ 44:1

ข้อ 1-10 เนโบ คิริยาธาอิม มัดเมน โฮโรนาอิม ลูธิทูกยิต ('มิสกาบ' ไม่ใช่ชื่อ แต่ป้อม) เติมร้าง/ร้าง เพราะพึงผลงาน/ทรัพย์ เทพ 'เคโมช' ถูกเชลย

(7) ทุกเมืองร้างไร้คน (8-9; 'ปึก' ข้อ 9 อาจแปล 'เกลื่อ') ทรงสั่งพังสิ้น ผู้ละเลยฆ่าถูกสาป ข้อ 11-17 โมอับดุจเล้าอู่นั่นดินนาน แต่ภาชนะเป็ด เทยายจนเสีย ภาชนะเดิมแตก สื่อเชลย อายเพราะ 'เคโมช'

(13) 'กษัตริย์พระนามพระยาห์เวห์จอมทัพ' (15) ประกาศร้าง ภัยใกล้เร็ว ข้อ 18-25

รายชื่อเมืองมากเพื่อสื่อทำลายทั่ว (เทียบ 34) 'เขา/แขน' สัญลักษณ์กำลังถูกตัด (25) ข้อ 26-39 เม 'กลิ้งในอาเจียน' เป็นเย้ย เพราะหยิ่งต้านและเย้ยอิสราเอล จึงถูกลงโทษ ทรงพิพากษาหยิ่งสุด (29; 33,35,38) แต่ยังร้องไห้ 'เพื่อโมอับทั้งหมด' 'สิบมาห์' 'ชาวศิโรเธเรส' (31-32,36) เมตดาขัดท้าย (47)

ว่า 'วันสุดท้ายจะคืนเชลยโมอับ' ข้อ 40-47 โมอับดุจศพ 'นกอินทรี' กางปีกเหนือ ย้าหยิ่ง (เทียบ 26) พินาศไม่เป็นชาติ (42) หนีด้วย 'กลัว' (43-45) ท้ายเชลย (46) แต่สัญญาหวังคืน 'วันสุดท้าย' (47)

บทที่ 49

คำพยากรณ์ตำหนิอัมโมน

เยเรมีย์ 49:1-6

'เช่นโมอับ ปฐมกาลวาดกำเนิดอัมโมนมีด ทั้งสองเกิดจากโลทนอนกับลูกสาว (ปฐมก 19:30-33) ฉบบ 23:3-6 วางคู่เป็นผู้ก่อเหตุจางบาลาอัมสาปโดยเปล่า... สมัยเยเรมีย์ อัมโมนเป็นเมืองขึ้นบาบิโลนและช่วยเมื่อเยโฮยาคิมกบฏ 597 (2 พกษ 24:2)' ทรงโกรธที่ 'มิลโคม' (โมเลค เทพอัมโมน)

ยึดดินเผ่ากาด จึงทำรับบาห์เมืองหลวงเป็นกอง ให้มิลโคมเชลย (2-3) อวดหุบอุดม/ทรัพย์ว่าง ทุกคนหนี กระนั้นเหมือนโมอับ (48:47) สัญญาคืนเชลยลูกอัมโมน (6; เทียบ 39)

คำพยากรณ์ตำหนิเอโดม

เยเรมีย์ 49:7-22

เอโดมขึ้นชื่อปัญญา เอลีฟัสเพื่อนโยบจาก 'เทมาน' (โยบ 2:11) เขต/คำแทนเอโดม ปัญญา/แผนล้ม แพ้ เดดานหนี

(8) ลือ 'เอซาว' ถูกถอดเผยอาย (10) แต่ข้อ 11 ทรงเหลือกำพรว/ม่าย 'โบสราห์' เมืองสำคัญกับอีนร้างนिरันด์ร์ (13) อยู่ 'ชอกหิน/ยอดเขา' ปลอดภัยจาดินหยิ่ง แต่ทรงดิ่งลง (16)

พินาศดุจโสโดมโกโมราห์ (18) ข้อ 19-20 ทรงเป็น 'สิงห์' 'ไล่' 'ฝูงลูกแกะ' เอโดมเป็นเหยื่อ 'อินทรี' กางปีก วันนั้นนักรบกลัวดุจหญิงคลอด (48:40-41)

คำพยากรณ์ทำนายตามัสกัส

เยเรมีย์ 49:23-27

คำแก่นครโบราณหลวงซีเรีย (อาร์ม) เข้าอาณาจักรบาบิโลน 605 คำก่อนนั้นพยากรณ์ยิต ‘ฮามัท/อารบัต’
เมืองเหนือเกี่ยวตามัสกัส ได้ข่าวร้าย ท้อสั่น แต่หนีไม่ได้ด้วยปวดคุดจ ‘หญิงคลอด’ (48:41; 49:22; 50:43) วลี
‘นครสรรเสริญ นครยินดีของข้า’ ข้อ 25 ควรเป็นคำชาวซีเรียมากกว่าพระเจ้า (Longman)
พระยาห์เวห์เผานคร/ป้อมเอง

คำพยากรณ์ทำนายเคดาร์และฮาโซร์

เยเรมีย์ 49:28-33

ทั้งสองเขตเผ่าอาระเบีย พระยาห์เวห์สั่งบาบิโลนตี (28,31) คงเกี่ยวเนบูคัดเนสซาร์บุก 599/598
เคดาร์ชนเร่ร่อนขึ้นซื้อค้า (อสค 27:21; พชม 1:5) บาบิโลนได้ของมาก (29,32) ฮาโซร์ไม่ตั้ง แต่จะร้างไร้คน (33)

คำพยากรณ์ทำนายเอลาม

เยเรมีย์ 49:34-39

เอลามตะวันออกบาบิโลน ได้มีเดีย เหนือเปอร์เซีย ไกลสุดในเป้าคำ เป็นกำลังหลักอิหร่านโบราณ (25:25; อสค 32:24)
ถูกเนบูคัดเนสซาร์ตีใหญ่ 596/595 ต่อเปอร์เซียยึด สุสาเมืองหลวงเป็นชุมชนหลวงเปอร์เซีย คำต้นเศเศเคียห์ (ราว
597) พระยาห์เวห์จะหัก/ทำลาย (35,37,38) แต่คืนเชลยวันสุดท้าย มีชาวเอลามในเพนเทคอสต์ กจ
2:9 แสดงความสำเร็จสุด

บทที่ 50

เยเรมีย์กล่าวคำพยากรณ์บาบิโลนยาวและละเอียดที่สุด

เยเรมีย์ 50:1

ให้ประกาศบาบิโลนล้ม มาร์ดูค (เมโรดัก/เบล) เทพหลักอายุ จะร้างด้วยชาติ (เปอร์เซีย) ‘จากเหนือ’ (3,9,41; 51:48)
แม้อยู่ตะวันออก/ตะวันออกใต้ แต่ปี 539 โจมตีผ่านโอพิสเหนือ ข้อ 4-5 มองอิสราเอลกลับใจ/ฟื้น
กลับเชลยรวมพระยาห์เวห์ใน ‘พันธสัญญาพันธันตร์’ (31:31-34) เป็น ‘ผู้งหาย/กระจาย’ (6,17)
ถูกกลืนเพราะบาปต่อพระยาห์เวห์ ‘ที่อยู่/ทุ่งชอบธรรม’ และความหวัง (7ก) ศัตรูคิดไร้ผิด (7ข) จึงทำแผ่นดิน (แม่)
ผู้ปล้น ‘กรรมสิทธิ์เรา’ (11) ร้าง ตามงานเพราะนางบาป (14-15; เทียบ 29) แต่ ‘คนที่เหลือ’
อิสราเอล/ยูดาห์รับภัยหมด กลับ ‘ทุ่ง/ที่อยู่’ (19-20)

ข้อ 21-32 ‘องค์พระยาห์เวห์จอมทัพ’ บัญชาทัพลงโทษบาบิโลน ‘หยิ่ง’ (29,31,32) เคยเป็น ‘ค้อนโลก’ ในพระหัตถ์ (23; เทียบ อสย 10:5,15) แต่ต้าน (24) หยิ่ง (29) จึงแก้แค้น (28) ลงโทษ (31)

หยิ่งเป็นบาปปรากฏที่ซีโมอับ (48:29-30) เอโดม (49:16) ประกาศพื้นอิสราเอลอีก พระเจ้า ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ เป็น ‘พระเจ้าผู้ไถ่’ สู้เพื่ออิสราเอล ให้ ‘แผ่นดินนั้น’ พัก (34) แต่ดาบชนะบาบิโลนสิ้น (35-37) แล้วทำ ‘แผ่นดิน’ อยู่ไม่ได้ชั่วกาล (38-39) สังเกตตรงข้าม ‘แผ่นดิน’ (เทียบ 51:2)

ข้อ 41-46 นิमितเหตุอนาคตจุหน้ำ ทัพเปอร์เซียจากเหนือ เสี่ยงมากดุจทะเล เปอร์เซียโดยเฉพาะเผ่ามีเดียที่ล้อมขึ้นชื่อมา (42; มีเดียเคยพันธมิตรบาบิโลนลัมอัซซีเรีย แต่ 539 เป็นส่วนเปอร์เซีย) กษัตริย์บาบิโลนกลัว ข้อ 44-46 เหมือนคำเอโดม 49:19-21 เปลี่ยนเป้า พระเจ้าเป็น ‘สิ่ง’ ‘ผู้แกะ’ ตาย ไม่มี ‘ผู้เลี้ยง’ ต้าน (44-45)

บทที่ 51

บาบิโลนจะแพ้อย่างน่าเวทนา และทั้งหมดพระเจ้าทรงทำ

เยเรมีย์ 51:1

พระยาห์เวห์ปลุกใจ ‘ผู้ทำลาย’ (ไซรัส; 56) ส่งต่างชาติผิด (1-2) ประกาศหวังอิสราเอลอีก (เทียบ 50:14-15,34) แม้ตีสอนกบฏ ไม่ทิ้งสิ้น

(5) ส่งหนีพร้อมบาบิโลนลัม (6,45; เทียบ 50:8; วว 18:4) เป็นพยานประกาศ ‘สิ่งพระยาห์เวห์ทำ’ (10; ‘เผยความชอบธรรมเรา’ ที่นี้ไม่ใช่ความชอบธรรมเทววิทยา แต่แก้แค้น)

ข้อ 7-8 บาบิโลนทำโลกเมาเหล้าและลัมฉับ เป็นภาพพิพากษาสุดอาณาจกรโลกใน วว 17:1-6; 18:8,10,17,19 ข้อ 11-14 ทรง ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ บัญชาทัพแก้แค้น ‘เพื่อพระวิหาร’ ปลุก ‘กษัตริย์มีเดีย’ ยึด ผู้ ‘ทรัพย์มาก’ ถึงปลาย ข้อ 15-19 สารภาพผู้สร้างเปรียบรูปมนุษย์ไม่ได้ ทรงเป็น ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’

ผู้ถืออิสราเอลและเป็นส่วนเขา ข้อ 20-26 ตรัสแก่บาบิโลน เคยเป็น ‘กระบอง/อาวุธ’ ทุบชาติ/ทุกชั้น (20-23; เข้าใจผิด) บัดนี้ทรงเป็นศัตรู ทำร้างนิรันดร์ (25-26) ข้อ 27-32 เตรียมยุทธศาสตร์ (29) ระดมชาติ ทัพตี

บาบิโลนกลัว ‘ดุจหญิง’ (50:37) ข้อ 33-43 จะแก้รุนแรงต่อเยรูซาเล็ม บาบิโลนถูกเหยียบลานนวด (33) น้ำแข็ง (36) เป็น ‘กองพัง’ (37) ค้ำรามดุจสิงห์หนุ่มแล้วเมื่องานเลี้ยงหลับนิรันดร์ (38-39; เทียบ 57; ชวนเบลซัสซาร์งานเลี้ยง ดนล 5) ดุจแกะ/แพะสู่ฆ่า (40) ‘เซซัค’ (25:26) บาบิโลน (‘ความอวดโลก’) คว้า (41) พิพากษาเทพเบล/มาร์ดูคและรูป (44,47,52) ‘ประชากรพระเจ้า’ จึงออกพ้นพิโรธ (45; เทียบ 6; 50:8; วว 18:4) โลกยินดี (48-49)

ยิวรอดสงครามรับคำ ‘ระลึกพระยาห์เวห์ ใส่ใจเยรูซาเล็ม’ (50) ทรงลงโทษรูป ฟันสิริ ‘พระวิหารบริสุทธิ์พระยาห์เวห์’ (51-52) ทรง ‘พระเจ้าแก้แค้น’ ตอบแทน (56; ‘ผู้ทำลาย’—1) ‘กษัตริย์พระนามพระยาห์เวห์จอมทัพ’

ประกาศบาบิโลนพินาศ (57-58) ข้อ 59-64 คำจบ 58 แต่เยเรมีย์สั่ง ‘เสไรยาห์’ ส่งบาบิโลน คงพิบารุค (32:12) และสมาชิกทูตหลวงไป 593 คงอ่านแก่เชลยยูดาห์ไม่ใช่กษัตริย์/ขุนนาง คำ

‘องค์พระยาห์เวห์จะทำบาบิโลนร้างนิรันดร์’ (62) ให้ปล่อย/หวัง สิ่งสัญลักษณ์
อ่านแล้วผูกหนังสือกับหินโยนยูเฟรติสร้อง ‘บาบิโลนจะจมด้วยภัยพระเจ้า ไม่ลุกอีก’

เยรูซาเล็มล่ม (บท 52)

เยเรมีย์ 51:1

บทนี้ขยาย 39:1-10 และคล้าย 2 พกษ 24:18-25:30

เศเดคียาห์กษัตริย์สุดท้ายที่ถูกเนบูกัดเนซซาร์ตั้ง เป็นลุงเยโฮยาคินเชลย และน้องต่างมารดาเยโฮยาคิม (1 พศต 3:15)
ตามชั่วเยโฮยาคิม ไม่ฟังเยเรมีย์ กบฏ (2-3) ปี 9 เดือนสิบวันที่ 10 (15 ม.ค. 588) บาบิโลนเริ่มล้อม ถึงปี 11
เดือนสี่วันที่ 9 (18 ก.ค. 586; 1 ปี 6 เดือน)

กำแพงแตก เศเดคียาห์หนีคืน ถูกจับปากษัตริย์บาบิโลน เห็นลูกถูกฆ่า ตาถูกควัก พาบาบิโลน อยู่คุกถึงตาย (10-11)

ข้อ 12-23 ไปการทำลายนคร 17 ส.ค. 586 ‘หนึ่งเดือน’ หลังล้ม เนบูซารัดดานแม่ทัพหน้าพระพักตร์มาถึง

เฝ้าพระวิหาร วัง บ้านทั้งหมด รื้อกำแพง (13-14) บังเนบูกัดเนซซาร์เปลี่ยนคิดจากครองโดยไม่ฟัง

เนบูซารัดดานพาผู้ยอม/เหลือเชลย ทั้ง ‘คนจน’ (14-16) ข้อ 17-23 ขนเครื่องพระวิหารเป็นริบ

รายละเอียดเสาทองสัมฤทธิ์ แสดงความสำเร็จ (27:19-22)

ข้อ 24-27 รายชื่อเชลยถูกฆ่าต่อกษัตริย์ ข้อ 28-30 รวมผู้เชลยอยู่บาบิโลน 4,600: ครั้งแรก 597 สมัยเยโฮยาคิน

3,023; ครั้งสอง 586 832; ครั้งสาม 582 หลังตอบโต้ลอบฆ่าเกดาลียาห์ 745 คงหมายผู้นำ (ชายผู้ใหญ่; เทียบ 2 พกษ

24:14) แม้เรื่อนาเวทนา หนังสือจบหวังด้วยเยโฮยาคินถูกปล่อยหลัง 37 ปี

เอวิลเมโรดัคบุตรเนบูกัดเนซซาร์ไม่เพียงปล่อย แต่ยกเหนือกษัตริย์อื่น ให้ค่าเลี้ยงวังถึงตาย (32-34)

‘บทสุตรรับใช้สองเป้า: หนึ่ง ชัดว่าสารเยเรมีย์เรื่องพิพากษาเพราะบาปสำเร็จ สอง บอกล่วงหน้าว่าสารหวังหลังพิพากษา
(บท 30-33) จะสำเร็จ’ (Longman)

เพลงคร่ำครวญ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5

บทที่ 1

บทนำเพลงคร่ำครวญ

เพลงคร่ำครวญ 1:1

ขอแจ้งว่าอ้างอิงส่วนมากจาก Tremper Longman III, อรรถาธิบายเยเรมีย์/เพลงคร่ำครวญ (2017, Scripture Union)

บทนำ

ธรรมประเพณีถือเยเรมีย์ผู้เขียน แต่นักแปลสมัยใหม่บางสงสัย เหตุแรงคือ ‘เพลงคร่ำครวญบอกบาปประชากรทำเยรูซาเล็มพัง แต่แสดงทุกข้ออย่างร้อนแรงกว่าซีไทซ์’ (Longman) กระนั้นท่าที/เชื้อเยเรมีย์หลังเชลยใน ยรม 40-44 ไม่เปลี่ยนว่าแผนพระเจ้าไม่เกินแต่ชอบ เพลงเป็นคร่ำครวญ มีหลายเสียง (กวี อิตาพรหมจารีศิโยน ‘ชายผู้ทุกข์’ ‘เรา’) แต่แทนชุมชน แสดงลักษณะกวีฮีบรู: ขนานวรรคสั้น ภาพแรง บุคลาธิษฐาน และอักษรตันเรียง [acrostic] หัวข้อเทววิทยาเด่น ‘นักบวชศักดิ์สิทธิ์และพันธสัญญา’ ทรงมารบประชากรหักพันธสัญญา เป็นศัตรูเพราะบาป ทำลายเยรูซาเล็ม เพลงเห็นใจลึกแต่รู้ความรับผิดชอบอยู่ที่ประชากร (3:39) พร้อมยึดหวังพระคุณอนาคต (3:19-33) เราพบนักบวชศักดิ์สิทธิ์ผู้ทำพันธสัญญาสำเร็จในพระเยซูคริสต์

เพลงคร่ำครวญของเยรูซาเล็ม

เพลงคร่ำครวญ 1:1

ข้อ 1-2 กวีแสดงโศกนครพังเทียบสิริก่อน เคยคนมากบัดนี้เดี่ยว เคยใหญ่ชาติเป็นม่าย เคยเจ้าหญิงเป็นแรงงานบังคับ ร้องไร้ผู้ปลอบ เพื่อน (พันธมิตรการเมือง) ทยศเป็นศัตรู ข้อ 3-4 ยูดาห์ถูกจับท่ามกลางทุกข์ไร้ ‘ที่พัก’ ถนนศิโยนโศกไร้คนมาเทศกาล ปุโรหิตคร่ำเพราะถวายนไม่ได้ หญิงสาวเทศกาลทุกข์ ข้อ 5-7 เหตุตกมือศัตรูคือบาป ‘สิริ [ฮาดาร์]’ อิตาศิโยนจาก ทรงทั้งพระวิหาร ผู้นำหนี นครจำยินดีเก่ายังเวทนา ไร้ช่วย ข้อ 8-9 ย้ำ ‘ไม่บริสุทธิ์’ (เย้ย) เพราะละเมิด วาดเป็นหญิงมีประจำเดือนหรือลูกล่วงละเมิด (เทียบ ยรม 13:22,26-27) ‘มลทิน’ ติดชายผ้า (เทียบ อสย 64:6) แต่ไม่ ‘ชำระ’ บัดนี้ไร้ปลอบ อธิษฐานให้มองทุกข์ ข้อ 10 ภาพหญิงถูกล่วงต่อพระวิหารถูกรุนแรง ทฬต่างชาติเข้าปล้น ‘ทรัพย์’ เหลือและพัง ข้อ 11 คนรอดสงครามตายเพราะไร้อาหาร ขอทรงมองความต่ำ

ข้อ 12 เยเรูซาเล็มบุคคลกล่าวผู้ ‘ผ่าน’ สารภาพทุกข์มาจากฟิโรธ (เทียบ 18) ข้อ 13-16 เสียงหญิงต่อ ทรงส่งไฟ
วางตาข่าย ทำร้าย เปรียบสัตว์แบกแอกงานหนัก ทรงให้แบก ‘แอกบาปตน’ มอบมือโหด

ทรงทำทัณฑ์พล ไหลเหยียบ ‘ธิดาพรหมจารียูดาห์’ ในบ่อย่ำ จิ้งจอก ผู้ปลอบโลภ ข้อ 17 ศิโยนไร้ปลอบ
ไม่เพียงทรงไม่ปลอบ แต่สังคนรอบเป็นศัตรูยาโคบ เยเรูซาเล็มเป็น ‘ผู้มัลทิน’ ถูกเมิน/ขว้าง ข้อ 18-19 เสียงหญิง
ยอมทุกข์เพราะด้านบัญชา สารภาพทรงชอบธรรม เตือนประชากรเรียน คนถูกเชลย พันธมิตรทรยศ
ผู้นำศาสนา/การเมืองเอาชีวิตไม่รอด ข้อ 20-22 นำคร่ำต่อพระพักตร์ สารภาพกบฏ/บาป
ขอเพราะไร้ปลอบให้ทรงเป็นผู้ปลอบ คือผู้แก้แค้น ทำแก้ศัตรูเหมือนนางรับ

บทที่ 2

องค์เจ้าทรงดุศัตรู

เพลงคร่ำครวญ 2:1

ข้อ 1 กวีส่งความไม่อยากเชื่อที่ทรงพิพากษา ‘ธิดาศิโยน’ สยอง ‘ที่รองพระบาท’ คือพระวิหาร
ช็อกกว่าทั้งแม่สิริ/งามอิสราเอล (เทียบ 6)

ข้อ 2-5 ดี ‘ธิดายูดาห์’ ด้วยฟิโรธ (2,5) กลืนที่อยู่ รื้อบ้อม เภา ‘ยาโคบ’ เทโกรตจุไฟบนเต็นท์ ‘ธิดาศิโยน’

ทรง ‘ดุศัตรู’ (4-5) กลืนอิสราเอล ‘กลืน’ (2,5) อาจชวนตำนานโมท (ความตาย) คานาอันกลืนเหยื่อ

ข้อ 6-7 วาดพระวิหารพัง ผู้ ‘ปฏิเสธ’ และรื้อดุจเพิงสวนคือพระยาห์เวห์ ทำให้ล้มเครื่อง/เทศกาล
ดูหมิ่นกษัตริย์/ปุโรหิต ศัตรูทำเปื้อน ข้อ 8-10 กำแพงพังตามแผน กษัตริย์/ขุนนางตกมือ ‘ต่างชาติไร้ธรรมบัญญัติ’
ชวน 586 และจับเศเศเคียห์ ผู้เผยโรมิต ผู้อาวุโสทำได้แค่คร่ำ ข้อ 11-12 เปลี่ยนบุรุษสามเป็นหนึ่ง กวีเจ็บเห็นนครยึด
เด็กอดตาย ตาเสีย ไส้ขาด ดับเท ข้อ 13-14 ยรม 6:14; 8:11 เชื่อมแผลกับผู้เผยเท็จ ที่นี้เช่นกัน ไม่รับนิมิต (9)
แต่กล่าวว่างัง ไม่เปิดบาปให้กลับ เตือนเท็จ/ลวง (เทียบ อสค 13:8-11) ข้อ 15-17 ผู้ผ่านเย้ย/ยินดี
ส่งดูหมิ่นแทนเห็นใจ แต่ฟังตามทรงประกาศ ‘นานแล้ว’ (เทียบ ฉธบ 27-28) ทำ ‘ทุกพระวณะ’ ตามคำสาป
ให้ศัตรูยินดี (1:21) ข้อ 18-19 หลังพัง ประชากร ‘ร้องต่อองค์เจ้า’ เป็นสำนวนกลับใจ กวีให้กำแพงเป็นบุคคล
ร้องไม่พักเพื่อเด็กตาย (11-12) ข้อ 20-22 ศิโยนคร่ำ กล่าวคนทุกชั้นตาย ขอเมตตา มั่นใจทั้งหมดจาก ‘ฟิโรธ’
เป็นโทษบาป แต่ยังโศก ‘ตลอดเลี้ยง’ ตาย (ฉธบ 28:53-55) ดึงพระเนตรให้ฟิโรธเบา

บทที่ 3

ชายแห่งความทุกข์

เพลงคร่ำครวญ 3:1

บท 3 มี 66 ข้อ เช่นบท 1-2 เป็นอักษรตันเรียงครบ แต่ยาวสามเท่า เพราะแต่ละตัวเริ่มสามข้อ: อาเลฟข้อ 1,2,3; เบทข้อ 4,5,6; กิเมลข้อ 7,8,9 ต่อถึงทาว

ลักษณะอีกของบท 3 คือผู้พูดใหม่

เพลงคร่ำครวญ 3:1

คือ ‘ชายผู้ทุกข์’ (1) เสียงถึง 39 แล้วบุรุษหนึ่งพหุพจน์ 40-47 กลับเอกพจน์ 48-ท้าย อาจบुकลาธิษฐานเยรูซาเล็ม/ชาวหรือกวี/ผู้เขียนระบุตนกับประชากร อย่างไรก็ตามและรวมอารมณ์

ข้อ 1-6 ‘ข้าคือชาย [เกเวอร์] ทุกข์ด้วยไม้พิโรธ’ [เกเวอร์] ชายทั่วไป/ชายแข็ง แต่ถูกตีทั้งวัน อ่อน กระดูกหัก ล้อมทุกข์/มีด ข้อ 7-9 ถูกขัง ทรงไม่ตอบร้อง กลับกันทาง ‘ทางคด’ ในสุภาชิตสื่อสู่ตาย ข้อ 10-15 ทรงเป็น ‘หมี/สิงห์’ (ฮย 13:8) ฉกร่าง เป็นนักรณูย ‘ไต่/ใจ’ ให้กินนมและเป็นเย้ย

ข้อ 16-18 บด/เหยียบส้น สันติ/พรไกล จึงสิ้นหวังในพระเจ้า ข้อ 19-21 อธิษฐานให้จำทุกข์/‘เร’ แม้ท้อ จำสิ่งนี้ (22-24) จึง ‘หวัง’ (=24 ‘รอ’) ข้อ 22-24 สิ่งหวัง/รอคือ ‘พระเจ้า’ จำเฮเซตไร้ส้นและเมตดา [ราฮัม]

สสารภาพเป็นมรดก รักพันธสัญญา/สัตย์ไม่จบหรืออ่อน ข้อ 25-27 ทั้งสามเริ่ม ‘โทฟ’ (ดี)

ทรงดีต่อผู้รอ ดีที่หวัง/รอความรอด ดีที่แบกแอก ‘วัยหนุ่ม’ อธิบายข้อ 28-33 แอกทรงให้ ผู้เฮเซต/เมตตามากไม่ชอบทุกข์ ไม่ทั้งนินทร (31-33 เริ่ม ‘คาฟ’—‘เพราะ’) ทรงสอนและเมตดาแน่ ผู้แบกจึงรับเย็บ (28,30) และกลับใจ (29; เทียบ โยบ 42:6) แม้ทุกข์สุด ชายเชื่อนเจียบรอคือหวังแท้ ข้อ 34-36 ทรงเห็นธรรม กดยุติธรรมโลกทั้งหมด (ต้นฉบับคำถาม ‘องค์เจ้าไม่เห็นทั้งหมดหรือ?’ ฉบับใหม่) สภาผู้ทุกข์ไม่อยู่นอกพระเนตร (ควบคุม)

ข้อ 37-39 สอนผู้ ‘ในทุกข์’ แร่ ดุจทรงให้แอก (28) ไม่มีทุกข์/ภัยหากไม่บัญชา ทุกทุกข์ในพระประสงค์/แผน ไม่มาจากชั่วของพระองค์ แต่เป็นโทษ ‘บาปและบาป’ แต่ละคน ข้อ 40-42 ยอด ‘ตรวจทางเรา กลับหาพระยาห์เวห์’ ยกไม่ไข่มือแต่ใจ ยังไม่อภัยละเมิด/กบฏ ข้อ 43-45 ยังไม่เมตดา ปิดตนไม่ให้คำถึง เราเป็นขยะท่ามกลางชาติ ข้อ 46-51 ชายเจ็บมากที่ไม่ฟัง (48,51)

ดาร์องไม่พักเห็น ‘ธิดาประชากรเราฟัง’ (48-49) จนทรงมอง ข้อ 52-54 ทุกข์ประชากรเป็นตน ศัตรูล่า โยนบ่อฆ่า จมน้ำคิด ‘ตายแล้ว’ ข้อ 55-60 ใน ‘บ่อลึก’ (53) วิงยามชีวิตเสี่ยง Longman สนับสนุนกริยา 56-66 หลายแห่งเป็นคำสั่ง: ‘โปรดฟัง... โปรดตรัส “อย่ากลัว”’ (56-57)

ข้อ 58-60 เช่นกัน ‘โปรดแก้คดี ไถ่ชีวิต ดูแผนร้าย’ ฝากคดี ขอแก้แค้น ข้อ 61-66 ย้ำคำขอ ให้ผู้ใส่ร้าย/ตีตอบตามงาน ให้ ‘มานใจ’ สิบและทำลาย ‘ชายทุกข์’ หวังทรงเห็นสภาพ เมตดา อยู่ฝ่ายตน

บทที่ 4

รัศมีประชากรพระเจ้าหาย

เพลงคร่ำครวญ 4:1

ข้อ 1-2 เริ่มเทียบสิริอดีตกับปัจจุบันเศร้า ‘บุตรศิโยน’ ดุจทองแท่งเป็นไผ่ดิน

‘หินสถานบริสุทธิ์’ อาจแปล ‘อัญมณีศักดิ์สิทธิ์’ ข้อ 3-4 ไร้อาหาร ไม่เลี้ยงลูก (2:11-12 หรือกิน—10) โหดยิ่งสุนัขป่า
โยบกล่าวจนกระจอกเทศโหดกับลูก (โยบ 39:14-16) ข้อ 5 เทียบสิริ/เวทนา ‘อาหารอร่อย’ ‘ผ้าแดง (ม่วง)’
ของราชวงศ์/ขุนนาง แม้วัยหิวเปลือย คนธรรมดาอย่าง

ข้อ 6 ความเวทนาเป็นโทษ ‘ล่องประเวณีฝ่ายวิญญาณ’ ผู้พูดว่าบาป ‘ธิดาประชากรเรา’ ใหญ่กว่าโสโดม ข้อ 7-10
เทียบงาม/ซุบ ‘ผู้มีเกียรติ’ เคยอิม บัดนี้แห้งดงไม้ ‘ชาวตุหิมะ’ ที่อื่นสำนวนชีวิตสะอาด (สดด 51:7; อสย 1:18)
หิวจนคนตายดึกกว่า ‘ต้มลูกกิน’ แสดงคำสาป ฉธบ 28:53,57 สำเร็จ

ข้อ 11-12 ภัยทั้งหมดผลพิโรธ เยรูซาเล็มถูกยึดช็อกจน ‘กษัตริย์/ชนโลก’ ไม่เชื่อ ข้อ 13-16
ผู้พูดชี้เหนืออื่นเพราะบาปผู้เผย/บุโรหิต ฆ่า ‘คนชอบธรรม’ รวมอุริยาห์ผู้ส่งคำถูกแต่ถูกฆ่า (ยรม 26:20-24)
เยเรมีย์ฟ้องผู้เผยเท็จ/บุโรหิตครองอำนาจ (ยรม 5:31) ผู้ควรเห็นนิมิตจึงتابอด ผู้ควรสะอาดเปื้อนเลือด (ฆ่า; 14)
แม่ต่างชาติถือมลทิน และทรงไม่ดูอีก

ข้อ 17 จากนั้นผู้พูดเป็น ‘เรา’ ร่วมชุมชน เริ่มสารภาพกลับใจ ‘ตาเรา’ มองชาติช่วยไม่ได้เปล่า ยูดาห์หวังอียิปต์ (ยรม
2:18,36) ไม่เคยสำเร็จ ยามคงมองทัพช่วยจนตาล้า ข้อ 18-19 เมืองยึด ถนนเต็มศัตรู ถึงจบ
หนีภูเขา/กันดารแต่ศัตรูเร็ววก่อนอินทรี ข้อ 20 ‘ลมหายใจมูกเรา’ คือผู้เจิมพระยาห์เวห์ หมายถึงกษัตริย์
ความหวังพึ่งกษัตริย์ถูกเหยียบ เศเตศียาห์หนีถูกจับกันดาร (19)

ข้อ 21-22 เมืองล้มเป็นข่าวดีเอโดม ข้อ 21 กล่าวย้อน ‘ยินดี’ เสียจะเป็นร้อง เพราะทรงลงโทษเอโดมด้วย (ยรม
49:12-13) แต่ ‘ธิดาศิโยน’ หลังโทษบาปครบจะฟื้นแน่

บทที่ 5

เพลงคร่ำครวญและคำวิงวอนสุดท้าย

เพลงคร่ำครวญ 5:1

ข้อ 1 ทั้งบท 5 คำอธิษฐานชุมชน ขอจำ/มองสิ่ง ‘เรา’ พบ ‘การจำคือการกระทำ’

ข้อ 2 ต่อคำขอ แล้ว 2-18 วาดทุกข์ยาวเพื่อให้ทรงเมตตาและทำ สิ่งแรกให้จำคือแผ่นดินสัญญา (‘มรดกเรา’) แพ้/ถูกยึด

ข้อ 3-5 ซายตาย/เขลย กำพ้อ/ม่ายมาก น้ำตุงชีวิตหายาก ศัตรูไล่กด

ข้อ 6-7 คำสารภาพ ยูดาห์ขอ ‘อียิปต์/อัสซีเรีย’ ช่วย พึงชาติเป็นบาปบรรพบุรุษ และเราแบก (ยรม 2:35-36)

แต่ไม่เลี้ยงบาปตน ข้อ 16 สารภาพภัยเพราะละเมิด ข้อ 8-10 ไต่ทาส (ข้าราชการล่างบาบิโลน)

หิว เสี่ยงตาบอดอาหาร ผิวย้วยจากสภาพเลว ข้อ 11-14 ทุกชั้นเวทนา หญิงถูกล่วงละเมิด ผู้นำแขวนมือ
ผู้อาวุโสไม่รับเกียรติ หนุ่มแรงงาน เด็กล้มจากงาน เมื่อ 'ผู้อาวุโส' ไม่ครอง ชุมชนพัง

ข้อ 15-16 ยินดี/‘มงกุฏ’ ศิโยนหาย เหลือโศก แต่สารภาพทั้งหมด ‘เพราะละเมิดเรา’ ข้อ 17-18

จบภาพทุกข์ประชากร/มหาภัย อ่อน/ร้องผลสภาพเยรูซาเล็ม ‘ภูเขาศิโยน’ ร่างเป็นที่หมาจิ้งจอก (ยรม 9:11; 10:22)

ข้อ 19-22 ก่อนวิงสุด สารภาพราชอำนาจนิรันดร์ เพิ่มร้อน/หวังตอบ ‘องค์เจ้าผู้ครองนิรันดร์จะลืมนิรันดร์หรือ?

จะปล่อยต่อหรือ?’ ‘โปรดให้เรากลับหาพระองค์’ นันทางพื้นเดียว (ยรม 31:18) ขอคืนสัมพันธ์เหมือนอดีต ข้อ 22

จบคำถาม (ฉบับเกาหลีเป็นบอก)

‘ทรงทิ้งเราสิ้นหรือ?’ ‘เราไม่รู้ทั้งสิ้น ปี 539 ทรงให้กลับแผ่นดิน บางคนเลือก เรื่องเซบัสซาร์/เศรุบบาเบล (อสร 1-6)

และเอสรา/เนหะมีย์ (อสร 7-นหม 13) เป็นพยานทรงแทรกต่อ สำหรับคริสเตียน นี่เพียงจุดเริ่มเรื่องพื้นพระคัมภีร์’

(Longman)

เอเสเคียล

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 28 · บทที่ 29 · บทที่ 30 · บทที่ 31 · บทที่ 32 · บทที่ 33 · บทที่ 34 · บทที่ 35 · บทที่ 36 · บทที่ 37 · บทที่ 38 · บทที่ 39 · บทที่ 40 · บทที่ 43 · บทที่ 47

บทที่ 1

บทนำเอเสเคียล

เอเสเคียล 1:1

ขอแจ้งว่าอ้างอิงส่วนมากจาก Iain Duguid, อรรถาธิบายอิสยาห์ (2006, Scripture Union Mission)

คำนำ: สถานการณ์สังคม เวลา และสถานที่ของผู้เผย

เอเสเคียล 1:1-3

ข้อ 1 ว่าปี 30 เดือนสี่วันที่ห้า เอเสเคียลเห็น ‘นิมิตศักดิ์สิทธิ์’ [divinity visions] ริมน้ำเคบาร์บาบิโลน (43:3) คือปี 5 หลังเยโฮยาคินเชลย (593 ก่อน ค.ศ.; 2) แต่ยืนยันไม่ได้ว่าปี 30 ตามยุคบาบิโลนหรืออายุ ข้อ 3 เติมข้อมูล คำสุตรับปี 27 เชลย (571; 15 ปีหลังเยรูซาเล็มพัง; 29:17)

นิมิตราชรถพระที่นั่งพระเจ้า

เอเสเคียล 1:4-28

ต่างอิสยาห์ (อสย 6) เห็นพระสิริเคลื่อนไหวมาก เห็นพายุ เมฆใหญ่ แสงวาบ กลางมีสิ่งมีชีวิตสี่ แต่ละสี่หน้า/ปีก (6; คนสิงห์ โค อินทรี—10) ไปมาดุจฟ้าแลบ (14) ข้างมีล้อ ‘ดุจล้อซ้อนล้อ’ (16) ไปทุกมุมไม่หัน เต็มดรรชนี (17-18) ลือทรงอยู่ทุกแห่ง/รู้ทุกสิ่ง) ‘วิญญาณสิ่งมีชีวิต’ (20-21)

อยู่ในล้อ ไปตามวิญญาณ สิ่งสี่คือครุบลากราชรถ (10:1-15; เทียบ สดด 18:10 ‘ทรงครุบ’)

นิมิตแรกทั้งเคลื่อนไหวและพิพากษา รูปไฟ/ฟ้าแลบมาพายุวาดนักบวชศักดิ์สิทธิ์ (สดด 18:9-14; นสย 1:3) ดุจนั่งรถ ปัญหาคือมาจาก ‘เหนือ’ (4)

ต้นทางศัตรูยูดาห์ จึงไม่มาช่วยแต่พิพากษาประชากร รูปครุบน่าเกรง (22) เสียงปีกดุจ ‘น้ำมาก’ และ ‘ทัพ’ (24) เหนือหัวมีพื้นฟ้า เหนือมีบัลลังก์ ‘รูปร่างมนุษย์’ (26)

คือ ‘รูปลักษณะพระสิริพระยาห์เวห์’ มีรัศมี ‘รุ่ง’ (28) รุ่งชวน ‘พันธสัญญาพระเจ้า’ หลังพิพากษาใหญ่ แม้ต้องพิพากษาบป ไม่ล้างสิ้น ความสัตย์พันธสัญญา [เฮเซด]

บทที่ 2

การทรงเรียกผู้เผย

เอเสเคียล 2:1-15

เห็นพระสิริแล้วกราบ ได้ยินเสียง (1:28) ตรัส ‘บุตรมนุษย์ (บุตรอาดัม) จงยืน’ พระวิญญาณเข้าและตั้ง ชวนสร้างอาดัม เป่าลม/หายใจให้มีชีวิต (ปฐม 2:7) และนิมิตกระดูกแห้งมีชีวิต ต่อมอบหมายส่งพระวณะแก่ประชากรกบฏ ไม่ว่าฟังหรือไม่ต้องกล่าว (2:3-7; 3:11)

หนุนอย่ากลัวแมื่กบฏและเป็นหนาม/แม่งป่อง (2:6; 3:9) ให้กินม้วน ‘เพลงคร่ำ โศก ภัย’ (2:8-3:2) ในปากหวานน้ำผึ้ง (3:3) เตรียมใจอีก กล่าวใจแข็ง เขาจะไม่ฟังเพราะปฏิเสธพระวณะ (3:7) แข็งกว่าต่างชาติ แต่ไม่กลัว ส่งทุกคำตรง ท้าย ‘พระวิญญาณองค์เจ้า’ ยก ได้ยินสรรเสริญใหญ่และเสียง ‘พระสิริพระยาห์เวห์’ ออกจากที่ (3:12-13)

ตามพระวิญญาณไปชาวริมเคบาร์ ใจโศก/โกรธเพราะกบฏ ‘พระหัตถ์ (ฤทธิ์)พระยาห์เวห์’ เสริม (3:14) ‘ตัวแข็งด้วยความตกตะลึง’ 3:15 ไม่ใช่กลัวคน แต่ช็อกพิพากษา

บทที่ 3

หน้าที่ในฐานะยาม

เอเสเคียล 3:16-27

หลังตกใจเจ็ดวัน พระวณะมามอบ ‘ยาม’ (17-21) ต้องเตือนทั้งชั่ว/ชอบธรรมตามคำ หากเตือนชั่วไม่กลับ เขาตาย แต่หากไม่เตือน เลือดเรียกจากเอเสเคียล หากเตือนชอบธรรมไม่บาป ทั้งสองรอด แต่ไม่เตือนแล้วเขากลับชั่ว ทั้งคู่ตาย พระหัตถ์มาอีก เขาออกทุ่งตามสั่ง (22) เห็นนิมิตแบบบท 1 ‘พระวิญญาณองค์เจ้า’ ตั้งผู้กราบ ได้ยิน ‘เข้าบ้านปิดประตู’ (24)

จะถูกกักและไข (25-26) ไม่อาจตำหนิ/ชวนให้กลับ (26ข) ปากเปิดเฉพาะคุยพระเจ้า ส่งเพียงคำสั่งแก่กบฏ (27) อย่างน้อยก่อนเมืองพัง บทบาทคือส่งคำพิพากษา

บทที่ 4

(1) การกระทำสัญลักษณ์ #1: นครถูกล้อม

เอเสเคียล 4:1-3

การกระทำแรกคือการล้อมและเหตุ วาดแผนที่/รูปเยรูซาเล็มบนแผ่นดิน แล้วล้อมดุจศัตรู วางแผนเหล็ก (ลนต 26:19) ระหว่างเอเสเคียล ‘รับบทพระเจ้า’ กับนคร สื่อขาดระหว่างพระเจ้ากับประชากร แสดงล้อม/พังไม่ใช่เหตุประวัติศาสตร์มนุษย์ธรรมดา แต่ผลพระราชกิจตรง

(2) การกระทำสัญลักษณ์ #2: ผู้เผยยอนคว่ำ

เอเสเคียล 4:4-8

ครั้งนี้รับบทเยอูกล้อม ถูกมัด นอนซ้าย 390 วัน ‘แบกบาปอิสราเอล’ แล้วขวา 40 วัน ‘แบกบาปยูดาห์’ หนึ่งวันต่อปี (Duguid: 390 ปีบาปทั้งอิสราเอลหลังสร้างพระวิหาร; 40 ปีโยชูดาห์เชลย)

ท่านนอนพยากรณ์ต่อเยรูซาเล็ม ไม่ใช่ ‘ลบมลทินบาป’ แต่เผยบาป ต้องพิพากษา กระนั้นจำนวนกำหนดให้หวังว่าโทษมีจบ รวม 430 ปีสื่อเวลาที่อิสราเอลอยู่ยึดก่อนอพยพ (อพย 12:40)

(3) การกระทำสัญลักษณ์ #3: อาหารผู้ถูกล้อม

เอเสเคียล 4:9-17

ต้องอยู่ด้วยส่วนเชลย ทำขนมจากธัญหลายกิน 390 วัน ขนม 200 กรัม น้ำ 0.6 ลิตรต่อวัน อบบนอุจจาระคนจึง ‘ขนมมลทิน’ เอเสเคียลบุโรหิตค่าน (14) ทรงยอมไข่มูลวัวแทน จะตัดอาหารที่เยรูซาเล็มพัง ประชากรไร้กิน กลัว และเสื่อม ‘ในบาปตน’ (16-17)

บทที่ 5

(4) การกระทำสัญลักษณ์ #4: ศีรษะโกน

เอเสเคียล 5:1-4

สั่งให้ดาบคมโกนผม/เครา สิ่งบุโรหิตห้าม (ลนต 21:5) อสย 7:20 พยากรณ์กษัตริย์อัสซีเรียโกนหัว/เคราอิสราเอล บัดนี้แสดงรูปธรรม แบ่งผมสาม ส่วนหนึ่งเผาเมื่อล้อม ส่วนหนึ่งฟันดาบ อีกกระจายลม แสดงชะตา เกือบน้อยในชายเสื้อ แล้วบางส่วนโยนไฟ

(5) การตีความการกระทำสัญลักษณ์

เอเสเคียล 5:5-17

ข้อ 12 แก่การแบ่งผม แต่ทั้งตอนบอกเหตุพิพากษา: ชั่วกว่าต่างชาติ ไม่ทำกฎ/ข้อกำหนด (6-7; ลนต 26:14-15) คือหักสัมพันธ์พันธสัญญา โดยเฉพาะ ‘ทำสถานบริสุทธิ์เปื้อนด้วยสิ่งน่าชิง’ (11; ลนต 26:1-2) จึงไม่เมตตา เทพโรธทั้งหมด การกล่าว ‘โรค ดาบ กันดาร’ (17; 6:12) ยิ่งชวนคำสาปพันธสัญญา ลนต 26:25-26

‘บริบทพันธสัญญาสำคัญ เพราะแสดงพิพากษาเยรูซาเล็มไม่ตามอำเภอใจหรือไม่ยุติธรรม มิใช่ภัยฉิบเพราะโกรธ แต่ใช้คำสาปแก่ผู้หัก...

กระนั้นยังซ่อนความหวัง การกระทำสัญลักษณ์สุดท้ายก็เช่นกัน การระลึกคำสาปพันธสัญญาในเลวีนิติ 26

ทำให้ระลึกสัญญาใน 26:44-45 (“เราจะไม่ทำลายเขาสิ้นจนล้มพันธสัญญา...”) (Duguid) หลังเทศกาลกร้าวทั้งหมด

‘ความโกรธต่อเขาจะคลาย แล้วใจเราจะสงบ’ (13; 16:42) พระยาห์เวห์ทรงหวงแหน (ความร้อนรน—13)

แต่ทรงเป็นพระเจ้า ‘เปี่ยมเมตตาและพระคุณ มากด้วยความรักมั่นคง [เฮเซด] และความสัตย์จริง’ (อพย 34:6)

พระองค์จะรักษาความสัตย์ต่อพันธสัญญา [เฮเซด]

บทที่ 6

(6) การพิพากษาภูเขาอิสราเอล

เอเสเคียล 6:1-14

สิ่งพยากรณ์แก่ภูเขา ทรงให้ดาบทำลายปูชนียสถานบนเขา ภูเขา เนิน ลำธาร หุบเป็นบุคคล ศพล้มหน้ารูปแตก
ท้ายร่างพร้อมที่สูง/แท่นเผา (เสาดวงอาทิตย์; 5,13; ลนต 26:30) แต่มี ‘ผู้รอด’

ในเขลยจะจำว่าด้วยใจล่วงประเวณีรับใช้รูปทำพระเจ้า ‘โศก’ และเกลียดตน (8-9; Duguid ถอดข้อ 9

‘เราเจ็บใจเพราะพิพากษาจำเป็นเพื่อหยุดล่วงประเวณี ด้วยพิพากษาแท่นเขาจะพัง’)

ข้อ 10 บอกเป้าพิพากษา (วินัย): ให้อิสราเอลรู้ว่าผู้ตรัส/ทำนี่คือพระยาห์เวห์ โดยเฉพาะรู้ท่ามกลาง ‘คร่ำ’

(20:43; 36:31 ‘เกลียดตน’) เป้านี้ย้ำต่อในหนังสือ (7,13,14)

บทที่ 7

แก่นบท 7 ไม่ใช่ ‘กลับใจ’ แต่ ‘จบแล้ว’

เอเสเคียล 7:1

สายเกิน คำตัดสินแล้ว เริ่มลงโทษ 3:26 ทรงปิดปากไม่ให้เป็น ‘ผู้ดำเนิน’ ส่งได้แต่พิพากษา ถึงเวลาเทพิโรธเต็ม (5:13)

ตรัสไม่เมตตาเพราะทำสถานบริสุทธิ์เปื้อน (5:11) บท 7 น้ำเสียงเดียว ไม่สงสาร เมตตา แต่ลง ‘ตามการกระทำ’ (4,9)

บาปยูดาห์สูงถึงเก็บ พิโรธมาทุกคน (10-12) แต่ละคนตาย/อายุเพราะบาป (13,18) เมื่อพิโรธด้วย ‘ดาบ โรค กันดาร’

(15) เงินทองช่วยไม่ได้ (19; สภข 11:4) เพราะทำรูป/สิ่งน่าชัง จะให้โจรปล้น ทำเปื้อนพร้อมสถานบริสุทธิ์ (20-24)

หนักสุดคือไม่ได้ยินพระวจนะ (นิมิต) อีก (13,26; 12:22) หันพระพักตร์และเอาคำปรึกษาผู้นำ (22,26)

หา ‘สันติ’ ไม่พบ มีแต่กลัว (25,18,27ก) บทประกาศพิพากษาคืบตามงานตั้งแต่ต้นถึงท้าย

(27ข)

บทที่ 8

· 2. นิมิตพระวิหาร

เอเสเคียล 8:1-25

ตอนนี้เป็นนิมิตเดียว มีโครงสร้างนี้

A คำนำนิมิตที่กล่าวพระสิริพระเจ้า

เอเสเคียล 8:1-4

B นิมิตสี่ฉากที่หน้าซึ่งที่มีผู้อาวุโสเป็นศูนย์ และคำฟ้องอธรรมสังคม

คำฟ้อง

เอเสเคียล 8:5-18

C พิพากษาพระเจ้าต่อพิธีนำซึ่งและอธรรมสังคมที่เริ่มจากผู้อาวุโส

บทที่ 11

B' คำฟ้องอธรรมสังคมที่มีผู้นำประชากรเป็นศูนย์

เอเสเคียล 11:1-16

C' พิพากษาผู้นำ 'เปเลาเทียม' หนึ่งใน 'ผู้นำประชากร'

D' ผู้เผยวิงพระเจ้าเพื่อรักษาคนที่เหลือ

เอเสเคียล 11:13

E' การประทับพระเจ้าจะอยู่กับเชลยเป็น 'ที่อยู่' ชั่วคราว และท้ายสุดของเชลย

บทที่ 8

(1) สี่ฉากนำซึ่ง

เอเสเคียล 8:1-18

นิมิตปี 6 เชลยเยโฮยาคิน (592—14 เดือนหลังแรก รวบรวม 430 วันบท 4) เป็นคำฟ้องเฉพาะบาปบท 7

วันหนึ่งผู้อาวุโสผู้ตายมาฟังพระวจนะ (นิมิต) เขาเห็นรูปลักษณ์พระเจ้าเหมือนบท 1

(4) ถูก ‘พระวิญญาณองค์เจ้า’ นำเข้าประตูเหนือพระวิหาร (Duguid เห็นประตูเหนือเมือง ไม่ใช่ลานใน)

☐ เห็น ‘รูปแห่งความหึงหวง’ ที่ทางเข้าเหนือประตูแท่น คงอาเซราห์ (2 พกษ 21:7) ตรัส

‘ทำสิ่งน่าชิงใหญ่ที่นี้ให้เราจากสถานบริสุทธิ์’ (6)

☐ เจาะกำแพงลานเข้า พบผู้อาวุโส 70 กับยาอาซันยาร์บุตรซาฟานเผาหน้าผนังรูปสลัต์ พวกเขารู้ว่า ‘ทรงทิ้งเรา’ (12) จึงพึงรูปน่าชิง

☐ ที่ประตูเหนือเข้าพระวิหาร หญิงคร่ำเพื่อ ‘ทัมมูส’ อาเซราห์จากคานาอัน เผลอรูปลัศตว์จากอียิปต์ คร่ำทัมมูสเป็นพิธีบาบิโลน ผู้บูชาเชื่อคร่ำความตายเทพ ‘ตูมูซี’ เร่งการกลับ

(คีนซีฟ)

☐ ท้ายเห็นใหญ่กว่า ระหว่างมุข/แท่นราว 25 นมัสการดวงอาทิตย์ตะวันออก หันหลังพระยาห์เวห์ไปเทพแดด ดูหมิ่น (17) ยั้วพิโรธ เต็มแผ่นดินรุนแรง/เลือด จึงไม่สงสาร แม้ร้องหาไม่ฟัง (18; 9:9-10)

บทที่ 9

(2) นิมิตเยรูซาเล็มพินาศ

เอเสเคียล 9:1-11

ส่งชายหกถืออาวุธฆ่า สิ่งคนหนึ่ง (‘ผ้าป่าน มีกลิ่นหอม’) ทำหมายหน้าผู้ ‘ถอนใจ/ร้องเพราะน่าชิง’

(4) ออย่าฆ่า (ว 9:4) ส่งผู้ถือฆ่าทั่วเมืองเริ่มพระวิหาร ทำพระวิหารเปื้อน เต็มศพลาน ทรงทิ้งพระวิหาร/แผ่นดิน

(9) คำสำเร็จ เอเสเคียลเห็นเลือดบน ร้องว่าจะล้างอิสราเอลหรือ (8)

ตอบแข็ง บาบหนัก ไม่สงสาร (9-10) แต่ข้อ 11 ให้แสงหวัง คนผ้าป่านรายงานทำตาม บังมีผู้รอด ‘ดูจรรูจ 1:28

ลดพายุพิโรธใกล้ สมัยอพยพมีที่ลี้ภัยจากทำลายแก่ผู้แสวงพลอบในหมายกำหนด’ (Duguid)

บทที่ 10

(3) ราชรถพระที่นั่งออกจากพระวิหาร

เอเสเคียล 10:1-22

ตามโครงนิมิตเดียวเริ่มบท 8 บท 9-10:7 แสดง ‘พิพากษาเพราะพินาศ/ธรรมสังคมเริ่มผู้อาวุโส’

เหตุที่พระสิริจากพระวิหารไปอยู่เชลย (11:16) เอเสเคียลเห็นครุฑ (สิ่งมีชีวิต—20) บท 1 มีพื้นฟ้า/บัลลังก์เหนือ

(1:26; ข้อ 1)

สั่ง ‘ชายผ้า่าน’ เข้าไต้ล้อ เอา ‘ถ่านไฟ’ โรยเมือง (2) พระสิริขึ้นจากเคอูบ (ห้องบริสุทธิ์สุด) ถึงธรณี เมฆเต็มพระวิหาร
รัศมีพระสิริเต็มลาน (4) เคอูบส่งเสียงปึกใหญ่เหมือนจะจาก

(5) ข้อต่อบรรยายเคอูบละเอียดเหมือนบท 1 (9-17) ท้ายพระสิริ ‘ยืน’ เหนือเคอูบ (รถ) เพื่อดูออก (18) เคอูบยกปีกขึ้น
(19) นาที่สุตพักประตูดะวันออก รับคำสุดแก่เอเสเคียลที่นั่น (บท 11) แล้วพระสิริขึ้นจากเมือง พักภูเขาดะวันออก
(11:23)

เมื่อพระสิริพักสุดท้ายที่ประตูตะวันออกก่อนออก

เอเสเคียล 10:19

‘พระวิญญาณองค์เจ้า’ ให้เห็น 25 คน (ผู้อาวุโส) ที่ประตู มีขุนนาง ‘ยาอาซันยาห์/เปลาทียาห์’ ผู้ ‘คิดธรรม
วางแผนชั่วในเมือง’

(2) ข้อ 3 ไม่ชัด ตามบริบทถือว่าตนเนื้อดีสุดที่ปลอดภัยในหม้อ (Daniel Block) มองตนผู้นำใหม่ท่ามกลางสับสน
ยึดที่ดินนคร ขั้วพี่น้อง (15) แต่สิ่งพยากรณ์ดี พวกเขาไม่ใช่ ‘เนื้อในหม้อ’ จะถูกลากตายชายแดน (7-11)

ชวามากในนคร (6) ทั้งกฎ ทำตามต่างชาติ (12) จึงพิพากษา ขณะพยากรณ์ ‘เปลาทียาห์’ ตาย เอเสเคียลร้องดัง
วิงเวียน 9:8 อย่าล้างคนเหลือ (13) เขากังวลไม่เหลือในนคร แต่แผนไม่ได้ผ่านคนใน (ตายตามงาน—21)
ทว่าจะปรากฏผ่าน ‘ผู้ถูกไล่ไกล’ ที่เขาถือคำสาป

บทที่ 11

(5) ความหวังแก่เชลย

เอเสเคียล 11:16-25

สั่งส่งหวัง พระเจ้าผู้ไต่ท่ามกลางชาติจะเป็น ‘สถานบริสุทธิ์’ แก่เขาที่นั่น (16) ชั่วครู่
แล้วรวบรวมกลับดินอิสราเอลครอง (17) จะเอาสิ่งน่าชังออก ทรงให้ ‘ใจหนึ่ง’ ‘วิญญาณใหม่’ ให้ใจอ่อนรักษาฏ
เป็นประชากร (36:26-27) ‘ใจหนึ่ง’ คือรักดีไม่แบ่ง (ยรม 32:39) ไม่หันอีก หลังสัญญา พระสิริกับเคอูบออกเมือง
พักภูเขาดะวันออก (23) เอเสเคียลถูก ‘พระวิญญาณองค์เจ้า’ นำกลับเชลยบาบิโลน ส่งทุกคำ (24-25)

บทที่ 12

(1) การกระทำสัญลักษณ์เตรียมเชลย

เอเสเคียล 12:1-20

แม้มีเชลย ผู้เหลือยังไม่เข้าใจ/กลับ สั่งแสดงแก่ ‘วงศ์ภพภูมิตาไม่เห็น หูไม่ฟัง’

(1) วาจะเชลย ทำท่าคนถูกพาให้เข้าใจผิด ต่อ ‘หน้าตาเขา’ (3-5,7) จากวันถึงคืน เมื่อถามอธิบายตรง
รวมพยากรณ์ตาเศเดคียาห์ถูกควัก ตายในบาบิโลน (12-13) เชลยกระจายชาติแล้วรู้ว่าผู้ตรัส/ทำคือพระเจ้า (15-16)
ผู้รอดน้อยสารภาพสิ่งน่าชัง (16) พระวณะจะอีกให้กินอาหาร/น้ำด้วยตกใจทุกข์ (18-19) แสดงทุกสิ่งอิสราเอลร้าง

(2) คำพยากรณ์จะไม่ล่าช้าอีก

เอเสเคียล 12:21-28

มีสุภาษิต ‘วันช้า นิมิตทั้งสิ้นสูญ’ (22) บ้างว่า ‘นิมิตอีกหลายวัน’ (27) ถือไม่เกิดรุ่นตน เบาค่าเอเสเคียล ถูก
‘นิมิตว่าง/คำทำนายประจบ’ ผู้เผยเท็จหลอก (24; 13:6) จึงเมินเตือน ทรงทำวัน/นิมิตสำเร็จ ‘ในชีวิต’ (25)
ให้คำหายจากปาก ต่อบท 13 พินิจภาษาผู้ส่ง ‘นิมิตว่าง’

(3) ไม่ผ่อนผู้เผยเท็จชาย/หญิงอีก (13:1-23) ข้อ 1-16 เตือนชาย 17-23 หญิง ‘พยากรณ์’ แบบเวท ชายกล่าว
‘พระยาห์เวห์ตรัส’ (6) แต่ตามใจ (2-3) ดู ‘นิมิตว่าง/ทำนายเท็จ’ (6-9) ลงว่ามีสันติทั้งไม่มี (10,16)

ด้านพระวณะพิพากษาสงครามเพราะบาป วาจะไร้ศึก ทุกอย่างดี ประชากรจึงไม่กลับ/ฟัง
ทรงไม่ให้บันทึกทะเบียนอิสราเอลหรือเข้าแผ่นดิน (9; เทียบ นม 7:63-64)

ทำพังดุกำแพงฉาบขาว ให้รู้วาทรงพระยาห์เวห์ (14) หญิงไม่เพียงส่งเท็จเป็นพระวณะ แต่ใช้เครื่องราง/เวท
แต่งตามใจ ทำพระนามเสื่อม ‘เพื่อข้าบารเล่ย์สองกำมือ/ขนม’ ด้วยเท็จ ‘ฆ่าวิญญาณไม่ควรตาย ให้ชีวิตผู้ไม่ควรอยู่’
(19) คือทำคนชอบธรรมที่ทรงรับโศก และหนุนชั่วไม่กลับ

(22) เป็นพรานวิญญาณ ทรงหยุดเครื่องราง/นิมิตว่าง ช่วยประชากรจากมือ ให้รู้ทรงพระยาห์เวห์ (21,23)

บทที่ 14

(4) การนมัสการรูปเคารพภายในใจ

เอเสเคียล 14:1-11

หลังบท 13 พยากรณ์ต่อผู้เผยพระวณะเท็จ บัดนี้ซ้ำบาปของคนที่ไปหาพวกเขาเพื่อฟังคำพยากรณ์เท็จเรื่องสันติสุข
(ข้อ 10) เมื่อผู้อาวุโสอิสราเอลในหมู่เชลยมาหาเอเสเคียล พระวณะพระเจ้ามาถึงเขา เพราะตั้งรูปเคารพ คือ
‘สิ่งสะดุดแห่งความผิดบาป’ ไว้ในใจ พระองค์จะไม่ทรงยอมรับแต่ตอบแทน (3-4) ไม่เพียงผู้อาวุโส
คนอิสราเอลที่ถูกกวาดมากตั้งรูปในใจและมาถามพระเจ้า ‘เพื่อตนเอง’ (7)

พระองค์จะทรงตอบด้วยพระองค์เอง ตั้งพระพักตร์ต่อสู้ และตัดเขาออกจากประชาชน

(8) เอเสเคียลจึงต้องร้องให้กลับใจ หันจากรูปเคารพและสิ่งน่าชังทั้งสิ้น

(6) พระองค์จะตัดทั้งผู้ถูกล่อลวงให้พุดเท็จและผู้หลงตาม เพื่ออิสราเอลไม่หลงจากพระองค์หรือทำตนเป็นมลทินอีก แล้วพระองค์จะทรงรับเขาเป็นประชากร และเป็นพระเจ้าของเขา (11)

(5) การพิพากษาของพระเจ้าที่หลิกไมฟัน

เอเสเคียล 14:12-23

พระเจ้าทรงยกตัวอย่างอธิบายว่า การพิพากษาอิสราเอลจำเป็นและชอบธรรม หากประเทศหนึ่ง ‘ละเมิดและทำบาปต่อพระเจ้า’ (ส่อการหักพันธสัญญา) จนรับภัยกันดารอาหาร (13) สัตว์ร้าย (15)

ดาบ (17) และโรคระบาด (19; ลนต 26; วว 6:1-8) แม้มี ‘โนอาห์ ดาเนียล และโยบ’ อยู่ คนเหล่านี้ก็ช่วยลูกไม่ได้ ช่วยได้เพียงตนเอง กันดาร สัตว์ ดาบ และโรคล้วนแสดงคำสาปพันธสัญญาในเลวีนิติ

บทที่ 26

บทที่ 26 แสดงการมาถึงของคำสาปพันธสัญญา และ ‘โนอาห์กับโยบ’ เป็นผู้ชอบธรรมผู้เลื่องชื่อในพันธสัญญาเดิม

เอเสเคียล 26:1

ส่วน ‘ดาเนียล’ เป็นที่ถกเถียง อาจหมายถึงดาเนียลร่วมสมัยในพระคัมภีร์ (แต่สะกดต่างกัน) หรือกษัตริย์ผู้เที่ยงธรรมในมหากาพย์อัคคีตแห่งอุการิต (Ugaritic Aqhat epic) ไม่ว่าอย่างไร จุดเน้นคือพระพิโรธใหญ่จนแม้ผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ไม่เมตตาประเทศนั้น (เทียบ ยรม 15)

หลังตรัสภัยแต่ละอย่างว่าคนบาปรอดไม่ได้ พระองค์ตรัสว่าจะลงโทษเยรูซาเล็มด้วยสี่ภัยพร้อมกัน ความเสียหายจึงยิ่งใหญ่ (21) ‘แต่’ อย่างคาดไม่ถึงจะมีผู้รอด (22) มิใช่รอดด้วยความชอบธรรมของตน แต่เป็นผู้ถูก ‘พาออกมา’ เป็นเชลย นี่เป็นข่าวสารแห่งความหวัง กระนั้นเขาวอดหรือยินดีกับการรอดไม่ได้ พระเจ้าช่วยบางคนเพื่อให้เชลยเดิมเห็น ‘ความประพบัติและการกระทำ’ ชั่วของชาวเยรูซาเล็ม เข้าใจว่าพิพากษาชอบธรรม และจึง ‘ได้รับการปลอบใจ’ (22-23) ‘ได้รับการปลอบใจ’ [นาฮัม] หมายถึง?

Daniel Block อธิบายว่า ‘ก่อนผู้รอดมาถึงบาบิโลน ผู้ฟังจะสับสนเมื่อเห็นพระยาห์เวห์เทศความกริ้ว และสงสัยว่าสอดคล้องความยุติธรรมหรือไม่ แต่เมื่อผู้รอดมาแล้วยังดำเนินธรรม เชลยเดิมจะรู้ว่าพิพากษาถูกต้องและยอมรับผล ในบริบทนี้ นาฮัมสื่อว่าความตึงเครียดคลาย เมื่อรู้ว่าความยุติธรรมพระยาห์เวห์ไม่เปลี่ยน ใจจึงสงบและหายใจสะทกขึ้น’ อย่างไรก็ตาม การปลอบใจเชลยมิได้แก้ต่างหรือบอกว่าพระเจ้าถือฝ่ายเขา แต่ย้ำว่าบาปของผู้ที่เหลือในเยรูซาเล็มหนักกว่าบาปเชลย (16:54 ใช้ ‘ปลอบใจ’ [นาฮัม] เช่นนี้)

บทที่ 15

(6) อุปมาเถาองุ่นไร้ค่า

เอเสเคียล 15:1-8

บท 15-19 เป็นชุดหน่วยอุปมาขยาย อุปมาเถาองุ่นบท 15 พัฒนาข่าวสารบท 14 เรื่องความพินาศเยรูซาเล็มที่เลี่ยงไม่ได้ เนื้อไม้เถาไม่ดีกว่าไม้อื่น ทำสิ่งของไม่ได้ มีแต่เป็นพิน และถ้าถูกไฟไหม้แล้วก็ยังใช้ทำอะไรไม่ได้ ผู้ฟังคงรับว่าเป็นเรื่องชัดเจน แต่เมื่อบอกว่าเถานั้นคือ ‘ชาวเยรูซาเล็ม’ (6) พวกเขาคงสะเทือนและเข้าใจความหมายลึก เยรูซาเล็มเหมือนเถาที่โยนไฟแล้ว แม้ ‘ออกจากไฟ’ (7) ก็เปลี่ยนชะตาไม่ได้ เพราะผู้โยนเข้ากองไฟคือพระเจ้า เนื่องจาก ‘การละเมิด’ ของอิสราเอล (14:13) พระองค์ทรงตั้งพระพิภพต่อสู่เขา (7)

บทที่ 16

(7) อุปมาภรรยาที่ไม่สัตย์ซื่อ

เอเสเคียล 16:1-63

บท 16 บรรยายการล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณของเยรูซาเล็มโดยตรงไปตรงมา เอเสเคียลเป็นอัยการในศาลพระเจ้า เปิดตัวจริงของนคร เยรูซาเล็ม (หญิง) มาจากคานาอัน บิดาอาโมไรต์ มารดาฮิตไทต์ (3; ตามจริงด้วย—ยชว 10:6) แรกเกิดไม่มีใครชำระหรือดูแล ถูกทิ้ง (4-5)

พระเจ้าทรงเก็บเด็กหญิงเปื้อนเลือดมาเลี้ยง เมื่อโตยังเปลือย ทรงสงสาร คลุมด้วยฉลองพระองค์ ทำพันธสัญญารับเป็นภรรยา (8)

นางสวมงาม ประดับอัญมณี กินของดี รุ่งเรืองถึงเป็นราชินี ชื่อเสียงไปต่างชาติ (9-14) แต่เชื่อความงามตน เล่นชู้ชายมากและตกเป็นของเขา (15) เอาของที่พระเจ้าประทาน—เสื้อ อัญมณี อาหาร—ทำและบูชารูป (16-19) ทั้งเผา ‘บุตรของพระเจ้าที่นางคลอดเพื่อพระองค์’ ถวายรูป (20-21) ข้อ 23-34 ร่ายขึ้น แบขาให้ทุกคน (25)

ล่วงประเวณีกับอียิปต์ ‘เนื้อใหญ่’ ยั่วพระพิโรธ (26; ยรม 2:36) แม้ทรงเตือนผ่านฟิลิสเตีย นางยังเผาต้นหอกับอัสซีเรียและเคลเดีย (27-29; 2พกษ 16:7; 20:12-19)

พระองค์เรียกนี้ ‘การกระทำหญิงแพศยาไร้ยางอาย’ เป็นภรรยาทั้งสามมีคบชายอื่น (30,32) เลวกว่าหญิงโสเภณี เพราะไม่มีใครหา กลับจ่ายค่าจ้างคนให้มาร่วม (33-34) ข้อ 35-43 จึงพิพากษาหญิงแพศยา ทรงเรียกคนที่นางรักล้อมต่อสู้—ความพินาศจริงของเยรูซาเล็ม นางถูกเปลื้องเผยอับอาย คนขวางหิน ลงโทษต่อหน้าหญิงทั้งหลายจนหยุดแพศยา (40-41; ฉธบ 22:22) เมื่อรับตามการกระทำ การเล่นชู้หยุด พระกริ้วสงบไม่ทรงโกรธอีก (42-43) ข้อ 44 เปลี่ยนภาพสามีภรรยาเป็นแม่ลูก แม้เยรูซาเล็มคือหญิงฮิตไทต์แต่งอาโมไรต์ (เทียบ 3) พี่สาวสะมาเรีย น้องสาวโสโดม

แต่เยรูซาเล็มเห็นบาปเขาเล็กแล้วทำสิ่งน่าชังยิ่งกว่า จนทำให้ทั้งสองดูชอบธรรม (51-52)
เมื่อก่อนเยอหียัมประณามเขาบัดนี้เมื่อเห็นโสโดม/สะมาเรีย ‘พินฟู’ จะอับอายเพราะตนเลวกว่า (53-58,61) Block
เข้าใจ ‘การพินโสโดม’ เป็นนามนัยถึงยูดาห์ที่รวมทะเลตาย หรือชาวคานาอันส่วนหนึ่งในอิสราเอล
จุดคือเยรูซาเล็มอับอายเพราะดูหมิ่นและหักพันธสัญญา (59) จึงสมควรพิพากษา ‘แต่’ โดยพระคุณ
พระเจ้าทรงจำพันธสัญญาไว้ยาวและตั้ง ‘พันธสัญญานิรันดร์’ เพื่อให้รู้ว่าพระองค์คือพระยาห์เวห์ (62)
และเมื่ออภัยบาปทั้งหมด เขาจะ ‘อับอาย’ (เกลียดตน)จนเปิดปากไม่ได้ (63; 20:43; 36:31)

บทที่ 17

(8) อุปมาเถาองุ่นกับนกอินทรีสองตัว

เอเสเคียล 17:1-24

พระเจ้าสั่งเล่า ‘ปริศนา’ (allegory) และ ‘อุปมา’ ปริศนาซ่อนความจริง ส่วนอุปมาเผยความจริงพื้นฐานจากมุมใหม่
เรื่องข้อ 3-8: นกอินทรีใหญ่ถึงเลบานอน เด็ดยอดสนสีดาร์ไปแผ่นดิน ‘พ็อคั’ [เคนาอัน]

คือบาบิโลน แล้วปลูกเถาในดินติริม น้ำ เถาเติบโต ‘ต่ำ’ ใต้การคุ้มครอง แต่ทรยศผู้ปลูก

เหยียดรากกิ่งสู่อินทรีอีกตัวเพื่อได้น้ำ/ผล พระเจ้าประเมิน (9-10): อินทรีแรกจะโกรธ ถอนรากให้เหี่ยว

แล้วอธิบายเตือน (12-18): ยูดาห์คือ ‘วงศ์กบฏ’ กษัตริย์บาบิโลนพาเยโฮยาคินไป ตั้งเศเดคียาห์ ทำ ‘พันธสัญญา’ ให้
‘ต่ำ’ ใต้ตน แต่เขาทรยศ ฟังอียิปต์ เมื่อหักคำสัตย์/พันธสัญญาจึงต้องชดใช้ ไม่มีใครช่วยเมื่อเยรูซาเล็มพินาศ

กษัตริย์ถูกพาไปตาย นี่ไม่ใช่เพียงนโยบายต่างประเทศล้มเหลว แต่เป็นภาพการหักพันธสัญญากับพระเจ้า กษัตริย์แท้
เพราะดูหมิ่น ‘คำปฏิญาณของเรา’ และหัก ‘พันธสัญญาของเรา’ จึงถูกพิพากษา (19-20) ท้ายข้อ 22-24

แก้อุปมาเป็นบวก แม้พิพากษาความอกตัญญู พระเจ้าจะทำสิ่งใหม่ในที่ไร้หวัง แม้ถึงสนับจวบ (เยโฮยาคิน) หรือเถา
(เศเดคียาห์) ไร้หวัง พระองค์จะรักษาสัญญาอาณานิคมนิรันดร์แก่ดาวิด จะทรงเด็ด ‘ยอดอ่อน’ (เทียบ อสย 11:1)

จากสนสีดาร์มาปลูกบนภูเขาสูง สนใหม่สูงบนศิโยนเป็นที่พักนกทุกชนิด (เทียบ มก 4:30-32) แล้วประชาชาติ
(ต้นไม้ทั้งปวง) จะรู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงครองประวัติศาสตร์ ทำผู้สูงให้ต่ำ ผู้ต่ำให้สูง ทรงให้ตายและให้มีชีวิต

บทที่ 18

(9) คำตอบต่อสุภาชิตองุ่นเปรี้ยว

เอเสเคียล 18:1-32

พระเจ้าทรงแก้สุภาชิตผิด ‘พอกินองุ่นเปรี้ยว พันลูกเข็ด’ คนคิดว่าทุกข์เพราะบาปบรรพบุรุษ เปลี่ยนไม่ได้
ต้องยอมชะตา (19; เทียบ พคค 5:7; ยรม 31:29-30)

แต่ตรัสชัดว่าทุกชีวิตเป็นของพระองค์ (4) และพิพากษาแต่ละคนตามการกระทำ (30) ข้อ 5-18 ยกสามชั่วคน: แต่ละคนตายหรืออยู่ตามสิ่งที่ตนทำ ไม่เกี่ยวบิดามารดา ลูกไม่แบกบาปพ่อ (20; ฉธบ 24:16)

สุภาชิตทำให้ผิดสองอย่าง: หนึ่ง คิดว่าโทษไม่ใช่เพราะบาปตน เห็นตนไม่เลวเท่ารุ่นก่อน จึงไม่รับวินัย เอาแต่บ่น สอง ผลจากนั้นคือเฉื่อยกลับใจ ท้ายเรื่องทรงสั่ง เพราะพิพากษารายคน ‘จงหันกลับและกลับใจ’ ‘ทิ้งบาปทั้งสิ้น สร้างใจและวิญญาณใหม่’ (30-31) เรื่องพัฒนาถึงคนชั่วหันทำชอบธรรม และคนชอบธรรมหันทำชั่ว (21-29)

อดีตไม่ใช่จุดชี้ขาด แต่ถูกพิพากษาตามปัจจุบัน คนชั่วกลับใจ บาปไม่ถูกรำลึก คนเคยชอบธรรมกลับทำบาปก็ตาย อิสราเอลไม่เข้าใจ ‘การอภัย’ กล่าวว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรม (25,29) เพราะคิดตนชอบธรรมและคนชั่วไม่ควรถูกอภัย ทั้งที่ความคิดนี้ตัดสินตน แต่พระองค์รับผู้กลับมาหาและมี ‘ใจและวิญญาณใหม่’ (31)

อย่าเข้าใจผิดว่าเอเสเคียลสอนให้ทำตนชอบธรรมเพื่อหนีพิจารณาหรือเปลี่ยนใจด้วยกำลังตน

จุดยอดหนังสือบอกว่าพระเจ้าต้องทรงทำก่อน (36:26-27; เทียบ ยรม 31:18; พคค 5:21; ฉธบ 10:16; 30:6)

แต่เราต้องขอพระคุณและปรารภนาหันกลับ แม้พระองค์ประทานใจนั้น คำสั่งมาถึงเรา และพระองค์ทรงทำให้เป็นไปได้

บทที่ 19

(10) อุปมาลูกสิงโตสองตัว

เอเสเคียล 19:1-9

เอเสเคียลยังใช้เรื่องภาพ เปลี่ยนร้อยแก้วเป็นบทกวีแบบเพลงคร่ำครวญ/ศพ ภาพแรกแม่สิงโตเลี้ยงลูกตัวหนึ่ง มันกินคน จึงถูกชาติต่าง ๆ จับพาไป ‘อียิปต์’

(4) แม่เลี้ยงอีกตัวที่ทำลายยิ่งกว่า สุดท้ายถูกล่า พาไปขังคุกโดย ‘กษัตริย์บาบิโลน’ (9)

อียิปต์/บาบิโลนซึ่งลูกคือเยโฮอาหาสและเยโฮยาคิม (หรือเศเดคียาห์; เถาถอนรากถัดไปอาจเป็นเศเดคียาห์ ส่วน Block เสนอเยโฮยาคิมเป็นตัวที่สอง) ประเด็นคือกษัตริย์ยูดาห์รับผลสมการกระทำผิด

(11) อุปมาเถาองุ่นถูกถอนราก

เอเสเคียล 19:10-14

ภาพสองคือเถาปลูกใน ‘สวนองุ่น’ อดมน้ำ (คำนี้แปลว่า ‘เลือด’) ผลมาก กิ่งดก เหมาะเป็น ‘คทาผู้ครอง’ (11) แต่กิ่ง ‘สูงถึงเหนือเมฆ’ (แปลว่า ‘ท่ามกลางกิ่งใหญ่’) ท้ายกิ่งแข็งถูกหัก เถาถอนปลูกดินแห้ง ผลถูกไฟ

ไม่เหลือกิ่งแข็งเป็นคทา เถาคือยูดาห์ กษัตริย์ออกจากลำต้น กิ่งที่ยกตน (เศเดคียาห์) ทำทั้งเถาพัง ถูถอนและย้ายปลูก อุปมานี้ชวนคิดสภาพเศเดคียาห์บท 17 อีกครั้ง

บทที่ 20

(12) ประวัติศาสตร์การกบฏของอิสราเอล

เอเสเคียล 20:1-44

เอเสเคียลเปลี่ยนเป็นภาษาประวัติศาสตร์ตรง กล่าวพระวจนะแก่ ‘ผู้อาวุโสอิสราเอล’ ที่มาถามองค์เจ้า เช่นบท 14 (ผู้นำสามัญชนเซลย—ยรม 29:1) ที่ 8:1; 14:1 และที่นี่ ความผิดของผู้อาวุโสผู้มาหาคือบูชารูป (8:11; 14:3; 20:30-31) พวกเขา ‘แสวงพระเจ้า’ แต่ไม่เฉพาะพระองค์ ยังหาเทพอื่น จึงทรงปฏิญาณว่าจะไม่ยอมให้ ‘ถาม/แสวง’ (3; เทียบ 31)

คล้ายเรื่องสามชั่วคนบท 18 ทรงกล่าวสามรุ่นประวัติศาสตร์: รุ่นในอียิปต์ (5-10) รุ่นถิ่นทุรกันดาร (11-17) และลูกหลาน (18-29) แต่ละรุ่นเป็นวงจรหวนขึ้น

☐ พระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระองค์ (5-6,11,18-19)

☐ ทำทาสให้ถวายตัวสมำเสมอ (7,12,19-20); เน้นสะบาโต (อพย 31:16-17; เทียบคำอธิบาย Duguid น.339)

☐ อิสราเอลกบฏ (8,13,21)

☐ ทรงช่วยพระพิโรธ (8ข,13ข,21ข)

☐ ทรงจำกัด/ชะลอพระพิโรธ ‘เพราะนามของเรา’ (9,14,22)

☐ ทรงพิพากษาอย่างจำกัด (10,17,23) ลูกหลานเข้าแผ่นดินก็ไม่ตามกฎ ‘ที่ให้ชีวิต’ บูชารูปถึงถวายลูก ปัจจุบันไม่หันจากบาปบรรพบุรุษ แต่ทำตนเป็นสิ่งที่น่าชิงแและเผาบุตรเหมือนกัน (30-31) จึงไม่ยอมให้ ‘ถาม’ (31ข) จะเทพะพิโรธ (33-34)

พิพากษาและกำจัดคนกบฏ (35-38) เหนือสิ่งใดทรงหวง ‘เกียรติพระนาม’ เขาทำ ‘พระนามบริสุทธิ์’ เปื้อนด้วยรูป (39) แต่จะทำไม—กลับจากเซลย (41)—รับทั้งวงศ์อิสราเอล (40-41) ให้สำนึก (43) และทำ ‘เพราะนามพระองค์’ (44) แม้เคยทำตนและพระนามเปื้อน (30) จะทรงเปลี่ยน ให้เกลียดบาป ละมลทิน เพื่อสำแดง ‘ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า’ ต่อชาติ (41; 36:23)

วิธีเปลี่ยนอยู่ 36:24-27: เพราะ ‘นามบริสุทธิ์ของเราที่อิสราเอลทำเปื้อน’ (36:22) จะชำระ ให้ใจใหม่ ใส่พระวิญญาณ ให้รักษากฎ

(13) บทเพลงแห่งดาบ

เอเสเคียล 20:45-32

ข้อความพยากรณ์นี้แบ่งเป็นสี่ตอนต่อไปนี้

บทที่ 21

□ พระดำรัสพิพากษาอัมโมนและดาบ

เอเสเคียล 21:28-32

ตอนแรกพระเจ้าตรัสอุปมาไฟและดาบ ทั้งสองภัยแผ่ ‘จากใต้ถึงเหนือ’ (20:47; 21:4) คือพยากรณ์จากใต้ต่อเยรูซาเล็ม ไฟพระองค์ไม่ดับ (20:48) ดาบไม่คืนฝัก (21:5) ท้ายสังเอเสเคียลโศกถอนใจ ‘เหมือนเอวหัก’ ต่อหน้าคนไม่เข้าใจอุปมา เพราะภัยจะมานั้น (21:6-7)

ตั้งแต่ 21:8 เป็นพระดำรัสเรื่องดาบ เน้นคมและแวววาว (10,15) เตรียมฆ่าประชากรพระเจ้าและกษัตริย์อิสราเอล สังเอเสเคียลร้องไห้ ตบต้นขาแสดงตกใจ แล้วตบมือให้ดาบเริ่มพิพากษา

สังดาบฟันคน แสดงพระอิริยาบถน่ากลัวและพระเมตตาให้พระกริ้วสงบผ่านการสังหารมาก (17)

ต่อมาสั่งทำป้ายทางแยกสามทิศ ทางหนึ่งไปรับบาห์เมืองหลวงอัมโมน อีกทางเยรูซาเล็ม

กษัตริย์บาบิโลนเสี่ยงทายที่แยก (21:21) แล้วไปเยรูซาเล็ม โจมตีผู้หักพันธสัญญากับตน บาปจึงถูกรำลึกและพิพากษา

(21:23-24) โดยเฉพาะกษัตริย์อิสราเอล (เศเดคียาห์) ถูกถอดมงกุฎและทำตัว ส่วนผู้ต่ำถุกยก พระเจ้าจะทำลายสิ้น

(21:27ก) ข้อ 27ข หมายความว่าเมื่อ ‘ผู้ครอบครองการพิพากษา’ มา (ฉบับเกาหลีว่า ‘ผู้มีสิทธิ’ คือเนบูคัดเนซซาร์)

จะมอบพิพากษาแก่เขา (เทียบ 23:24ข) แต่ท่ามกลางนี้ สัญญา ‘คทาจะไม่พรากจากยูดาห์’ (ปฐม 49:10)

ยังรักษา (เทียบ 21:10,13) พิพากษาไม่จำกัดยูดาห์ แม้อัมโมนดูเหมือนรอตเมื่อบาบิโลนเลือกเยรูซาเล็ม สุดท้ายถึง

‘วาระสุดท้ายแห่งบาป’ (21:29) แม้ ‘ดาบ’ เครื่องพิพากษาก็จะเข้าฝักและถูกพิพากษา (21:30)

พระองค์จะเผาถึงบาบิโลนด้วย ‘ไฟพระพิโรธ’ จนไม่ถูกรำลึก

บทที่ 22

(14) คำฟ้องเยรูซาเล็ม

เอเสเคียล 22:1-31

บทนี้เอเสเคียลถูกเรียกเป็นฝ่ายโจทก์ เปิดสิ่งน่าชิงของเยรูซาเล็มซึ่งเป็นฐานพิพากษาใกล้มา

(4) บาปสรุปว่า ‘หลังเลือดและเป็นมลทิน’ อย่างแรกต่อมนุษย์ อย่างหลังต่อพระเจ้า แม้เคยเรียก ‘นครบริสุทธิ์’ (อสย

52:1) บัดนี้ถูกเยาะว่า ‘ผู้มีชื่อเป็นมลทิน’ (5; เทียบ 16)

ข้อ 6-12 แจกบาป โดยเฉพาะเจ้านาย/กษัตริย์: ช่มพ้อแม่ คนต่างด้าว กำพร้า แม่ม่าย

ทำของบริสุทธิ์และสะบาโตเปื้อน บุชารูป ทำลามก/อวยดิธรรม คือฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติ โดยเฉพาะ ลนต 18-20,25

พระองค์ว่า ‘เจ้าลืมนะ’ (12) ผลคือตาย (ฉธบ 8:19) ด้วยการ ‘กระจาย’ ท่ามกลางชาติ จะ ‘ทำให้มลทินสิ้นสุด’

[ทามัม] (15)

ทามัมพื้นฐานว่า ‘ทำให้เสร็จ’ และแปล ‘สำแดงความครบถ้วน’ (สดด 18:25) โดย ‘รวบรวม’ (19; เทียบ 20:34) และ

‘ไฟพระกริ้ว’ (21) จะถูกลบ/ชำระอิสราเอล (อสย 1:21-31; 48:10; มลค 3:2-3) แต่แม้ไฟพิพากษา 605 และ 597

ก.ค.ศ. ยูดาห์ยังไม่ ‘สะอาด’ (24)

ผู้เผยที่จตุรหมอเท็จ กินชีวิต ยึดทรัพย์หญิงม่าย บุโรหิตไม่แยก ‘บริสุทธิ์/สามัญ’ ‘สะอาด/มลทิน’ ทำ ‘พระเจ้า’ เปื้อน (26) เจ้านายชูดรีดทำลายชีวิต ประชาชนก็กดคนจน ชัดสน และต่างด้าว ไม่มีสักคนลุกอุทข่งกั้นพระกริ้ว (30; 13:5 ‘ท่ามกลางผู้เผยพระวจนะ’) ดังนั้นการตอบแทนด้วย ‘ไฟพระกริ้ว’ จึงชอบแล้ว

บทที่ 23

(15) อุปมาพี่น้องหญิงแพศยา

เอเสเคียล 23:1-49

เช่นบท 16 เอเสเคียลใช้อุปมาขยายบรรยายอดีต/อนาคตยูดาห์

ด้วยภาษาตรงจนสะเทือนใจเพื่อชี้ว่าความพินาศใกล้มาเป็นผลจำเป็นจากอดีต หญิงสองคนคือโอโฮลาห์ (สะมาเรีย) และโอโฮลีบาห์ (เยรูซาเล็ม) ทั้งสองเล่นชู้กับอียิปต์แต่สาว (3,8) แม้พระเจ้าทรงเป็นสามี โอโฮลาห์ซึ่ง ‘เป็นของ’ พระองค์กลับคบอัสซีเรีย ทำตนเป็นนรูป (7)

จึงทรงมอบแก่อัสซีเรียให้อับอายและตาย—ภาพอิสราเอลเหนือหักพันธสัญญา น้องโอโฮลีบาห์เห็นแล้วยังเล่นชู้
ตอนแรกใคร่อัสซีเรีย (12; 2พงษ 16:5-7) ต่อมาบาบิโลน (16; 2พงษ 20:12-13) เปิดกายให้และถูก ‘ทำเปื้อน’ (17)

ยังคิดถึงการล่วงประเวณีวัยสาวในอียิปต์ (19-21)—ภาพยูดาห์ได้ พระองค์ทรงปรารถนาให้เรียนจากอิสราเอลเหนือ
แต่เขาทรยศองค์เจ้าแห่งพันธสัญญา พี่ชาติอื่น ล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณยิ่งขึ้น

จึงจะเร้าคนที่นางเคยรักแล้วเกลียดมาต่อสู้อันพิพากษา (22-24,28)

ยิดลูก/ทรัพย์ ขว้าผู้เหลือ เปลื้องเสื้อให้อับอาย (26,29) เพื่อให้หยุดชู้จากอียิปต์ ไม่ระลึกอีก (27; เทียบ 48)

เพราะลืมพระเจ้า ตามชาติและรูปจนเปื้อน (30,35) เดินทางฟิจดิม ‘ถั่วของพี่ (สะมาเรีย)’ (31-33)

ข้อ 36-39 เอเสเคียลเป็นโจทก์อีก บาบสองอาณาจักรคือ ‘หลังเลือดและเป็นมลทิน’ เช่นบท 22 ขว้าลูก

‘ที่คลอດถวายพระเจ้า’ เฝ้าให้รูป (37) ‘วันเดียวกัน’ เข้าไปทำสถานบริสุทธิ์/พระวิหารเปื้อน (39) ส่งคนไกลเชิญชาย
ต้อนรับเพื่อเอาใจ (40-42) แม้เป็น ‘โสเภณีแก่’ ยังเล่นชู้ (43-44)

จึงถูกพิพากษาล่วงประเวณี (45,49) ถูกปล้น ขว้างหิน ขว้าดาบ เพื่อ ‘ยุติการแพศยาในแผ่นดิน’ ให้หญิงทั้งปวงมีสติ
ไม่ทำตาม (48; เทียบ 27)

บทที่ 24

(16) อุปมาหม้อต้ม: วันพิพากษาเยรูซาเล็ม

เอเสเคียล 24:1-14

พระดำรัสนี้มาถึงวันที่เนบูคัดเนสซาร์ล้อมเยรูซาเล็ม (วันที่สิบเดือนสิบ 587 ก.ค.ศ.) สิ่งเล่าอุปมาหม้อแกว่ ‘วงศ์กบฏ’ เยรูซาเล็มคือ ‘นครหลังเลือด’ (22:2-13) และหม้อ ‘เป็นสนิม’ ใส่เนื้อแกะ/กระดุกต้ม แล้วเอาเนื้อออกทั้งหมดไปพิพากษา (6-8; 11:9; เทียบต้องกลบเลือด—ลนต 17:13) เต็มพินจนแกงงวด กระดุกใหม่ ตัวหม้อร้อน แต่สนิมยังไม่ออก (12) สะท้อนมลทินฝังลึกสิ้นหวัง จะไม่สะอาดจนพระพิโรธหมด (13) จึงไม่เมตตา แต่พิพากษาคืบ (14)

(17) ภรรยาเอเสเคียลตาย: จูดยบเยรูซาเล็มใกล้แล้ว

เอเสเคียล 24:15-27

คำสั่งเชิงสัญลักษณ์ที่สะเทือนและเจ็บที่สุด พระเจ้าตรัสก่อน แล้วเย็นนั้นทรงเอาภรรยาที่เอเสเคียล ‘รัก’ ([มาห์มัด]=21,25) ไป เขาตามคำสั่ง ไม่ร้องไห้หรือทำพิธีไว้อาลัย เพียงถอนใจเจ็บ (16-17) เมื่อคนถาม เขาส่งพระวจนะว่า พระองค์จะทำสถานบริสุทธิ์ ‘ของล้ำค่า’ [มาห์มัด] ของอิสราเอลเปื้อน ลูกเขตายด้วยดาบ และเขาจะทำพิธีไม่ได้ มีแต่คร่ำเหมือนเอเสเคียล เมื่อเกิดจะรู้ว่า ‘พระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์’ (24) แต่หลังสัญลักษณ์โหดนี้เกิดการเปลี่ยนใหญ่ วันที่ทรงเอาสิ่ง ‘ล้ำค่า’ [มาห์มัด] ไป ปากที่ปิด (3:26) จะเปิดพูดกับ ‘ผู้หนีรอด’ และเอเสเคียลเป็น ‘หมายสำคัญ’ (27) เป็นจุดพลิกในการประกาศ หลังพิพากษาชาติ (25-32) จะประกาศหวังแก่อิสราเอล (34-38)

บทที่ 25

III. พระดำรัสต่อประชาชน

เอเสเคียล 25:1-32

บาปร่วมของชาติในคำพิพากษาคือยินดีเมื่อประชากรพระเจ้าพินาศ พระองค์จึงเป็นศัตรูและแก้แค้นเขา คำประกาศเหล่านี้แสดงผู้ฟังยิวว่าพระองค์ทรงอิสราเอลเป็นของพระองค์เพียงใด (28:26) และประกาศว่าทรงเป็นองค์อธิปไตย/ผู้พิพากษาโลก

พระดำรัสต่ออัมโมน

เอเสเคียล 25:1-7

‘พระดำรัสต่อชาติต่าง ๆ เป็นประเภททั่วไปของหนังสือพยากรณ์ มักประกอบด้วยถ้อยคำตรงจากพระเจ้าถึงชาติ คำตำหนิทำที่/การกระทำยิ่ง โดยเฉพาะต่ออิสราเอล และคำพยากรณ์ชะตากรรม

องค์ประกอบทั้งหมดปรากฏแบบคลาสสิกในพระดำรัสต่ออัมโมน’ (Duguid)

บาปคือร้องยินดีเมื่อสถานบริสุทธิ์เยรูซาเล็มพังและยูดาห์ถูกเชลย (3,6) จึงมอบแก่ ‘ชาวตะวันออก’ ทำรับบาห์ร้าง ตัดอัมโมนจากชนทั้งปวง เพื่อให้รู้ว่า ‘พระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์’ สูตร ‘จะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์’ (7)

ปรากฏมากกว่า 60 ครั้ง ประกาศว่าทั้งอิสราเอล (24:24,27)

และชาติจะยอมรับผ่านพิพากษาว่าพระเจ้าเท่านั้นทรงอธิปไตยและฤทธิ์ครบถ้วน

พระดำรัสต่อโมอับ

เอเสเคียล 25:8-11

บาบโมอับคือกล่าวว่า ‘วงศ์ยูดาห์ไม่ต่างจากชาติอื่น’ เมื่อเห็นยูดาห์พินาศก็หมิ่นว่าพระยาห์เวห์ไม่ต่างจากเทพชาติอื่น จึงทรงลงโทษ มอบเมืองโมอับพร้อมอัมโมนแก่ ‘ชาวตะวันออก’ และอัมโมนจะไม่ถูกรำลึกในชาติอีก

พระดำรัสต่อเอโดม

เอเสเคียล 25:12-14

เอโดมร่วมทำลายยูดาห์ (เทียบ อดบ 11-14) พระเจ้าจึงทรงแก้แค้นเอง

ให้สงครามทำทั้งแผ่นดินร้างจากเทมานใต้ถึงเดดานเหนือ

พระดำรัสต่อฟิลิสเตีย

เอเสเคียล 25:15-17

ฟิลิสเตียถูกตำหนิเพราะหาโอกาสระบายความแค้นเก่าแก่อิสราเอล พระเจ้าจะตัดชาวเคเรธีริมทะเล (ศฟย 2:5)

ทำลายหมด เมื่อทรงแก้แค้น เขาจะรู้ว่าพระองค์คือพระยาห์เวห์

บทที่ 26

พระดำรัสต่อไทรและผู้ครอง

เอเสเคียล 26:1-19

ต่างจากพระดำรัสสั่งต่อชาติในบท 25 เรื่องไทรยาวเกือบสามบท แบ่งสามตอน นำเสนอต่างรูปแต่สารหลักเดียวกัน (26:21; 27:36; 28:19)

(1) ตอนที่หนึ่ง

เอเสเคียล 26:1-21

คำพยากรณ์ตรงต่อนครไทร ‘ปีที่สิบเอ็ด’ คือปีเยรูซาเล็มพินาศ ไทรยินดีว่าคู่แข่งยูดาห์ล่ม ตนจะรุ่ง จึงทรงต่อสู้

(3) หลายชาติจะโจมตี รื้อกำแพง/หอ ปล้น ขว้างดา ทัพคลื่นทะเลแรง

(3) เหมาะกับเกาะลันตา ข้อ 7-11 บรรยายบาปโลนพิชิต ลักทรัพย์/สินค้า รื้อจนเหลือหินเปล่า (12,14) ข้อ 15-18 ‘เกาะทั้งปวง’ (15,18)

สะท้อน เพราะคู่ค้าทะเลถูกกระทบ (อสย 23:1-12; วว 18:11-24) จะทรงจมไทรใน ‘ทะเลลึก’ ลง ‘หลุม’ ให้สูญจาก ‘แผ่นดินคนเป็น’ ตลอดไป (19-21)

บทที่ 27

(2) ตอนที่สอง

เอเสเคียล 27:1-36

ตอนนี้เป็นเพลงคร่ำครวญที่เทียบสง่าราศีอดีตกับความสูญเสียปัจจุบัน เอเสเคียลเปรียบไทรเป็นเรือใหญ่ โอ้อวดงามครบ

(3) สร้างจากทรัพยากรที่ถูกรอบชาติ (5-7) มีฝีพาย นายเรือ ช่าง ทหารเก่งจากหลายชาติ ทำความงามครบ (8-11) เป็นเรือค้ามีฝีมือซื้อขายสมบัตินานาชาติ รายชื่อคู่ค้ายาวแสดงสินค้ามากมาย (16,19) เรียงภูมิศาสตร์: เมดิเตอร์เรเนียน/เอเชียไมเนอร์ (12-15), ปาเลสไตน์ใต้ถึงเหนือ (16-17), ซีเรีย (18-19), อาระเบีย (20-22), เมโสโปเตเมีย (23-24) จึงมั่งคั่งรุ่งโรจน์กลางทะเล (25)

แต่ความงาม/มั่งคั่งยิ่งขับโศกนาฏกรรม เรือจมเปล่าเพราะ ‘น้ำใหญ่และลมตะวันตก’ (26; 26:19) สินค้า ฝีพาย นายเรือ ช่าง ทหารทั้งหมดตกกลางทะเล ผู้รอดร่ำไห้ร้องเพลงศพ (29-32; 26:17; วว 18:17) ระลึกว่าไทรทำลายชน/กษัตริย์มั่งคั่ง แล้วตกใจกลัว (33-34; วว 18:15) ไทรเป็น ‘สิ่งน่าสยดสยอง’ และไม่มีอีกตลอดไป (36; 26:21)

บทที่ 28

(3) ตอนที่สาม

เอเสเคียล 28:1-19

พระดำรัสสุดท้ายตรงต่อกษัตริย์ไทร บาปคือความเย่อหยิ่ง เพราะปัญญาและทรัพย์จากค้า เขาเรียกตนพระเจ้า ทำใจ ‘เหมือนพระทัยพระเจ้า’ (2,6) ‘ดาเนียล’ ข้อ 3 อาจเป็นบุคคลพระคัมภีร์ (ดนล 2:47) หรือปราชญ์ในมหากาพย์อัสตอูการิต พระเจ้าทั่วยุทธชาติต่าง ๆ หักปัญญา/สง่า ให้ตายกลางทะเล ความตายเปล่าเผยว่าไม่ใช่เทพแต่เป็นมนุษย์ (2,9)

สั่งเอเสเคียลร้องคร่ำแก่เขา ผู้เต็มปัญญา งามครบ อยู่ใน ‘เอเดน สวนพระเจ้า’ (13) เป็น ‘เศรษฐี ผู้พิทักษ์ภูเขามิสร์’ (14) มีอภิสิทธิ์เหมือนอาดัมแรก แต่หยิ่งเพราะงาม และชั่ว (อธรรม) เพราะค้ามาก ทำปัญญาและ ‘สถานมิสร์’ เปื้อน (16-17) จึงขับจาก ‘ภูเขามิสร์’ เพาเป็นเถ้า (16,18)

ชะตาเช่นบทก่อน: ไม่มีอีกตลอดไป (19)

พระดำรัสต่อไซดอน

เอเสเคียล 28:20-23

พระดำรัสสั่งต่อไซดอนเพื่อนบ้านไทระ พระเจ้าจะต่อสู้ ล้มด้วยโรคและดาบ สำแดงพระสิริ/ความบริสุทธิ์ผ่านพิพากษา ให้รู้ว่าพระองค์คือพระยาห์เวห์

การพิพากษาชาติหมายถึงความรอดแก่อิสราเอล

เอเสเคียล 28:1

(28:24-26)

พระเจ้าจะกำจัดชาติที่ดูหมิ่นอิสราเอล (24,26) รวบรวมวงศ์อิสราเอลจากชนต่าง ๆ กลับ
‘แผ่นดินที่หย่าโคบผู้รับใช้ของเรา’ ให้อยู่ปลอดภัย แล้วจะรู้ว่า ‘เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา’ (24,26)

บทที่ 29

(1) พระดำรัสแรก

เอเสเคียล 29:1-16

ต่อฟาโรห์อียิปต์ ผู้ถูกวาดเป็น ‘สัตว์ทะเลใหญ่’ [ทันนิน]

ในตำนานตะวันออกไกลคือพลังไกลาหลต้องปราบก่อนสร้างโลก อียิปต์ใช้ภาพนี้บรรยายพระเจ้าขณะอียิปต์เมื่อพยพ

(อสย 51:9) ฟาโรห์หยิ่งว่าแม่น้ำไนล์ แหล่งทรัพย์ทั้งหมด เป็นของตนและตนสร้างเพื่อตน (3,9)

แต่พระองค์จะเกี่ยวสัตว์กับปลาทั้งหมดออกจากแม่น้ำ โยนถินกันดารเป็นอาหารสัตว์/นก (4-5)

อิสราเอลพึ่งอียิปต์ที่เป็นเพียง ‘ไม้เท้าอ้อหัก’ (อสย 36:6) จึงบาดเจ็บด้วย (7) อียิปต์ยูดาห์ต้านบาบิโลน

ทำเหมือนจะช่วยทหารแต่หลอก จึงทรงทำอียิปต์เป็นทะเลทรายร้าง

ตั้งแต่มีกิลชายแดนตะวันออกเฉียงเหนือถึงสิเเนใต้ (10)

40 ปี (11-12)—หนึ่งรุ่น และระยะเชลยยูดาห์ที่เอเสเคียลพยากรณ์ (4:6) พร้อมพิพากษามีสัญญาพื้น หลัง 40

ปีกลับจากที่กระจายสู่บ้านปัทโรส (อียิปต์บน) เป็น ‘อาณาจักรต่ำต้อย’

ต่างจากการฟื้นฟูอิสราเอล จะไม่เป็นชาติให้ใครพึ่ง และอิสราเอลไม่มองอีก

(16) ทุกอย่างให้ชาวอียิปต์รู้ว่าพระองค์คือพระยาห์เวห์ (6,9,16)

(2) พระดำรัสที่สอง

เอเสเคียล 29:17-21

ให้ต้นปีที่ 27 แห่งเชลย (571 ก.ค.ศ. หลังเยรูซาเล็มพินาศ 15 ปี)

เป็นพระดำรัสมีวันที่ซึ่งมาช้าที่สุด พระองค์ตรัสว่าเนบูคัดเนสซาร์เหนื่อยดีไทรแต่ไม่ได้ค่าพอ (ไทร=ครึ่งบกครึ่งเกาะ ล้อมนาน 13 ปีจนบาบิโลนเสียเศรษฐกิจ) จึงมอบอียิปต์เป็นค่าตอบแทน การพิชิตไทร/อียิปต์คือทำ ‘เพื่อเรา’ บาบิโลนเป็นเครื่องพิพากษา อียิปต์เป็นของปล้นตอบแทน พร้อมอียิปต์อ่อนกำลัง มีห้วงแก่อิสราเอล (เทียบ 16): จะให้ ‘เขาหนึ่งเขา’ (ปลั่ง) นอกแก่อิสราเอล และตั้งเอเสเคียลเป็นผู้เผยพระวจนะ (21; 24:27)

บทที่ 30

(3) พระดำรัสที่สาม

เอเสเคียล 30:1-19

สั่งคร่ำเพราะ ‘วันแห่งพระยาห์เวห์’ ใกล้ เมื่อพิพากษาอียิปต์ พันมิตร—คูช=เอธิโอเปีย พุต=ลิเบีย ลูด=ลิเดีย ชนผสม คูบ ฯลฯ—ก็พินาศ ไม่มีชาติช่วย (5,8) ความพินาศจากมิกดอลถึงสิเอเน (29:10) เต็มศพ วันนั้นเหมือน ‘วันภัยอียิปต์’ (9)

ทรงหักรูป/เทวรูป (13) เมืองตั้งแต่โคอัน อาเวน (โอน/เบธเซเมช เฮลิโอโปลิส) โนฟ (เมมฟิส) ทาห์ปานเฮส (ยรม 2:16) ทางเหนือ ถึงโน (ธีบส์) ไต้พินาศ (13-19) แผ่นดินมืดเช่นอพยพ อำนาจหยิ่งยุด (18)

(4) พระดำรัสที่สี่

เอเสเคียล 30:20-26

ให้เดือนหนึ่งที่สิบเอ็ด (586 ก.ค.ศ.) ก่อนเยรูซาเล็มพินาศ เน้นว่าพระเจ้าเริ่มกระทำแล้ว

บาบิโลนได้ข่าวอียิปต์จะช่วยเหลือยอชัวคราว (ยรม 37:5) แต่ทรงหักแขนฟาโรห์จนรักษาไม่ได้แล้ว (21-22)

จะทำแขนกษัตริย์บาบิโลนแข็ง มอบ ‘ดาบพระเจ้า’ ให้หักฟาโรห์/อียิปต์ สำเร็จเมื่อแคมไปซิสพิชิตอียิปต์ 525 ก.ค.ศ. ผู้ยกแขนบาบิโลน กดมือฟาโรห์ในประวัติศาสตร์คือพระเจ้า (25) ให้ชาวอียิปต์รู้ว่าทรงพระยาห์เวห์

บทที่ 31

(5) พระดำรัสที่ห้า

เอเสเคียล 31:1-18

ให้เดือนสามปีสิบเอ็ด (586 ก.ค.ศ. หนึ่งเดือนก่อนเยรูซาเล็มพินาศ—ยรม 52:6) ทรงถามจะเปรียบสง่าฟาโรห์กับใคร แล้วเปรียบกับอัสซีเรีย สนสิดาร์เลบานอนงามใหญ่

(3) บรรยายความโอ้อ่าเหนือธรรมชาติ เป็นไม้มโหฬารในตำนานให้สัตว์โลกกลัว

(6) เหนือต้นทั้งปวงใน ‘เอเดน สวนพระเจ้า’ (8-9) เช่นกษัตริย์ไทรเป็น ‘เศรษฐีสวนพระเจ้า’ (28:13-14)

คือได้ฐานะเกินควรจากพระองค์ แต่ฟาโรห์ยิ่งเหมือนไทร จึงถูกขับจาก ‘สวนพระเจ้า’ (10-11)

สนใหญ่ถูกโค่นให้ต้นอื่นกลัว ไม่หยิ่งเพราะสูง (12-14) เมื่อให้ลง ‘เซโธล’ ต้นทั้งหมดที่อยู่กับและอิงเขา

(9)—‘ต้นเอเดนทั้งปวง’—ลงรับชะตาด้วย (16-18)

บทที่ 32

(6) พระดำรัสที่หก

เอเสเคียล 32:1-16

พระดำรัสที่หก/เจ็ดให้ปีสิบสอง หลังเยรูซาเล็มพินาศเกินปี ฟาโรห์ถูกเปรียบอีกเป็น ‘สัตว์ทะเล’ [ทันนิน]

(29:3) สิงโตและทันนินเป็นภาพฟาโรห์ไซม่อน แต่ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์’ จะล่าสัตว์

ลากขึ้นบกทั้งให้นก/สัตว์กิน เนื้อเต็มภูเขาหุบ เลือดแทนน้ำ แล้วทำฟ้ามืดเช่นอพยพ (7-8) หลายชนระทม

กษัตริย์สิ้นกลัวชีวิตเมื่อเห็นขนาดพินาศ (9-10) ทรงฆ่าคน/สัตว์อียิปต์ผ่านบาบิโลน หักความหยิ่ง (12-13)

ครั้งอพยพตายเพียงบุตรหัวปี/ลูกสัตว์แรกเหมือนผลแรก แต่บัดนี้เก็บเกี่ยวทั้งหมด แล้วรู้ว่าทรงพระยาห์เวห์ (15)

จะทำแม่น้ำที่ ‘สัตว์ทะเล’ ทำขึ้น (2) ไส้ (14) เพลงคร่ำพ้อแล้ว รอเพียงคำสั่งสำเร็จ (16)

(7) พระดำรัสที่เจ็ด

เอเสเคียล 32:17-32

พระดำรัสสุดท้ายขยายแดนบาดาล เซโธล ใน 31:17-18 (ภาพจักรวาลสามชั้นที่รับทั่วไป: ฟ้าน้ำสิ่งทิพย์ กลางคือ

‘แผ่นดินคนเป็น’ ได้คือเซโธลแดนตาย) สั่งเอเสเคียลร้องให้เพื่อผู้อียิปต์และส่งลงแดนบาดาล (18)

อียิปต์ร่วมชะตาผู้ถูกฆ่าในเซโธล ซึ่งมีหกชาติ: อัสซีเรีย (22), เอลาม (24), เมเชค/หุบ (26), เอโดม (29),

เจ้านายเหนือทั้งปวงและไซดอน (30)

อียิปต์ลงสุดท้ายครบเจ็ด แม้เคยมหาอำนาจทำโลกกลัว บัดนี้ถูกฆ่าอย่างคนนอกพันธสัญญา (‘ไม่เข้าสู่หนัด’)

นอนกับผู้ลงหลุม ฟาโรห์ผู้บัญชาโลกก็ตายเหมือนกัน (31-32)

บทที่ 33

• 1. จุดเปลี่ยน

เอเสเคียล 33:1-33

‘หลังพระดำรัสพิพากษาบท 1-24 และต่อชาติบท 25-32 ในที่สุดเราถึงข่าวดีบท 34-48 บท 33 เป็นจุดเปลี่ยนในมหานาฏกรรม เริ่มข่าวเยรูซาเล็มพินาศมาถึงเฉลย ข่าวร้ายนั้นจัดที่ประกาศสิ่งใหม่... ในมุมนี้ บทนี้ต่อเนื่องเชิงตรรกะกับตอนจบบท 24’ (Tremper Longman III)

(1) หน้าที่และการทรงเรียกผู้เผยพระวจนะเรื่องการกลับใจ

เอเสเคียล 33:1-20

พระเจ้าสั่งเอเสเคียลพูดกับวงศ์อิสราเอล ‘ชนชาติของเจ้า’ ตั้งเป็น ‘ยาม’

(7) หากไม่เตือนด้วยพระวจนะ ‘คนชั่วแอ๋ย เจ้าจะตายแน่’ จะทรงทวงเลือดจากมือเขา

(8) แต่ถ้าเตือน ‘จงกลับจากทาง’ แล้วไม่ฟัง ไม่ละชั่ว เขาตายเพราะบาป ส่วนเอเสเคียลรักษาชีวิต (9)

ปัญหาไม่ใช่ยามแต่ประชาชน ผู้สิ้นหวังว่า ‘เรามีบาปแล้ว ต้องตาย อยู่ไม่ได้’ (10) แต่ตรัสว่าแม้คนชั่ว หากกลับทำความยุติธรรม/ชอบธรรมจะอยู่ ไม่ตาย (14-15,19) ไม่พอพระทัยความตายคนชั่ว แต่ให้กลับทางและมีชีวิต (11) ตรงข้าม คนชอบธรรมมั่นใจตนแล้วทำบาป ก็ตายเพราะบาป (12-13,18) อิสราเอลยังบ่นว่า ‘ทางพระเจ้า’ ไม่ถูก (17)

อาจคิดควรรอดด้วย ‘ความชอบธรรม’ สะสม แต่ตรัส ‘เราจะพิพากษาแต่ละคนตามการกระทำ’ (20)

ประเด็นคือปัจจุบัน ถ้าทำชั่ว ความชอบธรรมอดีตไม่ถูกรำลึก ถ้าทำชอบธรรม บาปอดีตไม่ถูกรำลึก (16)

‘หน้าที่นักเทศน์ไม่ใช่ให้บันทึกหรือข้อมูล แต่ร้องขออย่างจริงจังให้หนีพระพิโรธไปเพราะบาป

ไม่ใช่บันทึกแต่เป็นยาม ถูกเรียกให้ขอขัดให้กลับใจมาหาพระคริสต์ แต่ต้องเทศน์ธรรมบัญญัติเผชิญคนหน้าชื่อ และข่าวประเสริฐเพื่อได้แกะหลง’ (Duguid)

(2) ข่าวเยรูซาเล็มพินาศ

เอเสเคียล 33:21-22

บท 24 เอเสเคียลได้ยินว่าจะมีผู้บอกข่าวพินาศ (24:26) บัดนี้ ‘ผู้รอด’ มาแจ้งนครแตก ปากเขาเปิดตามพระวจนะ (24:27) ไม่เจ็บอีก เป็นจุดพลิกชะตาประชากรและเขา แต่ตอนถัดแสดงว่าใจอิสราเอลยังไม่เปลี่ยนราก

(3) การทำทนายผู้เหลือในแผ่นดินและผู้ถูกกวาดเป็นเฉลย (33:23-33) คนเหลือในยูดาห์ร้าง (23-29)

และเฉลยในบาบิโลน (30-33) ไม่เห็นพินาศเป็นโอกาสกลับใจส่วนตัว/สังคม แต่เป็นโอกาสเศรษฐกิจ (24)

พระองค์ไม่มอบแผ่นดินที่สัญญา ‘อับราฮัม’ เป็นมรดกแก่ ‘ผู้หักพันธสัญญา’ ที่หลังเลือด ทำสิ่งน่าชิง/ลวงประเวณี (25-26) เขาตายด้วย ‘ดาบ สัตว์ป่า โรค’ (ลนต 26:22,25) แผ่นดินเป็นที่ร้าง/หาวดกลัว (27-29)

เซลยามาฟังเอเสเคียลเหมือนจะฟังพระวณะ แต่ไม่ทำ ปากแสดงรัก ใจตาม ‘กำไรธรรม’ (31; 22:27) จึงจะให้คำเตือนผ่านเขาสำเร็จ (33)

บทที่ 34

(1) ผู้เลี้ยงใหม่

เอเสเคียล 34:1-31

บท 34 เป็นพระดำรัสที่พิพากษา/ช่วยให้รอด ผู้เลี้ยง ‘โหดร้าย’ (อพย 1:13-14; ลนต 25:43,46) ไม่เลี้ยงฝูง แต่กินแกะ/สวมขน จะถูกพิพากษา ‘ผู้เลี้ยง’ คือกษัตริย์ยูดาห์ ไม่ดูแลอ่อนแอ/เจ็บ ไม่หาแกะหาย ฝูงไร้ผู้เลี้ยง กระจายเป็นอาหารสัตว์ ไม่มีใครเยี่ยม จึงตรัส ‘เราต่อสู้ผู้เลี้ยง ช่วยแกะจากมือ’ (10) ‘หาและช่วยจากทุกที่ที่กระจาย’ (11-12)

‘รวบรวมไว้ภูเขาสูงอิสราเอล เลี้ยงหญ้าดี’ (13-14) ‘เราเองเป็นผู้เลี้ยง ให้พัก’ (15) ทรงหา พันแผล ทำแข็ง แต่กำจัด ‘แกะอ้วนและแข็ง’ (16) ที่กดแกะอื่นให้อ้วนเอง (18-20) ช่วย ‘แกะพระเจ้า’ ไม่เป็น ‘ของปล้น’ อีก (22,28) ตั้ง ‘ผู้เลี้ยงหนึ่งคน’ (23; ยน 10:11,14)

คือดาวิดผู้รับใช้ ให้เลี้ยง เป็น ‘กษัตริย์/ผู้นำ’ [นาซี] พันสัมพันธ์พระเจ้า-ประชาชน (24,30-31)

ทำ ‘พันธสัญญาสันติสุข’ (37:26) กำจัดสัตว์ร้าย ให้อยู่ปลอดภัย (25,27,28; ฮชย 2:18) ให้ ‘ฝนพระพร’ ตามฤดู แผ่นดินผลอุดม (26-27,29; ฉธบ 28:4,12) แล้วรู้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงอยู่ด้วย (30)

ทรงรื้อฟื้นพันธสัญญาดาวิด/ชีนาย และ ‘อาดัม/การสร้าง’ (Duguid: ‘เจ้าเป็นอาดัม เราเป็นพระเจ้าของเจ้า’—31)

บทที่ 35

(2) แผ่นดินที่สร้างใหม่

เอเสเคียล 35:1-15

หลังประกาศฟื้นพันธสัญญาดาวิดบท 34 บัดนี้กล่าวอนาคตคานาอัน แขนพันธสัญญาอับราฮัม บท 35

เป็นพระดำรัสต่อภูเขาเสอีร์ แผ่นดินเอโดม ต้นแบบผู้ไม่ถูกเลือกและชาติที่ต้านพระเจ้า/ผู้เลือก ทรงประกาศคำสาปต่อ ‘เสอีร์’ เพื่อแสดงหวังฟื้นแผ่นดินอิสราเอล เอโดมจ้องอิสราเอลแต่ก่อน และเห็นยูดาห์พินาศก็จะยึด (35:5,10-12; 36:5) แต่ทรงต่อสู้ ทำแผ่นดินร้างนิรันดร์ เมืองไรคน (35:9) ตอบแทนคำชั่ว/ศัตรู ให้รู้ว่าทรงพระยาห์เวห์ (35:4,9,15)

36:1-15 กล่าวประชากรกลับแผ่นดินสัญญา คำต่อ ‘ภูเขาอิสราเอล’ ขนานเสอีร์

ศัตรู—ชาติและเอโดม—พยายามยึดและได้บางส่วน (36:2,5) แต่ด้วยความหวง/กริ้วจะตอบแทนความอับอาย (36:6-7)

ภูเขาแตกกิ่งออกผลเพื่ออิสราเอลกลับ (36:8) แผ่นดินพื้น ‘ประชากรของเรา’ มาก ที่อยู่สร้าง (36:10,12)
ไม่เป็นแผ่นดินกินคนหรือรับอับอายอีก (36:14-15) คน/สัตว์ทวิบนแผ่นดินสะท้อนคำสร้างในปฐม
1:28 การสร้างใหม่มีใช้เพียงกลับสภาพเดิม แต่ดีกว่าเดิม (36:11)

บทที่ 36

(3) พันธสัญญาที่สร้างใหม่

เอเสเคียล 36:16-38

ตอนสำคัญมีสัญญาว่าจะชำระอิสราเอล ให้ใจใหม่/พระวิญญาณ ให้ทำกฎ (25-27)
เริ่มเหตุไต่จากแผ่นดินและสิ่งเกิดในต่างชาติ ในคานาอัน อิสราเอลทำแผ่นดินเปื้อนด้วย ‘การกระทำ’—หลังเลือด/รูป
(17-18) เมื่อถูกกระจาย ชาติว่า ‘ประชากรพระยาห์เวห์ถูกไล่จากแผ่นดินพระยาห์เวห์’ ทำ ‘พระนามบริสุทธิ์’ เปื้อน
(21)

จึงจะทำ ‘พระนามใหญ่’ ที่เปื้อนเพราะอิสราเอล (5:6) บริสุทธิ์อีก (23) โดยรวบรวมกลับและชำระ (24-25) ทั้งหมด
‘เพื่อพระนามบริสุทธิ์’ ไม่ใช่เพราะเขา (22) จะประพรม ‘น้ำสะอาด’ ให้สะอาด ให้ ‘วิญญาณใหม่และใจใหม่’ เอาใจ
‘หิน’ ออก ให้ใจ ‘เนื้อ’ (26; 11:19)

‘พระวิญญาณพระเจ้า [รูอัค]’ ผู้ให้ชีวิต/ฤทธิ์จะอยู่ในเขา สร้างเจตนา/กำลังตาม ‘กฎ’ [โฮค] และ
‘ข้อกำหนด/ความยุติธรรม’ [มิชพัท] (27; 11:20) น้ำ/พระวิญญาณปรากฏในคำสนทนาเยชูกับนิโคเดมัส (ยน 3:5)
แล้วดำเนินสมประชากร คำสาปดินหาย ผลมากเหมือน ‘สวนเอเดน’

(28-30,33-35) แล้วชาติรู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงทำ (36) ทรงย้ายไม่ใช่ ‘เพื่ออิสราเอล’ (32) แต่เพื่อพระนาม
ความรอดไม่ให้ไอ้อวดแต่ถ่อม เขาระลึกชั่วและ ‘รังเกียจตนยิ่ง’ (31; เช่น 20:43; 6:9 แปล ‘จะคร่ำ’)
ทุกอย่างเป็นพระคุณ จะฟื้นฟูชาเล็มให้คนเต็ม แต่ยังสั่งวงศ์อิสราเอลอธิษฐานขอสิ่งนี้ (37) พระองค์จะช่วยและตอบ
(เยียบ 14:3; 20:3)

บทที่ 37

(4) ประชากรที่สร้างใหม่

เอเสเคียล 37:1-14

‘พระวิญญาณพระเจ้า [รูอัค]’ พาเอเสเคียลสู่หุบกระดูกมากและแห้งจัด พระหัตถ์/ฤทธิ์ลงมาส่อว่าเป็นนิมิต (1:3; 8:1;
40:1) ถามว่ากระดูกอยู่ได้ไหม เขาสารภาพ ‘องค์เจ้า พระองค์ทรงทราบ’

(3) มันไร้กำลัง/หวัง แต่ถาพทรงให้ก็อยู่ เมื่อเขาพยากรณ์ กระตูกต่อกัน มีเอ็น/หนัง แล้วพยากรณ์แก่ ‘ลมปราณ/ลมหายใจ’ [รูอัค] ‘จงพัดจากสี่ทิศ ให้คนตายมีชีวิต’ (9)

ลมปราณ ‘เข้า’ เขา เขา ‘ลุกขึ้น’ เป็นกองทัพใหญ่ (10; คำเดียวใช้กับเอเสเคียล 2:2; 3:24) กระตูกคือ ‘ประชากรของเรา’ วงศ์อิสราเอล สิ้นหวังว่าถูกตัดขาด (11; 33:10) จึงต้องพยากรณ์แก่ประชากร เช่นเดียวกับกระตูก พระองค์ใส่ ‘พระวิญญาณ/ลมปราณพระเจ้า’ [รูอัค] ในเขา (36:27) ให้ชีวิต เปิดหลุม พาออกสู่แผ่นดิน (12-14) ให้รู้ว่าผู้ทำคือพระยาห์เวห์ ‘สรุป ขอนี้ว่าด้วยพระราชกิจสร้างอิสราเอลใหม่ผ่านคำพยากรณ์เอเสเคียลและพระวิญญาณ แม้รับพิพากษาขอบเพราะบาป ถูกส่งแดนตายและไร้หวังในสายตามนุษย์ พระเจ้าทรงนำชีวิตจากความตายได้... [การสร้างใหม่] คือความคาดหวังพันธสัญญาเดิมต่อความครบถ้วนปลายยุคสำเร็จ และครบในพระคริสต์ อิสราเอลของพระเจ้าที่เต็มพระวิญญาณใหม่ก่อตัวในพระคริสต์ ฐานะมิใช่เชื้อชาติหรือสืบทอดแบบเดิม แต่ความเชื่อในทางพระคริสต์ (กท 6:12-16)’ (Duguid)

(5) เอกภาพที่สร้างใหม่

เอเสเคียล 37:15-28

สัญลักษณ์อีก: รวมไม้หนึ่งเขียน ‘ยูดาห์ใต้’ กับอีกไม้ ‘อิสราเอลเหนือ’ เป็นหนึ่ง เมื่อถาม ให้บอกว่าจะรวบรวมลูกหลานอิสราเอลจากชาติ เป็นอาณาจักรเดียว กษัตริย์เดียว (22) คำหลัก ‘หนึ่ง’ ปรากฏสิบครั้ง อิสราเอลที่รอดเป็นชาติเดียว ไม่แยก (22) ไม่ทำตนเป็นรูป/บาป (23) ตั้ง ‘ดาวิดผู้รับใช้’ เป็นกษัตริย์ ‘ผู้เลี้ยงหนึ่ง’ (24; 34:23-24)

ปัญหาแตกคือกษัตริย์ล้มเหลว บัดนี้ ‘ดาวิด’ ตามพระทัยเป็นกษัตริย์นิรันดร์ ให้อยู่แผ่นดินสัญญาตลอด โดยรักษากฎ (24-25) ทรงให้พร ตั้ง ‘พันธสัญญาสันติสุข’ นิรันดร์ (34:25) ทำมั่นคง/ทวี และตั้ง ‘สถานบริสุทธิ์’ กลางเขาตลอด (26-28; บท 40-48)

‘การฟื้นฟูพระวิหารเป็นพรสูงสุดพิสูจน์อย่างเป็นรูปธรรมว่าพระประสงค์ตั้งประชากรบริสุทธิ์สำเร็จ... การคงอยู่ของพระวิหารเป็นหมายงานเปลี่ยน เพราะสถานบริสุทธิ์จะปลดปล่อยนิรันดร์ได้เฉพาะกลางชุมชนที่ชำระครบ’ (Duguid)

บทที่ 38

• 3. การทดสอบสุดท้ายและระเบียบใหม่

เอเสเคียล 38:1-29

ตอนนี้เป็นหนึ่งในเดียว บรรยายความพ่ายแพ้ของโกก (บท 38) และความพินาศ (บท 39):

การโจมตีสุดท้ายของศัตรูต่อประชากรไร้กำลัง และการแทรกแซงเด็ดขาดของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้ภัยทั้งสิ้นจบ

(1) ความรู้และร่างของโกก

เอเสเคียล 38:1-23

เริ่มสร้างโกก/พันธมิตรติดอาวุธเตรียมบุกรายพระเจ้าของผู้สงบ (2-9) ‘มาโกก’

(2) ชื่อดินแดนโกกครอง อังโรช เมเชค ทูบัล ‘โกก’ เคยเทียบกษัตริย์ลิเดียศตวรรษ 7 ก.ค.ศ. (กฎ/ไกเอส)

แต่ควรเข้าใจเป็นบุคคลตำนานนำพลังชั่วร้ายพระเจ้า วีรณจึงวาด ‘โกกและมาโกก’

เป็นเครื่องชาตานุธรรมิกชนปลายยุค (ว 20:8) โกกกับสองดินแดน (เมเชค ทูบัล; โรช [นาซี] หมายถึง/ผู้นำ),

เปอร์เซีย คูช ทูต โกเมอร์ โทการมาห์ รวมแนวร่วมเจ็ดชาติครบ คือศัตรูโลก เมเชค ทูบัล โกเมอร์

โทการมาห์จากเหนือ; ทูต (อียิปต์ตะวันตกเฉียงเหนือ), คูช (ใต้) จากใต้/ตะวันตก; เปอร์เซียจากตะวันออกยูดาห์

เอเสเคียลเห็นอนาคตชาติไหลเหมือนเมฆตีอิสราเอล (9,16) ประชากรถูกรวบจากชาติสู่ศูนย์โลก ‘อยู่ปลอดภัย’

(8,12,14) ไม่พึงชาติ มีแต่พระเจ้า เป็นประชากรพื้น พระองค์เป็นพระเจ้า เมื่อศัตรูสุดท้ายมา จะทรงกริ้วแรง

พิพากษาด้วยแผ่นดินไหว ดาบ โรค ฝนหนัก ลูกเห็บใหญ่ ไฟ กำมะถัน (18-22; ภาพนี้ปรากฏในวิวรณ์)

และสำแดงความบริสุทธิ์ ‘ต่อหน้าคนต่างชาติ/หลายชาติ’ ให้รู้จักพระองค์ (16,23)

บทที่ 39

(2) การจัดการโกกครั้งสุดท้าย

เอเสเคียล 39:1-29

บท 39 เปิดประกาศพิณาสโกก/ฝูงทั้งหมด (1-8) โดยปกป้องประชากร ทรงให้รู้พระนามบริสุทธิ์ ไม่ให้เปื้อนอีก (7):

เมื่อเห็นฤทธิ์ช่วยและความบริสุทธิ์ต่างจากเทพ อิสราเอลไม่กลัว/รับใช้เทพอื่น

และไม่ทำพระนามเปื้อนด้วยบาปจนถูกกระจาย (36:22-23) พินาศสุดท้ายสิ้นเชิง อาวุธมากจนเผาพื้นเจ็ดปี (9-10)

ฝังศพเจ็ดเดือน (12) แผ่นดินชำระด้วยฝังกระดูกที่เหลือหมด (12,14,16) นก/สัตว์ถูกเชิญกินศพทหาร (17-20) ข้อ 21

จะสำแดง ‘พระสิริพระเจ้า’ ท่ามกลางชาติ แก้มลทินต่อ ‘พระนามบริสุทธิ์’

ชาติรู้ว่าอิสราเอลล้ม/กระจายไม่ใช่เพราะพระองค์ไร้ฤทธิ์ แต่เพราะบาปจึงขับ (23-24) จะพากลับ แสดงรัก

สำแดงความบริสุทธิ์ ‘ต่อหน้าหลายชาติ’ (25,27)

อิสราเอลก็รู้ว่าพระยาห์வேห์เป็นพระเจ้าของตน (22,28) แม้พิณาสเพราะบาป พระองค์รื้อถอนและรัก

‘เพื่อพระนามบริสุทธิ์’ (25) ไม่ซ่อนพระพักตร์อีก เพราะเทพะวิญญาณพระองค์เหนือเขา (29) ข้อสำคัญ:

เมื่อให้อยู่สงบ อิสราเอลจะ ‘แบกความอับอาย’ และสำนึกบาป (26)

NIV/ESV ว่า ‘ลืมหายอับอาย’ ไม่ตรงต้นฉบับ รูปกริยาเดียวใน 16:54 แปล ‘แบกความอับอาย’ แนวคิดนี้อยู่ 16:63;

20:43; 36:31-32 สอนว่ารอดด้วยพระคุณเท่านั้น ผู้รอดอดตนไม่ได้ (อพ 2:4-19)

บทที่ 40

(1) การก่อรูปพื้นที่บริสุทธิ์

เอเสเคียล 40:1-20

บท 40 นิมิต्तสุดท้ายเรื่องพระวิหารถึงบท 48 ให้ปี 25 ของเชลยแรก หลังนครแตก 14 ปี ‘วันที่สิบเดือนหนึ่ง’
ดุซปีเสียงแตร เมื่อที่ดินคืนเจ้าของและทาสเสรี (ลนต 25:8-13)

ปี 25 คือกึ่งกลางรอบ 50 ปี จึงคาดการณ์ปลดปล่อยบท 34-37 เอเสเคียลถูกพาในนิมิตสู่ภูเขาสูงอิสราเอล (2)
เช่นโมเสสรับธรรมบัญญัติ/แบบแปลนปลาที่ชีนาย เขาเห็น ‘สถานบริสุทธิ์สวรรค์’ (‘รูปร่างนคร’)

‘บุรุษส่องแสงถือเชือกป่านและไม้รั้ววัด’ (3) นำชม บท 8 เขาเห็นพระวิหารเปื้อน พระสิริจากไป บัดนี้กลับสู่วิหารใหม่
(43:1-5) แรกเห็น □ กำแพงล้อม (5) แยกใน/นอก กันมลทิน (42:20)

สูง/หนา 3.2 ม. รับประกันความสะอาด สาม □ ประตู—ตะวันออก (6), เหนือ (20), ใต้ (24)—เหมือนป้อม กว้าง
13.5 ม. ลึก 27 ม. (13,15; 1 ศอก≈54 ซม.) มีมุขและห้องยามข้างละสาม ผู้บูชาขึ้นเจ็ดขั้น (6,22,26)

□ ลานนอกล้อมด้วย

□ ‘พื้นปูหิน’ มี

□ ห้อง 30 (17) กว้างจากประตูนอกถึงใน 54 ม. เป็นเขตกันรอบของบริสุทธิ์ ลานในค้อมด้วย

□ ประตูเหมือนกัน (29) แยกเข้

□ ลานในสูงชัน 2.5 ม. ขึ้นแปดขั้น (31,34,37) ข้างมุขมี

□ ห้องล่างเครื่องเผาบูชา (38) มุขใช้ฆ่าเครื่อง (39-43)

มีห้องนักร้องสองและปูโรหิตศาโดกผู้ดูแลวิหาร/แท่นสอง (44-46) รายละเอียดแสดงหัวข้อ ‘พื้นการถวายบูชาที่เหมาะสม’
ความบริสุทธิ์/บูชาสรุปในข้อ 47

ลานในเป็นสิ่งเหลื่อมหมายพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ กลางมี

□ แท่น จากนั้นพาสู่ตัววิหาร (40:48; 41:1) กลางอาคาร ล้อมกำแพง จำกัดเข้า ขึ้นอาจสิบชั้น รวม 25 ชั้น
(40:22,31,49) Duguid เห็นเลข 25 มีความหมาย (ที่มา: พจนานุกรมภูมิหลังวัฒนธรรมพระคัมภีร์, 2017)

บท 41 วิหารแบ่งมุข □ ห้องนอก □ ห้องใน จุดคืออภิสุทธิสถาน (4) เป็นสิ่งเหลื่อม ผ่านสามประตูแคบลง (ลาน->มุข
7.5 ม.; มุข->นอก 5.4; นอก->ใน 3.2) เน้นความบริสุทธิ์จนเอเสเคียลเข้าไม่ได้ มีแต่ทูตวัด (3-4) รอบมี □ ห้องสามชั้น
90 (5-11)

ตะวันตกมี □ อาคารไม่บอกใช้ (12) ไม่ทั้งหลัง ประดับอินทผลัมและเครื่องบูชาคน/สิงโต
(17-20)—อินทผลัมหมายอุดม/ชีวิต เครื่องปกป้อง เครื่องเดียวที่กล่าวคือแท่นไม้ในห้องนอก

ประตูตะวันออกที่พระยาห์เวห์เข้า ปิดนรินทร์ (2)

กษัตริย์เข้าได้เฉพาะมุขเพื่อกินต่อพระพักตร์ (3) สิทธิพิเศษแต่จำกัดกว่าอดีต (2พงษ 16:10-18) เข้าแม่ลานในไม่ได้
เอเสเคียลเข้าประตูเหนืออยู่ลานนอก กราบเพราะ ‘พระสิริพระเจ้า’ เต็มวิหาร

(4) ทรงเตือนความบริสุทธิ์ ให้สนใจทางออกกันมลทิน และร้องว่าเคยนำสิ่งน่ารังเกียจเข้า (5-6)

‘ให้ต่างตัวไม่เข้าสุหนต์ใจ/กายอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ทำวิหารเปื้อน’ (7; 2พงษ 11:4,19) บัดนี้คนเช่นนั้นเข้าไม่ได้

(9) ถอนงานปุโรหิตจากเลวีที่ไม่รักษา ‘หน้าที่ของบริสุทธิ์’

(8) แต่รับใช้รูป (10,12-13)

ยังให้ผ้าประตู/รับใช้ (11,14; Duguid มองข้อ 8 คำหิวนิสรุเอลทั้งชาติและตั้งเลวีแทน ‘ต่างตัว’ ยาม)

แม้สมควรถูกห้าม กลับได้พระคุณทำงาน แต่แบกอับอาย/สิ่งน่ารังเกียจ (13) ปุโรหิตศาโดคก็ได้พระคุณ แม้มีบาป (22:26)

ทรงจำสัถย์ให้ ‘เข้าใกล้พระเจ้า’ รับใช้ (15-16) แต่ต้องกลัวเสีย ผม เหล้า แต่งงาน คดี สะอาด/มลทิน (17-27,31)

เปลี่ยนเสียก่อนออกลานนอก ‘มิฉะนั้นเสียจะทำประชาชนบริสุทธิ์’ (19; อย่างย้อนแย้ง

พระเยซูชำระมลทินผ่านพระกาย/ฉลอง—มธ 14:36; ลก 8:44)

ปุโรหิตสอนแยกบริสุทธิ์/สามัญ สะอาด/มลทิน (23) Duguid ว่าพระสถิตเต็มวิหารใหม่มาพร้อมความรับผิดชอบจำกัดเข้า
าเขตบริสุทธิ์ยิ่ง ไม่มีใครเข้าอภิสิทธิ์สถาน ทำให้ ฮบ 4:16 ที่ผู้เชื่อเข้าบัลลังก์พระคุณอย่างกล้าเป็นสิทธิรุ่งโรจน์

มรดกปุโรหิตคือ ‘พระเจ้า’ (28) ไม่มีที่ดิน รับจากเนื้อถวายเป็นของบริสุทธิ์ (29-30; กตว 18:25-29)

บท 45:1-8 แจกแผ่นดินใหม่จากเมดิเตอร์เรเนียนถึงตะวันออก รายละเอียด 47:13-48:35

สำหรับเชลยเรื่องที่ดินเร่งด่วน (33:24-29) แต่ก่อนอื่นถวายส่วนกลางเป็น ‘แผ่นดินบริสุทธิ์’ (1) 25,000×20,000 ศอก
(LXX)

กลางมีพื้นที่วิหารสี่เหลี่ยม 500 ศอก รอบ 25,000×10,000 ให้ปุโรหิต เป็น ‘บริสุทธิ์ที่สุด’ (3) ไหลระดับนอกวิหาร
เขตเหนือเท่ากันให้เลวี (5) ได้ครึ่งหนึ่งให้คน (6) ตะวันออก/ตะวันตกให้ ‘กษัตริย์’ [นาซี] (7)

ต่างจากจับสลากคานาอัน ทั้งแผ่นดินเรียงตะวันออก-ตะวันตกจากวิหาร และรอบเป็นบริสุทธิ์

ศูนย์ไม่ขึ้นคร/วังแต่พระวิหาร ‘ศาสนศาสตร์ศิโยนเดิมเน้นการเลือกเยรูซาเล็ม/ดาวิด

บัดนี้กลับแกนพระราชอำนาจพระยาห์เวห์และการครองผ่านวิหาร’ (Duguid)

กษัตริย์อนาคตคือ ‘กษัตริย์ของพระเจ้า [นาซี]’ พอส่วนที่ทรงให้ ไม่กด/ขูด ‘ประชากรพระเจ้า’ (8-9)

ทำยุติธรรม/ชอบธรรม ไซดาซึ่งเที่ยง (9-12) ไม่โกงของถวายแด่พระเจ้า ‘มหาราช’ เพื่อสะสมตน (13,16) คำ

‘เจ้านาย’ 16-17 (บท 46) คือ [นาซี] กษัตริย์/ผู้ครอง

เป็นตัวแทนประชาชน มีบทกลางนมัสการ (17,22) วันหนึ่งเดือนหนึ่งชำระสถานบริสุทธิ์ (18-20) ทาเลือดไถ่ที่วงกบ

สี่มุมฐานแท่น วงกบลานใน ทำเช้าวันที่ 7 ไถ่วิหาร วันที่ 14 ถือน้ำสกาเจ็ดวัน กษัตริย์นำไถ่บาป/เผาบูชา (22-25)

วันที่ 15 เดือนเจ็ดฉลองเจ็ดวัน เน้นเครื่องไถ่บาปชุด บท 46 กษัตริย์ถวายสบบาโต/วันขึ้นคำ (1-8): สบบาโตลูกแกะหก
แกะผู้หนึ่งพร้อมธัญบูชา (4-5), ขึ้นคำเพิ่มโคหนุ่มหนึ่ง (6)

กษัตริย์เข้าลานในไม่ได้ บุโรหิตถวายแทน

(2) แต่ถึงธรรณีประตูตะวันออก ประชาชนถึงปากประตู (3; ทิศเห็นขึ้นแท่นจึง ‘บริสุทธิ์’—43:17) ทุกเทศกาลเข้ากราบ
ออกอีกประตู (เหนือเข้าได้ออก กลับกัน—9) กษัตริย์ตัวแทนอยู่ด้วย กราบพระยาห์เวห์ ‘มหาราช’ (10)

เหมือนเข้าประเทศเข้าผ่านมหาราชในสนธิสัญญา แสดงยอม กษัตริย์ถวายสมัครใจและเข้าประตูตะวันออกได้ (12)

จบข้อกำหนดด้วยเครื่องทุกวัน (13-15) กลับมรดกกษัตริย์ (16-18): ให้ลูกเป็นมรดกได้

แต่ให้ข้าราชการต้องคืนปีเสียงแตร เพื่อพอส่วนตน ไม่ยึดที่ประชาชน (18; 45:9) ‘ข้อห้ามยึดที่ดินคร่อมระเบียบบูชา
เน้นแรงขับการแบ่งไม่ใช่เสมอภาคแต่พระอธิปไตย แผ่นดินเป็นของพระยาห์เวห์ ผู้แบ่ง

กษัตริย์สะสมยึดการแบ่งที่ทรงทำ ไม่ยอมรับพอ ๆ กับรูกศูนย์ที่พระเจ้าประทับหรือถวายไม่เหมาะสม

ต้องจำตนเป็นข้าประเทศของมหาราช’ (Duguid) บท 44-46 จบกลับต้น ผู้นำพาผ่านห้องบริสุทธิ์ที่บุโรหิตต้ม/กิน

ออกลานนอก ของบริสุทธิ์ห้ามออก ‘มิฉะนั้นทำประชาชนบริสุทธิ์’ (20; 44:19 เสื่อเช่นกัน) เห็น ‘ครัว’

สี่มุมลานนอกต้มเครื่องประชาชน (21-24) การชมจบจากนอกสู่กลาง (40:5-41:4) แล้วออกอีกสองครั้ง

ปัญหาการตีความ/ประยุกต์นิมิต 40-46 ดู NIV Application Commentary ของ Duguid น.671-676

‘นิมิตเอเสเคียลมีไว้หนุนการกลับใจ อดทนสัจย์ และหวังอนาคตต่างอดีต... บุคคล “เมสสิยาห์” สำคัญที่สุดใน 40-48
คือพระวิหาร ไม่ใช่กษัตริย์แต่พระวิหารที่ชี้พระเยซู’ (Duguid)

บทที่ 47

(3) แม่น้ำแห่งน้ำชีวิตบริสุทธิ์

เอเสเคียล 47:1-12

ผู้นำมาถึงประตู เห็นน้ำจากใต้ธรณีไหลตะวันออก โดยตรงออก ‘จาก’ ไต้แท่น (1) ที่นั่นในวิหารซาโลมอนมี ‘ทะเล’

สัญลักษณ์ไกลาหล บัดนี้อยู่ใต้ระเบียบวิหารและเป็นบวก (สดด 93:4) น้ำไหลจากลานใน

ผ่านประตูตะวันออกลานนอกออก (2)

ผู้นำพาไปตะวันออก ทุก 1,000 ศอก (450 ม.) ให้ข้าม วัดสี่ครั้ง จากตาตุ่มถึงเข่า เอว แล้วเป็นแม่น้ำข้ามไม่ได้ (3-5;

ศคย 4:10; มธ 13:31)

ริมทั้งสองมีต้นมาก

(7) น้ำไหลตะวันออกถึงทะเลเค็ม (ทะเลตาย) และ ‘รักษา’ [ราฟา] (อพย 15:22-26)

ที่ปลาอยู่ไม่ได้กลับมีปลาทุกชนิดมาก (9-10) แต่ยังคงแหล่งเกลือล้ำค่า (11) ต้นผลทุกชนิดริมสองฝั่งออกผลทุกเดือน

ใบเป็นยา (12) ภาพซ้ำ วว 22:1-2 แสดงเอเดนฟื้น เหตุรุ่งเพราะน้ำมาจากพระวิหาร (12)

ส่วนวิจารณ์บรรยาย ‘แม่น้ำซีวิต’ ออกจากบัลลังก์พระเจ้าและพระเมษโปดก (วว 22:1; เทียบ ยน 4:14; 7:38-39)

(4) การแบ่งแผ่นดินและนครที่สร้างใหม่

เอเสเคียล 47:13-35

บท 47 ตอนสุดท้ายบันทึกขอบเขต/การแบ่งแผ่นดินพื้น ขอบเขตใหม่ (13-20) คล้ายที่โมเสสได้รับ (กตว 34:1-12) แต่ใหญ่กว่าอิสราเอลเคยครอง แม้นยูดาวิตสูงสุด ไม่กล่าวฝั่งตะวันออกจรแดนเพราะเดิมไม่ใช่ส่วนสัญญาสิบสองเผ่ารับมรดกในขอบเขตแท้ กล่าว ‘สิบสองเผ่า’ (13) เพราะรวมชาติเดียวรอบดาวิด (37:21-25)

ต่างดาว [เกอร์] ที่อยู่กลางอิสราเอลนับเท่าและรับมรดก (21-23) บท 48

แต่ละเผ่าได้แถบยาวตะวันออก-ตะวันตกอย่าง ‘เท่าเทียม’ (47:14; 1-7,23-28) เส้นเขตไม่ระบุมาตรา/ภูมิศาสตร์แก่นคือทั้งแผ่นดินมีวิหารกลาง (8,10,21ข) เรียงแถบตะวันออก-ตะวันตกบริสุทธิ์ เขตวิหารคือ ‘แผ่นดินบริสุทธิ์’ (45:1-8) ยูดาห์/เบนยามินไกลสุดสู่ฐานสัมพันธ์สำคัญ (22)

ส่วนดาน อาเซอร์ นัฟทาลีเหนือ และกาตได้ ลูกศิลาห์/บิลฮาร์ภรรยาน้อยยาโคบ อยู่ไกล มีเกียรติน้อย การสลับตำแหน่งเหนือได้ยูดาห์/เบนยามินเน้นเอกภาพใหม่ Duguid ว่าเมื่อแบ่ง ‘เท่าเทียม’ วิหารใหม่อยู่ใกล้ทางภูมิศาสตร์ (เหนือเยรูซาเล็ม 50 กม.)

พื้นประเพณีเก่า (ที่มา: คำอธิบาย Duguid) แผ่นดินบริสุทธิ์เป็นศูนย์ฝ่ายวิญญาณ ข้อ 8-22 ไม่เพียงซ้ำ 45:1-8 แต่บอกใช้/หมาย ที่ปุโรหิตคือ ‘แผ่นดินถวายจากทั้งแผ่นดิน’ (12) บริสุทธิ์ที่สุด ที่เลวีก็บริสุทธิ์ ห้ามขายหรือให้ผลแรก (14) ได้พระวิหารกลางพื้นที่นั้นสร้างนครสี่เหลี่ยม 4,500 คอก (2.4 กม.; 15; ดูภาพบท 45) ที่ชายขวา (ตะวันออก/ตะวันตก) ให้คนทำงานนคร ‘จากทุกเผ่าอิสราเอล’ เพาะปลูก (18-19) ที่กษัตริย์อยู่ชายขวาของสี่เหลี่ยมบริสุทธิ์ เป็นระดับกลาง เตือนว่าฐานะสูงกว่าประชาชนแต่ต่ำกว่าปุโรหิต/เลวี ท้ายหนังสือ (30-35)

กล่าวประตูและซ็อนคร ‘พระยาห์เวห์ซัมมาห์’ นครสี่เหลี่ยม สามประตูแต่ละทิศ ชื่อตาม 12 เผ่า มีเลวี และรวมเอฟราอิม/มนัสเสห์เป็นประตูโยเซฟ (32) ประตูแสดงเอกภาพประชากรพื้น และนครหันเหนือสู่พระวิหาร ประตูเหนือจึงให้เผ่ามีสิทธิจากเลอาห์—รูเบน ยูดาห์ เลวี (31) ต่างจากการเรียงในถิ่นทุรกันดารที่เหนือไม่น่าพึงใจ (กตว 2)

ชื่อ ‘พระยาห์เวห์ซัมมาห์’ (พระยาห์เวห์สถิตที่นี่) สะท้อนแกนนิมิต พระเจ้าทรงเดิมวิหารด้วยพระสิริ (44:4) แต่ทรงอยู่ในนครด้วย! พระเจ้าผู้เหนือโลกในวิหารแยกบริสุทธิ์ บัดนี้ทรงอยู่ในที่อาศัยประชาชน เช่นอวยพรผ่านแม่น้ำซีวิต เป็นความสำเร็จมีชีวิตของหวังเดียว—พันธสัญญาใหม่: ‘เราจะตั้งพันธสัญญาสันติสุขกับเขาเป็นนิรันดร์ ทำมันคงและทวี ตั้งสถานบริสุทธิ์กลางเขานิรันดร์ ที่ประทับเราอยู่กลางเขา เราเป็นพระเจ้า เขาเป็นประชากร สถานบริสุทธิ์อยู่กลางเขานิรันดร์ แล้วประชาชาติจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ชำระอิสราเอลให้บริสุทธิ์’

ดาเนียล

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 8 · บทที่ 9

บทที่ 1

บทนำดาเนียล

ดาเนียล 1:1

บทนำ

ภูมิหลัง

ดาเนียล 1:1

- ชนอิสราเอลเริ่มผ่านอับราฮัม (ราว 2000 ก.ค.ศ.) เป็นทาสอียิปต์ 400 ปี แล้วออกผ่านโมเสส (ราว 1500 ก.ค.ศ.) ทำพันธสัญญากับพระเจ้าที่ซีนายเป็นประชากรพระองค์ หลังถิ่นกันดาร 40 ปี พิชิตคานาอัน ตั้งอาณาจักร มีซาอูล ดาวิด (ราว 1000 ก.ค.ศ.) และซาโลมอน แล้วแยกยูดาห์ใต้/อิสราเอลเหนือ เหนือล่มแก่อัสซีเรีย 722 ก.ค.ศ. ไต่ล้นล้นแก่บาบิโลน 586 ก.ค.ศ. ดาเนียลถูกกวาดไปบาบิโลน 606 ก.ค.ศ. ก่อนยูดาห์ล่ม
- ความพินาศอิสราเอล/ยูดาห์เกิดเพราะหักพันธสัญญา บูชารูปและทำสิ่งพระเจ้าทรงเกลียด แต่ทรงพยากรณ์การฟื้นฟูผ่านผู้เผยหลายคน โดยเฉพาะเยเรมีย์ว่าหลังเชลย 70 ปีจะกลับ (ยรม 25:11-12)
- ดาเนียลถูกกวาดเมื่อเป็นหนุ่มมีอนาคตจากตระกูลขุนนาง (1:3) รักษาความเชื่อครบ 70 ปี และเห็นนิมิต ‘การฟื้นฟูอาณาจักรพระเจ้า’

จุดประสงค์

ดาเนียล 1:1

- ดาเนียลเขียนหนังสือ (7:2; 8:1) แสดงชาวยิวเชลยและคนต่างชาติในบาบิโลน/เปอร์เซียว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเป็น ‘ผู้ครองประวัติศาสตร์’
- หนุนชาวยิวในเชลยให้สัจย์ต่อความเชื่อ และปลอบ/รับรองว่าพระเจ้าจะชนะและตอบแทน
- ผ่านนิมิตและคำอธิบาย แสดงว่าพระเจ้าผู้ครองอาณาจักรโลกจะทำ ‘อาณาจักรพระเจ้า’ สำเร็จบนแผ่นดิน

โครงสร้าง

ดาเนียล 1:1

(John E. Goldingay)

บทที่ 2

พระเจ้าแห่งฟ้าทรงเปิดเผยความฝันของดาเนียล และชะตาจักรวรรดิแก่งบูคัตเนสซาร์

ดาเนียล 2:1

ทรงสำแดงแก่งบูคัตเนสซาร์

บทที่ 3

เมื่อชาวยิวสามคนเลือกถูกโยนในไฟแทนการละทิ้งความเชื่อ พระเจ้า

ดาเนียล 3:1

ทรงปกป้องเขาด้วยฤทธิ์

บทที่ 4

พระราชอำนาจและสุขภาพเนบูคัตเนสซาร์ถูกคุกคาม สูญเสีย และฟื้น

ดาเนียล 4:1

ในการทดสอบ

บทที่ 6

เมื่อดาเนียลเลือกลงถ้ำสิงโตแทนละทิ้งความเชื่อ พระเจ้า

ดาเนียล 6:1

ทรงปกป้องด้วยฤทธิ์านุภาพ

บทที่ 9

คำอธิษฐานของเขาได้รับฟัง

ดาเนียล 9:1

บท 10-12: บุคคลสวรรค์เปิดเผยแก่งดาเนียลว่าอะไรจะเกิดกับประชากรในวาระสุดท้าย

ตารางสมัยเชลย

ดาเนียล 9:1

สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องดาเนียล)

บทที่ 6

ดาเนียลที่สำแดงพระเยซู

ดาเนียล 6:1

บท 7-8: นิมิตส์ตัวสี่ตัวและการครองพระเจ้า บท 9-10: คำอธิษฐานดาเนียลและ 70 สัปดาห์ บท 11-12: ตารางเวลาพระเจ้า

บทที่ 1

เรื่องดาเนียลกับเพื่อนสามคน

ดาเนียล 1:1

· เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนผู้พิชิตอัสซีเรีย โจมตียูดาห์ได้สมัยเยโฮยาхим (กษัตริย์ชั่ว—ยรม 36)

เอกราชของพระวิหารไป (606 ก.ค.ศ.) และพา ‘เด็กหนุ่ม’ (14-15 ปี) รูปงาม

มีปัญญา/ความรู้จากราชวงศ์/ขุนนางมาสอนวิชาและภาษาเคลเดีย (4)

· เขาเรียนสามปีรับดูแลพิเศษเพื่อยืนต่อกษัตริย์ มีดาเนียล (เบลเทซซาร์), ฮานันยาร์ (ซัดรัก), มิชาเอล (เมชาค), อาซารียาห์ (อาเบดเนโก)

· ดาเนียล (หมายถึง ‘พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาของข้าพเจ้า’) ขอหัวหน้าชั้นที่ไม่ทำตนเปื้อนด้วยอาหาร/เหล้าองุ่นกษัตริย์ แม้หัวหน้าบอกเสี่ยง สุดท้ายยอมทดลองสิบวัน (14)

· ผลคือดาเนียล/เพื่อนดูดีกว่าเด็กอื่นมาก

ท้ายที่สุดเขารักษาตนสะอาดด้วยผัก (‘เมล็ดพืช’) แทนอาหาร/เหล้าที่กำหนด

· พระเจ้าประทานปัญญายิ่ง โดยเฉพาะให้ดาเนียลเข้าใจนิมิต/ฝัน (17) เขา ‘ยืนต่อกษัตริย์’ (เทียบ ปฐม 41:46)

และถูกยอมรับว่าฉลาดกว่าพวกโหร/หมอผี (ผู้แก้ฝัน/ไขเวท) ทั้งอาณาจักรสิบเท่า (20)

· ดาเนียลอยู่ถึงสมัยไซรัส (539 ก.ค.ศ. จักรวรรดิเปอร์เซีย) ในตำแหน่งสูง (21) □ บท 1

ให้ภูมิหลังว่าเขาขึ้นวังและได้ความสามารถแก้ฝัน/นิมิตอย่างไร

เรื่องดาเนียลจากมุมมองพระเจ้า

ดาเนียล 1:1

· ความพินาศยูดาห์ได้คือ ‘การพิพากษาตามพันธสัญญา’ แก่ผู้หักพันธสัญญา ละพระเจ้า บูชารูปและทำชั่วตามที่ทรงสัญญา

· 1:2 ‘องค์เจ้า...ทรงมอบ’ ☐ ความพ่าย/พินาศอิสราเอลอยู่ในพระหัตถ์

· แต่ไม่ได้ทรงทั้งอิสราเอล ทรงเตือนให้สำนึก/กลับ และทรง ‘วางแผน’ ให้กลับ ซึ่งพยากรณ์ไว้แล้ว

(ยรม 25:11-12)

· บท 1 เน้นว่าพระเจ้าทรงให้ดาเนียล ‘ได้รับความโปรด/เมตตา’ ต่อหัวหน้าชั้นที่ และประทาน ‘ความรู้/ปัญญา’ (9,17)

· เพื่อให้ ‘ผู้สัตย์ซื่อ’ รอดในเชลย ทรงเลือกดาเนียล ให้ปัญญาและยืนต่อกษัตริย์

· เขามีตำแหน่งสูง มีอิทธิพลตั้งแต่บาบิโลนถึงเปอร์เซีย (เวลากลับ; ข้าราชการอย่างเนหะมีย์คงได้ประโยชน์)

· ข้อ 21 กล่าวไว้ชัด เพราะต้นบทคือ ‘อิสราเอลล้ม/ภาชนะวิหαρถูกเอา’ ส่วนท้ายคือ ‘ฟื้นอิสราเอล/ภาชนะกลับ’ ผ่านไซรัส (อสร 1:1-9) แสดงชัยพระเจ้า

☐ ความย้อนแย้งทางเขน: พินาศดูเหมือนพระเจ้าล้ม แต่ผ่านนั้นสำแดงชัยยิ่งใหญ่ท่ามกลางชาติ

การประยุกต์

ดาเนียล 1:1

(1) การประยุกต์ผิด

‘อาหารมังสรวีตเป็นนิสัยกินที่พระเจ้าพอพระทัย’

‘ถ้าจะรับพร ต้องตัดสินใจพิเศษ/กล้าหาญ (ข้อ 8?)’

‘ผู้ทำพระเจ้าพอพระทัยต้องฉลาด/ตำแหน่งสูง’

‘วันนี้การเข้าใจฝัน/นิมิตยังสำคัญและควรขอปัญญานั้น’

(2) การประยุกต์ถูก

A. จงรู้ว่าพระเจ้าครองประวัติศาสตร์ เหตุทุกอย่างของชาติ/บุคคลอยู่ใน ‘พระหัตถ์ (อธิปไตย)’ พินาศยูดาห์คือ ‘พิพากษาพันธสัญญา’ แต่ทรงจำประชากร

☐ อย่าท้อหรือบ่นเพราะสภาพ จงเชื่อว่าทรงครองทุกสิ่ง พบปลอบ/หวังในนั้น

B. ทรงใช้ ‘คน’ เพื่อทำพระประสงค์ใหญ่เสมอ (ความรับผิดชอบ) และแทรกแซงชีวิตเขา (อธิปไตยพระเจ้า)

แต่เวลานั้นผู้ถูกเลือกอาจไม่รู้พระประสงค์

☐ ในสภาพไม่เข้าใจ จงวางใจ ‘พระเจ้าผู้ประเสริฐ’

และเชื่อฟังพระประสงค์ (พระคัมภีร์) เสมอ C. จำว่า ‘พระคุณพระเจ้า’ ต่อดาเนียลไม่ได้พาแต่สบาย
ยังมีการทดสอบหนัก ทรงฝึกให้เราเป็นผู้ใหญ่ ‘บนโลกนี้’ และทำพระประสงค์ใหญ่

☐ ในสภาพที่ดูเหมือนว่าง ‘ความสัตย์พระเจ้า’ ไม่ได้ จงเรียนฟังพระองค์ยิ่งขึ้น

บทที่ 2

การแก้ความผันแปรคนละคร

ดาเนียล 2:1

· ปีที่สอง เบนุคัตเนสซาร์ผันแปร (สมัยนั้นถือฝันเป็นสารจาก ‘เทพ’) เรียกโหร/หมอผี/นักเสียงทาย/นักเวทบาบิโลน
ให้ ‘ทาย’ และแก้ฝัน (3,9)

· ไม่มีใครทายได้ เขาวางมีแต่ ‘เทพ’ ทำได้ (11) กษัตริย์โอรธ สั่งฆ่า ‘นักปราชญ์’ ทั้งหมด (12)

· นักปราชญ์ถูกฆ่า (13) ดาเนียลขอเวลาเพื่อบอกคำแก้ (16) แล้วอธิษฐาน ‘ร่วม’ เพื่อน (18,23; เทียบ
47—‘พระเจ้าของพวกเจ้า’)

· ได้คำตอบผ่านนิมิต ฝัน/คำแก้ สรรเสริญพระเจ้า ‘ต้นปัญญา [โฮคมาร์ท]’ (20-23) ต่อกษัตริย์กล่าว
‘สิ่งจะเกิดในวันสุดท้าย’ ที่พระเจ้าผู้ ‘เปิดความลับ’ สำแดง (28) ฝัน (31-35): ‘รูปปั้น’ [เซเลม] ใหญ่สว่าง นรกกลัว
หัวทอง ออก/แขนเงิน ท้อง/ต้นขาทองสัมฤทธิ์ ขาเหล็ก เท้าเหล็ก+ดิน หินมีไข่มือนุชย์บุตรูปสิ้น เป็นเกลบปลิว
หินเป็น ‘ภูเขาใหญ่’ เต็มโลก คำแก้ (36-45): กษัตริย์คือหัวทอง (พระเจ้าประทานอำนาจ)
ต่อมาราชอาณาจักรต่อยกว่า (เงิน) ที่สามทองสัมฤทธิ์ ที่สี่เหล็กแข็ง แต่แตกแยกไม่ผสม (เหล็ก+ดิน)

‘พระเจ้าแห่งฟ้า’ ‘พระเจ้ายิ่งใหญ่’ จะตั้งอาณาจักรนิรันดร์/ครบถ้วน

· ตามธรรมเนียม ส่วนต่าง ๆ คือบาบิโลน-มีเดีย/เปอร์เซีย-กรีก-โรม จะพิจารณาหลังบท 7

· กษัตริย์กราบดาเนียลและถวายของ (46) ☐ เทพบาบิโลนก้มต่อพระเจ้าอิสราเอล ยอมชัยพระยาห์เวห์ (การกลับ)

· ผ่านดาเนียล (‘พระเจ้าเปิดความลับ’—47) เขาสารภาพพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้า ‘สูงสุด’ ☐

ชีวิตเราเผยพระเจ้าแก่เพื่อนบ้านหรือไม่?

· กษัตริย์ตั้งดาเนียล/เพื่อนตำแหน่งสูง

บทเรียนจากสองด้าน

ดาเนียล 2:1

(1) ความเชื่อดาเนียล

· เพิ่งตั้งหลักมีงานมั่นคงในบาบิโลนก็เผชิญวิกฤตชาติ (?) เสียตาย แต่ไม่บ่น/กังวล ฟังพระเจ้าอธิษฐาน (17-18) □
จงอธิษฐานในวิกฤต

· ไม่นินหรือใช้ทางลัด ฟังพระเจ้าถึงที่สุด

· เมื่อแก้ได้ เขาสรรเสริญ/ถ่อม เรามักอวดตนไหม? (เทียบ 47) เขากล้าบอกว่าปัญญา/คำแก้มาจากพระเจ้า (27-30)
และพระองค์เป็นองค์อธิปไตย/กษัตริย์แท้ (37,44-45)

(2) ‘พระเจ้าแห่งฟ้า’ ผู้เปิดความลับ

· ทรงเปิด ‘สิ่งซ่อน’ (22)/ความลับ (28,30,47) กุมประวัติศาสตร์ เป็น ‘พระเจ้าแห่งฟ้า’ (18,19,37,44)

‘การซ่อนเรื่องเป็นพระสิริพระเจ้า การค้นเป็นศักดิ์ศรีกษัตริย์’ (สภษ 25:2)

· จะทำอาณาจักรพระองค์สำเร็จ (44; เทียบ 35 ‘ภูเขาใหญ่’)

‘ทูตองค์ที่เจ็ดเป่าแตร มีเสียงดังในสวรรค์ว่า อาณาจักรโลกได้เป็นอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์
พระองค์จะครองนิรันดร์’

(วิว 11:15)

· ทรงดูแลประชากร: เหตุผืนนี้เพื่อใคร? เนบูกัดเนสซาร์? □ เพื่ออิสราเอลเชลย ผู้สงสัยความสัตย์พระเจ้า

· ทรงครองชาติ/ประวัติศาสตร์ และปกป้องประชากรเพื่อพระสิริ

การประยุกต์

ดาเนียล 2:1

(1) จงรู้ข้อจำกัดมนุษย์ เนบูกัดเนสซาร์ครอง ‘ทั้งโลก’ แต่ทุกข์เพราะฝันเดียวและฆ่าคนมาก พระเจ้าทรงมีคำตอบเสมอ
‘อาณาจักรแท้สำเร็จโดยพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์’

(2) เลียนแบบความถ่อมดาเนียล กษัตริย์หยิ่ง (3:1) คิดว่าสิทธิที่พระเจ้าทรง ‘ให้’ ตนสร้างเองและใช้ผิดเหมือนอาดัม
(เทียบ 38) ดาเนียลไม่อวด ‘ความสามารถ’ แต่ถวายพระสิริ และดูแลเพื่อน/ประชากร (46)

(3) จงหวังอาณาจักรพระคริสต์ (วิว 11:15) และกล้ากล่าว ประเทศเราอยู่ในพระหัตถ์
พระองค์ทำอาณาจักรสำเร็จผ่านพระคริสต์ศิลา (อสย 8:14) จงสารภาพด้วยความเชื่อ

บทที่ 3

คำสั่งกราบ ‘รูปทอง’ และการไม่เชื่อฟัง

ดาเนียล 3:1

· เนบูคัดเนสซาร์สร้าง ‘รูปปั้น’ [เซเลม] ทอง สูง 30 ม. (LXX ลงวันที่ปี 18 คือเวลาวิหารเยรูซาเล็มพินาศ; ยรม 52:29)

☐ ทำ ‘รูปทอง’ (จากฝัน?) ทำไม?

· เรียกข้าราชการบาบิโลนและคนถูกจับ ‘จากหลายชาติ’ (4; ปฐก 11 หอบาเบล) มางานเปิด ให้หมอบ/นมัสการ
ใครไม่ทำ ‘ทันที’ ลงเตาไฟ

☐ เหลยหลายชาติต้องบูชาเทพ ‘ผู้พิชิต’ ประเทศ คือรับใช้กษัตริย์/เทพ (12)

· เพื่อนสามคน—ซัดรัก เมซาค อาเบดเนโก—ไม่กราบ ถูกชาวเคลเดียอิจฉาฟ้อง (8) กษัตริย์โกรธ ตรวจ (13-14)
ให้โอกาสอีกว่า หากไม่กราบ จะลง ‘เตาไฟ’ เทพองค์ใดช่วยจาก ‘มือเรา’ ได้? (15)

· เขาตอบ ‘เราไม่ต้องแก้ตัว’ ‘หากพระเจ้าที่เรารับใช้ทรงอยู่ พระองค์ช่วยจากเตาและมือกษัตริย์ได้’ (17)
‘แม้ไม่ทรงช่วย เราก็มิรับใช้เทพหรือกราบรูป’ (18)

‘บุตรของพระเจ้า’ ที่ปรากฏในเตา

ดาเนียล 3:1

· กษัตริย์ยอร์กให้ไพร่องเจ็ดเท่า โยนทั้งสี่ เขา ‘ตก’ ลง (23) ไม่ตาย แต่ทหารผู้โยนตาย (22; อสย 43:1-4)

· กษัตริย์ตกใจลกว่า ‘เราโยนสามคนมัดไว้ไม่ใช่หรือ?’ ‘เห็นสี่คนไม่ถูกมัด เดินในไฟไม่เจ็บ คนที่สี่เหมือน
“บุตรของพระเจ้า”’ (25; หรือ ‘บุตรเทพ’) คือใคร? ข้อ 28 เขาเรียก ‘บุตรพระเจ้า’ ผู้ตีความยิว/คาลวินเห็นเป็นทูต
ส่วนคริสตจักรยุคแรก เช่น Chrysostom เห็นเป็น ‘พระเจ้าพระภาคที่สอง’

· เรียก ‘ผู้รับใช้พระเจ้าสูงสุด’ (26) ออก สรรเสริญพระเจ้า (28) ออกกฤษฎีกาลงโทษผู้กล่าวลบลู่

☐ บท 3 เริ่มความพยายามกษัตริย์ทำทุกชน/ชาติ/ภาษาอยู่ได้อ่านาง (4) จบประกาศชัยพระเจ้าต่อทุกชน/ชาติ/ภาษา
(29)

☐ การเสียสละสามคนทำ ‘ชาวยิวมาก’ ดำเนินความเชื่อสงบได้ (หลักข่าวประเสริฐ)

ความเชื่อของเพื่อนสามคน

ดาเนียล 3:1

· ปฏิเสธบูชารูปคนเดียวท่ามกลางทุกคนไม่ง่าย ต้องกล้า/เชื่อมาก สาวกเยซูก็เลือกเชื่อฟังพระเจ้าท่ามกลางข่มเหง
(เทียบ กจ 5:29)

· เขามี ☐ ‘เชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์และพระประสงค์ดีจะสำเร็จ (เชื่อพระเจ้า)’ มากกว่า ☐
‘เชื่อผลว่าพระเจ้าจะช่วยตน’

☐ ☐ คือเชื่อความคาด/มั่นใจตน (สะกดใจ) นำความชอบ (ความพยายาม) ตน

แต่ ☐ แม่ชีวิตดูพ่าย ก็เชื่อ ‘ความดีพระเจ้า’ และเชื่อฟัง

การประยุกต์

ดาเนียล 3:1

(1) โลกเชื่อเทพตน—สำเร็จ เงิน เกียรติ สุข อำนาจ—ขณะ ‘พระเจ้าของเรา’ และบังคับยอม (งานเลี้ยง มหาวิทยาลัยทหาร ที่ทำงาน) เราอาจถูกบรรยากาศท่วม ควรทำอะไร?

☐ ไม่ต้องรู้ ‘สิ่งพระเจ้าจะทำ’ เพื่อพิสูจน์ความเชื่อ หรือมีความมั่นใจผล เช่นหายโรค แต่พิสูจน์ด้วยเชื่อฟังพระประสงค์ เช่นไม่บูชารูป รักกัน

(2) มองพระเจ้า ‘ผู้ทรงอยู่ด้วยในไฟ’ เรามักอยากไม่เข้าไฟ แต่ทรงอนุญาตให้เข้า ทว่าทรง ‘อยู่ด้วย’ และทำพระประสงค์ ประวัติอิสราเอล (พินาศ) เช่นนั้น ไม่ทิ้ง ชีวิตเยชู (กางเขน) เช่นนั้น ทรงทำความดี ชีวิตผู้เชื่อ (ทุกข์) เช่นนั้น ยังทรงทำงานในสิ่งไม่เข้าใจและให้เชื่อฟัง

(3) วันนี้องคิฐฐาน/สนับสนุนผู้ถูกข่มเหง ‘เพราะพระนามเยชู’

บทที่ 4

ฉันทที่สองของเนบูคัดเนสซาร์และคำแก้ (1-27)

ดาเนียล 4:1

· ทั้งบทเป็นกฤษฎีกา/จดหมายกษัตริย์ถึงทุกคน แจ้งสิ่ง ‘พระเจ้าสูงสุด’ ทรงทำ (2) เปิดด้วยสรรเสริญ ‘อาณาจักรพระองค์นิรันดร์ การครองสืบไป’ (3; เทียบ 34)

· วันหนึ่งฝัน กลัว ใจร้อน เรียกนักปราชญ์แต่แก้ไม่ได้ สุดท้ายเรียกดาเนียล ‘หัวหน้าหมอมณี’ (9)

☐ ทำไมเรียกดาเนียลสุดท้าย? (ไม่มีใครอยากมาหาพระเจ้าแท้)

· เรียกเขา ‘เบลเทซซาร์’ ตามชื่อ ‘เทพของเรา’ และว่าเป็นผู้มี ‘วิญญาณเทพบริสุทธิ์’ (8-9)

· ฝัน (10-17): ต้นสูงถึงฟ้า ใบงาม ผลมาก เลี้ยงทุกคน สัตว์พัก นกอยู่ ผู้เฝ้าบริสุทธิ์ (ทูต) ลงสั่ง ‘โค่น ตัดกิ่ง สกัดใบ กระจายผล ไถสัตว์/นก แต่เหลือ “ตอ” ให้รับ “ใจสัตว์” เจ็ดวาระ (ปี?)’ (14-16) เพื่อให้รู้ว่า ‘องค์ผู้สูงสุดครองอาณาจักรมนุษย์ ประทานแก่ผู้ใดตามพระทัย และตั้ง “ผู้ต่ำที่สุด” เหนือมัน’ (17)

· คำแก้ (19-26): ดาเนียลตกใจ แล้วบอกต้นคือกษัตริย์ (22) ‘กฤษฎีกาองค์สูงสุดจะสำเร็จ’ (24) ถูกขับจากคนอยู่กับสัตว์เจ็ดปี (?)

กินหญ้าเหมือนโค เปียกน้ำค้าง เพื่อรู้ว่าองค์สูงสุดครองอาณาจักรมนุษย์ ให้ผู้ใดตามพระทัย (26) แล้วราชอาณาจักรมันคง

☐ แสดงกษัตริย์แท้ ‘พระเจ้าครอง “ผ่าน” อำนาจกษัตริย์มนุษย์’

· คำแนะนำ (27): ‘ขอทรงรับคำแนะนำ จงทำความยุติธรรมต่อบาป (ผิดกฎหมาย; ฉบับเกาหลีแปลไม่ถูก)
เมตตาคนจน เพื่อความสงบ (รุ่งเรือง) ยึด’

☐ รับไหม? (เทียบความยิ่งข้อ 30)

ผันสำเร็จกับเนบูคัดเนสซาร์ (28-37)

ดาเนียล 4:1

· 12 เดือนต่อมา เขาหึง ‘บาบิโลนใหญ่’ (ว 17:5) เราสร้างด้วยกำลัง/อำนาจ “ของเรา” เพื่อราชวังในศักดิ์/สง่า
“ของเรา” มีไหมหรือ?’ (30)

· เสียงฟ้า ‘ราชอำนาจพราก เจ้าถูกขับ เจ็ดวาระ จนรู้ว่าจะองค์สูงสุดครองอาณาจักรและให้ผู้ใดตามพระทัย’ (31-32)
สำเร็จ (33)

☐ ‘โรคจิต’ หรือรัฐประหาร?

· ถึงเวลา สติกลับ (34,36) สรรเสริญ ☐ ‘ครองนิรันดร์ อาณาจักรสืบไป’ (34; 3) ☐ ‘ทำตามพระทัย
ไม่มีใครห้ามหรือถามทำอะไร/ทำไม’ (35) ☐ ‘ทำคนยิ่งต่ำ’ (37)

☐ เชื่อกจริง/กลับใจแท้ไหม? ใช่ (E. J. Young, Matthew Henry) ไม่ (Calvin, Keil)

เนบูคัดเนสซาร์กับภาพของเรา

ดาเนียล 4:1

· ผ่านดาเนียล/เพื่อน เขารู้จัก ‘พระเจ้าสูงสุด’ หลายครั้ง แต่สารภาพแค่ ‘ปาก’ ไม่รับเป็นพระเจ้าของ ‘ตน’ (8)

☐ เราสารภาพแค่ปากไหม? (ทต 1:16) สารภาพเป็นพระเจ้า ‘ของข้าพเจ้า’ จริงไหม?

· ฟังคำแนะนำ (27) แต่เวลาไป (29) ลืมประสบการณ์ ละเลยพระเจ้า อวดว่าทุกอย่างจากความพยายาม/กำลัง ‘ตน’
(30) ☐ เราลืมพระคุณตามเวลาไหม? ลืมว่าทุกอย่างมาจากพระองค์?

· แม้สติ/สง่ากลับ ยังว่า ‘สติของเรา’ ‘สง่าของเรา’ กลับ (34,36—อาณาจักร/อำนาจ ‘ของเรา’) ☐
ไม่เข้าใจอธิปไตยครบ

· ไม่ว่ากลับใจแท้หรือไม่ เราเห็นพระเจ้าผู้ประทานพระคุณและโอกาสไม่หยุด

การประยุกต์

ดาเนียล 4:1

(1) เชื่อว่าทุกสิ่งเกิดในพระหัตถ์ สารภาพว่าทรงเป็น ‘องค์เจ้า’ ของทุกสิ่ง สุขภาพ เงิน ครอบครัวยุค ความสามารถ เวลา เป็นของพระองค์และฝากเรา

(2) สารภาพว่าทรง ‘ครองประวัติศาสตร์’ ยังประทานอาณาจักรแก่คน อำนาจทุกอย่างมาจากพระเจ้า (เทียบ รม 13:1) ‘ผู้นำชั่ว’ จะรับโทษสมควร

□ ทรงมอบอาณาจักรแก่ ‘ผู้ต่ำที่สุด’ (17; พระเยซู) และจะทำ ‘อาณาจักรพระเจ้า’ ที่เริ่มผ่านพระเยซูสำเร็จ (2:44)

บทที่ 5

อักษรนิ้วมือในงานเลี้ยงกษัตริย์

ดาเนียล 5:1

· เบลซัสซาร์จัดเลี้ยงขุนนางพันคน (539 ก.ค.ศ.) เขา (553-539) คงเป็น ‘หลาน’ เนบูคัดเนสซาร์ (605-562; ‘บิดา’ ใช้ถึงบรรพบุรุษ—2:23; ยรม 52:28-31) งานกับหญิง

(2) คงลามก/พิธีศาสนา

(4) โดยเฉพาะหมั้นพระเจ้าอิสราเอล

(3) แมร์ซูเปอร์เซียบุก ยังจัดเพื่ออวดนคร ‘ปลอดภัย’ และขอชัยจากเทพ

· นิ้วมือ (อพย 8:15) เขียนผนัง เขาเห็นฝ่ามือ ตกใจกลัว (6; นธม 2:10) □ ทำไม ‘มือ’? (นักรบก่อนศึก) เรียกปราชญ์ อ่าน/แปล สัญญาตั้ง ‘ผู้ครองที่สาม’ (เขาร่วมครองกับนาโบนิดัสบิดา) ไม่มีใครทำ ยิ่งสับสน

· ราชีนี/มารดาเข้าแนะนำดาเนียลผู้มี ‘วิญญาณเทพบริสุทธิ์’ (11-12) จึงเรียกและสัญญาตำแหน่งที่สาม

ดาเนียลราว 80 ปี

· คำตอบ (17-28): ไม่สนตำแหน่ง (17) เล่าเนบูคัดเนสซาร์บท 4 ราว 20 ปีก่อน ตำนานที่ยัง (22-23): □

ยกตนเหนือองค์ฟ้า □ ตีด้วยภาชนะวิหาร □ สรรเสริญรูป ไม่ถวายพระสิริ บอกชีวิต/ทางอยู่ในพระหัตถ์ (23)

ฝ่ามือจากพระองค์เขียน (24) ‘เมเน’—มินา/นับ: ทรงนับอาณาจักรและจบ ‘เทเคล’—เซเชล/ซึ่ง: ชั่งแล้วขาด ‘เปเรส’ (‘อุ’ คำเชื่อม; ‘ปาร์สิน’ พหูพจน์)—ครึ่ง/แบ่ง: แบ่งให้มิดี/เปอร์เซีย

· เบลซัสซาร์ยอมรับ ตั้งตำแหน่งสาม (29) คือนั้นถูกฆ่าในการบุก และดาร์ริอัสขามิเดียรับอาณาจักร

ต่อ

· ‘เปอร์เซียโจมตี 2 ปี 6 เดือนไม่สำเร็จ กำแพงสูง 107 ม. กว้าง 26 ม. ยูเฟรติสไหลผ่าน ปลุกอาหารได้ แต่ไซรัสเปลี่ยนทางน้ำแล้วเข้าได้กำแพงตามท้องแห่ง พิชิตนคร’ (Bryan Chapell)

หัวใจของดาเนียล

ดาเนียล 5:1

- แม้ถูกเบลซัสซาร์ดูหมิ่น (13; เทียบ 2) เขาสารภาพพระเจ้า/ซึ่งผิดอย่างกล้าต่อหน้าเหมือนเนบูคัดเนสซาร์ (22-23)
- ในสายตาดาเนียลวัย 80 กษัตริย์นี้คงโง่ ตลอด 40 ปีเนบูคัดเนสซาร์พูดถึงพระเจ้าผู้ครองอาณาจักรและทำคนหยิ่งต่ำ ประวัติดิสุจัน แต่รุ่นหลังก็ไม่สำนึก
- เขาเจ็บ/อึดอัดเพียงใดเมื่อโลกยังวังงวน? เทียบพระทัยพระเจ้าได้ไหม?
- นี่คือเหตุเขียน: ‘พระเจ้าประทานโอกาสกลับใจ (เช่นเนบูคัดเนสซาร์) แต่ถึงเวลาจะตอบแทนตามการกระทำ/พิพากษา อิสราเอลเอ๋ย จงกลับ!’

การประยุกต์

ดาเนียล 5:1

(1) รูปของเบลซัสซาร์คือ ‘ความพลอดภัย’ เชื่อว่าพลอดในนคร ไม่สนพระเจ้าแท้ (23)
เราหาความมั่นคงในป้อมที่สร้าง—งาน ประวัติ คุณวุฒิ เงิน สัมพันธ์ ครอบครั—ไหม? พลอดเฉพาะใน
‘พระหัตถ์พระเจ้า’ (7:25)

(2) เขาเห็นเพียง ‘ฝ่ามือ’ (5) คนมากเห็นเหตุผิวในประวัติ/ชีวิตแล้วตกใจ แต่ไม่เห็น ‘พระเจ้า’ ผู้ทำ
ดาเนียลเห็นผู้ครอง เบลซัสซาร์คิดภาชนะวิหารพิสุจน์พระเจ้าอ่อน แต่ตรงข้าม—หลักฐานช่วย

(3) มองความโง่เราจากดาเนียล เราลืม ‘การแทรกแซง (การจัดเตรียม)’ ง่าย
เขาเห็นการครองตลอดชีวิตและสารภาพไม่เปลี่ยน

‘พระเจ้าครองชีวิตและทางทั้งสิ้น’ (23; 4:35) ‘ทรงทำคนหยิ่งต่ำ’ (4:37)

<‘มือ’ ในดาเนียล>

- 2:38 ‘ทรงมอบคน สัตว์ นกทุกแห่งไว้ในมือกษัตริย์ให้ครอง ท่านคือหัวทอง’ ☐ พระเจ้าประทานอำนาจ
- 3:15 ‘ถ้าไม่กราบ จะโยนเตา เทพใดช่วยจากมือเรา?’ ☐ ทำพระอำนาจ
- 4:35 ‘ชาวโลกเหมือนไม่มี ทรงทำตามพระทัยกับกองฟ้า/คนโลก ไม่มีใครห้ามพระหัตถ์หรือถามทำอะไร’ ☐
กษัตริย์ถ่อมรับอธิปไตย
- 6:27 ‘ทรงช่วย/กู้ ทำหมายในฟ้า/โลก ช่วยดาเนียลจากปาก (มือ) สิงโต’ ☐ ช่วยจากอำนาจชั่ว

บทที่ 6

ดาเนียลติดกับแผนร้าย

ดาเนียล 6:1

- ดาริอัสมีเดีย (5:31) ‘ตามพระทัยยินดี’ ตั้งผู้ว่าการ 120 และอัครมนตรี 3 รวมดาเนียล ผู้มี ‘วิญญาณเลิศ’ (4:8; 5:11) เหนือคนอื่น (3) จึงคิดให้ครองทั่วประเทศ
- ผู้นำอิจาหาข้อกล่าวหาไม่ได้ เพราะสัตย์/ไร้ผิด จึง ‘รวม’ วางแผนฆ่าด้วยศาสนายิว (6-7)
- ‘รวมกัน’ กษัตริย์ให้ออกกฎหมาย 30 วัน ห้ามอธิษฐานต่อเทพ/คนอื่นนอกจากกษัตริย์ (ตัวแทนเทพ) มิฉะนั้นลงถ้ำสิงโต กษัตริย์ถูกหลอกประทัพบตรา เปลี่ยน/ยกเลิกไม่ได้ (8,12)
- ดาเนียลรู้แต่ทำเหมือนเดิม เปิดหน้าต่างสู่เยรูซาเล็ม คุณเข้าสามครั้ง อธิษฐาน/ขอบคุณ ‘พระเจ้าของเขา’ (10)
- ☐ เริ่มนิสัยเมื่อไร? หันเยรูซาเล็มหมายหวังฟื้น/กลับ (1พกษ 8:46-50) ขอขอบคุณด้วยใจใด? (เทียบ 2:23) เราขอบคุณในวิกฤตได้ไหม?
- เขา ‘รวมกัน’ พบการอธิษฐาน (11) ฟ้องดาเนียล ‘เชลย’ (13) ใช้กฎหมายบังคับลงถ้ำ (15 ‘รวมกัน’) กษัตริย์พยายามช่วย (14) แต่ยอม ‘ขอพระเจ้าที่เจ้ารับใช้/บูชาเสมอช่วยเจ้า’ (16)

ดาเนียลรอดจากถ้ำสิงโต

ดาเนียล 6:1

- ถ้าถูก ‘ผนึก’ กษัตริย์หวั่น นอนไม่หลับ (18) รุ่งรีบไปอย่างหวั่น ‘ดาเนียล ผู้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ พระเจ้าที่เจ้ารับใช้เสมอช่วยจากสิงโตไหม?’ (20) ‘พระเจ้าข้าพเจ้าส่งทูตปิดปาก... เพราะความไร้ผิดชัด ไม่บาดเจ็บ’ (22) เขาเชื่อ จึงไม่เป็นอะไร (23)
- ผู้ฟ้องกับภรรยา/ลูกถูกสิงโตกิน (24) กษัตริย์ส่งกฤษฎีกาทัวโลก สรรเสริญพระเจ้า ‘ผู้ทรงพระชนม์’ และสั่งยาเกรง (25-27)
- ดาเนียลรุ่งถึงสมัยไซรัส (28)

ดาเนียลที่สำแดงพระเยซู

ดาเนียล 6:1

- จุดประสงค์หนังสือ/บท 6 คืออะไร? ไม่ใช่แค่ ‘จงเหมือนดาเนียล’ หรือ ‘ทำแล้วจะถูกปกป้อง/สำเร็จ’ ไม่ใช่เช่นนั้น
- ☐ ผ่านเหตุการณ์ เรารู้จักพระเจ้าผู้ครองประวัติศาสตร์โลก
- ถ้อยคำบท 6 ชวนกางเขนพระคริสต์:

- ☐ เยชูเต็มพระวิญญาณ เห็นทุกคน (3)
- ☐ ไร้ผิด ถูกริษยา/แผนของ ‘หลายคน’ พาสู่ตายอย่างเจ็บ
- ☐ หลุม ‘ฉนิก’ แน่น แต่พระเจ้าไม่ให้ความตายกลืน
- ☐ ประกาศไร้ผิด (22) ศัตรูพินาศ สูงท่ามกลางชาติ (25)
- ☐ พระบิดารับสรรเสริญ/พระสิริ

· กฎหมายเปอร์เซียเปลี่ยนไม่ได้ชวน ‘กฎความยุติธรรมพระเจ้า’

ใจดาโรสต่อดาเนียลเทียบอย่างบกพร่องกับพระบิดาต่อเยชู ☐ การตายเยชูตาม ‘กฎยุติธรรม’ ไม่ยกบาป แต่ความรักทรงช่วยจากตายเพื่อพิสูจน์ไร้ผิด

การประยุกต์

ดาเนียล 6:1

(1) คำสารภาพกษัตริย์เผยพระเจ้า: ‘พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ไม่เปลี่ยนนิรันดร์ อาณาจักรไม่พินาศ อำนาจนิรันดร์’ (26) จงสรรเสริญ

สารนี้ให้หวัง/กำลังแก่เขลยมาก

(2) ความเชื่อมั่นคง/ไร้ผิดของดาเนียล (22) ชี้เยชูผู้รับใช้สัตย์ ดาเนียลสัตย์/เสียสละให้เขลยอิสราเอลได้ประโยชน์ เช่นการไถ่เยชูให้ประชากรรับพระคุณ อย่าลืมนะว่าพระองค์ตั้งบนพระคุณความชอบพระเยชู

(3) เลียนแบบดาเนียลเหมือนเลียนเยชู อยู่กลางชั่วโครงสร้างใหญ่แต่ไม่เสียสัตย์ต่อพระเจ้า ทำหน้าที่เต็มที่ย่างเจ็บ ขอพระนามพระองค์สูงสุดเป็นความสนใจ/หวัง...

บท 7-8: นิมิตสัตว์สี่ตัวและการครองพระเจ้า

นิมิตสัตว์สี่ตัว (บท 7)

ดาเนียล 6:1

· ปีแรกเบลซัสซาร์ (553-539 ก.ค.ศ.) ดาเนียลฝัน/นิมิต ย้อนก่อนบท 5 ‘ลมสี่ทิศฟ้า’ ปันทะเลใหญ่ สัตว์ใหญ่สี่ตัวขึ้น (วิว 13:1-2) ผู้หนึ่งข้างบัลลังก์แก้ว (16) คือกษัตริย์/จักรวรรดิที่จะมา รวมบาบิโลน (17; เทียบรูปปั้นบท 2)

☐ เหมือนสิงโต มีปีกอินทรี (ยรม 49:19,22 ถึงเนบูคัดเนสซาร์) ปีกถอน ยืนสองเท้า รับ ‘ใจมนุษย์’

(เทียบ 4:34)

☐ บาบิโลน สิงโต/อินทรีเป็นเทพผู้พิทักษ์

☐ เหมือนหมี คาบชีโครงสาม ถูกสัง ‘กินเนื้อมาก’

☐ มีเดีย/เปอร์เซีย (บท 8 แกะผู้)

☐ เหมือนเสือดาว ปีกนกสี่ หัวสี่ รับอำนาจ

☐ กรีก เตือนพิชิตเร็ว (บท 8 แพะผู้)

☐ นากัว แข็งมาก พัน 'เหล็ก' ก็น/บด 'ทั้งแผ่นดิน' (23) เหยียบที่เหลื่อ เล็บทองสัมฤทธิ์ มี 'สืบเขา' แล้ว 'เขาเล็ก' งอก ถอนสาม มีตาคน/ปากพูด 'คำใหญ่' หมิ่นพระเจ้า (8,25) สู้ชนะธรรมิกชน (21; วว 13:7) กด 'หนึ่งวาระ สองวาระ ครึ่งวาระ' (25)

☐ โรม (บางคนว่ากรีก—Goldingay)

สืบเขาคือสืบกษัตริย์ (24) เขาเล็กคือปฏิปักษ์พระคริสต์ (Domitian? Antiochus IV Epiphanes?)

ระยะนี้เน้นเวลาพระเจ้ากำหนด ไม่จำเป็น 3.5 ปีตรง (Keil, Young)

· นิมิตบัลลังก์ (9-14): 'องค์ผู้ดำรงแต่โบราณกาล' นั่งบนบัลลังก์หลายองค์

(9) คือพระเจ้า คล้าย วว 1:14 ไฟไหลเป็นแม่น้ำ ผู้รับใช้หมิ่นแสน ทรงเป็นผู้พิพากษา เปิด 'หนังสือพิพากษา' (เทียบ วว 20:21) สัตว์สี่ถูกฆ่าโยนไฟ สามตัวเสียอำนาจ รอเวลาที่กำหนด 'ผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์'

' มากับเมฆ (วว 14:14; มธ 26:64) เข้าเผ้าองค์โบราณ (ราชาภิเษก) รับอำนาจ/พระสิริ/อาณาจักร

ทุกชน/ชาติ/ภาษารับใช้ 'อำนาจนิรันดร์ อาณาจักรไม่พินาศ' (4:3,34; 7:27)

· จุดเน้น (14,18,22,26-27): 'ธรรมิกชนของคัมภีร์จะรับอาณาจักร ครอบครองนิรันดร์' (18)

'องค์โบราณเสด็จพิพากษาเพื่อธรรมิกชน ถึงเวลาเขารับอาณาจักร' (22) ประเทศ/อำนาจ/ความยิ่งใหญ่ให้ธรรมิกชน ทุกคนรับใช้ (=นมัสการ) และเชื่อฟัง (27)

นิมิตแกะผู้และแพะผู้ (บท 8)

ดาเนียล 6:1

· ปีสามเบลซัสซาร์ สองปีหลังนิมิตแรก ดาเนียลอยู่ชูชานแคว้นเอลาม ริมแม่น้ำอูไล

(ถึงบท 7 เป็นอาราเมค ตั้งแต่ 8 ฮีบรู) 'ผู้เหมือนมนุษย์' (กาเบรียล) อธิบาย (15-19)

· นิมิต (3-14): แกะผู้สองเขา เขาหลังยาวกว่า ไม่มีใครชนะ แกร่งขึ้น -> แพะผู้เขาเดียวหักสองเขา เหยียบ แกร่งมาก แล้วเขาหัก เกิดสี่เขา (8) จากหนึ่งมี 'เขาเล็ก' (Antiochus Epiphanes) โต

☐ ถึง 'กองทัพบัว' (ธรรมิกชน) ทำบางคน/ดาวตก เหยียบ (10; วว 12:4)

☐ ยกถึง 'แม่ทัพ' (พระเจ้า) เลิกเครื่องประจำ/สถานบริสุทธิ์ (11)

☐ โยนความจริง ทำตามใจ รุ่ง (12)

2,300 เย็นเช้า แล้วสถานบริสุทธิถูกชำระ (ทำชอบธรรม) □ 2,300 วัน (หรือ 1,150) เป็นสัญลักษณ์
เน้นเวลาทรงกำหนด (Keil, Young; ห้ามบูชา/ตั้งรูป 168 ถึง 164 ก.ค.ศ. ราว 3.5 ปี)

- คำอธิบาย (20-25): แกะคือมีเดีย/เปอร์เซีย (กษัตริย์สวมศีระกะแนะนำทัพบ—E. J. Young) แพะคือกรีก
เขาใหญ่กษัตริย์แรก Alexander สีเขาคือแบ่งสีหลังตายฉับพลันวัย 31 ต่อมาราชา Antiochus เก่งหลอก (23,25)
ทำลายประชากรบริสุทธิ (24) ตำน ‘จอมกษัตริย์’ แต่ถูกทำลายไม่ด้วย ‘มือมนุษย์’—โดยพระเจ้า (25; 2:34,45)

การครองของพระเจ้า (ราชอำนาจ/อาณาจักร)

ดาเนียล 6:1

- นิมิตสองครั้งแสดงอะไร? แรกสี่สัตว์ บาบิโลน–มีเดีย/เปอร์เซีย–กรีก–โรม (หรือบาบิโลน–มีเดีย–เปอร์เซีย–กรีก)
สองคือมีเดีย/เปอร์เซีย (แกะ) และกรีก (แพะ)
- ร่วมกันแสดงความใหญ่/น่ากลัวจักรวรรดิโลก โดยเฉพาะข่มธรรมิกชนหนัก (7:21,25; 8:10,24)

บทที่ 8

แต่นิมิตเหล่านี้แสดง ‘จุดจบที่กำหนด’ ของอาณาจักรโลก

ดาเนียล 8:17

- ทุกชาติที่ข่ม ‘ประชากรพระเจ้า’ จะรับพิพากษาสุดท้ายพิณาศ (7:11,26; 8:26) และ ‘ประชากรพระเจ้า’
ครองอาณาจักร (7:18,22,27)
- สำเร็จผ่าน ‘ผู้เหมือนบุตรมนุษย์’ (เมสสิยาห์) รับอำนาจจากพระเจ้า เป็นกษัตริย์เหนือทุกคน (7:14) ประชากรแท้
‘ร่วมกับเมสสิยาห์’ จะครองด้วย (วิว 3:21)
- ‘เราจึงกล้าถูกเรียกกษัตริย์ เพราะพระองค์ [คริสต์] ครอง... คำที่ใช้เฉพาะพระองค์’
ถูกมอบแก่เราจากสามัคคีสนิระหว่างศิระกะกับอวยวะ (MEMBERS)’ (Calvin)

การประยุกต์

ดาเนียล 8:1

- แก่นครั้งแรกไม่ใช่วีรกรรมดาเนียล/เพื่อน แต่ □ ทรงยังดูแลอิสราเอลผู้ถูกพิพากษาเชลยเพราะบาป □
อาณาจักรโลกเคลื่อนในพระหัตถ์ □ ถึงเวลาจะฟื้น ‘ประชากรพระเจ้า’ จากเชลยและตั้งอาณาจักรนิรันดร์
ต้องเข้าใจครึ่งหลังในกรอบนี้
- นิมิตสอนว่าจักรวรรดิน่ากลัวจะกด ‘ประชากรพระเจ้า’ แต่ทรงมอบอำนาจแก่คนหนึ่ง (เมสสิยาห์) พิพากษา
และให้ประชากรรับอาณาจักรนิรันดร์

· ผู้เชื่อว่าทรงทำ ‘แน่’ ควรอยู่อย่างไร?

☐ เรียบวางใจพระเจ้าผู้ยังทำงานในทุกข์ ‘เมื่อสิ่งโลกสับสน ดูเหมือนทรงเจียบในฟ้า แต่กำลังเตรียมบัลลังก์พิพากษา
แม้อ่อนจากตา ไม่หลับ ไม่ว่าง’ (Calvin)

☐ ยินดีอาณาจักร (การครอง) ที่คริสต์ทำ ‘แล้ว’ ขอการขยาย/สำเร็จ ‘จงแสวงอาณาจักรและความชอบธรรมก่อน’
(มธ 6:33) ‘อำนาจฟ้า/โลกให้เราแล้ว จงทำจนเป็นสาวก บัพติศมาในพระนามพระบิดา พระบุตร พระวิญญาณ
สอนรักษา เราอยู่ด้วยถึงสิ้นยุค’ (มธ 28:18-20)

☐ รู้ว่าทรงทำอาณาจักรผ่านเรา จงเต็มทีในชีวิต (8:27)

บท 9-10: คำอธิษฐานดาเนียลและ 70 สัปดาห์

คำอธิษฐานตัวแทนของดาเนียล (บท 9)

ดาเนียล 8:1

· ปีแรกดาริโอสมิเดียพิชิตบาบิโลน ดาเนียลเข้าใจคำเยเรมีย์เรื่องพื้นหลัง 70 ปี (ยรม 25:11; 29:10)

จึงอดอาหาร อธิษฐาน สารภาพแทนอิสราเอล (4,20) เพื่อ ‘ภูเขาบริสุทธิ์’ (16,20)

· คำอธิษฐาน (4-19): พระเจ้ารักษากฎสัญญา/ความรักมั่นคง [เฮเซด] (4); สารภาพบาป (5-6,9-10,13);
ยอมโทษสมควร (7-8,11-12,14); พึงเมตตา (9,18); ขอภัย/พ้น (19,16-17); ขอ ‘แสงพระพักตร์’ ส่งสถานบริสุทธิ์
(17; กฉ 6:25); เหนือสิ่งใดขอทรงทำ ‘เพื่อพระองค์เอง’ (17-19)

· กาเบรียล (8:16) มาให้เข้าใจ ‘เจ้าเป็นผู้ทรงโปรดยิ่ง’ (23; 10:11,19) ‘กำหนด 70 สัปดาห์ (เจ็ดสิบเจ็ด)
เพื่อประชากร/นคร: จบบาป ปกบาป เผยความชอบธรรมนิรันดร์ ผนึกพยากรณ์ เจิม “ผู้/ที่บริสุทธิ์ที่สุด”’ (24)

☐ $70 \times 7 = 490$ ปี (โทษ 70 เจ็ดเท่า ลนต 26; ปีเสียงแตร 10 รอบ) จากคำพื้น/สร้างเยรูซาเล็ม (536 ก.ค.ศ.
กฤษฎีกาไซรัส; อสย 45:13)

ถึง ‘ผู้ถูกเจิม’ เมสสิยาห์/ผู้นำ (ไซรัส? โยชูวา+เศรุบบาเบล? มหาปุโรหิต Onias III? คริสต์) + หนึ่งสัปดาห์ (27)
เหตุแบ่ง 7+62 (E. J. Young): 7 จากไซรัสถึงกำแพง 62 จากกำแพงถึงคริสต์ มอง 70/7 เป็น chronography
ไม่ใช่ลำดับปีตรง (WBC 458-459)

· ข้อ 26-27: หลัง 62 ‘ผู้ถูกเจิม’ ถูกตัด (ลนต 7:20; อสย 53:8) คือกานแกน (Goldingay) ว่าการตาย Onias 171
ก.ค.ศ.) ประชากรผู้นำ (Titus Vespasian) ทำลายนคร/สถาน 70 ค.ศ. เขา (กษัตริย์ซัว? Antiochus? คริสต์)
ทำพันธสัญญามั่น/แพร่เจ็ดปี และด้วยความตายทำเครื่อง/ของถวายหยุด (Young) ผู้ทำร่างบนปีกสิ่งนำซึ่ง
และสิ่งกำหนดเทจนจบ

☐ ความไร้ประโยชน์/พินาศวิหการกายภาพ (Young)

· สรุป คำตอบผ่านกาเบรียล: อย่าเห็น 70 ปีเยเรมีย์เพียงกลับเฉลย แต่เป็น 70×7

ที่กำหนดเพื่ออาณาจักรสำเร็จผ่านงานเมสสิยาห์—เสด็จ ตาย พันธสัญญา วิหารแทห์ (ตีความขั้นแรกถึงวิกฤต/ช่วยสมัย Antiochus ได้ เป็นพยากรณ์สองชั้น ไม่ใช่เลือกอย่างใด)

<คำตีความ 70 สัปดาห์: ดู E. J. Young>

☐ เมสสิยาห์แบบดั้งเดิม จาก Augustine: เสด็จแรก/เยรูซาเล็มพินาศ ค.ศ.70

☐ ใช้กับ Antiochus: พินาศ/เฉลยแรก ~ ไชรัส ~ Seleucid/Onias III (62) ~ Antiochus; ปิต่างตามนักวิชาการ

☐ คริสตจักร: Clifford (1868), Keil; สัญลักษณ์—กลับถึงคริสต์ (7) + ยุคคริสตจักร (62) + ปฏิบัติครอง (7)

☐ ช่วงแทรก: Ironside (1943); คริสต์มาหลัง 62 แต่ไม่ถูกรับ แล้วช่วงยาวก่อนสัปดาห์ 70 ซึ่งยังไม่เริ่ม

นิมิตปัสกาลไชรัส (บท 10)

ดาเนียล 8:1

· บท 10-12 นิมิตปัสกาลไชรัส II เปอร์เซีย ดาเนียลไม่กลับตามคำสั่ง คงท้อข้าวสร้างวิหารไม่ตามแผน เห็นศึกใหญ่ เสร้าอด 21 วัน วันที่ 24 ริมไทกริส (4) เห็นอีกนิมิตให้ปลอบ

· บุรุษ (5-6; อสค 1:26-28; วว 1:13-15): ฝ่าป่าน เข้มขัดทอง ตัวบุษราคัม หน้าแลบ ตาไฟ แขนเท้าทองสัมฤทธิ์ เสียงฝูง ☐ วิวรรณซ์คริสต์

· เห็นคนเดียว หมดแรง ได้อินแล้วหลับ มือแตะยก ‘ผู้ทรงโปรดยิ่ง’ (=9:23) ‘อย่ากลัว ตั้งแต่วันแรกที่ถ่มตนเพื่อเข้าใจ คำถูกรับ’ (12)

· ทูตที่ส่งตอบล่าช้าเพราะ ‘เจ้านายเปอร์เซีย’ ขัด ได้มีคาเอลหนึ่งในเจ้านายสูงช่วย ‘มาให้เข้าใจสิ่งจะเกิดแก่ประชากรในวันสุดท้าย’ (14)

☐ เจ้านายคือใคร? ในสงครามฝ่ายวิญญาณ น่าจะวิญญาณพิทักษ์อาณาจักร ไม่ใช่กษัตริย์จริง มีคาเอลบางคนว่าคริสต์ (Lee Kwang-ho; ยชว 5:13-15) บางคนว่าทูตรับใช้คริสต์ผู้พูด (E. J. Young)

· ดาเนียลกราบ ‘ผู้เหมือนบุตรมนุษย์’ แต่ริมฝีปาก เขาว่า ‘องค์เจ้า นิมิตเพิ่มทุกข์ หมดแรง’ ‘ผู้เหมือนมนุษย์’ และให้แข็ง

‘ผู้ทรงโปรดยิ่ง อย่ากลัว สันติ จงเข้มแข็งยิ่ง’ เขาได้กำลัง (19)

· ทูตว่า ‘จะกลับสู่เจ้านายเปอร์เซีย แล้วกรีกจะมา ก่อนนั้นจะแสดงหนังสือความจริง มีแต่มีคาเอลเจ้านายพวกเจ้าช่วย’ (21)

☐ บท 11-12 กล่าวเปอร์เซียล่ม กรีกขึ้น กษัตริย์ใต้/เหนือ Antiochus และพิพากษาสุดท้าย นิมิตให้ปลอบ/หนุน ‘ประชากรพระเจ้า’ ที่ถูกข่ม

การประยุกต์

ดาเนียล 8:1

- (1) เราอยากคำตอบเห็นชัด แต่ชีวิตความเชื่อบางครั้งต้องอยู่ด้วยภาพใหญ่ ‘อาณาจักรพระเจ้า’
รวมสงครามฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่สิ่งเห็น ต้องการกำลัง ‘เรามองสิ่งไม่เห็น เพราะเห็นชั่วคราว ไม่เห็นนิรันดร์’ (2คร 4:18)
‘ดำเนินด้วยเชื่อ ไม่ใช่เห็น’ (2คร 5:7)
- (2) ทรงให้นิมิตลอบดาเนียล/ประชากร: ☐ อาณาจักรสำเร็จแน่ แต่ปัจจุบันมีข่ม ☐ หากมีข่มอยู่ในพระหัตถ์/แผน
อย่ากลัว รับกำลัง (10:10-11,16-19)
- (3) จงปรารถนา/อธิษฐานการฟื้นฟู (สำเร็จ) อาณาจักรเหมือนดาเนียล คนรุ่นเรารักกวีวรรณที่ประทาน (พระคัมภีร์)
เข้าใจถูก ยึดคำ สู่โลกกล้า
- (4) นิมิตที่ต้อง ‘เห็น’: ☐ อาณาจักรเริ่ม ‘แล้ว’ ผ่านเยซูคริสต์ ☐ ขยายผ่านการเชื่อฟังเรา ☐ ท่ามกลางทุกข์/ข่ม
จะชนะ/สำเร็จ จงไม่ประนีประนอม สัตย์ถึงที่สุด ทรงให้กำลัง เราเป็นผู้รับพระกรุณา ‘แล้ว’ (10:19)
- บท 11-12: ตารางเวลาพระเจ้า

พยากรณ์เปอร์เซียและกรีก (บท 11)

ดาเนียล 8:1

- ข้อ 1 ‘เรา (ทูต) ช่วยเขา (มิกะเอล)’ แสดงบาบิโลน/เปอร์เซียตั้งโต้อธิปไตย
 - ข้อ 2 กษัตริย์เปอร์เซียสาม—Cambyses, Smerdis, Darius I—แล้วที่สี่ Xerxes=อาหสุเอรัส รวย/แข็ง
 - 3-4 กษัตริย์เก่ง Alexander กรีก แล้วอาณาจักรแบ่งสี่แม่ทัพ ไม่ให้ลูก
 - 5-9 ได้ Ptolemy อียิปต์แข็ง แต่แม่ทัพหนึ่ง Seleucid ซีเรียแข็งแกร่งกว่า Berenice ธิดา Ptolemy II แต่ง Antiochus II
ทำไมตรี (252 ก.ค.ศ.) ลูก Laodice ภรรยาเดิมฆ่า พี่ Ptolemy Euergetes เป็นกษัตริย์ได้ โจมตีเหนือชนะ
 - 10-20 เหนือโจมตีโต้จนชนะ Antiochus III หมั้น Cleopatra ธิดากับ Ptolemy V แต่ไม่สำเร็จ (17)
ท้ายยุคพิชิตและอับอาย
 - 21-28 กษัตริย์เหนือ ‘ต่ำช้า’ Antiochus IV Epiphanes ขึ้น ชนะต่อ ‘จนถึงเวลา’ (24)
- การตีเหนือไม่สำเร็จ ‘เพราะยังไม่ถึงเวลา’ (27) แสดงผู้ครองประวัติศาสตร์
- 29-35 ‘เวลาที่กำหนด’ (29; 168 ก.ค.ศ.) โจมตีได้ แพ้ ‘เรือโรม’ (30) ขากลับเทโอรุสในอิสราเอล ทำสถานเป็อน
เล็กเครื่องประจำ ตั้งสิ่งน่าซังทำร้าย (31) ใช้หลอกทำเสื่อม ‘แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าจะแข็งและกล้า’ (32; สงคราม
Maccabee ยึดวิหาร ค.ศ.164 งานฉลองพระวิหาร) ‘คนปัญญาถูกถลุง สะอาด ขาวจนปลาย

เพราะยังมีเวลาที่กำหนด’ (35)

- 36-45 ‘กษัตริย์นั้น’ ยกตนเหนือเทพ ต้านเทพแห่งเทพ รุ่ง (36-38) จนพระกริ้ว ‘ต่ออิสราเอล’ จบ ‘เพราะสิ่งกำหนดต้องสำเร็จ’ (36) ทำหลายชาติพินาศ (40-43) แต่ตนพินาศ (44-45) ดีความ: Antiochus, Constantine, โรม (Calvin), ผู้ละทิ้งคริสต์ (dispensational), โรม/สันตะปาปา, Herod, ปฏิบัติพระคริสต์ (ดั้งเดิม; ดู Young)

พยากรณ์วันสุดท้าย (บท 12)

ดาเนียล 8:1

- ต่อปลาย ‘ปฏิบัติ’ 11:45 มิกาเอลเจ้านายใหญ่ลูก มีทุกข์ใหญ่ แต่ผู้มีชื่อในหนังสือรอด (ยรม 30:7) □ ทรงปกป้องในทุกข์ (Calvin ว่ามิกาเอลคือคริสต์; พบปฏิบัติในคำ Antiochus ได้เชิงแบบเท่านั้น)
- คีนซีพ/พิพากษา (2-3): ผู้หลับใน ‘ผงคลีดิน’ (หลุม) มากตื่น บางชีวิตนิรันดร์ บางอภัยเป็น ‘สิ่งน่าซึ้ง’ นิรันดร์ (อสย 66:24) ผู้มีปัญญา (11:33-35) ส่องเหมือนฟ้า ผู้ ‘ทำหลายคนถูก’ เหมือนดาวนิรันดร์
- สังฆนิคคำ (4,9; 8:26) □ ไม่ใช่ซ่อน แต่รักษาไม่ให้พยานจนปลาย ‘หลายคนเร่หา (ความรู้) และความรู้เพิ่ม’ (อมส 8:11-12; Young/WBC เห็นลบลว่าไม่ได้ความรู้)

ต่อ

- ทูตสองสนทนา (5-7) ถาม ‘ถึงเมื่อไร?’ ‘ผู้สวมผ้าป่าน’ (คริสต์?) ปฏิญาณ ‘หนึ่ง สอง ครึ่งวาระ (7:27 เวลาชม) จน “มือประชากรบริสุทธิ์” แตกสั่น แล้วทุกอย่างสำเร็จ’

□ มือแตกหมายชัยกายของชั่ว (วว 13:7) และเวลาทรงกำหนด—จำนวนมรณสักขีครบ (วว 6:11)

- ดาเนียลถาม (8-13) ‘ปลาย/จุดหมายอย่างไร?’ ‘หลายคนถูกถลุง ขำระ ขาว (=11:35) คนชั่วยังชั่ว’ □ เป็นฐานลงโทษ (วว 22:11)

- ‘จากเลิกเครื่องประจำ ตั้งสิ่งน่าซึ้งทำร้าย (เทียบ 11:31) 1,290 วัน; ผู้รอถึง 1,335 วันเป็นสุข’ □ มากกว่าแปลตรงถึง Antiochus 168 ก.ศ./วิหารพัง ค.ศ.70 ควรเห็นเน้นอดทนเวลาชมกำหนดที่ยาวกว่าคาด (Keil-Delitzsch)

- ‘บาบิโลนใช้จันทร์คติ 354 วัน Essene สุริยคติ 364 กรีกผสม 360... พันธสัญญาเดิมมีหลักคั่นทั้งสาม’ (WBC น.541)

- ‘จงไปถึงปลาย เจ้าจะพัก แล้วรับส่วนในวันสุดท้าย’ ปลอบดาเนียลถึงส่วนในอาณาจักรสำเร็จ

การประยุกต์

ดาเนียล 8:1

(1) ดาเนียลพยากรณ์ปลายยุค กิจปฏิปักษ์/ข่มคริสตจักร แต่ไม่บอก ‘อย่างไร/เมื่อไร’ จุดประสงค์เพื่อประชากรตื่น
มอง ‘อาณาจักรสำเร็จ’ ไม่ประนีประนอม เดินความเชื่อถึงปลาย (12:13)

(2) การข่มคริสเตียนถึงเวลาทรงกำหนด ปลอดภัยเวลาอยู่ในพระหัตถ์ (24,35,36) และทรงดูแล เราสะอาดขึ้นผ่านทุกข์
พิสูจน์ความเชื่อ ☐ ถ่อมเชื่อว่าทรงทำตามตาราง

[05 ผู้เผยพระวจนะน้อย]

โฮเซยา

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 7 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 13 · บทที่ 14

บทที่ 1

บทนำโฮเซยา

โฮเซยา 1:1

ส่วนมากอ้างอิง WBC ของ Douglas Stuart ‘โฮเซยา-โยนาห์’ (2011, Solomon)

หัวเรื่องและยุค

โฮเซยา 1:1

โฮเซยาร่วมสมัยอิสยาห์ รับพระวาทะสมัยเยโรโบอัม II แห่งอิสราเอลเหนือ (793-753 ก.ค.ศ.) ‘พระวาทะพระยาห์เวห์ [ดาวาร์]’ คือพระดำรัสที่ทรงให้ประชากรผ่านผู้เผย

ชื่อลูกที่เป็นหมายพิพากษา

โฮเซยา 1:2-9

สั่งโฮเซยารับ ‘หญิงแพศยา [เซนูนิม]’ และ ‘ลูกแห่งเซนูนิม’ เซนูนิมบอกลักษณะ ไม่ใช่อาชีพ ใช้เปรียบอิสราเอลไม่สัตย์พันธสัญญา ‘ลูกแพศยา’ ไม่ยืนยงเกิดจากซู้ (6:5) เพราะ ‘แผ่นดินเล่นซู้ใหญ่โดยละพระยาห์เวห์’ (2; 4:12; 5:4) เขาจับโกเมอร์ มีลูกสาม ทรงตั้งชื่อ/ความหมาย ลูกแรก ‘ยิสเรเอล’ ตรวว่า ‘พระเจ้าหว่าน/ปลูก’ (2:23) แต่ชนที่ยิสเรเอลซึ่งเยสุราวงศ์เยโรโบอัม II สังหารหมู่ยึดอำนาจ (4-5; 2พงษ 10:11) จะกำจัดราวงศ์ บุตรเยโรโบอัมคือเศคาริยาห์เป็นคนสุดท้าย ลูกสองหญิง ‘โลรุหะมาห์’ (‘ไม่ได้รับเมตตา’) เป็นสารถึงเหนือ แต่ยูดาห์ได้จะรับเมตตา ทรงช่วยเองไม่ด้วยสงคราม

(7) ให้พันธสัญญาเรียสุดท้าย (2พงษ 19:32-37; 701 ก.ค.ศ.)

ลูกสามตั้งครุฑหลังโลรุหะมาห์หย่านม ส่อห่าง 5-6 ปี แต่ประชาชนไม่เปลี่ยนแม่สองสาร ชื่อ ‘โลอัมมี’ (‘ไม่ใช่ประชากรเรา’) หมายสัมพันธ์พันธสัญญาจบ

(9) ทรงจงใจให้พระนาม ‘พระเจ้า’ [เอห์เยห์] รูปบุรุษที่หนึ่งของ ‘พระยาห์เวห์’ ที่เผยโมเสสขึ้นมาย (อพย 3:14) ‘ยาห์เวห์กำลังถอนพันธสัญญาที่เริ่มอย่างเราใจด้วยการเผยพระนาม โดยใช้รูปเดียวกับโมเสส’ (Stuart)

การฟื้นฟูอิสราเอลในวันใหญ่แห่งยิสเรเอล

โฮเซยา 1:1

(1:10-2:1)

แม้ประกาศไม่ใช่ประชากร แต่ไม่ยกพันธสัญญาสิ้น จะทำ ‘จำนวนลูกอิสราเอลเหมือนทรายทะเล’ ตามอับราฮัม (ปฐมก 32:12; Stuart ประเมินเหนือ 400,000 ยูดาห์ 200,000) รวมต่างชาติ ‘เดิมไม่ใช่ประชากรเรา’ (2คร 6:18) ถูกเรียก ‘บุตรพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์’ (1:10) ใน ‘วันใหญ่อิสราเอล’ เหนือ/ใต้ตั้ง ‘ผู้นำหนึ่ง’ และ ‘ขึ้นจากแผ่นดิน’ (1:11)

หมายกลับเขยและคืนชีพจาก ‘ความตาย’ (อสค 37:12-14) เป็นวันช่วยปลายยุคจากคำสาปความตาย/เนรเทศ
พี่น้องเรียก ‘ประชากรเรา’ พี่สาว ‘ผู้ได้รับเมตตา (รุษะมาห์)’ (2:1) ‘ในมมพันธสัญญาใหม่’
สำเร็จสุดท้ายผ่านพระราชกิจคริสต์’ (Stuart)

บทที่ 2

กระบวนการหย่าที่ดำเนินพร้อมจุดจบนำอัครรรย

โศเชยา 2:2-15

รูปเป็นคติความ อิสราเอลจำเลย พระเจ้าสามผู้ถูกทำผิดเป็นโจทก์ ‘โต้เถียง’

(2) แพล ‘กล่าวหา’ ได้ ทรงสั่ง ‘ลูกแพศยา’

(4) พ้องมารดา เพราะผู้ทำสัมพันธ์แต่งขาด หากไม่เอาออก ผู้พิพากษาลงโทษทั้งแม่/ลูก (3-4) ‘เปลื้อง’

ในสนธิสัญญาตะวันออกไกลคือโทษหักพันธสัญญา ที่นี้แผ่นดินร้าง นางทั้งสามติดตาม ‘คนรัก’ (บาอัล—8)

ผู้ให้อุดม (5) แต่ทรงขวางทาง (ภาพสัตว์) ไม่ให้พบ จนเสียใจกลับสาม (6-7) อาหาร/เสื้อเป็นหน้าที่สาม (อพย 21:10)

แต่นางลืมนว่าพระองค์ให้ คิดบาอัลให้ (5) จึงหยุด เอาเสื้อ ‘คลุมกายเปลือย’ เผยความลามก (9-10ก)

แล้วรู้คนรักไม่ช่วย ‘ไม่มีใครช่วยจากมือเรา’ (10ข)

สะท้อนคำสาป ฉธบ 32:39 ข้อ 11 เปลี่ยนภาพเทศกาล ทรงยกความยินดี/งานทั้งหมด เอาอัตลักษณ์ แม้เดิมถูกต้อง

แต่อิสราเอลทำเป็น ‘วันบาอัล’ (13) ขออุดม จะให้สัตว์กินผลที่คิดบาอัลจ่ายค่าชู้ (12)

ข้อ 14-15 กลับอย่างละครเช่น 1:10-2:1 แมลงโทษไม่ทิ้ง จะปลอบ ให้ ‘สวนองุ่น’ เปลี่ยน ‘ทุกข์’ เป็น ‘หวัง’

เผยรักเราร้อนสาม แล้วนางรักเหมือนวัยสาว/อพยพ เป้าคดีไม่ใช่ตั้งแต่พากลับ (7)

สภาพที่ฟื้น

โศเชยา 2:16-23

สารหวังต่อ วันนั้นอิสราเอลเรียก ‘สามของข้าพเจ้า’ ไม่ ‘บาอัล (เจ้านาย) ของข้าพเจ้า’ ชื่อบาอัลไม่ถูกเรียก (อพย

23:13) รุ่นใหม่ไม่มีผสม ‘บาอัล-ยาร์เวห์’ บุษบาแต่พระองค์ ข้อ 18 สัญญาพันธสัญญากับสัตว์กันภัย

และกำจัดสงครามให้อยู่สงบ ตรัสตรง ‘เราจะหมั่นเจ้า’ (19-20)

กริยา Piel ‘หมั้น’ คือชั้นกฎหมายสุดเมื่อเจ้าบ่าวจ่ายค่าสินสอด ได้ฐานะสมรส

ทรงทำพันธสัญญานิรันดร์กับหญิงที่จาก โดย ‘ความชอบธรรม [เซเชด], ความยุติธรรม [มิชพัท], ความรักมั่นคง/สัตย์ [เฮเซด], เมตตา [ราฮามิม], ความซื่อสัตย์ [เอมุนาห์]’ ของพระองค์ แล้วอิสราเอลจะรู้จัก [ยาดา] พระยาห์เวห์ (20)

ยาดาเป็นคำเลี้ยงถึงอยู่ร่วม/สมรสครบ วันนั้น ‘เราจะตอบ’ คือทำสิ่งเรียกร้อง ตอบฟ้า ฟ้าตอบดิน ดินตอบธัญพืช เหล้า น้ำมัน สิ่งเหล่านี้ตอบยิสเรเอล (21-22) ยิสเรเอลเปลี่ยนคำสาปเป็นพรพื้น จะ ‘ปลูก’ เขาในแผ่นดินตามชื่อ (23) ‘เพื่อพระองค์เอง’ รับรองสัญญา เมตตาผู้ไม่เคยรับ เรียกผู้ไม่ใช่ประชากรว่า ‘ประชากรเรา’ เขาตอบ ‘พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า’

อิสราเอลถูกชำระให้บริสุทธิ์เพราะได้รับความรัก

โฮเซยา 2:1

(3:1-5)

สั่งโฮเซยา ‘รัก’ [อาฮัพ] หญิง ‘ผู้ซึ่งเป็นที่รักของชายอื่น’ เพื่อเป็นสัญลักษณ์พระทัยรักอิสราเอล อาฮัพรวม ‘ทำการรักเพื่อ’ ‘เมตตา’ ‘ร่วมเป็นหนึ่งใน’ เป็นศัพท์พันธสัญญาสัมพันธ์สัตย์ เขาจ่ายเงิน/ข้าวบาร์เลย์รับนาง (2; ต่างจาก Andersen/Freedman AYB และ Garrett NAC, Stuart

เห็นคนละหญิงกับโกเมอร์—โกเมอร์แพศยาเชิงอุปมา คนนี้อาชีพ; ไม่ใช่ ‘ไถ่คืน’ แต่จ่าย ‘สินสอด’)

สั่งหยุดชั่ว/ตามชาย รักชาติสัตย์ สามีกี่เช่นกัน (ดูคำตีความข้อ 3 ใน Song Byung-hyun) ข้อ 4-5 ถึงอิสราเอล

ผู้บูชารูปจะอยู่นานไว้กษัตริย์/ผู้นำ/ช่องทางถามพระประสงค์ แล้ว ‘วันสุดท้าย’ จะ ‘กลับ’

หาเยโฮวห์และดาวิดกษัตริย์ (1:11 ‘ผู้นำหนึ่ง’) เข้าหาด้วยยำเกรง รับพระคุณ สัญญาปลอดเหนือที่ยังอยากเชื่อฟัง แม้รักสิ่งอื่น ทรงรักเสมอ แม้มีวินัย ไม่ถอนพันธสัญญาสิ้น แต่ฟื้นฟูให้พระคุณแน่

บทที่ 4

คดีพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอล

โฮเซยา 4:1-19

ทรงฟ้องเหนือ ไม่มีความจริง [เอเมท], ความรักมั่นคง [เฮเซด], ‘ความรู้พระเจ้า’ [ดาอัท เอโลฮิม]

จึงพิณาศเพราะขาดความรู้

(6) มีคำสาป เท็จ ซำ ขโมย ชู้

(2) ท้าย ‘เลือดต่อเลือด’ ตรงว่า ‘รูปแต่รูป’ เพราะ ‘เลือด’ [ดามิม] และ ‘รูป’ [ดามิม] ฟ้อง หักข้อจากบัญญัติสิบ

ผลคือคำสาปดิน/แล้ง คน สัตว์ แม้ปลา ตาย (3-4) เป็นความกัณดารพระวณะ/ความรู้ (อมส 8:11)

ในฐานะอัยการ ทรงชี้ ‘ปุโรหิต’ (4-10) ปุโรหิต/ผู้เผยสะดุดวันคืน (ฉธบ 28:65-67) ปุโรหิตทั้งความรู้ สัมธรรมบัญญัติ จึงปลดและทิ้งลูก

(6) ประชากรพินาศเพราะไม่ถูกสอน จึงบาปเหมือนเขา ผู้ควรเป็นแบบความจริง/เฮเซดยิ่งรุ่งยิ่งบาป กินเครื่องใส่ สนมแต่กำไร (7-8) เพราะ ‘ละพระยาห์เวห์’ (10) จึงตอบตามการกระทำ จากนั้นฟ้องประชาชน (11-19)

ถูก ‘วิญญาณแพศยา’ [รูอัค เซนูนิม] ลวง ละพระเจ้า บูชารูปไต่ต้นไม้ภูเขา ชายผู้ใหญ่รวมลูกสาว/สะไภ้ (ข้อ 14) ควรเป็นคำถาม; ชายร่วมเพศหญิงโสเภณีพิถี) เตือน ‘ประชากรไม่เข้าใจพินาศ’ (14ข; 6ก), ‘อิสราเอลคือเหมือนโคสาว พระยาห์เวห์จะเลี้ยงหรือ?’ (16), ‘จะอับอายเพราะเครื่องถวาย’ (19; ‘ลม’ [รูอัค] เล่นกับ ‘วิญญาณแพศยา’) เพื่อหยุดบาป สั่งอย่าไปกิลกาล/เบธอาเวน (‘บ้านหลอก’ เล่นเบธเอล)

(15; อมส 5:5) ไม่ฟังจะพินาศ แต่ 15กกล่าวแปลก ‘แม้อิสราเอลอยู่ อย่าให้ยูดาห์บาป’ เนือแทบถูกทิ้ง (17) แต่ยูดาห์ยังมีหวัง ทั้งทำทนายเนือ/เตือนใต้ลงหน้า ยูดาห์คือหวังที่เหลือ (3:5)

บทที่ 5

คนเป็นมลทินที่ถูกพิพากษา

โฮเซยา 5:1-7

สั่งปุโรหิต วงศ์อิสราเอล ราชวงศ์ฟิง ประกาศพิพากษาเพราะรูป/ฆ่าแพร์ (1-2) ทุกชนชั้นจม ทรงรู้จัก [ยาดา] การแพศยาของเอฟราอิม/อิสราเอล แต่ ‘ใจ [รูอัค] แพศยา’ ในเขาทำให้ไม่รู้จัก [ยาดา] พระเจ้า จึงชู้กับรูป ไม่กลับ ไม่ ‘สัตย์’ (7; ตรง ‘หลอก’—ยรม 3:20) และทำยูดาห์ล้ม (5)

หาไม่พบเพราะทรงจาก (6) ‘ลูกนอก’ ข้อ 7 คือไร้สิทธิรับแผ่นดิน Stuart แก่ ‘เดือนใหม่จะกิน’ เป็น ‘ชนชาติใหม่จะกิน’ (ฉธบ 28:33)

พระพิโรธ การกลับ และการฟื้นฟู

โฮเซยา 5:8-1

ฟื้นฟูหลังสงคราม: เปคาห์อิสราเอล (740-732) กับเรซินอาร์มตั้งพันธมิตรต้านอัสซีเรีย ชวนยูดาห์/โยฮาม (750-735) แต่ปฏิเสธ จึงโจมตี (734) อาหัสซอ Tiglath-pileser อัสซีเรียช่วย (2พงษ 16:7-8) อัสซีเรียยึดตามัสกัส ดินแดนอิสราเอล/เชลย (6:11; 733) เหลือเอฟราอิม/เบนยามิน (5:8) เปคาห์ตาย โฮเซยาขออัสซีเรีย 732; 8:13 บรรยาย

5:8-15 เรียกสู่สงคราม

ยูดาห์ขึ้นเหนือบุกรุกเบนยามิน

(8) วัน ‘ลงโทษ’ เนือ

(9) แต่ได้ตีตีพี่น้องรับพิโรธ (10) พระองค์เป็น ‘มอด’ (หนอง) แก่เอฟราอิม ‘เนา’ (โรค) แก่ยูดาห์ ทำแผล (12-13) เป็นสิ่งโตฉีกทั้งสอง (14) แล้วจาก ‘จนสำนักและแสงพระพักตร์’ (15) คาคให้หาในทุกข์ (3:4-5; ฉบับ 4:30)

6:1-10 เชิญพี่น้อง/กลับพระยาห์เวห์ ข้อ 1-3 เพลงสำนัก โยเซยาเชิญสองครั้ง ‘กลับเกิด’

(1) ‘มุ่งรู้จักพระยาห์เวห์’

(3) แม้ทรง ‘ฉีก’ (5:14) จะรักษา ให้พระองค์ ให้อยู่ต่อหน้า (2; ฉบับ 32:39) ‘เหมือนอรุณ/ฝน’ (3ข) คือสัตย์มั่น แต่ ‘เฮเซต’ เอฟราอิม/ยูดาห์เหมือนเมฆเข้า/น้ำค้างหาย (4)

ทรงต้องการ ‘เฮเซต’/ความรู้ ไม่ใช่เครื่อง (6) แต่เขาหักพันธสัญญา ‘เหมือนอาดัม’ (7; Stuart อ่าน ‘ถือพันธสัญญาเหมือนโคลน’; Garrett เห็นเล่นคนแรก/สถานที่อาดัม) เปื้อนชู้ ปุโรหิตฆ่าเหมือนโจร (9-10)

6:11-7:1ก สัญญาฟื้นฟูยูดาห์/อิสราเอล เมื่อนำเชลยกลับ ทรงกำหนด ‘การเก็บเกี่ยว’ แก่ยูดาห์

คำนี้ได้ทั้งพิพากษา/รางวัล Stuart เห็นบวก

และ 7:1ก เป็นหวังว่าจะรักษา แต่อีกหลายคนเห็นเก็บเกี่ยวเป็นพิพากษา เชื่อม ‘เมื่อเรานำเชลยกลับ’ กับ 7:1 ให้ความหมายลบลว่าแม้ทรงโปรด อิสราเอลยังชั่ว (7:13)

บทที่ 7

เอฟราอิมปะปนประชาชาติ

โยเซยา 7:1

พื้นหลังนโยบายเปลี่ยนหลังอัสซีเรียโจมตี 733: เมนาเชม (752-742) ส่งบรรณาการ Tiglath-pileser III ยอมอัสซีเรีย (2พงษ 15:19-20); เปคาห์ (740-732) ชิงบัลลังก์ พันธมิตรอาร์ม-ตามักส์ตันอัสซีเรีย (2พงษ 16:5); โยเซยา (732-722) รับใช้อัสซีเรียก่อน แล้วทรยศจับมืออียิปต์ (2พงษ 17:3-4) อิสราเอลถูกดำเนินโทษ โขโมย ปล้น (1)

ทรงเห็นบาป (2; 5:3) ‘พวกเขา’ ข้อ 3 คือชนชั้นการเมืองผู้เตรียมกบฏ เอาใจกษัตริย์ด้วยข้าว/เท็จ ‘คนลวงประเพณี’ [เมนาอาฟิม] เล่นกับ ‘อบชนม’ [อาฟา] และ ‘โกรธ’ [อานาฟ] ข้อ 6 ผู้นำเหมือนเตาร้อน ด้วยค้นหาอำนาจ ใช้ความวุ่นวายกบฏ

(6) ยึดรุนแรง (7)

อิสราเอลผสมชาติ เป็น ‘ชนมไม่กลับด้าน’

(8) ครึ่งสุก: ด้านพระเจ้าแข็ง ด้านชาติอ่อน ไม่รู้กำลังถูกต่างชาติกิน

(9) ยังหยังไม่กลับ เป็น ‘นกพิราบโจ’ หาวีลิปต์/อัสซีเรีย (10-11) ไม่เรียกพระเจ้า ฟังแผน/กำลัง

เป็นชั่ว/กบฏต่อพระองค์ (13-15) แม้กษัตริย์เหนือชั่วทุกคน การกบฏชิงบัลลังก์ยังเป็นกบฏต่อพระเจ้า จะรับผล (12,16) ความพินาศเป็นเรื่องเยาะอียิปต์ (ฉบับ 28:37)

อิสราเอลเก็บเกี่ยวพายุจากบาปตน

โยเซยา 7:1

(8:1-14)

ทรงพิพากษาผู้หักพันธสัญญา/ธรรมบัญญัติ ‘นกอินทรี’ ข้อ 1 ขวนคำสาป ฉธบ 28:49 เมื่อพิพากษา ผู้ไม่เคยเรียก (7:7,14) จะร้อง ‘พระเจ้าของข้าพเจ้า อิสราเอลรู้จักพระองค์’

(2) แต่ไม่รู้ (5:4) จึงถูกพิพากษา (4:6) ทรงจาก (5:6) ทั้ง ‘สิ่งดี’

(3) ตั้งกษัตริย์/ผู้นำตามแผนไม่ถำม (4ก)

สร้างลูกวัวตั้งแต่ต้น ต้องพินาศ (4ข-6) โบราณหวานกับลมอ่อน แต่เขา ‘หวานลม [รู้] ักเก็บพายุ’

(7) หนักกว่าคำสาปหวานแล้วเก็บน้อย ฉธบ 28:38 ถูกชาติกินแล้ว (8; 7:9; ลนต 26:38) ข้อ 9-10

โยเซยาขออัสซีเรียช่วย (ยรม 2:23-25) ท้ายกลับอียิปต์ (13)

ข้อ 11-12 แม้ทรงให้ธรรมบัญญัติ เอฟราอิมไม่ตาม แต่สร้างแท่นมาก ‘เพื่อตน’ ให้อยู่ตามวิธีตน เพิ่มบาป เครื่องไม่ทรงรับ (13) ‘ลืมผู้สร้าง’

(14ก) แต่ทรงจำบาป (13ข; 7:2) ท้ายไฟพิพากษายูดาห์ แสดงแน่แน่นอน ใต้ไม่ยกเว้น

(5:10; 6:11)

บทที่ 9

จากวันเทศกาลสู่วันลงโทษ

โยเซยา 9:1-9

คำโยเซยาเริ่ม/จบพยากรณ์โทษ สิ้นยุคฉลองเก็บเกี่ยว เพราะละพระเจ้าเล่นซู้ ถวายเทพขออุดมแล้วรับ ‘ค่าจ้าง’ จะไม่ได้ผล ถูกขับจาก ‘แผ่นดินพระยาห์เวห์’ สู่อียิปต์/อัสซีเรีย

(3) กิน ‘อาหารมลทิน’ กลายมลทิน ไม่ถวาย/ฉลองอีก (4-5; กตว 19:11-22) ไม่ใช่เวลายินดี ‘วันลงโทษ/ตอบแทน’ มา (7ก) ผู้หนีภัยก็ตายฝังในอียิปต์ ของล้ำค่าร้าง (6)

คนเยาะผู้เผยว่า ‘โง่ “คนแห่งวิญญาณ” บ้า’ (7ข) ข้อ 8 โยเซยาได้

‘ผู้เผยเป็นยามเอฟราอิมร่วมกับพระเจ้าของข้าพเจ้า’ (ESV; Stuart แก่เป็นคำถาม ‘เอฟราอิมเป็นยามหรือ? ประชากรพระเจ้าเป็นผู้เผยหรือ?’)

ทรงมี ‘ศัตรู’ (แค้น) ต่ออิสราเอล ‘จำ’ ชั่วและลงโทษ (9) ความเสื่อม

เหมือน ‘วันกิเบอาห์’ (10:9; วนธ 19-21)

เอฟราอิมถูกทิ้ง ขับ และเกลียด

โฮเซยา 9:1

(9:10-17)

ทรงเริ่มด้วยถ้อยคำพระเจ้า ย้อนประวัติแบบอุปมา เดิมยินดี/เห็นอิสราเอลล้ำ แต่ที่ ‘บาอัลเปโออร์’ (กตว 25:1-5) ถวายตนแก่รูป ‘น่ำอาย’ (บาอัล) กลายสิ่งน่าชัง (10) รูปนี้เป็นนิสัยต่อถึง ‘กิลกาล’ (15) พระสิริเอฟราอิมบิน ไม่มีลูกสืบ (11-13,16; ฉธบ 28:18) ข้อ 13 ส่อกินลูกยามล่อม/กันดาร (ฉธบ 28:53-57) ‘ไทระ’ ขึ้นชื้อบุชายัญคน (Garrett)

ทั้งสองมอบลูกแก่ตาย ข้อ 14 โฮเซยาวิงวอนฉับพลัน ถกว่า ‘คำสาป’ (Stuart) หรือ ‘อธิษฐานแทน’ (Mays) ด้วยลักษณะกำกวมคงสองชั้น: เห็นด้วยพิพากษาคำสาป และขอไม่ให้ฆ่าลูก (ลก 23:30) แสดงคำสาปใหญ่ ทรงว่าเพราะแพศยาไม่เปลี่ยน จะไม่รักอีก (15) คำอธิษฐานได้รับตอบ (16) เขากบฏ (เหมือนซาอูลกิลกาล) ไม่ ‘ฟัง’ จึงทิ้ง ให้พเนจรชาติ (17)

บทที่ 10

จุดจบพิธี กษัตริย์ และนครหลวง

โฮเซยา 10:1-8

ยิ่งอุดมเกษตร ยิ่งสร้าง ‘แทน’ และแต่ง ‘เสาศิลา’ ‘ใจแบ่ง’ (2) บูชาเทพอื่นพร้อมพระยาห์เวห์คือทั้งสัตย์ จึงรื้อแทน/เสาให้ร้าง (2,8) เมื่อชาติฟังไร้กษัตริย์ (7) เขาว่า ‘กษัตริย์มีประโยชน์ใด?

คำ/สัญญา/สนธิสัญญามากก็ไร้ ความยุติธรรมเป็นวัชพืช’

(3) แต่ตามพันธสัญญาโมเสส พระเจ้าคือกษัตริย์แท้ (1ซมอ 12:12) เขาปฏิเสธแม้การครองพระเจ้า จะย้ายลูกวัว ‘เบธเอล’ ไปอัสซีเรียถวายกษัตริย์ ‘มหาราช’ เป็นเศก/อาย (5-6) คำสาป ฉธบ 28:36-37 ว่ากษัตริย์ถูกพา คนถูกเยาะ สำเร็จเมื่อโฮเซยาถูกจับ 722 ก.ค.ศ. (2พงษ 17:4)

ข้อ 8 พยากรณ์ที่สูง/แทนร้าง คนกลัวทุกข์จนขอตาย

พระเยชูประยุกต์ใหม่ถึงผู้ปฏิเสธพระองค์ในปลายสุดท้าย

สงครามต่อคนชั่วร้าย

โฮเซยา 10:9-15

ตอนนี้แสดงพระเจ้าฟ้องประชากรและทรงพิพากษา

บทที่ 9

ภาพตั้งแต่ ‘วันกิเบอาห์’

โยเซยา 9:9

ตรัสว่าอิสราเอลบาปถึงปัจจุบัน จะพิพากษาด้วยสงคราม (9-10) ‘เมื่อถูกมัดด้วยบาปสอง’ ข้อ 10 อาจหมายรับ ‘ทุกข้อสองเท่า’

ข้อ 11 เอฟราอิมเหมือนโคสาวฝึกชอบนวด ทรงสวมแอกให้ไถ งานเชื้อฟักพันธสัญญาต้องทำกับยูดาห์ ‘ยาโคบ’ เป็นคำพิเศษถึงอิสราเอลรวมยุคต้น ต้องไถดินดาน (12) หยุดหวานชั่ว/เก็บบาป หวานความชอบธรรม [เซเดค] เพื่อตน เก็บเซเชด ไม่พึงกำลัง แต่แสวงพระยาห์เวห์ขอฝน ทรงโปรยความชอบธรรม [เซเดค] เหมือนฝน (12-13)

กลับแล้วพื้น ท้ายข้อ 13 เปลี่ยนสงคราม อิสราเอลพึ่งทาง (กลยุทธ)/ทหาร ไม่ใช่พระเจ้า จึงคน/กษัตริย์พึ่งสงคราม (14-15) เหตุ ‘ชัลมาน’ ทำลายเบธอาร์เบลระบุดุไม่ได้ (ชัลลูม, Shalmaneser I หรือ V) แต่คงเลื่องความโหด/กลัว

อิสราเอลในอียิปต์และที่ออกจากอียิปต์

โยเซยา 9:1

(11:1-11)

ต้นคล้ายคดีพ่อแม่ต่อลูกกบฏ (ฉธบ 21:19-21) ทรงรักอิสราเอลลูกแต่เด็ก เรียกจากอียิปต์ (อพย 4:22-23; มธ 2:15) ยิ่งเรียกยิ่งห่าง บูดรูป

(2) พ่อสอนเดิน อุ่ม รักษา แต่ลูกไม่รู้จัก [ยาดา]

(3) เปลี่ยนภาพปศุสัตว์ นำด้วย ‘เชือกรัก’ ยก ‘แอก’ หนักจากคอ ให้อาหาร

(4) แต่ปฏิเสธกลับ กบฏ (5,7) จึงถูกอัสซีเรียยึดนคร/เขลยเพราะ ‘แผน’ โง่ (6)

ข้อ 8 พลิกทันที แสดงพระทัย ‘เมตตาลูกใหม่’ แม่สมควรพินาศ ไม่ทิ้งสิ้น บัดนี้ ‘หันกลับ’ ไม่สำแดงพิโรธ ‘อีก’ เพราะไม่ใช่มนุษย์ไม่สัตย์ ‘(คนหนึ่งในเจ้า) แต่เป็นพระเจ้าบริสุทธิ์’

(9) อิสราเอลเข้าหาพระเจ้าผู้ค้ำรามเหมือน ‘สิงโต’ ตัวสั้นจากอียิปต์/อัสซีเรีย (10-11) ทรงตั้งในบ้าน สัญญาทำตาม

ฉธบ 4:31 ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเมตตาไม่ทิ้ง/ทำลาย/ลืมนพันธสัญญาที่ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษ’ หลังพระพิโรธ

ยาห์เวห์เริ่มสร้างประชากรใหม่... ไม่ใช่สัญญาเมตตาแก่คนสมัยโยเซยา แต่ลูกหลานคือคนเหลือนาคต

กระนั้นเป็นแหล่งปลอบใหญ่แก่ผู้ชอบธรรมตามพันธสัญญาที่ใส่ใจสาร... การกลับคนเหลือเริ่มตรงตัวสมัยไซรัสเปอร์เซีย

(539 ก.ค.ศ.) กว้างกว่านั้น การฟื้นฟูเริ่มในคริสต์ ผู้เริ่ม/ทำพันธสัญญาใหม่สำเร็จ’ (Stuart)

บทที่ 11

อิสราเอลคนโกหก

โฮเซยา 11:12-1

ส่วนใหญ่คำผู้เผย รูป ‘คดี [ริฟ]’ พื้นหลังอาจช่วงโจมตี Shalmaneser หยุตชั่วคราว 723 ก.ค.ศ. ดูพื้น
อิสราเอลหวังว่าง ทำสัญญาพึ่งอัสซีเรีย/อียิปต์ ‘เท็จและหลอก’ พระเจ้า (11:12-12:1; ในพระคัมภีร์ฮีบรู 11:12
นับเป็น 12:1) คดีรวมยูดาห์ (12:2) บรรพบุรุษคือยาโคบ ‘จับสั้น’ (กริยาพ้อง ‘หลอก’) ต่อสู้พระเจ้า (‘อิสราเอล’)
ร้องวิงวอน ทรงพบที่เบธเอล โฮเซยาใช้ ‘เรา’ (12:4) พบอัตลักษณ์ชาติในประวัติบุคคล เรียกกลับ
‘พระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพ’ ผู้พบยาโคบ รักษา ‘เฮเซตและมิชพัท’ รอพระองค์เสมอ (12:5-6)
แต่ไม่มีเฮเซตหรือมิชพัท (4:1) เป็นพ่อค้าตาชั่งโกง ชอบหลอก (12:7; อมส 8:4-6) อวดรวย ไม่มีใครพบอธรรม (12:8)
ทรงเล่ายาโคบหนีปัตตานอาร์ม เลี้ยงแกะให้ลาบันเพื่อภรรยา และนำอิสราเอลจากอียิปต์ผ่านผู้เผย (โมเสส; 12:12-13)
ย่ำทรงปกป้อง แต่เขาหยิ่ง เมินผู้เผย บุชารูป ‘กิเลอาด’ (6:8)/‘กิลกาล’ กบฏ (12:10-11) จึง ‘อยู่เด่นที่อีก’ (12:9)
รับโทษเลือด/อาย (12:14)

Stuart ต่าง Andersen/Freedman เห็น 13:1 เป็นสรุปคดี เอฟราอิมหยิ่ง บาปบาอัลจึงพินาศ

นี่คือข้อสรุป (12:2)

บทที่ 13

‘อิสราเอลเอ๋ย เราจะทำลายเจ้า’

โฮเซยา 13:2-16

พยากรณ์มักผสมอดีต/ปัจจุบันเพื่ออนาคต เอฟราอิมเผ่าสุดท้ายที่ยกตน (13:1) ไม่หยุดรูปแต่เพิ่ม
จึงหายเหมือนเมฆเข้า น้ำค้าง แกลบ ควันปล่อง

(3) ทรงตรัสบุรุษหนึ่ง หัวข้อถึงท้ายคือนมัสการหลายเทพ ‘ตั้งแต่อียิปต์ เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า’ (4; 12:9)
เลือก/รัก (‘รู้จัก’—5) เป็นผู้ช่วย/ปกป้องเดียว แต่เมื่ออิมหยิ่ง รัก (‘รู้จัก’) เทพอื่น ลืมพระเจ้า (6; ฉธบ 8:12-14)

ปลายขัด เขาต้านผู้ช่วย

(9) พระองค์จึงเป็นศัตรู—สิงโต เสือ หมี แม่สิงโต (7-8) เตือนตอนของกษัตริย์ (10-11) เขาทิ้งพระเจ้า ขอ
ทรงให้ด้วยพิโรธ (1ชมอ 8:7) แล้วแพ้เพราะไม่เชื่อฟัง กษัตริย์มนุษย์แทนการครองไม่ได้

ในวิกฤตไม่เห็นกษัตริย์/ผู้นำช่วย (อาจ Shalmaneser V จับโฮเซยาแล้ว—2พข 17:4) ต้องจำมีแต่พระเจ้าเป็นผู้ช่วย
(4,14)

ภาพหญิงคลอดไม่ได้: แสงอุดมในศาสนาความเจริญพันธุ์ แต่เสี่ยงตายทั้งตนไม่มีลูก (13) ข้อ 14
ต่างตามอ่านสองวลีแรกเป็นบอกเล่า/คำถาม Stuart สนับสนุนคำถาม เห็นไร้วาง (NRS, NAS)
‘ความสงสารจะซ่อนจากตา’ สนับสนุน แต่ LXX, NIV, McComiskey, Andersen/Freedman แปลบวก
เปาโลอ้างบวก 1คร 15:55 ข้อ 15-16 แม่เอฟราอิมออกผลท่ามกลางพี่น้อง ‘ลมตะวันออก/ลมพระยาห์เวห์’
ทำแห้ง/ปล้น คือกองอัสซีเรียฆ่าสะมาเรียโหด

บทที่ 14

สัญญาแก่คนเหลือที่จะกลับ

โฮเซยา 14:1-8

โฮเซยาร้อง ‘กลับหาพระเจ้า’ (2:7,9; 3:5; 6:1; 7:10,16; 12:6) แม้มลด้วยบาป หวังเดียวคือกลับ สอนขอภัยทุกบาป
ปฏิญาณสำนึก (ถวายเป็น ‘ผลริมฝีปาก’ ไม่ใช่สัตว์) สารภาพ ‘อัสซีเรียช่วยไม่ได้’ ‘ไม่บูชารูป’ (2-3; 8:6,9) ไม่ใช่หนีโทษ
พิโรธต้องมา (อาจประกาศปลายล้อม/หลังล้อม) แต่ไม่ใช่จบ หลังเทพีโรธ จะรักษา [ราฟา] การกบฏ รัก [อาฮัฟ]
ด้วยยินดี (4; 11:9)

‘รัก/พิโรธไม่ใช่อารมณ์เปลี่ยน แต่คำพันธสัญญาบรรยายกระบวนการลงโทษ/อภัย

พิโรธยาห์เวห์สงบด้วยพระคุณพระองค์เท่านั้น (2:14-15; 11:9) ปลายอิสราเอลรับพรสัจย์ (ฉธบ 30:6)’ (Stuart)
ฟื้นเต็มเป็นมะกอก/องุ่นผลมาก (ฉธบ 33:13,28) เหมือนสนสีดาร์เลบานอนรากลึก ผู้พักได้ร่มกลับ (5-7; 11:11)

‘คำถามวาทศิลป์ข้อ 8 เรียกเอฟราอิมทั้งรูป ส่อว่าไม่มีหวังฟื้นจนหยุด (ฉธบ 4:28-30)’ (Stuart)

ให้รู้ว่าพระองค์ทำให้ผล (‘น้ำค้าง’—5, ‘สนเขียว’—8) ‘รุ่นใหม่เป็นรุ่นชีวิตอุดม พระเจ้าเองแหล่งชีวิต หลังกลับ
ต้นชีวิตผลิบานเพื่อประชากร สำเร็จสุดท้ายเริ่มในอิสราเอลคือคริสตจักรของคริสต์ ซึ่งรับมรดกสัญญาพื้น (กท 3:29)
เราขอแหล่งชีวิตนิรันดร์และคำสาปพันธสัญญาถูกยกเลิกสุดท้าย (ว 22:2-3)’ (Stuart)

คำทำผู้อ่านที่มีปัญญา

โฮเซยา 14:9

ข้อสุดท้ายเป็นบทวิ้อิสระ ทำผู้อ่านให้มีท่าที/การกระทำเหมาะสมต่อคำพยากรณ์

อิสราเอลเมินพระวจนะอย่างคนโง่ (8:1, 12) ไม่ ‘รู้จัก’ [ยาตา] เพราะบาป (กบฏ) จึง ‘สะดุด’ [คาซัล]=4:5; 5:5; 14:1
ในทางนั้น โฮเซยาสุดท้ายเรียกให้เข้าใจและเดินใน ‘ทางเที่ยงตรงของพระยาห์เวห์’

โยเอล

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3

บทที่ 1

บทนำโยเอล

โยเอล 1:1

บทนำ

- * นอกจากเป็นบุตรเปรุเอล (1:1) และพันธกิจผู้มีเยรูซาเล็มเป็นศูนย์ เราไม่รู้อื่น ส่อว่าผู้ฟังรู้จักเขาดี
 - * ยุคโยเอลตกกว้างศตวรรษ 9-3 ก.ค.ศ. บางคนอาศัยรายละเอียดนมัสการวิหารและไม่กล่าวกษัตริย์เห็นหลังเชลยยุควิหารที่สอง
 - * มีสำนวนวิวรรณ์ โดยเฉพาะ 2:1-11 ขนานอิสยาห์ 13 มาก บทบาทฟินิเซีย/ฟิลิสเตียบท 4 คล้ายอาโมส 1:6-10 (สนับสนุนก่อนเชลย—D. Stuart)
 - * ‘วันแห่งพระยาห์เวห์’ เป็นหัวข้อหลัก เดิมเข้าใจเป็นวันที่ทรงมาเองสู่เพื่ออิสราเอลเป็นวันรอดแก่ประชากรและพิพากษาคนอื่น โยเอลกล่าวหลายสิ่งในวันนั้นเป็นทั้งวันเหตุการณ์หนึ่งและหลายเหตุการณ์
- โครงสร้าง
- * พระคัมภีร์ฉบับบีบับแก 1525 ถือ 2:28-32 เป็นบทใหม่ (3) จึงรวมสี่บท

บทที่ 3

บท 3 การพิพากษาและการฟื้นฟูของพระเจ้า

โยเอล 3:1

การประยุกต์

บทที่ 1

บท 1 ภัยผู้ตักแตนและคำเตือน

โยเอล 1:1

ข้อ 1 ‘พระวณะพระยาห์เวห์’ เป็นรูปพระดรัสทั่วไป

2-4 ร้องแก่คนแก่/ชาวเมือง ให้รู้ภัย ‘ฝูงตึกแตน’ ไม่เคยมีและเล่า (หรือท่อง) แก่ลูกหลาน ตะวันออกไกลพบฝูงบ่อย
ความเสียหายมหาศาล ตึกแตนชูดานเดินตามมรสุม ก.พ./มี.ค. สู่อียิปต์/ปาเลสไตน์ ตัวหนึ่งกินเท่านั้นน้ำหนักต่อวัน
ฝูงคลุ้มราว 1,000 ตร.กม. (โซล 605)

หนาแน่นกว่า 40 ล้านตัว/ตร.กม. ไข่จากตัวเดียวเกิดลูก 18 ล้านในสี่เดือน (IVP Background Commentary)

* ฝูงที่เห็น 1899 กว้าง 5,000 ตร.กม. ภัยนี้เป็นพิพากษา ‘จากพระเจ้า’ (15)

ทำคำสาปพันธสัญญาแก่ผู้ไม่เชื่อฟังสำเร็จ (ฉธบ 28:38-42) Stuart เห็นฝูงเป็นอุปมาชาติศัตรู

5-9 เดือนคนเมา ตื่นร้อง เพราะ ‘ชนชาติแข็ง’

บุกทำเถา/มะเดื่อเสีย ตึกแตนเปรียบทัพ/สิงโต (6; วว 9:7-8) คร่ำเหมือนหญิงสาวถึงสามีวัยเยาว์

ธัญบูชา/เครื่องดื่มถวายพระเจ้าขาด (9; 13) ปุโรหิตโศก

10-12 ทุ่งร้าง ดินแห้ง ชวนาอายุ คนสวนคร่ำ เพราะข้าวสาลี/บาร์เลย์หาย เถา

มะเดื่อ—สัญลักษณ์สงบ/รุ่งและตึกแตนกินสุดท้าย—กับต้นทั้งหมดเหี่ยว ความยินดีคนแห้ง (16) 13-14

ปุโรหิตคาดผ้ากระสอบ ร้อง เพราะถวายไม่ได้

(9) สำคัญเพราะส่วนปุโรหิต/สามัคคีกับพระเจ้าขาด จึงกำหนดอด เรียกประชุมบริสุทธิ

รวมผู้อาวุโส/ชาวเมืองที่พระวิหารอธิษฐานกลับใจ

15 ‘วันพระยาห์เวห์’ ไกล เป็นวันโศก ‘ความพินาศจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์’ (อสย 13:6)

ภัยปัจจุบันแสดงวันนั้นไกล จึงต้องกลับใจ

‘อิสราเอลควรเห็นภัยฝูงแล้วคิดว่าวันพระยาห์เวห์ที่จะมามีรูปใด’ (Song Byung-hyun)

16-20 อาหารและยินดีในพระเจ้าหาย เกษตรล้ม ปศุสัตว์อดตาย ‘ไฟ’

และ ‘เปลว’ เพาหญา/ต้น โยเอลเห็นแล้วร้องต่อพระเจ้า (19)

บทที่ 2

บท 2 วันพระยาห์เวห์ไกล จงกลับใจ

โยเอล 2:1

ถ้าบท 1 กล่าวภัยจริง บท 2 ใช้ภาษาตึกแตนवादกองทัพองค์เจ้าใน ‘วันพระยาห์เวห์’ (Garrett) 1-3

เปาตรัสโยนบอกวันไกล (=1:15) ‘ชนมากแข็ง’ (1:6) มา วันมีดไม่เคยมี ชวนการสำแดงซีนาย

แผ่นดินเหมือนเอเดนกลับร้างด้วย ‘ไฟ/เปลว’ (=1:19) 4-11 ชนเหมือนม้าศึก นักรบแกร่ง ไม่ชนกัน ยังชวนฝูง คนขีด

(6)

ดินไหว ฟ้าผ่า อาถิตย์จันทร์ดาวมืด (10; ปลายยุค; ข้อ31; อสย13:10,13) น่าตกใจคือพระยาห์เวห์นำ ‘กองทัพ’ (11; 1:15) วันใหญ่/นากั้ว (=31) ใครทน? 12-17 ประกาศกลับ ‘แม้บัดนี้ จงกลับมาหาเราด้วยสิ้นใจ อด ร้อง โศก’ ‘ฉีกใจไม่ใช่เสื้อ’ (13)

หากกลับ พระองค์ผู้เปี่ยมพระคุณจะรับและ ‘เปลี่ยนพระทัย’ ไม่ลงภัย การกลับใจตั้งบนพระลักษณะ (Baker) แต่มนุษย์ควบคุมไม่ได้ (Stuart)

อาจ ‘เปลี่ยนพระทัย’ ให้พรจนฉวยชัย/น้ำได้ (14; แก่ 1:9,13) จึงเป่าแตร กำหนดอด เรียกประชุม (15=1:14) รวมทุกคนถึงแม่ให้นม เจ้าบ่าว/สาว บุโรหิตวิง ‘สงสารประชากร อย่าให้อับอาย/ถูกเยาะ’ (17; 19)

18-20 ทรงหวง ‘แผ่นดินตน’ เมตตา ‘ประชากรตน’ ตอบด้วยอาหารอุดม (24) และชัยสงคราม ภาพทะเลตะวันออก (คงทะเลตาย)/ตะวันตก (เมดิเตอร์เรเนียน) และกลิ่นเหม็น ขวนทรวงไล่ฝูง (อพย 10:19)

21-27 ‘แผ่นดิน’ อย่างกลัว จงยินดี เพราะพระยาห์เวห์ทำ ‘การใหญ่’ (20-21; กจ 2:11) ‘สัตว์ป่า’ อย่างกลัว หน้/ผลกลับ ‘บุตรศิโยน’ ยินดี ทรงให้ ‘ฝนต้น/ปลาย’ ตามควรเหมือนเดิม (23) ขาดฝนเป็นคำสาป (ฉธบ 28:23-24) ฝนตามเวลาเป็นพระคุณ (ฉธบ 11:13-15)

ฝนต้น/ปลาย: อิสราเอลมีฤดูฝน (หนาว)/แล้ง (ร้อน) ฝนต้นคือใบไม้ร่วง ต.ค.-พ.ย. ฝนปลายคือใบไม้ผลิ ต้น เม.ย. ฝนทำดินอ่อนให้ไถ เก็บบาร์เลย์ พ.ค. ข้าวสาลี มิ.ย. นวด/มัด ก.ค.-ส.ค.

อุ้งเก็บใบไม้ร่วง มะกอกถึงหนาว (IVP) บางคนแปล ‘ฝนตามควร’ เป็น ‘ครูแห่งความชอบธรรม’ เป็นฐานเมสสิยาห์ Qumran แต่บริบทคือสัญญาฝน ทำธัญ/เหล้า/น้ำมันมาก (19) ขดเขยสิ่ง ‘กองทัพใหญ่’ ตักแดนกิน (25) ‘การอัสจรรย’ ให้พระเจ้ารับพระสิริ ประชากรไม่อายอีก (ย้า 26-27) จุดสิ้นสุดท้ายคือรับสรรเสริญ (26)

ทรงอยู่กลางอิสราเอล ให้รู้พระองค์เท่านั้นพระเจ้า (27) 28-32 ‘หลังนั้น’ เทพระวิญญาณเหนือ ‘เนื้อทั้งปวง’ แม้ทาสชาย/หญิง ลูกชายหญิงพยากรณ์ คนแก่ฝัน หนุนเห็น ‘นิมิต/วิวรรณ’ (28; กจ 2:16-18) ย้ำว่าคริสเตียนทุกคนโดยพระวิญญาณสถิตรู้/ประกาศพระประสงค์ (บทบาทผู้เผย)

วันพระยาห์เวห์เป็นวันพิพากษาใหญ่/นากั้ว (=11) ก่อนนั้นมี ‘หมาย’ ฟ้า/ดิน ผู้เรียกพระนามพระยาห์เวห์รอด (32; กจ 2:21; รม 10:13) มีคนเหลือที่ทรงเรียกช่วยในวันพิพากษา

บทที่ 3

บท 3 การพิพากษาและการฟื้นของพระเจ้า

โยเอล 3:1

1-3 พินักขา/ลงโทษ ‘เมื่อเรานำเชลยยูดาห์/เยรูซาเล็มกลับ จะรวบรวมชาติที่กระเจา/พา “ประชากรเรา” ลงหุบเขโฮซาฟัท พินักขาที่นั่น’

ไม่ทราบที่ตั้ง Garrett ว่าเป็นหุบยิสเรเอลจากคาร์เมลถึงเมกิดโด ที่สงครามอาร์มาเกดดอน (วว 16:16)

สำคัญคือชื่อ ‘เยโฮชาฟัท’ (‘พระเจ้าทรงพิพากษา’) เป็นหุบที่ทรงพิพากษา บางคนจึงวางยุคหนังสือไว้เซลยบาปิไลน (Baker) 4-8 ‘ไธระ ไชดอน ฟิเลียสเดีย จะตอบโต้เราไหม? เราจะคืนการกระทำบนหัว เพราะชายประชากร เอาสมบัติวิหารสู่เทวสถาน’ 9-17 สังชาติเตรียมสงครามบริสุทธิ์ ทรงรวมผู้ต้านสู่ ‘หุบพิพากษา’ (14) พิพากษาสิ้น (12; 2)

‘พระยาห์เวห์ ส่งนักรบตี’ (11) ภาพชัยพิพากษาเป็นเกี่ยวกับเคียว/ย่าบ่อย่างุ่น (13; วว 14:19) วันพระยาห์เวห์ใกล้ในหุบ อาทิตยจันทร์ดาวมืด (15=2:10) ทรงเป็นที่ลี้/ป้อมแก่ประชากรจากศิโยน/เยรูซาเล็ม (2:32) ‘แล้วรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า อยู่ศิโยนภูเขาบริสุทธิ์ (2:27; วว 21:10) เยรูซาเล็มบริสุทธิ์ ต่างชาติไม่ผ่านอีก (วว 21:27)’ 18-21 ความอุดมพื้น โดยเฉพาะ ‘น้ำพุออกจากพระวิหาร’ ขวนเอเดน/เยรูซาเล็มสำเร็จ (วว 22:1) ‘บัดนี้เราจะตอบแทน เพราะพระยาห์เวห์อยู่ศิโยน’ (21; ฉธบ 30:7; 32:43) การประยุกต์

โยเอลเตือนอิสราเอลที่เสียหายหนักจากฝูงตั๊กแตน

โยเอล 3:1

ว่าวันสุดท้าย (‘วันพระยาห์เวห์’) จะมีพิพากษาหนักกว่า จึงร้องให้กลับ พร้อมสัญญาว่าด้วยเมตตาจะฟื้นฟูและประทานพระวิญญาณ เราต้องมีวิจารณ์ญาณฝ่ายวิญญาณต่อเหตุรอบตัว ‘ทุก’ สิ่งไม่บังเอิญ ทรงมีสิ่งตรัสผ่านนั้น ต้องฟัง ไม่มองเบาหรือว่า ‘โชคร้าย’ ตรงข้ามอย่างกังวลทุกเหตุแบบไสยศาสตร์ คิด ‘เพราะนี่จึงเกิดนั้น’ แล้วหาคำแก้ภัยเหมือนเครื่องราง

ทุกสิ่งที่เกิดทรง ‘อนุญาต’ แต่เราตกทดลองเพราะต้นหาตน (ยก 1:14) เมื่อมีปัญหา จงแสวงพระประสงค์ พระองค์อยากให้กลับ ฉีกใจและแสวงหา

โยเอลกล่าววันพระยาห์เวห์ ‘ใหญ่และน่ากลัว’ และเร่งกลับใจ

โยเอล 3:1

เขาวาให้ฉีกใจ (2:12) เราทำอะไรให้เกิดการเปลี่ยนภายใน? ด้วยวิธีที่พระเจ้าประทาน คือพระวิญญาณที่เทเหนือเรา พระองค์ให้รู้ ‘การใหญ่’ (2:20-21) และฟังพระคุณ/เมตตากลับใจ (2:13) เราเองไม่เห็นรักใหญ่หรือธรรมชาติบาปหนัก จึงจำเป็นต้องมีพระวิญญาณ ทรงส่งมาให้รู้ ประกาศ สรรเสริญ ‘การอัศจรรย์’ ที่ทรงทำ (2:26)

ท้ายการกลับใจสุดใจและเปลี่ยนภายในแท้เป็นได้ไม่ใช่กำลังตน แต่ด้วยความช่วย/งานพระวิญญาณ ผู้ให้สำนึก/หันกลับ เราจึงต้องดำเนินตามพระวิญญาณเสมอ (กท 5:16,25)

อาโมส

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9

บทที่ 1

บทนำอาโมส

อาโมส 1:1

ส่วนมากอ้างอิง WBC Douglas Stuart ‘โฮเซยา-โยนาห์’ (2011, Solomon)

หัวเรื่องและยุค

อาโมส 1:1

หัวเรื่องบอกถึงผู้เขียน (ยูดาห์ใต้) ฐานะ (ผู้เลี้ยง—7:14) และยุค (ปลายรัชกาลเยโรโบอัม II) อาโมส ‘เห็นพระวจนะทั้งหลาย’ [ดิเบเร] ก่อนแผ่นดินไหวใหญ่ที่รู้จักกัน คำบางตอน (3:14-15; 6:11; 9:1,9) ดูพยากรณ์แผ่นดินไหว (ศคย 14:5) เป็นคำสาปพันธสัญญา ต้นสารคือพระเจ้าเอง

พระยาห์เวห์สิ่งใดทรงสร้างความร้าง

อาโมส 1:2

คำ ‘ร่ง (คำราม)’ เปรียบพระเจ้าเป็นสิงโต (3:8) ในฐานะผู้ลงพิพากษา ทรงเปล่งเสียง (หรือ ‘ฟาร่ง’) จากเยรูซาเล็ม (ศิโยน) ยูดาห์ใต้ แต่เสียงนำภัยแล้ง ไม่ใช่ฝน ภัยแล้งคือคำสาปพันธสัญญา

การพิพากษาบาปชาติต่าง ๆ และอิสราเอล (1:3-2:16)

อาโมส 1:1

อาโมสผู้ส่งสารฟ้องบาปแปดชาติ ประกาศโทษตามพันธสัญญาแต่ละกรณี ตอนนี้ไม่มีร่องรอยพื้น ฟ้าชาตินอกจากยูดาห์ อิสราเอล โมอับ รับไฟเพราะโจมตี/กดอิสราเอลเป็นหลัก

☐ ดามัสกัส

อาโมส 1:3-5

บาปเด่นคือโจมตีกิเลอาดอิสราเอลทอด ทรงเผาฮาซาเอล/เบนฮาดัดด้วยไฟ ดามัสกัสถูกศึก กษัตริย์ชาต ประชาชนเฉลย สามเมืองข้อ 5 เป็นเป้าหลักอัสซีเรีย

☐ ภาษาแห่งฟิลิสเตีย

อาโมส 1:6-8

ภาษาใต้สุดในท่าเมืองฟิลิสเตีย ค้ำรุ่ง จับเชลยจากโชมตีอิสราเอลขายเอโดมเหมือนสินค้า ทรงส่งไฟลงโทษเมือง

☐ ไทระ

อาโมส 1:9-10

นครรัฐชายฝั่งแข็งทางตะวันตกเฉียงเหนืออิสราเอล รับไฟเพราะค้าทาส (ยอล 3:6) ‘พันธสัญญาพี่น้อง’
หมายสนธิสัญญาไทระ

☐ เอโดม

อาโมส 1:11-12

เอโดมไม่เมตตาอิสราเอลพี่น้องแต่โจมตี จึงเผาเทมาน/โบสราห์เมืองหลัก

☐ อัมโมน

อาโมส 1:13-15

สมัยอาโมสอัมโมนอยู่ใต้อิสราเอลเต็ม (2พงษ 14:25) ดังนั้นคำว่าโชมตีกิเลอาดโหดคืออดีต
ทรงเผารับบาห์เมืองใหญ่เดียว กษัตริย์/ผู้นำเชลย ศตวรรษ 7 ก.ค.ศ. เป็นเมืองขึ้นอัสซีเรียส่งบรรณาการหนัก
ต่อมอลัมแก่บาบิโลน ศตวรรษ 6 ประชากรส่วนใหญ่สูญ

บทที่ 2

☐ โมอับ

อาโมส 2:1-3

โมอับ/เอโดมเป็นศัตรูเก่า บาปคือ ‘เผากระดูกกษัตริย์เอโดมเป็นปูน’ พยายามขวางการคืนชีพ ทรงส่งไฟ ทำผู้พิพากษา
(กษัตริย์)/ผู้นำพินาศ

☐ ยูดาห์ใต้

อาโมส 2:4-5

บาปคือคูหมิ่นธรรมบัญญัติ ตามบรรพบุรุษบุชารูป ถูกประกาศไฟในรูปเดียวกับชาติอื่น

□ อิสราเอลเหนือ

อาโมส 2:6-16

เป็นจุดยอดหลังพระดำรัสทั้งหมด ถูกตำหนิละเอียด/แรงกว่าชาติใด บาปแรกกดคนอ่อนแอและแพศยา

ความอยุติธรรมสังคมตั้งบนการอยู่ในความคิด/นัยสการนอกศาสนา (8)

9-12 ย้อนประวัติหลังอพยพ/พิชิต ‘อาโมไรต์’ (คานาอัน) ชี้ทฤษฎีพระเจ้าผู้นำ ดุหมั่น ‘นาซีร์’/ผู้เผย (12)

ห้ามพยากรณ์ (7:12-13) ปฏิเสธฟังพระวจนะ จึงทรงบดอิสราเอลเอง ไม่มีใครหนีพิจารณา ทุกคนกลัว/ตาย (14-16)

บทที่ 3

ความรับผิดชอบพันธสัญญา

อาโมส 3:1-2

พระดำรัสนี้เป็นบทนำคำพิพากษาบท 3-6 (หรือถึง 9:10) ชัดว่าถึงทุกวงศ์อิสราเอล

การกล่าวอพยพเตือนสัมพันธ์พันธสัญญา ‘รู้จัก [ยาดา] เจ้าเท่านั้น’ ยาดาหมาย ‘สัมพันธ์พิเศษ’

จึงต้องตอบแทนการกบฏ การลงโทษคือ ‘ความรับผิดชอบพันธสัญญา’ อิสราเอลคาดหวังจากพันธสัญญา

แต่ตรัสว่าสัมพันธ์นั้นนำ ‘โทษ’ (5:18)

รายการสิ่งที่มีความสัมพันธ์แยกไม่ได้

อาโมส 3:3-8

ข้ออ้างหลักคือภัยอิสราเอลไม่บังเอิญ แต่พระยาห์เวห์ทรงทำ ข้อ 6 ส่อคำเตือนภัยที่ผู้ฟังรู้ (4:6-11)

ทรงเตือนแน่นอนผ่าน ‘ผู้เผยผู้รับใช้’

(7) ไม่ลงภัยไร้เตือน เช่นละลายคำรามสิงโตไม่ได้ (1:2) อาโมสรับพระวจนะจึงไม่ประกาศพระประสงค์ไม่ได้ (8)

การจัดคนมั่งคั่ง

อาโมส 3:9-3

เชิญผู้นำอิชโดด/อียิปต์ดู ‘ความวุ่นวาย/กด’ ในสะมาเรีย รุนแรง/ปล้นยิ่งกว่าเทียบไม่ได้ ผู้นำไม่รู้ ‘ทำถูก’ จึงคำสาป:

ศัตรูล้อมทำกำลังอ่อน (ลนต 26:19) ปล้นวัง (ฉธบ 28:31) สะมาเรียพินาศเหลือรอดเพียง ‘ส่วนเตียง/มูมเบาะ’ (3:12)

ประชากรพันธสัญญา ‘วงศ์ [บ้าน—บาอิท] ยาโคบ’ ต้องรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมทัพอจะทำลาย

‘แท่นเบธเอล (บ้านพระเจ้า)’ และ ‘วัง [บ้าน—บาอิท] งาม’ (3:13-15)

4:1-3 พินาศสาตรัสสูงศักดิ์สะมาเรีย ‘แม่โคบาซาน’

พวกนางกต ‘คนจน/ขัดสน’ เหมือนผู้นำชาย (3:9-10) และหญิงสั่ง ‘สามี’ [อาโดน] จึงประกาศตายน่ากลัว (ลนต 26:30; ‘ฮาร์โมน’ ข้อ 3 ไม่แน่)

บทที่ 4

โทษในอดีตที่เรียงเป็นตัวอย่าง

อาโมส 4:4-13

เบธเอล/กิลกาลเป็นศูนย์นมัสการเหนือ แต่พิธีตามวิธีตนบิดเบือน เพิ่ม ‘การกบฏ’ [พาซา] ต่อพระเจ้า ถวายสมัครใจ (สันติ/ใจสมัคร) ไม่ใช่ภาคบังคับ เพื่ออวดศรัทธา (มธ 6:2; 23:5)

เขา ‘รัก’ [อาฮัฟ] พิธี

(5) แต่ไม่รักเพื่อน (3:9-10; 4:1) บาปใหญ่สุดคือไม่กลับ แม้ตีสอนด้วยคำสาปให้สำนึก—กันดาร (6), แล้ง (7-8), ภัยเกษตร (9), โรค/สงคราม (10), เมืองพัง (11)—ก็ไม่กลับ จึงพิพากษาสุดท้าย ‘จงเตรียม [คุณ] พบ [คิรา] พระเจ้าของเจ้า’ (12ข)

จงใจสะท้อน อพย 19:11,17 บัดนี้ต้องเผชิญพระผู้สร้างน่ากลัว ‘ผู้สำแดงพระดำริ’ และทวงรับผิดชอบ คือพระเจ้าจอมทัพ โดยไร้คนกลาง

บทที่ 5

เพลงคร่ำครวญเพื่ออิสราเอลที่ลุ่ม

อาโมส 5:1-17

อาโมสบอกวงศ์อิสราเอลฟังเพลงที่แต่ง ‘ต่อสู้’ อิสราเอล ถูกโยนลงดินตามพิพากษา (อดีตกาลยืนยันอนาคต) ไม่ลุก ชายในเมืองเหลือหนึ่งในสิบ (1-3; ฉธบ 28:26) ได้ยินคำพิพากษาแล้วควรตอบอย่างไร? ไม่สิ้นหวัง แต่แสวงพระเจ้าบัดนี้ ทรงสั่ง (เชิญ)

ว่าแสวงแล้วอยู่ (4,6ก) เป็นการเฉพาะ ต้องหาพระยาห์เวห์ตามวิธี ไม่ใช่เทพ อย่าไปเบธเอล กิลกาล เบเออร์เซบา (คงที่รูป)

สถานนมัสการที่ทรงรับมีแต่เยรูซาเล็ม (2พศด 13:9-11) ไม่แสวง ไฟลง ‘วงศ์โยเซฟ’ (6ข; ฉธบ 4:24) ข้อ 8 สิ่งอีก พระองค์สร้างกลุ่มดาวลูกไก่/นายพราน เปลี่ยนเงาตายเป็นเช้า วันเป็นคืน เรียกทะเลเทลงดิน และทำผู้แข็งพินาศฉับพลัน (8-9) แต่ไม่กลับ เกลียดคำดักเตือน/ผู้พูดตรง (10) ทั้ง ‘มิชพัท/เซดาคัท’ (7)

กตอ่อนแอ ทำร้ายชอบธรรม รับสินบน ทำจนเสียคติ (11-12) ยังเรียก ‘แสวงดี ไม่ใช่ชั่ว’ (14ก) ‘เกลียดชั่ว รักดี ตั้งมิชพัท’ (15) แสวงพระเจ้าคือทำยุติธรรม/ดี คำเรียกมาจากรักเมตตา อยากอยู่ด้วย (14ข)

หากไม่กลับ ‘คนเหลือโยเซฟ’ (15) ไม่รับเมตตา คำ ‘คนเหลือ’ ชัดว่าพรได้หลังโทษเท่านั้น เพลงจบเดือนเมื่อทรง
‘ผ่านกลางเจ้า’ ทุกคนร้อง (16-17) [อาวาร์] ชวน อพย

12:12 ที่ทรง ‘ผ่าน’ ขำบุตรหวัปี ผู้ไม่ฟังเดือนร้อง

วันพระยาศรีเวทที่นากลัว

อาโมส 5:18-27

เป็น ‘พระดำรัสวิบัติ’ อิสราเอลไม่ทำมิชพัท/เซดาคาค์ (24) แต่คิดว่าศรัทธาพิธี (21-23; 4:4-5) จึงหวัง
‘วันพระยาศรีเวท’ ปราศศัตรู แต่ตรัสวันนั้นเป็น ‘มีด’ ไม่สว่าง (18,20; ฉธบ 28:29; ‘มีด/คล้า’ ชวนภัยที่เก้าอพยพ)

ทรงไม่ต้องการเครื่อง/เทศกาล แต่ให้ ‘มิชพัท/เซดาคาค์’ ไหลเหมือนแม่น้ำไม่ขาด (24; 7; 6:12)

ไม่ใช่งานครึ่งครวแต่ชีวิต นั่นคือกลับ พระองค์ไม่โกรธที่ 40 ปีถิ่นไม่ได้ถวาย (25) ปัญหาคือบูชารูป (26)

‘สีกุท/คิอุณ’ หมายถึงน่าซึ้ง ตามธรรมเนียมคือเทพดาวเมโสโปเตเมีย Sakkuth/Kaiwan ‘เซลยพันดามัสกัส’ (27)
คืออัสซีเรียพาไป

บทที่ 6

จะถูกกวาดไปก่อนในหมู่เซลย

อาโมส 6:1-7

ข้อ 1 วิบัติถึงศิโยนได้/สมาเรียเหนือ ‘คนหยิ่ง’ ควรแปล ‘สบายใจ’ คล้าย ‘มันใจ’ ข้อ 3-6 วาดผู้นำ (3:9; 4:1) ไม่คิด
‘วันภัย’ (3)/‘โยเซฟพัง’

(6) สนุกโหด หรุ สุข เมืองอาร์ม ‘คัลเนห์/ฮามัท’ และฟิไลสเตีย ‘กัท’

(2) ได้อิทธิพลอิสราเอลเวลานั้น แต่อิสราเอล/ยูดาห์ไม่ดีกว่า อย่าสบายใจว่าเลือก ทรงให้เซลย ยุติงานเลี้ยง (7)

ความพ่ายแพ้สิ้นเชิงที่ไกลมา

อาโมส 6:8-14

ข้อ 8 เปิดพระดำรัสด้วยคำปฎิญาณ หนึ่งในสามในอาโมส (4:2; 8:7) ล้วนพิพากษา ทรงเกลียด ‘ศักดิ์ศรี (ความหยิ่ง)
ยาโคบ’/วัง จะฆ่าคนในบ้านหมด ข้อ 10 หมายถึงคนรอดหลังตายนากลัว กลัวภัยอีกจนไม่อยากเอ่ย

‘พระนามพระยาศรีเวท’ สำหรับคนเหลือ พระนามเป็นความกลัว อิสราเอลทำสิ่งไรเหตุผลเหมือนม้าวัง/โคไลบนหิน
คือทำมิชพัท/เซดาคาค์เป็นอาหารกินไม่ได้ (12) ข้อ 13-14 เปลี่ยนสงคราม พิพากษาความหยิ่งคิอุณ ‘ฮามัท’
ด้วยกำลัง (2พกษ 14:28)

ทรงตั้ง ‘ชาติหนึ่ง’ (อัสซีเรีย) กดเหนือทั้งหมด (2พกษ 14:25)

บทที่ 7

นิมิตความพินาศและปฏิกิจริยาสาธารณะ

อาโมส 7:1-3

นิมิตแรก (ตักแต่น)/สอง (ไฟ) ทรงให้เห็นภัย อาโมสจึง พระองค์เปลี่ยนพระทัยไม่ลง (7:1-6) แต่สาม (สายดิ่ง 7:7-9)/สี่ (ผลไม้ถูกร่อน 8:1-3) ยืนยันไม่อภัย ต้องลง (Stuart ว่า ‘สายดิ่ง’ แปลผิด ควร ‘กระป๋องตีบุก’ [อานาค] พ้อง ‘โศก’; ‘ผลไม้ถูกร่อน’ [คายิทซ์] พ้อง ‘จุดจบ’)

‘ที่สูงของอิสอัค’ (เบเออร์เซบา—ปฐม 26:23)/‘สถานบริสุทธิ์’ พัง (7:9) ‘เพลงวัง (วิหาร)’ เป็นคร่ำ (8:3) ระหว่างนิมิต 3-4 แทรกเรื่องอาโมส/อามาซิยาห์ปุโรหิตเบธเอล (7:10-17) เขาฟ้องเยโรโบอัมว่าอาโมสพยากรณ์กษัตริย์ตาย/ชาติพัง และห้ามพยากรณ์ที่ ‘สถานกษัตริย์/วังชาติ’ (13)

อาโมสตอบเป็นเพียงผู้เลี้ยง แต่รับคำสั่งพระเจ้า แล้วประกาศภัยแก่อามาซิยาห์/บ้าน (17) เน้นคำพิพากษาจะสำเร็จ ‘สารลบบของอาโมสไม่ใช่อากรรม แต่พระวณะ อามาซิยาห์/อิสราเอลต้องรับราคาการเมิน/ค่าน’ (Stuart)

บทที่ 8

ความหน้าซื่อใจคด: โทษที่เหมาะสมกับบาป

อาโมส 8:4-14

พระคำรัสพิพากษาคนรยจากกต/ชูดอ่อนแอ เขาอยากวันขึ้นค่ำ/สะบาโตผ่านไวกเพื่อค้า (5) โกงตาชั่ง ชื้อหาสจน (หรือแรงงาน) ถูก (6) ทรงปฏิญาณไม่ลืมการกระทำ

(7) เพราะธรรม ดินสั่น เทียงมีด (ฉธบ 28:29)

ยินดีเป็นโศก (8-10) โทษเป็น ‘กัณดารพระวณะ [ดาวาร์]’ (11) หาไม่พบ แม้นุ่มลุ่มกระหาย (12-13) ‘ไรพระวณะ’ คือไม่ตอบการร้อง ไม่เพียงไม่มีวิวรรณ์ใหม่ แต่เสียผู้เผยแพร่ธรรมบัญญัติเก่าถูก เขาเมินด้วยชีวิต ปฏิเสธฟังตักเตือน/พยากรณ์ ปฏิญาณสัตย์ต่อเทพเท็จ (14) บัดนี้แม้หาคำสัตย์พระเจาก็ไม่ได้

บทที่ 9

หนีพระพิโรธองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่ได้

อาโมส 9:1-10

ต่อสันิมิต 8:1-3 อาโมสเห็นที่ห้า 9:1-4 องค์เจ้า [อาโดนาย] ข้างแท่น สังกัฬเสาวิหารให้ธรณีสัมผัส แล้วฆ่าคนเหลือ ด้วยดาบ ช่อนที่ใด—เซโฮล ฟ้า ยอดคาร์เมล ทะเล

เขลย—ก็หนีตายไม่ได้ (2-4; สดด 139:7-8; ณธบ 32:22,39) ข้อ 5-6 เพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้พิพากษา
‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จอมทัพ’ ทำดินละลาย/สั่น คนโศก

(5) สร้าง/ครองฟ้าโลก ‘เรียกน้ำทะเลเหือดแห้ง’ (5:8) พินักษาศากล อิสราเอลเลือกก็ไม่ยกเว้น ทรงจ้อง
‘อาณาจักรบาบ’ ร้อนโดยไม่พลาต ‘เมสิด (หินเล็ก)’ (8-9)

หนีพิโรธไม่ได้ คนบาบว่า ‘ภัยไม่ถึง’ ต้องตาย (10) แต่พิพากษาแน่ไม่หมายสูญสิ้น ตรัส ‘ไม่ทำวงศ์ยาโคบพินาศหมด’
(8) ตอนสุดท้ายยืนยันสัญญา

พื้น สร้างใหม่ ปลุกอีก

อาโมส 9:11-15

จบด้วยพระคำสรรพนาม สามสัญญา: อำนาจเหนือศัตรู (11-12), พรเกษตร (13), กลับ/สร้าง/รุ่ง (14-15)
ต่างจากคำสาปหลังบรรยายชั่ว การฟื้นฟูโดยไม่กล่าวความดี ยุติธรรม แสง หรือกลับใจของอิสราเอล
เน้นเมตตา/รักพันธสัญญาฝ่ายเดียว ‘วันนั้น’ จะยก ‘เพิงดาวิดที่ล้ม’ (11)

‘เพิง’ [สุคคาห์] ไม่ใช่พลับพลา/วิหาร Stuart ว่าคือ ‘สุคโคท’ ป้อมยุคดาวิดที่สมัยอาโมสสร้าง
(คนอื่นว่าราชอาณาจักรแบ่ง; กจ 15:16-17) จุดคือฟื้นฟูของ อิสราเอลรวมใต้ดาวิดใหม่ ‘เอโดม’ ข้อ 12
เป็นส่วนแทนศัตรู ให้ชาติกับ ‘คนเหลือเอโดม’ เป็นกรรมสิทธิ์ (สดด 2:8) ทรงปลูกใน ‘แผ่นดินที่ให้’ ไม่ถอนอีก (15)
พยากรณ์กลับสำเร็จเบื้องต้นบางส่วนราว 200 ปีต่อมา แต่ครอบครอง ‘ทุกชาติ’ สำเร็จสุดท้ายเมื่อคริสต์กลับ
สำคัญคือพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำ ‘พระยาห์เวห์ผู้ทำสิ่งนี้ตรัส’ (12)

โอบาดีห์

บทที่ 1

บทนำโอบาดีห์

โอบาดีห์ 1:1

บทนำ

- * สันที่สูงสุดในพันธสัญญาเดิมแต่ไม่เบาหรือง่าย มีประเด็นวิจารณ์ต้นฉบับ/บรรณาธิการมาก
- * ไม่ทราบยุคแน่ (ปลายศตวรรษ 9 ถึงต้น 5 ก.ค.ศ.) น่าเชื่อสุดคือหลังเยรูซาเล็มพินาศ 586 ก่อนเอโดมพินาศ 553 (Baker)
- * กล่าวพินาศเอโดมและฟื้นฟูยูดาห์ ผู้เผยอื่นกล่าวเอโดม: อสย 11:14; 21:11-12; อสค 25:12-14; 35; ยรม 25:21; 49:7-22; พคค 4:21; อมส 1:11-12; มลค 1:2-5
- * เอโดมเป็นประเทศเล็กใต้ทะเลตาย (120×20 กม.) มาจากเอซาวพี่ยาโคบ (ปฐม 25; 36)

คำนำ (1ก) และบทนำ (1ข)

โอบาดีห์ 1:1

- ข้อ 1 นิมิตโอบาดีห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์ตรัสต่อเอโดมว่า เราได้ข่าวจากพระยาห์เวห์ มีผู้ส่งสารท่ามกลางชาติว่า ‘ลูกขึ้นเถิด ให้เราลุกสู้เขา’
- ไม่มีข้อมูลโอบาดีห์ (หมาย ‘ผู้รับใช้พระยาห์เวห์’) เรียกทั้งเล่ม ‘นิมิต’ พบเพียงอิสยาห์/นาฮูม
 - สภาสวรรค์ตัดสินตีเอโดม ส่งสารแก่ชาติแล้ว เขาร้องลุกสู้ (ยรม 49:14)

ความพินาศเอโดมใกล้มา (1ข-9ข)

โอบาดีห์ 1:1

- ข้อ 2 ดูเถิด เราทำเจ้าเล็กมากในชาติ เจ้าถูกดูหมิ่นยิ่ง
- ลดเป็นชาติ ‘ไม่สำคัญ’ เป็น ‘เรื่องเยาะใหญ่’ มาลาคีสตวรรษ 5 บันทึกพินาศเป็นจริง (มลค 1:3)
- ข้อ 3 ความหยิ่งใจลอกเจ้า ผู้อยู่ชอกหิน/ที่สูงว่า ใครจะลากลงดิน?
- เอโดมสูง 1,700 ม. ภูเขาขรุขระเป็นป้อมธรรมชาติ จึงหยิ่งพึ่งภูมิประเทศ
- ข้อ 4 แม้ขึ้นเหมือนอินทรี ทำรังท่ามกลางดาว เราจะลากลง—พระยาห์เวห์ตรัส

- ใช้อินทรีทำรังสูงกล่าวเกินจริง ‘แม่ท่ามกลางดาว...’ ข้อ 5 หากโจร/ปล้นกลางคืนมา เขาคงขโมยพอแล้วหยุด หากคนเก็บของคงเหลือบ้าง เหตุใดเจ้าพินาศเช่นนี้? ข้อ 6 เอชาวถูกปล้น สมบัติซ่อนถูกค้นหมด
 - พินาศทำให้สูญหมด ไม่มีสิ่งเหลือ ถูกกวาดเกลี้ยง ข้อ 7 พันธมิตรขับถึงชายแดน คนสงบลอกขณะ ผู้กินขนมวางกับได้เจ้า เจ้าไร้ความเข้าใจ
 - แม่พันมิตรหันหลอก/ขับ เป็นโทษทรยศยูดาห์พี่น้อง นักวิชาการทั่วไปว่าผู้วางกับคือบาบิโลน (เอโดม 553) ข้อ 8 พระยาห์เวห์ตรัส วันนั้นเราจะทำคนปัญญาเอโดม/ความเข้าใจเขาเอชาวพินาศมิใช่หรือ?
 - ตะวันออกไกลรู้เอโดมว่าฉลาด (ยรม 49:7) แต่ยังไม่รู้ค่าเดือน และ ‘วันนั้น’
- พินาศ
- ข้อ 9 เทมานเอ๋ย นักรบตกใจ คนภูเขายูดาห์หมด
- เทมานเมืองหลักเหนือเอโดม (ยรม 49:20) เอลีฟัสเพื่อน ‘ฉลาด’ ของโยบเป็นชาวเทมาน (โยบ 15:1)

บาปเอโดมต่อยูดาห์ (9ข-14)

โอบาดีห์ 1:1

- ข้อ 10 เพราะความรุนแรงต่อยาโคบน้อง เจ้าอายและถูกตัดนิรันดร์
- เหตุพิพาทแรกคือรุนแรงต่อยาโคบ (ยูดาห์) ข้อ 11 วันที่ยืนห่าง ต่างชาติปล้น คนต่างเข้าประจวบสลากเยรูซาเล็ม เจ้าก็เหมือนหนึ่งในนั้น ข้อ 12 ไม่ควรมองวันภัยพิบัติวันยูดาห์พินาศ หรือโอ้อวดวันทุกข์
 - เมื่อยูดาห์ถูกรุกราน เอโดมควรช่วยแต่ดู และยินดี 586 ก.ค.ศ. ‘ไม่ควร...’ ซิฟ่าฝันสนธิสัญญาพี่น้อง ข้อ 13 ไม่ควรเข้าประตูประชากรเราในวันภัย มองทุกข์ และทรัพย์ ข้อ 14 ไม่ควรดักทางผู้หนี หรือมอบคนเหลือแก่ศัตรู
 - เอโดมเข้าเยรูซาเล็มปล้นกับศัตรู (สดด 137:7) มอบผู้หนีอย่างโหด พระองค์ยังเรียกยูดาห์ ‘ประชากรเรา’

วันพระยาห์เวห์: อิสราเอลฟื้นอธิปไตย (15-21)

โอบาดีห์ 1:1

- ข้อ 15 วันพระยาห์เวห์ลงโทษทุกชาติทั่วโลก เจ้าได้รับตามทำ การกระทำกลับบนหัว
- วันใกล้ ถึงทุกชาติ หลักพิพาทคือการกระทำ และทำพันธสัญญาอับราฮัมสำเร็จ (ปฐมก 12:3)
- ต่อ
- ข้อ 16 เช่นเจ้าตีมบนภูเขาบริสุทธิ์เรา ทุกชาติจะตีไม่หยุด กลืนจนเหมือนไม่เคยมี
- เหมือนเอโดมตีถ่วงพิพาท ทุกชาติตี ‘ต่อเนื่อง’ ส่อทรมาน

ข้อ 17 แต่บนศิโยนมีผู้หนึ่ง ภูเขาบริสุทธิ์ วงศ์ยาโคบครองมรดก

- ผู้หนึ่ง ‘ตั้งเต็นท์’ และมีสิ่งบริสุทธิ์ (สถานบริสุทธิ์) หรือวิหารศิโยนเป็นที่พำนัก

(WBC) มองความสำเร็จปลายยุค

ข้อ 18 ยาโคบเป็นไฟ โยเซฟเปลว เอซาวฟาง เผาหมด ไม่เหลือ เพราะพระยาห์เวห์ตรัส

- วันนั้นยูดาห์เฝ้าเอโดม เป็นพลบ/พื้นแก่ยูดาห์ แต่พินาศแก่เอโดม ข้อ 19 คนเนเกบครองภูเขาเอซาว

คนที่ราบครองฟิลิสเตีย ครองทุ่งเอฟราอิม/สะมาเรีย เบนยามินครองกิเลอาด ข้อ 20 เชลยอิสราเอลครองถึงศาเรพห์
เชลยเยรูซาเล็มในเศฟาราดครองเมืองเนเกบ

- เนเกบครองเอโดม เซเฟลาห์ครองฟิลิสเตีย เชลยอิสราเอล/เยรูซาเล็มครองแผ่นดิน (ที่ตั้งถก)

ทุกทิศรอบเยรูซาเล็มเป็นอิสราเอล (ตะวันออก-กิเลอาด; ตะวันตก-ฟิลิสเตีย; ใต้-เนเกบ; เหนือ-ไซดอน/ศาเรพห์)

ข้อ 21 ผู้รอดขึ้นศิโยนพิพากษาภูเขาเอซาว อาณาจักรเป็นของพระยาห์เวห์

- หลังครองคานาอัน ผู้กลับเชลยขึ้นศิโยน ‘พิพากษา/ครอง’ แสดงอาณาจักรสำเร็จ และสัญญา ปฐก 25:23 สำเร็จ

การประยุกต์

โอบาดีห์เป็นพระวณะพลบผู้ผ่านเยรูซาเล็มพินาศและเชลย

โอบาดีห์ 1:1

ใน ‘วันภัย’ (13) ดูไม่มีใครสน แต่ทรงเห็น แม้เป็นโทษบาปอิสราเอล/ยูดาห์

ก็สัญญาตอบแทนความหยิ่ง/ใช้เกินของเครื่องมือ (บาบิโลน เอโดม) อย่างสิ้นเชิง แม้ประชากรยังครอง

ทรงครองและเตรียมพิพากษาสุดท้าย

โอบาดีห์ประกาศแก่ผู้ลี้ภัยหวังว่าทรงรู้ทุกซอกและจะฟื้นแน่

โอบาดีห์ 1:1

ทำหวังวันองค์เจ้าด้วยเชื่อยิ่ง วันนี้หนูละเชื่อชัยสุดท้ายประชากรรับรอง (เฮโรดเป็นอิดูเมียนเชื่อมเอโดม

เขาพยายามฆ่าคริสต์ตัวแทนอิสราเอลแต่ล้ม ยิ่งรับรองชัยคริสเตียน)

โยนาห์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4

บทที่ 1

บทนำโยนาห์

โยนาห์ 1:1

ส่วนมากอ้างอิง WBC Douglas Stuart 'โฮเซยา-โยนาห์' (2011, Solomon)

บทที่ 3

พระเจ้าทรงสอนโยนาห์เรื่องความโกรธและความเมตตา

โยนาห์ 3:1

(4:1-11)

บทที่ 1

โยนาห์กบฏต่อวิรณพระยาห์เวห์

โยนาห์ 1:1-3

โยนาห์เป็นเรื่องราวการณ์เชิงสอนและประวัติศาสตร์ ไม่รู้ฉากหลังแน่จากตัวบท แต่ 2 พกษ

14:25 บอกอยู่สมัยเยโรโบอัม II ยุครุ่ง/ชาตินิยมสูง แต่ศาสนาสม/ธรรมสังคมทำให้รับคำพิพากษาผ่านโฮเซยา/อาโมส

โยนาห์รับคำไปประกาศ 'ต่อสู้' นี่นะเว 'นครใหญ่/สำคัญ' (3:2; 4:11) เพราะ 'ความชั่ว/ภัย' [ราอ์] ขึ้นถึงพระองค์

คือเตือนว่าจะทำลายเพราะชั่ว (3:4,8,10) แต่เขาหนี 'พระพักตร์' ลงเรือไปทารชิช บท 4

เผยว่าไม่อยากให้นะเวได้ยิน 'อีก 40 วันจะคว่ำ' แล้วกลับใจ/อภัย (4:3) เขาไม่เพียงไม่เชื่อฟัง แต่เิ่งคิดไปสุดตะวันตก

'ทารชิช' (Stuart ว่าหมาย 'ทะเลเอง') แล้วหนีพระเจ้าได้ บัดนี้จะประสบความโง่ตน

พายุในทะเลและเครื่องบูชา

โยนาห์ 1:4-16

พระเจ้าทรงตามโยนาห์ พายุทำเป่าหนึ่ไกลลัม ปลาใหญ่เตรียมไว้พาเขายืน 'ต่อพระพักตร์' (1:17-2:1) แบ่งสี่ส่วน

a. พายุเริ่ม: ลูกเรือเร่งกันเรือจม (4-5ก)

b. พายุต่อ: โยนาห์ถูกพบเป็นคนผิด (5ข-10)

c. พายุแรง: โยนาห์เป็นเครื่องบูชาให้ทะเลสงบ (11-15)

d. พายุจบ: ลูกเรือแสดงความเชื่อ (16) ‘พระเจ้า’ ทรงก่อกลิ้นใหญ่

(4) ลูกเรือเรียกเทพตน นายเรือพบโยนาห์หลับใหลใต้ท้อง สั่งร้อง ‘ต่อพระเจ้าของเจ้า’ จับสลักหาต้นภัย ได้โยนาห์ (สภษ 16:33) เขาซัก เขาวัดตนยำเกรง ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งฟ้า ผู้สร้างทะเล/บก’

(9) และหนี ‘พระพักตร์’ โดยไม่ตั้งใจประกาศพระยาห์เวห์แก่ต่างชาติ จบท้ายเขายำเกรงพระยาห์เวห์ (16; ไม่ต้องสรุปว่ามีความเชื่อแท้)

อย่างย่อนแย้ง เขาถูกต่างชาติตำหนิ ‘ผู้หลบ เหตุใด?’

(6) ‘ทำอะไรลงไป?’ (10) เขารู้พายุเพราะตน สั่งโยนลงช่วยชีวิต (12) รู้ค่าบาปไม่เชื่อฟังคือตาย ไม่ดี้อ เขารับบาป/โทษ (Baldwin/Trible เห็นว่ายังไม่คิดกลับจึงเลือกตาย) ลูกเรือไม่อยากโยน แต่พายุแรงจึงโยน แล้วสงบทันที (15)

คำอธิษฐานข้อ 14 แสดงสิ้นหวัง/กลัวเทพ ‘พระยาห์เวห์’ ‘ทรงทำตามพระประสงค์’ ไม่ใช่สารภาพพระลักษณะ แต่บอกว่าจะโยนตามที่พระองค์ต้องการ—ตามโยนาห์บอก อย่างย่อนแย้ง อิสราเอลไม่เชื่อฟัง ต่างชาติเชื่อฟัง

โยนาห์รอดโดยพระกรุณา

โยนาห์ 1:17-10

‘พระเจ้า’ ทรงเตรียมปลาใหญ่กลืน โยนาห์อยู่ ‘สามวันสามคืน’ อย่างอัศจรรย์ (1:17)

พระคัมภีร์ไม่บอกปลาใด/รอดอย่างไร สำคัญคือ ‘พระเจ้า’ ทรงทำ (2:1,10) เยชูเทียบเหตุประวัตินี้กับคืนชีพ (มธ 12:40; Stuart ว่า ‘สามวันสามคืน’ สะท้อนความคิดโบราณว่าทางสู่เฮอลิน ‘สามวันเต็ม’ เป็นสำนวนว่าทรงช่วยกลับจาก ‘ความตาย’ สนับสนุน 2:2,6)

บทที่ 2

บท 2 เพลงขอบพระคุณที่โยนาห์อธิษฐาน ‘ต่อพระเจ้าของเขา’ ในท้องปลา

โยนาห์ 2:1

เขาสารภาพว่าทรงตอบคำจาก ‘ท้องเฮอล’ (2,7) ผู้โยนในทะเลและช่วยจาก ‘หลุม’ คือองค์เจ้า (3,6)

ท่ามกลางวิกฤตหว้งในพระองค์ (‘จะมองพระวิหาร’—4) ได้รอด (‘ความรอดเป็นของพระยาห์เวห์’—9ข) Stuart ถือเป็นเพลงทั่วไปของคนทุกข์ และเตือนไม่ให้มองว่าเป็นคำที่อธิษฐานจริงขณะจมน้ำ

(กำลังตาย) แล้วรับตอบ ข้อ 8-9 โยนาห์ปฏิญาณขอบคุณ/นมัสการ

ต่างจากคนบูชารูปที่ทั้งความสัตย์พันธสัญญา/พระคุณ [เฮเซด]

ปลาทำตามพระวจนะ อาเจียนโยนาห์บนบก (2:10) โย

นาห์ควรเข้าใจ ‘พระทัยต่อนินะเว’ ผ่านประสบการณ์ เช่นนินะเว เขาสมควรตายเพราะไม่เชื่อฟัง

แต่ทรงกรุณาช่วยจากตาย จึงควรรับว่าทรงกรุณานินะเวได้ แต่ยังดูอ้างความชอบตนในความรอด (8-9)

‘เมตตาที่ทรงให้โยนาห์แม้ไม่เชื่อฟังตรง ลบสิทธิที่เขาจะโกรธเมตตาเดียวแก่ชาวอัสซีเรียผู้ไม่เชื่อฟังทั่วไปยาวนาน...

[ผู้ฟัง/อ่าน] ถูกบอกล่วงหน้าให้เห็นความหน้าซื่อของท่าที’ (Stuart)

บทที่ 3

การเริ่มครั้งที่สอง

โยนาห์ 3:1-3

ทรงให้โอกาสเชื่อฟังอีก ‘ประกาศสิ่งที่เราบัญชา’

(2) เขาอาจพยายามเปลี่ยนพระทัย/แผนด้วย ‘กบฏ’ แต่คำสั่งไม่เปลี่ยน สิ่งที่ต้องทำคือเชื่อฟัง เขาไปนินะเว

‘ตามพระวจนะพระยาห์เวห์’ ไม่รู้ใจ แต่พระคัมภีร์เน้นเชื่อฟังตามคำ และทรงทำงานผ่านนั้น

การประกาศและกลับใจในนินะเว

โยนาห์ 3:3

เรียกอีก ‘นครใหญ่/สำคัญ [กาโดล]’ (3ข) ‘ระยะเดินสามวัน [มาฮาสาค]’ บอกขนาด แต่เมื่อคู่ ‘ต่อพระเจ้า’ แปล

‘สำคัญ’ ได้ แม้โยนาห์ประกาศ ‘เดินหนึ่งวัน’ คนก็เชื่อ/เริ่มกลับ (4-5) ทำวันเดียวเพราะไม่เต็มใจไหม? Stuart

ว่าคงประกาศครบสามวัน แต่เน้นว่าเริ่มกลับใน ‘หนึ่งวัน’ ขาวถึง ‘กษัตริย์นินะเว’ เขากลับ ออกกฤษฎีกาจดจริงทั่ว

(6-8)

คำสั่ง 8-9 วาดท่าทีกลับแท้: ถ่อมหวังพระคุณที่ ‘อาจ’ ให้ แสงเต็มกำลัง หยุดชั่ว (ยอล 2:12-14)

นักอธิบายนัยใหม่มาสงสัยประวัติปลาและการกลับนครสำคัญ เพราะไม่พบเอกสารอัสซีเรีย (แต่ Wiseman

เสนอกฤษฎีกาส่งกลับคล้ายโยนาห์)

ต้องจำบันทึกราชสำนักมักประจบ การรุกราน สุริยุปราคาเต็ม 763 ก.ค.ศ. กันดาร น้ำท่วม

แผ่นดินไหวอาจทำกษัตริย์หาทางรอดเพื่ออำนาจ (Stuart WBC 856-861)

สำคัญคือ ‘พระเจ้า’ เมตตาคนใหญ่ (4:11) จึงหันเขาได้ทุกวิธี แต่ในวิธีการเชื่อฟังโยนาห์และกลับเชิงปฏิบัติ

ทรงเห็นการหัน เปลี่ยนพระทัยไม่ลงภัย (10; ยรม 18:7-10) ‘ทรงสำแดงอธิปไตยไม่ด้วยดี แต่พระคุณ

และยินดีใช้ทุกคน ไม่แคบก็ดกกัน’ (Stuart)

บทที่ 4

ทรงสอน

โยนาห์ 4:1-11

คงสำนวนสอนของทั้งเล่ม การกิจได้ผลอัศจรรย์ แต่โยนาห์ ‘ไม่พอใจมาก’ (ตรงว่า ‘กลายเป็นความชั่ว/ภัยใหญ่แก่โยนาห์’) และโกรธ เขาเผยใจด้วยคำที่เคยอธิษฐาน ‘ในบ้านข้าพเจ้า’ กลัวนี่นะเวกลับ/อภัย (‘ข้าพระองค์ไม่ได้พูดหรือ?’) อยากให้พระคุณ เมตตา เฮเซด (อพย 34:6; ยอล 2:13) มีแต่ชาติของตน

แต่เกลียดศัตรูรับพระคุณยิ่งกว่าตาย

(3) ว่า ‘รู้จัก [ยาดา]’ พระเจ้า แต่ไม่รู้จริง ทรงถาม ‘โกรธถูกหรือ?’

(4) ซ้ำเรื่องต้น ‘โกรธเพราะต้นถูกหรือ?’

(9) Stuart ว่าเหตุหลังข้อ 5 เกิดก่อน 1-4 แต่ไม่จำเป็น เขาเห็นการกลับ รู้จะอภัย จึงบ่น แล้วออกดูเผื่อ (5)

ทรงอยากแก้ความคิด จึง ‘เตรียม’ ต้น หนอน ลมตะวันออก เหมือนปลา (6-8) เมื่อ ‘ความยินดีใหญ่’ (ตรงข้าม ‘ภัยใหญ่’ ข้อ1)

หายและร้อนจนจะตาย เขาบ่น ถูกโกรธครอบ เสียแรง ยินว่าตนถูกกว่าพระเจ้า (9) คำสุดท้าย (10-11) อ่อนโยนต่อคำหยาบ ทรงโน้มน้าว ‘เจ้าสงสารต้นไม้ไม่ได้ลงแรง แล้วเราจะไม่สงสารนี่นะเวใหญ่ที่มีคนมากหรือ?’ เปรียบ

☐ เจ้าไม่ลงแรง แต่เราทำเพื่อคน รัก/ดูแล

☐ เจ้ารักพืช เรารักคน/สัตว์

☐ เจ้าเสียตายพืชที่ต้องตายแดด เราสงสารผู้ ‘ไม่จำเป็นต้องตาย’ คือ ‘แยกซ้ายขวาไม่ได้’

☐ เจ้าเจ็บเพราะหนึ่ง เราเจ็บเพราะ 120,000 ทรงเจ็บเพราะทุกชาติ

ไม่บันทึกคำตอบ อาจต้องเวลา แต่การที่โยนาห์เขียนเป็นหลักกว่าในที่สุดรู้ผิด/ใจแคบและกลับ

เขาเผยความใจ/แคบเพื่อโน้มน้าวอิสราเอลที่คิดเหมือนอดีตเขา ‘ความรักพระเจ้าใหญ่กว่าที่เราคิด’ (รม 3:29)

มีคาห์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7

บทที่ 1

บทนำมีคาห์

มีคาห์ 1:1

ส่วนมากอ้าง WBC Ralph Smith ‘มีคาห์-มาลาคี’ (2001, Solomon)

สารบัญ (Leslie C. Allen, Ralph Smith)

หัวเรื่อง 1:1

หัวเรื่อง

มีคาห์ 1:1

หนังสือพยากรณ์พันธสัญญาเดิมนอกจากฮักกัย/เศคาริยาห์เริ่มด้วยหัวเรื่อง ต่างจากชื่อที่อยู่นอกตัวบท และบทนำที่กล่าวจุดประสงค์/ขอบเขต/วิธี หัวเรื่องยาวกว่าชื่อ สั้นกว่าบทนำ มีสี่องค์ประกอบ

- ☐ ‘พระวณะพระยาห์เวห์มาถึงมีคาห์’: ต้นกำเนิดจากพระเจ้า
- ☐ แนะนำมีคาห์: ชาวโมเรเซท ยูดาห์ใต้ (ยรม 26:18)
- ☐ เวลา: โยธาม อาหัส เฮเซคิยาห์ (742-687 ก.ค.ศ.)
- ☐ จุดประสงค์/ขอบเขต: ‘เกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม’ คือเหนือ/ใต้

พระยาห์เวห์เสด็จมา

มีคาห์ 1:2-7

มีคาห์เรียกทุกคนและแผ่นดิน/สิ่งในนั้น ‘ฟัง’ (หมายถึงเรียกศาล) คำพยานพระเจ้า ทรงเป็นพยานจากพระวิหาร ออกจาก ‘ที่ประทับ’ (ฟ้า) ลงพิพากษา เหยียบ ‘ที่สูงของโลก’ (สถานบนเขา; 3) เพราะ ‘บาปรูป’ ของเหนือ/ใต้ (5,7)

ทำลายรูป และ ‘ค่าจ้างโสเภณี’ คีน คือรูปตกเป็นของผู้กรานที่ทุบ/เผา เมื่ออัสซีเรียทำสะมาเรียพัง 722 ก.ค.ศ. สร้างใหม่เป็นเมืองต่างชาติ ต่อเป็นเมืองหลวงแคว้นจน Alexander ยึด แล้วเป็นเมืองกรีกมีเทวสถาน

เพลงคร่ำของผู้เผย

มีคาห์ 1:8-16

มีคำห์ ‘เดินเท้าเปล่า’ ร้องหนักเพราะพิพากษาอิสราเอล/ยูดาห์ เพลงกล่าวชื่อ 12 เมือง ประกาศ ‘ภัย’ [ร้าย]
จากพระยาห์เวห์ (10-15) คงฉาก Sennacherib อัสซีเรียบุกยูดาห์ 701 ก.ค.ศ. (2พงษ 18:13-16) เขานันทิกยึด 46
เมือง ‘ลาคีซ’ ข้อ 13 ศูนย์ยูดาห์ตะวันตกเฉียงใต้ ฤกว่า ‘ราก/ต้น/แหล่งบาป’ คงศาสนาอียิปต์เข้าผ่านลาคีซ
พบซากเทวสถาน 1968 ‘ศักดิ์ศรีอิสราเอล’ ข้อ 15 คือขุนนาง หนีถ้า ‘อดุลัม’ เหมือนดาวิด (1ซมอ 22:1)
‘ธิดาซีโยน’ (หญิงเอกพจน์) โจนหัวไว้ทุกซ์ ‘บุตร’ ที่เซลย (16)

บทที่ 2

วิบัติแก่คนรวยชั่ว

มีคำห์ 2:1-5

ประกาศ ‘เวลาภัย’ แก่ผู้คิดบาป วางชั่ว โภณา/บ้านและยึดมรดก บาปคือโลกอ่ความรุนแรงเมินยุติธรรม
พิพากษาให้เสียส่วนทั้งหมดแก่ศัตรู (‘ผู้กบฏ’) ข้อ 5 ส่วันแบ่งแผ่นดินใหม่ แต่คนชั่วไม่มีลูกหลาน ‘จับสลาก’

มีคำห์กับผู้ยึดแผ่นดิน

มีคำห์ 2:6-11

ผู้พูดคงคนรวยชั่วข้างต้น ขู่ให้หยุดพยากรณ์ (อมส 7:13) การปิดผู้เผยพบ อมส 2:12; 7:12-13; ฮย 9:8; อสย 30:10;
ยรม 11:21;

20:7-10 เขาว่า ‘พระวิญญาณพระเจ้าใจร้อนหรือ?’ ‘ทรงทำเช่นนี้หรือ?’ แต่มีคำห์ว่าพระวจนะเป็นคุณแก่ ‘ผู้เดินตรง’
แล้วชี้การชูดคนต่างด้าว แม่ม่าย กำพร้า (8-9)

ต้องออกจาก ‘มัน’ (แผ่นดิน) เพราะทำเปื้อน จึงพินาศ (10) ข้อ 11 เยาะว่า
หากคนโกหกพูดพรที่เขาสอบ—‘เหล่าอ่งุ่น/เมรีย’—เขาจะรับเป็นผู้เผย

คนเหลือจะรอด

มีคำห์ 2:12-13

บางคนว่าเป็นคำผู้เผยเท็จ แต่ควรเป็นสารช่วยของมีคำห์ อาจถึงผู้ลี้ภัยเข้าเยรูซาเล็มจาก Sennacherib 701
ทรงรวม/ปกป้อง ‘คนเหลือ’ (4:7; 5:7-8; 7:18) เหมือนผู้ และพระเจ้ากษัตริย์ (หลังเอากียออก) นำหน้าเข้าสู่นคร

บทที่ 3

อาชญากรรมและผู้ปกครอง

มีคำห์ 3:1-4

ต่อ 1:2 สั้ง ‘จงฟัง’ (อีก 6:1) ถึงหัวหน้า/ผู้ครองอิสราเอล คงไม่ใช่ชาห์/ปุโรหิต
แต่เจ้าหน้าที่ทำหน้าที่ผู้พิพากษาเมือง (ศตวรรษ 9 เยโฮชาฟัทตั้งผู้พิพากษาท้องถิ่นอาซีฟ ปฏิรูป—2พงศ 19:4-7)
เขาเกลียดดี ‘รัก’ ชั่ว (อมส 5:14-15) ‘กิน’ ประชาชน วันภัยมา ทรงซ่อนพระพักตร์/ไม่ตอบตามชั่ว (4; อมส 8:11)

ผู้เผยแห่งสันติและมีคาห์

มีคาห์ 3:5-8

มีคาห์ฟ้องผู้เผยเท็จ (2:11) บัดนี้ประกาศพิพากษาและยืนยันสัตย์ เขาพยากรณ์สันติหรือศึกษาตามประโยชน์ตน
โทษคือมีด ไม่เห็นนิมิต

(6) ทรงไม่ตอบ (พยากรณ์ไม่สำเร็จ) เขาอายุ แต่มีคาห์เต็ม ‘พระวิญญาณพระยาห์เวห์’ (ฤทธิ์ ยุติธรรม กล้า) ชีบ่าป
เขาส่งแต่สิ่งทรงต้องการ (6:8)

ผู้นำเสื่อมและศิโยนพินาศ

มีคาห์ 3:9-12

ร้องให้หัวหน้า/ผู้ครองฟงเช่น 3:1 เขาเกลียดยุติธรรม สร้างยูดาห์/เยรูซาเล็มด้วย ‘เลือด/บาป’ รับสินบนตัด
ปุโรหิต/ผู้เผยสอน/พยากรณ์ ‘เพื่อเงิน’ นาคใจว่ายัง ‘วางใจพระยาห์เวห์’ พุดเหมือนศรัทธา
‘พระยาห์เวห์อยู่กลางเรามีใช่หรือ? ภัยไม่ถึง’ (11)

จึงทรงแสดงคำไม่รับ พยากรณ์มีคาห์เรื่อง ‘ศิโยน/วิหาร’ ฟง (12) สำเร็จราว 100 ปีต่อมา
แต่เมื่อเยเรมีย์พยากรณ์พินาศ 609 ก.ค.ศ. ผู้อาวุโสจำคำมีคาห์ (ยรม 26:17-18)

บทที่ 4

สรรเสริญอนาคตศิโยน

มีคาห์ 4:1-5

พระดาร์สช่วย แมวิหารฟง ‘ปลายวัน’ พระนิเวศตั้ง ‘ที่สูง’ (อสย 2:2; ศคย 14:10) ชนชาติ [อัม] ไหลไป
ศิโยน/เยรูซาเล็มร้าง (3:12) แต่ภายหลังธรรมบัญญัติ/พระวจนะออก นำต่างชาติทางถูก

(2) เป็น ‘นครสันติ’ ไร้สงคราม (3-4; 1พงษ 4:25; ศคย 3:10)

ข้อ 5 เทียบผู้เดิน ‘ใน’ ชื่อเทพตน กับผู้เดิน ‘ใน’ พระนามพระยาห์เวห์นรันดร์ ‘เรา’ ที่เดินในพระเจ้า รวม
‘คนต่างชาติ [ไถยิม] มาก’ ข้อ 2 ผู้มาหา เรียน เดินทางพระองค์

การฟื้นคนเหลือและการครองพระยาห์เวห์

มีคาห์ 4:6-8

ทรงลงโทษอิสราเอล แต่ ‘วันนั้น’ รวบรวมผู้ที่พระองค์ ‘ทำให้ทุกข์’ สู่ศิโยน รักษา/ทำแข็ง แล้วทรงเป็นกษัตริย์ครองนิรันดร์

จากทุกข์สู่ความรอด

มีคาห์ 4:9-10

อิสราเอลทุกข์เพราะไรซ์กษัตริย์/ที่ปรึกษา แม้ถึงเชลยบาบิโลน ทรงเป็นกษัตริย์/ที่ปรึกษา ‘ช่วย’ และ ‘ไถ่’ [กาอัล]

จากศัตรู ‘ช่วย’ [นาทซัล] หมายความว่า ‘ปกป้อง’ จึงอาจหมายรักษาคคนเหลือจนไถ่จากบาบิโลน

‘ความเจ็บปวดศิโยนสัมพันธ์กับมารดาเจ็บ 5:3 อย่างไร?... หญิงใกล้คลอดยังคงคือศิโยน เจ็บเพราะศัตรู...

แต่ควรตามทัศนะดั้งเดิมว่า 5:3 พยากรณ์กษัตริย์เกิดจากสายดาวิด (อสย 7:14; 9:6)’ (Ralph Smith)

จากเชลยสู่ชัย

มีคาห์ 4:11-13

พระดาร์สช่วยเริ่มภัยปัจจุบัน อิสราเอลถูก ‘ทำมลทิน’ ชาตียะเย แต่ไม่เข้าใจว่าเป็นพระประสงค์/แผน

เขาเป็นเพียงไม้ตีพิพากษา จะตั้งอิสราเอลแข็งและครองเป็นกษัตริย์

(7) จึงสั่งอิสราเอลตี/บดชาติ แล้วถวายของปล้นแด่ ‘องค์เจ้าแห่งทั้งโลก’

บทที่ 5

จากผู้พิพากษาไร้กำลังสู่กษัตริย์อุดมคติ

มีคาห์ 5:1-4

ข้อ 1ก ได้หลายแปล □ ‘นครกองทัพ จงรวมทัพ’ (NIV, NAS, Waltke) □ ‘นครมีกำแพง จงทำกำแพงแข็ง’ (NRS, LXX) □ ‘จงกรีดตัวในความโศก [แสดงโศก]’ (JPS, Longman, Smith) เมื่อข้อ 1ข วาดผู้รุกรานตีแก้มผู้พิพากษา (ผู้ครอง)

ด้วยไม้สั่นหว้ง ข้อสามน่าเชื่อสุด ในความสั่นหว้งมีหว้ง: จากตระกูลเล็กต่ำสุดยูดาห์—เบเลเฮมเอเฟราธาห์—จะมี ‘ผู้ครองอิสราเอล’ (มธ 2:6; อสย 7:14; ที่เดียวกับเบเลเฮมเอเฟราธา ที่ฝั่งราเชล—ปฐมก 35:19; เมืองดาวิด—นธ 1:2; 4:11) กำเนิดจาก ‘โบราณ’ คือ ‘นิรันดร์’ (2)

ทรงให้ประชากรทุกข์จนเมสสิยาห์พิพภัยเกิด (3) แล้วเมสสิยาห์ยืนด้วยฤทธิ์/มอบหมายพระเจ้า ครอง (เลี้ยงดู; 4:7)

พระองค์ (การครอง/ซื้อเสียง)

แผ่ถึงปลายโลก

สันติสุขโดยอัสซีเรียพินาศ

มีคาห์ 5:5-6

Smith ไม่เชื่อมต่อนก่อน แต่ Allen เชื่อม หาก ‘คนนี้’ (ต้นฉบับอาจแปล ‘สิ่งนี้’) คือเมสสิยาห์ข้อ 2 (Barker)

เมสสิยาห์กันศัตรูอัสซีเรีย ช่วยประชากร นำสันติ แต่เพราะกล่าว ‘อัสซีเรีย’ เจาะจง ‘เขา’

(6) อาจหมายถึงพระเจ้า ผู้ช่วยจาก Sennacherib (Smith)

คนเหลือท่ามกลางประชาชน

มีคาห์ 5:7-9

ให้หวังว่า ‘คนเหลือ’ ยาโคบอยู่กลางชนมาก แต่อาจเป็นพิพากษาแก่ชาติ เขามาเหมือน ‘น้ำค้าง’ (2ชมอ 17:12) และ ‘สิ่งใด’ ชนะ (บางคนอ่านข้อ 7-8 บวกเป็นพรแก่ชาติ) หาก 7-9 ไหลหนึ่งเดียว เป็นสัญญาณว่าทรงชนะศัตรูผ่านคนเหลือ

กำจัดการทัพและศาสนาเท็จ

มีคาห์ 5:10-15

‘วันนั้น’ ทรงกำจัดม้าศึก รถ เมืองป้อมที่อิสราเอลพึ่ง ทำลายรูป/เวททั้งหมด

พระเจ้าผู้พิพากษาโลกลงโทษไม่เพียงอิสราเอล แต่ ‘ชาติไม่เชื่อฟัง’

บทที่ 6

คำฟ้องของพระเจ้า

มีคาห์ 6:1-8

สรุปสารผู้เผยศตวรรษ 8 เช่น อมส 5:24; ฮย 6:6 ข้อ 1-5 ฟ้องหักพันธสัญญา 6-8 คำอธิษฐานตามธรรมเนียมปฏิบัติ
ภูเขา/เนินเป็นพยาน/ลูกขุนที่เห็นพระราชกิจยาว ทรงถามก่อนว่าทำอะไรผิด (อสย 43:24) ให้ตอบ

(3) ให้จำตั้งแต่อพยพถึงคานาอัน ทรงปกป้อง ช่วย นำไม่หยุด เมื่อคิดจะรู้ ‘ความชอบธรรม [เซดาคาร์]’ พระองค์ (5)

ข้อ 6-8 มีคาห์ตอบแทนอิสราเอล ถามต้องใช้อะไรเข้าเฝ้า อาจเอาเครื่องแพงสุด แม้บุตรหัวปีไถ่บาป หากทรงต้องการ
แต่สอนสิ่งที่ทรงต้องการจริง: ทำ ‘มิชพัท’ รัก ‘เฮเซด’ (3:2 ว่ารักชั่ว) เดินถ่อมกับพระเจ้า

(8) นี่คือ ‘สิ่งดี [โทพ]’ ที่พอพระทัย ไรสิ่งนี้พิธีไร้ความหมาย ‘เดินกับพระเจ้า’ ไม่ใช่สิ่ง ‘ฝ่ายวิญญาณ/พิธี’

แต่ชีวิตปฏิบัติมิชพัท/เฮเซด

คำกล่าวหาและคำตัดสินเพิ่มเติม

มีคาห์ 6:9-16

ต่อคดีข้อ 1 ข้อ 9-12 เหตุคดี 13-15 เตือน/ตัดสิน ทรงเรียกเยรูซาเล็มจำเลย ‘ปัญญาคือยาเกรงพระนาม’

(9) แต่ไม่ยำ ทำธรรม/ชั่ว จึงสมโทษ ตั้งแต่ 13 ทรงตีให้ป่วย/ร้าง กินไม่อิ่ม ซ่อนก็ถูกเอา หวานไม่เก็บ
ผลิตน้ำมัน/เหล้าก็ถูกยึด

คำสาปมีสงคราม เขาตาม ‘กฏอมรี’/‘ธรรมเนียมวงศ์อาหับ’ บูชารูป (1พกษ 16:25-26,30-34)

จึงทำยูดาห์พินาศเหมือนเหินอ ชาวเยรูซาเล็มถูกโลกเยาะ/ดูหมิ่น (16)

บทที่ 7

เพลงคร่ำส่ำงคมเลื่อม

มีคาห์ 7:1-6

มีคาห์คร่ำว่าไม่มี ‘คนยำเกรง/เที่ยง (ชอบธรรม)’ ทุกคนซุ่มหลังเลือด ลำพืเหมือนพรวน ขยันชั่ว ผู้นำขอสินบน
ตามโลก อิสราเอลไร้หวัง ‘วันลงโทษ’ มา เชื่อใครไม่ได้ แม่พอกับลูกสาว แม่กับลูกสาวเป็นศัตรู (มธ 10:36)
ครอบครัวยุคพัง

คำอธิษฐานของผู้เผย

มีคาห์ 7:7-20

คำอธิษฐานมีคาห์แทนอิสราเอล แบ่งสี่ หนึ่ง เพลงวางใจ (7-10): ‘อิสราเอล’ มองพระเจ้าผู้ช่วย
สารภาพพระเจ้าแสงช่วยจากมืด รู้ทุกข์เพราะบาป แต่เชื่อทรงว่าความแทนตนและช่วย ‘ด้วยความยุติธรรมพระองค์’
ศัตรูผู้เยาะอาญ/ถูกเหยียบ สอง พระดำรัส (11-13): กำแพงขยาย เกลี้ยกลับ แต่แผ่นดินศัตรูร้าง สาม
วิงขอทรงเลี้ยงเหมือนผู้เลี้ยงและลงโทษศัตรู (14-17) เชื่อจะทำอัศจรรย์เหมือนอพยพ (6:4)
ท้ายศัตรูเข้ามาหาพระองค์ตัวสิ้น (ไม่จำเป็นกลับใจ) สี่ เพลงสรรเสริญทรงรักษา ‘เอเมท/เฮเซต’
ตามพันธสัญญาอับราฮัม/ยาโคบ (18-20) ไม่มีใครเหยียบ (‘มีคาห์’ หมาย ‘ใครเหมือนพระเจ้า?’) ทรงภัยพิ
‘คนเหลือ’ ไม่กลัววัน เพราะพอพระทัยเฮเซต (18)

การภัยพึ่งพระลักษณะ ไม่ใช่มนุษย์ เพราะทรง ‘เมตตา’ จึงภัยบาปทั้งหมดครบ (19) ยอห์นประกาศ ‘พระคุณ
[เฮเซต] และความจริง [เอเมท]’ มาผ่านเยซูคริสต์ (ยน 1:17)

นาฮูม

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3

บทที่ 1

บทนำนาฮูม

นาฮูม 1:1

ส่วนมากอ้าง WBC Ralph Smith ‘มีคาห์-มาลาคี’ (2001, Solomon)

สารบัญ (O. Palmer Robertson, Ralph Smith)

หัวเรื่อง

นาฮูม 1:1

มีสองส่วน: รูป (พระดำรัส) และเป้า (นินะเว); ผู้ส่ง (นาฮูมชาวเอลโคช) และแหล่ง (นิมิต) [มีสสา] แปล ‘คำเตือน’
ยังหมายถึง ‘ภาระ’ (ยรม 23:33), ‘ยกเสียง’ (อสย 3:7) จึงคือ ‘พระดำรัส/ถ้อยคำ’ ศัพท์เทคนิคเปิดคำผู้เผย (อสย 13:1;
อสค 12:10; ฮบก 1:1; ศคย 9:1; มลค 1:1) ปลายศตวรรษ 8 Sennacherib (705-681 ก.ค.ศ.)

ตั้งนินะเวเป็นเมืองหลวง สมัย Esarhaddon (680-669)/Ashurbanipal (669-626) อัสนีเรียทอง แต่ล้ม 612
นาฮูมพยากรณ์พิณาศ ยุคอยู่ 663-612 เพราะรู้ Ashurbanipal ทำฮีบส์ (โนอาโมน) พัง (3:8)

เพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์

นาฮูม 1:2-8

ข้อ 2-8 เป็นเพลง พระเจ้าทรง ‘หวงแหน’ [คั่นโน] คือไม่ยอมคู่แข่ง ต้องเข้าใจในพันธสัญญา ไม่ใช่แค่แก้แค้นส่วนตัว
ทรงตอบแทนนินะเวเพื่อประชากรพันธสัญญาและทำลายสิ้น ลงโทษศัตรู แต่เป็น ‘ที่ลี้ภัย’ แก่ผู้ลี้ในพระองค์

(7) เมื่อพิโรธด้วยฤทธิ์ ธรรมชาติสิ้น ไม่มีใครยืน ‘ทำลายด้วยน้ำท่วม’

(8) ส่อเหตุพิณาศนินะเว (2:6)

การเสด็จ/สำแดงในพันธสัญญาเดิมมักพร้อมลมหมุน/พายุ (อพย 19:16; อสย 28:2; ยรม 23:19; ศคย 7:14)

ทรงห้ามทะเล (4) เยชูห้ามพายุทะเลกาลิลีเผยความเป็นพระเจ้า (มธ 8:26)

การโต้และพิพากษาอัสนีเรีย

นาฮูม 1:9-11

ทรงทำอัสซีเรียผู้คิดชั่วด้านพระเจ้า ‘สินเซิง’ (Robertson มองศัตรูพระเจ้าคือยูดาห์) ‘ผู้คิดชั่ว’ ข้อ 11 คง Sennacherib แห่งนินะเวผู้จะพิชิตประชากร ‘สิ่งชั่วร้าย’ [เบลียอัล] เป็นชื่อชาตานิพนธ์สัญญาใหม่ (2คร 6:15), ข้อ 15 แปล ‘คนชั่ว’ ที่นี้สื่อเทพีอัสซีเรีย Ishtar

พระดำรัสความรอดแก่ยูดาห์

นาฮูม 1:12-13

‘เจ้า’ หญิงเอกพจน์คือยูดาห์ อัสซีเรียกดหนัก (2:12) กว่าศตวรรษจ่ายบรรณาการ/รับใช้เทพ แต่บัดนี้ทรงหักแอก/โซ่

พระดำรัสพิพากษากษัตริย์อัสซีเรีย

นาฮูม 1:14

สันถึงกษัตริย์ ชื่อไม่แพร่อีก รูปในวิหารพัง ตั้งแต่ Hammurabi ถึง Sin-shar-ishkun กษัตริย์สุดท้าย อัสซีเรียนมัสการ Ashur, Nabu, Marduk, Bel, Ishtar และอื่น

II. ภาพละครการพิพากษานินะเว (1:15- 2:13)

พระดำรัสความรอดแก่ยูดาห์

นาฮูม 1:15

นาฮูมเปลี่ยนรูปวรรณกรรมอีก ‘คูเกิด’ ขาวซัยถึงยูดาห์ ‘คนชั่ว’ (1:11) ถูกตัด

บัดนี้ถือเทศกาล/ทำคำปฏิญาณยามทุกข์ (1:15) ยูดาห์

ได้เสรี

2:2 ประกาศพ้นศักดิ์ศรีเหนือที่ถูกเขลยเมื่อสะมาเรียล่ม เพราะทรงทำผู้ปล้นพินาศ

อสย 5:1-7; ยรม 5:10; สดค 80:8 เปรียบอิสราเอลเป็นเถา

บทที่ 2

สงครามพิพากษานินะเว

นาฮูม 2:1

บทสงครามกวี ‘ผู้ทำลาย’ ขึ้นตี กษัตริย์ต้องเตรียมแน่น (3:14-15) ผู้ทำลายนำทัพใหญ่โจมตีเร็ว นครถูกยึด วังพัง ราชีนิ (เทพี Ishtar) เขลย นินะเวร้าง คนสัน ‘ประตุน้ำแม่น้ำเปิด’ (6)/‘เหมือนสระน้ำ’

(8) ตรงบันทึกพินาศ เมืองบนฝั่งตะวันออกไทกริส นักประวัติศาสตร์กรีก Siculus/Xenophon

ว่ากำแพงกว้างพังจากน้ำพุน้ำปล้น (1:8)

เพลงเยาะนินะเว

นาฮูม 2:11-13

ภาษาสงครามเป็นอุปมาถ้อยคำสิ่งใด กษัตริย์อัสซีเรียชอบवादตนสิ่งใด เทพีพิทักษ์ Ishtar เป็นแม่สิ่งใด/ชีสิ่งใด (Watts) นครเหมือนรังสิ่งใดกินสัตว์รอบ แต่บัดนี้หาย พระเจ้าทรงเป็นศัตรู ชนะทัพ ฆ่า ‘สิ่งใดหนุ่ม’ ในประวัติศาสตร์กึ่งเดียว-บาบิโลนทำลาย แต่เขาเป็นเพียงไม้ในพระหัตถ์เจ้าประวัติศาสตร์

บทที่ 3

พระดำรัสพิพากษานินะเว

นาฮูม 3:1-7

สมควรเพราะเป็น ‘นครเลือด’ หลังผู้ไร้มืด เต็มทั้ง รุนแรง ปล้น ทั้งเป็น ‘แม่มด/หมอดู’ ลวงชาติ และ ‘โสเภณี’ แพศยาหนัก จึงถูกเผยอภัยทางเพศต่อชาติ คนว่า ‘นินะเวร้าง ใครคร่ำ/ปลอบ?’ ไม่มีใครโศก (3:19) ทุกคนหนี

อุปมาธิบัส (โนอาโมน)

นาฮูม 3:8-13

‘โนอาโมน’ คือ ‘นครอาโมน’ ธิบัสเมืองหลวงอียิปต์บน ที่ไนล์โค้งใหญ่ใกล้ทะเลแดง แต่ Ashurbanipal ทำพังบางส่วน 663 ก.ค.ศ. นาฮูมชี้แม่นินะเวป้อมก็ไม่ดีกว่า ธิบัสมีพันธมิตรแข็ง—คูช/เอธิโอเปีย อียิปต์ พุตู ลูบิม/ลิเบีย—ยังล้ม คนถูกโหด ป้อมนินะเวก็เช่นกัน ชายฉกรรจ์สั้นเหมือนหญิง ประตูเปิดกว้างต่อศัตรู (2:6)

คำเตือนเสียดสีนินะเว

นาฮูม 3:14-17

พินาศแน่ คำให้เตรียมรับ (2:1) จึงเยาะ การป้องกันไร้ผล ทั้งเก็บน้ำยามล่อม ทำป้อมแข็ง เพิ่มทหาร ทุกคนหนีเหมือนฝูงตกแดนบินในเช้าเดียว

ยินดีกับความพ่ายแพ้สุดท้าย

นาฮูม 3:18-19

ถึงกษัตริย์อัสซีเรีย ผู้เลี้ยง (นายทหาร)/ขุนนางไร้กำลัง ประชาชนกระจาย บาดแผลตาย รักษาไม่ได้ ทุกชาติที่ได้ข่าวยินดี ไม่มีผู้ปลอบ/คร่ำ (3:7) พยากรณ์นินะเวสำเร็จ หนังสือเผยพระเจ้าครองชาติ/ผู้พิพากษาโลก และตอบแทนเพื่อประชากรผู้ ‘สิ้นในพระองค์’ (1:7) อย่างสิ้นเชิง

ฮาบากุก

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3

บทที่ 1

บทนำฮาบากุก

ฮาบากุก 1:1

เนื้อหาหลายส่วนอ้างอิงคำอธิบาย WBC ของ Ralph Smith เรื่อง ‘มีคาห์-มาลาคี’ (2001, Solomon)

สารบัญ (O. Palmer Robertson, Ralph Smith)

หัวเรื่อง

ฮาบากุก 1:1

ชื่อ ‘ฮาบากุก’ ไม่ใช่ชื่อฮีบรูแบบทั่วไป นักวิชาการเห็นว่าน่าจะมาจากภาษาอัคคาเดีย

ฮาบากุกอยู่ร่วมสมัยกับนาฮูมและเศฟันยาห์

‘พระคำรัส’ (คำเตือน) ที่เขาได้รับไม่ได้มุ่งถึงชนต่างชาติเป็นอันดับแรก

แต่ยืนยันว่าในที่สุดผู้ปกครองต่างชาติที่กดขี่จะพ่ายแพ้ (2:4, 16-17) ส่วนคำว่า ‘ได้รับเป็นนิมิต’

ในภาษาฮีบรูใช้คำ [ฮาซาห์] แปลว่า ‘เห็น’ และรูปคำนามของคำนี้แปลว่า ‘นิมิต’

ดังที่พบใน 2:3

คำคร่ำครวญครั้งแรกของฮาบากุก

ฮาบากุก 1:2-4

ตอนนี้อยู่ในรูปคำคร่ำครวญ เริ่มด้วยคำถามว่า ‘อีกนานเท่าใด?’ ผู้เผยพระวจนะฮาบากุกโศกเศร้าเพราะ ‘คนชั่ว’ ทำให้ความยุติธรรมไม่เกิดขึ้น ธรรมบัญญัติถูกบิดเบือน และบ้านเมืองเต็มไปด้วยความรุนแรงกับความอยุติธรรม ‘คนชั่ว’ ที่นี้หมายถึงคนอิสราเอล ไม่ใช่ชนต่างชาติ (เทียบข้อ 13 ซึ่งหมายถึงชาวบาบิโลน)

ตอนนี้จึงบรรยายความเสื่อมของสังคมอิสราเอลในสมัยฮาบากุกอย่างชัดเจน

เขาถามว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงนิ่งดูตายเมื่อความยุติธรรมพังทลายเช่นนี้

พระเจ้าทรงตอบคำคร่ำครวญครั้งแรกของฮาบากุก

ฮาบากุก 1:1

(1:5-11)

พระเจ้าทรงตอบว่าพระองค์จะทรงเร้า ‘ชาวเคลเดีย’ ([คัสซิม] คือบาบิโลน) ขึ้นมา
หมายความว่าพระองค์จะทรงใช้การรุกรานของบาบิโลนกวาดล้างสังคมอิสราเอลที่เสื่อมทราม จนถึงข้อ 11
บรรยายว่ากองทัพนี้ดูร้าย น่าสะพรึง ข่านาญสงคราม โหดเหี้ยม มีจำนวนมากและหยิ่งผยองเพียงใด
เหตุการณ์นี้ไม่เคยมีมาก่อน ถึงบอกประชาชนพวกเขาก็แทบไม่เชื่อ ‘คัสซิม’
เดิมเป็นดินแดนของชาวเคลเดียซึ่งแบ่งอยู่เป็นเผ่าอย่างอิสระ นาโบโปลัสซาร์ (Nabopolassar)
ผู้ก่อตั้งราชวงศ์เคลเดียเพื่อต่อต้านอัสซีเรีย ตั้งเมืองหลวงที่บาบิโลนและยึดดินะเวในปี 612 ก.ค.ศ.

คำคร่ำครวญครั้งที่สองของฮาบากุก

ฮาบากุก 1:12-17

ข้อ 12 เริ่มต้นด้วยคำถามว่า ‘พระองค์มีได้ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์หรือ?’
เมื่อได้ยินว่าพระเจ้าจะทรงใช้บาบิโลนลงโทษสังคมอิสราเอลที่เสื่อม ฮาบากุกถามว่า
แม้พระองค์จะทรงพิพากษาและตีสอนประชากรของพระองค์ เหตุใดจึงทรงนิ่งดูเมื่อ ‘คนชั่ว’ (ชาวเคลเดีย)
กลืน ‘คนที่ชอบธรรมกว่าตน’ (ชาวอิสราเอล) เขาพูดท้าทายราวกับโต้แย้งว่า
‘พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินกว่าจะทอดพระเนตรความชั่วมิใช่หรือ?’ (ข้อ 13) และ
‘พระองค์ทรงพระชนม์อยู่มิใช่หรือ?’ (ข้อ 12)
บาบิโลนสนุกกับการกวาดผู้คนเหมือนจับปลาด้วยอวน แล้วฆ่าคนจากหลายชาติอย่างไร้ปราณี
ฮาบากุกไม่เข้าใจว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงเงียบเมื่อคนเหล่านั้นถูกฆ่าอย่างโหดร้าย

บทที่ 2

พระเจ้าทรงตอบคำคร่ำครวญครั้งที่สองของฮาบากุก

ฮาบากุก 2:1

(2:1-5)

ฮาบากุกรออย่างจริงจังว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำถามของเขาอย่างไร พระเจ้าตรัสให้เขาจารึก ‘นิมิต’
ที่ทรงสำแดงไว้บนแผ่นไม้ให้ชัดเจน (ถ้าแปลตรงจากต้นฉบับคือ ‘เพื่อคนที่อ่านจะวิงได้’ น่าจะหมายถึงอ่านแล้วเชื่อฟัง)
นิมิตนั้นมีเวลากำหนด แม้ดูเหมือนช้าก็จะไม่ล่าช้าและจะสำเร็จแน่นอน
พระคำรัสนี้เตือนฮาบากุกไม่ให้ใจร้อนเรื่องเวลาที่คำตอบจะเกิดขึ้น (เทียบ กจ 1:7)
เขาต้องเชื่อและรอคอยการกระทำของพระเจ้า ใจความสำคัญอยู่ที่ข้อ 4 คือ คนหยิ่ง (บาบิโลน)

จะอยู่รอดไม่ได้ แต่ ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตโดยความเชื่อ/ความสัตย์ซื่อ’ ข้อนี้มีชื่อเสียงและเป็นที่ถกเถียงมาก ในบริบท ‘ความเชื่อ’ ไม่ได้หมายถึงเพียงยอมรับโดยไม่สงสัย แต่หมายความว่า แม้พระเจ้าจะทรงทำให้คนชั่วพ่ายแพ้แน่นอน คนชอบธรรมต้องดำเนินอย่างชอบธรรมและสัตย์ซื่อจนถึงเวลาพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนด จึงจะไม่พิพากษาพร้อมคนชั่ว แนวคิดนี้เน้นอีกครั้งในวิวรณ์ 22:7, 11-12 ฮีบรู 10:37-39 ซึ่งอัครทูตเปโตรยังคงความหมายของการอดทนไม่ถอยหลัง ส่วนเปาโลปรับข้อความเล็กน้อยเพื่อเน้น ‘ความไว้วางใจ/ความเชื่อ’ ในพระเจ้าโดยเปรียบต่างกับการกระทำ (รม 1:17; กท 3:11)

วิถีห้าประการ

ฮีบรู 2:6-20

ที่นี้มีพระดำรัสแห่งวิถีห้าข้อ แต่ละข้อเริ่มด้วย ‘วิถี’ [ฮีบรู] เราไม่อาจยืนยันได้ว่า ‘ชนทั้งหลาย’ (ข้อ 6) ผู้กล่าวคำเหล่านี้เป็นใคร หรือคนชั่วที่รับวิถีคือใคร แต่การปล้นหลายประเทศและหลายชนชาติ (ข้อ 8-9) และการใช้ความรุนแรงต่อเลบานอนซึ่งไปยังอำนาจจักรวรรดิ

☐ วิถีแรกคือการพิพากษาผู้ปล้นทรัพย์ของผู้อื่น ช่างคน และใช้ความรุนแรง ผู้ที่เขาเคยปล้นจะกลับมาปล้นเขา

☐ วิถีที่สองคือการพิพากษาผู้ทำลายชนชาติมากมายและหากำไรโดยมีขอบเพราะความโลภ เขาหนีวิถีไม่พ้นและต้องรับค่าตอบแทนของบาป แม้ก่อนอิฐและคานในบ้านก็จะร้องกล่าวโทษเขา

☐ วิถีที่สามคือการพิพากษาผู้สร้างนครด้วยเลือดและความอยุติธรรม

พระเจ้าจะทรงทำให้ความเหน็ดเหนื่อยทั้งหมดของเขาสูญเปล่า เขาพยายามอวดศักดิ์ศรีและยกชื่อตน แต่ในวันสุดท้าย ‘พระสิริของพระยาห์เวห์’ เท่านั้นจะเต็มทั่วโลก และทุกคนจะยอมรับพระนามของพระเจ้า (ข้อ 14; อสย 11:9; ศคย 14:9)

☐ วิถีที่สี่คือการพิพากษาความเซเพล คนชั่วมอมเหล้าเพื่อนให้เมาและอับอาย

บัดนี้พระเจ้าจะทรงให้เขาดื่มและเผยความอับอายของตน ข้อ 17

พาดพิงเหตุที่ชาวบาบิโลนเข้าไปทำลายป่าสนซีดาร์และปล้นสัตว์ป่าในเลบานอน

☐ วิถีที่ห้าคือการพิพากษาการนมัสการรูปเคารพ ฮีบรูถามว่าการฟัง ‘รูปเคารพที่พูดไม่ได้’ มีประโยชน์อะไร สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงผลงานมนุษย์ ไม่มีลมหายใจ แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงพระชนม์และประทับบนพระที่นั่งในพระวิหาร ทั่วโลกจะสงบนิ่งและนมัสการต่อพระพักตร์พระองค์ (ข้อ 20)

บทที่ 3

หัวเรื่องและคำอธิษฐาน

ฮีบรู 3:1-2

บทที่ 3 เป็นบทกวีในรูปคำอธิษฐาน แต่งเพื่อให้ชุมชนหรือผู้แทนขับร้อง เป็นคำวิงวอนขอพระเจ้าทรงรื้อฟื้นพระราชกิจแห่งความรอด และทรงระลึกถึงพระเมตตาเมื่อยู่ท่ามกลางพระพิโรธ ฮาบากุกเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงลุกขึ้นมาพิพากษา เขารู้ว่าไม่มีผู้ใด รวมทั้งคนอิสราเอล จะอยู่รอดต่อพระพิโรธอันน่าสะพรึงกลัวของพระองค์ได้ จึงทูลขอพระเมตตา

การสำแดงของพระเจ้า

ฮาบากุก 3:3-7

คำบรรยายการเสด็จมาของพระเจ้า (การสำแดงพระองค์) ในข้อ 3-7 สะท้อนเหตุการณ์ที่ภูเขาซีนาย ทรงเสด็จมาจากทิศใต้ คือจากเทมานและภูเขาปารานทางซีนาย (ฉธบ 33:2) พระสิริของพระองค์ปกคลุมทั่วโลก ฤทธิ์เดชของพระองค์มาพร้อมฟ้าแลบและฟ้าร้อง (ข้อ 4, 11) เมื่อพระองค์ประทับยืน แผ่นดินสั่น ภูเขาพังทลาย และเต็นท์ของคูซาน ('แห่งคูซ') กับม่านของแผ่นดินมีเดียนก็สั่นสะเทือน

สงคราม

ฮาบากุก 3:8-15

ตอนนี้บรรยายพระเจ้าเป็นนักรบและยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ช่วยอิสราเอลให้รอด (ข้อ 13) พระองค์ทรงปราบ 'แม่น้ำและทะเล' ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความโกลาหล (ข้อ 8, 15) และทรงพิพากษาบรรดาประเทศทั่วโลก ('เหยียบ/นวด' ในข้อ 12)

นี่เป็นส่วนหนึ่งของคำตอบต่อคำถามในบทที่ 1 'ผู้รับการเจิม' ในข้อ 13 หมายถึงกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม วลี 'ตั้งแต่วานถึงคอ' ตามตัวอักษรคือ 'จากทางถึงคอ' ซึ่งดูเหมือนหมายถึงศัตรูรูปมังก (Smith) แม้ศัตรูทำลาย พระเจ้าจะทรงแต่งตั้งนักรบของพวกเขา (ข้อ 14)

นักวิชาการบางคนเสนอว่าเทศกาลปีใหม่ฤดูใบไม้ร่วงของอิสราเอลมีการจำลองสงครามระหว่างกษัตริย์กับชนชาติทั้งหลาย แล้วประกาศพระยาห์வேห์เป็นกษัตริย์แห่งจักรวาลอีกครั้ง หลักฐานว่ามีพิธีขับช้อนเช่นนั้นมีน้อย แต่ภาษาลัทธิภาษาพิธีกรรมดังกล่าวปรากฏในฮาบากุก 3 และที่อื่นในพันธสัญญาเดิม (Ralph Smith)

การตอบสนองด้วยความเชื่อ

ฮาบากุก 3:16-19

ข้อ 16 บรรยายประสบการณ์สั้นเรียวแรงของฮาบากุก ช่วงท้ายข้อนี้ความยาก แต่ RSV และ ESV แปลว่า 'ข้าพเจ้าจะรอวันแห่งความทุกข์ที่จะมาถึงชนชาติซึ่งโจมตีเราอย่างสงบ'

ฮาบากุกจึงแสดงความเชื่อที่รอคอยเวลาของพระเจ้า ระหว่างรอชัยชนะสุดท้าย แม้ไม่มีหมายเหตุสำคัญภายนอกให้เห็น เขาเชิญชวนให้ยินดีและเปรมปรีดีในพระยาห์வேห์พระเจ้า คำว่า 'ยินดี' และ 'เปรมปรีดี'

อยู่ในรูปที่มีความหมายเชิงชวน เป็นถ้อยคำหนักแน่นให้ยินดีในพระยาห์เวห์ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ตาม(Ralph Smith)

เศฟันยาห์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3

บทที่ 1

บทนำเศฟันยาห์

เศฟันยาห์ 1:1

เนื้อหาหลายส่วนอ้างอิงคำอธิบาย WBC ของ Ralph Smith เรื่อง ‘มีคาห์-มาลาคี’ (2001, Solomon)

สารบัญ (O. Palmer Robertson, Ralph Smith)

การประกาศวันแห่งพระยาห์เวห์

เศฟันยาห์ 1:7-18

II. มีเสียงเรียกให้กลับใจก่อนวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามาถึง

(2:1-15)

บทที่ 2

พระดำรัสถึงชนต่างชาติ

เศฟันยาห์ 2:4-15

III. พระเจ้าทรงนำวันใหญ่นั้นมาและทรงสร้างประชากรของพระองค์ขึ้นใหม่

(3:1-20)

บทที่ 1

หัวเรื่อง

เศฟันยาห์ 1:1

เศฟันยาห์เป็นผู้เผยพระวจนะแห่งยูดาห์ในรัชกาลโยสียาห์ (640-609 ก.ค.ศ.)

โดยเฉพาะตั้งแต่ก่อนการปฏิรูปศาสนาของโยสียาห์ในปี 621 ก.ค.ศ. และในช่วงที่อำนาจอัสซีเรียเริ่มอ่อนลงหลัง

Ashurbanipal สิ้นพระชนม์ในปี 626 ก.ค.ศ. (เทียบ 2:13-15)

คำแนะนำตัวศพันยาห์พิเศษตรงที่ลำดับเชื้อสายย้อนหลังถึงสี่ชั่วอายุคน แต่ ‘เฮเซคียาห์’ ที่กล่าวถึงไม่น่าจะหมายถึงกษัตริย์เฮเซคียาห์แห่งยูดาห์

I. การพิพากษาแห่งพันธสัญญาทั่วสากลพร้อมวันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์

การประกาศพิพากษาทุกประชาชาติ

เศฟันยาห์ 1:2-6

ตอนนี้พระเจ้าตรัสพิพากษา พระเจ้าจะทรงกวาดมนุษย์ สัตว์ นกในอากาศ และ ‘ปลาในทะเล’ คือทั่วโลก การกล่าวถึงปลาในทะเลเน้นว่าการพิพากษาจะครอบคลุมและเด็ดขาด (เทียบ ปฐก 7:23) เป้าหมายเฉพาะคือพิพากษาผู้ละทิ้งพระยาห์เวห์ในยูดาห์และรับใช้รูปเคารพ ได้แก่ บาอัล ดวงดาว และมัลคัม/มิลโคม พวกเขาไม่แสวงหาหรือทูลถามพระเจ้าด้วยใจจริงและไม่ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นทางเดียว

นอกจาก 1:1 และ 2:10-11 หนังสือเศฟันยาห์ทั้งหมดเป็นบทกวี

จึงควรระลึกว่าข้อความใช้ภาษาสัญลักษณ์และถ้อยคำขยายความอยู่บ้าง

การประกาศวันแห่งพระยาห์เวห์

เศฟันยาห์ 1:7-18

วันแห่งพระยาห์เวห์เป็นหัวข้อสำคัญของเศฟันยาห์ อาโมสน่าจะเป็นคนแรกที่ใช้ถ้อยคำนี้ แต่คำว่า ‘วันแห่งพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว’ (ข้อ 7, 14) ไม่พบในอาโมส กลับพบในอิสยาห์ 13:6 และผู้เผยพระวจนะหลังเศฟันยาห์ก็ใช้เช่นกัน (อสค 7:7; 30:3; ยอล 1:15; อบด 1:15) วันนั้นคือวันพิพากษา วันแห่งพระพิโรธ (ข้อ 8, 12, 15, 18)

วันทุกข์ลำบาก มีดมนและมีดทืบ (ข้อ 15) ชาวยูดาห์จะเป็นเหมือนเครื่องบูชาต่อหน้าศัตรูที่พระเจ้าทรงเชิญ เพราะเจ้านายและโอรสกษัตริย์ทำตามประเพณีและแต่งกายอย่างต่างชาติ พวกเขาก้าวข้ามธรรมเนียมประเพณีตามศาสนาต่างชาติ (1ซมอ 5:5) และทำให้ ‘บ้านของนาย’ (คลังวัง) เต็มด้วยความรุนแรงและการหลอกลวง (ข้อ 8-9)

‘ประตูปลา’ ในข้อ 10 อยู่ทางเหนือของนคร สู่ว่าการโจมตีเยรูซาเล็มจะมาจากเหนือ ส่วน ‘มัทเทซ’ ในข้อ 11 น่าจะอยู่ชายขอบด้านใต้ พระเจ้าจะทรงค้นหาและลงโทษผู้ไม่ใส่ใจพระองค์แต่ทำชั่วอย่างทั่วถึง (ข้อ 12)

ภาษาในข้อ 15-18 ผสมภาษาพิธีกรรมกับภาษาสงครามศักดิ์สิทธิ์ พระยาห์เวห์ทรงเป็นนักรบผู้พิพากษาโลก

II. เสียงเรียกให้กลับใจก่อนวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้ามาถึง

บทที่ 2

การประกาศวันแห่งพระยาห์เวห์

เศฟันยาห์ 2:1-3

ตอนนี้กล่าวต่อเรื่องวันแห่งพระยาห์เวห์ แต่บอกด้วยว่าใครอาจพบที่ซ่อนในวันนั้น ไม่เพียงอิสราเอล แต่คนถ่อมใจทั่วโลก คือผู้แสวงหาพระเจ้า ความชอบธรรม และความถ่อมใจ อาจพ้นพระพิโรธในวันพิพากษา คำว่า ‘ไร้ยางอาย’ ในข้อ 1 แปลตรงตัวว่า ‘ไม่ปรารถนา’ ส่วนฉบับเซปตัวจินต์แปลว่า ‘โง่เขลา/ไร้ประโยชน์’ [อะไพเวตอน] พวกเขาได้รับโอกาสสุดท้าย หากรวมตัวและแสวงหาพระเจ้า พระองค์ ‘อาจ’ ทรงพระกรุณา (อมส 5:15)

พระดำรัสถึงชนต่างชาติ

เศฟันยาห์ 2:4-15

ฟิลิสเตียทางตะวันตกของยูดาห์ (ข้อ 4-7) โมอับกับอัมโมนทางตะวันออก (ข้อ 8-11) คูชหรืออียิปต์ทางใต้ (ข้อ 12) และอัสซีเรียทางเหนือ (ข้อ 13-15) ล้วนจะรับการพิพากษาจากพระยาห์เวห์ การพิพากษาประเทศรอบข้างรวมความหวังเรื่องการฟื้นฟูยูดาห์ ‘คนที่เหลืออยู่’ ของยูดาห์จะครอบครองดินแดนฟิลิสเตีย ปล้นโมอับกับอัมโมน และรับเป็นมรดก (ข้อ 7, 9ข) แต่ไม่ได้กล่าวว่าอิสราเอลจะครอบครองแผ่นดินอัสซีเรีย

III. พระเจ้าทรงนำวันยิ่งใหญ่มาและทรงสร้างประชากรของพระองค์ขึ้นใหม่

บทที่ 3

การพิพากษาเยรูซาเล็ม

เศฟันยาห์ 3:1-5

ข้อ 1 ไม่บอกว่า ‘นครที่ใช้ความรุนแรง’ คือที่ใด แต่ข้อ 2 และ 4 ชัดเจนว่าเป็นเยรูซาเล็ม นครนี้ปฏิเสธพระบัญชาและคำสั่งสอน ไม่เข้าใกล้ ‘พระเจ้าของตน’ บุโรหิตทำสถานนมัสการเป็นมลทินและละเมิดธรรมบัญญัติ เช่นเดียวกับ 1:8 ข้อความตำหนิผู้นำยูดาห์โดยเฉพาะ ได้แก่ เจ้านาย ผู้พิพากษา ผู้เผยพระวจนะ และบุโรหิต พระเจ้าผู้ทรง ‘อยู่ท่ามกลางนคร’ ทรงชอบธรรมและสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาโดยไม่เปลี่ยนแปลง (ฮซย 6:3; พคค 3:22-23) แต่เยรูซาเล็มกลับอธรรม (ข้อ 5)

การพิพากษาชนต่างชาติ

เศฟันยาห์ 3:6-8

พระเจ้าตรัสด้วยบุรุษที่หนึ่ง การพิพากษาทั่วโลกกำลังจะเริ่มขึ้น

แม้พระองค์เคยเตือนโดยทำลายหลายประเทศอย่างสิ้นเชิง แต่ ‘พวกเขา’ ยิ่งกระตือรือร้นทำชั่ว
คำนี้คงรวมทั้งชนต่างชาติและยูดาห์ คำสั่ง ‘จงรอคอยเรา’ (ข้อ 8) อาจหมายถึงให้ ‘คาดหมาย’
การแก้แค้นของพระเจ้า แต่ที่นี้ทั่วโลกจะเป็นเป้าพระพิโรธของพระองค์

การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ที่จะมาถึง

เศฟันยาห์ 3:9-13

เช่นเดียวกับพระดำรัสพิพากษาตอนก่อน ตอนนี้ประกาศทั้งต่อชนต่างชาติและอิสราเอล ‘เวลานั้น’
พระเจ้าจะทรงชำระ ‘ริมฝีปาก’ [ซาฟาห์] ของชนชาติทั้งหลายให้บริสุทธิ์ (ปฐก 11:1; อสย 6:5-7)
เพื่อพวกเขาจะร้องออกพระนามพระยาห์เวห์และนมัสการพระองค์ ‘ผู้ที่กระจัดกระจายของเรา’
จะนำเครื่องบูชามาจากแดนไกลถึงคูช และพระองค์จะทรงกำจัดความหยิ่งออกจากท่ามกลางพวกเขา (ข้อ 11)
ข้อ 9-11 จึงแสดงภาพการฟื้นฟูที่พระเจ้าทรงรวบรวมมนุษยชาติซึ่งเคยกระจัดกระจายจากเหตุการณ์หอบาเบล
‘ประชาชนที่ทุกข์ยากและขัดสน’ ในข้อ 12 หมายถึงผู้ถ่อมและถูกทำให้ต่ำลงตามบริบท (ในม้วนหนังสือคูมาราน
‘คนจน’ และ ‘ผู้ถูกกดขี่’ มักหมายถึงผู้ยำเกรงพระเจ้า)
พวกเขาจะพบที่ลี้ภัยในพระเจ้า เมื่อทรงฟื้นฟู ‘คนอิสราเอลที่เหลืออยู่’ จะไม่ทำชั่วอีก และจะไม่มี ‘ลิ้นมุสา’ ในปาก
(ข้อ 13)

บทเพลงใหม่

เศฟันยาห์ 3:14-20

ตอนนี้มีโครงสร้างและคำศัพท์คล้ายบทสดุดีขึ้นครองราชย์ (สดด 47, 95, 97) คำเชิญให้ร้องเพลง ชัยชนะเหนือศัตรู
และการสถิตของพระยาห์เวห์ ล้วนเป็นหัวข้อร่วมในพิธีฉลองขึ้นครองราชย์ ‘พระยาห์เวห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล’
จะทรงขับศัตรูและสถิตท่ามกลางอิสราเอลเพื่อปกป้องเขา (ข้อ 15)

การพลิกชะตาครั้งใหญ่ตั้งอยู่บนความรักและการอภัยของพระเจ้า พระองค์ทรงชื่นชมและรักอิสราเอล วลี
‘ทรงสงบนิ่งในความรักที่มีต่อเจ้า’ ในข้อ 17 แปลตรงตัวว่า ‘พระองค์ทรงเจียบในความรักของพระองค์’
ซึ่งหมายถึงการอภัยของพระเจ้า (เทียบ 2:3)

ดังนั้นพระยาห์เวห์จึง ‘ทรงยกโทษทัณฑ์ของเจ้า’ (ข้อ 15) และตรัสว่าในวันนั้นเจ้าจะไม่อับอายเพราะการล่วงละเมิดทั้ง
สิ้น (ข้อ 11)

ข้อ 18 แตกต่างกันมากในแต่ละฉบับ บางฉบับแปลว่าพระองค์จะรวบรวมผู้โสเภณีที่พลัดเทศกาลและแบกความอับ
อายของนคร ส่วนบางฉบับแปลว่าพระองค์จะทรงขจัดความกลัว ความเศร้า หรือภัยพิบัติเพื่อไม่ให้ประชากรถูกดูหมิ่นอีก

ข้อสุดท้าย (19-20) จบด้วยพระสัญญาว่าพระเจ้าจะทรงลงโทษศัตรูของอิสราเอลทั้งหมด
และเปลี่ยนความอับอายให้เป็นคำสรรเสริญกับชื่อเสียงท่ามกลางทั่วโลก

อัครกัณฑ์

เลือกบท: บทที่ 1 - บทที่ 2

บทที่ 1

บทนำอัครกัณฑ์

อัครกัณฑ์ 1:1

เนื้อหาหลายส่วนอ้างอิงคำอธิบาย WBC ของ Ralph Smith เรื่อง ‘มีคาห์-มาลาคี’ (2001, Solomon)

สารบัญ (Pieter A. Verhoef, Ralph Smith)

(1) ข่าวสารแห่งการดำหนิและหนุ่ใจ

อัครกัณฑ์ 1:1-11

อัครกัณฑ์ (อสร 5:1; 6:14) ประกาศ ‘พระวณะของพระยาห์เวห์’ ที่เยรูซาเล็มช่วงสั้นเพียงสี่เดือนในปี 520 ก.ค.ศ. (1:1; 2:20) เขาถูกเรียกว่า ‘ผู้สื่อสารของพระยาห์เวห์’ (ข้อ 13) ปี 538 ก.ค.ศ.

ไซรัสกษัตริย์เปอร์เซียออกกฤษฎีกาให้เชลยกลับบ้านเกิดได้ ผู้กลับมาด้วยความฝันจะสร้างพระวิหารใหม่ถูกศัตรูขัดขวาง จึงไม่อาจดำเนินงานต่อจนอัครกัณฑ์ปรากฏ (อสร 3-5)

คำประกาศของเขาส่งถึงเศรบบาเบลผู้ว่าราชการ (1พศด 3:19) และโยชูวามหาปุโรหิต (ข้อ 12)

อัครกัณฑ์เป็นกระบอกเสียงของ ‘พระยาห์เวห์จอมทัพบ’ ซึ่งปรากฏ 14 ครั้ง

ประชาชนบอกว่ายังไม่ถึงเวลาสร้างพระวิหาร แต่พระเจ้าทรงดำหนิที่พวกเขาสร้างบ้านของตนและยุ่งกับการทำมาหากิน ขณะที่พระวิหารยังร้าง ‘กรุฝาผนัง’ [ซาฟัน] ในข้อ 4 หมายถึงผนังที่แตกแต่ง (ยรม 22:14)

ตลอดราวสี่สิบปี พระเจ้าทรงทำให้แรงงานของเขาไร้ผล เป็นคำสาปตามพันธสัญญา (ฉธบ 8:10; 28:38; เทียบ 10:18)

จึงตรัสว่า ‘จงสร้างพระวิหาร’ เพื่อพระองค์จะทรงพอพระทัยและได้รับพระเกียรติ (ข้อ 8)

ข้อนี้อาจตีความเป็นรูปสะท้อนกลับ หมายถึงการนมัสการในพระวิหาร

หรือรูปถูกกระทำที่กล่าวถึงการมาถึงของยุคพระเมสสิยาห์)

(2) การตอบสนองของประชาชน

อัครกัณฑ์ 1:12-15

ประชาชนพร้อมเศรบบาเบลและโยชูวาฟังและเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า

เพราะยำเกรงพระองค์และยอมรับสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของถ้อยคำที่อัครกัณฑ์ประกาศ

พระองค์ประทานกำลังใจแก่ผู้ตอบสนองว่า ‘เราอยู่กับเจ้า’ (ข้อ 13)

การตอบสนองเชิงบวกเช่นนี้ของอิสราเอลพบได้ยาก พระคัมภีร์ชี้ชัดว่าพระเจ้าทรง ‘ปลุกเร้า/กระตุ้น’ จิตใจประชาชนทุกคน (ข้อ 14; เทียบ 2:5) พวกเขาเริ่มงานพระวิหารอีกครั้งวันที่ 24 เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาลดาวิด (520 ก.ค.ศ.)

พระสิริที่ทรงสัญญาแก่พระวิหารใหม่

ฮักกัย 1:15

ข่าวสารนี้มุ่งหนุนใจผู้ยังจำความโศกของพระวิหารซาโลมอนได้ (ข้อ 3) พวกเขาไม่ควรท้อใจเมื่อเห็นพระวิหารปัจจุบันต่ำต้อย ทุกคนที่ร่วมสร้างได้รับคำสั่งว่า ‘จงเข้มแข็ง’ เพราะพระเจ้าสถิตกับเขา (ข้อ 4; 1:13) พระองค์ทรงสัญญาว่าพระวณะแห่งพันธสัญญาจากสมัยอพยพและซีนาย รวมทั้ง ‘พระวิญญาณของพระเจ้า’ จะดำรงท่ามกลางประชาชน (ข้อ 5)

คำที่เคยตรัสกับโมเสสและโยชูวา บัดนี้ตรัสกับเศรุบบาเบล โยชูวา และ ‘ประชาชนที่เหลืออยู่’ (ข้อ 2) ว่า ‘อย่ากลัวเลย’ (ข้อ 5) ในอนาคตอันใกล้พระเจ้าจะทรงทำให้พระสิริของพระวิหารนี้ยิ่งกว่าหลังเดิม (เทียบ อฟ 1:23)

พระยาห์เวห์จอมทัพอจะทรงเขย่าทั่วโลกและนำทรัพย์ล้ำค่าของทุกชาติมายังพระวิหาร พระวิหารจึงเต็มด้วยพระสิริ ถ้อยคำนี้สื่อถึงภาพพระเจ้าผู้ทรงเป็นนักรบพิชิตชนชาติและนำของริบมา

และภาพกษัตริย์กับประชาชนทุกชาตินำบรรณาการมาถวาย ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ คือมานัสการพระองค์ ข้อ 8 กว้างยิ่งกว่านั้น คือทรัพย์สมบัติทั้งหมดในโลกเป็นของพระเจ้าตั้งแต่แรก ในวันสุดท้ายทุกสิ่งจะกลับคืนสู่เจ้าของแท้ กษัตริย์จะทรงรับพระเกียรติและประชาชนจะได้รับสันติสุข (ข้อ 9ข)

บทที่ 2

พระพรสำหรับประชาชนที่เป็นมลทิน

ฮักกัย 2:10-19

ประชาชนทำงานพระวิหารมาสามเดือนและคงท้อใจเมื่อยังไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงหรือพระพรใหญ่ พระเจ้าจึงประทานกำลังใจและพระสัญญาผ่านฮักกัยว่า ‘ตั้งแต่วันนี้เราจะอวยพรเจ้า’ (ข้อ 19)

พระองค์ทรงอธิบายผ่านคำถามและคำตอบกับปุโรหิตว่าทำไมตลอดสามเดือนหลังเริ่มงานยังไม่มีพระพร (ข้อ 11-14) เสื้อที่ห่อเนื้อบริสุทธิ์ไม่อาจทำสิ่งอื่นให้บริสุทธิ์ แต่สิ่งที่คนเป็นมลทินจะต้องยอมเป็นมลทิน หมายความว่าอิสราเอลเป็นมลทินอยู่ก่อน งานสร้างพระวิหารของเขาจึงเป็นมลทินด้วย แต่บัดนี้ ‘ช่วงเวลาแห่งการชำระ’ ผ่านไปแล้ว พระเจ้าจะทรงพลิกความขัดสนทั้งหมด ‘วันนี้’

น่าจะหมายถึงวันที่วางศิลาฐานพระวิหาร (ข้อ 18) ในตะวันออกใกล้โบราณ

การวางศิลาฐานใหม่ที่ฐานเดิมเป็นเรื่องปกติ (Wiseman)

นักวิชาการบางคนเห็นว่า ‘ชนชาตินี้’ ในข้อ 14 หมายถึงชาวสะมาเรีย (อสร 4:1-5)

ส่วนบางคนเห็นว่าบริบทเรียกร้องให้ดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรม (Calvin)

เศรึบบาเบล แหวนตราที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือก

ฮักกัย 2:20-23

นี่คือพระดำรัสแห่งความรอดถึงเศรึบบาเบล ใน 2:6-9 พระเจ้าตรัสว่าในอนาคตอันใกล้พระองค์จะทรงเข้าโลกและบรรดาประเทศ แล้วทรัพย์สินล้ำค่าของทุกชาติจะมารวมที่พระวิหาร ในบริบทเดียวกันนี้

เศรึบบาเบลได้รับกำลังใจเป็นการส่วนตัว เขาถูกเรียกว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าและประกาศว่าเป็น ‘แหวนตรา’

ซึ่งพระองค์ทรงเลือกและตั้งไว้ เช่นเดียวกับพระดำรัสเรื่องพระสิริของพระวิหารภายหลัง (2:9)

พระดำรัสนี้มีมิตุประสงค์ท้าย เวลานั้นเศรึบบาเบลเชื้อสายดาวิดเป็นเพียงผู้ว่าราชการของเปอร์เซีย

แต่พระยาห์เวห์จอมทัพบ่อยุ่เคยถอดเยโฮยาคินออกเหมือน ‘แหวนตรา’ (ยรม 22:24) บัดนี้จะทรงสวมแหวนตราคือ

‘เศรึบบาเบล’ (มธ 1:12)

‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ ทรงปกครองประวัติศาสตร์ทั่วโลก และพระสัญญานี้สำเร็จผ่านพระเยซูคริสต์

เศคาริยาห์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14

บทที่ 1

บทนำเศคาริยาห์

เศคาริยาห์ 1:1

เนื้อหาหลายส่วนอ้างอิงคำอธิบาย WBC ของ Ralph Smith เรื่อง ‘มีคาห์-มาลาคี’ (2001, Solomon)

สารบัญ (การวิเคราะห์โครงสร้างของ Joyce Baldwin)

ภาคที่ I

บทที่ 8

I-4. บทสรุป: ความปรารถนาทั่วโลกที่มุ่งหาพระเจ้า

เศคาริยาห์ 8:20-23

ภาคที่ II

บทที่ 14

a1. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับการนมัสการในฐานะกษัตริย์เหนือสรรพสิ่ง

เศคาริยาห์ 14:16-21

ภาคที่ I (บทที่ 1-8)

บทที่ 1

I-1. บทนำ: พันธสัญญายังคงมีผล

เศคาริยาห์ 1:1-6

เศคาริยาห์ได้รับพระวจนะในปี 536 ก.ค.ศ.

และประกาศแก่ผู้กลับจากบาบิโลน คำว่า ‘หลาน’ กับ ‘บุตร’ ใช้คำฮีบรูเดียวกันคือ [เบน] ซึ่งอาจหมายถึงลูกหลาน ทายาท หรือผู้สืบตำแหน่ง เจอโรมกล่าวว่าเบเรคยาห์เป็นบิดาทางกาย ส่วนฮิดโดเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณ

อิดโดและเศคาริยาห์ยังปรากฏในเนหะมีย์ 12:4, 16 แต่ยืนยันไม่ได้ว่าเป็นคนเดียวกันหรือไม่พระเจ้าทรงบัญชาให้กลับใจ (‘จงกลับมาหาเรา’) และอย่าเลียนแบบบรรพบุรุษที่ไม่ฟัง ‘ผู้เผยพระวจนะรุ่นก่อน’ เช่นเยเรมีย์กับเอเสเคียล ซึ่งเน้นเรื่องการกลับใจ เมื่อประสบการณ์พินาศของเยรูซาเล็มและการเป็นเชลยบรรพบุรุษต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงพิพากษาตามการกระทำของเขา (ข้อ 6) คนที่อยู่ระหว่างการเป็นเชลยจึงต้องเรียนรู้จากอดีต Joyce Baldwin กล่าวว่าแม่น้ำเสียงตกเตือนและการกล่าวถึงพระพิโรธอาจดูไม่เหมาะกับประชาชนที่ท้อใจแต่เป้าหมายคือวางรากฐานที่มั่นคงแก่พระสัญญาที่กำลังตามมา

a. นิมิตที่ 1 ผู้ลาดตระเวนทั่วโลกรายงาน

เศคาริยาห์ 1:7-17

กลางคืนเศคาริยาห์เห็น ‘ชายคนหนึ่ง’ ขี่ม้าสีแดงยืนท่ามกลางต้นน้ำมันเขียว ข้างหลังมีม้าสีแดง สีนํ้าตาลแดง และสีขาว พวกเขาคือผู้ที่ ‘พระยาห์เวห์ทรงใช้ให้ไปทั่วแผ่นดิน’ และรายงานต่อทูตของพระยาห์เวห์ว่าทั่วโลกสงบนิ่ง (ข้อ 11; ต้นฉบับไม่มีคำว่า ‘เป็นสุข’)

ทูตจึงทูลวิงวอนว่า ‘เจ็ดสิบปีแล้ว อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงเมตตาเยรูซาเล็มและนครยูดาห์’ (ข้อ 12)

ทูตที่สนทนากับเศคาริยาห์ได้รับ ‘ถ้อยคำดีและปณิธาน’ จากพระเจ้า แล้วถ่ายทอดพระประสงค์ว่า พระองค์ทรงวางแผนศิโยนอย่างยิ่ง จะทรงปณิธาน เลือดยะรูซาเล็มอีกครั้ง (2:12) สร้างพระนิเวศที่นั่น และทำให้นครยูดาห์กลับรุ่งเรือง

นักวิชาการจำนวนมากเห็นว่านิมิตหลังเชิงตำนานอยู่หลังนิมิตเหล่านี้ ‘ทูตของพระยาห์เวห์’ อาจเป็นภาพก่อนหน้ามีคาเอลผู้พิทักษ์อิสราเอล (ดนล 10:21; 12:1) ‘เจ็ดสิบปี’ (ข้อ 12; 7:5) หมายถึงช่วงที่เยรูซาเล็มถูกทำลาย ไม่ว่าอย่างไรสารหลักของนิมิตแรกคือถ้อยคำ ‘ปณิธาน’ ว่าพระเจ้าจะทรงสร้างพระวิหารเยรูซาเล็มกับนครยูดาห์ใหม่และทำให้รุ่งเรืองอีก

b. นิมิตที่ 2 ประชาชาติทั้งหลายรับการตอบแทน

เศคาริยาห์ 1:18-21

รูปแบบเหมือนนิมิตแรก เศคาริยาห์มอง ถาม และทูตผู้แปลความตอบ ‘เขาสี่เขา’

หมายถึงชนชาติหรืออำนาจที่ทำให้ยูดาห์และอิสราเอลกระจัดกระจาย ส่วน ‘ช่างตีเหล็กสี่คน’

คืออำนาจที่จะพิพากษาชนชาติเหล่านั้น นิมิตนี้ขยายเรื่องพระพิโรธต่อบรรดาประชาชาติในนิมิตแรก (ข้อ 15)

บทนำกล่าวว่าพระพิโรธเคยมาถึงอิสราเอล แต่บัดนี้พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอิสราเอลจะพิพากษาชนชาติ (เยเยบ อสย 54:16-17) เลขสี่อาจสอดคล้องกับผู้ขี่ม้าสี่คนในนิมิตแรกและรถรบสี่คันในนิมิตสุดท้าย หมายถึงศัตรูทั้งสี่ที่สำคัญคือถ้อยคำปณิธานและความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงลงมือในไม่ช้า

บทที่ 2

b1. นิมิตที่ 3 เยรูซาเล็มมีพระเจ้าทรงพิทักษ์

เศคาริยาห์ 2:1-13

ชายหนุ่มคนหนึ่งถือเชือกมัดไปวัดเยรูซาเล็ม พูดอีกองค์บอกเขาว่า

เยรูซาเล็มจะมีคนและสัตว์มากจนเป็นเมืองกว้างไร้กำแพง พระเจ้าจะทรงเป็น ‘กำแพงไฟ’ และเป็นพระสิริกลางนคร (ข้อ 5) พระองค์จะประทับท่ามกลางธิดาไซออน และวันนั้นหลายชาติจะเป็นประชากรของพระเจ้า (ข้อ 10-11)

ประชากรจึงได้รับคำสั่งให้ ‘หนีจากบาบิโลน’ พระองค์จะพิพากษาชนชาติที่ปล้นอิสราเอล (ข้อ 9)

และเลือกเยรูซาเล็มเป็นที่ประทับอีกครั้ง (ข้อ 12; 1:17) นิมิตยืนยันว่าพระเจ้าจะทรงกระทำเพื่อประชากรและพระนามของพระองค์ เพราะ ‘พระยาห์เวห์ทรงลุกขึ้นจากที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว’ (ข้อ 13)

คำว่า ‘ทรงส่งข้าพเจ้ามาหลังพระสิริ’ ในข้อ 8 ให้ความได้หลายแบบ Baldwin เข้าใจว่า

‘พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามาอย่างเร่งด่วน’ ส่วน Paul Hanson ชี้ว่า ‘พระสิริ’ [คาโบด] และ ‘ตั้งพลับพลา/พำนัก’ [ชาคัน] (ข้อ 5, 8, 10, 11) เป็นแนวคิดสำคัญของเอสเคียล

(อสค 37:24-27; 43:7-9) และเศคาริยาห์ จึงเข้าใจว่าเศคาริยาห์ถูกส่งมาเพื่อเตรียมรับการสถิตอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า (2:11; 4:9; 6:5)

บทที่ 3

c. นิมิตที่ 4 มหาปุโรหิตได้รับการฟื้นฟู

เศคาริยาห์ 3:1-10

เศคาริยาห์เห็นโยชูวามหาปุโรหิตสวมเสื้อสกปรกยืนต่อหน้าทูตของพระยาห์เวห์ โดย ‘ซาตาน’ ยืนข้างเพื่อกล่าวหา ฉากหลังคือนิเวศสถานบวร (โยบ 1-2) พระเจ้าทรงตำหนิซาตานและตรัสแก่โยชูวาว่า

‘เราได้ยกความผิดของเจ้าออกและจะสวมเสื้องดงามให้’ (ข้อ 4) เขาจึงสวมผ้าโพกศีรษะสะอาดและเสื้องดงาม แล้วได้รับพระสัญญาผ่านทูตว่า หากดำเนินในทางของพระเจ้าและรักษาพระบัญชา เขาจะปกครอง/พิพากษาพระนิเวศ (ข้อ 7)

นิมิตที่สี่และห้าเน้นผู้นำฝ่ายวิญญาณกับการเมืองสำหรับยุคใหม่

เช่นเดียวกับอาโรนและบุตรที่ต้องรับการชำระและแต่งกายเรียบร้อยเมื่อรับตำแหน่ง (ลนต 8:5-7)

โยชูวาก็ต้องสะอาดเพื่อทำหน้าที่ปุโรหิต ข้อ 8-10 กล่าวแก่โยชูวากับปุโรหิตว่าพวกเขาจะเป็น ‘หมายสำคัญ/กลาง’

[โมเฟต] ของ ‘กึ่ง/หน่อ ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์’ ([เซมัค] = 6:12) และศิลาซึ่งมี ‘เจ็ดตา/เจ็ดตาน้ำ [เอนไยม์]’

ที่จะกำจัดการบาปของแผ่นดินในวันเดียว (เทียบ 4:10) พวกเขาจึงเป็นหมายสำคัญถึงยุคพระเมสสิยาห์ Mitchell เห็นว่า

‘หน่อ’ คือเศรุบบาเบล (ฮกก 2:23) ถ้าหน่อหมายถึงกษัตริย์ (ยรม 23:5) ศิลาจะหมายถึงปุโรหิตหรือไม่?

Smith เสนอว่า หากศิลาคืออัญมณีเจ็ดด้านบนผ้าโพกมหาปุโรหิต (เทียบ 9:16)

แสงสะท้อนทั้งเจ็ดอาจหมายถึงพระเนตรครบถ้วนของพระเจ้าที่ใส่พระทัยการสร้างพระวิหารให้เสร็จ

เศคาริยาห์มองพระเมสสิยาห์ที่จะมาเป็นปุโรหิต-กษัตริย์ (เทียบ 4:12) Lipinski สนับสนุนการแปล [เอนไยม์] ว่า

‘ตาน้ำ’ เชื่อมกับศิลาที่โมเสสตี (1คร 10:4) น้ำจากพระวิหารในเอเสเคียล 47 และเศคาริยาห์ 14 จึงช่วยให้เข้าใจ

‘น้ำพุชำระบาปและมลทิน’ ใน 13:1 ข้อ 10 มองย้อนสันติสุขสมัยซาโลมอน (1พงศ 4:25)

และมองไปยังพระเมสสิยาห์ (มคา 4:4; ยน 1:48-50) รับปียายความว่าควรศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติได้ถ่องแท้และต้นมะเดื่อ

บทที่ 4

c1. นิมิตที่ 5 ทรัพยากรจากพระเจ้าสำหรับมหาปุโรหิตและกษัตริย์

เศคาริยาห์ 4:1-14

เศคาริยาห์ตื่นและเห็นคันประทีปทองคำ มีตะเกียงเจ็ดดวง แต่ละดวงมีท่อเจ็ดท่อ และมีต้นมะกอกสองต้นสองข้าง ดูเหมือนส่งน้ำมันให้ไม่ขาด (ข้อ 12) เขาถามความหมาย ทูตย้อนถามว่าไม่รู้หรือ แล้วนิมิตถูกค้นด้วยถ้อยคำข้อ 6-10 ก่อนเขาถามเรื่องต้นมะกอกอีกในข้อ 11-12 ในที่สุดทูตอธิบายว่าเป็นผู้รับการเจิมสองคน (ตรงตัว ‘บุตรแห่งน้ำมัน’)

ซึ่งยืนรับใช้ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งทั่วโลก (ข้อ 14) ชัดเจนว่าน่าจะหมายถึงเศรุบบาเบลกับโยชูวา

แล้วคันประทีปหมายถึงอะไร? Smith เข้าใจว่าเป็น ‘อิสราเอลผู้ส่องแสงแห่งความจริงของพระเจ้า’ (เทียบ วว 1:12, 20) ใจความข้อ 6-10 คือการสร้างพระวิหารที่เริ่มผ่านเศรุบบาเบลจะสำเร็จ ‘โดยพระวิญญาณของพระเจ้า’

พระองค์จะทรงจัดอุปสรรคทุกอย่าง (เทียบ 8:10; อสร 4) และผู้ถูกดูหมิ่นกับท้อใจจะยินดี

‘พระเนตร/ตาน้ำเจ็ดดวงของพระยาห์เวห์ที่ไป/ไหลทั่วโลก’ (ข้อ 10; 3:9) หมายถึงอะไร?

แม้รายละเอียดไม่ชัดและความพยายามจัดข้อความใหม่หลายแบบ สารนั้นชัดเจน คือพระเจ้าทรงตั้งผู้รับการเจิม และด้วยการสถิตของพระวิญญาณ พระองค์จะทรงทำให้พระประสงค์สำเร็จแน่นอน

บทที่ 5

b2. นิมิตที่ 6 ความชั่วรับการตอบแทน

เศคาริยาห์ 5:1-4

เศคาริยาห์เห็นม้วนหนังสือใหญ่ (6×9 เมตร) ลอยอยู่ ทูตอธิบายว่ามีคำสาปเขียนไว้ (เทียบ อสค 2:8-10)

ผู้ทำชั่วจะถูกพิพากษาตามข้อความนั้น เป็นคำสาปแห่งพันธสัญญา ผู้ละเมิดพันธสัญญาจะถูก ‘ตัดออก’ จากประชากร ม้วนจะเข้าไปในบ้านคนชั่ว คือขโมยและผู้สาบานเท็จ (ลนต 5:1) แล้วทำลายบ้านสิ้น

พระเจ้าจะทรงชำระประชากรและแผ่นดินเพื่อสร้างพระวิหารใหม่และประทับที่นั่น

b3. นิมิตที่ 7 เยรูซาเล็มได้รับการชำระ

เศคาริยาห์ 5:5-11

คราวนี้เศคาริยาห์เห็นหญิงนั่งในเอฟาห์ คือกระบุงดวงข้าว หญิงนั้นคือ ‘ความชั่ว’

ถูกโยนลงกระบุงและปิดด้วยฝาตะกั่ว ต่อมาหญิงสองคนมี ‘ปีกนกกระสา’ ยกกระบุงบินไปยังแผ่นดินชินาร์ (ปฐม 10:10; เทียบนกกระสาเป็นนกลินใน ลนต 11:19) พระเจ้าจะทรงกำจัดความชั่วทางสังคมและความเสื่อมทางศาสนา ออกจากชุมชนอิสราเอล

บทที่ 6

a1. นิมิตที่ 8 ผู้ลาดตระเวนของพระเจ้าล้อมรอบโลก

เศคาริยาห์ 6:1-15

เศคาริยาห์เห็นรถสี่คันออกมาระหว่าง ‘ภูเขาทองสัมฤทธิ์สองลูก’ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ศิโยน/พระวิหาร Smith เตือนว่าไม่ควรให้ความสำคัญเด็ดขาดแก่สีม้า ทูตอธิบายว่ารถเหล่านี้คือ ‘ลม/วิญญาณทั้งสิ้นแห่งฟ้าสวรรค์’ ที่ออกจากนิเวศสถานบนสวรรค์ ม้าดำกับม้าขาวที่ตามไปมุ่งเหนือ ม้าลายมุ่งใต้ แล้วออกลาดตระเวนโลก (ข้อ 7)

นิมิตแรกเหล่านี้พูดคร่ำครวญว่าโลกสงบนิ่ง (1:11; เทียบ ฮกก 2:6-8) แต่นิมิตนี้ ‘วิญญาณ’ ทำให้พระทัยของพระเจ้ามี ‘ความสงบ/การพัก’ ต่อแผ่นดินเหนือซึ่งแทนอำนาจโลก (ข้อ 8) [เฮนริช] เป็นรูปก่อเหตุสมบูรณจาก [นุอ์ค] หมายถึงทำให้มั่นคง (อสค 44:30) หรือทำให้พอใจ/คลายลง (อสค 5:13) จึงน่าจะคำนึงถึงทั้งพิพากษาและพระสัญญา (Ackroyd)

D. R. Jones กล่าวว่า ‘วิญญาณทั้งสิ้น’ เป็นของพระยาห์เวห์ และคำว่าทำให้พระทัยเย็นหมายถึงได้พักอย่างมั่นคง เป็นพยานว่าฤทธิ์ของพระยาห์เวห์กำลังกระทำอยู่กลางมหาอำนาจทางเหนือซึ่งเป็นแหล่งความโกลาหล ในข้อ 9-14 เศคาริยาห์รับทองคำเงินจากผู้เพิ่งกลับจากบาบิโลน แล้วทำมงกุฎหลายวงสวมโยชูวามหาปุโรหิต (และอาจเศรุบบาเบล) เป็นหมายสำคัญว่าผู้ชื่อ ‘หน่อ’ ([เซมัค] = 3:8)

จะลุกขึ้นสร้างพระวิหาร นั่งปกครอง (ข้อ 12-13ก; ยรม 23:5) และจะมี ‘คำปรึกษาแห่งสันติ’ ร่วมกับปุโรหิตผู้ปกครองร่วม ในที่สุดพระเมสสิยาห์อนาคตจะรวมบทบาทกษัตริย์-ปุโรหิต (4:14)

Baldwin กล่าวว่า ผู้นำอนาคตจะทำหน้าที่ทั้งสองครบถ้วนและสร้างพระวิหารอนาคตอันรุ่งโรจน์ Smith ชี้ว่าไม่มีที่ใดในพันธสัญญาเดิมกล่าวชัดเจนว่ากษัตริย์เชื้อสายดาวิดในอนาคตจะเป็นปุโรหิตด้วย สำคัญด้วยว่าพระวิหารอนาคตจะสร้างโดย ‘คนที่อยู่ไกล’ รวมชนต่างชาติ (ข้อ 15) เวลานั้นบทบาทผู้เผยพระวจนะของเศคาริยาห์จะได้รับการยืนยัน

(2:9; 4:9) เพื่อทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้น ประชากรต้องเชื่อฟังพระวจนะอย่างแท้จริง (ฉธบ 28:1)

l-3. ข่าวสารตักเตือนจากคำถามเรื่องการอดอาหาร (7:1- 8:19)

บทที่ 7

a. คำถาม

เศคาริยาห์ 7:1-3

ปีที่สี่แห่งรัชกาลดาร์อิัส (534 ก.ค.ศ.) พระวจนะมาถึงเศคาริยาห์
เวลานั้นชาวเบธเอลคนหนึ่งส่งคนจากเบธเอลหรือบาบิโลนไปถามปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะในพระวิหารว่า
ยังต้องถืออดอาหารเดือนห้าทุกปีหรือไม่ การอดอาหารกลายเป็นธรรมเนียมมากหลังยุคเชลย (8:19)

b. คำเทศนาครั้งแรก

เศคาริยาห์ 7:4-14

พระเจ้าตรัสผ่านเศคาริยาห์ถึงประชาชนทั่วแผ่นดินและปุโรหิต โดยถามว่าที่อดอาหารทุกปีนั้นทำเพื่อใคร ทั้งการอด
กิน และดื่ม ล้วนทำเพื่อตนเอง ข้อ 9-14 กล่าวถึงพระวจนะที่ตรัส ‘ผ่านผู้เผยพระวจนะรุ่นก่อน’ (ข้อ 7, 12)
และการตอบสนองของ ‘พวกเขา’ การอดอาหารที่พระเจ้าทรงประสงค์คือชีวิตกลับใจจริง คือปฏิบัติ ‘ความจริง
[เอเมต] และความยุติธรรม’

สำแดง ‘ความรักมั่นคงและความเมตตา’ และสถาปนาความยุติธรรมในสังคม (ข้อ 9-10; อสย 58:3-7)
‘ความยุติธรรมในสังคมเป็นผลตามธรรมชาติของการอดอาหารด้วยความยำเกรง’ แต่บรรพบุรุษใจแข็งเหมือนเพชร
(เทียบ อสค 3:9)

ปฏิเสธพระวจนะที่ตรัสโดยพระวิญญาณ พระเจ้าจึงพิโรธ ไม่ฟังเสียงร้อง และพาเขาไปท่ามกลางหลายชาติ
คำสาปยังทำให้แผ่นดินงดงาม (ฉธบ 8:7-10) ร่างเปล่า ‘พวกเขา’ ท้ายข้อ 14 น่าจะหมายถึงประเทศศัตรู

บทที่ 8

c. พระดำรัสที่เกี่ยวข้อง

เศคาริยาห์ 8:1-8

‘พระพิโรธของพระเจ้าจริงและแน่นอน แต่ถูกจำกัดด้วยความรักและพระเมตตา พระพิโรธเป็นถ้อยคำพยากรณ์ชัดเจน
แต่ไม่ใช่ถ้อยคำสุดท้าย’ (Smith) ด้วยความหวังเห็นดียิ่ง พระเจ้าจะเสด็จกลับมาประทับ
ทำให้เยรูซาเล็มถูกเรียกว่า ‘ภูเขาบริสุทธิ์’ และ ‘นครแห่งความจริง/ความสัตย์ซื่อ ([เอเมต] = 7:9)’ (ข้อ 2-3)

พระองค์จะทรงช่วยประชากรจากทั่วโลกและนำเขาเยรูซาเล็ม ที่นั่นเขาจะเป็นประชากรของพระองค์
และพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของเขา ปกครองด้วย ‘ความจริง [เอเมต] และความชอบธรรม’ (ข้อ 7-8; วว 21:2-3)
การฟื้นฟูแสดงด้วยภาพคนชราอายุยืนและเด็กเต็มนคร (สดด 127:3; สภช 3:2) แม้มันเป็นไปได้แก่ ‘คนที่เหลืออยู่’

แต่ไม่มีสิ่งใดเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า (ข้อ 6)

b1. คำเทศนาครั้งที่สอง

เศคาริยาห์ 8:9-17

ข้อความมีรูปแบบตักเตือนคล้าย 7:4-14 แบ่งสามส่วน สองส่วนแรกมีข้อความคู่ขนานและซ้ำกัน:

‘พระยาห์เวห์จอมทัพรัดนี้’ (ข้อ 9ก/14), ‘จงให้มือเข้มแข็ง’ (ข้อ 9ข/13),

อดีตที่ไม่มีค่าจ้างหรือความสงบเพราะศัตรู (ข้อ 10) คู่กับบรรพบุรุษทำให้พระองค์พิโรธ (ข้อ 14), ‘แต่บัดนี้’ (ข้อ 11)

คู่กับ ‘อีกครั้ง/หันกลับ’ (ข้อ 15ก), พระพรเกษตรและฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 12-13กข)

คู่กับพระประสงค์สำแดงพระคุณและช่วยให้เป็นพร (ข้อ 15ข; เทียบ ยชว 24:20; อสย 1:17), และ ‘อย่ากลัว’ (ข้อ 13ค/15ค) ข้อ 16-17 สรุปหน้าที่ด้านศีลธรรมและสังคมของประชากร คือ ‘ความจริงและความยุติธรรม’

คนยุคใหม่ต้องตอบสนองและเชื่อฟังธรรมบัญญัติอย่างเหมาะสม

(6:15)

a1. คำตอบ

เศคาริยาห์ 8:18-19

ตอนนี้ตอบคำถามเรื่องการอดอาหารใน 7:1-3 เมื่อถึงเวลาของพระเจ้า

วันอดอาหารจะไม่จำเป็นและจะเปลี่ยนเป็นเทศกาลยินดี ประชากรเพียงต้องรัก ‘ความจริงและสันติ’

การอดเดือนสิบคงจะเลิกถึงการล่อมเยรูซาเล็มปี 588 ก.ค.ศ. (2พกษ 25:1) เดือนสี่อาจจะเลิกถึงการยึดนครปี 587

(2พกษ 25:2-3; ยรม 39:2) เดือนห้าจะระลึกการลอบสังหารเกดาลิยาห์ผู้ว่าราชการยูดาห์หลังนครพินาศ (2พกษ

25:25; ยรม 41:1-2) ส่วนเดือนเจ็ดอาจหมายถึงวันลบมลทิน (ลนต 16)

ข้อสุดท้ายของบทที่ 8 ประกาศความรอดทั่วโลก เป็นบทสรุปภาคใหญ่แรก (บทที่ 1-8)

เศคาริยาห์ 8:1

เมื่อถึงเวลา ชนจากหลายชาติจะมาแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าและ ‘ทูลวิงวอน’ (ตรงตัว ‘แสวงหาพระกรุณา’)

‘วันนั้น’ ชนต่างชาติจำนวนมากจะยอมรับพระเจ้าของชาวยูดาห์ (ปฐก 26:28)

และปรารถนาเป็นประชากรของพระองค์ (อสย 2:1-4; มคา 4:1-5; ยรม 4:1-2) ดังที่ 2:11 กล่าวว่า

‘วันนั้นหลายชาติจะผูกพันกับพระยาห์เวห์และเป็นประชากรของเรา และเราจะพำนักท่ามกลางเจ้า’

ภาคที่ II (บทที่ 9-14) ส่วนที่สองมีรูปแบบและบรรยากาศต่างจากส่วนแรกมาก จึงมีข้อสงสัยเรื่องผู้เขียน F. F. Bruce

เห็นว่าไม่อาจจะบุญมิหลังประวัติศาสตร์ได้ชัด การอภิปรายสมัยใหม่เน้นเอกภาพมากกว่าผู้เขียน Ralph Smith

เปรียบเทียบบท 9-11 กับ 12-14: ส่วนแรกเยรูซาเล็มถูกชนชาติทั่วโลกโจมตี เชลยกลับบ้าน เน้นผู้เลี้ยง

และไม่มีเรื่องชำระ ขณะที่ส่วนหลังถูกประเทศใกล้เคียงโจมตี ไม่กล่าวการกลับของเซลย กล่าวผู้เลี้ยงเฉพาะ 13:7 และเน้นการชำระกับความบริสุทธิ์ ส่วนแรกกล่าวกษัตริย์ใหม่ใน 9:9-10

ส่วนหลังไม่ว่า ‘ผู้ถูกแทง’ (12:10) หรือ ‘ผู้เลี้ยง’ (13:7) คือกษัตริย์ใหม่นั้นหรือไม่

ส่วนแรกชนชาติพ่ายแพ้ ส่วนหลังบางส่วนกลับใจ II-1. การแทรกแซงด้วยชัยชนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า: ผู้เลี้ยงของพระองค์ถูกปฏิเสธ (9:1-11:17)

บทที่ 9

a. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีชัยจากทิศเหนือ

เศคาริยาห์ 9:1-8

ข้อ 1 เริ่มต้นด้วย ‘พระดำรัส/คำเตือน’ [มัสสา] (นอม 1:1; ฮบค 1:1; มลค 1:1)

พระวณะเดือนของพระยาห์เวห์มาถึงฮัทรัก ตามัสกัส ฮามัท ไทระ และไซดอน แมมีปัญญา ป้อม และทรัพย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิชิต นครฟิเลเตียคืออัสเคโลน กาสา เอโครน และอัสโดดจะกลัวและพ่าย (ข้อ 5-6; อมส 1:6-8) แต่ชาวฟิเลเตียจะได้รับการชำระ กลายเหมือนเผ่าหนึ่งของยูดาห์ และอยู่ใต้การคุ้มครองของพระเจ้า (ข้อ 7-8) คำพยากรณ์ว่าพระเจ้าจะทรงพิชิตชนเหนือไม่ได้บอกว่าจะใช้ชาติใด

พระองค์เองจะทรงพิชิตและปกครอง ข้อความกล่าวว่า ‘ตามัสกัส’ เป็นที่พัก [เมนูฮาร์] ของพระวณะพระยาห์เวห์ แม้เป็นแนวคิดไม่คุ้น แต่ยืนยันว่าพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของทุกชาติ ‘ถ้าชาวฟิเลเตียมีความหวัง ทุกคนก็มีความหวัง’ (Mason)

b. การเสด็จมาของกษัตริย์

เศคาริยาห์ 9:9-10

ธิดาซีโยนและธิดาเยรูซาเล็มได้รับคำสั่งให้ยินดีเมื่อกษัตริย์เสด็จ พระองค์พิชิตทั่วโลก นำสันติ และปกครองถึงสุดปลายแผ่นดิน แต่ทรง ‘ถ่อมพระทัย’ เสด็จเข้าเมืองบน ‘ลูกลา’ ไม่ใช่ม้าศึก (มธ 21:5) กษัตริย์องค์นี้ยังเป็นผู้ ‘ได้รับความรอด/ชัยชนะ’ (เทียบ ฮบค 3:13; สดต 33:16-17)

c. ความยินดีและความรุ่งเรือง

เศคาริยาห์ 9:11-1

เพราะ ‘โลหิตแห่งพันธสัญญา’ (อพย 24:8; มก 14:24) ที่ทำกับธิดาซีโยน (‘เจ้า’ เพศหญิง) พระเจ้าจะทรงปล่อย ‘ผู้ถูกคุมขัง’ จาก ‘บ่อ’ แห่งความตาย (9:11) ข้อ 9:13-15 ใช้ภาษาสงครามศักดิ์สิทธิ์ ส่วน 9:16-17 ใช้ภาษาผู้เลี้ยง พระเจ้าจะทรง ‘ปรากฏ’ ปรากฏศัตรู ปกป้องประชากร และจัดงานเลี้ยง (ต้นฉบับ 9:15 ไม่มีคำว่า ‘เลือด’)

การแปลว่าดื่มเลือดศัตรูตามเซปตัวจันต์และ RSV)

ทรงช่วยประชากรเหมือนผู้เลี้ยงช่วยฝูงและเลี้ยงให้แข็งแรง เขาจะส่องแสงเหมือนอัญมณี
มีความมั่งคั่งและความงามยิ่งใหญ่ เมื่อทูลขอ พระองค์จะประทานฝน (10:1)

บทที่ 10

d. คำนำผู้ชี้แจง

เศคาริยาห์ 10:2-3

ประชาชนทุกข์เพราะผู้นำ เช่น หมออดูและผู้เผยพระวจนะเท็จ (อสค 22:28) พุดสิ่งไรสาระและมุสา
เขาจึงหลงเหมือนแกะไร้ผู้เลี้ยง พระเจ้าจะทรงลงโทษ ‘ผู้เลี้ยง’ และ ‘แพะผู้’

c1. ความยินดีและการฟื้นฟู

เศคาริยาห์ 10:3

พระเจ้าจะทรงเยี่ยมวงศ์ยูดาห์ ทำให้แข็งเหมือนม้าศึกและชนะศัตรู จากยูดาห์จะออกมา ‘ศิลาบ่ม เสาหลัก และคันทัน’
(10:5; 1ปต 2:5-8; อสย 22:23-24) คือพระเมสสิยาห์ ข้อ 10:6-10 เน้นการกลับมาของ ‘เอฟราอิม’
ยูดาห์กลับแล้วเพราะพระเมตตา (10:6) แต่เผ่าเหนือละ?

พระเจ้าตรัสว่าทรงไถ่เขา เขาจะกลับและทวีจำนวน พระองค์จะช่วยอย่างอัศจรรย์เหมือนอพยพ (10:11) นำไป
‘กิเลอาดและเลบานอน’ และเขาจะมั่นคงโดยพึ่งพระเจ้า

11:1-3 เป็นเพลงเยาะผู้นำหญิง (ต้นไม้ ผู้เลี้ยง สิงโต) และเป็นบทสรุปของ 10:3-12

บทที่ 11

b1. ชะตาของผู้เลี้ยงที่ดี

เศคาริยาห์ 11:4-17

Paul Hanson เรียกตอนนี้ว่าเรื่องการทรงเรียก เศคาริยาห์ทำการเชิงสัญลักษณ์ตามพระบัญชา เป็นผู้เลี้ยง
‘ฝูงแกะนำสงสาร’ (ข้อ 7) ซึ่งอยู่ใต้ผู้เลี้ยงชั่วและการพิพากษา เขาถือไม้เท้าสองอันชื่อ ‘พระคุณ’ และ ‘ความผูกพัน’
แล้วเลี้ยงฝูง ระหว่างนั้นกำจัดผู้เลี้ยงสามคนในเดือนเดียว (มีหลายความพยายามระบุตัว
แต่ควรเห็นเลขสามเป็นจำนวนครบถ้วน)

ต่อมาเขาตัดสินใจไม่เลี้ยงและหักไม้ ‘พระคุณ’ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์พันธสัญญา (ข้อ 9-10) จากนั้นเลิกงานและขอค่าจ้าง
ได้เงินสามสิบบเหรียญ (มธ 26:15) แล้วตามพระวจนะโยนให้ช่างปั้นในพระวิหาร (ข้อ 12-13; มธ 27:7, 10;

ผู้จ่ายคงเป็น ‘คนยากจนของฝูง’ ในข้อ 11) เขายังหักไม้ ‘ความผูกพัน’ ซึ่งแทนความเป็นพี่น้องระหว่างอิสราเอลเหนือกับ
บยูดาห์ใต้ (ข้อ 14; อสค 37:16-28)

ผู้เลี้ยงดูฝูงน่าสงสารจึงจากไปเพราะผิดหวังกับผู้เลี้ยงและฝูง มีเพียงแกะบางตัวที่ถือคำของเขาจึงรู้ว่าเป็นพระวณะ
(ข้อ 11) ต่อมาได้รับคำสั่งให้ ‘หยิบ’ เครื่องมือผู้เลี้ยงง้ออีกครั้ง (ฉบับเกาหลีแปลผิดเป็น ‘ชิงไป’)

พระเจ้าจะทรงให้ผู้เลี้ยงชั่วเกิดขึ้นเป็นคำสาป เขาไม่หาแกะหลง ไม่รักษาแกะเจ็บ ไม่ทำหน้าที่ แต่มุ่งกำไร (ข้อ 16)

พระเจ้าประกาศคำสาปต่อผู้เลี้ยง ‘ไรค์’ ที่ละทิ้งฝูง เขาจะป้องกันตนไม่ได้ (ข้อ 17) เศคาริยาห์ไม่ได้ให้ความหวังเรื่อง
‘ผู้เลี้ยงหนึ่งเดียว ดาวิดผู้รับใช้ของเรา’ แบบเอเสเคียล 34:24 บรรยากาศมืด ผู้เลี้ยงที่ดีจะถูกฆ่าในที่สุด (13:7)

บทที่ 12

c2. ความยินดีในเยรูซาเล็ม

เศคาริยาห์ 12:1-9

เช่น 9:1 ตอนนี้เริ่มด้วย ‘คำเตือน/พระดำรัส’ [มีสสา] พระเจ้าตรัสด้วยสิทธิอำนาจพระผู้สร้าง (ข้อ 1) เมื่อถึงเวลา
ชาติทั่วโลกจะรวมมาตีเยรูซาเล็มและยูดาห์ (เทียบ วว 20:8) แต่ ‘วันนั้น’ พระองค์เองจะทรงทำลายทุกชาติ
ช่วยและปกป้องยูดาห์กับเยรูซาเล็ม นครจะมีกำลังโดย ‘พระยาห์เวห์จอมทัพพระเจ้าของเขา’
และผู้นำยูดาห์จะเผาชนชาติทั้งหลาย (ข้อ 5-6; วว 20:9) เพราะพระเจ้าสถิต ผู้ที่อ่อนแอจะเหมือนดาวิด
และวงศ์ดาวิดจะเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตของพระยาห์เวห์ (ข้อ 8)

ภาษาของบทที่ 12 เป็นภาษาเรื่องยุคสุดท้ายและนิมิตวิวิธ

เศคาริยาห์ 12:1

Hanson เห็นว่าในยุคแรกหลังเชลย มีความตึงเครียดระหว่างเผ่ายูดาห์ตามชนบทกับวงศ์ดาวิดที่อยู่กับบุโรhitพระวิหาร
เยรูซาเล็ม ภายใต้ภูมิลำเนาพระดำรัสบอกว่ายูดาห์จะได้รับความรอดก่อน และศักดิ์ศรียูดาห์จะยิ่งกว่า (ข้อ 7)

b2. การไว้ทุกข์แก่ผู้ถูกแทง

เศคาริยาห์ 12:10-1

พระเจ้าจะทรงเท ‘วิญญาณ [รู้]’ แห่งพระคุณและการวิงวอน’ บน ‘วงศ์ดาวิดกับชาวเยรูซาเล็ม’ เขาจะ
‘มองดูผู้ที่เขาแทงและไว้ทุกข์เพื่อผู้นั้น’ (12:10) อย่างใหญ่หลวง (12:11-14) ข้อ 10
สำคัญในฐานะภาพล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ (ยน 19:37; วว 1:7; กจ 2:36-37)

Rex Mason กล่าวว่าเน้นพระราชกิจบังเกิดใหม่ของพระวิญญาณและการกลับใจที่ตามมา

นักวิชาการพยายามระบุผู้ถูกแทงกับบุคคลประวัติศาสตร์ แต่เขาเป็นภาพล่วงหน้าของพระเมสสิยาห์ เช่นเดียวกับ

‘ผู้เลี้ยง’ ใน 13:7 บางคนเชื่อมการคร่ำครวญที่ ‘หุบเขาเมกิดโด’ (12:11)

กับโยสียาห์ที่ถูกกษัตริย์อียิปต์ฆ่าที่นั่นปี 609 ก.ค.ศ. Smith

เห็นว่าควรเข้าใจว่าการคร่ำครวญยุคสุดท้ายจะใหญ่และลึกเหมือนชนต่างชาติคร่ำครวญต่อเทพแห่งความอุดมสมบูรณ์ฮาดัดริมโมน

13:1 กล่าวว่า ‘วันนั้น’ จะเปิด ‘น้ำพุ’ (3:9) ชำระบาปและมลทินแก่เชื้อสายดาวิดกับชาวเยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะคร่ำครวญด้วย ‘วิญญาณแห่งการวิงวอน’ (12:10) จนกลับใจ และผู้กลับใจจะได้รับการล้างบาป ดังที่ ลก

24:47 กล่าวว่า การกลับใจเพื่อรับการยกบาปจะเริ่มประกาศจากเยรูซาเล็มไปทุกชนชาติ (เทียบ กจ 2:38; 3:19)

บทที่ 13

d1. การปฏิเสธผู้นำเท็จ

เศคาริยาห์ 13:2-6

‘วันนั้น’ พระเจ้าจะทรงกำจัดรูปเคารพ ผู้เผยพระวจนะเท็จ และวิญญาณมลทินจากแผ่นดิน (ข้อ 2)

ผู้เผยเท็จจะตายด้วยดาบของบิดามารดาและหลอกคนไม่ได้อีก เขาจะอับอายที่เคยเป็นผู้เผยและปฏิเสธว่าไม่ใช่ ทั้งพยายามซ่อนบาดแผลที่ทำระหว่างเข้าสู่วังค์ (1พงษ 18:28) พระเจ้าจะทรงชำระแผ่นดินเช่นนี้

b3. ผู้เลี้ยงถูกฆ่าและประชากรกระจัดกระจาย

เศคาริยาห์ 13:7-9

สามข้อนี้กล่าวต่อหัวข้อผู้เลี้ยง (9:16; 10:2-3; 11:3-17) นักวิชาการหลายคนเสนอให้ย้ายไว้หลัง 11:17

และเข้าใจว่าเป็น ‘ผู้เลี้ยงไร้ค่า’ ใน 11:15 แต่ข้อ 7 เรียกเขาว่า ‘ผู้เลี้ยงของพระยาห์เวห์

ผู้เป็นเพื่อน/คู่ของพระยาห์เวห์’ จึงชัดว่าเป็นภาพลวงหน้าพระเมสสิยาห์ (มธ 26:31; มก 14:27)

อีกด้านหนึ่ง ‘ดาบ’ แทนการพิพากษา ทำให้สองในสามของแผ่นดินพินาศ ส่วนหนึ่งในสามจะถูกถลุงเหมือนเงินทอง กลับมาหาพระเจ้าและเป็นประชากรพันธสัญญา (ข้อ 9) ข้อต่อไปจึงประกาศความรอดยุคสุดท้ายหลังความทุกข์ช่วงหนึ่ง F. F. Bruce เห็นว่าพระดำรัสยุคสุดท้ายนี้ (พร้อม 12:10)

มีภูมิหลังจาก ‘บทบาทกษัตริย์’ ในพิธีกรรมแห่งชาติ ภาพกษัตริย์ถูกตีพบหลายครั้งในพระดำรัสพันธสัญญาเดิม (มคา 5:1; อสย 50:6)

บทที่ 14

c3. การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของเยรูซาเล็ม

เศคาริยาห์ 14:1-15

‘ภาษาตอนนี้ส่วนใหญ่เป็นภาษาพิธีกรรมจากเทศกาลศิโยน ซึ่งสะท้อนการบรรจบระหว่างพระยาห์เวห์กับศัตรู การสำแดงชัยชนะ และขบวนฉลอง’ (Smith) วันสุดท้ายหรือ ‘วันแห่งพระยาห์เวห์’ คนต่างชาติรวมกัน (12:3)

ติเยรูชาเล็ม ต่างจาก 12:1-9 ที่เน้นครแตกและประชาชนถูกจับ แต่แล้วพระยาห์เวห์เสด็จมาตีชนชาติ
ภูเขาเมกอกที่ทรงยืนแยกเหนือได้เกิดหุบเขาใหญ่ (ข้อ 4; เทียบ ฮบก 3:6; มคา 1:3-4; มธ 17:20)

ผู้เหลือในเยรูซาเล็มหนีทางหุบเขา (ข้อ 5) ประโยคท้ายข้อ 5 เป็นเสียงโห่ร้องชัย ‘ผู้บริสุทธิ์ทั้งสิ้น’
หมายถึงสิ่งมีชีวิตสวรรค์ ส่วน ‘พวกเจ้า’ หมายถึงผู้เหลือในเยรูซาเล็ม ข้อ 6-11 ให้ภาพรวมเยรูซาเล็มใหม่ ข้อ 6-7
ตีความยาก แต่สัญญาว่าวันสุดท้ายมีแสงเสมอ เหมือนวิวรณ์ 21:23

คือไม่มีดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์เพราะพระเจ้าทรงเป็นแสง (อสย 60:19-20)

‘วันนั้น’ น้ำแห่งชีวิตจะไหลจากเยรูซาเล็มสู่ทะเลตายและเมดิเตอร์เรเนียนตลอดเวลา เอเสเคียล 47:1-10
กล่าวว่าน้ำจากพระวิหารจะรักษาทะเลตาย วันนั้นพระยาห์เวห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือโลก
และทั่วโลกจะยอมรับเพียงพระนามของพระองค์ (ข้อ 9) โลกอยู่ใต้การปกครอง เยรูซาเล็มถูกยกสูง และคนอยู่
‘อย่างปลอดภัย’ ไม่มีสงคราม (‘การทำลายถวายเป็น’ [เฮเรม])

อีก (ข้อ 11; ฮซย 2:18) ภาพนครถูกยกสูงชวนให้นึกหวัข้อ ‘ภูเขาจักรวาล’
จากข้อมูลอุกาดที่มองภูเขาซาโฟนทางเหนือเป็นที่อยู่เทพ (เทียบ อสย 2:2; มคา 4:1; สดต 48:1-2) ข้อ 12-15
บรรยายคำสาปว่าสยดสยองแก่ผู้รุกราน แต่ผู้ใดจะสู้ที่เยรูซาเล็มและได้ทรัพย์ชนชาติ (เทียบ อสย 60:6-9)

a1. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับการนมัสการในฐานะกษัตริย์เหนือสรรพสิ่ง

เศคาริยาห์ 14:16-21

สืบจากข้อ 14 ที่ทรัพย์ชนชาติมารวมในเยรูซาเล็ม ผู้เหลือจากชนต่างชาติจะขึ้นมาทุกปีเพื่อนมัสการ ‘กษัตริย์’
พระยาห์เวห์จอมทัพ พระองค์ทรงเป็น ‘กษัตริย์เหนือทั่วโลก’ (ข้อ 9) และเป็นพระเจ้าองค์เดียว
พระองค์ประทานฝนและลงโทษ อียิปต์เป็นตัวแทนชาติที่ต่อต้าน (ข้อ 18-19)

ผู้ไม่นมัสการจะถูกลงโทษ ในวาระสุดท้ายทุกสิ่งจะบริสุทธิ์ แม้กระดิ่งม้าจะจารึก ‘บริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์’
เหมือนผ้าโพกบุโรหิต (อพย 28:36) และหม้อของคนทั่วไปจะเหมือนภาชนะบริสุทธิ์ในพระวิหาร (1พกษ 7:45)
พระวิหารจะบริสุทธิ์ ไม่มี ‘ชาวคานาอัน’ หรือพ่อค้าอีก

ในเยรูซาเล็มใหม่แห่งบทที่ 14 ความแตกต่างระหว่างมลทินกับบริสุทธิ์จะหมดไป

เศคาริยาห์ 14:1

ความแบ่งแยกระหว่างยิวกับชนต่างชาติก็จะหมด เหลือเพียงผู้ที่นมัสการพระเจ้ากับผู้ที่อยู่ใต้คำสาป

มาลาคี

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4

บทที่ 1

บทนำมาลาคี

มาลาคี 1:1

เนื้อหาหลายส่วนอ้างอิง TOTC ของ Andrew E. Hill เรื่อง ‘ฮักกัย เศคาริยาห์ มาลาคี’ (2014, CLC)

บทนำ

คำฮีบรู [มาลาคี] แปลว่า ‘ผู้สื่อสารของเรา’ หรือ ‘ทูตของเรา’ (3:1)

ทาร์กุมอาราเมคบางฉบับใช้เป็นตำแหน่งของเอสรา และประเพณียิวตามทัลมุดถือเป็นนามปากกาของเอสรา เจอโรมกับคาลวินก็เห็นเช่นนั้น แต่เหมาะที่สุดที่จะถือว่ามาลาคีเป็นชื่อผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง (Andrew Hill) เขาไม่ปรากฏชื่ออื่นในพระคัมภีร์ แต่มีในรายชื่อผู้เผยใน 2 Esdras

และประเพณียิวบอกว่ารวมก่อตั้งมหาสาภากับฮักกัยและเศคาริยาห์ รับบีเชื่อว่าหลังสามคนนี้ตาย

พระวิญญาณบริสุทธิ์จากอิสราเอลไป มาลาคีเทศนาในรัชกาลดาริอัสที่ 1 (522-486 ก.ค.ศ.)

แก่ผู้กลับมาตั้งถิ่นฐานในยูดาห์และลูกหลานผู้ที่ยังอยู่ กำหนดช่วงเขียนราว 500-430 ก.ค.ศ.

Ralph Smith เห็นว่ากิจการของเขาอาจก่อนเอสรากับเนหะมีย์ เวลานั้นยูดาห์ซับซ้อนทางการเมือง

เพราะกองทัพอัสซีเรียใช้เป็นฐานเพื่อพิชิตและควบคุมอียิปต์

ชุมชนหลังเชลยผิดหวังและรู้สึกพ่ายแพ้จากความเข้าใจศาสนาที่ผิด

หลายคนคิดว่าพระเจ้าทรงล้มเหลวต่อประชากร เพราะยังไม่เห็นทรัพย์สินที่ฮักกัยสัญญาหลังพระวิหารที่สองเสร็จ (ฮก 2:7, 18-19) การฟื้นฟูพันธสัญญาดาวิดที่เอเสเคียลพยากรณ์ (อสค 34:13, 23-24) หรือพันธสัญญาใหม่ที่เยเรมีย์สัญญา (ยรม 31:23, 31-33) (Andrew Hill) มาลาคีกล่าวว่าพระเจ้าทรงทำและรักษาพันธสัญญากับอิสราเอล (1:2; 2:10) และเรียกประชาชนกลับใจจากการทำลายความสัมพันธ์นั้น (3:7, 16-18)

ความสัมพันธ์กับพระองค์เรียกร้องทั้งหน้าที่แน่วตั้ง คือการนมัสการเหมาะสม และแนวนอน คือความยุติธรรมในสังคม (1:10-14; 3:5) ‘ผู้สื่อสาร’ หรือ ‘เอลียาห์’ ผู้เตรียมทางพระยาห์เวห์สำเร็จในพันธกิจยอห์นผู้ให้บัพติศมา (3:1; 4:5-6; มธ 11:14) การเสด็จขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งแสดงการสถิตของพระยาห์เวห์ และการมาของ ‘ทูตแห่งพันธสัญญา’ เริ่มสำเร็จในการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู และจะสมบูรณ์เมื่อเสด็จกลับมา

สารบัญ (Andrew Hill)

บทที่ 4

ข้อโต้แย้งที่หนึ่ง: ความรักของพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอล

มาลาคีย์ 4:1

(1:1-5)

บทที่ 1

(1) หัวเรื่อง

มาลาคีย์ 1:1

‘คำเตือน’ [มัสสา] เป็นศัพท์เฉพาะหมายถึงพระวณะพยากรณ์รูปแบบหนึ่ง คำว่า ‘อิสราเอล’ ใช้ระหว่างเชลยบาบิโลนหมายถึงคนอิสราเอลที่เหลือทั้งหมด และในยุคเปอร์เซียหมายถึงผู้กลับยูดาห์ (อสค 3:1; อสร 2:2) การใช้คำนี้ชวนระลึกคำพยากรณ์พันธสัญญาเดิมว่า ยูดาห์

กับอิสราเอลเหนือจะกลับรวมกัน (อสค 37:15-22)

* หัวเรื่องระบุว่ามาลาคีย์เป็นผู้สื่อสารของพระเจ้า และยืนยันสิทธิอำนาจของข่าวสารในฐานะพระวณะ

(2) ความรักของพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอล

มาลาคีย์ 1:2-5

ผู้ฟังสงสัยความรักของพระเจ้า พวกเขาขอพระสัญญาหลังสร้างพระวิหารแต่ไม่เห็น จึงท้อและระแวง พระองค์ยืนยันความรักแห่งพันธสัญญาแบบไม่มีเงื่อนไข [อาฮัฟ] อีกครั้ง พระเจ้าผู้ทรงรักหรือเลือก ‘ยาโคบ’ ก็รัก ‘อิสราเอล’ เช่นนั้น อิสราเอลเป็นทรัพย์สินพิเศษ (3:17) ส่วนเอชากับเอโดม พระองค์ ‘เกลียด’ คือไม่ได้เลือก (ข้อ 3-4)

จะทรงทำให้ร้าง ไม่พิน และเป็นชนใต้พระพิโรธตลอดไป (อสย 34:5-17; ยรม 49:7-22; อสค 25:12-14; ยอล 3:19; อมส 1:11-12; อบด; พคค 4:21-22) นักวิชาการทั่วไปเห็นว่าสหพันธ์เผ่าอาหรับค่อย ๆ

พิชิตและแทนเอโดมช่วงหนึ่งในศตวรรษที่ 5 ก.ค.ศ. ความต่างระหว่างยาโคบกับเอชาสื่อว่าพระเจ้าทรงรักอิสราเอลตามพระประสงค์และจะฟื้นฟู ‘พระยาห์เวห์จอมทัพ’ ปรากฏ 20 ครั้งในมาลาคีย์ แสดงพระบารมีและสิทธิอำนาจ ความยิ่งใหญ่จะเป็นที่ยอมรับไม่เพียงในอิสราเอล แต่ทุกชาติ ดังเห็นจากเอโดมพินาศ (ข้อ 5; เทียบ 1:11, 14)

* แม้อิสราเอลไม่ซื่อสัตย์ ความรักของเจ้ายังคงทำให้พันธสัญญามีผล และการพินาศของเอโดมในประวัติศาสตร์เป็นหลักฐานภายนอกของความรักนั้น

ข้อโต้แย้งที่สอง: ฟ้องบุโรหิตที่ไม่สัตย์ซื่อ

มาลาคีย์ 1:1

(1:6-2:9)

(1) พระยาห์เวห์ถูกดูหมิ่นด้วยการนมัสการไม่สมควร

มาลาคีย์ 1:6-14

□ เครื่องบูชาที่ดูหมิ่นที่ถูกกล่าวโทษ (ข้อ 6-10)

พระยาห์เวห์เรียกปุโรหิตว่าผู้ ‘ดูหมิ่น’ พระนามเป็นนิสย ไม่ให้เกียรติพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาและไม่เกรงพระเจ้าผู้เป็นนาย พระองค์ทรงเป็นพระบิดาในฐานะผู้สร้างและทรงเลือก และเป็นองค์เจ้านายแห่งพันธสัญญาซีนาย แต่พวกเขาถามว่า ‘เราดูหมิ่นพระนามอย่างไร?’ ไม่ยอมรับความผิด การที่ปุโรหิตราวสี่พันคนรวมเลวดูหมิ่น

ชวนให้นึกเอชาวดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปี พวกเขาดูหมิ่นสิทธิพิเศษของตนในฐานะ ‘บุตรหัวปี’ ของอิสราเอล ทั้งถวายขนมปังเป็นมลทินตามพิธีบน ‘โต๊ะของพระยาห์เวห์’ แล้วยังถามว่า ‘เราทำให้พระองค์เป็นมลทินอย่างไร?’

(ข้อ 7) คำตอบชัดในข้อ 12 ปุโรหิตซึ่งควรตรวจและห้ามเครื่องบูชาผิดทำผิด กลับถวายสัตว์ดาบอด พิการ และป่วย (ข้อ 8; เทียบ ฉธบ 15:21; อสค 22:26) เมื่อเงินสนับสนุนจากเปอร์เซียหยุด พวกเขาอาจใช้วิธีลดต้นทุน (IVP Background Commentary) แม้ผู้ว่าราชการายังไม่ยอมรับของเช่นนี้ พระเจ้าก็ยังไม่รับตัวพวกเขาแม้ทูลขอพระกรุณา (ข้อ 8-9)

หน้าที่คนกลางสูญเสียไป พระองค์ถึงตรัสว่าอยากให้มีคนปิดประตูพระวิหาร (ข้อ 10)

ไม่รับเครื่องบูชาที่กลับมาถวายในพระวิหารใหม่

* สิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงรับก่อนเครื่องบูชาคือตัวปุโรหิต ปัญหาไม่ใช่เพียงละเมิดพิธีภายนอก แต่เป็นใจที่เห็นการถวายเป็นการ (ข้อ 13)

□ พระนามพระยาห์เวห์ถูกทำให้เป็นมลทิน (ข้อ 11-14)

ไม่ใช่ที่อิสราเอลหรือพระวิหารเยรูซาเล็ม แต่ ‘ทุกแห่งท่ามกลางชนต่างชาติ’ จะถวายเครื่องหอมและเครื่องบูชา ‘บริสุทธิ์’ ทำให้พระนามยิ่งใหญ่ ปุโรหิตอิสราเอลดูหมิ่น ‘โต๊ะของพระยาห์เวห์’ (เทียบข้อ 7) และทำพระนามเป็นมลทิน (ข้อ 12) แต่ชนต่างชาติจะยำเกรงพระนาม ‘ความน่าเกรงขาม’ เป็นคุณลักษณะของพระยาห์เวห์และพระนาม (ฉธบ 28:58; สดด 99:3)

ข้อ 12 ปุโรหิตกล่าวว่าโต๊ะพระยาห์เวห์เป็นมลทิน และ ‘ผล’ หรืออาหารบนนั้นนำดูหมิ่น บาปถูกย้ำ พวกเขาเห็นการถวาย ‘นาราคาญ’ น้ำของขโมย สัตว์พิการ และป่วยมาถวาย (ข้อ 13; เทียบข้อ 8) นี่คือการดูหมิ่น พระเจ้าไม่รับและประกาศคำสาปแก่คนหลอกลวง (ข้อ 14)

คำสาปเป็นประกาศรุนแรงที่สุดในผู้เผยพระวจนะน้อยสิบสองเล่มมีเพียงมาลาคีย์ประกาศเช่นนี้ และเกี่ยวข้องกับการผิดคำสาบาน (ฉธบ 27:15-26)

* การนมัสการทั่วสากลที่มาลาคีย์เห็นล่วงหน้าเป็นใจกลางข้อโต้แย้งที่สอง อิสราเอลดูหมิ่น แต่พระเจ้าจะทรงรับการนมัสการในทุกชาติในฐานะ ‘กษัตริย์ยิ่งใหญ่’ (ข้อ 14; เทียบ สดด 47:2; 95:3) ทรงรับการนมัสการท่ามกลางทุกชนชาติ สิ่งนี้แสดงพระคุณของพระเจ้า

คือชาวประเสริฐจะไปไกลกว่าอิสราเอลถึงชนต่างชาติ

บทที่ 2

□ คำขู่แห่งคำสาปเพราะดูหมิ่นพระยาห์เวห์

มาลาคีย์ 2:1-3

หากปุโรหิตไม่ฟัง ไม่ใส่ใจโดยจงใจ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนาม พระเจ้าจะทรงสาป ‘พระพรของปุโรหิต’ คือพระพรที่เขาประกาศ (กตว 6:24-27) จะกลับเป็นคำสาป แท้จริงเขาไม่ใส่ใจและถูกสาปแล้ว ‘ตำหนิเมล็ดพันธุ์’ อาจหมายถึงโทษถึงลูกหลาน (เทียบ 2:4) หรือคำสาปว่า ‘ตัดเมล็ดพันธุ์’ (เทียบเซปตัวจันต์)

‘มูล/เศษเครื่องบูชา’ [เปเรช] เป็นศัพท์หมายถึงเครื่องในหรือส่วนไร้ประโยชน์ของสัตว์ โดยเฉพาะสิ่งไม่ย่อยในกระเพาะ (Levine) ต้องเผานอกค่ายตรงที่ทิ้งเถา
บัดนี้พระเจ้าจะทรงจัดการปุโรหิตเหมือนเขาจัดการเศษนั้น ทาร์กัมแปลว่า
‘เราจะทำให้เห็นความอับอายของการล่วงละเมิดบนใบหน้าเจ้า’

* เพราะบาป ปุโรหิตถูกเตือนว่าจะเสียสิทธิและพระพรที่ได้รับ คำสาปนี้เชื่อมกับ ‘พันธสัญญากับเลวี’

ในข้อต่อไป

□ พันธสัญญาพระยาห์เวห์ถูกทำให้เป็นมลทินด้วยคำสอนเท็จ

มาลาคีย์ 2:4-9

พระบัญชาให้ฟัง ใส่ใจ และถวายพระเกียรติ มีเพื่อให้ ‘พันธสัญญากับเลวี’ ดำรงอยู่
แต่ปุโรหิตลูกหลานเลวีทำให้เสื่อม/ทำลาย (ข้อ 8) พันธสัญญานั้นคือ ‘พันธสัญญาแห่งชีวิตและสันติ’
เลวียำเกรงพระเจ้าและพระนาม (ข้อ 5) แต่ลูกหลานไม่ยำเกรง (1:6)
เลวีดำเนินกับพระเจ้าและทำให้คนมากมายหันจากบาป (ข้อ 6)
แต่ปุโรหิตทำคนสะดุด/ทำบาปด้วยคำสอนธรรมบัญญัติผิด (ข้อ 8)

ตนไม่รักษา และเวลาวิญญูย์ก็ ‘ไม่ยกหน้า’ ประชาชน คือไม่ใช่ธรรมบัญญัติถูกต้องและละเลยแสดงความกรูณากับความเท่าเทียม (Andrew Hill) พระเจ้าจึงทำให้ถูกดูหมิ่น (ข้อ 9) เรื่องเล่าเดิมไม่มีฉากทำพันธสัญญา กับ ‘เลวี’ โดยตรง
แต่มิโนยเทียบพันธสัญญาพระราชทานของกษัตริย์

- (1) อพย 32:26-29 หลังบุตรเลวีฆ่าผู้นมัสการลูกวัวทองที่ซีนาย
- (2) กตว 25:11-13 หลังฟีเนหัสทำอย่างกล้าหาญเมื่อภัยพิบัติมาเพราะบาอัลเปโออร์
- (3) ฉธบ 33:8-11 ในบทกวีที่โมเสสอวยพรเผ่าเลวี
- (4) ยรม 33:20-21 ในการทบทวนพันธสัญญา กับเผ่าเลวี

* บุโรหิตไม่เป็นแบบอย่าง ‘ผู้สื่อสารของพระยาห์เวห์’ และทำประชากรบาป
ชวนให้นึกอาดัมผู้แทนพันธสัญญาซึ่งทำลายพันธสัญญา แต่พระเจ้าจะฟื้นฟูทุกสิ่งผ่านพระเมสสิยาห์
‘ทูตแห่งพันธสัญญา’ ดัง 3:3 ส่อว่า พระองค์จะทรงถูกลูกและชำระลูกหลานเลวเหมือนทองคำ
แล้วเขาจะถวายเครื่องบูชาด้วยความชอบธรรม

ข้อโต้แย้งที่สาม: พ้องประชาชนที่ไม่สัตย์ซื่อ

มาลาคีย์ 2:1

(2:10-16)

(1) พันธสัญญาพระยาห์เวห์ถูกทำให้เป็นมลทินด้วยการไม่เชื่อฟัง

มาลาคีย์ 2:10-12

ข้อ 10 ใช้บุรุษที่หนึ่ง ‘เรา’ เพื่อสั่งสอนและตักเตือนหนักแน่น ‘พระบิดาองค์เดียว’ และ ‘พระเจ้าองค์เดียว’
เน้นว่าอิสราเอลเป็นพี่น้องจากต้นกำเนิดเดียวและเป็นชุมชนพันธสัญญา จึงต้องสัตย์ซื่อต่อกัน
แต่พวกเขาทรยศ/ไม่สัตย์ซื่อ [บกาคัด] ต่อ ‘พี่น้อง’ เป็นการลบหลู่ ‘พันธสัญญาบรรพบุรุษ’ (ข้อ 10)

ความไม่สัตย์ซื่อคือแกนข้อโต้แย้ง (ข้อ 10, 11, 14, 15, 16) ยูดาห์ทำสิ่งน่าเกลียด แตงกับธิดาของพระต่างชาติ
และลบหลู่ ‘สิ่งบริสุทธิ์/สถานนมัสการ’ [โคเดช] ที่พระเจ้าทรงรัก พระองค์จะตัดผู้ทำและผู้เห็นด้วยออกจาก
‘เดีนท์ยาโคบ’ (ข้อ 11-12)

สิ่งที่ประณามไม่ใช่การแต่งงานต่างชาติโดยตัวมันเอง เช่น โมเสสกับซิปีโปราห์หรือโบอาสกับรูธ
แต่คือการนมัสการรูปเคารพและ ‘ไม่สัตย์ต่อพันธสัญญา’ ผ่านการแต่งงาน (ฉธบ 7:3-4)

* ข้อโต้แย้งที่สามกล่าวสองด้านถึงการหย่าและแต่งงานกับหญิงต่างชาติ การแต่งงานนั้นคือไม่สัตย์ต่อหญิงผู้ถูกหย่า ซึ่งเป็น
‘พี่น้อง’ คำใช้ได้ทั้งเพศ (ข้อ 14-15) และเป็นการลบหลู่ความบริสุทธิ์ของพระบิดาองค์เดียว

นักวิชาการใหม่บางคนเห็นว่า ‘ธิดาของพระต่างชาติ’ หมายถึงรูปเคารพที่ทำ ‘พระวิหาร’ เป็นมลทิน C. C. Torrey
ตามแนวโน้มและมองว่าอิสราเอลทรยศภรรยาในวัยหนุ่ม คือศาสนาแห่งพันธสัญญา

(2) พันธสัญญาสมรสถูกทำให้เป็นมลทินด้วยการหย่า

มาลาคีย์ 2:13-16

ประชาชนรู้ว่าพระเจ้าไม่รับของถวาย จึงร้องไห้คร่ำครวญถามว่า ‘เพราะเหตุใด?’ คำตอบคือพวกเขาไม่สัตย์ต่อ
‘ภรรยาแห่งพันธสัญญา’ ที่แต่งเมื่อหนุ่ม พระเจ้าทรงเป็นพยานการสมรส (ข้อ 14; เทียบ 3:5) และทรงเกลียด
‘การโล่งอก’ หรือหย่า (ข้อ 16) เพราะทรงทำทั้งสองเป็นหนึ่ง (ข้อ 15; เทียบ มธ 19:6)

จึงต้องไม่ทำลายความสัตย์ต่อภรรยา ข้อ 15 แปลยากที่สุดในมาลาคีเพราะต้นฉบับเสียหายและไวยากรณ์ผิดปกติ แปลตรงได้ว่า ‘พระองค์มิได้ทรงสร้างหนึ่ง แม้ยังมีวิญญาณเหลืออยู่หรือ?’

หนึ่งนั้นแสวงหาอะไร? เชื้อสายของพระเจ้า ดังนั้นจึงระงับวิญญาณของตน อย่าทรยศภรรยาเมื่อยังหนุ่ม’ แต่ NAB แก่การอ่าน ‘ส่วนที่เหลือ’ [เซอร์] เป็น ‘เนื้อ’ [เซอร์] แล้วแปลว่า ‘มิได้ทรงสร้างเป็นชีวิตหนึ่งที่มีเนื้อและวิญญาณหรือ?’

* เพราะชีวิตของเขา เช่น การหย่าและทำร้าย ผิดต่อพระพักตร์ พระองค์จึงไม่รับของถวาย ภายใต้แรงกดดันเศรษฐกิจ พวกเขาหย่าและแต่งงานใหม่กับหญิงต่างชาติในพื้นที่อย่างง่ายดาย Andrew Hill อธิบายว่า ชายเหล่านี้หย่าภรรยาเพื่อแต่งงานต่างชาติและได้สิทธิร่วมสมาคมการค้าหรือพันธมิตรธุรกิจ พวกเขาไม่กลับใจจริง เมื่อเห็นของถวายไม่ถูกรับก็ยิ่งใจแข็งตามค่านิยมโลก (2:17; 3:14-15)

(1) ความยุติธรรมของพระยาห์เวห์ถูกทำลาย

มาลาคี 2:17

ประชาชนทำให้พระเจ้าเหนื่อยด้วยคำพูด (เทียบ อสย 43:24) แต่ย้อนถามว่า ‘เราทำให้ทรงเหนื่อยอย่างไร?’

ถ้อยคำของเขาเต็มด้วยความสงสัยต่อ ‘พระเจ้าแห่งความยุติธรรม [มิชพัท]’ (อสย 30:18)

เพราะคนชั่วยังไม่ถูกพิพากษาทันที พวกเขาพูดราวกับพระเจ้าทรงชอบความชั่ว หรือไม่มีพระเจ้าผู้ทำความยุติธรรมเลย

* คำตอบต่อความสงสัยคือ ‘เราจะเข้ามาใกล้เจ้าเพื่อพิพากษา’ (3:5)

บทที่ 3

(2) พระยาห์เวห์จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์

มาลาคี 3:1-4

‘ดูเถิด เราจะส่งผู้สื่อสารของเรา [มาลาคี] เขาจะเตรียมทางข้างหน้าเรา’ รูปกริยาที่ใช้บอกการกระทำใกล้เกิด

ผู้สื่อสารสมัยนั้นประกาศขบวนการกษัตริย์และขจัดอุปสรรคจากทาง (อสย 40:3) ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ (=1:6)

ที่พวกเขาปรารถนา คือ ‘ทูตแห่งพันธสัญญา’ จะเสด็จมายัง ‘พระวิหารของพระองค์’ ทันที (ข้อ 1) ไม่มีใครทน

‘วันเสด็จ’ ได้ (ข้อ 2)

พระองค์จะถลุงและชำระทุกสิ่ง ไม่มีใครยืนต่อหน้าได้ จะทรงชำระ ‘ลูกหลานเลว’ ให้ถวาย

‘เครื่องบูชาแห่งความชอบธรรม’ (ข้อ 3) เมื่อนั้นจึงทรงพอพระทัยเครื่องบูชา ‘ยูดาห์และอิสราเอล’ เหมือนสมัยก่อน (ข้อ 4)

* ‘ชาวยิวชอบธรรมผู้สิ้นหวัง’ ร้ององค์พระผู้เป็นเจ้ามาพิพากษาเที่ยงธรรม แต่การเสด็จจะต่างจากที่คิด (เทียบ อมส 5:18) คำพยากรณ์เริ่มสำเร็จด้วยยอห์นผู้ให้บัพติศมา ‘ผู้สื่อสารของเรา’ และการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซู

‘องค์พระผู้เป็นเจ้า/ทูตแห่งพันธสัญญา’ (ลก 2:21-40) และจะสมบูรณ์เมื่อพระเยซูเสด็จกลับกับการพิพากษาสุดท้าย

(3) การพิพากษาของพระยาห์เวห์

มาลาคีย์ 3:5

พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสว่าจะเสด็จมาพิพากษาโดยตรง และแจกแจงกลุ่มผู้ถูกพิพากษา

พระองค์ทรงเห็นความชั่วทั้งหมดแล้ว และวันนั้นจะเป็นพยานกล่าวโทษการกระทำอย่างรวดเร็ว

* คนสงสัยถามว่า ‘พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอยู่ไหน?’ (2:17) แต่พระองค์จะเสด็จมาแน่และพิพากษาสุดท้าย

คำเตือนเรียกอิสราเอลกลับทำความยุติธรรมในสังคมด้วยใจยำเกรง

(1) คำเรียกให้กลับใจ

มาลาคีย์ 3:6-7

‘เพราะเราคือพระยาห์เวห์ไม่เปลี่ยนแปลง’ ประกาศพระลักษณะที่สัตย์ต่อพันธสัญญา

อิสราเอลละทิ้งและไม่รักษากฎตั้งแต่บรรพบุรุษ

แม้ถูกกล่าวโทษ พันธสัญญาหรือคำสาบานกับ ‘ลูกหลานยาโคบ’ จะยั่งยืนเพราะพระกรุณาและเมตตา (สดด 111:5;

89:34) เขาจึงไม่ถูกเผาผลาญ พิณาศ หรือแตกสลาย แต่เมื่อพระเจ้าตรัสให้กลับมา (เทียบ ศคย 1:3; ฮกก 1:12-14)

พวกเขากลับถาม ‘เราจะกลับอย่างไร?’ ด้วยท่าทีเสียดสีเหมือนคิดว่าตนไร้บาป หรือ ‘เราไม่เคยจากไป

จะกลับอย่างไร?’ (NLT)

Andrew Hill กล่าวว่า พวกเขาดูเหมือนโทษพระยาห์เวห์ที่ความสัมพันธ์แตก เพราะแม้กลับคานาอันแล้ว

ยังไม่เห็นผลประโยชน์แห่งพันธสัญญาที่จับต้องได้

(2) คำเรียกร้องให้นำสืบลดครบถ้วน

มาลาคีย์ 3:8-12

การซ้ำ ‘ปล้น/ฉ้อโกง’ สี่ครั้งเน้นว่าปฏิเสธของถวายสมควรเป็นความผิดร้ายแรง ‘สืบลดกับของถวาย [เทรูมาห์]’

หมายถึงสืบลดและ ‘สืบลดจากสืบลด’ (กตว 18:26; Andrew Hill) ทั้งชาติถูกสาปเพราะปล้นของพระเจ้า (ข้อ 9)

คำสั่ง ‘นำสืบลดครบถ้วนมา’ สอดคล้องกับ ‘จงกลับมา’ ในข้อ 7

พระเจ้าทรงต้องการทำให้ชัดว่าใครเป็นเหตุปัญหาเศรษฐกิจ จึงตรัสให้ทดลองพระองค์เรื่องนี้ (ข้อ 10)

เพื่อพิสูจน์ว่าปัญหาไม่ใช่พระองค์ไม่สัตย์ แต่ประชาชนไม่สัตย์

และให้ชุมชนฟื้นฟูโอกาสยืนยันผ่านประสบการณ์เชื่อฟัง (Andrew Hill) ภาษาการเกษตร

เน้นพระพรอุดม แล้วทุกชาติจะยอมรับพระพรนั้น (ข้อ 12; เทียบ 1:11, 14)

* เบื้องหลังการไม่เชื่อฟังเรื่องสิบลดคือความเฉื่อยฝ่ายวิญญาณและแรงกดเศรษฐกิจ

(เงินสร้างพระวิหารถูกหยุดในรัชกาลอาหสุเอรัสแห่งเปอร์เซีย) พวกเขาโทษพระเจ้า แต่ถูกสาปเพราะปล้นของพระองค์ พระเจ้าสัญญาพระพรเมื่อกลับมา การเน้นสิบลดไม่ใช่เรียกร้องการถือกฎหมายนอก ซึ่งทั้งเล่มต่อต้าน แต่ทรงต้องการให้อิสราเอลวางใจความรักแห่งพันธสัญญา กลับหาพระเจ้าผู้แก้ทุกปัญหา และเชื่อฟังครบถ้วน

(1) การเชื่อฟังพระยาห์เวห์ถูกท้าทาย

มาลาคีย์ 3:13-15

อิสราเอลใช้คำแข็งกระด้างต่อต้านพระเจ้าแต่ไม่ยอมรับ ‘เราพูดอะไรต่อต้านพระองค์?’ คำพูดอยู่ข้อ 14-15 ว่า ‘รับใช้พระเจ้าและรักษาพระบัญชาไว้ประโยชน์’ กลับเห็นคนหยิ่งและคนชั่วได้ดี ผู้ ‘ทดลองพระเจ้า’ เหมือน ‘ทำพระองค์ให้ลงโทษ’ (NLT) แต่ยังไม่พินัย

* คำต่อต้านเกิดจากเข้าใจพระเจ้าผิดทั้งหมด เมื่อไม่เห็นคนชอบธรรมได้รางวัลหรือคนชั่วถูกพิพากษา พวกเขาเมินพระลักษณะและการดำรงอยู่ของพระองค์ แต่พระองค์ย้ำว่า ‘วันพิพากษาของเราจะมาถึงแน่’ (3:1)

(2) การเชื่อฟังพระยาห์เวห์ได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้อง

มาลาคีย์ 3:16-18

ท่ามกลางคำต่อต้านของคนสงสัย พระเจ้าทรงใส่พระทัยฟังถ้อยคำยำเกรงของผู้สัจย์ และบันทึกใน ‘หนังสือที่ระลึกของพระยาห์เวห์’ ไม่ใช่ทันที แต่ ‘วันกำหนด’ จะทรงทำเขาเป็น ‘ทรัพย์พิเศษ’ และสงสารเหมือนบิดาคนอมบุตร

* คำปณิธานในห้วงอนาคต คือวันกำหนดที่คนชอบธรรมได้รางวัลอุดม
เมื่อนั้นจะเห็นความต่างชัดเจนระหว่างชอบธรรมกับชั่ว และผู้รับใช้พระเจ้าถูกกับไม่ถูก (ข้อ 18)

(3) วันแห่งพระยาห์เวห์—การพิพากษาและการแก้ต่าง (4:1-3; MT 3:19-21) ‘วันที่เหมือนไฟเตา’ คือพิพากษาสุดท้าย ไฟอาจแทนการชำระ (3:2-4) หรือทำลายสิ้น ‘เผาพวกเขาจนไม่เหลือราก’ แต่ผู้ยำเกรงจะได้รับการฟื้นฟูและรักษา (เยเรม 22:2) ‘ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม’ สะท้อนความเชื่อตะวันออกไกลโบราณที่เรียกเทพสุริยะว่าเทพแห่งความยุติธรรม และวาดดวงอาทิตย์เป็นวงกลมมีปีก (‘ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้นพร้อมการรักษาในปีก’) วันนั้นเขาจะเหยียบคนชั่ว (ข้อ 3; เยเรม 16:20) คือพระเจ้าประทานชัยชนะและการตอบแทนที่เที่ยงธรรม

* แสดงชัดทั้งพิพากษาและรางวัลใน ‘วันกำหนด’ เป็นคำตอบของ ‘พระเจ้าแห่งความยุติธรรม’

บทที่ 4

ภาคผนวก

มาลาตี 4:4-6

(1) พระบัญชาให้เชื่อฟังธรรมบัญญัติโมเสส (4:4; MT 3:22) ‘จงระลึกถึงธรรมบัญญัติ กฎเกณฑ์ และข้อบัญญัติที่เราสั่งโมเสสผู้รับใช้ของเรา’ ไม่ใช่เพียงคำสั่งเชื่อฟัง แต่เป็นการหนุนใจให้กระทำความรู้เรื่องพระเจ้าผู้ทรงทำงานในประวัติศาสตร์ (Andrew Hill)

(2) เอลียาห์กับวันแห่งพระยาห์เวห์ (4:5-6; MT 3:23-24) ‘ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์’ เป็นแบบเดียวกับ 3:1 ก่อนพิพากษาสุดท้ายคือ ‘วันใหญ่และน่าสะพรึง’ พระเจ้าจะทรงหันประชากรกลับ พระเยซูตรัสว่าอย่าหันผู้ให้ปัดตีมาคือเอลียาห์นี้ (มธ 17:12) เอลียาห์จะหันใจบิดาหาลูก และใจลูกหาบิดา

* กิจการเอลียาห์เองไม่รับประกันการฟื้นของอิสราเอลทั้งหมด

พวกเขายังรับผิดชอบหันใจหาพระบิดาเพื่อฟื้นคำสาปน่าสะพรึงจากการสถิตของพระเจ้า

ภาคผนวกจึงเป็นเหมือนคำสารภาพว่า ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ฮีบรูเป็นแหล่งสิทธิอำนาจ การนำทาง และพยานถึงการสถิตของพระเจ้าสำหรับชุมชนยิวที่ฟื้นฟู (Andrew Hill)

[06 พระกิตติคุณ]

พันธสัญญาใหม่

มัทธิว

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 26 · บทที่ 27 · บทที่ 28

บทที่ 1

บทนำมัทธิว

มัทธิว 1:1

บทนำ

ผู้เขียนและช่วงเวลาเขียน

มัทธิว 1:1

- ผู้เขียน: ตามธรรมเนียมสืบทอด โดยทั่วไปถือว่าเป็นอัครทูตมัทธิว (9:9)
- ช่วงเวลาเขียน: ประมาณ ค.ศ. 68-70 (สถานที่: อันติโอกในซีเรีย หรือเยรูซาเล็ม)

ลักษณะเด่น

มัทธิว 1:1

- ☐ เฆี่ยงแก้ต่างความเชื่อ: เป็นพยานว่า “พระเมสสิยาห์ (พระคริสต์)” ซึ่งเป็นความสนใจสูงสุดของชาวยิวคือพระเยซูเจ้า
- ☐ เฆี่ยงยิว: ทั้งในเรื่องการใช้คำศัพท์และอื่น ๆ เป็นหนังสือที่มีกลิ่นอายยิวมากที่สุด แต่ในเวลาเดียวกันก็วิพากษ์ชาวยิวอย่างชัดเจน เช่น การชี้ความผิดของผู้นำยิว
- ☐ เฆี่ยงพันธกิจ: เริ่มต้นด้วยการแนะนำพระเยซูว่าเป็น “กษัตริย์ของชาวยิว” และเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของทุกชนชาติ
- ☐ เฆี่ยงจริยธรรม: แสดงให้เห็นว่าชีวิตและจริยธรรมของประชากรแห่งแผ่นดินของพระเจ้าที่มาถึงแล้วควรเป็นอย่างไร
- ☐ เฆี่ยงการสอน: มีการจัดระบบ เหมาะแก่การสอนและการท่องจำ ใช้การบรรยายที่กระชับและโครงสร้างที่ประณีต

สาระสำคัญของพระกิตติคุณมัทธิว

มัทธิว 1:1

- ☐ ด้วยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิม แผ่นดินของพระเจ้า (อาณาจักร) ได้เริ่มต้นแล้ว (3:2-“แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว”-สำเร็จแล้ว,

12:28-“แผ่นดินของพระเจ้ามาถึงท่านทั้งหลายแล้ว”-อดีตกาล)

☐ พระเยซูผู้ทรงเป็นกษัตริย์แห่งอาณาจักรนั้น ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (16:16)

และทรงเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์ดาวิด (22:45)

☐ พระเยซูเสด็จมาเพื่อช่วย “ประชากรของพระองค์” คือคนบาป ให้อุดจากบาปของพวกเขา (1:21, เทียบ 9:13-มาเพื่อเรียก) และทรงสิ้นพระชนม์เพื่อการอภัยบาป (26:28-โลหิตแห่งพันธสัญญา, เทียบ 20:28-ค่าไถ่/ransom)

☐ บรรดาผู้เชื่อในคริสตจักรซึ่งเป็นประชากรของพระเยซู ต้องดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระองค์ และเลียนแบบพระองค์ อดทนท่ามกลางการข่มเหงและความทุกข์ยาก โดยตระหนักถึงวาระสุดท้าย

การประยุกต์ใช้: บทเรียนที่มีทิวให้แก่อ่าน

มัทธิว 1:1

☐ (ท่ามกลางความขัดแย้งกับชาวยิว) จงยึดมั่นความเชื่อในพระเยซู ผู้ทรงทำให้คำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ! พระองค์ทรงเป็นผู้ทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จ (5:17) และทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า “ผู้ทรงพระชนม์” (16:16)

☐ (ท่ามกลางการข่มเหง) จงระลึกถึงการถูกปฏิเสธและความทุกข์ทรมานที่พระเยซูทรงรับ และจงเดิน “ทางแห่งกางเขน” (16:24, เทียบ 10:22/24:13-ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับความรอด)

☐ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือทุกสิ่ง และยังทรงอยู่กับเราในเวลานี้ (1:23, 28:20) จงประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร” (4:23)!

สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องมัทธิว)

บทที่ 4

บทที่ 4 พระเยซูผู้ทรงถูกทดลองเหมือนเรา

มัทธิว 4:1

บทที่ 5(1) ผู้เป็นสุข: ภาพของประชากรแห่งแผ่นดินของพระเจ้า บทที่ 5(2) บุตรทั้งหลายของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

บทที่ 25

บทที่ 25 การเสด็จกลับมาของพระเยซูและการพิพากษาสุดท้าย

มัทธิว 25:1

บทที่ 26(1) โลหิตแห่งพันธสัญญา บทที่ 26(2) ความทุกข์ทรมานของพระเยซูและการปฏิเสธของเปโตร

บทที่ 1

ลักษณะเด่นของลำดับพงศ์พันธุ์ (ข้อ 1-17)

มัทธิว 1:1

- (1) เชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด (ข้อ 6): ให้ “รายชื่อการสืบราชบัลลังก์” มากกว่าจะเป็นลำดับพงศ์พันธุ์ตามเนื้อหนัง (เหมือนลูกา) เพื่อเน้นว่าพระคริสต์ทรงเป็นทายาทโดยชอบธรรมของบรรดากษัตริย์
 - (2) เหตุผลที่แบ่งเป็น 14 ชั่วอายุ: การแบ่งชั่วอายุเป็นธรรมเนียมของชาวยิว ชื่อดาวิดมีค่าตัวเลขหมายถึง 14 ดาวิดคือจุดสูงสุด-การถูกกวาดไปเป็นเชลยคือจุดต่ำสุด-พระคริสต์คือจุดสูงสุดยิ่งกว่า เป็นการเริ่มต้นยุคใหม่ (เกเนซิส-ข้อ 1, 18)
 - (3) การละชื่อบางคน: อาหัสยาห์ โยอาช อามาเซียห์ เยโฮยาคิม ถูกละไว้เพราะเป็นกษัตริย์ชั่วหรือไม่? ไม่ใช่ เพราะกษัตริย์ชั่วอื่น ๆ เช่น อาปียาห์ และโยรัม ก็ยังถูกบันทึกไว้ (หลานก็ถือเป็นบุตรได้ เทียบ อสร 3:2 กับ 1พศด 3:17-19)
 - (4) บุตรของโยเซฟ? พระเยซูทรงเป็นบุตรของโยเซฟตามกฎหมาย ไม่ใช่ตามสายเลือด พระคริสต์ทรงบังเกิด “จากมารีย์” เน้นการทรงกระทำของพระเจ้า
 - (5) มีผู้หญิงปรากฏในลำดับพงศ์พันธุ์: มีหญิงต่างชาติปรากฏ แต่ละเว้นสตรีต้นตระกูลอย่างซาร่าห์ เรเบคาห์ เลอาห์/ราเชล
- ☐ ชี้ให้เห็นความรู้สึกเหนือกว่าทางชาติพันธุ์และความหยิ่งของชาวยิว พระคริสต์เพื่อโลกทั้งโลก และการที่พระองค์เสด็จมา “ในสภาพเหมือนเนื้อหนังบาป” (รม 8:3)

จุดเน้นของเรื่องการประสูติ (ข้อ 18-25)

มัทธิว 1:1

- (1) พระคริสต์ (พระเมสสิยาห์)
 - ☐ ถูกเน้นตั้งแต่ต้น (ข้อ 1, 16, 17, 18) สำคัญของพระกิตติคุณมัทธิวคือ ‘พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์’
 - ☐ ‘ผู้ได้รับการเจิม คือกษัตริย์’ (ดนล 9:25) เทียบ กษัตริย์ (1ซมอ 16:3), ปุโรหิต (ลนต 8:12), ผู้เผยพระวจนะ (1พงษ 19:16)
- (2) เยชู (ผู้ช่วยให้รอด)
 - ☐ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดจากบาปของพวกเขา (ข้อ 21)
 - ☐ ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 23), ไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กัน (ข้อ 25), เน้นเชื้อสายของหญิง (ข้อ 16)

(3) พระเจ้า (อิมมานูเอล)

☐ เน้นว่านี่คือความสำเร็จของพันธสัญญา (ข้อ 23, อสย 7:14), อิมมานูเอลหมายถึง ‘พระเจ้า’ ทรงอยู่กับเรา
หน้าที่ผู้กลาง

☐ อพย 29:45-46 “เราจะอยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้ได้นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
เพื่อเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา...”

การประยุกต์ใช้

มัทธิว 1:1

* เรารับพระเยซูเป็นพระคริสต์ (กษัตริย์) หรือไม่? เราเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดหรือไม่?

☐ พระเยซูเสด็จมาเพื่อช่วยผู้เชื่อให้รอด (ข้อ 21)

* เราสารภาพหรือไม่ว่าเราเองเป็นคนบาปที่ต้องได้รับความรอดจากบาป?

☐ พระเยซูเสด็จมาเพื่อเรียกคนบาป (9:13)

บทที่ 2

เรื่องราวในบทที่ 2

มัทธิว 2:1

* การมาเยือนของพวกโหราจารย์จากทิศตะวันออก (นักเวท/นักโหราศาสตร์)

* ดาวิดก็มาจากเบธเลเฮม

การฆ่าเด็กของกษัตริย์เฮโรด (ข้อ 16) และการลี้ภัยของครอบครัวโยเซฟ (เบธเลเฮม -> อียิปต์ -> อิสราเอล ->
นาซาเร็ธในกาลิลี)

* อาร์เคลาส (2:22)-ฆ่าคน 3,000 คนเพื่อปราบจลาจลในเทศกาลปัสกา (เทียบ ลก 19:12-14)

* หากต้องการทราบบันทึกประวัติศาสตร์เกี่ยวกับกษัตริย์เฮโรด ให้ดูคำอธิบายของ Hendriksen

ข้อสังเกตและความเข้าใจ

มัทธิว 2:1

(1) การมาเยือนของ ‘พวกโหราจารย์’

* มหาปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ไม่ได้แสวงหาพระเมสสิยาห์ แม้ประชาชนในเยรูซาเล็มก็ไม่ได้ออกไปตามหาพระองค์ (เทียบ ข้อ 3) เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

☐ มีแต่คนต่างชาติเท่านั้นที่มาหา ซินชมยินดี (เทียบ ข้อ 10) และนมัสการพระองค์ (เทียบ พวกคนเลี้ยงแกะ-ลก 2:15, 20) นี่คือการนมัสการที่แท้จริงหรือไม่?

☐ อัครทูตมัทธิวเน้นว่า ในการประสูติของ “กษัตริย์ของชาวยิว” (ข้อ 2) มีแต่คนต่างชาติเท่านั้นที่มานมัสการ

☐ ผู้ที่จะเห็นได้คือผู้ที่ได้รับตาให้เห็น จำเป็นต้องมีพระคุณของพระเจ้าที่ทรงทำให้เห็น

อยู่

(2) ความสำเร็จของคำพยากรณ์

☐ ข้อ 6- มคา 5:2, 2ซมอ 5:2

☐ ข้อ 15- ฮชย 11:1 (ตัวแทนของอิสราเอล)

☐ ข้อ 18- ยรม 31:15 (เทียบ ยรม 31:16-17 พระสัญญาว่าจะกลับมา)

☐ ข้อ 23- พระเมสสิยาห์ผู้ถูกดูหมิ่นและถูกข่มเหง (เทียบ ยน 1:46, บ้านเกิดของโยเซฟ-ลก 2:4, 39) เป็นนาซีร์หรือ?

☐ ยืนยันว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผ่านความสำเร็จของคำพยากรณ์พันธสัญญาเดิม ☐

พระอธิปไตยของพระเจ้า (ทรงปกป้องและทรงนำทางของพระเยซู ทรงช่วยให้พ้นจากมือของคนชั่ว)

(3) ครอบครัวของโยเซฟที่ต้องเผชิญความลำบาก

* ถ้าพระเยซูเสด็จมาเป็นกษัตริย์ของชาวยิว เหตุใดจึงต้องหนีไปมา? เพราะคำพยากรณ์หรือ?

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงวางแผนหรือกำหนดเหตุการณ์เช่นนั้น?

☐ พระเยซูเสด็จมาเป็นมนุษย์ พระเจ้าผู้ทรงร่วมอยู่ด้วยความทุกข์ของเรา และ ‘สิทธิอำนาจของกษัตริย์’ ที่ถูกซ่อนไว้

☐ การเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าชีวิตจะต้องดีขึ้นเสมอ! เราเดินตามพระเยซูบนทางแห่งความทุกข์

(สถานการณ์ของผู้อ่านมัทธิว)

(4) เจตนาการเขียนของอัครทูตมัทธิว

* เขาต้องการบอกชัดแก่ชาวยิวในเวลานั้นที่คิดว่าพระเยซูเป็น “คนจากนาซาเร็ธ” ว่า

พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์เชื้อสายกษัตริย์ตามคำพยากรณ์ ผู้จะบังเกิดที่เบธเลเฮม (มคา 5:2)

การประยุกต์ใช้

มัทธิว 2:1

(1) จงสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของเรา และจงมั่นใจว่าพระเยซูผู้นี้เองทรงเป็นพระคริสต์

- (2) จงเป็นผู้มีสำนึกเหมือนพวกโหราจารย์จากทิศตะวันออก และขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงเรียกคนต่างชาติ
- (3) จงติดตามพระเยซู กษัตริย์ผู้ทรงถ่อมพระองค์และเสด็จไปบนทางแห่งความทุกข์ คือเดินตามทางแห่งกางเขน

บทที่ 3

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาคือใคร?

มัทธิว 3:1

- * ยอห์นผู้ให้บัพติศมาคือใคร? ญาติของพระเยซู (ลก 1:36), กลุ่มเอสเซน (?)
- * ผู้ที่ถูกพยากรณ์ไว้และถูกส่งมาเพื่อเตรียมทางของพระเยซู: “เสียงของผู้ร้องในถิ่นทุรกันดาร” (ข้อ 3)
- * ประกาศ “บัพติศมาแห่งการกลับใจ” ที่แม่น้ำจอร์แดน (มก 1:4, ลก 3:3)
- * สารของข่าวสาร:
 - ☐ “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (ข้อ 2, เทียบ 4:17),
แผ่นดินสวรรค์=อาณาจักรแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย
 - ☐ “จงเกิดผลให้สมกับการกลับใจ” (ข้อ 8-10, เทียบ 7:16-20 จะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา)
 - ☐ “ผู้ที่ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (ข้อ 11-12, ไฟ=?การพิพากษา, เทียบ ข้อ 10, 12)
- * ให้บัพติศมาแก่พระเยซูและเป็นพยานถึงพระองค์ (เทียบ ข้อ 11, 14, 16, ยน 1:32-33)

เหตุใดพระเยซูจึงทรงรับ “บัพติศมาแห่งการกลับใจ”?

มัทธิว 3:1

- ☐ แม้ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็เสด็จมาเป็นมนุษย์ และแม้ทรงเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงรับฐานะของคนบาป (เทียบ ยน 1:29-ทรงรับบาปของโลกไว้)
- ☐ พระองค์ทรงบังเกิดไต่ธรรมเนียมปฏิบัติ เพื่อไถ่เราให้เป็นอิสระ (เทียบ กท 4:4-5)
- * ความหวังของเราอยู่ตรงนี้ เราไม่ได้รับความรอดด้วยการกลับใจของเราเอง หรือโดยถือว่าสิ่งนั้นเป็นฐานรากของความรอด!

เสียงจากสวรรค์มีความหมายอะไร?

มัทธิว 3:1

- (1) เป็นพยานถึงความสัมพันธ์พิเศษกับพระบิดา คือความเป็นพระบุตร
- และถึงพระเทวาภาพ/ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู

(2) สำแดงเชิงสัญลักษณ์ว่าพระเยซูทรงได้รับการเจิม คือได้รับแต่งตั้งเข้าสู่งานรับใช้สาธารณะ

(3) พระเจ้าทรงให้สิ่งนี้เป็นพยานแก่ยอห์นและผู้คน (?) (เทียบ 17:5 “จงฟังท่านผู้นี้”)

การประยุกต์ใช้: เหตุใดยอห์นผู้ให้บัพติศมาจึงเร่งเร้าผู้คนอย่างนั้น?

มัทธิว 3:1

* เพื่อการกลับใจแท้และการกลับใจอย่างถึงราก เพื่อหักความหยิ่งและความชอบธรรมของตนเอง (เทียบ ไม่ยอมรับบัพติศมา-ลก 7:30)

(1) เราเชื่อหรือไม่? เราเชื่อหรือไม่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า เป็นพระผู้ช่วยให้รอด และเป็นผู้พิพากษา?

☐ ความเชื่อและการกลับใจเดินไปด้วยกัน การหวังความรอดโดยไม่กลับใจเป็นความหวังที่ว่างเปล่า

(2) เราได้กลับใจแล้วหรือไม่? เรากำลังกลับใจอยู่หรือไม่? จงทิ้งความเพ้อฝันที่คิดว่าจะหนีพ้นพระพิโรธได้!

☐ การกลับใจไม่ใช่เพียงเสียใจหรือทบทวนตนเองเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงชีวิต (เทียบ ลก 3:10-14)

(3) เรากำลังอยู่ในที่แห่งการกลับใจแบบหน้าซื่อใจคด/เป็นเพียงพิธีเหมือนพวกฟาริสีและสะดูสีหรือไม่?

☐ อย่าหลอกตนเอง! การเปลี่ยนนิสัยสักหนึ่งสองอย่างหรือ? ☐ จงต่อสู้อยู่เสมอ ☐ จงเกลียดบาป ☐

จงต่อสู้กับบาปทุกอย่าง

บทที่ 4

เนื้อหา

มัทธิว 4:1

* ข้อ 1-11: การถูกทดลอง (การทดลองสามอย่าง)

* ข้อ 12-16: การเริ่มพันธกิจในกาลิลี (ความสำเร็จของคำพยากรณ์, อสย 9:1-2)

* ข้อ 18-22: การทรงเรียกสาวกสี่คน (เทียบ ลก 5:1-11) “จงตามเรามา” (ข้อ 19) ☐ พวกเขาละทุกสิ่งไว้ (ข้อ 20, 22) แล้วติดตามพระเยซู

* ข้อ 23-25: สรุปลพันธกิจ ☐ ทรงสั่งสอน ☐ ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์ (เทียบ 17) ☐

ทรงรักษาโรค

ข้อสังเกต: การทดลองที่พระเยซูทรงรับและชัยชนะของพระองค์

มัทธิว 4:1

(1) “ถ้าท่านเป็นพระบุตร จงสั่งก่อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นขนมปัง” (ข้อ 3) -> ทำให้ไม่ไว้วางใจพระเจ้า
แก้ปัญหาด้วยตนเอง และฟังถ้อยคำของมาร

☐ “มนุษย์ไม่ได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า” -> ชีวิตแท้ การปกป้อง
และการเชื่อฟัง ☐ ประยุกต์ใช้: อย่าแสวงหาสิ่งใดโดยก้าวข้ามขอบเขตที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

จงฟังพระวจนะของพระองค์

(2) “ถ้าท่านเป็นพระบุตร จงกระโดดลงไป เพราะพระเจ้าจะส่งทูตสวรรค์มาปกป้องท่าน” (ข้อ 6) ->
ใช้พระเจ้าเป็นเครื่องมือ ความเยอหยิ่ง (เพื่อตัวท่านเอง) และบังคับให้ต้องพิสูจน์

☐ “อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน” -> ไม่พิสูจน์อย่างนุ่่มบ่าม
แต่เชื่อฟังการทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า ☐ ประยุกต์ใช้: อย่าใช้พระวจนะของพระเจ้า (พระคัมภีร์) “เพื่อตนเอง”
การพิสูจน์หรือ?

จงติดตามวิธีการของพระเจ้า

(3) “ถ้าท่านกราบนมัสการเรา เราจะให้ราชอาณาจักรทั้งปวงและศักดิ์ศรีของมันเป็นแก่ท่าน” (ข้อ 9)

-> กบฏต่อพระเจ้า ทางที่ง่าย อำนาจ/ศักดิ์ศรีของโลก ☐ “ซาตาน จงไปให้พ้น!” (เทียบ 16:23)

จงนมัสการพระเจ้าเท่านั้น -> ความสัตย์ซื่อและการติดตามทางของพระองค์

☐ ประยุกต์ใช้: อย่ามองหาทางง่ายหรือทางประนีประนอมนอกจากทางที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ คือกางเขน

จงละทิ้งความมั่งคั่งและศักดิ์ศรีของโลก (เทียบ 1ยน 2:16-ความใคร่ของตาและความโอ้อวดในชีวิต)

การประยุกต์ใช้: เหตุผลที่พระเยซูทรงถูกทดลอง

มัทธิว 4:1

(1) ในฐานะอาดัมคนที่สอง พระองค์ทรงรับการทดลองอย่างเป็นทางการในฐานะตัวแทนของอิสราเอล (เทียบ 2:15)
เพื่อผ่านการทดลองด้วยการเชื่อฟัง

(2) เพื่อแสดงให้เห็นว่าเพื่อความรอดของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ชนะมารและมีชัย (การทรงนำของพระเจ้า)

☐ ความหวังแห่งความรอดของเราอยู่ตรงนี้! ชัยชนะเป็นของเราแล้ว

(3) เพื่อแสดงว่าด้วยความช่วยเหลือของพระเยซูผู้ทรงถูกทดลองเหมือนเรา (ฮบ 2:18, 4:15)
เราก็สามารถเอาชนะการทดลองได้อย่างเหลือล้น

☐ ซาตานยังทดลองเราใน “วิธีเดียวกัน” อยู่ในวันนี้ คือการทดลองเรื่องความสัมพันธ์กับพระบิดา:
มันพยายามทำให้เรา ☐ ไม่ไว้วางใจพระเจ้า ☐ ใช้พระเจ้าเป็นเครื่องมือ ☐ กบฏต่อพระเจ้า

☐ เราจะต้องเดินตามแบบอย่างของพระเยซูเช่นกัน จงต่อต้านด้วยพระวจนะ! (อฟ 6:17, ยก 4:7, 1ปต 5:9)

บทที่ 5(1) ความสุขแปดประการ: ภาพของประชากรแห่งแผ่นดินของพระเจ้า

ภาพรวมคำเทศนาบนภูเขา (บทที่ 5-7)

มัทธิว 4:1

* พระเยซูทรงสอนชาวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์ (4:23, 9:32): “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (แผ่นดินสวรรค์ที่แตกต่างจากความคาดหวังแบบโลก)

* เป็นคำสอนที่มอบแก่หมู่สาวก (ข้อ 1) (แผ่นดินสวรรค์=สำแดงชีวิตของประชากรแห่งแผ่นดินของพระเจ้า)

* คำสอนช่วงต้น: การสำแดงพระองค์เองของพระเยซู (หลักคำสอนเรื่องการไถ่) ยังไม่ได้ปรากฏอย่างเต็มที่ และเน้นการมาถึงของแผ่นดินสวรรค์

ความสุขแปดประการและความหมาย: การมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้า (พระเมสสิยาห์)

และพระพร

มัทธิว 4:1

พระเยซูทรงประกาศพระพร (อสย 61:1-2, กจ 3:26)

(1) คนที่ยากจนฝ่ายจิตวิญญาณ - แผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา (อสย 66:2)

☐ ผู้ที่ถูกกดขี่ ผู้ที่ทุกข์ยาก ผู้ที่พึ่งพาพระเจ้าเท่านั้น ผู้ที่ตระหนักถึงความยากจนฝ่ายจิตวิญญาณ ☐

ชาวประเสริฐถูกประกาศแก่คนยากจน (อสย 61:1-3-การมาถึงของพระเมสสิยาห์) ผู้ที่มั่งคั่งอยู่แล้ว (วว 2:9)

(2) คนที่โศกเศร้า - เขาจะได้รับการปลอบโยน (สดด 34:18)

☐ ผู้ที่โศกเศร้าเพราะการถูกกดขี่/ความทุกข์ และเพราะสิ่งที่ไม่ยำเกรงพระเจ้า (เทียบ สดด 119:136, อสค 9:4, ลก 19:41), การกลับใจ ☐ ภาพของแผ่นดินของพระเจ้าที่สำเร็จสมบูรณ์: พระเจ้าทรงเช็ดน้ำตา และไม่มีการคร่ำครวญอีก (วว 21:4) และเขากำลังมีประสบการณ์การปลอบโยนอยู่แล้ว

(3) คนที่อ่อนโยน - เขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก (สดด 37:11)

☐ “ถ่อมใจ” พระเยซูก็ทรงอ่อนโยนด้วย (11:29), ผู้ที่สุภาพอ่อนน้อมต่อพระเจ้า และอดทนต่อความทุกข์ด้วยวิธีที่ถูกต้อง ☐ ไม่ใช่การยึดครองแผ่นดินด้วยกำลังทหาร/การเมือง แต่จะรับแผ่นดินใหม่ที่มีอยู่แล้วเป็นมรดก (ฝ่ายจิตวิญญาณ)

(4) คนที่หิวกระหายความชอบธรรม - เขาจะอิ่มหนำ (สดด 107:9)

☐ ผู้ที่ถูกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ผู้ที่ปรารถนาจะปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ/พระประสงค์ของพระเจ้า (6:1, 33) และผู้ที่รอคอยการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า (ความรอด)

☐ เราจะพอใจเมื่อความชอบธรรมของพระเจ้าปรากฏอย่างสมบูรณ์ในวาระสุดท้าย แต่สิ่งนั้นได้เริ่มต้นแล้ว (สดด 103:6)

(5) คนที่มีเมตตา - เราจะได้รับพระเมตตา (สดด 18:25)

☐ “ความกรุณา” ผู้ที่คิดถึงสภาพของผู้อื่น ผู้ที่ช่วยคนยากจน (สดด 41:1), พระเจ้าแห่งพระเมตตา, การให้อภัย ☐ ในวันสุดท้ายเราจะได้รับพระเมตตา (เทียบ ยก 2:13, 2ทธ 1:18) และเราได้รับแล้วและกำลังได้รับอยู่

(6) คนที่มีใจบริสุทธิ์ - เราจะได้เห็นพระเจ้า (สดด 24:3-4)

☐ ความสะอาด (เทียบ ยก 1:27, ฮบ 12:14-สันติสุข, ความบริสุทธิ์), ความบริสุทธิ์ของแรงใจ,
ความจริงใจตามความจริง, ความซื่อตรง

☐ ความสุขสูงสุดของแผ่นดินสวรรค์คือการเห็นพระเจ้าต่อหน้า
และในเวลานี้ก็รู้จักและชื่นชมยินดีในพระดำรงอยู่และพระลักษณะของพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณแล้ว

(7) คนที่สร้างสันติ - เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า (อสย 52:7)

☐ ในความสัมพันธ์ เราเสียสละเพื่อผู้อื่น ไม่ใช่สงคราม พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์แห่งสันติสุข (ฮบ 7:2),
พระเจ้าแห่งสันติสุข (1ธส 5:23-ความบริสุทธิ์)

☐ ถูกเรียกว่าเป็นบุตรตามพระเยซู แม้เป็นบุตรของพระเจ้าอยู่แล้ว แต่การรับรองอย่างเปิดเผยเป็นเรื่องในอนาคต

(8) คนที่ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม - แผ่นดินสวรรค์เป็นของเขา (2พศด 36:16)

☐ เพื่อความยุติธรรมทางสังคมหรือ? เพื่อสิ่งที่ถูกต้อง (มโนธรรม)! เพื่อพระเยซู (เทียบ 11, 10:22), ถูกกีดกัน (ลก 6:22)

☐ เหมือนพระพรข้อแรก *ข้อ 12: บำเหน็จที่มีอยู่แล้วและจะได้รับในอนาคต จงชื่นชมยินดี!

(เทียบ กจ 5:41)

บทที่ 5(2) บุตรทั้งหลายของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

การประยุกต์ใช้คำเทศนาบนภูเขา (พระคัมภีร์) อย่างผิดพลาด

มัทธิว 4:1

(1) นี่ไม่ใช่ระดับที่เราสามารถรักษาได้ เป็นเพียงสิ่งที่แสดงว่าเราเป็นคนบาปเท่านั้น

(2) เป็นคำสอนที่มอบแก่ยุค/กลุ่มเฉพาะ จึงไม่ต้องนำมาประยุกต์กับทุกคนในวันนี้โดยตรง
และลดหลักการ/มาตรฐานลง

(3) ต้องรักษาตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัด ผู้เชื่อต้องเป็นคนสมบูรณ์แบบ และยังสามารถเป็นเช่นนั้นได้ด้วย

เพื่อการประยุกต์ใช้คำเทศนาบนภูเขา (บทที่ 5-7) อย่างถูกต้อง

มัทธิว 4:1

- (1) ต้องเข้าใจเจตนาและวัตถุประสงค์ที่ถูกต้องของธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของพระเยซู ไม่ใช่ตามตัวอักษรหรือรูปแบบภายนอก
- (2) ต้องเข้าใจภูมิหลังในเวลานั้น (เช่น พวกฟาริสี) และวิถีชีวิต เช่น อุปมาแบบยกส่วนแทนทั้งหมดและอดิพจน์
- (3) ต้องแสวงหาพระคุณของพระเจ้าด้วยใจถ่อม และด้วยใจที่ปรารถนาจะเชื่อฟัง

เนื้อหาและคำอธิบาย

มัทธิว 4:1

- * ข้อ 13-16: เกลือของแผ่นดินโลก (ป้องกันการนำเสนอ? เทียบ มก 9:50-ความปรองดอง), ต้องไม่สูญเสียราก (เทียบ คส 4:6) (การแยกต่างหาก/ความสัมพันธ์) และเป็นความสว่างของโลก คือทุกคนจะเห็น จงให้เราถวายพระเกียรติด้วยการดี
- * ข้อ 17-20: พระเยซูเสด็จมาเพื่อทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติครบถ้วน (สำเร็จ) ไม่ใช่แก้ไข/เพิ่มเติม/ปรับปรุง แต่ทรงสอนความหมายที่เต็มบริบูรณ์ ทรงยอมรับความสมบูรณ์และสิทธิอำนาจของธรรมเนียมปฏิบัติ และทรงชี้ให้เห็นการตีความธรรมเนียมปฏิบัติ/การประพฤติ (ความชอบธรรม)
- ที่บิดเบือนของผู้นำ (ข้อ 20) (เทียบ 15:6-ทำให้พระวณะเป็นโมฆะด้วยธรรมเนียม, ลก 16:5, 18:9-ถือว่าตนชอบธรรม)
- * ข้อ 21-26 (ความชอบธรรม 1): ชั่วคน -> (ลนต 19:17-อย่าเกลียด) ผู้ที่โกรธ/ด่าทอ แม้เรื่องเล็กน้อยก็สมควรรับโทษนรก จงคืนดีกัน
- * ข้อ 27-30 (ความชอบธรรม 2): ล่วงประเวณี -> (ลก 18:11-ความหยิ่ง) เป็นเรื่องของใจ (ราคะ) ไม่ใช่เรื่องตา/มือ จงฆ่าบาป จงตัดขาด
- * ข้อ 31-32 (ความชอบธรรม 3): การหย่าร้าง -> ทำให้การหย่า/การล่วงประเวณีกลายเป็นสิ่งชอบธรรม อย่าถือการแต่งงานเป็นเรื่องเบา (เทียบ 19:4-9, ฉธบ 24)
- * ข้อ 33-37 (ความชอบธรรม 4): คำสาบาน -> แค่ว่ากลัวพระนามของพระเจาก็พอหรือ? จงพิสูจน์ความจริงด้วยชีวิต (เทียบ 23:16-22)
- * ข้อ 38-42 (ความชอบธรรม 5): การแก้แค้น -> กฎหมายแพ่ง การประยุกต์ส่วนตัว: อย่าต่อต้าน/แก้แค้นคนชั่ว จงเอาอย่างพระเยซู
- * ข้อ 43-48 (ความชอบธรรม 6): ศัตรู -> เพื่อนบ้าน? จงรักศัตรู (ลนต 19:18, ฉธบ 23:7) แล้วจะเป็นบุตรของพระเจ้า จงเป็นเหมือนพระบิดา!

ข้อสรุปและการประยุกต์ใช้

มัทธิว 4:1

- ☐ คำเทศนาบนภูเขาถูกมอบให้แก่ “บุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (ข้อ 45) ผู้ได้รับความรอดแล้ว
เงื่อนไขของความรอดหรือไม่?
- ☐ จำเป็นต้องมีความชอบธรรมที่ดีกว่า (ข้อ 20) คือความชอบธรรมคนละชนิดโดยสิ้นเชิง
และการเปลี่ยนแปลงคนภายในอย่างถึงราก (พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์) จงทูลขอ!
- ☐ อย่าพยายามลดมาตรฐานของคำสอน แต่จงตั้งเป้าหมายที่จะเติบโต “จนถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์”
(ยังไม่สำเร็จครบถ้วน)!

บทที่ 6

เนื้อหา

มัทธิว 6:1

- * ข้อ 1-18: อย่าทำความชอบธรรมเพื่อให้คนเห็น ☐ การให้ทาน (ข้อ 2-4) ☐ การอธิษฐาน (ข้อ 5-15) ☐
การอดอาหาร (ข้อ 16-18)
- * ข้อ 19-34: ไม่อาจรับใช้เจ้านายสองนายได้ (ข้อ 24) - ทรัพย์สมบัติ ตา ความกังวล
แผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์

คำอธิบายตามหัวข้อ

มัทธิว 6:1

(1) อย่าหน้าซื่อใจคด

อย่าทำเพื่อให้คนยอมรับ/ชมเชย พระเจ้าทรงเห็นและทรงตอบแทน

- ☐ เราเชื่อพระเจ้าผู้มองไม่เห็นหรือไม่? เราเชื่อการตอบแทนของพระเจ้าหรือไม่?

(เทียบ 25:37)

(2) คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า

จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า (พระนามและพระประสงค์ของพระองค์), ทูลความจำเป็น,
และทูลขอการอภัย/ความรอด

- ☐ เราปรารถนาการปกครองของพระเจ้าหรือไม่? เราให้อภัย (รัก) ศัตรูหรือไม่? (เทียบ 5:24, 44, 18:23-35)

* ข้อ 12, 14-15 เน้นความรอดโดยการกระทำหรือความรอดแบบมีเงื่อนไขหรือไม่? (เทียบ 5:9, 44-45)

(3) จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์

ตา=ผู้นำทาง, ตาดี/ตาชั่ว=ความใจกว้าง/ความตระหนี่, ไม่สามารถรับใช้เจ้านายสองนายได้

☐ สิ่งของของโลกนี้ (ทรัพย์สมบัติ เงิน สิ่งที่มีมองเห็นได้) สำคัญกว่าหรือ?

ความหวัง/การปลอมโยน/ความพึงพอใจของเราอยู่ที่ไหน?

(4) อย่ากังวล

จงเชื่อในการดูแลของพระองค์ (ข้อ 30, 32) นก ความสูง/ชีวิต ดอกกลีหลี หย้าในทุ่ง ☐

ให้ทำแต่เรื่องฝ่ายวิญญาณหรือ? อย่าสะสมหรือ? เราไม่เชื่อการดูแลของพระเจ้าหรือ? (ข้อ 26, 30, 32-พระองค์ทรงรู้ความจำเป็น)

การประยุกต์ใช้: เรากำลังแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ “ก่อน” หรือไม?

มัทธิว 6:1

(1) แผ่นดินของพระเจ้าคืออะไร? ความชอบธรรมของพระเจ้าคืออะไร? (☐ ความชอบธรรมของมนุษย์, ข้อ 1, เทียบ 5:20)

☐ การครอบครองของพระเจ้า (การปกครอง)-การประกาศข่าวประเสริฐ, ความยุติธรรม/ธรรมบัญญัติของพระเจ้า (พระประสงค์ที่ทรงเปิดเผย)-การเชื่อฟัง

(2) การแสวงหาหมายถึงอะไร? (เฉื่อยชา? นิ่งอยู่?)

☐ ติดตาม/ค้นหา (seek, เทียบ 7:7, 13:45), พยายามอย่างแรงกล้า

(3) ผู้ที่แสวงหาเป็นอย่างไร?

☐ คนที่ดำเนินชีวิตภายใต้การปกครองของพระเจ้า รอคอยความสำเร็จสมบูรณ์ของแผ่นดินสวรรค์ และปฏิบัติ/เชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้า

☐ บทที่ 5: ความสุขแปดประการ-ฟังพาพระเจ้า หวังการปลอมโยนจากพระเจ้า หิวกระหายความชอบธรรม ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม มีใจบริสุทธิ์ ทำ “การดี” เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า: ไม่เกลียดหรือโกรธ ไม่แค้น รังเกียจ เป็นผู้มีเมตตา

☐ บทที่ 6: คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า-พระนาม/แผ่นดิน/พระประสงค์ของพระเจ้า, การประกาศข่าวประเสริฐและการเชื่อฟัง, ปฏิบัติการให้อภัย, เอาชนะการทดลอง, เชื่อกับการตอบแทนของพระเจ้าผู้ทรงเห็นในที่ลับ และละทิ้งความโลภของโลก (เงิน)

☐ บทที่ 7: ไม่กล่าวโทษ-สำรวจตนเอง, ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดี, เข้าทางประตูแคบ, เป็นผู้เกิดผลในชีวิต

บทที่ 7

การตั้งคำถาม: ใครสามารถเข้าแผ่นดินของพระเจ้าได้?

มัทธิว 7:1

(1) อย่ากล่าวโทษ: เราก็คือเป็นคนที่ต้องการพระเมตตาเช่นเดียวกัน

* ข้อ 1-5: ก่อนกล่าวโทษผู้อื่น จงตรวจสอบตนเองก่อน (เทียบ 5:22, ลก 6:37, โรม 2:1)

☐ อย่าคิดว่าตนเองชอบธรรม อย่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด (ข้อ 5)

* ข้อ 6: อย่าให้ของบริสุทธิ์ (คำสอนที่เหมาะสม) แก่สุนัข (ผู้ที่รับคำตักเตือนไม่ได้)

(เทียบ สภาฯ 9:8)

☐ อย่าพยายามสอนผู้อื่น แต่จงทุ่มเทในการตรวจสอบตนเอง

* ข้อ 7-11: จงทูลขออย่างจริงจัง ขออะไร? แผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ (6:33)

☐ พระบิดาจะประทานให้อย่างแน่นอน ประทานอะไร? “สิ่งดี” (เทียบ ลก 11:13, 12:32),

ชีวิตแห่งแผ่นดินของพระเจ้า

* ข้อ 12: “เพราะฉะนั้น” สิ่งใดที่อยากให้ผู้อื่นทำแก่ท่าน จงทำสิ่งนั้นแก่ผู้อื่น

☐ นี่คือนิยามของธรรมบัญญัติ (เทียบ 6:14-ถ้าให้อภัยก็จะได้รับการอภัย)

(2) จงแยกแยะ: ระวังผู้หลอกลวง

* ข้อ 13-14: จงเข้าไปทางประตูแคบ (ซึ่งนำไปสู่ชีวิต) (เทียบ ยน 10:7, 9) อย่าถูกคนหมู่มากหลอก

* ข้อ 15-20: จงแยกแยะผู้เผยพระวจนะเท็จ ☐ จะรู้ได้จากผล

(ชีวิต) ว่าเป็นต้นไม้เลวหรือไม่ (12:33)

* ข้อ 21-23: ผู้ที่ “ทำตาม” พระประสงค์ของพระเจ้าจะเข้าแผ่นดินของพระเจ้า (เทียบ

5:20-“ความชอบธรรมที่ดีกว่า”)

* ข้อ 24-27: “เพราะฉะนั้น” ผู้ที่ฟังและทำตามพระวจนะของพระเยซูคือคนมีปัญญา ผู้จะยืนหยัดได้ในการพิพากษา

บทเรียน: ใครสามารถทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้?

มัทธิว 7:1

* ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าเราจะเข้าแผ่นดินนั้นได้ “อย่างไร”

* แต่พระองค์ทรงอธิบายลักษณะชีวิตของผู้ที่เข้าแผ่นดินนั้น เช่น

คนที่ยากจนฝ่ายจิตวิญญาณ/ผู้ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม (5:3, 10),

ผู้ที่ประพฤติดีสมกับเป็นบุตรของพระบิดาในสวรรค์ (5:16, 45, 48), ผู้ที่ตระหนักถึงพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์

บทที่ 6

(6:1-18), ผู้ที่แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์

มัทธิว 6:33

* ในที่สุด พวกเขาคือต้นไม้ดีที่เกิดผลดี (ข้อ 17) คือผลที่สมกับการกลับใจ

บทที่ 3

ผู้ที่เกิดผล

มัทธิว 3:8

☐ ความชอบธรรม คือการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นผลของชีวิต และตั้งอยู่บนความเป็นบุตร/การมีลักษณะเหมือนพระบิดา

การประยุกต์ใช้: แล้วเราควรทำอะไร?

มัทธิว 3:1

(1) อย่าหึง อย่าหลอกตนเอง แต่จงแสวงหาพระคุณของพระเจ้า (แผ่นดินและความชอบธรรม) อย่างจริงจัง!

(2) จงกลับใจใหม่ (4:17)=จงปฏิบัติตามพระประสงค์/ความชอบธรรมของพระเจ้า! จงเข้าไปทางประตูแคบ!

(การตัดสินใจ)

* พระเยซูคือใคร? ☐ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินของพระเจ้า (ผู้ทรงบัญญัติธรรมบัญญัติและผู้พิพากษา)

(เทียบ 5:21-44, 7:21, 23-26)

บทที่ 8

บทที่ 8 ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

มัทธิว 8:1

* พระเยซูทรงประกาศแผ่นดินของพระเจ้าผ่านการสอน (บทที่ 5-7) และการรักษาโรค (บทที่ 8-9) (เทียบ 4:23-24, 9:35)

* บทที่ 8-9: การอัศจรรย์ 10 ประการและคำสอนเรื่อง “การเป็นสาวก” (การติดตามพระเยซู)

เหตุการณ์และบทเรียน

มัทธิว 8:1

(1) ข้อ 1-4:

ทรงทำให้คนโรคเรื้อน (คนเป็นมลทิน) สะอาดโดย “แตะต้อง” เขา (เทียบ ลนต 6:18), และสั่งไม่ให้บอกใคร

☐ พระประสงค์อันทรงสิทธิอำนาจของพระเยซู (ข้อ 3), ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (เทียบ 2พภษ 5:7), จุดประสงค์ที่พระองค์เสด็จมา, “แนวคิดเรื่องการซ่อนเร้นของพระเมสสิยาห์”

(2) ข้อ 5-13:

ทรงรักษาบ่าวของนายร้อย (คนต่างชาติ) ด้วยพระวจนะ “เราจะไปเอง” (ข้อ 7)

☐ ทรงชมเชยความเชื่อที่ยิ่งใหญ่กว่าของคนต่างชาติ (ข้อ 10), คนต่างชาติได้เข้าร่วมในแผ่นดินสวรรค์ และบุตรแห่งอาณาจักรถูกขับออกไป (ข้อ 12)

(3) ข้อ 14-17:

ทรงรักษาแม่ม่ายของเปโตร (ผู้หญิง) โดย “แตะต้อง” และทรงรักษาคนถูกผีสิง/คนเจ็บป่วยจำนวนมากทั้งหมด

☐ ทรงรักษาผู้ที่ถูกทอดทิ้ง (คนที่ยากจนฝ่ายจิตวิญญาณ), ทำให้ “พระองค์ทรงรับความอ่อนแอของเรา” (ข้อ 17) สำเร็จ ☐ ด้วยการ “แตะต้อง” คนโรคเรื้อน พระองค์ทรงรับมลทิน และทรงรับบาปของเรา

(4) ข้อ 18-22:

ธรรมจารย์-บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ สาวกคนหนึ่ง-ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเกิด

☐ นี่คือนิยามแห่งความทุกข์ (ประตูแคบ) ต้องมีการเสียสละและการละทิ้ง ปัญหาเรื่องลำดับความสำคัญ (?) ข้อแก้ตัว (?)

(5) ข้อ 23-27:

ทรงตำหนิความเชื่อน้อยของ “สาวก” (ข้อ 26, เทียบ 6:30), คนนี้เป็นใครกัน? (ข้อ 27)

☐ ทรงแสดงว่าพระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงปกครองลมและทะเลด้วย และทรงแสดงการปกครองแบบพระเมสสิยาห์ (อาณาจักร)

(6) ข้อ 28-34:

ผีทั้งหลายสั่นกลัว (เทียบ ยก 2:19), การอนุญาตของพระเยซู (ข้อ 32), การปฏิเสธของคนต่างชาติ ☐
ทรงแสดงว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 29), กษัตริย์ผู้พิชิตผีทั้งหลาย
และทรงประกาศการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้า!!

การประยุกต์ใช้: ข้าพเจ้าคิดว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

มัทธิว 8:1

- * ลมและทะเลยังเชื่อฟัง แต่มนุษย์กลับไม่เชื่อฟัง (ข้อ 26) ผู้รู้จักพระองค์ แต่มนุษย์ไม่รู้จัก (ข้อ 29)
พวกเขาปฏิเสธพระองค์ (ข้อ 34) พวกเขาเลือกทรัพย์สมบัติของตน!
- * พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ คือแผ่นดินของพระเจ้าและเสรีภาพ
แก่คนยากจนและผู้ถูกกดขี่
- * พระเยซูทรงเป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินของพระเจ้า ผู้ทำลายอำนาจของซาตานและทรงปกครองสรรพสิ่ง
- * พระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงรับบาปของประชากรของพระองค์และทรงไถ่แทนพวกเขา (ข้อ 17)
- * พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้สมควรได้รับการอุทิศตนและการนมัสการจากเรา
(ข้อ 29)
- * ข้าพเจ้าเป็นผู้มีความเชื่อหรือไม่? (ข้อ 26)
- * ข้าพเจ้าเชื่อฟังการทรงเรียกของพระองค์ด้วยแรงจูงใจที่ถูกต้องหรือไม่? (ข้อ 18-22)

บทที่ 9

เหตุการณ์และบทเรียน

มัทธิว 9:1

(1) ข้อ 1-8:

ทรงรักษาคนง่อย และเมื่อทรงเห็นความเชื่อของพวกเขา ตรัสว่า “จงมีกำลังใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”
(ข้อ 2)

☐ “บุตรมนุษย์” ผู้มีสิทธิอำนาจอภัยบาป (ข้อ 6, เทียบ ดนล 7:13), สิทธิอำนาจของพระเจ้า (เทียบ มก 2:7)

(2) ข้อ 9-17:

การถกเถียงในบ้านของมัทธิว

☐ รับประทานอาหารกับคนบาป, อุปมาเรื่องแพथย์ (ข้อ 12), “เรามาเพื่อเรียกคนบาป” (ข้อ 13)

- ☐ การถกเถียงเรื่องการอดอาหาร, เจ้าบ่าว (ข้อ 15), “เหล้าองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่” (ข้อ 17)
- ☐ การเชื่อฟังของมัทธิว, การถกเถียงเรื่องพิธีชำระ (ธรรมเนียม), จุดประสงค์ที่พระเยซูเสด็จมาในฐานะแพทย์/เจ้าบ่าว (ความรอด/ความสำเร็จสมบูรณ์)

(3) ข้อ 18-26:

- ☐ ทรงช่วยหญิงตกโลหิตให้รอด นางตะขอยฉลองพระองค์ (เทียบ ลนต 15:11), “ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายรอด” (ข้อ 22)
- ☐ ทรงให้บุตรสาวของนายธรรมศาลาที่ตายแล้ว (กตว 19:11-22) มีชีวิตขึ้น ทรง “จับมือ” นาง (ข้อ 25) (เทียบ มก 5:22-43)
- ☐ พระเจ้าผู้ทรงชำระคนเป็นมลทิน (เลือด ศพ) ให้สะอาด กษัตริย์ผู้พิชิตอำนาจแห่งความตาย! (องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต)

(4) ข้อ 27-34:

- ☐ คนตาบอดสองคน “ให้เป็นไปตามความเชื่อของพวกเจ้า” (ข้อ 29, เทียบ 8:13), “อย่าให้ใครรู้” (ข้อ 30, แนวคิดเรื่องการซ่อนเร้น)
- ☐ คนถูกผีสิงที่พูดไม่ได้ พระองค์ทรงขับผีออก (ข้อ 33), ปฏิกริยา-ประหลาดใจและหมั่นประมาท ☐ พระเจ้าผู้ทรงทำให้เห็น/ได้ยิน (เทียบ อพย 4:11, สดค 146:8), กษัตริย์ผู้พิชิตอำนาจของซาตาน!

(5) ข้อ 35-38:

สรุปพันธกิจของพระเยซู (เทียบ 4:23), ผู้เผยพระวจนะที่ไม่มีผู้เลี้ยง, คำขอให้มีคนงานเก็บเกี่ยว ☐
ชี้ความล้มเหลวของผู้นำศาสนาอิสราเอล (ข้อ 13), ผู้เลี้ยงแกะแท้ (เทียบ อสค 34:2-16), พันธกิจของสาวก (คริสตจักร)

ปฏิกริยาของผู้คน

มัทธิว 9:1

- ☐ ด้านลบ: หมั่นประมาทพระเจ้า (ข้อ 3), เยาะเย้ย (ข้อ 24), พึงเจ้าแห่งผี (ข้อ 34)
- ☐ ด้านบวก (?): ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า (ข้อ 8), ประกาศไปทั่วแผ่นดิน (ข้อ 31), ประหลาดใจ (ข้อ 33)
- ☐ ความเชื่อ: เข้ามาหาพระเยซู (ข้อ 2), เชื่อว่าพระองค์จะทรงให้มีชีวิตขึ้น (ข้อ 18), เชื่อในการรักษา (ข้อ 22), เชื่อในฤทธิ์อำนาจ (ข้อ 28)

การประยุกต์ใช้: ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

มัทธิว 9:1

- * จะเชื่อฟังพระวจนะ/การทรงเรียกของพระเยซูเหมือนมัทธิวหรือไม่? (ข้อ 9, เทียบ ลก 5:28-ละทิ้งทุกสิ่ง)
 - * จะยึดพระเยซูไว้เหมือนหญิงคนนั้น (ข้อ 21) และเหมือนคนตาบอดสองคนนั้น (ข้อ 28) ได้หรือไม่?
 - * พระเยซูคือใคร?
- พระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ผู้เสด็จมาเพื่อเรียก “คนบาป” (ข้อ 13, เทียบ ลก 5:32-ให้กลับใจ)
- พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอภัยบาปของเราและทรงชำระความสกปรกของเราให้สะอาด
- พระเยซูทรงเป็นผู้เลี้ยงที่เปี่ยมด้วยพระเมตตา ผู้ทรงตามหาและดูแลแกะที่หลงหาย (เทียบ ข้อ 36, ลก 19:10)
- * เราต้องตัดสินใจ ต้องทูลขอและแสวงหา ต้องกลับใจ
 - * จงยึดพระคุณของพระเจ้าไว้เหมือนหญิงคนนั้น! “ลูกเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด” (ข้อ 22)
 - * ประเด็นให้คิด: ความหมายของคำว่า “ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายรอดแล้ว” (ข้อ 22, เทียบ ข้อ 29) คืออะไร?

บทที่ 10

บทที่ 10 อย่างลัว แต่จงกล่าวถึงพระเยซู!

มัทธิว 10:1

- * ตอนท้ายบทที่ 9 พระเยซูตรัสให้ทูลขอคนงานสำหรับการเก็บเกี่ยว แล้วทรงส่งสาวกออกไป

การส่งสาวกลีสองคนออกไป (ข้อ 1-15)

มัทธิว 10:1

- * พระเยซูประทาน “สิทธิอำนาจ” แก่สาวกลีสองคน (อัครทูต-ผู้แทน/ผู้ส่งสาร) ☐ ให้ขับผีออก ☐

ให้รักษาโรคและความเจ็บป่วยทุกชนิด (เทียบ พระเยซู-9:35, 4:23)

(ข้อ 1)

- * พันธกิจ:

- จงประกาศแก่ “แกะที่หลงหายของอิสราเอล” ว่า “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (ข้อ 7, ยอห์นผู้ให้บัพติศมา-3:2, พระเยซู-4:17)

(เทียบ ลก 9:2-แผ่นดินของพระเจ้า/ข่าวประเสริฐ, มก 6:12-จงกลับใจใหม่)

- จงรักษาโรค/ให้คนตายเป็นขึ้น/ชำระให้สะอาด/ขับผีออก (ข้อ 8, เทียบ ข้อ 1)

- * คำสั่ง (เฉพาะช่วงเวลานั้น) สำหรับการเดินทางประกาศ (ข้อ 9-15):

- อย่างนำเงินไป (ข้อ 9), อย่างนำยาม เสื้อสองตัว รองเท้า หรือไม้เท้าไป (เทียบ มก 6:8-9) เพราะเหตุใด? (ข้อ 10)
- จงเข้าไปในบ้านของผู้ที่สมควรรับ และอวยพรสันติสุขแล้วพักอยู่ที่นั่น (ข้อ 11-12)
- ถ้าไม่ต้อนรับก็จงออกไป-การพิพากษา (ข้อ 14)

คำสอนเรื่องวาระสุดท้าย (ข้อ 16-23)

มัทธิว 10:1

- * “จงฉลาดเหมือนงูและไม่มีพิษภัยเหมือนนกพิราบ” (ข้อ 16), “จงระวังมนุษย์” (ข้อ 17), การข่มเหง (ข้อ 18)
 - * ในการพิจารณาคดี “อย่ากังวล” (ข้อ 19, เทียบ ข้อ 32-จงยอมรับพระองค์), พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงช่วย (ข้อ 20)
 - * ครอบครัวจะข่มเหงเพราะเรื่องความเชื่อ (ข้อ 21, เทียบ ข้อ 35-36)
 - * “ท่านทั้งหลายจะถูกทุกคนเกลียดชัง แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับชีวิต” (ข้อ 22)
 - * “จงหนีไป! ท่านจะยังไปไม่ทั่วเมืองต่าง ๆ ของอิสราเอล บุตรมนุษย์ก็จะเสด็จมา” (ข้อ 23-การเสด็จกลับมา? การทำลายกรุงเยรูซาเล็ม?)
- (การปกครองของพระคริสต์-กาลวิน, เทียบ บุตรมนุษย์เสด็จมาเพื่อรับสิทธิอำนาจ-ดนล 7:13-14)

การประยุกต์ใช้: บทเรียนสำหรับผู้อ่านพระกิตติคุณมัทธิว (ข้อ 24-42)

มัทธิว 10:1

- (1) อย่ากลัวมนุษย์ (ข้อ 26, 28, 31) แต่จงประกาศ! (ข้อ 27) จงกล่าวถึงพระเยซู!
มีการข่มเหง “ศิษย์ไม่ได้สูงกว่าครู” (ข้อ 24) แม้นกระจอกก็อยู่ใต้พระอธิปไตยของพระเจ้า (ข้อ 29)
“ถ้าผู้ใดยอมรับเราเฉพาะหน้ามนุษย์ เราก็จะยอมรับผู้นั้นเฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเรา” (ข้อ 33, เทียบ 7:23)
- (2) จงประกาศสงครามฝ่ายวิญญาณ! (เทียบ ข้อ 9-10) จงให้พระเยซูเป็นลำดับแรก (ข้อ 37)
จงติดตามโดยพร้อมจะตาย (ข้อ 38)
“เรามาไม่ใช่เพื่อนำสันติภาพมา แต่เพื่อนำดาบมา” (ข้อ 34), “ศัตรูคือคนในบ้านเดียวกัน” (ข้อ 36, เทียบ มคา 7:5-7-ประสบการณ์เชิงวาระสุดท้าย)
“ผู้ที่รักษาชีวิตของตนไว้จะเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ที่เสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราจะได้ชีวิตนั้น” (ข้อ 39)
- (3) จงต้อนรับ/ปรนนิบัติอัศจรรย์
- ผู้ที่ต้อนรับอัศจรรย์ (ผู้ถูกส่งไป) ก็คือต้อนรับพระเยซู (ผู้ทรงส่ง) (เทียบ ลก 10:16)

- ผู้ที่ปรนนิบัติ “ผู้เล็กน้อย” จะได้รับบำเหน็จ “ใหญ่” อย่างแน่นอน (ข้อ 40-42)

บทที่ 11

ความสงสัยของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและคำตอบของพระเยซู

มัทธิว 11:1

* ข้อ 1-19: ความสงสัยของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ข้อ 1-3), คำตอบของพระเยซู (ข้อ 4-6), คำชม (ข้อ 7-14), และปฏิกิริยาของผู้คน (ข้อ 15-19)

- เนื้อหาในข้อ 5 อ้างคำพยากรณ์จากอิสยาห์ 35:5-6, 61:1 (พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์)

- “ผู้ที่ยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะ” (ข้อ 9), “เอลียาห์ผู้จะมา” (ข้อ 14)

- ข้อ 12: คำว่า “บุกเข้าไป/ใช้กำลัง [biazō]” สามารถแปลเป็นรูปถูกกระทำหรือรูปสะท้อนกลับได้

(เทียบ ลก 16:16)

- อุปมา: เด็กเอาแต่ใจที่เล่นเป็นงานแต่งงาน/งานศพ (ข้อ 15-19)

* ข้อ 20-24: คำเตือนเรื่องการพิพากษาของพระเยซูต่อเมืองที่ไม่กลับใจ (โคราซิน เบธไซดา คาเปอร์นาอุม)

- ผู้คนเห็นการประกาศให้กลับใจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและฤทธานุภาพ (การอัศจรรย์) ของพระเยซูแล้ว แต่ก็ยังไม่กลับใจ

คำเชิญของพระเยซู

มัทธิว 11:1

* ข้อ 25-30: คำอธิษฐานของพระเยซู (ข้อ 25-27) และคำเชิญ (ข้อ 28-30)

- ไม่มีผู้ใดรู้จักพระบิดานอกจากผู้ที่พระบุตรทรงประสงค์จะสำแดงให้รู้ (ข้อ 27, เทียบ 16:17)

- “บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก (แอกของธรรมบัญญัติ) จงมาหาเรา” (ข้อ 28, เทียบ 23:4)

- แอกของพระเยซูผู้ทรงสุภาพอ่อนโยนและถ่อมพระทัยนั้นง่ายและเบา (ข้อ 29-30)

☐ พระองค์ทรงเชิญพร้อมพระสัญญาเรื่องการพักผ่อน แต่ในเวลาเดียวกันก็ทรงเรียกร้องให้แบกแอก “ของเรา” คือของพระเยซู

การประยุกต์ใช้: จงตอบรับคำเชิญ

มัทธิว 11:1

(1) ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเห็นดีเห็นงามและแบกภาระหนักหรือไม่?

ข้าพเจ้าเห็นความยากจนฝ่ายวิญญาณของคุณหรือไม่? ข้าพเจ้ากระหายหรือไม่? ☐ จงมาหาพระเยซู!

(2) ข้าพเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่สามารถประทานการพิงpongแก่ข้าพเจ้า?

เชื่อหรือไม่ว่าพระองค์เพียงผู้เดียวคือคำตอบแท้จริง? ☐ จงเชื่อพระเยซู! แล้วจะได้รับการพิงpongแท้ในใจ

(3) ข้าพเจ้ายินดีจะแบกแอกของพระเยซูหรือไม่? คำสอนของพระองค์เป็นสิ่งที่ง่ายและเบาสำหรับข้าพเจ้าหรือไม่?

☐ การ “มาหา” พระองค์หมายถึงการติดตามคำสอนของพระองค์และเอาอย่างพระองค์ คือการเรียนรู้จากพระองค์

☐ เหตุที่แอกของพระองค์ง่ายและเบาได้ ก็เพราะพระเยซูทรงแบกภาระของเราแทน

และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยความอ่อนแอของเรา

· ภาคผนวก: พระอธิปไตยของพระเจ้าและความรับผิดชอบของมนุษย์ในเรื่องความรอด

* คำถาม 1-1. เมื่อพระเจ้าทรงใช้พระอธิปไตย (พระประสงค์) ของพระองค์ โดยประทานความเข้าใจ (ความเชื่อ)

แก่บางคนและไม่ประทานแก่บางคน เหตุใดพระองค์จึงยังทรงตำหนิมนุษย์และเรียกร้องการเชื่อฟัง?

* คำถาม 1-2. หากความรอดขึ้นอยู่กับพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เหตุใดมนุษย์จึงต้องถูกลงโทษเพราะไม่ปวารณา

คือไม่มีใจที่จะเชื่อฟัง? (เทียบ มธ 23:27, ยน 5:40)

* คำตอบ 1-1. มนุษย์ได้ปฏิเสธพระเจ้า “แล้ว” เพราะฉะนั้น เมื่ออยู่ใต้การพิพากษา/คำสาปแช่ง

เขาจึงสูญเสียใจที่จะเข้ามาหาพระเจ้า (เทียบ มธ 23:27, ยน 5:40) การ “ไม่ปวารณา”

เป็นหลักฐานว่าเขากำลังอยู่ใต้การลงโทษ แต่สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้ขอเรียกร้อง (พระบัญชา) แรกเป็นโมฆะ

* คำตอบ 1-2. การที่พระเจ้าทรงให้มนุษย์รับผิดชอบนั้น เพื่อให้เขาตระหนักถึงบาปแรกเริ่ม

และรู้ว่าทุกคนยังคงเป็นคนบาป ผู้ไม่มีใจรักพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น

คำดำหนินี้ยังเป็นเครื่องมือที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้ปลุกใจของผู้ที่จะได้รับความรอด

* คำตอบ 1-3. ขอเรียกร้อง (พระบัญชา) ให้เชื่อฟังเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าพระผู้สร้าง

ตั้งแต่การทรงสร้างจนถึงปัจจุบันและตลอดนิรันดร์ สิ่งนี้เป็นฐานของการพิพากษาสำหรับผู้พิณาต

และอาจเป็นหลักฐานแห่งพระคุณสำหรับผู้ได้รับความรอดด้วย (เทียบ กท 3:22)

* คำตอบ 1-4. การที่พระเจ้าประทานความเชื่อแก่บางคนนั้นเป็นการเลือกสรรโดยพระอธิปไตยและเป็นพระคุณของพระ

องค์ กล่าวคือ ผู้ที่เชื่อฟังและเข้ามาหาพระองค์จะสารภาพว่านั่นคือพระคุณของพระเจ้า (เทียบ ยน 3:21, 1คร 15:10)

* คำถาม 2-1. ถ้าเช่นนั้น เหตุใดตั้งแต่แรกพระเจ้าจึงทรงวางแผน (กำหนด) ให้มนุษย์ล้มลงในบาป?

* คำถาม 2-2. พระเจ้าทรงรัก “ทุกคน” จริงหรือไม่? (ยน 3:16) พระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนได้รับความรอดหรือไม่?

(1ทธ 2:4) พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยความตายของคนอธรรมหรือไม่? (อสค 33:11) ถ้าอย่างนั้น

เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงช่วยทุกคนให้รอด?

* คำตอบ 2-1. พระประสงค์ที่ซ่อนเร้นเป็นสิทธิพิเศษ (พระเกียรติสิริ) ของพระเจ้า (เทียบ ฉธบ 29:29, สภข 25:2) พระเจ้าทรงกำหนดและทรงทำทุกสิ่งให้สำเร็จเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์เอง

* คำตอบ 2-2. พระเจ้าทรงทำให้บางคนเป็น “ภาชนะแห่งพระพิโรธที่เตรียมไว้สำหรับความพิณาศ” อย่างแน่นอน (รม 9:22 แต่คำนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดบาป!) การที่พระเจ้าทรงกำหนดจะ “ปล่อยทิ้ง”

บางคน ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ทรงรักพวกเขา (รม 9:22-ทรงสำแดงความอดทนและความอดกลั้น) พระองค์ยังประทานพระคุณที่เกินสมควรแก่คนอธรรมทุกคนด้วย (มธ 5:45)

* คำตอบ 2-3. แต่ละคนเลือกสิ่งที่ตนต้องการตามเจตจำนงของตนเอง และรับการพิพากษาที่สมควร (ยูติธรรม) ตามการกระทำของตน (มธ 16:27) พระเจ้าไม่เคยปฏิบัติต่อมนุษย์โดยฝืนความปรารถนาของมนุษย์ผู้นั้นอย่างบังคับ

* คำตอบ 2-4. เพื่อให้ “พระคุณเป็นพระคุณอย่างแท้จริง” พระเจ้าทรงเลือกผู้ที่ได้รับความรอดด้วยการเลือกสรรโดยพระอธิปไตยของพระองค์ ไม่ใช่ด้วยคุณสมบัติ (ความดีความชอบ) ที่มนุษย์มี

** คำถามของเราควรเป็นดังนี้

☐ เหตุใดพระเจ้าจึงประทานสิทธิพิเศษ (ที่อาจเสี่ยง?) ให้มนุษย์คนแรกสามารถภักฏต่อพระองค์ได้?

☐ เหตุใดพระเจ้าจึงประทานโอกาสแก่ผู้ที่ภักฏ? เหตุใดจึงไม่ทรงทอดทิ้งพวกเขา?

☐ เหตุใดพระเจ้าจึงทรงผูกพระองค์เองไว้กับพระสัญญา? เหตุใดพระองค์จึงทรงมาเป็นมนุษย์และเข้ามาในกาลเวลา?

เหตุใดจึงทรงถูกมนุษย์ดูหมิ่นและเสด็จลงไปถึงที่ต่ำต้อยที่สุด? ☐ พระคุณของพระเจ้าคือข้อเท็จจริงที่ว่า

พระเจ้าพระผู้สร้างและพระผู้ทรงอธิปไตยทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ผู้เป็นสิ่งที่ทรงสร้างในฐานะบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับพระองค์ และเพื่อจะทรงสร้างความสัมพันธ์นั้น พระองค์เองทรงถ่อมพระองค์ลง ผู้ที่เห็น “การประทานพระคุณ”

ของพระเจ้าเช่นนี้แล้วยังทำใจแข็งกระด้าง ก็จะได้รับการศึกษาที่สมควร

☐ ท้ายที่สุด ผู้ที่ฟังพาพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก (ข้อ 25) เป็นผู้ได้รับพระพร และผู้ที่รู้วาทนเป็น

“ผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก” (ข้อ 28) แล้วหนีมาหาพระองค์ ก็เป็นผู้ได้รับพระพร (เทียบ 5:3, 6)

นั่นคือหลักฐานว่าเขาได้รับพระคุณของพระเจ้า “แล้ว”

บทที่ 12

เนื้อหาและการประยุกต์ใช้

มัทธิว 12:1

* ข้อ 1-8: สาวกได้ตรึงข้าวกินในวันสะบาโต (เทียบ ฉธบ 23:25), การดำเนินของพวกฟาริสี (ข้อ 2, เทียบ ยน 5:9, 9:6), เหมือนกษัตริย์ดาวิด (ข้อ 3-4, เทียบ 1ซมอ 21)/เหมือนบุโรหิต (ข้อ 5), ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหาร (ข้อ 6), พระองค์ทรงประสงค์ความเมตตา (ข้อ 7)

☐ เจ้าแห่งวันสะบาโต (ข้อ 8, เทียบ ลนต 23:3-วันสะบาโตของพระยาห์เวห์), ผู้ประทานการพักสงบแก่ผู้แบกภาระ (เทียบ 11:28)

☐ ประยุกต์ใช้: จงรู้จักสิทธิอำนาจของพระเยซู ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต!

* ข้อ 9-14: คนมือลืบ, พวกเขากล่าวเพื่อจะกล่าวหา (ข้อ 10), “การทำดีในวันสะบาโตเป็นสิ่งถูกต้อง” (ข้อ 12, ความสำเร็จของวันสะบาโต), กล่าวหาไม่ได้/คิดจะฆ่าพระองค์ (ข้อ 13-14)

☐ พระเยซูผู้ทรงทำให้ความหมายแท้ของวันสะบาโตสำเร็จ คือการปลดปล่อย (เทียบ ฆธบ 5:15) ☐ ประยุกต์ใช้: จงมาหาพระเยซูผู้ประทานการพักสงบแท้! (เทียบ 11:28)

* ข้อ 15-21: พระองค์ทรงหลีกเลี่ยง/ทรงรักษาทุกคน (ข้อ 15), ไม่ทะเลาะและไม่ส่งเสียงดัง (ข้อ 19), ทรงเตือนว่าอย่าบอกใคร (ข้อ 16), เหตุผลที่ไม่ให้เปิดเผย -> เพื่อให้คำพยากรณ์สำเร็จ (อสย 42:1-4, การพิพากษา/ความยุติธรรม, ไม่ส่งเสียง, ไม่หัก)

☐ พระเยซูผู้ทรงสุภาพอ่อนโยนและถ่อมพระทัย (เทียบ 11:29)

☐ ประยุกต์ใช้: จงมองดู “พระเยซูแห่งความรัก” ผู้ทรงดูแลคนอ่อนแอจนถึงที่สุด!

* ข้อ 22-29: ทรงรักษาคนถูกผีสิงที่ตาบอด/พูดไม่ได้, “ท่านผู้นี้เป็นบุตรดาวิดมิใช่หรือ?” (ข้อ 23), การดำเนินของพวกฟาริสี (ข้อ 24), คำโต้ตอบของพระเยซู (ข้อ 25-27), แผ่นดินของพระเจ้า (พระราชอำนาจ) มาถึงแล้ว (ข้อ 28), การมัดไว้ (ข้อ 29)

☐ การขับผีประกาศการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้า และรับรองว่าในที่สุดเจ้าแห่งผีจะถูกขับออก ☐ ประยุกต์ใช้: จงพึ่งพาพระเยซู กษัตริย์ผู้ทรงชนะ! จงมองไปยังชัยชนะสุดท้ายและความสำเร็จสมบูรณ์ของแผ่นดินของพระเจ้า!

* ข้อ 30-37: คำเตือนต่อผู้ต่อต้าน, บาปที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์/กล่าวต่อต้านพระองค์ (ข้อ 31-32), ผลดีของตนไม่ดี (ข้อ 33, เทียบ 7:20, ยน 5:36), คำพูดชั่วของคนชั่ว (ข้อ 35)

☐ จะถูกตัดสินโทษเพราะคำพูดไร้ประโยชน์ทุกคำ (ข้อ 36-37)

☐ ประยุกต์ใช้: จงระวังท่าทีที่กล่าวร้ายอย่างมั่งร้ายทั้งที่ “รู้อย่างชัดเจน” (เทียบ ฮบ 4:7), และจงระวังคำพูด “ไร้ประโยชน์”!

* ข้อ 38-45: การเรียกร้องหมายสำคัญและ “หมายสำคัญของโยนาห์” (ข้อ 39-40), คำเตือนเรื่องการพิพากษา: “ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์/ชาโลมอน” (ข้อ 41-42), อุปมาเรื่องผีโสโครก: สภาพเลวร้ายยิ่งขึ้นด้วยผีเจ็ดตน (ข้อ 43-45)

☐ ขาวนินะเวห์กลับใจ แต่ต่อการประกาศของพระเยซู พวกเขากลับทำใจแข็งกระด้าง ☐ ประยุกต์ใช้: จงกลับใจ!

อย่าพยายามยืนยันความเชื่อด้วยการอัศจรรย์และพระพรภายนอก! (จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์!)

การประยุกต์ใช้สุดท้าย

มัทธิว 12:1

* ข้อ 46-50: พระเยซูทรงปฏิเสธครอบครัวที่มาเพื่อจับพระองค์ (มก 3:21-22) (ข้อ 48, เทียบ 10:37), สาวก (ข้อ 49)

- กล่าวคือ ผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดา (เทียบ 7:21)-คือครอบครัวแท้ของพระเยซู (ข้อ 50)

☐ พระองค์ทรงเน้นว่าการเป็นประชากร/ครอบครัวแห่งแผ่นดินของพระเจ้าไม่ขึ้นอยู่กับสายเลือด ☐

ขอให้เราเป็นผู้เชื่อฟังพระประสงค์ของพระบิดาเจ้า! ขอให้เราเป็นผู้เชื่อพระเยซู!

บทที่ 13

บทที่ 13 ความลึกลับของแผ่นดินสวรรค์:

มัทธิว 13:1

ปัจจุบันและอนาคตของแผ่นดินของพระเจ้า

อุปมาเรื่องผู้หว่าน (ข้อ 1-23)

มัทธิว 13:1

* เหตุผลที่พระเยซูตรัสเป็นอุปมา (ข้อ 10-17): การรู้ “ความลึกลับของแผ่นดินสวรรค์” ถูกอนุญาตแก่สาวกเท่านั้น (ข้อ 11)

☐ ทรงลงโทษผู้มีใจแข็งกระด้าง (ข้อ 17) และทรงแสดงความเข้าใจอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า (เทียบ 11:27, 16:17)

* สภาพการหว่านในเวลานั้น: เดินไปและหว่านเมล็ดลงบนพื้นที่กว้าง

* คำอธิบายอุปมา (ข้อ 19-23): ริมทาง-ผู้ที่ได้ยินแต่ไม่เข้าใจ, ดินหิน-รับด้วยความยินดี แต่สะดุดเพราะการข่มเหง, หนาม-ความกังวลของโลกและการหลอกลวงของทรัพย์สมบัติทำให้ไม่เกิดผล, ดินดี-ผู้ที่ได้ยินและเข้าใจ

☐ ผู้ที่ได้ยินพระวจนะมีปฏิกิริยาหลากหลาย ในบรรดาพวกเขา มีผู้ที่ได้ยินและเข้าใจ (รักษาไว้-ลก 8:15)!

สิ่งนี้ปรากฏออกมาเป็น “ผล” (เทียบ 7:16, 20-รู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา, 12:33-รู้จักตนไม่ได้ด้วยผลของมัน)

* ความลึกลับ (ความเร้นลับ) ของแผ่นดินสวรรค์คืออะไร?

☐ แม้การประกาศข่าวประเสริฐในปัจจุบันดูเหมือนไม่เกิดผล แต่ในที่สุดจะเกิดผลอย่างอุดมสมบูรณ์

อุปมาเรื่องข้าวละมาน (ข้อ 24-30, 36-43)

มัทธิว 13:1

* ผู้หว่านเมล็ดดีในนาของตน ศัตรูผู้หว่านข้าวละมาน (หญ้าพิษ) แทรก และเมื่อเกิด “ผล”

จึงปรากฏ (ข้อ 26)

* คำอธิบายอุปมา (ข้อ 36-43): ผู้หว่าน=“บุตรมนุษย์”, นา=โลก (คริสตจักร?), เมล็ดดี=บุตรแห่งแผ่นดินสวรรค์, ข้าวละมาน=บุตรของมาร, ศัตรูผู้หว่าน=มาร, เวลาเกี่ยว=วาระสิ้นโลก, ผู้เกี่ยว=ทูตสวรรค์

☐ อาณาจักรของพระเจ้า-แม้ในปัจจุบันมีคนชั่ว (อำนาจของซาตาน)

ปะปนอยู่ และผู้เชื่ออาจต้องทนทุกข์ แต่ในวาระสุดท้าย “บุตรมนุษย์” จะทรงนำการพิพากษา (ชัยชนะ) อย่างสิ้นเชิงและการปลอบโยนมาให้ (ข้อ 41-43) จงอดทน!

อุปมาอื่น ๆ (ข้อ 31-33, 44-52)

มัทธิว 13:1

* อุปมาเมล็ดมัสตาร์ด/เชื้อ (ข้อ 31-32, 33): เมล็ดเล็กกลายเป็น “ต้นไม้” ใหญ่ (เทียบ อสค 17:23), เชื้อทำให้ทั้งหมดลุกขึ้น

☐ แผ่นดินสวรรค์ในปัจจุบันดูเหมือนไม่มีค่า แต่เมื่อเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ก็กลายเป็นอาณาจักรเข้มแข็ง/แทรกซึมไปในทุกสิ่ง

* อุปมาขุมทรัพย์/ไข่มุก (ข้อ 44-46): คุณค่า/ความล้ำค่าของแผ่นดินสวรรค์ เป็นสิ่งที่คนยอมเสียสละทุกอย่างเพื่อให้ได้มา

☐ แผ่นดินของพระเจ้าย่อมมีคุณค่าพอให้แลกด้วยการเสียสละทุกอย่าง เรารู้คุณค่ามันหรือไม่?

* อุปมาอวนจับปลา (ข้อ 47-50): จากปลา “ทุกชนิด” ที่จับได้ จะคัดแยกปลาดีและปลาไม่ดี

☐ เมื่อแผ่นดินของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ จะมีการพิพากษาแยกคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากกัน

ปัจจุบันคือเวลารวบรวบปลา

* อุปมาธรรมาจารย์ที่เป็นสาวกแห่งแผ่นดินสวรรค์ (ข้อ 52): สาวกคือผู้สอนของใหม่ (ความจริง) และของเก่า (ความจริง)

ทั้งสองอย่าง

การประยุกต์ใช้: “ท่านทั้งหลายเข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือไม่?” (ข้อ 51)

มัทธิว 13:1

* คนในบ้านเกิดสะดุดเพราะพระเยซู (ข้อ 57) และพระเยซูก็ไม่ได้ทรงทำการอัศจรรย์มากที่นั่น (ข้อ 58, เทียบ ข้อ 12)

(1) จงเชื่อพระเยซู ผู้ทรงเป็นกษัตริย์แท้และผู้พิพากษาสุดท้าย (ข้อ 41)! จงกลับใจ! จงขอลงความเข้าใจ! (เทียบ บทที่ 11)

(2) อย่าท้อใจเพราะสถานการณ์ปัจจุบัน แต่จงอดทน! จงเรียนรู้คุณค่าล้ำค่าของแผ่นดินสวรรค์!
จงประกาศข่าวประเสริฐ!

บทที่ 14

บทที่ 14 ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะทุกคน

มัทธิว 14:1

- ข่าวการตายของยอห์นผู้ให้บัพติศมาถูกบอกแก่พระเยซู (ข้อ 1-12) พระเยซูจึงเสด็จไปยังที่สงบ (ข้อ 13) * ที่สงบ, ลก 9:10-ใกล้เบธไซดา: อยู่นอกเขตปกครองของเฮโรด และทรงหนีจากบรรยากาศทางการเมือง

ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว: พระเยซูผู้ทรงเลี้ยงดู (ข้อ 14-21)

มัทธิว 14:1

(1) พระเยซูผู้ทรงดูแล: ทรงสงสารและทรงดูแลผู้คน (ข้อ 14, เทียบ 35-36), ผู้เลี้ยงแกะ (ข้อ 19, เทียบ 9:36)

(2) พระเยซูผู้ทรงมอบหมาย: “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” (ข้อ 16) ทรงใช้สาวกที่มีความเชื่ออ่อน (ข้อ 19)

(3) พระเยซูผู้ทรงเลี้ยงดู (มานา, เทียบ วว 2:17): งานเลี้ยงแบบพระเมสสิยาห์ (ความอุดมสมบูรณ์),

ขนมปังคือพระเยซูเอง (เทียบ ยน 6)

- ขนมปัง [artos] คือขนมปังปัสกาในพระกระยาหารมื้อสุดท้าย (26:26, เทียบ 6:11-อาหารประจำวัน, 12:4-ขนมปังเฉพาะพระพักตร์)

* ผู้คนพยายามตั้งพระเยซูเป็นกษัตริย์ทางการเมือง (เทียบ ยน 6:14-15), การกบฏต่อเฮโรด อันติปาส (?)

พระเยซูผู้ทรงดำเนินบนทะเล (ข้อ 22-33)

มัทธิว 14:1

(1) พระเยซูผู้ทรงดูแล: ทรงรู้ความลำบากและความกลัวของสาวก และเสด็จมาหาพวกเขา ก่อน (ข้อ 25, 27)

(2) พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้า (ข้อ 33): “เราเป็น” (เทียบ อพย 3:14), ทรงเหยียบบนทะเล (โยบ 9:8, ฮบ 3:15)

(3) พระเยซูผู้ตรัสว่า “มาเถิด”: ทรงอนุญาตคำขอที่ดูเหลือเชื่อ (?) ของเปโตร (ข้อ 28), ความเชื่ออ่อน/ความสงสัย (ข้อ 30-31)

จุดเน้นของบทที่ 14: ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะทุกคน

มัทธิว 14:1

* 12:41-ผู้ทรงยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ

* พระเยซูทรงยิ่งใหญ่กว่าเอลีชาผู้เผยพระวจนะ (ผู้เป็นผู้สืบทอดของเอลียาห์และทำการอัศจรรย์มากกว่า)

และทรงเป็นมหาผู้เผยพระวจนะผู้สำแดงฤทธิ์อำนาจมากกว่า ในฐานะผู้สืบทอด (?) ของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (เอลียาห์) (เทียบ 2 พกษ 4:42), ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็น “ผู้ที่ยิ่งกว่า”

บทที่ 11

“ผู้เผยพระวจนะ”

มัทธิว 11:9

* พระเยซูทรงยิ่งใหญ่กว่าโมเสส ผู้เผยพระวจนะที่ให้กินมานาและนำข้ามทะเลแดง สาวก (ทำหน้าที่เหมือนโมเสส) แจกขนมปัง และพระเยซู (พระยาห์เวห์พระเจ้า) ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของขนมปังนั้น

การประยุกต์ใช้: สิ่งที่มีชีวิตต้องการบอกผู้อ่าน

มัทธิว 11:1

(1) จงเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็น “พระเจ้า” ผู้ทรงสูงส่งเหนือบุคคลยิ่งใหญ่ทั้งปวง!

☐ แม้อยู่ท่ามกลางความทุกข์ในปัจจุบัน จงมองดูความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และมองไปยังความสำเร็จสมบูรณ์ของแผ่นดินนั้น

(งานเลี้ยง)

จงเชื่อด้วยว่า แม้ในเวลานี้พระเยซูก็ทรงเติมเต็มความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของเรา (“ผ่านคริสตจักร”)

(2) ท่ามกลางความทุกข์และความกลัวทุกอย่าง จงเข้ามาหา “พระเยซู” ด้วยความเชื่อ! (ข้อ 29, เทียบ ข้อ 18-จงนำมาให้เรา)

☐ วันนี้เราไม่ได้ถูกเรียกให้ “เดินบนน้ำ” แต่คำสอนที่ให้ไว้วางใจพระเยซูและละความกลัว/ความกังวล (แม้ท่ามกลางความทุกข์) ยังนำมาใช้กับเราได้เสมอ (เทียบ 6:30, 8:26)

บทที่ 15

การถกเถียงเรื่องพิธีชำระ (ข้อ 1-20)

มัทธิว 15:1

* พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูละเมิดธรรมเนียม “ล้างมือ” (ข้อ 2),

และทรงตอบว่าพวกเขาทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นโมฆะด้วยธรรมเนียม (ข้อ 6, 9, เทียบ มก 7:11-“โคרבาน”)

“สิ่งที่เข้าปาก (ข้อ 11)/การกินด้วยมือที่ไม่ได้ล้าง (ข้อ 20) ไม่ได้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกจากปาก (ข้อ 11)/สิ่งที่ออกจาก ‘ใจ’ (ข้อ 19) ต่างหากที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน (เทียบ 12:34)”

☐ สิ่งที่ทำให้มนุษย์สะอาดไม่ใช่สิ่งภายนอก แต่คือ “ใจ” อย่างไรก็ตาม “ใจ” ของชาวยิวอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า (ข้อ 8)

* พระอธิปไตยและการพิพากษาของพระเจ้า: พวกฟาริสี “สะอาด” (ข้อ 12),

“ต้นไม้ทุกต้นที่พระบิดาของเราไม่ได้ทรงปลูกไว้จะถูกถอนเสีย” (ข้อ 13)

* มิชนาห์ (Mishnah) คือหนังสือที่รับปียะฮูดาห์รวบรวมและบันทึกธรรมเนียมของผู้อาวูโส (กรณีตัวอย่าง/คำอธิบาย) อย่างสมบูรณ์ประมาณ ค.ศ. 200

พระเยซูทรงชมเชยหญิงคานาอัน (ข้อ 21-28)

มัทธิว 15:1

* ความกระตือรือร้นของหญิงคานาอัน (หญิงกรีกเชื้อสายซีโรฟินีเซีย-มก 7:26) (ข้อ 22, 25-กาลไม่สมบูรณ์), การปฏิเสธของพระเยซู (ข้อ 24, 26, เทียบ 7:6), ความเชื่อของหญิงคนนั้น (ข้อ 27)-ยอมรับฐานะเป็นสุนัข (การดูหมิ่น?) แต่ยังคงทูลขอพระเมตตาจนถึงที่สุด (ความถ่อมใจและความอดทน)

☐ พระเยซูทรงทดสอบความเชื่อของหญิงคนนั้น และทรงชมเชย/รับรองนาง (ข้อ 28), เป็นภาพล่องหน้าของพันธกิจต่อคนต่างชาติ (28:19)

* ประยุกต์ใช้: เราก็คควรยอมรับว่าเราเป็นคนบาป/อยู่ในสภาพน่าเวทนา

และทูลขอพระคุณจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดเพียงผู้เดียว

☐ เพื่อได้รับพระคุณ: ชาวยิวพยายามทำให้ตนเองสะอาด แต่หญิงคานาอันทูลขอพระเมตตา

การเลี้ยงคนสี่พันคน (ข้อ 29-39)

มัทธิว 15:1

* คล้ายกับการอัศจรรย์ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว (บทที่ 14),

แสดงงานเลี้ยงอันอุดมของพระเมสสิยาห์และพระเยซูผู้ทรงเลี้ยงดู

- เหตุใดจึงบันทึกซ้ำ? มีความแตกต่างอะไร?

- พระเยซูตรัสถามก่อน (ข้อ 32), ปฏิกริยาของสาวก (ข้อ 33), คำอธิษฐานขอบพระคุณ (ข้อ 36), กระบุงเจ็ดใบ (ข้อ 37), เพราะเหตุใด?

☐ ความไม่เชื่อของสาวก (ชาวยิว) (ข้อ 33, 16:9-10), งานเลี้ยงพระเมสสิยาห์สำหรับคนต่างชาติ (เดคาโปลิส-มก 7:31), ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า “ของอิสราเอล” (ข้อ 31)

การประยุกต์ใช้

มัทธิว 15:1

- (1) จงขอบพระคุณพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ทรงเรียกคนต่างชาติ และจงใคร่ครวญอย่างลึกซึ้งถึงพระคุณของพระเยซูผู้ประทาน “พระกาย” ของพระองค์เพื่อคนต่างชาติด้วย (เทียบ 9:13-เสด็จมาเพื่อเรียกคนบาป)
- (2) อย่าเอาอย่างรูปแบบภายนอก/ความหน้าซื่อใจคดของชาวยิวที่สะสมความชอบธรรมของตนเอง แต่จงดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อบนฐานของ “พระวาทะ” ด้วยใจถ่อมเท่านั้น
- (3) จงเป็นผู้ที่ทูลขอพระคุณแห่งความรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจัง เหมือนหญิงคนนาอัน แม้ในเวลาทดสอบที่ดูเหมือนไม่มีคำตอบ จงยึดความดีของพระเจ้า (ความอุดมแห่งพระเมตตา) ไว้ “ด้วยความเชื่อ”!

บทที่ 16

พวกฟาริสีและสะดูสี (ข้อ 1-12)

มัทธิว 16:1

- พวกฟาริสีและสะดูสีขอหมายสำคัญ “จากสวรรค์” (ข้อ 1), แรงงูใจ/เป้าหมายของพวกเขาคือ ความทะเยอทะยานทางการเมือง
- พวกเขาต้องการพระเมสสิยาห์ที่มีอำนาจทางการเมือง-จงระวัง “เชื้อ” (ข้อ 6, 11, 12-คำสอน)

คำถามสำคัญ: “พวกท่านว่าเราเป็นใคร?”

มัทธิว 16:1

- พระเยซูทรงถามความคิด (ความเชื่อ) ของสาวก (ข้อ 15) โดยไม่ขึ้นกับปฏิกิริยาของผู้คน (หนึ่งในผู้เผยพระวาทะ-ข้อ 14)
- คำตอบของเปโตร (พระคริสต์-ข้อ 16, เทียบ ข้อ 20) และการตอบสนองของพระเยซู (พระพร, ผู้ทรงให้รู้=พระเจ้า, เทียบ 11:27)

☐ เราเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด? (ความเชื่อแท้/ถูกต้องมาจากพระเจ้า)

เหตุผลที่ทรงถามคำถามสำคัญ: เพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับความทุกข์

มัทธิว 16:1

(1) ทรงสร้างคริสตจักร (ข้อ 18): ทรงสร้างคริสตจักรของพระเยซูบน “ศิลา” [petra, เคฟา], “ประตูแห่งความตาย [ฮาเดส]” จะเอาชนะไม่ได้, ทรงประทาน “กุญแจแห่งแผ่นดินสวรรค์” (สิทธิอำนาจในการห้าม/อนุญาต-เทียบ 18:18, ยน 20:21-22) (เทียบ Matthew Henry)

(2) ทรงบอกล่วงหน้าถึงความทุกข์ (ข้อ 21): การคัดค้าน/ตำหนิ? ของเปโตร (ข้อ 22)-ไม่เข้าใจความทุกข์ของพระเมสสิยาห์, คำตำหนิของพระเยซู (ข้อ 23), จงแบกกางเขนและตามเรามา (ข้อ 24), จงพร้อมเสียชีวิต (ข้อ 25-26), พระสัญญาเรื่องบำเหน็จในวันพิพากษา (ข้อ 27)

การประยุกต์ใช้

มัทธิว 16:1

(1) ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

- เป็นผู้ช่วยให้รอด “บนแผ่นดินนี้” แบบที่พวกฟาริสี พวกสะดูสี และเปโตรคาดหวังหรือ?

☐ พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ผู้ “ทนทุกข์” เพื่อชีวิตใหม่อันเป็นนิรันดร์ของเรา!

(2) เราจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าเชื่อพระเยซู “อย่างถูกต้อง” และ “อย่างแท้จริง”?

- เราเข้าใจความทุกข์ของพระองค์หรือไม่? เข้าใจคำที่ให้แบกกางเขนและตามพระองค์หรือไม่? เราจำเป็นต้องเดิน “ทางแห่งความทุกข์” จริงหรือ? (สถานการณ์ของยุคสมัย?)

☐ ความหวังของเราอยู่ “ในสวรรค์” พระราชอำนาจอันสมบูรณ์ของพระเยซู (ข้อ 28) “ยัง”

ไม่มาถึง จงตรวจสอบว่าเพื่อความหวังนั้น เราสามารถวางชีวิตปัจจุบัน/ถือสิ่งนั้นว่าสำคัญที่สุดได้หรือไม่!

(3) ความแตกต่างระหว่างการมีความเชื่อกับไม่มีความเชื่อคืออะไร?

☐ พระเจ้าประทานให้ พระองค์ยังทรงปล่อยให้ผู้แข็งกระด้างแข็งกระด้างต่อไป

และทรงสำแดงพระเมตตาแก่ผู้ที่ทูลขอพระเมตตา จงทูลขอ! จงแสวงหา! จงเคาะ! (เหมือนหญิงคานาอัน)

บทที่ 17

บทที่ 17 ทิศทางของความเชื่อ:

มัทธิว 17:1

ความเชื่อมาจากที่ใดและมุ่งไปที่ใด?

บทเรียนจากเหตุการณ์บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย (ข้อ 1-13)

มัทธิว 17:1

(1) พระเยซูทรงสำแดงพระเทวภาพ (ความเป็นพระเจ้า, พระเกียรติสิริ) แก่ “สาวกสามคน” เพื่อให้พวกเขาได้รับพันธกิจการเป็นพยาน (เทียบ 2ปต 1:16-17, ยน 1:14, 1ยน 1:1, 4:14) □
ความทุกข์โดยสมัครพระทัยของพระคริสต์

(2) ทรงทำให้ตระหนักถึงความเขลาครั้งที่สองของเปโตร (คิดถึงเรื่องของมนุษย์) ที่ตามหลัง “คำสารภาพความเชื่อ” ของเขา (ข้อ 4, 10) “บุตรมนุษย์ก็จะต้องทนทุกข์อย่างนั้น” (ข้อ 12) □ ทรงเน้นความจำเป็นของความทุกข์
(3) ทรงพิสูจน์ว่าพระเยซูคือ “ผู้เผยพระวจนะผู้นั้น” ตามคำพยากรณ์ และให้พวกเขา “ฟังพระองค์” (ข้อ 5, เทียบ ฉธบ 18:15) (เทียบ “หกวันต่อมา”, “สาวกสามคน”-ข้อ 1, อพย 24:1, 16, “พระพักตร์ส่องสว่างเหมือนดวงอาทิตย์”-ข้อ 2, อพย 34:30)

ปัญหาเรื่องความไม่เชื่อ (ข้อ 14-23)

มัทธิว 17:1

(1) “โอ คนชั่วอายุที่ขาดความเชื่อและวิปลาสน!” (ข้อ 17), เพราะ “เชื่อได้ยาก” (ข้อ 20, เทียบ 6:30, 8:26, 14:31, 16:8)
(2) หากมี “ความเชื่อ” เท่าเมล็ดมัสตาร์ด ก็ไม่มีสิ่งใดทำไม่ได้ (ข้อ 20, เทียบ มก 9:23, ลก 17:5-6)
(3) เน้นความเชื่อในสิ่งที่เห็นไม่ได้ คือพระเมสสิยาห์ผู้ทนทุกข์และการเป็นขึ้นจากตาย (เทียบ ลก 9:43-ตรัสเมื่อผู้คนประหลาดใจ)

เหตุการณ์ภาชีพระวิหาร: ความเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 24-27)

มัทธิว 17:1

(1) ฤทธิ์อำนาจฝ่ายพระเจ้าของพระเยซู: ทรง “รู้ล่วงหน้า” ก่อน (ข้อ 25), เหยียดเงินหนึ่งเหรียญในปากปลา (ข้อ 27, เทียบ ข้อ 24-สองดราม่า)
(2) พระวิหารเป็นบ้านของ “พระบิดาของเรา” และพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ (เทียบ ลก 2:49, ยน 2:16)
(3) พระองค์ไม่มีหน้าที่ต้องจ่าย “ค่าไถ่ชีวิต (ransom)” (อพย 30:12) □ โมเสสประกาศพระบัญชาให้จ่ายค่าไถ่ชีวิต แต่พระเยซูจะทรงประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก

บทที่ 20

การประยุกต์ใช้: ความเชื่อของเรามาจากที่ใดและมุ่งไปที่ใด?

มัทธิว 20:1

- (1) ความเชื่อของเราเกิดจากการ “เห็น” พระคริสต์ ☐ ให้เราอธิษฐานขอให้พระองค์เปิดตาของเรา เพื่อเห็นพระเกียรติสิริอันยิ่งใหญ่ของพระเยซู
- (2) โดยธรรมชาติของเรา เราคิดว่าความเชื่อมาจากตัวเราเองและมีอยู่เพื่อตัวเราเอง ☐ ไม่ใช่ปัญหาว่า “ใครใหญ่กว่า?” (บทที่ 18) หรือ “ใครทำงานใหญ่กว่า?”! (ความถ่อมใจและการสรรเสริญ)
- (3) ทิศทางของความเชื่อ: จงเอาอย่างพระเยซู และเดินทางแห่งความทุกข์ด้วยความเชื่อที่ “ยิ่งใหญ่” ☐ หากเราเชื่อในพระเทวภาพและการไถ่แทนของพระเยซู ก็จงติดตามทางแห่งความธรรมดาและทางแห่งกางเขนที่พระองค์ทรงดำเนิน (16:24)

บทที่ 18

ปัญหาเรื่องความถ่อมใจ: จงถ่อมตนลง (ข้อ 1-14)

มัทธิว 18:1

- ใครเป็นใหญ่ [ที่สุด]/ใครจะถืออำนาจใน “อาณาจักรสวรรค์ (ของพระเจ้า)” (ข้อ 1)
- ☐ ความโลภและความเข้าใจผิดของสาวก ☐ ผู้ที่ถ่อมตนเหมือนเด็กเล็ก [paidion] คือผู้ใหญ่ที่สุด (ข้อ 4, เทียบ 20:26-27, 23:12) หากไม่ “หันกลับ” และเป็นเหมือนเด็กเล็ก ก็จะเข้าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้เลย (ข้อ 3)
- การต้อนรับคนเล็กน้อยคนหนึ่ง “ในนามของเรา” ก็คือต้อนรับเรา (ข้อ 5, เทียบ 10:42, 25:40) อย่าทำให้เขาสะดุด (ข้อ 6) การพิพากษา (ข้อ 7) ☐ แทนที่จะยืนเหนือ “ผู้ที่อ่อนแอ” จงรับใช้พวกเขา!
- ถ้ามือ เท้า หรือตาทำให้ทำบาป จงตัดทิ้ง-การพิพากษา “นรก” (ข้อ 8-9)
- จงระวังอย่าดูหมิ่น/มองข้ามคนเล็กน้อยคนหนึ่ง-ทูตสวรรค์ทั้งหลาย (ข้อ 10)
- แกะหลงตัวหนึ่ง (ข้อ 12-13), ไม่ใช่พระประสงค์ของพระบิดาในสวรรค์ที่จะให้แม้แต่คนเดียวสูญหายไป (ข้อ 14)

ปัญหาเรื่องวินัยในคริสตจักร:

มัทธิว 18:1

จงพยายามได้พี่น้องกลับคืนมา (ข้อ 15-20)

* พร้อมกับพยายามไม่ให้พี่น้องสะดุด ก็ต้องชี้ให้เห็นบาปของพี่น้องด้วย

(การตักเตือน)

- ถ้า “พี่น้องของท่าน” ทำบาป [ต่อท่าน] ☐ แบบตัวต่อตัว (ข้อ 15, เทียบ 1ทธ 5:20-คำหนึ่ต่อหน้าคนทั้งหลาย) ☐ พยานสองหรือสามคน (ข้อ 16, เทียบ ฉธบ 19:15) ☐ คริสตจักร-“ขับออกจากสมาชิก” (?) (ข้อ 17)

- ถ้า “พวกท่าน” ผูก... ถัก... (ข้อ 18, เทียบ 16:19) ☐ สิทธิอำนาจการพิพากษาของคริสตจักร
ตามความเห็นพ้องของสองหรือสามคน (ข้อ 19-20)

☐ เป้าหมายไม่ใช่การขับออก/การลงวินัย แต่คือการ “ได้กลับคืนมา” (เทียบ ข้อ 14, 2สส 3:14-15-อย่าค้นหา
แต่จงตักเตือนเหมือนพี่น้อง, ทต 1:13-14-เพื่อให้ความเชื่อสมบูรณ์)

ปัญหาเรื่องการให้อภัย:

มัทธิว 18:1

จงระลึกถึงการอภัยของพระบิดาในสวรรค์ (ข้อ 21-35)

- ถ้า “พี่น้องของข้าพเจ้า” ทำบาป “ต่อข้าพเจ้า” ต้องให้อภัยกี่ครั้ง? จะไม่เป็นการส่งเสริมบาปหรือ?

☐ แม้เจ็ดสิบเจ็ดครั้ง (?) ก็จงให้อภัย (ข้อ 22, เทียบ ปฐก 4:24), “หน้าที่ของท่านมีเพียงการให้อภัยเท่านั้น”

- อุปมา: แผ่นดินสวรรค์ = กษัตริย์ผู้ต้องการคิดบัญชี (ข้อ 23-34), ลูกหนี้=ผู้ทำบาป (6:12), หนึ่งในหกแสน

- ถ้าไม่ให้อภัยพี่น้องจาก “ใจ” พระบิดาในสวรรค์ก็จะไม่ทรงให้อภัยเช่นกัน! (ข้อ 35, เทียบ 6:15)

การประยุกต์ใช้: หลักการแห่งความรักในคริสตจักร

มัทธิว 18:1

(1) การให้อภัย: จงให้อภัยผู้กลับใจ “อย่างจริงใจ” จนถึงที่สุด ☐ “จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องของท่านทำบาป
จงตักเตือนเขา และถ้าเขากลับใจ จงให้อภัยเขา” (ลก 17:3)

(2) อย่าตัดสินหรือดูหมิ่นคนอ่อนแอตามอำเภอใจ ☐ “อย่ากล่าวโทษ แล้วท่านจะไม่ถูกกล่าวโทษ อย่าตัดสินลงโทษ
แล้วท่านจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ จงให้อภัย แล้วท่านจะได้รับการให้อภัย” (ลก 6:37)

☐ “จงรับผู้ที่ยังอ่อนแอในความเชื่อ แต่อย่าถกเถียงเรื่องความคิดเห็นของเขา” (รม 14:1)

(3) ความถ่อมใจ: อย่าหยิ่ง จงลงมายังที่ต่ำ ☐ “อย่าใฝ่สูง แต่จงสมาคมกับคนต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวเองฉลาด” (รม
12:16)

☐ “แต่จงถ่อมใจถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว” (ฟป 2:3)

บทที่ 19

บทที่ 19 การฝึกสาวกซ้ำอีกครั้ง:

มัทธิว 19:1

ดำเนินชีวิตด้วยค่านิยมที่แตกต่างจากโลก (1)

ปัญหาเรื่องการแต่งงาน (ข้อ 1-13)

มัทธิว 19:1

- * ภูมิหลังการถกเถียงระหว่างสำนักซั่มมัย (เข้มงวด) และสำนักฮิลเลล (เสรีกว่า) เรื่องการหย่าร้าง (เทียบ ฉธบ 24:1)
 - * สิ่งที่ “พระเจ้า” ทรงผูกพันไว้ “มนุษย์” อย่าแยกออกจากกัน! (ข้อ 6), “ความดีอัน” ของมนุษย์ (ข้อ 8)
 - * การตีความข้อ 11: “ไม่ใช่ทุกคนจะรับคำนี้ได้ แต่เฉพาะคนที่ได้รับ (อนุญาต)”
- ☐ ค่านิยมของโลก: “หย่าได้ง่าย ๆ” “อยู่คนเดียวดีกว่าถูกผูกมัด”

ปัญหาเรื่องการปฏิบัติต่อเด็กเล็ก (ข้อ 14-15)

มัทธิว 19:1

- * สภาดำหนิ (ข้อ 13, เทียบ มก 10:14), อย่าห้ามเด็กเล็กมาหาเรา (ข้อ 14) =

บทที่ 18

อย่าดูหมิ่น

มัทธิว 18:10

- * แผ่นดินสวรรค์เป็นของคนเช่นนี้ (ข้อ 14) = ถ้าไม่เป็นเหมือนเด็กเล็ก ก็จะไม่

เข้าแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้

มัทธิว 18:3

- ☐ ค่านิยมของโลก: “เด็ก ๆ ออกไป” “คนมีความสามารถต่างหากที่สำคัญ” “ต้องดูแลคนใหญ่คนโตให้ดี”

ปัญหาเรื่องทรัพย์สมบัติ (ข้อ 16-30)

มัทธิว 18:1

- * ชายหนุ่มร่ำรวยผู้มีตำแหน่งสูง (เทียบ ลก 18:18), ความหน้าซื่อใจคด (?) ใจยากจนเพื่อ “ชีวิตนิรันดร์” (?) คิดว่าตนรักษารธรรมบัญญัติครบแล้ว (ข้อ 20), ความหยิ่ง (?) เทียบ มก 10:21-ทรงรักเขา
- * ข้อ 20: “ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีก?” ☐ ถ้าต้องการเป็นคนสมบูรณ์ จงขายทรัพย์สิน แจกจ่าย แล้วติดตามพระองค์ (ข้อ 21)
- * สิ่งที่เขาขาด: ไม่สามารถละทิ้งทรัพย์สินเพื่อชีวิตนิรันดร์ได้ (เปรียบเทียบ 13:44-เห็นขุมทรัพย์แล้วขายทรัพย์สิน)

☐ ค่านิยมของโลก: “ต้องทำความดีจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์ (แผ่นดินสวรรค์)”

“ทรัพย์สิน/ตำแหน่งบนโลกนี้สำคัญเกินไป (ยิ่งกว่าทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์-ข้อ 21)”

การประยุกต์ใช้: ดำเนินชีวิตด้วยค่านิยมที่แตกต่างจากโลก

มัทธิว 18:1

(1) สวาทกับเราแตกต่างกันหรือไม่? (เทียบ ข้อ 10, 13, 25, 27)

เราสามารถทำลายค่านิยมของโลก และดำเนินชีวิตด้วยค่านิยมของ “แผ่นดินของพระเจ้า” (ข้อ 24) ได้หรือไม่?

เราสามารถละทิ้งทุกสิ่งเพื่อ “แผ่นดินสวรรค์/พระนาม” (ข้อ 12, 29) โดยมองไปยัง “บำเหน็จในสวรรค์” (ข้อ 28-29) ได้หรือไม่?

(2) จง “ทูลขอ” พระคุณของพระเจ้า

☐ “สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้า ทุกสิ่งเป็นไปได้” (ข้อ 26) ผู้ที่ได้รับประทานให้ (ข้อ 11) สามารถทำได้!

บทที่ 20

เรื่องคนงานในสวนองุ่น:

มัทธิว 20:1

คนทนายจะกลับเป็นคนต้น และคนต้นจะกลับเป็นคนทนาย

* อุปมาเรื่องแผ่นดินสวรรค์: จ้างคนงานตั้งแต่เช้ามืด เวลา 9 โมง เที่ยง บ่าย 3 โมง และ 5 โมงเย็น (ข้อ 6), ได้ค่าจ้างเท่ากัน

* คนที่มาก่อนบ่น (ข้อ 11): “ท่านปฏิบัติต่อคนที่ทำงานเพียงชั่วโมงเดียวเท่ากับเราได้อย่างไร?” ไม่พอใจความใจกว้าง (ความดี) ของเจ้าของ ☐ ☐ ตามที่สัญญาไว้ (ข้อ 13) ☐ ตามความประสงค์ของเจ้าของ (ข้อ 14) ☐ บ่นต่อความดี (ข้อ 15)

การบอกล่วงหน้าอย่างเจาะจงเรื่องความทุกข์และความตาย (ครั้งที่สาม)

มัทธิว 20:1

* พื้นหลัง: ☐ 16:21 หลังพระพรเรื่อง “กุญแจแผ่นดินสวรรค์” ☐ 17:22-23

หลังเหตุการณ์จำแลงพระกาย/พันธกิจขับผี ☐ 20:18-19 หลังพระพรเรื่อง “บัลลังก์ 12 ที่นั่ง การพิพากษา 12 เผ่า” ก่อนเสด็จเข้าเยรูซาเล็ม ☐ บทเรียน: ทรงทำให้ “สาวกสิบสองคน” ละทิ้งภาพอาณาจักรพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาคิดไว้

และละทิ้งการ “ติดตามพระเมสสิยาห์” ด้วยมุมมองแบบโลก

คำขอของมารดาของยากอบและยอห์น

มัทธิว 20:1

* นางกราบทูลขอ (ข้อ 20), “ขอทรงสั่งให้บุตรทั้งสองของข้าพระองค์นั่งข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์”
(คำอธิษฐานด้วยความเชื่อ? ฐานคือ 19:28)

* “ถ้วยที่เราจะดื่ม”-พวกเขาเข้าใจความหมายจริงหรือไม่? ☐ การพลีชีพของยากอบ (กจ 12:2),
การถูกเนรเทศของยอห์น

* ความโกรธของสาวกสิบคน (ข้อ 24)

☐ พวกเขาต้องไม่รักอำนาจเหมือนผู้ปกครองของคนต่างชาติ (ข้อ 26) “ผู้ใดอยากเป็นใหญ่/เป็นขุนนาง [megas-18:1] จะต้องเป็นผู้รับใช้ (ข้อ 26), และผู้ใดอยากเป็นเอก/เป็นคนต้น [protos- 19:30] จะต้องเป็นทาส” (ข้อ 27)

* ข้อ 28: บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อให้ผู้อื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้ และมอบชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่ ☐ บทเรียน:

☐ อย่าตั้งเป้าหมายชีวิตไว้ที่การได้ตำแหน่งสูงซึ่งคนในโลกต้องการ!

☐ จงติดตามพระเยซูบน “ทางแห่งกางเขน” และดำเนินชีวิตที่ปฏิเสธตนเอง (16:24)

☐ เมื่อคิดถึงการอภัย (การยกหนี้) อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราก็ควรให้อภัยเพื่อนบ้านฉันใด (18:21-35)

เมื่อคิดถึงการรับใช้อันยิ่งใหญ่ (การไถ่แทน) ของพระเยซู เราก็ควรรับใช้เพื่อนบ้านฉันนั้น

การประยุกต์ใช้: ขอให้ตาของเราเปิด! (ข้อ 33)

มัทธิว 20:1

(1) ตอนนี้เราเข้าใจความหมายของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูหรือไม่?

เรารู้หรือไม่ทำไมพระองค์จึงทรงเลือกความตาย? เราพอใจในสิ่งที่พระองค์ทรงทำหรือไม่?

เราไม่ได้แสวงหาศักดิ์ศรีบนโลกนี้ใช่หรือไม่?

(2) เราคิดว่าพระคุณที่ได้รับ/จะได้นั้นเป็น “พระคุณ” จริงหรือไม่?

หรือเรากำลังให้คุณค่าสูงเกินไปกับสิ่งที่เราได้ทำ/จะทำ?

บทที่ 21

การกระทำเชิงสัญลักษณ์สามอย่าง (ข้อ 1-22)

มัทธิว 21:1

(1) การเสด็จเข้าเยรูซาเล็ม: “โฮซันนา” (ข้อ 9, เทียบ สดต 118:25), “กษัตริย์ผู้ถ่อมพระทัย” (เทียบ 11:29, ศคย 9:9-กษัตริย์ของท่านเสด็จมา)

☐ ประกาศว่า “วันของพระยาห์เวห์” ใกล้เข้ามาแล้ว (☐ ศคย 21:9-พระยาห์เวห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือทั่วแผ่นดิน)

(2) การชำระพระวิหาร: แม้นคนขายก็ถูกไล่ออก (ข้อ 12), อย่าทำให้เป็นถ้ำโจร (ยรม 7:11), บ้านแห่งการอธิษฐาน (อสย 56:7)

☐ การฟื้นฟูพระวิหารโดยพระเมสสิยาห์ (☐ ศคย 14:21), การฟื้นฟูการนมัสการผ่านพระเยซูผู้ทรงเป็นพระวิหารแท้ (เทียบ 12:6, ยน 2:19)

☐ ทรงรักษาคณาบอดและคนง่อย (เทียบ 2ซมอ 5:8), เด็ก ๆ รู้จักพระองค์ (ข้อ 15, 11:25) แต่ผู้นำไม่รู้จัก

(3) การสาปต้นมะเดื่อ: คำพยากรณ์เรื่องการพิพากษาอิสราเอล (พระวิหาร) ที่ไม่มี “ผล” (7:19, เทียบ 24:2)

☐ ต่อมาทรงเน้น “คำอธิษฐานด้วยความเชื่อ” (ข้อ 21-22), “ถ้าพูดกับภูเขานี้-ภูเขามะกอกเทศ-ว่า จงเคลื่อน...” (☐ ศคย 14:4)

เรื่องเชิงสัญลักษณ์สามเรื่อง

มัทธิว 21:28-14

* คำถามเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู (ข้อ 23-27): พระองค์ไม่ทรงตอบคนที่ไม่ยอมรับสิทธิอำนาจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา และตรัสอุปมาสามเรื่องเพื่อกล่าวโทษท่าที (ความไม่เชื่อ) ของพวกเขา

(1) อุปมาบุตรสองคน: ใครทำตามพระประสงค์ของบิดา? คนเก็บภาษี/หญิงโสเภณีเข้าแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 31), เทียบ 7:21 ☐ ผู้เชื่อ (ข้อ 32) = ผู้กลับใจ (ข้อ 32) = ผู้ลงมือทำ (ข้อ 31)

(2) อุปมาชาวสวนองุ่น: พระเจ้าทรงมอบแผ่นดินของพระเจ้าแก่ประชากรที่เกิด “ผล” (ข้อ 43)

☐ เป็นภาพลวงหน้าถึงพระบุตรของพระเจ้าผู้ถูกฆ่า และประกาศการพิพากษาอย่างเข้มงวดต่อผู้ไม่เชื่อ (ข้อ 41)

☐ มหาปุโรหิต/พวกฟาริสีรู้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับตน (ข้อ 45) จึงพยายามจับพระองค์

(3) อุปมางานเลี้ยงสมรส (บทที่ 22 ข้อ 1-14)

☐ ประชากรอิสราเอลเดิมปฏิเสธ และประชากรอิสราเอลใหม่เข้าร่วมงานเลี้ยง

การประยุกต์ใช้: ประชากรที่เกิดผล

มัทธิว 21:1

(1) จงเห็นความเป็นกษัตริย์ของพระคริสต์! จงทูลขอ “ด้วยความเชื่อ” ให้พระองค์เปิดตาเรา
เพื่อให้เห็น

(2) จงเป็นผู้กลับใจโดยระลึกถึงการพิพากษาในวันสุดท้าย อย่าทำใจแข็งกระด้าง

(3) จงเป็นต้นไม้ดี ต้นไม้ที่เกิดผล? ☐ จงทูลขอพระคุณของพระเจ้า!

บทที่ 22

อุปมาที่สาม (ข้อ 1-14)

มัทธิว 22:1

* งานเลี้ยงสมรสของพระราชโอรส: ผู้ได้รับเชิญปฏิเสธไม่มา คูหมื่นและหม่าบ่าวทั้งหลาย (ข้อ 6), เมืองถูกเผา (ข้อ 7), นำทุกคนที่พบเข้ามา (ข้อ 10), ผู้ที่ไม่ได้สวมชุดแต่งงานถูกมัดมือเท้าและขับออกไป (ข้อ 13)

☐ บทเรียนของอุปมา (สิ่งร่วมกันของอุปมาทั้งสาม): “อิสราเอล”

ผู้มาก่อนปฏิเสธพระคุณและพระบัญชาของพระเจ้า ตรงกันข้าม คนที่มาทีหลัง (คนเก็บภาษี/หญิงโสเภณี, ประชากรที่เกิดผล, คนที่พบตามทาง)

เข้ามาแทนที่นั้น ☐ ความเฉพาะของอุปมาที่สาม: “เมือง” ถูกเผา? คำพยากรณ์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ค.ศ. 70?

ผู้ที่ไม่ได้สวม “ชุดแต่งงาน” คือใคร? (การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม, ความเชื่อ, ผล?) เทียบ อสค 16:7-8, อสย 61:10

การทดสอบสามอย่าง (ข้อ 15-40)

มัทธิว 22:1

(1) เรื่องการจ่ายภาษีให้โรม: แผนของพวกฟาริสี (ข้อ 15-16), พระองค์ทรงรู้ความชั่วของพวกเขา (ข้อ 18), คำตอบของพระเยซู

☐ “เอาเงินภาษีมาให้เราดู” ☐ “ของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”

☐ ทรงแยกรัฐบาลฝ่ายวิญญาณกับรัฐบาลพลเมือง แต่ไม่ได้มองว่าเป็นศัตรูกัน

ถึงกระนั้นก็ทรงกำหนดขอบเขตไว้อย่างชัดเจน

(2) การถกเถียงเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของพวกสะดูสี: ฟิน้องเจ็ดคนกับภรรยาคนเดียว

(ปัญหาการแต่งงานแทนพี่ชาย, ฉธบ 25:5-6), คำตอบของพระเยซู ☐

พวกเขานับว่าพระคัมภีร์และฤทธิ์เดชของพระเจ้า (ข้อ 29) ☐ เมื่อเป็นขึ้นจากตายไม่มีการแต่งงาน

แต่เป็นเหมือนทูตสวรรค์ ☐ พระเจ้าของคนเป็น

☐ “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม...” (ข้อ 32) พวกเขายังมีชีวิตอยู่และรอคอยการเป็นขึ้นจากตาย

(3) พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด: ธรรมาจารย์คนหนึ่ง, ในบรรดาบัญญัติ 613 ข้อ, คำตอบของพระเยซู-ข้อแรก
จงรักพระเจ้าด้วยทั้งชีวิต ข้อสอง จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง
ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะทั้งหมดขึ้นอยู่กับบัญญัติสองข้อนี้

☐ พระองค์ตรัสไม่ว่า “ทำอะไรได้บ้าง” แต่ตรัสว่า “ต้องทำอะไร”

การประยุกต์ใช้: พระคริสต์คือใคร?

มัทธิว 22:1

* พระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดหรือ? หรือเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด? (สดด 110:1)

☐ พระองค์เสด็จมาเป็นมนุษย์ (บุตรของดาวิด) แต่ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด เป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าดาวิด!

(1) เราสามารถว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด? เป็นเพียงครูผู้มีปัญญาหรือ?

☐ พระเจ้าผู้สมควรได้รับการนมัสการ ☐ องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการเป็นขึ้นจากตาย/ชีวิต ☐

พระเจ้าผู้สมควรได้รับความรัก/การเชื่อฟัง

(2) เราจะปฏิเสธคำเชิญหรือ? จงรับพระองค์เป็นกษัตริย์และรับคำเชิญของพระองค์!

☐ ผู้ได้รับเชิญมีมาก แต่ผู้ถูกเลือกมีน้อย (ข้อ 14)

(3) ข้าพเจ้าสวม “ชุดแต่งงาน” นี้อยู่หรือไม่?

☐ ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า (21:31), กลับใจและเชื่อ (21:32), เกิดผล (21:43) เทียบ วว 19:8

บทที่ 23

บทที่ 23 วิบัติเจ็ดประการ:

มัทธิว 23:1

กล่าวฟ้องผู้นำศาสนา

แก่ฝูงชนและสาวก

มัทธิว 23:1

ข้อ 1-4:

- พวกเขาพูดเก่งแต่ไม่มีการกระทำให้อาอย่าง (ต้นไม้ที่มีแต่ใบดกแต่ไม่มีผล)

- พวกเขาวางภาระหนักบนผู้อื่น (☐ แอกของพระเยซู) แต่ตนเองไม่ยอมขยับแม้แต่นิ้วเดียว (โครบาน)

ข้อ 5-12:

- การทำเพื่อให้เห็นหรือไม่ (ความหน้าซื่อใจคด) เป็นหินทดสอบสำคัญที่สุดในการแยกของปลอม (เทียบ 6:1)
- พวกเขาต้องการความเคารพ/การยอมรับจากมนุษย์ อย่าให้เรียกว่า รับปี/ครู/พ่อ/ผู้นำ
แต่จงยกพระคริสต์เท่านั้นให้สูง (ข้อ 10)
- ผู้ที่ใหญ่ต้องเป็นผู้รับใช้ (20:26-27) ผู้ที่ยกตนขึ้นจะถูกทำให้ต่ำลง

ต่อพวกรัชมารจารย์และฟาริสี

มัทธิว 23:1

(1) คนหน้าซื่อใจคด (ข้อ 13): พวกเขาขวางไม่ให้คนเข้าแผ่นดินสวรรค์

☐ คำสอนผิด (ลก 11:52-กฤษฎาแห่งความรู้), เน้นชีวิตที่ตนเองก็ทำไม่ได้ และเน้นความพยายามมากกว่าพระคุณ

(2) คนหน้าซื่อใจคด (ข้อ 15): พยายามหา “ผู้เปลี่ยนศาสนา” แต่เมื่อได้แล้วก็กลับทำให้เขาเป็นลูกนรกยิ่งกว่าตนสองเท่า

☐ ทำการประกาศ (ให้คนมาโบสถ์) แต่ไม่มีข่าวประเสริฐ มีแต่ “คำเทศนาแบบธรรมบัญญัติ”

และคำสอนที่มีมนุษย์เป็นศูนย์กลาง

(3) ผู้นำตาบอด (ข้อ 16-22): ทำให้คำสาบานต่อพระเจ้าถูกมองว่าเป็นเรื่องเบา (เทียบ 5:33-37)

☐ ใช้พระนามของพระเจ้าอย่างเบา ๆ, คำสาบานเท็จ (ความเลื่อมและการโกหกของผู้นำ)

(4) คนหน้าซื่อใจคด (ข้อ 23-24): สิบลดของสระแห่น/ผักชีลาว/ยี่หร่า vs. ความยุติธรรม ความเมตตา

และความซื่อสัตย์ (เทียบ มคา 6:8)

☐ ใช้ธรรมบัญญัติเป็นเครื่องมือข่มเหงและเอาเปรียบ แต่ตระหนักใน “การให้” ซึ่งเป็นจิตวิญญาณของธรรมบัญญัติ

(5) คนหน้าซื่อใจคด (ข้อ 25-26): ภายนอกของถ้วยและจานสะอาด (กฎพิธีกรรม) แต่ภายในสกปรก (การเอาเปรียบ ความไม่ยับยั้งชั่งใจ)

☐ ดูเหมือนเน้นคำสอนของธรรมบัญญัติ แต่ในที่สุดกลับใช้สิ่งนั้นเพื่อการเอาเปรียบทางศาสนาและความปล่อยตัว

(6) คนหน้าซื่อใจคด (ข้อ 27-28): ภายนอกดูงดงาม/ถูกต้อง

แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและการละเมิดธรรมบัญญัติ

☐ ความแตกต่างระหว่างรูปลักษณ์ภายนอกกับใจภายใน ความรักแท้หรือ? การละเมิดธรรมบัญญัติ

(ไม่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า)

(7) คนหน้าซื่อใจคด (ข้อ 29-36): อ้างว่าคงไม่ร่วมขำผู้เผยพระวจนะ แต่เป็นลูกหลานของผู้ขำผู้เผยพระวจนะ

“เจ้าผู้ร้าย เจ้าชาติงูพิษเอ๋ย จะหนีพ้นการพิพากษาแห่งนรกได้อย่างไร?” (ข้อ 33),

จะต้องรับผิดชอบต่อโลกของผู้เผยพระวจนะ

☐ ดูหมิ่นผู้เตือนคริสตจักร ทำให้อำนาจทางการเมืองมั่นคงขึ้น และปฏิเสธข่าวประเสริฐ/ความจริงแท้

การประยุกต์ใช้: ข้าพเจ้ายอมรับคำเตือนของพระเยซูหรือไม่?

มัทธิว 23:1

* ข้อ 37-39: เยรูซาเล็มเอ๋ย ผู้ฆ่าผู้เผยพระวจนะ “เรา” ประสงค์จะรวบรวมพวกเจ้า แต่ “พวกเจ้า” ไม่ยอม “บ้านของพวกเจ้า” จะถูกทอดทิ้งให้รกร้าง สาเหตุของการทำลายเยรูซาเล็ม: ความเสื่อมของผู้ผู้นำ

(1) ผู้ที่ใหญ่ต้องเป็นผู้รับใช้ (ข้อ 11)

(2) จงชำระภายในให้สะอาดก่อน! (ข้อ 26)

(3) จงแยกแยะครูเท็จ! (7:20) จงอธิษฐานเพื่อศิษยาภิบาลของตน เพื่อคริสตจักรเกาหลี และเพื่อศิษยาภิบาลทั้งหลาย!

บทที่ 24

เพื่อเข้าใจบทที่ 24

มัทธิว 24:1

(1) ทรงพรรณนาการทำลายเยรูซาเล็มและการเสด็จกลับมาของพระเยซูเมื่อสิ้นโลกอย่างพร้อมกัน/เป็นแบบลวงหน้า

- “มูมมองเชิงพยากรณ์” พรรณนาเหมือนมองยอดเขาสองลูกเป็นลูกเดียว (แบ่งโดยข้อ 36 เป็นเกณฑ์?)

- เหตุใดจึงพรรณนาเช่นนั้น? เพื่อย้ำถึงความไม่เข้าใจต่อเหตุการณ์อนาคตและความใจร้อน

- ความสำเร็จทางประวัติศาสตร์ (ค.ศ. 70): ข้อ 5-ผู้ล่อลวง (ข้อ 11), ข้อ 7-สงคราม/กันดารอาหาร/แผ่นดินไหว, ข้อ 9-12-ความเกลียดชัง/การข่มเหง, ข้อ 14-ข่าวประเสริฐถูกประกาศแก่ทุกชนชาติ (เทียบ รม 15:19, คริสเตียนยุคอัครทูต 500,000 คน)

(2) ตรัสจากมุมมองความสำเร็จของคำพยากรณ์พันธสัญญาเดิม

- ข้อ 15: สิ่งน่าสะอิดสะเอียน (ดนล 9:27), ข้อ 29: ดวงอาทิตย์/ดวงจันทร์/ดวงดาว (อสย 13:10, อสค 32:7, ยอล 2:10, 31, 3:15, ฮกก 2:6, 21)

- ข้อ 30: การคร่าครวญ (ศคย 12:10), เสด็จมาบนเมฆ (ดนล 7:13), แตร/การรวบรวม (อสย 27:12-13, ฉธบ 30:4, อสค 36:24)

บทที่ 23

- การทำลายเยรูซาเล็มในฐานะการพิพากษาต่อความต้อร้นของอิสราเอล

มัทธิว 23:38

(3) ต้องเข้าใจจากมุมมองการปกครองอันทรงอธิปไตยของพระเจ้า

- ทรงบอกล่วงหน้าถึงความพินาศและการพิพากษา (23:33, 36, 38, 24:2),

และทรงยืนยันแห่งความทุกข์ลำบากเพื่อผู้ที่ทรงเลือกไว้ (ข้อ 22)

- ทรงรู้ทุกสิ่งและตรัสไว้ล่วงหน้า (ข้อ 25), “การเสด็จมา” ถูกกำหนดไว้แล้ว (ข้อ 30),

และพระองค์จะทรงรวบรวมผู้ที่ทรงเลือกไว้ (ข้อ 31)

ข้อที่ตีความยาก

มัทธิว 23:1

☐ ข้อ 14: “ทุกชนชาติ” หมายถึงชนเผ่าที่ยังไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐหรือ? “ที่สุดปลายโลก” หรือ?

☐ ข้อ 21: เทียบ “ความทุกข์ลำบากใหญ่” กับมหาทุกข์ 7 ปีในวิวรรณ์หรือ? ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้อ 16-20 จะต่อกันไม่ได้

☐ ข้อ 29: ตามตัวอักษรหรือ? โลกพินาศหรือ? (วรรณกรรมวิวรรณ์)

☐ ข้อ 30: “บนเมฆ” หรือ? “พร้อมกับ” เมฆ (เทียบ ดนล 7:13, มธ 16:28)

☐ ข้อ 34: “คนชั่วอายุนี้” ตามตัวอักษรหรือ? คนชนิดเดียวกัน (เทียบ 10:23, 26:64), เฉพาะหลังข้อ 36 เท่านั้นหรือที่หมายถึงการเสด็จกลับมา?

☐ ข้อ 40-41: “ถูกเอาไป” คือการถูกรับขึ้นไป-มหาทุกข์หรือ? หมายถึงการเสด็จกลับมาครั้งสุดท้าย คือการรับรองพระองค์ผู้เป็นเจ้าในอากาศ (เทียบ 1ธส 4:17)

การประยุกต์ใช้: จุดประสงค์ของคำพยากรณ์

มัทธิว 23:1

(1) จงระวังอย่าให้ถูกหลอก/หลงทาง! (ข้อ 4-5, 11, 24)

☐ ความเข้าใจผิดเรื่องหมายสำคัญ (ข้อ 6-8), อย่ากลัวภัยพิบัติและข่าวลือเรื่องสงคราม (การปกครองอันทรงอธิปไตยของพระเจ้า)

☐ อย่าถูกหลอกโดยผู้ที่ปลุกปั่นความกลัว วันและเวลานั้นไม่มีใครรู้ (ข้อ 36)

(2) จงจำไว้ว่าที่สุดของโลกและการพิพากษาจะมีอย่างแน่นอน! (ข้อ 51, เทียบ 25:41, 46)

☐ จงระลึกถึงสมัยของโนอาห์! ผู้คนในวันนี้ดำเนินชีวิตเหมือนจะอยู่ตลอดไป ไม่คิดถึงจุดจบ

☐ แต่เราต้องดำเนินชีวิตด้วยท่าทีรอคอยการเสด็จกลับมา (วาระสุดท้าย) ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

(เทียบ ลก 21:34-36)

(3) จงเฝ้าระวัง! จงเป็นบ่าวที่สัตย์ซื่อและมีปัญญา! (ข้อ 42-45, เทียบ 25:13, 21, 23)

☐ อย่าหวั่นไหวเพราะคิดว่าการเสด็จกลับมาใกล้แล้ว แต่จงสัตย์ซื่อต่อชีวิตปัจจุบัน (เทียบ 2ธส 2:2, 3:6-11)

☐ จงเป็นผู้ปฏิบัติความรักและอดทนท่ามกลางยุคแห่งการละเมิดธรรมบัญญัติ (ข้อ 12-13, เทียบ ข้อ 22, 10:22)

บทที่ 25

อุปมาสามเรื่องเกี่ยวกับเวลาการเสด็จกลับมา

มัทธิว 25:1

(1) อุปมาหญิงพรหมจารีที่มีปัญญา vs. หญิงพรหมจารีที่โง่เขลา (ข้อ 1-13)

บทที่ 24

บ่าวที่สัตย์ซื่อและมีปัญญา

มัทธิว 24:51

- เหตุที่มีปัญญา: แม่เจ้าบ่าวมาช้า (ข้อ 5) แต่ยังเตรียมพร้อมต้อนรับ (ข้อ 10)

- คำตัดสิน: ผู้มีปัญญา-เข้าร่วมงานเลี้ยงสมรส, ผู้โง่เขลา-ประตูปิด/“เราไม่รู้จักเจ้า” (ข้อ 12, 7:23)

☐ สรุป: เพราะฉะนั้นจงเฝ้าระวัง! “เพราะ” ท่านไม่รู้วันและเวลา (ข้อ 13, 24:42)

(2) อุปมาบ่าวดีและสัตย์ซื่อ vs. บ่าวชั่วและเกียจคร้าน (ข้อ 14-30)

- “การเตรียมพร้อม” ไม่ใช่เพียงท่าที่เชิงรับ (ข้อ 18) แต่คือการทำพันธกิจ (งานที่ได้รับมอบหมาย) อย่างกระตือรือร้น

- การที่นาย “มาช้า” (ข้อ 19) คือช่วงเวลาที่บ่าวต้องทำพันธกิจ

* 1 ตะลันต์ = 6,000 เดนาริอัน

- เหตุที่ถูกประณามว่าชั่ว: เข้าใจนายผิด (ข้อ 24), แบบชะตานิยม-“ถึงฉันไม่ทำ...”

- คำตัดสิน: บ่าวดี-ได้รับมอบหมายมากขึ้น/ร่วมยินดีกับนาย, บ่าวชั่ว-ถูกริบ

(ข้อ 28)/ถูกขับออก (ข้อ 30)

(3) อุปมาแกะ vs. แพะ (ข้อ 31-46)

- บุตรมนุษย์=กษัตริย์ (ข้อ 34), ภาพลอบของแพะ (อสค 34:17-19), การปลอมโยน:

อาณาจักรที่เตรียมไว้ตั้งแต่แรกสร้างโลก (ข้อ 34)

- เกณฑ์การพิพากษา: ทำที่ต่อคนเล็กน้อยที่สุด, การทำตามพระประสงค์ของพระบิดา (ผลของความเชื่อ, เทียบ 7:17, 21)
- *ความรอดโดยการกระทำ? ไม่ใช่, การเลือกสรร (ข้อ 34), ลักษณะของบุตรของพระเจ้า: ผู้มีเมตตา (5:7, เทียบ ยก 2:12-13)
- “คนเล็กน้อยที่สุด” (ข้อ 40, 10:40-42) คือใคร? “พี่น้องของเรา [ของพระเยซู]” (เทียบ 28:10), สาวก

การประยุกต์ใช้: จงเฝ้าระวัง!

มัทธิว 24:1

(1) อย่าถูกหลอก

- การหลอกสองแบบ ☐ ความเร่งด่วน: “ตอนนี้! พระองค์จะเสด็จมาเดี๋ยวนี้” ☐ ความเกียจคร้าน: “การเสด็จกลับมาอยู่ที่ไหน?” (2ปต 3:4)
- เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า “มาช้า” (ข้อ 5, 19) ผู้คนจึงสูญเสียความตื่นตัวและเกียจคร้าน

(2) จงจำไว้ว่าที่สุดของโลกมีจริง

- จงระลึกว่าการพิพากษาและการให้รางวัล/ลงโทษ นรกนิรันดร์ (ข้อ 41-ไฟนิรันดร์, ข้อ 46-โทษนิรันดร์)
- การเสด็จกลับมาจะมา “อย่างฉับพลัน” และในเวลานั้นจะไม่มีโอกาสกลับใจอีก (ข้อ 10-12)

(3) จงเป็นบ่าวที่สัตย์ซื่อและมีปัญญา

- ต้องเตรียมอะไร? ☐ จงเป็นผู้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า/ผู้เกิดผล!
- ความสำคัญของชีวิตประจำวัน (ข้อ 35-36, เทียบ 2ธส 2:2, 3:6-11), ชีวิตแห่งการช่วยเหลือคนขัดสน (เทียบ กท 2:10, อฟ 4:28)

บทที่ 26(1) โลหิตแห่งพันธสัญญา

เนื้อหา (ข้อ 1-30)

มัทธิว 24:1

ข้อ 1-5: การบอกล่วงหน้าครั้งที่สี่เรื่องพระมหาทรมาน

- เจาะจงว่าในเทศกาลปัสกา แม้มหาบุรุษและผู้อาวุโสบอกว่าอย่าทำในเทศกาลปัสกา (ข้อ 5), ความสำเร็จของการถวายเป็นลูกแกะปัสกา ข้อ 6-16: ความเชื่อของหญิงคนหนึ่ง vs. ความไม่เชื่อของสาวก
- หญิงคนหนึ่งเจิม “พระเศียร” ด้วยน้ำมันหอม แต่ “สาวก” โกรธ (ข้อ 8), “นางเตรียมกายของเราไว้สำหรับการฝังศพ” (ข้อ 12)

- ยูดาสไปหาพวกมหาปุโรหิตและบอกว่าจะมอบพระเยซู เงินสามสิบบเหรียญ (ศคย 11:12), หาโอกาส (ข้อ 16)
- ข้อ 17-30: พระกระยาหารมื้อสุดท้าย
- วันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ (วันที่ 14 เดือนนิसान), ไปหาคนหนึ่งแล้วบอกว่า “เวลาของเรา” ใกล้แล้ว (ข้อ 18)-สิทธิอำนาจเริ่ม
- “คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” (ข้อ 21), “ผู้ที่จิ้มอาหารในจานเดียวกับเรา” (ข้อ 23, สดด 41:9)
- “จงรับไปกิน นี่เป็นกายของเรา (ที่ประทานให้เพื่อท่าน)” (ข้อ 26, เทียบ ลก 22:19)
- “จงดื่มจากถ้วยนี้ทุกคน เพราะนี่เป็นโลหิตของเรา คือโลหิตแห่งพันธสัญญา ที่หลั่งออกเพื่อยกบาป” (ข้อ 27-28)

ความหมายของ “โลหิตแห่งพันธสัญญา”

มัทธิว 24:1

(1) ความตายบนกางเขนเพื่อไถ่แทน

- โลหิตที่หลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมากให้ได้รับการอภัยบาป (ข้อ 28, เทียบ ลนต 17:11-โลหิตแห่งการลบมลทินบาป)
- ลูกแกะปัสกา, ทรงประทานชีวิตเป็นค่าไถ่/ราคาค่าไถ่ (ransom) เพื่อคนเป็นอันมาก (20:28)

(2) โลหิตที่ให้ชีวิต

- ผู้ที่กินเลือดต้องตาย (ลนต 7:27) แต่ผู้ที่ไม่ดื่ม “โลหิตของเรา” ไม่มีชีวิต (ยน 6:53)

(3) พันธสัญญาใหม่ที่ทำได้ด้วยโลหิต

- พันธสัญญาเดิม (อพย 24:1-11): โมเสสเป็นคนกลาง (ข้อ 2), กฎเกณฑ์/หนังสือพันธสัญญา (ข้อ 3, 7), การประพรมโลหิต (ข้อ 8-ตุเถิด), มื้ออาหาร (ข้อ 11)
- พันธสัญญาใหม่ (ยรม 31:31-ตุเถิด): พระเยซูทรงลบมลทินบาปด้วยความตายของพระองค์ (พินัยกรรม) และทรงทำให้เป็นประชากรแท้ของพระเจ้า

การประยุกต์ใช้: กษัตริย์ของข้าพเจ้าผู้สิ้นพระชนม์เพื่อข้าพเจ้า

มัทธิว 24:1

- (1) ลูกแกะผู้ทรงรับพระพิโรธทั้งหมด “ของพระเจ้า” ด้วยพระองค์เอง เพื่อช่วยประชากรของพระองค์ให้รอด “จากบาป” (1:21)

☐ พระองค์ผู้ถูกฆ่าแล้ว ได้ทรงซื้อคนจากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกชนชาติ และทุกประชาชาติด้วยพระโลหิต เพื่อถวายแด่พระเจ้า (วว 5:9-10)

(2) กษัตริย์แห่ง “แผ่นดินของพระบิดา” ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายและยังทรงพระชนม์อยู่ (ข้อ 29),
เรารอคอยงานเลี้ยงกับพระองค์

☐ กษัตริย์ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษา (25:31) แต่เป็นกษัตริย์ที่สิ้นพระชนม์, กษัตริย์ผู้ทรงมีสิทธิอำนาจทั้งสิ้น
แต่เวลานี้เป็นกษัตริย์ผู้ทนทุกข์

(3) จงดูว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด! จงรับพระองค์เป็นกษัตริย์!

☐ “จงจูบพระบุตร มิฉะนั้นพระองค์จะทรงพระพิโรธ และพวกเจ้าจะพินาศในทาง
เพราะพระพิโรธของพระองค์พลุ่งขึ้นโดยเร็ว” (สดด 2:12)

บทที่ 26(2) ความทุกข์ทรมานของพระเยซูและการปฏิเสธของเปโตร

* กษัตริย์ของข้าพเจ้าผู้สิ้นพระชนม์เพื่อข้าพเจ้า ผู้ประทานชีวิตด้วยพระโลหิต (ความตาย)

คนจำนวนมากมองไม่เห็นความล้ำค่า (พระเกียรติสิริ) ของพระองค์ จงเห็นความเป็นกษัตริย์ของพระองค์
กษัตริย์ผู้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยประชากรของพระองค์!

ความเจ็บปวดของพระเยซู

มัทธิว 24:1

- ความทุกข์ทรมานเหมือนจะสิ้นพระชนม์ในเกทเสมนี (ข้อ 38) เพราะเหตุใด?

การทรยศของสาวก/ความเจ็บปวดทางกาย? การถูกตัดขาดจากพระเจ้า

- ทรงรู้สึกถึงความอ่อนแอของมนุษย์ (อารมณ์ต่าง ๆ) อย่างแท้จริง แต่ไม่มีบาป (เทียบ ฮบ 4:15),
ทรงรับคำสาปแช่งของเรา

- ท่ามกลางคำอธิษฐานแห่งความทุกข์ พระองค์ทรงตัดสินพระทัยเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้า (ข้อ 39, 42, 46)

ผู้พิพากษาผู้ถูกคนบาปพิพากษา

มัทธิว 24:1

- การสิ้นพระชนม์โดยสมัครพระทัย (ข้อ 45-46), ทรงตั้งพระทัยเตรียมรับ “ยูดาส” ในเกทเสมนี (เทียบ ยน 18:2)

ข้อ 53: แม้จะทรงขอทูลสวรงค์มากกว่าสิบสองกองทัพได้ แต่พระองค์ทรงต้องการให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ

- การพิจารณาคดีที่ไม่เป็นทางการ/ผิดกฎหมายของสภา

- ทรงประกาศว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ ประทับเบื้องขวาของผู้ทรงฤทธิ์ (สดด 110:1)

และเสด็จมาพร้อมเมฆแห่งฟ้าสวรรค์ (ดนล 7:13)

- พวกเขาถ่มน้ำลายและตบพระองค์ (เทียบ อสย 50:6), บอกให้ทำตัวเป็นผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 68)
เหตุใดฤทธิ์อำนาจจึงไม่ปรากฏ?

การทรมานของสาวก

มัทธิว 24:1

- คำพยากรณ์ (ข้อ 31): “พวกท่านจะสะดุด/ตกในบาปเพราะเรา” สำเร็จ: ศคย 13:7-จะดีผู้เลี้ยง
- ปฏิกริยาของเปโตร: “แม้ทุกคนจะสะดุด แต่ข้าพระองค์...” (ข้อ 33), “แม่ต้องตายกับพระองค์...” (ข้อ 35), เทียบ มก 14:30-ในเกทเสมนี ทั้งสาวกสองคนที่บอกว่าจะดื่ม “ถ้วยของบุตรมนุษย์” ได้ (20:22) และเปโตร ต่างก็กลับ (ข้อ 40, 43)
- ในที่สุด ทุกคนทอดทิ้งและหนีไป (ข้อ 56) เพราะเหตุใด? เพราะพระวจนะของพระเยซูหรือ? (ข้อ 52-56)
- ต่อคำถามของสาวใช้ เปโตรปฏิเสธพระเยซู “ต่อหน้าทุกคน” (ข้อ 70, เทียบ 10:33), ไม่ใช่ต่อหน้าความตายด้วยซ้ำ!
- เหตุใดเปโตรจึงปฏิเสธพระเยซูได้ “ง่าย” เช่นนั้น? (เหตุผลที่ไม่ผ่านการทดลองของซาตาน)

☐ ไม่เข้าใจสถานการณ์ ☐ ไม่รู้ว่านี่เป็นเวลาสำคัญ จึงไม่เฝ้าระวัง ☐ ไม่เข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า ☐

การกระทำของเปโตรเป็นตัวแทนของสาวกทุกคนและผู้เชื่อในวันนี้

การประยุกต์ใช้:

มัทธิว 24:1

ข้าพเจ้าก็มีเวลาที่ละอายต่อพระองค์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพเจ้าหรือไม่?

(1) จงยอมรับว่าความอ่อนแอของเปโตร (การปฏิเสธ) ก็อยู่ในตัวข้าพเจ้าด้วย ☐ แม้ตั้งใจยิ่งใหญ่ แต่ล้มลงในเรื่องเล็กๆ เมื่อไม่เข้าใจวิธีที่พระเจ้าทรงทำงาน!

(2) จงเข้าใจว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แทนเพื่อความอ่อนแอ (ธรรมชาติบาป) ของข้าพเจ้าตรงนี้เอง ☐

พระองค์ทรงรับโทษแทนการกระทำที่สาปแช่งและสาบานนั้น (ข้อ 74) (เทียบ ยูดาส, 27:25-โลหิตของเขาดกอยู่กับเราและลูกหลานของเรา)

(3) จงเชื่อว่าพระเยซู ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาและกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย คือกษัตริย์ผู้สิ้นพระชนม์เพื่อข้าพเจ้า ☐

จงมองดูกษัตริย์ผู้ทรงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าและทอดพระเนตรข้าพเจ้า (ลก 22:32, 61) จงรับพระองค์เป็นกษัตริย์

บทที่ 27

เนื้อหา: ตั้งแต่คำตัดสินประหารจนถึงการฝังพระศพ

มัทธิว 27:1

ข้อ 1-10 (ยูดาส อิสคาริโอท): ตอนเช้ามีด พวกเขามอบพระเยซูแก่ปีลาต, ยูดาส อิสคาริโอทเสียใจและฆ่าตัวตาย (ข้อ 5), มหาปุโรหิตเห็นว่าเหรียญเงินเป็น “ค่าโลหิต” (ข้อ 6) จึงซื้อ “ทุ่งข้างปัสห่ม” (ข้อ 7)

(เทียบ ยรม 19:1-13, ศคย 11:13), กล่าวถึงเยเรมีย์ในฐานะผู้เผยพระวจนะตัวแทน (ข้อ 9)

□ ความสำเร็จของคำพยากรณ์-เน้นพระอธิปไตยของพระเจ้า ข้อ 11-26 (การพิจารณาคดี):

พระองค์ทรงยื่นต่อหน้าปีลาต, “ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?”-ข้อกล่าวหาถูกเปลี่ยนเป็นปัญหาการเมือง (ลก 23:2-หลอกลวง, ภาษี, กษัตริย์), พระเยซูทรงนิ่งเงียบ (ข้อ 12, อสย 53:7), แม้ปีลาตพยายามปล่อยตัว แต่ “ทุกคน” (ข้อ 22, 25) ร้องให้ตรึงพระเยซูที่กางเขน, “ให้โลหิตของเขาตกอยู่กับเราและลูกหลานของเรา” (ข้อ 25)

ชาวยิวที่พยายามฆ่ากษัตริย์ของชาวยิว vs. คนต่างชาติ (ปีลาต) ที่พยายาม

มัทธิว 27:1

ช่วยกษัตริย์ของชาวยิวให้รอด ข้อ 27-44 (กางเขน): การเยาะเย้ยของทหาร (เสื้อสีแดงเข้ม มงกุฎ ไม้ไผ่ ถ่มน้ำลาย ตี), “ขอพระองค์ทรงพระเจริญ กษัตริย์ของชาวยิว!” (ข้อ 29), ไม่ทรงดื่มเหล้าองุ่นผสมดี (ข้อ 34), เสื้อผ้า-จับฉลาก (ข้อ 35), ป้ายข้อหา: “ผู้นี้คือพระเยซู กษัตริย์ของชาวยิว” (ข้อ 37), “ถ้าเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า... จงลงมาจากกางเขน”

(ข้อ 40), “เขาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ให้ลงมาเถิด แล้วเราจะเชื่อ” (ข้อ 42), “เขาวางใจในพระเจ้า ถ้าพระเจ้าพอพระทัย... เพราะเขากล่าวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ข้อ 43) □

ชาวยิวที่เยาะเย้ยกษัตริย์ของชาวยิว/พระบุตรของพระเจ้า vs.

คนต่างชาติที่สารภาพว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 54)

ข้อ 45-56 (ความตาย): ความมืด (ข้อ 45), “พระเจ้าของข้าพระองค์ (*2) เหตุใดจึงทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?” (ข้อ 46), ม่านพระวิหารฉีกขาด (ข้อ 51, ฮบ 10:19-20), แผ่นดินไหว (ข้อ 54), ศิลาแตก, อุโมงค์ฝังศพเปิดออก และธรรมชาติที่ตายแล้วเป็นขึ้นมา (ข้อ 52)

□ ความตายของพระเยซูนำชีวิตมา, คำสารภาพของนายร้อย (ข้อ 54, เทียบ ลก 23:47) ข้อ 57-66 (การฝังพระศพ):

โยเซฟ (ลก 23:51) ฝังพระองค์ในอุโมงค์ใหม่ (ข้อ 60), วันถัดจากวันเตรียม (=วันสะบาโต)

มหาปุโรหิต/ฟาริสีมาประชุมกับปีลาต... (ข้อ 62), ประทับตราและให้ผ้าอุโมงค์ไว้อย่างแน่นหนา (ละเมิดวันสะบาโต) (ข้อ 66)

การประยุกต์ใช้: จุดเน้นของมัทธิว

มัทธิว 27:1

(1) ความหมายของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

บทที่ 26

- ค่าไถ่เพื่อคนเป็นอันมาก (20:28), พันธสัญญาที่ทำด้วยโลหิต

มัทธิว 26:28

☐ พระพิโรธของพระเจ้า (ข้อ 46) และการพิพากษา (ข้อ 45, 51), ความตายโดยสมัครพระทัยของพระเยซู (ข้อ 50), แผนการของพระเจ้า (คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์) สำเร็จ “ด้วยบาดแผลของเขา เราจึงได้รับการรักษา” (อิสยาห์ 53:5)

(2) เน้นอย่างย่อนแย้งว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของชาวยิวและพระบุตรของพระเจ้า

- ชาวยิวที่ปฏิเสธพระองค์

☐ คนต่างชาติสารภาพว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 54), ความเชื่อของคนต่างชาติ (8:10-นายร้อย, 15:22-หญิงคนนาอัน), ชาวประเสริฐย้ายไปสู่คนต่างชาติ (8:11-จากตะวันออกและตะวันตก, 21:31-คนเก็บภาษีหญิงโสเภณี)

(3) เราสารภาพว่าพระเยซูผู้นั้นเป็นกษัตริย์ (เหนือหัวแผ่นดิน) หรือไม่?

สารภาพว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?

☐ เราเป็นคนหน้าซื่อใจคด (ชาวยิว), ไม่รู้ (ทหาร), หรือไม่มีความเชื่อ (ยูดาส) หรือไม่?

จงเข้ามาয়ที่แห่งการกลับใจแท้! จงรับพระองค์เป็นกษัตริย์

บทที่ 28

พยานแท้และพยานเท็จ

มัทธิว 28:1

- มารีย์ชาวมักดาลา, มารีย์อีกคน (มารดาของยากอบและโยเซฟ-27:56) + ซาโลเม (มก 16:1) + โยอันนา+อื่น ๆ (ลก 24:10)

- “พวกท่าน” อย่างล้น (ข้อ 5, 10, เทียบ ลก 24:5-กัมหนาลงดิน), เน้น “กาลิลี” (ข้อ 7, 10, 16, เทียบ 26:32)

- พยานเท็จ (ทหารยาม): ความกลัวไม่ได้กลายเป็นความยำเกรง สิ่งที่ไม่ได้กลายเป็นความเชื่อ รักเงิน (ข้อ 12)

- แทนที่จะเล่าเรื่องความไม่เชื่อของอัครทูต (มก 16:11, ลก 24:11) มัทธิวเปิดโปงแผนการของชาวยิว (ข้อ 15, เทียบ 27:8-“ทุ่งโลหิต”), มหาปุโรหิตและผู้อาวุโส

(ข้อ 12) เชื่อคำของทหารยามมากแค่ไหน?

พระมหาบัญชาและการพลบโยน

มัทธิว 28:1

- ยังมีบางคนสงสัยอยู่หรือไม่? (ข้อ 17, เทียบ ลก 24:41), เป็นพระวาระสุดท้ายก่อนเสด็จขึ้นสู่สวรรค์หรือไม่?
- กษัตริย์ผู้ได้รับมอบสิทธิอำนาจทั้งสิ้น (ข้อ 19, เทียบ 11:27, ดนล 7:14) ☐
การเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงของอาณาจักรของพระเจ้า
- จงทำ “ทุกชนชาติ [ethnos]” ให้เป็นสาวก (เทียบ 10:5-อย่าไปทางของคนต่างชาติ [ethnos], 24:14-ข่าวประเสริฐจะถูกประกาศแก่ “ทุกชนชาติ” แล้วที่สุดปลายจะมาถึง) ☐ ข่าวประเสริฐย้ายไปสู่คนต่างชาติ
- การเป็นสาวก=การรับบัพติศมา=การได้รับการสอน=การเชื่อฟังคำสอนทั้งหมด=การยอมอยู่ใต้สิทธิอำนาจของกษัตริย์ =การเชื่อ

บทที่ 1

ความหมายของการฟื้นคืนพระชนม์

มัทธิว 1:1

- (1) ทรงทำให้ความรอดสำเร็จ: พิสูจน์ว่าพระเจ้าพระบิดาทรงรับเครื่องบูชาแล้ว (เทียบ รม 4:25, 1คร 15:20)
- (2) ทรงประกาศว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าและทรงเป็นพระเจ้า (ไม่ใช่ผ่านการลงมาจากกางเขน แต่ผ่านการฟื้นคืนพระชนม์)
- (3) ทรงประกาศว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ชนะ (ทรงชนะความตาย, ประกาศพระราชอำนาจผ่านการประกาศข่าวประเสริฐ, ประทานโอกาสให้กลับใจ)

การประยุกต์ใช้: การเชื่อพระเยซูหมายถึงอะไร?

มัทธิว 1:1

- (1) ข้าพเจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์จริง? จะรู้ได้อย่างไรว่าตนเชื่อจริง?
 - ผู้นำชาวยิว: ได้ยินเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ และเชื่อ (?) แต่ไม่ได้นมัสการ ☐
การเชื่อจริงรู้ได้จากการเชื่อฟังสิทธิอำนาจ (พระบัญชา) ของพระองค์
- (2) ข้าพเจ้ากำลังดำเนินชีวิตเป็น “พยาน” แห่งการฟื้นคืนพระชนม์หรือไม่? หรือเป็นพยานเท็จที่ “พูดไม่ได้”?
 - ในอันดับแรก “อัครทูต” เป็นพยาน (กจ 2:32, 3:15, 10:41) คริสตจักรได้รับพันธกิจการประกาศข่าวประเสริฐ ☐ ชีวิตที่เชื่อฟังกษัตริย์ผู้ยังทรงพระชนม์อยู่ในเวลานี้

- ☐ ชีวิตที่สรรภาพความหวังอย่างชัดเจน (1ปด 3:15)
- ☐ ชีวิตที่มีส่วนร่วมในพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐ (งานมิชชัน)

มาระโก

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 15 · บทที่ 16

บทที่ 1

บทนำมาระโก

มาระโก 1:1

บทนำ

* ยอห์น มาระโก ในฐานะ “ศิษย์และล่ามของเปโตร” บันทึกคำพยานจากการเห็นด้วยตาของเปโตรเกี่ยวกับพระเยซู (เทียบ 1ปต 5:13, มก 14:51-52, กจ 12:12, 25)

* พระกิตติคุณมาระโกเน้นการกระทำของพระเยซูมากกว่าคำสอนของพระองค์ เขียนด้วยกาลปัจจุบันและติดตามพระราชกิจของพระเยซูอย่างรวดเร็วมีพลัง (คำว่า “ทันที” -1:18, 20, 28)

* มาระโกเขียนถึงคริสเตียนกรีกในกรุงโรม ซึ่งไม่คุ้นกับธรรมเนียมยิว (7:3-5) และไม่รู้ภาษาอาราเมค (5:41, 7:11, 34, 15:22, 34) (ช่วงเวลาเขียน: กลางถึงปลายทศวรรษ ค.ศ. 50 หรือปลายทศวรรษ ค.ศ. 60 ก่อนหรือหลังการพลีชีพของเปโตร)

* เนื้อหาของมาระโกประมาณ 90% ซ้ำกับมัทธิว แต่ตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา เมื่อมีข้อเสนอว่ามาระโกเขียนก่อนมัทธิว ความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ก็ถูกเน้นมากขึ้น

สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องมาระโก)

บทที่ 13

บทที่ 13 พระเยซูผู้จะเสด็จกลับมาในฐานะผู้พิพากษาโลก

มาระโก 13:1

บทที่ 14(1) พระกระยาหารมื้อสุดท้าย: พระเยซูผู้ทรงเป็นลูกแกะปัสกา บทที่ 14(2) พระเยซูผู้ทรงยอมถูกจับด้วยพระองค์เองในมือคนบาป

บทที่ 1

พระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

มาระโก 1:1

* พระบุตรของพระเจ้า (พระนามที่ใช้กับกษัตริย์อิสราเอล, 2ซมอ 7:14, สดด 2:7, 89:26-27), พระเยซูคริสต์ (กรีก)=พระเมสสิยาห์ (ฮีบรู)=“ผู้ได้รับการเจิม”

บทที่ 15

“ผู้นั้น” (ข้อ 1), จุดเน้นของมาระโก

มาระโก 15:39

* “ข่าวประเสริฐ” (euangelion) เป็นถ้อยคำที่ใช้กล่าวถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ คำว่า “เริ่มต้น” (beginning) ชวนให้นึกถึงการทรงสร้างใหม่ และการเริ่มยุคใหม่ผ่านการมาถึง (coming) ของแผ่นดินของพระเจ้า

* ถ้อยคำที่ว่า “การเริ่มต้นของข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์” ยึดสำนวนที่ในเวลานั้นใช้กับจักรพรรดิซีซาร์แห่งโรม

* ยอห์นผู้ให้บัพติศมาปรากฏขึ้นเพื่อเตรียมรับการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์ตามคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 2-8, เทียบ มลค 3:1, อสย 40:3, อพย 23:20) ราวกับเตรียมรับการเสด็จมาของกษัตริย์

* การแนะนำยอห์นผู้ให้บัพติศมา: ผู้ที่ทรงฤทธิ์กว่า-ผู้ทรงเกียรติสูงส่ง (ข้อ 7), ผู้ที่จะให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 8)

* เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมาและเสด็จขึ้นจากน้ำ: พัสสาวรรค์แหวกออก (เทียบ อสย 64:1, อสค 1:1)

พระวิญญาณเสด็จลงมาเหมือนนกพิราบ (ข้อ 10, เทียบ ปฐก 1:2 “เหมือนนกพิราบ”-ทาร์กัม)

และมีพระสุรเสียงของพระเจ้าพระบิดาว่า “ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านมาก” (ข้อ 11, เทียบ สดด 2:7, อสย 42:1)

* โดยการทรงนำของพระวิญญาณ (ข้อ 12, เทียบ มธ 4:1, ลก 4:1) พระองค์ทรงถูกชาตานทดลอง

แล้วหลังจากนั้นทูตสวรรค์ “ปรณิบัติ” พระองค์ (ข้อ 13, เทียบ 1:31, 10:45, 15:41) □

เราเชื่อพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?

หรือคิดว่าพระองค์เป็นเพียงบุคคลหนึ่งที่มีชีวิตเมื่อ 2,000 ปีก่อน หรือเป็นบุคคลสมมติ?

เราเชื่อหรือไม่ว่าพระเยซูทรงเป็น “พระผู้ช่วยให้รอด” ของเรา ผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมายังโลกนี้?

จงติดตามกษัตริย์

มาระโก 15:1

* พระเยซูทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าในกาลิลี (ภาคเหนือของอิสราเอล) “เวลากำหนดมาถึงแล้ว และแผ่นดินของพระเจ้า (Kingdom, อาณาจักร) มาใกล้แล้ว (กาลสมบุรณ์) จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ” (ข้อ

14)

* “ข่าวประเสริฐ” (euangelion) ในจักรวรรดิโรมันเวลานั้นหมายถึง “ข่าวแห่งความยินดี” ที่ประกาศเมื่อมีเหตุการณ์น่ายินดีใหญ่ ๆ เช่น การประสูติของกษัตริย์ การสวมมงกุฎ หรือชัยชนะในสงคราม

* มาระโกประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงเริ่มอาณาจักรของพระเจ้า

☐ เราสารภาพหรือไม่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่เสด็จมายังโลกนี้ และเป็นกษัตริย์แท้?

* คำเชิญของพระเยซู: “จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ” (ข้อ 14, กาลปัจจุบัน), “จงยอมจำนนและเป็นประชากรแห่งแผ่นดินของพระเจ้า” “จงตามเรามา เราจะทำให้พวกท่านเป็นผู้หาคนเหมือนหาปลา” (ข้อ 17), พวกเขาดำเนินตาม “ทันที” (ข้อ 18)

* พระองค์ทรงเชิญให้มีส่วนในการรวบรวมประชากรแห่งแผ่นดินของพระเจ้า (ในเวลานั้น โดยทั่วไปศิษย์จะไปหาอาจารย์และขอรับการสอน)

☐ เรากำลังตอบสนองต่อการทรงเรียกของพระเยซูหรือไม่? เราตัดสินใจจะติดตามพระองค์หรือไม่? เราถือว่าพระองค์สำคัญสูงสุดเหนือทุกสิ่ง (อาซีฟ ครอบครัว, ข้อ 19-20) หรือไม่?

กษัตริย์ผู้ทรงทำลายอำนาจของซาตาน

มาระโก 15:1

* ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาคาเปอรนาอุม-คำสอนที่มีสิทธิอำนาจ (ข้อ 21-22, 27), คนถูกผีสิงร้องว่า “ท่านมาทำลายพวกเราหรือ? ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (ข้อ 24, เทียบ ข้อ 34-ผีรู้จักพระเยซู), พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจเหนือผี/ซาตาน ทรงห้ามและขับออก (ข้อ 24-27), ผู้คนประหลาดใจ-“นี่อะไรกัน? (หรือผู้นี้เป็นใคร?) พระองค์สั่งผีและผีก็เชื่อฟัง” (ข้อ 27)

* ทรงรักษาแม่ยายของเปโตรที่นอนป่วยเป็นไขสูง (ข้อ 29-31, เทียบ ลก 4:39), เมื่อดวงอาทิตย์ตก ทรงรักษาคนเจ็บป่วยและคนถูกผีสิงหลายชนิด (ข้อ 32-34), การฟื้นฟูฐานะดั้งเดิมของมนุษย์ (เทียบ ลนต 21:16-23)

* หลังจากทรงอธิษฐานแต่เช้ามีด (ข้อ 35) พระองค์ตัดสินใจพระทัยไปยังหมู่บ้านอื่น (ข้อ 38, เทียบ ลก 5:15-16), พระเยซูทรงเคลื่อนไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าผ่านการอธิษฐาน (ไม่แสวงหาความนิยม)

* จุดประสงค์ที่พระเยซูเสด็จมายังโลกนี้: พระองค์เสด็จมาเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ (ข้อ 38)

ทรงประกาศในธรรมศาลาหลายแห่งทั่วกาลิลีและขับผีทั้งหลายออก (ข้อ 34)

ทำให้นึกถึงภาพกษัตริย์ผู้ต่อสู้และชนะสงคราม

* ทรงรักษาคนโรคเรื้อนคนหนึ่ง: ทรงแต่งตั้งเขาและตรัสว่า “เราพอใจ จงสะอาด” (ข้อ 41), สิทธิอำนาจของพระเยซู สิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ก็สำเร็จเหมือนพระเจ้า และสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาที่เกิดขึ้น พระเจ้าผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ (เทียบ ฮบ 2:11)

พระเยซูผู้ทรงรอเวลา: ‘ความลับของพระเมสสิยาห์’

มาระโก 15:1

* พระองค์ทรงกำชับคนที่หายจากโรคเรื้อนอย่างเข้มงวดและสั่งไม่ให้บอกใคร (ข้อ 44, เทียบ 1:34, 3:12, 5:43, 8:30, 9:9) -> แต่เขากลับประกาศออกไปมาก

(7:36) -> พระองค์จึงไม่อาจเสด็จเข้าเมืองอย่างเปิดเผยอีก (ข้อ 45, เทียบ 7:24, 9:30),

พระองค์ทรงทำเช่นนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดและความขัดแย้งที่ไม่จำเป็นเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์

บทที่ 2

การประยุกต์ใช้: จงรับพระเยซูเป็นกษัตริย์

มาระโก 2:1

(1) พระเยซูคือใคร? (ความสนใจของมาระโก สิ่งที่มีมาระโกต้องการบอกผู้อ่านคนต่างชาติ)

พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นกษัตริย์ผู้ทรงเริ่มอาณาจักรของพระเจ้า

และเป็นผู้ทรงทำลายอำนาจของซาตาน ☐ จงเชื่อพระองค์!

(2) พระเยซูกำลังทรงเรียกเราในเวลานี้ พระองค์ไม่ต้องการการติดตามแบบพอประมาณ (following)

แต่ต้องการให้เราเป็นสาวกที่ให้พระองค์มาก่อนทุกสิ่ง พระองค์ต้องการผู้ที่สามารถถวายทุกสิ่งของตนเพื่อพระองค์

เราต้องตัดสินใจเช่นนั้นทุกวัน ไม่ว่าพระองค์ทรงนำไปที่ใด เราต้องติดตามพระองค์ด้วยความเชื่อ (เทียบ สดด 23:4)

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างก่อน โดยทรงละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระประสงค์ของพระบิดา!

(3) ข่าวประเสริฐ (ข่าวแห่งความยินดี) ไม่ใช่ “คำแนะนำ” (advice) แต่เป็น “ข่าว” (news)

ไม่ใช่ข่าวที่บอกให้เราทำอะไร แต่เป็นข่าวที่บอกว่าพระเยซูทรงทำสำเร็จแล้ว

เป็นข่าวที่ประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ผู้มีชัย ผู้ทรงทำลายอำนาจของซาตานและบาป

เป็นข่าวที่บอกว่าเราได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของบาป เป็นคำเชิญ (การทรงเรียก)

ให้เข้ามาเป็นประชากรของพระองค์ จงตอบสนองต่อคำเชิญนั้น!

☐ เราไม่จำเป็นต้องพยายามเพื่อให้ได้คุณสมบัติบางอย่าง (ความเป็นสาวก) ต่อพระพักตร์พระเจ้าอีกต่อไป ตรงกันข้าม เพราะข่าวประเสริฐของพระเยซู เราจึงยอมรับด้วยความยินดีที่เราได้เป็นประชากรของพระเจ้าและเป็นสาวกของพระเยซูแล้ว และติดตามพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี

บทที่ 2 พระเยซูผู้ทรงก่อประเด็นและทรงแก้ปัญหา

มาระโก 2:1

สิทธิอำนาจในการอภัยบาป

มาระโก 2:1

* เมื่อพระเยซูเสด็จกลับเข้าเมืองคาเปอร์นาอุม ผู้คนมากมายได้ยืนว่าพระองค์อยู่ในบ้านและมาหาพระองค์ พระเยซูทรงสอนพระวาทะ [logos] ตามจุดประสงค์ของพระองค์ (ข้อ 2, เทียบ 1:38) เวลานั้นมีสี่คนหามคนง่อยมา เเจะหลังคาและหย่อนเขาลงมาต่อพระพักตร์พระเยซู (ข้อ 1-4)

* เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อ “ของพวกเขา” จึงตรัสกับคนง่อยว่า “ลูกเอ๋ย บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” (ข้อ 5) พระองค์ทรงจงใจก่อประเด็น -> ปฏิกริยาของพวกธรรมจารย์: ‘ทำไมคนนี้พูดเช่นนี้? นี่เป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้า ใครจะอภัยบาปได้นอกจากพระเจ้าองค์เดียว?’ (ข้อ 7)

พระเยซูทรงรู้ความคิดของพวกเขาคือคำตอบ (ข้อ 8) - “เพื่อท่านทั้งหลายจะรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะอภัยบาป (สิ่งที่ยากกว่า-ข้อ 9)” (ข้อ 10), “จงลุกขึ้น ยกแคร่ของเจ้าและกลับบ้าน” (ข้อ 11), ทรงพิสูจน์สิทธิอำนาจด้วยการอัศจรรย์ เขาก็ “ทันที” ยกแคร่เดินไป ทุกคนประหลาดใจและกล่าวว่า “เราไม่เคยเห็นอย่างนี้เลย” (ข้อ 12)

* สิทธิอำนาจของพระเยซูและปฏิกริยาของผู้คน: ☐ สิทธิอำนาจในการสอน (1:22) -> ประหลาดใจ

☐ สิทธิอำนาจในการขับผี (1:27) -> ประหลาดใจ/ไม่เข้าใจ ☐ สิทธิอำนาจในการอภัยบาป (2:10) -> กล่าวร้าย (ข้อ 7), ประหลาดใจ/ตกตะลึง (ข้อ 12)

☐ เราตอบสนองต่อสิทธิอำนาจของพระเยซูในการอภัยบาปอย่างไร?

☐ เป็นไปไม่ได้-ต้องได้มาด้วยความพยายามของเราเอง (พวกธรรมจารย์)

☐ รับไว้เฉย ๆ (ผู้ป่วย)

☐ ไม่เข้าใจ-เพียงประหลาดใจกับสิ่งภายนอก (ผู้คน)

พระเยซูผู้ทรงเป็นแพทย์ของคนเจ็บป่วย

มาระโก 2:1

* ผู้คนจำนวนมากยังคงติดตาม-พระเยซูยังทรงสอนอยู่ (ข้อ 13, เทียบ ข้อ 2)

* พระองค์ทรงเรียกเลวีที่นั่งอยู่ที่ด่านภาษี (เทียบ มธ 9:9-มัทธิว) ว่า “จงตามเรามา” (ข้อ 14) และที่บ้านของเขา พระองค์ทรงรับประทานอาหารกับคนเก็บภาษีและคนบาป (หญิงโสเภณี) “มากมาย”

(ข้อ 15) ในเวลานั้นชาวยิว (รับบี) ไม่คบกับคนเก็บภาษีหรือหญิงโสเภณี พระองค์ทรงจงใจก่อประเด็น
พวกธรรมาจารย์ฝ่ายฟาริสีเห็นแล้วถามสาวกว่า “ทำไมเขากินกับคนเก็บภาษีและคนบาป?”

(ข้อ 16) พระเยซูตรัสตอบว่า “คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม
แต่มาเพื่อเรียกคนบาป” (ข้อ 17) ☐ เราสามารถเข้าไปหาคนที่ทำให้ “เรา” เสียหาย (คนเก็บภาษี)
ด้วยความรักเหมือนพระเยซูได้หรือไม่? เราสามารถปฏิบัติต่อเขาเป็นเพื่อนสนิทที่สุดได้หรือไม่?

(พระเยซูทรงรักแม้แต่ยูดาส อิสคาริโอท) เราตัดสินผู้คนและอยู่ห่างจากพวกเขาด้วยมาตรฐานทางศีลธรรมหรือไม่?
แทนที่จะอยู่ใน “ความสบาย” กับคนที่ยอมรับเรา (เทียบ 1:38) เราสามารถเสี่ยงเพื่อข่าวประเสริฐและเข้าไปหา
“คนในโลก” ได้หรือไม่

?

การถกเถียงเรื่องการอดอาหารและวันสะบาโต

มาระโก 2:1

* “สาวกของยอห์นและสาวกของพวกฟาริสีอดอาหาร แต่ทำไมสาวกของท่านไม่อดอาหาร?” (ข้อ 18),
ในวันสะบาโตสาวกเดินผ่านทุ่งนาและเด็ดรวงข้าว-“ทำไมพวกเขาทำสิ่งที่ไม่ควรทำในวันสะบาโต?” (ข้อ 24)

ทั้งสองกรณีเป็นการทำธรรมเนียมยิวให้เป็นเหมือนธรรมเนียมบัญญัติ และใช้มันเปรียบเทียบตัดสินคน
พระเยซูทรงจงใจก่อประเด็นโดยไม่ยอมทำตามธรรมเนียมเวลานั้นอย่างว่าง่าย (ลก 18:12)

(แม้ไม่ทรงต้องการให้รู้จักว่าเป็นพระเมสสิยาห์... แต่ทรงต้องการให้รู้จักว่าเป็นผู้ก่อปัญหาหรือ? เทียบ 3:6)

* คำสอนผ่านการถกเถียงเรื่องการอดอาหาร: พระเยซูทรงเป็นเจ้าบ่าว คือศูนย์กลางของยุคใหม่ (ข้อ 19-22)
ผ้าดิบใหม่ (ข้อ 21) และเหล้าองุ่นใหม่ (ข้อ 22) บอกว่ายุคใหม่มาถึงแล้ว

* คำสอนผ่านการถกเถียงเรื่องวันสะบาโต: วันสะบาโตมีไว้เพื่อมนุษย์ บุตรมนุษย์ทรงเป็นเจ้าแม่เหนือวันสะบาโต (ข้อ
27-28, ฉธบ 5:14) แนวคิดใหม่เรื่องวันสะบาโต-“การพักสงบแท้มีได้ผ่านพระเยซูเท่านั้น” ☐
เราเองยังถือธรรมเนียมคริสเตียนเหมือนเป็น “กฎของพระเจ้า” และใช้เปรียบเทียบตัดสินคนอยู่หรือไม่?
เราลืมไปหรือไม่ว่ายุคพันธสัญญาใหม่เริ่มต้นผ่านพระเยซูแล้ว? เรายังถูกผูกมัดด้วยธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่? ในทางกลับกัน
เรากำลังดำเนินชีวิตความเชื่อที่ไม่มีการเชื่อฟังหรือไม่?

การประยุกต์ใช้

มาระโก 2:1

(1) พระเยซูทรงปรารถนาจะแก้ปัญหภายในและปัญหารากฐานของเรา

- พระองค์ทรงสอนว่าปัญหาเรื่องบาป (ความสัมพันธ์กับพระเจ้า) คือปัญหาของทุกสิ่ง
พระเยซูทรงปรารถนาจะแก้ปัญหารากฐานของเรา เรากำลังต้องการอะไร?
ต้องการเพียงให้พระองค์รับประกันสุขภาพกายและความสุข/ความสำเร็จภายนอกหรือไม่? ‘ถ้าเรื่องนี้แก้ได้
ฉันก็มีความสุข...’

- ลองฟังพระวาทะของพระเยซู “ลูกเอ๋ย/ลูกหญิงเอ๋ย เราปรารถนาจะแก้ปัญหบาปของเจ้า”
- ข้าพเจ้ารู้และสารภาพหรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นคนบาปที่ไม่สามารถช่วยตนเองให้รอดได้?
- เรากำลังพยายามช่วยตนเองให้รอดหรือไม่? (ผ่านการได้รับการยอมรับ/อานาจ)

☐ ขอให้เรามอบตัวแก่พระเยซูผู้ทรงรู้ความจำเป็นแท้และสาเหตุของปัญหารากฐานของเรา
(เหมือนผู้ป่วยมอบร่างกายให้แพทย์)

(2) พระเยซูทรงเป็นผู้ประทานเสรีภาพและการพักสงบแท้แก่เรา

- พระเยซูประทานการพักสงบและเสรีภาพแท้แก่เรา ☐ โดยทรงอภัยบาป (ข้อ 5), ☐
โดยเสด็จมาหาเราในฐานะแพทย์ฝ่ายวิญญาณสำหรับเราคนบาป (ข้อ 17), ☐
โดยทรงปลดภาระทางศาสนาออกจากเรา (ข้อ 27)

- วันนี้เราได้รับ “เสรีภาพ” แท้หรือไม่? ในโลกที่เปรียบเทียบกันและตัดสินกันด้วยรูปลักษณ์
เราก็ทำเช่นเดียวกันอยู่หรือไม่? จงเชื่อพระเยซูผู้ทรงทำให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาปและจากพันธนาการของธ
รมบัญญัติ (ยอห์น 8:36) ☐ เพราะฉะนั้นถ้าพระบุตรทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านก็จะเป็นไทจริง ๆ ☐

- วันนี้เราได้รับ “การพักสงบ” แท้หรือไม่? งานก็ยุ่ง การไปพักร้อนก็เหนื่อย...

เมื่อเราชื่นชมสันติสุขและเสรีภาพในพระเยซูผู้ทรงเป็น “เจ้าแห่งวันสะบาโต” เราจึงจะมีประสบการณ์การพักสงบแท้

- ต้องทำอย่างไร? ☐ จงคิดและรับสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา “แล้ว” (เช่น พระเยซูทรงทนทุกข์แทนเรา
และทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ช่วยเรามา)

(ยอห์น 16:33) ☐ เราบอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน เพื่อท่านจะมีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะมีความทุกข์ยาก
แต่จงมีกำลังใจเถิด เราชนะโลกแล้ว ☐

(3) จงเผชิญปัญหาโดยเอาอย่างพระเยซู

- แทนที่จะแสวงหาการยอมรับและ “ความสบาย” จากผู้คน จงเป็นผู้ที่ท้าทายปัญหาจริงเพื่อข่าวประเสริฐ
- จงอธิษฐานขอให้มัวปลั่ง (สิทธิอำนาจ) ในการให้อภัยบาปเหมือนพระเยซู (ต่อผู้ที่กล่าวร้ายเรา)

บทที่ 3

บทที่ 3 พระเยซูผู้ทรงเรียกจากการเป็นทาสของการไม่เชื่อฟัง

มาระโก 3:1

ให้เป็นบุตรแห่งการเชื่อฟัง

ทรงรักษาคนมือลีบในวันสะบาโต

มาระโก 3:1

* ต่อจากบทที่ 1 ข้อ 21 พระองค์เสด็จเข้าไปสอนในธรรมศาลาเป็นครั้งที่สอง มีคนเฝ้าดูพระเยซูเพื่อจะกล่าวหาอยู่แล้ว (ข้อ 2) พระเยซูทรงรู้ใจของพวกเขา ทรงถอนพระทัยและทรงกริ้ว แล้วทรงรักษาคนมือลีบด้วยพระวาทะเท่านั้น (ข้อ 5) แต่พวกฟาริสีใจแข็งกระด้าง จึงปรึกษากับ “พรรคเฮโรด” ว่าจะฆ่าพระเยซูอย่างไร (ข้อ 6)

* พรรคเฮโรด: กลุ่มที่ไม่ใช่ศาสนาและร่วมมือทางการเมืองกับโรม

ถึงกระนั้นพวกฟาริสีร่วมมือกับพวกเขาเพื่อวางแผนฆ่าพระเยซู แสดงให้เห็นว่าคนชั่วรวมตัวกับคนชั่วเพื่อทำความชั่ว

* ในเวลานั้น พวกฟาริสีสร้างกฎ 39 ข้อสำหรับการรักษาวันสะบาโต ในกฎเหล่านั้นมีข้อห้ามเกี่ยวข้าว (เทียบ 2:23-24) และห้ามรักษาโรคถ้าไม่ใช่อันตรายถึงชีวิต ดังนั้นพวกฟาริสีจึงคิดว่าพระเยซูละเมิดกฎวันสะบาโต (ธรรมเนียม) แต่พระเยซูทรงทำดีในวันสะบาโต และทรงทำสิ่งที่ช่วยชีวิต (ข้อ 4)

ผู้คนจำนวนมากติดตามพระเยซู

มาระโก 3:1

* เมื่อพระองค์เสด็จไปยังทะเล (ทะเลสาบ) กาลิลี ผู้คนจำนวนมากก็ติดตามไปที่นั่น (ข้อ 7)

ผู้คนจากหลายภูมิภาคมาหาพระเยซู ทั้งยูเดีย เยรูซาเล็ม อิดูเมอา ฟากแม่น้ำจอร์แดน ไทระ และไซดอน พวกเขาได้ยืนข่าวแล้วออกมา (ข้อ 8)

* เหตุผลที่พวกเขามารวมกันคือคนป่วยมาหาพระเยซูเพื่อจะได้แตะต้องพระองค์และรับการรักษา (ข้อ 10)

คนเหล่านี้ต้องการเติมเต็มความจำเป็นของตนเอง พวกเขามองพระเยซูเป็นวิธีการ (เครื่องมือ)

สำหรับแก้ปัญหาของตนเอง พวกเขาไม่มีใจที่จะรอเหมือนคนโรคเรื้อนที่กล่าวว่า “ถ้าพระองค์พอพระทัย พระองค์ก็ทรงทำให้ข้าพระองค์สะอาดได้” (1:40)

☐ เราเชื่อพระเยซูเพื่ออะไร? เราอธิษฐานเพื่ออะไร? เราต้องการอะไร? เราต้องการทำงานของพระเจ้าได้หรือไม่?

เราต้องสำรวจตนเอง

* เมื่อฟีโลโครกเห็นพระเยซู ก็กราบลงและร้องว่า “ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ข้อ 11)

ฟีโลโครกมากกว่าและรู้อย่างถูกต้องกว่า แต่ฟีโลโครกไม่ไว้วางใจพระเยซู

มาระโกยังคงเน้นด้วยหลายวิธีว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (1:1, 11, 5:7, 15:39)

* พระเยซูยังทรงเตือนพวกเขาไม่ให้พูดถึงพระองค์ เพื่อไม่ให้ความเข้าใจผิดของผู้คนเกี่ยวกับพระองค์ (พระเมสสิยาห์ในฐานะผู้ปลดปล่อยทางการเมือง) เพิ่มมากขึ้น (ข้อ 12)

☐ เราต้องเชื่อพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่แม้แต่ผีก็ทำสิ่งนี้ (ยอห์น 2:19)

แล้วความเชื่อของเราดีกว่าของผีตรงไหน?

เราไว้วางใจ (ฟังพา) และเชื่อฟังพระองค์หรือไม่? เรามองพระองค์เป็นสิ่งที่ต้องเชื่อฟัง หรือเป็นเพียงผู้แก้ปัญหาของเรา?

ทรงตั้งสาวกสิบสองคน

มาระโก 3:1

* พระเยซูทรงเรียก “คนที่พระองค์ทรงต้องการ” (ข้อ 13) และในนั้นมียูดาส อิสคาริโอทด้วย (ข้อ 19) เพราะเหตุใด?

* ทรงตั้งสิบสองคนจากพวกเขา-จุดประสงค์: ☐ เพื่ออยู่กับพระเยซู ☐ เพื่อส่งออกไปให้ประกาศ และเพื่อประทานสิทธิอำนาจ-สิทธิอำนาจของพระเยซู-ในการขับผี (ข้อ 14-15, 6:7-13, มธ 5:15-16)

* พระเยซูทรงใช้สิทธิอำนาจตั้งชื่อเล่นให้ซีโมน ยากอบ และยอห์น (ข้อ 16-17) และทรงรู้จักพวกเขา ☐ เราเองก็ถูกเรียกให้เป็นสาวกของพระเยซู จงเป็นผู้ที่มาหาพระองค์ (ข้อ 13)

พวกเขากล่าวว่าพระเยซูถูกผีสิง

มาระโก 3:1

* แม้เข้าไปในบ้านแล้ว ผู้คนยังมากจนไม่มีเวลารับประทานอาหาร ญาติของพระเยซู (พี่น้อง เพื่อน) จึงมาจะ “จับ” พระองค์ (เทียบ 14:46)

เพราะเหตุใด? เพราะมีข่าวลือว่าพระองค์เสียดิ (ข้อ 21) อาจเพื่อปกป้อง/ห้ามพระองค์ ที่จริงพี่น้องของพระเยซูก็ยังไม่เชื่อพระองค์ (ยอห์น 7:5)

* เหตุผลพื้นฐาน: พวกธรรมาจารย์ (ฟาริสี-ข้อ 6) จากเยรูซาเล็มใส่ร้ายพระเยซูว่า “เขาขับผีโดยอาศัยเบเอลเซบูล=เจ้าแห่งผี” (ข้อ 22) และ “มี” ผี (ข้อ 30, เทียบ ข้อ 11) บางทีญาติของพระเยซูอาจถูกคำนี้ล่อลวง หรือกังวลว่าพระองค์จะมีชื่อเสียงเช่นนี้

☐ เราสามารถยืนหยัดอย่างกล้าหาญต่อหน้าผู้ที่ต่อต้านพระเยซูได้หรือไม่? เมื่อได้ยินชื่อเสียงไม่ดีเกี่ยวกับพระเยซู เราอับอายไปด้วยหรือไม่?

* พระเยซูทรงโต้แย้งเหตุผลของพวกธรรมาจารย์ “ถ้าอาณาจักรหนึ่งแตกแยกกันเอง อาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้” (ข้อ 24) “ต้องมัดคนที่กำลังก่อจวน จึงจะปล้นบ้านของเขาได้” (ข้อ 27)

หมายความว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่แข็งแกร่งกว่าซาตานและทรงมัดซาตานไว้แล้ว

* พระองค์ทรงพิพากษาพวกธรรมาจารย์ “บาปที่หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยตลอดไป” (ข้อ 29) การไม่เชื่อสิ่งที่พระเจ้าทรงทำและหมิ่นประมาทว่าเป็นงานของซาตาน คือการทำบาปที่ไม่อาจกลับคืนได้ บาปของพวกเขาไม่ใช่บาปที่ทำเพราะไม่รู้หรือผิดพลาด แต่เป็นบาปของใจแข็งกระด้าง (ข้อ 5)

ที่ไม่กลับใจ ตั้งแต่แรกพวกเขาตั้งใจ/จงใจ (ข้อ 6) ใส่ร้ายพระเยซูเพื่อจะฆ่าพระองค์

* “และ” มารดากับน้อง ๆ ของพระเยซูยืนอยู่ข้างนอก ต้องการ “พูดกับ” พระองค์ (ข้อ 31, มธ 12:46)

พระเยซูทอดพระเนตรสาวกที่นั่นล้อมรอบและตรัสว่า “ดูเถิด มารดาและพี่น้องของเรา” (ข้อ 34)

“ผู้ใดทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา” (ข้อ 35)

การประยุกต์ใช้

มาระโก 3:1

(1) เราเป็นผู้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าหรือไม่? หรือเป็นผู้แสวงหาพระเจ้าเพื่อสิ่งที่ตนเองต้องการ (ผลประโยชน์)?

เมื่อ “ความประสงค์ของตนเอง” ไม่สำเร็จ พวกฟาริสีพยายามฆ่าพระเยซู

เหตุใดพวกฟาริสีจึงเกลียดและพยายามฆ่าพระเยซูมากเช่นนั้น?

☐ อิจฉาความนิยมของพระเยซูหรือ? ในบรรดาผู้ที่อ้างตนเป็นผู้เผยพระวจนะ พระองค์ดึงดูดผู้คนมากที่สุด

☐ สิทธิอำนาจของพวกเขาลดลง: สิทธิอำนาจในการตีความธรรมเนียมปฏิบัติ (คำสอน) ของพระเยซู

และพระองค์ละเมิดกฎที่พวกเขาสร้างขึ้น

☐ พระองค์ไม่ใช่พระเมสสิยาห์แบบที่พวกเขาต้องการ พวกเขาต้องการพระเมสสิยาห์ที่จะยกพวกเขาให้สูงขึ้น

และเชื่อว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ ในที่สุด ชาวยิวทรยศพระเยซูเพราะพระองค์ไม่ทรงทำตามที่พวกเขาต้องการ

(2) พระเยซูทรงทำอะไรเพื่อข้าพเจ้า?

- พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าก่อนอย่างสมบูรณ์ เพราะการเชื่อฟังของพระเยซูนั้น เราจึง

“เป็น” บุตรของพระเจ้าแล้ว และพระองค์ทรงเป็นพี่ชายคนโตของผู้เชื่อทั้งหลาย

จุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดคือเพื่อให้เราเอาอย่างพระเยซูผู้ทรงเป็นพี่ชายคนโตของเรา (รม 8:29)

“เพราะผู้ที่พระองค์ทรงรู้จักล่วงหน้า พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามพระฉายาของพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะทรงเป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก”

- พระเยซูทรงมัดซาตานไว้ และนำเราจากการเป็นทาสของการไม่เชื่อฟัง (บาป) มาเป็นบุตรแห่งการเชื่อฟัง

- จงเอาอย่างพระเยซูและเป็นผู้ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า/ผู้เชื่อฟัง (นี่คือสิ่งที่แตกต่างจากผี)

บทที่ 4

อุปมาเรื่องผู้หว่าน (มธ 13, ลก 8)

มาระโก 4:1

* พระเยซูเสด็จออกจากบ้าน (3:20) และทรง “สอน” อีกครั้งที่ริมทะเล ผู้คนยังมาก พระองค์จึงทรงสอนจากเรือ (ข้อ 1) ทรงสอนข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าด้วยอุปมาหลายเรื่อง (parables) (ข้อ 2, ข้อ 34-เฉพาะอุปมา)

* อุปมาเรื่อง “ผู้หว่าน”: ผู้หว่านคือผู้ประกาศ “พระวาทะ” (ข้อ 14)

☐ ในอันดับแรกหมายถึงพระเยซูเอง และต่อมาหมายถึงสาวกที่จะประกาศข่าวประเสริฐและผู้เชื่อทุกคน

* ปฏิกริยา 4 แบบเมื่อพระวาทะถูกหว่าน (ข้อ 4-8, ข้อ 15-20-ทรงอธิบายเป็นการส่วนตัว, ข้อ 34)

☐ พระวาทะถูกประกาศแก่คนทุกชนิด (ไม่ได้หว่านเฉพาะในดินดี) ข่าวประเสริฐเชิญทุกคน แต่ปฏิกริยาแตกต่างกัน และมีผู้ปฏิเสธด้วย ถึงกระนั้น พระวาทะแห่งแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 11, เทียบ 1:15-ข่าวประเสริฐ)

จะเก็บเกี่ยวผลอุดมสมบูรณ์ในที่สุด

☐ การประยุกต์ใช้:

☐ จงมีความเชื่อว่าแม้พันธกิจการประกาศข่าวประเสริฐ/การสอนของพระเยซูดูเหมือนเผชิญความเข้าใจผิดและการต่อต้านจากคนจำนวนมาก แต่ในที่สุดจะนำไปสู่ความสำเร็จอันอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินของพระเจ้า

☐ แม้สาวกและเราผู้เชื่อจะเผชิญการข่มเหงและความยากลำบากเมื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซู ก็ไม่จำเป็นต้องยอมแพ้หรือท้อใจ พระประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จอย่างแน่นอน

☐ ในงานประกาศและการสร้างสาวก (เลี้ยงดู) จะมีเรื่องให้ท้อใจมากมาย แต่จงกล้าหาญ สิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้น

* เหตุผลที่ทรงสอนด้วยอุปมา (ข้อ 10-12): เพื่อให้ “คนภายนอก” มองแล้วไม่รู้ และฟังแล้วไม่เข้าใจ -> เพื่อไม่ให้กลับใจและได้รับการอภัยบาป (เทียบ อสย 6:9-10)

☐ นี่คือการพิพากษาของพระเจ้า เป็นการประกาศว่าการพิพากษาได้เริ่มแล้ว ในบทที่ 3

พระองค์ตรัสถึงการพิพากษาผู้หมิ่นประมาทพระวิญญาณ (3:29) และผู้ใจแข็งกระด้าง (3:5-6) แล้ว ☐ ผู้ที่ปฏิเสธคำเชิญ “จงกลับใจใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐ”

(1:15), ผู้ที่แสวงหาเพียงการอัสจรรย “เมื่อถึงเวลา” จะไม่มีโอกาสอีกต่อไป เวลานี้คือเวลา (ช่วงเวลา) แห่งพระคุณ ผู้มีหูจงฟังเถิด! (ข้อ 9, 23) “ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันสมควรที่จะรับพระคุณ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด” (2คร 6:2)

อุปมาอื่น ๆ

มาระโก 4:1

(1) อุปมาเรื่องตะเกียง: ตะเกียงไม่ได้มีไว้เพื่อวางไว้ใต้ถังหรือต่ำกว่าเตียง/โต๊ะ แต่มีไว้เพื่อวางบนเชิงตะเกียง (ข้อ 21)

☐ เวลานั้นคือการเปิดเผยเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า (ข่าวประเสริฐ) ถูกสำแดง พระเยซูกำลังทรงสำแดงอยู่ (ข้อ 22) และต่อไปก็จะถูกสำแดงมากขึ้น

* จงระวังสิ่งที่ฟัง ([blepo] ดู/เข้าใจ, 4:12, 8:18, เทียบ ลก 8:18) ด้วยมาตราที่ท่านใช้ดวง (ความเข้าใจ) ท่านจะได้รับการทรง (พระเจ้าทรงทำให้เข้าใจ) ผู้ที่มีอยู่แล้ว (ผู้เข้าใจ) จะได้รับเพิ่ม แต่ผู้ที่ไม่มี (ผู้แข็งกระด้าง) แม้สิ่งที่มีก็จะถูกเอาไป (ข้อ 24-25)

(2) อุปมาเรื่อง “ดินที่เกิดผลเอง”: แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนคนหว่านเมล็ดลงในดิน (ข้อ 26)

การที่เมล็ดนั้นเกิดผลไม่ใช่งานของมนุษย์ แต่เป็นงานของธรรมชาติ

(ดิน) ตามระเบียบของธรรมชาติ เมล็ดจะเติบโตเป็นรวงข้าวสมบูรณ์ในที่สุด (ข้อ 28) และเมื่อถึงเวลาที่เกี่ยวข้อง

☐ เวลานั้นแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเมล็ดที่ถูกหว่านแล้ว เมื่อถึงเวลา จะเติบโตเต็มบริบูรณ์และถึงเวลาเก็บเกี่ยว (พิพากษา) อย่างแน่นอน “แผ่นดินของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำให้สำเร็จ”

(3) อุปมาเมล็ดมัสตาร์ด: แผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดหนึ่งเมล็ดที่เล็กกว่าเมล็ดทั้งหมด

แต่ภายหลังโตใหญ่กว่าพืชผักทั้งปวงและแตกกิ่งใหญ่จน (นกทำรังได้) (ข้อ 31-32, ขนาด: 1.2-4.5 เมตร, เทียบ อสค 17:23, ดนล 4:12)

☐ เวลานั้นแผ่นดินของพระเจ้าดูเล็กน้อยไร้ค่า แต่ความสำเร็จสมบูรณ์ในภายหลังจะเกินจินตนาการ แผ่นดินของพระเจ้าได้มาพร้อมพระเยซูแล้ว อย่าดูเพียงรูปลักษณ์ภายนอกที่ดูต่ำต้อย (พระเยซูเองหรือกลุ่มเล็ก ๆ ของสาวก) แล้วดูหมิ่น

ทรงทำให้ทะเลสงบด้วยพระวณะ

มาระโก 4:1

* ตอนเย็น พระองค์ทรงลงฝั่งชนและตรัสว่า “ให้เราข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง” เรืออื่น ๆ ก็ตามไปด้วย (ข้อ 35-36)

เกิดพายุใหญ่ จนสาวก (รวมทั้งชาวประมงสี่คน) กลัวและปลุกพระเยซูที่กำลังบรรทมว่า “อาจารย์ ท่านไม่สนใจหรือว่าเรากำลังจะตาย?” (ข้อ 38, เทียบ ยนา 1:6) พระองค์ทรงห้ามลมและตรัสกับทะเลว่า “จงสงบ จงนิ่งเถิด” (ข้อ 39)

ทำให้นึกถึง “พระวณะที่ถูกหว่าน” พระวณะถูกปลูกและเกิดผล (การเชื่อฟัง)

☐ ผ่านเหตุการณ์นี้ พระองค์ทรงให้เพิ่มความยิ่งใหญ่ของความสำเร็จสมบูรณ์ในอนาคตของแผ่นดินของพระเจ้าเล็กน้อย ทรงแสดงว่าพระเยซูคือพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง (สดด 107:29) และในฐานะผู้ปกครอง (กษัตริย์) แม้อำนาจชั่วทั้งปวงก็ต้องยอมจำนนต่อพระวณะของพระองค์ เรืออื่น ๆ ก็คงได้เห็นด้วย

* พระองค์ทรงดำนิว่าชาต “ความเชื่อแบบใด?” (ข้อ 40) พระเยซูคือใคร? อาจารย์หรือ? (ข้อ 38)

พระบุตรของพระเจ้า (1:1, 11, 3:11) และผู้ทรงเริ่มแผ่นดินของพระเจ้า (2:22, 3:27)

ผู้มีสิทธิอำนาจที่จะทำให้สำเร็จ (1:22, 27, 2:10, 3:15), ผู้จะทรงฟื้นฟูทั้งโลก (1:41, 2:17), เจ้าแห่งวันสะบาโตผู้ประทานการพักสงบแท้ (2:28) สวาทเชื่อหรือไม่? “ท่านผู้นี้เป็นใครกัน ลมและทะเลจึงเชื่อฟังท่าน?” (ข้อ 41)

การประยุกต์ใช้

มาระโก 4:1

(1) เราเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด? สวาทปลุกพระเยซูเพื่ออะไร?

- ผู้ที่ไม่รู้จักและไม่ “ยอมรับ” ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดอย่างถูกต้อง ยังคงไม่เข้าใจความหมาย (ความยิ่งใหญ่) ของความช่วยเหลือและการอัศจรรย์ของพระเยซู และขอเพียงความช่วยเหลือตามระดับของตนเอง (บางทีสวาทอาจต้องการให้พระเยซูลุกขึ้นมาช่วยชีวิตน้ำออกจากเรือ เทียบ ข้อ 37 หรืออย่างน้อยยอธึฐาน เทียบ ยนา 1:5)

- ผู้ที่ไม่รู้ว่าพระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของแผ่นดินของพระเจ้า ยังคงไม่เข้าใจความสำเร็จอันอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินของพระเจ้าและการฟื้นฟูสรรพสิ่ง ☐ ขอทรงให้เราเข้าใจสิ่งที่ได้ยื่น!

(2) ข้าพเจ้ากำลังมองไปยังความสำเร็จสมบูรณ์ของแผ่นดินของพระเจ้าหรือไม่? สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องทำคืออะไร? พระเยซูทรงเปิดเผยความลึกลับของแผ่นดินของพระเจ้าแก่สวาทต่อเนื่อง บัดนี้เราเองก็ต้อง

- ☐ คาดหวังความสำเร็จของแผ่นดินนั้นผ่านพระวจนะในพระคัมภีร์และผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์
- ☐ เรียนรู้ต่อไปถึงงานแห่งแผ่นดินของพระเจ้าที่พระเยซูกำลังทรงทำให้สำเร็จในเวลานี้ และ
- ☐ มีส่วนร่วมในงานประกาศข่าวประเสริฐ

บทที่ 5

พระเยซูผู้ทรงบัญชากองทัพ

มาระโก 5:1

* ที่เกราซา (เกอร์เกซา, ดินแดนคนต่างชาติ, เทียบ มธ 8:28-กาดารา) อีกฝั่งของทะเลกาลิลี คนถูกผีสิงออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ เห็นพระเยซูแล้ววิ่งมาราบและร้องเสียงดังว่า “พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด (คำตอบต่อคำถาม 4:42) ท่านมายู่กับข้าทำไม? ขออย่าทรมานข้าเลย”

(ข้อ 7, เทียบ มธ 8:29-ก่อนเวลา) เพราะพระเยซูได้ตรัสแล้วว่า “ผีโสโครกเอ๋ย จงออกจากคนนั้น” (เทียบ 1ยน 3:8-เสด็จมาเพื่อทำลายกิจการของมาร)

* “กองทัพ” ฟีลุลขอไม่ให้ทรงขับออกจากแถบนั้น (เทียบ ลก 8:31-ลงเหว) และฟูลขอให้ “พวกเรา” เข้าไปในฝูงสุกร เมื่อพระองค์ทรงอนุญาต (ข้อ 13) พวกมันก็เข้าไปในสุกรสองพันตัวและตกลงไปตายใน ‘ทะเลสาบกาลิลี’

☐ แม้ฟีลก็รู้จัก (เชื่อ) พระเยซูและเกรงกลัว อีกทั้งเชื่อฟัง แต่ไม่ไว้วางใจพระองค์ (ยก 2:19, ฮบ 4:2)

ฟีลไม่อาจทำอะไรได้เลยหากพระเยซูไม่ทรงอนุญาต

☐ เราต้องเป็นผู้ที่เชื่อและไว้วางใจ (ฟังพา)

พระเยซู พระบุตรของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเชื่อฟังพระองค์

* ปฏิกริยาของผู้คน ☐ คนในเมืองและหลายหมู่บ้าน (ข้อ 14): เห็นคนถูกผีสิงหายดีแล้วก็กลัว (ข้อ 14-15)

ทำไมจึงกลัว? เมื่อได้ยินคำของผู้เห็นเหตุการณ์ จึงฟูลขอให้พระเยซูออกไปจากเขตของพวกเขา ทำไมจึงทำเช่นนั้น?

(คิดว่าเป็นนักเวทอันตรายหรือ? กลัวว่าจะเสียหายกับตนเองหรือ?) ☐ คนต่างชาติก็เหมือนชาวยิว

คือเห็นและได้ยินแล้วก็ไม่เข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด

☐ คนที่เคยถูกผีสิง: เมื่อพระเยซูกำลังจะเสด็จไป เขาฟูลขออยู่กับพระองค์ (ข้อ 18) พระเยซูไม่ทรงอนุญาต

(ทรงอนุญาตคำขอของชาตาน แต่ไม่อนุญาตคำขอของผู้เชื่อ) และตรัสให้เขาไปบอกญาติ ๆ ว่า

“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำการใหญ่เพียงไรแก่เจ้าและทรงเมตตาเจ้าอย่างไร” เขาจึงประกาศ [kerusso] ในเดคาโปลิส

(เขตวัฒนธรรมกรีกที่ประกอบด้วยสิบเมือง, 1:14, 38) ทุกคนก็ประหลาดใจ (ข้อ 20)

☐ ในกรณีอื่น ๆ พระองค์ตรัสไม่ให้บอกใคร (1:44, 3:12, 5:43) แต่ครั้งนี้ (เขตคนต่างชาติ) ตรัสให้บอก

พระเยซูผู้ทรงให้คนตายเป็นขึ้น

มาระโก 5:1

* พระองค์ทรงลงเรือข้ามกลับมาอีกครั้ง ฝูงชนจำนวนมากมารวมกันอีก (ข้อ 21) ยาอีริสหัวหน้าธรรมศาลา

(ผู้มีตำแหน่งสูง) เห็นพระเยซูแล้วราบบลงแทบพระบาท ฟูลขอว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์กำลังจะตาย

ขอเสด็จไปวางพระหัตถ์เพื่อให้นางหาย” (ข้อ 23) ฝูงชนจำนวนมากตามไป (ทำไมตามไป? ต้องการเห็นอะไร?)

* ในหมู่มากมายน มีหญิงคนหนึ่งที่ถูกโลหิตมา 12 ปี (โรคที่เลือดไหลจากอวัยวะสืบพันธุ์ต่อเนื่อง

นางทนทุกข์จากหมอหลายคนและใช้ทรัพย์สินหมด) นางแตะเสื้อของพระเยซูเพื่อจะได้รับการรักษา (เทียบ ลนต

15:11-เป็นมลทิน) นางคิดว่าเพียงแตะเสื้อของพระองค์ก็จะหาย (ข้อ 28, เทียบ 6:56) แล้วโรคนั้นก็หาย

* พระเยซูทรงรู้ว่าฤทธิ์อำนาจออกจากพระองค์ จึง “ตามหา” หญิงคนนั้น หญิงนั้นรู้สิ่งที่เกิดขึ้นกับตน

จึงกลัวและตัวสั่น เข้ามาฟูลความจริงทั้งหมด (ข้อ 33) “ลูกหญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายรอดแล้ว

จงไปเป็นสุข และหายจากโรคของเจ้าเถิด” (ข้อ 34, เทียบ 4:40-ตรงข้ามกับสาวกที่ไม่มีความเชื่อ)

☐ ระหว่างที่ทรงไปจะรักษาลูกสาวของยาอีริสที่กำลังจะตาย เวลาเกิดล่าช้าเพราะหญิงที่เป็นโรคเรื้อรัง (ไม่เร่งด่วน)

ในฐานะพ่อ ยาอีริสจะรู้สึกอย่างไร?

* ระหว่างนั้น คนจากบ้านหัวหน้าธรรมศาลาบอกว่าลูกสาวของยาอริสตายแล้ว และแนะนำว่าไม่ต้องรบกวนพระเยซูอีก (ข้อ 35) -> พระองค์ตรัสกับยาอริสว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น” (ข้อ 36), ไม่ทรงอนุญาตให้ใครตามไปนอกจากสาวกสามคน (เปโตร ยากอบ ยอห์น) (พระประสงค์ของพระเยซู, เทียบ ข้อ 43-เพื่อให้ไม่มีใครรู้)

* เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เด็กคนนี้ไม่ได้ตาย แต่นอนหลับอยู่” (ข้อ 39) คนที่กำลังร้องไห้คร่ำครวญก็หัวเราะเยาะ หลังจากทรงให้ทุกคนออกไป พระองค์เข้าไปยังที่เด็กอยู่ จับมือนาง (แต่ต้องศพทำให้เป็นมลทิน-กตว 11:19) แล้วตรัสว่า “ทาติธา คุณม”

(เด็กหญิงเอย์ จงลุกขึ้น-ข้อ 42, พระเยซูตรัสกับเด็กหญิงราวกับปลุกจากหลับ) นางก็ “ทันที” ลุกขึ้นเดิน (เทียบ ลก 8:55-วิญญาณกลับมา) พระองค์ทรงกำชับอย่างมากไม่ให้ใครรู้ (ข้อ 43)

การประยุกต์ใช้

มาระโก 5:1

(1) ข้าพเจ้ากำลังมาหา “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เพื่อให้ปัญหา “รากฐาน” ของชีวิตได้รับการแก้ไขหรือไม่?

* ลองคิดถึงชายที่ถูกผีสิง เขาถูกล่ามโซ่หลายครั้ง มีกำลังมหาศาล คงมีคนมากมายและหลายวิธีถูกใช้-ผู้คนในหลายหมู่บ้านรู้จักเขา (ข้อ 14-15) เขาคงสูญเสียครอบครัวและญาติทั้งหมดไปโดยแท้ แต่เมื่อกษัตริย์แห่งแผ่นดินของพระเจ้า “ทรงมาพบ”

ปัญหารากฐานก็ได้รับการแก้ไข เขากลายเป็นผู้ประกาศแก่ผู้คนตามพระบัญชาของพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำการใหญ่เพียงไรและทรงเมตตาเขาเพียงไร” (ข้อ 19)

☐ พระเยซูทรงทำลาย/มัตงานของซาตานแล้ว (1ยน 3:8) เราคือผู้ที่ถูกย้ายออกจากอำนาจของซาตานเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าแล้ว (คส 1:13)

บัดนี้ จงเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ครอบครัวและเพื่อน ๆ หันกลับจาก “อำนาจของซาตาน” มาหาพระเจ้า (กจ 26:18)

* ลองคิดถึงหญิงตกโลหิต ตลอด 12 ปี นอกจากถูกแยกจากสังคมเพราะโรคตกโลหิตแล้ว ยังทนทุกข์ระหว่างการรักษาและใช้ทรัพย์สินจนหมด เหลือสิ่งอื่นใด นางคงคิดว่าโรคนี้นี้เป็นคำสาปของพระเจ้าและยิ่งทวงโทษพระเจ้าฝ่ายวิญญาณ อีกทั้งคงเต็มด้วยการบ่นและท้อใจเพราะ “พระเจ้า” ไม่ทรงรักษาเป็นเวลานาน แต่เมื่อกษัตริย์แห่งแผ่นดินของพระเจ้า “ทรงมาพบ”

ปัญหารากฐานก็ได้รับการแก้ไข นางไม่เพียงได้รับการรักษาโรค แต่ ☐ ความเชื่อได้รับการรับรอง

☐ ได้รับพระสัญญาเรื่องสันติสุข และ

☐ ได้รับการประกาศว่าหลุดพ้นจากความทุกข์ (ข้อ 34)

☐ แม้อยู่ท่ามกลางช่วงเวลาแห่งความทุกข์ไม่สิ้นสุด (ยาวนาน) ที่มาถึงเรา เรายังมองดูพระเยซูได้หรือไม่?
เราไว้วางใจพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ต้องการประทานสิ่งที่จำเป็นและสำคัญที่สุดแก่เราได้หรือไม่?

(2) แม้ในเวลาที่ความประสงค์ของข้าพเจ้าไม่สำเร็จ ข้าพเจ้าสามารถไว้วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงปกครองทุกสิ่งได้หรือไม่?

* ลองคิดถึงยาอีริสหัวหน้าธรรมศาลา “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น” (ข้อ 36)

ข่าวการตายของลูกสาวเป็นช่วงเวลาที่ทำให้ความหวังทั้งหมดหายไป แต่ยาอีริสไม่ได้บ่นหรือยอมแพ้
และติดตามพระเยซูเข้าไป “ด้วยความเชื่อ” (ข้อ 40)

☐ พระเยซูทรงเรียกร้องความเชื่อที่ใหญ่กว่าที่ยาอีริสคิด และพระองค์ประทานพระคุณที่ใหญ่กว่าที่เขาคิด

☐ เราก็จึงมองดูองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงครอบครองทุกสิ่ง แม้ในช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุด

* ลองคิดถึงผี “กองทัพบ” ผีไม่ได้ทำตามสิ่งที่ตนรู้ (อย่างสมควร) กล่าวคือ ผีรู้ว่าพระเยซูทรงเป็น
“พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด” (เทียบ 1:34) แต่ไม่เชื่อฟัง “พระประสงค์ของพระองค์” ผีต้องการให้
“ความประสงค์ของตน” สำเร็จ (ข้อ 7, 12)

มันไม่รู้ว่าสิ่งที่สำเร็จตามความประสงค์ของตน (ได้รับอนุญาต) กลับเป็นคำสาปต่อตนเอง (ข้อ 13) ☐
แล้วเราเป็นอย่างไร? เราอธิษฐานให้เป็นไปตามที่เราต้องการ มากกว่าคิดถึงพระประสงค์ของพระเจ้าหรือไม่?

บทที่ 6

ทรงถูกปฏิเสธในบ้านเกิด (ข้อ 1-6)

มาระโก 6:1

* เมื่อพระเยซูทรงสอนในธรรมศาลาบ้านเกิด (นาซาเร็ธ) ผู้คนประหลาดใจในพระปัญญาและฤทธิ์านุภาพของพระองค์
(ข้อ 2) แต่สุดท้ายปฏิเสธพระองค์ (ข้อ 3) พวกเขาบอกว่ารู้จักมารดาและพี่น้องของพระเยซู

และเน้นว่าพระองค์เป็นคนธรรมดา พระเยซูทรงรักษาคณปว้ยเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

“ผู้เผยพระวจนะถูกปฏิเสธในบ้านเกิดของตน” (ข้อ 4, 3:21)

* เพราะบ้านเกิดปฏิเสธพระเยซู พระองค์จึงเสด็จไปสอนตามหมู่บ้านอื่น ๆ (ข้อ 6)

☐ สาวกได้ประสบการณ์การถูกปฏิเสธเป็นครั้งที่สองต่อจากเกรธา (นี่เป็นการฝึกสำหรับสาวก)

ทรงส่งสาวกลีบสองคนออกไป (ข้อ 7-13, 30-32)

มาระโก 6:1

* ทรงประทานสิทธิอำนาจ (authority) ให้สาวกขับผีออกและส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ ๆ (<- จุดประสงค์ที่ทรงเรียกสาวก, 3:14-15)

☐ ฤทธิ์อำนาจและสิทธิอำนาจทั้งหมดไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่มาจากพระเยซู (เทียบ 9:28, มธ 10:1-ฤทธิ์รักษาโรค, มธ 28:18, ลก 9:1, 10:19-เหนืออำนาจทั้งสิ้นของศัตรู) เช่น สิทธิอำนาจของตำรวจมาจากรัฐบาล

* คำสั่งในการเดินทางประกาศ: ☐ ยานำสิ่งใดไปนอกจากไม้เท้า (อาหาร ยาม เงิน, เทียบ ลก 22:35-36) ☐ เมื่อเข้าเมืองและมีคนต้อนรับ จงพักอยู่ในบ้านนั้นต่อไป ☐ ถ้าไม่ต้อนรับ จง “สะบัดฝุ่นออกจากเท้า” (ข้อ 11, ถือว่าเหมือนเขตของคนต่างศาสนา)

☐ จงมั่นใจ จงมีประสบการณ์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับผิดชอบ

* สาวกประกาศให้ “กลับใจใหม่” (เทียบ ลก 9:6-ประกาศข่าวประเสริฐ) ขับผีออกจำนวนมาก และเจมน้ำมันคนป่วยจำนวนมากให้หาย (ข้อ 13, เทียบ ลก 10:34, ยก 5:14) แล้ว “อัศจรรย์” (ผู้ถูกส่งออกไป, ในมาระโกปรากฏเฉพาะตอนนี้)

กลับมาหาพระเยซูและรายงานสิ่งที่พวกเขาทำ (ข้อ 30)

☐ นี่เป็นการฝึกสำหรับสาวก พระเยซูทรงให้กำลังใจสาวกและให้พวกเขาพัก (ข้อ 31-32)

การตายของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (ข้อ 14-29)

มาระโก 6:1

* เหตุใดจึงใส่เรื่องที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาถูกเฮโรด (อันติปาส) ฆ่าไว้ตรงนี้?

☐ เพื่ออธิบายความเข้าใจผิดของผู้คนเกี่ยวกับพระเยซู (ยอห์นที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมา เป็นเอลียาห์) (ข้อ 14-16)

☐ โดยกล่าวว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมายืนหยัดในความเชื่อจนถึงที่สุด (ข้อ 18)

เป็นการหนุนใจสาวกของพระเยซูให้รักษาความเชื่อแม้ท่ามกลางการข่มเหง (ผลของการประกาศคือการข่มเหง-ข้อ 14)

☐ ทรงสอนเรื่อง “การเป็นสาวก”

☐ เพื่อแสดงว่าพันธกิจของพระเยซูเข้าสู่ระยะใหม่ (การฝึกสาวกอย่างเข้มข้น) เพราะการข่มเหง

พระเยซูทรงเลี้ยงคนห้าพันผ่านสาวก (ข้อ 33-44)

มาระโก 6:1

* ผู้คนจาก “ทุก” เมืองเห็นพระเยซูและสาวกแล้ววิ่งตามมา (ข้อ 33, เบธไซดา: บ้านเกิดของเปโตร, เทียบ ลก 9:10, ยน 1:44) พระเยซูทรงส่งสาวกพวกเขาและทรงสอน (ข้อ 34)

* สาวกเป็นฝ่ายเริ่มก่อน (เทียบ 8:1-พระเยซูเริ่มก่อน), “เย็นแล้ว ขอให้พวกเขาเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อซื้ออาหารกิน”

คำตอบของพระเยซู: “พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด” (บัดนี้เป็นเวลาที่พวกท่านต้องทำงาน)

สาวก: “เราจะเลี้ยงคนมากมายเช่นนี้ได้อย่างไร?” (ข้อ 37) *200 เดนาริอัน=ค่าแรง 200 วัน (7 เดือน) พระเยซู: “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน ไปดูเถิด”

สาวก: มีขนมปัง 5 ก้อนกับปลา 2 ตัว

พระองค์ทรงสั่งสาวกให้จัดคนนั่งเป็นกลุ่มร้อยและห้าสิบ แล้วทรงอวยพร (อธิษฐานขอบพระคุณ)

ทรงหักขนมปังและประทานแก่ “สาวก” เพื่อแจกจ่ายแก่ประชาชน ทุกคนกินอิ่ม และเก็บได้ 12 กระบุง (เพื่อวันต่อไปหรือ?)

☐ การอัศจรรย์ขนมปังหักก่อนกับปลาสองตัวแสดงอะไรแก่เรา?

☐ พระเยซูในฐานะ “โมเสสคนที่สอง” ผู้เลี้ยงด้วย ‘มานา’ ในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 35)

☐ พระเมสสิยาห์ผู้ยิ่งใหญ่กว่าเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะ (ข้อ 15) (เอลียาห์ทำการอัศจรรย์มากกว่าเอลียาห์สองเท่า เคยเลี้ยงคน 100 คนด้วยขนมปังข้าวบาร์เลย์ 20 ก้อน, 2พงษ 4:42-44)

☐ พระเยซูผู้ทรงฝึกสาวกเพื่อพันธกิจ “เลี้ยงดู” ในอนาคต (เทียบ ยน 21:15, 17)

พระเจ้าผู้ทรงเหยียบบนทะเล (ข้อ 45-56)

มาระโก 6:1

* พระเยซูทรงให้สาวกขึ้นเรือ “แยกไป” อีกฝั่งหนึ่ง (เบธไซดา) ก่อน (เพื่อทดสอบความเชื่อของสาวกหรือ?)

พระเยซูทรงส่งฝูงชนกลับ แล้วเสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐาน

* ข้อ 48: พระองค์ “ทอดพระเนตรเห็น” สาวกกำลังลำบาก (อย่างไร?) แล้วเวลาประมาณตีสามถึงหกโมงเช้า ทรงดำเนินบนทะเลมาหาพวกเขาและทรงตั้งใจจะ “ผ่านไป”

☐ คำว่า ‘เดิน/เหยียบบนทะเล’ เป็นสำนวนที่ใช้บรรยายพระเจ้า (เทียบ โยบ 9:8, สดด 77:19, ฮบ 3:15)

☐ คำว่า ‘ผ่านไป’ แสดงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู (เทียบ โยบ 9:11, ปฐก 18:3-อับราฮัม, อพย 12:23-ภัยพิบัติที่สิบในอียิปต์, อพย 33:19-การทรงสถิตของพระเจ้า)

* ข้อ 50: “เราเป็น (I AM) อย่างกลัวเลย” ☐ เปิดเผยว่าพระเยซูทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ด้วยพระองค์เอง” (อพย 3:14) ☐ เน้นความล้มเหลวของสาวก: ใจแข็งทื่อจึงไม่เข้าใจ (ข้อ 52) (เทียบ มธ 14:22-33, เน้นคำสารภาพของสาวก)

ทรงรักษาคนป่วยจำนวนมาก (ข้อ 53-56)

มาระโก 6:1

* เมื่อพระองค์เสด็จถึงเคนเนซาเรท คนป่วยจำนวนมากมาหาพระเยซู และเพียงแต่ต้องฉลองพระองค์ก็หายทุกคน (เทียบ 5:28) ☐ สำแดงความยิ่งใหญ่ของพระเยซูและตัดกับการถูกปฏิเสธในบ้านเกิด (ข้อ 5)

การประยุกต์ใช้

มาระโก 6:1

(1) พระเยซูคือใคร? หากเราเชื่อพระองค์ เราควรทำอะไร?

- * พระเยซูทรงยิ่งใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะทุกคน (ยิ่งกว่าโมเสสและเอลียาห์)
- * พระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ทรงมีสิทธิอำนาจเท่าเทียมกับพระเจ้า (ทรงดำเนินบนทะเล)
- * พระเยซูเสด็จมาเพื่อความรอดของเรา แต่ทรงถูกปฏิเสธเพราะผู้คนเข้าใจผิด (ไม่ได้เสด็จมาเพื่อช่วยเราให้รอดผ่านสงครามและการพิชิต แต่ผ่านการสิ้นพระชนม์แทนเรา)
- ☐ การเชื่อพระองค์ไม่ได้หมายถึงการติดตามเพราะเชื่อว่าจะได้รับการรักษาโรค (ข้อ 54-56)

แต่หมายถึงการ “แบกกางเขน” และติดตามทางของพระองค์ (ยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่เตรียมทางของพระองค์ก็ถูกฆ่า และภายหลังสาวกสิบสองของพระองค์ก็เสียชีวิตระหว่างประกาศข่าวประเสริฐ)

(2) พระเยซูกำลังทรงส่งเรา (คริสตจักร) เข้าไปในโลก

- * เรา (คริสตจักร) เป็นผู้ที่ถูกส่งเข้าไปในโลกเหมือนพระเยซู (ยอห์น 20:21)
- พระเยซูทรงถูกส่งมายังโลกนี้เพื่อทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า และบัดนี้พระเยซูยังทรงเรียกเราให้เป็นคริสตจักร (พระกายของพระเยซู) พระองค์ทรงสืบต่อพระราชกิจของพระเยซูผ่านคริสตจักร
- * แม้เราเหมือนสาวกสิบสองที่ยังขาดแคลน (4:40, 6:52) แต่เราต้องส่งสารผู้คน (ข้อ 13, 34) และทำงานประกาศข่าวประเสริฐต่อไป!
- * เพราะพระเยซูทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาให้ เราจึงสามารถรับผิดชอบงานใหญ่นี้ด้วยความเชื่อ

บทที่ 7

การถกเถียงเรื่องธรรมเนียมของผู้อาวุโส (การล้างมือ)

มาระโก 7:1

- * ฟาริสีและธรรมจารย์บางคนมาจากเยรูซาเล็ม (นี่เป็นครั้งที่สอง ครั้งแรกพวกเขาใส่ร้ายว่าพระเยซูขับผีโดยอาศัยเจ้าแห่งผี- 3:22) พวกเขาจับผิด (?) ที่สาวกกินด้วย “มือที่เป็นมลทิน” (=มือที่ไม่ได้ล้างตามธรรมเนียมของผู้อาวุโส) (ข้อ 2-5)

* คำตอบของพระเยซู:

☐ พวกเขาขยันรักษากฎบัญญัติ (คำสอน/ธรรมเนียม) “ของมนุษย์” แต่ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า (ข้อ 7-9, 13) เช่น พวกเขาละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าที่ให้เคารพบิดามารดาได้ง่าย ๆ แม้ถึงเวลาต้องเลี้ยงดูบิดามารดา ถ้าพูดตามธรรมเนียมมนุษย์ว่า “ถวายแด่พระเจ้าแล้ว”

(โครบาน) ก็สอนว่าไม่ต้องเลี้ยงดูบิดามารดา (ข้อ 10-13) ☐ พระเยซูทรงประณามพวกเขาว่าเป็น “คนหน้าซื่อใจคด”

(เทียบ 12:40-กลืนกินทรัพย์สินของหญิงม่าย, มธ 23:4-วางภาระหนัก) “พวกเขาให้เกียรติพระเจ้าด้วยริมฝีปาก แต่ใจอยู่ห่างไกลจากพระองค์” (ข้อ 6)

☐ สิ่งที่เขาเข้าไปในมนุษย์ “จากภายนอก” (อาหาร) ไม่ได้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกมาจาก “ภายใน” มนุษย์ (ความคิดชั่ว) ต่างหากที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน (ข้อ 15-16, 19-22)

☐ พระเยซูตรัสให้ฟังและเข้าใจ (ข้อ 14) แต่แม้แต่สาวกก็ยังไม่เข้าใจ (ข้อ 18, เทียบ 6:52)

☐ พระองค์ทรงประกาศว่า “อาหารทุกอย่างสะอาด” (ข้อ 19, เทียบ กจ 10:15, 11:9) สิ่งสกปรกไม่ใช่อาหาร แต่คือภายในของข้าพเจ้า คือ “ตัวข้าพเจ้าเอง”

☐ ถ้าเช่นนั้น เราจะสะอาดได้อย่างไร? ด้วยการกระทำหรือ? ไม่ใช่ ต้องมีคำประกาศของพระเยซู (1:41)

ทรงรับฟังคำวิงวอนของหญิงต่างชาติ

มาระโก 7:1

* พระเยซูเสด็จไปยังเขตคนต่างชาติ (ไทระ) และทรงต้องการอยู่ตามลำพังในบ้าน (ข้อ 24)

แต่หญิงคนหนึ่งได้ยื่นขาแล้วมาทูลขอเพื่อลูกสาวที่ถูกผี “โสโครก” สิง (ข้อ 25-26, เทียบ มธ 15:22)

* พระเยซูทรงทดสอบความเชื่อของหญิงต่างชาติ “แม้อยู่ในสถานการณ์ที่ดูเหมือนพระเยซูทรงปฏิเสธ นางยังจะพึ่งพาพระองค์อยู่หรือไม่?” (ข้อ 27, มธ 15:23-พระองค์ไม่ตรัสตอบสักคำ) หญิงนั้นยอมรับว่าตนไม่คู่ควร (เป็นสุนัข) และทูลขออย่างถ่อมใจให้ทรงประทานแม่ ‘พระคุณเล็กน้อย’ (เศษอาหาร) (ข้อ 28)

* ในที่สุด พระเยซู ☐ ทรงรักษาลูกสาวที่ถูกผีโสโครกสิงให้สะอาด และ ☐ ทรงรับรองและยอมรับหญิงต่างชาติที่ “เป็นมลทิน” (ข้อ 29, มธ 15:28-“ความเชื่อของเจ้ามากนัก”)

☐ ชาวียมองว่าการสัมผัสหญิงต่างชาติเป็นสิ่ง “สกปรก (เป็นมลทิน)” แต่พระเยซูทรงนำคนต่างชาติที่ “เป็นมลทิน” เข้ามาในพระคุณของพระองค์

มีเพียงผู้มีความเชื่อเท่านั้นที่ชื่นชมพระคุณนั้น

☐ เราเห็นพระเจ้าผู้ทรงทำให้ทุกสิ่ง “สะอาด”-ฟื้นฟูตามสภาพเดิม โดยข้ามพรมแดนชาติพันธุ์

☐ เราก็มักทดสอบความเชื่อแบบเดียวกัน แม้อยู่ในสถานการณ์ที่ดูเหมือนพระเจ้าทรงปฏิเสธ
เรายังจะฟังพระเจ้าหรือไม่?

ทรงรักษาคนหูหนวกและพูดติดอ่าง

มาระโก 7:1

* ผู้คนพาคนหูหนวกและพูดติดอ่างมาขอให้พระองค์รักษา (ข้อ 32, ผู้คนอยากเห็นการอัศจรรย์)

พระองค์ทรงพาเขาออกจากฝูงชน (ข้อ 33) ทรงรักษา และสั่งไม่ให้บอกใคร (ข้อ 37)

☐ เหตุการณ์นี้แสดงชัดว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (เทียบ คำว่า ‘พูดไม่ได้’ ในตอนนี้ปรากฏเฉพาะใน อสย 35:6 ฉบับเจ็ดสิบ ซึ่งพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์)

☐ ผู้คนยังคงอยากดูการอัศจรรย์ “ใหม่ ๆ” แต่พระเยซูทรงรักษาคคนนั้นด้วยใจเมตตา (ข้อ 34-ทรงถอนพระทัย)

(พระเยซูไม่ได้รักษาคเพื่อความนิยมและการอวดตนเหมือนผู้มิของประธานรักษาโรคทางทีวีในวันนี้)

☐ พระเยซูพระเจ้าผู้สร้างทรงเป็นผู้ชำระ (ฟื้นฟู) ความไม่สะอาดทั้งหมด (ความไม่สมบูรณ์) ด้วยพระวจนะ (ข้อ 34) ☐

พระเยซูไม่ใช่เพียงผู้ที่ควรได้รับคำชมจากเรา (“เขาทำดีทุกอย่าง”-ข้อ 37)

พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรได้รับการเชื่อฟังและควรได้รับทั้งชีวิตของเรา

การประยุกต์ใช้

มาระโก 7:1

(1) “ธรรมเนียม” ที่เรามีคืออะไร?

* เรามีธรรมเนียมที่ถือว่าสำคัญกว่าคำสอนของพระคัมภีร์หรือไม่?

มีมาตรฐานส่วนตัวที่ทำให้วิจารณ์ผู้อื่นและทำให้ตนเองหึงหรือไม่? (เช่น “ฉัน” อ่านพระคัมภีร์ทุกวัน)

☐ การวิจารณ์ผู้อื่นเพราะความหึงคือการละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า (จงรัก)

* เราทำเหมือนว่ารอดได้เพราะรักษาธรรมเนียม (รูปแบบ) ทางศาสนาอย่างดีหรือไม่? เพราะความมั่นใจในตนเองเช่นนี้

(ความชอบธรรม, righteousness) เราดูเบาพระคุณของพระเจ้าหรือไม่?

(2) ข้าพเจ้าเป็นผู้มีใจยากจนหรือไม่? ข้าพเจ้ากำลังกระหายสิ่งใด?

* เวลานี้ใจของเรายู่ในสภาพใด? ไม่ขาดอะไรเลยหรือ? เราจำเป็นต้องมี “พระเจ้า” อย่างจริงจังหรือไม่?

เราพยายามพอใจกับสิ่งอื่นหรือไม่? เราเข้ามาต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยใจสิ้นหวังเพราะ “ความจำเป็นฝ่ายวิญญาณ”

หรือไม่? เราเข้ามา “ด้วยความเชื่อ” ว่าทุกสิ่งขึ้นอยู่กับพระองค์หรือไม่?

☐ “คนที่ยากจนฝ่ายจิตวิญญาณ” เป็นสุข (มธ 5:3)

พระเยซูทรงยอมยากจนเพื่อคนเช่นนั้น (แทนเรา) (2คร 8:9) และทรงถูกพระเจ้าทอดทิ้ง เพื่อให้เรามั่งคั่งและได้รับการยอมรับ

* ความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของเราคืออะไร?

☐ คือการได้รับการชำระล้างบาป (ทำให้สะอาด) และความสัมพันธ์กับพระเจ้าถูกฟื้นฟู

☐ เพราะฉะนั้นจงอธิษฐาน

☐ ขอทรงสร้างใจสะอาดในเรา (สดด 51:10)

☐ ขอให้ “วิญญาณโสโครก” ที่ทำให้ใจของครอบครัวและเพื่อนของเรามีติดบอด (2คร 4:4)

ออกไป

☐ ขอทรงเปิดหูของเราให้ฟังและเข้าใจ (ข้อ 14), และเปิดปากของเราให้ประกาศข่าวประเสริฐ

บทที่ 8

บทที่ 8 พระเยซูผู้ทรงถูกทดลอง

มาระโก 8:1

* พระกิตติคุณมาระโกเล่าเรื่องที่พระเยซูทรงถูกชาวนาทดลองช่วงต้นพันธกิจสาธารณะ แต่ในพระกิตติคุณมาระโกบรรยายฉากที่พระเยซูทรงถูกทดลองผ่านสามเหตุการณ์ แต่ละเรื่องการทดลองขนานกับ “การทดลองในถิ่นทุรกันดาร”

ทรงเลี้ยคนสี่พัน

มาระโก 8:1

* นี่ไม่ใช่เพียงการทำซ้ำการอัศจรรย์ เหตุการณ์นี้น่าจะเกิดขึ้นในเขตคนต่างชาติ (เทียบ 7:31)

☐ ในฐานะความต่อเนื่องของเหตุการณ์ในบทที่ 7 ที่พระคุณถูกประทานแก่คนต่างชาติ แสดงให้เห็นว่า “ขนมปังของลูก” (7:27) ถูกประทานแก่สุนัข (คนต่างชาติ)

* ครั้งนี้พระเยซูตรัสก่อนว่าควรเลี้ยงฝูงชน (เทียบ 6:35-36)

พวกฟาริสีที่ขอมหายสำคัญและสาวกที่ยังไม่เข้าใจ

มาระโก 8:1

* พวกฟาริสี ☐ ทดลองพระเยซู และ ☐ ขอมหายสำคัญ ขณะกล่าวหา/ตรวจสอบพระองค์ พวกฟาริสีขอมหายสำคัญ “จากสวรรค์” (ข้อ 11) ☐ สิ่งนี้ตัดกับเหตุการณ์เลี้ยงคนสี่พันก่อนหน้านี้

และเผยความโง่เขลาและความแข็งกระด้างของพวกเขาอย่างชัดเจน

* พระเยซูตรัสกับสาวกเพื่อให้ระวังเชื่อของฟาริสีและเฮโรด แต่สาวกกลับกังวลว่าพวกเขาไม่ได้เอาขนมปังมา (ข้อ 14, 16) พระเยซูจึงทรงตำหนิสาวกว่า “พวกท่านยังไม่รู้และยังไม่เข้าใจหรือ? ใจของพวกท่านแข็งทื่อหรือ?” (ข้อ 17) ☐ เราควรพึงถ้อยคำนี้เป็นพระวจนะที่ตรัสกับเราในวันนี้

ทรงรักษาคนตาบอด

มาระโก 8:1

* พระเยซูทรงสิ้นสุดการเดินทางในเขตคนต่างชาติและเสด็จกลับมายังเบธไซดาในกาลิลี

(สถานที่ที่ทรงทำการอัศจรรย์ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว, เทียบ ลก 9:10)

* อีกครั้ง ผู้คนพาคนตาบอดมาขอให้พระองค์แตะต้องเขา

☐ พวกเขาต้องการให้พระองค์ทำการอัศจรรย์ต่อหน้าต่อตาตามวิธีที่พวกเขาต้องการ (เทียบ 7:32)

แต่พระเยซูทรงพาคมนั้นออก “นอกหมู่บ้าน” และทรงรักษาเขา (ถ่มน้ำลายที่ตาและวางพระหัตถ์-ไม่ใช่วิธีที่พวกเขาต้องการ) พระองค์ทรงสั่งให้เขาตรงกลับบ้านและอย่าเข้า “หมู่บ้าน” (ข้อ 26)

* คราวนี้พระองค์ไม่ได้รับการให้หายในครั้งเดียว แต่ทรงรักษาเป็นขั้นตอน ☐

เป็นภาพล่วงหน้าว่าการมองเห็นผ่านวิญญาน (ความเข้าใจ) ของสาวกจะเกิดขึ้นเป็นขั้นตอน (เทียบ ข้อ 18, 33)

คำสารภาพของเปโตร

มาระโก 8:1

* ความเห็นของผู้คนเกี่ยวกับพระเยซู (ยอห์นผู้ให้บัพติศมา เอลียาห์ หรือผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง)

ไม่ต่างจากช่วงต้นพันธกิจมากนัก (เทียบ 6:14-15)

* แต่เปโตรสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็น “พระคริสต์” มาระโกละคำสารภาพของเปโตรว่า “พระบุตรของพระเจ้า”

และคำชมของพระเยซู (มธ 16:16-17 ซึ่งเป็นเรื่องพิเศษมากเมื่อคิดว่ามาระโกเป็นศิษย์ใกล้ชิดของเปโตร)

เพื่อนั้นว่าเปโตรยังมองเห็นเพียงบางส่วนเหมือนคนตาบอด

* พระเยซูทรงเตือนว่าอย่าบอกใคร และตรัสว่า “บุตรมนุษย์” จะต้องทนทุกข์มากและถูกฆ่า (ข้อ 31)

(ข้อเท็จจริงที่ชาวยิวส่วนใหญ่ในเวลานั้นเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย)

สนับสนุนการตีความว่าคำพยากรณ์เรื่องการเป็นขึ้นของพระเยซูอาจไม่ได้ถูกมองว่าเป็นเรื่องใหญ่)

* แล้วเปโตรก็ “ห้าม/ตำหนิ” พระเยซู ☐ เมื่อความปรารถนาอันแรงกล้าของมนุษย์

(อาณาจักรพระเมสสิยาห์ที่ตนฝันไว้) ถูกคุกคาม ตัวตนแท้ของเขาจะ “ปรากฏ”

* ครั้นนี้พระเยซูทรง “ห้าม/ตำหนิ” เปโตร “ซาตาน จงไปให้พ้นข้างหลังเรา เพราะเจ้าไม่ได้คิดถึงเรื่องของพระเจ้า แต่คิดถึงเรื่องของมนุษย์” (ข้อ 33)

☐ ก่อนหน้านั้นไม่นาน สาวกเพิ่งกังวลเรื่องเอาขนมปังมา (เรื่องของมนุษย์) ทั้งที่พระเยซูตรัสให้ระวังเชื้อของฟาริสี (ข้อ 14-17)

☐ คำพูด (การตำหนิ)

ของเปโตรเป็นเหมือนการทดลองจากซาตานสำหรับพระเยซู ซาตานล่อลวงพระเยซูในทำนองว่า

“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า ทำไมต้องทนทุกข์? ย่ออาหาร แต่จงทำขนมปังกินเถิด”

แต่พระเยซูทรงขับไล่ซาตาน

☐ คริสเตียนในวันนี้ก็ได้รับการทดลองแบบเดียวกัน “ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า ทำไมต้องทนทุกข์?

จงแสดงให้เห็นว่าเจ้าได้รับพระพร (หมายถึงสำคัญ)”

* พระเยซูตรัสกับ “ฝูงชน” และสาวกว่า “ถ้าผู้ใดต้องการตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนของตน และตามเรามา” (ข้อ 34)

☐ ความหมายของถ้อยคำนี้อธิบายในข้อถัดไป

☐ ข้อ 35: อย่าหวังชีวิต จงยอมถวายชีวิตด้วยความเต็มใจเพื่อพระเยซูและข่าวประเสริฐ

☐ ข้อ 36-37: “ชีวิตนิรันดร์” สำคัญกว่าทุกสิ่งในโลก

เพื่อชีวิตนิรันดร์ ต้องสามารถสละชีวิตบนโลกนี้ได้

☐ ข้อ 38: อย่าอับอายพระเยซูและพระวาทะของพระองค์ (ข่าวประเสริฐ)

(ภาพถูกลากไปสู่ที่ประหารและถูกแขวนบนกางเขนเป็นความอับอายต่อหน้าทุกคน

แต่พระองค์ตรัสว่าอย่าอับอายสิ่งนั้น)

การประยุกต์ใช้

มาระโก 8:1

(1) ข้าพเจ้ากำลังแบกกางเขนและติดตามพระเยซูหรือไม่?

* ข้าพเจ้าพร้อมด้วยความเต็มใจที่จะติดตามทางแห่งความทุกข์ที่พระเยซูทรงดำเนิน

แม้ต้องเผชิญความอับอายและความตายทั้งหมดหรือไม่? นี่ไม่ใช่การประยุกต์แบบสุดโต่ง/ตามตัวอักษร

แต่เป็นการเรียกร้องให้มีการตัดสินใจ/ท่าทีที่ชัดเจนเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและข่าวประเสริฐ

* เราต้องทิ้งท่าที “ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง” อย่างสิ้นเชิง การทิ้งความฝัน “ของเรา” และติดตามพระประสงค์

“ของพระองค์” นั่นคือการปฏิเสธตนเอง

* พระเยซูทรงปฏิเสธอย่างเด็ดขาดต่อการคิดถึง “เรื่องของมนุษย์” (การทดลอง) วันนี้เราก็ควรเป็นผู้ที่ปฏิเสธการล่อลวงอย่างกล้าหาญในยุคที่เรากำลัง “หมายสำคัญ” จากคริสเตียนและให้พิสูจน์ว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และแสวงหาแต่ “เรื่องของพระเจ้า”

(2) ข้าพเจ้ายังปรารถนาให้ “สิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการ” สำเร็จอยู่หรือไม่?

* เราเข้ามาหาพระเยซูเพื่อการรักษาโรคเหมือนฝูงชน หรือเพื่อการอัศจรรย์ใหญ่เหมือนฟาริสีหรือไม่? หรือเราติดตามพระเยซูเพื่อให้ภาพฝันที่ตนเองต้องการสำเร็จเหมือนสาวกหรือไม่?

* คำอธิษฐานของเราเป็นคำอธิษฐานเพื่ออะไร? เพื่อความประสงค์ของข้าพเจ้า หรือเพื่อพระประสงค์ของพระเจ้า?

* เราเชื่อพระเยซูเพื่ออะไร? เพื่อบรรลุเป้าหมายของข้าพเจ้า หรือเพื่อพระเกียรติสิริของพระเจ้า?

☐ ความยินดีและความสุขแท้ของเราอยู่ในพระเจ้า ความยินดีและความสุขของเราถูกพบในความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณกับพระเจ้า และในสิ่งที่พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ

บทที่ 9

เหตุการณ์จำแลงพระกายบนภูเขา

มาระโก 9:1

* หลังคำสารภาพของเปโตร (8:29) พระเยซูตรัสพูดคำสอนว่า “จงแบกกางเขนและตามเรามา” และท้ายสุดตรัสว่าบางคนในพวกท่านจะไม่ตายก่อนเห็นแผ่นดินของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์อำนาจ (ข้อ 1) หกวันต่อมาพระเยซูทรงพาสาวกสามคนเท่านั้น (เปโตร ยากอบ ยอห์น)

ขึ้นไปบนภูเขาและทรงจำแลงพระกายเป็นพระเกียรติสิริ เอลิยาห์และโมเสสก็ปรากฏด้วย ขณะที่สาวกกลัวอย่างยิ่ง มีเสียงจากเมฆว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่าน”

(ข้อ 7) ☐ เหตุการณ์จำแลงพระกายของพระเยซูทำให้นักถึงการเสด็จลงมาของพระยาห์เวห์บนภูเขาซีนายในอพยพหลายด้าน

☐ หลังหกวัน (ข้อ 2)-โมเสสก็ขึ้นภูเขาในวันที่เจ็ด (อพย 24:26)

☐ ในช่วงเวลาการทรงสถิตของพระเจ้า ประชาชนอิสราเอลก็กลัวอย่างยิ่ง

☐ คำของเปโตรว่าจะสร้างเพิง (พลับพลา)

บางทีเพราะเขารับรู้ “การทรงสถิตของพระเจ้า” และคิดอย่างคลุมเครือว่าควรสร้างพลับพลา ☐

เมฆเป็นภาพสำคัญของการเสด็จลงมาของพระเจ้าบนซีนาย ☐ เหมือนเมื่อลงจากภูเขา

โมเสสพบเหตุการณ์แห่งความไม่เชื่อ (การนมัสการรูปเคารพ)

ที่เชิงเขา เรื่องนี้ก็เดินไปเช่นนั้น (ข้อ 19) ☐ เหตุการณ์จำแลงพระกายประกาศชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้เสด็จมาด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า พวกเขาต้องรู้ว่าพระเยซูผู้นั้นจะทรงทนทุกข์และถูกฆ่า (เทียบ 8:31, 9:31)

☐ ถ้อยคำ “จงฟังท่านผู้นั้น” ทำให้นึกถึงคำพยากรณ์ของโมเสส (พระเจ้าจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งขึ้นและพวกท่านต้องฟังท่านผู้นั้น-ฉธบ 18:15)

* พระเยซูทรงเตือนสาวกไม่ให้บอกใครถึงสิ่งที่เห็น จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 9)

และทรงตอบคำถามของสาวก โดยทรงชี้ชัดว่าเอลียาห์ที่จะมานั้นคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา (เทียบ มธ 17:13)

ทรงรักษาเด็กที่ถูกผีสิง: ฉากแห่งความไม่เชื่อ

มาระโก 9:1

* เมื่อพระเยซูเสด็จลงจากภูเขา พวกธรรมาจารย์กับสาวกกำลังโต้เถียงกันอยู่ พวกเขาโต้เถียงเรื่องอะไร?

(เรื่องการอัครรย์หรือ? เรื่องว่าจะขับผีออกในพระนามของพระเยซูได้หรือไม่?)

* บิดาของลูกที่ถูกผีสิงตอบพระเยซูว่า “ข้าพเจ้าขอให้สาวกของท่านขับผีออก แต่พวกเขาทำไม่ได้” (ข้อ 18)

พระเยซูตรัสตอบว่า “โอ คนชั่วอายุที่ไม่มี ความเชื่อ เราจะอยู่กับพวกท่านอีกนานเท่าไร

และจะทนพวกท่านอีกนานเท่าไร จงพาเขามาหาเรา” (ข้อ 19) เมื่อพวกเขา (พหุพจน์) พาเด็กมา

ผีก็เห็นพระเยซูและทำให้เด็กชักอย่างรุนแรง (ข้อ 20)

พระเยซูไม่ได้รักษาทันที แต่ทรงถามว่า “เขาเป็นอย่างนี้นานานเท่าไรแล้ว?” “ตั้งแต่เด็ก” (ข้อ 21)

เหตุใดพระเยซูจึงทรงถามเช่นนี้? (เพื่อให้ฝูงชนรู้ความรุนแรงของโรค และเพื่อท้าทายบิดาให้มีความเชื่อมาก)

* แต่คำขอของบิดาแม้สั้นห้วง ก็ยังไม่มี ความมั่นใจ “ถ้าท่านทำอะไรได้ ขอทรงช่วยเราเถิด” (ข้อ 22) “ถ้าทำได้หรือ?

ทุกสิ่งเป็นไปได้ สำหรับผู้ที่เชื่อ” (ข้อ 23)

☐ ไม่ได้หมายความว่า “ผู้เชื่อ” ทำทุกสิ่งได้ แต่หมายความว่า “พระเจ้า” ทรงทำสิ่งใดก็ได้เพื่อผู้เชื่อ (เทียบ

10:27-“สำหรับมนุษย์เป็นไปได้... แต่สำหรับพระเจ้า ทุกสิ่งเป็นไปได้”)

* เมื่อเขาร้องว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ ขอทรงช่วยความไม่เชื่อของข้าพเจ้าเถิด” ผู้คนก็วิ่งมา (ข้อ 24-25)

พระองค์ทรงห้ามผีและสั่ง (ออกไป อย่ากลับเข้าไปอีก) และขับออก

☐ พระองค์ทรงทดสอบความเชื่อของบิดา (ข้อ 21) และเน้นความสำคัญของความเชื่อในยุคที่ไม่มี ความเชื่อ (ข้อ 23)

* สาวกถามพระเยซูเป็นการส่วนตัวว่า “ทำไมพวกเราจึงขับผีนั้นออกไม่ได้?” (ข้อ 28)

“ผีชนิดนี้จะออกได้ด้วยการอธิษฐานเท่านั้น” ☐ ไม่ใช่หมายความว่าขับออกได้ด้วยพลังแห่งความเคร่งศาสนา

(การอธิษฐาน)

(เทียบ กจ 3:12) แต่หมายความว่า เป็นไปได้ด้วยความเชื่อที่ฟังพาพระเจ้าเท่านั้น (เทียบ มธ

17:20-ความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด-ไม่ใช่เรื่องขนาดของความเชื่อ!) ☐ สาวกยังคงสนใจเรื่อง “ฤทธิ์อำนาจ”

สิ่งนี้เชื่อมต่อกับเรื่องถัดไปคือการโต้เถียงว่า “ใครใหญ่กว่า?” (ข้อ 34) ฤทธิ์อำนาจทั้งหมดเป็นของพระเจ้า!
ฤทธิ์อำนาจทั้งหมดมาจากพระเจ้า แต่สาวกคิดว่าฤทธิ์อำนาจออกมาจาก “ตนเอง” และเชื่อว่าสถานะ (ตำแหน่ง)
ของตนถูกกำหนดโดยฤทธิ์อำนาจนั้น

การโต้เถียงว่า “ใครใหญ่กว่า?”

มาระโก 9:1

* พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าครั้งที่สองเรื่องความตายและการเป็นขึ้น (ข้อ 31) แต่สาวกยังไม่เข้าใจถ้อยคำนั้น (ข้อ 32)
ทั้งที่พระเยซูตรัสหลังการบอกล่วงหน้าครั้งแรกแล้วว่า “จงแบกกางเขนและตามเรามา” (8:34) สาวกกลับโต้เถียงกันว่า
“ใครใหญ่กว่า?”

(ข้อ 34) □ สำหรับพวกเขา เรื่องการขับผีก็คือปัญหา “ฤทธิ์อำนาจ”-ใครใหญ่กว่า

ยอห์นห้ามคนหนึ่งที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มสาวกสิบสองแต่ขับผีได้ (ข้อ 38)

พวกเขาคาดหวังว่าผู้ที่มีฤทธิ์อำนาจมากกว่าจะได้ตำแหน่งสูงกว่า

* พระเยซูตรัสกับสาวกสิบสองว่า “ถ้าผู้ใดอยากเป็นคนแรก ผู้นั้นต้องเป็นคนสุดท้ายและเป็นผู้รับใช้ของทุกคน” (ข้อ
35, เทียบ 10:43-44) □ พระเยซูตรัสว่าพระองค์เองเสด็จมาเพื่อรับใช้ (10:45)

* แล้วพระองค์ทรงเอาเด็กคนหนึ่งมายืนท่ามกลางพวกเขา ทรงอุ้มไว้และตรัสว่า

“ผู้ใดรับเด็กเช่นนี้คนหนึ่งนามของเรา ผู้นั้นรับเรา และรับพระเจ้า” (ข้อ 37) และตรัสด้วยว่าถ้าทำให้

‘คนเล็กน้อยเหล่านี้’ คนหนึ่งสะดุด-ล้มลง จะมี “การพิพากษา”

ใหญ่หลวง (ข้อ 42)

□ พระเยซูตรัสถ้อยคำที่น่าตกใจอย่างยิ่งต่อสาวกที่โต้เถียงว่า “ใครใหญ่กว่า?” สิ่งสำคัญไม่ใช่ว่า ‘ใครใหญ่กว่า’
แต่ทุกคนต้องเป็นคนเล็ก/ผู้รับใช้ และพระองค์เตือนว่าการทำผิดต่อคนเล็กเพียงคนเดียวจะมีการพิพากษาอย่างใหญ่หล
ว (ตรัสว่าตัดมือ เท้า ตา ที่ทำให้ผู้อื่นสะดุด ยังดีกว่าถูกพิพากษาในนรก [เกเฮนนา]-ข้อ 43-48)

* สรุป: เพราะฉะนั้นอย่าทะเลาะกันว่า “ใครใหญ่กว่า?” แต่จงมีเกลียวและอยู่ร่วมกันอย่างสันติ (ข้อ 50)

การประยุกต์ใช้

มาระโก 9:1

(1) เราอยากเป็นผู้ได้รับการยอมรับจากคนหรือไม่?

* เหมือนสาวกที่พยายามขับผีและต้องการพิสูจน์ฤทธิ์อำนาจของตนผ่านสิ่งนั้น

เราเองก็อยากพิสูจน์ด้วยกำลังของเราว่าเราทำอะไรได้หรือไม่?

* ในคำถามของสาวกว่า “ทำไมพวกเราจึงไม่มีฤทธิ์ขับผีนั้นออก?” มีใจที่ว่า “ขอทรงสอน ‘เคล็ดลับ’ ในการขับผีเช่นนั้นแก่ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะเป็นคนที่มีฤทธิ์มากกว่าคนอื่น”

* แต่พระเยซูตรัสว่าต้นกำเนิดของฤทธิ์อำนาจอยู่ที่พระเจ้า และสอนว่าเราทำสิ่งนั้นได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ประทานฤทธิ์อำนาจนั้น (ผ่านการอธิษฐาน) เราเองยังต้องการ “ฤทธิ์อำนาจ” เอง หรือ “เคล็ดลับ-หลักการแห่งความเชื่อ” มากกว่าต้องการพระเจ้าหรือไม่?

* ในที่สุด ความอยากพิสูจน์ตนเองก่อให้เกิด “การทะเลาะ” “อย่าทำสิ่งใดด้วยการชิงดีหรือถือดี แต่ด้วยความถ่อมใจจงถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว” (ฟป 2:3)

(2) จงมองดูพระเยซูผู้ทรงเป็นแบบอย่างแห่งความถ่อมใจ

* เราไม่สามารถถ่อมใจด้วยความพยายามของเราได้ ความพยายามที่จะเป็นคนต่ำต้อยและผู้รับใช้อาจทำให้เราหยิ่งได้ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ได้ก็ด้วยการมองดูและพึ่งพาพระเยซูเท่านั้น

* พระองค์ทรงมีสภาพเป็นพระเจ้า (ฟป 2:6) แต่ทรงสละพระองค์เองมาเป็นมนุษย์ และเสด็จมายังโลกนี้ในฐานะผู้รับใช้ (10:45) สาวกสามคนได้เห็นพระเทวภาพอันน่าเกรงขามของพระเยซูด้วยตนเอง และเห็นพระองค์ทรงถ่อมลงมาอยู่กับพวกเขา แต่พวกเขายังคงอยากได้ตำแหน่งสูงกว่าแทนที่จะถ่อมลงเหมือนพระเยซู พวกเขาไม่เข้าใจความหมายที่พระเยซูเสด็จมายังโลกนี้ (ข้อ 32) แต่เมื่อพวกเขาเข้าใจโดยการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ชีวิตของพวกเขาเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นเชิง

* เราเองก็ต้องเข้าใจความหมายของการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูด้วยความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “และพระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน เพื่อคนที่มิชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตนเองอีกต่อไป แต่อยู่เพื่อพระองค์ผู้สิ้นพระชนม์และทรงเป็นขึ้นมาเพื่อเขาทั้งหลาย” (2คร 5:15)

บทที่ 10

บทที่ 10 พระเยซูผู้ตรัสเรื่องของพระเจ้า ไม่ใช่เรื่องของมนุษย์

มาระโก 10:1

พระเยซู

การทดลองของพวกฟาริสี: เรื่องการหย่าร้าง

มาระโก 10:1

* การทดลองครั้งที่สองของพวกฟาริสีในพระกิตติคุณมาระโก (การทดลองครั้งแรก 8:11-ขอหมายสำคัญ): “ชายจะหย่าภรรยาได้หรือไม่?”

☐ ปัญหาการประยุกต์พระคัมภีร์ จะทำให้การหย่าร้าง (ธรรมเนียมของชาวยิว)

ถูกต้องตามกฎหมายโดยอ้างคำสั่งของโมเสสหรือไม่?

* คำตอบของพระเยซู: ตามหลักการทรงสร้าง (ข้อ 6, เทียบ ปฐม 2:24) สามิภรรยาเป็นเนื้อเดียวกัน

“สิ่งที่พระเจ้าทรงผูกพันแล้ว มนุษย์อย่าแยกจากกัน” (ข้อ 9)

☐ พระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง ไม่ใช่ด้วยสิทธิอำนาจของโมเสส

* คำสอนเรื่องการล่วงประเวณี (ข้อ 11-12): ถ้าสามีหย่าภรรยา (นอกจากเหตุล่วงประเวณี-มธ 19:9) แล้วแต่งงานใหม่ ก็ล่วงประเวณีต่อภรรยาเดิม ภรรยาก็เช่นเดียวกัน

☐ ในยุคปัจจุบันที่ถือการแต่งงานเป็นเรื่องเบา คริสเตียนต้องพิจารณาพระวจนะนี้ของพระเยซูอย่างจริงจัง

จำเป็นต้องมีค่านิยมเรื่องการแต่งงานที่แตกต่างโดยสิ้นเชิง (การแต่งงานเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ)

☐ แท้จริง การหย่าร้างเกิดจากท่าทีผิดที่คิดว่ามนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า สามารถตัดสินทุกสิ่งได้ (เทียบ ข้อ 9)

จงรับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก

มาระโก 10:1

* สาวกตำหนิคนที่พาเด็กเล็กมา ไม่สนใจพระวจนะของพระเยซู (การรับเด็กเล็กคือการรับเรา

อย่าทำให้เด็กเล็กสะดุด-9:37, 42) สาวกยังไม่เข้าใจคำสอนของพระเยซูเรื่องการถ่อมลง

ดังนั้นจึงไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเยซู (เทียบ 9:7-“จงฟังท่านผู้นั้น”)

* พระเยซูทรงกริ้วและตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ มาหาเรา อย่าห้ามเขา” (ข้อ 14),

“ผู้ใดไม่รับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ผู้นั้นจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้เป็นอันขาด” (ข้อ 15) ☐ เด็ก ๆ เป็น

“ผู้ไร้อำนาจ”

ทางสังคม แต่สาวก (ตรงกันข้าม) เชื่อว่าต้องมีอำนาจจึงจะสร้างแผ่นดินของพระเจ้าได้ ☐

การเข้าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์ได้มาด้วยตนเอง แต่เป็นการรับของประทานที่พระเจ้าประทาน (เทียบ ลก

12:32) ผู้ที่รู้สึกว่าคุณไร้อำนาจจะพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

เรื่องชายหนุ่มร่ำรวย: วิธีเข้าแผ่นดินของพระเจ้า

มาระโก 10:1

* ชายหนุ่ม (มธ 19:20) ผู้ร่ำรวยและเป็นผู้นำ (ruler, ลก 18:18, 23) วิ่งมาหาพระเยซูคุกเข่าลงและถามว่า

“อาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าต้องทำอะไรเพื่อจะได้รับ (เป็นมรดก) ชีวิตนิรันดร์?” (ข้อ 17)

คำถามผิด ☐ รู้จักพระเยซูเพียงเป็นอาจารย์ที่ดี ☐ คิดว่าชีวิตนิรันดร์เป็นสิ่งที่ “ตนเอง” ได้มา ☐ คิดว่าชีวิตนิรันดร์

(แผ่นดินของพระเจ้า) เป็นรางวัลตอบแทนความพยายาม

* คำตอบของพระเยซู (ข้อ 18-19): “ถ้าเจ้าต้องการเข้าสู่ชีวิต จงรักษาพระบัญญัติ” (มธ 19:17) (เทียบ ลก 10:28, ลนต 18:5 “เจ้าทั้งหลายจงรักษากฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา ผู้ใดทำตามสิ่งเหล่านี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตโดยสิ่งเหล่านั้น”)

* “ข้าพเจ้ารักษาทั้งหมดตั้งแต่เด็กแล้ว” (ข้อ 20) คำตอบผิด: ไม่มีใครรักษาได้อย่างสมบูรณ์ เขาเชื่อว่าตนรักษา “ทั้งหมด” แล้ว (ความชอบธรรมของตนเอง, self-righteousness) แต่ยังไม่รู้สึกว่าตนขาดอะไรบางอย่าง จึงถามพระเยซูว่าต้องทำอะไร “อีก” (ข้อ 17, เทียบ มธ 19:20)

* พระเยซูทรงตอบด้วยความรัก “เจ้ายังขาดอยู่อย่างหนึ่ง จงละความโลภเรื่องเงิน สะสมทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา” (ข้อ 21) ชายหนุ่มนั้นมีทรัพย์สินมาก จึงเศร้าและเป็นทุกข์แล้วจากไป (ข้อ 22) “ถ้าคนหนึ่งได้ทั้งโลกแต่สูญเสียชีวิตของตน จะได้ประโยชน์อะไร?” (มก 8:36, ฉบับง่าย)

☐ เหตุใดชายหนุ่มนั้นจึงจากไปเฉย ๆ?

☐ เพราะเชื่อฟังคำให้ละทรัพย์สิน “ทั้งหมด” ไม่ได้ (คิดว่าเป็นการเสียสละเกินไป)
ไม่มีความเชื่อเรื่องทรัพย์สมบัติในสวรรค์)

☐ เพราะไม่เข้าใจว่าทำไมต้องละทรัพย์สิน “ทั้งหมด” เพื่อชีวิตนิรันดร์ (ต้องการวิธีได้ทั้งทรัพย์สินและชีวิตนิรันดร์ คิดว่าถ้ามีทรัพย์สินจะช่วยสร้าง “แผ่นดินของพระเจ้า” ได้)

☐ เพราะไม่เข้าใจว่าทำไมต้องติดตามพระเยซู (ไม่เข้าใจว่าพระเยซูคือ “ความรอด”
ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด)

* “คนมั่งมีจะเข้าแผ่นดินของพระเจ้ายากยิ่งนัก” (ข้อ 23)

“อูฐจะลอดรูเข็มยังง่ายกว่า” (ข้อ 25) ☐ เพราะเหตุใด? เพราะมีสิ่งอื่นที่พึงพานอกจากพระเจ้า
และพึงพาสีงนั้นมากกว่าพระเจ้า (รูปเคารพ)

* สาวกประหลาดใจอย่างมากต่อพระวจนะของพระเยซู (ข้อ 24, 26)

☐ ทำไมจึงประหลาดใจ? พวกเขาคิดว่าคนมั่งมีจะเข้าแผ่นดินของพระเจ้าได้ไม่ยาก
พวกเขายังคิดว่าคนร่ำรวยคือคนที่ได้รับพระพรจากพระเจ้า ในแง่นี้ พวกเขาจึงถามว่า
“ถ้าคนมั่งมีจะเข้าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ แล้วใครจะรอดได้?” (ข้อ 26)

* คำตอบของพระเยซู (ข้อ 27): “สำหรับมนุษย์ [para] เป็นไปไม่ได้” แต่ “ทุกสิ่งเป็นไปได้ สำหรับพระเจ้า [para]”
(เทียบ 9:23)

☐ สิ่งนี้แสดงวิธีแห่งความรอด พระเจ้าทรงช่วยให้รอดอย่างไร? (ผ่านการไถ่แทนของพระเยซู-ข้อ 45)

☐ การเข้าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นไปได้ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยความสามารถ (กำลัง)
ของมนุษย์

* พระเยซูทรงรับคำบ่นของสาวก (ข้อ 28): ที่จริงเปโตรไม่ได้ถึง “ทุกสิ่ง” (บางครั้งคงหาเลี้ยงชีพด้วยการประมง และยังพาครอบครัวไปด้วย-1คร 9:5) แต่พระเยซูทรงสัญญารางวัลสูงสุด รวมทั้ง “ชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 29-30) อย่างไรก็ตาม จะได้รับ “พร้อมกับการข่มเหง” และคนต้นจำนวนมากจะกลับเป็นคนท่าย คนท่ายจะกลับเป็นคนต้น (ข้อ 31)

การบอกล่วงหน้าครั้งที่สามเรื่องพระมหาทรมานและความเข้าใจผิดของสาวก

มาระโก 10:1

* ระหว่างทางขึ้นเยรูซาเล็ม (“การเสด็จเข้าของกษัตริย์”) พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าครั้งที่สามเรื่องพระมหาทรมาน ความตาย และการเป็นขึ้น (8:31, 9:31, 10:33-34) คราวนี้ตรัสละเอียดมากขึ้น

* ยากอบและยอห์นขอลูกให้นั่งข้างซ้ายและข้างขวาของพระเยซู
เวลานี้พวกเขาประหลาดใจและกลัวเพราะสิ่งที่พระเยซูเพิ่งตรัส (ข้อ 30-31) (ข้อ 32)
จึงต้องการรับประกันตำแหน่งของตน “โดยเร็ว” สาวกคนอื่น ๆ ก็อิจฉา (ข้อ 41)

* พระเยซูตรัสถึง “ถ้วยแห่งพระพิโรธ” และ “บัปติสมาแห่งการพิพากษา” (ข้อ 38) แต่สาวกไม่เข้าใจและตอบว่า “พวกเรา” ทำได้ (ข้อ 39) พวกเขายังคิดว่าฤทธิ์อำนาจอยู่ที่ตนเอง

* คำสอนของพระเยซู (ข้อ 42-45): อย่าอยากเป็นผู้ใช้อำนาจตามอำเภอใจเหมือนผู้ปกครองของโรม ตรงกันข้าม จงเป็นผู้รับใช้ (เทียบ 9:35) จงเป็นทาสของทุกคน (“ผู้ใช้อำนาจ”)
แม้พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้าพระผู้สร้างก็เสด็จมาเพื่อรับใช้

พระองค์เสด็จมาเพื่อประทานชีวิตเป็น “ค่าไถ่” (ransom, เงินไถ่ที่ปลดปล่อยทาส) เพื่อคนเป็นอันมาก (ข้อ 45) □
การเข้าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นไปได้โดยพระคุณผ่านการไถ่แทนของพระเยซูเท่านั้น
ผู้คนยังคิดว่าสามารถไถ่แผ่นดินของพระเจ้า (ชีวิตนิรันดร์/ความรอด)

ด้วย “ความพยายาม/ความสามารถของตนเอง” แต่แผ่นดินของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ประทานโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านการไถ่แทนของพระเยซู

ทรงรักษาบาร์ติเมอัสคนตาบอด

มาระโก 10:1

* มีผู้ขัดขวาง (?) ปรากฏใน “ขบวนกษัตริย์” ที่ออกจากเยรีโคมุ่งหน้าไปเยรูซาเล็ม

* แม้ผู้คนห้าม บาร์ติเมอัสยังขอร้องอย่างจริงจังและต่อเนื่อง (ข้อ 47-48) พระเยซูทรงตอบรับ
แต่พระองค์ทรงทดสอบความเชื่อของเขาผู้เป็นคนตาบอดและขอร้องว่า “เจ้าต้องการให้เราทำอะไรแก่เจ้า?” (ข้อ 51, เทียบ ข้อ 36), “ข้าพเจ้าต้องการเห็น”

(ทั้งที่ไม่มีเงินหรือ?), “ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายรอดแล้ว”

☐ ในความรอดและการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเรา พระเจ้าทรงเรียกร้องความเชื่อของเรา

เรามองดูพระคุณเปล่าของพระเจ้าหรือไม่? เราต้องการให้พระเจ้าทำอะไรแก่เรา? จงอธิษฐานขอให้ตาฝ่ายวิญญาณเปิด เพื่อเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใดอย่างแท้จริง!

☐ เราอิจฉาชายหนุ่มร่ำรวยหรือ?

หรืออิจฉาคนตาบอดขอทาน (ข้อ 46)? ทั้งสองวังมาหาพระเยซู แต่มีเพียงคนตาบอดเท่านั้นที่ติดตามพระเยซู (ข้อ 52) พระเยซูทรงรับผู้ที่ “ไร้อำนาจ” ทางสังคม

การประยุกต์ใช้

มาระโก 10:1

(1) เรายังพึ่งพา “ตัวเราเอง” อยู่หรือไม่?

* เราคิดเหมือนชายหนุ่มร่ำรวยหรือไม่ว่าการได้รับการยอมรับจากพระเจ้าขึ้นอยู่กับ “เรา” (การกระทำของเรา)?

* เราคิดเหมือนยากอบและยอห์นหรือไม่ว่าการได้รับการยอมรับจากพระเจ้าขึ้นอยู่กับ “คำอธิษฐานของเรา”?

คิดว่าขึ้นอยู่กับ “ความสามารถของเรา” หรือไม่? ☐ แต่สิ่งนั้นขึ้นอยู่กับพระเจ้า (ข้อ 27, 40)

* เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราต้องทำคือเป็นผู้รับใช้เหมือนพระเยซู (ข้อ 45)

คือการปฏิเสธตนเอง แบกกางเขน และติดตามพระเยซูเหมือนพระเยซู (8:34)

☐ การเข้าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นไปไม่ได้ด้วยการพึ่งพาตนเอง

เราเข้าแผ่นดินของพระเจ้าได้โดยการพึ่งพาพระเจ้าเท่านั้น

(2) มนุษย์ทำไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงทำ

* มนุษย์ละความโลภเรื่องเงินไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงเปลี่ยนความโลภนั้นให้เป็นความปรารถนาบริสุทธิ์ต่อทรัพย์สมบัติในสวรรค์

* มนุษย์คิดว่าสามารถได้ชีวิตนิรันดร์ด้วยความสามารถของตนเอง

แต่พระเจ้าทรงทำให้เขารู้ว่าความคิดนั้นโง่เขลาเพียงใด และทำให้เขาถ่อมใจพึ่งพาพระเจ้า

* สวาทต้องการนั่งในที่แห่งเกียรติบนโลกนี้ (ข้อ 37) แต่พระเยซูตรัสว่าพวกเขาจะดื่ม “ถ้วยแห่งความทุกข์” (ข้อ 39)

☐ ผู้เชื่อในวันนี้ก็อาจถูกความโลภชักนำให้ตกในการทดลอง แต่ในที่สุดโดยพระคุณของพระเจ้า

เราจะติดตามพระเยซูและเดิน “ทางแห่งความทุกข์” จนจบ

☐ การเข้าแผ่นดินของพระเจ้าต้องไม่คิดถึงเรื่องของมนุษย์ แต่คิดถึงเรื่องของพระเจ้า (8:33) กล่าวคือ

ต้องมีการเปลี่ยนมุมมอง (=การบังเกิดใหม่)

บทที่ 11

บทที่ 11 พระเยซูผู้ทรงสอนผ่านต้นมะเดื่อและการชำระพระวิหาร

มาระโก 11:1

พระเยซูผู้ทรงสอน

การเสด็จเข้าเยรูซาเล็ม

มาระโก 11:1

* เมื่อมาถึงเบธานี (ที่ที่ทรงให้ลาซารัสเป็นขึ้น-ยบ 12:1) พระองค์ทรงส่งสาวกไปนำลูกลาที่ “จะพบ” มา ถ้ามีใครถามให้ตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า [kurios] ต้องการใช้” (ข้อ 3) สาวกทำเช่นนั้นและได้รับอนุญาต (ข้อ 6) แล้วนำลูกกลามา แสดงอย่างชัดเจนถึงฤทธิ์อำนาจฝ่ายพระเจ้าของพระเยซูผู้ทรงรู้อนาคต

* พระเยซูทรงชี้ลูกลา และคนจำนวนมากเอาเสื้อคลุมกับกิ่งไม้มาปูตามทาง ร้องว่า “โฮซันนา สาธุการแด่ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า [kurios] สาธุการแด่อาณาจักรของดาวิดบิดาของเราที่กำลังมา โฮซันนาในที่สูงที่สุด (ขอทรงช่วยให้รอดเดี๋ยวนี้)”

(ข้อ 9-10) ☐ การทรงชี้ลูกลาเป็นสัญลักษณ์ของพระเยซูในฐานะกษัตริย์ผู้ถ่อมพระทัย

และแสดงว่าคำพยากรณ์ของเศคาริยาห์สำเร็จ (เทียบ ศคย 9:9)

สาวกเข้าใจสิ่งทั้งหมดนี้ภายหลัง (ยบ 12:16)

☐ การกระทำของคนจำนวนมากเป็นเสียงโห่ร้องของประชาชนที่ต้อนรับการเสด็จเข้าของกษัตริย์

พร้อมผืนถึงอาณาจักรพระเมสสิยาห์ (เทียบ 2พภษ 9:12-13, สดต 118:25-26) ในเทศกาลปัสกา

ผู้คนมากมายมารวมที่เยรูซาเล็มเพื่อถวายการนมัสการปัสกา (คาดว่ามากกว่า 2.5 ล้านคน-โมเสส ยู)

ยอห์นบอกว่าฝูงชนออกมาต้อนรับพระเยซูเพราะได้ยินหมายสำคัญเรื่องการให้ลาซารัสเป็นขึ้น

และกล่าวถึงตอนที่ฟาริสีพูดว่า “โลกทั้งโลก” ติดตามพระเยซู (ยบ 12:18-19)

* แม้มีเสียงโห่ร้องจากคนจำนวนมาก พระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหารแล้ว ‘ไม่ทำอะไรเลย’ และเสด็จออกนอกเมือง (ไปเบธานี) อีกครั้ง (ข้อ 11) พระเยซูทรงตั้งพระทัยทำให้ความตื้นตันของประชาชนสงบลง (เทียบ มัทธิวต่างออกไป ตรงที่มาระโกบอกว่าการชำระพระวิหารเกิดขึ้น “วันถัดมา” เพื่อแสดงว่าพระเยซูทรงวางแผนสิ่งนี้เป็นอย่างดีรอบคอบ)

☐ สาวกและประชาชนคงผิดหวังอย่างมาก

ทรงสอนผ่านต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล

มาระโก 11:1

* วันถัดมา (ข้อ 12) ระหว่างทางกลับเข้าเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงหิว (ทำไม?) และทรงมองหาผลที่ต้นมะเดื่อ แต่มีเพียงใบดก เพราะ “ยังไม่ถึงฤดูมะเดื่อ” (ข้อ 13, โดยทั่วไปต้นมะเดื่อออกผลสองครั้ง มะเดื่อต้นเริ่มออกในเดือนเมษายนและสุกในเดือนมิถุนายน ส่วนมะเดื่อปลายออกผลเดือนสิงหาคม-ตุลาคม)

พระเยซูตรัสกับต้นไม้นั้นว่า “ตั้งแต่นี้ไปจนชั่ววันรันดร์ จะไม่มีใครกินผลจากเจ้าอีก” (ข้อ 14)

พระเยซูผู้ตรัสกับธรรมชาติและทรงปกครองมัน (เทียบ 4:39-ตรัสกับทะเล)

* สาวกได้ยินพระเยซูตรัส และเช้าวันถัดมา เปโตรเห็นว่าต้นไม้นั้นเหี่ยวแห้งหมด จึงทูลพระเยซู (ข้อ 21)

☐ ชาวยิวเชื่อว่าคนบริสุทธิ์มีสิทธิอำนาจในการสาปแช่ง การสาปต้นมะเดื่อเป็นการแสดงเชิงอุปมา/สัญลักษณ์ถึงการพิพากษาที่จะมาถึงประชากรอิสราเอลที่ “ไม่มีผล” (เทียบ ยรม 8:13, ฮกก 2:9)

* การชำระพระวิหาร: พระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหาร ทรงขับคนที่ซื้อขายสัตว์สำหรับถวายบูชา (ในลานคนต่างชาติ) ทรงคว่ำโต๊ะของคนแลกเงินสำหรับภาษีพระวิหาร และเก้าอี้ของคนขายนกพิราบ (ข้อ 15)

อีกทั้งไม่ทรงอนุญาตให้ใครขนภาชนะผ่านพระวิหาร (ข้อ 16) แล้วทรงตำหนิว่า พวกเขาทำให้บ้านอธิษฐานสำหรับ “ทุกประชาชาติ”

กลายเป็นถ้ำโจร (ข้อ 17, เทียบ อสย 56:7, ยรม 7:11)

☐ พระเยซูทรงต้องการให้พระวิหารเป็นสถานนมัสการของทุกประชาชาติตามคำพยากรณ์ของอิสยาห์ แต่ในเวลานั้นพระวิหารถูกแบ่งตามเชื้อชาติ เพศ และชนชั้น และกลายเป็นสถานที่เอาเปรียบเงินผ่านการซื้อขายที่ไม่ชอบธรรม

☐ คนจำนวนมากคงผิดหวังและรู้สึกถูกทรยศอย่างมากต่อพระเยซูที่ไม่ได้ต่อสู้กับกองทัพโรม แต่กลับต่อสู้(?) กับประชาชน

* อีกด้านหนึ่ง คนจำนวนมากยังคงประหลาดใจในคำสอนของพระเยซู (ข้อ 18) และติดตามพระองค์ (เทียบ 12:12, 13:37) แต่มหาปุโรหิตและธรรมาจารย์ได้ “ยิน” คำสอนของพระเยซูแล้ว (ไม่ใช่กลับใจ) กลับหาวิธีจะฆ่าพระองค์ [zeteo] (ข้อ 18, 12:12, 14:1, เทียบ 3:6)

* พระองค์ทรงพักนอกเมือง (ข้อ 19, ทำไม?) และเช้าวันถัดมา เปโตรเห็นต้นมะเดื่อเหี่ยว จึงทูลพระเยซู (ด้วยความแปลกใจ)

* คำสอนของพระเยซู (ข้อ 22-24): จงเชื่อพระเจ้า! ถ้าผู้ใดพูดกับภูเขานี้ (ภูเขาพระวิหาร? Robert Stein) ว่า “จงถูกถอนและทิ้งลงทะเล” และเชื่อว่าสิ่งนั้นกำลังเกิดขึ้น (ปัจจุบัน)

ก็จะเป็นไปตามนั้น สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านอธิษฐานและทูลขอยู่เสมอ จงเชื่อว่าจะได้รับแล้ว (อดีต) แล้วสิ่งนั้นจะเป็นไปแก่พวกท่าน <- การเน้นความเชื่ออย่างแรง (เทียบ 9:23-ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อ, มธ 17:20-ความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด->ย้ายภูเขา) แต่ความเชื่อแบบใด และอธิษฐานเพื่ออะไร สำคัญกว่า (ดูการประยุกต์ใช้)

☐ ดูเหมือนพระเยซูทรงเชื่อมโยงการชำระพระวิหารกับการปฏิรูปแท้ของพระวิหารที่จะมาถึง (การย้ายภูเขานี้) เพื่อสั่งสอน (เทียบ 14:58) เพื่อสิ่งนั้น สาวกต้องอธิษฐานด้วยความเชื่อ!

* เงื่อนไขของการอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระเจ้า (ข้อ 25): ผู้ที่ให้อภัยผู้อื่นจะได้รับการอภัยจากพระเจ้า (เทียบ มธ 6:14)

☐ แสดงให้เห็นว่าคำอธิษฐานด้วยเจตนาชั่ว (เช่น อธิษฐานเพื่อแก้แค้น) ย่อมไม่อาจได้รับคำตอบ ต้องอธิษฐานไม่ใช่ด้วยใจเกลียดชังคน แต่ด้วยใจที่แสวงหาพระเกียรติสิริ (แผ่นดิน) ของพระเจ้า

คำถามเรื่องสิทธิอำนาจ

มาระโก 11:1

* ต่อมา มหาปุโรหิต-ธรรมาจารย์-ผู้อาวุโส (สมาชิกสภาชั้นเฮตริน) มาหาพระเยซูและถามว่า “ท่านทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจ (อำนาจ) อะไร?” (ข้อ 28) แต่พระเยซูไม่ทรงตอบ กลับตรัสถามว่าสิทธิอำนาจของยอห์นผู้ให้บัพติศมามาจากไหน ทำให้พวกเขาตกอยู่ในความลำบาก (ข้อ 29-33)

* พวกเขาเป็นคนที่กลัวมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า (ข้อ 32) ☐ โอกาสที่จะเข้าใจสิทธิอำนาจของพระเยซูไม่ถูกประทานให้พวกเขาอีกต่อไป (เทียบ 8:12-หมายเหตุสำคัญ) และพวกเขาเองก็ไม่ต้องการสิ่งนั้น

การประยุกต์ใช้

มาระโก 11:1

1) พระเยซูทรงเน้นความเชื่อเรื่องอะไร?

* พระองค์ทรงเน้น “ความเชื่อว่าจะทำอะไรก็ต้องได้รับแน่นอน” หรือ? (เทียบ 10:35, 40-ทรงสอนว่าสาวกไม่ได้รับเพียงเพราะขอ แต่เป็นไปตามแผนการของพระเจ้า) พระองค์ทรงเน้นว่า แม้สิ่งที่ดีเป็นไปไม่ได้สำหรับผู้เชื่อก็จะสำเร็จ HOW? เป็นไปได้ด้วย “ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า” (เทียบ ศคย 4:6-7)

☐ ในที่สุด ไม่ใช่ว่า “ต้องเป็นไปตามที่เราเชื่อ” แต่คือ “พระเจ้าจะทรงทำพระประสงค์ของพระองค์ให้สำเร็จอย่างแน่นอน (แก่ผู้เชื่อ/ผ่านผู้เชื่อ)”

* เพราะฉะนั้น เราต้องมีความเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงทำพระประสงค์ของพระองค์ให้สำเร็จอย่างแน่นอน และคำอธิษฐานของเราต้องไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของตนเอง แต่ต้องเป็นคำอธิษฐานที่แสวงหา ‘แผ่นดินและพระเกียรติสิริของพระเจ้า’ (เทียบ มธ 6:33)

* เราต้องแสวงหาอาณาจักรแห่งความชอบธรรมที่มีการปกครองของพระเจ้า และการฟื้นฟูพระวิหารแท้ (การทรงสถิตของพระเจ้า) สภาพของพระวิหารไม่ต่างจากอาณาจักร “โลก”

ที่เต็มด้วยความอยุติธรรมและการเอาเปรียบ พระเยซูในฐานะกษัตริย์จะทรงรื้ออาณาจักรนั้น (พระวิหาร) และตั้งอาณาจักรใหม่

☐ HOW? พระองค์จะทรงทำให้สำเร็จผ่านการไถ่แทน และผ่านความเชื่อกับคำอธิษฐานของสาวก

* แม้การสร้างแผ่นดินของพระเจ้าดูเป็นไปไม่ได้เพียงใด ก็จะสามารถอย่างแน่นอน “ผ่านคำอธิษฐานของผู้เชื่อ”!

(2) แผ่นดินของพระเจ้าที่เราหวังและคาดหวังคืออาณาจักรแบบใด?

* เราเองเหมือนสาวกและฝูงชนจำนวนมากที่ติดตามพระเยซูหรือไม่ ที่ต้องการแผ่นดินของพระเจ้าที่ “มองเห็นได้” ซึ่งรับประกันความสำเร็จและเกียรติบนโลกนี้? เรากำลังร้องว่า “ขอช่วยข้าพเจ้าเถียวนี้”

จากปัญหาปัจจุบันของข้าพเจ้าหรือไม่?

* แผ่นดินของพระเจ้าคืออาณาจักรที่ “ได้รับการปกครองจากพระเจ้า”

การได้รับการปกครองจากพระเจ้าหมายถึงการเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของเราด้วยความเต็มใจ

จงจำไว้! องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาผู้ที่ไม่มี “ผล” แห่งการเชื่อฟังด้วยโทษนิรันดร์อย่างแน่นอน

* ประชากรของพระองค์ที่รับพระคริสต์เป็นกษัตริย์ ไม่ได้แสวงหาความสำเร็จและเกียรติในโลกนี้ แต่เดิน

‘ทางแห่งกางเขน’ (ตามแบบพระเยซู) เราต้องทูลขอ “ด้วยความเชื่อ” เพื่อจะเดินทางแห่งความทุกข์นั้นจนถึงที่สุด พระเจ้าจะทรงรักษาความเชื่อของเราอย่างแน่นอน

* สิ่งที่พระเยซูทรงสอนเราไม่ใช่การยื่นมือผู้อื่น แต่คือเราต้องสามารถให้อภัยแม้กระทั่งคนที่ดูเหมือนเป็นศัตรูของเรา

(ข้อ 25) นี่คือการทำที่และเป้าหมายตามธรรมชาติของผู้ที่มีประสบการณ์การอภัยจากพระเจ้า เพื่อสิ่งนั้น จำเป็นต้องมี

“คำอธิษฐานแห่งความเชื่อ”

บทที่ 12

บทที่ 12 พระเยซูผู้ทรงชนะการทดลองทั้งหมด

มาระโก 12:1

* หลังเหตุการณ์ชำระพระวิหารในบทที่ 11 ตอนท้ายบทที่ 11 ผู้นำศาสนาทำทนายสิทธิอำนาจของพระเยซู

แต่กลับอับอาย พวกเขาจึงกำลังคิดหาวิธีจับและฆ่าพระเยซู

อุปมาเรื่องเจ้าของสวนองุ่น

มาระโก 12:1

* พระเยซูตรัสกับมหาปุโรหิต ธรรมาจารย์ และผู้อาวุโส (11:27) ☐

พระเยซูทรงรู้อยู่แล้วว่าพวกเขาต้องการฆ่าพระองค์ (เทียบ 10:33, 11:18) และตรัสอุปมาหมายถึงพวกเขา (ข้อ 12)

* อุปมา (เทียบ อสย 5:1-7): เจ้าของสวนองุ่นสร้างสวนองุ่นใหญ่ มอบงานให้ชาวสวน (ผู้เช่า) แล้วเดินทางไปต่างประเทศ เมื่อถึงเวลา เจ้าของส่งบ่าว “หลายคน” (ข้อ 5) ไปหลายครั้งเพื่อรับผลผลิตบางส่วน (ค่าเช่า 1/4) จากชาวสวน แต่ชาวสวนดีและถึงกับฆ่าบ่าวเหล่านั้น สู้ตายเจ้าของส่ง “บุตรที่รัก” ไป แต่พวกเขาก็ฆ่าบุตรนั้นด้วย (ข้อ 8)

ในที่สุด เจ้าของสวนจะฆ่าชาวสวนเหล่านั้นทั้งหมดและมอบสวนให้ผู้อื่น บุตรนั้นหมายถึงพระเยซู และเน้นความจำเป็นที่การพิพากษาของพระเจ้าจะมาถึง

* “ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธ กลายเป็นศิลามุมเอกของ (พระวิหาร)” (ข้อ 10, เทียบ สดด 118:22-23) แสดงแผนการของพระเจ้าสำหรับพระวิหารใหม่

* พวกเขาเชื่อว่าอุปมาของพระเยซูหมายถึงตนเอง แต่ (ไม่ได้กลับใจ) กลับต้องการจับพระองค์ แต่ทำไม่ได้เพราะกลัวประชาชน (ข้อ 12)

☐ แสดงว่าความตายของพระเยซูกำลังใกล้เข้ามา พระเยซูจะถูกมอบให้หาปุโรหิตและธรรมาจารย์ตามที่บอกล่วงหน้า (10:33)

พวกเขาจะฆ่าพระเยซูด้วยใจชั่ว “ของตนเอง”

☐ พระเยซูไม่ทรงกลัวความตาย พระองค์ทรงชี้ใจชั่วของผู้นำศาสนาย่างตรงไปตรงมาเวลานี้พระเยซูทรงกำลังเดินไปสู่ทางแห่งความตายด้วยพระองค์เอง พระองค์เสด็จมาเพื่อประทอนชีวิตของพระองค์ (10:45)

ปัญหาเรื่องการถวายภาษีแก่จักรพรรดิโรมัน

มาระโก 12:1

* ผู้นำศาสนาต้องการจับพระเยซู จึงส่งบางคนจากพวกฟาริสี (ฝ่ายต่อต้านรัฐบาลโรม) และพรรคเฮโรด (ฝ่ายสนับสนุนรัฐบาลโรม) มาทดลองพระเยซู (ข้อ 13) ผู้นำศาสนาทุกชนิตร่วมมือกันเพื่อจับและฆ่าพระเยซู (เทียบ 3:6, 12:18-พวกสะดูสี)

* “การถวายภาษีแก่ซีซาร์ (จักรพรรดิโรมัน) ถูกต้องหรือไม่? ผิดหรือไม่? เราควรถวายหรือไม่ควรถวาย?” (ข้อ 14-15) นี่เป็นประเด็นไว้มาก (เทียบ ภาษีขึ้นอย่างหนักเมื่อ 20 ปีก่อน) ถ้าบอกให้จ่ายภาษี ชาวยิว (โดยเฉพาะกลุ่มเซโลเท) จะปฏิเสธ แต่ถ้าบอกไม่ให้จ่ายภาษี จะถูกโรมจับ

* คำตอบของพระเยซู: ให้เอาเหรียญหนึ่งมาและถามว่า “รูป (image) และคำจารึกนี้เป็นของใคร?” (ของซีซาร์) “ของซีซาร์จึงคืนแก่ซีซาร์ และของพระเจ้า (พระฉายา) จึงคืนแด่พระเจ้า” (ข้อ 17)

พวกเขาประหลาดใจมาก พวกเขาหมดคำพูดต่อคำตอบของพระเยซู ☐ คำตอบของพระเยซูหมายความว่า ในความเป็นจริงต้องจ่ายภาษี แต่ไม่ควรนมัสการจักรพรรดิเป็นพระเจ้า มนุษย์เป็นของพระเจ้า (พระฉายา)

จึงต้องถวายแด่พระเจ้า (ผู้เชื่อยุคแรกคงคิดว่า สิ่งที่เป็นของพระเจ้า-ความเชื่อและมโนธรรม-ไม่อาจถวายแก่ซีซาร์ได้)

☐ พระเยซูทรงตอบว่า “จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” (มธ 4:10)
เหมือนเมื่อถูกซาตานทดลองในถิ่นทุรกันดาร

การถกเถียงเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย

มาระโก 12:1

* ครั้งนี้ พวกสะดูสีที่ไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย (พรรคชนชั้นสูง มีอิทธิพลต่อพระวิหารและสภาซันเฮดริน
เชื้อเฉพาะเบญจบรรณ) มาทดลองพระเยซู (ข้อ 18)

* ปัญหาเรื่องการแต่งงานแทนพี่ชาย (เทียบ ฌบ 25:5-6): ถ้าน้องชาย 6

คนแต่งงานกับพี่สาวคนเดียวกันเพื่อให้มีบุตรแก่พี่ชาย (สมมุติฐานที่เป็นไปไม่ได้) เมื่อเป็นขึ้นจากตาย

หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร? (ข้อ 23) เพราะพวกเขาไม่เชื่อการเป็นขึ้นจากตาย

จึงใช้คำถามนี้เพื่อพิสูจน์ว่าความคิดของผู้เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายนั้นผิด

* คำตอบของพระเยซู: “พวกท่านเข้าใจผิดเพราะไม่รู้พระคัมภีร์และฤทธิ์เดชของพระเจ้า

เมื่อเป็นขึ้นจากตายไม่มีการแต่งงาน แต่เป็นเหมือนทูตสวรรค์” (ข้อ 24-25) “พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย
แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น” (ข้อ 27)

พระองค์ทรงสอนพวกสะดูสีที่ไม่เชื่อการเป็นขึ้นจากตายผ่านเบญจบรรณว่า อับราฮัม อิสอัค และยาโคบยังมีชีวิตอยู่
(ข้อ 26) ☐ เช่นเดียวกับอุปมาเจ้าของสวนองุ่น (ข้อ 10-11)

พระองค์ทำให้ผู้นำศาสนาอับอายด้วยคำถามว่า “พวกท่านไม่เคยอ่านหรือ?” (ข้อ 26) ทรงสำแดงความเหนือกว่า
(สิทธิอำนาจ) ของพระวจนะในพระคัมภีร์ พระเยซูทรงรู้พระคัมภีร์ดีและทรงปฏิบัติตาม

พระเยซูเองทรงเป็นผู้พิสูจน์การเป็นขึ้นจากตาย

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด

มาระโก 12:1

* คำถามของธรรมาจารย์คนหนึ่ง: “พระบัญญัติข้อใดเป็นข้อแรกในบรรดาพระบัญญัติทั้งหมด?” (ข้อ 28) <-
ในเวลานั้นเรื่องนี้ยังเป็นประเด็นถกเถียงอยู่ (ในบรรดาบัญญัติ 613 ข้อ)

* คำตอบของพระเยซู: “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว” (ข้อ 29),

เป็นคำสอนสำคัญสำหรับผู้อ่านคนต่างชาติของมาระโก “ข้อแรกคือ...

จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่านด้วยสุดใจ สุดจิต สุดความคิด และสุดกำลัง... ข้อที่สองคือ...

จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

(ข้อ 30-31, เทียบ ฉธบ 6:4, ลนต 19:18) พระองค์ทรงรวมสองบัญญัตินี้เข้าด้วยกันและตรัสว่าไม่มีบัญญัติอื่นใดยิ่งใหญ่กว่านี้ (ข้อ 31)

* คำตอบของธรรมาจารย์: “จริงอย่างนั้น สิ่งนี้ดีกว่าเครื่องบูชาเผาทั้งตัวทั้งหมด” (ข้อ 33)

พระเยซูทรงชมคำตอบของธรรมาจารย์และตรัสว่า “ท่านไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า”

แต่ยังหมายความว่ายังขาดบางสิ่งอยู่ (เทียบ 10:21-ชายหนุ่มร่ำรวย)

☐ คำของธรรมาจารย์ (ข้อ 33) เป็นถ้อยคำที่น่าตกใจมากในเวลานั้น (โดยเฉพาะในพระวิหาร)

(อีกทั้งถ้อยคำนี้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงการทำลายพระวิหาร ค.ศ. 70 และจุดจบของระบบเครื่องบูชา)

* หลังจากนั้นไม่มีใครกล้าถามอีก (ข้อ 34) ☐ พระเยซูทรงชนะการโต้เถียงทั้งหมด

พระเยซูทรงเป็นผู้เชี่ยวชาญกฎหมายธรรมบัญญัติ

การตอบโต้ของพระเยซู

มาระโก 12:1

* พระเยซูทรงสอนในพระวิหารที่มีผู้คนมากมายในช่วงเตรียมปัสกา

(ข้อ 35)

* “เขาพูดกันได้อย่างไรว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิด (ความคิดทั่วไปของชาวยิว)?

ดาวิดเองยังเรียกพระคริสต์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 37, เทียบ สดด 110:1) ☐ ดังนั้น

พระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าดาวิด (เน้นพระเทวภาพ)

* คน “จำนวนมาก” พังด้วยความยินดี (ข้อ 37) ผู้ต่อต้านและผู้ติดตามถูกแยกออกอย่างชัดเจน

* จงระวังพวกธรรมาจารย์! (ข้อ 39) ธรรมาจารย์เป็นคนหน้าซื่อใจคด (ข้อ 38, 40), ต้องการเกียรติและที่นั่งสูง (ข้อ 39) อีกทั้งพวกเขาเป็นผู้เอาเปรียบทรัพย์สินของหญิงม่าย (ข้อ 40, เทียบ 11:17-ถ้าโจร)

* ตัวอย่างการเอาเปรียบ: หญิงม่ายยากจนคนหนึ่งใส่เงินสองเลปตัน (1/64 ของหนึ่งเดนาเรียน)

-> “หญิงม่ายคนนี้ใส่มากกว่าทุกคน” “นางเอาทรัพย์ทั้งหมดที่มีอยู่ (ค่าครองชีพทั้งหมด) ใส่ลงไป” (ข้อ 44)

☐ พระเยซูทรงเปิดโปงการเอาเปรียบของปุโรหิตและธรรมาจารย์

เรื่องเงินถวายของหญิงม่ายไม่ใช่เรื่องขมเขยการถวายมาก แต่เป็นเรื่องตำหนิผู้นำศาสนาที่บังคับให้ถวาย

* สรุป: พระเยซูทรงชนะการโต้เถียงกับศัตรูทุกฝ่ายด้วยพระวจนะ

และทรงตำหนิผู้นำศาสนาที่ไม่ปฏิบัติความยำเกรงแท้ (เทียบ ยก 1:27) และความรักตามพระวจนะ

การประยุกต์ใช้

มาระโก 12:1

(1) จงเอาอย่างพระเยซูผู้ทรงเผชิญความทุกข์อย่างกล้าหาญ

* พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงความทุกข์และความตายของพระองค์แล้วสามครั้ง พระเยซูไม่ทรงกลัวความตายนั่น และทรงกล้าหาญต่อหน้าคนที่จะมอบพระองค์ให้ตาย (ปุโรหิต ธรรมาจารย์-10:33)

* แม้ต่อหน้าพวกเขา พระเยซูก็ทรงสอนและประกาศพระวาระของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ (ไม่เพิ่มไม่ลด)

* เหตุผลที่เราสามารถเผชิญความทุกข์อย่างกล้าหาญได้ คือเราเชื่อการเป็นขึ้นจากตาย และเชื่อพระเยซูผู้ทรงสอนและทรงปฏิบัติเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย

(2) พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุดคือความรัก

* ผู้นำศาสนาไม่มีใจรักพระเจ้า (ยอห์น 5:24) ดังนั้นพวกเขาจึงตัดสินคนด้วยมาตรฐานทางศาสนาและเกลียดพระเยซู

* ผู้นำศาสนาเป็นผู้ “กลืนกินทรัพย์สินของหญิงม่าย” (ผู้อ่อนแอในสังคม)

ความยำเกรงแท้คือการดูแลเด็กกำพร้าและหญิงม่าย (ยอห์น 1:27)

“ความยำเกรงที่บริสุทธิ์และไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา

คือการดูแลเด็กกำพร้าและหญิงม่ายในความทุกข์ของเขา และรักษาตัวให้พ้นจากมลทินของโลก”

* คริสตจักรคือ “พระวิหารใหม่” ที่มีพระเยซูเป็นศิลาหัวมุม คริสตจักรปฏิบัติความรักตาม “บัญญัติใหม่”

ที่พระเยซูทรงสอน เรายรักกันเหมือนที่พระเยซูทรงรักเรา “เราให้บัญญัติใหม่แก่พวกท่าน คือให้รักกัน

เรารักท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จงรักกันอย่างนั้น”

(ยอห์น 13:34), “โดยสิ่งนี้เราจึงรู้จักความรัก คือพระองค์ทรงสละชีวิตเพื่อเรา และเราก็ควรสละชีวิตเพื่อพี่น้อง” (1ยอห์น 3:16)

บทที่ 13

การทำลายพระวิหารซึ่งเป็นสัญลักษณ์ล่วงหน้าของวาระสุดท้ายของโลก

มาระโก 13:1

* เมื่อพระเยซูทรงจบการโต้เถียงและการสอนในพระวิหาร (บทที่ 12) และกำลังเสด็จออกไป

สาวกคนหนึ่งพูดถึงความงดงามของพระวิหาร (ข้อ 1, เทียบ ลูก 21:5)

* คำตอบของพระเยซู: “เจ้าเห็น [blepo] อาคารใหญ่เหล่านี้หรือ? จะไม่มีศิลาก้อนหนึ่งเหลือซ้อนอยู่บนอีกก้อนหนึ่ง ทุกอย่างจะถูกทำลาย” เป็นการบอกล่วงหน้าถึงการทำลายอย่างสิ้นเชิงโดยกองทัพโรม ค.ศ. 70

‘อาคารใหญ่’-พระวิหารของเฮโรดมีขนาดใหญ่กว่าพระวิหารของซาโลมอนสองเท่า

และเป็นหนึ่งในสิ่งก่อสร้างใหญ่ที่สุดในโลกโบราณ

* เมื่ออยู่บนภูเขามะกอกเทศตรงข้ามพระวิหาร สาวกสี่คนถามพระเยซูเป็นการส่วนตัวว่า “ขอทรงบอกเราว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร? (คำตอบ: ข้อ 32) และจะมีหมายสำคัญอะไร?” (ข้อ 4) ขาวยิว (รวมทั้งสาวก) คิดว่าการทำลายเยรูซาเล็มคือวาระสุดท้ายของโลก (คาลวิน)

* คำตอบของพระเยซู:

☐ จงระวัง [blepo] อย่าให้ถูกหลอก-คนมากมายจะมาในนามของเราและหลอกลวง (ข้อ 5-6)

☐ อย่ากลัว-ข่าวลือเรื่องสงคราม สงคราม แผ่นดินไหว กันดารอาหาร เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของภัยพิบัติ (ข้อ 7-8)

☐ จงระวังตัวเอง [blepo]-พวกท่านจะยืนต่อหน้าสภา/ธรรมศาลา/ผู้มีอำนาจ/กษัตริย์

(ข้อ 9)

- ข่าวประเสริฐต้องถูกประกาศแก่ทุกคนชาติก่อน (ข้อ 10) สำเร็จแล้ว (รม 16:26, คส 1:6)

☐ อย่ากังวลล่วงหน้า-ในศาล พระวิญญาณบริสุทธิ์จะประทานคำพูดให้ จงพูดถ้อยคำนั้น (ข้อ 11)

- ครอบครัวจะเป็นศัตรู (ข้อ 12), แม้ถูกข่มเหง ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับความรอด (ข้อ 13)

- เมื่อเห็น ‘สิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่น่าความพินาศ’ ผู้ที่อยู่ในยูเดียจงหนีไปยังภูเขา

คนบนหลังคาและในทุ่งนา (ข้อ 14-16, เทียบ ดนล 9:27, 11:31, 12:11) <- การตีความ: ค.ศ.

66 สงครามอิสราเอลของกลุ่มเซโลเท, ค.ศ. 70 การเข้ามาของธนาหารโรม

- วิบัติแก่หญิงมีครรภ์และหญิงให้นมบุตร (ข้อ 17)

☐ จงอธิษฐานไม่ให้เกิดขึ้นในฤดูหนาว-เพราะวันเหล่านั้นจะเป็นวันแห่งความทุกข์อย่างที่ไม่เคยมีและจะไม่มีอีก (ข้อ 18-19)

- องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงย่นวันเหล่านั้นเพื่อ “ผู้ที่ทรงเลือกไว้” มิฉะนั้นจะไม่มีใครรอด (ข้อ 20)

☐ อย่าเชื่อ-ถ้ามีคนบอกว่าพระคริสต์อยู่ที่นั่นหรือที่นั่น พระคริสต์เท็จ/ผู้เผยพระวจนะเท็จจะทำการสำคัญเพื่อล่อลวง “ผู้ที่ทรงเลือกไว้” (ข้อ 21)

☐ จงระวัง ([blepo], จงเข้าใจ) เรบอกทุกสิ่งไว้ล่วงหน้าแล้ว (ข้อ 23)

* ในเวลานั้น หลังความทุกข์ลำบากนั้น ดวงอาทิตย์จะมีมืด ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดาวจะตกจากฟ้า และอำนาจต่าง ๆ จะสั่นสะเทือน (ข้อ 24-25, เทียบ อสย 13:10) ตามธรรมเนียม ข้อ 24

เป็นต้นไปมักตีความว่าเป็นคำพยากรณ์เรื่องการเสด็จกลับมา

* ในเวลานั้น คนทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆด้วยฤทธาภาพยิ่งใหญ่และพระเกียรติสิริ (ข้อ 26, เทียบ 9:1)

* ในเวลานั้น พระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ไปรวบรวม “ผู้ที่ทรงเลือกไว้” จากที่สูญหายไปแผ่นดิน (ข้อ 27, เทียบ มธ 13:39-42)

☐ จงเรียนอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ-เมื่อเห็นกิ่งและใบ ก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้มา (ข้อ 28)

- เช่นเดียวกัน เมื่อเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น จงรู้ว่าบุตรมนุษย์ (เวลา) ใกล้มาแล้ว (ข้อ 29)

- “คนชั่วอายุนี้” จะไม่ล่วงไปก่อนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้น (ข้อ 30)

- “ถ้อยคำของเรา” จะไม่สูญสิ้น (ข้อ 31) การยืนยันสิทธิอำนาจและพระเทพภาพของพระเยซู (เทียบ อสย 40:8)

- วันและเวลานั้นไม่มีใครรู้ พระบิดาเท่านั้นทรงรู้ (ข้อ 32) คำตอบต่อคำถามของสาวก

☐ จงระวัง [blepo] จงเฝ้าระวัง-เพราะไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไร (ข้อ 33)

- เหมือนเจ้าของบ้านเดินทางไปต่างประเทศ มอบงานให้บ่าวและสั่งคนเฝ้าประตูว่า “จงเฝ้าระวัง”

เพราะฉะนั้นจงเฝ้าระวัง [gregoreo] (เทียบ 14:38)

เพราะไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร (ข้อ 34-35)

- อย่าให้เขามา “กะทันหัน” แล้วพบว่าพวกท่านกำลังหลับ (ข้อ 36)

☐ จงเฝ้าระวัง [gregoreo]-คำนี้ตรัสกับทุกคน (ข้อ 37)

ลักษณะของอนุวิวรณ์ (the little Apocalypse)

มาระโก 13:1

* อังนimitในดาเนียล (ดนล 7:13-14) หลายครั้ง (ข้อ 14, 19, 26)

* แตกต่างจากวรรณกรรมวิวรณ์ตรงที่ไม่ได้มองโลกแง่ร้ายเท่านั้น เหตุการณ์มีจุดประสงค์

และทำให้เห็นพระเจ้าผู้ทรงควบคุมเหตุการณ์ อีกทั้งมีคำเตือนหนุนใจมากมาย

* “ผู้ที่ทรงเลือกไว้” (ข้อ 20, 21, 27), ทุกสิ่งเกิดขึ้นตามแผนการฝ่ายพระเจ้า

(พระอธิปไตยของพระเจ้า)

* พยากรณ์สองขั้นถึงการทำลายเยรูซาเล็มและการเสด็จกลับมาของพระเยซู

การทำลายเยรูซาเล็มเป็นสัญญาณล่วงหน้าของวาระสุดท้ายของโลก

* “ไม่ได้ตั้งใจเสนอปฏิทินหรือพิมพ์เขียวของอนาคต แต่ต้องการตักเตือนผู้อ่านในเวลานั้นให้เป็นสาวกอย่างสัตย์ซื่อ” (J. Edwards)

การประยุกต์ใช้

มาระโก 13:1

(1) พระเยซูคือใคร?

* ในบทที่ 13 พระเยซูทรงปรากฏเป็นผู้ใด? เป็นเพียงผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์อนาคต (วาระสุดท้าย) หรือ? ข้อ 26: บุตรมนุษย์จะเสด็จมาบนเมฆด้วยฤทธาภาพยิ่งใหญ่และพระเกียรติสิริ ข้อ 27: พระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ไปรวบรวมผู้ที่ทรงเลือกไว้

☐ พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการพิพากษา (ผู้พิพากษา) (ผู้คนไม่เข้าใจ!)

* เพราะพระเยซูทรงสละพระเกียรติสิริและเสด็จมาเป็นมนุษย์

พระเจ้าพระบิดาจึงประทานสิทธิอำนาจพิพากษาแก่พระเยซู (ยน 5:27)

* ข้อ 31: “ถ้อยคำของเรา” จะไม่สูญสิ้น พระองค์ทรงนำถ้อยคำในอิสยาห์ที่ว่า “พระวจนะของพระเจ้า” จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ มาใช้กับพระองค์เอง พระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระเจ้า

คือดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

* พระเยซูทรงรู้ทั้งหมดเรื่องความตาย การเป็นขึ้น และการเสด็จกลับมา (การเสด็จครั้งที่สอง)

พระองค์ทรงรู้ว่าทุกสิ่งอยู่ในแผนการอันครบถ้วนของพระเจ้า และทรงสอนสาวก

-> “พวกท่านจงระวัง [blepo] เราได้บอกทุกสิ่งไว้ล่วงหน้าแล้ว” (ข้อ 23)

(2) เราเชื่อพระเยซูผู้นั้นหรือไม่?

* ผู้ที่เชื่อพระเยซูคือผู้ที่รอคอยและหวังการเสด็จกลับมาของพระเยซู (เทียบ ข้อ 26-27)

* ผู้ที่เชื่อพระเยซู ขณะคาดหวังวันที่พระเยซูจะเสด็จมา...

☐ ต้องระวังผู้ล่อลวง (ข้อ 5) คำว่า ‘ระวัง’ [blepo] (ข้อ 9, 23, 33) หมายถึง ‘ดู รู้ เข้าใจ’

วันนี้ก็มีลัทธิเทียมเท็จจำนวนมากที่ปลุกความกลัวผิด ๆ เกี่ยวกับวาระสุดท้าย (วันที่, การครบเผ่า)

☐ ต้องแยกแยะยุคสมัยและเผ่าระวัง (ข้อ 28-29, 37) ‘แยกแยะยุคสมัย’ หมายถึงรู้ว่าบัดนี้เป็นเวลาสุดท้าย

และองค์พระผู้เป็นเจ้าอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ ‘เผ่าระวัง’ [gregoreo] (ข้อ 35, 37, 14:38)

หมายถึงระวังไม่ให้ความเชื่อตกต่ำและรักษาความเชื่อนั้นจนถึงที่สุด

☐ ต้องไม่กลัว แต่ดำเนินชีวิตแต่ละวันอย่างสัตย์ซื่อ เราไม่ควรสนใจว่า “เมื่อไร” แต่ควรสนใจว่าเราควรดำเนินชีวิต “อย่างไร” (ต้องตื่นอยู่และปฏิบัติความบริสุทธิ์กับความรัก)

* ผู้ที่เชื่อพระเยซูจะรับผิดชอบ ‘ทางแห่งความทุกข์’ จนถึงที่สุดด้วยใจที่พึ่งพาพระเยซู

พระเยซูจะประทานกำลังและจะทรงทำทุกสิ่งให้สำเร็จตามที่ทรงวางแผนไว้ (คริสตจักรคือชุมชน “ผู้ถูกเลือก” ที่หนุนใจและช่วยเหลือกันเพื่อสิ่งนี้)

บทที่ 14(1) พระกระยาหารมื้อสุดท้าย: พระเยซูผู้ทรงเป็นลูกแกะปัสกา

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูถูกบอกล่วงหน้า

มาระโก 13:1

* มหาปุโรหิตและธรรมาจารย์วางแผนจับพระเยซูฆ่า แต่ปรึกษากันว่าอย่าทำในเทศกาลปัสกา (ข้อ 2) แต่เมื่อยูดาส อิสคาริโอทไปหามหาปุโรหิตอย่างกะทันหันและเสนอว่าจะมอบพระเยซูให้ พวกเขาก็ “ยินดี” และสัญญาจะให้เงิน (ข้อ 11) ในที่สุด พระเยซูถูกจับในปัสกา มนุษย์วางแผนหลังปัสกา (เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) แต่พระเยซูสิ้นพระชนม์ในฐานะลูกแกะปัสกาตามแผนการของพระเจ้า

* สองวันก่อนปัสกา (ข้อ 1) เมื่อพระเยซูรับประทานอาหารที่บ้านซีโมน “คนโรคเรื้อน” ในเบธานี

☐ เวลานั้นผู้คนมีธรรมเนียมกำจัด “เชื้อ” ตั้งก่อนปัสกา และระวังเป็นพิเศษไม่ให้เป็นมลทิน (สภปรก) แต่พระเยซูเสด็จเยี่ยมบ้านคนโรคเรื้อนที่ถูกทอดทิ้ง

* หญิงคนหนึ่ง (เทียบ ยน 12:3-มารีย์) เอน้ำมันหอมราคาแพง (นารดาบริสุทธิ์หนึ่งขวดหิน) มาขโลมพระเศียรพระเยซู แม้ ‘บางคน’ (เทียบ ยน 12:4-ยูดาส อิสคาริโอท)

จะวิจารณ์ พระเยซูก็ตรัสว่า “นางทำสิ่งดีแก่เรา” (ข้อ 6)

* “ถึงเวลาที่เราจะจากพวกท่านไป (ตาย)” (ข้อ 7) “นางได้ทำสุดกำลังเพื่อเตรียมศพของเราล่วงหน้า” (ข้อ 8) ☐ พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าเรื่องความตายของพระองค์อย่างชัดเจนอีกครั้ง

* ที่ได้ก็ตามที่ข่าวประเสริฐถูกประกาศ สิ่งที่ยกย่องคนนี้จะทำก็จะถูกเล่าด้วย พระเยซูทรงยอมรับและชมเชยอย่างยิ่ง WHY? “มีค่ามาก” (ข้อ 3), “ทำสุดกำลัง” (ข้อ 8) ☐ ท่าทีของหญิงคนนี้ตัดกับผู้นำศาสนา (ข้อ 1)

อย่างชัดเจน หญิงคนนี้และผู้นำศาสนาต่างใช้สิ่งราคาแพงเพราะพระเยซูเหมือนกัน แต่แรงจูงใจและเป้าหมายต่างกันโดยสิ้นเชิง

☐ อีกทั้งการอุทิศของหญิงคนนี้เปรียบเทียบกับการอุทิศของหญิงม่ายในบทที่ 12 (ข้อ 43) หญิงม่ายนำทุกสิ่งใส่ “ตุ๊กตา” เพื่อวัตถุประสงค์ทางศาสนา (?) แต่หญิงคนนี้มอบสิ่งล้ำค่าของตนแก่พระเยซูผู้ทรงเป็น “บุคคล”

มื้อปัสกา (พระกระยาหารมื้อสุดท้าย)

มาระโก 13:1

* ในวันฆ่าลูกแกะปัสกา (วันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ, ข้อ 12) เมื่อสาวกลามว่าจะเตรียมมื้อปัสกาที่ไหน พระองค์ตรัสว่าจะพบชายคนหนึ่งอย่างอัศจรรย์ (ผู้ถือหม้อน้ำ) และจะเข้าไปในบ้านหลังหนึ่งเห็นห้องชั้นบนใหญ่ (ข้อ 13-14, คล้ายกับตอนหาลูกลาเมื่อเสด็จเข้าเยรูซาเล็ม-11:2) (ดูการอธิบายเรื่องวันที่ในคำอธิบายของ Donald English)

* ระหว่างมือปัสกา พระองค์ตรัสว่าจะมีผู้ทรยศ: “คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา” (ข้อ 18) สาวกเป็นทุกข์และถามว่า “เป็นข้าพระองค์หรือ?” (ข้อ 19) พระองค์ตรัสว่า “คือผู้ที่จุ่มในจานเดียวกับเรา”

(ข้อ 20, เทียบ สดด 41:9) แต่สาวกไม่รู้ว่าพระองค์หมายถึงใคร ☐

พระเยซูทรงรู้แม้กระทั่งวิธีที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างถูกต้อง และทรงรูว่านั้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า (ข้อ 21-“ตามที่เขียนไว้” เทียบ ข้อ 36)

* ระหว่างมืออาหาร พระองค์ทรงหยิบขนมปัง อวยพร หัก และประทานแก่สาวกว่า “จงรับเถิด นี่เป็นกายของเรา” (ข้อ 22, เทียบ ลก 22:19-“ที่ประทานให้เพื่อท่าน”)

☐ พระองค์ทรงเปลี่ยนถ้อยคำปกติในมือปัสกา (“นี่คือขนมปังแห่งความทุกข์”)

เพื่อกล่าวว่าต้องกินพระเยซูผู้ทรงเป็นลูกแกะปัสกา

* พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณ และประทานแก่พวกเขา ทุกคนดื่ม “นี่เป็นโลหิตของเรา คือโลหิตแห่งพันธสัญญา ที่หลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก” (ข้อ 24, เทียบ มธ 26:28-“ที่หลั่งออกเพื่อการอภัยบาป”)

☐ เมื่อสาวกได้ยินคำว่า “โลหิตแห่งพันธสัญญา” พวกเขาคิดถึงอะไร?

พันธสัญญาปัสกา? ในเหตุการณ์ปัสกา โลหิตลูกแกะสัญญาอะไร? พวกเขาคิดถึงพันธสัญญาของโมเสสหรือ?

พันธสัญญาการเข้าสู่หนัของอับราฮัมหรือ?

* “เราจะไม่ดื่มผลจากเถาจนกว่าจะถึงวันที่เราดื่มใหม่ในแผ่นดินของพระเจ้า” (ข้อ 25)

☐ คำปฏิญาณนาซีร์ (?) การตัดสินพระทัยไม่ถอยจนถึงความตาย

☐ สาวกเข้าใจอย่างไร? พวกเขาอาจคิดถึง “วันที่ดื่มใหม่ในแผ่นดินของพระเจ้า” ตามความคาดหวังของตนเอง แต่พวกเขายังไม่เข้าใจบรรยากาศของโต๊ะอาหารนั้น-บรรยากาศที่พูดถึงความตาย

โลหิตแห่งพันธสัญญา

มาระโก 13:1

* พันธสัญญา (เดิม) ที่ประชากรอิสราเอลทำกับพระเจ้าที่ภูเขาซีนายผ่านโมเสส

รวมถึงการประพรมโลหิตของเครื่องบูชา (อพย 24:6-8) เรื่องนี้ก็เป็นเช่นเดียวกันในพันธสัญญากับโนอาห์ (ปฐม 8:20-21) และพันธสัญญากับอับราฮัม (ปฐม 15:17-18)

* ในพันธสัญญานี้ พระเจ้าทรงอุทิศพระองค์แก่ประชากรของพระองค์

* บัดนี้พระเยซูทรงทำ ‘พันธสัญญาใหม่’ ด้วยพระโลหิตของพระองค์ (ลก 22:20, 1คร 11:25) “พระยาห์เวห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์” (ยรม 31:31)

- * ตั้งแต่สมัยพันธสัญญาเดิม การกินเลือดถูกห้าม เพราะเลือดคือชีวิต (ลนต 7:14)
แต่บัดนี้พระเยซูทรงให้เราดื่มพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประทานชีวิตของพระองค์แก่เรา
- * โลหิตเป็นสิ่งลบล้างบาป (ลนต 17:11) โดยการที่พระเยซูทรงถวายชีวิต (สิ้นพระชนม์)
ค่าจ้างของบาปของเราถูกชำระแล้ว

การประยุกต์ใช้

มาระโก 13:1

(1) เราให้สิ่งใดเป็นลำดับแรก?

- * พระเยซูทรงปกป้องหญิงที่เทน้ำมันหอม และทรงเตือนว่า ‘เวลานี้’
การเทน้ำมันหอมถวายพระเยซูเป็นเรื่องสำคัญและยิ่งใหญ่กว่าการช่วยคนยากจน
- * สาวกไม่อาจเข้าใจการกระทำของหญิงคนนั้น และคงยังไม่เข้าใจเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู
ความสนใจของพวกเขาเกี่ยวกับการใช้พระเยซูเพื่อ “ความสำเร็จ”
- * ในที่สุด ยูดาส อิสคาริโอททรยศและขายพระเยซู เรื่องนี้อยู่ในแผนการของพระเจ้า
แต่ความรับผิดชอบของยูดาสไม่ได้หายไป (ข้อ 21) นั่นเป็นการเลือกของเขาที่ออกมาจากใจชั่วของตนเอง
- ☐ ผู้ที่ไม่ถือพระเยซูเป็นลำดับแรก อาจกลายเป็นผู้ “ใช้” พระเยซูเพื่อผลประโยชน์ของตนเองได้ทุกเมื่อ
และความรับผิดชอบต่องานใหญ่หลวง (ไม่มีที่สิ้นสุด)

(2) พระเยซูทรงเป็นชีวิตของเราในพันธสัญญาใหม่

- * พระเยซูทรงเป็นลูกแกะปัสกา เดิมในมือปัสกาจะกินเนื้อลูกแกะ แต่พระเยซูประทาน
“ขนมปังซึ่งเป็นกายของพระองค์” ให้สาวกกิน
 - * เช่นเดียวกับประชากรอิสราเอลในสมัยอพยพที่ทาเล็ดลูกแกะที่วางบประดูและกินเนื้อลูกแกะจึงพ้นความตาย
วันนี้เราหลีกเลี่ยงความตายโดยการดื่มพระโลหิตของพระเยซู (เชิงสัญลักษณ์) และกินพระกายของพระเยซู WHY?
เพราะพระเยซูผู้ทรงเป็นลูกแกะสิ้นพระชนม์แทนชีวิตของเรา (ข้อ 24, เทียบ อสย 53:12)
 - * ความหมาย (เนื้อหา) ของพันธสัญญาใหม่:
 - ถ้าพันธสัญญาเดิมคือ ‘จงรักษารัษฎบัญญัติ แล้วจะมีชีวิต’ พันธสัญญาใหม่ก็คือ (เหมือนเหตุการณ์ปัสกา)
พระเยซูสิ้นพระชนม์แทน ‘ผู้เชื่อ’ เพื่อให้ ‘ผู้เชื่อ’ ไม่ต้องตาย
 - อีกทั้งพันธสัญญาเดิมถูกทำลายเพราะการไม่เชื่อฟังของอิสราเอล (ยรม 31:32)
- แต่พันธสัญญาใหม่สำเร็จแล้ว เพราะพระเยซูผู้แทนอิสราเอลทรงรักษารัษฎบัญญัติทั้งหมดครบถ้วน

* เราผู้เชื่อพระเยซูจะได้เข้าร่วมงานเลี้ยงแห่งแผ่นดินของพระเจ้า เพราะการ “สิ้นพระชนม์แทน” ของพระเยซู (ข้อ 25) ☐ พิธีมหาสนิททำให้เราระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูและงานเลี้ยงในแผ่นดินสวรรค์

* ผ่านพิธีมหาสนิท เราระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและสำรวจตนเอง

บทที่ 14(2) พระเยซูผู้ทรงยอมถูกจับด้วยพระองค์เองในมือคนบาป

ทรงพยากรณ์ว่าสาวกจะกระจัดกระจาย

มาระโก 13:1

* คำพยากรณ์ครั้งที่สองระหว่างมื้ออาหาร (ข้อ 27-31): ต่อจากคำพยากรณ์เรื่องยูดาสทรยศ (ข้อ 18)

พระองค์ตรัสว่าสาวกทุกคนจะสะดุด [skandalizo] “เราจะตีผู้เลี้ยง แล้วแกะจะกระจัดกระจาย” (ศคย 13:7), “แต่หลังจากเราเป็นขึ้นแล้ว เราจะไปกาลิลีก่อนพวกท่าน”

(ข้อ 28) ทรงพยากรณ์การเป็นขึ้นอีกครั้ง (เทียบ 9:31, 10:34-“จะเป็นขึ้นในวันที่สาม”) ☐

สาวกคงรู้สึกสับสนอย่างมาก

* เปโตรยืนยันว่าแม้สาวกคนอื่นทุกคนจะ ‘สะดุด’ เขาจะไม่เป็นเช่นนั้น (ข้อ 29) พระเยซูจึงตรัสว่า “คืนนี้ ก่อนไก่ขันสองครั้ง เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง” (ข้อ 30) เปโตรยังพูดอย่างมั่นใจอีกครั้งว่า “แม้ต้องตายกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์!” และสาวกทุกคนก็พูดเช่นเดียวกัน (ข้อ 31)

☐ เปโตรและสาวกยังคงพึ่งพาตนเอง (ไม่ใช่ทูลขอความช่วยเหลือ/พระเมตตาของพระเจ้า) แต่สาวกไม่อาจเฝ้าระวังและอธิษฐานได้ (ข้อ 38) และในที่สุดก็ทอดทิ้งพระเยซูหนีไป (ข้อ 50) เปโตรก็ปฏิเสธพระเยซูสามครั้งตามคำพยากรณ์ (ข้อ 71)

☐ เปโตรและสาวกพร้อมจะตาย (ข้อ 31) เพื่ออะไร? ทำไมความตึงใจนั้นล้มเหลว? สาวกคิดว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะถูกสร้างขึ้นด้วย “ดาบ” (กำลัง) แน่นอน (ข้อ 47) แต่เมื่อเห็นพระเยซูยอมถูกจับอย่างสงบ พวกเขาคงงุนงง

คำอธิษฐานครั้งสุดท้ายของพระเยซูและการถูกจับ

มาระโก 13:1

* พระองค์ทรงอธิษฐานที่สถานที่ชื่อเกทเซมนี (ภูเขามะกอกเทศ-ข้อ 26-ด้านตะวันตก) ทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปเป็นพิเศษ และทรงบอกความทุกข์ในพระทัยว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบตาย” (ข้อ 34)

ทรงสั่งทั้งสามโดยเฉพาะให้เฝ้าระวัง (เทียบ 13:37) แต่พวกเขาง่วงมาก (ข้อ 40)

แม้ได้ยินคำสั่งให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน “เพื่อจะไม่เข้าสู่การทดลอง” (ข้อ 38) ก็ยังหลับต่อไป

☐ เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง (ข้อ 38) สาวกจึงไม่อาจร่วมในความเจ็บปวดฝ่ายวิญญาณของพระเยซูได้ในที่สุดสาวก “เข้าสู่การทดลอง” และหนีไป

* คำอธิษฐานของพระเยซู (ข้อ 35-39): พระองค์ทรงอธิษฐานว่าถ้า “เป็นไปได้” ขอให้เวลานี้ผ่านพ้นไปจากพระองค์ (ข้อ 35) “อับบา พระองค์ทรงทำทุกสิ่งได้ (เทียบ 9:23, 10:27) ขอให้เวลานี้ผ่านพ้นไปจากข้าพระองค์” (ข้อ 36a)

☐ เราเห็นได้ว่าความเจ็บปวดที่พระเยซูทรงรู้สึกในพระทัยนั้นใหญ่หลวงเพียงใด (เทียบ ข้อ 33-34)

* “แต่ไม่ใช่ตามที่ข้าพระองค์ต้องการ แต่ตามที่พระองค์ทรงต้องการ [ขอให้สำเร็จ]” (ข้อ 36b) (เทียบ ลก 22:42, “พระบิดา ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้เวลานี้ผ่านพ้นไปจากข้าพระองค์ แต่อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”)

* พระเยซูทรงอธิษฐานแบบเดียวกันซ้ำสามครั้ง (ข้อ 39, มธ 26:44)

* ข้อ 41: “ยังนอนอยู่อีกหรือ? เขา [ยูดาส] ได้รับ [ค่าจ้าง] แล้ว เวลา [ได้] มาถึงแล้ว บุตรมนุษย์ถูกมอบไว้ในมือของคนบาป”

☐ เราเรียนรู้การอธิษฐานได้จากภาพพระเยซูทรงอธิษฐาน หากมีปัญหารุนแรงที่ทำให้ทุกข์ใจและขัดแย้งในใจ จงจดจ่ออธิษฐานอย่างอดทนและยาวนานจนใจมีความมั่นใจ (ข้อ 41)

* ขณะที่พระเยซูยังตรัสอยู่ ยูดาส อิสคาริโอทมาพร้อมกับกองกำลังรักษาพระวิหารและทหาร “จำนวนมาก” (มธ 26:47) (600 คน?-ยน 18:3) ยูดาสวางสัญญาณไว้ว่า คนที่เขาจูบ [phileo] ให้จับคนนั้นไว้ให้แน่น แล้วเข้ามาหาพระเยซูและจูบพระองค์หลายครั้ง/อย่างจริงใจ เพื่อทรยศพระเยซู (ข้อ 44-45)

☐ เราเองก็สารภาพพระเยซูด้วยริมฝีปาก แต่ในชีวิตกำลังทรยศพระองค์อยู่หรือไม่? มีเวลาที่เรแอบอายพระเยซูหรือไม่?

* เวลานั้น เปโตรใช้ดาบ (มีดสั้น) พันหูลาสของมหาปุโรหิตขาด (ข้อ 47)

<- ดูความกระตือรือร้นของเปโตร แต่พระเยซูทรงตำหนิเปโตร (มธ 26:52-54)

* พระเยซูตรัสว่าสิ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อให้ “คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์” สำเร็จ (ข้อ 49) สาวกทุกคน (ด้วยความงุนงง) ทอดทิ้งพระเยซูและหนีไป (ข้อ 50) มีเรื่องชยหนุ่มคนหนึ่ง (มาระโก?) หนีไปด้วย (ข้อ 51-52, มีการถกเถียงมากกว่าชยหนุ่มนี้คือใคร)

☐ เปโตรและสาวกยังไม่เข้าใจการกระทำของพระเยซู

การพิจารณาคดีของพระเยซูและการปฏิเสธของเปโตร

มาระโก 13:1

* พระเยซูถูกนำไปหามหาปุโรหิต (คายาฟาส) และถูกพิจารณาคดี (ต่อหน้าสภาชั้นเฮตริน) (ข้อ 53, เทียบ ยอห์นบันทึกว่าพระเยซูถูกสอบสวนโดยอันนาส-พอลตาของคายาฟาส อดีตมหาปุโรหิตก่อน)

เปโตรติดตามพระเยซูอยู่ห่าง ๆ (follow, ถูกล่าหุ้ย? ชี้ขาด?)

☐ เราเองกำลังติดตามพระเยซู “อยู่ห่าง ๆ” เหมือนเปโตรหรือไม่?

* ทั้งสภายาวยามกล่าวหาพระเยซูเพื่อจะฆ่า แต่พยานไม่ตรงกัน (ข้อ 56, 59) อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงนิ่งเงียบ (ข้อ 61, เทียบ อสย 53:7-“เหมือนลูกแกะที่เงียบ”)

* มหาปุโรหิตถามนำ (ผิดกฎหมาย) “เจ้าเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระผู้สร้างสรรพสิ่ง (พระเจ้า) หรือไม่?” (ข้อ 61) “เราเป็น และท่านทั้งหลายจะเห็น ‘บุตรมนุษย์’ นั่งเบื้องขวาของผู้ทรงฤทธิ์ และเสด็จมาพร้อมเมฆแห่งฟ้าสวรรค์”

(ข้อ 62, เน้นพระเทวภาพของพระเยซู) ☐ ตลอดเวลาที่ผ่านมา พระเยซูทรงสั่งคนไม่ให้บอกว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) แต่บัดนี้เมื่อถึงเวลา พระองค์ตรัสต่อหน้าผู้คนที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

* มหาปุโรหิตฉีกเสื้อของตนและกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายได้ยืนยันคำมั่นประมาทแล้ว”

ทุกคนที่นั่นตัดสินว่าพระเยซูสมควรตาย (ข้อ 64) บางคนถ่มน้ำลายใส่พระองค์ ชกพระองค์ และบอกให้ทรงทำนาย (ความสำเร็จของการบอกล่วงหน้าพระมหาทรมาน-10:34) พวกคนใช้ (=ข้อ 54) ก็ตีพระองค์ (ข้อ 65)

* เมื่อเปโตรกำลังฝังไฟอยู่ในลานบ้านของมหาปุโรหิต (ข้อ 54) สาวใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตพูดกับเขาว่า “ท่านก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย” (ข้อ 67)

☐ เขาปฏิเสธว่า “ไม่รู้และไม่เข้าใจว่าพูดอะไร” (ข้อ 68, เทียบ มธ 26:70-“ต่อหน้าทุกคน”, ลก 22:57-“ข้าพเจ้าไม่รู้จักเขา”)

* เขาออกไปที่ลานหน้า แล้วไถ่ขึ้น (ในบางสำเนา) “สาวใช้อีกคนหนึ่ง” (มธ 26:70) พูดกับคนอื่นว่า “คนนี้เป็นคนจากพวกเขา/เป็นของพวกเขา” (ข้อ 69)

☐ เขาปฏิเสธอีก (รูปไม่สมบูรณ์, ซ้ำแล้วซ้ำอีก, เทียบ มธ 26:72-“ข้าพเจ้าไม่รู้จักคนนั้น”, ลก 22:58-“ข้าพเจ้าไม่ใช่”)

* ต่อมาไม่นาน (ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา-ลก 22:59) คราวนี้หลายคนพูดว่า “เจ้าเป็นพวกเขา เพราะเจ้าเป็นชาวกาลิลี” (ข้อ 70, เทียบ มธ 26:73-รู้จากสำเนียง)

☐ เขาเริ่มสาปแช่งและสาบานว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้จักคนหนึ่งที่พวกท่านพูดถึง” (ข้อ 71) ทันใดนั้นไถ่ขึ้นครั้งที่สอง เปโตรนึกถึงพระวาระของพระเยซูและร้องไห้ (ออกไปข้างนอก หมอบลง และร้องไห้อย่างขมขื่น)

ลูกาบอกว่าก่อนเปโตรจะนึกขึ้นได้ พระเยซูทรงหันมาทอดพระเนตรเปโตร (ลก 22:61)

☐ เปโตรมั่นใจในตนเองเกินไป (ข้อ 29, 31) อีกทั้งไม่เชื่อฟังพระวาระให้เผื่อระวังและอธิษฐานเพื่อจะไม่เข้าสู่การทดลอง (ข้อ 37-38) ในที่สุด เขาปฏิเสธพระเยซูอย่างน่าอายต่อคำพูดของสาวใช้ และสุดท้ายก็ปฏิเสธพระเยซูอย่างหนักแน่นด้วยคำสาปแช่งและคำสาบาน

การประยุกต์ใช้

มาระโก 13:1

(1) ลองคิดว่าทำไมมาระโกจึงบันทึกความล้มเหลวของเปโตร

* อาจเป็นไปได้ว่ามาระโก (ลุ่มของเปโตร, เทียบ 1ปต 5:13) เขียนพระกิตติคุณมาระโกเมื่ออยู่กับเปโตรในคุกที่โรมช่วงบั้นปลายชีวิตของเปโตร (ก่อน ค.ศ. 65) ถ้าเป็นเช่นนั้น ทำไมมาระโกจึงบันทึกภาพน่าอายของเปโตรอย่างละเอียด (ข้อ 72)? และทำไมเปโตรจึงอนุญาต?

☐ น่าจะเป็นการบอกความล้มเหลวในอดีตของเปโตรโดยตรงไปตรงมา

เพื่อหนุนใจและฟื้นฟูผู้ที่ทรยศเพราะความกลัวท่ามกลางการข่มเหงในเวลานั้น และผู้ที่ล้มเหลวในความเชื่อ

* เราเองยังคงพึ่งพาตนเองเหมือนสาวก (ฉันทำได้!) และพยายามต่อสู้กับโลกด้วย “ดาบ” หรือไม่? (ดาต่อตา!

เงินคืออำนาจ! จะใช้กำลังแสดงให้เห็น! จะมีชีวิตที่มีความสุขกว่าเดิม)

แล้วจึงยังไม่เข้าใจการทรงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือไม่?

* เปโตรนึกถึงพระวาระของพระเยซูและกลับใจอย่างถ่อม แตกต่างจากยูดาส อิสคาริโอท

เปโตรได้รับการฟื้นฟูและรับผิดชอบงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า (นี่คือพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้า)

(2) จงมองดูพระเยซูผู้ทรงฟื้นฟูเรา

* เราเองก็ดำเนินชีวิตที่ล้มเหลวอยู่เสมอในชีวิตความเชื่อ แต่จงอย่ายอมแพ้

จงมองดูพระเยซูผู้ทรงรักเราจนถึงที่สุดและประทานโอกาสอีกครั้งแก่เรา

* เหตุผลที่เราสามารถติดตามพระเยซูได้ไม่ใช่เพราะเจตจำนงของเราแข็งแรง แม้เรายังอ่อนแอ

แต่เพราะเราได้รับกำลังจากพระเจ้า (ผ่านคำอธิษฐานที่ทูลขอความช่วยเหลือของพระเจ้า) จึงติดตามพระเยซูได้

☐ เหตุผลที่พระเจ้าทรงสัญญาและประทานพระคุณ (ฤทธิ์อำนาจ) นี้แก่เรา คือพระเยซูทรงอธิษฐาน “เพื่อเรา”

(เทียบ ลก 22:32 “แต่เราได้อธิษฐานเพื่อเจ้า เพื่อความเชื่อของเจ้าจะไม่ขาดไป และเมื่อเจ้าหันกลับแล้ว

จงทำให้พี่น้องของเจ้ามั่นคง”, ยน 17:15, 20) อีกทั้งการที่เปโตรกลับใจได้ก็เป็นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงทำให้ “ระลึกได้” (ยน 14:26)

* เหตุผลที่พระเยซูทรงอธิษฐานอย่างจริงจังในเกทเสมนีและในที่สุดทรงดำเนินทางกางเขนอย่างเจียบสงบ

ก็เพื่อให้พระประสงค์อันดีของพระเจ้าที่จะช่วยเราให้รอดสำเร็จ ☐ เพราะเหตุนี้

เวลานี้เราจึงได้รับพระคุณของพระเจ้า

* พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างชีวิตความเชื่อของเรา เปโตรกลัวต่อหน้าผู้คนและปฏิเสธพระเยซู

แต่พระเยซูทรงเป็นพยานถึงพระองค์เองต่อหน้าทั้งสภาอย่างไม่กลัว “เพื่อเรา” และทรงรับคำตัดสินประหาร

(เรากลัวอะไร?) ก่อนสิ่งนั้น พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างด้วยการเฝ้าระวังและอธิษฐาน ☐

เพราะฉะนั้น เราต้องเอาอย่างพระเยซู เป็นผู้ “เผ่าละวังและอธิษฐาน” และแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้า (ข้อ 38)

บทที่ 15

ทรงถูกพิจารณาคดีต่อหน้าปีลาต

มาระโก 15:1

* สภาชั้นเฮตรินตัดสินประหารอีกครั้งในตอนเช้ามีด (อย่างเป็นทางการ? ไม่ใช่!) แล้วนำพระเยซูไปมอบให้ปีลาต ☐
เหตุใดผู้นำศาสนายิวจึงต้องการมอบพระเยซูให้ปีลาตเพื่อประหาร? เพราะไม่มีอำนาจประหารหรือ? (เทียบ ยน 18:31)

พวกเขาสามารถฆ่าพระองค์ด้วยข้อหาหมิ่นประมาทพระวิหารได้ แต่พวกเขาระวังสายตาประชาชน (14:1)
และต้องการแขวนพระองค์บนไม้ (กางเขน) เพื่อประทับตราว่าเป็นผู้ถูกพระเจ้าสาปแช่ง (เทียบ ฉธบ 21:23)

* ปีลาตถามว่า “เจ้าเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?” (ข้อ 2, เทียบ ข้อ 9, 12)
เพราะฝูงชนได้กล่าวหาพระเยซูต่อปีลาตในข้อหา ‘กบฏ’ แล้ว (เทียบ ลก 23:2-ล่อลวงประชาชน ห้ามเสียภาษี
และอ้างตนเป็นกษัตริย์, ยน 19:12)

* แม้มีข้อกล่าวหามากมาย พระเยซูทรงนิ่งเงียบ ปีลาตประหลาดใจเมื่อเห็นเช่นนั้น (ข้อ 5)
ปีลาตรู้ว่าหาบัพโรหิตมอบพระเยซูเพราะความอิจฉา (ข้อ 10) และเพื่อหาทางปล่อยพระองค์
จึงถามตามธรรมเนียมปล่อยนักโทษว่าอยากให้อะไร “กษัตริย์ของชาวยิว” หรือไม่ (ข้อ 9)
แต่มหาบัพโรหิตยูดายฝูงชนให้ขอปล่อยยารับบัส (ข้อ 11) และฝูงชนร้องให้ตรึงพระเยซูที่กางเขน

* แม้ปีลาตประกาศว่าพระเยซูไม่มีความผิด (ข้อ 14, เทียบ ข้อ 10, ลก 23:22, ยน 18:38, 19:4, 6)
ผู้คนกลับร้องดังยิ่งขึ้น ปีลาตต้องการให้ประชาชนพอใจ จึงสั่งบัพโรหิตให้เห็น แต่ความตื่นตัวของผู้คนก็ไม่สงบลง

☐ ความปรารถนาที่บิดเบี้ยวของเราไม่รู้จักหยุด และวิ่งไปสู่จุดจบของมันเสมอ

* ทหารโรมันเยาะเย้ยพระเยซู (ข้อ 16-20): นำเข้าไปในวัง เสื้อสีม่วง มงกุฎหนาม คำนับ (“ขอทรงพระเจริญ
กษัตริย์ของชาวยิว”) ตีศีรษะ ถ่มน้ำลาย และกราบ

ทรงถูกตรึงที่กางเขน

มาระโก 15:1

* ระหว่างทางที่พระเยซูทรงแบกกางเขน ซีโมนชาวไซรีน “บิดาของอเล็กซานเดอร์และรุโฟ” (เทียบ รม 16:13)
แบกกางเขนของพระเยซูแทน

แสดงว่าพระกายของพระเยซูอ่อนล้ามากเพียงใด

* เมื่อมาถึงกลโกธา (คาลาเวรี) พวกเขาให้ ‘เหล้าองุ่นผสมมดยอบ’ แก่พระเยซู แต่พระองค์ไม่ทรงรับ (ข้อ 23, เทียบ มธ 27:34-ทรงชิมแล้วไม่ยอมดื่ม)

* ประมาณ 9 โมงเช้า พระองค์ถูกตรึงที่กางเขน (ข้อ 27)

☐ คนที่ผ่านไปมาดูหมิ่นพระเยซูว่า “เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวัน จงช่วยตนเองและลงมาจากกางเขนเถิด” (ข้อ 29) การทดลองครั้งสุดท้าย

☐ พวกปุโรหิตและธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอด แต่ช่วยตนเองไม่ได้ ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้ เพื่อเราจะเห็นและเชื่อ” (ข้อ 32) การทดลองครั้งสุดท้าย

☐ โจรที่ถูกตรึงทั้งซ้ายและขวา (ข้อ 17) ก็ด่าพระเยซู

<- ใครครอบครองที่นั่งซ้ายขวาของพระเยซู? ใครดื่มถ้วยที่พระเยซูทรงดื่ม?

* เมื่อถึงเที่ยง ความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินสามชั่วโมง

☐ ใน “ความมืด” สามชั่วโมงนั้น พระเจ้าทรงพิพากษาใคร? (พระบุตรของพระเจ้า)

* และเวลา 3 โมงเย็น (เวลาถวายเครื่องบูชาพระวิหาร) พระองค์ร้องว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เหตุใดจึงทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?” (ข้อ 34, เทียบ สดด 22:1)

นี่เป็นการตอบสนองต่อการเยาะเย้ยของผู้คนหรือ? (ในเวลานั้น

กลุ่มยิวบางกลุ่มเชื่อว่าเอลียาห์ถูกส่งมาเหมือนทูตสวรรค์เพื่อช่วยครุผู้มีชื่อเสียง-ข้อ 36)

* แล้วพระองค์ร้องเสียงดังเป็นครั้งสุดท้าย (“สำเร็จแล้ว”-ยน 19:30, “พระบิดา ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์”-ลก 23:46) และสิ้นพระชนม์

* เหตุการณ์ใหญ่สองอย่าง (พระกิตติคุณสหทรรศน์กล่าวถึงทั้งหมด):

☐ ม่านพระวิหารฉีกขาด “จากบนลงล่าง” (ข้อ 38) ☐ แสงเชิงสัญลักษณ์ว่าระเบียบของพระวิหารจะพังทลาย (เทียบ บทที่ 11-การชำระพระวิหาร, บทที่ 13-คำพยากรณ์การทำลายเยรูซาเล็ม)

☐ (เมื่อเห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็กลัว-มธ 27:54) นายร้อยกล่าวว่า “แท้จริง คนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (เทียบ 1:1, 3:11, 5:7)

☐ ในเวลานั้น ผู้คนเชื่อว่าซีซาร์เป็น “พระบุตรของพระเจ้า” (เทียบ 12:6)

แต่นายร้อยยอมรับว่าพระเยซูนี้แหละคือพระบุตรของพระเจ้า (พระเทวภาพ)

นายร้อยสารภาพเช่นนั้นได้อย่างไร? เพียงเพราะกลัวหรือ?

การฝังพระศพ

มาระโก 15:1

* ผู้หญิงหลายคนติดตามพระเยซูมาจากกาลิลีอยู่ที่ทางเขนของพระเยซู (ข้อ 40-41) และผู้หญิงสองคนในนั้น (มารีย์ชาวมักดาลา, มารีย์มารดาของโยเสส)

เห็นว่าพระเยซูถูกวางไว้ในอุโมงค์ (ข้อ 47)

* โยเซฟชาวอาริมาเธีย (ข้อ 43, สมาชิกสภาที่นับถือ, มธ-คนร่ำรวย, สาวกของพระเยซู, ลก-คนชอบธรรม, ยน-เคยกลัว) ได้รับอนุญาตจากปีลาต รับพระศพของพระเยซูไปฝัง เขาห่อพระศพด้วยผ้าป่านเนื้อดีและวางไว้ใน “อุโมงค์ใหม่” (มธ 27:6) ที่สกัดในศิลา แล้วกลิ้งหินใหญ่ปิดไว้

☐ เน้นว่าไม่เพียงเปโตร แต่สาวกสิบคนที่สาบานว่าจะสัตย์ซื่อ (14:31)

ทั้งหมด (ยกเว้นยอห์นอาจเป็นไปได้) ได้ละทิ้งพระเยซูไปโดยสิ้นเชิง (ผู้ชาย vs. ผู้หญิง, สาวกสิบสอง vs. ผู้ติดตามคนอื่น)

การประยุกต์ใช้

มาระโก 15:1

(1) พระเยซูคือใคร?

* มาระโกใช้คำว่า “กษัตริย์ของชาวยิว” ซ้ำ ๆ ต่อเนื่อง (ข้อ 2, 9, 12, 18, 26) แต่พระเยซูไม่ใช่เพียงกษัตริย์ (พระเมสสิยาห์) ของชนชาติยิวเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของทุกชนชาติ (อาณาจักร)

ในโลกและเป็นพระบุตรของพระเจ้า (1:1, 3:11/5:7-คำสารภาพของผี, 15:39-คำสารภาพของคนต่างชาติ)

* พระเยซูทรงเท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดา แต่ทรงยอมเป็นมนุษย์และเสด็จลงมายังโลกนี้ด้วยพระองค์เอง และทรงเลือกทางแห่งความตายด้วยพระองค์เอง นั่นเป็นพระประสงค์ของพระบิดาและเป็นเป้าหมายของพระเยซู (เทียบ 8:31, 9:31, 10:33-34, 14:21, ยน 19:30-“สำเร็จแล้ว”)

* พระเยซูทรงเป็นผู้ถูกพระบิดาทอดทิ้ง “แทนเรา” คนบาปที่ควรถูกทอดทิ้ง (ข้อ 34) พระเยซูไม่ได้เพียงถูกคนเกลียดและทอดทิ้ง แต่เพราะพระเยซูถูกพระเจ้าทอดทิ้ง เราจึงได้รับการยอมรับจากพระเจ้า

* พระเยซูประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่ (ransom) เพื่อคนเป็นอันมาก (10:45) พระเยซูสิ้นพระชนม์ในฐานะเครื่องบูชาแห่ง “พันธสัญญาใหม่” เหมือนลูกแกะปัสกา (วว 5:12, “พระเมษโปดกผู้ถูกฆ่านั้นสมควรได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา กำลัง เกียรติ พระสิริ และคำสรรเสริญ!”)

* พระเยซูไม่ใช่เพียงผู้ที่ทรงเป็นแบบอย่างเพื่อทำให้โลกนี้ดีขึ้นเล็กน้อย พระเยซูทรงเป็นผู้แก้ปัญหารากฐานของโลกนี้ (บาป) และทำให้แผ่นดินของพระเจ้า (อาณาจักรแห่งความยุติธรรม) สำเร็จสมบูรณ์

(2) เราสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

* มาระโกเน้นว่าชีวิตและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์จริง และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ไม่ใช่เพราะ “ไร้กำลัง” แต่เพื่อการไถ่แทนคนเป็นอันมาก (เทียบ

การกล่าวชื่อบุคคลหลายคนในบทที่ 15 เป็นพยานว่าเหตุการณ์นี้เป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ในเวลานั้น/มีพยาน)

ข้อ 21-อเล็กซานเดอร์และรุโฟ, ข้อ 43-โยเซฟชาวอาริมาเธีย, ข้อ 47-มารีย์ชาวมัคดาลา, โยเซฟ

* ยุคที่พระกิตติคุณมาระโกถูกเขียนเป็นยุคที่มีการข่มเหงมาก

คนจำนวนมากทนทุกข์มากมายและแม่ตายเพราะเชื่อพระเยซู ในอีกด้านหนึ่ง

อาจมีคนที่ถูกต้ออกจากทางแห่งความเชื่อด้วย

☐ ดังนั้น เรื่องความล้มเหลวของเปโตรและสาวกคงเป็นทั้งการปลอมโยนและการท้าทายแก่คริสเตียนบางคน

* บัดนี้พระกิตติคุณมาระโกเร่งเร้าผู้อ่านว่า คุณจะสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

☐ “สาวกจากไป ผู้หญิงติดตามอย่างกล้าหาญ คนต่างชาติก็สารภาพว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า แล้วคุณจะเชื่อและติดตามพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?”

* วันนี้คนจำนวนมากได้ยินว่าพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระบุตรของพระเจ้า หลายคนถือคำนี้เบา

แต่ผู้ที่เชื่อและติดตามพระเยซูว่าเป็น “พระบุตรของพระเจ้า”

ต้องดำเนินชีวิตไม่ใช่เพื่อความโลภของตน-ความสำเร็จ/ความสุขในโลกนี้

แต่เพื่อแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าและความยุติธรรม

* ตามพระวจนะของพระเยซู แต่ละคนต้องแบกกางเขนของตน (ปฏิเสธตนเอง) และติดตามพระเยซู (8:34, เทียบ ข้อ 21) การติดตามพระเยซูคือการ “เชื่อฟัง” พระวจนะของพระเยซู จงปฏิบัติความรักและความยุติธรรม!

บทที่ 16

ผู้หญิงที่เห็นอุโมงค์ว่างเปล่า

มาระโก 16:1

* เช้าตรู่วันแรกหลังวันสะบาโต (วันอาทิตย์ ประมาณ 5:30 น.) มารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยาโคบ

และชาโลเม ไปที่อุโมงค์เพื่อขโมยพระศพของพระเยซู (ไม่ใช่เพราะคาดหวังการเป็นขึ้น)

☐ การกล่าวชื่อผู้หญิงสามครั้ง (15:40, 47, 16:1) เน้นว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูไม่ใช่ตำนาน

แต่เป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ (มีพยาน) ในสังคมโบราณ คำพยานของผู้หญิงไม่ค่อยได้รับความเชื่อถือ ถึงกระนั้น

มาระโกบันทึกตามความจริง

* ขณะก้าวลงว่าใครจะกลิ้งหินปิดอุโมงค์ให้ พวกเธอเห็นว่าหินถูกกลิ้งออกแล้ว

และเห็นชายหนุ่มสวมเสื้อขาวนั่งอยู่ในอุโมงค์ จึงตกใจ

* ชายหนุ่มกล่าวว่า “อย่าตกใจ พวกท่านกำลังมองหาพระเยซูผู้ถูกตรึง แต่พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว

และกำลังเสด็จไปกาลิเลี จงบอกเปโตร” (ข้อ 6-7, เทียบ 14:28-พระสัญญาเรื่องกาลิเลี)

☐ คำพยากรณ์การเป็นขึ้นของพระเยซูสำเร็จ (8:31, 9:31, 10:34)

แต่ไม่มีสาวกคนใดปรากฏตัวในวันที่สามพร้อมความคาดหวังการเป็นขึ้น ชาวยิวเชื่อว่า ‘ทุกคนจะเป็นขึ้น’ เมื่อโลกได้รับการฟื้นฟู แต่ไม่เชื่อการเป็นขึ้นของบุคคลเฉพาะ

☐ การกล่าวถึงเปโตรแสดงความรักที่ทรงยอมรับของพระเยซูอีกครั้ง “เพราะพระเยซูถูกทอดทิ้ง เราจึงได้รับการยอมรับจากพระเจ้า”

* ปฏิกิริยาของผู้หญิง: ผู้หญิงไม่ได้ตอบสนองด้วยความเชื่อเลย ตรงกันข้าม พวกเธอตกใจ กลัว ตัวสั่น และหนีไป ไม่ได้บอกอะไรกับใคร (ข้อ 8)

☐ พระกิตติคุณมาระโกจบเช่นนี้ เน้นอนว่าตอนจบเช่นนี้ดูเหมือนขัดกับพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ แต่คำบรรยายทางจิตใจและสภาพชั่วคราวเช่นนี้อาจเกิดร่วมกันได้ ในที่สุดผู้หญิงก็บอกข่าวนี้แก่สาวก แต่สาวกเองก็ยังไม่เชื่อ (ข้อ 11, 13-14)

☐ ตอนจบเช่นนี้คงเป็นทั้งการปลอมโยนและการทำลายแก่ผู้เชื่อจำนวนมากในเวลานั้นที่หลุดจากความเชื่อและท้อใจ พระกิตติคุณมาระโกยังคงถามเราในวันนี้ว่า “แล้วคุณจะทำอย่างไร?” เราต้องสร้างบทสรุปของมาระโกด้วยชีวิตของเรา “ข้าพเจ้าจะตอบสนองต่อข่าวว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้วอย่างไร?”

การประยุกต์ใช้

มาระโก 16:1

(1) เชื่อว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นข้อเท็จจริงหรือไม่?

* ทำไมคนแรกๆ ที่เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูจึงเป็นผู้หญิง? ถ้าต้องการให้คนอื่นเชื่อ ให้ ‘ผู้นำระดับสูง’ เห็นและเป็นพยานไม่ได้ดีกว่าหรือ? ถึงกระนั้น พระเจ้าประทานสิทธิพิเศษนั้นแก่ ‘ผู้หญิง’ วันนี้ก็ไม่เหมือนกันหรือ? คนอ่อนแอและผู้ถูกทอดทิ้งมักสละสภาพความเชื่อก่อนมิใช่หรือ? นั่นคือพระประสงค์ของพระเจ้า

* พระเยซูผู้ “ตั้งแผ่นดินของพระเจ้า” ไม่ใช่ด้วยกำลัง แต่ด้วยความตาย ในวันนี้ก็ยังทรงขยายแผ่นดินของพระเจ้าผ่านผู้ที่อ่อนแอ (เหมือนสาวก) ไม่ใช่ผู้มีอำนาจ

* เราเชื่อการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่แทนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ความเชื่อนี้เป็นไปได้ไม่ใช่เพราะเราเห็นพระองค์ด้วยตาเนื้อ แต่เพราะเราเชื่อด้วยใจ ด้วยความเชื่อ เราจึงเห็นการเป็นขึ้นและชีวิตนิรันดร์ของเราเองด้วย (เทียบ 2 คร 5:7)

* สำหรับผู้เชื่อ ความเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายเป็นแก่นสำคัญ (1 คร 15:14, 17, 19) “ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ข่าวประเสริฐที่เราประกาศก็ไร้ประโยชน์ และความเชื่อของท่านทั้งหลายก็ไร้ประโยชน์... ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ว่างเปล่า และท่านยังอยู่ในบาปของท่าน... ถ้าเรามีความหวังในพระคริสต์เพียงในชีวิตนี้ เราก็น่าเวทนามากว่าคนทั้งปวง”)

* พิธีมหาสนิทของเราไม่ใช่พิธีที่เราที่ใครควรดูเพียงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู แต่เป็นพิธีแห่งความยินดีที่สารภาพว่าพระองค์ยังทรงพระชนม์ และมองไปยังวันที่จะอยู่กับพระองค์ตลอดนิรันดร์

(2) การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูเปลี่ยนชีวิตของข้าพเจ้าอย่างไร?

* ผู้ที่เชื่อการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ก็เชื่อว่าตนเองจะเป็นขึ้นด้วย

และมั่นใจว่าจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในชีวิตนิรันดร์ ความเชื่อและความมั่นใจนี้ให้กำลังใจเราในการดำเนินชีวิตอย่างกล้าหาญในโลกที่เต็มไปด้วยความทุกข์

* จะมีสันติสุขและความกล้าหาญ โดยคิดถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงชนะความตายและชนะอำนาจของซาตาน (ยน 16:33, “เราบอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน เพื่อท่านจะมีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะมีความทุกข์ยาก แต่จงกล้าหาญเถิด เราชนะโลกแล้ว!”)

* จงหวังชีวิตในสวรรค์ ที่ซึ่งไม่มีความเจ็บปวด ไม่มีความโดดเดี่ยว ไม่ต้องดิ้นรนเพื่อได้รับการยอมรับ

ไม่มีความวุ่นวายเปล่าหลังความสุขชั่วคราว ไม่มีใจเกลียดชังอีกต่อไป ไม่ต้องระวังสีหน้าคนอื่นเพื่อเอาตัวรอด

ไม่ต้องกังวลเพื่อความปลอดภัยของตนและครอบครัว ที่ซึ่งบาปทั้งหมดที่เคยทำให้พระเจ้าเสียพระทัยหายไป

และเหนือสิ่งอื่นใด คือที่ซึ่งสามารถอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นที่รักตลอดนิรันดร์ ภาคผนวก:

การอภิปรายเรื่องตอนจบของพระกิตติคุณมาระโก นักวิชาการส่วนใหญ่ยอมรับว่าทั้งตอนจบสั้นและตอนจบยาวถูกเพิ่ม

เติมภายหลัง William Farmer ได้แย้งว่าตอนจบยาวเป็นของมาระโก ตอนจบยาวโดยทั่วไปหมายถึงข้อ 9-20

ส่วนตอนจบสั้นเป็นของศตวรรษที่ 7, 8, 9 มีข้อความดังนี้ “แต่พวกเขาเล่าสิ่งทั้งหมดที่ได้ยินแก่เปโตรและผู้ที่อยู่กับเขา

อย่างย่อ หลังจากสิ่งเหล่านี้ พระเยซูเองทรงส่งคำประกาศศักดิ์สิทธิ์และไม่เสื่อมสลายเรื่องความรอดนิรันดร์ผ่านพวกเขา

จากตะวันออกถึงตะวันตก” ตอนจบยาวถูกใส่ใน Textus Receptus

เพราะเป็นสำเนาภาษากรีกที่ีราสมุสในศตวรรษที่ 16 หาได้ และจึงถูกใส่ในพระคัมภีร์ทีนเดลและคิงเจมส์

(ฉบับอังกฤษ) ด้วย แต่สำเนาภาษากรีกที่เก่าแก่และมีอำนาจที่สุดสองฉบับ (B-วาติกัน, α -ซีนาย) ไม่มีตอนจบยาว

(Beck) อีกทั้งสำเนา K (ต้นแบบและฉบับละตินเก่าแก่), สำเนาซีเรียซีนาย และสำเนาโบราณอื่น ๆ ก็ไม่มีเช่นกัน

ยูเซบิอุสและเจอโรม นักประวัติศาสตร์คริสต์จักรศตวรรษที่ 4 กล่าวว่า สำเนาที่ถูกต้องที่สุดและเกือบทั้งหมดจบที่ข้อ 8

นอกจากนี้ บิดาคริสต์จักรยุคแรกจำนวนมากก็ยืนยันว่าตอนจบยาวเป็นของปลอม

นักวิชาการมองว่าตอนจบยาวถูกประกอบขึ้นในต้นศตวรรษที่ 2 (โดยผู้คัดลอก) (Hengel) คำศัพท์ 18

คำในตอนจบยาวเป็นคำใหม่ที่ไม่ปรากฏในพระกิตติคุณมาระโก

แม้ตอนจบยาวจะดีตรงที่กล่าวถึงหัวข้อความเชื่อและความไม่เชื่อ

แต่คำสัญญาเรื่องหมายสำคัญไม่สอดคล้องกับส่วนหลักของพระกิตติคุณมาระโก (Donald English) ถ้าเช่นนั้น

มาระโกตั้งใจจบพระกิตติคุณที่ 16:8 หรือไม่? มีสองความเห็น บางคนเช่น Stonehouse ตอบว่า “ใช่”

ขณะที่นักวิชาการคนอื่นตอบว่า “คงไม่ใช่”

“เอกสารโบราณจำนวนมากพอใจเพียงการพยากรณ์หรือบอกใบ้เหตุการณ์ที่จะตามมาอย่างชัดเจนหลังเรื่องราวหลักจบลง... การหยุดเขียนเช่นนั้นเป็นเทคนิควรรณกรรมและวาทศิลป์ของยุคนี้”

(IVP Background Commentary) เช่น หนังสือยอห์นของกรีกโบราณ-อีเลียต เป็นต้น

พระกิตติคุณมาระโกน่าจะถูกเขียนเร็วกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ

และในเวลานั้นพยานการฟื้นคืนพระชนม์จำนวนมากยังมีชีวิตอยู่

ดังนั้นตอนจบที่ดูไม่เสร็จสมบูรณ์กลับอาจให้ผลที่ชัดเจนยิ่งกว่า (เหมือนหลังละครจบแล้วนักแสดงออกมาด้วยตนเอง)

* หากต้องการดูการอธิบายละเอียดเรื่องนี้ ให้ดูคำอธิบายของ Robert Stein และ Hendriksen

ลูกา

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24

บทที่ 1

บทนำพระกิตติคุณลูกา

ลูกา 1:1

ขอแจ้งว่าได้อ้างอิงงาน BECNT ลูกา ของดาร์เรล บ็อค (2013, สำนักพิมพ์บูอิงและแกชชอก) เป็นหลัก

บทนำ

ภาพรวมลูกา-กิจการ

ลูกา 1:1

ดาร์เรล บ็อคกล่าวว่าสำคัญที่จะอ่านกิจการด้วยมุมมองของพระกิตติคุณลูกา

และชี้ให้เห็นความจำเป็นของการเชื่อมหนังสือทั้งสองเล่มของลูกาเข้าด้วยกัน

เราต้องฟังเทววิทยาที่พระกิตติคุณลูกาและกิจการบอกเล่าร่วมกัน

ลูกา-กิจการเน้นความต่อเนื่องและความสำเร็จของพระสัญญาที่พระเจ้าประทาน

ผู้เขียนและจุดประสงค์ในการเขียน

ลูกา 1:1

ลูกาเป็นผู้เขียนพระคัมภีร์เพียงคนเดียวที่เป็นคนต่างชาติ และเขาเขียนพระกิตติคุณลูกากับกิจการซึ่งกินเนื้อหาเกือบหนึ่งในสี่ของพันธสัญญาใหม่ เขาร่วมเดินทางประกาศครั้งที่สองของเปาโล

และเมื่อเปาโลเยี่ยมฟิลิปปีในการเดินทางครั้งที่สาม ลูกาก็เข้าร่วมด้วย (กจ 20:5-6) เขาเป็นแพทย์ที่เป็นที่รัก (คส

4:14) และเป็นเพื่อนร่วมงานสัตย์ซื่อที่อยู่กับเปาโลในการถูกจองจำที่กรุงโรมครั้งที่หนึ่งและสอง (กจ 28:8-9, 2ทธ

4:11) ตามธรรมเนียมกล่าวว่าเขามีชีวิตถึงอายุ 74 ปีและเสียชีวิตด้วยความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณในแคว้นบิธีเนีย

ย หรืออีกธรรมเนียมหนึ่งกล่าวว่าเขาถูกฆ่าเป็นมรณสักขีในกรีซ “ลูกาอธิบายว่าคริสต์ศาสนาเริ่มต้นอย่างไร

และข่าวประเสริฐของคริสต์ศาสนาแพร่ขยายจากเยรูซาเล็มไปถึงกรุงโรมได้อย่างไร” “ด้วยวิธีนี้

หนังสือสองเล่มนี้ครอบคลุมการเริ่มต้นของข่าวประเสริฐ การสถาปนาความรอดในพันธกิจของพระเยซู

และการประกาศเรื่องความรอดของคริสตจักรยุคแรก” (Howard Marshall, 1980)

จอห์น สตีลต์ดอร์รียาลูกาว่าเป็นนักประวัติศาสตร์ นักการทูต และนักเทววิทยา-ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

(1) ลูกาในฐานะนักประวัติศาสตร์

ในกลางศตวรรษที่ 19 เฟร็ดริช คริสเตียน บาวร์ (F. C. Baur)

ผู้นำสำนักที่อิงเงินสงฆ์ความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์ของกิจการ แต่ลูกศิษย์ของเขา วิลเลียม แรมซีย์ หลังจากตรวจสอบประวัติศาสตร์ของกิจการอย่างลึกซึ้ง ก็ยอมรับว่าผู้เขียนกิจการเป็น “นักประวัติศาสตร์ชั้นหนึ่ง” อีกทั้ง เชอร์วิน-ไวต์ (Sherwin-White)

อาจารย์ประวัติศาสตร์โบราณแห่งมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดและนักประวัติศาสตร์กรีก-โรมันมีอาชีพ กล่าวว่า

“หลักฐานที่ยืนยันความแน่นอนทางประวัติศาสตร์ของกิจการนั้นหนักแน่นอย่างท่วมท้น...

แม้แต่ในรายละเอียดปลีกย่อย ความพยายามที่จะปฏิเสธความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์พื้นฐานของหนังสือนี้ ในปัจจุบันต้องถือว่าไม่สมเหตุผลผลอย่างยิ่ง นักประวัติศาสตร์โรมันถือเรื่องนี้เป็นเรื่องแน่นอนมานานแล้ว”

(2) ลูกาในฐานะนักการทูต

ลูกาตอบสนองอย่างไวต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อข่าวประเสริฐแพร่ไปในจักรวรรดิโรมัน

และเขานำเสนอการแก้ต่างทางการเมืองอย่างรอบคอบ เขาปกป้องคริสต์ศาสนาจากความเข้าใจผิดของเจ้าหน้าที่โรมันอย่างแข็งขัน (มาร์แชลล์ถือว่านี่เป็นจุดประสงค์รอง) คริสเตียนไม่ได้ปลุกปั่นหรือทำลายระเบียบสังคม

ตรงกันข้าม พวกเขาบริสุทธิ์ทั้งทางกฎหมายและศีลธรรม และส่งอิทธิพลดีต่อสังคม

พวกเขาไม่ได้สนใจตั้งจักรวรรดิอีกแห่งบนโลกนี้ แต่ดำเนินชีวิตดีทางศีลธรรมและขยันช่วยเหลือผู้อื่น เพื่อรอรับแผ่นดินที่มองไม่เห็น คือแผ่นดินของพระเจ้าที่จะมาถึง

นอกจากนี้ ลูกาอธิบายผ่านกระบวนการแพร่ขยายของคริสต์ศาสนาว่า คริสต์ศาสนาไม่ใช่ศาสนาใหม่ แต่เป็น “รูปแบบที่บริสุทธิ์ที่สุดของยิวศาสนา”

ซึ่งทำให้ยิวศาสนาสำเร็จ ตั้งแต่ศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสต์ศักราช

ยิวศาสนาได้รับเสรีภาพภายใต้การอนุญาตของจักรวรรดิโรมัน ดังนั้นการข่มเหงคริสต์ศาสนาจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ลูกาตั้งใจบันทึกสามครั้งว่าเจ้าหน้าที่โรมันยอมรับว่าเปาโลไม่มีความผิดเมื่อพิจารณาคดีเขา “จากมุมมองของชาวโรมัน

ลูกาต้องการแสดงว่าคริสต์ศาสนาเป็นผลของพัฒนาการที่ชอบธรรมของยิวศาสนา

และดังนั้นควรได้รับสถานะพิเศษเช่นเดียวกันในฐานะศาสนาที่จักรวรรดิยอมรับ” (Howard Marshall, 1980)

ลูกาไม่ได้แก้ต่างเพียงความสัมพันธ์ระหว่างคริสต์ศาสนากับสังคม

แต่ยังแก้ต่างอย่างจริงจังเรื่องสันติสุขภายในชุมชนคริสเตียนด้วย

โดยเฉพาะพันธกิจของเปาโลยอมทำให้ชุมชนเยรูซาเล็มที่มีอัครทูตสิบสองเป็นศูนย์กลางเกิดความเข้าใจผิดได้ง่าย

ลูกาปกป้องว่าคริสตจักรมากมายที่ตั้งขึ้นในโลกคนต่างชาตินั้นเป็นคริสตจักรเดียวกันที่

“รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียว” โดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

“ลูกาใส่เรื่องเหล่านี้ไว้ในการเล่าเรื่องของเขอย่างชัดเจน เพื่อแสดงผ่านการพรรณนาเปโตรและเปาโลว่า

ทั้งสองเป็นอัครทูตของพระคริสต์เหมือนกัน มีหน้าที่เดียวกัน ข่าวประเสริฐเดียวกัน และความน่าเชื่อถือเดียวกัน”

(John Stott, 1994)

(3) ลูกาในฐานะนักเทววิทยาและผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

ข้อเท็จจริงที่ว่าลูกาเป็นนักเทววิทยา (เขาเขียนลูกา-กิจการด้วยการตีความทางเทววิทยาต่อประวัติศาสตร์คริสต์ศาสนา) ไม่ได้ทำลายความน่าเชื่อถือทางประวัติศาสตร์ของกิจการ นักวิจารณ์เชิงบรรณาธิการกล่าวว่าลูกาบิดเบือนประวัติศาสตร์และสร้างเรื่องขึ้นเพื่อสร้างสารทางเทววิทยา แต่ Howard Marshall ผู้เชี่ยวชาญด้านนี้กล่าวว่า

“ลูกาเป็นทั้งนักประวัติศาสตร์และนักเทววิทยา... ในฐานะนักเทววิทยา

ลูกาสนใจให้สารของเขาเกี่ยวกับพระเยซูและคริสตจักรยุคแรกตั้งอยู่บนประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้...

สิ่งที่ลูกาสนใจไม่ใช่ประวัติศาสตร์ในฐานะข้อเท็จจริงเท่านั้น

แต่คือความหมายแห่งความรอดที่ปรากฏในประวัติศาสตร์” มาร์แชลกล่าวว่าหัวใจของเทววิทยาลูกา (ลูกา-กิจการ) คือความรอด และจอห์น สตีลตันกล่าวถึงสามประเด็นเน้นของเทววิทยาคความรอดของลูกา

☐ ความรอดถูกจัดเตรียมโดยพระเจ้า (ลก 2:30-31, คำเทศนาของสเทเฟน/เปโตร/เปาโล)

☐ ความรอดถูกประทานโดยพระคริสต์ (ลก 2:11, 19:10, กจ 2:38-39, 13:38-39)

☐ ความรอดถูกเสนอแก่ทุกคน (ลก 2:31-32, กจ 2:17) ลูกาแสดงให้เห็นว่าการเสด็จมาของพระเยซู

การเกิดขึ้นของคริสตจักร การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการแพร่ขยายข่าวประเสริฐสู่โลกคนต่างชาติ

ล้วนเป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิม อีกทั้งลูกายังหนุนใจผู้เชื่อด้วยความหวังในเชิงอภิปาล

และให้น้ำหนักแก่พันธกิจแท้ของคริสตจักร คือการประกาศ

ช่วงเวลาเขียน

ลูกา 1:1

กิจการไม่ได้บันทึกการตายของเปาโลในฐานะการประหารตามกระบวนการยุติธรรมโดยชาวโรมันในสมัยเนโร (ค.ศ.

54-68, การข่มเหง ค.ศ. 64) การเสนอว่าหนังสือเขียนในศตวรรษที่ 2 เป็นไปไม่ได้อย่างชัดเจน

และการเสนอว่าเขียนในคริสต์ศตวรรษ 80 หรือ 90 ก็มีความเป็นไปได้น้อย (มาร์แชล)

น่าจะเหมาะสมกว่าที่จะเห็นว่าเขียนก่อน ค.ศ. 70 (การทำลายเยรูซาเล็ม) ในช่วงใดช่วงหนึ่ง (F. F. Bruce, Darrell Bock)

สารบัญ (ดาร์เรล บ็อค)

บทที่ 2

พระเยซูทรงเปิดเผยความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์เอง

ลูกา 2:41-52

II. การเตรียมพร้อมสำหรับพันธกิจสาธารณะ: ทรงได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณโดยพระเจ้า

บทที่ 9

คำสารภาพความเชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์และคำสอนเรื่องการเป็นสาวก

ลูกา 9:18-50

IV. การเดินทางสู่เยรูซาเล็ม: การปฏิเสธของชาวยิวและทางใหม่ (9:51-19:44)

บทที่ 18

ความรับผิดชอบที่มอบไว้และการเสด็จเข้าเยรูซาเล็มด้วยน้ำตา

ลูกา 18:31-44

V. เยรูซาเล็ม: พระเยซูผู้ไถ่ความผิดถูกประหาร แต่ทรงเป็นขึ้น (19:45-24:53)

บทที่ 24

การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู

ลูกา 24:1-53

I. คำนำของพระกิตติคุณลูกา และเรื่องของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

บทที่ 1

การเขียนอย่างรอบคอบ

ลูกา 1:1-4

ลูกาไม่ใช่คนแรกที่เขียนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู ลูกาเองเป็นผู้ตรวจสอบและรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียดตั้งแต่ต้น (หรือเป็นเวลานาน) และเขียนเรื่องนี้ “ตามลำดับ” [kathexes] เพื่อให้ความเชื่อของ “ท่านเธโอฟิลัสผู้ทรงเกียรติ” มั่นคงยิ่งขึ้น ในลูกา-กิจการ ลูกาจัดเรียงข้อมูลของเขาตามภูมิภาค มีความเห็นหลายอย่างเกี่ยวกับ “ท่านเธโอฟิลัสผู้ทรงเกียรติ”

ผู้รับหนังสือ แต่ไม่มีสิ่งใดทราบแน่ชัด นักวิชาการบางคนเห็นว่าหมายถึง “คริสเตียนผู้ยำเกรงพระเจ้า (ผู้รักพระเจ้า)” ส่วนคนอื่นเห็นว่า เมื่อใช้ร่วมกับคำเรียก “ผู้ทรงเกียรติ” [kratistō]

น่าจะหมายถึงบุคคลเฉพาะที่มีตำแหน่งสูงในเวลานั้น ดาร์เรล บ็อคเห็นว่าเธโอฟิลัสน่าจะเป็นคนต่างชาติผู้ยำเกรงพระเจ้าและเป็นผู้เชื่อใหม่

ผู้เบิกทางและความสำเร็จของพระสัญญา

ลูกา 1:5-40

(1) ทูตสวรรค์กาเบรียลแจ้งเศคาริยาห์ล่วงหน้าเรื่องการเกิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (1:5-25)

เมื่อปุโรหิตชื่อเศคาริยาห์กำลังเผาเครื่องหอมในพระวิหาร “ทูต/ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ปรากฏแก่เขาและแจ้งล่วงหน้าเรื่องการเกิดของ “ยอห์นผู้ให้บัพติศมา” เด็กที่จะเกิดมาจะ

☐ เป็นใหญ่ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า

☐ ไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา

☐ เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่วัยอยู่ในครรภ์มารดา (ข้อ 15, เทียบ กจ 2:4) และ

☐ จะนำอิสราเอลกลับมาหาพระเจ้า (ข้อ 16)

☐ ด้วย “จิตวิญญาณ” [pneuma] และ “ฤทธิ์เดช” [dynamis] ของเอลียาห์ เขาจะทำให้ใจบิดาหันกลับมาหาบุตร และทำให้คนดื้อดึงกลับมาหาพระเจ้า (ข้อ 17, มลค 4:6) เมื่อได้ยินถ้อยคำนี้ เศคาริยาห์แม้ได้ธรรมาภิบาลแล้ว (ข้อ 13) ก็ยังตั้งคำถามว่าตนกับภรรยาที่แก่แล้วจะมีบุตรได้อย่างไร ทูตสวรรค์เปิดเผยว่าตนคือ “กาเบรียล”

และกล่าวว่าเพราะเขาไม่เชื่อ เขาจะพูดไม่ได้จนถึงวันที่เด็กเกิดมา (ข้อ 19-20) หลังเหตุการณ์นี้

เอลีซาเบธภรรยาของเศคาริยาห์ตั้งครรภ์ และสารภาพว่าพระเจ้าทรงเอาความอับอายของนางออกไปแล้ว

(รูปปัจจุบันสมบูรณ์, ข้อ 25) เอลีซาเบธเป็นเชื้อสายปุโรหิต (ลูกหลานอาโรน)

และเป็นผู้เชื่อที่ยำเกรงพระเจ้าพร้อมกับสามี (ข้อ 5-6) แต่เพราะตั้งครรภ์ไม่ได้ นางจึงแบกรับความอับอายอยู่

(2) ทูตสวรรค์กาเบรียลแจ้งมารีย์ล่วงหน้าเรื่องการประสูติของพระเยซู

ลูกา 1:26-38

การแจ้งล่วงหน้าเรื่องการประสูติของพระเยซูชูนานกับการแจ้งล่วงหน้าเรื่องการเกิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

เศคาริยาห์เป็นปุโรหิต แต่มารีย์เป็นเพียงเด็กสาวคนหนึ่งในชนบท อย่างไรก็ตาม การตอบสนองของทั้งสองต่างกัน

เศคาริยาห์ถามด้วยความสงสัยว่า “ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไร”

(ข้อ 18) แต่มารีย์ถามด้วยความประหลาดใจว่าเรื่องนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไร (ข้อ 34)

ในที่สุดนางตอบสนองด้วยความเชื่อต่อฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระเจ้า

กาเบรียลปรากฏแก่มารีย์ในเมืองนาซาเร็ธและทักทายด้วยสันติสุข มารีย์ตกใจและหวาดกลัวมาก

ทูตสวรรค์บอกว่าอย่ากลัว และกล่าวว่ามารีย์จะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย (พระเยซู) เด็กคนนั้นจะ

☐ เป็นใหญ่ และ

☐ จะได้ชื่อว่า “พระบุตรขององค์ผู้สูงสุด” (เน้นพระเทวภาพ)

☐ พระเจ้าจะประทานราชบัลลังก์ของดาวิดแก่พระองค์ และ ☐ พระองค์จะทรงครอบครอง “เป็นกษัตริย์” เหนือวงศ์วานยาโคบตลอดไป ☐ แผ่นดินของพระองค์จะไม่มีที่สิ้นสุด (ข้อ 32-33)

การแจ้งล่วงหน้าเรื่องการประสูติของพระเยซูเปิดเผยชัดเจนว่าพระองค์ไม่เพียงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ชาวยิวรอคอย แต่ยังเป็นผู้ทรงสิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้า (เทียบ ดาร์เรล บ็อคอธิบายว่าคำว่า ‘พระบุตรของพระเจ้า’ ในข้อ 35 เน้นว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ผู้สืบราชบัลลังก์ดาวิด มากกว่าเน้นพระเทวภาพ)

มารีย์ถามข่าวอันน่าพิศวงนี้ว่า ตนซึ่งเป็นหญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์ได้อย่างไร มารีย์หมั้นกับโยเซฟแล้ว (ข้อ 27) จึงถูกเรียกว่าเป็นภรรยาของโยเซฟในทางกฎหมาย แต่ก่อนพิธีแต่งงาน

นางยังคงเป็นหญิงพรหมจารีที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศ โดยปกติพิธีแต่งงานจะจัดขึ้นหลังหมั้นประมาณหนึ่งปี ทูตสวรรค์ประกาศว่าเรื่องนี้ (การตั้งครรภ์)

จะสำเร็จโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยฤทธิ์เดชของ “องค์ผู้สูงสุด” เพราะฉะนั้นเด็กคนนั้นจะ

☐ เป็นผู้บริสุทธิ์ (ผู้ถูกแยกไว้) และ

☐ จะได้ชื่อว่าพระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 35) พร้อมกันนั้นทูตสวรรค์กล่าวถึงการตั้งครรภ์ของเอลีซาเบธเป็นหมายสำคัญ “ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าตรัสแล้วจะเป็นไปไม่ได้” (ข้อ 37)

มารีย์ตอบสนองด้วยความเชื่อและสารภาพว่าตนเป็นหญิงรับใช้ของพระเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระวาทะของพระเจ้า “มารีย์เป็นแบบอย่างในวิธีตอบสนองต่อข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้า...

เมื่อพิจารณาว่านางอาจต้องเผชิญความยากลำบากส่วนตัวอย่างมาก

การที่มารีย์เต็มใจรับข่าวสารของพระเจ้าจึงมีความหมายลึกซึ้ง” (ดาร์เรล บ็อค)

(3) การพบกันของมารีย์และเอลีซาเบธ

ลูกา 1:39-45

หลังทูตสวรรค์จากไป มารีย์รีบไปเยี่ยมเอลีซาเบธญาติของนางในแถบภูเขาเยรูซาเล็ม เมื่อเอลีซาเบธต้อนรับมารีย์ เด็กในครรภ์ของเอลีซาเบธ (ยอห์น) ก็กระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี (ข้อ 44)

เอลีซาเบธเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และกล่าวเสียงดังว่า “เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรี และบุตรในครรภ์ของเธอก็ได้รับพระพรด้วย” (ข้อ 42)

จากนั้นนางสารภาพอย่างถูกต้องว่าเด็กในครรภ์ของมารีย์คือ “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า” (ข้อ 25)

คำอวยพรของเอลีซาเบธเป็นคำอวยพรต่อมารีย์ผู้เชื่อว่า “จะสำเร็จตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 38, ข้อ 45) สิ่งนี้ยังทำให้เห็นความแตกต่างกับเศคาริยาห์ผู้ไม่เชื่อ (ข้อ 20) ชัดเจนขึ้น

(4) เพลงสรรเสริญของมารีย์: ‘แมกนิฟิกัต’

ลูกา 1:46-56

มารีย์ชื่นชมยินดีและสรรเสริญ เพราะพระเจ้าทอดพระเนตรความต่ำต้อยของนาง

มารีย์เชื่อว่าพระเจ้าทรงเลือกนางเป็นพิเศษและทรงทำสิ่งใหญ่ผ่านนาง จึงประกาศอย่างกล้าหาญว่า

“ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข” (ข้อ 48)

คำสารภาพนี้ไม่ใช่เพื่อโอ้อวดตนเอง มารีย์เป็นตัวแทนของผู้ต่ำต้อยและผู้ยำเกรงพระเจ้า

พระเจ้าทรงดูแลและยกคนเช่นนั้นขึ้น และทรงทำให้ผู้ที่ยกตนเองและเยอหยิ่งตกต่ำลง (ข้อ 51-52, เทียบ 1 ซมอ

2:7-8, สดด 9:12, 68:1, 147:6)

มารีย์ช่วยพรออิสราเอล พระเจ้าทรงเมตตาและช่วยอิสราเอลตามที่ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่พันธสัญญาเดิม

มารีย์เชื่อว่านางตั้งครรถ์พระเมสสิยาห์ และสารภาพด้วยความเชื่อว่า “ยุคพระเมสสิยาห์” กำลังมาถึง

(5) การเกิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

ลูกา 1:57-66

มารีย์อยู่ที่บ้านเอลีซาเบธประมาณสามเดือนแล้วกลับไป เมื่อถึงกำหนด เอลีซาเบธคลอดบุตรชาย

และผู้คนร่วมยินดีพร้อมสรรเสริญพระเจ้า เพราะเอลีซาเบธผู้สูงอายุได้รับพระเมตตาของพระเจ้าและให้กำเนิดบุตร

เศคาริยาห์ยังพูดไม่ได้ แต่เมื่อจะตั้งชื่อเด็ก เศคาริยาห์เขียนบนแผ่นกระดาษว่า “ยอห์น”

แล้วปากของเศคาริยาห์ก็เปิดออกและพูดได้ (ข้อ 64, สำเร็จตามข้อ 20)

ชื่อนี้เป็นชื่อที่ทูตสวรรค์กาเบรียลสั่งให้ตั้ง (ข้อ 13) เหตุการณ์ที่เศคาริยาห์พูดได้แพร่กระจายไปทั่วแถบภูเขายูเดีย และ

“พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

อยู่กับยอห์น

(6) เพลงสรรเสริญของเศคาริยาห์: ‘เบนดิกตุส’

ลูกา 1:67-80

เมื่อปากของเศคาริยาห์เปิดออก เขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และกล่าวพยากรณ์

เขาสรรเสริญพระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า พระองค์เสด็จมาเยี่ยมประชากรของพระองค์และทรงไถ่พวกเขา อีกทั้งทรงตั้ง

“เขาแห่งความรอด”

(เทียบ สดด 148:14) ในราชวงศ์ดาวิด พระเจ้าทรงระลึกถึงและทำให้สำเร็จตามคำพยากรณ์ที่ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะแ

ละพันธสัญญาบริสุทธิ์ที่ทรงทำกับบรรพบุรุษ (ข้อ 70-73, เทียบ ข้อ 55) เพราะเหตุนี้ “เรา”

จึงได้รับการช่วยกู้จากศัตรู และจะ “ปรนนิบัติ” [latreu□]

ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความบริสุทธิ์และความชอบธรรม พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพื่อให้เราปรนนิบัติพระองค์

เศคาริยาห์เรียกบุตรของตน (ยอห์น)

ว่า “ผู้เผยพระวจนะขององค์ผู้สูงสุด” และกล่าวว่าเขาจะเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า (เยเรมีย์ มลค 3:1, อสย 40:3) และจะทำให้ประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้ารู้จัก “ความรอดซึ่งมาจากการอภัยบาป”

(ข้อ 76-77) เศคาริยาห์สารภาพว่านี่คือการมาถึงของยุคพระเมสสิยาห์ที่ประทานโดยพระเมตตาของพระเจ้า พระเมสสิยาห์เป็น “ตะวันออก” [anatol□] ที่จะนำคนซึ่งอยู่ในความมืดเข้าสู่ทางแห่งสันติสุขของพระเจ้า (ข้อ 78-79)

“การไถ่ราคาของชีวิตที่บรรยายในบทเพลงสรรเสริญนี้ครอบคลุมทั้งมิติการเมืองและมิติฝ่ายวิญญาณ ในมุมมองของลูกา การที่สององค์ประกอบนี้ผูกพันกันเป็นสิ่งสำคัญมาก” (ดาร์เรล บ็อค)

ยอห์นเติบโตขึ้นและ “จิตวิญญาณ” [pneuma] ของเขาเข้มแข็งขึ้น และเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย (ข้อ 80)

บทที่ 2

(7) การประสูติของพระเยซู

ลูกา 2:1-7

ตามพระราชกฤษฎีกาของจักรพรรดิออกัสตัสแห่งโรม (ฮ็อกดาเวียน, 27 ก.ค.ศ.-ค.ศ. 14)

โยเซฟพามาริย์ที่กำลังตั้งครรภ์ไปยังบ้านเกิดของตน คือเบธเลเฮมในยูเดีย (เมืองของดาวิด, มคา 5:2)

เพื่อขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว ระยะทางจากนาซาเร็ธถึงเบธเลเฮมประมาณ 145 กิโลเมตร

เรื่องการประสูติของพระเยซูเล่าอย่างกระชับมาก เมื่ออยู่ที่เบธเลเฮม ถึงกำหนดคลอด นางก็คลอด “บุตรชายหัวปี”

(ข้อ 7, 23) และวางไว้ในรางหญ้า เพียงกล่าวว่าไม่มีที่ใน “ที่พักร”

ลูกาเน้นว่าพระเมสสิยาห์แห่งราชวงศ์ดาวิดประสูติในสภาพแวดล้อมที่ต่ำต้อยมาก (คอกสัตว์ที่ติดกับที่พักรหรือถ้ำ)

(8) ปฏิกริยาของผู้คนต่อการประสูติของพระเยซู

ลูกา 2:8-21

สถานที่ประสูติของพระเยซูต่ำต้อย แต่การปรากฏของทูตสวรรค์ที่ประกาศข่าวการประสูตินั้นรุ่งโรจน์

“ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ยืนอยู่ข้างคนเลี้ยงแกะในเวลากลางคืน

และพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบพวกเขา (เยเรมีย์ กจ 12:7)

เมื่อทูตสวรรค์ประกาศการประสูติของพระคริสต์ “พระผู้ช่วยให้รอด” [s□t□r] และ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” [kyrios]

ทันใดนั้นกองทัพอันยิ่งใหญ่จำนวนมากก็ปรากฏและสรรเสริญพระเจ้า “พระสิริจะมีแด่พระเจ้าในที่สูงที่สุด

และสันติสุขบนแผ่นดินโลกท่ามกลางคนทั้งหลายที่พระองค์โปรดปราน” (ข้อ 14)

การประกาศการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดเป็น “ข่าวดี” [euangelion] แห่งความยินดีอย่างยิ่ง “ยูอังเกลียน”

เป็นคำที่ใช้เวลานั้นเมื่อประกาศการเกิดของกษัตริย์หรือชาวชัยชนะในสงคราม ทูตสวรรค์กล่าวแก่คนเลี้ยงแกะว่า

พระเจ้าช่วยให้ออดประสูติ “เพื่อพวกท่าน” (ข้อ 11) และเชิญพวกเขาไปเข้าเผ้ากษัตริย์ผู้ “ห่อผ้าอ้อมและนอนอยู่ในรางหญ้า” ทำไมต้องเป็นคนเลี้ยงแกะซึ่งอยู่ในชนชั้นต่ำของสังคม?

นี่พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงหักคนเย่อหยิ่งลงและทรงดูแลคนต่ำต้อย (1:48, 52)

คนเลี้ยงแกะด้วยความซาบซึ้งใจได้ไปหาเด็กตามที่ทูตสวรรค์บอก และเล่าสิ่งที่พวกเขาได้ประสบให้มารีย์กับโยเซฟฟัง ทุกคนที่ได้ยินคำของคนเลี้ยงแกะต่างประหลาดใจ ส่วนมารีย์เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ในใจและใคร่ครวญ (ข้อ 19)

คนเลี้ยงแกะกลับไปพร้อมสรรเสริญและถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อเด็กอายุครบแปดวัน

บิดามารดาก็ตั้งชื่อพระองค์ว่าเยซูตามคำสั่งของทูตสวรรค์ (1:31)

(9) สิเมโอนและอันนาเป็นพยานถึงพระเยซูในพระวิหาร

ลูกา 2:22-40

บิดามารดาของพระเยซูขึ้นไปยังพระวิหารในเยรูซาเล็มตามธรรมเนียม เพื่อทำพิธีชำระ “ของพวกเขา” (ลนต 2:2-4) ให้เสร็จ เพื่อถวายบุตรชายหัวปีแด่พระเจ้า (อพย 13:2, 12) และเพื่อถวายเครื่องบูชาตามที่เขียนไว้ในธรรมเนียม (ลนต 5:11, ฉบับเซปตัวจินต์)

ดาร์เรล บ็อคเห็นว่าโยเซฟถูกรวมอยู่ในพิธีชำระ “ของพวกเขา” และรูปคำเฉพาะเรื่องเครื่องบูชาเพื่อการชำระในข้อ 24 ก็ชี้ถึงเครื่องบูชาของโยเซฟด้วย ซึ่งเน้นความยำเกรงของบิดามารดา

ในเวลานั้นพวกเขาพบชายชราผู้ยำเกรงพระเจ้าชื่อสิเมโอน เขาเป็นผู้รอคอย “การปลอบประโลมของอิสราเอล (ความหวังแห่งความรอด)” และพระวิญญาณทรงอยู่เหนือเขา เขาได้รับการสำแดงว่าจะได้เห็น “พระคริสต์”

ก่อนตาย เขาเข้ามาในพระวิหาร “ในพระวิญญาณ (โดยพระวิญญาณ)” และได้พบพระกุมารเยซูที่นั่น

สิเมโอนอุ้มพระกุมารและสรรเสริญพระเจ้าที่ทรงให้เขาเห็นพระคริสต์ตามพระวจนะ

เขาสารภาพว่าพระเจ้าจะประทานความรอดแก่ประชากรอิสราเอลของพระองค์ผ่านเด็กคนนี้ และจะส่องสว่าง “แก่ชนทั้งปวง” ด้วย (ข้อ 30-32, เทียบ อสย 52:10, 60:1-3)

บิดามารดาประหลาดใจกับถ้อยคำของเขา จากนั้นคำพยากรณ์ของสิเมโอนดำเนินต่อ

เขาบอกมารีย์ว่าเด็กคนนี้จะทำให้คนจำนวนมากในอิสราเอล “ล้มลงและลุกขึ้น” (เทียบ อสย 8:14-15)

และจะเป็นหมายสำคัญที่ถูกต้องด้าน ทำให้ใจของมารีย์เจ็บปวดเหมือนถูกดาบแทง (ข้อ 35, เทียบ

นี่หมายถึงความเจ็บปวดที่พันธกิจของพระเยซูจะนำมาสู่มารีย์)

การกล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะทำให้อิสราเอลแตกแยก (เปิดเผยความคิดในใจของผู้คน-ข้อ 35, เทียบ 12:49-53)

และจะทรงทนทุกข์เพราะสิ่งนั้น คงเป็นเรื่องสะเทือนใจอย่างยิ่งสำหรับผู้คนในเวลานั้น

พอที่เวลานั้นหญิงม่ายสูงอายุนามอันนา (นางเป็นผู้เผยพระวจนะหญิงที่ยำเกรงพระเจ้า) เข้ามาขอบพระคุณพระเจ้า และพูดถึงเด็กคนนั้นแก่ทุกคนที่รอคอย “การไถ่เยรูซาเล็ม (ความรอด)”

(ข้อ 38) นางเป็นผู้ปรนนิบัติด้วยการอดอาหารและอธิษฐานทั้งกลางวันกลางคืน คำพยานของคนเลี้ยงแกะตอนพระเยซูประสูติ และคำพยากรณ์ของสิเมโอนกับอันนา ไม่เพียงให้หลายคนมีความคาดหวังต่อพระเมสสิยาห์ แต่คงเป็นแรงผลักดันสำคัญเป็นพิเศษให้โยเซฟและมารีย์เลี้ยงดูพระเยซูอย่างแยกไว้ พระเยซูทรงเจริญขึ้นด้านร่างกายและเข้มแข็งขึ้นด้านจิตใจ คำว่า “เต็มด้วยสติปัญญา” (ข้อ 40) บอกว่าพระเยซูทรงเติบโตในการเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า ตัวอย่างของเรื่องนี้จะตามมาในตอนถัดไป

พระเยซูทรงเปิดเผยความเข้าใจเกี่ยวกับพระองค์เอง

ลูกา 2:41-52

เรื่องพระเยซูเมื่ออายุสิบสองปีเป็นบทสรุปของส่วนเริ่มต้นของพระกิตติคุณลูกา และในเวลาเดียวกันเป็นจุดเปลี่ยนเข้าสู่เนื้อหาหลัก ผู้อ่านสามารถเห็นได้ว่าพระเยซูตั้งแต่วัยเด็กทรงเข้าใจพระพันธกิจของพระองค์อย่างไร ดาร์เรล บ็อคเข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นความสำเร็จครั้งแรกของคำพยากรณ์ของสิเมโอน (ข้อ 35)

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองปี หนึ่งปีก่อนเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ (อายุ 13 ปี) เสด็จขึ้นไปเยรูซาเล็มกับบิดามารดาเพื่อฉลองปัสกา (เทียบ ดาร์เรล บ็อค) เมื่อเทศกาลจบลง บิดามารดาเดินทางกลับบ้าน แต่ “เด็กชาย” [pais]

เยชูอยู่ในพระวิหารหลายวัน สนทนากับอาจารย์ทั้งหลาย ผู้คนประหลาดใจในคำตอบและสติปัญญาของพระเยซู บิดามารดาคิดว่าพระเยซูคงอยู่กับกลุ่มคนที่เดินทางกลับบ้านด้วยกัน ในที่สุดหลังจากตามหาอย่างทุกข์ใจ พวกเขาพบพระองค์ในพระวิหารเมื่อผ่านไปสามวัน พระเยซูประทับอยู่ที่นั่นอย่างสงบและสนทนากับอาจารย์ทั้งหลาย บิดามารดาตกใจ และมารีย์ตำหนิว่าตนกับโยเซฟตามหาพระองค์ด้วย “ความทุกข์ใจ” (ข้อ 48)

คำตอบของพระเยซูเปิดเผยอัตลักษณ์และพันธกิจที่พระองค์ทรงตระหนักรู้กันอย่างชัดเจน “ท่านตามหาเราทำไม? ท่านไม่รู้หรือว่าเราต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดา?” (ข้อ 49, เทียบ ดาร์เรล บ็อคประเมินว่าการแปลว่า “ต้องเกี่ยวข้องกับกิจการของพระบิดา” ไม่เหมาะสมกับบริบท) พระเยซูตรัสอย่างหนักแน่นว่าความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดามาก่อนความสัมพันธ์ใด ๆ ลูกากล่าวว่าบิดามารดาไม่เข้าใจถ้อยคำที่พระเยซูตรัส ส่วนมารีย์เก็บ “เรื่องเหล่านี้” ทั้งหมดไว้ในใจ (ข้อ 51, เทียบ ข้อ 19) พระเยซูเสด็จลงไปในนาซาเร็ธกับบิดามารดา และทรงเชื่อฟังปรนนิบัติพวกเขาที่นั่น

ดังนั้นพระเยซูทรงเจริญขึ้นในสติปัญญาและรูปร่างกาย และได้รับ “พระคุณ” [charis] เพิ่มขึ้นจากพระเจ้าและจากมนุษย์ (ข้อ 52, เทียบ ข้อ 40) “เมื่อใคร่ครวญลูกา บทที่ 1-2 ทั้งหมด บทเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าพระเจ้าทรงสัญญาสิ่งใด พระองค์ยอมทำให้สำเร็จอย่างแน่นอน บทเหล่านี้ทำให้เราคาดหวังพันธกิจของพระเยซูที่จะเผยออกต่อไป ไม่เพียงเท่านั้น ยังทำให้เรามีความมั่นใจในทุกสิ่งที่ลูกาเป็นพยาน พระเจ้าทรงทำงานในพระเยซู” (ดาร์เรล บ็อค)

II. การเตรียมพร้อมสำหรับพันธกิจสาธารณะ: ทรงได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณโดยพระเจ้า

บทที่ 3

(1) พันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

ลูกา 3:1-6

ลูกากล่าวถึงฉากหลังทางประวัติศาสตร์ของพันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาก่อน เวลาที่พระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์น (ข้อ 3) คือปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลจักรพรรดิทิเบริอุสแห่งโรม (ค.ศ. 29)

เวลานั้นปอนทัสปีลาตเป็นผู้ว่าราชการแคว้นยูเดีย และเฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิเลอี เฮโรดคนนี้คือเฮโรดอันติพาตัส (Antipater)

บุตรของเฮโรดมหาราชในสมัยพระเยซูประสูติ ฟิลิปน้องต่างมารดาของเขาเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียและตราโคนิตัส (พื้นที่ทรานส์จอร์แดนตอนเหนือ) เวลานั้นมหาปุโรหิตคือคายาฟาส ส่วนอันนาสเคยเป็นมหาปุโรหิตใน ค.ศ. 6-15 และยังคงมีอิทธิพลอยู่ (เทียบ ยน 18:13-27)

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเติบโตในถิ่นทุรกันดาร (1:80) และได้รับพระวณะของพระเจ้าที่นั่น บัดนี้เขาประกาศ

“บัพติศมาแห่งการกลับใจซึ่งนำไปสู่ [eis] การอภัยบาป” (ข้อ 3) ในแถบลุ่มแม่น้ำจอร์แดน

ลูกาอธิบายว่าพันธกิจของเขาเป็นความสำเร็จของอิสยาห์ 40:3-5 (ข้อ 4-6)

เขาเตรียมผู้คนสำหรับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา บัดนี้ยุคพระเมสสิยาห์เริ่มต้นแล้ว

“มนุษย์ทั้งปวงจะเห็นความรอดของพระเจ้า”

(ข้อ 6, เทียบ 2:26, 30 ดาร์เรล บ็อคอธิบายว่าหมายถึงการเตรียมตัวทางศีลธรรมต่อพระพักตร์ “พระเจ้า”

ผู้ทรงนำความรอดมาผ่านพระเมสสิยาห์) บัพติศมาของยอห์นแตกต่างจากบัพติศมาในพระนามพระเจ้าตรีเอกภาพ

บัพติศมาของเขาเป็นบัพติศมาเบื้องต้นที่ “เสนอแก่ผู้ฟังชาวอิสราเอลก่อนเหตุการณ์กางเขน

ให้ถวายตัวต่อพระเจ้าในทางใหม่”

(ดาร์เรล บ็อค) บัพติศมานี้ทำให้คาดหวัง “บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระบิดาทรงสัญญา” (เทียบ ข้อ 16, 24:49, กจ 1:4-5)

(2) คำเทศนาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา

ลูกา 3:7-14

ยอห์นเรียกฝูงชนที่มารับบัพติศมาว่า “ลูกงูพิษ” และตำหนิพวกเขา

เขาบอกว่าอย่าหลอกตนเองด้วยการกลับใจเทียมเท็จ แต่จงแสดงผลที่สมกับการกลับใจ

คือการเปลี่ยนแปลงทางศีลธรรม (ข้อ 8) มิฉะนั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาเหมือนโค่นต้นไม้ที่ไม่เกิดผลดี (ข้อ 9, เทียบ

ข้อ 17, 13:7-9) ยอห์นตอบอย่างเป็นรูปธรรมว่า “ผลที่สมกับการกลับใจ”

คืออะไร ต้องแบ่งปันเสื้อผ้า (เสื้อชั้นใน) และอาหารกับผู้ที่ไม่มี (ข้อ 11)

คนเก็บภาษีและทหารต้องไม่ขู่อะไรด้วยความโลภเกินกว่าที่กำหนดไว้ และต้องรู้จักพอใจในสิ่งที่มี (ข้อ 12-14)

การกลับใจที่ยอห์นเน้นไม่ใช่การตัดสินใจทางอารมณ์ การกลับใจแท้ต้องเกิดชีวิตที่เปลี่ยนแปลง

นี่คือสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมเน้นเสมอ ถ้าชีวิตของพวกเขาไม่เปลี่ยน

พวกเขาก็กำลังเป็นพยานต่อตนเองว่าไม่ได้เป็นลูกหลานของอับราฮัมจริง (เทียบ ข้อ 8)

(3) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาประกาศล่วงหน้าเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์

ลูกา 3:5-18

ข่าวสารที่ทรงพลังของยอห์นทำให้ผู้คนคิดว่าเขาอาจเป็นพระคริสต์

แต่ยอห์นประกาศอย่างชัดเจนต่อทุกคนว่าเขาไม่ใช่พระคริสต์ และพระคริสต์ทรงยิ่งใหญ่กว่าเขามาก (ข้อ 16a)

พร้อมกันนั้น เขาพยากรณ์ว่าพระคริสต์จะทรงให้บัพติศมาด้วย “พระวิญญาณบริสุทธิ์และไฟ”

และจะทรงพิพากษาเหมือนนวดข้าว (ข้อ 16b-17) คำว่าให้บัพติศมาด้วย “ไฟ”

มีการตีความหลัก ๆ สี่ทาง

☐ หมายถึงสิ่งที่คล้าย “ลื่นเหมือนไฟ” ในเหตุการณ์พระวิญญาณเสด็จลงมาในวันเพ็นเทคอสต์ (กจ 2:3)

☐ หมายถึงการพิพากษาเท่านั้นพร้อมกับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

☐ หมายถึงการพิพากษาที่ตรงข้ามกับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ (พระคุณ)

☐ หมายถึงการชำระและการพิพากษาในฐานะบัพติศมาเดียวร่วมกับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

การตีความสุดท้ายเป็นที่น่าพอใจที่สุด และอิสยาห์ 4:4 สนับสนุนเรื่องนี้

(“เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชำระความโสโครกของธิดาไซโยน

และทรงล้างเลือดของเยรูซาเล็มออกจากท่ามกลางเมืองนั้น

ด้วยวิญญาณแห่งการพิพากษาและวิญญาณแห่งการเผาผลาญ”)

(4) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาถูกขังคุก

ลูกา 3:19-20

ยอห์นไม่ใช่ผู้ประกาศข่าวสารมีดมนและลึนหว้าง เขาเป็นผู้ “หนุนใจ” [parakale[□]] ผู้คนและประกาศ “ข่าวดี”

เรื่องกษัตริย์ที่จะเสด็จมา (ข้อ 18) เขากล่าวโทษบาปและเรียกร้องให้กษัตริย์เฮโรดกลับใจอย่างไม่หวั่นเกรง

แต่เฮโรดอันที่ปาสเจ้าเมืองจับยอห์นขังคุก เพราะยอห์นตำหนิปัญหาการแต่งงานใหม่ของเขา (มธ 14:3-4)

และความชั่วอื่น ๆ ของเขา ต่อมาลูกากล่าวถึงการตายของยอห์นอย่างสั้น ๆ (9:7-9)

(1) บัพติศมาของพระเยซู

ลูกา 3:21-22

เวลาย้อนกลับไปอีกครั้งสู่ช่วงที่ยอห์นประกาศบัพติศมาแห่งการกลับใจในแถบแม่น้ำจอร์แดน

พระเยซูทรงรับบัพติศมาเหมือนประชาชนทั่วไป เมื่อทรงรับบัพติศมาและอธิษฐานอยู่ พาก็เปิดออก

พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเป็นรูปร่างเหมือนนกพิราบ (เทียบ กจ 10:38

“ทรงเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และฤทธานุภาพ”) และมีพระสุรเสียงของพระเจ้ามาจากฟ้า

“ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่าน”

พระสุรเสียงของพระเจ้ายืนยันว่าพระเยซูไม่ใช่เพียงผู้เผยพระวจนะผู้ยิ่งใหญ่ แต่เป็นผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย

(ออสย 42:1) และเป็นพระบุตรกษัตริย์ (สดด 2:7) การที่พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้ายังถูกเน้นอีกครั้งผ่านลำดับวงศ์ตระกูลที่ตามมา (ข้อ 38)

ดาร์เรล บ็อคยืนยันว่าพระสุรเสียงของพระเจ้าเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญที่เป็นพยานว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์

(เทียบ 9:35, กจ 4:25-30, 10:36-38)

(2) ลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซู: บุตรของอาดัม พระบุตรของพระเจ้า

ลูกา 3:23-38

ลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูไล่ขึ้นจากโยเซฟบิดาตามกฎหมายของพระเยซูไปจนถึงอาดัม

และจบด้วยการกล่าวว่าอาดัมเป็น “บุตรของพระเจ้า” (the son of God)

การเชื่อมกับอาดัมบอกว่าพระเยซูเสด็จมาในฐานะผู้แทนของมนุษยชาติทั้งปวง ถ้าลำดับวงศ์ตระกูลในมัทธิว (มธ 1:1-17) เน้นการเป็นกษัตริย์ของพระเยซู ลำดับวงศ์ตระกูลในลูกาก็เน้นการเป็นพระบุตรของพระเจ้าของพระเยซู

จุดเน้นนี้ดำเนินต่อในเรื่องการถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร (4:3, 9) ในบรรดาบุคคลตั้งแต่ข้อ 24-31

นอกจากเศรบบาเบล (ผู้ว่าราชการ) เซอัลทิเอล และนาธัน (บุตรชายคนที่สามของดาวิด) คนอื่น ๆ ไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก

ในข้อ 27 กล่าวว่าบิดาของเซอัลทิเอลคือ “เนรี” แต่ 1 พงศาวดาร 3:17 กล่าวว่าบิดาของเขาคือเยโคเนียห์

นี่บอกเป็นนัยว่าเยโคเนียห์สูญเสียสิทธิของกษัตริย์ อีกทั้ง มัทธิวแนะนำลำดับจากดาวิดไปสู่ซาโลมอน

แต่ลูกาดำเนินลำดับผ่านนาธัน บุตรชายคนที่สามของดาวิด (ข้อ 31) ลำดับตั้งแต่ข้อ 32 ถึงอับราฮัมในข้อ 34

ตรงกับลำดับวงศ์ตระกูลในมัทธิว

(3) การเตรียมพร้อมสำหรับพันธกิจพระเมสสิยาห์: พระเยซูทรงขับไล่การทดลองของซาตาน (4:1-13)

ลูกาเริ่มเรื่องการถูกทดลองของพระเยซูโดยเน้นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” “ทรงถูกนำโดยพระวิญญาณ” (ข้อ 1)

การเน้นพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นหัวข้อที่สอดคล้องตลอดลูกา-กิจการ พระเยซูทรงถูกนำโดยพระวิญญาณเป็นเวลา 40

วัน และในเวลาเดียวกันถูกมารทดลอง มารทดลองพระเยซูผู้ทรงหิวหลัง 40 วันว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า

จงสั่งหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง”

มารรู้ว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า และล่อลวงให้พระองค์ใช้สิทธิพิเศษนั้นตอบสนองความจำเป็น

“ของพระองค์เอง” แต่พระเยซูทรงประกาศเหตุผลและเป้าหมายที่เสด็จมายังโลกนี้อย่างชัดเจน

นั่นคือการทำตามพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่ตามคำของซาตานหรือความต้องการของตน

พระเยซูทรงอ้างเฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียวไม่ได้”

(ข้อ 4) ต่อมามารนำพระเยซูขึ้นไปยังที่สูง แสดงพระสิริของ “อาณาจักรทั้งหมดในโลก”

และบอกว่าจะมอบสิ่งนั้นให้พระเยซู (เทียบ ยน 12:31) พระเจ้าจะทรงมอบประชาชาติทั้งปวงแก่พระบุตรผู้เชื่อฟังอย่าง

แท้จริง แต่มารล่อลวงว่าพระองค์สามารถได้สิ่งนั้นอย่างง่ายดายผ่านทางผิดกฎหมาย เพียงกราบนมัสการมัน

สิ่งนั้นเป็นคำโกหกชัดเจน พระเยซูไม่ทรงหวั่นไหวเลย และปฏิเสธอย่างเด็ดขาดโดยอ้างพระวจนะที่เขียนไว้ตามเดิม

“จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว” (ข้อ 8, ฉธบ 6:13)

ครั้งนี้มารเองก็อ้างพระวจนะที่เขียนไว้เพื่อทดลองพระเยซู มันให้พระองค์กระโดดลงจากยอดพระวิหารในเยรูซาเล็ม

โดยให้เหตุผลว่า ถ้าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงส่งทูตสวรรค์ให้คุ้มครองพระองค์ (เทียบ สดด

91:11-12)

พระเยซูไม่ได้เสด็จมายังโลกนี้เพื่อพระสิริของพระองค์เอง พระองค์ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ต่อมารหรือมนุษย์ว่าพระองค์เป็น

พระบุตรของพระเจ้า (หรือพระเมสสิยาห์) พระเยซูทรงขับไล่การทดลองนั้นและประกาศต่อมารว่า

“อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน” (ข้อ 12, ฉธบ 6:16) เมื่อมารทดลองครบทุกอย่างแล้ว

ก็จากพระองค์ไปชั่วระยะหนึ่ง

III. พันธกิจในแคว้นกาลิลี:

บทที่ 4

(1) คำสรุปเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูในกาลิลี

ลูกา 4:14-15

การเน้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจของพระเยซูยังดำเนินต่อ พระเยซูเสด็จกลับกาลิลี

“โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ” และทรงสอนอย่างสม่ำเสมอในธรรมศาลาหลายแห่งที่นั่น (กาลไม่สมบูรณ์ในอดีต)

ชื่อเสียงแพร่ไปทั่วทุกทิศ และการตอบสนองของผู้คนเป็นบวก (ข้อ 16)

(2) แก่นสารคำเทศนาของพระเยซู

ลูกา 4:16-30

วันหนึ่งพระเยซูเสด็จเข้าไปในธรรมศาลาตามธรรมเนียมของพระองค์ และทรงยืนขึ้นเพื่ออ่านพระคัมภีร์
พระองค์ทรงรับม้วนหนังสืออิสยาห์และทรงค้นหาข้อเฉพาะ (อิสยาห์ 61:1-2) แล้วอ่านว่า
“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า...”

จากนั้นพระเยซูประกาศแก่คนทั้งหลายที่จ้องมองพระองค์เพื่อฟังคำอธิบายว่า
ถ้อยคำพยากรณ์นั้นสำเร็จแล้วในวันนี้ผ่านพระองค์ (ข้อ 21)

ทุกคนหวั่นไหวและประหลาดใจ พวกเขากล่าวว่า พระองค์ไม่ใช่บุตรของโยเซฟที่พวกเขาารู้จักดีหรือ
และไม่ยอมรับว่าพระองค์เป็นพระเมสสิยาห์ ตรงกันข้าม พวกเขาเรียกร้องให้พระเยซูแสดงหมายสำคัญ (การอัศจรรย์)
ของความเป็นพระเมสสิยาห์ (คำว่า “จะทำ” ในข้อ 23 เป็นกาลอนาคต แต่ “พรรณนาสภาพปัจจุบันอย่างมีชีวิตชีวา”)

พระเยซูตรัสว่าผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับการต้อนรับในบ้านเกิดของตน (ข้อ 24)

และทรงชี้ให้เห็นความไม่เชื่อของพวกเขาโดยกล่าวว่าในสมัยเอลียาห์และเอลีชา มีเพียงคนต่างชาติ

(หญิงม่ายเมืองศาราฟัท, นาอามานแม่ทัพ) ที่ตอบสนองด้วยความเชื่อ ผู้คนโกรธอย่างยิ่ง

ลากพระเยซูออกไปถึงหน้าผานอกเมืองเพื่อจะผลักพระองค์ลงไปในตาย (อาจจะเพื่อขวางหิน)

พวกเขาคงมองว่าพระเยซูเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จและพยายามพิพากษาท่านที่ตามธรรมเนียมปฏิบัติ (ฉธบ 13:5) แต่
“พระเยซูเสด็จผ่านท่ามกลางพวกเขาไป” (ข้อ 30) หน้าที่ของพระเมสสิยาห์ที่พระเยซูเปิดเผยผ่านถ้อยคำอิสยาห์ (ข้อ
18) แบ่งได้เป็นสี่ประการ (รูป infinitive)

☐ ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน-บพบาทผู้เผยพระวจนะ

☐ ประกาศอิสรภาพแก่เชลย-บพบาทผู้เผยพระวจนะ

☐ ประกาศการเห็นแก่คนตาบอด-หมายถึงการแยกแยะฝ่ายวิญญาณ

☐ ปลอ่ยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ (อิสยาห์ 58:6) พระเยซูเชื่อมพันธกิจพระเมสสิยาห์นี้กับหัวข้อปีแห่งการปลดปล่อย (อิสยาห์
49:8)

(3) ตัวอย่างเฉพาะของพันธกิจพระเยซู

ลูกา 4:31-44

บัดนี้พระเยซูเสด็จจากนาซาเร็ธลงมายังคาเปอร์นาอุมและทรงสอน เมื่อพระเยซูสอนในธรรมศาลาวันสะบาโต
คนที่มีผีเข้าสิงร้องเสียงดังด้วยความกลัว ฉะนั้นสารภาพพระเยซูอย่างเปิดเผยว่า “ท่านเป็นองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (ข้อ
34) พระเยซูทรงดำหนิผีด้วยสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระองค์และสั่งว่า “จงออกมา”

ผีก็เชื่อฟังพระวจนะของพระเยซูทันที ผู้คนที่เห็นเหตุการณ์นี้ประหลาดใจทั้งต่อสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชแห่งพระวจนะของ
พระเยซู (ข้อ 32, 36, เทียบ มก 1:27 “เป็นคำสอนใหม่”) ต่อมาพระเยซูเสด็จไปบ้านของซีโมน เปโตร
ที่นั่นพระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนด้วยพระวจนะ โดยทรง “ดำหนิ” ไข้ (เหมือนข้อ 35)

(ข้อ 39) เหตุการณ์นี้เกิดในวันสะบาโต พระเยซูทรงทำงานปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ (ข้อ 18) ข่าวลือแพร่ไปทั่ว และหลังดวงอาทิตย์ตก คนป่วยสารพัดและคนมีผีสิงก็มาหาพระเยซูและได้รับการรักษา ผีทั้งหลายร้องว่า “ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” และพระเยซูทรงดำหนิพวกมันและห้ามไม่ให้พูด (ข้อ 41, เทียบ ข้อ 34 “องค์บริสุทธ์ของพระเจ้า”)

วันรุ่งขึ้นพระเยซูเสด็จไปยังที่เปลี่ยว ผู้คนตามหาพระองค์และพยายามห้ามไม่ให้พระองค์จากไป แต่พระเยซูตรัสว่าพระองค์ “ต้องประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า” แก่เมืองอื่นด้วย แล้วเสด็จออกไป พระองค์ทรงประกาศตามธรรมศาลาต่าง ๆ ในกาลิลี พระเยซูตรัสว่าพันธกิจของพระองค์คือการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 43) และผ่านพันธกิจการรักษาโรคกับขับผี พระองค์ทรงเป็นพยานว่าแผ่นดินของพระเจ้า (การปกครองของพระเจ้า) มาถึงแล้ว (ลก 10:9, 11, 11:20, 12:32, 16:16, 17:20-21, 23:42-43)

“พระเยซูไม่ใช่เพียงนักศีลธรรมคนหนึ่ง และพระเยซูก็ไม่ใช่แค่ผู้ให้แรงบันดาลใจหรือผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา ในฐานะผู้มีสิทธิอำนาจพิเศษ พระเยซูทรงขับไล่อำนาจชั่วร้ายที่อาจครอบงำมนุษย์...

เรื่องที่แนะนำในตอนนี้เป็นที่ชัดเจนว่าใครมีสิทธิอำนาจสูงสุด

ไม่ใช่วิญญาณชั่วที่กดขี่และทำให้ผู้คนเจ็บปวดที่มีสิทธิอำนาจ

พระเยซูทรงสามารถทำให้ผู้ชั่วร้ายพ่ายแพ้และช่วยผู้คนให้รอด...

พระเยซูจะทรงแสดงสิทธิอำนาจของพระองค์ต่อผู้คนต่อไป บนพื้นฐานสิทธิอำนาจของพระองค์

พระเยซูเรียกร้องให้ผู้คนถวายตัวและปรนนิบัติพระองค์อย่างสิ้นเชิง หากมีผู้อ่านคนใดยังไม่รู้ว่าพระเยซูคือใคร

ผู้อ่านคนนั้นถูกท้าทายให้ตระหนักว่า พระเยซูเสด็จมายังโลกนี้เพื่อให้แผ่นดินของพระเจ้า (การปกครองของพระเจ้า) มาถึง และเพื่อขยายแผ่นดินนั้นออกไป” (ดาร์เรล บ็อค)

บทที่ 5

พระเยซูทรงรวบรวมสาวก

ลูกา 5:1-16

(1) หลังจากจับปลาได้จำนวนมากอย่างอัศจรรย์ เปโตรได้รับการทรงเรียกให้เป็นสาวก

ได้รับการทรงเรียก

ลูกา 5:1-11

พระเยซูเสด็จขึ้นเรือของซีโมน เปโตรที่ริมทะเลสาบเกเนซาเรท (ทะเลกาลิลี) และทรงสอน “พระวจนะของพระเจ้า”

แก่ผู้ชน จากนั้นทรงสั่งเปโตรให้ถอยเรือออกไปที่น้ำลึก (คำสั่งเอกพจน์) และหย่อนอวนลง (คำสั่งพหูพจน์)

เปโตรเรียกพระองค์ว่า “อาจารย์” และเชื่อฟัง โดยบอกว่าจะหย่อนอวนตามพระวจนะของพระองค์

การเชื่อฟังของเปโตรเป็นการตอบสนองด้วยความเชื่อ เขาเป็นชาวประมงมืออาชีพและพยายามทั้งคืนแล้วแต่ล้มเหลว

แต่พูดตามมนุษย์แล้ว พระเยซูเป็นเพียงบุตรของช่างไม้ (ช่างหิน)

และไม่รู้เรื่องการประมุงการจับปลาในเคนเนซาเรททำกันตอนกลางคืน ไม่ใช่ตอนเช้า

ปลามีมากจนดูเหมือนอวนจะขาดและเมื่อขอเรือลำอื่นมาช่วยดึงอวนขึ้น เรือทั้งสองลำก็เกือบจม

ในขณะนั้นเปโตรรู้สึกทันทีว่าพระเยซูไม่ใช่คนธรรมดาแต่เป็นผู้ทรงสภาพฝ่ายพระเจ้า

เขาทรุดลงที่พระเข้าของพระเยซูและสารภาพว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าขอเสด็จไปจากข้าพระองค์

เพราะข้าพระองค์เป็นคนบาป” (ข้อ 8) ตอนแรกเขาเรียกว่า “อาจารย์” แต่บัดนี้เรียกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า”

ทุกคนรอบข้างก็ประหลาดใจ ในพวกเขามียากอบและยอห์นด้วยพระเยซูตรัสกับเปโตรว่าอย่ากลัว และตั้งแต่นี้ไปเขาจะ

“จับ” คนทั้งหลาย “ให้มีชีวิต” ไม่ใช่จับปลา (ข้อ 10) นี่คือพระวาทะที่ทรงเรียกให้เป็นสาวก แล้วเปโตร ยากอบ

และยอห์นก็ละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระเยซูพระเยซูไม่ได้ทรงแสดงการอัศจรรย์เพียงเพื่อให้เปโตรกับคนอื่นเป็นสาวก

สาวกไม่ได้ติดตามพระเยซูเพราะเห็นฤทธิ์เดชของพระองค์แล้วคำนวณผลประโยชน์พวกเขาได้ อันพระวาทะของพระเยซู

(พระวาทะของพระเจ้า) และคงมั่นใจผ่านการอัศจรรย์ว่าพระองค์เสด็จมาจากพระเจ้า ปฏิบัติของเปโตร

(กราบลงและสารภาพว่าตนเป็นคนบาป) แสดงเพียงพว่าเขาเข้าใจพระเยซูว่าเป็น “คนของพระเจ้า”

แม้เปโตรและสาวกคนอื่นยังต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระเยซูมากขึ้น (เทียบ

8:25) แต่บัดนี้พวกเขาเข้ามาอยู่ใต้สิทธิอำนาจของพระเยซู สิ่งสำคัญคือพระเยซูทรงเลือกพวกเขา ก่อน

(2) พระเยซูทรงทำเหตุการณ์อัศจรรย์สองเรื่องด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง (5:12-26)

เป็นเรื่องที่พระเยซูทรงรักษาคนโรคเรื้อนและคนง่อย จุดประสงค์ของเหตุการณ์นี้ไม่ใช่เพียงแสดงว่าพระเยซูมีฤทธิ์ลึกลับ

ในการรักษาโรค เหตุการณ์ทั้งสองบอกชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้า ก่อนอื่น

พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์แตะคนโรคเรื้อน (โรคผิวหนัง)

ซึ่งตามธรรมเนียมถือว่าเป็นมลทินและไม่มีใครควรเข้าใกล้ แล้วตรัสว่า “เราพอใจแล้ว จงหายสะอาดเถิด”

และโรคเรื้อนก็หายไปทันที พระเยซู “ทรงละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ”

แต่ทรงสั่งให้คนที่หายโรคถวายเครื่องบูชาตามธรรมเนียมปฏิบัติ (ลนต 14:1-32)

พระเยซูทรงเปิดเผยพระองค์ว่าเป็นผู้ประทานธรรมเนียมปฏิบัติ และทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงอยู่ในสถานะเสมอพระเจ้าผู้

“ประทานโรคเรื้อน”

ตามพระประสงค์ของพระองค์ และทรง “นำโรคเรื้อนออกไป” ตามพระประสงค์ของพระองค์ ในเรื่องที่สอง

พระเยซูตรัสกับคนง่อยที่ผู้คนหามมาบนที่นอน เปิดหลังคาแล้วหย่อนลงมาว่า “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” (ข้อ

20, กาลปัจจุบันสมบูรณ์)

ถ้อยคำนี้ให้ความรู้สึกเหมือนท้าทายสิทธิอำนาจของพระเจ้า ดังที่เกิดข้อโต้เถียงในหมู่ฟาริสีและธรรมาจารย์/ครูสอนธรรม

มปฏิบัติ (ข้อ 21)

ความจริง พระเยซูทรงจงใจประกาศว่าพระองค์ในฐานะผู้เสมอพระเจ้า มี “สิทธิอำนาจในการอภัยบาป” (ข้อ 24)

จุดเน้นของเรื่องนี้ไม่ใช่ “ความเชื่อของเพื่อน ๆ” (ข้อ 20) แต่เป็นสิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้าของพระเยซู

ขณะบันทึกเรื่องที่สองนี้ ลูการายงานว่า “ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพระเยซูเพื่อรักษาโรค” (ข้อ 17) สิ่งที่พระเยซูทรงทำเกิดขึ้นตามพระประสงค์ของพระเจ้า ด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า และด้วยสิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้า ขณะเดียวกัน นับแต่นั้นพันธกิจของพระเยซูเริ่มเด่นชัดขึ้นว่าเป็นประเด็นโต้แย้ง ตามคำพยากรณ์ของสิเมโอน พันธกิจของพระเยซูจะทำให้ “หลายคนล้มลงหรือยืนขึ้น... และเปิดเผยความคิดในใจของหลายคน” (2:34-35)

(3) เหตุการณ์ที่พระเยซูทรงเรียกเลวีให้เป็นสาวก และการบ่นของผู้นำยิว

การบ่น

ลูกา 5:27-32

พระเยซูทรงเรียกคนเก็บภาษีคนหนึ่งให้เป็นสาวก เขาชื่อเลวี (เทียบ มธ 9:9 มัทธิว) และเขาทิ้งทุกอย่างแล้วเชื่อฟังการทรงเรียกของพระเยซูทันที เลวีจัดงานเลี้ยงใหญ่เพื่อพระเยซูและมีเพื่อนคนเก็บภาษีมาร่วมด้วย พวกฟาริสีและธรรมาจารย์บ่นกับสาวกว่า “ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มกับคนเก็บภาษีและคนบาป?”

(ในข้อความคู่ขนานของมาระโกและมัทธิว พวกฟาริสีบ่นเกี่ยวกับพระเยซูเท่านั้น)

เวลานั้นผู้คนเห็นว่าคนเก็บภาษีไม่ใช่คนที่ควรได้รับพระเมตตาของพระเจ้า

โดยเฉพาะผู้นำศาสนาไม่ยอมรับคบหากับคนอธรรมอย่างคนเก็บภาษี

พระเยซูตอบการบ่นของพวกเขาด้วยพระวจนะอันมีชื่อเสียงว่า “คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการ เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับใจ”

(ข้อ 31-32) พระเยซูทรงรักษาผู้ป่วยฝ่ายร่างกายและผู้เป็นมลทินทางพิธีกรรม (ข้อ 13) ยิ่งกว่านั้น

พระเยซูทรงอภัยบาปของคนบาปด้วย (ข้อ 20) พันธกิจของพระเยซูคือการแสวงหาคนป่วยและคนบาป เพื่อ “ให้กลับใจ” และช่วยให้รอด พระองค์ทรงทำงานปลดปล่อยพวกเขาจากการกดขี่ของบาป (4:18)

ผู้นำศาสนาที่ไม่เข้าใจสิ่งนี้กำลังคิดว่าจะยอมรับพระเยซูตามมุมมองของตนได้หรือไม่

พวกเขาคิดว่าถ้าพระเยซูไม่กล่าวถ้อยคำ “หมิ่นประมาทพระเจ้า” เช่น การอภัยบาป ไม่แต่ต้องคนมลทิน และไม่ใช้ชีวิต “เสเพล”

ร่วมกับคนบาป พวกเขาก็อาจพอยอมรับได้บ้าง แต่พระเยซูทรงเปิดเผยพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดผู้มีสิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้า พวกเขาต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง คือยอมรับพระเยซูทั้งสิ้น หรือปฏิเสธพระองค์ ในแง่นี้ พระเยซูทรงเป็น “ทุกสิ่ง” สำหรับเรา หรือไม่ก็ “ไม่มีอะไรเลย”

(4) การต่อต้านพระเยซูทวีความรุนแรงขึ้น: ข้อโต้เถียงสามเรื่อง

ลูกา 5:33-11

พวกฟาริสีและธรรมาจารย์บ่นต่อพระเยซูด้วยอีกหัวข้อหนึ่ง

ข้อความคู่ขนานในมัทธิวและมาระโกบรรยายว่าสาวกของยอห์นร่วมถ้ำด้วย และถือเป็นเรื่องอิสระอีกตอนหนึ่ง

สาวกของยอห์นและสาวกของฟาริสีอดอาหารและอธิษฐานบ่อย ๆ แต่ทำไมสาวกของพระเยซูจึงไม่ทำเช่นนั้นและเอาแต่กินดื่ม? ในเวลานั้นชาวยิวให้ความสำคัญกับการอดอาหารและถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของความยำเกรง (มธ 6:16-18)

พระเยซูตรัสตอบด้วยอุปมา จะให้แขกในงานแต่งงานอดอาหารไม่ได้ แต่จะมีวันที่เจ้าบ่าวถูกพรากไป เมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหาร (ข้อ 34-35) พระเยซูทรงอยู่กับสาวกในฐานเจ้าบ่าว เพราะฉะนั้นสาวกต้องยินดี แต่เมื่อถึงเวลา พระเยซูจะทรงทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ เมื่อนั้นสาวกของพระเยซูจะเศร้าโศก ยิ่งกว่านั้น คำว่า “จะอดอาหาร”

อาจแสดงถึงความสำรวมและความไฝหา (เวลาการฟื้นฟูสมบุรณ์) ของคริสตจักรใน “ยุคพระวิญญาณ” (เทียบ กจ 3:12-26, 13:2-3, 1ปต 5:8) คำสอนนี้เปิดเผยข้อเท็จจริงว่าพระเยซูทรงเป็น “บุคคลหลักผู้กำหนดความหมายของธรรมเนียมศาสนา” (ดาร์เรล บ็อค)

ต่อมาพระเยซูเปรียบคำสอนของพระองค์กับ “เสื้อใหม่” และ “เหล้าองุ่นใหม่” และตรัสว่าไม่เข้ากับเสื้อเก่าและถุงหนังเก่า (ข้อ 36-38, เทียบ เหล้าองุ่นใหม่เมื่อหมักจะทำให้ถุงหนังขยาย ดังนั้นถุงเก่า คือถุงที่เคยขยายแล้ว จะทนไม่ไหวและแตก)

ผู้นำศาสนาเวลานั้นเป็นคนที่ดื่ม “เหล้าองุ่นเก่า” (วิถีเก่าของยิวศาสนา) และไม่ต้องการ “เหล้าองุ่นใหม่” (คำสอนใหม่ของพระเยซู) (ข้อ 39)

บทที่ 6

ลูกา 6:1-11 แสดงผ่านข้อโต้เถียงสองเรื่องเกี่ยวกับวันสะบาโตว่าผู้นำศาสนา

ลูกา 6:1

ปฏิเสศคำสอนใหม่ของพระเยซูมากเพียงใด พวกเขาถูกผูกมัดด้วยคำสอนและธรรมเนียมของมนุษย์ เรื่องแรกคือเมื่อพระเยซูกับสาวกเดินผ่านทุ่งข้าวในวันสะบาโต และสาวกเอามือขยี้รวงข้าวกิน พวกฟาริสีจึงกล่าวโทษ การเด็ดรวงข้าวกินในทุ่งข้าวเป็นสิ่งที่ธรรมเนียมบัญญัติอนุญาต จึงไม่ใช่ปัญหา (ฉธบ 23:25) แต่ฟาริสีถือเป็นปัญหาเพราะทำสิ่งนั้นใน “วันสะบาโต”

พวกเขามองตามธรรมเนียมของตนว่าสิ่งนั้นเป็นการละเมิดวันสะบาโต พระเยซูทรงตำหนิพวกเขาโดยกล่าวถึงเรื่องดาวิดกับคนของเขา กินขนมปังตั้งถาดในพระวิหาร ซึ่งปุโรหิตเท่านั้นที่กินได้ (1ชมอ 21:1-6) พวกอาจารย์ยิวกล่าวว่าเหตุการณ์ของดาวิดนั้นคงเกิดในวันสะบาโต (1ชมอ 21:6, ลนต 24:8)

พร้อมกันนั้นพระเยซูประกาศว่าพระองค์เองทรงเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า [kyrios] แห่งวันสะบาโต” (ข้อ 5) ในพระวจนะของพระเยซูมีนัยว่าพระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าดาวิด

“ในฐานะผู้แทน บุตรมนุษย์คือพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจในการประเมิณและตีความธรรมเนียมกับธรรมเนียมปฏิบัติ” (ดาร์เรล บ็อค) ในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระเยซูทรงรักษาคนมมือขาลือบในธรรมศาลาด้วยพระวณะเท่านั้น (“จงเหยียดมือออก”)

ธรรมาจารย์และฟาริสีเฝ้าดูพระเยซูเพื่อหาข้อกล่าวหา พวกเขาเชื่อว่าถ้ารักษาโรคที่ “ไม่ถูกเงิน” ในวันสะบาโต ก็เป็นการละเมิดข้อห้ามไม่ให้ทำงานในวันสะบาโต (เทียบ 13:14)

พระเยซูทรงรู้ความคิดของพวกเขา และก่อนรักษาโรค ทรงถามว่า “ในวันสะบาโตควรทำความดีหรือทำความชั่ว ควรช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต?” (ข้อ 9) พระเยซูทรงเปิดเผยและตัดสินเจตนาชั่วของพวกเขา พวกเขาตั้งใจจะทำชั่วและฆ่าคน แต่พระเยซูทรงทำความดีและช่วยชีวิต ในบทที่ 13 เมื่อพระเยซูทรงรักษาคนมป่วยในวันสะบาโต พระองค์ตรัสว่าเป็นสิ่งสมควรที่จะ “ปลดปล่อย”

คนที่ “ซาตานผูกมัดไว้” จากพันธนาการนี้ “ในวันสะบาโต” (13:15)

ปัญหาร้ายแรงของผู้นำศาสนาคือพวกเขามองไม่เห็นพระเจ้าผู้ยังคงทรงทำงานแม้ในวันสะบาโต (เทียบ ยน 5:17) เพราะมองไม่เห็น พวกเขาเห็นการอัศจรรย์ต่อหน้าแล้วก็ไม่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แต่คิดเพียงจะฆ่าพระเยซูผู้ทรงทำสิ่งนั้นด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า (ข้อ 11)

(5) ทรงเลือกสาวกสิบสองคน

ลูกา 6:12-16

ก่อนพระเยซูจะทรงเลือกสาวกสิบสองคน พระองค์ทรงอธิษฐานตลอดคืน และเข้าวันรุ่งขึ้นพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนและเรียกพวกเขาว่าอัครทูต ลูกาและกิจการเน้นภาพพระเยซูและสาวกอธิษฐาน (3:21, 5:16, 9:18, 29, 22:32, กจ 6:6, 13:2-3, 14:23)

สาวกสิบสองคนมีดังนี้ เปโตร (ซีโมน) และอันดรูว์น้องชายของเขา, ยากอบและยอห์นบุตรเศเบดี, ฟีลิปจากเบธไซดา, บาร์โธโลมิว (‘บุตรของโธโลไม’ นักวิชาการบางคนเห็นว่าเป็นคนเดียวกับนาธานาเอล), มัทธิวคนเก็บภาษี (เลวี-5:27), โธมัส (ยน 20:24-29), ยากอบบุตรอัลเฟอัส, ซีโมนพรรคเซโลเท (คานาอัน, ผู้มีใจร้อนรน), ยูดาบุตรยากอบ (ธัดเดอัส), และยูดาอิสคาริโอทผู้จะทรยศพระเยซู สาวกสิบสองคนเป็นกลุ่มคนหลากหลาย พระเยซูทรงเรียกทั้งคนที่จะทรยศพระองค์ คนเก็บภาษี และสมาชิกพรรคเซโลเทให้เป็นสาวกของพระองค์ บางทีพระเยซูอาจทรงอธิษฐานตลอดคืนจนกว่าจะรับพระประสงค์ของพระเจ้าที่ให้งตั้งคนเหล่านี้เป็นสาวกก็ได้

(1) ฉากหลัง

ลูกา 6:17-19

พระเยซูทรงเลือกสาวกแล้วเสด็จลงมาพร้อมพวกเขา ผู้คนจำนวนมากมาจากทั่วแคว้นยูเดีย รวมทั้งไทระและไซดอน เพื่อฟังพระวณะของพระเยซูและรับการรักษาโรค ลูกาบันทึกว่า “ฤทธิ์เดชออกจากพระเยซู”

ไม่เพียงคนป่วยจำนวนมาก แต่คนมีผีสิงก็ได้รับการรักษาด้วย อัครทูตเปาโลกล่าวใน 1 โครินธ์ (4:20) ว่า “แผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่คำพูด แต่อยู่ที่ฤทธิ์เดช”

(2) ข่าวสารของพระเยซู: จงรักแม้กระทั่งศัตรู

ลูกา 6:20-49

☐ ข้อ 20-26

พระเยซูทรงประกาศพระพรสี่อย่างและวิบัติสี่อย่าง คนยากจน คนที่หิวในเวลานี้ คนที่ร้องไห้ในเวลานี้ และคนที่ถูกผู้คนทอดทิ้งเพราะพระเยซู เป็นสุข พวกเขา กำลังได้รับพระพรที่มี “แผ่นดินของพระเจ้า” แล้ว (ข้อ 20) และในอนาคตจะได้รับบำเหน็จที่สมควร แต่ในทางกลับกัน คนมั่งมี คนอิ่มในเวลานี้ คนที่หัวเราะในเวลานี้ และคนที่ทุกคนชมเชย มีวิบัติ พวกเขาได้รับบำเหน็จในโลกนี้แล้ว และจะไม่ได้รับบำเหน็จใดจากพระเจ้า ทั้งยังจะกลายเป็นตรงกันข้ามกับสภาพปัจจุบัน ก่อนอื่น “คนยากจน” [pt□chos] หมายถึงผู้ยากจนไม่เพียงด้านสังคมและเศรษฐกิจ แต่ด้านจิตวิญญาณด้วย พวกเขาพึ่งพาพระเจ้าและหวังความรอดจากพระองค์ พระเยซูตรัสว่าพระองค์ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน (4:18) ตรงกันข้าม “คนมั่งมี” (ข้อ 24) หมายถึงผู้พึ่งพาทรัพย์สินสมบัติ กัดขี้นคนยากจน และประพาดอย่างหยิ่งผยอง (เทียบ ยก 2:6-7, 5:4-6) พวกเขาเป็นผู้ละทิ้งพระบัญชาของพระเจ้าทางศาสนา และห่างไกลจากความรอด (เทียบ 18:25 แต่ต้องจำไว้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้มองคนมั่งมีในแง่ลบเสมอไป) “คนที่หิวในเวลานี้” กับ “คนที่ร้องไห้” (ข้อ 21) และ “คนที่อิ่ม” กับ “คนที่หัวเราะ” (ข้อ 25) ก็เข้าใจได้ในบริบทเดียวกัน (เทียบ มธ 5:3, 6 เพิ่มคำอธิบายว่า “ยากจนฝ่ายจิตวิญญาณ” และ “หิวกระหายความชอบธรรม” เพื่อเน้นความหมายฝ่ายวิญญาณมากขึ้น) โดยเฉพาะพระพรและคำสาปเหล่านี้มุ่งถึงสาวก และคำสัญญาเรื่องบำเหน็จสำหรับผู้ถูกข่มเหงและทอดทิ้งเพราะพระเยซูคงเป็นการปลอบใจอย่างมากแก่สาวกและคริสตจักรยุคแรก พวกเขาสามารถยินดีได้แม้ท่ามกลางการข่มเหง (เทียบ กจ 5:41, 16:25) ผู้ที่อยู่ใต้คำสาปคือผู้พอใจกับคำชมของมนุษย์ในโลกนี้และแสวงหาสิ่งนั้นมากกว่าการยอมรับและคำชมจากพระเจ้า (ข้อ 26) ดาร์เรล บ็อคชี้ว่าคำเตือนในข้อ 26 ไซ้กับสาวกที่ไม่ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ แต่ปิดเบือนเนื้อหาเพื่อเอาใจคนด้วย

☐ ข้อ 27-38

ในตอนนี้ พระเยซูทรงสอนว่าผู้ติดตามพระองค์ควรดำเนินชีวิตอย่างไร การรักและอวยพรศัตรู ไม่ต่อสู้ตอบ การปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างดี การทำดีและให้ยืมโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เป็นลักษณะของ “บุตรขององค์ผู้สูงสุด” (ข้อ 27-35, เทียบ ชุมชนคัมภีร์ว่าการเกลียดผู้ที่ข่มเหงตนเป็นสิทธิที่ชอบธรรม) คำตรัสในข้อ 29 ว่าเมื่อถูกตบแก้มหนึ่งให้หันแก้มอีกข้างให้ และเมื่อมีคนเอาเสื้อคลุมไปก็อย่าหวงเสื้อใน หมายความว่าเมื่อถูกดูหมิ่นและเสียหาย อย่าแก้แค้น แต่เตรียมพร้อมแม้จะต้องเสียหายมากขึ้นอีก คำว่า “ใครเอาของของท่านไป อย่าหวงคืน” ในข้อ 30 ไม่ได้ตั้งอยู่บนสถานการณ์ถูกขูดรีด

แต่ตั้งอยู่บนกรณีคนยากจนยิ่งอย่างลำบากแล้วไม่สามารถคืนได้พระเยซูไม่ได้กำลังเสนอเกณฑ์จริยธรรมสูงเพื่อให้ได้รับคุณสมบัติเป็น “บุตรของพระเจ้า” ตรงกันข้ามพระองค์ตรัสว่าบุตรของพระเจ้ามียุทธศาสตร์คล้ายพระลักษณะของพระเจ้า พระบิดาผู้ “กรุณา” [chrīstos] และ “เมตตา” [oiktirmōn] (ข้อ 35-36)

พวกเขาไม่ทำดีแก่ผู้รับความเมตตาเพื่อหวังสิ่งตอบแทนแต่หวังบำเหน็จที่พระเจ้าจะประทาน (ข้อ 35)

อีกทั้งพวกเขาไม่ได้กระทำเพราะอยากได้รับคำชมจากคน (เทียบ ข้อ 26) หรือเพราะกลัวการพิพากษา (การวิจารณ์ การกล่าวโทษ การไม่ยกโทษ การตวงวัด, ข้อ 37-38) พวกเขาทำเพราะไว้วางใจพระเจ้าพระบิดาผู้ทรงตรวจดู

ทรงตอบแทน และทรงสอนทางแห่งชีวิตการปฏิบัติความรักนั้นเป็นไปได้เมื่อวางอยู่บนความไว้วางใจในพระวอนแห่งพระสัญญาของพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 38) ผู้ที่ติดตามพระบัญชาของพระเยซูอยู่ได้การปกป้องของพระเจ้าพระบิดาแต่ผู้ที่ปฏิเสธคำสอนของพระเยซูอยู่ได้การกล่าวโทษที่พระเยซูตรัสไว้แล้ว

คือผู้วิจารณ์จะถูกวิจารณ์และผู้ไม่ยกโทษจะไม่ได้รับการยกโทษจากพระเจ้า (ข้อ 37)

พระบัญชาของพระเยซูแบ่งแยกชีวิตนิรันดร์กับความตายนิรันดร์

□ ข้อ 39-49

ในข้อ 39-45 พระเยซูทรงเตือนเกี่ยวกับผู้นำศาสนาที่ไม่เพียงปฏิเสธคำสอนของพระองค์ (5:39)

แต่ยังนำผู้คนไปในทางผิด พวกเขาเป็นคนตาบอดนำคนตาบอด และเป็น “คนหน้าซื่อใจคด”

ที่มองไม่เห็นข้อบกพร่องใหญ่ของตน แต่ชี้ข้อบกพร่องเล็กน้อยของพี่น้อง (ข้อ 39, 42)

ปัญหาพื้นฐานของผู้สอนเท็จไม่ได้อยู่แค่การกระทำหรือคำพูดของพวกเขา แต่อยู่ที่ธรรมชาติชั่วของพวกเขา พวกเขาเป็น “ต้นไม้เลว/ไม่ดี/เน่า”

(ข้อ 43) ใจของพวกเขาเต็มด้วยความชั่ว (ข้อ 45) การแยกแยะและระวังคนเช่นนี้เป็นความรับผิดชอบของผู้ติดตามพระเยซู

ข้อ 46-49 เป็นคำเตือนต่อผู้ที่บอกว่าติดตามพระเยซู แต่ยังไม่ทำตามคำสอนของพระองค์

พระเยซูทรงเรียกร้องการตัดสินใจจากพวกเขา

ผู้ที่สารภาพว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและติดตามด้วยใจจริง ย่อมเชื่อฟังคำสอน (พระบัญชา) ของพระเยซู

เขาเป็นเหมือนคนที่สร้างบ้านมั่นคง แต่คนที่ชอบฟังเท่านั้น แม้มันเหมือนเป็นคนของพระเยซู เมื่อถึงเวลาวิกฤต

(หรือเวลาพิพากษาสุดท้าย-ดาร์เรล บ็อคเห็นว่าไม่มีภาพเชิงวาระสุดท้าย)

ความเท็จของเขาจะถูกเปิดเผย “คำเทศนาบนที่ราบในพระกิตติคุณลูกาเรียกร้องให้เชื่อฟังพระเยซู

คำเทศนานี้แนะนำคำสอนสำคัญของพระเยซูและเปิดเผยสิทธิอำนาจของพระเยซู

ผู้อ่านพระกิตติคุณลูกาต้องเลือกด้วยตนเอง” (ดาร์เรล บ็อค)

คำสารภาพแรกเกี่ยวกับความเชื่อและคำถามเกี่ยวกับคริสตวิทยา

ลูกา 6:1

(7:1-8:3)

บทที่ 7

(1) ความเชื่อของนายร้อยคนหนึ่ง

ลูกา 7:1-10

เป็นเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงรักษาบาดของนายร้อยโรมันด้วยพระวจนะ นายร้อยเป็นคนต่างชาติ แต่ไม่เพียงได้รับคำชมจากผู้ใหญ่ชาวยิวเรื่องการทำดี (ข้อ 3-5) เขายังปฏิบัติต่อพระเยซูด้วยความเคารพอย่างสูง พระเยซูทรงชมว่านายร้อยมีความเชื่อดีกว่าคนใด ๆ ในอิสราเอล (ข้อ 9)

สิ่งที่เขาได้รับคำชมคือคำขอของเขาว่า ตนไม่คู่ควรให้พระเยซูเสด็จเข้าบ้าน

ขอเพียงตรัสด้วยพระวจนะแล้วบาดของเขาจะหายโรค (ข้อ 7)

คำขอของเขามาจากความเชื่อว่าพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้า สามารถควบคุมโรค (อำนาจฝ่ายวิญญาณ) ได้ด้วยพระวจนะเท่านั้น ในข้อความคู่ขนานของมัทธิว (8:5-10)

บรรยายว่านายร้อยมาหาพระเยซูและทูลขอโดยตรง แต่นี่ไม่ใช่ความขัดแย้ง

น่าจะเป็นความแตกต่างที่เกิดจากมัทธิวย่อเรื่อง ผู้ที่ถูกส่งไปแทนคนหนึ่งสามารถพูดเสมือนผู้ส่งพูดเองได้

เขาน่าจะขอพระเยซูผ่านคนอื่นเหมือนในข้อความลูกา

(2) พระเยซูทรงให้บุตรชายคนเดียวของหญิงม่ายเมืองนาอินเป็นขึ้น และคำถามเกี่ยวกับพระเยซู

คำถามต่าง ๆ

ลูกา 7:11-17

เหตุการณ์ที่พระเยซูทรงให้บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นปรากฏเฉพาะในพระกิตติคุณลูกา

พระเยซูทรงเห็นหญิงม่ายที่สูญเสียบุตรชายคนเดียวในขบวนศพและทรงสงสารนาง

แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปหาหญิงม่ายก่อนและตรัสว่าอย่าร้องไห้ พระเยซูทรงแตะโลงศพ (แผ่นหาม

ซึ่งสำหรับคนทั่วไปเป็นการกระทำที่ทำให้เป็นมลทิน) และตรัสกับชายหนุ่มที่ตายแล้วว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้น” (ข้อ 14, คำสั่ง passive aorist) พระเยซูทรงสั่ง “ความตาย” และทรงเรียกชีวิต

ชายหนุ่มที่ตายแล้วลุกขึ้นและพูดได้ จุดเน้นของเรื่องนี้อยู่ที่สิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้าของพระเยซูผู้ทรงสร้างชีวิต

และที่พระเมตตา (ความสงสาร) ของพระองค์ ทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ต่างกลัวและตื่นเต้น

กล่าวว่าผู้เผยพระวจนะผู้ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นแล้ว (ข้อ 16)

บางทีพวกเขาคงนึกถึงผู้เผยพระวจนะเอลียาห์และเอลีชาที่เคยทำให้คนตายเป็นขึ้น (1พกษ 17:21, 2พกษ 4:31-35)

แต่แท้จริงพระเยซูต่างจากผู้เผยพระวจนะทั้งสอง เพราะทรงให้คนเป็นขึ้นขึ้นด้วยพระวจนะเท่านั้น

และเหนือสิ่งอื่นใดด้วยสิทธิอำนาจ (ฤทธิ์เดช)

ของพระองค์เอง ถึงอย่างนั้น ผู้คนก็ยังเห็นพระเยซูเป็นเพียงผู้เผยพระวจนะผู้ยิ่งใหญ่ ขวาลือแพร่ไปทั่วแคว้นยูเดีย แต่อิสราเอลยังไม่พ้นจากความคาดหวังต่อพระเมสสิยาห์ทางการเมือง

(3) คำถามเกี่ยวกับพระเยซูและยอห์นผู้ให้บัพติศมา

ลูกา 7:18-35

ข่าวลือเรื่องการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงให้คนเป็นขึ้นไปถึงหูยอห์นผู้ให้บัพติศมาซึ่งอยู่ในคุก (3:20)

ยอห์นส่งสาวกของตนไปหาพระเยซูเพื่อยืนยันว่าพระองค์คือ “ผู้ที่เสด็จมา (พระเมสสิยาห์)” หรือไม่ พระเยซูตรัสกับสาวกที่ถามว่า ให้ไปบอกยอห์นตามสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นจริง

คนป่วยสารพัดได้รับการรักษา คนตาบอดเป็นขึ้น และข่าวประเสริฐถูกประกาศแก่คนยากจน

(ข้อ 22) สิ่งนี้เป็นการยืนยันถ้อยคำที่พระเยซูทรงอ่านจากอิสยาห์และประกาศในธรรมศาลานาซาเร็ธ (4:18-21)

ยุคพระเมสสิยาห์มาถึงแล้ว ยอห์นคงเข้าใจความหมายของคำนี้อย่างเพียงพอ

ผู้ที่ไม่หวั่นไหวในความเชื่อต่อพระเยซูเป็นสุข (ข้อ 23) เมื่อสาวกของยอห์นจากไป

พระเยซูทรงเป็นพยานแก่ฝูงชนเกี่ยวกับพันธกิจของยอห์น ก่อนอื่นพระเยซูถามฝูงชนว่าพวกเขาออกไปยังถิ่นทุรกันดาร (ที่ยอห์นร้องประกาศ) เพื่อดูอะไร สิ่งที่พวกเขาคาดหวังคือผู้เผยพระวจนะ แต่แท้จริงยอห์นยิ่งใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะ เขาเป็น “บุตรของพระเจ้า” ที่พยากรณ์ไว้ในมาลาคีย์ 3:1 เป็นผู้เตรียม “ประชาชน”

สำหรับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ (ข้อ 27, เทียบ 1:17) ในแง่

ยอห์นเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาผู้ที่เกิดจากผู้หญิง (ข้อ 28a) แต่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าที่เริ่มต้นแล้ว

ย่อมใหญ่กว่ายอห์นในแง่ที่ได้รับสิทธิพิเศษอันน่าอัศจรรย์นั้น (ข้อ 28b)

“ผู้ที่เกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณและอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า ยิ่งใหญ่กว่าบุคคลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่คนยุคมนุษย์ การได้เป็นสมาชิกที่เล็กที่สุดในยุคแห่งความสำเร็จมีความหมายลึกซึ้งกว่าการเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของยุคเก่า” (ดาร์เรล บ็อค) ลูกาประเมินประชาชนกับผู้นำศาสนาในข้อ 29-30

ประชาชนรวมทั้งคนเก็บภาษียอมรับยอห์นและรับคำพยานของพระเยซู

แต่ฟาริสีและครูสอนธรรมบัญญัติไม่ยอมรับยอห์นกับบัพติศมาของเขา จึงละทิ้งพระประสงค์ของพระเจ้า

ท่าทีของผู้นำศาสนาในอุปมาของพระเยซูเหมือน “เด็กที่บ่น” เพราะอีกฝ่ายไม่เคลื่อนไหวตามที่ตนต้องการ (ข้อ 32,

เทียบ นี่เป็นความเห็นของเยเรมียัสและมาร์แชล เฮนดริกเซนเห็นว่าผู้ที่ “ไม่เดินร่ำและไม่ร้องไห้”

หมายถึงผู้นำศาสนา) พวกเขาหาแต่เรื่องตำหนิและไม่ยอมรับคนใดที่พระเจ้าทรงส่งมาเลย (ข้อ 33-34)

พวกเขาเป็นผู้สะอึกสะอื้น (ข้อ 23)

(4) ตัวอย่างหนึ่งของความเชื่อ: หญิงบาปคนหนึ่งได้รับการอภัยบาป (7:36-50)

ลูกาเคยประเมินปฏิริยาที่ต่างกันของประชาชนกับผู้นำศาสนาในข้อ 29-30

และที่นี้เขาแยกตัวอย่างการประเมิณนั้นผ่านการกระทำของหญิงคนหนึ่งและปฏิกิริยาของฟาริสีคนหนึ่ง (ซีโมน)

หญิงคนนี้ถูกแนะนำว่าเป็นคนบาป มีความเป็นไปได้ว่านางเป็นหญิงโสเภณี แต่ไม่อาจสรุปเด็ดขาดได้

หญิงคนนี้รู้ว่าพระเยซูได้รับเชิญไปบ้านของฟาริสี จึงนำ “น้ำมันหอม” [myron] ราคาแพงมาหาพระเยซู

ตั้งแต่พระเยซูเสด็จเข้าบ้าน นางไม่หยุดจูบพระบาทของพระองค์ (ข้อ 45) ใช้น้ำตาทำให้พระบาทเปียก เช็ดด้วยผม และเทน้ำมันหอมลง นาง “รัก” [agapa□] พระเยซูอย่างจริงใจ และแสดงเจ้านั้นเช่นนี้

นางมีความมั่นใจว่าพระเยซูคือผู้ทรงอภัยนาง ความจริงนี้ปรากฏผ่านคำพยานของพระเยซู

พระเยซูตรัสเป็นอุปมากับซีโมนฟาริสีผู้สงสัย (ข้อ 39) พระองค์เล่าเรื่องคนสองคนที่ได้รับการยกหนี้

และตรัสถ้อยคำที่เห็นได้ชัดว่า ผู้ได้รับการยกหนี้มากกว่าย่อมรักมากกว่า อุปมานี้อธิบายการกระทำของหญิงคนนั้น และประกาศว่าพระเยซูเองคือ “ผู้ยกหนี้”

หญิงคนนั้นตระหนักถึงบาปใหญ่ของตนและกำลังขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงอภัยบาปนั้น

อีกทั้งนางเชื่อว่าการอภัยบาปนั้นเกิดขึ้นผ่านพระเยซู เมื่อเชื่อมกับอุปมา

พระเยซูอธิบายว่าทำไมนางจึงแสดงความรักต่อพระองค์อย่างลึกซึ้งเช่นนั้น “บาปมากมายของนางได้รับการอภัยแล้ว เพราะฉะนั้นนางจึงรักมาก” แต่ซีโมนเป็นคนที่ “มีประสบการณ์รับการอภัยบาปน้อย”

ดังนั้นเขาจึงรักน้อย (ข้อ 47) “การอภัยบาปไม่ได้ประทานบนพื้นฐานการกระทำของหญิงคนนี้ ตรงกันข้าม

การกระทำของนางเป็นพยานถึงความรักที่เกิดจากใจขอบพระคุณ เพราะตนได้รับการอภัยบาปแล้ว” (ดาร์เรล บ็อค)

บัดนี้พระเยซูทรงประกาศการอภัยบาปของนางต่อสาธารณะ “บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” (ข้อ 48, กาลปัจจุบันสมบูรณ์)

คำประกาศนี้ทำให้เกิดการถกเถียงอีกครั้ง “คนนี้เป็นใครถึงอภัยบาปได้ด้วย?” (ข้อ 49) สิ่งที่ยกหญิงคนนั้นเชื่อแล้ว

คนอื่นยังคงสับสน พระเยซูตรัสกับหญิงนั้นว่า “ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด” (ข้อ 50)

ประทานการปลอบใจและความมั่นใจให้แก่นาง จุดเน้นตรงนี้ไม่ได้อยู่ที่ “ความเชื่อ”

แต่อยู่ที่คำประกาศอภัยบาปและคำประกาศความรอด

บทที่ 8

(5) อีกตัวอย่างหนึ่งของความเชื่อ: ผู้หญิงที่ปรนนิบัติพระเยซู

ลูกา 8:1-3

พระเยซูเสด็จไปตามเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ ตามพันธกิจของพระองค์ (4:43) และทรงประกาศแผ่นดินของพระเจ้า

พระเยซูเสด็จไปพร้อมสาวกสิบสองคนและผู้หญิงบางคน ในบรรดาผู้หญิงที่ร่วมไปด้วยมีมารีย์ชาวมาดลาซึ่งเคยถูกขับผี

เจ็ดตนออกไป โยอันนาภรรยาของคนต้นเรือนของเฮโรด (24:10)

สุสันนา และคนอื่น ๆ พวกเธอปรนนิบัติพระเยซูและสาวกด้วยทรัพย์สินของตนเอง
โดยเฉพาะการกล่าวถึงโยอันนาแสดงว่าพันธกิจของพระเยซูเริ่มส่งอิทธิพลไปถึงคนที่อยู่ใกล้ผู้มีอำนาจแล้ว

การเรียกร้องความเชื่อ การเปิดเผยด้านคริสตวิทยา และคำถามต่าง ๆ

ลูกา 8:1

(8:4-9:17)

(1) การเรียกร้องความเชื่อ

ลูกา 8:4-21

พระเยซูตรัสอุปมา “เมล็ดพืชที่ตกบนดินสี่ชนิด” แก่ฝูงชนจำนวนมาก (ข้อ 4-15)
แต่จุดเน้นต่างจากข้อความคู่ขนานในมัทธิวและมาระโก คือไม่ได้เน้น “แผ่นดินของพระเจ้า” แต่เน้น
“พระวอนะของพระเจ้า” หัวข้อนี้ดำเนินต่อถึงข้อ 21 และจุดเน้นอยู่ที่คำตรัสว่า “เพราะฉะนั้น
จงระวังว่าท่านทั้งหลายฟังอย่างไร”

(ข้อ 18, เทียบ มาระโกเหมือนลูกา คือหลังอุปมาเรื่องเมล็ดพืชมีอุปมาเรื่องตะเกียง-ข้อ 16-ตามมา
แต่บทเรียนอยู่ที่ให้หวังว่า “อะไร” ที่ฟัง) ในอุปมา เมล็ดพืชคือพระวอนะของพระเจ้า
และการตกบนดินดีหมายถึงผู้ที่ฟังพระวอนะด้วย “ใจดีและเชื่อสัตย์” “ยึดไว้มั่น และเกิดผลด้วยความเพียร” (ข้อ 11,
15, เทียบ ในมัทธิวเน้นการฟังแล้ว “เข้าใจ”-มธ 13:19, 23)

ส่วนเมล็ดที่ตกข้างทาง บนหิน และในพงหนาม หมายถึงผู้ที่ได้ยินพระวอนะ
แต่สุดท้ายไม่สามารถชนะการล่อลวงและการทดลอง จึงไม่เกิดผล สิ่งที่เราทุกคนมีร่วมกันคือทุกคนล้วนได้ฟังพระวอนะ
แต่ไม่ได้ตอบสนองอย่างสมควร อุปมานี้สอดคล้องกับคำสอนใน 6:46-49 เรื่อง “ผู้ฟังและทำตาม”

ผู้ที่ฟังแต่ไม่ทำตามเป็นเหมือนคนสร้างบ้านบนดิน เมื่อถึงเวลาแห่งการทดลอง
คำสารภาพของเขาจะถูกพิสูจน์ว่าเป็นเท็จ ข้อ 16-18 สอนผ่านอุปมาเรื่องตะเกียง (สุภาชิต)
ให้ตอบสนองต่อพระวอนะของพระเยซูผู้ทรงเป็นความสว่างอย่างถูกต้อง (เทียบ จุดเน้นต่างจาก มธ 5:15-16)

มีฉะนั้น แม้สิ่งที่มีอยู่ก็จะถูกเอาไปจากพวกเขา (ข้อ 18) ในข้อ 19-21

มารีย์มารดาของพระเยซูและน้องชายของพระองค์มาหาพระเยซู (มก 3:21, 31) พระเยซูตรัสว่า ผู้ที่ “ฟังและทำตาม”
พระวอนะของพระเจ้า คือมารดาและน้องชายของพระองค์ (ข้อ 21)

ทรงสอนว่าใครเป็นสมาชิกครอบครัวฝ่ายวิญญาณร่วมกับพระเยซู ลูกาจัดเหตุการณ์นี้ไว้ตรงตำแหน่งนี้

เพื่อรวมและปิดหัวข้อย่า ต้องเป็นผู้ฟังพระวอนะและเชื่อฟัง

(2) พระเยซูผู้ทรงมีสิทธิอำนาจเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง

ลูกา 8:22-17

☐ ข้อ 22-25: ทรงทำให้พายุสงบ

ลูกาบันทึกเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงทำให้พายุสงบอย่างกระชับ จุดเน้นตรงนี้คือการเรียกร้องความเชื่อต่ออัตลักษณ์ของพระเยซู พระเยซูทรงดำนิสาวกว่า “ความเชื่อของท่านทั้งหลายอยู่ที่ไหน?” สวาทตกใจและถามกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นใคร จึงสั่งลมและน้ำ แล้วมันก็เชื่อฟัง?” บัดนี้ผู้อ่านต้องตัดสินใจว่าจะตอบสนองต่อสิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้าของพระเยซูอย่างไร

☐ ข้อ 26-39: ทรงรักษาคนที่มีผีชื้อกองเข้าสิง เรื่องต่อมาเป็นเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงรักษาคนที่มีผี “กอง” [legion] เข้าสิง ลูกาจัดการเรื่องนี้อย่างละเอียด พระเยซูทรงสั่งผี (เอกพจน์) ให้ออกจากคนนั้น และผีนักราบลงต่อพระเยซู ขอร้องอย่าสั่งให้มันลงไปใน “บาดาล/โลกใต้พิภพ” [abyssos] (ข้อ 28, 31)

ผีไม่สามารถต่อต้านใด ๆ ได้ ทำได้เพียงขอร้อง พระเยซูทรงอนุญาตให้ผีเข้าไปในฝูงสุกร แล้วฝูงสุกรที่ถูกผีสิง (ประมาณสองพันตัว-มก 5:13) ก็วิ่งลงหน้าผาและจมน้ำตาย ผู้คนมารวมกัน เห็นชายที่เคยถูกผีสิงได้รับการฟื้นฟูแล้วก็ประหลาดใจและกลัว (ข้อ 35)

พวกเขาเชื่อมั่นว่าพระเยซูเป็นผู้ไม่ธรรมดา แต่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าการมีอยู่ของพระองค์จะเป็นประโยชน์หรือเป็นความเสียหายแก่พวกเขา พวกเขาจึงขอให้พระเยซูเสด็จไปเพราะความกลัว (ข้อ 37)

นี่เป็นการตัดสินใจที่น่าเศร้า ชาวเกรกาซาจึงปฏิเสธพระเยซูเช่นนั้น แต่คนที่ผีออกแล้วต้องการติดตามพระเยซู และเมื่อได้รับพระบัญชาจากพระองค์ (ข้อ 39) เขาก็ประกาศทั่วเมือง (เดคาโปลิส) ว่าพระเยซูทรงทำอะไรแก่เขา

☐ ข้อ 40-56: ทรงรักษาหญิงตกโลหิตและทรงให้บุตรสาวคนเดียวของไยรัสเป็นขึ้น

เรื่องสุดท้ายของเหตุการณ์รักษาโรคสองเรื่อง ระหว่างทางไปบ้านไยรสนายธรรมศาลาเพื่อรักษาลูกสาว

มีเรื่องหญิงที่ป่วยตกโลหิตได้รับการรักษาแทรกเข้ามา เรื่องนี้แสดงว่าพระเยซูทรงห่วงใยอย่างลึกซึ้งถึงคนตำแหน่งสูงและคนต่ำต้อย พระเยซูทรงตามหาหญิงคนนั้นซึ่งแตะชายฉลองพระองค์ของพระองค์ท่ามกลางฝูงชนและได้รับการรักษา แล้วตรัสกับนางว่า “ลูกหญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด” (ข้อ 48)

ถ้อยคำนี้แสดงว่าพระเยซูทรงมีความเห็นอกเห็นใจส่วนตัวและลึกซึ้งต่อหญิงที่ทนทุกข์มาสิบสองปี (7:50) อีกด้านหนึ่ง ไยรัสคนยากที่จะอดทนเมื่อพระเยซูทรงเสียเวลากับเรื่องของหญิงคนนั้น แต่สำหรับพระเยซู เวลาไม่ใช่ปัญหา และความหนักเบาของโรคก็ไม่ใช่ปัญหา พระเยซูทรงรู้ทุกสิ่งและทรงวางแผนให้ลูกสาวของไยรัสไม่เพียงได้รับการรักษาจากโรคร้าย แต่ได้สัมผัสการอัศจรรย์ที่ได้รับชีวิตจากความตาย

พระสิริของพระเจ้าจะถูกเปิดเผยยิ่งขึ้นผ่านการให้คนตายเป็นขึ้น

เพราะฉะนั้นพระเยซูตรัสสั่งไยรัสซึ่งเพิ่งได้ยินข่าวการตายของลูกสาวว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น” (ข้อ 50)

ถ้าไยรัสสามารถมีมุมมองของพระเยซู เขาคงไว้วางใจสิ่งที่พระเยซูทรงทำด้วยความเชื่อมากขึ้น

คนในบ้านไยรัสหัวเราะเยาะพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสว่าเด็ก “หลับอยู่” (ข้อ 53) แล้วพ่อแม่ล่ะ?

พ่อแม่ได้รับสิทธิพิเศษร่วมกับสาวกสามคนในการเห็นเด็กฟื้นขึ้น (ข้อ 51) “ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้น” (คำสั่ง aorist active, เทียบ 7:14) เด็กนั้นมีชีวิตขึ้น และพ่อแม่ประหลาดใจ การอัศจรรย์นี้ต่างจากการรักษาหญิงตกโลหิต

เพราะไม่ใช้การตอบสนองต่อความเชื่อหรือความกระตือรือร้นของใคร
แต่เป็นพยานว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานชีวิตโดยพระคุณผ่านพระเยซู

พระเยซูทรงสั่งพ่อแม่ไม่ให้บอกเรื่องนี้แก่ใคร

(ข้อ 56) พระเยซูไม่ทรงต้องการให้ผู้คนสนใจแต่การอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงทำ

หรือวาดภาพพระเมสสิยาห์อย่างบิดเบือน เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงย้ำเป็นพิเศษในเขตยิว (เทียบ ข้อ 39)

แต่เรื่องการอัศจรรย์อันน่าพิศวงนี้แพร่ไปทั่วพื้นที่นั้น (มธ 9:26)

□ 9:1-6 พระองค์ประทานฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจแก่สาวกสิบสองคน

พระเยซูทรงประทานฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจแก่สาวกสิบสองเพื่อควบคุมผีทั้งหมดและรักษาโรค แล้ว “ทรงส่ง” [apostell□] พวกเขาไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้า (เทียบ 10:9 “แผ่นดินของพระเจ้าเข้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว”) และรักษาคนป่วย สาวกเดินทางไปตาม “หมู่บ้าน” [k□mas] ต่าง ๆ ประกาศข่าวประเสริฐและรักษาโรคทุกแห่ง เมื่อส่งสาวกไป พระเยซูสั่งว่าอย่าเอาไม้เท้า ยาม อาหาร เงิน หรือเสื้อสองตัวไปในการเดินทาง แต่ให้อยู่ในบ้านที่ต้อนรับพวกเขาและรับการช่วยเหลือจากบ้านนั้น ถ้าเมืองใดไม่ต้อนรับพวกเขา ก็ให้สะบัดฝุ่นจากเท้า (ทั้งเครื่องหมายเตือน) แล้วออกจากเมืองนั้น บทที่ 10 กล่าวถึงการส่งสาวกเจ็ดสิบคน และอธิบายเนื้อหาข่าวสารกับกฎการเดินทางละเอียดขึ้น

□ 9:7-9 เฮโรดถามเกี่ยวกับพระเยซู

ข่าวเรื่องพันธกิจของพระเยซูในกาลิลีแพร่กว้างขึ้นเรื่อย ๆ เฮโรดเจ้าเมืองก็ได้ยินข่าวนี้และสับสน เขาคงหวั่นไหวเมื่อผู้คนกล่าวว่ายอห์นที่เขามาเป็นขึ้นมาแล้ว มัทธิว (14:2) และมาระโก (6:16)

กล่าวว่าเฮโรดก็คิดเช่นนั้น ส่วนคนอื่นกล่าวว่าเอลียาห์หรือผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งกลับมา เวลานั้นชาวยิวมีความเชื่อว่ในวาระสุดท้าย ผู้เผยพระวจนะโบราณ (โมเสส อิชยาห์ ฯลฯ)

จะกลับมา เฮโรดด้วยความประหลาดใจและอยากรู้อยากเห็น จึงถามว่า “คนนี้เป็นใคร?” และอยากพบพระเยซู (เทียบ 23:8 เฮโรดได้พบพระเยซู)

□ 9:10-17 การอัศจรรย์ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว

ในพระกิตติคุณลูกา เหตุการณ์ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวต่อเนื่องจากการส่งสาวก (9:6)

และอยู่ก่อนคำสารภาพความเชื่อของเปโตร พระเยซูทรงฟังรายงานของสาวก แล้วพาพวกเขาไปเบธไซดา

เพื่อจะหลบไปพักกับสาวกในที่สงบ แต่ฝูงชนตามไปถึงที่นั่น พระเยซูทรงต้อนรับพวกเขา ทรงตรัสเรื่อง

“แผ่นดินของพระเจ้า” และทรงรักษาคนป่วย เมื่อใกล้ค่ำ พระเยซูทรงทำการอัศจรรย์ด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เลี้ยงฝูงชนจำนวนมาก (ผู้ชายห้าพันคน) ให้อิ่มอย่างเพียงพอ (เทียบ ลูกาบรรยายเรื่องนี้สั้นกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่น)

ก่อนทำการอัศจรรย์ พระเยซูทรงทดสอบสาวกในระดับสูงขึ้น “พวกท่านจงให้เขากินเถิด” (ข้อ 13) สาวกคิดได้เพียงวิธีตามสามัญสำนึกและตอบในแง่ลบ แต่พระเยซูทรงให้สาวกมีส่วนในการอัศจรรย์ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว คือให้ผู้คนนั่งเป็นกลุ่ม ๆ (กลุ่มละห้าสิบคน) และให้สาวกแจกขนมปังกับปลาที่พระองค์ทรงหักทำให้พวกเขากลายเป็นผู้ “ให้เขากิน” บัดนี้สาวกพร้อมหรือยังที่จะรับช่วงพันธกิจของพระเยซู?

พวกเขาได้รับฤทธิ์เดช ขับผี รักษาโรค และมีส่วนในการอัศจรรย์ของพระเยซูแล้ว บัดนี้พระเยซูจะทรงถามคำถามสำคัญแก่สาวก

บทที่ 9

(1) คำสารภาพความเชื่อของเปโตรและคำสอนเรื่องความทุกข์

ลูกา 9:18-27

สาวก (8:25) และเฮโรดอันติปาส (9:9) เคยตั้งคำถามว่า “พระเยซูคือใคร” บัดนี้พระเยซูทรงถามคำถามนี้แก่สาวกด้วยพระองค์เองว่า “พวกท่านว่าเราเป็นใคร?” (ข้อ 20a) ผู้ชนกล่าวว่าพระเยซูคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา เอลียาห์ หรือผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง (ข้อ 19, 7-8) เปโตรสารภาพว่าพระเยซูคือ “พระคริสต์ของพระเจ้า” (ข้อ 20b, เทียบ มธ 16:16) เปโตรสารภาพว่าพระเยซูไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง แต่เป็น “พระเมสสิยาห์กษัตริย์” ที่พยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิม พระเยซูจึงทรงสั่งสาวกไม่ให้บอกเรื่องนี้แก่ใคร และทรงเพิ่มข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ นั่นคือพระเมสสิยาห์ต้องทนทุกข์มาก ถูกสมาชิกสภาซันเฮดรินปฏิเสธ ถูกฆ่า และเป็นขึ้นในวันที่สาม (ข้อ 22) แท้จริงถ้อยคำนี้พลิก “ความคิดเรื่องพระเมสสิยาห์” ของสาวกอย่างสิ้นเชิง ต่อมาพระเยซูตรัส “แก่ผู้ชน” ว่า ผู้ใดต้องการตามพระองค์ ผู้นั้นต้อง “ปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนของตนทุกวัน” และติดตามพระองค์ (ข้อ 23, เทียบ ดาร์เรล บ็อคเห็นว่าคำนี้หมายถึง “มอบตนไว้ในการดูแลของพระเจ้าและเชื่อฟังพระเจ้า” คำว่า “ทุกวัน” ปรากฏเฉพาะในลูกา)

สาวกคงตกตะลึงแน่นอน สิ่งที่เปโตรและสาวกคิดไม่ใช่เช่นนั้น พวกเขาคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะนำอิสราเอลสู่การปลดปล่อยทางการเมือง (เทียบ กจ 1:6) ตั้งราชอาณาจักรพระเมสสิยาห์ และยกตำแหน่งของพวกเขาให้สูงขึ้น แต่คำตรัสของพระเยซูตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง คือพวกเขาต้องพร้อมเสียชีวิตเพื่อพระเยซู นั่นคือวิธีได้รับชีวิต (ข้อ 24-25, เทียบ 17:33) และต้องไม่ละอาย “พระเมสสิยาห์ผู้ทนทุกข์และถูกฆ่า”

หากทำเช่นนั้น วันหนึ่ง “บุตรมนุษย์จะเสด็จมาในพระสิริของพระองค์ ของพระบิดา และของทูตสวรรค์” (เวลาที่ทรงใช้อำนาจของผู้พิพากษา) เมื่อนั้นบุตรมนุษย์ก็จะละอายผู้นั้น (ข้อ 26)

คือจะตรัสว่าไม่รู้จักเขา สาวกที่ได้ยินถ้อยคำนี้คงต้องตกอยู่ในความสับสน พวกเขาต้องตรวจสอบแรงจูงใจและเป้าหมายทั้งหมดที่เคยติดตามพระเยซูมาจนถึงตอนนี้ คำสอนเรื่องการเป็นสาวกของพระเยซูจบด้วยถ้อยคำว่า “มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่ล้มรสความตายก่อนจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้า”

(ข้อ 27) แต่ถ้อยคำนี้ก่อให้เกิดความเห็นต่างในการตีความ บางคนเห็นว่าหมายถึงการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู (กาลวิน, เบซา) บางคนเห็นว่าหมายถึงเหตุการณ์พระวิญญาณเสด็จลงมาในวันเพ็นเทคอสต์ บิตาคริสตจักรจำนวนมากเห็นว่าหมายถึงเหตุการณ์บัพติศมาของพระเยซูที่ตามมา ดาร์เรล บ็อคเห็นว่าคำตรัสของพระเยซูไม่ได้ชี้เฉพาะภูเขาล้างพระกายเท่านั้น แต่โดยอาศัย 22:69 (มธ 26:64) หมายถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่ไม่ได้ปรากฏแล้วหายไปชั่วคราว แต่เป็นเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่ เริ่มต้นพร้อมการฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้น และการเสด็จมาของพระวิญญาณ และจะสำเร็จสมบูรณ์ในการเสด็จกลับมาของพระเยซู เหตุการณ์ภูเขาล้างพระกายเป็นเหมือน “การชิมลางหน้า”

(2) พระเยซูทรงล้างพระกายอย่างรุ่งโรจน์:

“จงฟังพระองค์”

ลูกา 9:28-36

ลูกากล่าวว่า หลังจากพระเยซูตรัสว่าจะมีบางคนเห็นแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 27) ประมาณแปดวัน ก็เกิดเหตุการณ์ภูเขาล้างพระกาย จึงยืนยันว่าข้อ 27 ในเบื้องต้นชี้ถึงเหตุการณ์นี้ พระเยซูทรงพาสาวกใกล้ชิดเพียงสามคน (เปโตร ยอห์น ยากอบ)

ขึ้นภูเขา เมื่อทรงอธิษฐาน “พระพักตร์” ของพระเยซูก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ขาวเป็นประกาย ทันใดนั้นโมเสสและเอลียาห์ก็ปรากฏและสนทนากับพระเยซู เนื้อหาที่สนทนาคือ “การจากไป” [exodos] ที่พระเยซูจะทรงทำให้สำเร็จ

(ข้อ 31) ที่นี่ “exodos” ไม่ได้รวมเพียงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู แต่รวมถึงการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ที่เกิดขึ้นในเยรูซาเล็มด้วย สาวกสามคนได้เห็น “พระสิริของพระเยซู” และเมื่อสองคนนั้น “กำลังจากไป” เปโตรโดยไม่รู้ตัวพยายามรั้งไว้โดยเสนจะสร้างเพิงสามหลัง (ข้อ 32-33)

ขณะที่เปโตรพูดเช่นนั้น เมฆมาปกคลุมพวกเขา และพวกเขากลับอย่างมีพระสุรเสียงของพระเจ้าจากเมฆว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เป็นผู้ที่เราเลือกไว้ จงฟังพระองค์” (ข้อ 35, เทียบ 3:22) พระเจ้าทรงเป็นพยานด้วยพระองค์เองว่าพระเยซูทรงยิ่งใหญ่กว่าโมเสสและเอลียาห์อย่างมาก คำว่า “ผู้ที่ทรงเลือกไว้”

ปรากฏเฉพาะในพระกิตติคุณลูกา และยืนยันว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ที่พยากรณ์ไว้ “แท้จริง คำนี้ถูกกล่าวไม่นานหลังจากเปโตรสารภาพว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ (พระคริสต์)

ดังนั้นพระเจ้าเองทรงตอบคำสารภาพนั้นด้วย ‘อาเมน’” (ดาร์เรล บ็อค) คำสั่ง

“จงฟังพระองค์” สะท้อนเฉลยธรรมบัญญัติ 18:15 โดยตรง และพิสูจน์ว่าพระเยซูคือ

“ผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับโมเสส”

(กจ 3:19-24) เหตุการณ์ฎาจารย์เจ้าแลงพระกายของพระเยซูเป็นประสบการณ์ที่ชัดเจนและสะท้อนใจเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูที่สาวกสามคนได้เห็น แต่พระเยซูทรงสั่งพวกเขาไม่ให้บอกเรื่องนี้แก่ใคร (มธ 17:8-9, มก 9:8-10)

ตอนต้นบทที่ 9 สาวกได้รับฤทธิ์เดช ขั้วผี และรักษาคนป่วย

ลูกา 9:1

พวกเขามีประสบการณ์เช่นนั้น (ข้อ 1, 6) และในการอัศจรรย์ขนมปังหักก่อนกับปลาสองตัว พวกเขากลายเป็น “ผู้เลี้ยงดู” เบโตรสารภาพว่าพระเยซูคือพระคริสต์ และพร้อมกับย้อนทบทวนกับยากอบได้เห็น “พระสิริของพระเยซู”

ด้วย บัดนี้ถึงเวลาที่พระเยซูจะจากไป และดูเหมือนสาวกพร้อมแล้ว แต่เรื่องต่อไปพูดถึงความล้มเหลวของสาวก พระเยซูเสด็จลงจากภูเขาร่วมสาวกสามคนในวันรุ่งขึ้น เวลานั้นบิดาที่มีบุตรถูกผีสิงอย่างรุนแรงมาหาพระเยซู โดยกล่าวว่าเขาขอให้สาวกช่วย แต่สาวกขับผีออกไม่ได้ (ข้อ 38-40)

พระเยซูตรัสดำหนิว่า “โอ คนยุคที่ขาดความเชื่อและวิปริต” ถ้อยคำนี้มุ่งถึงสาวกเป็นพิเศษ

“เราจะต้องอยู่กับพวกท่านและอดทนต่อพวกท่านอีกนานเท่าไร?” (ข้อ 41) พระเยซูทรงดำหนิผีและรักษาเด็กนั้น สาวกต้องเรียนรู้เพิ่มจากความล้มเหลวของตน พวกเขาไม่ควรหึงเพราะประสบการณ์เดิม ฤทธิ์เดชไม่ได้มาจากตัวพวกเขา แต่มาจากพระเจ้าเสมอ ดังนั้นพวกเขาต้องพึ่งพาพระเจ้าเสมอ

ทุกคนที่เห็นเด็กได้รับการรักษาต่างประหลาดใจใน “ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” (ข้อ 43) ในสถานการณ์นี้

พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะถูกมอบไว้ในมือมนุษย์ เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดของผู้คน

(ความคาดหวังพระเมสสิยาห์ทางการเมือง) (ข้อ 44)

สาวกคงสับสนหลายอย่าง พวกเขาไม่เข้าใจว่าทำไมตนจึงขับผีไม่ได้

(พระกิตติคุณเล่มอื่นชี้ถึงการขาดความเชื่อและการอธิษฐานของพวกเข) และเหนือสิ่งอื่นใด

ไม่เข้าใจว่าทำไมพระเยซูผู้รู้งูโรจน์นี้ต้องถูกมอบไว้ในมือมนุษย์ สาวกยังไม่เข้าใจงานของพระเมสสิยาห์

(ความทุกข์และความตาย) และทะเลาะกันเรื่อง “ตำแหน่งแห่งพระสิริ”

ที่ตนคาดว่าจะได้รับ (ข้อ 46) พระเยซูทรงรู้ใจพวกเขา จึงให้เด็กเล็กคนหนึ่งมายืนข้างพระองค์และสอนว่า ท้ายที่สุด

“ผู้เล็กน้อยที่สุดเหมือนเด็กเล็ก คือผู้ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้า” (ข้อ 48)

พระเยซูไม่ได้กำลังจัดลำดับชั้นในหมู่สาวก ตรงกันข้าม พระองค์ทรงเรียกร้องให้พวกเขาเปลี่ยนวิธีมองคนอื่น

“การต้อนรับคนต่ำต้อยคือการต้อนรับพระเยซู... สาวกมีความรับผิดชอบทางศีลธรรมที่จะดูแลผู้อื่นบนพื้นฐานพระเมตตา และการทรงสถิตของพระเจ้า” (ดาร์เรล บ็อค)

ข้อ 49-50 แสดงว่าสาวกไม่ได้ฟังคำสอนของพระเยซูอย่างใส่ใจ พวกเขาห้ามคนที่ไม่ได้อยู่กับพวกเขาแต่จับผี “ในพระนามของพระเยซู” สาวกคงอิจฉาและระแวงพันธกิจที่สำเร็จของคนเหล่านั้น แต่พระเยซูทรงเรียกร้องให้พวกเขาต้อนรับทุกคน โดยเฉพาะทุกคนที่ทำงานในพระนามของพระเยซู เหมือนที่ตรัสให้ต้อนรับผู้เล็กน้อยที่สุด (เด็กเล็ก) (เทียบ 11:23)

IV. การเดินทางสู่เยรูซาเล็ม: การปฏิเสธของชาวยิวและทางใหม่ (9:51-19:44)

ตอนใหญ่ตอนนี้คิดเป็นประมาณ 37% ของพระกิตติคุณลูกาทั้งเล่ม และส่วนใหญ่เป็นเนื้อหาที่ปรากฏเฉพาะในพระกิตติคุณลูกา ที่ส่วนใหญ่แนะนำพระวาทะและอุปมาของพระเยซู

การตัดสินใจเพื่อข่าวประเสริฐ: สิทธิพิเศษ พันธกิจ และการอุทิศของสาวก

ลูกา 9:1

(9:51-10:24)

(1) ชาวสะมาเรียไม่ต้อนรับพระเยซู

ลูกา 9:51-56

พระเยซูทรงตั้งพระทัยเสด็จขึ้นไปเยรูซาเล็ม และทรงส่งผู้สื่อสารล่วงหน้าไปเตรียมทาง พระเยซูทรงรู้ว่าเวลาการเสด็จขึ้นของพระองค์ (“การถูกรับขึ้น”) มาถึงแล้ว ผู้สื่อสารเข้าไปในหมู่บ้านหนึ่งของสะมาเรีย แต่คนที่นี่ไม่ต้อนรับพวกเขา (ลูกาตั้งใจไม่เปิดเผยชื่อหมู่บ้านนั้น) เมื่อยากอบและยอห์นเห็นเช่นนั้น จึงเสนอให้พระเยซูส่งไฟลงมาจากสวรรค์มาทำลายหมู่บ้านนั้น (ข้อ 54)

ยากอบและยอห์นเป็นสาวกที่มีประสบการณ์ภูเขาล้างพระกาย จึงมีความเข้าใจสูงเกี่ยวกับพระเยซู แต่พวกเขาใช้ความเข้าใจนั้นผิด เหมือนพวกเขาเป็น “ผู้ยิ่งใหญ่” และมีอำนาจพิพากษาทันที สิ่งนั้นไม่ใช่เพื่อพระเยซู และไม่ใช่ว่าการพิสูจน์ความศักดิ์สิทธิ์ของตน พระเยซูกลับทรงตำหนิพวกเขาและเสด็จไปหมู่บ้านอื่น เวลานี้ยังไม่ใช่วิชาพิพากษา การพิพากษาสุดท้ายจะมาภายหลัง (10:13-16, 17:20-36)

(2) คำเตือนเกี่ยวกับการเป็นสาวก

ลูกา 9:57-62

“การมีความสัมพันธ์กับแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้หมายถึงการถือครองอำนาจ แต่หมายถึงการมีส่วนร่วมในความทุกข์และการถูกปฏิเสธของพระเยซู”

(Danker) ผ่านคนสามคนที่ปรากฏและคำตอบของพระเยซู ลูกาทิ้งคำเตือนสามประการไว้

☐ ต้องละทิ้งชีวิตที่สบายในโลกนี้ (ข้อ 57-58)

- ☐ การประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าต้องมีความสำคัญสูงสุด (ข้อ 59-60)
 - ☐ ต้องอุทิศตนอย่างเต็มที่ต่อพันธกิจข่าวประเสริฐเสมอ (ข้อ 61-62) คำตอบของพระเยซูหนักแน่นมาก จนดูเหมือนเย็นชา แต่พระเยซูไม่ทรงยอมลดลำดับความสำคัญของงานแผ่นดินของพระเจ้า
- อีกทั้งทรงย้ำว่าไม่มีใครติดตามพระเยซูตามมาตรฐานและวิถีของตนเองได้ ลูกาไม่บอกปฏิกิริยาของคนเหล่านี้ ผู้อ่านที่ต้องการติดตามพระเยซูต้องตอบสนองต่อพระวาทะของพระเยซูด้วยตนเอง

บทที่ 10

(3) พันธกิจข่าวประเสริฐของสาวกเจ็ดสิบคน

ลูกา 10:1-24

เป็นขั้นต่อจากการส่งสาวกสิบสองคน (9:1-6) คราวนี้สาวกเจ็ดสิบคนถูกส่งออกไป (เทียบ NIV, ESV แปลว่า 72 คน)

พันธกิจของพระเยซูจะขยายออกผ่านสาวกจำนวนมากขึ้น ก่อนส่งสาวก พระเยซูตรัสคำสอนสำคัญสี่ประการ

- ☐ ผลที่จะเก็บเกี่ยวมีมาก จึงต้องอธิษฐานต่อ “องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการเก็บเกี่ยว” ให้ส่งคนงานออกไปเก็บเกี่ยว (ข้อ 2)

- ☐ สาวกเหมือนลูกแกะท่ามกลางหมาป่า เพราะฉะนั้นสาวกต้องพึ่งพาพระเจ้า “พระผู้เลี้ยงยิ่งใหญ่” อย่างสิ้นเชิง (ข้อ 3-4, เทียบ 22:35)

- ☐ เมื่อเข้าไปในบ้านใด ให้ทักทายด้วยสันติสุขก่อน และในฐานะผู้รับใช้ข่าวประเสริฐ ให้รับการต้อนรับของพวกเขาย่างมั่นใจ แล้วเป็นพยานด้วยคำพูดและฤทธิ์เดชว่าแผ่นดินของพระเจ้าเข้ามาใกล้แล้ว (ข้อ 5-9, เทียบ ข้อ 18)

- ☐ เมืองที่ไม่ต้อนรับ ให้กล่าออกมา สะบัดฝุ่นจากเท้า และเตือนว่า “จงรู้ว่าแผ่นดินของพระเจ้าเข้ามาใกล้แล้ว”

เมืองนั้นจะได้รับการพิพากษาหนัก (ข้อ 10-12) ต่อมาพระเยซูทรงประกาศวิบัติต่อโคราซิน เบธไซดา

และคาเปอร์นาอุม (ศูนย์กลางพันธกิจในกาลิลี) ซึ่งเห็นการอัศจรรย์ของพระเยซูแล้วยังไม่กลับใจ (ข้อ 13-15)

ในวันพิพากษา ไทระและไซดอนจะทนได้ง่ายกว่าเมืองเหล่านั้น

สาวกที่ถูกส่งไปมีสิทธิอำนาจในฐานะผู้สื่อสารของพระเยซู ผู้ที่ฟังคำของสาวกคือฟังพระวาทะของพระเยซู

และผู้ปฏิบัติเสสาวกคือปฏิบัติพระเยซูและพระเจ้าผู้ทรงส่งพระเยซูมา (ข้อ 16)

พระเยซูทรงส่งสาวกออกไปพร้อมการหนุนใจเพียงพอ และประทาน “สิทธิอำนาจเหนือฤทธิ์เดชทั้งหมดของศัตรู”

แก่พวกเขา เจ็ดสิบคนกลับมาด้วยความยินดีเพราะสิ่งอัศจรรย์ที่ได้ประสบในพันธกิจ

แต่พระเยซูตรัสอย่างสุขุมกับสาวกที่ตื่นเต็นว่า “เราได้ให้สิทธิอำนาจแก่พวกท่านในการควบคุมศัตรูแล้ว

(กาลปัจจุบันสมบูรณ์) เพราะฉะนั้นจะไม่มีสิ่งใดทำอันตรายพวกท่านได้ แต่อย่ายินดีที่ผียอมจำนนต่อพวกท่าน

จงยินดีที่ชื่อของพวกท่านจดไว้ในสวรรค์แล้ว (คำสั่งปัจจุบัน)” (ข้อ 19-20)

คำเตือนนี้เตรียมสาวกสำหรับสถานการณ์ความทุกข์ที่พวกเขาจะประสบต่อไปเวลานั้นพวกเขาอาจถูกข่มเหงและถูกลากไปเหมือนคนไม่มีฤทธิ์เดช แต่แม้เวลานั้น สาวกก็สามารถยินดีและควรยินดีเหตุผลคือพระเจ้าเองทรงสำแดงพระองค์และพระบุตรที่พระองค์ทรงส่งมาแก่สาวก (ข้อ 22) การรู้จักพระบิดาและพระบุตร นั่นคือชีวิต (ยน 17:3) การเปิดเผยนี้ไม่ได้ประทานแก่ทุกคน “นัยน์ตาที่เห็นสิ่งที่พวกท่านเห็นนั้นเป็นสุข” (ข้อ 23, เทียบ มธ 13:16 “ตาของพวกท่านก็เป็นสุขเพราะได้เห็นและหูของพวกท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน”) สาวกต้องยินดีเพราะเหตุนี้เอง มีทิวแนะนำคำอธิษฐานของพระเยซูในบริบทอื่น (มธ 11:25-27)

(1) การดูแลเพื่อนบ้าน: อุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดี

ลูกา 10:25-37

อุปมาเรื่อง ‘ชาวสะมาเรียผู้ใจดี’ เริ่มจากคำถามของครูสอนธรรมบัญญัติคนหนึ่ง เขาถามเพื่อทดลองพระเยซูว่า “ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?” พระเยซูไม่ทรงตอบทันที แต่ถามกลับว่า “ในธรรมบัญญัติเขียนไว้อย่างไร?” พระเยซูทรงให้เขาหาคำตอบจากพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่จากคำสอนของมนุษย์ คนคนนั้นกล่าวตามเฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 และเลวีนิติ

19:18 ว่าต้องรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านด้วยสุดใจ พระเยซูตรัสว่าคำตอบของเขาถูกต้อง และตรัสว่า “จงทำเช่นนั้น (คำสั่งปัจจุบัน) แล้วจะมีชีวิต” (ข้อ 28, เทียบ ฉบบ 4:1, 8:1) ที่นี้พระเยซูไม่ได้ทรงสอนหลักคำสอนเรื่องความรอด เฉลยธรรมบัญญัติกล่าวชัดว่าอิสราเอลจะรักพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อพระเจ้าทรงเข้าสู่หน้จิตใจของพวกเขา (ฉบบ 30:6)

พระเยซูไม่ได้ตรัสกับครูสอนธรรมบัญญัติว่า “ในประวัติศาสตร์อิสราเอลล้มเหลว แต่เจ้าสามารถได้รับความรอดโดยรักษารัษฎบัญญัติได้” พระเยซูทรงรู้จักของครูสอนธรรมบัญญัติ จึงทรงตอบในระดับของเขา ครูสอนธรรมบัญญัติเหมือนต้องการพิสูจน์ว่าตนรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านคืออยู่แล้ว จึงถามว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” (ข้อ 29)

บางทีเขาอาจคิดว่าพระเยซูจะจำกัดขอบเขตของเพื่อนบ้านไว้ที่ “ประชากรแห่งพันธสัญญา” ตามคำสอนยิว (เทียบ มธ 5:43) ถ้าเป็นเช่นนั้น เขาก็คงตอบได้ว่าตนทำเช่นนั้นมาตลอด แต่พระเยซูไม่ได้ตอบตรง ๆ

พระองค์ทรงพลิกกรอบความคิดของเขาอย่างสิ้นเชิงผ่านอุปมา ‘ชาวสะมาเรียผู้ใจดี’ (ข้อ 30-35)

พระเยซูกำลังตรัสเช่นนี้ “เจ้าคิดว่าเฉพาะชนชาติของเจ้าเป็นเพื่อนบ้านและพยายามช่วยเหลือพวกเขา แต่เราบอกเจ้า คนสะมาเรียที่เจ้าดูหมิ่นนั้นเสียสละเวลาและเงินของตนเอง และกลายเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น เพื่อนบ้านไม่ใช่สิ่งที่เจ้ากำหนด แต่เป็นสิ่งที่เจ้าต้อง ‘เป็นให้’ เจ้าเป็นเพื่อนบ้านของศัตรูของเจ้า หรือของคนสะมาเรียที่เจ้าดูหมิ่นได้หรือไม่? ถ้าได้ แล้วเจ้าจึงจะพูดอย่างจริงจังต่อไปได้เรื่องการรักพระเจ้าและชีวิตนิรันดร์” ตัวอุปมาเรื่อง ‘ชาวสะมาเรียผู้ใจดี’ เองไม่ยาก และไม่ต้องการการตีความฝ่ายวิญญาณแบบอุปมาที่ใส่ความหมายหลายชั้น การเปรียบเทียบบุโรหิต/เลวีกับชาวสะมาเรียในอุปมาทำให้ผู้นำศาสนารวมทั้งครูสอนธรรมบัญญัติคนนั้นต้องอับอาย ลูกาไม่ได้บอกปฏิกิริยาของครูสอนธรรมบัญญัติที่นี้เช่นกัน เขาอาจโกรธมากหรือกลับใจอย่างมาก คำว่า

“จงไปทำเหมือนอย่างนั้น” (ข้อ 37) แสดงว่าพระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจในการตีความและสั่งธรรมบัญญัติ (ข้อ 26) ผู้อ่านต้องเชื่อฟังหรือปฏิเสธพระวจนะของพระเยซูผู้ทรงมีสิทธิอำนาจผู้ที่ละทิ้งพระวจนะของพระเยซูก็คือละทิ้งพระเจ้า

(10:16)

(2) การอุทิศแด่ต่อพระเยซู: มารธาและมารีย์

ลูกา 10:38-42

หญิงชื่อมารธาเชิญพระเยซูและคณะเข้าบ้านเพื่อต้อนรับ มารธายุ่งกับการรับแขก ส่วนมารีย์น้องสาวของนางนั่งลงเอง (รูปสะท้อนกลับ) และฟังพระวจนะของพระเยซู ไม่ช่วยพี่สาว มารธาจึงมาหาพระเยซูด้วยน้ำเสียงแผ่งการบ่นเล็กน้อย และขอให้พระองค์ส่งมารีย์มาช่วยงานปรนนิบัติอาหารของตน แต่พระเยซูตรัสด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “มารธา มารธา เจ้าเหนื่อยและกังวลกับหลายสิ่ง สิ่งเดียวก็พอแล้ว น้องสาวของเจ้าเลือก ‘ส่วน/มรดก’ ที่ดี สิ่งนี้จะไม่ถูกเอาไปจากนาง” (ข้อ 41-42) ตามฉากหลังในเวลานั้น คำขอของมารธาเป็นเรื่องธรรมดา และการกระทำของมารีย์ผิดปกตินัก ยิ่งเมื่อคิดว่าในวัฒนธรรมเวลานั้น ผู้หญิงไม่ได้รับการศึกษาอย่างเป็นทางการจากรับบี แต่พระเยซูทรงเข้าข้างมารีย์ ไม่มีสิ่งใดล้ำค่ากว่าการปรารภและฟังพระวจนะของพระเยซู

บทที่ 11

(3) คำอธิษฐานที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสอน

ลูกา 11:1-4

เป็นข้อความคู่ขนานกับ ‘คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ ในมัทธิว (มธ 6:9-15) เมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานเสร็จ สาวกคนหนึ่งขอให้พระองค์สอนอธิษฐาน เนื้อหาคำอธิษฐานในตอนนี้นั้นสั้นกว่าของมัทธิว หากมัทธิวหลังสอนคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วต่อยอดคำสอนเรื่องการอภัยและการอดอาหาร ลูกาก็สอนว่าต้องอธิษฐานอย่างขะมักเขม้น สาวกของพระเยซูเรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” [patēr] และสารภาพว่าพวกเขาเป็นบุตรของพระบิดาองค์เดียวกัน การอธิษฐานจึงเกิดขึ้นในความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า ชุมชนความเชื่อที่เป็นบุตรทูลขอให้พระนามของพระเจ้าถูกนับถือว่าบริสุทธิ์ และให้แผ่นดินของพระเจ้ามาถึง (เทียบ คำทูลขอนี้คล้ายกับคำอธิษฐาน ‘คัสดิซ’ ที่ถวายตอนท้ายสุดของการนมัสการในธรรมศาลาฮิว “ขอให้พระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้รับการยกย่องและนับถือว่าบริสุทธิ์/ ในโลกนี้ที่พระองค์ทรงสร้างตามพระประสงค์ของพระองค์/ ขอให้การปกครองแห่งแผ่นดินของพระองค์มาถึง/ ในชีวิตของท่านและในวันของท่าน และในสมัยของพงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด/ อย่างรวดเร็วและทันที” อ้างจากคำอธิบายของดาร์เรล บ็อค, หน้า 155) ต่อมาคำทูลขอสามประการ

- ☐ ขอประทานอาหารประจำวันแก่เรา “ทุกวัน”-ชุมชนความเชื่อพึ่งพาพระเจ้าเสมอสำหรับอาหารประจำวัน
- ☐ ขอทรงอภัยบาปของเรา-ในฐานะผู้ขอการอภัย ชุมชนความเชื่อดำเนินชีวิตที่ปฏิบัติการอภัย (เทียบ หนังสือบุตรสรีรา 28:2 “จงยกโทษความผิดของเพื่อนบ้าน แล้วเมื่อเจ้าอธิฐาน บาปของเจ้าก็จะได้รับการอภัย”)
- ☐ ขออย่าทรงนำเราเข้าไปในการทดลอง

-ชุมชนความเชื่อยอมรับความอ่อนแอของตนและแสวงหาการปกป้องจากพระเจ้า (เทียบ ทัลมุทบาบีโลน b. Ber. 60b, “ขออย่าให้ข้าพระองค์ตกอยู่ใต้อำนาจของบาป อีกทั้งขออย่าให้ข้าพระองค์ยอมจำนนต่ออำนาจของความชั่ว และอย่าให้ข้าพระองค์พ่ายแพ้ต่อการล่อลวง”) คำอธิฐานเช่นนี้ไม่ได้ออกมาจากความเฉื่อยชา แต่ออกมาจากความร้อนรนที่จะดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้า

(4) คำสอนเรื่องการอธิษฐาน

ลูกา 11:6-13

หลังคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูทรงสอนด้วยอุปมาให้เราอธิษฐานอย่างกล้าหาญ ก่อนอื่นพระองค์ทรงตั้งคำถามให้คิด ถ้าเพื่อนที่เดินทางมาถึงบ้านกลางดึก แต่ไม่มีอะไรต้อนรับ จึงไปหาเพื่อนบ้านเพื่อขอยืมขนมปังสามก้อน เพื่อนบ้านคนนั้นจะพูดหรือว่า “ไม่ได้ ครอบครัวของเราหลับกันหมดแล้ว เราลุกขึ้นให้ไม่ได้เพราะจะปลุกทั้งบ้าน”?

คำตอบของพระเยซูคือ แม้เพื่อนบ้านคนนั้นจะไม่ให้เพราะความเป็นเพื่อน เขาก็จะให้เพราะ “การรบกวนอย่างไม่ละอาย” (anaideia), ความกล้าและความหน้าด้าน) (ข้อ 8) ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าผู้เปี่ยมพระเมตตาจะไม่ประทานแก่ผู้ที่ทูลขออย่างจริงจังหรือ?

เมื่อพระเยซูตรัสให้เราอธิษฐานด้วยความกล้าหาญ พระองค์ทรงปลุกความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงตอบผู้ที่ขอ ผู้ที่หา และผู้ที่เคาะ (ข้อ 9-10) แล้วทรงต่อด้วยอุปมาเรื่องบิดากับบุตร มีบิดาคนใดหรือเมื่อลูกขอปลา หรือไข่ จะให้ งู หรือแมงป่อง (สิ่งชั่วร้าย)? แม้บิดาที่ชั่วยังอยากให้สิ่งดีแก่ลูก แล้วพระบิดาในสวรรค์ผู้แสนดีจะไม่ประทานสิ่งดีที่สุด (=พระวิญญาณบริสุทธิ์) แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์หรือ?

(ข้อ 13) ดังนั้นผู้ที่เป็บุตรของพระเจ้าจึงสามารถอธิษฐานด้วยความเชื่อว่าจะได้รับสิ่งดีจากพระเจ้าพระบิดาอย่างแน่นอน คำว่า “ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” ในข้อ 13 อาจพิจารณาเชื่อมกับคำทูลขอในคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเฉพาะในฐานะคำตอบแน่นอนต่อคำอธิษฐานขอการอภัยและคำทูลขอไม่ให้เข้าไปในการทดลอง (ข้อ 4) พระเจ้าจะประทาน “พระวิญญาณบริสุทธิ์”

ข้อโต้เถียงต่าง ๆ และการเรียกร้องความไว้วางใจ

ลูกา 11:14-54

(1) ข้อโต้เถียง: เหตุการณ์ที่พระเยซูทรงขับผีและรักษาโรคหมายความว่าอย่างไร (11:14-26)

เมื่อพระเยซูทรงขับผีที่ทำให้เป็นใบ้ บางคนกล่าวหาว่าพระเยซูขับผีโดยอาศัยเจ้าแห่งผี (เบเอลเซบูล-2พกษ 1:2)

ผู้คนเห็นหมายสำคัญแล้วก็ยังไม่เชื่อพระเยซู พระเยซูจึงทรงดำนิผู้กล่าวหา (ฟาริสีและธรรมาจารย์-มธ 12:24, มก 3:22) และประกาศว่าพระองค์ทรงขับผีโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า และนี่เป็นหลักฐานว่าแผ่นดินของพระเจ้า “มาถึงแล้ว” (ข้อ 20)

ต่อมาพระเยซูทรงเปรียบพระองค์เองว่าเป็น “ผู้ที่แข็งแกร่งกว่า” ผู้ยึดบ้านหนึ่งและแบ่ง “ทรัพย์สิน (ของริบ)” ในบ้านนั้น พระเยซูทรงเป็นนักรบผู้พิชิตผีและประทานอิสรภาพแก่ประชาชน (เทียบ ภาพนี้ทำให้ชาวยิวตระหนักว่าพระเยซูนี้แหละคือพระเมสสิยาห์ที่พยากรณ์ไว้)

ทรัพย์สินในอุปมาหมายถึงของประทานฝ่ายวิญญาณ เช่น “การอภัยบาป พระวิญญาณบริสุทธิ์ ชีวิตนิรันดร์” พระเยซูทรงกล่าวโทษคนที่กล่าวหาพระองค์และเพิ่มเติมอุปมาว่า “ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา” (ข้อ 23)

วิญญาณชั่วที่ถูกขับออกจากคนหนึ่ง เร่ร่อนหาที่อยู่ไม่ได้ สุดท้ายพาผีชั่วกว่าเดิมอีกเจ็ดตนกลับเข้าไปในคนเดิม อุปมานี้เป็นคำเตือนต่อผู้ที่เห็นพระราชกิจของพระเจ้า แต่กลับกล่าวหาและไม่ตอบสนองอย่างถูกต้อง

(2) คำเตือนของพระเยซูต่อการตอบสนองของผู้คน

ลูกา 11:27-36

มีคนทีกล่าวหาพระเยซูอย่างรุนแรง และก็มีคนที่มองพันธกิจของพระเยซูในแง่ดีและอวยพร ผู้หญิงกล่าวว่าผู้หญิงที่คลอดและเลี้ยพระเยซูเป็นสุข (ข้อ 27) และยอมรับพันธกิจของพระเยซู แต่พระเยซูทรงทำให้ชัดเจนว่าสิ่งสำคัญไม่ใช่เพียงการตอบสนองอย่างเป็นมิตรต่อพระองค์ แต่คือการฟังและรักษาพระวาทะของพระเจ้า (ข้อ 28, เทียบ 8:21)

พระเยซูผู้ทรงรู้ใจมนุษย์ตรัสกับคนที่เรียกร้องหมายสำคัญไม่หยุด (ข้อ 16)

ว่าจะไม่มีหมายสำคัญอื่นให้เห็นนอกจากหมายสำคัญของโยนาห์ (ข้อ 29)

สิ่งนั้นหมายถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (มธ 12:40)

เช่นเดียวกับที่โยนาห์เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนินะเวห์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูจะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคชั่วนี้ ถ้ายังไม่เชื่อ ก็เหลือเพียงการพิพากษาเท่านั้น คนยุคนี้เห็นผู้ยิ่งใหญ่กว่าโซโลมอนและโยนาห์ แต่ไม่ยอมรับและไม่กลับใจ พระเยซูตรัสว่าในวันพิพากษา “ราชีนีฝ่ายใต้” (1พกษ 10:1-13) และ “ชาวนินะเวห์” จะกล่าวโทษคนยุคนี้ (ข้อ 31-32)

ข้อ 33-36: พระเยซูทรงประกาศคำสอนของพระองค์ (ความสว่าง) อย่างเปิดเผย คนที่มีตาดี (มีการแยกแยะ)

จะรับคำสอนของพระเยซูและตรวจดูภายในของตน

“การเปิดเผยของพระเจ้าที่ถ่ายทอดผ่านพระเยซูทำหน้าที่เป็นความสว่างแก่ผู้คน

ความสว่างนั้นนำผู้คนไปในทางที่ถูกต้อง ความสว่างนั้นเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับข่าวสารที่พระเยซูประกาศ

หากคนหนึ่งฟังและรับคำสอนของพระเยซูอย่างระมัดระวัง ภายในของเขาสว่างไสวตั้งนั้นแต่ละคนต้องรับความสว่างที่ส่องผ่านพระเยซู” (ดาร์เรล บ็อค)

(3) พระเยซูทรงตำหนิฟาริสีและธรรมาจารย์

ลูกา 11:37-54

พระเยซูได้รับเชิญไปรับประทานอาหารที่บ้านของฟาริสีคนหนึ่ง

ฟาริสีประหลาดใจเมื่อเห็นว่าพระองค์ไม่ทำธรรมเนียมล้างมือก่อนอาหาร พระเยซูทรงรู้ใจของเขา

จึงชี้และตำหนิความหน้าซื่อใจคดของฟาริสี พวกเขาฟาริสีชำระถ้วยและจานตามธรรมเนียมอย่างเคร่งครัด

แต่ภายในของพวกเขาก็เต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย (ข้อ 40, เทียบ 20:45-47)

พระเยซูทรงสั่งให้พวกเขาทิ้งความโลภภายในและทำทานที่ออกมาจากใจ (ข้อ 41) นี่คือนิสัยที่ทำให้ทั้งตัวสะอาด

คำสอนว่าต้องตรวจดูและชำระภายในอย่างสมบูรณ์เชื่อมกับอุปมา “ตะเกียงของร่างกาย” (ข้อ 34-36)

ต่อมาพระเยซูทรงประกาศวิบัติสามประการต่อฟาริสี (ข้อ 42-44)

และประกาศวิบัติสามประการต่อครูสอนธรรมบัญญัติ (ธรรมาจารย์)

ที่แสดงความไม่พอใจ (ข้อ 46-47, 52) วิบัติที่มีต่อฟาริสีคือ

☐ พวกเขาละทิ้งความยุติธรรมและความรักต่อพระเจ้า (เทียบ มคา 6:8) พวกเขาถวายสิบลดแม้แต่พืชเล็ก ๆ

ตามธรรมเนียมเคร่งครัด แต่ไม่ปฏิบัติความยุติธรรมและความรักที่สำคัญ

☐ ประการที่สอง วิบัติถูกประกาศเพราะความอยากรได้เกียรติ (ที่นั่งสูงและการได้รับความเคารพ)

☐ สุดท้าย ฟาริสีเหมือน “อุโมงค์ฝังศพที่ไม่มีเครื่องหมาย”

ทำให้คนที่เดินเหยียบโดยไม่รู้ตัวเป็นมลทิน กล่าวคือพวกเขานำประชาชนไปทางผิด-ทางแห่งความตาย

ส่วนครูสอนธรรมบัญญัติถูกประกาศวิบัติ

☐ เพราะวางกฎยาก ๆ (ธรรมเนียม) ไว้บนผู้คน อีกทั้ง

☐ พวกเขาจะได้รับวิบัติเพราะร่วมกับบรรพบุรุษตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันในการข่มเหงและฆ่าผู้เผยพระวจนะ คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบต่อเลือดของผู้เผยพระวจนะทั้งหมด ตั้งแต่อาเบลจนถึงเศคาริยาห์ (2พศด 24:20-21)

(ข้อ 50-51) สุดท้าย

☐ ครูสอนธรรมบัญญัติถูกชี้ว่าแม่มี “กุญแจแห่งความรู้” (ธรรมบัญญัติ) แต่ตนเองก็ไม่เข้าไป

และยังขัดขวางผู้ที่กำลังจะเข้าไปด้วย เช่นนี้พระเยซูทรงโจมตีกลุ่มอำนาจที่เก่าแก่ที่สุดในยิวศาสนาอย่างตรงไปตรงมา

และพวกเขาเริ่มผูกใจเจ็บต่อพระเยซู (ข้อ 53) พวกเขาซักถามพระเยซูอย่างละเอียดเพื่อหาเรื่องจับผิดในพระวจนะของพระองค์

บทที่ 12

การเป็นสาวก: จงไว้วางใจพระเจ้าเท่านั้น

ลูกา 12:1-48

(1) จงระวังความหนาแน่นของใจอด จงเกรงกลัวพระเจ้าเท่านั้น และการยอมรับพระเยซู

ต่อหน้าสาธารณะ

ลูกา 12:1-12

เมื่อพระเยซูถูกผู้นำศาสนาโจมตีอย่างหนัก ใจของสาวกเป็นอย่างไร? พวกเขาคงคิดว่าบางอย่างกำลังผิดปกติ บางทีอาจกระวนกระวายว่าพระเยซูตรัสแรงเกินไปหรือไม่ แต่พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างแก่สาวกด้วยการตรัสกับพวกเขาอย่างไม่วาดกลัว

บัดนี้พระองค์ทรงหันมาหาสาวกและสอนเพื่อให้พวกเขามั่นคงยิ่งขึ้น ผู้ที่ติดตามพระเยซูต้องไม่กลัวการข่มเหง แต่ต้องพึ่งพาพระเจ้าอย่างกล้าหาญ ผู้คนหลายหมื่นมารวมกัน แต่พระเยซูตรัสกับสาวกก่อนเป็นอันดับแรก จงระวังความหนาแน่นของใจอดของฟาริสี (ข้อ 1) ความหนาแน่นของใจอดของพวกเขาจะถูกเปิดเผย (ข้อ 2-3)

พวกเขาอย่ากลัวการข่มเหงของพวกเขา จงกลัวพระเจ้าผู้ทรงทำลายทั้งกายและวิญญาณใน “เกเฮนนา” [gehenna] เท่านั้น (ข้อ 4-5) พระเจ้าทรงตรวจดูและทรงจัดเตรียมแม้รายละเอียดเล็ก ๆ

ชีวิตและความตายของพวกเขาอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะฉะนั้นอย่ากลัว (ข้อ 6-7)

แม้เมื่อถูกนำขึ้นศาลเพราะการข่มเหง ก็อย่ากลัว แต่จงยอมรับเรา (พระเยซู)

ต่อหน้าผู้คน และอย่าปฏิเสธเรา (ข้อ 8-9) พวกเขาเป็นผู้หมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ (11:15)

จึงจะไม่ได้รับการอภัย (ข้อ 10) อย่ากังวลว่าจะต้องพูดอะไรในศาล

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสอนสิ่งที่ควรพูด (ข้อ 11-12, เทียบ กจ 4:8, 7:51-56)

(2) อุปมาเรื่องเศรษฐีโง่

ลูกา 12:13-21

ชายคนหนึ่งขอให้พระเยซูช่วยแก้ปัญหามรดกในครอบครัวของเขา เวลานั้นชาวยิวมักนำปัญหาเช่นนี้ไปขอให้รับบีตัดสิน แต่พระเยซูทรงปฏิเสธที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับข้อพิพาทนั้น และทรงสอนผู้คนให้หลีกเลี่ยง “ความโลภ” ทั้งปวง (ความอยากมีมากขึ้น)

พระเยซูทรงเล่าเรื่องเศรษฐีคนหนึ่ง เขามีผลผลิตอุดมสมบูรณ์จนไม่มีที่เก็บ จึงตั้งใจจะสร้างยุ้งฉางใหม่ให้ใหญ่ขึ้น แล้วเก็บข้าวและทรัพย์สินทั้งหมดไว้ที่นั่น เศรษฐีคนนั้นคิดว่าจะพอใจในใจและคาดหวังจะกินดื่มสนุกสนานโดยไม่ต้องกังวล เขาไม่ได้ทำร้ายใครและไม่ได้ทำชั่ว แต่พระเยซูทรงกำหนดว่าเขาเป็นคนโง่ “ที่สะสมทรัพย์ไว้เพื่อตนเอง

แต่ไม่มั่งมีต่อพระเจ้า”

(ข้อ 20-21) คำว่า “ไม่มั่งมีต่อพระเจ้า” (ข้อ 21) เข้าใจได้ผ่านแนวคิดในข้อ 33 คือการ “สะสมทรัพย์ไว้ในสวรรค์” ผ่านการช่วยเหลือคนยากจน (เทียบ มธ 6:20 “จงสะสมทรัพย์ไว้ในสวรรค์”) เศรษฐีมีทรัพย์ในโลกนี้ แต่ไม่มีความรักต่อพระเจ้าและความรักต่อเพื่อนบ้าน (เทียบ 11:41) เมื่อเขาจากโลกนี้ไป เขาจะไม่ได้อะไรเลย ชีวิตของมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่การมีทรัพย์สมบัติมากมาย (ข้อ 15)

(3) อย่างกังวล แต่จงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า

ลูกา 12:22-34

พระเยซูทรงสอนสาวกต่อไปให้ไว้วางใจพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ถ้าความมั่งคั่งเป็นอุปสรรคต่อคนรวยในการไว้วางใจพระเจ้า สำหรับคนที่มีไม่มาก ความกังวลและความห่วงใยก็อาจเป็นอุปสรรคต่อการไว้วางใจพระเจ้าเช่นกัน

พระเยซูตรัสให้คิดอย่างลึกซึ้งว่าพระเจ้าทรงดูแลกา (ข้อ 24) และทรงแต่งกายให้ดอกไม้ลึกลับหญ้าในทุ่ง (ข้อ 27-28)

พระเจ้าทรงเห็นว่าบุตรของพระองค์มีค่ากว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทรงรู้ความจำเป็นของพวกเขาและทรงดูแล

เพราะฉะนั้นสาวกของพระเยซูไม่ควรให้ปัญหาเรื่องกินอยู่เป็นศูนย์กลางชีวิต

แต่ควรดำเนินชีวิตแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 31)

สาวกไม่ควรให้ความกังวลของโลกทำให้ความเชื่ออ่อนแอ (ข้อ 28)

หรือหวาดกลัว (ข้อ 32a) ในที่นี้ “แสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า” หมายถึงชีวิตที่ช่วยเหลือคนยากจนเป็นพิเศษ

การช่วยเหลือคนยากจนคือการสะสมทรัพย์ไว้ในสวรรค์ และพิสูจน์ว่าใจของเราอยู่ที่นั่น (ข้อ 33-34, เทียบ 19:1-10 เรื่องคัศเคียส)

ลูกาเน้นว่า “การแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า” ไม่ใช่งานอย่างหนึ่งที่สาวกต้องทำให้สำเร็จ

แต่คือการรับแผ่นดินนั้นซึ่งพระเจ้าทรงพอพระทัยจะประทาน (ข้อ 32)

(4) จงตื่นอยู่และเป็นผู้ดูแลที่สัตย์ซื่อ: บ่าวสัตย์ซื่อและบ่าวไม่สัตย์ซื่อ (12:35-48)

พระเยซูทรงให้คำสอนเชิงวาระสุดท้ายแก่สาวก บุตรมนุษย์จะเสด็จมาเหมือนขโมย (ข้อ 39) ใน “เวลาที่ไม่คาดคิด”

(ข้อ 40) ดังนั้นจงตื่นอยู่ ต้องเตรียมพร้อมรอรับเหมือนบ่าวที่รอนายกลับมา

บ่าวที่ตื่นอยู่เมื่อนายมาถึงจะเป็นสุข (ข้อ 38) เขาจะได้รับเกียรติให้นายปรนนิบัติเขา (ข้อ 37b)

เปโตรได้ยินพระวจนะของพระเยซูแล้วถามว่าพระวจนะนี้ตรัสแก่สาวกหรือแก่ทุกคน แต่พระเยซูไม่ได้ตอบตรง ๆ

และตรัสด้วยอุปมาอีกเรื่อง ผู้ดูแลที่ทำหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายอย่างดีเมื่อนายกลับมาจะเป็นสุข

เขาจะได้รับค่าชมและได้รับมอบทรัพย์สินทั้งหมดของนาย แต่บ่าวที่คิดว่านายจะมาช้า

จึงไม่สัตย์ซื่อต่องานที่ได้รับมอบหมายและใช้ชีวิตเสเพล นายจะมาใน “วันที่ไม่คาดคิดและเวลาที่มิรู้” (ข้อ 46)

และลงโทษเขาตามสมควร (เทียบ ข้อความคู่ขนานในมัทธิว 24:51 กล่าวว่าจะให้เขาจับโทษกับ “คนหน้าซื่อใจคด” คือ

“ร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”) บ่าวที่รู้ใจนายแต่ไม่ทำจะถูกเยียนมาก

ส่วนบ่าวที่ไม่รู้แต่ทำสิ่งสมควรถูกเขียนจะถูกเขียนน้อย (ข้อ 47-48a)

อีกทั้งผู้ที่ได้รับมอบมากจะถูกเรียกร่องผลตามนั้น(ข้อ 48b) สุดท้าย คำตอบของพระเยซูต่อคำถามของเปโตร (ข้อ 41)

คือ ทุกคน (คริสเตียน)ต้องตื่นอยู่และเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่สาวก

(ผู้มีตำแหน่งผู้นำ)ที่รู้พระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและได้รับมอบหมายงาน

จะถูกเรียกร่องความรับผิดชอบมากกว่าต่อมายากอบกล่าวว่า “พี่น้องของข้าพเจ้า

อย่าเป็นครุกันมากนักเพราะท่านทั้งหลายรู้ว่าเราผู้เป็นครูจะได้รับการพิพากษาหนักกว่า” (ยก 3:1)

(1) จงแยกแยะเวลาพิเศษนี้

ลูกา 12:49-59

คำของพระเยซูที่ว่า “เรามาเพื่อโยนไฟลงบนแผ่นดิน” (ข้อ 49)

หมายความว่าพระองค์เสด็จมาเพื่อทำให้เกิดการพิพากษาผู้คน (3:9, 17)

และพระราชกิจของพระวิญญาณที่แยกแต่ละคนออกจากกัน (3:16) (ดาร์เรล บ็อค)

ผู้คนจะถูกแบ่งแยกตามการตอบสนองต่อข่าวสารของพระองค์ (เทียบ 2:35 “เพื่อเปิดเผยความคิดในใจของหลายคน”)

แม้ในครอบครัวเดียวกัน ปฏิบัติการของผู้คนก็จะแตกต่างกัน และจะเกิดความขัดแย้งกัน (ข้อ 52-53, เทียบ มธ 10:34

ตรัสว่าเสด็จมาเพื่อให้ “ดาบ”) แต่สิ่งนี้ยังไม่สำเร็จอย่างเต็มที่ (ยังไม่ลุกเป็นไฟ)

หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (“บัดนี้สิ่งที่ต้องรับ”-ข้อ 50, เทียบ มก 10:38) สิ่งเหล่านี้จึงจะเริ่มชัดเจนยิ่งขึ้น

ดาร์เรล บ็อคสนับสนุนความเข้าใจว่า “บัดนี้” ในข้อ 50 คือ “น้ำแห่งการพิพากษาของพระเจ้าถูกเทลงมา”

ต่อมาพระเยซูตรัสกับฝูงชนว่า “คนหน้าซื่อใจคด พวกท่านรู้จักแยกแยะสภาพอากาศของฟ้าและดิน

แต่ทำไมจึงแยกแยะ ‘ยุค/เวลา’ [kairos] นี้ไม่ได้?” (ข้อ 56) ผู้คนเห็นพันธกิจของพระเยซูแล้วก็ยังไม่เข้าใจว่ายุคพระเม

สสิยาห์มาถึงแล้ว แม้พระองค์ขับผี พวกเขาก็กล่าวหา แม้ทรงสอน “คำสอนใหม่”

พวกเขาก็ปฏิเสธและสงสัยสิทธิอำนาจของพระเยซู พวกเขายังคงขอให้แสดงหมายสำคัญเท่านั้น (11:16)

พวกเขาหยุดตัดสินสิ่งที่ถูกต้องด้วยตนเอง ข้อ 58-59 ในมัทธีกาล่าถึงหัวข้อการคืนดีกับพี่น้อง แต่ที่นี่เริ่มด้วยคำว่า

“เพราะว่า” และอธิบายเหตุผลของข้อ 57 ว่าทำไมต้องตัดสินสิ่งที่ถูกต้อง

กล่าวคือ ถ้าไม่แยกแยะเวลาปัจจุบันและไม่เลือกอย่างถูกต้อง ก็จะไม่พ้นโทษนิรันดร์ในการพิพากษาสุดท้าย

“เมื่อดูบริบทก่อนและหลัง หน้าที่นี้กล่าวถึงหน้าที่แต่ละคนมีต่อพระเจ้า ดังนั้นแต่ละคนต้องคืนดีกับพระเจ้า

ก่อนหน้านี้พระเยซูดำนิว่าผู้คนไม่ตระหนักลักษณะของยุคสมัย ในตอนถัดไปพระเยซูตรัสเรื่องการกลับใจ” (ดาร์เรล

บ็อค)

บทที่ 13

(2) คำสอนสำหรับอิสราเอล

ลูกา 13:1-9

เวลานั้นพอดีมีคนมาทูลพระเยซูเรื่องปีลาตเจ้าเมืองโรมันฆ่าชาวกาลิลี

พวกเขาคงอยากรู้เหตุผลทางเทววิทยาของเหตุการณ์น่าเศร้านี้ (การลงโทษบาป)

หรืออาจคาดหวังคำพูดทางการเมืองที่กล่าวโทษปีลาต แต่พระเยซูตรัสว่าคนที่ตายเหล่านั้นและคนที่ตายใน “เหตุการณ์หอคอยสิโลอัม”

(ข้อ 4) ไม่ได้ตายเพราะมีบาปมากกว่าคนอื่น และทรงเตือนว่า “ถ้าพวกท่านไม่กลับใจ ก็จะมีพินาศเหมือนกัน”

(ข้อ 3, 5) ทุกคนสามารถรับการพิพากษาของพระเจ้าได้ทุกเวลา ความตายของพวกเขาเป็นคำเตือน หากใครไม่กลับใจ ก็จะไม่พ้นโทษนิรันดร์ เพื่อกล่าวถึงความใกล้ชิดเข้ามาของการพิพากษา

พระเยซูตรัสอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อที่ไม่เกิดผลต่อไป (เทียบ มคา 7:1) เจ้าของสวนองุ่นต้องการโค่นต้นมะเดื่อที่ไม่เกิดผล แต่เพราะคนดูแลสวนองุ่นขอร้อง ชีวิตของต้นมะเดื่อจึงยืดออกไปอีกหนึ่งปี และได้รับโอกาสให้เกิดผล “อิสราเอล” ต้องกลับใจเมื่อยังมีโอกาส (เวลาที่สมควรได้รับความรอด)

เมื่อเวลานั้นผ่านไป จะต้องเผชิญผลที่ย้อนกลับไม่ได้

(3) ทรงรักษาหญิงหลังโก่งในวันสะบาโต

ลูกา 13:10-17

ลูกาเล่าอีกครั้งถึงเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงตั้งใจรักษาคนป่วยในวันสะบาโต

และบรรยายว่าผู้คนถูกแบ่งแยกเพราะพันธกิจของพระเยซู เหตุการณ์รักษาโรคในวันสะบาโตปรากฏใน 4:31-41,

6:6-11 และ 14:1-6 ผู้ที่ต่อต้านพระเยซู รวมทั้งนายธรรมศาลา ต่างอับอาย

ส่วนคนอื่นทั้งหมดชื่นชมยินดีเพราะเหตุการณ์นั้น (ข้อ 17) เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูทรงสอนในธรรมศาลาในวันสะบาโต มีหญิงคนหนึ่งถูกวิญญาณทำให้ป่วยมาสิบแปดปีและตัวโก่ง พระเยซูตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย

เจ้าพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว” และทรงวางพระหัตถ์บนนาง หลังของนางก็ตรงทันที (ข้อ 12-13) ในบทที่ 6 ข้อ 10

พระองค์ทรงรักษาด้วยพระวาทะเท่านั้น แต่ครั้งนี้ทรงตั้งใจวางพระหัตถ์ เพื่อให้ชัดเจนว่าพระเยซูทรงรักษาโดยตรง

นายธรรมศาลาโกรธและตำหนิผู้คนที่ว่า โรคนี้ไม่แรงค่วน จึงควรมารับการรักษาในวันอื่น ไม่ใช่วันสะบาโต (ข้อ 14)

แต่พระเยซูตรัสว่า “คนหนาซื่อใจคด” และเปิดเผยความน่าสะอิดสะเอียนภายในของพวกเขา

พวกเขาให้ความสำคัญกับธรรมเนียมมนุษย์ที่เห็นได้มากกว่า และมองไม่เห็นพระราชกิจของพระเจ้าที่ปลดปล่อยผู้ที่

“ซาตานผูกมัดไว้” คนที่ยังใจแข็งเห็นความสำคัญของพระเยซูแล้วก็ยังแยกแยะ “ยุค/เวลา” ไม่ได้

“ผู้อ่านพระกิตติคุณลูกาสามารถยืนยันอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงทำงานผ่านพระเยซู

ยุคพิเศษที่อยู่ในแผนการของพระเจ้ามาถึงแล้วผ่านพระเยซู... ผู้อ่านจะตัดสินใจอยู่ฝ่ายไหน? ฝ่ายคนที่บ่นหรือ?

หรือฝ่ายคนที่สรรเสริญพระเจ้า?” (ดาร์เรล บ็อค)

(4) อุปมาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า: อุปมาเมล็ดมัสตาร์ดและอุปมาเชื้อแป้ง (13:18-21) “เพราะฉะนั้น”

พระเยซูตรัสว่าจะเปรียบเทียบแผ่นดินของพระเจ้ายกกับอะไร แล้วทรงยกอุปมาสองเรื่อง

เรื่องแรกคือเมล็ดมัสตาร์ดหนึ่งเมล็ดที่ถูกหว่าน แผ่นดินของพระเจ้าดูเล็กน้อยเหมือนเมล็ดเล็ก ๆ

แต่เติบโตจนใหญ่พอให้นกในอากาศมาทำรัง และให้ที่พักแก่คนจำนวนมาก (เทียบ อสค 17:22-24)

อีกเรื่องหนึ่งคืออุปมาเรื่องเชื้อแป้ง เช่นเดียวกับเมล็ดมัสตาร์ด เชื้อแป้งเป็นผงเพียงเล็กน้อย

แต่เมื่อใส่ในก้อนแป้งก็ทำให้แป้งฟูขึ้นมาก แม้ตอนนี้แผ่นดินของพระเจ้าดูเล็กและไม่สำคัญ แต่เมื่อเวลาผ่านไป

แผ่นดินนั้นจะเติบโตอย่างแน่นหนาและขยายอิทธิพลออกไป

แผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช้รัฐหรือระบบที่มองเห็นได้ แต่แสดงออกผ่านชุมชนความเชื่อที่ประกอบด้วยประชากรฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า

(5) จงพยายามเข้าไปทางประตูแคบ ประตูกำลังจะปิด (13:22-30) ตอนนี้ขนานกับข้อความหลายตอนในมัทธิว

แต่บริบทก่อนหลังและสถานการณ์ต่างกัน ที่นี้ถูกแนะนำว่าเป็นคำสอนชุดเดียวต่อเนื่อง

ความแตกต่างเหล่านี้ชี้ว่ามัทธิวและลูกาใช้แหล่งธรรมเนียมที่ต่างกัน เมื่อพระเยซูเสด็จต่อไปยังจุดหมาย (เยรูซาเล็ม)

มีคนหนึ่งถามว่าคนที่ได้รับความรอดมีน้อยหรือไม่ พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามนี้โดยตรง ด้านหนึ่งจะมีมาก (ข้อ 29)

แต่อีกด้านหนึ่งอาจกล่าวน้อย (ข้อ 24b-มีคนจำนวนมากเข้าไม่ได้) พระเยซูกลับเน้นให้พยายามเข้าไปทางประตูแคบ

(เทียบ มธ 7:13-14) ความหมายของ “เข้าไปทางประตูแคบ”

(ข้อ 24) เข้าใจได้จากตัวอย่างที่ตามมา เมื่อเจ้าของบ้านปิดประตูแล้ว หลังจากนั้นไม่มีใครเข้าได้

คนที่ถูกไล่ออกจะอ้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดว่าเคยกินดื่มต่อหน้าพระองค์และเคยรับคำสอน

แต่เจ้าของบ้านจะเรียกพวกเขาว่า “ผู้ทำความผิด” และบอกว่าไม่รู้จักพวกเขา (ข้อ 27, เทียบ มธ 7:23)

พวกเขาจะถูกไล่ออกจากแผ่นดินของพระเจ้า ร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน สุดท้าย

การเดินทางแคบหมายถึงการดำเนินชีวิตทำความดีและเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้า (เทียบ มธ 7:21)

คำตรัสนี้มุ่งเป็นพิเศษต่อชาวยิวที่อวดตนว่าเป็นประชากรอิสราเอลและเป็นลูกหลานอับราฮัม ในวันนั้น

คนจากตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ (คนต่างชาติ) จะเข้าร่วมงานเลี้ยงในแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 29, เทียบ มธ

8:11-12)

คำว่า “มีบางคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และบางคนที่เป็นคนแรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย” (ข้อ 30)

กล่าวคล้ายกันในมัทธิว 19:30, 20:16 สถานการณ์ต่างกัน แต่ความหมายใกล้เคียงกัน

คนที่คิดว่าอยู่ไกลจากพระเจ้าอาจได้เข้าร่วมแผ่นดินของพระเจ้าในวันสุดท้าย

ส่วนคนที่ภูมิใจว่าเป็นประชากรของพระเจ้าอาจถูกไล่ออกนอกแผ่นดิน

หรือคนที่ภูมิใจว่าตนติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างร้อนรนมากกว่าในโลกนี้

อาจกลายเป็นคนสุดท้ายในแผ่นดินของพระเจ้า และสถานการณ์ตรงกันข้ามก็อาจเกิดขึ้นได้

(6) เมื่อใกล้ถึงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงคร่ำครวญถึงอิสราเอล

ทรงคร่ำครวญ

ลูกา 13:31-35

เวลานั้นฟาริสีบางคนมาบอกพระเยซูว่าเฮโรดอันที่ปาสต้องการฆ่าพระองค์ และแนะนำให้พระองค์ออกจากที่นั่น
แต่พระองค์ตรัสตอบว่า “จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกตัวนั้น (เฮโรด)”

เมื่อพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกตัวนั้น (เฮโรด)”

ก็พอคาดได้ว่าพวกเขามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเฮโรด การเรียกเฮโรดว่า “สุนัขจิ้งจอก”

อาจหมายความว่าเขาไม่ใช่บุคคลสำคัญเลย (เทียบ นม 4:3) หรือหมายถึงคนโกหก/เจ้าเล่ห์ หรือหมายถึงผู้ทำลาย
(เทียบ พคค 5:18) คำตอบในข้อ 32-33 หมายความว่าพระเยซูจะทรงดำเนินพันธกิจต่อไปตามพระภารกิจ

และจะทรงทำงานของพระองค์ให้เสร็จ “อย่างรวดเร็ว” ในเยรูซาเล็ม

พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นครั้งที่สี่ (9:22, 44, 12:50)

ต่อมาพระเยซูทรงร้องไห้เพื่อเยรูซาเล็มเหมือนผู้เผยพระวจนะโบราณ “เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็มเอ๋ย” (เทียบ ยรม 15:5)
เยรูซาเล็มฆ่าผู้เผยพระวจนะที่พระเจ้าทรงส่งมา “พระเจ้า”

ทรงพยายามรวบรวมพวกเขาหลายครั้งเหมือนแม่ไก่กลุ่กไข่ได้ปีก แต่พวกเขาปฏิเสธ (เทียบ

พระเยซูในฐานะผู้เผยพระวจนะทรงใช้บุตรที่หนึ่งแทนพระวจนะของพระเจ้า)

เพราะฉะนั้นพระเยซูพยากรณ์ว่าเยรูซาเล็มจะร้างเปล่าและถูกทอดทิ้ง

อิสราเอลจะถูกพิพากษาจนกว่าจะยอมรับพระเยซูว่าเป็น “ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

บทที่ 14

(7) ทรงรักษาคนเป็นโรคบวมน้ำในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง

ลูกา 14:1-6

พระเยซูเคยตรัสกับฟาริสีที่บอกให้พระองค์ออกไปเพราะเฮโรดต้องการฆ่าว่า

“วันนี้และพรุ่งนี้เราจะขับผีและรักษาโรค” (13:32) และในบทที่ 14 ต่อมา พระเยซูทรงรักษาคนป่วย

แต่ฟาริสีแสดงว่ายังไม่ได้เปลี่ยนท่าทีต่อพระเยซูแม้แต่น้อย อิสราเอลยังไม่เข้าใจความสำคัญของคุณสมบัตินั้น (12:56)

ฟาริสีเชิญพระเยซูไปบ้านของตน แต่ความสนใจของพวกเขาคือจับผิดพระองค์ (เทียบ 11:37-38)

พระเยซูทรงทราบแต่ก็ทรงรับคำเชิญ เพราะทรงต้องการสามัคคีธรรมกับพวกเขาอย่างจริงจัง

แต่พวกเขาใช้ความปรารถนาดีของพระเยซูในทางผิด พวกเขา “คอยจับตามองอย่างลับ ๆ”

ว่าพระเยซูจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตหรือไม่ (ข้อ 1) พระเยซูทรงรู้ใจพวกเขา และทรงถามก่อนว่า

“การรักษาโรคในวันสะบาโตสมควรหรือไม่?” (ข้อ 3) พวกเขาตอบไม่ได้ พระเยซูทรง “จับ”

คนเป็นโรคบวมน้ำ (แปลว่า ‘พายุเข้า’) และรักษาเขา จากนั้นทรงกล่าวถึงธรรมเนียมของชาวยิวและเปิดเผยความน่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา “ถ้าลาหรือวัวของพวกท่านตกบ่อ พวกท่านจะไม่รีบดึงขึ้นแม้ในวันสะบาโตหรือไม่?” (ข้อ 5) ในบทที่ 13 ข้อ 15 พระองค์เคยชี้ในสถานการณ์คล้ายกันว่า ชาวยิวยังจงว้าวหรือลาไปกินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ

(8) คำสอนเรื่องความถ่อมใจและความใจกว้าง

ลูกา 14:7-14

พระเยซูทรงเห็นคนที่ได้รับเชิญในงานเลี้ยงเลือกที่นั่งสูง จึงทรงสอนว่าอย่าพยายามนั่งที่สูงเอง (ที่นั่งข้างเจ้าของบ้าน) แต่จงนั่งที่ต่ำสุดดีกว่า เมื่อนั้นเมื่อเจ้าของบ้านมาบอกให้ขึ้นไปนั่งสูงขึ้น สิ่งนั้นจะเป็นเกียรติแก่คนนั้น หลักการนี้ก็เช่นเดียวกันต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ที่ยกตนเองขึ้น พระเจ้าจะทรงให้ต่ำลง และผู้ที่ถ่อมตน พระเจ้าจะทรงยกขึ้น (ข้อ 11)

ต่อมาพระเยซูตรัสสอนคนที่เชิญพระองค์ว่า ถ้าจะเชิญคนมางานเลี้ยง ก็จงเชิญคนยากจน คนพิการ ดิกรว่า เพราะพวกเขาไม่สามารถตอบแทนได้ พระเจ้าจะทรงตอบแทนใน “วันที่คนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย” (เทียบ 20:35) (ข้อ 14) หมายความว่างานเลี้ยงไม่ควรเป็นที่ที่คนสนิทสนมกันและแสวงหาเกียรติซึ่งกันและกัน แต่ควรเป็นที่ดูแลและช่วยเหลือผู้ที่อยู่ในสภาพยากลำบาก

(9) อุปมาเรื่องงานเลี้ยงใหญ่

ลูกา 14:15-24

คนหนึ่งร่วมรับประทานในงานเลี้ยงได้ยื่นพระวจนะของพระเยซูแล้วกล่าวว่า “คนที่ได้กินขนมปังในแผ่นดินของพระเจ้านี้เป็นสุข” คนที่พูดเช่นนี้ดูเหมือนตอบสนองต่อถ้อยคำของพระเยซูเรื่องพระเจ้าจะทรงตอบแทนใน “วันที่เป็นขึ้นจากตาย”

หรืออาจเป็นการตอบสนองต่อ 13:29-30 ก็ได้ ไม่ว่าอย่างไร พระเยซูทรงใช้อุปมาอีกเรื่องตรัสว่าคนที่ได้รับเชิญก่อน (อิสราเอลหรือผู้นำยิว)

จะไม่ได้เข้าร่วมงานเลี้ยงในแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 24) อิสราเอลเป็นชนชาติพิเศษที่พระเจ้าทรงเลือก แต่เป็นชนชาติที่ไม่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขาเหมือนคนที่ได้รับเชิญไปงานเลี้ยง แต่แต่ละคนยุ่งกับเรื่องของตนเอง และไม่ให้ความสำคัญกับคำเชิญนั้นก่อน (ข้อ 18-19, เทียบ มธ 22:1-14) กษัตริย์จัดงานเลี้ยงสมรสและเชิญคนมา กษัตริย์ส่งกองทัพอไปฆ่าคนที่ปฏิเสธคำเชิญและเผาเมืองของพวกเขา

พวกเขาปฏิเสธพระกรุณาของพระเจ้าด้วยตนเอง พระเจ้าทรงพยายามกักพวกเขาไว้ แต่พวกเขาไม่ต้องการ (13:34) ถ้าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของงานเลี้ยง พระองค์จะทรงเติมที่นั่งนั้นด้วยคนที่คาดไม่ถึงโดยสิ้นเชิง คือคนที่ดูเหมือนไม่คู่ควรได้รับเชิญ (ข้อ 21, 23)

คำสอนเรื่องการเป็นสาวกเมื่อเผชิญการปฏิเสธ

ลูกา 14:1

(14:25-35)

(1) ผู้ที่จะเป็นสาวกของพระเยซูต้องแบกรับความขัดแย้งกับครอบครัวและความทุกข์รุนแรง

บทที่ 11

ตั้งแต่ลูกา 11:14 ถึง 14:24 ส่วนใหญ่เป็นข้อโต้เถียงกับฟาริสี

ลูกา 11:1

แต่ตั้งแต่นี้ไป จุดเน้นอยู่ที่คำสอนที่มุ่งถึงสาวก ผู้ที่ต้องการติดตามพระเยซูต้องรักพระเยซูมากกว่าบิดามารดา ภรรยา บุตร พี่น้อง และชีวิตของตนเอง (ข้อ 26, มธ 10:37) อีกทั้งถ้าไม่แบกกางเขนและติดตามพระเยซู ก็เป็นสาวกของพระเยซูไม่ได้ (ข้อ 27, เทียบ 9:23 “ถ้าใครต้องการตามเรามา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนของตนทุกวันและตามเรามา”)

พระเยซูทรงท้าทายให้คิดคำนวณค่าใช้จ่ายของการเป็นสาวกล่วงหน้า และยกตัวอย่างสองเรื่อง ☐ คนที่จะสร้างหอคอยย่อมต้องคำนวณค่าใช้จ่ายว่าจะสร้างให้เสร็จได้เท่าไร (ข้อ 28)

มิฉะนั้นงานจะหยุดกลางคันและกลายเป็นที่เยาะเย้ย

☐ เมื่อกษัตริย์องค์หนึ่งจะรบกับศัตรู ก็ต้องพิจารณาว่ามีโอกาสชนะหรือไม่ ถ้าไม่มีโอกาสชนะ การรบขอสันติภาพเป็นเรื่องฉลาด (ข้อ 31-32) เช่นเดียวกัน ผู้ติดตามพระเยซูต้องคิดว่าจะยอมจ่ายราคานั้น ต้องสละทรัพย์สินทั้งหมดของตน (ข้อ 33)

พระเยซูต้องเป็นอันดับแรกเหนือทุกสิ่ง (เทียบ ในอุปมาคนที่ได้รับเชิญไปงานเลี้ยง ผู้คนไม่ได้ให้ “งานเลี้ยง” เป็นอันดับแรก) นี่ไม่ใช่คำท้าทายสำหรับสาวก “ผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ” ที่ถูกเลือกเป็นพิเศษเท่านั้น คริสเตียนแท้ทุกคน (“ใครก็ตามที่มาหาเรา”-ข้อ 26)

ต้องพยายามเข้าไปทางประตูแคบ (13:24) ต้องแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้าก่อน แต่สิ่งที่ต้องจำคือ

พระเจ้าทรงพอพระทัยจะประทานแผ่นดินนั้น (12:31-32)

บทที่ 14

(2) คำเตือนว่าเกลือต้องมีรสเฉพาะของตน

ลูกา 14:34-35

ถ้าเกลือหิมาลายัน จะทำให้เค็มได้ด้วยอะไร? พระวจนะของพระเยซูเมื่อเชื่อมกับการเป็นสาวก อาจตีความได้ว่า ถ้าสูญเสียแก่นแท้ของสาวก (การให้พระเยซูเป็นอันดับแรก) ก็ไม่อาจเป็นสาวกได้อีก (เทียบ นี่ต่างจากบริบทในมัทธิว) ที่นี้ไม่ได้กล่าวถึงประโยชน์อื่นของเกลือ (สารกันบูด เชื้อไฟ) แต่กล่าวถึงบทบาทในฐานะเครื่องปรุงที่ให้รสเค็ม ถ้าเกลือสูญเสียรสเฉพาะของตน ก็จะถูกทิ้ง

บทที่ 15

ตามหาคนบาปและนำไปกลับใจ

ลูกา 15:1-32

คนเก็บภาษีและคนบาป “ทั้งหมด” เข้ามาฟังพระวจนะของพระเยซู แต่ฟาริสีและธรรมาจารย์ตำหนิว่าพระเยซูต้อนรับพวกเขาและกินอาหารร่วมกับพวกเขา (ข้อ 2) พระเยซูจึงตรัสด้วยอุปมา อุปมาทั้งสามเรื่องล้วนบรรยายพระทัยของพระเจ้าที่ต้องการตามหาคนบาปที่หลงหาย

(1) อุปมาเรื่องแกะที่หายและเงินดริกมาที่หาย

ลูกา 15:3-10

พระเยซูเริ่มด้วยคำถามว่า ถ้าคนหนึ่งมีแกะร้อยตัวและแกะหนึ่งตัวหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะอื่น ๆ แล้วไปตามหาแกะที่หายหรือ?

คำตอบย่อมชัดเจนว่าใช่ เมื่อเขาตามหาอย่างพยายามจนพบ เขาจะจัดงานเลี้ยงและชื่นชมยินดีกับเพื่อนและเพื่อนบ้าน เช่นเดียวกัน ถ้าหญิงคนหนึ่งมีเงินสิบดริกมาและทำหายหนึ่งดริกมา เมื่อนางค้นหาแล้วพบ

ก็จะเรียกเพื่อนและเพื่อนบ้านมาร่วมยินดีด้วยกัน บทเรียนของอุปมาทั้งสองชัดเจน

หากคนบาปหนึ่งคนกลับใจและกลับมาหาพระเจ้า พระเจ้าจะทรงยินดีในเรื่องนี้เหนือสิ่งอื่นใด (ข้อ 7, 10)

ถ้อยคำของพระเยซูเน้นมาก หากคนบาปหนึ่งคนกลับใจ สวรรค์จะยินดี

“มากกว่าการยินดีกับคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องกลับใจ” (ข้อ 7)

คนบาปที่เป็นเป้าความเกลียดชังและการปฏิเสธในสังคมนั้น พระเจ้าทรงเห็นว่ามีความปรารถนาให้กลับใจกลับมา

พระเยซูมีเป้าหมายที่จะเรียกคนบาปให้กลับใจ (5:32) สาวกของพระเยซูต้องมีส่วนในความปรารถนาและความยินดีของ พระเยซู แต่ผู้นำศาสนาไม่เข้าใจพระทัยของพระเจ้าเช่นนี้ และตำหนิพระเยซูที่เข้าใกล้พวกเขา

(2) อุปมาเรื่อง “บิดาผู้โหดร้าย”

ลูกา 15:11-32

อุปมาที่สามยาวและละเอียดกว่าอุปมาสองเรื่องก่อน แต่บทเรียนหลักเหมือนกัน

คือพระเจ้าทรงยินดีอย่างยิ่งเมื่อคนบาปหนึ่งคนกลับใจและกลับมา สิ่งที่เพิ่มเข้ามาคือบทเรียนเกี่ยวกับ “บุตรชายคนโต”

บุตรชายคนโตไม่พอใจที่น้องชายกลับสู่อ้อมอกของบิดา เพราะเขาคิดอย่างคับแคบจากมุมมองของตนเองเท่านั้น ไม่ใช่จากใจของบิดา (ความยินดีต่อบุตรที่ “ตายแล้วกลับเป็นขึ้น”-ข้อ 24, 32) (ข้อ 29-30)

บทเรียนที่สองนี้มุ่งถึงผู้นำศาสนาที่بنและกล่าวหาอย่างชัดเจน

ข้อ 12-13 บรรยายความกบฏและความเสเพลของบุตรคนเล็ก เขาเป็นบุตรนอกตัญญูที่ขอมรดกก่อนบิดาตาย เขาขายมรดกของบรรพบุรุษ (ที่ดิน) ทั้งหมด

เปลี่ยนเป็นเงินสดและออกไปไกลจากอ้อมอกของบิดา ในข้อ 14-19 บุตรชายประสบความสำเร็จจนอย่างยิ่ง แล้วหันกลับมาด้วยตนเอง (“รู้สึกตัว”-ข้อ 17) และตระหนักว่าเขาทำบาปต่อบิดา เขาคิดว่าจะกลับไปหาบิดา แต่ก็คิดว่าตนไม่คู่ควรถูกเรียกว่าบุตร ขอเพียงได้รับการนับเป็นลูกจ้างคนหนึ่งก็ขอบคุณแล้ว (ข้อ 19)

นี่แสดงลักษณะแท้ของการกลับใจ “การกลับใจคือการไม่เรียกร้องสิ่งใดจากพระเจ้าในเรื่องสิทธิของตน แต่เป็นการพึ่งพาพระเมตตาและการดูแลของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงเท่านั้น” (ดาร์เรล บ็อค)

บุตรชายรวบรวมความกล้ากลับไปหาบิดา และบิดาผู้เฝ้ารอด้วยใจร้อนรนเห็นเขากลับมาแต่ไกล จึงวิ่งไปต้อนรับด้วยความยินดี (ข้อ 20)

บิดาให้อภัยบุตรแล้ว สวม “เสื้อ” ที่ดีที่สุดให้ (เสื้อคลุม-ว 6:11) จัดงานเลี้ยงใหญ่และชื่นชมยินดีด้วยกัน ข้อ 25-32 กล่าวถึงการบ่นของบุตรชายคนโต คนโตปฏิเสธที่จะเข้าร่วมงานเลี้ยงฉลองการกลับมาของน้องชาย เขายังปฏิเสธคำชวนของบิดา บิดายังคงปลอบใจเขา (กาลอติดีไม่สมบูรณ์) และกล่าวว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และทุกสิ่งของเราก็เป็นของเจ้า”

คนโตไม่รู้ว่าตนอยู่ในพระคุณของบิดา (พระเจ้า) อยู่แล้ว บิดายังคงกล่าวว่า “น้องของเจ้าตายแล้วกลับเป็นขึ้น เราจึงควรชื่นชมยินดี” (ข้อ 32) ถ้อยคำนี้คือพระวจนะที่พระเยซูตรัสแก่ผู้นำศาสนา

และเป็นตัวแทนพระทัยของพระเจ้า บัดนี้พวกเขาต้องเลือกว่าจะยืนอยู่ฝ่ายใด สิ่งที่น่าประหลาดคือ

บุตรคนเล็กเรียกบิดาว่าบิดา (ข้อ 21) และอยู่ในบ้าน แต่บุตรคนโตไม่เรียกบิดาว่าบิดา (คำว่า “บิดา” ในฉบับเกาหลีข้อ 29-30 เป็นการแปลความหมายจาก you/your) และอยู่นอกบ้าน (ข้อ 28)

เรื่องความใจกว้าง: ความเข้าใจและการใช้ทรัพย์สินอย่างถูกต้อง

ลูกา 15:1

(16:1-31)

บทที่ 16

(1) อุปมาเรื่องผู้ดูแลเจ้าเล่ห์

ลูกา 16:1-13

พระเยซูตรัสอุปมาแก่สาวกเรื่องหน้าที่ผู้ดูแล ผู้ดูแลคนหนึ่งถูกกล่าวหาว่าฉลวยทรัพย์สินของนาย และกำลังจะถูกไล่ออก เขากังวลว่าจะทำมาหากินอย่างไรเมื่อถูกปลดจากตำแหน่ง จึงใช้ปัญญาแบบของตน เรียกลูกหนี้ของนายมาและลดหนี้ให้มากตามดุลยพินิจของตน ปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างใจกว้าง (เทียบ ผู้ดูแลลดหนี้เท่าค่าจ้าง 3 ปีถึงมากที่สุด 10 ปี อาจเป็นการลดดอกเบี้ยหรือค่านายหน้าที่ดินจะได้รับ) เขาคาดหวังว่าหลังถูกไล่ออก คนเหล่านั้นจะช่วยเหลือเขา (ข้อ 4) แต่เจ้านายกลับชมผู้ดูแล “ที่ไม่ชอบธรรม” (ไม่ซื่อสัตย์) คนนี้ว่าเขาทำอย่าง “ฉลาดหลักแหลม” ([phronimos] shrewdly) (ข้อ 8a) พระเยซูทรงสอนจากเรื่องนี้ว่า “ลูกของยุคนี้ฉลาดในยุคของตนมากกว่าลูกของความสว่าง (ยน 12:36, ลูกของพระเจ้า)” และตรัสว่า “จงใช้ทรัพย์อธรรมเพื่อสร้างมิตร” (ข้อ 8b-9) พระวจนะนี้เป็นข้อความหนึ่งที่ตีความยาก แก่นของพระวจนะคือ แม้คนในโลกยังคิดถึงอนาคตของตนและลงทุน แต่ลูกของพระเจ้ากลับไม่ลงทุน (ความใจกว้างและการช่วยเหลือ) โดยคิดถึงแผ่นดินของพระเจ้า แต่กลับมีความโลภฝ่ายวัตถุ ในการเตรียมอนาคต ลูกของพระเจ้าต้องเรียนรู้ คำว่า “ทรัพย์อธรรม” ในข้อ 9 น่าจะแสดงด้านลบของทรัพย์สินในแง่ที่ความยึดติดกับทรัพย์ทำให้มนุษย์เห็นแก่ตัวและตอบสนองแบบฝ่ายโลก คำว่า “รับเข้าในที่อยู่ถาวร”

ก็เข้าใจยากเช่นกัน แต่เน้นให้แสวงหาชีวิตนิรันดร์ ไม่ใช่ประโยชน์ชั่วคราว สาวกทุกคนของพระเยซูเป็นผู้ดูแลที่ได้รับมอบสิ่งของของพระเจ้า จึงต้องสัตย์ซื่อแม้ในเรื่องเล็ก ๆ บนโลกนี้ ข้อ 11 กล่าวถึงการสัตย์ซื่อต่อ “ทรัพย์อธรรม” และข้อ 12 กล่าวถึงการสัตย์ซื่อต่อ “ของของผู้อื่น” คำเหล่านี้เน้นบทบาทของผู้ดูแลที่ได้รับมอบทรัพย์ของนาย “บนโลกนี้”

ผู้ที่สัตย์ซื่อในเรื่องเล็กอย่างเงินบนโลกนี้ เป็นผู้พร้อมรับใช้สิ่งใหญ่ในแผ่นดินของพระเจ้า ต่อมาพระเยซูตรัสว่าไม่อาจปรนนิบัติพระเจ้าและทรัพย์ [mammon] เป็นนายทั้งสองได้ (ข้อ 13)

หมายความว่า ถ้าปรนนิบัติพระเจ้า เราจะใช้ทรัพย์เพื่อให้พระเจ้าพอพระทัย (เช่น การช่วยเหลือคนยากจน) แต่ถ้าปรนนิบัติทรัพย์ เราจะใช้พระเจ้าเป็นเครื่องมือสะสมทรัพย์ นี่เป็นเรื่องลำดับความสำคัญ ซึ่งเป็นแก่นของการเป็นสาวก (14:26)

(2) การตอบสนองของพระเยซูต่อการเยาะเย้ยของฟาริสี

ลูกา 16:14-18

ฟาริสีได้ยินพระวจนะของพระเยซูแล้วเยาะเย้ย ลูกาประเมินว่าฟาริสีเป็น “คนรักเงิน” พวกเขาไม่อาจรับคำสอนของพระเยซูที่สอนให้ดำเนินชีวิตเป็นผู้ดูแลที่สัตย์ซื่อ พวกเขาเป็นคนที่คิดว่าตนไม่มีปัญหา และคิดว่าการได้รับการยกย่องจากผู้คนเป็นเรื่องสมควร พระเยซูทรงเตือนพวกเขาว่า พระเจ้าผู้ทรงรู้ใจทรงเกลียดคนเช่นนี้ (ข้อ 15)

ลูกาแบ่งเป็นสองยุค คือ “พระสัญญาและความสำเร็จ” ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นบุคคลแห่งยุคเปลี่ยนผ่าน และบัดนี้เป็นเวลาที่ “ชาวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า” ถูกประกาศ (ข้อ 16a)

มีความเห็นหลากหลายเกี่ยวกับการตีความครึ่งหลังของข้อ 16 (“ทุกคนบุกเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า”)

☐ เข้าใจคำว่า “บุกเข้าไป” [biaz□] ว่า “ปฏิบัติอย่างรุนแรง”

คือคนต่อต้านแผ่นดินของพระเจ้า

☐ คนพยายามตั้งแผ่นดินของพระเจ้าบนโลกนี้ด้วยวิธีรุนแรง

☐ เข้าใจ [biaz□] ในความหมายบวก แปลว่า “เร่งทางของตนเพื่อเข้าแผ่นดินของพระเจ้า” (เฮนดริกเซน, มาร์แชล)

☐ เข้าใจว่าได้รับคำวิงวอนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องให้เข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า (พิทช์ไมเยอร์)

กล่าวคือ พระเยซูทรงเตือนและเชิญชวนแม้กระทั่งผู้ต่อต้านต่อเนื่อง ดาร์เรล บ็อคสนับสนุนความเห็นที่สี่ ไม่ว่าอย่างไร พระเยซูทรงประกาศว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงแล้ว ถ้าเช่นนั้น “ธรรมเนียมปฏิบัติและผู้เผยพระวจนะ”

หมดบทบาทแล้วหรือ? ไม่ใช่ พระเยซูตรัสว่ายุคแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ละเลยธรรมเนียมปฏิบัติ

ตรงกันข้าม พระเยซูในฐานะผู้ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ ทรงตั้งธรรมเนียมปฏิบัติให้มั่นคง (ทำให้สำเร็จ)

และทรงเรียกร้องในระดับสูงขึ้น (ข้อ 17-18) โดยเฉพาะเรื่องการหย่าร้างเป็นหัวข้อถกเถียงมากหัวข้อหนึ่งในเวลานั้น

พระเยซูทรงประกาศจุดยืนที่เคร่งครัดที่สุด (การแต่งงานใหม่หรือการแต่งงานกับหญิงที่หย่าร้างก็เป็นการล่วงประเวณี คือสมควรตาย)

(เทียบ มก 10:11-12) ที่นี้พระเยซูไม่ได้อธิบายทุกสถานการณ์ของการหย่าร้าง แต่เสนอหลักการพื้นฐาน (เทียบ มธ 5:32, 19:9) พระเจ้าทรงรู้เจตนาชั่วของมนุษย์ (การหย่าเพื่อแต่งงานใหม่) ข้อ 17-18

เป็นการประกาศว่าพระเยซูเองทรงเป็นผู้ตีความและผู้ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ

(3) อุปมาเรื่องลาซารัสกับเศรษฐีคนหนึ่ง

ลูกา 16:19-31

เป็นอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีที่ใช้ชีวิตหรูหราทุกวัน และขอทานที่อยู่หน้าบ้านเขาแต่ไม่ได้รับอาหาร เศรษฐีไม่มีชื่อ แต่ขอทานได้รับชื่อ

(เทียบ “ลาซารัส” เป็นรูปย่อของ ‘เอเลียซาร์’ หมายถึง “พระเจ้าทรงช่วย”) ทั้งสองตาย และลาซารัสเข้าไปอยู่ใน “อ้อมอกของอับราฮัม” แต่เศรษฐีทนทุกข์ใน “แดนคนตาย” [hades] (ข้อ 23-24)

เศรษฐีท่ามกลางความทุกข์ขอความเมตตาจากอับราฮัมเพียงหยดน้ำหนึ่งหยด

แต่ได้รับคำตอบว่าเพราะเศรษฐีได้รับสิ่งดีในโลกแล้ว การทนทุกข์ที่นั่นจึงเป็นสิ่งสมควร (ข้อ 25)

เศรษฐีขอให้ส่งลาซารัสกลับไปบนโลกเพื่อเป็นพยานแก่พี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ให้มาสถานที่ที่ทรมาณเหมือนตน

แต่คำขอนั้นก็ถูกปฏิเสธ อับราฮัมกล่าวอย่างหนักแน่นว่า หากพวกเขาไม่ฟัง “โมเสสและผู้เผยพระวจนะ”

(พันธสัญญาเดิม) บนโลก แม้เห็น “หมายสำคัญ” ก็จะไม่กลับใจ (ข้อ 30-31)

อุปมานี้ของพระเยซูมีบทเรียนชัดเจนจนไม่ต้องอธิบายเพิ่มเติม บทที่ 16 สอนตั้งแต่ต้นเรื่องการใช้ทรัพย์อย่างมีปัญญา (ความใจกว้าง) เศรษฐีแม้มีทรัพย์มาก แต่ไม่เตรียมอนาคตเหมือน “คนโง่” (12:20)

กล่าวคือ เขาไม่เชื่อว่าชีวิตนิรันดร์ และปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า (เทียบ 15:7-8)

“ถ้ามีพี่น้องยากจนอยู่กับท่านในเมืองใด ๆ ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน

อย่าใจแข็งหรือกำมือแน่นต่อพี่น้องยากจนนั้น แต่จงเปิดมือของท่านให้เขาอย่างเต็มใจ

และให้เขาอิ่มพอแก่ความต้องการของเขา”)

คนโง่เช่นนั้นจะได้รับผลตอบแทนที่สมควร สิ่งที่ต้องจำคือ อุปมา (ตัวอย่าง) นี้บรรยายสวรรค์และนรกอย่างมีชีวิตชีวา

แต่รายละเอียดของเรื่องไม่ได้จำเป็นต้องบรรยายสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในโลกหลังความตาย

อุปมานี้ต้องรับบทเรียนจากเรื่องทั้งหมด ไม่ควรตีความรายละเอียดตามตัวอักษรหรือใช้เป็นฐานหลักคำสอนเรื่องสวรรค์และนรก เพราะอาจเป็นอันตราย

บทที่ 17

คำสอนเท็จ การให้อภัย และการรับใช้

ลูกา 17:1-10

ตอนนี้นำเสนอหัวข้อที่แตกต่างกันเหมือนสุภาษิต ในอีกด้านหนึ่ง เฮนดริกเซนอ้างว่าคำสอนเหล่านี้มีความเชื่อมโยงกัน

แต่ดาร์เรล บ็อคกล่าวว่าข้ออ้างนั้นตั้งอยู่บนการอนุมานที่ค่อนข้างผืน และยืนยันว่าเป็นเพียงการแสดงแง่มุมต่าง ๆ

ที่เกี่ยวข้องกับการเป็นสาวก

(1) คำเตือนเรื่องคำสอนผิด

ลูกา 17:1-3

ผู้ที่ทำให้ “คนเล็กน้อย” (สาวกใหม่) คนหนึ่ง “สะดุด” ([skandalon] ทำให้ทำบาป) กำลังทำบาปร้ายแรง

ถึงกับจมน้ำตายเสียยิ่งกว่า พระวาระนี้เป็นคำเตือนต่อผู้สอนเป็นพิเศษ และผู้ฟังต้องระวังอยู่เสมอ (คำสั่งปัจจุบัน)

เพื่อรับคำสอนจากครูที่ถูกต้อง

(2) จงให้อภัยผู้ที่กลับใจ

ลูกา 17:3

ถ้าพี่น้องคนหนึ่งทำบาป ต้องตักเตือน นี่เป็นหน้าที่ของผู้เป็นพี่น้อง ไม่ใช่การปกปิดหรือให้อภัยก่อนโดยไม่มีเงื่อนไข

เมื่อพี่น้องคนนั้นกลับใจ ก็มีหน้าที่ต้องให้อภัย (เทียบ 6:37) การตัดสินใจว่าการกลับใจนั้นจริงหรือไม่

และทำทีในอนาคตจะเปลี่ยนหรือไม่ ไม่ใช่งานของเรา พระเยซูทรงสั่งว่า แม้เขาทำบาปต่อ “ท่าน”

วันละเจ็ดครั้ง และกลับใจเจ็ดครั้ง ก็จงให้อภัย (เทียบ มธ 18:21-22) “ตามคำสอนของพระเยซู ความเชื่อไม่ใช่เรื่องส่วนตัวเท่านั้น ตรงกันข้าม ชุมชนสาวกต้องร่วมกันรักษาและเติบโตในความเชื่อของตน” (ดาร์เรล บ็อค)

(3) คำหนุนใจให้ปฏิบัติความเชื่อ แม้เป็นความเชื่อเล็กน้อย

ลูกา 17:5-6

“อัครทูต” ของพระเยซูขอให้พระองค์เพิ่มความเชื่อ ลูกาไม่ได้อธิบายว่าคำขอนี้เกิดขึ้นในฉากหลังใด มัทธิว 17:19-20, 20:21 ให้คำสอนในสถานการณ์ที่สาวกขับผีไม่ได้และต้นไม้เหี่ยวแห้งไป

แต่ในพระกิตติคุณลูกาไม่จำเป็นต้องสมมุติฉากหลังเช่นนั้น ที่นี้พระเยซูไม่ได้ตรัสเรื่อง ‘ความเชื่อที่ทำการอัศจรรย์’ เป็นหลัก แต่ทรงเน้นความแท้จริงของความเชื่อ แม้ความเชื่อจะเล็กเท่าเมล็ดมัสตาร์ด หากเป็นความเชื่อแท้ ก็สามารถทำ ‘สิ่งที่ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้’ ได้

(4) อุปมาเรื่องบ่าวที่ทำหน้าที่ของตนอย่างสัตย์ซื่อ

ลูกา 17:7-10

พระเยซูทรงยกตัวอย่างท่าทีการรับใช้ตามปกติของบ่าวที่ปรนนิบัตินายตั้งแต่ต้นจนจบ และตรัสว่า

“พวกท่านก็เช่นกัน” แม้ทำตามพระบัญชาของพระเจ้าครบทั้งหมดแล้ว

ก็ยังคงรักษาหน้าที่ของบ่าวอย่างถ่อมใจในฐานะผู้ที่ทำเพียงสิ่งที่ควรทำ

แน่นอนว่าพระเจ้าทรงปฏิบัติต่อบ่าวสัตย์ซื่อของพระองค์ด้วยความรัก และกลับทรงปรนนิบัติพวกเขา (12:37)

แต่ถึงอย่างนั้น เราไม่ควรลืมสถานะบ่าวของตนและกลายเป็นคนหยิ่ง นี่คือการที่พื้นฐานของสาวก

(1) คนโรคเรื้อนสิบคนและความเชื่อของชาวสะมาเรียคนหนึ่ง

ลูกา 17:11-19

เมื่อพระเยซูเสด็จไปทางสะมาเรียมุ่งสู่เยรูซาเล็ม (เทียบ ชื่อ ‘กาลิลี’ บางครั้งใช้เรียกพื้นที่กว้างกว่า)

มีคนโรคเรื้อนสิบคนขอให้พระเยซูรักษา พระเยซูไม่ได้ตรัสสิ่งอื่นใด เพียงตรัสว่า “จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต”

พวกเขาเชื่อฟังพระวามะของพระเยซูและระหว่างทาง ทุกคนก็หายจากโรคเรื้อน

แต่มีเพียงชาวสะมาเรียหนึ่งในพวกเขากลับมาหาพระเยซูและขอบพระคุณ พระเยซูทรงชมว่า

มีเพียงคนต่างชาติคนหนึ่งที่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และตรัสว่า “ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้ารอดแล้ว”

บางทีอีกเก้าคนอาจเป็นชาวยิว พวกเขาได้รับการรักษาโรคเรื้อน แต่ไม่ได้ยินคำประกาศเรื่องความรอดฝ่ายวิญญาณ

พวกเขาพลาดความเชื่อต่อพระเจ้าผู้ทรงรักษาทั้งกายและวิญญาณ และต่อพระเยซูผู้ที่พระองค์ทรงส่งมา

(2) แผ่นดินของพระเจ้าจะสำเร็จสมบูรณ์เมื่อไร

ลูกา 17:20-21

ฟาริสีถามพระเยซูว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระเยซูตรัสว่าแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้มาอย่างมองเห็นได้ และไม่ได้มาถึงที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะ (เทียบ ข้อ 23, มธ 24:26) แผ่นดินนั้นอยู่ “ท่ามกลาง”

พวกท่านแล้ว (ข้อ 21) แผ่นดินของพระเจ้าเริ่มต้นผ่านการเสด็จมาและพันธกิจของพระเยซู เหตุการณ์ที่พระเยซูทรงขับผีเป็นพยานว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาถึงแล้ว (11:20)

“ฟาริสีไม่จำเป็นต้องออกไปตามหาแผ่นดินของพระเจ้าที่นี่หรือที่นั่น เพราะพระเยซูผู้ทรงทำให้แผ่นดินของพระเจ้ามาถึงและทำให้แผนงานของแผ่นดินนั้นสำเร็จ กำลังยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา ดังนั้นเพื่อจะพบแผ่นดินของพระเจ้าและได้รับประโยชน์ต่าง ๆ ที่แผ่นดินนั้นประทาน พวกเขาเพียงต้องตอบสนองต่อพระเยซูในทางบวกเท่านั้น” (ดาร์เรล บ็อค)

(3) วันของบุตรมนุษย์จะมาโดยเร็ว และในวันนั้นการพิพากษาจะถูกดำเนิน

ลูกา 17:22-37

แผ่นดินของพระเจ้าเริ่มต้นแล้ว แต่ยังไม่สำเร็จสมบูรณ์ แผ่นดินของพระเจ้าจะสำเร็จสมบูรณ์พร้อมการเสด็จกลับมาของพระเยซูและการพิพากษาสุดท้าย สาวกเหมือนฟาริสี ปรารถนาให้ “แผ่นดินของพระเจ้า” มาถึงเร็ว ๆ (เทียบ 19:11, กจ 1:6) แต่พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจะไม่ได้เห็น” (ข้อ 22)

พวกเขาต้องอดทนด้วยความเชื่อเพื่อสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตา แต่บุตรมนุษย์จะเสด็จมาอย่างแน่นอน พระเยซูตรัสว่าก่อนการเสด็จกลับมาในระดับจักรวาลของพระองค์ พระองค์จะต้องทนทุกข์มาก (ข้อ 25) เวลาการเสด็จกลับมาของพระเยซู (“วันของบุตรมนุษย์”-ข้อ 26, “วันที่บุตรมนุษย์ปรากฏ”-ข้อ 30) จะเกิดขึ้นอย่างเปิดเผยให้ทุกคนเห็น (ข้อ 23-24)

จนกว่าวันนั้นจะเต็มบริบูรณ์ ผู้คนจะหมกมุ่นกับการกินดื่มเหมือน “สมัยโนอาห์” และ “สมัยโลท” แต่พระเยซูจะเสด็จมาอย่างกะทันหัน และการลงโทษจะสำเร็จอย่างสมบูรณ์เหมือนการทำลายเมืองโสโดม (ข้อ 29, 37)

ผู้เชื่อต้องจดจำภรรยาของโลทและไม่ผูกพันกับโลกนี้ (ข้อ 31-32, เทียบ ดาร์เรล บ็อคสงสัยความเห็นที่เชื่อมข้อ 31 กับเหตุการณ์การทำลายเยรูซาเล็ม ค.ศ. 70 การกล่าวถึงภรรยาของโลทในข้อ 32 ปรากฏเฉพาะในลูกา) ตรงกันข้าม ผู้เชื่อต้องพร้อมเสียชีวิตเพื่อพระเยซู (เทียบ 9:24-25)

ข้อ 34-35 กล่าวถึงการพิพากษาที่จะถูกดำเนินทันที “ในคืนนั้น” การดำเนินการจะเกิดขึ้น ชะตาของสองคนที่อยู่ในที่เดียวกันอาจแยกกันตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง เมื่อคิดถึงตัวอย่างโนอาห์และโลท การเข้าใจว่า “ถูกพาไป” คือถูกพาไปเพื่อรับความรอดดูเป็นธรรมชาติ ในข้อ 37 สาวกถามพระเยซูว่า “ที่ไหน?”

สาวยังไม่เข้าใจหรือว่าสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับการพิพากษาคงสุดท้ายไม่ใช่เรื่องสถานที่เฉพาะ?

หรือพวกเขาอาจถามถึงสถานที่แห่งการพิพากษาและความรอด พระเยซูตรัสว่า “ซากศพอยู่ที่ไหน

ฝูงนกอินทรีก็จะมารวมกันที่นั่น” (ข้อ 37)

หมายความว่าอย่างไร? ☐ เหมือนนกบินวนเหนือซากศพ สถานที่พิพากษาจะเป็นที่รู้จัก (มธ 24:28) ☐

เวลาพิพากษาคือเวลาแห่งความตาย ☐ การพิพากษาจะถูกดำเนินอย่างที่เราทุกคนเห็นได้และย้อนกลับไม่ได้

ความเห็นที่สามสมเหตุสมผลที่สุด

(4) คำสัญญาเรื่องคำตอบคำอธิษฐานและการแก้แค้นให้ความยุติธรรม: อุปมาเรื่องผู้พิพากษาธรรมกับหญิงม่าย

บทที่ 18

อุปมา

ลูกา 18:1-8

อุปมานี้เป็นการต่อยอดคำสอนเรื่องวาระสุดท้าย สาวกต้องเตรียมพร้อมสำหรับการข่มเหง (17:33) ท่ามกลางสิ่งนั้น

พวกเขาต้องรักษาความเชื่อด้วยความอดทน “จนกว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา”

(ข้อ 8) และต้องอธิษฐานเสมอให้พระเจ้าทรงสถาปนาความยุติธรรม โดยไม่ท้อถอย

พระเยซูทรงสอนผ่านเรื่องผู้พิพากษาธรรมที่ตอบคำวิงวอนอันไม่ลดละของหญิงม่ายว่า

พระเจ้าจะทรงแก้แค้นและให้ความยุติธรรมแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ซึ่งร้องทูลทั้งกลางวันกลางคืนอย่างแน่วแน่และรวดเร็ว จุดเน้นอยู่ที่คำตรัสสุดท้ายว่า “แต่เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา จะพบความเชื่อในโลกหรือ?” (ข้อ 8b)

สาวกของพระเยซูต้องอดทนและคงอยู่ในความสัตย์ซื่อไม่เปลี่ยนแปลงจนถึงวันที่พระเยซูเสด็จกลับมา (เทียบ 2ทธ 4:7)

ดาร์เรล บ็อคอธิบายอย่างละเอียดเกี่ยวกับการตีความหลายแบบของครึ่งหลังข้อ 7

“พระองค์จะทรงอดทนนานหรือ?” การตีความที่เหมาะสมที่สุดคือ “พระเจ้าจะไม่ทรงล่าช้า” อีกด้านหนึ่ง

ต้องไม่ลืมว่าคริสตจักรยุคแรกอ้างถึงพระเมตตาของพระเจ้า “ที่ทรงอดทนต่อผู้ไม่เชื่อ”

เกี่ยวกับความล่าช้าของการเสด็จกลับมาของพระเยซู (2ปต 3:8-9)

เกี่ยวกับความล่าช้าของการเสด็จกลับมาของพระเยซู (2ปต 3:8-9)

มอบทุกสิ่งแด่พระเจ้าพระบิดาอย่างถ่อมใจ

ลูกา 18:1

(18:9-30)

(1) ความถ่อมใจและความหยิ่ง: อุปมาคำอธิษฐานของฟาริสีกับคนเก็บภาษี

ลูกา 18:9-14

พระเยซูตรัสอุปมาเป็นคำเตือนแก่ผู้ที่ถือว่าตนเองชอบธรรมและดูหมิ่นผู้อื่น ในอุปมา
พาริสีผู้หนึ่งติดกับคนเก็บภาษีผู้ถ่อมใจ ในคำอธิษฐาน เขาโอ้อวดความชอบธรรมและความดีของตนต่อพระเจ้า (ข้อ
11-12) คำอธิษฐานของเขาเต็มไปด้วยถ้อยคำที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (เทียบ ในข้อ 11-12 มีสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง
“ข้าพเจ้า” ปรากฏถึงห้าครั้ง)

ตรงกันข้าม คนเก็บภาษีไม่กล้าแม้แต่จะยกหน้ามองฟ้า แต่ขอเพียงพระเมตตาของพระเจ้าและสารภาพว่าตนเป็นคนบาป
(ข้อ 13) แต่การพลิกกลับอยู่ถัดจากนั้น คนที่พระเจ้าทรงนับว่าชอบธรรมไม่ใช่พาริสีหน้าซื่อใจคด
แต่เป็นคนเก็บภาษีผู้ซื่อตรง (ข้อ 14a, เทียบ ข้อความนี้ไม่ได้ตั้งใจสอนหลักคำสอน “การชำระให้ชอบธรรม”)
เหตุผลที่คนเก็บภาษีถูกนับว่าชอบธรรมคือพระคุณทั้งหมดของพระเจ้า

ตรงกันข้าม เหตุผลที่พาริสีไม่ได้ถูกนับว่าชอบธรรมคือความยุติธรรมของพระเจ้า ต่อหน้าความยุติธรรมของพระเจ้า
ไม่มีใครชูความชอบธรรมของตนเองได้ พระเจ้าทรงให้ผู้ที่ยกตนเองต่ำลง (ข้อ 14b)
หลักการนี้จะสำเร็จอย่างสมบูรณ์ในการพิพากษาสุดท้าย

(2) ความเชื่อเหมือนเด็กเล็ก

ลูกา 18:15-17

หัวข้อเรื่องความหยิ่งและความถ่อมใจเชื่อมโยงกับตอนนี้อย่างดี สาวกตำหนิคนที่พา “ทารกเล็ก ๆ” [brephos]
มาหาพระเยซู แต่พระเยซูทรงต้อนรับเด็กเล็ก และตรัสกับสาวกว่าให้เด็ก ๆ มาหาพระองค์ อย่าห้ามพวกเขา (เทียบ
มก 10:14 กล่าวว่า พระเยซูทรงกีดขวางสาวก)

พระองค์ตรัสว่าแผ่นดินของพระเจ้าเป็นของผู้ที่รับเหมือนเด็กเล็ก
พระเยซูทรงสอนว่าต้องไว้วางใจและพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงเหมือนเด็กเล็ก

(3) การสนทนาของพระเยซูกับขุนนางเศเรฐฐีคนหนึ่ง และคำถามของสาวก

ลูกา 18:18-30

ถ้าเด็กเล็กถูกนำเสนอเป็นแบบอย่างของการไว้วางใจและพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง
ตอนนี้เป็นเรื่องของเศเรฐฐีคนหนึ่งที่พักพิงตนเองและทรัพย์สิน ไม่ใช่พระเจ้า
ท่าทีของเศเรฐฐีคนนี้ยังติดกับท่าทีของคนตาบอดในข้อ 35-43 ด้วย ขุนนางเศเรฐฐีคนหนึ่งถามพระเยซูว่า
“ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?” (เทียบ 10:25)

พระเยซูทรงชี้ว่าเสียงที่พยายามเอาใจของเขา และกล่าวถึงพระบัญชาพื้นฐานตามบัญญัติสิบประการ (ข้อ 19-20)
แต่ขุนนางคนนี้ตอบอย่างมั่นใจว่าตนรักษาทั้งหมดมาตั้งแต่เด็ก พระเยซูผู้ทรงรู้ใจมนุษย์ตรัสว่าเขายังขาดอย่างหนึ่ง
และทรงสั่งว่า “จงขายทุกสิ่งที่มี แจกแก่คนยากจน แล้วตามเรามา” (ข้อ 22)

ขุนนางเศรษฐีนั้นใจว่าตนรักษาพระบัญชาของพระเจ้าทั้งหมด

แต่พระบัญชาที่ถึงรากของพระเยซูเปิดเผยว่าในใจของเขามี “รูปเคารพคือทรัพย์สิน”

เขาไม่สามารถทำตามข้อเรียกร้องให้ไว้วางใจและพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงได้ (ข้อ 23, เทียบ 12:15)

“จงระวังและหลีกเลี่ยงความโลภทุกอย่าง เพราะชีวิตของมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่การมีทรัพย์สมบัติมากมาย”)

เขาคงคิดว่าข้อเรียกร้องของพระเยซูมากเกินไป สุดท้ายเขาเลือก “ทรัพย์ในโลก” ไม่ใช่ “ทรัพย์ในสวรรค์” (ข้อ 22)

เขาเป็นผู้สะสมทรัพย์เพื่อตนเองเท่านั้นและไม่มั่งมีต่อพระเจ้า (เทียบ 12:13-21)

พระเยซูทรงเตือนเศรษฐีคนนี้เป็นครั้งสุดท้าย การที่คนมีทรัพย์เข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้านั้นยากกว่าการที่อุรูลอดดูซึม (ข้อ 24) ผู้ฟังสับสนกับพระวจนะของพระเยซู ถ้าเช่นนั้นใครจะได้รับความรอดได้?

ผู้ฟังเข้าใจว่าเศรษฐีคนนั้นเป็น “คนที่ใกล้ความรอด” ในสายตาของผู้คน

เขาเป็นคนที่รักษาระบบบุญดีครบถ้วนและร่ำรวยเพราะ “ได้รับการยอมรับจากพระเจ้า”

ดังนั้นถ้าคนเช่นนั้นยังเข้าแผ่นดินของพระเจ้ายากจนแทบเป็นไปไม่ได้ ก็คิดได้ว่าไม่มีใครได้รับความรอดได้ง่าย

แต่พระเยซูตรัสว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงทำได้” (ข้อ 27) ไม่มีใครช่วยตนเองให้รอดได้ด้วยตนเอง

มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงเปลี่ยนใจมนุษย์ให้ไว้วางใจและพึ่งพาพระเจ้าเท่านั้น

ความรอดขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่ “ความชอบธรรมของตนเอง” (ข้อ 21) หรือความดีของมนุษย์

ในข้อ 28 เปโตรสารภาพต่อพระเยซูว่าสาวกต่างจากขุนนางเศรษฐีคนนั้น เพราะพวกเขาทั้งทุกสิ่งและติดตามพระเยซู

ลูกาต่างจากมัทธิว (มธ 27:30) โดยบันทึกเฉพาะด้านบวกของคำตอบพระเยซู พระเยซูทรงยอมรับการอุทิศของสาวก

และตรัสชัดเจนว่าผู้ที่ละบ้านหรือครอบครัวเพื่อแผ่นดินของพระเจ้าจะได้รับพระพร “ในยุคนี้” และ “ในยุคที่จะมา”

(ข้อ 30, เทียบ 5:10, 8:21)

เสด็จขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม: ฤทธิ์เดชของพระเมสสิยาห์ คักเคียส

ลูกา 18:1

การเปลี่ยนแปลง ความรับผิดชอบที่มอบแก่สาวก และเยรูซาเล็มแห่งน้ำตา

(1) พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าเรื่องการทนทุกข์ของพระองค์

ลูกา 18:31-34

พระเยซูทรงบอกสาวกสิบสองเป็นการส่วนตัวว่า พระองค์จะทรงทนทุกข์และสิ้นพระชนม์ที่เยรูซาเล็ม และจะ “ลุกขึ้น”

ในวันี่สาม นี่คือการทำให้คำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ

แต่สาวกไม่เข้าใจว่าสิ่งนี้เป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมอย่างไร

เมื่อเชื่อมกับภาพพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาคิดไว้ (ข้อ 34)

พวกเขาคงคาดหวังว่าเมื่อพระเยซูเสด็จเข้าเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงกระทำในฐานะพระเมสสิยาห์ทางการเมือง พระวามะของพระเยซูยังถูกซ่อนไว้จากสาวก

(2) พันธกิจรักษาโรคของบุตรดาวิด

ลูกา 18:35-43

ใกล้เมืองเยรีโค (ห่างจากเยรูซาเล็มประมาณ 29 กม.) ขอนตาบอดคนหนึ่ง (บารทิเมอัส-มก 10:46)

ได้ยืนยันว่าพระเยซูกำลังเสด็จผ่าน จึงร้องเรียกพระเยซูอย่างจริงจัง แม่ผู้คนตำหนิ

เขาก็ไม่สนใจและยังร้องขอพระเมตตาจากพระเยซูอย่างจริงจังว่า “บุตรดาวิด ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด” (ข้อ 38, 39)

การที่คนตาบอดสารภาพพระเยซูว่าเป็น “บุตรดาวิด” แสดงถึงความเชื่อของเขา

พระเยซูทรงใส่ใจคนตาบอดและถามว่า “เจ้าต้องการให้เราทำอะไรให้?”

พระองค์ถามเช่นนี้เพราะทรงต้องการได้ยินคำทูลขอและคำสารภาพความเชื่อต่อผู้ที่สามารถตอบคำทูลขอนั้นจากปากของคนที่ตาบอดเอง พระเยซูทรงเห็นความเชื่อของเขา และตรัสว่า “ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้ารอดแล้ว”

(ข้อ 42) คนตาบอดที่มองเห็นแล้วถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า คำบรรยายนี้ปรากฏเฉพาะในพระกิตติคุณลูกา

และแสดงว่าไม่เพียงแต่ฝ่ายร่างกาย แต่ฝ่ายวิญญาณของเขาก็เปิดด้วย เรื่องคนตาบอดอาจเปรียบเทียบกับเรื่อง “สาวกที่ไม่เข้าใจ”

ที่กล่าวก่อนหน้านี้ สาวกมีตาที่มองเห็น แต่เหมือนคนตาบอดที่ไม่เข้าใจสิ่งฝ่ายวิญญาณ

คนตาบอดร้องขอและยึดพระเยซูผู้เป็นพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญาอย่างจริงจัง และได้รับความรอดที่ตาของเขาเปิด สาวกก็ต้องการความเชื่อที่อดทนเหมือนคนตาบอด “สารที่ลูกานำเสนอในตอนนี้เป็นเรื่องง่ายมาก

คือพระเยซูชื่อนานาเร็นนี่แหละคือบุตรดาวิดที่พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมทรงสัญญาไว้

พระเยซูบุตรดาวิดประทานพระคุณและความรอดที่สัญญาว่าจะประทานในวาระสุดท้ายแก่ผู้ที่ตอบสนองต่อพระองค์ในทางบวก... แต่ละคนต้องสามารถมองเห็นไม่เพียงด้วยตาฝ่ายกาย แต่ด้วยตาแห่งใจด้วย” (ดาร์เรล บ็อค)

บทที่ 19

(3) ศักดิ์เคียส: ความเชื่อมีฤทธิ์เปลี่ยนแปลง

ลูกา 19:1-10

พระเยซูทรงพบหัวหน้าคนเก็บภาษีชื่อศักดิ์เคียส ศักดิ์เคียสตัวเดียวจึงขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะเห็นพระเยซูท่ามกลางฝูงชน

พระเยซูทรงมองไปยังที่ที่ศักดิ์เคียสอยู่ ทรงเรียกชื่อเขา และตรัสว่าจะพักที่บ้านของเขา

ลูกาบรรยายเหมือนพระเยซูทรงต้องการพบศักดิ์เคียส (ข้อ 3-4) เมื่อคิดว่าเขาเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีที่ฝูงชนเกลียด

เขาคงพยายามด้วยความกล้าหาญและการตัดสินใจอย่างมากเพื่อจะเห็นพระเยซู เมื่อพระเยซูทรงเรียกเขา

เขารีบลงด้วยความยินดีและต้อนรับพระเยซูเข้าบ้าน (ข้อ 6)

ศักเคียสผู้ต้อนรับพระเยซูมีการเปลี่ยนแปลงใหญ่ในใจเขายินดีมอบทรัพย์สินของตนแก่คนยากจน

และสารภาพว่าถ้าเคยโกงใคร จะคืนให้สี่เท่า (ข้อ 8) เขาเกิด“ผลที่สมกับการกลับใจ” ตามที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าว

(3:8, 12) พระวณะของพระเยซูที่ตามมาพิสูจน์ว่าคำสารภาพของศักเคียสมาจากใจจริง

“วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้วเพราะคนนี้ก็เป็ลูกหลานของอับราฮัมด้วย” (ข้อ 9) ผู้คนกล่าวหาว่าพระเยซูเข้าไป

“ในบ้านของคนบาป” แต่พระเยซูตรัสชัดเจนว่าเหตุผลที่พระองค์เสด็จมายังโลกนี้คือ

“เพื่อแสวงหาและช่วยคนที่หลงหายให้รอด” (ข้อ 10) ศักเคียสไม่ได้รับความรอดด้วยการกลับตัวของตนเอง

ตรงกันข้ามการกระทำของเขาพิสูจน์ว่าการกลับใจและการต้อนรับเกิดขึ้นในใจของเขาพระวณะของพระเยซูประกาศคว

ามจริงนั้น ศักเคียสต่างจากขุนนางเศเรฐฐีที่มาก่อนหน้านั้นคร่ำแล้วจากไปเมื่อได้รับคำสั่งให้สละทรัพย์ (18:23)

แต่ศักเคียสวางทรัพย์ของตนลงก่อนด้วยตนเองสำหรับศักเคียส พระเยซูกลายเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรก

(4) อุปมาเรื่องเงินสิบมินา

ลูกา 19:11-27

พระเยซูตรัสอุปมาต่อจากเหตุการณ์ศักเคียสทันที ลูกาบอกว่าเหตุผลที่พระเยซูตรัสอุปมานี้

คือผู้คนคิดว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะปรากฏทันที (ข้อ 11) แต่อุปมาสอนว่าแผ่นดินของเจ้ายังไม่มาทันที

แต่จะมาถึงอย่างแน่นอน และจนกว่าจะถึงเวลานั้น ต้องทำพันธกิจในฐานะผู้ดูแลอย่างสัตย์ซื่อ

โครงเรื่องของอุปมามีดังนี้ ขุนนางคนหนึ่งเดินทางไปเมืองไกลเพื่อรับอำนาจศักตริย์ และให้บ่าวสิบคนคนละหนึ่งมินา

(100 ดร็กมา, ค่าจ้างประมาณสี่เดือน) พร้อมสั่งให้ค้าขาย (เทียบ อุปมาเงินตะลันต์ในมัทธิว 25 เป็นอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง)

ขุนนางกลับมาเป็นกษัตริย์และคิดบัญชีกับบ่าว มีบ่าวสามคนปรากฏ คนแรกใช้หนึ่งมินาได้กำไรสิบมินา

คนที่สองได้กำไรห้ามินา บ่าวสองคนนี้ได้รับคำชมว่าเป็น “บ่าวดีและสัตย์ซื่อ”

และได้รับรางวัลให้ปกครองเมืองสิบเมืองและห้าเมืองตามลำดับ แต่บ่าวอีกคนหนึ่งฝ่าฝืนคำสั่งของนาย ไม่ทำการค้าเลย

เพียงเก็บหนึ่งมินาไว้เหมือนเดิม บ่าวคนนั้นแก้ตัวที่ตนไม่ทำงานโดยกล่าวร้ายลักษณะของนาย นายเรียกบ่าวคนนั้นว่า

“บ่าวชั่ว” และสั่งให้เอาหนึ่งมินาจากเขาไปให้บ่าวที่มีสิบมินา “เพราะทุกคนที่มีอยู่แล้วจะได้รับเพิ่ม แต่คนที่ไม่ม

แม้สิ่งที่เขาจะมีก็จะถูกเอาไป” (ข้อ 26) และขุนนางนั้นสั่งให้ลากคนที่ไม่ต้องการให้เขาเป็นกษัตริย์ออกมาฆ่า (ข้อ 14, 27)

แม้อุปมานี้มาจากถาวรนาถหลังทางประวัติศาสตร์ (อาร์เคลาส, กษัตริย์เฮโรด) แต่ในด้านเทววิทยา

แสดงถึงการฟื้นคืนพระชนม์/การเสด็จขึ้นของพระเยซู และการเสด็จกลับมาในฐานะกษัตริย์

พระเยซูจะทรงจากโลกนี้ไปชั่วระยะหนึ่ง แต่เมื่อ

เสด็จกลับมาอีกครั้ง พระองค์จะทรงประเมินว่าแต่ละคนดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อเพียงใด

(5) การเสด็จเข้าเยรูซาเล็ม

ลูกา 19:28-40

เมื่อพระเยซูเสด็จใกล้เมืองเยรูซาเล็ม (เทียบ เบธานีอยู่ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางตะวันออกประมาณ 2.5 กม. เป็นคนละที่กับเบธานีใน ยน 1:28) พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนไปเตรียมลูกลา
สาวกเตรียมลาตามคำสั่งเฉพาะที่พระเยซูทรงบอก (ข้อ 31-34) แล้วให้พระเยซูประทับบนลูกลาและเริ่ม
“ขบวนเสด็จของกษัตริย์”

สาวกกลุ่มใหญ่กว่ารอคอยช่วงเวลานี้อยู่ และชื่นชมยินดี สรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง (ข้อ 37-38, เทียบ ยน 12:13, สดด 118:26) พวกเขาสารภาพพระเยซูว่าเป็น “กษัตริย์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

พวกเขากำลังคาดหวังว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะปรากฏทันที (19:11)

บรรยากาศรอบเยรูซาเล็มตื่นตัวอย่างมากเพราะพระเยซู

ในหมู่ผู้ชนมีคนที่ต้องการให้พระเยซู “เป็นกษัตริย์” (เทียบ ข้อ 14, 27) พวกเขาบอกให้พระเยซูดำเนินสาวก
แต่พระเยซูตรัสว่า หากห้ามคำสารภาพของคนเหล่านี้ ก่อนหินก็จะร้องประกาศ
และพระองค์ทรงยอมรับเสียงโห่ร้องของสาวก

(6) พระเยซูทอดพระเนตรเยรูซาเล็มและทรงกันแสง

ลูกา 19:41-44

ตอนนี้ปรากฏเฉพาะในพระกิตติคุณลูกา พระเยซูเสด็จใกล้เยรูซาเล็ม ทอดพระเนตรเมืองนั้นและ “ทรงกันแสง
[klai□]” [klai□] หมายถึงการสะอื้นไห้หรือร่ำไห้ สาวกกำลังชื่นชมยินดีและร้องโห่ร้องเสียงดัง (ข้อ 37)

แต่พระเยซูกำลังทอดพระเนตรเห็นความพินาศสมบูรณ์ของเยรูซาเล็มและทรงเศร้าอย่างยิ่ง (เทียบ ยรม 9:1, 13:17)

เรื่องเกี่ยวกับสันติสุขถูกซ่อนไว้จากตาของอิสราเอล เยรูซาเล็มจะถูกล้อม สูญเสียประชากร

และกำแพงเมืองจะพังทลายสิ้นเชิง พระวาระพยากรณ์นี้สำเร็จโดยกองทัพโรมใน ค.ศ. 70

V. เยรูซาเล็ม: พระเยซูผู้ไร้ความผิดถูกประหาร แต่ทรงเป็นขึ้น (19:45-24:53) ดาร์เรล

บ็อคกล่าวว่าในตอนใหญ่สุดท้าย มีสามหัวข้อเด่นชัด

- ☐ พระเยซูทรงนำเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยพระองค์เอง
- ☐ สาวกต้องตื่นอยู่ เตรียมพร้อม และมีความเชื่อในทุกสถานการณ์
- ☐ พระเจ้าทรงทำให้ทุกสิ่งสำเร็จตามพระประสงค์และแผนการของพระองค์

(1) พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

ลูกา 19:45-48

พระเยซูเสด็จเข้าไปในลานพระวิหาร ที่นั่นมีคนรับแลกเงินที่เปลี่ยนเงินเป็นเงินตรา (เซเซล)

ซึ่งผู้แสวงบุญต้องใช้จ่ายภาษีพระวิหาร และมีคนขายสิ่งจำเป็นสำหรับการถวายเครื่องบูชา (สัตว์ เหล้าองุ่น น้ำมัน

เกลือ นกพิราบ ฯลฯ) พวกเขาเอากำไรเกินควรจากผู้แสวงบุญ ค่าธรรมเนียมบางส่วนที่คนรับแลกเงินได้รับไหลเข้าไปยัง

ครอบครัวมหาปุโรหิต (มาร์แชล)

พระเยซูทรงขับพ่อค้าเหล่านั้นออกจากพระวิหาร และตำหนิโดยอ้างข้อเขียนของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์และเยเรมีย์ว่า “มีคำเขียนไว้ว่า บ้านของเราจะเป็นบ้านแห่งการอธิษฐาน แต่พวกท่านทำให้เป็นถ้ำโจร” (ข้อ 46, อสย 56:7, ยรม 7:11)

ผู้นำศาสนายิวคงรับการกระทำของพระเยซูว่าเป็นการโจมตีพระวิหารและทำลายสิทธิอำนาจของพวกเขา พวกเขาไม่มีตาที่จะเห็นสิทธิอำนาจของพระเยซูและพระประสงค์ของพระเจ้าที่ปรากฏชัด พวกเขาคิดเพียงจะฆ่าพระเยซู (ข้อ 47) แต่ประชาชนทั้งหมดตั้งใจฟังพระวจนะของพระเยซูที่ทรงสอนทุกวันในพระวิหาร ดังนั้นผู้นำศาสนาจึงไม่มีทางทำอะไรพระเยซูได้

บทที่ 20

☐ คำถามเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู

ลูกา 20:1-8

เมื่อพระเยซูทรงสอนและประกาศข่าวประเสริฐในพระวิหาร ผู้นำศาสนา (มหาปุโรหิต ธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่) เข้ามาอย่างตั้งใจเพื่อทดลองพระองค์และถามว่า “ท่านทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร? ใครให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน?” (ข้อ 2) พระเยซูไม่ได้ตอบทันที แต่ทรงถามกลับทำให้พวกเขาลำบากใจ “บัดนี้สมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์?”

(ข้อ 4) พวกเขาไม่สามารถตอบคำถามของพระเยซูได้ พวกเขากลัวประชาชน จึงไม่อาจปฏิเสธสิทธิอำนาจของยอห์นได้ แต่ถ้อยตอบรับ ก็กลัวว่าจะถูกถามว่าทำไมไม่เชื่อ ในที่สุดพวกเขาตอบว่าไม่รู้ และพระเยซูก็ตรัสว่าจะไม่ตอบพวกเขาเช่นกัน ปัญหาของพวกเขาไม่ใช่ไม่รู้ ปัญหาคือพวกเขาไม่ต้องการเชื่อผู้ที่พระเจ้าทรงส่งมา และมีท่าทีแข็งกระด้างไม่ยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า

☐ อุปมาเรื่องชาวสวนองุ่น

ลูกา 20:9-19

พระเยซูไม่ได้ตอบตรง ๆ แก่ผู้ที่ถามเรื่องสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่ตรัสผ่านอุปมาว่าพระองค์คือ “บุตร” (ข้อ 13) ที่พระเจ้าทรงส่งมา โครงเรื่องของอุปมามีดังนี้ เจ้าของสวนองุ่นคนหนึ่งมอบสวนองุ่นให้ชาวสวนเช่าแล้วไปต่างประเทศ เมื่อถึงเวลาเก็บผล เขาส่งบ่าวคนหนึ่งไป แต่ชาวสวนเหล่านั้นตีบ่าวและส่งกลับไปมือเปล่า เจ้าของส่งบ่าวคนที่สองและสามไป แต่ชาวสวนก็ทุบตีและดูหมิ่นพวกเขาอย่างรุนแรงเช่นกัน (เทียบ 11:47) สุดท้ายเจ้าของส่ง “บุตรที่รัก” ของตน (3:22, 9:35) ไป โดยคาดหวังว่าพวกเขาจะเคารพเขา (มก 12:6) แต่ชาวสวนชั่วเหล่านั้นโลภมรดกและฆ่าบุตรนั้น (ข้อ 13-14) พระเยซูถามว่าผลจะเป็นอย่างไร และทรงตอบเองว่า เจ้าของสวนองุ่นจะมาทำลายชาวสวนเหล่านั้นและมอบสวนองุ่นให้คนอื่น

ผู้ฟังตอบว่าเรื่องเช่นนั้นอย่าให้เกิดขึ้นเลย (ข้อ 16b) แต่พระเยซูทรงอ้างพระวจนะในสดุดีเป็นคำเตือนว่าเรื่องนั้นจะเกิดขึ้นจริง “ศิลาที่ช่างก่อสร้างทอดทิ้ง กลับกลายเป็นศิลามุมเอก” (สดด 118:22) พระเยซูผู้เป็น “บุตรที่รัก”

จะถูกผู้คนทอดทิ้ง สิ่งนี้ต้องเกิดขึ้น พระเยซูจะทรงถูกทำให้เป็นขึ้นและจะทรงเป็น “ศิลามุมเอก” (อฟ 2:20) แต่ผู้ที่ทอดทิ้งศิลานั้นจะต้องรับโทษหนักอย่างแน่นอน (ข้อ 18)

ธรรมจารย์และมหาปุโรหิตรู้ว่าอุปมานี้ตรัสถึงพวกเขา จึงยิ่งอยากฆ่าพระเยซู แต่พวกเขายังกลัวประชาชนและคอยดูท่าทีอยู่

☐ คำถามเรื่องการเสียดาษีแกชีซาร์

ลูกา 20:20-26

ผู้นำศาสนาส่งคนไปทดลองพระเยซูเพื่อหาแผนจับและฆ่าพระองค์
ครั้งนี้พวกเขาวางแผนจะส่งพระเยซูให้อยู่ใต้การพิพากษาของผู้ว่าราชการ จึงถามเรื่องที่ต้องไหวทางการเมือง (เทียบ ค.ศ. 6 ยูดาชาวกาลิลีเคยก่อกบฏเรื่องการเสียดาษี) คนที่ถูกส่งมาทำตัวเหมือนคนชอบธรรม พูดประจบเหมือนเคารพพระเยซู แล้วถามว่า “สมควรหรือไม่ที่จะเสียดาษี (ภาษีรายหัว) แก่ชีซาร์?”

(ข้อ 22, เทียบ ภาษีรายหัว [phoros] เป็นภาษีที่จ่ายตรงต่อจักรพรรดิโรมัน

และมีความหมายว่ายอมรับและให้เกียรติจักรพรรดิ) พวกเขาคงคิดว่าพระเยซูจะตอบว่าไม่สมควรแน่นอน ถ้าตรัสเช่นนั้น พระองค์อาจได้รับการสนับสนุนจากประชาชน แต่พวกเขาก็จะฟ้องพระองค์ต่อผู้ว่าราชการได้ แต่พระเยซูทรงรู้กลยุทธ์ของพวกเขา และเหมือนข้อโต้แย้งก่อนหน้านี้ (ข้อ 2-4)

พระองค์ไม่ตอบทันที แม้พวกเขาต้องการคำตอบแบบใช่หรือไม่ใช่ พระเยซูทรงขอให้เอาเหรียญเดนาริอันมาให้ดู ผู้คนใช้เหรียญเงินโรมันในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว พระเยซูถามว่าในเหรียญนั้นมีรูปและคำจารึกของใคร พวกเขาตอบว่าของซีซาร์ แล้วพระเยซูตรัสว่า “ถ้าเช่นนั้น ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”

(ข้อ 25) คำถามที่พวกเขาคิดว่าไม่ว่าจะตอบใช่หรือไม่ใช่ก็ต้องติดกับ พังลงต่อหน้าคำตอบอันยอดเยี่ยมของพระเยซู พระวจนะของพระเยซูมีนัยว่า “เหรียญนั้นมีรูปซีซาร์ จงคืนให้ซีซาร์ แต่พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่ง”

คำตอบของพระเยซูยอมรับความจริงของการปกครองโรมันโดยไม่ปฏิเสธเขตแดนพระอธิปไตยของพระเจ้า พระเยซูไม่ได้สอนรายละเอียดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักรกับรัฐที่นี่ พวกเขาประหลาดใจกับคำตอบของพระเยซู พูดไม่ออกและถอยไป

☐ คำถามเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย

ลูกา 20:27-40

เมื่อแผนของธรรมาจารย์ล้มเหลว คราวนี้พวกสะดูสีเข้ามาทดลองพระเยซู พวกเขาไม่เชื่อการเป็นขึ้นจากตาย จึงถามคำถามเรื่องการเป็นขึ้น ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานแล้วตายโดยไม่มีบุตร ตามธรรมเนียมปฏิบัติ น้องชายต้องแต่งงานกับพี่สะใภ้เพื่อสืบเชื้อสายให้พี่ชาย (กฎหมายเลวีเรต, ฉธบ 25:5) แล้วถ้าน้องชายอีกหกคนก็แต่งงานต่อกันและตายโดยไม่มีบุตร เมื่อถึงวันเป็นขึ้น ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของใคร? สะดูสีใช้ตัวอย่างสุดโต่งเพื่อพิสูจน์ว่าแนวคิดเรื่องการเป็นขึ้นจากตายผิด ที่นี้พระเยซูตรัสตอบทันที “ยุค/โลกนั้น” ไม่มีการแต่งงาน และคนเหล่านั้นเท่าเทียมกับทูตสวรรค์ (ข้อ 35)

พระเยซูตรัสถึงความแน่นอนของการเป็นขึ้นจากตาย มีการเป็นขึ้นจากคนตาย และพวกเขาจะไม่ตายอีก แต่ดำรงอยู่เป็นบุตรของพระเจ้า (ข้อ 36) แล้วพระองค์ทรงเสนอหลักฐานพระคัมภีร์เรื่องการเป็นขึ้นจากตายจากเบญจบรรณของโมเสส (เทียบ สะดูสียอมรับเฉพาะเบญจบรรณของโมเสสเท่านั้น)

พระเจ้าทรงประกาศพระองค์ว่าเป็น “พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” (อพย 3:6) และทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ถ้อยคำนี้ยังพิสูจน์ด้วยว่าทุกคนมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า (ข้อ 37-38) หลังจากนั้นพวกเขาไม่กล้าถามอะไรพระองค์อีก

☐ คำถามของพระเยซูเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์

ลูกา 20:41-47

พระเยซูทรงถามพวกสะดูสีและประชาชนทั้งหมด และทรงสอนเรื่องความยอดเยี่ยมของพระเมสสิยาห์ ผู้คนกล่าวว่าพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) เป็นบุตรของดาวิด แต่ดาวิดเองในสดุดี (110:1) เรียกพระเมสสิยาห์ผู้ประทับเบื้องขวาพระเจ้าว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ดังนั้นพระเมสสิยาห์ไม่อาจเป็นเพียงบุตรของดาวิด (เทียบ มธ 22:45)

พระองค์ทรงเป็นผู้แทนการปกครองฝ่ายพระเจ้า (กษัตริย์อุดมคติ) ที่ยิ่งใหญ่กว่าราชอาณาจักรของดาวิด ต่อมาพระเยซูทรงเตือนประชาชนให้ระวังธรรมาจารย์อยู่เสมอ (กาลปัจจุบัน)

พวกเขาต้องการได้รับความเคารพและครอบครองที่นั่งสูง เป็นคนเต็มด้วยความโลภและความหน้าซื่อใจคด (ข้อ 46-47)

พระเยซูตรัสว่าพวกเขาจะได้รับการพิพากษาหนักกว่า ดาร์เรล

บ๊อคเสนอความเห็นของนักวิชาการเกี่ยวกับความชั่วของธรรมาจารย์ที่ “กลืนกินบ้านของหญิงม่าย” (ข้อ 47)

- ☐ เขากำไรไม่ชอบธรรมจากการจัดการทรัพย์สินที่หญิงม่ายถวายพระวิหาร
- ☐ ใช้ประโยชน์จากการต้อนรับของหญิงม่าย
- ☐ เอาบ้านของหญิงม่ายยกจนเป็นหลักประกัน
- ☐ รับค่าตอบแทนเกินควรจากการให้คำปรึกษาด้านกฎหมาย เรื่องเงินถวายของหญิงม่ายที่ตามมา (21:1-4)

อาจเป็นตัวอย่างว่าบ้านของหญิงม่ายถูกกลืนกินอย่างไร พระเยซูทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งยากจนแต่ใส่เงินทั้งหมดที่มีเพื่อเลี้ยงชีพ (“เลปตัน”-หนึ่งในร้อยของเดนาร์อัน) ลงในตู้ถวาย พระเยซูตรัสว่านางใส่มากกว่าคนอื่นทั้งหมด เพราะนางถวาย “ค่าครองชีพ (หรือชีวิต)”

ทั้งหมดของตน (21:4, เทียบ นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นว่านี่เป็นคำชมของพระเยซูและเสนอให้นางเป็นแบบอย่างแห่งการอุทิศ แต่โจเอล กรีนไม่เห็นด้วย) พระเยซูไม่ได้สอนให้เอาอย่างนาง แต่กำลังกล่าวโทษพฤติกรรมของผู้นำศาสนาที่ไม่ดูแลหญิงม่ายและ “กลืนกินบ้านของหญิงม่าย”

(20:47) (Joel Green) เมื่อคุณตอนถัดไปที่ผู้คนอวดหินงามของพระวิหารและ “สิ่งถวายที่ประดับไว้”

(21:5) บางทีผู้นำศาสนาในเวลานั้นอาจคัดค้านมโนธรรมของหญิงม่ายเพื่อระดมเงินสร้างพระวิหารเพิ่มเติมที่กำลังดำเนินอยู่

บทที่ 21

(1) ฉากหลัง

ลูกา 21:5-6

เมื่อบางคน (สาวก-มธ 24:1) พูดถึงความมั่งคั่งของพระวิหารที่กำลังถูกขยำโดยกษัตริย์เฮโรด พระเยซูตรัสว่า “วันหนึ่งจะมาถึง” ที่จะถูกทำลายจนไม่เหลือศิลาสักก้อน

(2) หมายความว่าสำคัญที่จะปรากฏก่อนวาระสุดท้ายมาถึง

ลูกา 21:7-11

เมื่อได้ยินคำพยากรณ์อันสะเทือนใจของพระเยซู สาวกถามว่า “สิ่งเหล่านี้” จะเกิดขึ้นเมื่อไร และจะมีหมายความว่าสำคัญอะไร สาวกคิดว่าการพิณาศของเยรูซาเล็มหมายถึงวาระสุดท้ายของโลก สุดท้ายพวกเขากำลังต้องการรู้หมายความว่าสำคัญที่จะมีในวาระสุดท้าย พระเยซูทรงบอกหมายความว่าสำคัญหลายอย่าง

☐ ผู้คนจะอ้างว่าตนเป็นพระคริสต์และกล่าวว่า “เวลานั้น”

มาถึงแล้ว แต่สาวกต้องระวังไม่ให้ถูกหลอก ในศตวรรษแรก ค.ศ. มีผู้เผยพระวจนะเท็จมากมายเกิดขึ้นจริง

☐ “สงคราม” จะเกิดขึ้นและสังคมจะตกอยู่ในความวุ่นวาย แต่สาวกไม่ควรกลัว สิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้น

แต่ยังไม่ใช่ว่าจบ (อาจหมายความว่าแม้พระวิหารถูกทำลาย นั่นก็ยังไม่ใช่ว่าจบ)

☐ สงครามระหว่างชาติต่าง ๆ จะเกิดขึ้น

☐ ภัยพิบัติ (แผ่นดินไหวใหญ่ กันดารอาหาร โรคระบาด)

จะแพร่ไปทั่วโลก

□ จะมีเหตุการณ์น่ากลัวและหมายสำคัญใหญ่จากฟ้า (เทียบ ใน ‘สงครามยิว’ โยเซฟสกกล่าวว่าเมื่อพระวิหารกำลังไหม้ มีดาวดวงหนึ่งส่องแสงและค้างอยู่เหนือเมืองเยรูซาเล็ม และตลอดปีนั้นสามารถเห็นดาวตกได้) ภาพของวาระสุดท้ายจะคล้ายกับเวลาการพินาสของเยรูซาเล็ม

(3) สาวจะถูกข่มเหง

ลูกา 21:12-19

ก่อนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้น สาวจะถูกข่มเหง ถูกคุมขัง และถูกนำขึ้นศาล “เพราะนามของพระเยซู”

เมื่อถูกพิจารณาดี พระเยซูจะประทานถ้อยคำและสติปัญญาเพื่อแก้ต่างแก่สาวก (เทียบ กจ 4:8, 6:10)

ดังนั้นสาวกไม่ต้องกังวลว่าจะพูดอะไร สิ่งเหล่านี้ก็กลับจะเป็น “โอกาสเป็นพยาน” ถึงพระเยซู (ข้อ 13)

การข่มเหงเพราะนามของพระเยซูจะกว้างขวางมาก แม้แต่ครอบครัวก็จะข่มเหง (เทียบ 12:53)

และผลึกเข้าสู่ความตาย (สาวกบางคนจะตาย-ข้อ 16) แต่ “ผมสักเส้น”

บนศีรษะสาวกจะไม่เสียหาย และสาวกจะได้ “ชีวิต” ของตนด้วยความอดทน มัทธิว 10:23

จบด้วยการกล่าวว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมา จึงบอกเป็นนัยว่าสาวกทุกคนจะได้รับการข่มเหงเช่นเดียวกัน มาระโก 13:13 กล่าวว่า “ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับความรอด” โดยเน้นให้มีความอดทน

(4) ภาพของวาระสุดท้าย: การพินาสของเยรูซาเล็ม

ลูกา 21:20-24

พระเยซูทรงกล่าวอย่างเจาะจงว่าเยรูซาเล็มจะถูกล้อม เวลานั้นจะมีการสังหารและการถูกกวาดไปเป็นเชลยอย่างน่าสะพรึงกลัว วันนั้นจะเป็นวันแห่งความทุกข์ใหญ่และการลงโทษ “ดูเหมือนลูกามองเห็นตัวอย่างล่วงหน้าของวาระสุดท้ายในเหตุการณ์การพินาสของเยรูซาเล็ม... เหตุการณ์เยรูซาเล็มแตกทำหน้าที่พรรณนาว่าการพินาสสุดท้ายในวาระสุดท้ายจะเป็นอย่างไร” (ดาร์เรล บ็อค)

คำว่า “จนกว่าเวลาของคนต่างชาติจะครบถ้วน” ในข้อ 24 น่าจะหมายถึงจนกว่า

“ข้าพเจ้าจะเสด็จถูกประกาศแก่ทุกประชาชาติ” (มก 13:10)

จะสำเร็จ

(5) วาระสุดท้าย: การเสด็จกลับมาของบุตรมนุษย์

ลูกา 21:25-28

จะมีหมายสำคัญในดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว และอำนาจแห่งฟ้าสวรรค์จะสั่นสะเทือน (เทียบ มธ 24:29,

อสย 13:9-10, อสค 32:7-8, ยอล 2:10, ฮกก 2:6) ประชาชาติทั้งหลายจะตกอยู่ในความสับสนและความกลัว

เวลานั้นผู้คนจะเห็น “บุตรมนุษย์เสด็จมาใน [en] เมฆด้วยฤทธาภาพและพระสิริยิ่งใหญ่” (เทียบ ดนล 7:18, 22, 27)

บุตรมนุษย์จะเสด็จมาเพื่อพิพากษาและไถ่ประชากรของพระเจ้า

(6) อุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ

ลูกา 21:29-33

เหมือนเมื่อเห็นต้นมะเดื่อและต้นไม้อื่นแตกหน่อก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้มา สาวกเมื่อเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ก็ต้องรู้ว่า “แผ่นดินของพระเจ้า (ความสำเร็จสมบูรณ์)” ใกล้มาแล้ว สิ่งทั้งหมดนี้จะต้องสำเร็จอย่างแน่นอน (ข้อ 33)

ข้อ 32 (“คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงไปก่อนทุกสิ่งจะสำเร็จ”) เป็นข้อยาก มีการตีความได้หลายแบบ

☐ หมายถึงการพิณาศของเยรูซาเล็ม ค.ศ. 70 ที่จะเกิดในรุ่นสาวก หรือมองว่ากล่าวถึงเหตุการณ์ ค.ศ. 70 เป็นอันดับแรก แต่เหตุการณ์นั้นรับประกันความสำเร็จของเหตุการณ์วาระสุดท้าย

☐ เห็นว่า “ชั่วอายุ” [genea] หมายถึง ‘รุ่นของสาวก’

☐ เข้าใจ “คนชั่วอายุนี้” ว่าเป็น ‘คนรุ่นประเภทเดียวกับยุคนี้’

☐ ถ้าหมายสำคัญที่บอกการเริ่มต้นของวาระสุดท้ายปรากฏขึ้น วาระสุดท้ายเองจะมาถึงค่อนข้างเร็วภายในชั่วอายุหนึ่ง

ในข้อ 33 พระเยซูทรงเน้นความแน่นอนของคำสอนของพระองค์ แม้ฟ้าและดินจะสูญไป

พระวาระของพระเยซูจะไม่มีวันตกหาย (เทียบ 16:17, มธ 5:18)

(7) การประยุกต์ใช้: จงตื่นอยู่

ลูกา 21:34-36

เพื่อรักษาความเชื่อท่ามกลางความวุ่นวายและการข่มเหง และยืนอย่างถูกต้องต่อหน้าพระเยซู ต้องระวังตนเอง อธิษฐานอยู่เสมอ และตื่นอยู่ มิฉะนั้นใจจะท้อเพราะความเสเพลและความกังวลในชีวิต และสำหรับคนนั้น การเสด็จกลับมาของพระเยซูจะเป็นวันพิพากษา

(8) พระเยซูทรงสอนในพระวิหาร

ลูกา 21:37-38

พระเยซูยังคงทรงสอนในพระวิหาร กลางคืนพระองค์พักที่ภูเขามะกอกเทศเพื่อหลีกจากฝูงชน และประชาชนก็มาที่พระวิหารตั้งแต่เช้าเพื่อฟังพระวาระของพระเยซู

บทที่ 22

(1) ยูดาวางแผนทรยศพระเยซู

ลูกา 22:1-6

มหาปุโรหิตและธรรมาจารย์อยากฆ่าพระเยซูชุนานแล้ว แต่ทำอะไรไม่ได้เพราะกลัวประชาชน (ข้อ 2, 19:47-48, 20:19) แต่บัดนี้เวลามาถึงแล้ว “ชาตนาเข้าในยูดาสะอิสคาริโอท” นี่เป็นสำนวนที่เข้าใจชัดเจนได้ยาก

อย่างไรก็ตาม ยูดาสะอยู่ใต้การครอบงำของชาตนาในเวลานี้ ชาตนากระตุ้นความคิดของเขา (เทียบ ยน 13:2, 27)

เขาหารือกับมหาปุโรหิตและหัวหน้ากองรักษาพระวิหารว่าจะส่งมอบพระเยซูอย่างไร

และตกลงจะรับเงินเป็นค่าตอบแทน ยอห์น 12:6 บรรยายว่าเขาเป็นคนรับผิชอบเงินของชุมชนสาวกและเป็นขโมยที่ลักเงินจากถุงเงินนั้น เขาตกลงรับเงินแม้ในการขายพระเยซู และคอยหาโอกาสต่อไป

(2) การเตรียมอาหารปัสกา

ลูกา 22:7-13

ตอนนี้แสดงภาพใน ‘วันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ’ (มก 14:12) ที่พระเยซูทรงให้สาวก (เปโตรและยอห์น)

เตรียมอาหารปัสกา และทรงจัดเตรียมที่สำหรับปัสกานั้นด้วยวิธีอัศจรรย์

สาวกเข้าไปในเมืองตามพระวจนะของพระเยซู พบชายคนหนึ่งแบกหม้อน้ำ

แล้วตามเขาเข้าไปและได้ห้องชั้นบนขนาดใหญ่ที่เตรียมไว้ พระเยซูทรงแสดงว่าพระองค์ทรงควบคุมเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นรอบพระองค์ (พิทช์ไมเออร์)

พระเยซูทรงรู้อะไรจะเกิดขึ้นต่อไป ไม่เพียงเท่านั้น แม้การที่พระเยซูจะถูกจับ ทนทุกข์ และสิ้นพระชนม์

ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในพระหัตถ์ของพระเยซู “สาวกเตรียมลูกแกะปัสกา

สิ่งนี้บอกเป็นนัยว่าชีวิตอีกชีวิตหนึ่งที่ปราศจากบาป คือพระเยซูพระเมสสิยาห์

กำลังถูกเตรียมไว้เพื่อความตายไถ่แทนเพื่อทุกคน” (ดาร์เรล บ็อค)

(3) พระกระยาหารมื้อสุดท้าย

ลูกา 22:14-20

“เมื่อถึงเวลา” พระเยซูทรงรับประทานอาหารปัสการั้งสุดท้ายกับอัครทูต พระองค์ตรัสว่าจะไม่เสวย “สิ่งนั้น”

(ในฉบับเกาหลีแปลว่า “ปัสกา”) อีกจนกว่าจะสำเร็จในแผ่นดินของพระเจ้า เมื่อแบ่งถ้วย (ถ้วยแรกหรือถ้วยที่สอง)

พระองค์ก็ตรัสว่าจะไม่ดื่มอีกจนกว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึง (ข้อ 18)

สิ่งนี้ทำให้สาวกมีความหวังต่อโศกเลี้ยวที่จะได้เข้าร่วมกับพระคริสต์ในแผ่นดินของพระเจ้าที่จะสำเร็จสมบูรณ์ (เทียบ 13:29)

พระเยซูทรงหยิบขนมปังตามขั้นตอนของอาหารปัสกา ขอบพระคุณ แล้วหักแจกแก่สาวก

แต่ที่นี่พระเยซูทรงตีความความหมายของขนมปังใหม่ พระองค์ตรัสว่า “นี่เป็นกายของเราที่ให้แก่ท่านทั้งหลาย

จงทำเช่นนี้เพื่อระลึกถึงเรา” ขนมปังคือพระกายของพระเยซูที่จะถูกฉีกแทนบาปของสาวก (รม 5:6-8)

สาวกได้รับคำสั่งให้หักขนมปังเพื่อระลึกถึงสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อพวกเขา (1คร 11:23-25)

เช่นเดียวกับที่อาหารบัสกายืนยันเหตุการณ์ความรอดของอิสราเอล

พระกระยาหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ยืนยันเหตุการณ์ความรอดบนทางเขนของพระเยซู หลังอาหาร

พระเยซูทรงหยิบถ้วยที่สาม ขอบพระคุณ แล้วตรัสกับสาวกว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเรา ซึ่งหลั่งออกเพื่อท่านทั้งหลาย”

(ข้อ 20) พันธสัญญาใหม่ถูกสถาปนาด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู การหลั่งโลหิตหมายถึงการประทานชีวิต มัทธิว 26:28 อธิบายความหมายชัดว่า “นี่เป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาของเรา ซึ่งหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก เพื่อการอภัยบาป”

“เรื่องราวในพระกิตติคุณสหทรรศน์ทั้งสามเล่มล้วนเปิดเผยว่า

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นเครื่องบูชาเพียงหนึ่งเดียวที่เปิดยุคใหม่แห่งความรอด เหมือนเครื่องบูชาบัสกาย อีกทั้งเรื่องราวทั้งหมดกล่าวถึงการสถาปนาพันธสัญญาใหม่ กล่าวคือ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเปิดยุคใหม่”

(ดาร์เรล บ็อค)

(4) คำสอนสุดท้ายของพระเยซู

ลูกา 22:21-38

พระเยซูตรัสล่วงหน้าว่าสาวกคนหนึ่งจะทรยศพระองค์ นี่เป็นคำเตือนสุดท้ายต่อยูดาอิสคาริโอท (ข้อ 22)

แต่เขาได้ยินคำเตือนของพระเยซูแล้วก็ยังไม่กลับใจ พระเยซูทรงรู้ว่าพระองค์กำลังเสด็จไปตามที่กำหนดไว้

และทรงบอกล่วงหน้าเพื่อไม่ให้สาวกหวั่นไหวรุนแรงเมื่อเวลานั้นมาถึง สาวกยังไม่เข้าใจสถานการณ์

พวกเขาสนใจว่าใครคือผู้ขายพระเยซู และในระหว่างนั้นก็ยังทะเลาะกันว่าใครเป็นใหญ่ (ข้อ 24, เทียบ มก 10:37)

พระเยซูตรัสกับสาวกว่า พวกเขาต้องไม่เหมือนกษัตริย์และผู้ปกครองของคนต่างชาติ แต่ต้องเป็นผู้รับใช้อย่างถ่อมใจ

(เทียบ คำว่า “ผู้มีพระคุณ” ในข้อ 25 หมายถึง ‘ผู้ทำดี’ เป็นคำเรียกกษัตริย์หรือผู้นำยอดเยี่ยมในศตวรรษแรก ค.ศ.)

พระเยซูเองก็ทรงอยู่ในฐานะผู้รับใช้ (ข้อ 27) “ความยิ่งใหญ่ไม่ได้อยู่ที่การใช้อำนาจหรือการครอบครองอำนาจ แต่อยู่ที่การรับใช้”

(ดาร์เรล บ็อค) พระเยซูทรงหนุนใจสาวก เพราะสาวกอยู่กับพระองค์ท่ามกลางการทดลองทั้งหมด

พวกเขาจะกินและดื่มกับพระเยซูใน “แผ่นดินของพระเยซู” (ข้อ 30) และจะนั่งบนบัลลังก์ปกครอง

“สิบสองเผ่าอิสราเอล”

ต่อมาพระเยซูทรงพยากรณ์เป็นการส่วนตัวต่อเปโตร คำพยากรณ์นี้ปรากฏเฉพาะในพระกิตติคุณลูกา

ซาตานได้ขออนุญาตทดลองสาวก (“พวกท่าน”) แต่พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อสาวก

และโดยเฉพาะเพื่อเปโตรด้วยพระองค์เอง และหลังจากเปโตรกลับมาแล้ว เขาจะทำให้พี่น้องมั่นคง (ข้อ 31-32)

เปโตรไม่รับฟังคำเตือนและคำหนุนใจของพระเยซูตรง ๆ แต่โต้แย้งว่าตนพร้อมถึงกับตายเพื่อพระเยซู

แต่พระเยซูกลับทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระองค์ถึงสามครั้ง

ข้อ 35-38 เป็นพระวาทะฝากฝังสุดท้ายของพระเยซู และปรากฏเฉพาะในพระกิตติคุณลูกา

เพราะเวลาการข่มเหงมาถึงแล้ว สาวกต้องเตรียมเงิน ย่าม และดาบต่างจากเดิม พระเยซูตรัสว่า ตามคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะ (อสย 53:12) สิ่งที่จะองค์จะถูกนับรวมกับ “ผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ” ต้องสำเร็จ (ข้อ 37) แต่สาวกยังไม่เข้าใจ ในข้อ 49-51 เปโตรใช้ดาบเพื่อขัดขวางการจับกุมพระเยซูและถูกตำหนิ

(1) พระเยซูทรงเตรียมรับความทุกข์ของพระองค์ผ่านการอธิษฐาน

ลูกา 22:39-46

พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศพร้อมสาวกเพื่ออธิษฐาน หลังจากตรัสกับสาวกว่า “จงอธิษฐานเพื่อจะไม่เข้าไปในการทดลอง” (ข้อ 40, 46) พระเยซูเสด็จไปทางออกไปเล็กน้อยและอธิษฐานแสวงหาพระประสงค์ของพระบิดา พระเยซูทรงมอบพระองค์เองต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงผ่านการอธิษฐาน ลูกาบรรยายว่าทูตสวรรค์ช่วยการอธิษฐานของพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานอย่างจริงจัง เหนือของพระองค์เหมือนหยดเลือดตกลงมา สาวกไม่สามารถมีส่วนในความทุกข์ของพระเยซูผ่านการอธิษฐาน แต่กลับไปเพราะความเศร้า เปโตรผู้ได้รับคำเตือนจากพระเยซูก็เช่นกัน ลูกาบรรยายเรื่องการอธิษฐานของพระเยซูที่ภูเขามะกอกเทศสั้นกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่น

(2) พระเยซูถูกทรยศและถูกจับ

ลูกา 22:47-53

ขณะที่พระเยซูกำลังตรัส ยูดาสมากับฝูงคน (มหาปุโรหิต หัวหน้ากองรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่) เขาเข้ามาหาพระเยซูและจับพระองค์เพื่อให้รู้ว่าพระองค์คือใคร (มธ 26:48) เมื่อฝูงคนจะจับพระเยซู สาวกคนหนึ่งใช้ดาบฟันบ่าของมหาปุโรหิตจนหูขวาขาด (เทียบ ยอห์นบอกว่าสาวกที่ฟันหูคือเปโตร และบ่าวคนนั้นชื่อมัลคัส)

พระเยซูตรัสว่า “พอเถิด/จงยอมให้ถึงแค่นี้” และทรงแตะหูของบ่านั้นให้หาย (ข้อ 51) การกระทำของพระเยซูเป็นแบบอย่างของพระวาทะที่ทรงสอนให้รักแม้กระทั่งศัตรู พระเยซูตรัสกับฝูงชนว่า “แต่เนี่ยเป็นเวลาของพวกท่านและอำนาจของความมืด” (ข้อ 53) และทรงยอมถูกจับไป

(3) การพิจารณาคดีพระเยซูและการปฏิเสธของเปโตร

ลูกา 22:54-71

พระเยซูถูกนำไปยังบ้านของมหาปุโรหิตก่อน (อันนาสหรือคายาฟาส, ยน 18:13, 24) เพื่อสอบสวน เปโตรตามไปห่าง ๆ และนั่งอยู่กลางลานตุลาการณ เวลานั้นหญิงรับใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรและพูดว่า “คนนี้อยู่กับเขาด้วย” เมื่อสถานการณ์เสียเปรียบมาถึงโดยไม่ทันตั้งตัว เปโตรตอบโดยสัญชาตญาณว่า “ข้าไม่รู้จักเขา” (ข้อ 57)

นี่เป็นการปฏิเสธอย่างแรง คล้ายรูปแบบคำสาปในยิวศาสนา (“เราไม่รู้จักเจ้าอีกต่อไป”) เปโตรย้ายไปที่อื่น (มธ 26:71) หลังจากนั้นไม่นาน เมื่อคนอื่นตั้งข้อสงสัย เขาก็สาบานปฏิเสธว่าตนเป็นพวกเดียวกับพระเยซู (มธ 26:72) ผ่านไปประมาณหนึ่งชั่วโมง เมื่ออีกคนหนึ่งยืนยันและชักใช้ เปโตรกล่าวว่า “ข้าไม่รู้ว่าเจ้าพูดอะไร”

พร้อมสาปแช่งและสาบาน (มธ 26:74, มก 14:71) แม้เปโตรปฏิเสธพระเยซูถึงสองครั้ง เขาก็ยังไม่ระลึกถึงคำเตือนของพระเยซู ในที่สุดเมื่อได้ยินเสียงไก่ขัน และพระเยซูทรงหันมาทอพระเนตรเขา (ข้อ 61) เขาก็ระลึกถึงพระวจนะของพระเยซูและร้องไห้อย่างขมขื่น

พวกยาม (ข้อ 52) เริ่มตีและเยาะเย้ยพระเยซู พวกเขาปิดตาพระองค์แล้วเยาะว่าให้ทายว่าใครตีพระองค์ (ข้อ 63-65) ข้อ 66-71 บรรยายฉากที่พระเยซูถูกตัดสินว่ามีความผิดในสภาชั้นเฮดริน พระเยซูทรงรับการพิจารณาครั้งที่ผิดกฎหมายหลายด้าน ก่อนอื่น พระองค์ถูกสอบสวนและไต่สวนในที่ที่ไม่ใช่พระวิหาร (บ้านมหาปุโรหิต)

ถูกถามว่าโดยไม่มีโอกาสแก้ต่าง การเปิดศาลกลางคืนก็เป็นปัญหา และกฎที่ต้องใช้เวลาอย่างน้อยสองวันในการตัดสินคดีสำคัญก็ไม่ได้ถูกทำตาม อีกทั้งก่อนประกาศว่ามีความผิด สมาชิกสภาชั้นเฮดรินควรไต่สวน แต่สิ่งนั้นก็ถูกละเว้น เมื่อถูกเรียกร้องให้ตอบว่าพระองค์เป็นพระคริสต์หรือไม่ พระเยซูตอบว่านับแต่บัดนี้ไปบุตรมนุษย์จะประทับเบื้องขวาพระหัตถ์แห่งฤทธานุภาพของพระเจ้า (ข้อ 69, เทียบ ดาร์เรล บ็อคยืนยันว่าโดยเฉพาะคำว่า “ประทับเบื้องขวาของพระเจ้า” คงถูกถือว่าเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทพระเจ้า) แม้ตอนนี้พระเยซูทรงอยู่ในฐานะผู้ถูกพิจารณา แต่ต่อจากนี้พระเยซูจะประทับเบื้องขวาพระเจ้าในฐานะผู้พิพากษาและกษัตริย์ พวกเขาควรรับไม่ได้อย่างมากกับถ้อยคำที่อ้างสิทธิอำนาจฝ่ายพระเจ้าของพระเยซู ต่อมาพวกเขาถามว่า “ถ้าเช่นนั้น ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?” คำถามนี้พยายามทำให้พระเยซูทำผิดฐานหมิ่นประมาท โดยถามว่าพระองค์เป็นผู้เสมอพระเจ้าหรือไม่ พระเยซูตอบค่อนข้างคลุมเครือว่า “พวกท่านเองก็พูดว่าเราเป็นผู้นั้น” แต่ผู้ที่ได้ยินคำนี้ตัดสินว่ามีหลักฐานเพียงพอสำหรับโทษประหารพระเยซู ผู้นำศาสนารับพาพระเยซูไปให้ปอนทิอัสปีลาตพิจารณาในตอนเช้า ศาลโรมันรับคดีเฉพาะช่วงเช้า และปีลาตอยู่ในเยรูซาเล็มเวลานั้น หากพลัดเวลานี้ พวกเขาจะต้องกักตัวพระเยซูไว้อีกหลายวันซึ่งจะซับซ้อน

บทที่ 23

(4) พระเยซูถูกสอบสวนและพิจารณาคดีต่อหน้าปีลาต

ลูกา 23:1-5

สมาชิกสภาชั้นเฮดรินทั้งหมดนำพระเยซูไปหาปีลาตและฟ้องร้องอย่างเป็นทางการ เวลานั้นมหาปุโรหิตคายาฟาความสัมพันธ์ดีกับปีลาต เห็นได้จากการที่ปีลาตซึ่งมีอำนาจแต่งตั้งมหาปุโรหิต แต่งตั้งคายาฟาเป็นมหาปุโรหิตทุกปีตลอดสิบปี ข้อกล่าวหาเป็นเรื่องการเมือง

☐ ยุยงประชาชน

☐ ห้ามไม่ให้เสียภาษีแก่ซีซาร์

☐ อ้างตนเป็นพระคริสต์กษัตริย์ (ข้อ 2) เรื่องภาษีเป็นข้อกล่าวหาที่จ้องอย่างชัดเจน (10:25)

ปีลาตสนใจข้อกล่าวหาที่สาม จึงถามพระเยซูว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?” พระเยซูตอบว่า “ท่านพูดเอง”

ลูกาบรรยายบทสนทนาสั้นกว่ายอห์น 18:33-38 สุดท้ายปีลาตตัดสินว่าพระเยซู “ไม่มีความผิดเลย”

(ข้อ 4, เทียบ ข้อ 14-15, 22) แต่ฝูงชน (ผู้นำยิว) ไม่ยอมรับคำตัดสินของปีลาตและกล่าวหาพระเยซูหนักขึ้น

ต่อมาปีลาตรู้ว่าพระเยซูเป็นคนกาลีลี จึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด เพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของตน

(5) ถูกสอบสวนโดยเฮโรดอันทีปาส

ลูกา 23:6-12

เฮโรดอันทีปาสเจ้าเมืองกาลิลีอยู่ที่เยรูซาเล็มพอดี ปีลาตจึงส่งพระเยซูไปหาเฮโรดทันที

เฮโรดอยากเห็นพระเยซูด้วยความอยากรู้อยากเห็นอยู่แล้ว (9:9) จึงยินดีมากเมื่อเห็นพระองค์

เพราะหวังว่าจะได้เห็นการอัศจรรย์ แต่พระเยซูไม่ทรงตอบอะไรเลย (อสย 53:7-8, กจ 8:32)

เฮโรดกับทหารของเขาเยาะเย้ยพระเยซูและสวม “เสื้อผ้าหุหรา”

แล้วส่งกลับไปหาปีลาต

(6) ปีลาตตัดสินให้ตรึงพระเยซูที่กางเขนและปล่อยบาร์บัส (23:13-25)

ปีลาตเรียกผู้นำยิวและประชาชนมารวมกัน และประกาศคำตัดสินอย่างเป็นทางการ

เฮโรดอันทีปาสและปีลาตไม่พบความผิดในพระเยซู (ข้อ 14-15)

ปีลาตบอกว่าจะเขียนพระเยซูเป็นคำเตือนแล้วปล่อยพระองค์ แต่ฝูงชนตื่นเต้นและร้องพร้อมกันให้ตรึงพระเยซูที่กางเขน

ปีลาตพยายามปล่อยพระเยซูโดยยกเรื่อง “การอภัยโทษพิเศษในเทศกาล”

ขึ้นมา (ยน 18:39) แต่ประชาชนกลับเรียกร้องให้ฆ่าพระเยซูและปล่อยนักโทษชื่อบาร์บัส

(‘ผู้ก่อจลาจลและฆ่าคน’-มก 15:7) ปีลาตกล่าว “เป็นครั้งที่สาม” ว่าเขาไม่พบความผิดที่สมควรตายในพระเยซู (ข้อ

22) แต่พวกเขาร้องเสียงดังรับเราอย่างดื้อดึง และในที่สุดปีลาตมอบพระเยซูผู้ที่ตนตัดสินว่าไม่มีความผิดไว้ในมือของพวกเขา (สำเร็จตาม 9:22)

ลูกาเปิดเผยชัดว่าคำตัดสินประหารพระเยซูไม่ยุติธรรม อิสราเอลพุ่งเข้าหาเพื่อฆ่าพระเยซูผู้ไร้ความผิด

และปีลาตในฐานะผู้รับผิดชอบคำตัดสินสุดท้าย กล่าวการจลาจลจึง “ตัดสินตามที่พวกเขาขอ” (ข้อ 24)

“ลูกาบรรยายประชาชนว่าเป็นกลุ่มที่เปลี่ยนแปลงง่าย ความรักดีของผู้คนต่อพระเยซูถูกเปิดเผยว่าต้นเงิน

คนทั้งหลายเปลี่ยนจุดยืนต่อพระเยซูรวดเร็วเพียงใด! ประชาชนที่เคยเป็นกลุ่มสุดท้ายซึ่งปกป้องพระเยซูจากผู้นำยิว

บัดนี้หายไปแล้ว” (ดาร์เรล บ็อค)

(7) การตรึงกางเขน

ลูกา 23:26-49

เมื่อพระเยซูทรงแบกกางเขนไป ทหารบังคับชายชาวไซรินชื่อซีโมนให้แบกกางเขนของพระเยซูแทนและเดินตามไป พระเยซูตรัสกับผู้หญิงที่ร้องให้ตามมว่า “อย่าร้องไห้เพื่อเรา แต่จงร้องไห้เพื่อตนเองและลูกของตน”

และทรงเตือนถึงวันแห่งภัยพิบัติใหญ่และการพิพากษา (ข้อ 29-30, เทียบ ฮยย 9:14, 10:8)

พระเยซูถูกตรึงที่สถานที่เรียกว่ากะโหลกศีรษะ (ภาษาอารามะคว่า ‘กลโกธา’) ในฐานะคนหนึ่งท่ามกลาง “ผู้ร้าย”

([kakourgoi] นักโทษ ผู้ละเมิดกฎหมาย) (ข้อ 33, เทียบ สำเร็จตาม 22:37) แม้ในช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวด

พระเยซูทรงทูลวิงวอนเพื่อผู้ที่ตรึงพระองค์ (ข้อ 34, เทียบ อสย 53:12, ดาร์เรล

บ็อคยืนยันว่าพระเยซูทรงอธิษฐานเพื่ออิสราเอล)

ลูกาบันทึกคำเย้ายพระเยซูสามอย่าง □ ผู้นำยิว: “ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ ก็ให้ช่วยตนเองสิ”

(ข้อ 35, เทียบ สดด 22:8) □ ทหารโรมัน: “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิว ก็จงช่วยตนเองเถิด”

(ข้อ 37) □ ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงข้างพระเยซู: “ท่านเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ? จงช่วยตนเองและช่วยเราด้วย” (ข้อ

39) “การเย้ายของผู้อื่นให้ช่วยตนเอง สำเร็จในวิธีที่พวกเขาไม่อาจจินตนาการได้เลย” (ดาร์เรล บ็อค)

ในอีกด้านหนึ่ง ผู้ร้ายอีกคนที่ถูกตรึงกับพระเยซูตำหนิคนนั้น และทูลพระเยซูว่า

“เมื่อพระองค์เสด็จเข้าสู่แผ่นดินของพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์”

(ข้อ 42) พระเยซูทรงฟังคำทูลขอของผู้ร้ายนั้นและทรงอนุญาตให้เขาเข้าสู่สวรรค์เมืองบรมสุข

“วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุข” (ข้อ 43, เทียบ “เมืองบรมสุข” [paradeisos]

ในยิวศาสนามีความหมายถึงที่อยู่ของคนชอบธรรม) พระวจนะสุดท้ายของพระเยซูเมื่อทรงสิ้นพระชนม์คือการร้องเรียกพระบิดาและฝากจิตวิญญาณของพระองค์ไว้ในพระหัตถ์พระบิดา (ข้อ 46, เทียบ สดด 31:5)

พระเยซูสิ้นพระชนม์ประมาณชั่วโมงที่หก (เที่ยงวัน) และเวลานั้นความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินอย่างกะทันหัน (เทียบ

มัทธิว 27:45 บันทึกแผ่นดินไหวด้วย) นายร้อยเห็นเหตุการณ์นั้นแล้ว “ถวายพระเกียรติ” [doxaz□] แต่พระเจ้า

และสารภาพว่าพระเยซูเป็นคนชอบธรรมจริง (ข้อ 47, เทียบ “ชอบธรรม” [dikaios] ที่นี้หมายถึง ‘ไม่มีความผิด’

และนี่เป็นครั้งที่เจ็ดในลูกาที่ประกาศความไร้ความผิดของพระเยซู-23:4, 14, 15[สองครั้ง], 22, 41)

ทุกคนเห็นการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูและการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น

แต่มีเพียงนายร้อยคนต่างชาติที่สารภาพความเชื่อผ่านเหตุการณ์นั้น

เฉพาะพระกิตติคุณลูกาเท่านั้นที่แนะนำคำสารภาพความเชื่อของนายร้อยและผู้ร้ายคนหนึ่ง “แม้ถูกข่าบนกางเขน

การที่พระเยซูทรงมีฤทธิ์ช่วยผู้อื่นให้รอดได้ ก็เปิดเผยฐานะที่แท้จริงของพระองค์” (ดาร์เรล บ็อค)

ผู้คนที่เฝ้าดูการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูได้ออกกลับไปด้วยความเศร้า “คนที่รู้จักพระเยซู” (สาวก) และ

“ผู้หญิงที่ติดตามมาจากกาลิลี” (8:1-3, 24:10, มธ 27:56) ก็เห็นสิ่งนี้ทั้งหมด ความหวังเล็ก ๆ ของผู้คนถูกทำลาย

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นเหตุการณ์แน่นอนที่มีพยานจำนวนมาก

(8) พระเยซูถูกวางไว้ในอุโมงค์

ลูกา 23:50-56

พระเยซูสิ้นพระชนม์แล้ว และสมาชิกสภาคนหนึ่งชื่อโยเซฟขอพระศพของพระเยซูจากปีลาต แล้ววางพระศพไว้ในอุโมงค์หินใหม่ของตน (เทียบ ยน 19:39-40 พระเยซูถูกฝังอย่างให้เกียรติเหมือนกษัตริย์) โยเซฟชาวอาริมาเธียเป็นคนดีและชอบธรรม และเป็นผู้อุทิศแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 51) เวลานั้นใกล้ถึงวันสะบาโตแล้ว ‘มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์มารดาของโยเสส’ (มก 15:47) ตรวจสอบตำแหน่งอุโมงค์ และเตรียมเครื่องหอมกับน้ำมันหอมเพื่อจะมา香油หลังวันสะบาโต

บทที่ 21

(1) การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูถูกเปิดเผยว่าเป็นความจริง

ลูกา 21:1-12

หลังวันสะบาโต ตอนรุ่งเช้า ผู้หญิงทั้งหลาย (มารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และผู้หญิงอื่น ๆ-ข้อ 10) ไปที่อุโมงค์เพื่อ香油พระศพของพระเยซูด้วยน้ำมันหอม แต่ศิลาปิดอุโมงค์ถูกกลิ้งออกแล้ว และไม่เห็นพระศพของพระเยซู เวลานั้นชายสองคนสวมเสื้อผ้าสุกใสยืนอยู่ข้าง ๆ และประกาศข่าวการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูว่า “พวกท่านมาหาคนเป็นในหมู่คนตายทำไม? พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ ‘ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นแล้ว’ ([Gerth] passive ฝ่ายพระเจ้า)” (ข้อ 5-6a) ทูตสวรรค์ทั้งสองเตือนให้ระลึกว่าพระเยซูเคยตรัสว่าพระองค์ต้องสิ้นพระชนม์บนกางเขนและเป็นขึ้นในวันที่สาม (9:22, 44) ตอนแรกผู้หญิงกลัวและก้มหน้าลงถึงดิน แต่เมื่อฟังคำของทูตสวรรค์ พวกเธอก็ระลึกถึงพระวาทะของพระเยซู กลับไปแจ้งเรื่องทั้งหมดนี้แก่สาวกสิบเอ็ดคนและทุกคน (เทียบ พระกิตติคุณแต่ละเล่มบรรยายเหตุการณ์การฟื้นคืนพระชนม์แตกต่างกันเล็กน้อย หากต้องการดูวิธีประสานความแตกต่างเหล่านี้ ให้ดูคำอธิบายของดาร์เรล บ็อคที่ 24:1-12) อัครทูตได้ยินคำของผู้หญิงแล้วไม่เชื่อ แต่เปโตรวิ่งไปที่อุโมงค์และยืนยันว่าอุโมงค์ว่างเปล่า ลูกาไม่ได้บอกชัดว่าเปโตรเชื่อการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูหรือไม่ เพียงกล่าวว่าเปโตรประหลาดใจ (ข้อ 12) เรื่องต่อไปแสดงว่าสาวกยังไม่มีความมั่นใจเรื่องพระเยซูทรงเป็นขึ้น จนกว่าจะได้พบพระเยซู

(2) พระเยซูผู้ทรงเป็นขึ้นปรากฏแก่สาวกสองคนที่กำลังไปเอมมาอูส (24:13-35) ข้อ 13 เริ่มว่า “และดูเถิด!” พระเยซูผู้ทรงเป็นขึ้นทรงเดินร่วมทางกับสาวกสองคนที่ไปเอมมาอูส (คนหนึ่งชื่อเคลโอปัส-ข้อ 18) สาวก “ตาถูกปิดไว้” (ข้อ 16) จึงจำพระเยซูไม่ได้ พวกเขากำลัง “อภิปราย”

อย่างจริงจังเกี่ยวกับข่าวการฟื้นคืนพระชนม์ที่ผู้หญิงแจ้งมา เมื่อพระเยซูถาม พวกเขา มีสีหน้าเศร้าและพูดด้วยความเสียใจเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู เขาเรียกพระเยซูว่า

“ผู้เผยพระวจนะที่มีฤทธิ์เดชทั้งคำพูดและการกระทำ” (ข้อ 19, เทียบ กจ 7:22-โมเสส)

และกล่าวว่าพวกเขาเคยคาดหวังว่าพระองค์จะเป็น “ผู้ไถ่อิสราเอล” (ข้อ 21) จากนั้นเขากล่าวถึงชาวที่ผู้หญิงแจ้งมาแต่ยังพูดในท่าที่ไม่เชื่อการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (ข้อ 22-24)

พระเยซูทรงตำหนิสาวสองคนว่ามีใจเฉื่อยช้าในการเชื่อถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะ และถามว่าพระคริสต์ไม่จำเป็นต้อง “ทนทุกข์เช่นนี้” แล้วเข้าสู่พระสิริของพระองค์หรือ?

(ข้อ 25-26, เทียบ 22:69) แล้วพระเยซูทรงอธิบายอย่างละเอียดถึงคำพยากรณ์และความสำเร็จเกี่ยวกับพระคริสต์ผ่านพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมทั้งหมด (“โมเสสและผู้เผยพระวจนะทั้งหมด”) (เทียบ กจ 17:2, 18:28)

เมื่อฟังคำสารภาพภายหลังของสาวก ตอนนั้นใจของพวกเขาร้อนรนขึ้น (ข้อ 32)

สาวกขอร้องให้พระเยซูพักอยู่กับพวกเขา และร่วมรับประทานอาหาร เมื่อพระเยซูทรงหยิบขนมปัง อวยพรหักและแจก “ตาของพวกเขาก็เปิดออก” และจำได้ว่าเป็นพระเยซู (ข้อ 31, เทียบ ข้อ 16 “ตาของพวกเขากลับเปิด”) แล้วอย่างอัศจรรย์ พระเยซูก็หายไปจากพวกเขา (ข้อ 31)

พวกเขาจึงกลับไปเยรูซาเล็มและเล่าอย่างละเอียดแก่สาวกสิบเอ็ดคนและกลุ่มที่อยู่ด้วยถึงสิ่งที่พวกเขาประสบ ข้อ 34 บอกว่าชาวที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นและทรงปรากฏแก่ซีโมนเปโตรได้มาถึงสาวกที่รวมกันอยู่แล้ว แต่สาวกยังไม่มี的信心มั่นคงจนกว่าจะเห็นพระเยซูด้วยตนเอง (เทียบ ข้อ 37, 41)

“การฟื้นคืนพระชนม์เป็นความจริงที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการฟื้นคืนพระชนม์เป็นประตูเข้าสู่ชีวิตใหม่และนิรันดร์ในพระคริสต์... การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นพยานว่ามีชีวิตที่อยู่ต่อหน้าพระเจ้าตลอดนิรันดร์เหนือหลุมศพ การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นของพระเยซูเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญที่ทำให้ชีวิตใหม่ของเราในพระคริสต์เป็นไปได้” (ดาร์เรล บ็อค)

บทที่ 24

(3) การมอบหมาย พระสัญญา และความสำเร็จ

ลูกา 24:36-53

เมื่อสาวกสิบเอ็ดคนและคนที่อยู่กับพวกเขา รวมทั้งสาวกสองคนจากเอมมาอูสกำลังพูดคุยกัน พระเยซูทรงปรากฏท่ามกลางพวกเขา พวกเขาเห็นพระเยซูแล้วกลัว ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้น “ทางกาย” แต่คิดว่าเป็น “วิญญาณ/ผี” [pneuma] พระเยซูตรัสว่าทำไมจึง “ตกใจ” และสงสัย แล้วทรงให้สาวกแตะพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ เพื่อยืนยันว่าพระองค์ไม่ใช่วิญญาณ แต่ทรงมี “พระกายแห่งการฟื้นคืนพระชนม์”

อีกทั้งเพื่อให้แน่ชัดยิ่งขึ้น พระองค์ทรงเสวยปลาอย่างชิ้นหนึ่ง เช่นนี้พระเยซูทรงเป็นขึ้นจริง ๆ

“พระเยซูแห่งประวัติศาสตร์และพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นเป็นบุคคลเดียวกันโดยพื้นฐาน...”

แต่เพราะพระองค์ทรงปรากฏด้วยรูปลักษณ์และวิธีที่แตกต่างจากพระกายเดิมอย่างมากเมื่อพระเยซูผู้ทรงเป็นขึ้นปรากฏสาวกจึงจำพระองค์ไม่ได้ทันที”

(ดาร์เรล บ็อค) พระเยซูทรงอธิบายพระวาทะเกี่ยวกับพระองค์เองที่ปรากฏในพระคัมภีร์ทั้งหมด

(“ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ผู้เผยพระวจนะ และสดุดี”-ข้อ 44) แล้วทรงเปิดใจของสาวกให้เข้าใจพระคัมภีร์ (ข้อ 45)

ความทุกข์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ และ “การกลับใจเพื่อรับการอภัยบาปในพระนามของพระองค์”

(ข้อ 47) เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ชาวประเสริฐนี้จะเริ่มจากเยรูซาเล็มและถูกประกาศแก่ทุกชนชาติ-นี่คือแผนการของพระเจ้าและจะต้องสำเร็จ สาวกเป็นพยานของสิ่งทั้งหมดนี้ (ข้อ 48)

พระเยซูทรงมอบหมายพันธกิจพยานแก่สาวก พร้อมกันนั้นทรงสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นของประทานที่พระเจ้าพระบิดาทรงสัญญาไว้

และจะทรงสวมฤทธิ์เดชแก่สาวกเพื่อให้รับพันธกิจพยานได้ (ข้อ 49, กจ 1:8)

สาวกต้องอยู่ในเยรูซาเล็มจนกว่าจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามพระสัญญานี้

“ผ่านการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู สาวกสามารถดำเนินชีวิตที่มีเป้าหมายชัดเจน

และสามารถมีความสัมพันธ์อันรื่นรมย์กับพระเจ้า กล่าวสั้น ๆ คือ

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูหมายความว่าทางเปิดไว้แล้วให้ทุกคนมีความสัมพันธ์ถูกต้องกับพระเจ้าโดยความเชื่อใน

พระเยซู... ความเชื่อของสาวกต่อพระเยซูต้องนำไปสู่ความสัตย์ซื่อและการรับใช้

อีกทั้งเราต้องส่งต่อพระวาทะแห่งพระสัญญาของพระเจ้าที่ประทานแก่เราให้ผู้อื่นด้วย

เพื่อให้พวกเขามีความหวังแท้และชีวิตแท้ที่รื่นรมย์” (ดาร์เรล บ็อค) ข้อ 50-53

บิดพระกิตติคุณลูกาด้วยการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูและการสรรเสริญของสาวก

เมื่อพระเยซูทรงอวยพรสาวกที่เบธานี (เชิงเขามะกอกเทศด้านตะวันออก, เทียบ กจ 1:12)

พระองค์ทรงจากพวกเขาและถูกรับขึ้นสู่สวรรค์ การเสด็จขึ้นของพระเยซูเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงรับรองความชอบธรรมของพระเยซู และเป็นความสำเร็จของพระวาทะที่พระเยซูตรัส (22:69)

สาวกตอบสนองอย่างสมควรด้วยการนมัสการพระเยซู แล้วกลับไปเยรูซาเล็มด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

และอยู่ในพระวิหารสรรเสริญพระเจ้าต่อไป (ข้อ 53) เรื่องราวของพระกิตติคุณลูกาเริ่มต้นที่พระวิหาร (1:9)

และจบลงที่พระวิหาร “แท้จริง เรื่องราวของพระกิตติคุณลูกาจบลง แต่เรื่องนั้นยังเปิดอยู่

พร้อมกับเรื่องที่สาวกรอคอยพระวิญญาณ หนังสือเล่มที่สองของลูกา คือกิจการ ก็เริ่มต้นขึ้น ในกิจการ

ลูกาแนะนำอย่างละเอียดว่าชุมชนใหม่ดำเนินกิจกรรมตามการทรงนำของพระเจ้าอย่างไร

ตอนท้ายของพระกิตติคุณลูกาเน้นว่าพระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จแล้ว

และพระสัญญานั้นจะยังคงสำเร็จต่อไปอย่างแน่นอน” (ดาร์เรล บ็อค)

ยอห์น

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21

บทที่ 1

บทนำพระกิตติคุณยอห์น

ยอห์น 1:1

บทนำ

ลักษณะร่วมของวรรณกรรมยอห์น

ยอห์น 1:1

- (1) วรรณกรรมยอห์นหมายถึงพระกิตติคุณยอห์น จดหมายยอห์นฉบับที่ 1/2/3 และวิวรณ์ โดยถือว่าอัครทูตยอห์นเป็นผู้เขียนวรรณกรรมเหล่านี้
- (2) วรรณกรรมเหล่านี้ถูกเขียนขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 1 โดยมีฉากหลังคือภัยคุกคามภายในของ “คริสตจักรยอห์น” ในเวลานั้น เช่น คำสอนเทียมเท็จและความเป็นโลกีย์ และภัยคุกคามภายนอก เช่น ชาวยิวและการนมัสการจักรพรรดิ
- * จักรพรรดิที่ส่งเสริมการนมัสการจักรพรรดิอย่างเข้มข้น ได้แก่ เนโร คาลิгуลา และโดมิเทียน
- (3) วรรณกรรมยอห์นมีศูนย์กลางอยู่ที่พระเยซูคริสต์อย่างชัดเจน และเขียนขึ้นด้วยความหวังเยิงอภิบาล

ลักษณะเด่นของพระกิตติคุณยอห์น

ยอห์น 1:1

- (1) มีหลายด้านที่แตกต่างจากพระกิตติคุณสหทรรศน์ คือ มัทธีว มาระโก และลูกา และช่วยเสริมพระกิตติคุณสหทรรศน์
- (2) มีเนื้อหาทางศาสนศาสตร์และคำอธิบายอยู่มาก
- (3) มีศูนย์กลางอยู่ที่พระเยซูคริสต์ โดยเน้นทั้งความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระเยซู และเน้นความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้าพระบิดา
- (4) มีการเน้นเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นองค์ผู้ช่วยอย่างชัดเจน
- (5) “เราเป็น...” ☐ เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ☐ เราเป็นความสว่างของโลก ☐ เราเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี ☐
เราเป็นประตูของแกะ ☐ เราเป็นการเป็นขึ้นจากตายและชีวิต ☐ เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ☐
เราเป็นเถาองุ่นแท้

จุดประสงค์ในการเขียนพระกิตติคุณยอห์น

ยอห์น 1:1

* เพื่อให้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเพื่อให้มีชีวิตโดยพระนามของพระองค์ (ยน 20:31)

ข้อพระคัมภีร์สำคัญของพระกิตติคุณยอห์น

ยอห์น 1:1

* (ยน 1:4) ☐ ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งหลาย ☐

* (ยน 3:36) ☐ คนที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ คนที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าคงอยู่เหนือเขา ☐

* (ยน 12:36) ☐ ขณะที่ท่านทั้งหลายมีความสว่าง จงวางใจในความสว่าง เพื่อท่านจะได้เป็นลูกของความสว่าง... ☐

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 1:1

- (1) ให้เราอ่านและใคร่ครวญพระคัมภีร์ทุกวัน ด้วยใจที่ต้องการเข้าใจและนำพระวจนะของพระเจ้าไปใช้ให้ดี
- (2) ผ่านพระกิตติคุณยอห์น ให้เราตระหนักและขอบพระคุณว่า พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์บนโลกนี้ เป็นพระคุณและพระพรล้ำค่าเพียงใด
- (3) ให้เราเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดแท้ของเรา และทรงเป็นพระเจ้าผู้ยังคงสถิตอยู่กับเราในเวลานี้
- (4) ให้เราอธิษฐานขอใจที่เชื่อฟังคำสอนของพระเยซู สารบัญญัติ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องพระกิตติคุณยอห์น)

บทที่ 21

บทที่ 21 พระเยซูผู้ทรงเรียกอีกครั้ง

ยอห์น 21:1

สรุปรวม: จงเชื่อพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

บทที่ 1

เนื้อหา

ยอห์น 1:1

- * ข้อ 1-18: บทนำ (พระเจ้าทรงมาเป็นมนุษย์และประทับอยู่ท่ามกลางเรา)
- * ข้อ 19-36: คำพยานของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (“ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์” “จงดู พระเมษโปดกของพระเจ้า”)
- * ข้อ 37-51: สาวกที่ติดตามพระเยซู (อันดรูว์และสาวกอีกคนหนึ่ง เปโตร ฟิลิป และนาธานาเอล)

ลักษณะเด่นของบทที่ 1

ยอห์น 1:1

- * ไม่ได้แนะนำลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูเหมือนมัทธิว/ลูกา แต่แนะนำด้านพระลักษณะฝ่ายพระเจ้า คือความเป็นพระเจ้าของพระเยซูก่อน
- * ใช้ “พระนาม/ตำแหน่ง” ที่แสดงว่าพระเยซูทรงเป็นใคร ทรงทำอะไร และเสด็จมาจากที่ใด ได้แก่ พระวาตะ (ข้อ 1), ความสว่างแท้ (9), พระบุตรองค์เดียวจากพระบิดา (14), พระเจ้าองค์เดียวผู้ทรงบังเกิดจากพระบิดา (18), พระเมษโปดกของพระเจ้า (29), รัชปี (38), พระเมสสิยาห์ (41), พระบุตรของพระเจ้า/กษัตริย์ของอิสราเอล (49), บุตรมนุษย์ (51)
- * อัครทูตยอห์นผู้เขียนเป็นพยานว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด ผ่านปากของยอห์นผู้ให้บัพติศมา อันดรูว์ และนาธานาเอล

คำอธิบายข้อสำคัญ

ยอห์น 1:1

- * ข้อ 1, 3: พระเยซูทรงเป็นพระวาตะ คือพระผู้สำแดงพระเจ้า ทั้งเหตุผลและพระปัญญา พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า และทรงเป็นพระผู้สร้าง
- พระองค์ทรงเป็นผู้ดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่ง เป็นองค์นิรันดร์ (เทียบ สภา 8, ฮบ 1:2-3, คส 1:15-17)
- * ข้อ 4: พระวาตะนั้นทรงเป็นชีวิตและความสว่าง ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต และทรงเป็นผู้ประทานชีวิต (เทียบ สดด 36:9)
- * ข้อ 12-13: ผู้ที่ต้อนรับพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า
- สิ่งนี้ไม่ได้เกิดจากสายเลือด หรือจากความตั้งใจและความพยายามของมนุษย์ แต่ต้องเกิดจากพระเจ้า
- * ข้อ 14: พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้า ทรงอ้อมพระองค์ลงและมาทางพลับพลาอยู่ท่ามกลางเรา คืออิมมานูเอล
- พระเยซูทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง (เทียบ อพย 34:6, สดด 85:11)
- * ข้อ 29, 36: พระเยซูทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป (เทียบ ปฐก 22, อพย 12, อสย 53)
- * ข้อ 41, 49: พระเยซูทรงเป็น “พระเมสสิยาห์ (พระคริสต์)” ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และทรงเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 1:1

- (1) ให้เราคิดถึงพระคุณที่ “พระเจ้า” เสด็จมาในสภาพของมนุษย์ผู้ต่ำต้อย เข้ามาในโลกที่เต็มไปด้วยบาป และประทับอยู่กับเรา
- (2) อย่าปฏิเสธพระเยซูผู้ทรงเป็นพระผู้สร้างและทรงเป็นชีวิต แต่จงต้อนรับพระองค์ และแสวงหาพระคุณของพระเจ้า
- (3) ให้เราสารภาพว่าพระเยซูคือผู้ที่สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของใจที่แข็งกระด้างของเรา คือพระเมษโปดกของเรา

บทที่ 2

เนื้อหา

ยอห์น 2:1

- * ข้อ 1-12: ทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่นในงานแต่งงาน
- * ข้อ 13-25: ทรงชำระพระวิหาร

ข้อสังเกต

ยอห์น 2:1

- (1) เหตุการณ์เหล้าองุ่น
 - * ในฐานะตัวอย่างประกอบบทนำของบทที่ 1 เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นว่าพระสิริของพระเยซู (2:11) ถูกสำแดงออกมา
 - ☐ พระองค์ทรงสำแดงพระสิริแบบใดของพระเยซู? เป็นหมายสำคัญอะไร?
- (1) พระบุตรของพระเจ้า (1:49): “ท่านมาอยู่กับเราทำไม?” (ข้อ 4) เน้นความเป็นพระบุตรของพระเจ้าของพระเยซู
- (2) พระผู้สร้าง (1:3): การเปลี่ยนแปลงของสาร การเปลี่ยนแปลงหรือ? นี่คือการทรงสร้าง!
(พระองค์ผู้ประทานชีวิตแก่คนตาย, 1:4)
- (3) พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยพระคุณ (1:14, 16): ในวิกฤตของเจ้าบ่าว
พระองค์ทรงจัดเตรียมอย่างเพียงพอและทำให้ได้รับความอิมใจ
- (4) พระยาห์เวห์จอมทัพ (1:1): พระองค์ทรงจัดงานเลี้ยงด้วยเหล้าองุ่น (อิสยาห์ 25:6)
- (5) พระเมสสิยาห์ (1:41): การมาถึงของยุคพระเมสสิยาห์ (ออส 9:13-14, ยอล 2:18-19, 24, ยรม 31:1, 12)
- * เมื่อพระองค์ทรงสำแดงพระสิรินั้น สาวกจึงเชื่อ แต่ไม่ใช่ทุกคนเชื่อ (ข้อ 9 กล่าวว่าเขาไม่รู้)

(2) เหตุการณ์การชำระพระวิหาร

* พระเยซูทรงเป็นใคร?

(1) พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความจริง (1:14, 17): คำพยากรณ์ (มลค 3:1-3),

พระองค์ผู้ทรงทำให้มนุษย์นมัสการในความจริง (ข้อ 17: ความร้อนรน)

(2) พระองค์ผู้ทรงเป็นพระวิหารแท้ (1:14): คำพยากรณ์ (อสย 8:14), ความสำเร็จ (วว 21:22), พระเมษโปดก

บทที่ 1

พระเยซูผู้ทรงเป็นเช่นนั้น

ยอห์น 1:29

(3) พระองค์ผู้ทรงเป็นชีวิต (1:4): พระองค์ผู้ทรงเป็นขึ้นอีกครั้ง และทรงทำให้พระองค์เองเป็นขึ้น (ข้อ 19)

* คนที่เชื่อ คือสาวกที่เข้าใจ และคนที่ไม่เชื่อ คือชาวยิว ผู้ที่ถูกชี้ให้เห็นบาปยอมไม่ชอบออกมาหาความสว่าง

(3) บทสรุป

* หลายคนเห็นหมายสำคัญทั้งหลาย (ข้อ 23) แล้วเชื่อ แต่พระเยซูไม่ได้วางพระทัยหรือมอบพระองค์ไว้กับพวกเขา

ทำไม? เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ (ข้อ 24) และทรงรู้สิ่งที่อยู่ภายในมนุษย์ (ข้อ 25)

พระองค์ทรงรู้เจตนา คำขาย และทรงรู้ความโลภ

* พระเจ้าต้องทรงประทอนใจที่เชื่อและทรงทำให้เข้าใจ เพราะโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 1:1

(1) เราต้องอธิษฐานขอดวงตาแห่งความเชื่อ เพื่อจะเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด และเพื่อลิ้มรสความยิ่งใหญ่ของพระองค์

(2) พระเยซูทรงเป็นผู้ที่รู้จักใจของเรา เราไม่ควรหลอกตนเอง แต่ควรสารภาพบาปของตนอย่างซื่อตรง

บทที่ 3

เนื้อหา

ยอห์น 3:1

* ข้อ 1-21: การสนทนาระหว่างพระเยซูกับนิโคเดมัส (“ต้องบังเกิดใหม่จึงจะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าได้”)

* ข้อ 22-36: คำพยานของยอห์นผู้ให้บัพติศมา (“พระองค์ทรงเป็นเจ้าบ่าวแท้ พระองค์ต้องทรงปรากฏเด่นชัดขึ้นเรื่อย ๆ”)

คำถามใหญ่ของบทที่ 3

ยอห์น 3:1

* จะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าได้อย่างไร? จะเข้าแผ่นดินของพระเจ้าได้อย่างไร?

☐ ต้องเกิดใหม่ คือเกิดจากเบื้องบน (ข้อ 3): เหมือนพระเยซู (เทียบ 3:2, 31, 7:29)

การเกิดจากเบื้องบนหมายถึงการเกิดเป็นบุตรของพระเจ้า (1:12) และการมีชีวิตฝ่ายวิญญาณ

☐ ต้องเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ (ข้อ 5, 8): โดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงชำระล้าง (เทียบ อสค 36:25-27, 1คร 6:11, ทต 3:5-7)

พระเยซูผู้ทรงเป็นพยานถึงเรื่องฝ่ายสวรรค์

ยอห์น 3:1

* ผู้ที่มาจากเบื้องบน vs. ผู้ที่เกิดจากแผ่นดินโลก (ข้อ 2, 13, 31): พระเยซูผู้ทรงเป็นพยานถึงสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นเอง (ข้อ 11, 32, 8:38)

* คนที่ไม่รับคำพยาน (ข้อ 11, 32) vs. คนที่รับคำพยาน (ข้อ 33)

พระเยซูผู้ทรงเป็นพยานเรื่องอะไร?

ยอห์น 3:1

* พระองค์ทรงอธิบายว่าจะได้รับชีวิตนิรันดร์ คือการเห็นแผ่นดินของพระเจ้า ได้อย่างไร ต้องเกิดใหม่ และดวงตาฝ่ายวิญญาณต้องเปิด

* เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร? (คำถามของนิโคเดมัส ข้อ 9)

☐ เรื่องนี้เกิดขึ้นโดยพระเยซูผู้ทรงถูกยกขึ้น (ข้อ 14) พระเยซูไม่ทรงละทิ้งนิโคเดมัส

☐ ทำไมพระองค์ต้องถูกยกขึ้น? เพราะเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ คือผู้ที่มองดูพระองค์ ได้ชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 14, 15)

* พระเยซูผู้ทรงตรัสหรือทรงเป็นพยานถึง “ความจริง” (ข้อ 3) และทรงนำมนุษย์มาสู่ความสว่าง (ข้อ 21):
เมื่อออกมาสู่ความสว่าง ก็จะได้เห็นได้

☐ ชีวิตนิรันดร์คือการได้รับสายตาฝ่ายวิญญาณผ่านความสว่าง แล้วมองเห็น พระกิตติคุณยอห์น

บทที่ 1

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 1:1

- (1) ให้เรารู้ว่าคนที่ไม่เชื่อถูกพิพากษาแล้ว (ข้อ 18, 19) และพระพิโรธของพระเจ้าคงอยู่เหนือเขา (ข้อ 36) และเขาจะพินาศในบาป (ข้อ 16)
- (2) จงทำตามความจริง จงออกมาสู่ความสว่าง (ข้อ 21) เหมือนนิโคเดมัส! พระเยซูไม่ทรงปฏิเสธ (เทียบ 19:39) จงเชื่อในความสว่าง (12:36) จงละทิ้งการงานของความมืด
- (3) จงมองดูพระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์! พระเจ้าทรงรักโลกและได้ทรงทำความรอดให้สำเร็จแล้ว

บทที่ 4

เนื้อหา

ยอห์น 4:1

- * ข้อ 1-42: การประกาศข่าวประเสริฐในสะมาเรีย (การสนทนากับหญิงที่บ่อน้ำ การนมัสการแท่น และคำพยากรณ์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก-ข้อ 42)
- * ข้อ 43-54: หมายถึงครั้งที่สองในกาลิลี (ทรงรักษาบุตรชายของข้าราชการ)

ข้อสังเกต: พระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

ยอห์น 4:1

- (1) พระองค์ทรงปฏิบัติต่อหญิงที่แม้แต่สังคมก็ทอดทิ้งและกระหายฝ่ายวิญญาณด้วยความสนพระทัยเป็นพิเศษ
 - เธอออกมาตักน้ำคนเดียวตอนเที่ยง (ข้อ 6-7), มีชายคนที่หก (ข้อ 17-18), และในเวลานั้นชาวยิว โดยเฉพาะรับบี ไม่สามารถสนทนากับผู้หญิงได้
 - (2) พระองค์ไม่ทรงละทิ้งการตรัสกับเธอ แม้เธอมีท่าทีไม่เชื่อและหมิ่นประมาท เพื่อจะประทานชีวิตแก่เธอ
 - เหมือนกรณีนิโคเดมัส ท่าทีของหญิงคนนี้คือการตอบโต้ (ข้อ 9), การประชด (ข้อ 11, 15), การดูหมิ่น (ข้อ 12), การหลบเลี่ยง (ข้อ 17), และความยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (ข้อ 20)
 - (3) พระองค์ทรงสอนและทำให้ “การนมัสการแท่น” สำเร็จ พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทรงเป็นความจริง
 - ไม่ใช่เรื่องสถานที่ แต่เป็นเรื่องเนื้อหาและแก่นแท้ คือการนมัสการ “ใน” วิญญาณและความจริง
- เวลานี้แหละมาถึงแล้ว (ข้อ 23) ทำไม? อย่างไร? เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้สำเร็จ

(4) พระเยซูทรงเป็น “พระผู้ช่วยให้รอดของโลก” (ข้อ 42)

- พระองค์ไม่ได้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของชาวยิวเท่านั้น แต่ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของชาวสะมาเรียและคนต่างชาติ คือพระเมสสิยาห์ (ข้อ 25)

(5) พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิต

- พระองค์ทรงประทาน “น้ำดำรงชีวิต” (ข้อ 10) และ “น้ำพุที่พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 14)

พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิต (ยรม 2:13)

☐ น้ำดำรงชีวิตที่ประทานแก่ผู้เชื่อ นั้นหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ (7:38-39) ☐ น้ำ

บทที่ 3

และการบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณ/การได้รับชีวิตใหม่

ยอห์น 3:5

- พระองค์ประทานชีวิตอย่างไร? ☐ โดยทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ☐ โดยทรงทำให้เชื่อผ่านพระวจนะ (ข้อ 41-42) และโดยการตรัส (ข้อ 50-“ยังมีชีวิตอยู่”)

* อาหารของเรา = การทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าและทำให้สำเร็จอย่างครบถ้วน (ข้อ 34):

พระประสงค์ของพระบิดา = ให้ทุกคนที่เชื่อมีชีวิตนิรันดร์และให้เขาเป็นขึ้นอีกครั้ง (6:40)

☐ งานที่พระเยซูทรงทำคือการประทานชีวิตนิรันดร์/การทำให้มีชีวิต

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 3:1

(1) จงรู้ความกระหายฝ่ายวิญญาณของตน เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จเข้ามาใกล้ จงต้อนรับพระองค์ และจงดื่มจากพระองค์!

(2) จงฟังพระวจนะของพระเยซู จงเชื่อพระวจนะของพระเยซู ความเชื่อเกิดจากการได้ยิน (รม 10:17)

(3) อย่าเป็นคนที่ไม่เชื่อเพราะเห็นหมายสำคัญ (2:23) หรือเป็นคนที่ต้อนรับเพียงผิวเผิน (ข้อ 45, 48) แต่จงเป็นคนที่เชื่อพระวจนะ (ข้อ 50)!

(4) จงเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด และจงขอชีวิตจากพระองค์! (ข้อ 10)

* แม้ความเชื่อยังไม่สมบูรณ์เหมือนหญิงชาวสะมาเรีย ก็จงเป็นผู้ประกาศสิ่งที่ได้เห็นและได้ยิน (ข้อ 28-29)

บทที่ 5

เนื้อหา

ยอห์น 5:1

- * ข้อ 1-18: ทรงรักษาคนป่วยมา 38 ปีในวันสะบาโต
- * ข้อ 19-47: พระดำรัสของพระเยซูที่ต่อเนื่องจากเหตุการณ์นั้น

สิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อให้เชื่อได้

ยอห์น 5:1

(1) ทรงรักษาโรคเพื่อให้เชื่อ

- ทรงแสดงว่าพระองค์เท่าเทียมกับพระเจ้าผู้ทรงทำงานในวันสะบาโต ทั้งเรื่องชีวิต ความตาย และฝน

(ข้อ 17)

- “อย่าทำบาปอีก” (ข้อ 14) แต่เขากลับแสวงหาการยอมรับจากผู้คน (ข้อ 15)

(2) ทรงเป็นพยานถึงสิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อให้เชื่อ

- พระองค์ทรงทำสิ่งเดียวกับที่พระบิดาทรงทำ (ข้อ 19), ทรงทำให้ผู้ที่พระองค์ประสงค์มีชีวิต (ข้อ 21, 25), และทรงมีสิทธิอำนาจในการพิพากษา (ข้อ 22, 27)
- “ผู้ที่ฟังคำของเรา” มีชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 24) และไม่เข้าสู่อการพิพากษา

(3) ทรงแก้ต่างเพื่อพระองค์เองเพื่อให้เชื่อ

- ยอห์น (ข้อ 33), “งานที่เราทำ” (ข้อ 36), พระบิดา (ข้อ 37), และพระคัมภีร์ (ข้อ 39, 46) ต่างเป็นพยานถึงพระเยซู
- พระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้เพื่อให้พวกเขาได้รับความรอด (ข้อ 34)

(4) ทรงอธิบายเหตุผลที่พวกเขาไม่เชื่อหรือเชื่อไม่ได้ เพื่อให้เชื่อ

- พระองค์ทรงรักผู้ที่ข่มเหงพระองค์ (ข้อ 16) และต้องการฆ่าพระองค์ (ข้อ 18) จึงทรงชี้ให้เห็นเหตุผลนั้น (ข้อ 40-44)

เหตุผลที่ไม่เชื่อหรือเชื่อไม่ได้

ยอห์น 5:1

- * ข้อ 40: ไม่ต้องการมาหาพระเยซู “เพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์” แต่มาหาเพื่อสิ่งอื่น เช่น การรักษาโรคและขนมปังเกลียดความสว่าง (3:20) และไม่ยอมละทิ้งบาปหรือความมืด (เทียบ ข้อ 14)
- * ข้อ 42: ไม่มีความรักต่อพระเจ้า ทำไม? เพราะรักโลก (1ยอห์น 2:15-16, ความโอ้อวดในชีวิตนี้คือการอยากได้รับการยอมรับ)

* ข้อ 43: ไม่ต้องการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แต่อยากเติมเต็มสิ่งที่ตนเองต้องการ

บทที่ 6

อยากเติมเต็ม

ยอห์น 6:15

* ข้อ 44: แสวงหาเกียรติจากกันและกัน อยากได้รับการยอมรับจากมนุษย์ มากกว่าพระเกียรติของพระเจ้า

บทที่ 12

รักมากกว่า

ยอห์น 12:43

รักความมืดมากกว่าความสว่าง (3:19) และปฏิเสธพระสิริที่มาจากพระเจ้า (1:14-พระเยซู)

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 12:1

- (1) จงฟังพระวาทะของพระเยซูและเชื่อพระองค์ จงให้เกียรติพระองค์! (ข้อ 23)
- (2) จงตรวจสอบแรงจูงใจที่มาหาพระเยซู!
- (3) จงกลับใจ อย่าทำบาป และจงอธิษฐานเพื่อเรื่องนี้!
- (4) อย่าแสวงหาการยอมรับจากมนุษย์ แต่จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า!

บทที่ 6

เนื้อหา

ยอห์น 6:1

- * ข้อ 1-15: การอัศจรรย์ที่ทรงเลี้ยงคนห้าพันคน (ข้อ 4-ก่อนเทศกาลปัสกา ทรงทำให้ระลึกถึงการอัศจรรย์เรื่อง “มานา” ของโมเสส)
- * ข้อ 16-21: การอัศจรรย์ที่ทรงดำเนินบนน้ำ (ข้อ 20: “เราเอง” “I AM”, โยบ 9:8-พระยาห์เวห์ผู้ทรงเหยียบคลื่นทะเล)
- * ข้อ 22-71: เรื่อง “อาหารแห่งชีวิต” (เกี่ยวข้องกับ การอัศจรรย์ที่ทรงเลี้ยงคนห้าพันคน)

ข้อสังเกต: พระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

ยอห์น 6:1

(1) พระเยซูทรงดูแลความจำเป็นทาง “กาย” ของเรา

- พระองค์ไม่ทรงมองข้ามความยากลำบากที่เราประสบ เช่น ความหิวและพายุ แม้ในสถานการณ์ที่ดูเหมือนเป็นไปได้ พระองค์ก็ทรงดูแล

“ทอดพระเนตรเห็น” (ข้อ 5), มัทธิว/มาระโก: “ทรงสงสาร” (เทียบ มก 7:48

“ทอดพระเนตรเห็นเขาตีกรรเชียงลำบาก”)

(2) พระเยซูทรงรู้ความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของเรา

- เราไม่รู้ความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของตนเอง แต่พระเยซูทรงรู้ และพระองค์ทรงบอกให้เรารู้

(ความไม่รู้ของชาวยิว: ข้อ 26-27, 30, 34, 42, 52, 60, เทียบ การสนทนากับนิโคเดมัส/หญิงชาวสะมาเรีย)

- ความจำเป็นแท้จริงของเราไม่ใช่สิ่งฝ่ายกายหรือวัตถุ แต่คือ “ชีวิต” เองที่จะทำให้รอดจากความตาย

“ถ้าไม่กินก็ไม่มีชีวิต” (ข้อ 63) ทุกคนก่อนเชื่อเป็นคนตายที่ไม่มีชีวิต

(3) พระเยซูผู้ “ประทาน” ชีวิตนิรันดร์ องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต

- พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานน้ำแห่งชีวิต (4:14) และอาหารที่คงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์

(ข้อ 27) พระองค์ทรงเป็นผู้เสด็จลงมาจากรสวรรค์ (ข้อ 38, 50)

- พระองค์ประทานอย่างไร? ☐ โดยประทานเนื้อและโลหิตของพระองค์เอง ผู้ทรงเป็น “อาหารแห่งชีวิต” (ข้อ 35, 48) ให้กิน (ข้อ 51, 54) คือการสิ้นพระชนม์บนกางเขน

ข้อ 33: “อาหารของพระเจ้า” คืออาหารแท้ (ยน 21:22 เครื่องบูชา) ซึ่งประทานชีวิตแก่โลก

และคือพระเมษโปดกปัสกา

- กินอย่างไร? ☐ โดยความเชื่อ “ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 47), “พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต” (ข้อ 63)

- ทรงเติมเต็ม “อย่างบริบูรณ์” (เทียบ ข้อ 13-เจ็ดสัญญาธรรม, 2:6) และทรงให้ได้รับชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ (10:10)

* เฉพาะผู้ที่พระเจ้าทรงให้มาหาเท่านั้นจึงจะมาหาพระเยซูได้ (ข้อ 37, 44, 65) “การทรงเลือกของพระเจ้า” (จะกล่าวในบทที่ 15)

การประยุกต์ใช้: ทำที่ของเราควรเป็นอย่างไร?

ยอห์น 6:1

(1) จงแสวงหาชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 27) = จงเชื่อพระเยซู (ข้อ 29) อย่าติดตามสิ่งที่เสื่อมสลาย (ข้อ 26-27, เทียบ ข้อ 15-พยายามตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์)

(2) จง “ต้อนรับ” พระเยซู (ข้อ 21, เทียบ กริยาพื้นฐานเดียวกับ 1:12) พระองค์ทรงเป็นผู้แก้ปัญหาทุกอย่าง ทั้งบาปและความตาย คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต (ข้อ 35)

(3) อย่าจากไปเหมือนสาวกคนอื่น ๆ (ข้อ 66) จงฟัง “พระวาทะแห่งชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 68)

จงมาหาพระเยซู พระองค์จะไม่ทรงขับไล่ออกไป (ข้อ 37)

บทที่ 7

เนื้อหา

ยอห์น 7:1

* ข้อ 1-53: พระเยซูทรงสอนในเทศกาลอยู่เพิง (ผ่านไป 6 เดือนหลังบทที่ 6 และเหตุการณ์เทศกาลอยู่เพิงต่อเนื่องไปถึง 10:21)

ข้อสังเกต: พระเยซูทรงเป็นผู้ใด?

ยอห์น 7:1

(1) พระเยซูทรงสำแดงแบบอย่างของความเชื่อแท้

- พระเยซูทรงกระทำตามเวลาและจังหวะของพระเจ้า (ข้อ 6, 8, 30, เทียบ 2:4, 12:23, 17:1)

☐ ผู้คนพยายามฆ่าพระเยซู (ข้อ 1, 5:18) แต่ความประสงค์ของมนุษย์ไม่สำเร็จ (ข้อ 30, 44, 53)

- วิธีของพระเจ้า: เสด็จขึ้นไปยังอย่างลับ ๆ แต่พร้อมจะถูกข่มเหง และทรงสอนพระวาทะของพระเจ้า

- ทรงสำแดงพระสิริของพระเจ้า (ข้อ 18) คือยกย่องพระเจ้าและถ่อมพระองค์เองเหมือนยอห์นผู้ให้บัพติศมา

(2) พระเยซูทรงชี้ให้เห็นธรรมชาติของผู้ไม่เชื่อ

- พระองค์ทรงเป็นพยานว่าโลกนี้ชั่ว (ข้อ 7): “ไม่มีใครรักษารัฐธรรมนูญ” (ข้อ 19, 17), “ไม่มีความรักต่อพระเจ้า”

บทที่ 5

ไม่มีความรักต่อพระเจ้า

ยอห์น 5:42

- แสวงหาเกียรติของตนเอง (ข้อ 18): “แสวงหาเกียรติจากกันและกัน” (5:44), “เกียรติจากมนุษย์”

บทที่ 12

รักเกียรติของมนุษย์

ยอห์น 12:43

- ตัดสินตามสิ่งที่มองเห็น (ข้อ 24)

(3) พระเยซูทรงแสดงว่าความเชื่อนั้นแท้หรือเทียม

- จงมาหาเราและดื่ม (ข้อ 37) □ ผู้ที่รับคำเชิญ คือแม่น้ำแห่งน้ำดำรงชีวิต และผู้ที่ไม่รับ จึงเกิดการแตกแยก (ข้อ 43)

บทที่ 6

(เทียบ 10:19-21) สิ่งนี้ทำให้สะดุดหรือ?

ยอห์น 6:61

- มีผู้ที่ได้ยินพระสุรเสียงของพระเยซู (5:25) มีผู้ที่พระเจ้าทรงนำมา (6:37, 45) สาวกสิบเอ็ดคน (6:68)

- ผู้ไม่เชื่อถูกพิพากษาหรือถูกตัดสินแล้ว (3:18-19)

การประยุกต์ใช้: เมื่อมีโอกาส จงเชื่อ

ยอห์น 6:1

(1) ผู้ใดกระหาย จงมาหาพระเยซูและดื่ม! (ข้อ 37) นี่คือการกระหายฝ่ายวิญญาณ

คำเชิญของพระเยซูผู้ทรงรู้ความจำเป็นแท้จริงคือ ไม่มีเงื่อนไข (ใครก็ตาม) จงมาและดื่ม = จงเชื่อ
แล้วจะไม่กระหายอีกเลย (4:14) = ชีวิตนิรันดร์

(2) จงตอบสนองต่อพระเยซูผู้ทรงเรียกร้องการตัดสินใจ! จงเชื่อเมื่อพระคริสต์ยังทรงอยู่ (ข้อ 33-34)

พระเจ้ามีเวลาของพระองค์ เราอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ จงเชื่อเมื่อมีโอกาส! (ผู้ไม่เชื่อไม่มีชีวิต!)

(3) จงมาหาพระเยซูผู้ประทานความเชื่อแท้ คือพระวิญญาณ (ข้อ 38)

บทที่ 8

เนื้อหา

ยอห์น 8:1

* ข้อ 1-11: หญิงที่ถูกจับได้ขณะล่วงประเวณี (ไม่มีในสำเนาต้นฉบับยุคแรก)

* ข้อ 12-59: พระดำรัสหลังเหตุการณ์นั้น (“ความสว่างของโลก”-ข้อ 12, ทาสของบาป-ข้อ 34, ทรงดำรงอยู่ก่อนอับราฮัม-ข้อ 58)

* ในเทศกาลอยู่เพ็งมีพิธีจุดคบเพลิงให้เมืองสว่าง

ข้อสังเกต

ยอห์น 8:1

* แผนสมคบคิดเพื่อจับและฆ่าพระเยซู (ข้อ 6) แต่ในที่สุด แผนของธรรมาจารย์และฟาริสีก็ล้มเหลว (ข้อ 20, 59)

* พระดำรัสของพระเยซูต่อหญิงคนนั้นว่า “อย่าทำบาปอีก” (ข้อ 11, เทียบ 5:14)

* พระเยซูทรงเปิดเผยว่าความเชื่อของชาวยิวนี้เป็นของเทียม (ข้อ 30-33, 45)

* พระเยซูทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้า (I AM) (ข้อ 58)

จะได้รับการปลดปล่อยจากบาปได้อย่างไร?

ยอห์น 8:1

(1) เมื่อพระวาทะของพระเยซู คือความจริง ดำรงอยู่ในเรา (ข้อ 31) เราจะรู้จักความจริง

(ข้อ 32) และความจริง คือพระเยซู จะทรงทำให้เราเป็นไท

(2) ผู้ที่เป็นของพระเจ้าในที่สุดจะฟังพระวาทะของพระเจ้า (ข้อ 47) = ผู้ที่ติดตามพระเยซู ผู้ที่เชื่อฟัง (ข้อ 51)

☐ ต้องเป็นพระเยซูเท่านั้นที่ทรงทำให้เป็นไท จึงจะได้รับการปลดปล่อยได้ (ข้อ 36, เทียบ 6:40,

44-พระองค์ผู้ทรงทำให้เป็นขึ้นอีกครั้ง)

(3) พระองค์ทรงเป็น “ความสว่าง” สำหรับผู้ที่ติดตามพระเยซู ทำให้ไม่เดินในความมืด (ข้อ 12, เทียบ 1:9, 3:19)

- เทียบ 1ยน 1:7 “แต่ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างที่คุณสถิตอยู่ในความสว่าง

เราก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูพระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราจากบาปทั้งสิ้น” (เทียบ ฮบ 9:14, พระโลหิตของพระองค์ทรงชำระให้สะอาด)

* ในที่สุด พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ที่พระเจ้าทรงนำมา (6:44)

(ข้อ 28) และทรงเป็น “ความสว่างแห่งชีวิต” (ข้อ 12) สำหรับพวกเขา ทำให้พวกเขารักษาพระวาทะของพระเจ้า คือพระทานชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 51)

การประยุกต์ใช้: เราจะไม่ทำบาปได้อย่างไร?

ยอห์น 8:1

(1) จงรู้ความน่าสังเวชของบาป ในที่สุดคือความตาย-ข้อ 24 จงยอมรับธรรมชาติของบาป
คือเราไม่สามารถเป็นอิสระจากบาปได้ และจงกลับใจ!

- ไม่มีความรักต่อพระเจ้า (5:43), เกลียดความสว่าง (3:20), และไม่ต้องการมาหา

บทที่ 5

ไม่ต้องการมาหา

ยอห์น 5:40

(2) จงขอความช่วยเหลือจากพระเยซู จงมาหาพระเยซูผู้ทรงเป็นความสว่างและผู้ทรงทำให้เป็นไท!

- “ขอทรงส่องสว่าง ขอทรงส่องสว่างให้ข้าพระองค์มองเห็น ขอทรงส่องสว่างเพื่อข้าพระองค์จะไม่เดินในความมืด!”

(3) อย่าทำใจแข็งกระด้าง อย่าช้าเกินไป-ข้อ 28 จงฟังพระวาทะของพระองค์ด้วยความถ่อมใจ และจงเชื่อฟัง!

บทที่ 9

เนื้อหา

ยอห์น 9:1

* ข้อ 1-7: ทรงเปิดตาคนตาบอด หรือผู้พิการทางสายตา

* ข้อ 8-34: คนตาบอดถูกพวกฟาริสีสอบสวน

* ข้อ 35-41: พระดำรัสของพระเยซูหลังเหตุการณ์นั้น

ข้อสังเกต

ยอห์น 9:1

* เหตุผลที่พระองค์ทรงทำโคลน (ข้อ 6, 11, 14) และตรัสให้ไปล้าง คือทรงจงใจฝ่าฝืนธรรมเนียมวันสะบาโต (ข้อ 16)
เช่น การนวดแป้งและการล้างตา

- ความเป็นนักกฎหมายแบบเด็ก ๆ และความชั่วของชาวยิวที่ดัดสินพระเยซู พระเยซูทรงจงใจวางสิ่งที่ทำให้สะดุด
(เทียบ 5:8)

* พระเยซูทรงแบ่งแยกผู้เชื่อกับผู้ไม่เชื่อ ผู้ที่มองเห็นกับผู้ที่ไม่เห็น ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ความเชื่อของคนตาบอด

ยอห์น 9:1

* ความเชื่อที่กล้าหาญของคนตาบอด (ข้อ 7, 17, 33) vs. ท่าที่หวาดกลัวของพ่อแม่ (ข้อ 22) และคนป่วยมา 38 ปีในบทที่ 5

* ความเชื่อของคนตาบอดที่เติบโตขึ้น (ข้อ 17, 38, เทียบ 4:19) vs. ท่าทีของชาวยิวที่ยิ่งแข็งกระด้างขึ้น (ข้อ 22, 24, 34, 40)

พระเยซูผู้ทรงสำแดงพระสิริ

ยอห์น 9:1

* พระเยซูทรงเสด็จมาหา (ข้อ 35) และไม่ทรงปล่อยให้ยอห์นลุ่มหลงท่ามกลางความทุกข์ (เทียบ 6:19-สาวกที่เผชิญพายุ)

* พระเยซูทรงเปิดตาแห่งความเชื่อมากยิ่งขึ้น และตรัสชัดเจนว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ คือบุตรมนุษย์ (ข้อ 35, 37)

* พระองค์ทรงทำให้เห็นอะไร? ☐ พระสิริของพระเจ้า (พระราชกิจของพระเจ้า-ข้อ 3), และพระเยซูเอง (ข้อ 37, เทียบ 1:14, 2:11, 1ยอห์น 1:1-2)

* พระองค์ทรงทำให้ค่อย ๆ มองเห็นมากขึ้น (เสด็จมาหา-ข้อ 35) ทำให้รู้จักความจริงมากขึ้น (ข้อ 17, 37, เทียบ 4:19, 26) เวลาที่ต้องตัดสินใจมาถึง แต่พระองค์เสด็จมาหาและทรงปลอบใจ

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 9:1

(1) จงดูพระเมสสิยาห์ผู้ทรงรับบาปของโลกไป! (1:29) จงดูพระเยซูผู้ถูกยกขึ้นสูงบนกางเขน

บทที่ 1

จงดูพระเยซูผู้ทรงเป็นความสว่าง! (3:14)

ยอห์น 1:9

(2) จงขอต่อพระเยซูผู้ไม่เพียงทรงเป็นความสว่างของเรา (ข้อ 5, 8:12) แต่ยังทรงเปิดตาของเราให้เห็นด้วย จงขอให้ได้เห็นพระสิริของพระเจ้า คือพระเยซู

(3) จงเชื่อในความสว่างขณะที่ยังมีความสว่างอยู่! (8:21, 24, 9:4, 12:36)
เวลาที่ไม่อาจเชื่อได้และเวลาที่ต้องตายในบาปจะมาถึง

บทที่ 10

บทที่ 10 ผู้เลี้ยงแกะที่ดี ผู้ทรงสละชีวิตด้วยพระองค์เอง

ยอห์น 10:1

พระเยซู

เนื้อหา

ยอห์น 10:1

- * ข้อ 1-21: อุปมาเรื่องประตูของแกะและผู้เลี้ยงแกะที่ดี (เทียบ อสค 34) ในช่วงเทศกาลอยู่เพิงที่ต่อเนื่องจากบทที่ 7
- * ข้อ 22-42: คำประกาศว่า “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” ในช่วงเทศกาลฉลองพระวิหาร

ข้อสังเกต

ยอห์น 10:1

- * เพราะพวกเขาไม่เข้าใจอุปมา (ข้อ 1-5, 6) พระเยซูจึงทรงอธิบายอย่างชัดเจน:

☐ ประตูของแกะหมายถึงเรา (ข้อ 7) ผ่านพระเยซูจึงได้รับความรอด (ข้อ 9) และได้รับชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ ☐
จุดประสงค์ที่พระองค์เสด็จมา (ข้อ 10)

☐ ผู้เลี้ยงแกะที่ดีก็หมายถึงเราเช่นกัน (ข้อ 11, 14) พระองค์ทรงสละชีวิตเพื่อแกะ (ข้อ 11, 15), ทรงรู้จักแกะ (ข้อ 14), และทรงแตกต่างจากลูกจ้าง (ข้อ 12-13)

- * ยังมีผู้ที่ไม่เชื่ออยู่ (ข้อ 19-20, 24) ☐ เพราะไม่ใช่แกะของพระเยซู จึงไม่เชื่อ (ข้อ 26-27, 4)

- * “เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ข้อ 30, เทียบ ข้อ 38, 5:19) พระองค์ตรัสอย่างชัดเจน
แต่พวกเขาพยายามเอาหินขว้างพระองค์ (ข้อ 31, 33)

ผู้เลี้ยงแกะผู้ทรงสละชีวิตด้วยพระองค์เอง

ยอห์น 10:1

- (1) ทำไมพระองค์จึงทรงสละชีวิต?

☐ เพื่อปกป้องแกะจากขโมยและหมาป่า (ข้อ 10-15) เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี (เทียบ ลูกจ้าง-ข้อ 13)
และเพราะทรงรัก

☐ เพื่อนำ “แกะอื่น” เข้ามา/เพื่อให้เป็นฝูงเดียวกัน (ข้อ 16) ☐ เป้าหมายของพระราชกิจแห่งความรอด (เทียบ 11:52)

☐ เพื่อรับชีวิตกลับคืนมาอีกครั้ง (ข้อ 17) ☐ เหตุผลที่พระบิดาทรงรักพระองค์ (ข้อ 17), พระองค์ทรงมองไปยังพระสิริ
(เทียบ 17:5, ฮบ 12:2)

(2) พระองค์ทรงสละชีวิตอย่างไร?

☐ ทรงสละด้วยพระองค์เอง (ข้อ 18 ตอนต้น) มีสิทธิอำนาจที่จะสละชีวิตและมีสิทธิอำนาจที่จะรับชีวิตกลับคืนมาอีก

☐ ทำไมจึงทรงทำเช่นนั้น? เพื่อการลบมลทินบาป

☐ ทรงทำตามพระบัญชาที่ได้รับจากพระบิดา (ข้อ 18 ตอนท้าย) คือพระประสงค์ของพระเจ้า (เทียบ 3:16, 6:38, อสย 53:10, ศคย 13:7)

(3) พระองค์ทรงสละชีวิตเพื่อใคร?

☐ ทรงสละชีวิตเพื่อผู้ที่ เป็นของเรา (ข้อ 14, 15) และประทานชีวิตนิรันดร์แก่แก่ของเรา (ข้อ 27, 28)

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 10:1

(1) จงเชื่อว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยแกะของพระองค์เอง คือแกะที่พระองค์ทรงรัก ให้รอด (ข้อ 38)

(2) อย่าเลื่อนการเชื่อออกไปเพราะไม่รู้ว่าตนเป็น “แกะของพระเยซู” หรือไม่

☐ การเชื่อเป็นหน้าที่ของ “ทุกคน” อย่าพูดว่า “ถ้าไม่ใช่แกะของพระองค์ ก็เชื่อไม่ได้ไม่ใช่หรือ?” (ข้อ 26)

☐ จงแสวงหาพระคุณของพระองค์ มีพระสัญญาแก่ผู้แสวงหา!

(3) สำหรับผู้ที่กล่าวว่าตนเชื่อ: จงขอบพระคุณเพราะความมั่นใจในความรอด (ข้อ 28-29)! อย่าหยิ่งผยอง จงติดตามพระองค์! (ข้อ 27)

บทที่ 11

เนื้อหา

ยอห์น 11:1

* ข้อ 1-44: การอัศจรรย์ที่ทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้น

* ข้อ 45-57: การปรึกษากันเพื่อฆ่าพระเยซู

ข้อสังเกต: คำถาม

ยอห์น 11:1

* พระเยซูทรงตั้งใจไปช้า (ข้อ 6, 17-วันที่สี่) และสาวกก็กลัว (ข้อ 8)

☐ คำถาม 1) จะกล่าวได้จริงหรือว่าพระเยซูทรงรักลาซารัส มารีย์ และมารธา (ข้อ 3, 5)? (ข้อ 36-37)

☐ คำถาม 2) พระเยซูทรงเศร้าและทรงกันแสง “จริง ๆ” เพราะการตายของลาซารัสหรือ? (ข้อ 33, 35, 38) เทียบความทุกข์บนกางเขน

จุดประสงค์ที่ทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้น

ยอห์น 11:1

* กล่าวคำถามใหม่: เหตุผลที่พระเยซูทรง “อนุญาตให้ลาซารัสตาย” คืออะไร?

☐ เพื่อให้เชื่อพระเยซู (ข้อ 15, 42) ผลคือหลายคนเชื่อ

(ข้อ 45)

☐ เพื่อสำแดงพระสิริของพระเจ้า (ข้อ 40, เทียบ 2:11), เพื่อพระสิริของพระเจ้า/เพื่อให้พระเยซูได้รับพระสิริ (ข้อ 4)

☐ พระสิริอะไร?

☐ องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต (ข้อ 25): พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ในพระองค์เอง (1:4, 5:26), และทรงเป็นผู้ประทานชีวิต! พระยาห์เวห์ (อสค 37:13)

☐ องค์อธิปัตย์: ทุกสิ่งอยู่ภายใต้อธิปไตย คือพระหัตถ์ของพระเจ้า (ข้อ 42, 52), การปกครอง/สิทธิอำนาจ

บทที่ 10

องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต ผู้ทรง “อนุญาตให้มีความตาย”

ยอห์น 10:1

* เหมือนกับที่

☐ พระองค์ทรงสำแดงพระสิริของพระเจ้าโดย “อนุญาตให้ลาซารัสตาย”

☐ พระองค์ทรงสำแดงพระสิริของพระเจ้าในระดับจักรวาล โดย “อนุญาตให้อาдамตาย” คือพระเมตตา

การประทานชีวิต = แห่ลงกำเนิดชีวิต (เทียบ รม 11:32, กท 3:22, อฟ 2:5-7)

* เพื่อพระสิริของพระเจ้า พระบุตรทรงได้รับพระสิริ และเมื่อพระบุตรทรงได้รับพระสิริ พระเจ้าก็ทรงได้รับพระสิริ (ข้อ 4, 13:31-32, 17:1, เทียบ ฟป 2:9-11) ☐ นี่คือการที่พระเจ้าทรง ☐ “อนุญาตให้พระเยซูสิ้นพระชนม์” (10:18)

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 10:1

(1) เราได้เห็น “การอัศจรรย์” นั้นของพระเยซูหรือไม่? ไม่!

ชาวยิวในเวลานั้นเห็นการอัศจรรย์หรือไม่? ใช่! การอัศจรรย์อะไร?

☐ การอัศจรรย์ที่ทรงทำให้คนมีชีวิต “ด้วยพระวณะ” = ทรงสำแดงว่าพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตแล้ววันนี้ละ? “การบังเกิดใหม่” (การทำให้มีชีวิตผ่านพระวณะ)

☐ 5:25 “เวลานั้นใกล้จะถึงและบัดนี้ก็มาถึงแล้ว คือเวลาที่คนตายจะได้ยินพระสุรเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และคนที่ได้ยินจะมีชีวิต”

(2) “เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม?” (ข้อ 26b) จงเชื่อ! ผู้ที่เชื่อจะเป็นขึ้น (ข้อ 25) และผู้ที่เชื่อจะไม่ตายเลยเป็นนิรันดร์ (ข้อ 26a)

☐ จงเชื่อ! “เจ้าจะได้เห็นพระสิริของพระเจ้า” (ข้อ 40) จงติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญ! (ข้อ 16) จงฟังพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้า! (ข้อ 41, 44)

☐ พระสิรินั้น! องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต: พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ในพระองค์เอง (1:4, 5:26), พระเจ้าผู้ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น (เทียบ รม 4:17)

(3) ชีวิตท่ามกลางความทุกข์: จงมีมุมมองที่มีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง! จงปรารถนาจะเห็นพระสิริของพระองค์ ซึ่งเป็นความพึงพอใจและความยินดีแท้

☐ พระเจ้าทรงรักเราอย่างแท้จริง พระองค์ทรงเจ็บปวดในพระทัยจริง ๆ

พระองค์ทรงร่วมทุกข์กับความทุกข์ของเรา

☐ แต่ความรักของพระองค์อยู่ในระดับที่สูงกว่า! พระองค์ทรงมีจุดประสงค์ที่จะสำแดงพระสิริของพระองค์แก่เรา

บทที่ 12

เนื้อหา

ยอห์น 12:1

* ข้อ 1-11: มารีย์เท้าน้ำหอมลงบนพระบาทของพระเยซู (หกวันก่อนปัสกา)

* ข้อ 12-19: การเสด็จเข้าสู่เยรูซาเล็ม (ห้าวันก่อนปัสกา)

* ข้อ 20-50: การมาเยี่ยมของชาวกรีก และพระคำรัสของพระเยซู

ข้อสังเกต

ยอห์น 12:1

* เพราะเหตุการณ์ล้าซาร์ส หลายคนเชื่อ (ข้อ 11, 18) vs. ยังมีคนที่ไม่เชื่อ (ข้อ 10, 37, 42-เพราะกลัว)

* ข้อสังเกตจาก 1-8: ความรักและการปรนนิบัติอย่างสูงสุดของมารีย์ต่อพระเยซู (เทียบ ข้อ 26), และเป็นการบอกล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (ข้อ 7-8)

- * ข้อสังเกตจาก 12-19: ความสำเร็จของคำพยากรณ์-พระองค์เสด็จมาเป็นกษัตริย์ผู้ล้อมพระทัย (ข้อ 15), และบอกล่วงหน้าถึงความเป็นกษัตริย์ของพระคริสต์ที่จะสำเร็จในอนาคต (ข้อ 19)
- * ข้อสังเกตจาก 20-33: ข่าวยุทธประสูติแพร่ไปถึงชาวกรีกหรือคนต่างชาติ (ข้อ 20), เวลาที่พระเยซูจะสิ้นพระชนม์มาถึงแล้ว (ข้อ 23-24, 27, เทียบ 7:30, 8:20), พระองค์ได้รับพระสิริโดยการสิ้นพระชนม์ (ข้อ 23, 28, 31-32), จงเชื่อในความสว่าง (ข้อ 36, 46)
- * ข้อสังเกตจาก 44-50: คำเชิญและคำเตือนสาธารณะครั้งสุดท้าย (ข้อ 46-48)

พระเยซูผู้ทรงเชิญ: จงตามเรามา! (ข้อ 26) จงเชื่อในความสว่าง!

ยอห์น 12:1

- (1) พระองค์ทรงเชิญไปที่ไหน? ไปยังที่ที่เราอยู่/ที่ที่พระเจ้าพระบิดาทรงให้เกียรติ (ข้อ 26, เทียบ 14:23-อยู่ด้วยกัน), ไม่พินาศ/ไม่ถูกพิพากษา แต่มีชีวิตนิรันดร์ (3:16, 18), และไปสู่ที่แห่งการรับใช้ (ข้อ 26)
- (2) พระองค์ทรงเชิญเพื่ออะไร? เพื่อพระสิริของพระบิดา (ข้อ 28)
- (3) หากปฏิเสธคำเชิญจะเป็นอย่างไร? การพิพากษายังไม่เกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ทันทีในเวลานี้ (ข้อ 47, เทียบ 8:15) แต่ในวันสุดท้ายจะมีการพิพากษา (ข้อ 48) พระเยซู หรือพระวาทะของพระองค์ จะทรงพิพากษาโดยตรง (เทียบ 5:22) และผลของการพิพากษา (ข้อ 40)
- (4) ทำไมหลายคนจึงปฏิเสธคำเชิญ? เพราะรักเกียรติของมนุษย์ คือการประหม่นและการตัดสินของคน มากกว่าพระสิริของพระเจ้า (ข้อ 42-43, เทียบ 5:44) ดังนั้นจึงไม่เห็น “พระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 40-41) และไม่เข้าใจ “พระเจ้าผู้ทรงล้อมพระองค์ลง”
- (5) พระองค์ทรงทำให้คำเชิญสำเร็จอย่างไร? โดยทำให้เห็นและทรงนำด้วยความสว่าง (ข้อ 46) และโดยการสิ้นพระชนม์ (ข้อ 24-ผล, ข้อ 32-ถูกยกขึ้น)

การประยุกต์ใช้: จงเชื่อในความสว่าง!

ยอห์น 12:1

- (1) จงใคร่ครวญพระเยซูผู้เสด็จมาเพื่อสิ้นพระชนม์บนกางเขน
- (2) พระองค์ทรงเชิญเพื่ออะไร? เพื่อให้เราฟังพาทะพาทะด้วยความถ่อมใจ! จงถวายพระสิริทั้งหมดแด่พระองค์!
- (3) จงอธิษฐานขอความเชื่อ ขอให้เข้าใจความหมายของการสิ้นพระชนม์ และขอให้เห็นพระสิริของพระเจ้า

บทที่ 13

เนื้อหา

ยอห์น 13:1

* ข้อ 1-38: อาหารมื้อสุดท้ายกับสาวก (ทรงล้างเท้า, ทรงบอกล่วงหน้าว่ายูดาสจะทรยศ, พระบัญญัติใหม่, ทรงบอกล่วงหน้าว่าเปโตรจะปฏิเสธ)

ข้อสังเกต

ยอห์น 13:1

* พระเยซูทรงรู้เวลาที่พระองค์จะจากไป (ข้อ 1, 3), ทรงรู้การทรยศของยูดาสด้วย (ข้อ 11, 18, เทียบ 6:70), และทรงรู้การปฏิเสธของเปโตรด้วย (ข้อ 38)

☐ พระองค์ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย (ข้อ 21, เทียบ 11:33/14:1-คำเดียวกัน), ไม่มีใครรู้ว่ายูดาสจะทรยศ (ข้อ 28)

* พระองค์ทรงรัก “คนของพระองค์เอง” จนถึงที่สุด (ข้อ 1, เทียบ 18:8)

☐ พระองค์ทรงรักยูดาสด้วยหรือ? ยูดาสเป็นคนของพระเยซูหรือ? ไม่ใช่ (เทียบ 17:12)

แต่พระองค์ยังทรงปฏิบัติต่อเขาด้วยความรักจนถึงที่สุด

* การทำงานของมาร/ซาตาน [ผู้กล่าวหา/ผู้ต่อต้าน] (ข้อ 2, 27):

บทที่ 12

☐ อธิปไตยของพระเจ้า (ข้อ 18, เทียบ ลก 22:22) vs. ความรับผิดชอบของยูดาส

ยอห์น 12:6

* พระบัญญัติใหม่: “เหมือนที่เรารักพวกท่าน” จงรักกันและกัน (ข้อ 34, เทียบ 15:12)

☐ นี่คือหลักฐานของการเป็นสาวก คือความเชื่อแท้ (ข้อ 35, เทียบ 1ยน 3:23-“พระบัญญัติของพระองค์ [เอกพจน์] คือให้เราเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักกันและกันตามที่พระองค์ทรงบัญชาแก่เรา”)

พระองค์ทรงรักอย่างไร? “พระโลโกสผู้ทรงล้อมพระองค์ลง”

ยอห์น 12:1

(1) โดยการล้อมพระองค์ลง: ทรงล้างเท้าในฐานะผู้รับใช้ (เทียบ มธ 20:28-เสด็จมาเพื่อปรนนิบัติ)

จนถึงการสิ้นพระชนม์ในฐานะคนบาป

(2) โดยพระวาทะ [โลโกส]: ทรงตรัสเพื่อให้เชื่อ (ข้อ 19, เทียบ 5:34, 11:42, 14:29),
ทรงหนุนใจ/ทรงอธิษฐานทูลขอแทน (ข้อ 36, เทียบ บทที่ 14-17, บทที่ 21)

☐ พระวาทะผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างทรงล้อมพระองค์ลงด้วยพระองค์เองและตรัสอยู่ท่ามกลางเรา (1:1, 14)
แม้ในเวลานี้ด้วย

การประยุกต์ใช้: จงรักกันและกัน

ยอห์น 12:1

(1) จงรู้ว่าพระเยซูทรงรักอย่างไร! พระองค์เสด็จมาด้วยการล้อมพระองค์ลงและสิ้นพระชนม์
แม้เวลานี้ก็ยังตรัสโดยพระวิญญาณของพระเยซู

(2) “เหมือนที่เรารักพวกท่าน” จงรักกันและกัน! (ข้อ 34) เรา [เป็นหนี้] ที่ต้องรัก (เทียบ 1ยอห์น 3:16, 4:11)

☐ จงทำตามแบบอย่างของพระเยซู (ด้วยการล้างเท้า, ด้วยการพูดเพื่อให้เชื่อ, ด้วยความตาย,
ด้วยการหนุนใจและการอธิษฐานทูลขอแทน) (ข้อ 15)

(3) จงดำรงอยู่ในพระเยซู (บทที่ 15)

บทที่ 14

เนื้อหา

ยอห์น 14:1

* ข้อ 1-31: พระดำรัสสุดท้ายของพระเยซู (ทาง/ความจริง/ชีวิต, องค์ผู้ช่วย, ความเป็นหนึ่งเดียว, สันติสุข)

ข้อสังเกต: พระดำรัสสำคัญ

ยอห์น 14:1

* ข้อ 1-11: “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายเป็นทุกข์ จงเชื่อ!” (ข้อ 1) เพราะ “เราจะกลับมาอีก” (ข้อ 3, เทียบ ข้อ 28)
“เราไปจัดเตรียมที่อยู่สำหรับพวกท่าน” (ข้อ 2), “เราเป็นทางไปถึงพระบิดา” (ข้อ 6), “ผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาแล้ว”
(ข้อ 9, เทียบ 1:18)

* ข้อ 12-18: “เราจะส่งองค์ผู้ช่วย [พาราเคลตอส] คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้” (ข้อ 16, เทียบ 15:26) ดังนั้น “จงขอ”
(ข้อ 13), “จะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก” (ข้อ 12), “พระองค์จะอยู่กับพวกท่าน” (ข้อ 17)

* ข้อ 19-24: “พวกท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในพวกท่าน” (ข้อ 20), “ผู้ที่รักเราจะรักษาบัญญัติของเรา” (ข้อ 21, 23,
เทียบ บทที่ 15) และ “พระบิดากับเราจะอยู่กับพวกท่าน” (ข้อ 23)

* ข้อ 25-31: “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสอน” (ข้อ 26, เทียบ 16:15), “เราอบสันติสุขของเราให้แก่พวกท่าน” (ข้อ 27, เทียบ อฟ 2:14), “อย่าให้ใจเป็นทุกข์” (ข้อ 27), “เราพูดสิ่งเหล่านี้เพื่อให้ท่านเชื่อ” (ข้อ 29), “เรายอมเชื่อฟังพระบิดาและตายด้วยพระองค์เอง” (ข้อ 30-31)

พระองค์ทรงทำให้สาวกที่ไม่รู้ได้รู้

ยอห์น 14:1

* สาวกยังคงไม่รู้ไม่เห็นต่อไป (13:36, 14:5, 8, 9, 22, เทียบ ข้อ 10-ไม่สามารถเชื่อ, ข้อ 28-ไม่สามารถรัก)

บทที่ 17

* ชีวิตนิรันดร์คือการรู้จัก [กิโนสโก] พระเจ้าและพระเยซู

ยอห์น 17:3

* พระเยซูทรงทำให้สาวกรู้/เห็นได้ “อย่างไร”? ตามลำดับเหตุผล

(1) เสด็จลงมายังโลกนี้: ทรงสำแดงทาง/ความจริง/ชีวิตแก่สาวกที่ไม่รู้จักทาง/ความจริง/ชีวิต

(คือพระองค์เอง) (ข้อ 6) -> แต่พวกเขายังไม่รู้จัก “พระเยซู” (ข้อ 7, 9)/ยังไม่รักพระองค์ (ข้อ 28) ดังนั้น...

โดยการสิ้นพระชนม์อย่างเชื่อฟัง (ข้อ 31)

(2) ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 16, 15:26): ทรงส่ง “พระวิญญาณแห่งความจริง (คือพระเยซู)” (ข้อ 17) -> พระองค์ทรงสอนและทรงเตือนให้ระลึก (ข้อ 26) *การบังเกิดใหม่

(3) ทรงสำแดงพระองค์: เมื่อเห็นความล้ำค่าของพระเยซู (ข้อ 19), ดำรงอยู่ใน “ชีวิต” (ข้อ 20), พระองค์ทรงทำให้รักพระเยซูและรักษากฎบัญญัติ (ข้อ 15, 21, 23) แล้วทรงสำแดงพระองค์ (ข้อ 21)

โดยสิ่งนี้ -> พระองค์ทรงทำให้รู้/เห็น (โลกมองไม่เห็น-ข้อ 17, ไม่รัก-ข้อ 24)

**รู้ [กิโนสโก] = มีสามัคคีธรรม (ข้อ 20, 23)

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 17:1

(1) จงขอ! (ข้อ 13-14) จะขอ “อะไร”? ข้อ 15-16: จงขอพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อให้อำนาจ/เชื่อ/เชื่อฟังพระเยซู แล้วจะเข้าใจ (ข้อ 26) และพระเยซูจะทรงสำแดงพระองค์เอง (ข้อ 21)

(2) ผู้เชื่อทั้งหลาย จงอธิษฐานขอให้รู้จักพระเยซูมากขึ้น ขอให้เห็นพระองค์มากขึ้น ไม่ใช่ด้วยตาฝ่ายเนื้อหนัง (ข้อ 8) และขอให้เห็นคุณค่าพระองค์มากยิ่งขึ้น

(3) อย่าเป็นทุกข์ พระองค์ทรงรับความทุกข์ของเราแทนแล้ว (เทียบ 12:27, 13:21) จงชื่นชมสันติสุข
พระองค์ทรงประทานสันติสุขขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 27)

บทที่ 15

เนื้อหา

ยอห์น 15:1

* ข้อ 1-27: อุปมาและคำสอนเรื่องเถาองุ่นกับกิ่ง

ข้อสังเกตและจุดเน้น: “เรา”

ยอห์น 15:1

* ข้อ 1-6: “เรา” เป็นเถาองุ่นแท้ (ข้อ 1, 5) กิ่งที่ไม่เกิดผลและกิ่งที่เกิดผล (ข้อ 2), “สะอาดแล้ว” (ข้อ 3)

เหตุผลที่ไม่สามารถเกิดผล และเหตุผลที่สามารถเกิดผลได้ คือ “เรา” ดำรงอยู่หรือไม่ (ข้อ 4, 5)

* ข้อ 7-12: ถ้าดำรงอยู่ จงขอ แล้วจะเกิดผลมาก และพระเจ้าจะทรงได้รับ “พระสิริ” (ข้อ 7-8), “เรา” รัก (ข้อ 9),
“ถ้าท่านรักษากฎบัญญัติของเรา คือจงรักกัน... ท่านก็จะอยู่ในความรักของเรา” (ข้อ 10, 12), เพื่อ “ความยินดี” (ข้อ 11)

* ข้อ 13-17: ทรงสละชีวิตเพื่อ “มิตรสหายของเรา คือผู้ที่รักษากฎบัญญัติ” (ข้อ 13-14), “เรา” ทำให้รู้ (ข้อ 15)/เลือก (ข้อ 16), จุดประสงค์ของการเลือกคือ “ผล” (ข้อ 16)/รักกันและกัน (ข้อ 17) <- หลักฐานของการเป็นสาวก (ข้อ 8, เทียบ 13:35)

* ข้อ 18-25: เพราะ “เรา” เลือกพวกท่าน (ข้อ 19) “โลก” จึงเกลียดและข่มเหงพวกท่าน (ข้อ 18, 20)
โลกไม่รู้จักพระบิดาและเกลียดชังพระบิดา (ข้อ 21, 23, เทียบ 16:3) และถูกตัดสินลงโทษ (ข้อ 22, 24)

* ข้อ 26-27: องค์ผู้ช่วยที่ “เรา” จะส่งมา คือพระวิญญาณแห่งความจริง จะเป็นพยานต่อโลก (ข้อ 26, เทียบ 16:8)
และพวกท่านก็เป็นพยานของเราเช่นกัน (ข้อ 27)

คำถาม

ยอห์น 15:1

(1) การดำรงอยู่ (abide) “ใน” พระเยซู (ข้อ 4-7) คืออะไร? อย่างไร?

☐ คือการมีชีวิตอยู่ในความรักของพระเยซู (ข้อ 9), โดยรักษากฎบัญญัติของพระเยซู คือรักกันและกัน (ข้อ 10),
และโดยพระวจนะแห่งพระพร (ข้อ 7) และการปลอบใจ (ข้อ 11)

(2) ผลคืออะไร?

☐ ถ้าไม่เกิดผลจะถูกโยนลงในไฟนรก (ข้อ 6) ถ้าเกิดผลมาก พระเจ้าจะทรงได้รับพระสิริและผู้นั้นจะเป็นสาวก (ข้อ 8)
การเกิดผลอยู่เสมอคือจุดประสงค์ที่ทรงเลือก (ข้อ 16)

☐ ผลคือ “ความรัก” การรักกันและกัน (ข้อ 17), การสำแดงพระลักษณะของพระเจ้า (พระสิริ, การเป็นสาวก, การเป็นเหมือนพระองค์, ความบริสุทธิ์)

(3) ทำไมในสถานการณ์สุดท้ายจึงทรงเน้น “รักกันและกัน” เช่นนั้น?

☐ เพราะการรักกันและกันคือการเป็นหนึ่งเดียวหรือสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและพระเยซู (14:23, เทียบ 1ยน 1:3)

☐ “ความเป็นหนึ่งเดียว” เป็นกำลังที่จะชนะโลก (เทียบ 16:33), เป็นการปลอบใจและความยินดี (ข้อ 11), และเป็นแรงขับเคลื่อนให้คริสตจักรหรือสาวกถูกสร้างขึ้นอย่างมั่นคง

การประยุกต์ใช้: จะปฏิบัติความรักได้อย่างไร?

ยอห์น 15:1

(1) ต้องรู้ว่า พระเยซู (“เรา”) ทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จ! (ข้อ 5, 9, 15, 16, 26) <- นี่คือการประเสริฐ!

(2) เมื่อพระองค์ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงรู้จักและรักพระเจ้าผ่าน “คำพยาน” (ข้อ 26, เทียบ 14:16-21) -> จึงรักษาบัญญัติได้

(3) จงขอ! (ข้อ 7, เทียบ 14:13-16) พระองค์ทรงสัญญาว่าจะให้ได้รับทุกสิ่งที่ขอ “ในพระนามของพระเยซู” (ข้อ 16, 14:13-14)

บทที่ 16

เนื้อหา

ยอห์น 16:1

* ข้อ 1-33: พระเยซูตรัสกับสาวกเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต

ข้อสังเกต

ยอห์น 16:1

* เหตุผลที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้: เพื่อไม่ให้สะดุด เพื่อให้ระลึกได้ และเพื่อให้มีสันติสุข (ข้อ 33) กล่าวคือ เพื่อเมื่อการข่มเหงที่จะเกิดขึ้นมาถึง จะไม่ตกใจ แต่รู้ว่าเป็นกระบวนการสำเร็จของคำพยากรณ์ภายใต้อธิปไตยของพระเจ้า และสามารถกล่าวหาได้

* เหตุผลที่การจากไปของพระเยซูเป็นประโยชน์ คือพระเยซูจะทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

(ข้อ 7), จุดประสงค์/บทบาทของการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 8, 13)

* จงขอ “ในนามของเรา” (ข้อ 24) ขออะไร? (พระวิญญาณ?) เพื่ออะไร? เพื่อความยินดี (ข้อ 24)

* คำสารภาพความเชื่อของสาวก (ข้อ 30) แต่พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าว่าสาวกจะกระจัดกระจายไป (ข้อ 32)

* คำกำชับสุดท้าย: จงกล้าหาญเถิด (ข้อ 33)! เพราะ “เรา” ชนะโลกแล้ว (ข้อ 33)

บทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ยอห์น 16:1

1) ทรงทำให้โลกรู้ถึงถึงความผิด (ข้อ 8)

(1) เรื่องบาป-ทรงตำหนิและทำให้ตระหนักถึงบาปที่ไม่เชื่อพระเยซู (ข้อ 9)

(2) เรื่องความชอบธรรม-ทรงหักล้างความชอบธรรมของตนเองของชาวยิว (ข้อ 2)

และทรงสำแดงความชอบธรรมของพระเยซูอย่างชัดเจนผ่านการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (ข้อ 10)

(3) เรื่องการพิพากษา-ทรงพิสูจน์ว่าการพิพากษาหรือการตัดสินของโลกนั้นผิด

สิ่งนี้ได้รับการพิสูจน์โดยการที่ชาวนาถูกพิพากษา (ข้อ 11)

2) ทรงนำสาวกเข้าสู่ “ความจริงทั้งหมด” (ข้อ 13)

* สำคัญมากที่ต้องแยกความแตกต่างระหว่างพระสัญญาที่ตรัสแก่สาวกในเวลานั้น

โดยเฉพาะเกี่ยวกับความสมบูรณ์ของการสำแดงในพระคัมภีร์ กับพระสัญญาที่เราสามารถยึดถือในวันนี้ เช่น การไถ่ผ่านพระคัมภีร์

(1) พระองค์จะตรัสสิ่งที่ได้ยินจากพระเยซู (เทียบ 14:26-ทรงสอนและทรงเตือนให้ระลึก)

และแจ้งสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (ข้อ 13)

(2) โดยทรงนำสิ่งของพระเยซูมาแจ้งให้รู้ (เทียบ 15:26-ทรงเป็นพยานถึงพระเยซู)

พระองค์จึงทรงสำแดงพระสิริของพระเยซู (ข้อ 14)

การประยุกต์ใช้: อย่าเป็นทุกข์และอย่ากลัว

ยอห์น 16:1

(1) แม้อยู่ท่ามกลางความทุกข์ยากและการข่มเหง จงชื่นชมความยินดี (ข้อ 22)

และสันติสุข (ข้อ 33) เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือพระเยซู ทรงอยู่ด้วย

☐ พระเยซูจะทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 7) พระเยซูจะทรงประทานสันติสุข

(14:27)

(2) อย่าประหลาดใจเมื่อเผชิญความทุกข์ยากและการข่มเหง แต่จงกล้าหาญโดยดำรงอยู่ในพระเยซูผู้ทรงชนะแล้ว
(ข้อ 33)

☐ ผู้ที่ต้องการดำเนินชีวิตในทางพระเจ้าจะถูกข่มเหง (2ทธ 3:12) พระเยซูก็ทรงทนทุกข์อย่างไม่เป็นธรรมเช่นกัน
(2ปต 2:19-21)

(3) จงรู้ความอ่อนแอของความเชื่อของเรา (ข้อ 31-32) และจงขอพระคุณทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับเรา
“ในพระนามของพระเยซู” (ข้อ 24)

☐ ☐ ฉะนั้นให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้าหาญ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา
และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ ☐ (ฮบ 4:16)

บทที่ 17

เนื้อหา

ยอห์น 17:1

* ข้อ 1-26: คำอธิษฐานมหาปุโรหิตของพระเยซู (เพื่อพระองค์เอง เพื่อสาวก และเพื่อผู้เชื่อทุกคน)

การวิเคราะห์เนื้อหาคำอธิษฐานของพระเยซู: คำทูลขอโดยตรง (วิเคราะห์ภาษาต้นฉบับ)

ยอห์น 17:1

- (1) ขอทรงให้พระบุตรได้รับพระสิริ (ข้อ 1, 5) เพื่ออะไร? เพื่อให้พระบิดาได้รับพระสิริ
- (2) ขอทรงรักษา คือปกป้องสาวกไว้ (ข้อ 11, เทียบ ข้อ 15, 21-23) เพื่ออะไร? เพื่อให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (ข้อ 11, เทียบ 11:52-การสิ้นพระชนม์)
- (3) ขอทรงชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง (ข้อ 17) อย่างไร? ด้วยพระวจนะ (ข้อ 11, เทียบ อฟ 5:26) และโดยที่พระองค์ทรงชำระหรือแยกพระองค์เองให้บริสุทธิ์ (ข้อ 19)
- (4) ขอให้ “ผู้ที่พระองค์ประทานให้” อยู่ด้วยกันกับพระองค์ (ข้อ 24) เพื่ออะไร? เพื่อให้เห็น “พระสิริของเรา” (ข้อ 24) อย่างไร? โดยทำให้รู้จัก (ข้อ 26, เทียบ ข้อ 3-นี่คือชีวิตนิรันดร์)

จุดเน้นที่ปรากฏในคำอธิษฐานของพระเยซู: ทรงสำแดงพระเจ้าพระบิดา

ยอห์น 17:1

ทรงสำแดง

- (1) ทรงปรารถนาจะสำแดงพระสิริของพระเจ้าพระบิดา

- ข้อ 1: ขอทรงให้พระบิดาได้รับพระสิริ ไม่ว่าวิธีนั้นคือการที่พระองค์เองต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์เองได้รับพระสิริ
- ข้อ 4: พระองค์ทรงทำพระราชกิจที่พระบิดาทรงบัญชาให้สำเร็จครบถ้วน และทรงให้พระบิดาได้รับพระสิริ
- ข้อ 6-8: ทรงสำแดงพระนาม คือพระสิริของพระบิดา แก่ “ผู้ที่พระองค์ประทานให้” (เทียบ ข้อ 26) และทำให้รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นฤทธิ์อำนาจ/พระวาระของพระบิดา

(2) ทรงสำแดงความรักของพระเจ้าพระบิดาที่มีต่อผู้เชื่อ

- จุดประสงค์ของพระเจ้าคือการประทานชีวิตนิรันดร์แก่ “ผู้ที่พระองค์ประทานให้” และเพื่อสิ่งนี้จึงประทานสิทธิอำนาจแก่พระบุตร (ข้อ 2)
- เพราะ “ผู้ที่พระองค์ประทานให้” ทุกคนเป็น “กรรมสิทธิ์” ที่พระบิดาทรงเลือกเป็นพิเศษ (ข้อ 9)
- พระเจ้าทรงรักษาผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ โดยผูกไว้กับพระนามของพระองค์เอง (ข้อ 11-12)
- เพราะพระเจ้าทรงรัก “พวกเขา” เหมือนที่ทรงรักพระเยซูพระบุตรองค์เดียว (ข้อ 23)
- * คำอธิษฐานนั้นได้รับคำตอบอย่างไร? โดยที่พระเยซูตรัสกับสาวก

(ข้อ 8) สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา (ข้อ 19) ทำให้รู้จัก คือชีวิตนิรันดร์ และทำให้รู้จักต่อไป

(ข้อ 26), ประทานพระสิริร่วมกับพวกเขา (ข้อ 22), และทำให้พวกเขาเห็นพระสิรินั้นมากยิ่งขึ้นต่อเนื่อง

(ข้อ 24)

* พระเยซูทรงเป็น “คนกลางผู้ทูลขอแทน”

การประยุกต์ใช้: คำอธิษฐานของเราควรเป็นอย่างไร?

ยอห์น 17:1

(1) เราควรอธิษฐานเพื่อพระสิริของพระเจ้า ขอให้เราเห็นพระสิริของพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูผู้ทรงรักเรา และขอให้พระสิรินั้นปรากฏแก่โลก

(2) เราควรอธิษฐานเพื่อความบริสุทธิ์ของเรา พระเยซูทรงชำระหรือแยกพระองค์เองให้บริสุทธิ์ก่อน ด้วยการสิ้นพระชนม์ เพื่อทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ด้วย “พระวาระ”

(ข้อ 19) เราต้องเติบโตในความบริสุทธิ์โดยดำรงอยู่ในความรักของพระองค์ คือพระวาระและการปกป้องของพระองค์

(3) เราควรอธิษฐานเพื่อความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตจักร เพื่อรับประโยชน์ที่มีอยู่ในพระคริสต์เยซู และเพื่อให้โลกรู้ (ข้อ 23)!

บทที่ 18

เนื้อหา

ยอห์น 18:1

- * ข้อ 1-11: พระเยซูทรงถูกจับกุม
- * ข้อ 12-27: ทรงถูกสอบสวนต่อหน้าปุโรหิต และเปโตรปฏิเสธพระองค์
- * ข้อ 28-40: ทรงถูกสอบสวนต่อหน้าปีลาต

ข้อสังเกต: พระเยซูผู้ทรงยอมถูกจับด้วยพระองค์เอง

ยอห์น 18:1

- * ทรงปกป้องสาวกจนถึงที่สุด (ข้อ 9) ส่วนการปฏิเสธของเปโตร (ข้อ 17, 25, 27) ถูกกล่าวอย่างย่อ
- * ข้อ 2: แม้ทรงรู้ว่ายูดาสะพาคคนหมู่หนึ่งมา พระองค์ก็ยังเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ คือสวนเกทเสมนี
- * ข้อ 4: ทรงรู้อะไรที่จะเกิดขึ้น คือความทุกข์ แต่เสด็จออกไปข้างหน้า พระเยซูทรงถามก่อน และทรงต้อนรับศัตรูด้วยความสมัครใจ (ตรงกันข้ามกับ 6:15 เมื่อคนพยายามตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ พระองค์เสด็จหนี)
- * ข้อ 6: “เราเป็นผู้นั้น” (I AM, ego eimi) ฤทธิ์อำนาจ: คนเหล่านั้นถอยหลังและล้มลงกับพื้น (เทียบ 2ธส 2:8)
- * ข้อ 11: ทรงดำหนิเปโตร “ถ้ายี่พระบิดาประทานแก่เรา เราจะไม่ตีหรือ?” (เทียบ มธ 26:53-เรียกทูตสวรรค์) พระองค์ทรงปรารถนาจะเชื่อฟังพระประสงค์ของพระบิดา ปฏิเสธการต่อต้านด้วยความรุนแรง และทรงดำหนิสาวกที่ไม่ใช่ยูดาผู้ทรยศ
- * ข้อ 20-23: พระองค์ทรงกล่าวหาญท้วงกลางการพิจารณาคดีที่ผิดกฎหมาย “ทำไมจึงถามเรา?” (ข้อ 21), “ทำไมจึงตีเรา?” (ข้อ 23) แต่พระองค์ไม่ทรงพยายามแบบมนุษย์เพื่อให้ถูกปล่อยตัว
- * ข้อ 32: ตั้งแต่นั้น พระเยซูทรงรู้ว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร คือโดยโรมบนกางเขน
ทรงรู้ว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์
- * ข้อ 33-37: ทรงกล่าวหาญต่อหน้าปีลาต ต่อหน้าปีลาตผู้ถามเรื่องข้อหา กฎ คือการเป็นกษัตริย์ของชาวยิว พระองค์ยังคงประกาศจนถึงที่สุดว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ (ข้อ 37) และไม่ตรัสคำที่ “ฉลาด” เพื่อหลบพ้นการพิพากษา
- * พระองค์ทรงทนต่อการดูหมิ่นทั้งหมด: อาวุธ (ข้อ 3), การถูกมัด (ข้อ 12, 24), การพิจารณาคดีที่ผิดกฎหมาย (ข้อ 13), การถูกปฏิเสธ (ข้อ 27), ความน่ารังเกียจ (ข้อ 28), การเยาะเย้ย (ข้อ 33, 37), การถูกนับเป็นคนผิด (ข้อ 40)

ความหมายของการเชื่อฟังโดยสมัครพระทัยของพระเยซู

ยอห์น 18:1

- (1) พระเยซูทรงเชื่อฟังพระบิดาอย่างสมบูรณ์: ทรงรู้พระประสงค์/เวลาของพระบิดาอย่างชัดเจน
ทรงทำตามพระบัญชา และทำให้คำพยากรณ์สำเร็จ
- (2) พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์: แม้ทรงมีฤทธิ์อำนาจ แต่ทรงยอมถูกมัดและถูกสอบสวนด้วยพระองค์เอง
ด้วยความเต็มพระทัย -> (ยอห์น 10:18) ☐ ไม่มีใครชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยตัวเราเอง
เรามีสิทธิอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิอำนาจที่จะรับคืนมาอีก คำบัญชาที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา ☐
- (3) พระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์: เครื่องบูชาที่ปราศจากตำหนิ มีคุณค่าไร้ขอบเขต
และทำให้เราคืนดีกับพระเจ้า

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 18:1

- (1) จงรู้ความอ่อนแอของเราเหมือนเปโตร และจงขอการอภัยจากพระองค์ จงพึ่งพาพระราชากิจของพระองค์
- (2) จงรู้ว่าพระเยซูทรงเป็น “พระเจ้า” ผู้ทรงรักเรา และจงขอบพระคุณที่พระเจ้าพระองค์นั้นสิ้นพระชนม์เพื่อเรา
- (3) จงเอาอย่างการสิ้นพระชนม์โดยสมัครพระทัยของพระเยซู และให้เรารักกันและกันด้วย
“จงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนอย่างที่เราคริสตัสทรงรักเรา และประทานพระองค์เองเพื่อเรา
เป็นเครื่องบูชาและเครื่องสักการบูชาที่มีกลิ่นหอมถวายแด่พระเจ้า” (อฟ 5:2)

บทที่ 19

บทที่ 19 กษัตริย์ผู้ปราศจากบาป ผู้สิ้นพระชนม์แทนเรา

ยอห์น 19:1

กษัตริย์ พระเยซู

เนื้อหา

ยอห์น 19:1

* ข้อ 1-16: ทรงรับคำตัดสินสุดท้าย, ข้อ 17-37: ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขน, ข้อ 38-42: ทรงถูกฝังในอุโมงค์

ข้อสังเกตสามประการ

ยอห์น 19:1

(1) พระเยซูผู้ปราศจากบาป

* ปีลาตประกาศถึงสามครั้งว่าพระองค์ไม่มีความผิด (18:38, 19:4, 6)

* ทำไมพระองค์จึงทรงทนทุกข์? เพราะทรงเป็น “พระเมสสิโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” (1:29), ทรงเป็น “พระเมสสิโปดกปัสกา” (1คร 5:7), และความทุกข์กับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเป็นความสำเร็จของพระคัมภีร์ คือพระประสงค์ของพระเจ้า (เทียบ ข้อ 28, 36)

“แต่ท่านถูกแทงเพราะความทรยศของเรา ท่านบอบช้ำเพราะความผิดบาปของเรา การตีสอนที่ทำให้เรามีสันติสุขตกอยู่กับท่าน และที่ท่านถูกเยียนตี เราก็ได้รับการรักษา เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ ต่างคนต่างหันไปตามทางของตนเอง และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาปของเราทุกคนไว้บนท่าน” (อิสยาห์ 53:5-6)

(2) บาปของมนุษย์

ความโหดร้าย/ความแข็งกระด้างของหัวหน้าบรูทัสและฝูงชน (ข้อ 6, 15)

แสดงให้เห็นความสุดโต่งและความรวดเร็วของบาป

* ทำไมพวกเขาจึงพยายามฆ่าพระองค์เช่นนั้น? เพราะการกระทำของตนชั่ว จึงรักความมืดมากกว่าความสว่าง

บทที่ 3

รักความมืดมากกว่า

ยอห์น 3:19

* ปีลาตกลัว (ข้อ 8) แต่ความกลัวนั้นไม่ได้นำไปสู่การกลับใจ/การตัดสินใจ จึงพลาดโอกาส

* ทำไมปีลาตจึงไม่ปล่อยพระเยซูในที่สุด? เพราะกลัวเสียตำแหน่ง (ข้อ 12), กลัวมนุษย์มากกว่าพระเจ้า และท้ายที่สุดเพราะรักเกียรติของมนุษย์มากกว่าพระสิริของพระเจ้า (12:43)

(3) พระเยซูผู้ทรงเป็นกษัตริย์แท้

* “ขอทรงพระเจริญ กษัตริย์ของชาวยิว” (ข้อ 3), “ดูเถิด กษัตริย์ของพวกท่าน” (ข้อ 14), พวกเขาปฏิเสธกษัตริย์ (ข้อ 15), “สิ่งที่เขียนแล้วก็เขียนแล้ว” (ข้อ 19), ผู้คนต้องการกษัตริย์ตามที่ตนอยากได้ คือกษัตริย์ทางการเมืองและมีกำลัง (เทียบ 6:15) หากไม่มีดาบฝ่ายวิญญาณ ก็ไม่อาจเห็นกษัตริย์แท้ได้

* กษัตริย์ผู้ทรง “ทำสำเร็จแล้ว” เพื่อความรอดของประชากรของพระองค์ (ข้อ 30), กษัตริย์ผู้ทรงพิชิตศัตรู

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 3:1

(1) จงอธิษฐาน: จงทูลขอให้สามารถเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นกษัตริย์แท้ ผู้สิ้นพระชนม์แทนบาปของเรา

“จงดู! พระเมษโปดก” (1:29) “จงดู! กษัตริย์ของพวกท่าน” (ข้อ 14)

(2) จงตัดสินใจ: จะรับพระเยซูเป็น “กษัตริย์ของคุณ” หรือจะติดตาม “กษัตริย์อื่น”

จะกลัวผู้คนเหมือนปีลาต หรือจะเอาชนะความกลัวและติดตามพระเยซูเหมือนนิโคเดมัส? (ข้อ 39)

* อย่าพลาดโอกาส! อย่าปฏิเสธคำเชิญของพระเยซู เวลาที่พระเยซูจะไม่ตรัสกับคุณมาถึง (ข้อ 9)

(3) จงติดตาม: จงแบกกางเขนของตนและติดตามพระเยซู (ลก 9:23) พระเยซูผู้ทรงทนต่อความเจ็บปวดและการดูหมิ่น ทรงให้เราตามรอยพระบาทของพระองค์ (ฮบ 13:13)

บทที่ 20

บทที่ 20 พระเยซูผู้ทรงเป็นขึ้นเพื่อเราและประทานพันธกิจแก่เรา

ยอห์น 20:1

พระเยซู

เนื้อหา

ยอห์น 20:1

* ข้อ 1-29: การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและการทรงปรากฏแก่สาวก

* ข้อ 30-31: จุดประสงค์ที่เขียนหนังสือเล่มนี้

คำถาม

ยอห์น 20:1

(1) ทำไมตอนแรกสาวกจึงไม่ยอมเชื่อการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู?

(2) ทำไมพระเยซูจึงไม่ทรงปรากฏแก่ “ทุกคน” ในเวลานั้น? ทำไมจึงทรงปรากฏแก่โธมัสหลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์?

(3) จุดประสงค์หรือเหตุผลที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นคืออะไร?

ข้อสังเกต

ยอห์น 20:1

* ความไม่เชื่อของสาวก (ข้อ 9, 25): แม้เห็นอุโมงค์ว่างเปล่าและผ้าป่านที่จัดไว้อย่างเรียบร้อยก็ยังไม่เข้าใจ โธมัสได้ยินแล้วก็ไม่เชื่อ

* หลังจากพระเยซูทรงปรากฏแล้ว จึงเริ่มเชื่อ (ข้อ 16, 20, 29) พระองค์ทรงรักษาพระสัญญา

บทที่ 16

ทรงรักษาพระสัญญา: เราจะสำแดงตัวแก่พวกท่าน (เทียบ 14:21),
พวกท่านจะเห็นเราอีกและจะยินดี

ยอห์น 16:22

* พระเยซูทรงเรียกสาวกที่ไม่มีความเชื่อและ “ทรยศ” พระองค์ว่า “พี่น้องของเรา”

(ข้อ 17)

* ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู (ข้อ 28)

จุดประสงค์ที่พระเยซูทรงเป็นขึ้น ซึ่งพบได้ในเนื้อเรื่อง

ยอห์น 16:1

(1) ข้อ 17: เพื่อเสด็จขึ้นไปหาพระบิดา “ด้วยพระกาย” เพื่อความสมบูรณ์ของความรอดของเรา

☐ พระองค์เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาเพื่ออะไร? ☐ เพื่อเตรียมที่อยู่

บทที่ 14

(14:2), ☐ เพื่อสามัคคีธรรมนิรันดร์

ยอห์น 14:23

☐ เพื่อให้เราอยู่ด้วยกัน คือมีสามัคคีธรรมกับพระเยซูในที่ที่พระองค์ประทับอยู่ (14:3, 17:24-26), “นี่คือชีวิตนิรันดร์”

(2) ข้อ 21-23: เพื่อทรงพบเรา (16:22), ประทานสันติสุข (14:27), ส่งเราออกไป (17:18),

ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ (15:26), และประทานสิทธิอำนาจแก่คริสตจักร (เทียบ มธ 18:18)

☐ ทรงส่งเราไปในโลกเพื่ออะไร? เพื่อรับพันธกิจการเป็นพยาน (15:27),

☐ พันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของ “คริสตจักร”

(เทียบ กจ 4:20), พระองค์ประทานพันธกิจและส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเพื่อให้สามารถรับพันธกิจนั้นได้

(3) ข้อ 27: เพื่อประทานความเชื่อ

☐ ทรงให้เห็นแล้วเชื่อ แต่ผู้ที่ไม่เห็นและเชื่อก็เป็นสุข (ข้อ 29) เราเชื่อได้เพราะได้รับพระพร

☐ อัครทูตทั้งหลายกลายเป็นพยานเรื่องการสิ้นพระชนม์ มีการบันทึกพระคัมภีร์ (ข้อ 31),
แม้วันนี้พระวจนะก็ยังถูกประกาศ และความเชื่อเกิดจากการได้ยิน (เทียบ โรม 10:17)

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 14:1

(1) จงมองดูองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิต ผู้ทรงเป็นขึ้นเพื่อเรา เพื่อความสมบูรณ์ของความรอดของเรา
และเพื่อสนิทกับเราโดยพระวิญญาณ

(2) จงอธิษฐานขอให้พระองค์ทรงเปิดใจเรา (ลก 24:45) เพื่อจะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเชื่อได้

บทที่ 21

เนื้อหา

ยอห์น 21:1

* ข้อ 1-23: พระเยซูทรงปรากฏแก่สาวกเป็นครั้งที่สาม (ข้อ 14)

* ข้อ 24-25: คำกล่าวสุดท้ายของผู้เขียน

คำถาม

ยอห์น 21:1

* ทำไมเปโตรและสาวกจึงออกไปจับปลา? สิ่งนี้หมายถึงอะไร?

* ทำไมพระเยซูจึงถามคำถามที่คล้ายกันถึงสามครั้ง?

* อัครทูตยอห์นต้องการบอกอะไรแก่ผู้อ่านในเวลานั้นผ่านบทสุดท้าย?

ข้อสังเกต

ยอห์น 21:1

(1) ความสับสนของสาวก? พวกเขากลับไปสู่อาชีพเดิมก่อนถูกเรียก คือชาวประมง (ข้อ 3) และเหมือนตอนที่ถูกเรียก
(ลก 5:5) พวกเขาจับปลาไม่ได้เลยสักตัว (ข้อ 5)

(2) พระเยซูผู้ทรงเติมเต็มความจำเป็น (ข้อ 6) ทรงเตรียมอาหารเข้าให้ด้วยพระองค์เอง (ข้อ 9-13)
และทรงแสดงแบบอย่างของคำว่า ‘จงเลี้ยงแกะของเรา’ (ข้อ 15)

(3) พระเยซูผู้เสด็จเข้ามาอย่างอ่อนโยน: ไม่ทรงตำหนิ แต่ทรงให้พื้นที่ (ข้อ 15), พระเยซูผู้ทรงไว้วางใจ (ทรงมอบหน้าที่หลังคำตอบแรก-ข้อ 15), พระเยซูผู้ไม่ชักใช้ ไม่จู้จี้ แต่ทรงเรียกความตั้งใจของเปโตรออกมาและฟื้นฟูเขา (ข้อ 16-17)

(4) คำถามและคำตอบสามครั้ง:

☐ เจ้ายังรักเรามากกว่าคนเหล่านี้หรือ? ใช่ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์ ->

ไม่มั่นใจตนเองเกินไป (เทียบ มธ 26:33)

☐ เจ้ารักเราหรือ? (คำตอบเดียวกัน)

☐ เจ้ารักเราหรือ? (เปโตรเป็นทุกข์)

พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์ -> สารภาพด้วยความถ่อมใจ
หมายเหตุ: D.A. Carson มองว่าพระเยซูถามว่า “เจ้ารักเรามากกว่าสาวกคนอื่น ๆ รักเราหรือ?” แต่ Leon Morris สนับสนุนการตีความว่า “เจ้ารักเรามากกว่าสาวกคนอื่น ๆ และเราหรือ?” ไม่ควรให้ความหมายพิเศษต่อการใช้กริยา “รัก” [agapao], [phileo]

เป็นพิเศษ (D.A. Carson)

(5) พระเยซูผู้ทรงเรียกอีกครั้ง: “จงตามเรามา” (ข้อ 19), และทรงมอบพันธกิจว่า

“จงเลี้ยง/ดูแลแกะและลูกแกะของเรา” (ข้อ 15, 16, 17)

พระองค์ทรงรู้และทรงรับความอ่อนแอของสาวก คือความไม่รู้และการหลงทาง และทรงฟื้นฟูพันธกิจ
คือจุดประสงค์ของการทรงเรียก

(เทียบ มธ 4:19)

การประยุกต์ใช้

ยอห์น 21:1

(1) จงมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงรู้ความอ่อนแอของเราและทรงรับเราไว้!

จงมองดูองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเลือกเราก่อน และเมื่อเรายังเป็นศัตรู

พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อซื้อพระพรทุกอย่างที่เราจะได้รับ

(2) จงหยุดหลงทางบนเส้นทางแห่งความเชื่อ! จงตอบสนองต่อการทรงเรียกหรือคำเชิญของพระเยซู

จงติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญ (ข้อ 19)! จงทำพันธกิจแห่งการทรงเรียกของ “เรา” ให้สำเร็จ

(สถานการณ์ของผู้อ่านพระกิตติคุณยอห์น: การข่มเหงและความสงสัย)

(3) จงรู้ว่าทางแห่งการติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า คือทางแห่งกางเขน ไม่ใช่ทางง่าย (ข้อ 18) และจงพึ่งพาความช่วยเหลือกับฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากยิ่งขึ้น

สรุปรวม: จงเชื่อพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

จุดประสงค์ในการเขียนพระกิตติคุณยอห์นและสาระสำคัญ

ยอห์น 21:1

* จุดประสงค์ในการเขียน (20:30):

☐ เพื่อให้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า

☐ และเพื่อเมื่อเชื่อแล้วจะได้รับชีวิตในพระนามของพระเยซู

* สาระสำคัญ:

☐ พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (1:34, 49, 11:27), พระคริสต์ (1:41, 4:26, 17:3)

☐ เพราะพระเจ้าทรงรักโลก (3:16) พระองค์จึงประทานชีวิตแก่ผู้ที่เชื่อ

บทที่ 10

พระเยซูทรงเป็นใคร? (ความหมายของพระบุตรของพระเจ้า)

ยอห์น 10:1

(1) พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าพระบิดาทรงรัก คือพระบุตรองค์เดียว

บทที่ 5

* พระบิดาทรงรักพระบุตรตั้งแต่อนการทรงสร้าง

ยอห์น 5:20

(2) พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า

* พวกเขาพยายามฆ่าพระองค์ เพราะทรงทำพระองค์เสมอพระเจ้า (5:18) และตรัสว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

บทที่ 20

(10:33), โรมัส: “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์และพระเจ้าของข้าพระองค์”

ยอห์น 20:28

(3) พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจที่จะประทานชีวิต

* พระบิดาทรงประทานชีวิตที่อยู่ในพระองค์เองแก่พระบุตร (5:26), “การเป็นขึ้นจากตาย ชีวิต-ผู้ที่เชื่อในเรา”

บทที่ 11

จะได้รับชีวิตได้อย่างไร? โดยเชื่อพระเยซู (การบังเกิดใหม่)

ยอห์น 11:1

(1) รับพระองค์ไว้ หรือยอมรับพระองค์

* การต้อนรับก็คือการเชื่อ (1:12), การรับพระองค์ตามที่ตนต้องการ (6:15), การไม่กล้าเปิดเผยเพราะกลัว (12:42), การยอมรับพระเยซูตามพระวจนะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เกิด “จากเบื้องบน” (1:13, 3:3, 5)/ประทานความกล้าหาญ

(2) เห็นพระสิริของพระองค์ คือรู้จักและรักพระองค์

* พระองค์ทรงสำแดงพระสิริของพระเยซู (2:11), เสด็จมาเป็น “ความสว่าง” (1:9, 8:12, 12:46), หมายสำคัญที่ทรงรักษาคนตาบอด (9:39), การเห็นก็คือการเชื่อ (6:40-ผู้ที่เห็นและเชื่อ), ชีวิตนิรันดร์คือการรู้จัก (17:3), จงดูพระเมฆโปดก (1:29)/กษัตริย์ (19:14)!

(3) ฟังพระวจนะของพระองค์ คือเชื่อฟัง

* “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเราและตามเรา” (10:27), ผู้ที่ได้ยินเสียงจะมีชีวิต (5:25), พระองค์ทรงทำให้ลาซารัสมีชีวิตด้วยพระวจนะ และเพื่อให้คนได้ยิน พระองค์ทรงส่ง “พยาน” ออกไป

บทที่ 14

บทสรุป: จงเชื่อพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด

ยอห์น 14:1

(1) พระเจ้าทรงรักโลก คือคนบาป และพระเยซูทรงสละชีวิตเพื่อผู้ที่เชื่อ

(2) พระเจ้าทรงรับผู้ที่เชื่อพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า เป็นบุตรของพระเจ้า และประทานชีวิตนิรันดร์อย่างครบบริบูรณ์

(3) จงทูลขอต่อพระเจ้า ผู้ทรงรู้ความชั่วและความอ่อนแอของเรา ในพระนามของพระเยซู ขอความเชื่อ และขอให้มองเห็น

[07 หนังสือประวัติศาสตร์]

กิจการ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22 · บทที่ 23 · บทที่ 24 · บทที่ 25 · บทที่ 27 · บทที่ 28

บทที่ 1

บทนำกิจการของอัครทูต

กิจการ 1:1

แนะนำลูกา-กิจการ ดาร์เรล บ็อคกล่าวว่าสิ่งสำคัญคือการมองกิจการของอัครทูตจากมุมมองของพระกิตติคุณลูกา และชี้ให้เห็นความจำเป็นในการเชื่อมหนังสือสองเล่มของลูกาเข้าด้วยกัน เราต้องฟังศาสนศาสตร์ที่พระกิตติคุณลูกาและกิจการของอัครทูตบอกเล่าร่วมกัน ลูกา-กิจการเน้นความต่อเนื่องและความสำเร็จของพระสัญญาที่พระเจ้าประทานไว้

บทนำ

ผู้เขียนและจุดประสงค์ในการเขียน

กิจการ 1:1

ลูกา ผู้เป็นคนต่างชาตินคนเดียวในบรรดาผู้เขียนพระคัมภีร์ ได้เขียนพระกิตติคุณลูกาและกิจการของอัครทูต ซึ่งรวมกันแล้วกินเนื้อหาเกือบหนึ่งในสี่ของพันธสัญญาใหม่ เขาเดินทางในการเดินทางประกาศครั้งที่สองของเปาโล และเข้าร่วมอีกเมื่อเปาโลไปเยี่ยมเมืองฟิลิปปีในการเดินทางประกาศครั้งที่สาม (กจ 20:5-6) เขาเป็นแพทย์ที่รัก (คส 4:14) และเป็นเพื่อนร่วมงานที่สัตย์ซื่อซึ่งอยู่กับเปาโลระหว่างการถูกจองจำในกรุงโรมครั้งที่หนึ่งและครั้งที่สอง (กจ 28:8-9, 2ทธ 4:11) ตามธรรมเนียมแล้วเขามีชีวิตอยู่ถึงอายุ 74 ปี และเสียชีวิตที่บิธีเนียด้วยความเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือบางธรรมเนียมกล่าวว่าเขาถูกฆาตรกรสังหารในกรีซ “ลูกาอธิบายว่าคริสต์ศาสนาเริ่มต้นอย่างไร และข่าวประเสริฐของคริสต์ศาสนาแพร่ขยายกว้างออกจากเยรูซาเล็มไปจนถึงกรุงโรมอย่างไร” “ด้วยวิธีนี้ หนังสือสองเล่มนี้ครอบคลุมจุดเริ่มต้นของข่าวประเสริฐ การสถาปนาความรอดในพันธกิจของพระเยซู และการประกาศความรอดของคริสตจักรยุคแรก” (Howard Marshall, 1980)

จอห์น สตีลตันบรรยายลูกาว่าเป็นนักประวัติศาสตร์ นักการทูต และนักศาสนศาสตร์-ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

(1) ลูกาในฐานะนักประวัติศาสตร์

ในกลางศตวรรษที่ 19 F. C. Baur ผู้นำสำนักทือบิงเงิน สงสัยความเป็นประวัติศาสตร์ของกิจการของอัครทูต แต่ William Ramsay ลูกศิษย์ของเขา หลังจากศึกษาความเป็นประวัติศาสตร์ของกิจการอย่างลึกซึ้งแล้ว

ยอมรับว่าผู้เขียนกิจการเป็น “นักประวัติศาสตร์ชั้นหนึ่ง”

นอกจากนี้ Sherwin-White อาจารย์ประวัติศาสตร์โบราณแห่งมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดและนักประวัติศาสตร์กรีก-โรมันผู้เชี่ยวชาญ กล่าวไว้ดังนี้ “หลักฐานที่ยืนยันความแน่นอนทางประวัติศาสตร์ของกิจการนั้นท่วมท้น...

แม้แต่ในรายละเอียดเล็กน้อย ความพยายามจะปฏิเสธความแน่นอนทางประวัติศาสตร์พื้นฐานของหนังสือเล่มนี้ในปัจจุบันย่อมต้องดูไม่สมเหตุผลอย่างยิ่ง นักประวัติศาสตร์โรมันถือเรื่องนี้เป็นเรื่องปกติมานานแล้ว”

(2) ลูกาในฐานะนักการทูต

ลูกาตอบสนองอย่างไวต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อชาวประเสริฐแพร่ไปในจักรวรรดิโรมัน

และพัฒนาท่าทีต่างทางการเมือง เขาปกป้องคริสต์ศาสนาอย่างจริงจังจากความเข้าใจผิดของเจ้าหน้าที่โรมันที่มีต่อคริสต์ศาสนา (มาร์แชลล์มองว่าจุดประสงค์นี้เป็นจุดประสงค์รอง)

คริสเตียนไม่ใช่ผู้ปลุกปั่นหรือผู้ทำลายระเบียบสังคม แต่กลับเป็นผู้บริสุทธิ์ทั้งทางกฎหมายและศีลธรรม

และมีอิทธิพลที่ดีต่อสังคม พวกเขาไม่ได้สนใจจะสร้างจักรวรรดิอีกแห่งบนโลกนี้

แต่ดำเนินชีวิตอย่างมีศีลธรรมและทำการสงเคราะห์ เพื่อรอรับแผ่นดินของพระเจ้าซึ่งมองไม่เห็นและจะมาถึงในอนาคต

นอกจากนี้ ลูกายังอธิบายผ่านกระบวนการแพร่ของคริสต์ศาสนาว่า คริสต์ศาสนาไม่ใช่ศาสนาใหม่ แต่เป็น

“รูปแบบที่บริสุทธิ์ที่สุดของยิวศาสนา” ซึ่งทำให้อิทธิพลของยิวศาสนาสำเร็จ ตั้งแต่ศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตกาล

ยิวศาสนาได้รับเสรีภาพภายใต้การอนุญาตของจักรวรรดิโรมัน ดังนั้นการข่มเหงคริสต์ศาสนาจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ลูกาจึงใจบ้นทิกถึงสามครั้งว่าเมื่อเจ้าหน้าที่โรมันพิจารณาคดีเปาโล พวกเขายอมรับว่าเขาไม่มีความผิด

“ลูกาต้องการแสดงให้เห็นว่า ในสายตาของชาวโรมัน คริสต์ศาสนาเป็นผลของพัฒนาการที่ถูกต้องตามกฎหมายของยิวศาสนา และดังนั้นควรได้รับสถานะพิเศษแบบเดียวกันในฐานะศาสนาที่จักรวรรดิยอมรับ” (Howard Marshall, 1980)

ลูกาไม่ได้ปกป้องเพียงความสัมพันธ์ระหว่างคริสต์ศาสนากับสังคมเท่านั้น

แต่ยังปกป้องประเด็นสันติภาพภายในชุมชนคริสเตียนด้วย โดยเฉพาะกิจกรรมของเปาโลยอมทำให้ชุมชนเยรูซาเล็มที่มีอัครทูตสิบสองคนเป็นศูนย์กลางเข้าใจผิดได้ง่าย ลูกาปกป้องว่าคริสตจักรมากมายที่ถูกตั้งขึ้นในโลกคนต่างชาติ

เป็นคริสตจักรเดียวที่ “รับบัพติศมาในพระวิญญูณองค์เดียว” โดยมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง

“เป็นที่ชัดเจนว่าลูกาใส่เรื่องเหล่านี้ไว้ในเรื่องเล่าของเขา โดยผ่านการบรรยายถึงเปโตรและเปาโล

เพื่อแสดงว่าทั้งสองเป็นอัครทูตของพระคริสต์เหมือนกัน มีภารกิจ ชาวประเสริฐ และความน่าเชื่อถืออย่างเดียวกัน”

(John Stott, 1994)

(John Stott, 1994)

(3) ลูกาในฐานะนักศาสนศาสตร์และผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

ข้อเท็จจริงว่าลูกาเป็นนักศาสนศาสตร์ คือเขียนลูกา-กิจการด้วยการตีความทางศาสนศาสตร์ต่อประวัติศาสตร์คริสต์ศาสนา

ไม่ได้ทำลายความเป็นประวัติศาสตร์ของกิจการ นักวิจารณ์เชิงบรรณาธิการกล่าวว่าลูกาบิดเบือนประวัติศาสตร์และ

สร้างเรื่องเล่าเพื่อสร้างสารทางศาสนศาสตร์ขึ้นมา แต่ Howard Marshall ผู้เชี่ยวชาญด้านนี้กล่าวไว้ดังนี้

“ลูกาเป็นทั้งนักประวัติศาสตร์และนักศาสนศาสตร์... ในฐานะนักศาสนศาสตร์

ลูกาสนใจว่าสารของเขาเกี่ยวกับพระเยซูและคริสตจักรยุคแรกต้องตั้งอยู่บนประวัติศาสตร์ที่เชื่อถือได้...สิ่งที่ลูกาสนใจไม่ใช่ประวัติศาสตร์ในฐานะข้อเท็จจริงเท่านั้นแต่เป็นความหมายแห่งความรอดที่ปรากฏในประวัติศาสตร์”

มาร์แชลล์กล่าวว่าหัวข้อศูนย์กลางของศาสนศาสตร์ลูกาหรือ ลูกา-กิจการ คือความรอด และจอห์น สตีลตันกล่าวถึงจุดเน้นสามประการในศาสนศาสตร์ความรอดของลูกา

☐ ความรอดถูกเตรียมไว้โดยพระเจ้า (ลก 2:30-31, คำเทศนาของสเทเฟน/เปโตร/เปาโล)

☐ ความรอดถูกประทานโดยพระคริสต์ (ลก 2:11, 19:10, กจ 2:38-39, 13:38-39)

☐ ความรอดถูกเสนอแก่ทุกคน (ลก 2:31-32, กจ 2:17) ลูกาแสดงให้เห็นว่าการเสด็จมาของพระเยซู

การกำเนิดของคริสตจักร การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการขยายข่าวประเสริฐไปสู่โลกคนต่างชาติ

เป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิม นอกจากนี้ ลูกายังมีความห่วงใยเชิงอภิบาล หนุนใจธรรมิกชน และให้น้ำหนักแก่พันธกิจที่เป็นแก่นแท้ของคริสตจักร คือพันธกิจการประกาศ

เวลาที่เขียน

กิจการ 1:1

กิจการของอัครทูตไม่ได้บันทึกการตายของเปาโลในฐานะการประหารทางกฎหมายโดยชาวโรมันในสมัยจักรพรรดิเนโร (ค.ศ. 54-68, การข่มเหงใน ค.ศ. 64) การสันนิษฐานว่าเขียนในศตวรรษที่ 2 เป็นไปไม่ได้อย่างชัดเจน

และการสันนิษฐานว่าเขียนในทศวรรษ 80 หรือ 90 ก็มีความเป็นไปได้น้อย (มาร์แชลล์)

น่าจะเหมาะสมกว่าที่จะมองว่าเขียนก่อน ค.ศ. 70 คือก่อนการล่มสลายของเยรูซาเล็ม ณ ช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง (F. Bruce, Darrell Bock)

ลักษณะเด่น

กิจการ 1:1

(1) บางคน เช่น Johann Albrecht Bengel ในศตวรรษที่ 18 เสนอให้ตั้งชื่อว่า “กิจการของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

(The Acts of the Holy Spirit) แต่จอห์น สตีลตันกล่าวว่า “กิจการของอัครทูต”

เน้นองค์ประกอบฝ่ายมนุษย์มากเกินไป ขณะที่ “กิจการของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

เน้นองค์ประกอบฝ่ายพระเจ้ามากเกินไป และเขาเสนอชื่อดังนี้ “พระดำรัสและพระราชกิจต่อเนื่องของพระเยซู

ซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยพระวิญญาณของพระองค์ผ่านอัครทูตของพระองค์” (กจ 1:1-2)

“นักวิชาการบางคนต้องการเน้นพระวิญญาณเป็นแกนกลาง แต่พระราชกิจของพระวิญญาณอยู่ภายใต้การทรงนำอย่างอธิปไตยของพระเจ้า และอยู่ภายใต้พระเยซูผู้ทรงเป็นสื่อกลางในการส่งพระวิญญาณมา (กจ 2:32-36)” (Darrell Bock, 2007)

(2) กิจการของอัครทูตยอดเยี่ยมมากทั้งในด้านภาษาและลีลาการเขียน Howard Marshall
ชี้ว่าการบรรยายประวัติศาสตร์ในกิจการถูกกล่าวด้วย “ศิลปะทางวรรณกรรมอย่างตั้งใจ”
และเป็นวรรณกรรมสำหรับผู้อ่านที่มีการศึกษา

(3) ประมาณหนึ่งในสามของกิจการของอัครทูตมีคำเทศนาอยู่ด้วย

สารบัญ (ตามการวิเคราะห์โครงสร้างของ Howard Marshall)

คำนำ

กิจการ 1:1-5

ในโลกโบราณ หนังสือชุดหนึ่งโดยทั่วไปประกอบด้วยหลายส่วนหรือหลายเล่ม และแต่ละส่วนมักมีคำนำสั้น ๆ
ลูกาผู้เขียนเตรียมเวทีของกิจการของอัครทูต โดยเน้นพระบัญชาของพระเยซู ความจริงของการฟื้นคืนพระชนม์
และพระสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

1:1-2 เรโอฟิลัส (“ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า”) เป็นบุคคลจริง เขาเป็นคนที่มีความสูง (ลก 1:3-ท่านผู้ทรงเกียรติ)
และอาจเป็นผู้ที่เพิ่งมาเป็นคริสเตียน การอุทิศหนังสือให้บุคคลเฉพาะเป็นรูปแบบที่พบได้ทั่วไปในโลกวรรณกรรมเวลานั้น
น ลูกาต้องการเขียนงานที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับรากฐานของคริสต์ศาสนาให้เขา หนังสือเล่มแรก (พระกิตติคุณลูกา)
เขียนตั้งแต่เรื่องที่ “พระเยซูทรงเริ่มทำและสั่งสอน”

จนถึงเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงบัญชาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์
สาวกได้รับการแต่งตั้งเป็นอัครทูตแล้ว (ลก 6:13) คำว่าอัครทูตเป็นคำที่หมายถึงผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นพยานเรื่องการฟื้น
คืนพระชนม์ และนอกจากกรณีที่ใช้กับเปาโลและบาร์นาบัสในความหมายกว้างภายหลัง (14:14)
โดยทั่วไปคำนี้หมายถึงสาวกสิบสองคนเสมอ

1:3-5 หลังจากทรงทนทุกข์ คือสิ้นพระชนม์ พระเยซูทรงพิสูจน์การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์แก่อัครทูตอย่างแน
ชัด ทรงสอนเรื่อง “แผ่นดินของพระเจ้า” (เทียบ ลก 4:43) และทรงบัญชาไม่ให้ออกจากเยรูซาเล็ม แต่ให้คอย
“พระสัญญาของพระบิดา” คือบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เทียบ อสย 32:15, ยอล 2:28, ลก 3:16)

“และนี่แน่ะ เราจะส่งสิ่งที่พระบิดาของเราทรงสัญญาไว้มาเหนือท่านทั้งหลาย
แต่จงคอยอยู่ในกรุงนี้จนกว่าท่านจะได้รับการสวมหีบด้วยฤทธิ์เดชจากเบื้องบน” (ลก 24:49)

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู

กิจการ 1:6-11

ตอนนี้สนใจอย่างลึกซึ้งมากกว่าตัวเหตุการณ์การเสด็จขึ้นเองว่า ในเวลานั้นมีสิ่งใดถูกกล่าว

1:6-8 “เพราะฉะนั้น” ความสนใจของสาวกอยู่ที่เวลาของการสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า คือการฟื้นฟูอาณาจักรอิสราเอล (ลก 19:11) แต่คำตอบของพระเยซูปฏิเสธความหวังแบบชาตินิยม การเมือง และการฟื้นฟูทางโลกอย่างเด็ดขาด (เทียบ มก 13:32 “พระบิดาเท่านั้นทรงทราบ”) เวลานั้นอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า “ในยุคพันธสัญญาเดิม พระราชอำนาจของพระเจ้าปรากฏบนโลกโดยเฉพาะในประชาชาติอิสราเอล... เมื่อราชอำนาจล่มสลายและเอกราชของชาติสิ้นสุดลง แนวคิดใหม่เรื่องแผ่นดินของพระเจ้ายกเกิดขึ้น ซึ่งถูกกำหนดให้เปิดเผยอย่างบริบูรณ์บนโลกในเวลาภายหลัง (ดู ดนล 2:44, 7:13-14) เมื่อเราเข้าใจคำสอนพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า เราต้องยึดแนวคิดภายหลังนี้ไว้... ตามคำสอนของอัครทูต การพิพากษาโลกจะเกิดขึ้นพร้อมกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ คือปารูเซีย ซึ่งเป็นการปรากฏอย่างสมบูรณ์และสุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้า” (F. F. Bruce, 1988) สิ่งที่สาวกต้องทำมีเพียงอย่างเดียว คือเป็นพยานจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ดังนั้นพระดำรัสแห่งพระบัญชาเรื่องพันธกิจการเป็นพยานของพระเยซูในตอนนี้อยู่ไม่เพียงให้หัวข้อของกิจการของอัครทูตทั้งเล่มแก่เราเท่านั้น แต่ยังเสนอรายการพื้นฐานทางเนื้อหาเกี่ยวกับทิศทางการประกาศสามด้าน คือ ‘เยรูซาเล็ม’ ‘ทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย’ และ ‘จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’” (Richard Longenecker, 1984)

1:9 ลูกาบรรยายการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูว่าเป็นเหตุการณ์ที่มองเห็นได้ “เรื่องนี้ไม่อาจบรรยายได้ทั้งหมดด้วยถ้อยคำและหมวดหมู่ที่เป็นของโลกเท่านั้น จึงถูกแสดงออกด้วยภาษาภาพเชิงสัญลักษณ์... การกล่าวเช่นนี้ไม่ได้ปฏิเสธความจริงหรือความเป็นประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน แต่ยอมรับว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นอยู่นอกเหนือการบรรยายตามตัวอักษรอย่างเรียบง่าย” (Howard Marshall, 1980)

“ดังนั้น หลังจากพันธกิจบนโลกของพระเยซูซึ่งพระองค์ทรงกระทำด้วยพระกายและอย่างเปิดเผย ก็มีพันธกิจฝ่ายสวรรค์ของพระเยซูที่กระทำโดยพระวิญญาณผ่านอัครทูตของพระองค์ตามมา และจุดแบ่งระหว่างพันธกิจทั้งสองคือการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู การเสด็จขึ้นไม่เพียงเป็นจุดจบของหนังสือเล่มแรกของลูกาและจุดเริ่มต้นของหนังสือเล่มที่สองเท่านั้น แต่ยังเป็นการสิ้นสุดพันธกิจบนโลกของพระเยซูและการเริ่มต้นพันธกิจฝ่ายสวรรค์ของพระองค์ด้วย” (John Stott, 1994)

1:10-11 สาวกกำลังจ้องมองท้องฟ้าด้วยใจแบบใด? คำตอบของ “ชายสองคนสวมเสื้อขาว” (ลก 24:4, เทียบ ธรบ 19:15-พยาน) ดูเหมือนตำหนิพวกเขาโดยนัย และทูตสวรรค์เหล่านั้นกล่าวว่าพระเยซูองค์นี้จะเสด็จกลับมา “ในลักษณะเดียวกัน” กับที่สาวกเห็นพระองค์เสด็จขึ้นไป จนกว่าจะถึงเวลานั้น งานที่สาวกต้องทำได้รับมอบไว้แล้ว

สาวกกลับไปยังเยรูซาเล็ม

กิจการ 1:12-14

ตอนนี้แสดงให้เห็นว่าสาวกเชื่อฟังพระบัญชาสุดท้ายของพระเยซู

1:12-14 พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์จากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเยรูซาเล็ม ภายในระยะประมาณ 1.2 กิโลเมตร ใกล้เบธานี (ลก 24:50) และสาวกกลับไปยังเยรูซาเล็มตามพระบัญชาของพระเยซู เพื่อรอคอย “พระสัญญาของพระเจ้า”

สาวกสิบเอ็ดคนของพระเยซู (ลก 6:14-16), พวกผู้หญิง (ลก 8:2-3, 24:10), มารดาของพระเยซู และน้องชายของพระองค์ ต่าง “ร่วมใจกัน” (=4:24 ด้วยใจเดียวกัน) อุทิศตัวในการอธิษฐาน (=6:4) อยู่ต่อเนื่อง (กาลสมบุญในอดีต)

อัครทูตคนที่สิบสอง

กิจการ 1:15-26

ตอนนี้เป็นเรื่องการเลือกอัครทูตมาแทนยูดาสอิสคาริโอท “ในวันเหล่านั้น” ในบางแง่ อาจรู้สึกเหมือนเป็นส่วนแทรกที่ไม่สำคัญ ทำไมการเติมจำนวนอัครทูตให้ครบ 12 คนจึงสำคัญเช่นนั้น? ลูกาให้ความสำคัญกับส่วนนี้ในความเกี่ยวข้องกับ “การทำพันธกิจแห่งการเป็นพยานให้สำเร็จ”

“ทั้งสิบสองคนสำคัญ เพราะจำนวนนั้นเท่ากับจำนวนเผ่าของอิสราเอล และน่าจะชี้ว่าอัครทูตเป็นผู้นำของอิสราเอลใหม่”

(F. F. Bruce, 1988) “สาวกสิบสองคน... ถูกคาดหวังว่าจะนั่งบนบัลลังก์พิพากษาอิสราเอลสิบสองเผ่า (ลก 9:1-6, 22:28-30) การเติมจำนวนให้ครบอาจมีเจตนาเพื่อแสดงว่า การกิจการเป็นพยานถึงพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์สำหรับชาวยิวต้องดำเนินต่อไปแม้หลังการสิ้นพระชนม์” (Marshall)

“ประเด็นของสาวกคือการฟื้นฟูจำนวนสิบสองให้ครบ และโดยการทำเช่นนั้น แสดงว่าพวกเขาเป็นชุมชนที่เหลืออยู่ของอิสราเอลซึ่งได้รับการรื้อฟื้นใหม่” (Darrell Bock, 2007)

1:15 ตามกฎหมายยิว จำนวนขั้นต่ำของผู้ชายเพื่อจัดตั้งชุมชนที่มีสภา (council) คือ 12 คน ลูกากล่าวว่าชุมชนของพระเยซูมีขนาดเพียงพอที่จะตั้งชุมชนใหม่ในมุมมองแบบยิว เราต้องจำไว้ว่าลูกากำลังปกป้องชุมชนคริสเตียนในเชิงสังคม-การเมือง

1:16-17 เปโตรพูดในฐานะผู้นำ เขากล่าวว่าความตายของยูดาสอิสคาริโอทและการที่คนอื่นต้องรับ “การปรนนิบัติ/การรับใช้/พันธกิจ” ([diakonia]=ลก 10:40) ของเขานั้นถูกพยากรณ์ไว้ในพระคัมภีร์ จึงต้องยอมรับเรื่องนี้และเลือกอัครทูตใหม่ เปโตรอ้างสดุดีของดาวิด (ข้อ 20) และกล่าวว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านดาวิด

1:18-19 ข้อนี้เป็นบันทึกเรื่องที่เล่ากันเกี่ยวกับความตายของยูดาส ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของคำปราศรัยของเปโตร แต่เป็นเนื้อหาที่แทรกเข้ามา บันทึกนี้แตกต่างจากคำอธิบายในมัทธิว (มธ 27:5-8, แขนงคอตาย) อยู่บ้าง แต่สามารถประสานกันได้ Longenecker มองว่าลูกาอธิบายความตายของยูดาสอย่างละเอียดเพื่อพรรณนาชะตากรรมอันน่าสังเวชของยูดาสผู้ทรยศ

1:19-20 ต่อจากข้อ 17 มีการอ้างสดุดีสองตอน (69:25, 109:8) ในการอ้างครั้งแรก คำว่า “ของพวกเขา” ถูกตั้งใจเปลี่ยนเป็น “ของเขา” ในที่สุด ที่ดินที่ซื้อด้วย “ค่าจ้างแห่งความอธรรม” ของยูดาสกลายเป็น “สุสานของคนต่างถิ่น” (มธ 27:7) การอ้างครั้งที่สองให้เหตุผลอันชอบธรรมแก่การเติมตำแหน่งของเขา ความจำเป็นในการแทนอัครทูตตั้งอยู่บนพื้นฐานของ “การทรยศ”

ของยูดาส เมื่ออัครทูตยากอบตายในบทที่ 12 และภายหลังเมื่ออัครทูตคนอื่น ๆ ตาย คริสตจักรไม่ได้เลือกอัครทูตแทนหรือสืบทอดตำแหน่ง

1:21-22 เสนอคุณสมบัติของอัครทูตที่จะถูกเลือกใหม่และจุดประสงค์ของบทบาทนั้น เขาต้องเป็นคนที่อยู่ร่วมกับสาวกตั้งแต่เวลาบัพติศมาของยอห์นจนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ไม่ใช่เพียงพยานผู้เห็นเหตุการณ์ แต่ต้องเป็นผู้ที่อยู่ร่วมกับสาวก และจากนี้ไปจะร่วมเป็นพยานถึง “การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู” ซึ่งเป็นพันธกิจของคริสตจักร ในฐานะชุมชน ความสัมพันธ์กับอัครทูตคนอื่น ๆ ถูกเน้นอย่างชัดเจน

1:23-26 พี่น้องเสนอชื่อโยเซฟ บุตรของสับบัส ผู้มีชื่อภาษาละตินว่ายูลิอุส และมัทธิอัส หลังจากอธิษฐานแล้ว พวกเขาจับสลากและตั้งมัทธิอัสเป็นอัครทูต พวกเขาอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยซู ขอให้ทรงแสดงผู้ที่จะมาแทน “การปรนนิบัติ [diakonia] และตำแหน่งอัครทูต”

ซึ่งพระองค์ทรงเลือก และยอมรับผลการจับสลากว่าเป็นพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า นักวิชาการบางคนอ้างว่าการเลือกมัทธิอัสไม่ใช่พระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอัครทูตที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกโดยตรงคือเปาโล บรูซคัดค้านความเห็นนี้อย่างหนักแน่น

ประวัติศาสตร์คริสตจักรของยูเซบิอุส (ค.ศ. 324) เล่าว่ามัทธิอัสเป็นหนึ่งในสาวกเจ็ดสิบคน และธรรมเนียมภายหลังเล่าว่าเขาไปเป็นมิชชันนารีที่เอธิโอเปีย

บทที่ 2

พระองค์ทรงเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา

กิจการ 2:1-13

2:1 ในวันเพ็นเทคอสต์ คือเทศกาลสัปดาห์/เทศกาลเก็บเกี่ยว สาวกประมาณ 120 คน? (1:15)

รวมกันอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง เพื่ออธิษฐานหรือไม่? (เทียบ 1:14) เหมือนปัสกาเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์อพยพ

ในเวลานั้นเพ็นเทคอสต์ก็เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาของโนอาห์และการรื้อฟื้นพันธสัญญาของโมเสส (หนังสือยูบิลี บทที่6) เหตุที่เรียกว่า “เพ็นเทคอสต์” [pentekost] เพราะวันนี้เป็นวันที่ห้าสิบ นับจากวันอาทิตย์แรกหลังปัสกา (ลนต23:16)

2:2-4 ทันใดนั้นมีเสียงเหมือนลม [pneuma] พัดแรงกล้าเกิดขึ้นและเต็มบ้านทั้งหลัง ไม่ใช่ลมจริง ๆ ที่พัด แต่เป็นปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ “ลมเป็นเครื่องหมายแห่งการทรงสถิตของพระเจ้าในฐานะพระวิญญาณ” (Marshall) แล้วมีสิ่งที่เหมือนลิ้นไฟ [glissa] แยกออกและอยู่บนแต่ละคน (เทียบ อพย 24:17)

ทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ([pimplmi]=4:8, 13:9, ลก 1:15)

“พระองค์จะทรงให้บังเกิดมาพวกท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ” (ลก 3:16) แล้วพวกเขาเริ่มพูดภาษาอื่น ๆ [glissa] ตามที่พระวิญญาณทรงให้พูดอย่างเปิดเผย (=ข้อ 14) ตามข้อ 8 ภาษาอื่นหรือภาษาท้องถิ่น/ภาษาแปลก ๆ ที่พวกเขาพูดนั้นเป็น “ภาษามนุษย์”

ในกิจการ สิ่งที่เรียกว่า “เต็มเปี่ยม” ยังถูกเรียกว่า “รับบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (1:5, 11:16), “ถูกเทลงมา” (2:17, 10:45), และ “ได้รับ” (10:47)... เนื้อหาสำคัญกว่าวิธีการ และสื่อกลางไม่ใช่สาร

2:5-13 “ชาวยิวผู้เคร่งศาสนา” จาก “ทุกประชาชาติใต้ฟ้า” มาพำนักในเยรูซาเล็มเพื่อฉลองปัสกาและเพ็นเทคอสต์ และเมื่อได้ยินภาษาต่าง ๆ ของสาวกก็พากันมารวมตัวกัน สาวกคงออกมานอกบ้านแล้ว

และสถานที่ที่ผู้คนมากมายรวมกันน่าจะเป็นลานพระวิหาร คนที่รวมกันอยู่รู้ว่าสาวกเป็นชาวกาลิลี

และประหลาดใจเมื่อได้ยินพวกเขาพูด “กิจการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า” ในภาษาของตนเอง [dialektos] ผ่านสาวก

ลูกาพรรณนาให้เห็นว่าเป็นเหตุการณ์ที่น่าตกใจอย่างมาก (สับสนวุ่นวาย-ข้อ 6, ประหลาดใจและพิศวง-ข้อ 7,

เรื่องนี้เป็นอย่างไร-ข้อ 8, ทุกคนประหลาดใจและงุนงงว่าเกิดอะไรขึ้น-ข้อ 12) บางคนเยาะเย้ยว่าพวกเขาเมา

คนที่มารวมกันอยู่คือชาวปาร์เธีย มีเดีย เอลาม เมโสโปเตเมีย-ฝั่งตะวันออกของจักรวรรดิโรมัน (อิหร่าน)

ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอาราเมค, ยูเดีย, คัปปาโดเกีย/ปอนทัส/เอเชีย/ฟรีเจีย/บิซัฟเลีย-แถบเอเชียไมเนอร์ (ตุรกี), อียิปต์,

แคว้นต่าง ๆ ของลิเบียใกล้ไซริน-แถบตะวันตกของโรม, โรม-มีอาณานิคมชาวยิวตั้งแต่ศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสตกาล

และในศตวรรษที่ 1 น่าจะมีชาวยิวประมาณ 50,000 คน-ทั้งชาวยิวและผู้เข้ารีต, ชาวกรีกและชาวอาหรับ (ข้อ 9-11,

เทียบคำอธิบายของบรูซ) “การพูดภาษาแปลก ๆ หรือการพูดในภาวะเคลิบเคลิ้มแบบใด ๆ

ไม่อาจเป็นหลักฐานของการทรงสถิตของพระวิญญาณได้ ในกรณีปัจจุบัน

เนื้อหาของถ้อยคำที่กล่าวในภาวะเหนือธรรมชาตินั้นคือ ‘กิจการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า’ (ข้อ 11)

และขอบเขตของภาษาที่ใช้ประกาศถ้อยคำเหล่านั้นบ่งชี้ว่าลูกาต้องการเสด็จมาของพระวิญญาณว่าเป็นการเตรียมเพื่อออก
ารประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลก” (Bruce) “สิ่งนั้น [ภาษาแปลก ๆ]

เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นหนึ่งใหม่ในพระวิญญาณ ซึ่งข้ามกำแพงเชื้อชาติ ชาติ และภาษา...

ตั้งแต่บรรพบุรุษคริสตจักรยุคแรก นักอธิบายพระคัมภีร์มองพระพรแห่งเพ็นเทคอสต์ว่าเป็นการกลับคำสาปของหอบาเบ

ลอย่างมีแผนและอย่างน่าตื่นตา ที่บาเบล ภาษามนุษย์สับสนและชนชาติต่าง ๆ กระจัดกระจาย ที่เยรูซาเล็ม

กำแพงภาษาถูกเอาชนะอย่างเหนือธรรมชาติ” (Stott) วันนี้ประวัติศาสตร์พิเศษของ “การเทลงมาของพระวิญญาณ”

เช่น “การฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณ” ยังสามารถเกิดขึ้นต่อไปได้หรือไม่?

จอห์น สตีลตันให้ความเข้าใจสำคัญต่อข้อถกเถียงนี้ (เรื่องการเปรียบเทียบ “ภาษาแปลก ๆ ในกิจการ” กับ “ภาษาแปลก ๆ ใน 1 โครินธ์” ให้ดูคำอธิบายของสตีลตันด้วย) “เพ็นเทคอสต์ถูกเรียกว่า ‘การฟื้นฟูฝ่ายศาสนา’ ครั้งแรก และคำนี้ถูกต้อง จุดประสงค์ของการใช้คำนี้คือเพื่อแสดงถึงการมาเยือนพิเศษอย่างสิ้นเชิงของพระเจ้าอย่างหนึ่ง ซึ่งในการมาเยือนนั้น ชุมชนทั้งชุมชนรับรู้การทรงสถิตอันล้นพ้นของพระองค์อย่างสุดและใกล้ชิด เพราะฉะนั้น ไม่เพียงปรากฏการณ์ทางกายภาพ (ข้อ 2 เป็นต้นไป) แต่การสำนึกบาปอย่างลึกซึ้ง (ข้อ 37), ผู้กลับใจสามพันคน (ข้อ 41), และความยำเกรงที่แพร่ไปทั่ว (ข้อ 43) อาจเป็นเครื่องหมายของ ‘การฟื้นฟู’ ด้วย อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ใช่ความเป็นไปได้นี้เป็นข้ออ้างเพื่อลดความคาดหวังของเรา (‘นี่ก็เป็นการฟื้นฟูแล้ว’) หรือจัดสิ่งที่พระเจ้าตั้งใจให้คริสตจักรมีประสบการณ์ตามปกติไว้ในหมวดเหตุการณ์พิเศษ (‘ไม่มีการฟื้นฟู’) ลมและไฟเป็นสิ่งผิดปกติ และบางทีภาษาแปลก ๆ ก็เช่นกัน แต่ชีวิตใหม่และความยินดี สามัคคีธรรมและการนมัสการ เสรีภาพ ความกล้าหาญ และฤทธิ์เดช ไม่ใช่สิ่งผิดปกติ” (Stott)

เปโตรประกาศข่าวประเสริฐ

กิจการ 2:14-42

เปโตรเห็นว่าปรากฏการณ์ที่ผู้คนเห็นอยู่ในเวลานั้นคือความสำเร็จของคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิม คือการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมา และเขาเชื่อมของประทานแห่งพระวิญญาณนั้นกลับไปยังพระคริสต์ พร้อมกันนั้นเขาเป็นพยานถึงพระคริสต์ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ก็เป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์และเป็นหลักฐานว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แล้วเปโตรจึงเรียกร้องให้รับบัพติศมาเพื่อการอภัยบาปและของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

2:14-15 เปโตรในฐานะโฆษกถึงความสนใจของผู้คนและพูดอย่างเปิดเผย (=ข้อ 4)

คำแรกของเขาเป็นการโต้แย้งคำเยาะเย้ยว่าพวกเขาเมา

2:16-21 เขาอ้างคำพยากรณ์จากโยเอล (โยเอล 2:28-32, ฉบับเซปตัวจินต์)

และบอกเป็นนัยว่าคำพยากรณ์นั้นสำเร็จแล้ว ในการอ้างมีการปรับเล็กน้อยหลายจุด การปรับสำคัญคือคำว่า “ภายหลัง” ในโยเอลถูกเปลี่ยนเป็น “ในวาระสุดท้าย” (ข้อ 17)

นี่แสดงว่าเปโตรตั้งใจเน้นว่าเวลานี้คือ “วาระสุดท้าย” ที่คำพยากรณ์นั้นสำเร็จ นอกจากนี้ข้อ 19 ก็มีการเปลี่ยนแปลง ถ้า “หมายสำคัญบนแผ่นดินโลก”

หมายถึงภาษาแปลก ๆ ในเวลานี้ “การอัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์” ก็น่าจะหมายถึงความมืดเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ (ลก 23:44) (Marshall, Bruce)

2:22-24 เปโตรเริ่มอธิบายแบบยิวว่าคำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ในตอนท้ายของข้อความที่อ้างหมายถึงใคร

“องค์พระผู้เป็นเจ้า” นั่นคือพระเยซูผู้ทรงเป็นพระคริสต์ พระเจ้าทรงเป็นพยานถึงพระเยซูด้วยฤทธิ์อำนาจ หมายสำคัญ

และการอัศจรรย์ และทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นจากความตาย (ผู้ฟังจำนวนมากน่าจะเป็นคนที่อยู่ในเยรูซาเล็มตั้งแต่ก่อนปัสกา คือเหตุการณ์กางเขนของพระเยซู จนถึงฟื้นเทออสต์ และได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น) แต่ “พวกท่าน” ข้าพระองค์!

แม้แต่การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูก็อยู่ในแผนการและจุดประสงค์ของพระเจ้า คือ “แผนการที่กำหนดไว้” และ “การทรงทราบล่วงหน้า” (ชาวยิวคิดว่าความตายของพระเยซูเป็นเหตุผลที่พระองค์ไม่อาจเป็นพระคริสต์ได้)

เปโตรถือว่าฤทธิ์อำนาจ หมายสำคัญ และการอัศจรรย์ใหญ่ที่พระเยซูทรงกระทำเป็นข้อเท็จจริงที่รู้จักกันดีในเวลานั้น และแทนที่จะพยายามพิสูจน์การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เขาเพียงประกาศเรื่องนั้น พระองค์เป็นผู้ที่ความตายไม่อาจยึดไว้ได้

2:25-28 ครึ่งนี้เปโตรอ้างข้อความของดาวิด (สดด 16:8-11, ฉบับเชปตัวจินต์)

เพื่ออธิบายว่าทำไมพระองค์จึงไม่อาจถูกความตายยึดไว้ ดาวิดกล่าวว่าพระเจ้าจะไม่ทรงให้ “องค์บริสุทธิ์ของพระองค์” เห็น “ความเนาเปื่อย” [diaphthora]

2:29-31 เขาอธิบายว่าถ้อยคำในสดุดีที่อ้างนั้นไม่ได้ใช้กับดาวิดเอง แต่ใช้กับพระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ เพราะดาวิดตายแล้วและมีหลุมศพอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่พระเยซูไม่ได้ถูกทิ้งไว้ในแดนคนตาย ([Hades], ฮีบรู [Sheol]) และพระกายของพระองค์ไม่เห็นความเนาเปื่อย ดาวิดรู้ล่วงหน้าว่าพระเมสสิยาห์จะมาจากการเชื้อสายของเขา จึงมองล่วงหน้าและพยากรณ์ถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์

2:32 พระเยซูของคัมภีร์คือ “องค์บริสุทธิ์” หรือพระเมสสิยาห์ที่ดาวิดพยากรณ์ไว้

เปโตรเน้นอีกครั้งว่าการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นพระราชกิจของพระเจ้า และกล่าวว่า “พวกเรา” เป็นพยานของเรื่องนี้

2:33-35 พระเยซูถูกยกขึ้นด้วยพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า เรื่องนี้ก็ถูกพยากรณ์ไว้ด้วย (ข้อ 34-35, สดด 110:1)

และพระเยซูของคัมภีร์ได้รับ “พระสัญญาแห่งพระวิญญาณ” จากพระบิดา แล้วทรงลงมา

โดยการที่พระเยซูได้รับการยกย่อง พระองค์จึงสามารถแจกของประทานแห่งพระวิญญาณแก่ประชากรของพระองค์

“เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำเชลยไปเป็นเชลย และประทานของประทานแก่มนุษย์” (อฟ 4:8, เทียบ สดด 68:18)

2:36 ผู้ฟังคือ “พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมด” พวกเขาคือ “ชาวยิวและผู้เข้ารีตยิว” (ข้อ 10)

เปโตรเน้นอีกครั้งว่าผู้ที่ฆ่าพระเมสสิยาห์คือ “พวกท่าน” และบอกเป็นนัยว่าสิ่งนี้เป็นกรณีกบฏต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าที่พวกเขาเชื่อร่วมกัน พระเจ้าทรงประกาศอย่างเปิดเผยว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

(ระบุเป็นหนึ่งเดียวกับพระยาห์เวห์พระเจ้าในพันธสัญญาเดิม) และเป็นพระคริสต์

พระเยซูไม่ได้กลายเป็นพระเมสสิยาห์เพราะทรงฟื้นคืนพระชนม์ แต่เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์อยู่แล้ว จึงทรงฟื้นคืนพระชนม์ตามคำพยากรณ์และแจกของประทาน

2:37-38 เมื่อได้ยินถ้อยคำที่แทงใจของเปโตร คือพวกเขาเป็นผู้ฆ่าพระคริสต์ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้

พวกเขาก็เจ็บแปลบในใจและถามว่าควรทำอย่างไร เปโตรจึงสั่งให้ (1) กลับใจ และ (2) รับบัพติศมา “เพื่อ” [eis]

การอภัยบาป (เทียบ 3:19)

การกลับใจหมายถึงการเปลี่ยนใจหรือการหันกลับทิศทาง และบัพติศมาเป็นการรับในพระนามของพระเยซูเพื่อการอภัยบาป บัพติศมาเป็นการแสดงออกของความเชื่อ (เทียบ 20:21 “การกลับใจต่อพระเจ้าและ... ความเชื่อในพระคริสต์”) ส่วน “ในพระนามของพระเยซู [epi]”

ถ่ายทอดแนวคิดที่ว่าผู้รับบัพติศมาเข้าไปอยู่ในความจงรักภักดีต่อพระเยซู (Marshall) จงกลับใจและรับบัพติศมาในฐานะ “เครื่องหมายแห่งการอภัย” แล้ว [kai] จะได้รับ “ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์” (เอกพจน์)

“ของประทานทั้งสองเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด เพราะถ้าบัพติศมาเป็นสัญลักษณ์ภายนอก พระวิญญาณคือผู้ทรงทำให้การชำระภายในสำเร็จ” (Marshall) “การได้รับพระวิญญาณไม่ได้มีเงื่อนไขอยู่ที่บัพติศมาเอง แต่มีเงื่อนไขอยู่ที่บัพติศมาในพระนามของพระเยซูในฐานะการแสดงออกของการกลับใจ” (Bruce)

2:39 พระสัญญาเรื่อง “ของประทานแห่งพระวิญญาณ” (ข้อ 33) เป็นของทุกคนที่พระเจ้าทรงเรียก (เทียบ ยอห์น 2:32) กล่าวคือ พระสัญญานี้ข้ามรุ่นและข้ามชนชาติหรือภูมิภาค (เทียบ อพย 57:19) บ่อยครั้งข้อนี้ถูกอ้างเป็นหลักฐานสำหรับบัพติศมาทารก (“ลูกหลานของพวกเขา”) แต่เป็นการตีความที่หลุดจากบริบท (Marshall)

2:40-42 ข้อ 40 ทำให้รู้ว่าคำเทศนาหรือคำปราศรัยของเปโตรข้างต้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของถ้อยคำที่ถูกกล่าวจริง เปโตรเป็นพยานด้วยหลักฐานหลายอย่างว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ และเตือนให้บรรดาคนยุคคดโกงนี้ในวันนั้นคนที่รับคำของเปโตรและรับบัพติศมามีสามพันคน (เทียบ งานวิจัยล่าสุดประเมินประชากรเยรูซาเล็มในเวลานั้นไว้ราว 60,000 ถึง 120,000 คน-เฟอร์นันโด)

พวกเขาอุทิศตนต่อ

☐ คำสอนของอัครทูต [didach☐

☐ สามัคคีธรรม/การแบ่งปัน [koin☐nia]

☐ การหักขนมปัง (ศีลมหาสนิท) และ

☐ การอธิษฐาน (=1:14, 2:46, 6:4) “[อัครทูต] เล่าเรื่องของพระเยซูในสามด้าน

คือในฐานะเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ (ที่พวกเขาเห็นด้วยตาตนเอง), ในฐานะสิ่งที่มีความหมายทางศาสนศาสตร์ (ถูกตีความโดยพระคัมภีร์), และในฐานะสารร่วมสมัย (เผชิญหน้าผู้คนด้วยความจำเป็นในการตัดสินใจ)

เราก็มีความรับผิดชอบเดียวกันในวันนี้ที่จะกล่าวเรื่องของพระเยซูในฐานะข้อเท็จจริง หลักคำสอน และข่าวประเสริฐ” (Stott)

บทสรุปชีวิตของคริสตจักรยุคแรก

กิจการ 2:43-47

จำเป็นต้องอ่านตอนนี้โดยคำนึงว่าลูกากำลังปกป้องชุมชนคริสเตียนในด้านการเมือง-สังคมในฐานะนักการทูต (ดูบทนำ) นอกจากนี้ ตอนในรูปแบบนี้ยังปรากฏในบทที่ 4 (ข้อ 32-37) และบทที่ 5 (ข้อ 12-16)

และแสดงบทสรุปกับข้อสรุปของเนื้อหาก่อนหน้านี้

2:43 พระเจ้าทรงให้ “การอัศจรรย์และหมายสำคัญ” ปรากฏผ่านอัครทูต เหมือนที่พระองค์ทรงทำผ่านพระเยซู (ข้อ 22) คำสอนของอัครทูต (ข้อ 42) ไม่ได้ถูกส่งต่อด้วยคำพูดเท่านั้น แต่ได้รับการยืนยันด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

ดังนั้น ผู้คนจึงเกิดความยำเกรง “เพราะข่าวประเสริฐของเราไม่ได้มาถึงพวกท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดชด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม” (1ธส 1:5)

2:44-46 ลักษณะเด่นของชุมชนคริสเตียนยุคแรกคือการอยู่ร่วมกันและใช้สิทธิ์ความเป็นเจ้าของร่วมกัน พวกเขาขายทรัพย์สินของตนและแบ่งปันให้คนยากจนในชุมชน (เทียบ 4:32-37) ที่จริง “การอยู่ร่วมกัน” ในความหมายแท้มีอยู่ในชุมชนคุมราน หรือพวกเอสซีน แม้ในปัจจุบัน

คริสต์ศาสนายังต้องตระหนักอย่างจริงจังว่ามักกละเลยและบกพร่องในการดูแลคนยากจน (1ยน 3:16-17)

และควรถูกท้าทายจากบันทึกของคริสตจักรยุคแรก

นอกจากนี้ พวกเขา “อุทิศตนในการประชุมกันในพระวิหาร” (เทียบ 5:12-เนลียงซาโลมอน) และ “ตามบ้าน [kat oikon]” หักขนมปัง (รูปกริยาวิเศษณ์) รับประทานอาหารด้วยความยินดีและใจจริง (ศีลมหาสนิท)

เป็นไปได้ที่พวกเขาจะใช้ชีวิตร่วมกันทั้งหมดในลานพระวิหารหรือบ้านหลังหนึ่ง

เพราะไม่ใช่ทุกคนมีบ้านของตนเองในเยรูซาเล็ม และไม่สามารถอยู่ที่นั่นเป็นเวลานานได้

ดังนั้นการรวมตัวเช่นนี้น่าจะเป็นการชั่วคราว สิ่งที่ชัดเจนคือชุมชนคริสเตียนไม่ได้อยู่ในคาตาคอมบ์ตั้งแต่แรก

จุดประสงค์ของพวกเขาไม่ใช่ “การอยู่ร่วมกัน” แต่คือ “การกระจัดกระจายออกไปเป็นพยาน”

2:47 ขณะที่พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า (รูปกริยาวิเศษณ์) และได้รับความชื่นชมจากคนทั้งปวง (รูปกริยาวิเศษณ์) องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยซู ทรงเพิ่มคนที่ได้รับความรอดเข้ามาทุกวันต่อเนื่อง

บทที่ 3

บทที่ 3 เริ่มจากเหตุการณ์การรักษาและคำเทศนาของเปโตร จนถึงบทที่ 5 อัครทูตทั้งหลาย

กิจการ 3:1

แสดงให้เห็นว่าคำพยานของอัครทูตขัดแย้งกับผู้นำยิว แต่แม้มีการขัดแย้ง

อัครทูตก็ถือว่าการถูกดูหมิ่นเพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์เป็นสิ่งที่สมควร และไม่หยุดสอนกับประกาศข่าวประเสริฐ (5:41-42) ลูกามองว่าการขัดแย้งเช่นนี้เป็นความสำเร็จของ “คำพยากรณ์เรื่องสาวก” ของพระเยซู (ลก 6:22, 26,

12:11, 21:12)

การรักษาชายที่เดินไม่ได้ตั้งแต่เกิด

กิจการ 3:1-10

เหตุการณ์การรักษาของเปโตรเป็นตัวอย่างหนึ่งของ 2:43 และแสดงให้เห็นว่าพันธกิจของพระเยซูและแผ่นดินของพระเจ้า คือการครอบครองของพระเจ้า ที่ปรากฏในพระกิตติคุณทั้งหลาย ยังคงดำเนินต่อไปในพระนามของพระเยซู

3:1 “เวลาอธิษฐานยามที่เก่า” หมายถึงเวลาถวายเครื่องบูชายามเย็น คือประมาณบ่ายสามโมง

ผู้เชื่อในคริสตจักรยุคแรกอุทิศตนประชุมกันทุกวันในพระวิหาร (2:46)

และเข้าร่วมการอธิษฐานสาธารณะที่ถวายในเวลาบูชาประจำวันสองครั้ง คือเก้าโมงเช้าและบ่ายสามโมง

นอกจากนี้ยังมีการอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งเมื่อใกล้ค่ำ (Bruce)

3:2-3 ชายคนหนึ่งซึ่งเดินไม่ได้ “ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา” ถูกพามาขอทานที่ประตูงามของพระวิหารทุกวัน และเขาขอทานจากเปโตรกับยอห์น ประตูงามน่าจะเป็นประตูด้านตะวันออกที่นำจาก “ลานคนต่างชาติ” ไปยัง “ลานสตรี” (Nicanor Gate) (Josephus)

3:4-8 เปโตรกับยอห์นไม่ได้เพียงให้เงินแล้วเดินผ่านไป แต่ตั้งใจถึงความสนใจของชายคนนั้นด้วยเจตนาพิเศษ “จงดูเรา” ความคาดหวังของเขาจึงยิ่งมากขึ้น (ข้อ 5) เปโตรกล่าวว่าเขาไม่มีเงินและทอง แต่จะให้สิ่งที่เขามี แล้วสั่งว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดิน!”

จากนั้นจับมือเขาให้ลุกขึ้น เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง เขาเดินและกระโดดได้ เข้าไปในพระวิหารและสรรเสริญพระเจ้า ตั้งแต่แรก เปโตรพูดกับเขาด้วยจุดประสงค์จะรักษาเขา

3:9-10 เพราะชายที่ได้รับการรักษานี้เป็นคนที่ขอทานทุกวัน หลายคนคงจำเขาได้ และสิ่งนี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากยิ่งประหลาดใจ เหตุผลที่ผู้คนประหลาดใจเช่นนั้นน่าจะเป็นเพราะพวกเขาเห็นหมายสำคัญที่ประกาศการมาถึงของยุคใหม่ “เวลานั้นคนง่อยจะกระโดดได้เหมือนกวาง...” (อิสยาห์ 35:6)

“เพราะข่าวประเสริฐของเราไม่ได้มาถึงพวกท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม พวกท่านก็รู้ว่าเราเป็นคนอย่างไรท่ามกลางพวกท่านเพื่อประโยชน์ของท่าน” (1ธส 1:5)

“ถ้าใครพูด ก็จงพูดเหมือนพูดพระวจนะของพระเจ้า ถ้าใครปรณินิบัติ ก็จงปรณินิบัติด้วยกำลังที่พระเจ้าประทาน เพื่อพระเจ้าจะทรงได้รับพระสิริในทุกสิ่งโดยพระเยซูคริสต์ พระสิริและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์ตลอดนิรันดร์ อาเมน” (1ปต 4:11)

เปโตรอธิบายเหตุการณ์นั้น

กิจการ 3:11-26

3:11-12 ประชาชนประหลาดใจอย่างยิ่งและวิ่งมารวมกันที่เฉลียงซาโลมอน เปโตรจึงตอบ บางทีพวกเขาอาจพูดว่า “เรื่องนี้เป็นอย่างไร?” และจับจองเปโตรกับยอห์น

เหมือนวีรบุรุษ คือผู้มีฤทธิ์ฝ่ายศาสนาหรือพระเมสสิยาห์ เปโตรฉวยโอกาสอธิบายความหมายของสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนในบทที่ 2 และประกาศข่าวประเสริฐ

3:13-15 เปโตรพูดถึงพระเยซูก่อน บางทีพวกเขาอาจคาดหวังพระเมสสิยาห์อีกคนหนึ่งที่เป็นไปได้และจ้องมองเปโตรกับยอห์น แต่เปโตรเน้นอย่างหนักแน่นว่าพระเมสสิยาห์เสด็จมาแล้ว และคือพระเยซูผู้ที่พวกเขาปฏิเสธและมอบให้ถูกฆ่า จากนั้นเขาจึงเปิดเผยว่าพระเยซูของคัมภีร์เองทรงรักษาชายที่เคยเดินไม่ได้คนนี้ (ข้อ 16)

พระเจ้าของอัครทูตหรือคริสเตียนและชาวยิว คือ “พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา” (อพย 3:6, 15)

ทรงให้พระเยซูได้รับพระสิริ “พระบิดาเจ้าข้า บัดนี้ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระสิริร่วมกับพระองค์

คือพระสิริที่ข้าพระองค์มีร่วมกับพระองค์ก่อนทรงสร้างโลก” (ยน 17:5, เทียบ อสย 52:13)

แต่พวกท่านปฏิเสธ/ไม่ยอมรับ (=ลก 22:57)

พระองค์ผู้บริสุทธิ์และชอบธรรมซึ่งพระเจ้าทรงให้รับพระสิริ และข้า “องค์พระผู้เป็นเจ้า/ผู้ริเริ่ม/แหล่งกำเนิดแห่งชีวิต”

แต่พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้น คำว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า [archēgos]=ฮบ 12:2

ใช้เรียกผู้ที่ก่อตั้งหรือปกป้องเมืองกรีก ตัวแทนของตระกูล ผู้พิพากษาหรือผู้นำกองทัพในพันธสัญญาเดิม หรือผู้นำทาง

บางครั้งยังใช้กับวีรบุรุษกึ่งเทพของกรีก เช่น เฮราคลีส ในที่นี้อาจหมายถึงผู้นำผู้เปิดทางแห่งชีวิต

คือการฟื้นคืนพระชนม์ (IVP Background Commentary) ขณะเปโตรพูดถึงบาปของคนอิสราเอล

เขาเปรียบเทียบกับปัสกา โดยเน้นว่าปัสกาเคย “ตัดสินใจว่าพระเยซูไม่มีความผิดและตั้งใจจะปล่อยพระองค์”

ลูกาเน้นผ่านคำพูดของเปโตรว่าผู้ก่อตั้งชุมชนคริสเตียนเป็นผู้บริสุทธิ์

3:16 เมื่อกล่าวว่า “ความเชื่อที่มาจากพระเยซูทำให้เขาหายดี” ความเชื่อนี้เป็นความเชื่อของใคร?

ถ้าหมายถึงความเชื่อของเปโตรเอง นั่นจะเป็นการอวด “ฤทธิ์อำนาจและความเคร่งศาสนา” ของตนเอง (ข้อ 12)

หรือไม่? ถ้าหมายถึงความเชื่อของชายคนนั้น เขาใช้ความเชื่อนั้นเมื่อใด?

(ใน ยน 5:8 เมื่อพระเยซูทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา พระองค์ก็ทรงรักษาโรคนั้นด้วยพระบัญชา

โดยไม่เกี่ยวกับความเชื่อของคนป่วยคนนั้น)

3:17-19 เปโตรเรียกคนอิสราเอลว่า “พี่น้อง” และกล่าวว่าพวกเขาทำไปโดยไม่รู้ จึงให้ “กลับใจและหันกลับ”

เพื่อได้รับการชำระ/ลบล้างบาปทั้งหลาย พันธสัญญาเดิมอธิบายวิธีการอภัยบาปสำหรับ “บาปที่ทำโดยไม่รู้” (เทียบ

ลนต 5, กตว 15) เปโตรเหมือนอัครทูตเปาโล (รม 9:3)

รักชนชาติของตนและปรารถนาอย่างแรงกล้าให้พวกเขาหันกลับ บางทีดังนั้น

เขาจึงปล่อยใจคนอิสราเอลไม่ให้จมอยู่กับความสิ้นหวังมากเกินไป

โดยกล่าวว่าความทุกข์และความตายของพระคริสต์ถูกกำหนดไว้แล้ว (ข้อ 18)

3:20-21 เปโตรสั่งให้กลับใจ เพื่อการล้างบาปและเพื่อ “เวลาพักสงบ/เวลาหายใจได้จากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า” จะมาถึง (ข้อ 19) และเพื่อพระเจ้าจะทรงส่งพระเมสสิยาห์ที่ทรงกำหนด/แต่งตั้งไว้ [hop□s]
ตอนนี้เปโตรกล่าวว่าผ่าน “การกลับใจร่วมกันของอิสราเอล” พวกเขาจะต้อนรับยุคพระเมสสิยาห์ คือ “เวลาของการฟื้นฟู/ความสำเร็จของทุกสิ่ง”

(Joseph Fitzmyer มองว่าเป็นการตีความแบบคริสเตียนใหม่ต่อความคาดหวังพระเมสสิยาห์ของยิวเดิม)
“พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรให้แก่อิสราเอลในเวลานี้หรือ?” (กจ 1:6) คริสเตียนยิวคาดหวังว่าจะต้อนรับ “การฟื้นฟูอาณาจักรอิสราเอล” ผ่านการกลับใจระดับชาติของอิสราเอล (วันนั้นมีผู้กลับใจห้าพันคน-4:4) (เทียบ Bruce, IVP Background Commentary)

พวกเขาเข้าใจความหมายของการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์จากมุมมองเช่นนั้นด้วย (Longenecker กล่าวว่า คำเรียกร้องให้กลับใจของเปโตรเกี่ยวข้องกับ “ศาสนศาสตร์เรื่องคนที่เหลืออยู่”)

3:22-26 เปโตรอ้างพันธสัญญาเดิมและเน้นอีกครั้งว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์องค์นั้นที่ถูกพยากรณ์โดยผู้เผยพระวจนะ
ในพันธสัญญาเดิม ก่อนอื่น เขาอ้างคำของโมเสสในเฉลยธรรมบัญญัติ (ฉธบ 18:15-19)
เพื่อเตือนว่าพระเจ้าจะทรงส่งผู้เผยพระวจนะเหมือนโมเสส และคนอิสราเอลได้รับคำสั่งให้ฟังผู้เผยพระวจนะคนนั้น
ผู้เผยพระวจนะคนนั้นคือพระเยซู และผู้ที่ไม่ฟังพระวจนะของพระเยซูจะถูกตัดออกจากอิสราเอลแท้ (ลนต 23:29)

นอกจากนี้ เขาเตือนคนอิสราเอลว่าพวกเขาเป็นลูกหลานของอับราฮัม “บรรพบุรุษของพวกท่าน”
และเน้นพระวจนะที่ว่าประชาชาติทั้งสิ้นจะได้รับพระพรผ่านเชื้อสายของอับราฮัม (เอกพจน์-กท 3:16) เชื้อสายนั้นคือ “ผู้รับใช้” พระเยซู และพระเจ้าทรงส่งพระเยซูองค์นั้นมายังอิสราเอลก่อน และบัดนี้ทรงให้โอกาสกลับใจอีกครั้งหนึ่ง

บทที่ 4

การจับกุมเปโตรและยอห์น

กิจการ 4:1-22

4:1-4 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังพูดอยู่ พวกปุโรหิต หัวหน้ารักษาพระวิหาร
ซึ่งตามลำดับปุโรหิตเป็นรองจากมหาปุโรหิต และพวกสะดูสีมายืนอยู่ใกล้พวกเขา
พวกเขาไม่ชอบที่อัครทูตสอนเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ โดยเฉพาะพวกสะดูสี (ลก 20:27 เป็นต้นไป)
พวกเขาจับอัครทูตไปขังคุก ในบรรดาผู้ที่ได้ยินพระวจนะ มีคนเชื่อจำนวนถึงห้าพันคน
(มาร์แชลล์มองว่าสามารถประเมินประชากรเยรูซาเล็มเวลานั้นได้ตั้งแต่ 25,000 ถึง 250,000 คน)
พรรคสะดูสีเป็นกลุ่มที่ประกอบด้วยครอบครัว “ปุโรหิตใหญ่”

จากเผ่าเลวี พวกเขาเป็นผู้นำทางการเมืองที่ให้ความร่วมมือกับโรม
และเพราะเชื่อว่ายุคพระเมสสิยาห์เริ่มขึ้นแล้วในสมัยมัคคาบี พวกเขาจึงไม่รอคอยพระเมสสิยาห์ “ในฐานะบุคคล”

อีกต่อไป ในเวลานั้นบุโรหิตส่วนใหญ่มีแนวคิดแบบสะคูลี (Longenecker)

4:5-6 วันรุ่งขึ้น พวกผู้ปกครอง (24 คน), ผู้อาวุโส (24 คน), และธรรมาจารย์ (22 คน) มาประชุมกัน (กลุ่มนี้เป็นคน 70 คนที่ประกอบเป็นสภาชั้นเฮตริน คือศาลสูงสุดของอิสราเอล ในเวลานั้นสภาชั้นเฮตรินถูกควบคุมโดยพวกสะคูลี-Longenecker) ผู้ปกครองหมายถึงคนที่เกี่ยวข้องกับบุโรหิต ส่วนผู้อาวุโสเป็นผู้นำฆราวาส ส่วนใหญ่เป็นตระกูลชนชั้นสูงที่มีท่าทีแบบสะคูลี

ตรงกันข้าม ธรรมาจารย์ส่วนใหญ่สังกัดพวกฟาริสี อันนาสส่งต่อตำแหน่งมหาบุโรหิตให้คายาฟาส (ค.ศ. 18-36) แต่ยังคงมีอำนาจจริง (ลก 3:2, ยน 18:12 เป็นต้นไป) ยอห์นอาจเป็นคนเดียวกับโยนาธาน ผู้เป็นมหาบุโรหิตใน ค.ศ. 37 (ต้นฉบับเบซา, ข้อความตะวันตก) ส่วนอเล็กซานเดอร์ไม่เป็นที่รู้จัก

4:7 การสอบสวนเริ่มขึ้น “พวกเจ้าทำสิ่งนี้ด้วยฤทธิ์อำนาจ [dynamis] อะไร และในนามของใคร?” (เทียบ ลก 20:1-2)

4:8-12 เปโตรเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และกล่าวอย่างกล้าหาญในสิ่งที่ต้องพูด (ความสำเร็จ-ลก 12:11, 21:14) เขาตอบโดยเริ่มจากกล่าวคำถามที่คลุมเครือให้ชัดเจนใหม่ “ท่านถามหรือว่าชายคนนี้นายดีได้อย่างไร?”

“โดยพระนาม [en] ของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่พวกท่านฆ่า แต่พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้น โดยพระนาม [en] ของพระองค์ ชายคนนี้นายดี” เปโตรไม่ได้เพียงตอบคำถาม แต่ใช้โอกาสนั้นประกาศข่าวประเสริฐ

เปโตรได้ชี้แจงชัดเจนในคำเทศนาสองครั้งก่อนหน้านี้ (2:23-24, 3:15)

และที่นี้ก็ชี้เหมือนเดิมว่าชาวยิวปฏิเสธและฆ่าพระเยซู และเน้นว่าพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้น คือทรงยกพระองค์ขึ้น “ศิลาที่ช่างก่อได้ทอดทิ้ง กลายเป็นศิลามุมเอก” (ข้อ 11, เทียบ สดด 118:22)

เปโตรเน้น “พระนาม” โดยเชื่อมกับคำถาม การที่ชายคนนี้นายดี หรือได้รับความรอด

เป็นไปได้โดยพระนามของพระเยซูเท่านั้น ไม่ใช่ชื่ออื่น เพราะพระเจ้าไม่เคยประทานชื่ออื่นเพื่อรักษาใคร

ตรรกะนี้ได้รับการพิสูจน์อย่างชัดเจนผ่านคำเทศนาของเปโตรก่อนหน้านี้ พระเจ้าทรงยกพระเยซูขึ้น ไม่ใช่คนอื่น ไม่ใช่ดาวิดหรือโมเสส

4:13-14 สมาชิกสภาประหลาดใจ เพราะรู้ว่าเปโตรและอัครทูตไม่ได้รับการศึกษารับบัพติศมาอย่างเป็นทางการ (Bruce)

และเป็นคนธรรมดา คือฆราวาส [idiōtēs] อีกทั้งความจริงที่ว่าพวกเขาเคยอยู่กับพระเยซูก็ยังยืนยันคำพูดของพวกเขา (เทียบ ยน 7:15) และเพราะชายที่ได้รับการรักษา ซึ่งเป็นหลักฐานแห่งฤทธิ์อำนาจนั้น ยืนอยู่ตรงนั้น

สมาชิกสภาจึงไม่สามารถโต้แย้งได้ สมาชิกสภาก็คงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการอัศจรรย์ของพวกเขาเหมือนการอัศจรรย์ที่พระเยซูเคยทรงทำ (เทียบ ข้อ 16) “เราจะให้ถ้อยคำและสติปัญญาแก่พวกท่าน

ซึ่งศัตรูทั้งสิ้นของพวกท่านจะต้านทานหรือโต้แย้งไม่ได้” (ลก 21:15)

4:15-22 สภาไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าการอัศจรรย์นี้เป็นความจริง พวกเขาให้พวกอัครทูตออกไปเพื่อประชุมลับ

(สตีตต์กล่าวว่าลูกาอาจรู้เนื้อหาการประชุมลับได้ภายหลังผ่านกามาลิเอล) ในที่สุด

เพื่อป้องกันไม่ให้พระนามของพระเยซูแพร่ไปมากขึ้น พวกเขาจึงเตือนว่าอย่าพูดหรือสอนในพระนามนั้นอีก

แต่เปโตรกับยอห์นตอบอย่างกล้าหาญอีกครั้งว่า “จงพิจารณาดูว่า การฟังท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเจ้าหรือการฟังพระวณะของพระเจ้า สิ่งใดถูกต้องกว่า เพราะเราไม่อาจไม่พูดถึงสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยิน” (ข้อ 19-20) คำตอบของพวกเขาทรงพลังด้วยเหตุผลสองประการ หนึ่ง สวากกำลังเชื่อฟังพระเจ้าองค์เดียวกัน และสองทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเยซูเป็นสิ่งที่พวกเขาเห็นจริงด้วยตา สภาทางควบคุมหรือลงโทษอัครทูตไม่ได้เพราะประชาชนจึงขู่มั่นใจแล้วปล่อยตัวไป (ข้อ 21, เทียบ Jeremias กล่าวว่า นี่เป็นขั้นตอนที่กฎหมายยิวกำหนด คือต้องเตือน “เรื่องความผิด” ต่อหน้าพยานก่อน และเมื่อทำซ้ำจึงลงโทษได้ [5:28, 40])

สาวกอธิษฐานขอความกล้าหาญเพิ่มเติม (4:23-31)

กิจการ 4:1

31)

4:23-24 เมื่อเปโตรกับยอห์นได้รับการปล่อยตัว พวกเขากลับไปหาเพื่อนร่วมความเชื่อและเล่าทุกสิ่งที่พวกบุโรหิตใหญ่กับผู้อาวุโสพูดให้ฟัง ปฏิกริยาแรกของเพื่อนร่วมความเชื่อเมื่อได้ยินเรื่องนี้คืออธิษฐานอย่างจริงจังต่อพระเจ้า พวกเขาารู้สึกว่าในเวลานั้นพวกเขาต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าอย่างยิ่ง และต้องอธิษฐานร่วมกันด้วยใจเดียวกันเพื่อเรื่องนั้น แล้วพวกเขาก็ทำเช่นนั้น เหตุที่พวกเขาสามารถอธิษฐานอย่างจริงจังได้ เพราะพวกเขาเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าต่อการคุกคามของศัตรู สำนวน “ด้วยใจเดียวกัน” แสดงว่าไม่มีความเห็นแตกแยกเกี่ยวกับการข่มเหงและการคุกคามในเวลานั้น และไม่มีใครพยายามแสวงหาวิธีอื่น

คำอธิษฐานของพวกเขาเริ่มต้นด้วยการเรียกหาพระเจ้าผู้สร้าง “องค์พระผู้เป็นเจ้า/องค์อธิปัตย์ Sovereign Lord [despot□s] พระองค์ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง (บุรุษที่สอง)”

พระนามเรียกนี้ [despota] เป็นภาษาพินินัสการเก่าแก่ที่มาจากพระคัมภีร์ฮีบรู (อพย 20:11, นม 9:6, สดต 146:6, อสย 42:5)

4:25-28 คำอธิษฐานอ้างและประยุกต์ใช้สดุดีบทที่ 2 โดยกล่าวอย่างกล้าหาญว่าการข่มเหงของ “เฮโรด ปอนทีอัสปีลาต คนต่างชาติ และประชาชนอิสราเอล” เป็นการต่อต้านพระเจ้าและเป็นสิ่งโง่เขลา พวกเขาสารภาพว่าสิ่งเหล่านี้ถูกพยากรณ์ไว้ในพระคัมภีร์ และเป็นพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ “เพื่อต่อต้านพระเยซูผู้ที่พระองค์ (บุรุษที่สอง) ทรงเจิมไว้ เพื่อให้พระหัตถ์และแผนการของพระองค์ (บุรุษที่สอง) สำเร็จ”

4:29-30 ด้วยความมั่นใจว่าสถานการณ์ของตนอยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า

สาวกอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงดูแลและประทอนกำลัง “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า [kyrios]

บัดนี้ขอทอดพระเนตรคำขู่ของพวกเขา และโปรดให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวพระวณะของพระองค์ด้วยความกล้าหาญ

ทั้งหมด”

หัวข้ออิชฐานของสาวกไม่ใช้การขอให้ได้รับการปกป้องจากภัยคุกคาม หรือขอให้ภัยคุกคามหมดฤทธิ์!

ตรงกันข้าม พวกเขาขอให้สามารถพูดพระวจนะของพระเจ้าได้ตามเดิมแม้อยู่ท่ามกลางภัยคุกคาม และขอให้การรักษา
หายสำคัญ และการอัศจรรย์เกิดขึ้น “ผ่านพระนามของพระเยซู” (คำตอบ-5:12)

คำอิชฐานนี้แสดงชัดว่าสาวกเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างชัดเจนเพียงใด

คือการประกาศข่าวประเสริฐและบทบาทการเป็นพยาน และรู้สึกถึงความจำเป็นของ “หายสำคัญและการอัศจรรย์”

เพื่อพันธกิจนั้น “พวกสาวกจึงออกไปประกาศทุกแห่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา

และทรงยืนยันพระวจนะด้วยหายสำคัญที่ติดตามมา”

(มก 16:20) “อัครทูตทั้งสองอยู่ที่นั่นนานพอสมควร พูดอย่างกล้าหาญโดยพึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า

และพระองค์ทรงรับรองพระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์ โดยโปรดให้หายสำคัญและการอัศจรรย์เกิดขึ้นด้วยมือของ
พวกเขา” (กจ 14:3)

4:31 สถานที่ที่พวกเขาเหมือนกันอยู่สันตะเพื่อน และสาวกที่กำลังอิชฐานก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

และยังคงประกาศพระวจนะของพระเจ้าอย่างกล้าหาญต่อไป (กาลไม่สมบูรณ์)

สาวกได้มีประสบการณ์กับการทรงสถิตอันทรงพลังของพระเจ้าและคำตอบต่อคำอิชฐาน

บทสรุปเพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตของคริสตจักรยุคแรก

กิจการ 4:32-37

เรื่องราวในข้อ 31 ต่อเนื่องไปที่ 5:12 ส่วนตอนนี้ (4:32-37) และบทที่ 5 ข้อ 1-11 แทรกเข้ามาเหมือนส่วนแทรก
ตอนนี้ขนานกับบทสรุปใน 2:43-47

4:32 กลุ่มผู้เชื่อมีใจและจิตวิญญาณ [psych□] เป็นหนึ่งเดียวกัน

มาร์แชลล์มองว่านี่เน้นว่าพวกเขาถูกรวมเข้าด้วยกันด้วยใจที่อุทิศต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (เทียบ 1พศด 12:38)

นอกจากนี้ พวกเขาใช้ทุกสิ่งของตนร่วมกัน “ดังนั้นลักษณะสองประการที่ถูกบรรยายจึงสอดคล้องอย่างกว้าง ๆ

กับพระบัญญัติใหญ่สองข้อ คือความรักต่อพระเจ้า หรือการอุทิศตน และความรักต่อเพื่อนบ้าน” (Marshall)

4:33-35 อธิบายอย่างเป็นรูปธรรมถึงรากฐานและวิธีการของการใช้ทรัพย์สินร่วมกันในข้อ 32

“อัครทูตยังคงเป็นพยานถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยฤทธิ์อำนาจ [dynamis]

อย่างใหญ่หลวง (กาลไม่สมบูรณ์) และพระคุณยิ่งใหญ่ยังคงอยู่เหนือทุกคน (กาลไม่สมบูรณ์)”

ผู้ที่มีเรื้อนาหรือบ้านขายทรัพย์สินของตนและนำเงินมาวางไว้ แล้วอัครทูตก็แจกจ่ายให้คนยากจน

ดังนั้นจึงไม่มีคนขัดสนในพวกเขา ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นความสำเร็จของเฉลยธรรมบัญญัติ (15:4)

(Longenecker มองว่าผู้เชื่อในคริสต์จักรยุคแรกมี “ศาสนศาสตร์เรื่องคนที่เหลืออยู่”)

แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนขายทรัพย์สินของตน (12:12) และไม่ได้หมายความว่าบางคนขายทรัพย์สินทั้งหมดของตน (Calvin)

อีกทั้งยังไม่ใช่ว่าสิ่งที่ถูกบังคับ (ตามบันทึกของ Josephus ชุมชนคูมารานเป็นเช่นนั้น)

“คำพยานด้วยฤทธิ์อำนาจ” เรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ของอัครทูตเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับการใช้ทรัพย์สินร่วมกัน? คำพยานเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์น่าจะพิสูจน์ผ่านฤทธิ์อำนาจว่าพระองค์ยังคงครอบครองและทรงทำงานอยู่ในเวลานี้

เพราะความจริงนั้น ผู้ที่มีประสบการณ์พระคุณจึงปรารถนาจะปฏิบัติความรักของพระคริสต์ คือการเชื่อฟังพระวอนด้วยความใจกว้างขวางมากยิ่งขึ้น “[ฤทธิ์อำนาจใหญ่หลวง] ต้องเข้าใจว่าเป็นฤทธิ์อำนาจของชีวิตใหม่ภายในชุมชนแห่งความเชื่อ คือฤทธิ์อำนาจของชีวิตใหม่ที่ปรากฏอย่างชัดเจนในการแบ่งปันทรัพย์สินของตนเพื่อเติมเต็มความขัดสนของผู้อื่น” (Longenecker)

4:36-37 ตัวอย่างของบาร์นาบัสเชื่อมชื่อก่อนหน้ากับ “เรื่องอานาเนียและสัปปิรา” ในบทที่ 5

ในฐานะตัวอย่างหนึ่งของข้อ 34-35 บาร์นาบัสขายที่ดินของตนและนำเงินมาวางไว้ที่เท้าของอัครทูต

บาร์นาบัสเป็นชื่อที่อัครทูตตั้งให้ มีความหมายว่า “บุตรแห่งการปลอบใจ/การหนุนใจ” เขาเป็นคนเลว

(ดูเหมือนตั้งแต่สมัยถูกกวาดไปเป็นเชลย คนเลวก็มีที่ดินได้แล้ว) และในบทที่ 11 (ข้อ 24) เขาถูกบรรยายว่าเป็นคนดีเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ

บทที่ 5

บาปของอานาเนียและสัปปิรา

กิจการ 5:1-11

เรื่องของอานาเนียและสัปปิรามักถูกมองว่าเป็นเรื่องเล่าเชิงตำนาน

เพราะพรรณนาเปโตรเหมือนผู้มีความเข้าใจเหนือมนุษย์และผู้ประกาศคำสาป

อีกทั้งความตายของทั้งสองดูฉับพลันและโหดร้ายโดยไม่มีโอกาสให้กลับใจ

เราควรอ่านตอนนี้โดยคำนึงถึงฉากหลังในเวลานั้นซึ่งยากจะยอมรับได้ง่ายจากมุมมองปัจจุบัน โดยเฉพาะเรื่องบัพ วามีอยู่

5:1-2 คำว่า “แต่” เน้นความแตกต่างกับแบบอย่างของบาร์นาบัสท้ายบทที่ 4 อานาเนียแอบเก็บ/ยักยอก

[nosphiz□]= ทต 2:10 เงินส่วนหนึ่งจากราคาทรัพย์สินหรืออสังหาริมทรัพย์ที่ขาย แล้วนำเงินที่เหลือมาวาง

“ที่เท้าของอัครทูต” เหมือนเป็นทั้งหมด คำว่า “วางที่เท้า”

หมายถึงการถวายอย่างเป็นทางการในฐานะเงินที่มอบไว้เพื่อดูแล ไม่ใช่ของขวัญส่วนตัว

5:3-4 เปโตรมีความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ “ซาตานทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยมัน
จนเจ้าโกหกพระวิญญาณบริสุทธิ์และแอบเก็บ [nosphiz□] คำที่ตินไว้” สำนวน “ซาตานทำให้ใจของเจ้าเต็ม”
อาจมองได้ว่าเป็นสำนวนเชมิติก หมายถึง “มันกล้าทำให้เจ้าทำสิ่งนี้ได้ยังไง”

(Marshall) สอดคล้องที่ว่า “ถ้ากลยุทธ์แรกของการทำลายคริสตจักรด้วยกำลังจากภายนอก
กลยุทธ์ที่สองของมันก็คือการทำลายคริสตจักรด้วยความเท็จจากภายใน”

อานาเนียมีเสรีภาพที่จะขายทรัพย์สินหรือไม่ขาย และมีเสรีภาพว่าจะถวายเงินที่ขายได้เท่าใด
แต่บาปของเขาคือการโกหกพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวคือ อานาเนียโกหกเหมือนเงินจำนวนนั้นเป็นราคาทั้งหมดของที่
ดิน “คำโกหกนี้ไม่ได้โกหกมนุษย์ แต่โกหกพระเจ้า”

“[อานาเนีย] พยายามหลอกชุมชน แต่เมื่อเขาพยายามหลอกชุมชน ในความเป็นจริงเขากำลังหลอกพระวิญญาณ
เพราะฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตได้สร้างชุมชนนั้นขึ้น และยังคงคำจูงให้ชุมชนนั้นดำรงอยู่...
นี่เป็นคำโกหกต่อพระเจ้า และเป็นคำโกหกที่เกิดจากการยุยงของศัตรูใหญ่ของพระเจ้าและมนุษย์” (Bruce)

Longenecker เปรียบเทียบเหตุการณ์นี้กับเหตุการณ์อาคานในสงครามพิชิตเมืองเยรีโคในพันธสัญญาเดิม (คำว่า
“แอบเก็บ” [nosphiz□] ในข้อ 3 เป็นคำที่ใช้ใน ยชว 7:1 ฉบับเซปตัวจินต์)
และเห็นการพิพากษาต่อกำเริบของพระเจ้าที่เกิดขึ้น ณ จุดเริ่มต้นของ “การพิชิตคานาอัน” และ
“พันธกิจประกาศของคริสตจักร”

“สิ่งที่เราเห็นตรงนี้เป็นตัวอย่างแบบฉบับของการสำแดงอย่างเต็มที่ของฤทธิ์อำนาจยุคใหม่
ซึ่งโดยปกติถูกสงวนไว้สำหรับวันสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (Fernando)

5:5-6 เมื่ออานาเนียได้ยินคำตัดสินของเปโตร เขาก็ล้มลงตายทันที (ข้อความตะวันตก: ทันที) คือวิญญาณออกจากร่าง
นี้ไม่ได้แสดงว่าเขาตกใจเพราะความเท็จถูกเปิดโปงจนหัวใจวายตาย
แต่แสดงว่าคำพูดหรือคำประกาศของเปโตรมีฤทธิ์อำนาจ (เทียบ ข้อ 10,
ฤทธิ์อำนาจของเปโตรทำให้นึกถึงผลที่เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูทรงสถาปนามะเดื่อ)

ทุกคนที่ได้ยินเหตุการณ์นี้ต่างกลัว (เทียบ ข้อ 11 อีกด้านหนึ่ง
คนที่คิดว่าพระคริสต์ทรงยกเลิกความตายทางกายเพื่อประชากรของพระองค์โดยการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์
คงตกใจมาก-บรูซ) อำนาจของเปโตรคงได้รับการยืนยัน พวกหนุ่ม ๆ นำเขาไปฝัง

5:7 เพราะเขาถูกฝังในเวลาอันสั้น และภรรยาไม่รู้เรื่องนั้น นักวิจารณ์จึงมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องแต่ง
แต่สามชั่วโมงอาจหมายถึงเวลาหลังจากฝังแล้ว และชัดเจนว่าเหตุการณ์ที่ตายอย่างพิเศษเช่นนี้คงไม่ได้ผ่านพิธีศพตามป
กติ

5:8-11 เปโตรถามสัปฟิราโดยให้ออกาสเธอกลับใจ แต่สัปฟิราก็โกหกเช่นเดียวกัน แม้รู้ว่าการแอบเก็บราคาส่วนหนึ่งไว้
(ข้อ 2) (บรูซมองว่าสัปฟิราอาจเป็นผู้เสนอแผนหลอกลวงแก่อานาเนีย)

เปโตรจึงกล่าวว่า “ทำไมเจ้าจึงทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า?” และประกาศ “โทษประหาร” สัปไฟตายด้วยฤทธิ์อำนาจตามคำพูดของเขา เธอถูกฝังข้างสามิ และทั้งคริสตจักร/ชุมชน [ekklēsia]=19:32, 39 รวมทั้งทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ ต่างเกิดความกลัวอย่างยิ่ง (เทียบ ข้อ 5)

บรูซกล่าวไว้ดังนี้ “สิ่งที่ลูกาสนใจเป็นหลักไม่ใช่บุคลิกของเปโตร และแม้แต่โทษที่อานาเนียกับสัปไฟสมควรได้รับก็ไม่ใช่ประเด็นหลัก สิ่งที่ลูกาต้องการเน้นคือความจริงของการทรงสถิตของพระวิญญาณที่ทำงานอยู่ในคริสตจักร พร้อมกับความหมายอันเข้มงวดและเป็นจริงที่แฝงอยู่ในเรื่องนี้”

การเติบโตต่อเนื่องของคริสตจักร

กิจการ 5:12-16

5:12-13 ไม่ใช่เฉพาะเปโตรเท่านั้น แต่หมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายก็เกิดขึ้นผ่านอัครทูตคนอื่น ๆ ด้วย สิ่งนี้แสดงว่าคำอธิษฐานใน 4:30 ได้รับคำตอบ เพราะหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ผู้เชื่อทั้งหมดจึงอยู่ด้วยใจเดียวกันที่เฉลียงซาโลมอน ส่วนผู้ที่ไม่เชื่อไม่กล้าเข้าร่วมกับพวกเขา แต่ประชาชนยังคงยกย่องพวกเขา (กาลไม่สมบูรณ์)

5:14-16 เพราะหมายสำคัญและการอัศจรรย์ จำนวนผู้เชื่อจึงเพิ่มมากขึ้น ข้อ 15-16 ยกตัวอย่างเพื่ออธิบายว่าหมายสำคัญและการอัศจรรย์เหล่านั้นน่าทึ่งเพียงใด ผู้คนคาดหวังการรักษาจากเปโตรในแบบ “เชื่อแบบไสยนิยม” และข่าวลือแพร่ไปถึงบริเวณรอบเยรูซาเล็ม มีคนจำนวนมากออกมาเพื่อรับการรักษา และ “ทุกคน” ได้รับการรักษา สดุดีที่อ้างว่ากริยา “ปกคลุม” [episkiazō] ซึ่งใช้กับเจ้านั้น ในพระกิตติคุณลูกา (1:35, 9:34) ใช้เมื่อพูดถึงการทรงสถิตของพระเจ้าที่ปกคลุม

การจับกุมอัครทูตครั้งที่สอง

กิจการ 5:17-42

5:17-18 มหาปุโรหิตแห่งสภาซันเฮดรินและพรรคสะดูสีเป็นผู้นำในการต่อต้านอัครทูต (4:1) พวกเขาเต็มไปด้วยความอิจฉา (13:45) จึงจับอัครทูตไปขังใน “คุกสาธารณะ”

5:19-21a ในเวลากลางคืน “ทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า” [angelos kyriou] เปิดประตูคุก (ในโลกโบราณพบเรื่องเล่าคล้ายกันจำนวนมาก) นำพวกเขาออกมาและสั่งว่า “จงไปยืนในพระวิหาร และกล่าวถ้อยคำ [rhēma] ทั้งหมดแห่งชีวิตนี้แก่ประชาชน” อัครทูตฟังคำสั่งของทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเข้าไปในพระวิหารตอนรุ่งเช้าและสั่งสอน

5:21b-26 สภาซันเฮดรินซึ่งไม่รู้เรื่องนี้สั่งให้พาอัครทูตมาจากคุก แต่กลับได้รับรายงานว่าประตูคุกยังล็อกอยู่ แต่อัครทูตหายไป ผู้ดูแลพระวิหารและพวกปุโรหิตจึงลงโทษอย่างหนักต่อเนื่องจาก “เรื่องนี้เป็นอย่างไร?” (=2:12)

ต่อมาพวกเขาได้ยืนยันว่าอัครทูตกำลังสอนประชาชนในพระวิหาร ผู้ดูแลพระวิหารจึงพาลูกน้องไปจับอัครทูตมา แต่ไม่ใช่กำลัง เพราะกลัวประชาชน

5:27-28 พวกมหาปุโรหิตกล่าวถึงคำสั่งก่อนหน้านี้ที่ห้ามสอนในพระนามของพระเยซู (4:18) และกล่าวว่าอัครทูตทำให้คำสอนของพวกเขาเต็มเยรูซาเล็ม สิ่งพวกมหาปุโรหิตกังวลจริง ๆ คือบัดนี้ตนต้องรับผิดชอบต่อความตายของพระเยซู ซึ่งประชาชนเชื่อว่าเป็นพระเมสสิยาห์ บางคนกลับใจเพราะข้อเท็จจริงนี้ คือความรับผิดชอบต่อความตายของพระเยซู (2:37) แต่ปุโรหิตเหล่านี้กลับแข็งกระด้างยิ่งขึ้นเพราะข้อเท็จจริงเดียวกัน

5:29-32 คำตอบของอัครทูตชัดเจน “จำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์” (เทียบ 4:19) “การเตรียมพร้อมที่จะเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ และการยอมรับผลของการกระทำเช่นนั้น เป็นส่วนหนึ่งของราคาที่ต่อจ่ายในการเป็นคริสเตียน”

(Marshall) ในข้อ 30-31 เปโตรกล่าวอีกครั้งเป็นครั้งที่สี่ว่า ชาวยิวและผู้นำศาสนาฆ่าพระเยซู และพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้น เขากล่าวว่าเหตุผลหรือจุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงยกพระคริสต์ขึ้นเป็น “ผู้ปกครอง/ผู้ริเริ่ม (=3:15) และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด”

คือเพื่อประทอนการกลับใจและการอภัยบาปแก่อิสราเอล “ตรงนี้อัครทูตแสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงใช้อำนาจกษัตริย์เพื่อความรอดของประชากรอิสราเอลอย่างไร กล่าวคือ พระคริสต์ทรงเรียกประชากรของพระองค์ให้กลับใจ และทรงทำให้พวกเขาคืนดีกับพระเจ้าโดยการอภัยบาป เรารู้ว่าชาวประเสริฐทั้งหมดถูกรวมไว้ในสองสิ่งนี้”

(Calvin) ความจริงนี้เป็นถ้อยคำแห่งการปลอบใจและความหวังยิ่งใหญ่แก่ผู้ที่กลับใจ แต่ผู้ที่ไม่ชอบถ้อยคำก่อนหน้านี้ คือถ้อยคำที่ระบุความรับผิดชอบต่อความตายของพระเยซู และกล่าวว่าความร้อนรนของพวกเขาต่อต้านพระเจ้า ก็ปฏิเสธที่จะฟังข่าวประเสริฐในที่สุด อัครทูตเป็นพยานของเรื่องนี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นพยานด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์ (Calvin ชี้ว่าตรงนี้พระวิญญาณหมายถึง “ของประทานแห่งพระวิญญาณ”-กท 3:2) เป็นของประทานที่พระเจ้าประทานแก่ผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้า คือพระคริสต์

เมื่ออัครทูตเชื่อฟังคำสั่งให้เป็นพยานข่าวประเสริฐ พวกเขาก็เดินร่วมกับพระวิญญาณผู้ทรงทำให้พวกเขาเป็นพยานด้วย หมายความว่า การอัศจรรย์ และความกล้าหาญ

5:33-40 สมาชิกสภาได้ยืนยันข่าวประเสริฐแล้วโกรธมากและต้องการฆ่าพวกเขา แต่เมื่อได้ฟังกามาลิเอล พวกเขาเปลี่ยนใจ เขียนอัครทูต (“สี่สิบครั้งลงหนึ่ง”-2คร 11:24) แล้วห้ามไม่ให้พูดในพระนามของพระเยซู และปล่อยตัวไป (ข้อ 40)

สาระของคำพูดกามาลิเอลมีดังนี้ “ถ้าความคิดและกิจการของคนเหล่านี้มาจากมนุษย์ มันก็จะพังทลายเอง ไม่ต้องกังวล (เรื่องเช่นนั้นเคยเกิดขึ้นในกรณีของเรูดาสนที่นำคนประมาณสี่ร้อยคน และยูดาสชาวกาลิลี

สำหรับรายละเอียดเรื่องเรูดาสนและยูดาส ดูคำอธิบายของบรูซ) แต่ถ้าสิ่งเหล่านี้มาจากพระเจ้า

มนุษย์ก็ไม่อาจขัดขวางได้ และเราจะกลายเป็นผู้ต่อต้านพระเจ้า ดังนั้นจงระวังว่าท่านจะปฏิบัติต่อคนเหล่านี้อย่างไร”

นี่ต้องเป็นการแทรกแซงอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า แม้พวกฟาริสีเป็นส่วนน้อยในสภาชั้นเฮตรินเวลานั้นแต่ได้รับความเคารพและการสนับสนุนจากประชาชนมาก พวกเขาจึงคงไม่อาจเมินค่าของกามาลิเอลครูสอนธรรมบัญญัติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในเวลานั้น (อาจารย์ของชาอูล-22:3, ศิษย์เอกหรือหลานของฮิลเลล?) พวกฟาริสีเป็นชาวยิวผู้เคร่งศาสนาที่ต่อต้านแนวโน้มเฮลเลนิสต์แบบประชานิยม และอุทิศตนอย่างเต็มที่ต่อการศึกษาอธิบาย และปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ

พวกเขามีอิทธิพลมากในสมัยราชินีซาโลเม อเล็กซานดรา (76-67 ปีก่อนคริสตกาล) และในศตวรรษที่ 1

มีจำนวนราวหกพันคน พวกฟาริสีมีอิทธิพลทางศาสนามากในหมู่ประชาชนและเป็นธรรมาจารย์ส่วนใหญ่ซึ่งทำหน้าที่อธิบายธรรมบัญญัติแก่ประชาชน ในยุคพันธสัญญาใหม่สำนักฟาริสีหลักคือสำนักฮิลเลลและสำนักซัมมัย (Bruce)

5:41-42 อัครทูตจึงถูกปล่อยตัวเช่นนั้น และข่าวประเสริฐยังคงถูกประกาศต่อไป

อัครทูตยินดีที่ต้องถูกดูหมิ่น/ถูกเหยียดหยาม/ได้รับความอับอาย “เพื่อพระนามนั้น”

การข่มเหงเช่นนี้พระเยซูทรงบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว (ลก 12:11-12, 21:12-19)

“เมื่อคนทั้งหลายเกลียดชังท่าน ขี้บไล้ท่าน ด่าว่าท่าน และเหยียดหยามชื่อของท่านว่าเป็นสิ่งชั่วเพราะบุตรมนุษย์

ท่านก็เป็นสุข ในวันนั้นจงชื่นชมและโลดเต้น เพราะบำเหน็จของท่านมีมากในสวรรค์

บรรพบุรุษของเขาก็ทำอย่างนี้กับผู้เผยพระวจนะ” (ลก 6:22-23)

อัครทูตและผู้เชื่อไม่หยุดสอนและประกาศ “พระเยซูคริสต์” ทุกวัน ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด

เรื่องการพิจารณาคดีอัครทูตครั้งที่สองแสดงการพิพากษาของพระเจ้าต่อ “เยรูซาเล็ม” สภาตัดสินและลงโทษอัครทูต

แต่ในความย้อนแย้ง ความจริงคือพวกเขาเองถูกตัดสินจากโอกาสสุดท้ายในการกลับใจต่อพระเจ้าและถูกตัดสินลงโทษ

แล้ว ต่อจากนี้ เรื่องราวในกิจการจะใช้การมรณสักขีของสเทเฟน (บทที่ 6-7) เป็นจุดสุดท้าย

แล้วแสดงว่าข่าวประเสริฐแพร่พันธุ์ “เยรูซาเล็ม” ไปยัง “ยูเดีย สมาเรีย และทั่วแผ่นดิน” (8:1)

บทที่ 6

III. คริสตจักรเริ่มขยายออกไป

กิจการ 6:1-31

ในตอนใหญ่ที่สามนี้ เราจะเห็นจำนวนชาวยิวที่ใช้ภาษากรีก หรือกลุ่มเฮลเลนิสต์ เพิ่มขึ้น และการมรณสักขีของสเทเฟน (บทที่ 6-7), การขยายคริสตจักรไปถึงสมาเรียและการกลับใจของชาวเอธิโอเปีย

(บทที่ 8), และการทรงเรียกชาอูล (บทที่ 9) ผ่านเรื่องเหล่านี้

ลูกาอธิบายว่ารากฐานของพันธกิจต่อคนต่างชาติถูกวางลงอย่างไร

การแต่งตั้งเจ็ดคน

กิจการ 6:1-7

6:1 “พวกเฮลเลนิสต์” หมายถึงชาวยิวที่ใช้ภาษากรีก เมื่อคริสตจักรเพิ่มจำนวนขึ้น เราเห็นว่ามีส่วนกลุ่มเกิดขึ้นในคริสตจักรและเกิดความตึงเครียดระหว่างกัน (ข้อความตะวันตกเพิ่มว่า “เพราะพวกฮีบรูเป็นผู้แจกจ่ายสิ่งของช่วยเหลือ”) ทำไมเรื่องนี้จึงเกิดขึ้น? (ดู IVP Background Commentary) เป็นความผิดของใคร?

พวกเขาทั้งหมดไม่ใช่คนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและใช้ “ชีวิตชุมชน” หรือหรือ? (เทียบ 4:32-35) มาร์แชลล์มองว่า “พวกเฮลเลนิสต์” คือชาวยิวจากพลัดถิ่นที่มาตั้งถิ่นฐานในเยรูซาเล็ม และน่าจะแยกนมัสการตามภาษาของตน ส่วน “พวกฮีบรู”

คือชาวยิวที่ใช้ภาษาอาราเมค และน่าจะรู้ภาษากรีกบ้างในระดับหนึ่ง พวกเฮลเลนิสต์อาจรู้ภาษาอาราเมคเพียงเล็กน้อยหรือไม่รู้เลย แต่มีความผูกพันกับพระวิหารและมีสำนึกในอัตลักษณ์ยิวอย่างแรงกล้า นอกจากนี้ พวกเขายังเปิดรับแนวโน้มแบบผสมผสานมากกว่าพวกฮีบรู (Marshall)

ท้ายที่สุด แนวโน้มนี้กลายเป็นแรงขับเคลื่อนพันธกิจของคริสตจักรเยรูซาเล็ม (ต้องจำว่าสเฟนและฟิลิปเป็นชาวยิวเฮลเลนิสต์)

6:2-4 “อัครทูตสิบสองคน” เรียกสาวก “ทั้งหมด/จำนวนมาก” มารวมกัน และกล่าวว่าไม่สมควรที่จะละพระวจนะเพื่อ “ปรนนิบัติ [diakone□] โดะอาหาร” จึง “สั่ง” ให้เลือกเจ็ดคนมารับผิดชอบงานนั้น (ความหมายพื้นฐานคือ “ดูแล” “แสวงหา”) “โดะอาหาร”

อาจหมายถึงการแจกอาหาร หรือที่น่าจะเป็นไปได้มากกว่า คือการแจกเงินเพื่อซื้ออาหาร ดังนั้นเจ็ดคนนี้อาจถูกบรรยายว่าเป็น “ผู้ทำงานสวัสดิการสังคม”

(Bruce) แต่กิจกรรมของพวกเขาไม่ได้จำกัดอยู่เพียงงานสงเคราะห์เท่านั้น สิ่งนี้ไม่ได้เป็นการถกเถียงว่าควรเลือกเจ็ดคนหรือไม่ แต่เป็นการแจ้งสิ่งที่อัครทูตตัดสินใจแล้ว คุณสมบัติคือเป็นผู้ได้รับคำชม/ได้รับการพิสูจน์แล้ว (=1ทธ 5:10), เต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญาและพระวิญญาณ “พวกเขาต้องเป็นคนมีสติปัญญาเพียงพอ มีความสามารถด้านการบริหาร และสามารถรับมืออย่างมีปัญญาแม้ในสถานการณ์ที่ต้องคำนึงถึงความละเอียดอ่อนของมนุษย์อย่างมาก” (Bruce) บัดนี้/แต่พวกอัครทูตจะอุทิศตนต่อการอธิษฐานและพันธกิจ/การรับใช้ [diakonia] แห่งพระวจนะ “การรับใช้โด้ะ” ไม่ใช่การรับใช้ระดับต่ำกว่าการรับใช้พระวจนะ (Marshall)

และไม่ใช่ว่าที่ด้อยกว่าหรือสำคัญน้อยกว่า (Stott) ทั้งสองเป็นเรื่องของการทรงเรียกอย่างสิ้นเชิง และทั้งสองต้องการคุณสมบัติของความเต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญาและพระวิญญาณ

6:5-6 คนทั้งปวงพอใจถ้อยคำนั้น และเลือกเจ็ดคนที่เต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วนำพวกเขามายืนต่อหน้าอัครทูต อธิษฐานและวางมือแต่งตั้ง (เทียบ ฉธบ 1:13) (Leon Morris กล่าวว่า

ผู้วางมือไม่ใช่อัครทูตแต่เป็นชุมชนุมชน สิ่งสำคัญคือ นี่ไม่ใช่ “การสืบทอดตำแหน่งอัครทูต”)

ชื่อของทั้งเจ็ดคนเป็นชื่อกรีกทั้งหมด อัครทูตอนุญาตให้พวกเฮลเลนิสต์ที่ถูกกลืนทางภาษาเลือกผู้นำ “ของพวกเขา”
เอง (อย่างไรก็ตาม สติออตต์เห็นด้วยกับ Lenski ว่าน่าจะเลือกอย่างสมดุลจากทั้งสองกลุ่ม)

สเทเฟนและฟีลิปถูกกล่าวถึงก่อน เพราะบทบาทของพวกเขาจะเด่นขึ้นในเรื่องต่อไป

ในบรรดาเจ็ดคนมีนิโคลาสชาวอันท็อก ผู้เข้ารีตยิว (=2:10)

ด้วย (โพรโครัสปรากฏในหนังสือนอกสารบบศตวรรษที่ 5 “กิจการของยอห์น”

ว่าเป็นบิชอปแห่งนิโคมีเดียและถูกมรณสักขีที่อันท็อก “พวกนิโคเลาส์” ใน วิวรณ์ 2:6

เห็นได้ชัดว่าดึงมาจากชื่อของนิโคลาส [Irenaeus] แต่ก็อาจเป็นคนชื่อเดียวกันคนละคน)

6:7 ลูกากล่าวถึงการเพิ่มจำนวนของคริสตจักรโดยเชื่อมกับการแต่งตั้งผู้นำทั้งเจ็ด “และ”

พระวาระของพระเจ้ายังคงเจริญขึ้น (กาลไม่สมบูรณ์) และจำนวน “สาวก” เพิ่มขึ้นอย่างมาก

(นี่เป็นสำนวนสรุปเรื่องการเติบโตของคริสตจักรครั้งแรกจากทั้งหมดหกครั้ง) และปุโรหิตจำนวนมากก็เชื่อฟังความเชื่อนี้
(เวลานั้นมีปุโรหิตและคนเลวีประมาณ 18,000 คน-มาร์แชลล์)

ต้องจำไว้ว่าไม่ได้แยกผู้เชื่อออกจากสาวก ผู้เชื่อทุกคนเป็นสาวกของพระเยซู

การที่ปุโรหิตจำนวนมากมาเชื่อนั้นเป็นเรื่องน่าทึ่งและคงทำให้เยรูซาเล็มสั่นสะเทือน

“การที่ปุโรหิตจำนวนมากเข้าร่วมกับชุมชนผู้เชื่อ หมายความว่าสายสัมพันธ์ที่เชื่อมผู้เชื่อจำนวนมากกับระเบียบพระวิหาร
ยิ่งแข็งแกร่งขึ้น ไม่มีนัยว่าปุโรหิตเหล่านี้ละทิ้งตำแหน่งปุโรหิตของตน”

(Bruce) บรูซกล่าวว่าปุโรหิตธรรมดาต่างจาก “พวกปุโรหิตใหญ่ผู้มั่งคั่ง” ที่เข้มแข็งคริสตจักร

พวกเขาน่าจะเป็นผู้มีใจบริสุทธิ์และถ่อมใจ จึงรับข่าวประเสริฐได้ง่ายกว่า ในบรรยากาศเช่นนี้ คำยืนยันของสเทเฟน

คือคำยืนยันว่าระเบียบพระวิหารถูกแทนที่แล้ว จึงเพียงพอที่จะกระตุ้นความโกรธของพวกปุโรหิต

การโต้เถียงเกี่ยวกับสเทเฟน

กิจการ 6:8-15

6:8 หากการกลับใจของปุโรหิตเป็นการขยายพันธกิจในหมู่ “พวกฮีบรู” ตอนนี้สเทเฟนแสดงพันธกิจในหมู่

“พวกเฮลเลนิสต์” สเทเฟนถูกแนะนำว่าเป็นคนเต็มเปี่ยมด้วยพระคุณ (ข้อความไบเบิลเน้นว่า “ความเชื่อ”)

และฤทธิ์อำนาจ “หมายสำคัญและการอัศจรรย์”

ที่เขาทำคือสิ่งที่อัครทูตเคยทำ (2:43, 5:12) อาจเป็นการใช้อัยคำโดยเจตนาเพื่อสร้างความขานระหว่างเขากับอัครทู
ต (Marshall)

“หมายสำคัญและการอัศจรรย์” ของสเทเฟนสืบทอดมาผ่านการวางมือของอัครทูตหรือไม่?

หรือเขาสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ตั้งแต่ก่อนการวางมือ (ข้อ 3) เพราะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ? Bruce และ

Longenecker คิดว่าสิ่งที่ตั้งใจสื่อผ่านคำว่า “พระคุณ” ในที่นี้คือ “เสน่ห์ฝ่ายวิญญาณ”

หรือ “พลั้งชีวิต” นี่เป็นความหมายที่เป็นไปได้ของคำ [charis] ที่ใช้ตรงนี้

สเทเฟนได้รับอิทธิพลจากพระคุณของพระเจ้าอย่างมาก จนทำให้เขากลายเป็นคนเปี่ยมด้วยพระคุณ (Bruce)

6:9 แต่บางคนโต้เถียงกับสเทเฟน พวกเขาเป็นสมาชิกธรรมศาลาของ “เสรีชน” ชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดรีย ชาวคิลิเชีย และชาวเอเชีย “เสรีชน” เป็นคำเรียกคนที่เคยเป็นเชลยของโรมแล้วได้รับเสรีภาพ

(นักวิชาการอย่างบรูซมองว่าเป็นธรรมศาลาเดียว บางคนมองว่าเป็น 3-5 ธรรมศาลา ในเวลานั้น เป็นเรื่องธรรมดาที่คนจากประเทศต่าง ๆ จะตั้งธรรมศาลาของตนในเยรูซาเล็มเพื่อนับการ ธรรมศาลาสามารถตั้งได้เมื่อมีผู้ชายอย่างน้อยสิบคน-มาร์แชลล์)

ต้องจำไว้ว่ากลุ่มเป้าหมายพันธกิจของสเทเฟนคือชาวยิวเฮลเลนิสต์ที่มาจากหลายพื้นที่

นี่บ่งชี้การขยายตัวของการประกาศข่าวประเสริฐ “สิ่งที่กล่าวได้ด้วยความมั่นใจระดับหนึ่งคือ

ลูกาจัดการพันธกิจของสเทเฟนเป็นบทนำสู่พันธกิจต่อคนต่างชาติ” (Bruce)

6:10-11 ผู้คนไม่อาจต้านทานสเทเฟนที่พูดด้วยสติปัญญา (ลก 21:15) และพระวิญญาณ (ลก 12:12) ได้ จึงติดสินบนคนให้เป็นพยานเท็จ เนื้อหาของพยานเท็จคือ สเทเฟนพูดหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า

6:12-14 พวกเขาปลุกปั่นประชาชน ผู้อาวุโส และธรรมอาจารย์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกฟาริสี ให้จับสเทเฟนและนำมายืนต่อหน้าสภา แล้วตั้งพยานเท็จให้เป็นพยานเท็จอีกครั้ง (บรูซอธิบายว่าเหตุที่เรียกพวกเขาว่า “พยานเท็จ” เพราะจากมุมมองของคริสตจักรคริสเตียน พวกเขาเป็นพยานต่อต้านผู้พูดแทนพระเจ้า)

พยานเท็จไม่ได้กล่าวเพียงว่าสเทเฟนพูดต่อต้านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ คือพระวิหาร และธรรมเนียมปฏิบัติ แต่กล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงว่าเขาพูดว่าพระเยซูจะทำลายพระวิหารและเปลี่ยนธรรมเนียม/ขนบที่โมเสสมอบให้

ธรรมอาจารย์เชื้อสายยิวต่อธรรมเนียมปฏิบัติ ดังนั้นคำพยานว่ามีการต่อต้านธรรมเนียมปฏิบัติและธรรมเนียมย่อมกระตุ้นพวกเขา

นอกจากนี้ พรรคมหาปุโรหิตในครั้งนี้อาจจำเป็นต้องกลัวความไม่พอใจของประชาชน เพราะภัยคุกคามต่อพระวิหารไม่เพียงทำร้ายความรู้สึกทางศาสนาของพวกเขาเท่านั้น

แต่ชีวิตเศรษฐกิจของผู้อยู่อาศัยในเยรูซาเล็มก็พึ่งพาพระวิหารด้วย (Bruce)

6:15 และเมื่อคนที่นั่งในสภาจ้องมองสเทเฟน ทุกคนเห็น “ใบหน้าของเขาเหมือนใบหน้าทูตสวรรค์” ข้อ 15 เป็นข้อแทรก หลังคำของพยานเท็จ มหาปุโรหิตถามว่า “เรื่องนี้จริงหรือ?” (7:1) แล้วสเทเฟนจึงตอบยาว (คำปราศรัย)

บทที่ 7

สภาพที่สเทเฟนเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนเหตุการณ์นี้

กิจการ 7:55

เป็นการแสดงให้เห็นสภาพนั้น “คำบรรยายนี้กล่าวถึงคนที่สนิทกับพระเจ้า

และสะท้อนบางด้านของพระสิริที่ประทานแก่เขาอันเป็นผลจากการอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า (อพย 34:29)

นั่นเป็นผลจากการที่พระเจ้าทรงรับรองสเทเฟน” (Marshall)

สตீตต์กล่าวว่า การที่ใบหน้าของสเทเฟนส่องสว่างเหมือนทูตสวรรค์

แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรับรองการตีความของสเทเฟน เหมือนที่พระองค์ทรงรับรอง

“พันธกิจของโมเสสผู้ได้รับธรรมบัญญัติ” (อพย 34:29 เป็นต้นไป)

คำปราศรัยของสเทเฟนในศาล

กิจการ 7:1-53

คำปราศรัยนี้เป็นหนึ่งในส่วนที่สำคัญที่สุดในกิจการของอัครทูต และมีสองหัวข้อหลักดำเนินตลอดเรื่อง (Bruce, Marshall)

(1) ตลอดประวัติศาสตร์อิสราเอล พระเจ้าทรงส่งผู้ช่วยให้รอดเพื่อประชากรของพระองค์ เช่น โยเซฟและโมเสส แต่อิสราเอลปฏิเสธพวกเขา

(2) ชาวเยรูซาเลมมีพลลาและพระวิหาร แต่กลับตกไปสู่การนมัสการรูปเคารพ และทำผิดพลาดโดยคิดว่าพระเจ้าทรงประทับอยู่ในพระวิหารนั้นจริง ๆ อย่างถูกจำกัด

คำปราศรัยนี้ทำให้บรรลู่ตฤประสงศ์สามประการ (Marshall)

(1) สเทเฟนแตกต่างต่อข้อกล่าวหาที่ถูกยกขึ้นโจมตีเขา คือการพูดต่อต้านพระวิหารและธรรมบัญญัติของโมเสส (6:13) เขาแสดงตนว่าเป็นผู้ปกป้องธรรมบัญญัติ และให้เหตุผลรองรับท่าทีเชิงวิพากษ์ของเขาต่อการนมัสการที่ถวายในพระวิหาร

(2) เขาชี้ว่าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าที่ทรงสำแดงไว้ในพันธสัญญาเดิม คือเรื่องพระเมสสิยาห์และการนมัสการแท้ เขาพยายามให้ผู้กล่าวโทษเขาหันกลับใจ

(3) เขาแสดงให้เห็นกระบวนการที่ในที่สุดชาวประเสริฐจะถูกส่งต่อไปยังคนต่างชาติ ผ่านการที่ชาวยิวปฏิเสธชาวประเสริฐ

ลักษณะของคำปราศรัยนี้มีดังนี้ (Marshall)

(1) แม้จะเป็นคำปราศรัยยาวที่สเทเฟนกล่าวจริง ลูกาก็ได้เรียบเรียงให้สอดคล้องกับแผนของหนังสือกิจการของอัครทูตทั้งเล่ม

บทที่ 13

มีบริบทและความคล้ายคลึงกับคำปราศรัยของอัครทูตเปาโล

กิจการ 13:16-23

(3) ในคำปราศรัยนี้พบจุดเชื่อมโยงกับยิวเฮลเลนิสต์ ซึ่งไม่ใช่เรื่องน่าแปลกในความคิดของสเทเฟน

(4) สิ่งที่น่าสนใจคือท่าทีวิพากษ์ต่อพระวิหาร ซึ่งไม่ใช่มุมมองที่กลุ่มผู้พูดภาษาอาราเมคในคริสตจักรเวลานั้นแบ่งปันกัน (เทียบ 21:23-26, 25:8)

(5) วิธีนำเสนอเช่นนี้มีแบบอย่างการท่องเล่าประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิมที่คล้ายกัน (สดด 78, 105, 106, 107)

(6) ด้วยภาษาทางแบบอย่าง เขาชี้ให้เห็นความขนานระหว่างโมเสสกับพระเยซู

และมุมมองแบบคริสเตียนแทรกอยู่ทั่วทั้งคำปราศรัย ดังนั้นคำวิจารณ์ที่ว่าคำปราศรัยของสเทเฟนไม่เป็นคริสเตียนจึงไม่อาจยืนอยู่ได้

7:1 “เรื่องนี้อย่างไร?” มหาปุโรหิต (คายาฟาส) ถามสเทเฟนว่าคำกล่าวอ้างของพยานเท็จ (6:13-14) เป็นจริงหรือไม่ และให้โอกาสเขาแก้ต่าง แล้วสเทเฟนก็พิสูจน์ว่าใครกันแน่ที่ละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส และมุมมองอย่างถึงรากต่อพระวิหารนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานอะไร

7:2-8 เรื่องของอับราฮัม

สเทเฟนเริ่มตรงไปตรงมาด้วยเรื่องที่ “พระเจ้าแห่งพระสิริ” ทรงเรียกอับราฮัมบรรพบุรุษ “ของเรา”

(การเล่าเรื่องพระเจ้าผ่านประวัติศาสตร์เป็นรูปแบบของชาวยิว) เพราะคำว่าเมโสโปเตเมียใน ‘usage’

แบบกรีกใช้กับพื้นที่ใหญ่กว่าซึ่งรวมบาบิโลนหรือแผ่นดินของชาวเคลเดียด้วย ชื่อนี้จึงอาจหมายถึงพื้นที่ที่รวมเมืองอูร์ได้

ควรมองว่าการทรงเรียกของพระเจ๋ามีมาก่อนเหตุการณ์ที่ฮาราน (ปฐมก 12:1; เทียบ ปฐมก 15:7, นหมี 9:7)

ประเพณียิวปาเลสไตน์เน้นความพิเศษของแผ่นดินอิสราเอล และยืนยันว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์โดยตรงเฉพาะในแผ่นดินอิสราเอลเท่านั้น (IVP Background Commentary) แต่ “พระเจ้าแห่งพระสิริ”

ทรงประทับและทรงสำแดงพระองค์เหนือกว่าอิสราเอลตั้งแต่ต้น

สเทเฟนกล่าวว่าอับราฮัมออกจากฮารานหลังจากบิดาของเขา คือเทราห์ เสียชีวิตแล้ว

ซึ่งแสดงว่าสเทเฟนกำลังติดตามประเพณีด้วยท่อนักสายหนึ่ง นอกเหนือจากฉบับเจ็ดสิบที่ลูกาติดตาม

(ปฐมกกล่าวว่าเทราห์อายุ 70 ปีเมื่อให้กำเนิดอับราฮัม และเสียชีวิตเมื่ออายุ 205 ปี [ปฐมก 11:26, 32]

และกล่าวว่าอับราฮัมออกจากฮารานเมื่ออายุ 75 ปี [ปฐมก 12:4]

แต่สเทเฟนติดตามฉบับสะมาเรียของปฐมกที่ถ่ายทอดว่าเทราห์เสียชีวิตเมื่ออายุ 145 ปี บรูซกล่าวว่า

“เพนทาทุกสะมาเรีย” เป็นตัวบทปาเลสไตน์ที่แพร่หลายในเวลานั้น) พระเจ้าทรงสัญญาแผ่นดินคานาอันแก่อับราฮัม

แต่ยังไม่ได้ประทานให้ กลับตรัสว่าลูกหลานของเขาจะเป็นทาสในแผ่นดินต่างด้าวเป็นเวลา 400 ปี (เทียบ อพย 12:40,

กท 3:17, 430 ปี; ปฐมก 15:13) และพระเจ้าตรัสว่าจะทรงพิพากษาประเทศที่ทำให้พวกเขาเป็นทาส

แล้วพวกเขาจะปรนนิบัติพระเจ้า พระเจ้าประทานพระสัญญาแก่อับราฮัม

และเพื่อเป็นหลักประกันของพระสัญญานั้น ก่อนการสำเร็จจริง พระองค์ประทาน “พันธสัญญาแห่งการเข้าสู่หนัด” แก่เขา

7:9-16 เรื่องของโยเซฟ

เรื่องของโยเซฟแสดงให้เห็นว่าคำพยากรณ์เกี่ยวกับอิสราเอลสำเร็จอย่างไร อีกทั้งแสดงว่า “บรรพบุรุษของเรา” (ข้อ 12, 15) ต่อด้านผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งอย่างไร และพระเจ้าทรงรับรองเขาอย่างไร พระเจ้าทรงอยู่กับโยเซฟ ทรงช่วยกู้และทรงตั้งเขาขึ้น (ข้อ 9-10) โยเซฟได้เป็นผู้สำเร็จราชการ และยาโคบกับญาติทั้งหมด 75 คน (ตามฉบับเจ็ดสิบและขึ้นส่วนตัวบรูจจากม้วนทะเลเดดซี) ได้รับเชิญไปอาศัยในอียิปต์ และทุกคนก็เสียชีวิตที่นั่น แต่ภายหลังยาโคบถูกฝังในแผ่นดินคานาอันตามความเชื่อของเขา

(คำอธิบายของสเทเฟนอาจดูต่างจากเนื้อหาในพันธสัญญาเดิม ปฐม 33:18-19 กล่าวว่ายาโคบ ไม่ใช่อับราฮัม เป็นผู้ซื้อที่ดินที่เชเคม และสถานที่ฝังศพของยาโคบคือเฮโบรน ไม่ใช่เชเคม- 50:13 แต่เข้าใจได้ว่าเป็นถ้อยคำแบบ “ย่รวม/สรุปรวม” เกี่ยวกับการซื้อที่ดินในคานาอัน-บรูช, สดุดี 137:1-3 ส่วน IVP Background Commentary เห็นว่าสเทเฟนติดตามประเพณีสมาเรียเพื่อยกเกียรติดินแดนสมาเรีย คือเชเคม)

7:17-43 โมเสสกับการปฏิเสศของอิสราเอล

“เมื่อเวลาที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมใกล้เข้ามา” อิสราเอลทวีจำนวนมากขึ้น กษัตริย์ที่ไม่รู้จักโยเซฟขึ้นมา กดขี่อิสราเอลและสั่งให้ฆ่าทารกชายที่เกิดมา ในเวลานั้นโมเสสเกิดและถูกเลี้ยงในราชสำนัก จน “มีฤทธิ์เดชในถ้อยคำและการกระทำ [ดูนาทอส]”

(ลก 24:19 เป็นคำที่ใช้กับพระเยซู) เมื่ออายุ 40 ปี (ตามความเห็นของรับบีในเวลานั้น)

เขาคิดจะไปเยี่ยมพี่น้องอิสราเอลของตน (ข้อ 23)

“เขาคิดว่าพี่น้องของเขาจะเข้าใจว่าพระเจ้าทรงใช้มือของเขาช่วยกู้พวกเขา แต่พวกเขาไม่เข้าใจ” (ข้อ 25)

“ลูกคางคาค้างอย่างไม่ต้องสงสัยว่าผู้อ่านคริสเตียนของเขาจะเห็นความขนานระหว่างโมเสสกับพระเยซู ผู้ช่วยให้รอดของประชากรของพระเจ้าในตอนนี้ (ไม่ว่าผู้ฟังของสเทเฟนจะรับรู้ประเด็นนั้นหรือไม่ก็ตาม, 7:52)”

(Marshall)

แม้โมเสสพยายามไกล่เกลี่ย เขากลับได้ยื่นคำปฏิเสศว่า “ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครอง/ผู้ดูแล (=กจ 1:5)

และผู้พิพากษาเหนือเรา?” (ข้อ 27, อพย 2:14) หลังจากนั้นโมเสสหนีไปยังแผ่นดินมีเดีย และอีก 40

ปีต่อมาก็ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า “โมเสสคนหนึ่งที่พวกเขาปฏิเสธโดยพูดว่า

‘ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองและผู้พิพากษา’ พระเจ้าทรงส่งเขามาโดยมือของทูตสวรรค์ที่ปรากฏในพุ่มไม้หนาม

ให้เป็นผู้ปกครองและผู้ไถ่/ผู้ปลดปล่อย” (ข้อ 35) เรื่องนี้อยู่ในแนวเดียวกับสาระหลักที่เป็นหนึ่งเดียวในคำเทศนาของเป

โตร คือ “ท่านทั้งหลายปฏิเสธพระองค์ แต่พระเจ้าทรงตั้งพระองค์ขึ้น” (เทียบ 2:32, 36, “พระเยซูของคัมภีร์”; ลก 24:21

“ผู้ไถ่”) บรูชชี้ว่าในการปรากฏตัว “ครั้งที่สอง” ของโมเสส อิสราเอลไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้อนรับโมเสสในฐานะ

“ผู้ที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้” (เหมือนเมื่อโยเซฟปรากฏแก่พี่น้อง “ครั้งที่สอง”)

และเน้นว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูก็จะเป็นเช่นนั้น “คนนี้” กระทำ “การอัศจรรย์และหมายสำคัญ”

เหมือนพระเยซู และเคยกล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะเหมือนข้าพเจ้าขึ้นจากท่ามกลางพี่น้องของท่าน”

(ข้อ 36-37) ลูกาต้องการแสดงจุดเชื่อมโยงระหว่างโมเสสกับพระเยซูต่อไป

สเทเฟนเรียกประชากรอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารว่า “ชุมนุมชนในถิ่นทุรกันดาร” (ฮีบรู: คาฮาล, กรีก: เอกเคลเซีย, ฉบับ 18:16) และเรียกธรรมเนียมปฏิบัติที่โมเสสได้รับว่า “พระวณะที่มีชีวิต” (ข้อ 38)
ต่อจากนั้นเขาเน้นว่า “บรรพบุรุษของเรา” ไม่เชื่อฟัง “โมเสส” และปฏิเสธเขา (ข้อ 39; เทียบ ข้อ 35)
แล้วบรรพบุรุษก็ทำรูปเคารพลูกวัวกราบไหว้ และยินดีกับ “สิ่งที่มือของตนทำ” (ข้อ 41; เทียบ ข้อ 48 “ที่ซึ่งมือมนุษย์สร้าง”) พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้พวกเขาเน่สการ “บริวารแห่งฟ้าสวรรค์” (=ลก 2:13; เทียบ ฉบับ 4:19 ดวงดาวบนฟ้า) (ข้อ 42) สิ่งนี้เป็นความผิดพลาดที่เกิดซ้ำตลอดประวัติศาสตร์อิสราเอล (เทียบ 1 พกษ 12:28, 2 พกษ 10:29, ฮย 8:4-6) พระเจ้าทรงขับาปของพวกเขากว่ผ่านปากผู้เผยพระวณะ
และตรัสว่าพวกเขาจะถูกกวาดไปเป็นเชลยที่ “บาบิโลน” (อ้งอมส 5:25-27 ตามฉบับเจ็ดสิบโดยดัดแปลงเล็กน้อย) (ใน อมส 5:26 เล่นคำจาก “ลิกคหุทริยของเจ้า” เป็น “พลับลากของโมเลค”; “ลิกคหุทและคิยุน” กับ “เรฟาน” หมายถึงดาวเสาร์-บรูซ)

7:44-50 เกี่ยวกับพลับลากและพระวิหาร

“พลับลากแห่งพยานหลักฐาน” ที่อยู่กั “บรรพบุรุษของเรา” ถูกสร้างขึ้นตามพระบัญชาของพระเจ้า และอยู่มาจนถึงสมัยดาวิด ดาวิดเป็นผู้ทูลขอสร้างพระวิหาร (สดด 132:4-5) และซาโลมอนเป็นผู้สร้าง นักวิชาการบางคนเห็นว่าสเทเฟนมองพลับลาก ซึ่งเคลื่อนย้ายได้ ในเชิงบวก และมองการสร้างพระวิหารในเชิงลบ แต่ประเด็นของสเทเฟนคือ ไม่ว่าจะเป็สิ่งใด ก็ไม่ควรมองว่าพระเจ้าถูกจำกัดไว้ในสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง
“องค์ผู้สูงสุดไม่ได้ประทับอยู่ในที่ซึ่งมือมนุษย์สร้าง” (ข้อ 48) สเทเฟนอ้ง ฮย 66:1-2 “ฟ้าสวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นที่รองเท้าของเรา พวกเจ้าจะสร้างบ้านอะไรให้เรา? ที่พักของเราจะอยู่ที่ไหน? พระยาห์เวห์ตรัสว่า มือของเราสร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด สิ่งเหล่านี้จึงเกิดขึ้น” “สเทเฟนและเพื่อนชาวกรีกของเขา มองไกลกว่าพี่น้อง ‘ฮีบรู’ ของตนมาก ในการรับรู้ว่ระบบพระวิหารถูกยุติลงโดยนัยในคำสอนและพันธกิจของพระเยซู และดูเหมือนว่าพวกเขายังมองไกลกว่าในการรับรู้ขอบเขตของชาวประเสริฐที่เหนือชาติพันธุ์และเป็นสากล” (Bruce)
แม้รูขจะประเมินเชิงบวกเช่นนี้ เขาก็มองว่าสเทเฟนมีมุมมองที่ถึงรากกว่ามุมมองของลูกาและต่างจาก “สิ่งที่พระคริสต์ทรงเข้าใจ” “ประเด็นหนึ่งไหลดำเนินตลอดส่วนแรกของคำแก้ต่างของเขา คือพระเจ้าของอิสราเอลเป็นพระเจ้าแห่งการเดินทางแสวงบุญ ไม่ถูกจำกัดอยู่ในที่ใดที่หนึ่ง ประเด็นหลักในคำปราศรัยของเขา คือ พระเจ้าแห่งพระสิริทรงปรากฏแก่อับราฮัมเมื่อเขายังอยู่ในเมโสโปเตเมียนอกศาสนา (ข้อ 2), พระเจ้าทรงอยู่กับโยเซฟแม่เมื่อเขาเป็นทาสในอียิปต์ (ข้อ 9), พระเจ้าทรงมาหาโมเสสในถิ่นทุรกันดารมีเดียน และทำให้สถานที่นั้นเป็น ‘แผ่นดินบริสุทธิ์’ (ข้อ 30, 33), และแม้ในถิ่นทุรกันดารพระเจ้าจะทรง ‘ดำเนินไปพร้อมกับพลับลากและเต็นท์นัดพบ’ แต่ ‘องค์ผู้สูงสุดไม่ได้ประทับอยู่ในพระวิหารที่มือมนุษย์สร้าง’ (ข้อ 48) ดังนั้นจากพระคัมภีร์เองจึงเห็นได้ชัดว่า การประทับของพระเจ้าไม่ได้ถูกจำกัดไว้ที่สถานที่หนึ่ง และไม่มีอาคารใดจำกัดพระองค์หรือขัดขวางพระราชกิจของพระองค์ได้ หากพระองค์มีบ้านใดบนโลกนี้ บ้านนั้นอยู่กัประชากรของพระองค์ที่พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์ทรงสาบานโดยพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ว่จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

ดังนั้นตามพระสัญญาแห่งพันธสัญญาของพระองค์ ไม่ว่าพวกเขาอยู่ที่ใด พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่นด้วย”

(Stott)ผ่านคำปราศรัยของสเทเฟนนี้ ลูกาต้องการเผยให้เห็นชัดเจนว่า

การประทับของพระเจ้าซึ่งปรากฏผ่านเหตุการณ์พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมา

บัดนี้กำลังขยายออกไปเกินขอบเขตด้านพื้นที่และชาติพันธุ์ไปจนถึงคนต่างชาติ

ซึ่งเป็นหัวข้อหลักของกิจการของอัครทูตทั้งเล่ม

7:51-53 บัดนี้สเทเฟนซ้ำบาปของผู้ฟังตรงหน้า “คนคอแข็ง” (อพย 33:3) “ใจและหูไม่ได้เข้าสู่หน้ด” (ลนต 26:41, ฉธบ

10:16, ยรม 4:4, 6:10) พวกท่านเป็นผู้ขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์เสมอเหมือน “บรรพบุรุษของพวกท่าน” (อสย

63:10) ถ้า “บรรพบุรุษของพวกท่าน” ขำผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ถึง “องค์ผู้ชอบธรรม” (=3:14)

ที่จะเสด็จมา พวกท่านก็เป็นผู้ทรยศและฆาตกร! บัดนี้สเทเฟนเปลี่ยนคำจาก “บรรพบุรุษของเรา” เป็น

“บรรพบุรุษของพวกท่าน” เพื่อแยกผู้ที่ต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ออกมา ทำยที่สุด

พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับธรรมบัญญัติ ซึ่งเปิดเผยถึงพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมา คือองค์ผู้ชอบธรรม ผ่านทูตสวรรค์ (กท

3:19, ฮบ 2:2)

แต่ก็ไม่รักษารธรรมบัญญัตินั้น อีกทั้งพวกเขายังเป็นผู้ไม่ฟังและปฏิเสธพระวจนะที่พระเยซู ผู้ยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์

(เทียบ ฮบ 1:4) ประทานไว้

บทที่ 7

การตายของสเทเฟน

กิจการ 7:54-1

7:54 สมาชิกสภาที่ฟังคำของสเทเฟนรู้สึกถูกแทงใจ แต่แทนที่จะกลับใจและหันกลับ

พวกเขากลับแสดงความโกรธต่อเขา (เทียบ 5:33) การขบขันเป็นการแสดงความโกรธ (เทียบ สดต 35:16, ลก 13:28)

7:55-56 สเทเฟนเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพ่งดูฟ้าสวรรค์

เห็นพระสิริของพระเจ้าและเห็นพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า แล้วกล่าวว่า “ดูเถิด!

ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิดออก และเห็นบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาของพระเจ้า” เกี่ยวกับการที่พระเยซูทรงยืนนั้น

บรูซเสนอการตีความหลายอย่าง

☐ ไม่มีความหมายพิเศษ หมายถึงพระองค์ “ประทับอยู่” เบื้องขวา (C. H. Dodd)

☐ หมายถึงพระองค์ประทานโอกาสสุดท้าย บัดนี้เมื่อพระองค์ประทับนั่ง

ก็จะทรงทำงานในฐานะผู้ปกครองและผู้พิพากษา (William Kelly)

☐ พระเยซูทรงลุกขึ้นเพื่อต้อนรับสเทเฟน (Bengel)

☐ สเทเฟนเห็นการเสด็จมาของพระคริสต์ล่วงหน้า พระองค์ทรงลุกขึ้นเพื่อเตรียมการเสด็จกลับมา (Huw Pari Owen)

□ พระองค์ทรงยืนในฐานะพยานหรือทนายเพื่อแก้ต่างให้สเทเฟน (Bruce) แล้วรับรู้ให้ความเข้าใจดังนี้
“การที่บุตรมนุษย์อยู่เบื้องขวาของพระเจ้า หมายความว่าวิธีที่ประชากรของพระองค์เข้าหาพระเจ้านั้นเปิดออกอย่างตรง
กว่าและน่าพึงพอใจกว่าสิ่งที่พระวิหารสามารถให้ได้ นอกจากนี้ยังหมายความว่าเวลาของการสำเร็จมาถึงแล้ว
และยุคของการกีดกันได้สิ้นสุดลง อำนาจอธิปไตยของบุตรมนุษย์โอบรับทุกชาติและทุกเผ่าพันธุ์โดยไม่แบ่งแยก
ภายใต้การปกครองของพระเยซู ระบบที่ให้สิทธิพิเศษทางศาสนาแก่กลุ่มหนึ่งโดยกีดกันกลุ่มอื่นย่อมไม่มีที่ยืน”

7:57-58 คำพูดเช่นนี้ คือการกล่าวว่าผู้ที่ถูกถือว่าถูกพระเจ้าสาปแช่งอยู่ข้างพระเจ้า
คงพึงดูเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าสำหรับชาวยิว ดังนั้นเพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงหมิ่นประมาทนั้น พวกเขาจึงร้องเสียงดัง
(=ข้อ 60) และปิดหู การกระทำของพวกเขาหุนหันและทันทีทันใด

พวกเขาลากสเทเฟนออกไปนอกเมืองและขว้างหินเขาจนตาย (เทียบวิธีประหารของชาวยิว, ลนต 24:14-15)

ในกระบวนการนี้ไม่เห็นคำพิพากษาอย่างเป็นทางการหรือขั้นตอนทางกฎหมาย

(แต่รับรู้มั่นใจว่าการประหารเกิดขึ้นในฐานะการบังคับใช้กฎหมาย เพราะมีคำว่า “พยาน” ปรากฏ
และเห็นว่าโรมคงให้สิทธิประหารโดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ว่าการเฉพาะกรณีความผิดเกี่ยวกับพระวิหารเท่านั้น)
มีเพียงการที่ผู้คนวางเสื้อผ้าไว้ต่อหน้าชายหนุ่ม/ชายวัยหนุ่มชื่อเซาโล ผู้แทนพยาน (โดยทั่วไปอาจอายุ 14 ปี หรือ
21-28 ปี) (กฎหมายยิวให้ถอดเสื้อผ้าของผู้ทำผิดก่อนฆ่า แต่ที่นี้พยานเป็นผู้ถอดเสื้อผ้า)
เซาโลอาจเคยเข้าร่วมธรรมศาลาของชาวคิลิเซีย (เทียบ 6:9)

7:59-60 สเทเฟนร้องทูล (=25:21, อุทธรณ์) ว่า “พระเยซูเจ้า ขอทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”
(บรูซมองว่าสำนวนนี้เป็นการอุทธรณ์เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน) แล้วเขาคุกเข่าลงและร้องเสียงดัง (=ข้อ 57)

ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงถือโทษบาปนี้แก่พวกเขาเลย!” แล้วเขาก็หลับไป

ลูกาชี้ให้เห็นจุดร่วมระหว่างสเทเฟนกับพระเยซู และเน้นว่าเขาเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู “พระเยซูตรัสว่า
‘พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษให้พวกเขา เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร’... พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า
‘พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์’ เมื่อตรัสดังนี้แล้วก็สิ้นพระชนม์” (ลก
23:34, 46) ที่จริง ในการลงโทษด้วยการขว้างหินเวลานั้น ผู้กระทำผิดถูกเรียกร้องให้สารภาพบาปของตน
(“ขอให้ความตายของข้าพเจ้าลบมลทินบาปทั้งหมดของข้าพเจ้า”) แต่สเทเฟนกลับกล่าวว่าพวกเขามีบาป
และอธิษฐานขอให้บาปของพวกเขาได้รับการยกโทษ

บทที่ 8

ผลของการตายของสเทเฟน

กิจการ 8:1-3

8:1 ตั้งแต่วันนั้นที่สเทเฟนเป็นมรณสักขี การข่มเหงใหญ่เกิดขึ้นในเยรูซาเล็ม

และผู้เชื่อกระจัดกระจายไปตามชนบทของแคว้นยูเดียและสะมาเรีย แต่พวกอัครทูตยังคงอยู่ในเยรูซาเล็ม

ทำไมอัครทูตจึงยังอยู่? และพวกเขาอยู่ได้อย่างไร? มาร์แชลล์สันนิษฐานว่าการข่มเหงนั้นเกิดขึ้นโดยหลักจากฝ่ายที่ต่อต้านสเทเฟน และมุ่งไปยังกลุ่ม

(เพื่อนร่วมงาน) ของสเทเฟน บรูซเห็นว่าคริสตจักรเยรูซาเล็มน่าจะยังมีชาวยิวฝ่ายฮีบรูอยู่ร่วมกับพวกอัครทูตจนกระทั่งชาวยิวกระจัดกระจายอย่างสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 66 นอกจากนี้เขากล่าวว่า

“ลูกาคงเห็นความเหมาะสมทางเทววิทยาในภาพที่พวกอัครทูตยังคงอยู่ในเยรูซาเล็มในฐานะผู้นำยุคสุดท้ายของพระเจ้า”

8:2 คริสเตียนผู้ยำเกรงพระเจ้า แม้จะมีการข่มเหง ก็กล้าหาญนำสเทเฟนไปฝังและร้องไห้คร่ำครวญอย่างมาก

ในเวลานั้นกฎหมายยิวห้ามไว้อาลัยให้ผู้ที่ถูกประหารต่อสาธารณะ

การที่คริสเตียนร้องไห้ให้ผู้ตายไม่ได้แสดงว่าขาดความหวังหรือความเชื่อ

แต่พวกเขาเศร้าโศกอย่างจริงจังต่อการพรากจากคนที่รัก

8:3 ส่วนเขาโล่ข่มเหงและทำลายคริสตจักรด้วยความกระตือรือร้น (ฟป 3:6; กท 1:13) เขาเข้าไปตามบ้านต่าง ๆ

ลากคริสเตียนออกมา และส่งเข้าคุก

ข่าวประเสริฐแพร่ไปถึงสะมาเรีย

กิจการ 8:4-25

8:4-8 คนที่กระจัดกระจายไปประกาศพระวาทะแห่งข่าวประเสริฐ หนึ่งในนั้นคือฟิลิป

ฟิลิปเข้าไปในเมืองหนึ่งของสะมาเรียและประกาศพระคริสต์ ปฏิบัติของผู้นั้นเป็นบวก

พวกเขาฟังคำของฟิลิปอย่างตั้งใจ เพราะได้ยินถ้อยคำและเห็นหมายสำคัญที่เขาทำ

ฟิลิปขับผีออกและรักษาคนเป็นอัมพาตกับคนเดินไม่ได้จำนวนมาก

หมายสำคัญของฟิลิปแสดงให้เห็นว่าเขากำลังดำเนินตามพันธกิจของพระเยซู พวกอัครทูต และสเทเฟน

“มีความยินดีอย่างยิ่งในเมืองนั้น” (ข้อ 8) เราไม่อาจรู้ได้ว่าความยินดีนี้เป็นการตอบสนองต่อข่าวประเสริฐหรือเกิดจากการอัศจรรย์แห่งการรักษา ลูกาไม่ได้ระบุโดยจำเป็น แต่กระแสน้ำของบริบทสภาพการเบียดเบียนของการประกาศข่าวประเสริฐ

8:9-13 ต่อไปเล่าถึงเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อฟิลิปประกาศ คือเรื่องซีโมนนักเวทมนตร์

ซีโมนเป็นบุคคลที่งานเขียนยุคหลังรู้จักในฐานะผู้ริเริ่มลัทธิเอยุนิยม มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเขามาก

แต่ไม่มีวิธียืนยันว่าเรื่องเหล่านั้นเป็นจริงหรือไม่ พระคัมภีร์กล่าวว่าซีโมนหลอกผู้คนด้วยเวทมนตร์ เรียกตนเองว่า

“ผู้ยิ่งใหญ่” และคนจำนวนมากติดตามเขาโดยยกเขาให้มีลักษณะกึ่งเทพ คือเรียกว่า “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า”

(ข้อ 10) ซีโมนทำเช่นนั้นมานาน แต่เมื่อฟิลิปประกาศเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าและพระนามของพระเยซูคริสต์

ผู้นั้นก็เชื่อ (“ฟิลิป” อยู่ในรูปกรรมรอง) และรับบัพติศมา ตัวเขาเองก็ “เชื่อ” และรับบัพติศมาด้วย

จากนั้นเขาดูตามฟิลิปไป (=ทูมเท, 6:4) และประหลาดใจเมื่อเห็นหมายสำคัญกับฤทธิ์เดชยิ่งใหญ่ที่ฟิลิปทำ

8:14-17 เปโตรและยอห์น (ผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยอยากสาปแช่งชาวสะมาเรีย-ลก 9:54) ถูกส่งมาจากเยรูซาเล็ม
ลงมาหาคนที่รับพระวาทะของพระเจ้า และอธิษฐานเพื่อให้พวกเขา “ได้รับ”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ (เทียบ 10:44-48 ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนบัพติศมาด้วยน้ำ; 19:1-6
“บัพติศมาของยอห์น” และ “การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์”) เมื่อพวกอัครทูตวางมือ พวกเขา
“ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” หมายความว่าอย่างไร? หมายความว่าก่อนหน้านี้พวกเขาเชื่อโดยไม่มีพระราชกิจของพระ
วิญญาณหรือ? (เทียบ ยน 7:39) หรือหมายความว่าพวกเขาประสบการทรงสถิตแบบ “ภายนอก”

แยกจากพระราชกิจภายในของพระวิญญาณ? “การเสด็จมา/ตกลงมา [เอพิฟิปโต] ของพระวิญญาณบริสุทธิ์”
ผ่านการวางมือของอัครทูต (ข้อ 16; =10:44)

มีความหมายอะไร?

พระคัมภีร์ตอนนี้เน้นหรือไม่ว่า “การได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์” ต้องเกิดผ่านการวางมือของอัครทูต? (เทียบ 19:6)

เมื่อเราคิดถึงความสัมพันธ์ด้านเวลาในกิจการของอัครทูต ระหว่างการประกาศ ความเชื่อ บัพติศมา

การทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการพูดภาษาแปลก ๆ เราต้องหลีกเลี่ยงการล่อลวงที่จะจัดให้เป็นระบบหลักค
าสอนตายตัว แต่ควรมุ่งดูว่าสิ่งใดถูกเน้นในกระแสของเหตุการณ์

เรื่องในตอนนี้นำเสนอให้เห็นว่าชาวสะมาเรียได้ประสบการทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านอัครทูต

“จากเยรูซาเล็ม” ในฐานะกระบวนการและการยืนยันว่าพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกับชุมชนคริสเตียนในฐานะคริสเตียน
มาร์แชลล์สงสัยข้อเสนอของเจมส์ ดันน์ ที่ว่าชาวสะมาเรียจำเป็นต้องมีความมั่นใจว่าจะถูกรับเข้าสู่ชุมชนคริสเตียนได้ก่อน
จะถึงความเชื่อที่สมบูรณ์ และเขาอธิบายว่า “พระเจ้าทรงยับยั้งการประทานพระวิญญาณไว้จนกว่าเปโตรและยอห์นจะ
มาถึง เพื่อให้เห็นว่าชาวสะมาเรียถูกผนวกรวมอย่างเต็มที่เข้ากับชุมชนคริสเตียนเยรูซาเล็มที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ใน
วันเพ็นเทคอสต์” หลังจากบรูซกล่าวว่าประสบการณ์พระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านการวางมือของอัครทูตเป็นกรณีพิเศษใน
กิจการของอัครทูตทั้งเล่ม เขากล่าวว่า “ในกรณีปัจจุบัน ชาวสะมาเรียซึ่งคุ้นเคยมานานกับการถูกคนเยรูซาเล็มดูหมิ่นว่า
เป็นคนนอก จำเป็นต้องได้รับการยืนยันภายนอกว่าบัดนี้พวกเขาถูกรวมเข้าอย่างสมบูรณ์ในชุมชนใหม่ของประชากรพระ
เจ้า และเพื่อสิ่งนี้ พวกเขาต้องการหลักฐานพิเศษบางอย่าง”

8:18-24 จุดเน้นของเหตุการณ์อยู่ตรงนี้ ปัญหาคือซีโมนคิดว่าเหตุการณ์การทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเหมือน
สิ่งที่มนุษย์ทำให้เกิดขึ้นได้ด้วยอำนาจ “เวทมนตร์” และพยายามซื้อฤทธิ์อำนาจนั้นด้วยเงิน

เปโตรมองทะลุแรงงูใจชั่วของซีโมน เขาเคยถูกเรียกว่า “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า”

(ข้อ 10) และบัดนี้ก็อยากเอาเหตุการณ์น่าอัศจรรย์ของ “การทรงสถิตของพระวิญญาณบริสุทธิ์”

มาไว้ในมือของตน เปโตรตำหนิซีโมนและประกาศถ้อยคำสาปแช่ง (?) (ข้อ 20-21) คำที่ว่าเขาไม่มีส่วน ไม่มีส่วนแบ่งใน
“ทาง/พระวาทะ” นี้ ดูเหมือนเป็นการพิพากษามากกว่าคำเตือน ถึงกระนั้น

เปโตรก็เรียกซีโมนให้กลับใจและสั่งให้เขาขอการอภัย ถ้อยคำในข้อ 23 เป็นสำนวนฮีบรูที่กล่าวถึงความทุกข์หนัก

และสะท้อน ฉธบ 29:18 ที่กล่าวถึงอันตรายของ “รากที่มีพิษและให้ผลขม”

(Marshall) ปฏิบัติของซีโมนในข้อ 24 แสดงการกลับใจแท้หรือไม่?

ตำนานยุคหลังพรรณนาซีโมนเป็นฝ่ายตรงข้ามของคริสต์ศาสนาและเป็นสหายนอกกรีต

แต่กาลวินกล่าวถึงความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูลเหล่านั้น และบนพื้นฐานของพระคัมภีร์เห็นว่าเขากลับใจจริง

8:25 ข้อนี้ให้การประเมินสั้น ๆ เกี่ยวกับการประกาศของฟิลิปในสะมาเรีย เพราะฟิลิป

พวกอัครทูตก็มองงานประกาศในสะมาเรียในเชิงบวก และระหว่างทางกลับ

พวกเขาเองก็กลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ “ในหมู่บ้านหลายแห่งของชาวสะมาเรีย”

หากการบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่าน “การวางมือ” ในงานประกาศต่อชาวสะมาเรียเป็น

“หมายสำคัญที่ยืนยันและพิสูจน์ว่าชาวสะมาเรียได้เป็นสมาชิกของสังคมที่ครอบครองพระวิญญาณแล้ว”

(Bruce) เรื่องนี้ก็อาจกล่าวได้ว่าแสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงรวมยูดาห์กับสะมาเรียให้เป็นหนึ่งและทรงปกครอง

เหมือนดาวิด อีกทั้งยังเป็นภาพล่องหน้าของความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างชาวยิวกับคนต่างชาติที่จะปรากฏต่อไปภายใต้การ

ปกครองของพระคริสต์

การกลับใจของชาวเอธิโอเปียคนหนึ่ง

กิจการ 8:26-40

8:26-28 “ทูต/ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (=5:29) สั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้นและออกไป!” คำว่า “ไปทางใด”

ตามตัวอักษรคือ “เวลาเที่ยง” (=22:6) หากเป็นคำสั่งให้ไป “เวลาเที่ยง”

นั่นคือความท้าทายที่ยากลำบาก เพราะเป็นทางถิ่นทุรกันดารและไม่รู้เป้าหมาย ฟิลิปเชื่อฟังตามคำของทูตสวรรค์

และพบคนที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ คือชนที่ชาวเอธิโอเปีย ชนที่ผู้นั้นเป็น “ข้าราชการ/ผู้ดูแล”

(เจ้านาย/ผู้ปกครอง เป็นคำที่ใช้กับพระเจ้าด้วย-1ทธ 6:15) ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของ “คานดาเค” (ตำแหน่ง

ราชินีแห่งเอธิโอเปีย

จากถ้อยคำว่า “มาเยรูซาเล็มเพื่อนมิตร” (เทียบ ยน 12:20) และ “กำลังอ่านหนังสือของอิสยาห์”

ชนที่ผู้นั้นน่าจะเป็น “ผู้ยาเกรงพระเจ้า” แต่ไม่แน่ชัดว่าเขาเป็น “ผู้เปลี่ยนมานับถือยิว”

หรือไม่ ตามธรรมเนียมยิว ชนที่ถูกห้ามไม่ให้เข้าในพระวิหาร (ฉธบ 23:1)

แต่เรื่องนี้แสดงเป็นนัยว่าชนที่และคนต่างชาติจะได้รับประโยชน์จากข่าวประเสริฐตามคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะ

(อสย 56:3-8)

8:29-35 ครั้งนี้ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ตรัสกับฟิลิปว่า “จงเข้าไปใกล้รถม้า/รถศึกคันนี้!”

ฟิลิปได้ยินคำสั่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเข้าไปหาชนที่ด้วยความมั่นใจว่าตนกำลังถูก “นำ” เพื่อประกาศแก่เขา

เขาถามว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่อ่านหรือไม่?”

ชั้นที่ต้องการผู้แนะนำจึงเชิญฟิลิปขึ้นไป ฟิลิปเริ่มจากข้อความอิสยาห์ที่เขา กำลังอ่านอยู่และประกาศข่าวประเสริฐ “เรื่องพระเยซู”

ข้อความที่ชั้นที่กำลังอ่านคือ อิสยาห์ 53:7-8 “เมื่อท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มเหง ท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เจียบต่อหน้าผู้ตัดขน ท่านก็ไม่ปริปาก ท่านถูกนำไปด้วยความอับยศและการพิพากษา ใครในชั่วอายุของท่านจะคิดว่า ‘ที่ท่านถูกตัดออกจากแผ่นดินของคนเป็นนั้น เป็นเพราะความผิดของประชากรของเราที่สมควรถูกลงโทษ?’”

ชั้นที่ถามว่าคำพยากรณ์นี้หมายถึงใคร และฟิลิปคงกล่าวถึงพระเยซูและการไถ่แทนของพระองค์อย่างเป็นธรรมชาติ ตรงนี้เราคาดได้ว่าฟิลิปพูดในรูปแบบที่ต่างจากคำเทศนา/การประกาศข่าวประเสริฐก่อนหน้านี้ของเปโตรและอัครทูต อย่างน้อยเขาคงไม่ได้พูดว่า “ท่านทั้งหลายตรึงพระเยซูผู้นั้นไว้ที่กางเขน”

8:36-38 ฟิลิปคงอธิบายแก่นชั้นที่เรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ พร้อมกับความเชื่อ การกลับใจ บัพติศมา และการยกโทษบาป “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกบาปของท่านทั้งหลาย” (กจ 2:38) ดังนั้นเมื่อชั้นที่เห็น “น้ำ” เขาจึงอยากรับบัพติศมา และฟิลิปก็ให้บัพติศมาแก่เขา

แม้หลักฐานด้านต้นฉบับจะอ่อน แต่ในต้นฉบับที่ชัดเจน ซึ่งถือว่าได้รับการเรียบเรียงราวศตวรรษที่ 2 มีการเพิ่มข้อ 37 ว่า “ฟิลิปกล่าวว่า ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจ ก็ทำได้ เขาตอบว่า ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

8:39-40 ต้นฉบับที่ชัดเจนอ่านว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาบนชั้นที่ และทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าพาฟิลิปไป” ชั้นที่เดินทางต่อไปด้วยความยินดี “ความยินดี/ปิติ” เป็นผลของพระวิญญาณ (กท 5:22; เทียบ รม 14:17) อิเรเนอัส (ค.ศ. 130-200)

ถ่ายทอดว่าชั้นที่กลายเป็นมิชชันนารีของเอธิโอเปีย แต่ก่อนศตวรรษที่ 4 ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับคริสตจักรเอธิโอเปีย (นูเบีย)

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ทรงพาฟิลิปไป และฟิลิปก็ปรากฏที่อาโซทัส ถ้อยคำเช่นนี้ให้ความรู้สึกราวกับว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ยก” ฟิลิปไปและ “วาง” เขาไว้ที่อาโซทัส ลูกาเน้นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังเข้ามามีบทบาทอย่างทรงพลังในงานประกาศข่าวประเสริฐและทรงใช้คน ฟิลิปออกจากอาโซทัส เดินทางไปตาม “ทุก/แต่ละ” เมือง (เป็นสำนวนเน้น)

ประกาศข่าวประเสริฐจนถึงซีซารียา (บทที่ 10 จะเล่าเรื่องโครเนลิอัสที่อยู่ในซีซารียา) ดูเหมือนฟิลิปตั้งถิ่นฐานที่ซีซารียา (เขาปรากฏอีกครั้งใน 21:8 ซึ่งบันทึกเหตุการณ์ราว 20 ปีต่อมา)

บทที่ 9

การกลับใจและการทรงเรียกของเปาโล

กิจการ 9:1-19

เหตุการณ์การกลับใจของเปาโลเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญอย่างยิ่งในพันธกิจคริสเตียนต่อคนต่างชาติ

พระเจ้าทรงเลือกเขาก่อนทรงสร้างโลก และทรงเรียกเขาให้เป็น “อัครทูตของคนต่างชาติ” (รม 11:13, กท 2:8)

หลังได้รับการทรงเรียก เขาไปตามัมสักัส จากนั้นไปอาระเบีย แล้วกลับมาตามัมสักัสอีกครั้ง (กท 1:16-17)

เหตุการณ์การกลับใจของเปาโลภายหลังถูกนำเสนออีกสองครั้งด้วยปากของเปาโลเอง (22:3-16, 26:4-18)

9:1-2 เปาโล (แม้ชื่อเปาโลจะปรากฏครั้งแรกใน 13:7 แต่เพื่อความสะดวกจะใช้ชื่อนี้อย่างสม่ำเสมอ)

ไม่เพียงเห็นว่าการตายของสเทเฟนเป็นเรื่องสมควรเท่านั้น แต่หลังจากนั้นยังมุ่งทำลายคริสเตียนในเยรูซาเล็ม

บทที่ 8

เพื่อจับคริสเตียนในเยรูซาเล็มส่งเข้าคุก

กิจการ 8:1

และถึงขั้นฆ่าพวกเขา (22:4, 26:10) เขายังคงมี “ความร้อนรนเพื่อพระเจ้า” และ “ความอาฆาตฆ่าฟัน” มากยิ่งขึ้น

จึงรับ “อำนาจและหนังสือมอบหมาย” จากพวกมหาปุโรหิต (26:12) เพื่อไปตามัมสักัส

เมืองต่างประเทศในเวลานั้นและเป็นเมืองหลวงของชาวนาบาเทียนอาหรับ เพื่อจับคริสเตียนที่นั่นกลับมา สิ่งนี้บ่งชี้ว่า “กฎหมายเรียกตัวผู้ลี้ภัยกลับ”

ที่ยังมอบให้มหาปุโรหิตในเวลานั้นยังคงถูกใช้ (Bruce) ตามัมสักัสเป็นเมืองสำคัญ อยู่ห่างจากเยรูซาเล็มประมาณ 240

กิโลเมตร “ถ้าพบคนที่อยู่ในทางนั้น” ลูกาเรียกผู้ที่เชื่อและติดตามพระเยซูว่า “คนในทางนั้น” (เทียบ 16:17

“ทางแห่งความรอด”; 18:25 “ทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า”)

9:3-6 เมื่อเขาใกล้ตามัมสักัส (ประมาณเที่ยงวัน-22:6) ทันใดนั้น “แสงสว่างที่จ้ากว่าดวงอาทิตย์”

จากฟ้าสวรรค์ก็ส่องรอบเปาโลและผู้ร่วมเดินทาง (26:13) เขาล้มลงกับพื้น (รูปกริยากระทำเอง, รูปกริยาวิเศษณ์)

และได้ยินถ้อยคำเป็นภาษาฮีบรู <เปรียบเทียบจากการกลับใจของเปาโล>

“ดังนั้นผลของนิมิตก็คือทำให้เขาโลดตระหนกกว่า เมื่อเขาข้ามhengคริสเตียน เขากำลังข้ามhengพระเยซู และเหนือสิ่งอื่นใด

เมื่อเขาข้ามhengพระเยซู เขากำลังข้ามhengพระองค์ผู้บัดนี้ได้รับฐานะในสวรรค์

และได้รับการรับรองและการสนับสนุนจากพระเจ้า” (Marshall) เปาโลเห็นพระเยซูจริงหรือไม่? (เทียบ ข้อ 27)

เปาโลกล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ “ข้าพเจ้าไม่ใช่เสรีชนหรือ? ข้าพเจ้าไม่ใช่อัครทูตหรือ?

ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ?” (1คร 9:1) “และสุดท้าย พระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย

เหมือนแก่คนที่เกิดผิดเวลา” (1คร 15:8)

9:7-9 คนที่เดินทางไปกับเขาได้ยินเสียง แต่ไม่เห็นใคร พวกเขาเห็นแสงสว่างด้วย (22:9, 26:14) และล้มลงกับพื้น (26:14) แต่ตาม 22:9 พวกเขาไม่ได้ยินเสียง เปาโลتابอด เข้าไปในดามัสกัส และไม่กินอาหารเป็นเวลา 3 วัน

9:10-16 องค์พระผู้เป็นเจ้า [พระเยซู] (เทียบ ข้อ 17) ตรัสสั่งอานาเนีย (ชาวยิวผู้เคร่งครัด-22:12)

อย่างเฉพาะเจาะจงในนิมิต ([โฮรามา]=10:17) ให้ไปหาเปาโล วางมือบนเขาเพื่อให้เขามองเห็น

อานาเนียเล่าให้พระเยซูฟังถึงการกระทำและเป้าหมายของเปาโล (ข้อ 13-14) จึงแม้รู้พระประสงค์ของพระเยซู แต่ก็หลีกเลี่ยงที่จะตอบรับทันทีว่าจะเชื่อฟัง

อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสชัดเจนว่า “จงไปเถิด เพราะคนนี้เป็นภานะที่เราเลือกไว้

เพื่อจะนำชื่อของเราไปยังคนต่างชาติ กษัตริย์ทั้งหลาย และคนอิสราเอล

เราจะสำแดงให้เขาเห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์มากเท่าใดเพื่อชื่อของเรา” (ข้อ 15-16) ดังนั้นจึงไป คาลวินเสริมว่า “ภานะที่เราเลือกไว้” หมายถึงผู้รับใช้ที่โดดเด่น

9:17-19ก ดังนั้นอานาเนียจึงเชื่อฟังคำสั่งของพระเยซู อานาเนียรับและเชื่อพระวจนะของพระเยซูด้วยสิทธิอำนาจ

เขาเรียกเปาโลว่า “พี่น้อง” ขณะวางมือ เขากล่าวว่าพระเยซูทรงส่งเขามาเพื่อให้เปาโลมองเห็นและเต็มด้วยพระวิญญาณ

ณบริสุทธิ (ไม่ใช่ว่าเขาอธิษฐานขอ) เปาโลมองเห็นทันที รับบัพติศมา และหยุดอดอาหาร

คาลวินกล่าวว่าพระเจ้าทรงทดสอบความถ่อมใจของเปาโล ผู้เมื่อไม่นานมานี้ยังหยิ่งผยอง

โดยส่งผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์มาให้เขาได้รับการสอน “แต่ความอับลัษณ์และความอกตัญญูของโลกก็ถูกเปิดโปง

อย่างชัดเจนอีกครั้งจากข้อเท็จจริงที่ว่า ทุกคนอยากให้ทูตสวรรค์บินมาหาตน

หรืออยากให้อาสาสมัครแหวกออกต่อหน้าตาเพื่อให้พระสิริของพระเจ้าปรากฏให้เห็น

แต่ไม่มีใครยินดีฟังพระวจนะที่พระเจ้าตรัสผ่านปากมนุษย์” (Calvin)

บทที่ 9

เปาโลเริ่มประกาศข่าวประเสริฐ

กิจการ 9:19

9:19ข-25 หลังรับบัพติศมา เปาโลไม่ได้ไปอาระเบียทันที (กท 1:17) แต่พักอยู่หลายวันกับพวกสาวกในดามัสกัส

และเป็นพยานแก่ชาวยิวในธรรมศาลาที่นั่นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ข้อ 20) และทรงเป็นพระคริสต์ (ข้อ 22) บรูซชี้ว่า “การประกาศพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าแสดงความก้าวหน้าในการประกาศความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูในกิจการของอัครทูต”

ชาวยิวที่ได้ยินคำของเปาโลประหลาดใจและสับสน แล้วกลับพยายามฆ่าเปาโล

เปาโลจึงจำเป็นต้องหนีจากคนที่ต้องการฆ่าเขา ด้วยความช่วยเหลือของพวกสาวก เขาหลบคนเฝ้าประตูเมือง

โดยลงจากกำแพงเมืองในตะกร้าตอนกลางคืน (เทียบ 2คร 11:32-33) บางคนกล่าวว่าหลังเปาโลประสบ

“เหตุการณ์ดามัสกัส” เขาคงใช้เวลา 3 ปีอย่างเงิบ ๆ ใน “ถิ่นทุรกันดาร”

อาระเบีย เพื่อจัดระเบียบเทววิทยาและได้รับความมั่นใจ (“เพื่อการฝึกฝนทางศาสนา”)

แต่กิจการของอัครทูตกลับกล่าวตรงกันข้ามว่าเขากลายเป็นผู้ประกาศ “ทันที” และประกาศพระคริสต์

เปาโลอยู่กับสาวก (พี่น้อง) ในดามัสกัส แต่ตามที่เขาสารภาพในกาลาเทีย (กท 1:15-2:2)

เขาไม่ได้อยู่กับ “ผู้มีชื่อเสียง” หรือได้รับคำสั่งและคำสอนจากพวกเขา

9:26-31 เมื่อเปาโลพยายามคบหากับพวกสาวกในเยรูซาเล็ม พวกสาวกสงสัยการกลับใจของเขา

ในเวลานั้นบาร์นาบัสทำหน้าที่เป็นผู้ไกล่เกลี่ย บาร์นาบัสพาเปาโลไปหา “อัครทูต” (เปโตรและยากอบ?-กท 1:18-20)

และเล่าเรื่อง

☐ เหตุการณ์ที่เปาโลเห็นพระเยซู

☐ พระพันธกิจที่พระเยซูทรงมอบแก่เขา

☐ การที่เขาเชื่อฟังพระพันธกิจนั้นอย่างกล้าหาญ

ในที่สุด ด้วยการไกล่เกลี่ยของเขา เปาโลจึงสามารถอยู่ร่วมกับพวกสาวกได้

และสิ่งนี้ทำให้งานประกาศข่าวประเสริฐขยายกว้างขึ้น (ข้อ 31) เปาโลพูดอย่างกล้าหาญ

“ในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า” แม้ในเยรูซาเล็ม โดยเฉพาะโต้แย้งกับชาวยิวฝ่ายเฮลเลนิสต์ (ข้อ 29)

ที่นั่นเขาก็เผชิญอันตรายถึงตายอีก และด้วยความช่วยเหลือของพวกสาวก เขาหนีไปทาร์ซัสผ่านซีซารียา (กท 1:21)

กล่าวว่าเขาไปถึงแคว้นซีเรียและคิลิเซีย ซึ่งทาร์ซัสเป็นเมืองสำคัญของคิลิเซียและเป็นศูนย์กลางวัฒนธรรม)

ข่าวการประกาศข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญของเปาโลคงแพร่ไปยังคริสตจักรในหลายพื้นที่

และพวกเขาคงได้รับการหนุนใจและกำลังใจด้วย พระคัมภีร์สรุปตอนนี้ว่า “ดังนั้นคริสตจักรทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี

และสะมาเรียก็มีสันติสุข ได้รับการเสริมสร้าง ดำเนินไปด้วยความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและด้วยการหนุนใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมีจำนวนเพิ่มขึ้น” (ข้อ 31) การกล่าวถึงยูเดียและสะมาเรียทั้งหมดบ่งชี้ว่าบัดนี้ข่าวประเสริฐพร้อม

จะแพร่ออกไปจนถึง “สุดปลายแผ่นดินโลก” คาลวินสังเกตคำว่า “มีสันติสุข” และหนุนใจว่า

“เมื่อพระเจ้าทรงยับยั้งศัตรูชั่วร้ายและประทอนสันติสุขแก่คริสตจักร

เราไม่ควรใช้เวลาทั้งหมดไปกับความเพิกเลินและความเกียจคร้าน

แต่ควรถือเป็นโอกาสที่จะพยายามก้าวหน้าในความยำเกรงพระเจ้า

อีกทั้งเมื่อพระเจ้าทรงปล่อยบังเหียนของคนชั่วให้พวกเขาเรอบกวนเรา

เราควรพอใจอย่างเต็มที่กับการปลอบประโลมภายในของพระวิญญาณ ต่อจากนั้น ไม่ว่าในยามสงบหรือยามสงคราม

เราควรวิ่งอย่างกระตือรือร้นไปหาพระเจ้าผู้ทรงปกครองเราเสมอ”

IV. การเริ่มต้นพันธกิจต่อคนต่างชาติ

กิจการ 9:32-25

สื่อดัดแปลงเนื้อหาจนถึง 11:18 ว่าเป็น “การกลับใจของโครเนลิอุส”

และเห็นว่าเรื่องของเปโตรเริ่มต้นในฐานะผู้เป็นสื่อกลางของเหตุการณ์การกลับใจนั้น

เรามองว่าการกลับใจของเปาโลและโครเนลิอุสมีบทบาทสำคัญในฐานะรากฐานที่จำเป็นของพันธกิจต่อคนต่างชาติ

การอัศจรรย์ของเปโตร

กิจการ 9:32-43

ตอนนี้กล่าวถึงเหตุการณ์ใหญ่สองเรื่อง เรื่องหนึ่งคือเปโตรรักษาคนเป็นอัมพาต

อีกเรื่องหนึ่งคือเขาทำให้โดรคัสที่ตายแล้วกลับมีชีวิตอีก ครึ่งก่อนหน้านี้นี้ก็ได้กล่าวถึงฤทธิ์อำนาจในการรักษาของเปโตรแล้ว (5:15)

9:32-35 เปโตรเดินทางไปหลายพื้นที่ ดูแล “คริสตจักรต่าง ๆ” และทำงานประกาศข่าวประเสริฐต่อไป (เทียบ 8:25)

โดยเฉพาะกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ลิดดาและยัฟฟา ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ฟิลิปเคยประกาศแล้ว

(บรูซเห็นว่าลิดดาและยัฟฟาคงรวมอยู่ในเมืองต่าง ๆ ของอาโชทัสใน 8:40)

ลิดดาอยู่ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางชายฝั่งประมาณ 40 กิโลเมตร ที่นั่นเขาพบชายชื่อไอเนอัสซึ่งนอนเป็นอัมพาตมา 8 ปี

เปโตรสั่งว่า “ไอเนอัส พระเยซูคริสต์ทรงรักษาท่าน จงลุกขึ้นและจัดที่นอนของท่าน/เตียงของท่าน”

(เทียบ มก 2:11) เมื่อได้ยืนดังนั้น ไอเนอัสก็ลุกขึ้นทันที เพราะเหตุนี้ คนที่อาศัยอยู่ในลิดดาและซาโรน

(ที่ราบชายฝั่งยาวประมาณ 80 กิโลเมตรจากยัฟฟาถึงคาร์เมล)

“ทั้งหมด” (คำกล่าวเกินจริงที่แสดงถึงจำนวนมาก-เทียบ ข้อ 42) ก็หันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

9:36-42 ยัฟฟาอยู่ห่างจากลิดดาไปทางเหนือประมาณ 17 กิโลเมตร

ที่นั่นมีศิษย์หญิงคนหนึ่งชื่อทาบิธาในภาษาอาราเมค (ภาษากรีกว่าโดรคัส)

เธอทำความดีและช่วยเหลือคนยากจนมากมาย แต่เสียชีวิตแล้ว ผู้คนล้างร่างของเธอและไม่ได้ฝัง

แต่ให้เธอนอนอยู่ในห้องชั้นบน บางทีพวกเขาอาจมีความหวังบางอย่างว่าเธอจะลุกขึ้น (Marshall)

พวกสาวกขอร้องให้เปโตรที่อยู่ลิดดามา น้ำตาของหญิงม่ายจำนวนมากและของขวัญที่พวกเธอได้รับซึ่งนำมาให้ดู

เป็นการขอให้เปโตรทำให้เธอกลับมีชีวิตอีก (ข้อ 39) เปโตรให้ทุกคนออกไป คุณเชื่ออธิษฐานอย่างจริงจัง

แล้วสั่งร่างนั้นว่า “ทาบิธา จงลุกขึ้น [ภาษาอาราเมค Tabitha koun]”

(เทียบ มก 5:41 [Talitha koun]) แล้วเธอก็ลุกขึ้น เพราะเหตุนี้ คนทั้งยัฟฟารู้เรื่อง และ “หลายคน”

เชื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 42)

9:43 เปโตรพักอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนัง (tanner) สิ่งนี้เป็นจุดเชื่อมโยงกับเนื้อหาในบทที่ 10 ถัดไป (ข้อ 6)

“ผู้เขียนคำอธิบายตั้งข้อสังเกตว่าอาชีพช่างฟอกหนังเป็นอาชีพที่ถือว่าไม่สะอาด

และคนที่มิมีนอร์มแบบฟาริสีคงหลีกเลี่ยงการติดต่อกับคนเช่นนั้น” (Marshall)

บทที่ 10

การกลับใจของคนต่างชาติ

กิจการ 10:1-18

“หัวข้อหลักของบทนี้ไม่ใช่การกลับใจของโครเนลิอุสเท่ากับการเปลี่ยนทิศของเปโตร” (Stott)

10:1-2 โครเนลิอุสเป็นนายร้อยของกองอิตาลีเยน (Italian Cohort; เทียบ ลก 7:2) อาศัยอยู่ในซีซารียา ซีซารียาเป็นเมืองสำคัญที่เฮโรดมหาซสร้างขึ้น และกลายเป็นศูนย์กลางของฝ่ายปกครองโรมัน ฟิลิปผู้ประกาศเคยประกาศข่าวประเสริฐที่นี่ (8:40, ดูภาพในคู่มือหน้า 33) โครเนลิอุสเป็นคนต่างชาติ แต่เป็น “ผู้ยำเกรงพระเจ้า” เอาใจใส่การให้ทานและการอธิษฐาน

อย่างไรก็ตาม เขาไม่ได้เข้าสู่หนัดและไม่ได้เป็นผู้เปลี่ยนมานับถือยิว (11:3)

ผู้ส่งสารที่ถูกส่งไปหาเปโตรบรรยายโครเนลิอุสว่าเป็นคนชอบธรรมและเป็นที่ยกย่องของชาวยิวทั้งชาติ (ข้อ 22)

10:3-6 โครเนลิอุสเห็นทูต/ทูตสวรรค์ของพระเจ้าเข้ามาในนิมิต [โฮรามา] โครเนลิอุสกลัว แต่ทูตสวรรค์ทำให้เขาสบายใจโดยบอกว่าพระเจ้าทรงรับคำอธิษฐานและการให้ทานของเขาแล้ว และสั่งให้เชิญเปโตรมา ทูตสวรรค์บอกที่อยู่ของเปโตร คือยัฟฟา บ้านของซีโมนช่างฟอกหนังริมทะเล

10:7-8 โครเนลิอุสเชื่อฟังคำของทูตสวรรค์ เขาส่งคนรับใช้สองคนกับทหารผู้ยำเกรงพระเจ้าคนหนึ่งไปยังยัฟฟา ระยะทางจากซีซารียาถึงยัฟฟาประมาณ 48 กิโลเมตร

10:9-16 วันรุ่งขึ้น เปโตรขึ้นไปบนดาดฟ้าเพื่ออธิษฐานตอนเที่ยง ตามเวลาปกติของการอธิษฐานของชาวยิว (เทียบ สดด 55:17) เปโตรหิวและอยู่ในภวังค์ [เอกสตาซิส] เขาเห็นฟ้าสวรรค์เปิดออก และมีสิ่งคล้ายผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมา ในนั้นมีสัตว์สี่เท้าทุกชนิด สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ (เทียบ ปฐก 6:20) เมื่อมีเสียงสั่งให้เปโตรจับกิน เขาตอบว่ากินไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นมลทิน (เทียบ ลนต 11)

เขายืนยันว่าตนไม่เคยกินสิ่งที่เป็นสามัญและไม่สะอาดเลย (ข้อ 14; เทียบ อสค 4:14) แต่เขาได้ยินเสียงว่า “สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระให้สะอาดแล้ว เจ้าอย่าเรียกว่าเป็นของสามัญ” เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นสามครั้ง

แล้วภาชนะนั้นก็ถูกรับขึ้นไปในฟ้าสวรรค์ พระเจ้าทรงยกเลิกการแบ่งแยกระหว่างสิ่งสะอาดกับสิ่งไม่สะอาด

(“ดังนั้นพระองค์จึงทรงประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด” มก 7:19; เทียบ รม 14:14) แม้นิมิตเองอาจไม่ได้ชี้ตรง ๆ

ถึงความสะอาดของ “คนต่างชาติ” แต่เปโตรเข้าใจผ่านนิมิตนั้นว่าพระเจ้าทรงอนุญาต หรือสั่ง

ให้เขาคบหาและเข้าใกล้คนต่างชาติ (ข้อ 28) ในที่สุดเขาตระหนักว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียงระหว่างคนต่างชาติกับชาวยิว

(เทียบ 15:9) ที่คูมรานมีการห้ามติดต่อกับคนต่างชาติอย่างสิ้นเชิงในวันสะบาโต (Darrell Bock)

“สำหรับคนต่างชาติที่ยำเกรงพระเจ้าอย่างโครเนลิอุส ไม่มีความรังเกียจต่อสังคมยิว

แต่แม้แต่ชาวยิวออร์ทอดอกซ์ก็ลังเลที่จะเข้าไปในบ้านของคนต่างชาติ แม้เขาจะเป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าก็ตาม...

มีความสัมพันธ์ขัดเจนระหว่างการยกเลิกข้อจำกัดเรื่องอาหารในเลวีนิติกับการรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างชาวยิวผู้เชื่อกับคนต่างชาติ เพราะสิ่งที่ทำให้ชาวยิวกำหนดว่าการคบหากับคนต่างชาติเป็น “สิ่งมลทิน”

โดยมากคือการที่คนต่างชาติกินอาหารที่ “ไม่สะอาด” ตามธรรมเนียมยิว (Bruce)

10:17-23ก ในจังหวัดที่เหมาะสมยิ่ง คนที่โครเนลิอุสส่งมาก็มาตามหาเปโตร

และเปโตรได้ยินเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า “อย่าสงสัย/อย่าแบ่งแยก (=15:9) แต่จงไปกับชายสองคนนั้น เพราะเราเป็นผู้ส่งพวกเขามา”

จึงสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานอย่างเป็นฝ่ายริเริ่ม เปโตรถามพวกเขาว่ามาด้วยเหตุใด

และให้พักค้างคืนหนึ่ง พวกเขาริบายเป้าหมายว่าได้เชิญเปโตรมาเพื่อฟังถ้อยคำของเขา (ข้อ 22)

บางทีเวลานั้นเปโตรคงมั่นใจในความหมายของนิมิตที่ได้รับ (ข้อ 28)

10:23ข-33 วันรุ่งขึ้น เปโตรเดินทางไปซีซารียากับพี่น้องจากยัฟฟา (6 คน-11:12)

อีกวันหนึ่งเมื่อมาถึงบ้านของโครเนลิอุส โครเนลิอุสกับคนของเขา คือญาติและเพื่อน ๆ

กำลังรอคอยเปโตรด้วยความปรารถนา เมื่อโครเนลิอุสเห็นเปโตร เขาก็มองกราบทันที

เพื่อแสดงความเคารพที่เหมาะสมกับผู้ส่งสารของพระเจ้า แล้วอธิบายเรื่องราวทั้งหมด จากนั้นกล่าวว่า

“บัดนี้พวกเราทั้งหมดอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อฟังทุกสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงบัญชาท่านไว้” (ข้อ 33) ใน 11:14

สิ่งที่โครเนลิอุสได้ยินจากทูตสวรรค์คือ เปโตรจะบอก “ถ้อยคำที่ท่านและทั้งบ้านของท่านจะได้รับผล” ในข้อ 28

เปโตรกล่าวถึงข้อเท็จจริงว่าการคบหาและเข้าใกล้คนต่างชาติเป็นสิ่งผิดกฎหมาย/ต้องห้าม

แต่เขาสารภาพว่ามาด้วยความมั่นใจว่าพระเจ้าทรงอนุญาตเรื่องนี้

เขาสารภาพเช่นนั้น

10:34-35 เปโตรได้รับความประทับใจจากท่าทีปรารถนาของโครเนลิอุสและคนของเขา

แล้วสารภาพความเข้าใจของตนว่า “พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้า/ไม่ทรงลำเอียง” (แปลตรงตัวคือ “ยกหน้าคนขึ้น”

เป็นสำนวนฮีบรูหมายถึง “ให้ความโปรดปราน/ลำเอียง”) แต่ “ในทุกชาติ

คนที่ยำเกรงพระองค์และประพฤติชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับ/ทรงต้อนรับ”

(เทียบ ลก 4:24, 2คร 6:2-ให้พระคุณ) นี่ไม่ได้พูดถึงความรอดโดยการกระทำ

แต่เน้นว่าพระเจ้าทรงประทานพระคุณโดยไม่ลำเอียง ไม่เพียงแก่ “ชาวยิว” เท่านั้น แต่แก่คนต่างชาติทุกคนด้วย

10:36-43 คำเทศนาของเปโตร: เปโตรเริ่มประกาศโดยกล่าวถึงพระเยซูว่าเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง”

และเรียกชาวประเสริฐว่า “ชาวประเสริฐแห่งสันติสุข” โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับคำเทศนาก่อนหน้า

เขาอธิบายโดยเน้นพันธกิจบนโลกของพระเยซูมากขึ้น เพราะเป็นการประกาศต่อคนต่างชาติ

จึงคงจำเป็นต้องอธิบายเรื่องพระเยซูมากขึ้น ข้อ 36 และ 38 สืบถึงข้อความพันธสัญญาเดิมสองตอน สดุดี 107:20

“พระองค์ทรงส่งพระวจนะของพระองค์ไปรักษาพวกเขา...” และอิสยาห์ 52:7 “ผู้นำข่าวดีมาประกาศสันติภาพ

นำข่าวดีอันเป็นพรมา...” อีกจุดสำคัญคือการเน้นว่าพระเจ้าทรงเจิมพระเยซูด้วย “พระวิญญาณบริสุทธิ์และฤทธิ์เดช”

(ข้อ 38; เทียบ อสย 61:1, ลก 4:18) พระเยซูทรงทำความดีด้วยฤทธิ์เดชนั้น และทรงรักษาทุกคนที่ถูกมารกดขี่

สิ่งนี้เป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพระองค์ และเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงรับรองพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์

“ชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเยซูชวามาหาเรีเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองต่อหน้าท่านทั้งหลายด้วยการอธิษฐาน การอัศจรรย์ และหมายสำคัญที่พระเจ้าทรงทำผ่านพระองค์ท่ามกลางพวกท่าน ดังที่พวกท่านก็รู้”

บทที่ 2

พระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองพระองค์

กิจการ 2:22

“คำกริยาว่า ‘ทรงทำความดี’ น่าสนใจ เพราะคำนามที่สอดคล้องกันคือ ‘ผู้มีพระคุณ/ผู้อุปถัมภ์’ ซึ่งผู้ปกครองในยุคนั้นใช้เรียกตนเอง ดังนั้นที่นี้พระเยซูจึงถูกนำมาเปรียบเทียบกับพวกเขา และทรงปรากฏเป็นผู้ที่ช่วยเหลือผู้คนอย่างแท้จริง” (Howard Marshall)

ลูกาจึงใจเปิดเผยพระเยซูในฐานะกษัตริย์ผู้ได้รับการเจิม และในความหมายนั้นเน้นว่าพระองค์ทรงปลดปล่อยผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของมาร ในคำเทศนาทั้งหมด เปโตรเป็นพยานถึงสิ่งที่พระเยซูทรงทำและการที่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมา พร้อมเน้นว่าพวกเขาเป็น “พยานที่พระเจ้าทรงเลือก” สำหรับเหตุการณ์ทั้งหมดนั้น (ข้อ 39, 41)

การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูไม่ได้ทรงสำแดงแก่ทุกคนอย่างเปิดเผย แต่สำแดงเฉพาะแก่พวกเขา และพวกเขาได้รับพันธกิจของพยาน (ข้อ 42) พวกเขาเป็นพยานถึงพระเยซูในฐานะผู้พิพากษาครั้งสุดท้าย (1ปต 4:5) ข้อ 43 แสดงแก่นและการประยุกต์ของข่าวประเสริฐชัดเจนว่า “ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์จะได้รับการยกโทษบาปผ่านพระนามของพระองค์”

(เทียบ 5:31 “การกลับใจและการยกโทษบาป”) นี่คือนี่ที่ผู้เผยพระวจนะทุกคนในพันธสัญญาเดิมเป็นพยาน (เทียบ ลก 24:46-48 “พระคริสต์จะต้องทนทุกข์และทรงเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม และการกลับใจเพื่อรับการยกโทษบาปจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์แก่ทุกชาติ เริ่มต้นที่เยรูซาเล็ม ท่านทั้งหลายเป็นพยานของสิ่งเหล่านี้”)

10:44-48 พระเจ้าทรงสำแดงอย่างชัดเจนผ่าน “การเทพระวิญญาณบริสุทธิ์” ว่าพระองค์ทรงรับคนต่างชาติด้วย ผู้เชื่อชาวยิวจึงอดประหลาดใจไม่ได้ คนต่างชาติพูดภาษาแปลก ๆ และยกย่องพระเจ้า (เทียบ 2:4, 11)

เปโตรยอมรับว่าการที่พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเหมือนประสบการณ์ของตนเอง และไม่ห้ามการให้บัพติศมา (ข้อ 47) แล้วสั่งพี่น้องชาวยิวที่มาร่วมให้ให้บัพติศมาแก่พวกเขา ในข้อ 45 ลูกาใช้คำว่า “ผู้เชื่อที่เข้าสู่หน้แล้ว” เพื่อเน้นว่าแม้คนต่างชาติยังไม่ได้เข้าสู่หน้ (11:3) พวกเขาได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณและบัพติศมาด้วยน้ำแล้ว

เปโตรคงพักอยู่กับพวกเขากันหลายวันอย่างแน่นอน “ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพื่อให้พวกเขาได้รับการฝึกฝนในความเชื่อใหม่ และชีวิตใหม่ ของประธานแห่งพระวิญญาณเพียงอย่างเดียวยังไม่พอ พวกเขาต้องการครูที่เป็นมนุษย์ด้วย และการที่เปโตรยอมรับการต้อนรับของพวกเขา ก็เปิดเผยความผูกพันใหม่ระหว่างชาวยิวกับคนต่างชาติที่พระคริสต์ทรงสถาปนา” (Stott)

11:1-3 ชาวที่มาจากต่างชาติ “รับ” พระวอนของพระเจ้าถูกส่งไปถึงอัครทูตและพี่น้องในยูเดีย
ในบรรดาพี่น้องเหล่านั้น “คนฝ่ายเข้าสู่หนัด” (ผู้เกิดจากเชื้อสายยิว) ดำเนิน/แบ่งแยก/สงสัยเปโตร (=10:20)
เนื้อหาของคำดำเนินคือเขารับประทานอาหารร่วมกับคน “ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด”

ชาวยิวจำนวนมากที่เป็นคริสเตียนในยุคแรกยังถือว่าการเข้าสู่หนัดและการรักษากฎเรื่องอาหารเป็นสิ่งที่ควรทำโดยปกติ
พวกเขาคงไม่ได้คิดว่าตนละทิ้งยูดาและเปลี่ยนไปเป็นคริสเตียน
แต่คิดว่าตนเป็นยิวที่ยอมรับพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ตามคำพยากรณ์

อีกด้านหนึ่ง พวกเขาอาจกลัวว่าถ้าทิ้งธรรมเนียมยิว พวกเขาจะตกเป็นเป้าการโจมตีของชาวยิวเหมือนสเทเฟนและเพื่อน
ร่วมงานของเขา (Marshall)

11:4-17 คำชี้แจงของเปโตร: คำตอบของเปโตรไม่ได้อธิบายว่าเหตุใดเขาจึงรับประทานอาหารกับพวกเขา
แต่เขาพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ผู้ที่นำไปสู่การร่วมโต๊ะนั้นคือพระเจ้า
และพระเจ้าทรงเรียกแม้แต่คนต่างชาติให้เป็น “พี่น้องเช่นเดียวกับเรา” เปโตรเล่าเหตุการณ์ในบทที่ 10
อย่างย่อมากและจากมุมมองของตน รายละเอียดที่เสริมจากบทที่ 10 คือ ในบรรดาสัตว์ที่เห็นในนิมิตมี “สัตว์ป่า”

(beasts of prey) ด้วย (ข้อ 6), พี่น้องที่ไปด้วยมีหกคน (ข้อ 12),
และโครเนลิอัสได้ยินจากทูตสวรรค์ว่าเปโตรจะประกาศ “ถ้อยคำที่ท่านและทั้งบ้านของท่านจะได้รับความรอด” (ข้อ
14) การกล่าวถึง “เสียงจากฟ้าสวรรค์” (ข้อ 9), “คำสั่งของพระวิญญาณ” (ข้อ 12), “พยานเจ็ดคน” (ข้อ 12),
“ถ้อยคำของทูตสวรรค์” (ข้อ 13), และ “การทรงสถิตของพระวิญญาณ”

(ข้อ 15) คงทำให้ผู้ฟังมั่นใจอย่างเพียงพอในสิทธิอำนาจของพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์
และเมื่อเปโตรระลึกถึงพระดำรัสของพระเยซู (ข้อ 16) เขาย้ำว่า “พระสัญญาเรื่องบรรพัตศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”
รวมคนต่างชาติด้วย เปโตรเน้นว่าประสบการณ์การกลับใจของคนต่างชาติเหมือนกับประสบการณ์ในเหตุการณ์เพ็นเทค
อสต์ “ครั้งแรก” และบอกเป็นนัยว่าการไม่ให้บรรพัตศมาด้วยน้ำแก่พวกเขาจะเป็นการขัดขึ้นพระประสงค์ของพระเจ้า
(ข้อ 17)

11:18 ผู้ฟังรับพระราชกิจของพระเจ้าด้วยท่าทีที่ถูกต้อง และถวายพระเกียรติ โดยสารภาพว่าพระเจ้าประทาน
“การกลับใจที่นำไปสู่ [เอส] ซีริด” แก่คนต่างชาติด้วย วรรณกรรมยิวเข้าใจการกลับใจว่าเป็นของประทานจากพระเจ้า
(Wisdom of Solomon 12:10, 19)

“เราไม่ควรคิดว่าข้อ 18 บ่งชี้ว่าคริสตจักรเยรูซาเล็มทุ่มเทเข้าสู่พันธกิจต่อคนต่างชาติอย่างกระตือรือร้นทันที
ในความเป็นจริง ไม่เคยดูเหมือนว่าคริสตจักรเยรูซาเล็มทำเช่นนั้นเลย” (Marshall)

บทที่ 11

คริสตจักรอันติโอก

กิจการ 11:19-30

ลองเกเนเคเกอร์กล่าวว่าตอนนี้เหมือน “โซ่ที่เกี่ยวต่อกันเป็นสาย”

บัดนี้กระแสเรื่องราวเตรียมเปลี่ยนจากเปโตรไปสู่เปาโล และในกระบวนการนั้นเรามองเห็นบทบาทของบารนาบัส

11:19 บรรดาผู้เชื่อที่กระจัดกระจายเพราะเหตุการณ์ของสเทเฟน (8:2-4) ประกาศข่าวประเสริฐไปจนถึงฟินิเซีย

ไซปรัส และอันติโอก แต่พวกเขาประกาศแก่ “ชาวยิว” เท่านั้น แปลตรงตัวคือ

“ไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ใครเลยนอกจากชาวยิวเท่านั้น”

*ฟินิเซีย (เลบานอนปัจจุบัน) เป็นพื้นที่ตามชายฝั่งบนภูมิประเทศแคบและยาว ห่างจากภูเขาคาร์เมลประมาณ 242

กิโลเมตร เมืองสำคัญของฟินิเซียมีไทร (21:3), ปโตเลไมส์ (21:7), และไซดอน (27:3) เป็นต้น

คนจากไทรและไซดอนเคยออกมาพบพระเยซู (ลก 6:17; เทียบ มก 7:31) แผ่นดินฟินิเซียยาวประมาณ 160

กิโลเมตร และกว้างประมาณ 24 กิโลเมตร

*ไซปรัสเป็นบ้านเกิดของบารนาบัส (4:36) ต่อมาบารนาบัสกับเปาโลถูกส่งออกไปเป็นมิชชันนารีและประกาศข่าวประเสริฐ

ที่นั่นเป็นแห่งแรก (13:4-12) เวลานั้นที่นั่นมีธรรมศาลาของชาวยิวอยู่แล้ว มีหลักฐานว่าตั้งแต่ศตวรรษที่ 2

ก่อนคริสตกาล มีชาวยิวจำนวนมากอาศัยอยู่ที่นั่น (1 มัคคาบี 15:23)

*อันติโอกเป็น “เมืองอันดับหนึ่งของซีเรีย” ซึ่งเป็นจังหวัดของโรม มีประชากรประมาณ 600,000 คน

เป็นเมืองใหญ่อันดับสามของจักรวรรดิ รองจากโรมและอเล็กซานเดรีย และเป็นสถานที่ที่มีการนมัสการรูปเคารพมาก

ที่นั่นก็มีชาวยิวจำนวนมาก ประมาณ 25,000 คน อันติโอกอยู่ในพื้นที่ที่ปัจจุบันรู้จักกันว่าอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของตุรกี

อันติโอกอยู่ห่างจากเยรูซาเล็มประมาณ 500 กิโลเมตร

11:20-21 แต่บางคนในกลุ่มชาวยิวจากไซปรัสและไซรีนประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวกรีกในอันติโอกด้วย

(สำเนาจำนวนมากเขียนว่า “ชาวยิวฝ่ายเฮลเลนิสต์”) และ “พระหัตถ์/ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

อยู่กับพวกเขา คนจำนวนมากจึงเชื่อและหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

สิ่งนี้กลายเป็นหลักฐานชัดเจนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เพียงทรงอนุญาตให้พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติเท่านั้น

แต่ยังทรงพอพระทัยด้วย

11:22 “แต่” ข่านี่ไปถึงคริสตจักรที่เยรูซาเล็ม และพวกเขาส่งบารนาบัสไปถึงอันติโอก

โครงสร้างประโยคแสดงว่าคริสตจักรเยรูซาเล็มรับเรื่องนี้อย่างจริงจัง หรือด้วยความสับสน

จึงส่งบารนาบัสไปเพื่อสำรวจสถานการณ์และหามาตรการรับมือ มาร์แชลล์กล่าวว่าเราไม่จำเป็นต้องสันนิษฐานว่าการที่

คริสตจักรเยรูซาเล็มส่งบารนาบัสไปนั้นเกิดจากความสงสัยหรือความเป็นปฏิปักษ์ต่อคนในอันติโอก

แต่ก็อาจจำเป็นต้องมีมาตรการบางอย่างเพื่อปลอบใจกลุ่มคริสเตียนยิวแนวอนุรักษนิยมในเยรูซาเล็ม

11:23-26 บารนาบัสเป็นคนดี เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ

เมื่อเขาไปถึงอันติโอกและเห็นว่าชาวประเสริฐได้ถูกประกาศ เขาก็ยินดีและหนุนใจผู้คนที่

“จงตั้งใจมั่นคงสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ” (NET)

ดังนั้น คนจำนวนมากยิ่งขึ้นจึงมาหาคณะพระผู้เป็นเจ้า บารนาบัสไม่ได้หยุดอยู่ตรงนั้น แต่ไปหารัสซัส บ้านเกิดของเปาโล เพื่อหาเปาโลและพากลับมา “แล้ว”

พวกเขาประชุมในคริสตจักรตลอดหนึ่งปีและสอนคนจำนวนมาก ที่นั่นเป็นครั้งแรกที่สาวกถูกเรียกว่า “คริสเตียน [คริสเตียนอส]” (ข้อ 26) คำนี้เกิดจากคำกรีกที่หมายถึง “พระคริสต์” รวมกับปัจจัยภาษาละตินที่หมายถึงกลุ่ม [~ianus] จึงหมายถึง “ผู้ติดตามพระคริสต์” ชื่อนี้อาจมีนัยยะเย้ยหยันอยู่ด้วย (เทียบ กจ 26:28, 1ปต 4:16)

11:27-30 เวลานั้น “ผู้เผยพระวจนะ” จากเยรูซาเล็มมาถึงอันติโอก

คำว่าผู้เผยพระวจนะถูกกล่าวถึงครั้งแรกในกิจการของอัครทูตที่นี่ หนึ่งในนั้นชื่ออากาบัส (21:10)

พยากรณ์ว่าจะเกิดการกัณดารอาหารใหญ่ “ทั่วโลก” แม้ในบันทึกประวัติศาสตร์จะไม่มีการกัณดารอาหารทั่วทั้งจักรวรรดิ ในสมัยจักรพรรดิคลาวดิอุส (ค.ศ. 41-45) แต่ก็เกิด “การกัณดารอาหารบ่อยครั้ง” ในหลายพื้นที่ เช่น อียิปต์ กรีซ และโรม โยเซฟัสอธิบายอย่างละเอียดถึงการกัณดารอาหารในยูเดียราวปี ค.ศ. 46

มาร์แชลล์ทำงานของ E. Ellis และกล่าวว่า “ผู้เผยพระวจนะ”

ในคริสตจักรยุคแรกเวลานั้นเป็นผู้เทศนาที่มีของประทานแบบคาริสมา

ซึ่งอาจสังกัดคริสตจักรท้องถิ่นหรือทำพันธกิจเดินทาง “หน้าที่ของพวกเขาหลากหลาย

รวมทั้งการหนุนใจและการพยากรณ์อนาคต พวกเขาให้คำอธิบายพันธสัญญาเดิมได้อย่างคล่อง

โดยเฉพาะใช้ความเข้าใจฝ่ายวิญญาณของตนเพื่อแสดงว่าคำพยากรณ์ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จอย่างไรในเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดขึ้นของคริสตจักร กิจกรรมของผู้เผยพระวจนะเชื่อมโยงกับความหมายใหม่ของการคลไจที่เกี่ยวข้องกับของประทานฝ่ายวิญญาณสำหรับคริสตจักร”

11:29-30 พี่น้องในอันติโอก ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ ตัดสินใจส่งการช่วยเหลือ/การปรนนิบัติ [diakonia]

เพื่อช่วยพี่น้องที่อาศัยอยู่ในยูเดีย และส่งไปยัง “ผู้ปกครอง” ในเยรูซาเล็มผ่านเปาโลกับบารนาบัส

(คำว่าผู้ปกครองปรากฏครั้งแรกในกิจการของอัครทูตที่นี่)

พวกเขาส่งไปให้คริสเตียน ไม่ใช่ชาวยิวทั่วไป และไม่ได้ส่งเป็นรายบุคคล แต่ส่งผ่านช่องทางทางการของคริสตจักร

มาร์แชลล์กล่าวว่าคนงานเจ็ดคนที่เคยถูกตั้งขึ้นเพื่อการช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ บัดนี้คงเป็นที่รู้จักในฐานะ “ผู้ปกครอง”

นอกจากนี้เขายังเห็นว่าการเยี่ยมเยียนเยรูซาเล็มของเปาโลครั้งนี้มีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นการเยี่ยมครั้งเดียวกับที่กล่าวในกาลาเทียบทที่ 2

บทที่ 12

เปโตรถูกขังคุกและได้รับการปลดปล่อย

กิจการ 12:1-25

ลูกาบันทึกเรื่องเฮโรดอากริปปาที่ 1 ประหารยาขอบและขังเปโตรไว้ในคุก

ระหว่างเหตุการณ์ที่เปาโลกับบาร์นาบัสขึ้นไปเยรูซาเล็มเพื่อนำเงินช่วยเหลือไปมอบ (11:30)

กับเหตุการณ์ที่พวกเขากลับมายังอันติโอก (12:25) อีกทั้งในเรื่องการหลบหนีของเปโตร

ลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงแทรกแซงโดยตรง (เทียบ 5:19)

ผ่านเนื้อหานี้ เรามองเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงครอบครองทั้งประวัติศาสตร์ธรรมชาติ เช่นปัญหาการกีดกันอาหาร แผนการของกษัตริย์ และแม้แต่ชีวิตกับความตาย นอกจากนี้เรื่องนี้ยังช่วยให้เข้าใจว่าทำไมเปโตรต้องออกจากเยรูซาเล็ม และยาขอบเข้ามารับผู้นำคริสตจักรเยรูซาเล็มได้อย่างไร (Marshall)

12:1-5 เฮโรดที่ปรากฏที่นี่คืออากริปปาที่ 1 หลานชายของเฮโรดมหาราช

เขาพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อให้ชาวยิวพอใจ หนึ่งในนั้นคือการฆ่ายาขอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ

เมื่อเห็นว่าชาวยิวพอใจเรื่องนี้ เขาก็พยายามฆ่าเปโตรด้วย เปโตรถูกจับและถูกขังในคุกภายใต้การคุ้มกันอย่างเข้มงวด รอให้เทศกาลปัสกาสิ้นสุดลง ส่วนคริสตจักรอธิษฐานอย่างร่ำร้อน (=ลก 22:44) “เพื่อเขา” ต่อเนื่อง (รูปกาลไม่สมบูรณ์)

12:6-11 การหลบหนีจากคุกของเปโตรคือการแทรกแซงของพระเจ้าเพื่อตอบคำอธิษฐานของคริสตจักร

ลูกาอธิบายรายละเอียดทั้งสภาพที่เปโตรถูกล่ามและกระบวนการออกจากคุก “ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ปลุกเปโตรโดยแตะ/ตีเขา (=12:23, ลก 22:50) และเดินไปกับเขา ทูตสวรรค์ไม่ได้ทำทุกอย่างแทน

แต่สอนเปโตรว่าต้องทำอะไร (ข้อ 8) เปโตรคิดที่กำลังเห็นนิมิต (ข้อ 9) แต่เมื่อออกจากคุกอย่างสมบูรณ์และได้สติ เขาจึงตระหนักว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์มา” เพื่อช่วยกู้/ช่วยให้รอดเขา (ข้อ 11)

12:12-17 เปโตรไปที่บ้านของมารีย์ มารดาของ “ยอห์นที่เรียกว่ามาระโก” (=ข้อ 25) ที่ซึ่งผู้เชื่อรวมตัวกันอธิษฐาน สาวใช้ชื่อโรเดจาเสียงของเปโตรได้และไปบอกคนอื่น แต่พวกเขาไม่เชื่อ เมื่อสาวใช้ยืนยันหนักแน่น พวกเขาจึงพูดว่า “เป็นทูตสวรรค์ของเปโตร” (ข้อ 15)

ชาวยิวเชื่อว่าคนเรามีทูตสวรรค์ผู้คุ้มครอง (มธ 18:10 “ทูตสวรรค์ของพวกเขา”)

ในวรรณกรรมรับปียุคหลังมีทูตสวรรค์ของแต่ละบุคคล และทูตนั้นดูเหมือนจะมีรูปร่างเหมือนคนที่ตนปกป้อง (Darrell Bock) ในที่สุดพวกเขาก็เห็นเปโตรและประหลาดใจ เปโตรเล่าว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า”

ทรงนำเขาออกจากคุกอย่างไร แล้วขอให้พวกเขาแจ้งเรื่องนี้แก่ยาขอบและพี่น้องที่ไม่ได้อยู่ที่นั่น

จากนั้นเขาก็หลบไปที่อื่น เมื่อเห็นว่ายาขอบและ “พี่น้อง” (มาร์แชลล์เห็นว่าคำนี้อาจหมายถึงผู้นำคริสตจักร)

ไม่ได้อยู่ที่นั่น การประชุมอธิษฐานนี้คงไม่ใช่การประชุมอย่างเป็นทางการ (ที่จริง

ไม่มีหลักฐานพอจะยืนยันว่าบ้านของมารดาของมาระโกยอห์นเป็นสถานที่ประชุมทางการของคริสตจักร เทียบ 1:13-14, 2:1)

12:18-19 วันรุ่งขึ้นเกิดความวุ่นวายไม่น้อยเพราะข่าวเบโตรหนีออกจากคุก เมื่อเฮโรดหาเบโตรไม่พบ เขาจึงสอบสวนยามและสิ่งประหลาดพวกเขา แล้วเฮโรดกลับไปซีซารียา เมืองหลวงของจังหวัดนั้น

12:20-23 ชาวไทระและไซดอนที่ทำให้เฮโรดไม่พอใจ พยายามทำให้เฮโรดสงบลง โดยใช้ข้าราชการ

“ผู้ดูแลห้องบรรทม” หรือที่ปรึกษาหลักของเฮโรด เพื่อให้ได้เข้าเฝ้าเฮโรด

เวลานั้นคงเป็นช่วงเทศกาลระลึกถึงจักรพรรดิ โยเซฟัสบันทึกเหตุการณ์นี้ในปี ค.ศ. 44

ว่ากษัตริย์เสด็จออกมาในฉลองพระองค์ที่ทำด้วยเงินซึ่งสะท้อนแสงอาทิตย์

ลูกากล่าวถึงการตายของเฮโรดว่าเพราะเขาไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า พระเจ้าจึงทรงตีเขาผ่าน

“ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” แม้สำนวน “ถูกหนอนกินจนตาย”

อาจเป็นคำทั่วไปที่ใช้บรรยายความตายของผู้ปกครองเผด็จการ

แต่นักวิชาการบางคนก็สันนิษฐานว่าอาจเป็นไส้ติ่งอักเสบ พยาธิไส้เดือน หรือถูกงูน้ำจากพยาธิตัวตืด เป็นต้น

12:24 ลูกาให้ความเห็นสั้น ๆ เกี่ยวกับการเติบโตของคริสตจักร และกล่าวว่าพระวจนะของพระเจ้ายิ่งเจริญแพร่หลาย

(เทียบ 6:7) ผู้เชื่อในคริสตจักรยุคแรกเข้าใจการตายของเฮโรดว่าเป็นการพิพากษาของพระเจ้าหรือเป็นการจัดเตรียมของพระเจ้า “เพื่อคริสตจักร” หรือไม่? ลูกาเชื่อมโยงเหตุการณ์ด้วยความหมายนั้น

12:25 บาร์นาบัสและเซาโลทำงานเสร็จแล้วก็พายอห์นที่เรียกว่ามาระโก ลูกพี่ลูกน้องของบาร์นาบัส กลับไปอันติโอก

สำเนาเก่าแก่ที่สุดและดีที่สุด รวมถึง Vaticanus และ Sinaiticus อ่านว่า “ไปยังเยรูซาเล็ม” แต่เข้าใจเช่นนั้นได้ยาก

บทที่ 13

การทรงเรียกสู่พันธกิจ

กิจการ 13:1-3

13:1 แนะนำคนที่เป็นผู้เผยพระวจนะ [prophet] และครู [didaskalos] ของคริสตจักรอันติโอก ได้แก่ บาร์นาบัส (4:36), สิเมโอน (เป็นชื่อยิว ส่วนไนเจอร์เป็นชื่อละตินหมายถึง “ผิวดำ”)

สื่อดอตต์กล่าวว่าเขาอาจเป็นซีโมนชาวไซรีนผู้แบกกางเขนแทนพระเยซู-รม 16:13, ลูสิอัส (มาจากไซรีน

อาจเป็นหนึ่งในผู้ประกาศยุคแรกที่กล่าวถึงใน 11:20 และเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งคริสตจักร), มานาเอน “พี่น้องร่วมเลี้ยง”

หรือข้าราชการสำนักของเฮโรดอันติปาส (ชื่อแปลว่า “ผู้ปลอบโยน”), และเซาโล

(เปาโลคงทำพันธกิจในอันติโอกร่วมกับบาร์นาบัสอย่างน้อย 1 ปี-Darrell Bock) มาร์แชลล์กล่าวว่า

แม้ผู้เผยพระวจนะอาจมีของประทานด้าน “ถ้อยคำแบบคาริสม่า”

แต่การแยกระหว่างผู้เผยพระวจนะกับครูไม่ได้ชัดเจนนัก (คาลวินมองผู้เผยพระวจนะในตอนนี้ไม่ใช่ผู้มีของประทานพยากรณ์ แต่เป็นผู้ตีความพระคัมภีร์ที่ยอดเยี่ยม)

“การ เลี้ยงดูผู้นำจากภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย เป็นเป้าหมายที่คริสตจักรทุกแห่งซึ่งมีสมาชิกหลากหลายควร ปฏิบัติ” (Fernando)

13:2 “ขณะพวกเขาปรนนิบัติและอดอาหาร” พวกเขาเน้นการและอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อรับการทรงนำของพระเจ้า (เทียบ ข้อ 4 “ถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์ส่งไป”) ดาร์เรล บ็อกเห็นว่าเป็นระหว่างการณ์การนมัสการของชุมชนคน บางที่ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งอาจได้ยินเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์และถ่ายทอดออกมา

“จงแยกบาร์นาบัสกับเซาโลไว้สำหรับเรา เพื่อทำงานที่เราเรียกเขาทั้งสองให้ทำ”

ดังที่เรื่องราวต่อมาทำให้เห็นอย่างชัดเจน พวกเขาถูกเรียกเป็นพิเศษเพื่อพันธกิจมิชชันนารี

จุดเน้นของลูกาคือพันธกิจเริ่มต้นโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม

ตั้งแต่แรกไม่ได้ถูกจำกัดไว้ว่าเป็นมิชชันนารี “เพื่อคนต่างชาติ” เท่านั้น

“เราไม่ได้สร้างคริสตจักรเพียงเพื่อเข้าไปนมัสการ แต่เพื่อออกไปหาผู้คนด้วยพระทัยของพระเจ้า” (Darrell Bock)

13:3 บางที่คริสตจักรอาจใช้เวลาเพิ่มเติมในการอธิษฐานและอดอาหาร

เพื่อยืนยันพระประสงค์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และทำให้พันธกิจเป็นรูปธรรม

แล้วคริสตจักรก็แต่งตั้งและส่งสองคนนั้นออกไปอย่างเป็นทางการ

การวางมือที่นั่นไม่ใช่พิธีแต่งตั้งสู่ตำแหน่งถาวรหรือแต่งตั้งเป็นอัครทูต (Marshall)

“พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่จำเป็นต้องร้องบอกเราจากฟ้าสวรรค์ว่าใครคือผู้ที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า

เพราะเราควรคิดและยอมรับว่าผู้ที่ได้รับของประทานจำเป็นจากพระเจ้า

คือคนที่พระเจ้าทรงปั้นแต่งและเตรียมไว้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ แล้วส่งมอบให้เรา” (Calvin)

การเป็นพยานข่าวประเสริฐในแคว้นไซปรัส

กิจการ 13:4-12

13:4-5 ภายนอกทั้งสองได้รับการส่งออกอย่างเป็นทางการจากคริสตจักร

แต่ภายในพวกเขาถูกส่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาไปยังท่าเรือเซลูเซีย โดยมีมาระโกเดินทางไปเป็นผู้ช่วยด้วย แล้วลงเรือไปยังเกาะไซปรัสซึ่งอยู่ห่างออกไป 96 กิโลเมตร (224×96 กิโลเมตร)

ที่นั่นเป็นบ้านเกิดของบาร์นาบัส (4:36) และเป็นที่ที่ข่าวประเสริฐเคยถูกประกาศแล้ว (11:19)

เกาะนี้มีผู้คนจากหลายชาติอาศัยอยู่ เช่น อียิปต์ ฟินีเชีย กรีก อัสซีเรีย เปอร์เซีย และโบโตเลมี

□ ซาลามิสเป็นเมืองกรีกที่ตั้งอยู่ชายฝั่งตะวันออกของเกาะไซปรัส เป็นศูนย์กลางการค้าและศูนย์รวมชาวยิว

เวลานั้นธรรมศาลามีการอธิษฐานและการสอน ดังนั้นบาร์นาบัสกับเปาโลคงสามารถประกาศ “พระวจนะของพระเจ้า” ในเวลาที่ได้รับ

13:6-12 พวกเขาเดินทางไปทางตะวันตกจนถึง

□ปาโฟส ([Paphos] มีชื่อเสียงด้านการบูชาเทพีปาเฟียของซีเรีย และหลังแผ่นดินไหว ค.ศ. 15 ก็กลายเป็นเมืองหลวงแทนซาลามิส) ที่นั่นพวกเขาพบผู้เผยพระวจนะเท็จชาวยิว นักเวทมนตร์ชื่อบาร์เยชู (ดาร์เรล บ็อกเห็นว่าเขาอาจทำการรักษาและหายสำคัญด้วยคาถา เวทมนตร์ เครื่องราง และการหยั่งรู้) เขาขัดขวางไม่ให้ผู้ว่าราชการ เซอร์จิอัส เปาโล เชื่อ บางทีเขาอาจเป็นผู้ติดตามของผู้ว่าราชการ หรือเป็นโหร และกลัวจะสูญเสียตำแหน่งของตน ที่นี้เห็นความแตกต่างเชิงย้อนแย้งระหว่างชาวยิวกับคนต่างชาติ เปาโล (ตั้งแต่นั้นต่อไป เขาโลจะถูกเรียกว่าเปาโล) เติมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำหั้น “บุตรของเยชู” (บาร์เยชู) ว่าเป็น “ลูกของมาร” “การชั่ว” (ข้อ 10) หมายถึงความชั่วร้ายและใช้เรียกคนหลอกลวง “เจ้าจะไม่หยุดบิดเบือนทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ?” “บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือเจ้า และเจ้าจะตาบอด ไม่เห็นดวงอาทิตย์ชั่วเวลาหนึ่ง” (ข้อ 11, อนาคตกาลบอกเล่า) เปาโลพยากรณ์การพิพากษาชั่วคราว และก็เกิดขึ้นทันที แสดงว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะแท้ ผ่านการอัศจรรย์ของเปาโล ผู้ว่าราชการจึงมั่นใจในคำสอน ลูกาไม่ได้กล่าวชัดเจนว่าผู้ว่าราชการกลับใจหรือไม่ ความสนใจของลูกาอยู่ที่ข้อเท็จจริงว่าเปาโลเอาชนะอำนาจเวทมนตร์ด้วยหายสำคัญ ซึ่งขนานกับพันธกิจของเปโตรในบทที่ 8 และอยู่ที่ข้อเท็จจริงว่าต่อจากนี้อำนาจนำในการเดินทางมิชชันนารีจะย้ายไปสู่เปาโล (ข้อ 13, 46; เทียบ 12:25)

การประกาศข่าวประเสริฐที่อันติโอกในแคว้นบิสิเดีย

กิจการ 13:13-52

13:13 เปาโลกับ “ผู้ร่วมเดินทาง” ไปถึงเปอร์กาในแคว้นบิสิเดีย ส่วนยอห์นกลับไปเยรูซาเล็ม ทำไมเปาโลกับคณะจึงรีบออกจาก “ปาโฟส” ซึ่งดูเหมือนเป็นที่ที่เกิดการอัศจรรย์และน่าจะมีผล? ทำไมมาระโกยอห์นจึงกลับไปเยรูซาเล็ม? เขากลับหรือไม่ที่จะไปไกลจากเยรูซาเล็มมากถึง 640 กิโลเมตร?

13:14-15 พวกเขาไปถึง

□อันติโอกในแคว้นบิสิเดีย ซึ่งตั้งอยู่บนที่สูง 1,080 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล และเป็นศูนย์กลางทางทหารที่ได้รับสถานะเป็นอาณานิคมโรมัน โยเซฟัสถ่ายทอดว่ามีครอบครัวยิว 2,000 ครอบครัวในบริเวณนี้ เปาโลได้รับโอกาสประกาศข่าวประเสริฐในธรรมศาลาตามธรรมเนียม โดยทั่วไป ธรรมศาลาเริ่มด้วยการอธิษฐาน อ่านธรรมบัญญัติ โดยเฉพาะเบญจบรรณของโมเสส จากนั้นอ่านผู้เผยพระวจนะ แล้วจึงมีถ้อยคำหนุนใจ เช่นคำเทศนาหรือคำอธิบายสั้น ๆ จากผู้เข้าร่วมคนหนึ่ง

13:16-22 คำเทศนาของเปาโล ที่นั่นมีทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ “ผู้ยำเกรงพระเจ้า” อยู่ร่วมกัน (ข้อ 16)

เปาโลกล่าวถึงบรรพบุรุษของอิสราเอลและเหตุการณ์อพยพ (ข้อ 17)

แล้วเล่าเรื่องช่วงถิ่นทุรกันดารและการเข้าสู่แผ่นดินคานาอัน (ข้อ 18-19)

จากนั้นกล่าวถึงยุคผู้วินิจฉัยและการเข้าสู่ยุคราชาธิปไตย แล้วดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็วจนถึงการที่พระเจ้าทรงตั้งดาวิดเป็นกษัตริย์ให้พวกเขา (=ข้อ 37)

(ข้อ 20-22) พระเจ้าทรงต้องอดทนต่ออิสราเอล (ข้อ 18) และต้องถอดถอนกษัตริย์ซาอูล (การกล่าวถึงระยะเวลาปกครองตามประเพณีคือ 40 ปี บ่งชี้ว่าพระองค์ทรงอดทน 40 ปี) แต่เกี่ยวกับกษัตริย์ดาวิด พระองค์ตรัสว่า “เป็นคนที่ถูกใจเรา (1ซมอ 13:14) เขาจะทำให้พระประสงค์ทั้งหมดของเราสำเร็จ” (ข้อ 22)

13:23-25 จากเชื้อสายของคนนั้น พระเจ้าทรงนำพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอด [s□t□r]=5:31

มาแก่อิสราเอลตามพระสัญญา พระเยซูทรงเป็นผู้ทำให้พระสัญญาที่ประทานแก่ดาวิดมาแต่นานสำเร็จ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเตรียมการเสด็จมาของพระเยซูด้วย “บัพติศมาแห่งการกลับใจ” และเป็นพยานว่าตนไม่ใช่พระคริสต์ อีกทั้งไม่อาจเทียบกับพระเยซูได้

13:26-31 เปาโลนำความจริงที่ว่าพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดมาประยุกต์กับผู้ฟังว่าเป็น “พระวาทะแห่งความรอด” แต่ชาวยิวไม่เข้าใจถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะ จึงฆ่าพระเยซู

(แม้การตายของพระเยซูเองก็เป็นคำพยากรณ์ของผู้เผยพระวจนะ และเป็นการสำเร็จของคำพยากรณ์นั้น) แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมา! และพระเยซูทรงเป็นพยานด้วยพระองค์เองถึงการเป็นขึ้นจากตายนั่น และมีพยานมากมาย ในถ้อยคำของเปาโลมีคำวิงวอนแฝงอยู่ว่า อย่าให้พวกท่านทำความโง่เขลาแบบเดียวกับชาวยิวที่ปฏิเสธพระเยซูและฆ่าพระองค์

13:32-37 การเน้นเรื่องพระสัญญา พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษ และสัญญามาถึงทุกวันนี้ “แก่พวกเราผู้เป็นบุตร” ก็คือพระเยซูนั่นเอง พระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเป็นขึ้นมา (=ข้อ 33, 34) และทรงทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จ เพื่อเป็นพยานเรื่องนี้ เปาโลอ้างสดุดี

2:7, อีสยาห์ 55:3, และสดุดี 16:10 ตามฉบับเจ็ดสิบ (ข้อ 33-35)

การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเป็นพยานว่าพระองค์คือผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ (=ข้อ 22) แม้ดาวิดผู้ยิ่งใหญ่ ก็เสียชีวิต แต่พระเยซูทรงมีชีวิตอยู่โดยไม่ทรงประสบความเปื่อยเน่า

13:38-41 การประยุกต์ของคำเทศนา สิ่งที่ต้องรู้คือโดย “บุคคลนี้” การยกโทษบาปถูกประกาศ “แก่พวกท่าน” และแม้ธรรมบัญญัติไม่สามารถทำให้เป็นคนชอบธรรมได้ แต่ “ทุกคนที่เชื่อ” ก็ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรม [dikaio□]=ได้รับการปลดปล่อย (NASB, ESV) โดยบุคคลนี้ [en] (ข้อ 39)

พระสัญญานี้รวมถึงคนต่างชาติด้วย และท้ายที่สุด เปาโลอ้างฮีบรู 1:5 เป็นคำเตือน (เทียบ ข้อ 27)

โดยคำนึงถึงสถานการณ์ที่คล้ายกับสถานการณ์ของอิสราเอลต่อหน้าบาบิโลนในอดีต เพื่อเรียกร้องให้พวกเขาตัดสินใจ

13:42-43 คำเทศนาของเปาโลมีผลอย่างมาก และเพียงพอที่จะดึงดูดความสนใจต่อเนื่องจากชาวยิวและผู้เปลี่ยนมานับถือยิวที่อยู่ในธรรมศาลา ในบรรดาพวกเขามีคนที่เชื่อ และเปาโลกลับารนาบัสหนุนใจให้พวกเขาดำรงอยู่ใน “พระคุณของพระเจ้า”

13:44-45 ต่างจากการประกาศที่ปาฟอสในไซปรัส ผลที่เห็นชัดเจนปรากฏขึ้น ในวันสะบาโตถัดมา

คนแทบทั้งเมืองมารวมกันเพื่อฟัง “พระวาทะของพระเจ้า” (ตามสำเนาบางฉบับ “พระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า”)

แม้จะเป็นการใช้คำเกินจริง ลูกก็เห็นว่ามีความต่างชาตินานามากมารวมกัน (ข้อ 48)

ชาวยิวบางคนเห็นฝูงชนแล้วจึงได้แย้งและกล่าวร้ายเปาโล (=ลก 22:65)

13:46-49 ชาวประเสริฐส่งต่อไปยังคนต่างชาติ เปาโลกับบาร์นาบัสกล่าวอย่างกล้าหาญ ตาหน้าที่ไม่เชื่อของชาวยิว และเห็นว่าต่อไปจะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ โดยอ้างพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นความสว่างแก่คนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะนำความรอดไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก” เปาโลนำถ้อยคำพันธกิจที่ประทานแก่พระเมสสิยาห์ในอิสยาห์ 49:6 มาประยุกต์กับ “เรา”

ซึ่งรวมบาร์นาบัสด้วย ตรงนี้เราสามารถเข้าใจคำของเปาโลที่ว่า

“ข้าพเจ้าเต็มเต็มความทุกข์ยากของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า” (คส 1:24) ได้บ้าง

เมื่อได้อ่านถ้อยคำนี้ คนต่างชาตก็ยินดี สรรเสริญ “พระวาทะของพระเจ้า” (ตามสำเนาบางฉบับ

“พระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า”) และทุกคนที่ “ถูกกำหนดไว้สู่ชีวิตนิรันดร์” (รูปถูกกระทำเชิงพระเจ้า) ก็เชื่อดังนั้นชาวประเสริฐจึงแพร่ไปทั่วบริเวณนั้น ถ้อยคำเช่นนี้แสดงอย่างดีว่าพระเจ้าทรงวางแผนและทรงนำพันธกิจมิชชันนารี (เทียบ 16:14, 18:10)

13:50-52 พร้อมกับความยินดีแห่งการเก็บเกี่ยว ก็มีการต่อต้านและการข่มเหงอยู่ด้วย

ชาวยิวที่ถือศาสนาใช้สตรีนชั้นสูงที่นั้มีการในธรรมศาลาและผู้มีอำนาจ ซึ่งอาจเป็นสามีของพวกเธอ

ให้ข่มเหงเปาโลกับบาร์นาบัส และในที่สุดก็ขับไล่พวกเขาออกไป

“ไม่แปลกนักที่การตอบโต้เช่นนี้มาจากชนชั้นสูงที่ครอบงำชุมชนยิวในเมือง เพราะถ้ามีการกลับใจเป็นกลุ่มใหญ่ คนเหล่านี้จะสูญเสียมาก... ตัวแทนระดับสูงสุดของรัฐบาลท้องถิ่นอาจเกี่ยวข้องทั้งกับการนมัสการจักรพรรดิและการนมัสการเมน เทพแห่งดวงจันทร์” (Darrell Bock อ้าง Witherington และ Schnabel อีกทอดหนึ่ง)

แต่พวกเขาก็ทำอย่างกล้าหาญ โดย “สะบัดฝุ่นออกจากเท้า” ซึ่งเดิมเป็นธรรมเนียมที่ทำต่อคนต่างชาติ (ลก 9:5)

แล้วเดินทางไปที่โคินิอุม ส่วนสาวกที่ถูกทิ้งไว้ไม่ได้ตกใจหรือท้อใจ

แต่ยังคงเต็มด้วยความยินดีและพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่อเนื่อง (รูปกาลไม่สมบูรณ์)

บทที่ 14

ความขัดแย้งที่อีโคเนีย

กิจการ 14:1-7

14:1-3 ใน 13:51 เปาโลกับบาร์นาบัสออกจากอันติโอกและมุ่งหน้าไปยัง

□อีโคเนีย ซึ่งเป็นที่ราบสูง 1,030 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล เชื่อมต่อกับถนนหลวง

และเป็นศูนย์กลางการปกครองของภูมิภาค ที่อีโคเนีย พวกเขาได้รับโอกาสพูดในธรรมศาลา “ตามรูปแบบเดียวกัน”

[kata to auto] และประกาศข่าวประเสริฐ คน “จำนวนมาก”

ทั้งชาวยิวและชาวกรีกเชื่อในพระเยซู แต่ที่นี้ก็เช่นกัน ชาวยิวที่ต่อต้าน (“ไม่เชื่อฟัง”=ไม่เชื่อ, เทียบ ยน 3:36) ยุงคนต่างชาติให้มีเจตนาร้าย/คิดไม่ดีต่อพวกเขา [kako□] “ถึงกระนั้น” [men oun] เปาโลกับบาร์นาบัสก็พักอยู่ในเมืองนั้นนาน และพูดอย่างกล้าหาญเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า/โดยองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นพยานต่อ “พระวาระแห่งพระคุณของพระองค์” โดยให้พวกเขาทำ “หมายสำคัญและการอัศจรรย์” จุดเน้นคือเปาโลกับบาร์นาบัสยังคงประกาศข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญต่อไป แม้มีการต่อต้านมาก (ข้อ 7)

14:4-7 คนในเมือง [polis] แบ่งเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งตามชาวยิว อีกฝ่ายหนึ่งตาม “อัครทูต” (นี่เป็นข้อพิเศษที่เรียกบาร์นาบัสว่าอัครทูต ในพระคัมภีร์เกาหลีฉบับแก้ไขใหม่ คำนี้ปรากฏใน 13:43, 14:1, 3, 5, 26 ด้วย แต่ในต้นฉบับปรากฏสองครั้ง คือในข้อ 14) คนต่างชาติและเจ้าหน้าที่/ผู้ปกครองถูกชาวยิวยุง (ข้อ 2; เทียบ 13:50)

จึงพยายามดูหมิ่นและขว้างหินทั้งสอง ภายหลังพวกเขาจะตามไปถึงลิสตราและขว้างหินเปาโล (ข้อ 18) เมื่อเปาโลกับบาร์นาบัสรู้เรื่องนี้ พวกเขาจึงหนีไป การหนีเป็นการกระทำที่ขาดความเชื่อหรือไม่? ควรถูกตำหนิว่าขี้ลาดหรือไม่? พวกเขาหนีไปยังสองเมืองในแคว้นลิคาโอเนีย คือลิสตรา (ห่างจากอีโคเนีย 29 กิโลเมตร เป็นที่ชนบทและค่อนข้างหยาบ)

กับเดอรบี (ห่างจากอีโคเนีย 88 กิโลเมตร) และยังคงประกาศข่าวประเสริฐในบริเวณใกล้เคียงต่อไป (รูปกาลไม่สมบูรณ์) เปาโลกับบาร์นาบัสไม่ได้ตั้งใจย้ายเมืองอย่างรวดเร็วเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ แต่ส่วนใหญ่พวกเขาย้ายไปเมืองอื่นเพราะการข่มเหงและสถานการณ์จำเป็น แล้วประกาศข่าวประเสริฐต่อไป

การเป็นพยานข่าวประเสริฐต่อคนต่างศาสนาในลิสตรา

กิจการ 14:8-20

ลักษณะพิเศษของพันธกิจที่ลิสตราคือ นี่เป็นครั้งแรกที่มีชนนารีที่ได้รับการส่งออกอย่างเป็นทางการทำพันธกิจกับคนต่างชาติในเมืองที่ไม่มีธรรมศาลา หรืออย่างน้อยไม่มีการกล่าวถึงธรรมศาลา

14:8-10 ที่ □ลิสตรา มีคนเดินไม่ได้คนหนึ่งกำลังพึ่งถ้อยคำของเปาโล เปาโลเห็นว่าเขามี “ความเชื่อที่จำเป็นเพื่อมุ่งสู่ความรอดทางกาย” (Darrell Bock) จึงสั่งด้วย “เสียงดัง” ว่า “จงยืนตัวตรงขึ้นบนเท้าของเจ้าและเดินเถิด” แล้วคนนั้นก็ “กระโดดขึ้น” และเดินต่อไป (รูปกาลไม่สมบูรณ์)

สำนวนการจ้องมอง/เพ่งดูและเสียงดังมักใช้ในเรื่องเล่ากรีก-โรมันเมื่อเทพเจ้ามาเยือน และมักกล่าวว่าเทพเจ้าปรากฏเป็นคนแปลกหน้า (Darrell Bock)

14:11-13 เมื่อฝูงชนเห็นการอัศจรรย์นี้ พวกเขาตื่นตะลึงและร้องว่า “พวกเทพเจ้าลงมาหาเราในรูปร่างมนุษย์” เปาโลกับบาร์นาบัสคงไม่เข้าใจ เพราะฝูงชนพูดภาษาลิคาโอเนีย เนื่องจากเปาโลเป็นผู้พูด ผู้คนจึงคิดว่าเขาคือเฮอร์เมส

ผู้ส่งสารของเทพเจ้า บุโรหิตของวิหารซุสนาวัวและพวงมาลัยมา ตั้งใจจะถวายเครื่องบูชาพร้อมกับฝูงชน
ตำนานที่ว่าซุส(จูปีเตอร์) และเฮอร์เมส (เมอร์คิวรี) เคยมาเยือนบริเวณนี้ถูกเก็บรักษาไว้ในบทวีของโอวิดผู้คนในพื้นที่ค
งกังวลว่าจะทำผิดซ้ำ คือไม่ให้การต้อนรับที่เหมาะสมเมื่อเทพเจ้าเคยมาเยือนก่อนหน้านี้ (Marshall)

14:14-18 เมื่อบาร์นาบัสกับเปาโลเข้าใจสถานการณ์ พวกเขาก็กระโจนเข้าไปกลางฝูงชนและพยายามยับยั้งการกระทำ
ของพวกเขาอย่างแข็งขัน พร้อมเน้นว่าตนเองก็เป็นมนุษย์ที่มี “ธรรมชาติ/ความรู้สึกเหมือนกัน” (=ยก 5:17)

กับฝูงชน แล้วจึงกล่าวคำเทศนาสั้น ๆ ต่อไป (อย่างไรก็ตาม ต้องจำไว้ว่าถ้อยคำที่บันทึกไว้ไม่ใช่คำเทศนาเต็มรูปแบบ
แต่เป็นการโต้แย้งสถานการณ์ที่ผู้คนพยายามจะถวายเครื่องบูชา) แก่นของคำเทศนาคือ

ต้องหันกลับจากการนมัสการรูปเคารพที่ไร้ค่า มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ทรงสร้าง (ข้อ 15; เทียบ 1ธส 1:9)

เขากล่าวต่อไปว่า ในชั่วอายุที่ผ่านมา พระเจ้าทรงยอมให้ชนชาติต่าง ๆ ดำเนินไป “ตามทางของตน”

แต่พระองค์ยังทรงเป็นพยานถึงพระองค์เองผ่านความดี โดยประทานฝนและฤดูผลิดอกออกผล

พระเจ้าผู้ทรงสร้างองค์นี้ทรงอดทนต่อคนที่ไม่รู้จนถึงบัดนี้ และทรงประทานพระคุณแก่พวกเขาด้วย

“อาหารเพื่อความยินดี” (ข้อ 17)

14:19-20 ที่นี้เกิดจุดเปลี่ยนใหม่ คือชาวยิวจากอันติโอกและอโคเนียมายังฝูงชน แล้วพวกเขาก็ขว้างหินเปาโล

เราเห็นได้ทั้งความตื้อตึงของชาวยิวเหล่านั้นและความเหลวหรือความหลงเชื่อง่ายของชาวลิสตรา

พวกเขาคิดว่าเปาโลตายแล้ว จึงลากเขาออกไปนอกเมือง ตรงนี้เราเห็นความแตกต่างระหว่างครูเท็จกับผู้ประกาศแท้

ครูเท็จกล่อกวและยุยงคนเขลา ไขว้พรางเพื่อประโยชน์ของตน แต่ผู้ประกาศแท้

แม้จะเสียโอกาสที่จะเป็นประโยชน์ต่อตนเอง และแม้จะทำให้ผู้คนผิดหวังจนเกิดการต่อต้านและการข่มเหง

ก็ยังนำผู้ฟังให้ถวายพระเกียรติอันสมควรแด่พระเจ้า เปาโลลุกขึ้นอีกครั้ง เข้าไปในเมืองลิสตรา

แล้วไปเดอรักับบาร์นาบัส ลูกาไม่ได้กล่าวรายละเอียดว่าเปาโลฟื้นตัวอย่างไร มาร์แชลล์และดาร์เรล

บ็อกเน้นว่าบันทึกการฟื้นตัวของเปาโลไม่ได้ให้ความประทับใจว่าเป็นเหตุการณ์อัศจรรย์บางอย่าง

การเดินทางกลับอันติโอก

กิจการ 14:21-28

14:21-22 แม้หลังเผชิญภัยคุกคามถึงตาย เปาโลกับบาร์นาบัสยังคงทุ่มเทกับการประกาศข่าวประเสริฐ พวกเขาไปยัง

☐เดอรับี ซึ่งอยู่ตรงพรมแดนตะวันออกของแคว้นกาลาเทีย และทำให้คนจำนวนมากเป็นสาวก

พระเจ้าทรงปลอบใจมิชชันนารีสองคนที่ผ่านความลำบากด้วยผลของพันธกิจหรือไม่?

จากนั้นพวกเขาย้อนกลับไปตามทางเดิม คือกลับไปลิสตรา อโคเนีย และอันติโอก พวกเขาไม่ได้เลือกทางกลับที่เร็วกว่า
แต่กลับไปหนุนใจสาวกว่า “จงตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ” และให้กำลังใจว่า

“เราจะต้องผ่านความยากลำบากมากมายเพื่อเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” (เทียบ รม 8:17)

คำพินิจนี้ยังมีความหมายลึกซึ้ง เปาโลเผชิญความยากลำบากก่อน แต่แทนที่จะท้อใจ เขากลับทุ่มเทหนุนใจสาวกที่เพิ่งเชื่อ เหตุใดเขาจึงตัดสินใจกลับไปเยี่ยมพื้นที่อย่างลึศตรา ซึ่งไม่นานก่อนหน้านี้เขาเพิ่งเผชิญการข่มเหงถึงขั้นเสี่ยงตาย? (เทียบ 16:1-3)

14:23 เปาโลกับบาร์นาบัสเลือกตั้งผู้ปกครอง (พหูพจน์) ในแต่ละคริสตจักร แต่งตั้งพวกเขาด้วยการอธิษฐานและอดอาหาร และมอบพวกเขา รวมถึงทั้งคริสตจักร ไว้ในการดูแลขององค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ช่วงเวลาอาจสั้น แต่มิชชันนารีก็ไม่ผิดผ่อนการตั้งผู้นำในคริสตจักร (มาร์แชลล์กล่าวว่าลูกาอาจใช้คำว่า “ผู้ปกครอง” เพื่อหมายถึงผู้นำคริสตจักรที่ในยุคก่อนหน้านี้ อาจถูกเรียกด้วยชื่ออื่น)

อย่างไรก็ตาม พวกเขาตั้งผู้ปกครองอย่างรอบคอบด้วยการอธิษฐานและอดอาหาร (เทียบ ลก 6:12) เมื่อมีการตั้งผู้นำ ผู้เชื่อก็สามารถดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อต่อไปและสร้างคริสตจักรต่อไปได้แม้ไม่มีเปาโลกับบาร์นาบัส

14:24-28 พวกเขาเดินทางต่อ ผ่านปัสเซียจนถึงแคว้นบัมฟีเลีย

และประกาศพระวจนะที่

□เปอร์กา เปอร์กาเป็นเมืองที่พวกเขาเพียงผ่านไป ใน 13:13

แต่ระหว่างทางกลับพวกเขาได้รับโอกาสประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น หลังจากนั้น พวกเขากลับไปยังอันติโอกในซีเรีย ผ่านท่าเรืออิตาลี ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาเคยถูกมอบไว้ “ในพระคุณของพระเจ้า”

อัครทูตทั้งสองรายงานพันธกิจของตน คือทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงทำร่วมกับพวกเขา และผลที่เกิดขึ้น

คือพระองค์ทรงเปิดประตูใจของคนต่างชาติ “แน่นอนว่าในอดีต

คริสตจักรอันติโอกเคยประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติในอันติโอกอยู่ช่วงหนึ่ง

แต่ประสบการณ์นี้ยืนยันว่าพระเจ้าทรงเรียกให้ทำพันธกิจมิชชันนารีที่กว้างกว่าเดิม” (Marshall)

บทที่ 15

สภาเยรูซาเล็ม

กิจการ 15:1-35

กิจการของอัครทูตบทที่ 15 ไม่เพียงให้มุมมองทางเทววิทยาที่สำคัญต่อกระแสทั้งหมด

แต่ยังเป็นจุดเปลี่ยนที่ข่าวประเสริฐเริ่มแผ่ออกไปทั่วโลกอย่างเต็มรูปแบบ เปโตรปรากฏที่นี่เป็นครั้งสุดท้าย

และคริสตจักรเยรูซาเล็มจะไม่ปรากฏอีกจนถึงบทที่ 21 เมื่อพิจารณาเหตุการณ์ในกิจการบทที่ 10

และการอภิปรายในบทที่ 11 เราจะเห็นจากการถกเถียงในบทที่ 15 ว่าสำหรับชาวยิวเวลานั้น

การยอมรับว่าข่าวประเสริฐถูกส่งต่อไปยังคนต่างชาติ “โดยไม่คิดค่า” เป็นกระบวนการที่ยากเพียงใด

“ฉากนี้สำคัญเพราะทำให้ความชอบธรรมของพันธกิจต่อคนต่างชาติปรากฏอย่างสมบูรณ์

อีกทั้งยังสถาปนาความเชื่อซึ่งตั้งอยู่บนพระคุณของพระเจ้าผ่านพระคริสต์เท่านั้นให้เป็นหลักการของการรวมคนต่างชาติ

เข้ามา และแสดงว่าความเชื่อนี้มีความต่อเนื่องกับพระสัญญาเดิม” (Darrell Bock)

สก็อตต์กล่าวว่าข้อถกเถียงในบทที่ 15 ไม่ใช่ว่าคนต่างชาติควรถูกรวมเข้ามาหรือไม่

แต่คือควรรับพวกเขาเข้าชุมชนบนพื้นฐานอะไร หรือด้วยเงื่อนไขใดชาวยิวไม่เคยคิดว่าการเป็นคริสเตียนหมายถึงการละทิ้งธรรมบัญญัติ (เทียบ 21:20) “ถ้าคริสเตียนยิวรักษาระบบบัญญัติโดยเฉพาะธรรมเนียมเรื่องอาหารเป็นส่วนใหญ่

แต่คนต่างชาติไม่ทำเช่นนั้น การสามัคคีธรรมจะเกิดขึ้นได้อย่างไร?” (Marshall) ทั้งกาลาเทีย 2:11-14 และกิจการ

15:20 ต่างกล่าวถึงปัญหาเรื่องการร่วมโต๊ะอาหารนักวิชาการมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ในกาลาเทีย 2:1-10 กับเหตุการณ์ในกิจการบทที่ 15 (ดู Darrell Bock)

☐ เห็นว่าเป็นเหตุการณ์เดียวกัน: Williams, Fitzmyer, Barrett, Gutbord, Polhill, Jervell

☐ เห็นว่ากาลาเทีย 2 ข้อนกับสถานการณ์ในกิจการ 11:30: Marshall, Bruce, Schnabel, Zeigan

☐ เห็นว่าแก้ไม่ได้หรือสงสัยความเป็นประวัติศาสตร์เอง: Johnson, Haenchen, Bornkamm

15:1-2 พี่น้องบางคนทีลงมาจากยูเดียยังคริสตจักรอันติโอกสอนว่า ถ้าไม่เข้าสุหนัต “ตามธรรมเนียมของโมเสส”

ก็ไม่อาจรอดได้ จึงเกิดการโต้เถียง/ความวุ่นวายและการถกเถียงกับเปาโลและบารนาบัส

ในที่สุดจึงตัดสินใจส่งตัวแทนจากอันติโอกไปยังคริสตจักรเยรูซาเล็มเพื่อหารือเรื่องนี้

ที่จริงปัญหาเรื่องการเข้าสุหนัตเป็นเกณฑ์สำคัญอย่างมากว่าคนต่างชาติจะรับคริสต์ศาสนา รวมถึงยูดาเย หรือไม่

15:3 เปาโลกับบารนาบัสเดินทางขึ้นไปเยรูซาเล็ม ผ่านฟินิเซียและสะมาเรีย

พร้อมรายงานเรื่องการกลับใจของคนต่างชาติ สิ่งนี้หมายความว่าในพื้นที่เหล่านั้นก็มีพี่น้องหรือชุมชนคริสตจักรอยู่ด้วย คริสตจักรทั้งหลายต้อนรับข่าวนี้ด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

15:4-5 เปาโลและคณะเล่าแก่พวกอัครทูตและผู้ปกครองในคริสตจักรเยรูซาเล็ม (สภาหรือไม่?)

ถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำผ่านพวกเขา แต่บางคนในกลุ่มฟาริสีที่มาเป็นผู้เชื่อยืนยันว่าต้องสั่งให้คนต่างชาติเข้าสุหนัตและรักษาระบบบัญญัติของโมเสส ในสถานการณ์เวลานั้น คริสเตียนยิวก็ต้องตระหนักถึงการข่มเหงที่จะเกิดขึ้นหากความเข้าใจแพร่ไปว่าพวกเขาไม่ได้มีส่วนร่วมด้วยยูดาเยและมรดกของยิว “เราอาจประณามตำหนิไปว่าการที่นักกฎหมายยิวเคร่งครัดจะรับระบบความคิดใหม่เป็นก้าวที่ใหญ่เพียงใด ยิ่งกว่านั้น ในเวลาที่แรงกดดันจากชาตินิยมเพิ่มขึ้นในยูเดีย

คริสเตียนคงต้องระมัดระวังเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกมองว่าไม่ซื่อสัตย์ต่อมรดกยิวของตน” (Marshall)

15:6-11 พวกอัครทูตและผู้ปกครองประชุมกันเป็นพิเศษเพื่อพิจารณาประเด็นนี้

(ควรสังเกตว่าพวกอัครทูตไม่ได้ตัดสินด้วยสิทธิอำนาจของตนฝ่ายเดียว) หลังจากมีการถกเถียงกันมาก

เปโตรจึงเสนอความเห็น เปโตรอุทธรณ์จากประสบการณ์ของตน

โดยเฉพาะเหตุการณ์โครเนลิอัสเมื่อประมาณสิบปีก่อน เขาเน้นเป็นพิเศษว่า “พระเจ้า” เป็นผู้ทรงกระทำ

☐ พระเจ้าทรงเลือกเขาเพื่อให้คนต่างชาติได้ฟังข่าวประเสริฐ (คำนี้ปรากฏเป็นครั้งแรก)

☐ พระเจ้าทรงเป็นพยานโดย “ประธานพระวิญญาณบริสุทธิ์”

□ พระเจ้าทรงชำระใจของพวกเขาให้สะอาด “โดยความเชื่อ” (เทียบ การเข้าสู่หน้ตแห่งใจ-ยรม 4:4, 9:26) และไม่ได้ทรงแบ่งแยกระหว่างพวกเขากับเรา

เปโตรเน้นว่านี้คือสิ่งที่พระเจ้าทรงวางแผนและทรงทำอย่างแน่อน และคนต่างชาติดกับชาวยิวได้รับความรอดด้วยวิธีเดียวกัน คือการได้รับการชำระและพระคุณ

เรื่องนี้ถูกเน้นอีกครั้งในข้อ 11 ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติดรอดเหมือนกันโดยพระคุณของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดไม่ได้มาจาก “การเข้าสู่หน้ตหรือการรักษาธรรมบัญญัติ” แต่มอบให้โดยการถูกชำระด้วยพระคุณของพระคริสต์เท่านั้น นี่คือน้แก่นของข่าวประเสริฐ!

จากนั้นเปโตรกล่าวอย่างหนักแน่นว่าการวางแอก คือธรรมบัญญัติ บนคนต่างชาติดเป็นการทดลองพระเจ้า! แอกนั้นเป็นแอกที่ไม่มีชาวยิวคนใดเคยแบกรับได้อย่างสมบูรณ์ (ข้อ 10)

“การกำหนดธรรมบัญญัติต่อคนต่างชาติดคือการทดลองพระเจ้า ในความหมายที่ว่านี้เป็นการตั้งคำถามต่อการพิพากษาของพระเจ้า เพื่อดูว่าพระเจ้าทรงตั้งใจเช่นนั้นจริงหรือไม่ และผู้คนจะสามารถทำสิ่งอื่นอย่างแยบยลได้หรือไม่” (Marshall)

ชาวยิวจำนวนมากเมื่อกลายเป็นคริสเตียนไม่ได้ละทิ้งการรักษาธรรมบัญญัติ (เทียบ 21:20) สิ่งทีเปโตรกำลังโต้แย้งคือความคิดที่ว่การรักษาธรรมบัญญัติจำเป็นต่อความรอด

15:12 เมื่อเปโตรแสดงความเห็นอย่างหนักแน่น ผู้คนก็นิ่งเงียบ แล้วสถานการณ์พลิกกลับ พวกเขาฟังเรื่องพระราชกิจของพระเจ้า คือหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ที่เกิดขึ้นท่ามกลางคนต่างชาติดผ่านเปาโลกับบาร์นาบัส หมายสำคัญและการอัศจรรย์เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงเป็นพยานต่อพระวณะของพระองค์ (14:3)

15:13-18 บดนี้ยากอบ น้องชายของพระเยซู กล่าวถ้อยคำชี้ขาด โดยอาศัยคำของเปโตร เขานำหลักฐานจากพระคัมภีร์มาเสนอ เพื่อแสดงความชัดเจนของพระประสงค์พระเจ้า ยากอบตีความ “เหตุการณ์โครเนลิอัส” ทีเปโตร (ลิเมโอน) กล่าวไว้ว่า พระเจ้าทรงมาเยี่ยมเยียน [episkeptomai]=ลก 1:68, 78 เพื่อทรงรับ “ประชากรสำหรับพระนามของพระองค์”

จากท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ (เป็นสำนวนในพันธสัญญาเดิมที่หมายถึงอิสราเอลเสมอ) (ข้อ 14) ยากอบอ้างผู้เผยพระวณะน้อยต่อไปตามฉบับเจ็ดสิบ เพื่อพิสูจน์ว่าการหลั่งไหลเข้ามาของคนต่างชาติดเป็นแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้า ข้อ 16-18 “หลังจากนี้ เราจะกลับมาและจะสร้างพลับพลาของดาวิดที่พังลงขึ้นใหม่ และจะสร้างสิ่งที่พังทลายนั้นขึ้นอีก เพื่อคนที่เหลืออยู่และคนต่างชาติดทั้งปวงที่ถูกเรียกด้วยนามของเรา จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังทีพระองค์ผู้ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ได้ตรัสไว้ และทรงให้สิ่งนี้เป็นที่รู้มาตั้งแต่โบราณ” “ในวันนั้น เราจะยกพลับพลาของดาวิดที่พังลงขึ้นมาใหม่ จะซ่อมช่องโหว่ของมัน จะยกสิ่งที่พังลงขึ้น และจะสร้างให้เหมือนในสมัยโบราณ เพื่อพวกเขาจะได้ครอบครองคนที่เหลืออยู่ของเอโดมและประชาชาติทั้งปวงที่ถูกเรียกด้วยนามของเรา พระยาห์เวห์ผู้ทรงกระทำสิ่งนี้ตรัสดังนี้” (อมส 9:11-12)

“ในวันนั้นหลายชาติจะเข้าร่วมกับพระยาห์เวห์และจะเป็นประชากรของเรา และเราจะพำนักอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมทัพรุ่งส่งเรามาหาเจ้า” (ศคย 2:11)

“บางทีการสร้างพลับพลาขึ้นใหม่ควรเข้าใจว่าหมายถึงการเกิดขึ้นของคริสตจักรในฐานะสถานที่ใหม่แห่งการนมัสการพระเจ้าแทนพระวิหาร... ประเด็นคือพระเจ้ากำลังทรงทำอะไรใหม่เพื่อยกคริสตจักรขึ้น” (Marshall)

ดาร์เรล บ็อกกล่าวว่า “ยากอบโต้แย้งว่าการรวมคนต่างชาติเข้ามานี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนฟื้นฟูราชวงศ์ดาวิดที่พระเจ้าตรัสว่าจะทรงทำผ่านผู้เผยพระวจนะ”

15:19-20 ข้อสรุปของยากอบคือ ไม่ควรรบกวน/สร้างปัญหาไม่จำเป็นแก่คนต่างชาติที่กลับใจมา

แต่ควรเขียนจดหมายให้พวกเขาหลีกเลี่ยง ☐ สิ่งมถินของรูปเคารพ คือของถวयरูปเคารพ (ข้อ 29), ☐

การผิดศีลธรรมทางเพศ ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับพิธีนอกศาสนาและการค้าประเวณีในวิหาร, ☐ เนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย

คือเนื้อที่ฆ่าโดยวิธีที่ยังมีเลือดค้างอยู่, ☐ เลือด เพราะบุโรหินนอกศาสนาซึมเลือดของเครื่องบูชา ยากอบไม่ได้เสนอ

“ธรรมบัญญัติขั้นต่ำ” ในฐานะเงื่อนไขของความรอด แต่แนะนำให้ละเว้นบางสิ่งที่อาจทำให้ชาวยิวขุ่นเคือง (เทียบ ข้อ

28, รม 14-15, 1คร 8-10)

“มตินี้สะท้อนความห่วงใยข้ามวัฒนธรรม และการคำนึงถึงมโนธรรมของผู้ที่แนวคิดเรื่องเสรีภาพไม่ตรงกับส่วนที่เหลือของชุมชน” (Darrell Bock)

15:21 ความหมายของข้อนี้คือ แม้ในเมืองของคนต่างชาติก็มีธรรมศาลา

ดังนั้นคนต่างชาติสามารถรู้เรื่องธรรมบัญญัติของโมเสสและธรรมเนียมที่ชาวยิวให้ความสำคัญได้

เพราะฉะนั้น คนต่างชาติที่กลับใจจึงควรเคารพความระมัดระวังทางจริยธรรมของชาวยิว

และควรละเว้นเพื่อไม่ให้ชาวยิวเสียหายในคริสตจักรเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ หรืออีกนัยหนึ่ง

ถ้าคนต่างชาติต้องการรู้ธรรมบัญญัติยิวมากขึ้น ก็มีโอกาสนเรียนรู้ได้จากธรรมศาลาท้องถิ่น (Marshall)

15:22-29 จดหมายที่ส่งไปยังอันติโอก (คำตัดสิน)

คริสตจักรทั้งหมดรับความเห็นของเปโตรและยากอบว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า

และส่งผู้แทนจากคริสตจักรเยรูซาเล็ม คือยูดาสกับสิลาส ไปส่งจดหมาย (ยูดาสไม่ได้รับการแนะนำเพิ่มเติม

ส่วนสิลาสอาจหมายถึงสิลวานัส-2คร 1:19, 1ธส 1:1, 2ธส 1:1, 1ปต 5:12)

จดหมายนั้นถูกส่งในอำนาจของอัครทูตและผู้ปกครอง ไปยัง “พี่น้อง”

คนต่างชาติ ไม่เพียงในเมืองอันติโอก แต่รวมถึงแคว้นซีเรียและคิเลียด้วย (ข้อ 23)

เนื้อหาของจดหมายประมาณความเห็นผิดที่เป็นข้อถกเถียงอย่างชัดเจน (“โดยไม่ได้รับคำสั่งจากเรา”-ข้อ 24)

และสถาปนาสิทธิอำนาจของบาร์นาบัสกับเปาโล (“ผู้เป็นที่รักของเรา”-ข้อ 26 สังเกตว่าชื่อบาร์นาบัสมาก่อน)

เพื่อให้การตัดสินของคริสตจักรชัดเจน ยูดาสกับสิลาสจะอธิบายด้วยตนเอง

คนเหล่านี้อาจเป็นผู้ปกครองของคริสตจักรเยรูซาเล็ม (Marshall)

คริสตจักรเน้นว่าการตัดสินใจนี้เป็นการตัดสินใจที่เกิดร่วมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 28)

และกล่าวถึงสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงอย่างตามข้อเสนอแรกของยากอบ คือ ☐ ของถวายเป็นคารพ ☐ เลือด ☐
เนื้อสัตว์ที่ถูกมัดคอตาย ☐ การผิดศีลธรรมทางเพศ

15:30-35 จดหมายถูกอ่านในการประชุมของสมาชิกคริสตจักรอันทิโอก

และพวกเขายินดีกับคำหนุนใจ/การปลอบใจในจดหมายนั้น ยูดาสกับสิลาสก็หนุนใจในฐานะ “ผู้เผยพระวจนะ” ด้วย
หลังจากผ่านไปหลายวัน พวกเขาได้รับการส่งกลับด้วยสันติสุข

เหตุการณ์นี้ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักรอันทิโอกกับคริสตจักรเยรูซาเล็มแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

อีกด้านหนึ่ง เปาโลกับบาร์นาบัสยังคงสอนอยู่ที่อันทิโอก และมีคนอีกกลุ่มหนึ่งร่วมสอนด้วย

ดังนั้นภายหลังพวกเขาจึงสามารถออกเดินทางมิชชันนารีอีกครั้งได้

VI. ในมาซิโดเนียและอาคายา

เปาโล บาร์นาบัส มาระโก และสิลาส

กิจการ 15:36-41

15:36-41 เมื่อเปาโลพบกับบาร์นาบัสเรื่องแผนกลับไปเยี่ยมสนามประกาศแรกอีกครั้ง

เปาโลกับบาร์นาบัสก็แยกจากกันด้วยความขัดแย้ง/ความไม่ลงรอยรุนแรงเรื่องการพามาระโกไปด้วย (เทียบ 13:13)
(ข้อ 39) บาร์นาบัสพามาระโกไปไซปรัส ส่วนเปาโลพาสิลาสไปเยี่ยม

☐ ซิเรียและคิเลียอีกครั้ง และเสริมสร้างคริสตจักรทั้งหลายให้มั่นคง

เหตุใดเปาโลจึงคัดค้านอย่างหนักเรื่องการพามาระโกไป? เหตุใดบาร์นาบัสจึงไม่ยอมถอยจากความเห็นของตนตรงนั้น?

(เทียบ คส 4:10, 2ทอ 4:11, พม 1:24) “เปาโลกับบาร์นาบัสบรรลุการประนีประนอมที่ชัดเจน

โดยทำให้เกิดพันธกิจสองงานแทนที่จะเป็นงานเดียว” (Darrell Bock)

บทที่ 16

เปาโลกลับไปเยี่ยมเดอโรบีและลิสตราอีกครั้ง

กิจการ 16:1-5

16:1-3 เปาโลมาถึง ☐ เดอโรบีและลิสตรา แล้วรับทิโมธีซึ่งเป็นพี่ชายของผู้คนให้ร่วมเดินทางเยี่ยมเยียน หรือ
“พันธกิจติดตามผล” ด้วย (จากลิสตราถึงอีโคเนียประมาณ 31 กิโลเมตร) มารดาของทิโมธีเป็นชาวฮิว
ส่วนบิดาเป็นชาวกรีก

ดังนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิด เปาโลจึงให้ทิโมธีเข้าสู่หนัด “ยูดาห์ห้ามการแต่งงานข้ามวัฒนธรรม

แต่เมื่อมีการแต่งงานแล้ว บุตรยังคงได้รับการเลี้ยงดูเป็นชาวฮิว... ยิ่งกว่านั้น ในฐานะบุตรของมารดาชาวฮิว

ผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หน้จะถูกมองในยูดาว่าเป็นชาวยิวผู้ละเมิดพันธสัญญาและละทิ้งความเชื่อ” (Darrell Bock)

เปาโลตั้งใจเลือกชายหนุ่มจาก “ครอบครัวข้ามวัฒนธรรม” ให้เป็นผู้ช่วยหรือไม่?

ถ้าเป็นเช่นนั้น มีประโยชน์อย่างไร? เหตุใดทีโมธีจึงไม่ได้เข้าสู่หน้มาก่อน?

(มาร์แชลล์เห็นว่ามารดาของทีโมธีได้เลิกปฏิบัติตามธรรมเนียมยิวแล้ว)

16:4-5 เปาโลเดินทางไปตามเมืองต่าง ๆ มอบข้อกำหนดที่สภาเยรูซาเล็มตัดสินใจไว้ให้พวกเขา รักษา

และดังนั้นคริสตจักรทั้งหลายจึงได้รับการเสริมสร้างให้มั่นคง และจำนวนผู้เชื่อเพิ่มขึ้น

การทรงเรียกไปยังมาซิโดเนีย

กิจการ 16:6-10

16:6-7 เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามไม่ให้ประกาศพระวจนะในเอเชีย ซึ่งที่นี้หมายถึงพื้นที่ที่ยังไม่ชัดเจน

พวกเขาจึงผ่านแคว้นฟรีเจียและแคว้นกาลาเทียทางใต้ เมื่อมาถึงหน้ามีเซีย

ซึ่งเป็นส่วนตะวันตกเฉียงเหนือของจังหวัดโรมันที่ชื่อเอเชีย พวกเขาพยายามไปบีธีเนีย แต่ครั้งนี้

“พระวิญญาณของพระเยซู”

ก็ไม่ทรงอนุญาต (เทียบ การทรงนำของพระวิญญาณ-4:31, 8:29, 39, 10:44, 13:2, 4)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงขัดขวางพวกเขาด้วยวิธีใด? พวกเขามั่นใจได้อย่างไรว่าเป็นการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์?

(มาร์แชลล์เชื่อว่าอาจเป็นแรงกระตุ้นภายในของพวกเขา หรือเป็นคำพยากรณ์จากคนหนึ่งในกลุ่ม)

ในที่สุดพวกเขาก็ผ่านมีเซียไปยัง ☐ ไตรอัส

16:8-10 ที่ไตรอัส พวกเขาได้รับการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกครั้ง เปาโลเห็นนิมิตในตอนกลางคืน

ในภาพนิมิตนั้น มีชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งอ่อนน้อมเปาโลว่า ขอให้ข้ามมาช่วยพวกเรา เปาโลและ “เรา” (สำนวน

“เรา” ดำเนินต่อไปจนถึงข้อ 17 และจะเริ่มอีกครั้งใน 20:5) มั่นใจว่านิมิตนี้เป็นการทรงเรียกและการทรงนำของพระเจ้า

จึงพยายามออกเดินทางไปมาซิโดเนีย

บทที่ 18

ใน 18:9 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลอย่างเฉพาะเจาะจงในนิมิตกลางคืน

กิจการ 18:1

ใน 18:9 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลอย่างเฉพาะเจาะจงในนิมิตกลางคืน เพื่อหนุนใจเขาให้ประกาศต่อไปโดยไม่กลัว

บทที่ 16

ฟิลิปปี: คริสตจักรมาซิโดเนียแห่งแรก

กิจการ 16:11-40

ฟิลิปปีเป็นเมืองแปลกหน้าที่ไม่ได้อยู่ในแผน และเป็นพื้นที่ที่คนต่างชาติเป็นฝ่ายเด่น

ตอนนี้แบ่งได้เป็นส่วน ส่วน ได้แก่ ☐ การเดินทางสู่ฟิลิปปีและการพบลิเดีย (ข้อ 11-15) ☐ สาวใช้ที่มีผี (ข้อ 16-24) ☐ การกลับใจของนายคุกฟิลิปปี (ข้อ 25-34)

☐ เหตุการณ์เกี่ยวกับเปาโลกับเจ้าหน้าที่เมือง (ข้อ 35-40)

16:11-13 เปาโลกับคณะเดินทางจากโตรอัส ผ่านสะโมธรากีไปยังเนอาโปลิส

โดยแล่นเรือตามลติเป็นระยะทางประมาณ 200 กิโลเมตรจากโตรอัส (เทียบ 20:6) จากที่นั่นมาถึง

☐ ฟิลิปปี ฟิลิปปีเป็นเมืองแรกของแคว้นมาซิโดเนีย (มาซิโดเนียเป็นจังหวัดของโรม แบ่งเป็นสี่เขตย่อย

ฟิลิปปีอยู่ในเขตย่อยแรก เป็นพื้นที่รักษาการนมัสการจักรพรรดิและเป็นฐานสำคัญของการนมัสการหลายเทพ)

และเป็น “อาณานิคมโรมัน”

คือถิ่นฐานของทหารผ่านศึกโรมันที่มีสิทธิ์ปกครองตนเองและยกเว้นภาษีภายใต้กฎหมายโรมัน (Marshall) ข้อ 13

บ่งชี้ว่าเปาโลกับคณะยังไม่พบชาวยิวที่นั่น และพวกเขา กำลังฟัง “ข้อมูลคลุมเครือที่ได้รับจากคนท้องถิ่น”

“พวกผู้หญิงริมแม่น้ำ”

บ่งชี้ว่ายังไม่มีธรรมศาลาในบริเวณนั้น (เวลานั้นธรรมศาลาสามารถตั้งขึ้นได้เฉพาะที่มีชายยิวมากกว่า 10 คนรวมตัวกัน)

และเจ้าหน้าที่อาจไม่อนุญาตให้ชาวยิวรวมตัวกัน ดาร์เรล บ็อกชี้ว่า “สถานที่อธิษฐาน” [proseuch☐

อาจหมายถึงธรรมศาลาได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็น่าเป็นไปได้ที่จะมีธรรมศาลานอกเมืองริมแม่น้ำ

และยากที่จะมองว่าเปาโลตั้งใจประกาศในกลุ่มผู้หญิงแทนธรรมศาลา

16:14-15 ที่นั่นมีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียจากเมืองธียาทรา เป็นพ่อค้าผ้าสีม่วง กำลังฟังพระวจนะ “องค์พระผู้เป็นเจ้า”

ทรงเปิดใจของเธอ (เทียบ ลก 24:45) และทรงทำให้เธอตั้งใจฟังคำของเปาโล

“ลูกาเน้นว่าการกลับใจเกิดจากการกระทำของพระเจ้าผู้ทรงเปิดใจของชายและหญิงที่รับพระวจนะของพระเจ้า...

มุมมองนี้ไม่ได้ลดทอนความรับผิดชอบที่จะเร่งเร้าให้ผู้คนรับพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และไม่เคยลบความรับผิดชอบของผู้ฟังที่จะกลับใจและเชื่อข่าวประเสริฐ” (Marshall)

ลิเดียและสมาชิกในครัวเรือนของเธอทั้งหมด (มาร์แชลล์เห็นว่าเธอน่าจะเป็นโสดหรือเป็นม่าย) รับบัพติศมา

และต้อนรับเปาโลกับคณะอย่างเอื้อเฟื้อ บ้านของลิเดียกลายเป็นศูนย์กลางของความเชื่อใหม่ในเมืองฟิลิปปี (ข้อ 40)

16:16-18 “เรา” พบสาวใช้คนหนึ่ง [paidisk☐

ที่ “มีความสามารถทำนายอนาคต” เธออยู่ภายใต้วิญญาณทำนาย (spirit of divination) และทำเงินมากมายให้เจ้านายของเธอ สำนวน “วิญญาณทำนาย” (a Python)

อาจหมายถึงนักพูดทอ้งด้วย มาร์แชลล์เห็นว่าสาวใช้คนนั้นคงพูดเหมือนนักพูดทอ้งและมีความสามารถหยั่งรู้

เธอติดตามเปาโลกับคณะหลายวันและร้องตะโกนต่อเนื่องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด

ผู้ประกาศทางแห่งความรอดแก่พวกท่าน” (เทียบ ลก 8:28)

“[พระเจ้าสูงสุด] เป็นคำบรรยายสำคัญถึงพระเจ้าในสภาพแวดล้อมที่มีสสารหลายเทพ แต่ศาสนาที่ไม่ใช่ยิวก็ใช้คำนี้กับเทพนอกศาสนาด้วย จึงอาจถูกเข้าใจผิดได้... ชื่อนี้ในหูของชาวฟิลิปปีที่ไม่ใช่ยิว อาจฟังเหมือนเป็นตำแหน่งยิ่งใหญ่ที่ใช้กับพระเจ้า ซึ่งเคยใช้กับซุส”

(Darrell Bock) เปาโลซึ่งรำคาญใจจึงพูดกับวิญญาณ [pneuma] นั้นว่า “ข้าสิ่งเจ้า ในนามของพระเยซูคริสต์ ให้ออกมาจากนาง” (ตามลำดับคำในต้นฉบับ) แล้ววิญญาณนั้นก็ออกมาทันที

16:19-21 ผลของการขับผีคือ เปาโลกับสิลาสถูกเจ้านายของสาวใช้ขึ้นจับและลากไปหาเจ้าหน้าที่และผู้ปกครอง/ผู้พิพากษา เมื่อคนเหล่านั้นเห็นว่าแหล่งรายได้ของตนถูกตัดขาด จึงกล่าวหาเปาโลกับสิลาส (ตลาดของเมืองเป็นศูนย์กลางการค้าและเป็นที่พักผ่อนได้) แต่ข้อกล่าวหาของพวกเขาเป็นความหน้าซื่อใจคด พวกเขากระตุ้นความรู้สึกต่อต้านยิวของชาวโรมัน (เทียบ 18:2, 12-17)

16:22-24 ผู้ชนถูกปลุกปั่น เปาโลกับสิลาสถูกถอดเสื้อ ถูกเขียนตัวอย่างหนัก [rhabdizō]=2คร 11:25 และถูกขังไว้ในคุกชั้นใน พร้อมถูกใส่ข้อ

16:25-26 ในคุก เปาโลกับสิลาสอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญ “ประมาณเที่ยงคืน” นักโทษรอบ ๆ ก็ได้ยินเสียงนี้ และเมื่อประตูถูกเปิดออกอย่างอัศจรรย์และเครื่องพันธนาการทั้งหมดหลุดออก พวกเขาก็คงรู้ด้วยว่าเป็นพระราชกิจของพระเจ้า

16:27-29 นายคุกตื่นขึ้นเพราะแผ่นดินไหวใหญ่ (แผ่นดินไหวเกิดขึ้นบ่อยในบริเวณนี้ และในวัฒนธรรมกรีก แผ่นดินไหวแสดงถึงการสำแดงของเทพเจ้า) เมื่อเห็นประตูถูกเปิด เขาคิดว่านักโทษหนีไปแล้ว จึงจะฆ่าตัวตาย แต่เปาโลร้องเสียงดังห้ามเขาไว้ นายคุกตัวสั่นด้วยความกลัว และหมอบลงต่อหน้าเปาโลกับสิลาส

16:30-34 นายคุกถามว่า “ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะรอด?” เหตุใดจู่ ๆ เขาก็ถามเช่นนี้? เขาคิดถึงความรอดแบบใด? หลังจากเปาโลกับสิลาสกล่าวว่า “จงเชื่อในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วท่านกับครอบครัวจะรอด” (ข้อ 31)

พวกเขาก็ประกาศพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาและทุกคนในบ้าน คือนั่น หรือรุ่งสาง เขากับทุกคนในบ้านรับบัพติศมา ความแท้จริงของความเชื่อของพวกเขาปรากฏจากหลายสถานการณ์ พวกเขาดูแลเปาโลกับสิลาสอย่างเต็มที่ (ข้อ 33-34) และทั้งบ้านยินดีอย่างยิ่งเพราะเชื่อในพระเจ้า

“พันธสัญญาใหม่ให้ความสำคัญจริงจังกับความเป็นหนึ่งเดียวของครอบครัว และเมื่อความรอดถูกประทานแก่หัวหน้าครอบครัว สิ่งนั้นก็กลายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกที่เหลือของครอบครัว คือผู้พิงพาและคนรับใช้ด้วย (เทียบ 16:15) แต่ความรอดถูกเสนอแก่พวกเขาด้วยเงื่อนไขเดียวกัน พวกเขาเองก็ต้องฟังพระวาระ (16:31) เชื่อ และรับบัพติศมา” (Marshall)

16:35-40 อย่างน่าแปลก เจ้าหน้าที่สั่งให้ปล่อยพวกเขา และนายคุกก็นำค่านั้นไปบอกเปาโล แต่เปาโลไม่ยอมไปเลย ๑ ด้วยเหตุผลบางอย่าง เขาแสดงท่าทีว่าตนเป็นพลเมืองโรมัน และจะเรียกร้องสิ่งที่ควรเรียกร้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ เมื่อพวกผู้ช่วยไปรายงานต่อเจ้าหน้าที่ พวกเขาก็กลัว และตามคำเรียกร้องของเปาโล จึงออกมาเชิญพวกเขาออกไป

บทที่ 17

เธสะโลนิกาและเบโรอา

กิจการ 17:1-15

17:1-3 “วือา เอกนาเทีย” ถนนใหญ่ของโรม เริ่มจากเนอาโปลิส ผ่านอัมฟิโปลิส (เมืองหลวงของหนึ่งในสี่เขตการปกครองของมาซิโดเนีย คือเขตแรก), อปอลโลเนีย และ

□เธสะโลนิกา (เมืองหลวงของมาซิโดเนียทั้งแคว้น อยู่ห่างจากอปอลโลเนีย 56 กิโลเมตร-ดูแผนที่) แล้วพาดผ่านมาซิโดเนียไปทางตะวันตกจนถึงชายฝั่งทะเลเอเดรียติก นักเดินทางสามารถข้ามจากที่นั่นไปอิตาลีได้ เธสะโลนิกาเหมือนฟิลิปปี คือเป็นเมืองโบราณที่ได้รับชีวิตใหม่ในสมัยเฮลเลนิสต์ และเป็น “เมืองเสรี”

คือเมืองที่มีสถานะเป็นนครรัฐ มีการปกครองตนเองตามแบบกรีกมากกว่าแบบโรมัน (Marshall)

เปาโลพบธรรมศาลาที่นี่ เข้าร่วมธรรมศาลาตามธรรมเนียม และเทศนาโต้แย้ง [dialegomai] จากพระคัมภีร์เป็นเวลา 3 สัปดาห์ บางทีเปาโลกับคณะคงทำงานที่นั่น (1ธส 2:9) และพักอยู่นานกว่านั้น

เปาโลอธิบายพระคัมภีร์และพิสูจน์ว่าพระคริสต์จำเป็นต้องทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตาย (เทียบ 26:23) แล้วเขากล่าวว่า “พระเยซูของคนที่ข้าพเจ้าประกาศแก่พวกท่านคือพระคริสต์” (ข้อ 3) ในที่สุด

จุดเน้นของเปาโลคือพระเมสสิยาห์ต้องทนทุกข์

และบุคคลที่ชื่อพระเยซูทรงเป็นผู้ที่ทำให้เงื่อนไขทั้งหมดของพระเมสสิยาห์สำเร็จ

17:4-5 เมื่อได้ฟังข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศ คนกรีกผู้ยำเกรงพระเจ้าจำนวนมากและสตรี “ชั้นสูง” ([protos] มีชื่อเสียง) ก็เชื่อ (มาร์แชลล์เห็นว่าพวกเธอเป็นชาวยิว) และติดตามเปาโลกับซิลาสไปมีการประชุมแยกที่ “บ้านของยาโสน” แต่ชาวยิวอิจฉาเปาโลกับซิลาสที่พา “คนกรีกผู้ยำเกรงพระเจ้า”

ซึ่งเป็นผู้มีโอกาสเปลี่ยนมานับถือยิวไป พวกยิวที่อิจฉาจึงรวบรวมคนเกรและบุกบ้านของยาโสนเพื่อจับพวกเขา

17:6-7 ชาวยิวไม่ใช่เจ้าหน้าที่ แต่เมื่อจับเปาโลกับซิลาสที่บ้านยาโสนไม่ได้

พวกเขาจึงลากเฉพาเยาโสนกับพี่น้องบางคนออกมา ยื่นต่อหน้าเจ้าหน้าที่เมือง [politarch□s] เพื่อให้ถูกตัดสิน ชาวยิวกล่าวหาว่าคนเหล่านี้ทำให้โลกทั้งโลกปั่นป่วนและทำให้คนเชื่องช้าที่ยิ่งอื่น คือพระเยซู (ข้อ 7; เทียบ 18:12-13)

พวกเขาอ้างว่าเป็นการฝ่าฝืนพระบัญชาของซีซาร์ พระราชกฤษฎีกาของจักรพรรดิคลาวดิอุสเพ่งเล็งชาวยิวในฐานะ “ผู้ส่งเสริมโรคระบาดที่แพร่ไปทั่วโลก” “ในความคิดกรีก แนวคิดเรื่องพระเมสสิยาห์มีนัยของการอ้างสิทธิ์กษัตริย์ พระเยซูทรงมีความเป็นกษัตริย์ แต่ไม่ใช่เพียงในความหมายทางการเมืองอย่างที่ชาวกรีกเชื่อมโยง” (Darrell Bock)

17:8-9 ผู้คนวันวาย แต่เจ้าหน้าที่เฮสโตนิกา ต่างจากเจ้าหน้าที่ฟิลิปปี รับมืออย่างระมัดระวัง

และในที่สุดก็รับเงินประกันแล้วปล่อยพวกเขาไป ในบริบทนี้ เงินประกัน [hikanos] หมายถึงหลักประกันทางกฎหมาย คือรับรองว่าเปาโลกับกลุ่มของเขาจะไม่ละเมิดกฎหมายโรมัน (Darrell Bock)

17:10 พี่น้องส่งเปาโลกับสิลาสไป

□ เบโรอาในตอนกลางคืน เพื่อหลบสายตาวาฬ (ปัจจุบันคือเวเรีย อยู่ห่างจากเฮสโตนิกาไปทางตะวันตกเฉียงใต้ 72 กิโลเมตร) เมื่อถึงเบโรอา พวกเขาอาจตั้งใจพักอยู่ชั่วคราวแล้วกลับไปเฮสโตนิกาอีกครั้ง แต่ภายหลังเขียนว่า “ซาตานขัดขวางเรา”

(1ธส 2:18) พวกเขาไม่ได้ใช้เวลาที่นั่นเพื่อพักผ่อน แต่เข้าไปในธรรมศาลาอีกครั้งเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

17:11-12 ชาวเบโรอาปฏิบัติต่อเปาโลกับสิลาสด้วยใจดีและเปิดใจ (Marshall; เทียบ บรูซแปลความว่า “ด้วยท่าทีเสรี”) และรวมตัวกันทุกวันเพื่อตรวจค้นพระคัมภีร์ว่าข้อเสนอของพวกเขาถูกต้องหรือไม่ เพราะชาวเบโรอาตรวจสอบพระคัมภีร์ทุกวัน (เป็นศัพท์ทางกฎหมาย)

พวกเขาจึงถูกบรรยายว่าเป็นคนมีเกียรติกว่า (Darrell Bock) ผลคือมีคนจำนวนมากเชื่อ รวมทั้งสตรีกรีกชั้นสูง [euschion] ซึ่งที่นี่เน้นสถานะทางสังคมสูงของพวกเขา และผู้ชายจำนวนไม่น้อย

17:13-15 ชาวยิวที่เคยเข้มแข็งในเฮสโตนิกาตามมาถึงเบโรอาและปลุกปั่นฝูงชน (เทียบ 14:19

ที่ลิสตราก็มีชาวยิวจากอันติโอกและอโคเนียตามเปาโลมา) ในที่สุด เปาโลทั้งสิลาสกับทิโมธี ซึ่งจู่ ๆ ก็ปรากฏที่นี่ iva ข้างหลัง และด้วยความช่วยเหลือของพี่น้อง เดินทางไป

□ เอเธนส์ (ห่างจากเบโรอาไปทางใต้ค่อนข้างตะวันตก 312 กิโลเมตร)

ตามความประสงค์ของเปาโล สิลาสกับทิโมธีภายหลังมาสมทบที่เอเธนส์

ต่อมาเปาโลส่งพวกเขากลับไปมาซิโดเนียอีกครั้ง อาจเป็นฟิลิปปีและเฮสโตนิกา

แล้วพวกเขากลับมาสมทบอีกครั้งที่โครินธ์ (เทียบ 18:5, 1ธส 3:1-6)

เอเธนส์: คำปราศรัยที่อาเรโอปากัส

กิจการ 17:16-34

17:16-17 เปาโลรอสิลาสกับทิโมธีอยู่ที่เอเธนส์ เอเธนส์เป็นเมืองหลวงของอัครบิดรโบราณ

เป็นศูนย์กลางทางปัญญาของโลกโบราณ และเป็น “เมืองเสรี” เปาโลคงเห็นรูปเคารพจำนวนมากที่ทางเข้าโอกรา หรือตลาด เขาโกรธร้อนใจเมื่อเห็นรูปเคารพมากมาย เขาหาโอกาสประกาศในธรรมศาลาและตลาดทุกวัน

เทศนาโต้แย้ง [dialegomai] จอห์น สตีลตันกล่าวในคำอธิบายของเขาว่าแรงจูงใจอันล้ำค่าที่สุดของพันธกิจคือความกระตือรือร้นหรือความห่วงใยเพื่อพระสิริของพระเยซูคริสต์และยกคำของเฮนรี มาร์ติน ตันศตวรรษที่ 19 ว่า “ถ้าพระเยซูไม่ได้รับพระเกียรติ ข้าพเจ้าก็ไม่อาจดำรงอยู่ต่อไปได้ถ้าพระองค์ต้องถูกดูหมิ่นอยู่เสมอ... นั่นก็คืออนรกสำหรับข้าพเจ้า”

17:18 เปาโลโต้แย้งกับนักปรัชญาเอพิคุเรียนและสโตอิก โดยประกาศพระเยซูและการเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาดูหมิ่นเปาโลว่าเป็น “คนพูดจาเก็บเศษ” หมายถึงคนที่เก็บเศษความรู้ไปขายเรื่อย ๆ (Bruce) และดูถูกพระเยซูกับการเป็นขึ้นจากตายว่าเป็นเทพต่างชาติแปลกหน้า (เทียบ ข้อ 32)

บางทีพวกเขาอาจเข้าใจพระเยซู [Iēsus] ว่าเป็นเทพแห่ง “การรักษา” [iasis] (Bruce) และเข้าใจการเป็นขึ้นจากตาย [anastasis] ว่าเป็นชื่อของเทพธิดาองค์หนึ่ง (Marshall) สำนักเอพิคุเรียนซึ่งเอพิคุรัส (340-270 ก.ค.ศ.)

ก่อตั้ง เป็นกลุ่มนิยมโลกแบบไม่รู้แน่ เน้นความสุขและความสงบในความหมายสูงส่ง พวกเขาปฏิเสธการมีอยู่ของเทพเจ้า หรือมีแนวคิดแบบเทวนิยมที่พระเจ้าไม่เกี่ยวข้องกับโลก ส่วนสำนักสโตอิกเป็นผู้ติดตามเซโน (340-265 ก.ค.ศ.) เน้นเหตุผลในฐานะหลักการภายในของจักรวาล และเป็นพวกเอกเทวนิยมแบบแทรกซึมที่ยืนยันความเป็นหนึ่งของมนุษยชาติและความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสภาวะพระเจ้า

17:19-21 แต่พวกเขาสนใจ “สิ่งใหม่” จึงพาเปาโลไปยังอารีโอปากัสเพื่อฟังเขาพูดต่อ อารีโอปากัสเป็นเนินที่มองเห็นออกรา และเป็นสถานที่ประชุมของสภา อีกทั้งทำหน้าที่เป็นศาลสำคัญ คำปราศรัยของเปาโลดูไม่เหมือนคำแก้ต่างทางกฎหมาย แต่มาร์แชลล์กล่าวว่าการกล่าวถึงเจ้าหน้าที่อารีโอปากัส (ข้อ 34) อาจบ่งชี้ว่ามีศาลทางการกำลังประชุมอยู่

อย่างไรก็ตาม จากเนื้อหาเราไม่อาจรู้สถานการณ์แน่ชัด บรูซและดาร์เรล บ็อกเห็นว่าสถานการณ์ไม่ใช่สถานการณ์ทางกฎหมาย และเปาโลไม่ได้ถูกกำหนดให้พูดในฐานะ “วิทยากร”

17:22-31 คำปราศรัยอย่างเป็นทางการของเปาโล

เปาโลเริ่มด้วยการชมชาวเอเธนส์ว่า “เคร่งศาสนา” (ใช้รูปขั้นสูงสุด) แต่คำนี้อาจมีความหมายเชิงลบพร้อมกันว่า “งมงาย” ได้ด้วย (เทียบ ข้อ 30) จากนั้นเขาใช้ “พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” เป็นจุดเชื่อมเพื่อแนะนำพระเจ้าผู้ทรงสร้าง (ข้อ 23) พระเจ้าผู้ทรงสร้างทุกสิ่งไม่ได้ประทับอยู่ในวิหารที่มีมนุษย์สร้าง (ข้อ 24; เทียบ 1พกษ 8:27 -> “อย่าเปรียบพระเจ้ายกกับรูปเคารพที่มีมนุษย์สร้าง”-ข้อ 29) และไม่ใช่ผู้ที่ต้องได้รับการปรนนิบัติเพราะขาดสิ่งใด แต่ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของทุกสิ่ง ผู้ประทาน “ชีวิต”

“ลมหายใจ” และ “ทุกสิ่ง” แก่มนุษย์ทั้งปวง (ข้อ 25; เทียบ อสย 42:5 “ในพระองค์เรามีชีวิต เคลื่อนไหว และดำรงอยู่”-ข้อ 28)

พระองค์ทรงสร้างทุกประชาชาติ “จากคนคนเดียว” และทรงกำหนดเขตแดน ตรงกันข้ามกับความคิดของสโตอิก
พระองค์ทรงเป็นองค์อธิปัตย์ที่มีพระลักษณะเป็นบุคคล (ข้อ 26; เทียบ สดต 74:17, ฉธบ 32:7
“เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลก”-ข้อ 31)

ผ่านสิ่งนี้ พระองค์ทรงประสงค์ให้มนุษย์ค้นหาและพบพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงอยู่ห่างไกลอย่างที่เอพิคุเรียนคิด (ข้อ
27; เทียบ สดต 145:18 “ทรงให้หลักฐานที่เชื่อถือได้แล้ว จงกลับใจ”-ข้อ 30, 31)

วิธีประกาศหรือคำปราศรัยของเปาโลเป็นวิธีที่ถูกปรับให้เข้ากับบริบทมากเกินไปจนขาดชาวประเสริฐหรือไม่?

“เนื้อหาหลักของคำปราศรัยนี้เป็นพระคัมภีร์ แต่วิธีถ่ายทอดเป็นแบบกรีก” (Bruce)

“เปาโลรู้จักสารของตนและรู้จักโครงสร้างความคิดของคนที่เขาประกาศชาวประเสริฐแก่เขา” (Darrell Bock)

“ที่นี้เปาโลไม่ได้อ้างพระคัมภีร์ฮีบรูซึ่งผู้ฟังของเขาคงไม่รู้จักดี แต่สิ่งที่เขาอ้างตรง ๆ

ในคำปราศรัยนี้คือถ้อยคำของกวีชาวกรีก อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ได้ลดระดับลงไปตามผู้ฟังด้วยการเริ่มจากหลักการพื้นฐานแบบที่นักปรัชญาที่ผู้ฟังคุ้นเคยอาจใช้ ข้อโต้แย้งของเปาโลตั้งมั่นอยู่บนการสำแดงตามพระคัมภีร์...

ข้อโต้แย้งของเปาโลเริ่มจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง และจบด้วยพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาสรรพสิ่ง” (Bruce)

“เปาโลโกรธต่อการนมัสการรูปเคารพทั้งหมด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็มองไปรอบ ๆ ตัวในเอเธนส์...

บางครั้งเราคริสเตียนโกรธต่อสภาพสังคมของเรามากเกินไป จนสิ่งที่เหลืออยู่ไม่ใช่ความรักที่เราควรมีต่อเพื่อนบ้านที่ตกอยู่ในความยากลำบาก แต่เป็นเพียงความโกรธ... เปาโลรู้วิธีเผชิญหน้า แต่ก็ปฏิบัติด้วยความจริงใจ ซื่อตรง และสุภาพ
ทั้งสารและน้ำเสียงต่างสำคัญต่อการประกาศชาวประเสริฐ เปาโลเป็นตัวอย่างของทั้งสองอย่าง” (Darrell Bock)

17:25-26 “ชีวิต” “ลมหายใจ” และ “ทุกสิ่ง” เป็นศัพท์ปรัชญาในเวลานั้น เปาโลอาจใช้คำว่าชีวิต (zoe)

เพื่อกล่าวโดยนัยว่า “ไม่ใช่ซุส (Zeus) แต่คือพระยาห์เวห์ที่เป็นแหล่งกำเนิดชีวิต” (Marshall) ข้อ 26

แสดงวิธีการสร้างมนุษย์อย่างเฉพาะเจาะจง พระเจ้าทรงสร้างมนุษยชาติ “จากคนคนเดียว” (แปลตรงตัว;
สำเนาตะวันตก “จากสายเลือดเดียว”)

17:28 เปาโลอ้างบทกวีของเอพิมินิเดส กวีชาวกรีก (600 ก.ค.ศ.) ที่ว่า “ในท่าน (ซุส) เรามีชีวิต เคลื่อนไหว
และดำรงอยู่” แล้วอ้างคำของอาราตัสแห่งคิลิเซีย (315-240 ก.ค.ศ.; คลินธิสมิธีรูปคำที่ต่างเล็กน้อย) ว่า “แท้จริง
เราเป็นเชื้อสาย [genos] ของเขา (ซุส)” เปาโลตั้งใจจะเทียบซุส ผู้สูงสุดในความคิดกรีก โดยเฉพาะสโตอิก
กับพระเจ้าตามพระคัมภีร์หรือไม่?

“เปาโลใช้แนวคิดกรีกที่เชื่อมโยงกับซุสเรื่อง ‘ลมหายใจของสภาวะพระเจ้า’ ภายในเรา

เพื่อกล่าวว่าเราถูกพระเจ้าสร้างให้เป็นบุตรของพระเจ้า และบ่งชี้ถึงการถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า”

(Darrell Bock)

17:30 “ยุคแห่งความไม่รู้” เปาโลวิจารณ์ว่าศาสนาของชาวเอเธนส์ไม่ได้เป็นไปตามความรู้ (เทียบ ข้อ 23

“พระเจ้าที่ไม่รู้จัก”) และกล่าวว่าความไม่รู้นั้นไม่อาจเป็นข้ออ้างที่จะไม่ตอบสนองต่อพระเจ้าได้อีกต่อไป (เทียบ 14:16

“ในอดีตกาล พระเจ้าทรงปล่อยให้ทุกประชาชาติเดินไปตามทางของตน”)

อีกทั้งเขาประกาศชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเรียกร่องสิ่งใดจากมนุษย์ คือ “จงกลับใจ”

17:31 เปาโลเห็นว่าชาวเอเธนส์ต้องการสำแดงของพระเจ้า คือเรื่องพระเยซู เพื่อจะค้นหาและพบพระเจ้า (ข้อ 27) ดังนั้นเขาจึงกล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูอีกครั้ง (เทียบ ข้อ 18) และเน้นว่าผู้ที่พระเจ้าทรง “กำหนดไว้” ให้เป็นผู้พิพากษาก็คือพระเยซู

อย่างไรก็ตาม คำเทศนาของเปาโลหยุดลงเมื่อกล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตาย (บรูซกลับเห็นว่าคำเทศนาของเปาโลไม่ได้ถูกขัดจังหวะ แต่จบครบถ้วนแล้ว) สำหรับชาวกรีก การเป็นขึ้นจากตายของร่างกายเป็นสิ่งยากจะยอมรับ “สำหรับชาวกรีก ความตายหมายถึงวิญญาณกลายเป็นเงาและไปยังฮาเดส โดยไม่มีความเป็นไปได้ที่จะกลับสู่ชีวิต” (Homer, อ้างซ้ำใน BECNT)

17:32-34 ชาวเอเธนส์เยาะเย้ยเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย แต่บางคนในพวกเขายากฟังเพิ่มเติม การเป็นขึ้นจากตายเป็นแนวคิดที่ตรงข้ามกับเอพิคูเรียนซึ่งเชื่อว่าวิญญาณสูญสลาย แต่สำหรับสโตอิกซึ่งมีความเห็นหลากหลายเกี่ยวกับชีวิตหน้า ก็อาจยอมรับได้บ้าง อย่างไรก็ตาม ทุกฝ่ายมีจุดร่วมคือไม่เชื่อการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย (Darrell Bock)

ดิโอนิซิอัส เจ้าหน้าที่อาเรโอปากัส และหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส ซึ่งน่าจะเป็นคนต่างชาติ (คริสสตอมกล่าวว่าเธอเป็นภรรยาของดิโอนิซิอัส) พร้อมคนอื่น ๆ เข้ามาใกล้เปาโลและในที่สุดก็เชื่อ ประเพณีเล่าว่าดิโอนิซิอัสเป็นบิชอปคนแรกของเอเธนส์และเป็นมรณสักขี บรูซสังเกตว่า แม้อเอเธนส์จะเป็นเมืองหนึ่งในอาคาญาของโรม แต่ใน 1 โครินธ์ (16:15)

มีการกล่าวถึงครอบครัวอื่นว่าเป็น “ผลแรกของอาคาญา” จึงชี้ว่าการตอบสนองต่อการประกาศข่าวประเสริฐที่เอเธนส์นี้น้อย ไม่ใช่เพราะสารเองอ่อนแอ เราจะพูดได้หรือไม่ว่ามีคนน้อยที่ตอบสนองด้วยความเชื่อ เพราะเปาโลไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐโดยตรงมากพอ? เปาโลตัดสินใจเพราะประสบการณ์นี้หรือไม่ว่าจะประกาศแต่ “พระเยซูคริสต์และพระองค์ผู้ถูกตรึงที่กางเขน” เท่านั้น (1คร 2:2)? บรูซและสก็อตต์ตอบคำถามหลังในเชิงปฏิเสธ

บทที่ 18

โครินธ์

กิจการ 18:1-17

18:1-4 เปาโลออกจากเอเธนส์และมาถึง

☐โครินธ์ เมืองสำคัญอีกเมืองหนึ่งของอาคาญา ห่างจากเอเธนส์ 80 กิโลเมตร

ที่นั่นเขาพบอาควิล่าและทำงานทำเต็นท์ร่วมกับเขา (2คร 11:9)

พร้อมประกาศข่าวประเสริฐในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต โครินธ์เป็นเมืองรุ่งเรืองด้านการคมนาคมและการค้า

และมีชื่อเสียงเรื่องความเสเพล (เวลานั้นโครินธ์เป็นมหานคร มีประชากรในช่วงมากที่สุดถึง 750,000 คน-สต็อดต์แตร์เรล บ็อกประเมินว่า 200,000 คน) ดาร์เรล บ็อกกล่าวว่า “เมืองนี้คือ ลาสเวกัส ของยุคนั้น” อาควิลากับปรัสสิลาภรรยาของเขาเป็นชาวยิวพลัดถิ่นที่มีชื่อแบบโรมัน (F. F. Bruce เห็นว่าพวกเขาอาจเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้งคริสตจักรโรม) พวกเขาเคยอาศัยอยู่ในโรมแต่ต้องออกจากโรมมายังโครินธ์ เพราะพระราชกฤษฎีกาของจักรพรรดิคลาودیอุส อาจารย์ ค.ศ. 49-50 ซึ่งสั่งขับไล่ชาวยิวที่ก่อความวุ่นวายในเมือง พวกเขาเป็นช่างทำเต็นท์ที่รวมถึงงานหนังและทำงานเลี้ยงชีพร่วมกับเปาโล (รับปีถูกห้ามไม่ให้แสวงหากำไรจากการศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติและเราก็พบแบบอย่างของการมีอาชีพเช่นนี้) ขณะเดียวกัน เปาโลยังคงเทศนา/โต้แย้งในธรรมศาลาทุกวันสะบาโตต่อเนื่อง ([dialegomai] รูปกาลไม่สมบูรณ์) และโน้มน้าวใจ ([peithō] รูปกาลไม่สมบูรณ์)

18:5-8 เวลานั้นสิลาสกับทิโมธีมาจากมาซิโดเนียและสมทบกับเปาโล เปาโลจึง “อุทิศตนอย่างเต็มที่ให้กับภารกิจประกาศพระวจนะ” มาร์แชลล์เห็นว่าสิ่งนี้หมายความว่าเปาโลสามารถทุ่มเทให้พันธกิจประกาศได้เพราะได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากคริสตจักรมาซิโดเนียผ่านสิลาสกับทิโมธี (ฟป 4:15)

ชาวยิวกล่าวร้ายการเป็นพยานข่าวประเสริฐของเปาโล เปาโลจึงประกาศอย่างกล้าหาญว่าจะไปหาคนต่างชาติ การสะบัดฝุ่นจากเสื้อเป็นสัญลักษณ์ของการตัดขาด (นหม 5:13)

เปาโลออกจากธรรมศาลาและยังคงประกาศข่าวประเสริฐที่บ้านของคนต่างชาติชื่อทิทียัส ยูสทัส (รม 16:23)

ที่นั่นเกิดผลของข่าวประเสริฐ คริสตจักรหัวหน้าธรรมศาลา (1คร 1:14) และชาวโครินธ์จำนวนมาก ซึ่งน่าจะเป็นคนต่างชาติ เชื่อในพระเยซูและรับบัพติศมา (ทิทียัส ยูสทัส และคริสตัสเป็นชื่อภาษาละติน มีหลายคนที่เกี่ยวข้องกับเปาโลซึ่งมีชื่อภาษาละติน บางทีไม่ว่าจะเป็นชาวกรีกหรือชาวยิว พวกเขาอาจเป็นพลเมืองโรมัน)

18:9-11 องค์พระผู้เป็นเจ้า (พระเยซู) ตรัสในนิมิตกลางคืนว่า “อย่ากลัวเลย อย่างนี้เจ็บ แต่จะหลุดต่อไป (รูปคำสั่งปัจจุบัน) เพราะเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีใครโจมตีทำร้ายเจ้าได้ เพราะเรามีประชากรมากในเมืองนี้” พระวจนะนี้คงเตรียมใจและให้ความกล้าหาญแก่เปาโล ผู้เมื่อมาถึงโครินธ์ “อ่อนแอ หวาดกลัว และสั่นเทา” (1คร 2:3)

ต่อการข่มเหงที่จะเกิดขึ้น เปาโลพักอยู่ที่นั่น 1 ปี 6 เดือน ตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 50 ถึงฤดูใบไม้ผลิ ค.ศ. 52 และสอนพระวจนะของพระเจ้า “ในความเป็นจริง ห้าปีถัดมาถูกใช้ไม่ใช่กับการเดินทางเป็นหลัก แต่กับการสร้างและทำให้คริสเตียนมั่นคงในศูนย์กลางสำคัญสองฝั่งของทะเลเอเจียน คือโครินธ์และเอเฟซัส” (Bruce)

18:12-16 เมื่อกลัลิโอผู้ว่าราชการคนใหม่ได้รับแต่งตั้ง (ฤดูร้อน ค.ศ. 51) ชาวยิวพาเปาโลไปยืนต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กลัลิโอรู้ว่าเรื่องนี้เกี่ยวกับธรรมเนียมยิว คือภาษา ชื่อเรียก และศาสนา/ธรรมเนียมปฏิบัติ จึงขับไล่พวกเขาออกจากศาล (ลูกากำลังทำให้ชัดเจนว่าคริสเตียนไม่ได้เป็นภัยทางกฎหมายต่อโรม-Darrell Bock) เหตุการณ์พิเศษนี้เป็นฉากที่พระสัญญาของพระเยซูว่า “จะไม่มีใครทำร้ายเจ้าได้” (ข้อ 10) สำเร็จ

18:17 ในทางกลับกัน ชาวยิวระบายความโกรธโดยตีโสสเธเนส หัวหน้าธรรมศาลา ซึ่งอาจเป็นคริสเตียน (1คร 1:1) ต่อหน้าศาล แต่ผู้ว่าราชการกัลลิโอไม่เข้าไปยุ่ง ตามที่เขาได้พูดไว้ (ข้อ 15) ต่างจากนี้ บรูซ ชไรเดอร์ และพิตช์ไมเออร์เห็นว่าชาวกรีกจับหัวหน้าธรรมศาลาที่กล่าวหาเปาโล เป็นส่วนหนึ่งของการกระทำต่อต้านยิว

VII. การเดินทางมิชชันนารีของเปาโลในเอเชีย (18:18-20:38)

เปาโลออกจากโครินธ์

กิจการ 18:18-21

18:18 หลังจากพักอยู่ที่โครินธ์อีกหลายวัน เปาโลลงเรือไปซีเรีย คือทางเอเฟซัส พร้อมกับปรัสสิลลาและอาควิลา ก่อนออกเดินทาง เปาโลตัดผมที่เคนเครีย เมืองท่าเล็ก ๆ อยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของโครินธ์ 11 กิโลเมตร เพราะคำปฏิญาณ เมื่อเกี่ยวกับการตัดผม อาจมองได้ว่าเป็นคำปฏิญาณนาซีร์ (ดาร์เรล บ็อกและบรูซเห็นว่าคำปฏิญาณนี้ไม่ใช่คำปฏิญาณนาซีร์ แต่เป็นคำปฏิญาณส่วนตัว)

มาร์แชลล์เห็นว่าคำปฏิญาณนาซีร์ชั่วคราวนี้ทำขึ้นเป็นการแสดงความขอบพระคุณต่อพระพรในอดีต เช่นการได้รับการปกป้องที่โครินธ์ เขาประเมินว่าเปาโลเพียงแสดงความขอบพระคุณต่อพระเจ้าด้วยวิธีดั้งเดิมของยุคนั้น และการกระทำของเขาเป็นไปได้ทางประวัติศาสตร์และยอมรับได้ทางเทววิทยา

(กาลินเห็นว่าเปาโลตั้งใจทำพิธีปฏิญาณเพื่อไม่ให้เป็นสิ่งสะกดแก่ชาวยิว และวิจารณ์พิธีปฏิญาณของโรมันคาทอลิกในเวลาของเขา)

18:19 □เอเฟซัสเป็นเมืองหลวงของจังหวัดเอเชียของโรม และเป็น “เมืองเสรี” ที่มีวุฒิสภาและสภาของตนเอง เมืองนี้เป็นเมืองการค้าที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียไมเนอร์ และมีวิหารอาร์เทมิสนาตามหิมา (120×70×20 เมตร หนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก) เมืองนี้เป็นสถานที่รวมตัวของรูปแบบวัฒนธรรมหลากหลาย และมีชุมชนชาวยิวขนาดใหญ่ที่ได้รับสิทธิพิเศษ (เวลานั้นเอเฟซัสเป็นมหานคร และมีประชากรราว 500,000 คน -สต็อดต์ แต่ดาร์เรล บ็อกประเมินว่า 250,000 คน) เมื่อมาถึงเอเฟซัส เปาโลให้ปรัสสิลลาและอาควิลาพักอยู่ แล้วเข้าไปในธรรมศาลาคนเดียวเพื่อเทศนา/โต้แย้ง [dialegomai]

18:20-21 แม้ชาวยิวจะขอร้อง แต่เปาโลสัญญาว่าถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเขาจะกลับมา แล้วจากพวกเขาไปยังซีซารียา ตามสำเนาตะวันตก เขาต้องการไปถึงเยรูซาเล็มให้ทัน “เทศกาล” บางทีเปาโลอาจต้องการไปถึงเยรูซาเล็มในช่วงเทศกาลปัสกา ต้นเดือนเมษายน ก่อนเส้นทางทะเลจะปิดในฤดูหนาว

การเดินทางของเปาโลไปซีซารียาและอันติโอกในการเดินทางมิชชันนารีครั้งที่สาม

กิจการ 18:1

(18:22-23)

18:22 ระหว่างทางไปซีเรีย (ข้อ 18) เปาโลขึ้นฝั่งที่ซีซารียาก่อน

แล้ว “ขึ้นไป”

□ เยรูซาเล็มเพื่อทักทายคริสตจักร จากนั้น “ลงไป” อันติโอก

(นักวิชาการบางคนเห็นว่าเขาเพียงไปเยี่ยมคริสตจักรในซีซารียาเท่านั้น) บางทีที่เยรูซาเล็ม

เปาโลคงจับคำปฏิญาณของตนด้วยการเผาเครื่องบูชาพร้อมกับผมที่ตัดไว้

(มีชนาห์อนุญาตให้ตัดผมก่อนถวายเครื่องบูชา)

18:23 หลังจากอยู่ที่อันติโอกช่วงหนึ่ง (บรูซกล่าวว่าอันติโอกไม่ใช่ฐานรากของเปาโลอีกต่อไปแล้ว)

เปาโลเดินทางผ่านกาลาเทียและฟรีเจีย (ดูแผนที่ในบทที่ 16 ข้อ 6) เพื่อเสริมกำลังสาวก

กาลาเทียและฟรีเจียน่าจะหมายถึงพื้นที่กาลาเทียตอนใต้ที่ชาวประเสริฐถูกประกาศในบทที่ 13-14 (Marshall, Darrell Bock)

การมาถึงของอปอลโล

กิจการ 18:24-28

18:24-26 ก่อนที่ลูกาจะเล่าเรื่องพันธกิจของเปาโลในเอเฟซัส เขาแทรกเรื่องอปอลโลมาถึงที่นั่น

อปอลโลมาจากอเล็กซานเดรีย ศูนย์กลางการศึกษาและปรัชญา เป็นเมืองใหญ่มากและเป็นศูนย์กลางของโรมในอียิปต์

เขาเป็นคนมีวาทีศิลป์ดีและเชี่ยวชาญพระคัมภีร์ เขาพูดเรื่องพระเยซู แต่รู้เพียงบัญญัติมาของยอห์นเท่านั้น

ดังนั้นปริสซิลลาภักดีกับอากวีลาจึงพาเขาไปอธิบาย [ektithēmi] อย่างละเอียดถี่ถ้วน โดยไม่ได้ชี้ผิดต่อสาธารณะ

เหตุใดอปอลโลจึงเข้าใจพันธสัญญาเดิมในเชิงคริสตวิทยา แต่รู้เพียง “บัญญัติมาของยอห์น”?

ลูกาถือว่าอปอลโลเป็นคริสเตียนแท้ที่ได้รับ “บัญญัติมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” แล้วหรือไม่? (เทียบ 10:44-48)

มาร์แชลล์สังเกตว่าคริสต์ศาสนายุคแรกในอเล็กซานเดรียมีแนวโน้มแบบไยยนิยม

และกล่าวว่าคำสอนของอปอลโลอาจไม่ใช่ผิด แต่ยังไม่สมบูรณ์ ถึงอย่างนั้น

เขาเห็นว่าอปอลโลต่างจากสาวกสิบสองคนในบทที่ 19 เพราะเป็นผู้ที่ได้รับบัญญัติมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว

(เวลานี้คำว่า “ร่อนรน” [zein pneumatē] ในข้อ 25 อาจอ่านได้ว่า “ร่อนรนต่อพระวิญญาณ”) ตรงกันข้าม

ซไนเดอร์เห็นว่าเขาเป็นผู้ติดตามพระเยซู แต่ยังไม่ใช่คริสเตียน

18:27-28 อปอลโลได้รับความไว้วางใจจากคริสตจักรเอเฟซัส และเมื่อเขาต้องการไปอาคาญา

ซึ่งเป็นบริเวณที่มีเอเธนส์และโครินธ์อยู่ ฟิน้องในคริสตจักรเอเฟซัสก็เขียนจดหมายแนะนำให้เขา ที่โครินธ์

อปอลโลใช้ความสามารถด้านวาทีศิลป์และความรู้พระคัมภีร์อย่างยอดเยี่ยม

โต้แย้งอย่างทรงพลังและเหนือกว่าในที่สาธารณะ [diakatelengchomai] ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

ดังนั้นเขาจึงเป็นประโยชน์อย่างมากต่อผู้เชื่อ ต่อไปอปอลโลจะกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐและศิษยาภิบาลสำคัญ

องคริสตจักรโครินธ์ และเป็นเพื่อนร่วมงานที่เปาโลยอมรับด้วย (1คร 3:9)

“ตอนนี้แสดงให้เห็นว่าการเติบโตของคริสตจักรเกิดขึ้นได้อย่างไร

ปรีศิสลิลากับอาควิลาช่วยบอลโลและหนุนใจเขาในพันธกิจใหม่
พวกเขาสอนบอลโลเปิดใจต่อการนำของคนที่เกี่ยวข้องกับเขา...
การหนุนใจนี้ขยายไปถึงจดหมายแนะนำด้วยเพื่อให้ผู้คนรับสิ่งที่บอลโลจะพูดได้ดีขึ้น
ความร่วมมือและการหนุนใจซึ่งกันและกันเพื่อพันธกิจที่สัตย์ซื่อต่อเทววิทยาเช่นนี้
ทำให้คริสตจักรสามารถทำพันธกิจของตนได้” (Darrell Bock)

บทที่ 19

สาวกสิบสองคนในเอเฟซัส

กิจการ 19:1-7

19:1-3 ขณะที่บอลโลอยู่ที่โครินธ์ เปาโลไปเยี่ยม

□เอเฟซัส (ดู 18:19) และถามสาวกบางคนว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อแล้ว ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?”
พวกเขากล่าวว่าไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้รับเพียง “บัญญัติของยอห์น”

นักวิชาการชื่อเคมั้นสันนิษฐานว่าพวกเขาเป็น “สาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมา”

แต่ไม่มีความเป็นไปได้ที่จะเข้าใจคำว่า “สาวก” ที่ใช้โดยไม่ระบุเจาะจงว่าหมายถึง “สาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมา”

(Marshall, Bruce) เมื่อถามว่า “เมื่อเชื่อแล้ว ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?” จะรู้ได้อย่างไรว่าได้รับแล้ว?
ต้องมั่นใจได้เฉพาะผ่าน “ของประทานฝ่ายพระวิญญาณ” เช่นการพูดภาษาแปลก ๆ เทานั้นหรือ?

(เทียบ 8:39, 13:52, 16:34; คาลวินเห็นว่าเปาโลถามว่าพวกเขาได้รับ “ของประทานที่มองเห็นได้ของพระวิญญาณ”
หรือไม่ ตรึงนี้ “พระวิญญาณ” จึงเป็นสำนวนแทนส่วนหนึ่ง)

19:4-7 เปาโลอธิบายว่าผู้ที่ยอห์นเป็นพยานถึงคือพระเยซู พระเยซูทรงเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มก 1:8, กจ 1:5) เมื่อพวกเขาได้ยิน ก็รับบัพติศมาอีกครั้ง “ในพระนามของพระเยซู” เมื่อเปาโลวางมือบนพวกเขา (เทียบ 8:17)

พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกเขา พวกเขาจึงพูดภาษาแปลก ๆ และเผยพระวจนะ มีประมาณสิบสองคน
“การกระทำนี้ของ [เปาโล] ขนานกับการกระทำของเปโตรและยอห์น จึงบ่งชี้ความสำคัญของพันธกิจเปาโล...
ฉากนี้รับรองการประกาศและการสอนของเขว่าเป็นสายอัครทูตที่ถูกต้อง”

(Darrell Bock) เราจะพูดได้หรือไม่ว่าสาวกในเรื่องนี้เป็นคริสเตียนแล้วก่อนรับบัพติศมา “ในพระนามของพระเยซู”?

(เทียบ 11:17, รม 8:9, 1คร 12:3; คาลวินและดาร์เรล บ็อกตอบว่าใช่ แต่มาร์แชลล์กับสต็อคตัดตอบว่าไม่ใช่
ลองเกเนคเกอร์เน้นว่าลูกาเพียงบรรยายการกระทำของพวกเขาโดยไม่ได้ประเมินความเชื่อที่แน่นอนเสมอไป)

“เรื่องนี้มักถูกใช้เป็นฐานสำหรับหลักคำสอนเรื่องของพระวิญญาณที่เกิดขึ้นหลังการกลับใจ แต่เรื่องนี้ไม่มีความเชื่อมโยงจริงกับหลักคำสอนเช่นนั้น ตรงกันข้าม เปาโลกำลังรับมือกับสถานการณ์ผิดปกติที่ต้องการการจัดการพิเศษ” (Marshall)

พันธกิจของเปาโลในเอเฟซัส

กิจการ 19:8-22

19:8-10 เปาโลเทศนาโต้แย้งเรื่อง “แผ่นดินของพระเจ้า” อย่างกล้าหาญในธรรมศาลาเป็นเวลา 3 เดือน ชาวประเสริฐแบ่งผู้คนออกเป็นสองกลุ่มอย่างชัดเจน บางคนเป็นสาวกที่อยากเรียนรู้มากขึ้น

ในทางกลับกัน บางคนดื้อดึง ไม่เชื่อฟัง และยังคงล่าวร้าย เปาโลจึงแยกออกไปตั้งสถานที่ต่างหาก คือห้องเรียนของทิรันนัส และสอนสาวกที่นั่นทุกวันเป็นเวลา 2 ปี

(สำเนาตะวันตกเสริมว่าทำงานตั้งแต่ชั่วโมงที่ห้าถึงชั่วโมงที่สิบ คือ 11 โมงเช้าถึง 4 โมงเย็น)

คำกล่าวว่าชาวยิวและชาวกรีก “ทั้งหมด” ที่อยู่ในเอเชียได้ยินพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสำนวนเกินจริง ชาวประเสริฐแพร่ออกไปกว้างอย่างนั้น บางทีสาวกของเขาอาจประกาศข่าวประเสริฐในเมืองต่าง ๆ ที่เปาโลไม่ได้ไปเยี่ยมเป็นส่วนตัว เช่นโคโลสี

19:11-12 เปาโลไม่เพียงสอน แต่ยังทำการอัศจรรย์น่าทึ่ง เช่นการรักษาและการขับผี สิ่งนี้คล้ายกิจกรรมของเปโตร (5:15) ลูกาทำให้ชัดเจนว่านี่คือสิ่งที่พระเจ้าทรงทำผ่าน “มือ”

ของเปาโล สิ่งนี้พิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงรับรองเปาโล (Darrell Bock)

เราเห็นว่าพระเจ้าทรงนำผู้คนไปสู่ข่าวประเสริฐผ่านการอัศจรรย์เช่นนี้ในพื้นที่เอเฟซัส ซึ่งเวทมนตร์รุ่งเรือง (ข้อ 17-20)

19:13-16 ที่นี้รายงานสภาพของ “ชาวยิวที่ทำเวทมนตร์” บุตรชายทั้งเจ็ดของเสวา “ปุโรหิต” ชาวยิวคนหนึ่ง (ไม่มีปุโรหิตอย่างเป็นทางการที่มีชื่อนี้) พยายามใช้ “พระนามของพระเยซู”

อย่างขมขื่นเพื่อขับวิญญาณชั่ว (นักเวทมนตร์ใช้ชื่อเทพต่าง ๆ ในคาถาตามที่จำเป็น) แต่วิญญาณชั่วกลับพูดว่า

“พระเยซูข้าก็รู้จัก เปาโลข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นใคร?” แล้วกระโจนใส่พวกเขา ในที่สุดพวกเขาต้องอับอาย

“ในสถานการณ์ที่ผู้คนถูกครอบงำด้วยความเชื่อไสยศาสตร์ บางทีหนทางเดียวที่คริสต์ศาสนาจะแพร่ออกไปได้คือการพิสูจน์ว่าฤทธิ์อำนาจของพระเยซูเหนือกว่าฤทธิ์ของผี แม้คนที่มาเชื่อพระเยซูยังอาจถูกล่อลวงให้ตัดสินฤทธิ์อำนาจและพระลักษณะของพระเยซูภายในกรอบความคิดดั้งเดิมก็ตาม คริสตจักรยังต้องใช้เวลามากในการชำระแนวคิดเรื่องพระเจ้าของพวกเขาให้พ้นจากวิธีคิดนอกศาสนา” (Marshall)

19:17-20 ผ่านเหตุการณ์ต่อเนื่องเหล่านี้ ชาวประเสริฐยิ่งแพร่อย่างมีกำลัง และหลายคนที่เชื่อสารภาพบาปของตน (มธ 3:6) และเปิดเผย “การกระทำ” ของตน หลายคนที่เคยทำเวทมนตร์เผาหนังสือของตนและสารภาพความบาปของตน “พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเจริญอย่างทรงพลัง [kata kratos] และมีชัย”

19:21-22 ลูกากล่าวถึงแผนการเดินทางและความตั้งใจของเปาโล เปาโลตั้งใจบัพนกิจในเอเฟซัส แล้วไปเยรูซาเล็มผ่านมาซิโดเนีย (ฟิลิปปี เธรสโลนิกา เบรอา เป็นต้น) และอาคาญา (เอเธนส์ โครินธ์ เป็นต้น) (1คร 16:5-9)

จากจดหมายฉบับอื่นเราทราบชัดเจนว่าเวลานี้เปาโลยังมีเป้าหมายจะนำเงินช่วยเหลือไปมอบให้คริสตจักรเยรูซาเล็มด้วย (24:17, 1คร 16:1-4, รรม 15:25-32) เปาโลกล่าวว่าหลังจากนั้นเขา “จำเป็นต้องเห็น” โรมด้วย ([idein dei] คำว่า dei แสดงถึงความจำเป็นอันเกิดจากพระบัญชาของพระเจ้า เทียบ ลก 9:22) แต่เปาโลพักอยู่ในเอเฟซัสต่ออีกชั่วคราว และส่งทิโมธีกับเอร์สทัสไปมาซิโดเนียก่อน (คงยากจะถือว่าเอร์สทัสคนนี้เป็นคนเดียวกับเอร์สทัสใน รรม 16:23 แต่อาจเป็นคนเดียวกับใน 2ทธ 4:20) ตาม 1 โครินธ์ (เทียบ 1คร 16:10) ทิโมธีอาจเคยไปเยี่ยมโครินธ์มาแล้ว (Marshall)

ปฏิกิริยาของคนต่างศาสนาในพื้นที่เอเฟซัส

กิจการ 19:23-41

19:23-29 เวลานั้นเกิด “ความวุ่นวาย” (=12:18) โดยมีเดเมตรีอัส ช่างเงินคนหนึ่งโนเอเฟซัสเป็นศูนย์กลาง เขาทำรูปเคารพอาร์เทมิสหรือไดอานาและได้เงินมาก แต่กลัวว่าธุรกิจนี้จะถูกเปาโลกับคณะคุกคาม จึงรวบรวมคนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจนี้ คือช่างฝีมือและคนที่ทำการค้าเช่นนั้น กล่าวถึงความเสียหายทางผลประโยชน์จริง และใส่ร้ายเปาโลกับคณะ (ข้อ 25-27) เมื่อฝูงชนได้ยินเช่นนั้น ก็เต็มไปด้วยความโกรธ (ข้อ 28) และจับกายอัสกับอาร์ิสทาร์คัส เพื่อนร่วมทางของเปาโล (20:4, 27:2) แล้วพาเข้าไปในโรงละครหรือสนามกีฬาที่จุคนได้ 24,000 คน

การประชุมที่รวมตัวกันนั้นเป็นการประชุมทางการเมืองขององค์กรพลเมืองของเมือง (Marshall)

19:30-31 เปาโลพยายามจะเข้าไปท่ามกลางพวกเขา แต่ “เจ้าหน้าที่เอเซีย” กำลังเกลี้ยกล่อมเขาอยู่ (รูปกาลไม่สมบูรณ์) สิ่งที่น่าสงสัยก็คือ ภายในเอเฟซัสมีเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจเป็นคริสเตียน ที่มีมิตรภาพกับเปาโลอยู่แล้ว เจ้าหน้าที่เอเซียเหล่านี้ (Asiarchs) คงหมายถึงผู้แทนเมืองในสภาจังหวัดเอเซีย (Marshall)

19:32-34 “ฝูงชนที่ประชุมกัน” [ekklesia] ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนมารวมกันด้วยเหตุผลอะไรกันแน่ เมื่อชาวยิวคนหนึ่งขึ้นมาให้อธิบายแก่ต่าง บางทีพวกเขาอาจต้องการบอกว่าตนไม่มีความเกี่ยวข้องกับคริสเตียน ฝูงชนกลับเข้าใจผิดอีก และเมื่อรู้ว่าคนนั้นเป็นชาวยิว ก็ร้องว่า “อาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสยิ่งใหญ่!” เป็นเวลาถึงสองชั่วโมง

19:35-41 ในที่สุด ฝูงชนที่ถูกปลุกปั่นนี้ก็ถูกสลายโดยนายทะเบียนเมือง นายทะเบียนเป็นข้าราชการฝ่ายบริหารหลักของเมือง (Sherwin-White) เขาทำให้ฝูงชนสงบลง และเรียกร้องให้เข้าหาปัญหาน้อย่างรอบคอบ (ข้อ 36) หากจำเป็นก็ให้ดำเนินการตามขั้นตอนอย่างเป็นทางการ (ข้อ 38-39)

ถ้อยคำสุดท้ายของนายทะเบียน (ข้อ 40) แสดงว่าเขากลัวผลลัพธ์ร้ายแรงที่จะเกิดขึ้น

เช่นการถูกจำกัดสิทธิพิเศษของเมืองเสรี หากรายงานเรื่องการประชุมของสภาประชาชนที่ไม่ปกติ [ekklesia]

จากเหตุนี้ไปจนถึงผู้ว่าราชการที่เดินทางตรวจงาน เหตุการณ์นี้ในที่สุดแสดงจุดยืนเชิงแก้ต่างของลูกาต่อคริสต์ศาสนาย่างดี คำสอนคริสเตียนไม่ได้ละเมิดกฎหมายโรมันเลย และการข่มเหงจำนวนมากเกิดจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับคริสต์ศาสนา

สต็อคเมื่ออธิบายบทที่ 19 เปรียบเทียบการประกาศข่าวประเสริฐสมัยใหม่กับของเปาโล และชี้ความผิดเพี้ยนของเรา

“การประกาศข่าวประเสริฐของเรามีแนวโน้มเป็นแบบคริสตจักรมากเกินไป คือเชิญคนมาคริสตจักร

ในขณะที่เปาโลนำข่าวประเสริฐออกไปสู่โลกฆราวาสด้วย ของเรามีแนวโน้มใช้อารมณ์มากเกินไป

คือเรียกร้องการตัดสินใจโดยไม่มีฐานความเข้าใจที่เหมาะสม ในขณะที่เปาโลสอน ไต่แย้ง และพยายามโน้มน้าว

ของเรามีแนวโน้มผิดเพี้ยนมากเกินไป คือพบกันช่วงสั้น ๆ แล้วคาดหวังผลเร็ว แต่เปาโลอยู่ที่โครินธ์และเอเฟซัสถึง 5 ปี

หว่านเมล็ดข่าวประเสริฐอย่างสัจย์ซื่อ และเมื่อถึงเวลาเขาก็เก็บเกี่ยวผล”

บทที่ 20

การเดินทางของเปาโลจากเอเฟซัสถึงมิลีทัส

กิจการ 20:1-16

20:1-2 เปาโลวางแผนจะไปเยรูซาเล็มผ่านมาซิโดเนียและอาคายา (19:21)

แต่ระหว่างที่เขาพักอยู่ที่เอเฟซัสอีกชั่วคราว ก็เกิด “ความวุ่นวายเรื่องรูปเคารพอาร์เทมิส”

เมื่อความวุ่นวายนั้นสงบลง เปาโลจึงออกเดินทางไป

□ มาซิโดเนียตามแผน ก่อนออกเดินทาง เขาเรียกสาวกมาและหนุนใจ [parakale□] พวกเขา

นั่นเป็นสารสุดท้ายของเขาที่เอเฟซัส เมื่อมาถึงมาซิโดเนีย เปาโลเดินทางไปหลายพื้นที่ เช่น ฟิลิปปี เธรสโลนิกา เบโรอา

เพื่อกลับไปเยี่ยมคริสตจักรทั้งหลายและหนุนใจ [parakale□] สาวก แม้ลูกาไม่ได้กล่าวถึง แต่เปาโลคงเขียน 2

โครินธ์ระหว่างอยู่ในมาซิโดเนีย จากนั้นเปาโลมาถึงกรีซ ซึ่งเป็นชื่อทั่วไปของอาคายา

จังหวัดโรมันที่มีเอเธนส์และโครินธ์อยู่ และพักอยู่สามเดือน บางทีเพราะเป็นฤดูหนาวช่วง ค.ศ. 56-57

จึงเดินทางลำบาก ระหว่างอยู่ที่นั่น เปาโลเขียนจดหมายโรม ตามโรม 15:19

เปาโลกล่าวว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐไปไกลถึงอิลลีริคุม ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของอาคายา

20:3-5 ระหว่างทางกลับไปเยรูซาเล็ม เปาโลตั้งใจจะไปซีเรียทางเรือ แต่แผนนี้ล้มเหลวเพราะแผนร้ายของชาวยิว

(=9:24) ซึ่งลูกาไม่ได้อธิบายรายละเอียด และเขาจึงตัดสินใจเดินทางทางบกผ่านมาซิโดเนีย (เทียบ ข้อ 13;

สำเนาตะวันตกกล่าวว่า “พระวิญญาณทรงบอกให้กลับผ่านมาซิโดเนีย”) เวลานั้นมีคนร่วมเดินทางกับเปาโล

พวกเขาไปโตรัสก่อน (ดูแผนที่) และรอเปาโลอยู่ที่นั่น รายชื่อของพวกเขามีดังนี้ โสปาเทอร์บุตรของปรัส ชาวเบโรอา

(ตัวแทนคริสตจักรเบโรอา และเป็นคนเดียวกับโสปีอาเทอร์ใน รม 16:21), อาริสทาร์คัสชาวเธสโลนิกา (19:29),

เสกุนดัส, กายอัสชาวเคอร์บี (สำเนาตะวันตกเรียกเขาว่าชาวโดเบรุตถ้าเช่นนั้นอาจถือว่าเขาเป็นตัวแทนคริสตจักรฟิลิปปี), ทิโมธี, ทิติกัสชาวเอเชีย (สำเนาตะวันตกว่าชาวเอเฟซัส; อฟ6:21), และโทรฟิมัส (21:29, 2ทธ 4:20) คนเหล่านี้อาจเป็นผู้เชื่อเชื้อสายกรีกที่คริสตจักรต่าง ๆ ส่งไปเพื่อมอบเงินถวายแก่คริสตจักรเยรูซาเล็ม (1คร 16:3-4) มาร์แชลล์เห็นว่าเปาโลเป็นตัวแทนคริสตจักรโครินธ์และลูกาเป็นตัวแทนคริสตจักรฟิลิปปี หรือบางคนเห็นว่าแม้ในเนื้อหาไม่ปรากฏแต่ที่ติดสอยจูงอาจเป็นตัวแทนของฟิลิปปีหรือโครินธ์ สอดคล้องมั่นใจว่าคนทั้งเก้าคนนี้ รวมทั้งลูกาและทิติสเป็นผลของพันธกิจมิชชันนารี และกล่าวว่ารายชื่อนี้เองเป็นพยานถึงผลมากมายจากการเดินทางมิชชันนารีสามครั้งคือครั้งที่ 1 เคอร์บีและลิสตรา, ครั้งที่ 2 เบโรอาและเธสะโลนิกา, ครั้งที่ 3 เอเฟซัส

20:6 สำนวน “เรา” (เทียบ 16:17) ปรากฏอีกครั้ง เทศกาลขนมปังไร้เชื้อใน ค.ศ. 57 อยู่ระหว่างวันที่ 7-14 เมษายน การเดินทางจากเนอาโปลิส ท่าเรือของฟิลิปปี ไปโตรัสคงใช้เวลามากกว่าทางกลับกัน (16:11) เพราะลมต้าน “เรา” มาถึง

□โตรัส ซึ่งอยู่ทางเหนือของเอเฟซัสและค่อนข้างไปทางตะวันตกประมาณ 240 กิโลเมตร

และพักอยู่ที่นั่น 7 วัน

20:7-12 “วันแรกของสัปดาห์” เป็นสำนวนสำคัญมาก แสดงว่าคริสเตียนมารวมกันเพื่อ “หักขนมปัง” คือพิธีมหาสนิท (1คร 10:16) ในวันถัดจากวันสะบาโต ไม่ใช่วันสะบาโตหรือวันเสาร์ (“ทุกวันแรกของสัปดาห์” 1คร 16:2; หากต้องการดูการอธิบายเรื่องวิธีนับวันของลูกา ให้ดูคำอธิบายของมาร์แชลล์)

คืนก่อนเปาโลจะออกจากโตรัส เขาอภิปราย/เทศนา [dialegomai] จนดึกมาก เวลานั้นมีเด็กหนุ่มชื่อยูทิคัส ([pais] อายุประมาณ 8-14 ปี) นั่งอยู่ริมหน้าต่างห้องชั้นบน ง่วงหลับและตกจากชั้นสามจนเสียชีวิต

ในสถานการณ์ที่น่าเศร้ามาก พระเจ้าทรงทำให้ชายหนุ่มคนนั้นกลับมีชีวิตผ่านเปาโล

และประทอนการปลอบใจแก่คนจำนวนมาก (ข้อ 12)

จากคำที่เปาโลกล่าวในข้อ 10 ว่า “ชีวิตยังอยู่ในเขา” อาจมีผู้โต้แย้งว่าแท้จริงเด็กหนุ่มคนนั้นไม่ได้ตาย แต่ลูกาตั้งใจกล่าวถึงคนตาย

บทที่ 9

เช่นเดียวกับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ชุบชีวิตคนตายได้มาถึงเปโตร

กิจการ 9:36-43

ก็เห็นได้ชัดว่าต้องการเปิดเผยว่าฤทธิ์อำนาจนั้นอยู่กับเปาโลด้วย การอัศจรรย์ที่ให้ชีวิตเป็นภาพเชิงสัญลักษณ์ว่า พระเยซูผู้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ยังทรงปกครองและประทอนชีวิตผ่านคนของพระองค์ ดังที่ได้แสดงให้เห็นแล้วในเหตุการณ์ของเปโตร

20:13-16 แม้เส้นทางภูเขาจะลำบาก แต่เพื่อความปลอดภัย (เทียบ ข้อ 3) เปาโลเดินเท้าไปถึงอัสโส ส่วนคณะ “เรา” รวมถึงลูกา ลงเรือไปถึงอัสโสก่อน รอเปาโลที่นั่น แล้วขึ้นเรือไปกับเปาโลอีกครั้งไปยังมิทิลีน จากนั้นผ่านเกาะคีโอสและเกาะซามอส และในวันที่สามมาถึง

☐ มิเลทัส ซึ่งอยู่ห่างจากเอเฟซัสไปทางใต้ 48 กิโลเมตร เปาโลตัดสินใจไม่แวะเอเฟซัสเพื่อจะไปถึงเยรูซาเล็มให้ทันก่อนวันเพ็นเทคอสต์ นี่อาจมีเหตุผลด้านความปลอดภัยด้วย เปาโลคงไม่ต้องการเข้าไปในเอเฟซัสแล้วติดอยู่ในความวุ่นวายแบบเดิมจนเสียเวลา

บทที่ 20

คำเทศนาอำลาของเปาโลที่มิเลทัส

กิจการ 20:17-38

20:17 เปาโลจึงส่งคนไปเอเฟซัสเพื่อเชิญผู้ปกครองของคริสตจักรให้มาที่มิเลทัส เรื่องนี้คงใช้เวลาประมาณ 2-4 วัน “ที่นี้เปาโลต้องการสั่งสอนผู้คนเมื่อเขาจะจากไป หนึ่งในลำดับความสำคัญที่สูงมากในพันธกิจของเปาโลคือการเตรียมคนของเขาทางเทววิทยาและฝ่ายวิญญาณ เพื่อให้พวกเขายินยอมได้หลังจากเขาจากไป... อีกสิ่งที่ชัดเจนคือหนึ่งในสิ่งที่ทำให้พันธกิจนี้เป็นไปได้ คือการที่ผู้คนทุ่มเวลาให้กับภารกิจของพระเจ้า” (Darrell Bock)

20:18-35 เปาโลระลึกถึง “ชีวิตที่เป็นแบบอย่าง” ของตนและส่งสารอำลา

☐ ท่านทั้งหลายรู้ว่า ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้ามายังเอเชีย ข้าพเจ้ารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจและน้ำตาอย่าางไม่เปลี่ยนแปลง แม้เผชิญการทดลองต่าง ๆ (ข้อ 19) และได้สอนชาวประเสริฐแก่พวกท่านอย่างสัตย์ซื่อ (ข้อ 18-21)

☐ บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังไปเยรูซาเล็มภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และต่อไปจะเผชิญการถูกจองจำและความทุกข์ยาก (เทียบ 21:11) แต่เพื่อทำพันธกิจแห่ง ‘ชาวประเสริฐแห่งพระคุณ’ ที่ได้รับจากพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าให้สำเร็จ ข้าพเจ้าจะไม่ถือชีวิตของตนว่าเป็นสิ่งล้ำค่า (ข้อ 22-24)

☐ ข้าพเจ้าได้ประกาศแผ่นดินของพระเจ้าแก่พวกท่านจนถึงบัดนี้ แต่บัดนี้พวกท่านจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าได้ประกาศพระประสงค์ [boul□] ทั้งสิ้นของพระเจ้าแก่ทุกคนอย่างครบถ้วน และได้ทำหน้าที่ของตนแล้ว (ข้อ 25-27)

☐ บัดนี้ พวกท่านจงเผื่อระวังตัวเองอยู่เสมอ (รูปคำสั่งปัจจุบัน) และดูแลนาคริสตจักรที่พระเจ้าทรงซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์ให้ดี (ข้อ 28)

☐ ต่อไปจะมีหมาป่าดุร้ายลุกขึ้นมอล่องสวาท (ข้อ 29-30)

☐ เพราะฉะนั้นจงเผื่อระวังอยู่เสมอ (รูปคำสั่งปัจจุบัน) จงระลึกว่าข้าพเจ้าเตือนสติพวกท่านทั้งกลางวันกลางคืนด้วยน้ำตาเป็นเวลาถึงสามปี (เทียบ 19:10) โดยไม่หยุดหย่อน (ข้อ 31)

☐ บัดนี้ข้าพเจ้าฝากพวกท่านไว้กับ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระวาระแห่งพระคุณของพระองค์’

พระวาระนั้นจะเสริมสร้างพวกท่านให้มั่นคงและพิทักษ์รักษาพวกท่านจนถึงที่สุด (ข้อ 32)

☐ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้าไม่ได้โลภทรัพย์สินใด ๆ และได้ทำงานด้วยมือของตนเป็นแบบอย่าง

ดังนั้นพวกท่านก็จงทำงานหนัก ช่วยคนอ่อนแอ และเป็นผู้ให้ (ข้อ 33-35)

20:21 เปาโลสรุปแก่นของสารข่าวประเสริฐว่าเป็นการกลับใจและความเชื่อ

การกลับใจต่อพระเจ้าและความเชื่อในพระเยซูคริสต์จำเป็นสำหรับทั้งชาวยิวและชาวกรีก

20:24 เปาโลเปรียบเทียบการทำพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐให้สำเร็จจนถึงที่สุดกับการวิ่งแข่งให้จบ (เทียบ 2ทธ 4:7)

เพื่อสิ่งนี้ เขาไม่ถือว่า “จิต/จิตวิญญาณ” [psych[□]] ของตนมีคุณค่าใด ๆ

ถ้อยคำนี้สะท้อนการบัญชีหรือการคำนวณธุรกิจ (Darrell Bock)

จิตวิญญาณของเปาโลมีคุณค่าเฉพาะเมื่อรับใช้พระเจ้า “เขาว่าการทำพันธกิจ [ประกาศข่าวประเสริฐ]

นี้ให้สำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับเขาเท่านั้น สิ่งสำคัญคือเขาต้องทำส่วนพิเศษของตนในพันธกิจนั้นอย่างสัตย์ซื่อ” (Marshall)

สำเนาตะวันตกอ่านว่า “แต่ข้าพเจ้าไม่ได้คิดอะไรเกี่ยวกับตนเอง

อีกทั้งไม่ประเมินชีวิตของตนเองว่าเป็นสิ่งล้ำค่าแก่ข้าพเจ้า” ส่วนสำเนาไบแซนไทน์อ่านว่า “แต่ข้าพเจ้าไม่ได้คิดถึงสิ่งใด

และไม่ได้ทำให้ชีวิตของตนเองเป็นสิ่งล้ำค่าแก่ตนเอง”

20:28 เปาโลเรียกผู้ปกครองว่าเป็น “ผู้ดูแล” [episkopos] ที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ดูแลฝูงแกะ

คำนี้มีนัยของความเข้าใจฝ่ายวิญญาณและการดูแลอภิบาล

หน้าที่ของพวกเขาคือดูแล [poimain[□]] คือเลี้ยงและบ้วนฝูงแกะ

การกล่าวว่าคริสตจักรนี้ “พระเจ้าทรงซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง”

แสดงว่าคริสตจักรเป็นทรัพย์สินสมบัติพิเศษผ่านพระราชกิจไถ่ของพระเจ้า คาลวินกล่าวว่าตอนนี้ “พระเจ้า”

หมายถึงพระคริสต์ และสำนวนนี้แสดงธรรมชาติสองอย่างกับบุคคลเดียวของพระคริสต์อย่างดี แต่บรูซแปลความว่า

“พระเจ้าทรงซื้อด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์” และอธิบายว่าคำว่า “ของพระองค์เอง” [ho idios]

เองมีความหมายว่า “ผู้เป็นที่รักที่สุด” (NICNT เจริญธรรม 56)

20:30 คาลวินอธิบายในคำอธิบายของเขาดังนี้ “ดังนั้น ความทะเยอทะยานจึงเป็นมารดาของลัทธิอินกรีดทั้งหมด

เพราะเมื่อผู้เลี้ยงรวมใจกันและทุ่มเทไปหาพระคริสต์ พระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะเจริญในคริสตจักร

และคริสตจักรจะคงสภาพดีได้ก็ต่อเมื่อพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวถูกประกาศเท่านั้น ดังนั้น

เมื่อความปรารถนาจะครอบครองอำนาจนำในคริสตจักรเข้าครอบงำ คำสอนแห่งความรอดย่อมเสื่อมทราม

และความปลอดภัยของฝูงแกะย่อมตกอยู่ในอันตรายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ข้อนี้สอนว่า ในกรณีส่วนใหญ่

ความเสื่อมทรามของคำสอนเกิดจากความหยิ่งที่แต่ละคนอยากสูงกว่าคนอื่น อีกทั้งจากข้อนี้เราสรุปได้ว่า

เป็นไปได้ที่มนุษย์ผู้ทะเยอทะยานจะไม่ออกห่างจากพระวาระบริสุทธิ์ของพระเจ้า

หรือไม่ทำให้พระวณะของพระเจ้าแปดเปื้อน เพราะจะจัดการพระคัมภีร์อย่างบริสุทธิ์ได้ก็ต่อเมื่อยกย่องพระคริสต์เท่านั้น และมนุษย์ไม่อาจโอ้อวดว่าสิ่งใดเป็นของตนโดยไม่ลดทอนพระสิริของพระคริสต์ลง ดังนั้นผู้ที่ไม่สนใจพระคริสต์แต่มุ่งเพียงตนเองและแสวงหาศักดิ์ศรีของตนเท่านั้น ก็คือผู้ทำลายและทำให้คำสอนที่ดีเสื่อมทราม”

20:35 คำว่า “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” ซึ่งถูกอ้างว่าเป็นพระดำรัสของพระเยซู มีข้อเสนอที่ได้รับน้ำหนักกว่าอาจเป็นสุภาษิตกรีกที่ถูกทำให้เป็นคริสเตียนมากกว่าจะเป็นพระดำรัสของพระเยซู อย่างไรก็ตาม แชนสันโต้แย้งอย่างถูกต้องว่าในพื้นที่ปาเลสไตน์ที่ได้รับอิทธิพลกรีกแรง พระเยซูอาจทรงอ้างสุภาษิตกรีกก็ได้ ดาร์เรล บ็อกกล่าวว่ามีสำนวนที่ว่าเป็นคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าบ้างซึ่งถึงประเพณีปากเปล่า

20:36-38 เมื่อเปาโลพูดจบ ทุกคนคุกเข่าอธิษฐาน โดยเฉพาะเมื่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเขาอีก ทุกคนจึงเศร้าและแสดงความรู้สึกด้วยน้ำตาและการจูบ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาในวัฒนธรรมเวลานั้น คำว่า “โศกเศร้า” [odyna□] ในข้อ 38 หมายถึง “ประสบความเจ็บปวด”

ถ่ายทอดชัดเจนว่าผู้ปกครองเศร้ามาก เปาโลเป็นผู้ทำการอัศจรรย์ถึงขั้นชุบชีวิตคน เช่นยูทิคัส แต่เขาไม่เคยเยอหยิ่งฝ่ายวิญญาณ

ตรงกันข้าม เขาพร้อมจะสละชีวิตเพื่อพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐ เราเองหลังจากประสบความสำเร็จฝ่ายวิญญาณ เคยเยอหยิ่งและคิดว่าจะจัดการทุกอย่างได้ด้วย “ฤทธิ์อำนาจ” หรือไม่?

บทที่ 21

การเดินทางของเปาโลสู่เยรูซาเล็ม

กิจการ 21:1-16

21:1-4 หลังจากคำเทศนาอำลาที่มีเลทัส เปาโลกับคณะลงเรือและเดินทางต่อไปยังเยรูซาเล็ม (ดูแผนที่บทที่ 19) เกาะโคส -> เกาะโรดส์ -> ปาทารา -> ไทระ พวกเขาพักอยู่ที่

□ไทระ เมืองการค้าสำคัญของฟินิเซียซึ่งเดิมอยู่ในแคว้นซีเรีย เป็นเวลา 7 วัน ที่นั่นสาวกพบกับเปาโล “โดยการตลใจของพระวิญญาณ”

ว่าอย่าเข้าไปในเยรูซาเล็ม บางทีเปาโลอาจจำเป็นต้องพัก 7 วันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ระหว่างเตรียมเรือลำต่อไป ทั้งที่ไม่ต้องการ ในสถานการณ์ที่ “ไม่ราบรื่น” เช่นนั้น เมื่อได้ยินคำของสาวก เขาจะสับสนขัดแย้งใจเพียงใด?

21:5-6 แต่เปาโลมุ่งหน้าไปเยรูซาเล็มตามแผน สาวกส่งเปาโลออกเดินทาง คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายทะเล และกล่าวอำลา

21:7-9 ไทระ -> ปโตเลไมส์ (พัก 1 วัน) -> ซีซารียา -> เยรูซาเล็ม (ข้อ 15)

ที่ □ซีซารียา พวกเขาพักอยู่ในบ้านของฟิลิปผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หนึ่งในคนงานเจ็ดคน (8:40)

บุตรสาวพรหมจารีทั้งสี่ของฟิลิปเป็นผู้เผยพระวจนะ มาร์แชลล์กล่าวว่าฟิลิปอาจเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรในซีซารียา

21:10-14 เวลานั้นผู้เผยพระวจนะอากาบัส (11:28) มาจากยูเดียและพยากรณ์

เขานำเข็มขัดของเปาโลมามัดมือและเท้าของตน แล้วกล่าวว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า

ชาวยิวในเยรูซาเล็มจะมัดเจ้าของเข็มขัดนี้อย่างนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ”

(ข้อ 11) “รูปแบบถ้อยคำของอากาบัสไม่ต้องสงสัยเลยว่าตั้งใจให้ความขนานระหว่างชะตากรรมของพระเยซูกับชะตากรรมของเปาโลเด่นชัดยิ่งขึ้น”

(Marshall) เมื่อเป็นเช่นนี้ ลูกาและคณะร้องให้อ้อนวอนเปาโลต่อเนื่อง (รูปกาลไม่สมบูรณ์) ไม่ให้ขึ้นไปเยรูซาเล็ม แต่เปาโลตอบด้วยใจแน่วแน่ว่าเขาพร้อมไม่เพียงถูกมัด แต่พร้อมตายเพื่อพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วปฏิเสธคำทูลไถ่นั้น พวกเขาจึงหยุดและกล่าวว่า “ขอให้เขาไปตามพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

“สิ่งที่ให้บทเรียนจริง ๆ ในฉากนี้คือ เมื่อชัดเจนว่าเปาโลถูกพระวิญญาณทรงนำให้เผชิญสถานการณ์ตรงหน้า

เปาโลและผู้เชื่อที่รักพระประสงค์ของพระเจ้าก็ยอมรับทางนั้นและสนับสนุนเปาโล...

บางครั้งการยืดหยุ่นเพื่อเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ สนับสนุน และเป็นหนึ่งเดียวกัน

จะสร้างความสามัคคีและสายสัมพันธ์ที่ทำให้ชุมชนฝ่ายวิญญาณเข้มแข็งขึ้น” (Darrell Bock)

21:15-16 หลังจากหลายวัน เปาโลขึ้นไปเยรูซาเล็มพร้อมกับสาวกบางคน รวมทั้งมนัส ชาวนิซปัส ผู้เป็นสาวกมานาน

การจับกุมเปาโลในเยรูซาเล็ม

กิจการ 21:17-36

ดาร์เรล บ็อกวิเคราะห์โครงสร้างของกิจการของอัครทูตและแบ่ง 21:17 ถึงบทที่ 28

เป็นตอนสุดท้ายจากทั้งหมดเจ็ดตอน แล้วแบ่งย่อยดังนี้

VII. การจับกุม: การปกป้องสารและการประกาศในโรม

เยรูซาเล็ม

กิจการ 21:17-23

B. ซีซารียา (บทที่ 24-26, ระยะเวลามากกว่า 2 ปี)

C. เส้นทางทะเลอันยาวไกลสู่โรม (บทที่ 27-28:16)

บทที่ 28

ผู้มาเยือนโรม: ประกาศข่าวประเสริฐ

กิจการ 28:17-31

และจอห์น สติลตันกล่าวถึงการพิจารณาคดีห้าครั้งที่ต่อเนื่องจากบทที่ 22 ถึงบทที่ 26

☐ ต่อหน้าฝูงชนชาวยิวที่มุมตะวันตกเฉียงเหนือของบริเวณพระวิหาร (บทที่ 22)

☐ ต่อหน้าสภาสูงสุดของยูเดียในเยรูซาเล็ม (บทที่ 23)

☐, ☐ ต่อหน้าเฟลิ็กซ์และเฟสทัส ผู้ว่าราชการยูเดียที่ซีซารียา (บทที่ 24, 25)

☐ ต่อหน้าเฮโรดอากริปาที่ 2 ที่ซีซารียา (บทที่ 26) สติลตันกล่าวว่าบันทึกยาวและละเอียดเกี่ยวกับการพิจารณาคดีเหล่านี้เน้น “ความยุติธรรมที่เที่ยงตรง” ของชาวโรมันที่โดยตลอดเป็นมิตรต่อข่าวประเสริฐ ต่างจากชาวยิวที่ค่อย ๆ เป็นปฏิปักษ์ต่อข่าวประเสริฐ อีกทั้งตั้งใจเปรียบเทียบความทุกข์ของพระคริสต์ คือการพิจารณาคดีห้าครั้งกับความทุกข์ของเปาโล “[ลูกา] จงใจแสดงให้เห็นว่าตามกฎหมายโรมัน ทั้งพระเยซู (ในลูกา) และเปาโล (ในกิจการ) ต่างไม่มีความผิด และเขาใส่ใจแบบอย่างทางกฎหมายที่ผลการพิจารณาคดีเหล่านั้นสถาปนาไว้เกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของความเชื่อคริสเตียน” (Stott)

21:17-20ก เมื่อมาถึงเยรูซาเล็ม พี่น้องในความเชื่อต้อนรับเปาโล

วันรุ่งขึ้นเปาโลเข้าร่วมการประชุมของยาขอบและผู้ปกครอง บรูซเห็นว่าผู้ปกครองของคริสตจักรอาจมี 70

คนตามธรรมเนียมอิสราเอล เปาโลรายงานที่นั่นว่า “พระเจ้าทรงทำสิ่งใดท่ามกลางคนต่างชาติผ่านพันธกิจของเขา” และเมื่อผู้คนได้ฟังก็ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ที่นี้ลูกาไม่ได้เล่าเรื่องที่เปาโลนำเงินถวายมามอบพร้อมตัวแทนจากหลายพื้นที่ (เทียบ 24:17) ถึงอย่างนั้น ลูกายืนยันว่าเปาโลได้รับการต้อนรับท่ามกลางพวกเขา และพันธกิจของเปาโลต่อ “คนต่างชาติ” ได้รับการยอมรับจากผู้นำคริสตจักรเยรูซาเล็ม การที่คริสตจักรเยรูซาเล็มถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า (รูปกาลไม่สมบูรณ์) คือการยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำสิ่งนี้

21:20ข-22 อย่างไรก็ตาม แม้ผู้ปกครองถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า พวกเขาก็กังคังถึงผู้เชื่อชาวยิวหลายพันคน [myrias] ที่ “ร้อนรนต่อธรรมเนียม” (คำนี้ใช้กับชาวยิวผู้สตัยชื่อที่ต่อต้านการทำให้ยูดาเป็นแบบเฮลเลนิสต์) แล้วเสนอข้อแนะนำแก่เปาโล พวกเขาได้ยื่นว่าเปาโลสอนให้ทรยศต่อโมเสส ไม่ให้เข้าสู่หนัด และไม่ให้รักษารitual ดังนั้นผู้ปกครองจึงต้องการให้เปาโลแสดงให้เห็นโดยตั้งใจว่าเขายังคงรักษารitual

เพื่อระงับความเข้าใจผิดที่ไม่จำเป็น คาร์เรล บ็อกเตือนว่าเวลาที่เปาโลมาถึงเยรูซาเล็ม (ค.ศ. 57)

เป็นช่วงความตึงเครียดภายใต้การปกครองโรมันของเฟลิ็กซ์ และคริสตจักรเยรูซาเล็มเองก็อยู่ในช่วงที่ต้องระมัดระวังเรื่องการออกไปสู่คนต่างชาติ แม้ยังประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวยิว

21:23-26 เปาโลทำตามข้อเสนอของผู้ปกครอง คือพาชายสี่คนที่มีคำปฏิญาณไปพระวิหาร และทำพิธีชำระ “ร่วมกับ” พวกเขา ให้พวกเขาโกนศีรษะ “คำปฏิญาณของพวกเขาเป็นรูปแบบที่จับลงพร้อมเครื่องบูชาในพระวิหาร และมีข้อเสนอว่าเปาโลจะจ่ายค่าเครื่องบูชาแทนพวกเขา นี่เป็นการกระทำที่ยอมรับกันว่าเป็นตัวอย่างความยำเกรงแบบยิว”

(Marshall; ดูคำอธิบายของ Marshall และ Darrell Bock เกี่ยวกับความหมายของการชำระ “ร่วมกัน”

และระยะเวลานั้น ดาร์เรล บ็อกเห็นว่าชายสี่คนเริ่มคำปฏิญาณ)

ผู้ปกครองกล่าวว่าพวกเขาได้แจ้งผู้เชื่อคนต่างชาติแล้วให้หลีกเลี่ยง “ของถวายรูปเคารพ เลือด เนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการผิดศีลธรรมทางเพศ”

(ข้อ 25) เพื่อให้ชัดเจนว่าข้อเรียกร้องต่อเปาโลจะไม่ถูกบังคับกับผู้เชื่อคนต่างชาติอื่น ๆ จากมุมมองปัจจุบัน

อาจดูเหมือนเปาโลแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยทำสิ่งที่ขัดกับหลักข่าวประเสริฐ

การกระทำของเปาโลขัดกับสารข่าวประเสริฐของเขาจริงหรือไม่? หรือเป็นทางเลือกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในบริบทนั้น?

(เทียบ 16:3 ให้ที่โมธีเข้าสู่หน้ต, 18:18 โจนีร์ชะเพื่อคำปฏิญาณ, 1คร 9:20)

“เปาโลเห็นว่าคำขอของยากอบสมเหตุสมผล ดังนั้นเขาจึงเต็มใจจำกัดเสรีภาพของตน” (Darrell Bock)

“[ความห่วงใยของยากอบ] ไม่ใช่เรื่องวิธีได้รับความรอด... แต่เป็นเรื่องวิธีดำเนินชีวิตสาวก...

ไม่ใช่เรื่องธรรมเนียมปฏิบัติด้านศีลธรรม... แต่เป็นเรื่องขนบธรรมเนียมของชาวยิว...

วิธีแก้ที่พวกเขาไปถึงไม่ใช่การประนีประนอมในความหมายของการเสียสละหลักคำสอนหรือหลักศีลธรรม

แต่เป็นการยอมผ่อนปรนในด้านการปฏิบัติ” (Stott)

21:27-30 “เมื่อเจ็ดวันนั้นใกล้จะครบ” หมายความว่าเปาโลอยู่ในช่วงท้ายของวันที่เจ็ดเพื่อทำพิธีชำระของตนให้เสร็จ

(เทียบ กดว 19:12) เวลานั้นชาวยิวจากเอเชียหรือเอเชียที่มาสว่างบุญในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

เข้าใจผิดว่าเปาโลพาคนต่างชาติคือโตรพัส (20:4) เข้าไปในพระวิหาร จึงก่อความวุ่นวาย (ดูแผนที่พระวิหารในบทที่ 3)

พวกเขากล่าวหาเปาโลว่าเป็นผู้พูดต่อต้าน “ชาวยิว ธรรมเนียมปฏิบัติ และพระวิหาร” (ข้อ 28)

ผู้คนจึงลากเปาโลออกนอกพระวิหาร เปาโลทำพิธีชำระเพราะคำนึงถึงผู้เชื่อชาวยิว

แต่โดยนัยเขาถูกลักขโมยโดยผู้แสวงบุญชาวยิว

21:31-36 ผู้ชนทูตเปาโลและพยายามฆ่าเขา แต่เวลานั้นผู้บังคับกองพันโรมัน คือคลาวดิอุส ลิเซียส (23:26)

ได้ยื่นข่าวและรับนำทหารกับนายร้อยมาหยุดการทำร้ายเปาโล เปาโลถูกล่ามโซ่ (การพยากรณ์สำเร็จ-ข้อ 11)

ผู้บังคับกองพันถามผู้ชนถึงเรื่องราว แต่เพราะความวุ่นวายจึงไม่อาจรู้ความจริงได้

เขาจึงพยายามพาเปาโลเข้าไปในป้อมเพื่อสอบสวนให้ราบรื่นขึ้น แต่ผู้ชนยังไม่สงบและไล่ตามอย่างรุนแรง (ข้อ 35)

พร้อมร้องตะโกนใส่เปาโล (เทียบ 22:22) ดังนั้นเปาโลจึงต้องถูกยกแบกเข้าไป

บทที่ 21

คำแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าผู้ชน

กิจการ 21:37-29

21:37-38 ท่ามกลางฝูงชนที่ตื่นเต้น เปาโลยังเข้าไปในบ้อมไม่ได้ และได้รับอนุญาตให้พูดกับผู้บังคับกองพัน เมื่อผู้บังคับกองพันรู้ว่าเปาโลพูดภาษากรีกได้ จึงถามว่าเขาเป็นชาวอียิปต์ที่เพิ่งก่อความวุ่นวายในถิ่นทุรกันดารร่วมกับ “พวกมือมีด” [sicarii] หรือไม่ (โยเซฟัสบันทึกเหตุวุ่นวายคล้ายกันนี้)

คำว่า “มือมีด” ใช้กับพวกหัวรุนแรงต่อต้านโรมที่ปรากฏในสมัยผู้ว่าราชการฟेलิกซ์ (Marshall)

21:39 เปาโลตอบคำถามของผู้บังคับกองพันโดยเน้นว่าตนเป็นชาวยิวและเป็นพลเมืองของทาร์ซัสในคิลิเซีย ซึ่งเป็น “เมืองสำคัญ” แต่เขายังไม่ได้กล่าวว่าตนเป็นพลเมืองโรมัน (22:25)

ตั้งแต่สมัยจักรพรรดิคลาودیอัส ผู้คนสามารถมีทั้งสัญชาติโรมันและสัญชาติของเมืองท้องถิ่นได้ ทาร์ซัส บ้านเกิดของเปาโล เป็นศูนย์กลางวัฒนธรรมเฮลเลนิสต์ วาติลป์ และปรัชญาสโตอิก มีประชากรหลายแสนคน และมีชื่อเสียงด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอ เปาโลต้องการให้เห็นชัดว่าภูมิหลังของตนไม่ธรรมดา

21:40 เมื่อได้รับอนุญาตให้พูด เปาโลทำให้ฝูงชนเงียบลงแล้วพูด “ภาษาฮีบรู” “ภาษาฮีบรู” อาจหมายถึงภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษากลางที่ชาวยิวใช้กันมากที่สุดในเวลานั้น (22:6, 26:14)

22:1-2 จากสำนวน “พี่น้องและบรรดาบิดา” อาจสันนิษฐานได้ว่ามีบุโรหิตหรือสมาชิกสภาชั้นเฮเดรินอยู่ที่นั่นด้วย เมื่อเปาโลเริ่ม “แก้ต่าง” [apologia] ด้วยภาษาฮีบรู ผู้คนก็เงียบลง เวลานั้นชาวยิวพลัดถิ่นจำนวนมากไม่สามารถพูดฮีบรูหรืออาราเมคได้ ดังนั้นคำพูดของเขาจึงเพียงพอที่จะดึงดูดความสนใจ

22:3-21 คำแก้ต่างหรือคำพยานส่วนตัวของเปาโล เปาโลไม่ได้เพียงแก้ต่างเรื่องที่ตนถูกจับ แต่เป็นพยานถึงการทรงเรียกของตน แสดงว่าการกระทำของตนชอบธรรมเพราะอ้างถึงพระบัญชาขององค์พระผู้เป็นเจ้า และใช้เป็นโอกาสประกาศข่าวประเสริฐ อีกด้านหนึ่ง เปาโลพยายามเน้นว่าความเชื่อ “ใหม่” นี้ต้องแยกออกจากขบวนการรุนแรงที่เกิดจากแรงจูงใจทางการเมือง

22:3 เปาโลเริ่มด้วยการเน้นว่าตนเป็นชาวยิวที่สัตย์ซื่อ แม้เขาเกิดที่ทาร์ซัส แต่เติบโตในเยรูซาเล็มตั้งแต่อายุน้อยมาก และได้รับการศึกษารวมบัญญัติอย่างเข้มงวดภายใต้กามาลิเอลแห่งสำนักฮิลเลล

22:4-5 ในฐานะผู้รื้อถอนต่อธรรมเนียมบัญญัติและพระเจ้า เขาช่มเหงคนที่ติดตาม “ทางนี้” ไม่เพียงในเยรูซาเล็ม แต่ถึงตามัสกัสด้วย เมื่อเขาพูดว่า “ถึงขั้นฆ่าคน” เขากำลังคำนึงถึงสเทเฟน (ข้อ 20, 7:58)

เรื่องที่เขาดังใจไปช่มเหงถึงตามัสกัสก็เป็นสิ่งที่มหาบุโรหิตและผู้ปกครองทั้งหลายรู้ เพราะเขาไปปรับ “หนังสือทางการ” มาแล้ว

22:6-11 บัดนี้เปาโลเล่าเหตุการณ์ที่ตนพบองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาได้ยินเสียงท่ามกลางแสงสว่างใหญ่กว่า “เฮโล เฮโล เจ้าช่มเหงเราทำไม?” พระองค์คือพระเยซู “ชาวนาซาเร็ธ”

ผู้ที่เขาช่มเหง (ข้อ 8) และเมื่อเขาถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรทำอะไร?” เขาได้รับคำตอบว่า “ที่ตามัสกัสจะมีคนบอกเจ้าว่าเจ้าต้องทำอะไร” (ข้อ 10; เทียบ 9:6, 26:16) แล้วเขาก็มาถึงตามัสกัสโดยมีคนจูง เพราะมองไม่เห็น

22:12-16 เปาโลได้รับพันธกิจในฐานะพยานผ่านอานาเนีย (ข้อ 15) เมื่อเปาโลแนะนำอานาเนีย เขาบรรยายว่าเป็นคน “เคร่งครัดตามธรรมเนียมปฏิบัติ และเป็นที่ยกย่องของชาวยิวทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น” (ข้อ 12)

นี่เน้นโดยนัยว่าการทรงเรียกของเขาไม่ได้ขัดต่อยูดาและธรรมเนียมปฏิบัติ พระเจ้า “ของบรรพบุรุษของเรา”

ทรงเลือกเปาโล ให้เขารู้อพระประสงค์ของพระเจ้า และให้เขาเห็นและได้ยิน “องค์ผู้ชอบธรรม” (3:14, 7:52) (ข้อ 14)

บัดนี้เปาโลถูกเรียกให้เป็นพยาน “เพื่อพระองค์” ถึงสิ่งที่ได้เห็นและได้ยิน (ข้อ 15)

เมื่อเปาโลกล่าวถึงการทรงเรียกของตน เขา “ทำให้ผู้ฟังเห็นความต่อเนื่องระหว่างการสำแดงในพันธสัญญาเดิมกับการสำแดงใหม่ของพระเจ้าผ่านพระเยซู” (Marshall)

22:16 แล้วเขารับบัพติศมาโดยร้องเรียกพระนาม “ของพระองค์” เพื่อให้บาปได้รับการชำระ (เทียบ 2:38)

“การตอบสนองด้วยความเชื่อถูกบรรยายว่าเป็นการร้องเรียกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า...

การอุทิศตนต่อพระเจ้าด้วยความเชื่อเช่นนี้ทำให้บาปถูกชำระไปพร้อมกับการชำระที่มีบัพติศมาด้วยน้ำเป็นสัญลักษณ์” (Darrell Bock)

เปาโลไม่ได้กล่าวชื่อ “พระเยซู” โดยตรง แต่กล่าวว่า “องค์ผู้ชอบธรรม” ซึ่งหมายถึงพระเมสสิยาห์ (ข้อ 14)

แล้วใช้คำว่า “พระองค์” ต่อในข้อ 15 และ 16 แม้ในข้อ 18 คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า”

ก็ไม่ได้ปรากฏในต้นฉบับ

22:17-21 ครั้งนี้เปาโลเล่าเรื่องที่เขาได้รับการส่งโดยตรงจากพระเยซูให้เป็น “อัครทูตของคนต่างชาติ”

เมื่อเขามาเยรูซาเล็มหลังเหตุการณ์ตามักกัส (9:26-30) เขาได้ยินเสียงของพระเยซูด้วยตนเองขณะอธิษฐาน

(แน่นอนว่านี่เป็นเนื้อหาที่ไม่ได้เล่าในบทที่ 9 แต่ 9:26 กล่าวว่าผู้คนพยายามฆ่าเปาโลเพราะการประกาศของเขา)

พระเยซูตรัสกับเปาโลว่า “จงรีบออกจากเยรูซาเล็ม” (ข้อ 18) และตรัสว่า “เราจะส่งเจ้าไปไกลถึงคนต่างชาติ” (ข้อ

21) บางทีเปาโลอาจคิดว่าตนควรประกาศข่าวประเสริฐในเยรูซาเล็มมากกว่า

เมื่อพระเยซูตรัสว่าคนเยรูซาเล็มจะไม่ฟังคำของเปาโล (ข้อ 18)

เปาโลเน้นว่าพวกเขาเห็นว่าเขาเคยข่มเหงและถึงขั้นฆ่าคริสเตียน (ข้อ 19-20)

22:22-23 คำพูดของเปาโลถูกตัดขาดตรงนี้ ผู้คนร้องตะโกนและบอกให้ฆ่าเขา

บางทีพวกเขาถูกกระตุ้นมากขึ้นเพราะข้อเท็จจริงที่ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ส่งเปาโลไปหาคนต่างชาติ (Marshall)

ชาวยิวโยนเสื้อผ้าของตนขึ้นไปในอากาศพร้อมฝุ่น เพื่อแสดงว่ามีสิ่งที่ทำให้พวกเขาขุ่นเคืองถูกกล่าวถึง

การโปรยฝุ่นเป็นสัญลักษณ์ว่าพวกเขาเจ็บปวดเพราะได้ยินถ้อยคำที่เข้าข่ายหมิ่นประมาทพระเจ้า (Darrell Bock)

22:24-29 สถานการณ์เลวร้ายลง ผู้บังคับกองพันพาเปาโลเข้าไปในป้อมและตั้งใจจะเขียนถามเพื่อเข้าใจสถานการณ์

เวลานั้นเปาโลเปิดเผยว่าตนเป็นพลเมืองโรมันตั้งแต่เกิด (ข้อ 25, 28) นายร้อยและผู้บังคับกองพันจึงกลัว (ข้อ 29)

เพราะเวลานั้นห้ามเขียนพลเมืองโรมัน และแม้แต่การล่ำมโซ่ก็ถูกห้ามด้วย

เหตุใดเปาโลจึงไม่เปิดเผยตั้งแต่แรกว่าตนเป็นพลเมืองโรมัน?

ผู้เขียนคำอธิบายชีวประวัติตั้งต้นกล่าวว่าเปาโลคำนึงถึงชาวยิว และรอเวลาที่เปิดเผยได้ในที่ที่พวกเขาไม่อยู่ “ตอนนี้แสดงในแบบย้อนแย้งว่า ระบบกฎหมายโรมันไม่มีเหตุผลที่ต้องกังวลต่อคริสต์ศาสนาเลย และรัฐที่ดำรงอยู่ใด ๆ ก็เช่นกัน ข้อนี้ยังบอกด้วยว่าบางครั้งพระเจ้าทรงใช้โครงสร้างการปกครองที่มนุษย์ออกแบบไว้เพื่อปกป้องคริสเตียน คริสเตียนไม่มีเหตุผลใดที่ต้องกลัวสถาบันที่แสวงหาความยุติธรรม เพราะถ้าคริสเตียนมีความสูงส่งทางจริยธรรม รัฐก็ไม่มีสิ่งใดที่ต้องกังวลเกี่ยวกับผู้เชื่อเช่นนี้ อีกทั้งผู้เชื่อสามารถยืนยันได้ว่าการกระทำใด ๆ ของตนไม่ได้ตั้งใจบ่อนทำลายอำนาจอธิปไตยของรัฐ หรือสิทธิของรัฐในการสร้างสังคมที่มีกฎหมาย ระเบียบ และความสงบเรียบร้อย” (Darrell Bock)

บทที่ 22

เปาโลปรากฏต่อหน้าสภาชั้นเฮตริน

กิจการ 22:30-10

22:30 วันรุ่งขึ้น ผู้บังคับกองพันต้องการเข้าใจสถานการณ์ จึงเรียกพวกมหาปุโรหิตและทั้งสภามารวมกัน แล้วปลดโซ่เปาโลและให้เขายืนต่อหน้าพวกเขา

23:1-5 เพื่อกล่าวถึงความบริสุทธิ์ของตน เปาโลกล่าวว่าจนถึงวันนี้เขาได้รับใช้พระเจ้าด้วย “มนธรรมดีทุกประการ” (เทียบ 24:6, 1คร 4:4) แต่ทันใดนั้นมหาปุโรหิตอานาเนียสั่งให้ตบปากเปาโล

อานาเนียละเลยหลักการสันนิษฐานว่าไม่มีความผิด และใช้อำนาจกับการดูหมิ่น ตามงานเขียนของโยเซฟัส อานาเนียมีชื่อเสียงว่าเย่อหยิ่งและใจร้อน เขาเป็นคนที่ใช้ความรุนแรงและการลอบสังหารเพื่อประโยชน์ของตนโดยไม่รู้สีกผิดแม้แต่น้อย

(Bruce)

เปาโลจึงตอบโต้ทันทีว่า “กำแพงที่ฉาบปูนเอ๋ย พระเจ้าจะทรงตีเจ้า” และชี้ความหน้าซื่อใจคดของเขาว่า “เจ้าซึ่งนั่งพิพากษาตามธรรมเนียมปฏิบัติ กลับสั่งให้ตีข้าพเจ้าฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติหรือ?” มาร์แชลล์เห็นว่านี่เป็นการแสดง “สำนึกแบบผู้เผยพระวจนะ”

ของเปาโล เปรียบได้กับการชี้ผิดอย่างตรงไปตรงมาของพระเยซู (เทียบ ยน 18:21-23) และเป็นคำพยากรณ์ที่ “สำเร็จในความตายอย่างรุนแรงของมหาปุโรหิตผู้นั้น”

อานาเนียถูกกบฏยิวลอบสังหารใน ค.ศ. 66 ในฐานะคนที่เป่ามิดกับโรม

เปาโลแก้ตัวว่าเขาไม่รู้ว่าคนนั้นเป็นมหาปุโรหิตเมื่อพูดเช่นนั้น (ข้อ 5; เทียบ อพย 22:28)

ยังคงมีคำถามว่าเขารู้ได้อย่างไรว่าคนที่พูดนั้นเป็นมหาปุโรหิต มาร์แชลล์คิดว่าเป็นน้ำเสียงเสียดสี

ส่วนพิตช์ไมเออร์และบรูซอธิบายว่าหมายถึงเปาโลไม่รู้จักรมหาปุโรหิตอีกต่อไปเพราะอยู่ห่างเยรูซาเล็มมานาน

23:6-9 ที่นี้เราเห็นการกระทำของเปาโลที่เข้าใจยากอีกครั้ง เขาตั้งใจทำให้เกิดข้อถกเถียงทางเทววิทยาในหมู่ผู้คน เพื่อแบ่งฝูงชนและกลบประเด็นของตนเอง ว่าสิ่งนี้ชอบธรรมหรือไม่ยังเป็นเรื่องถกเถียง เปาโลกล่าวว่าตนเป็น “ฟาริสี” ซึ่งยืนตรงข้ามกับสะดูสี และเขาถูกสอบสวนเพราะ “ความหวัง คือการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย”

(เทียบ 1คร 15:16-17) (ข้อ 6) จึงเกิดการโต้เถียงระหว่างฟาริสีและสะดูสี และธรรมาจารย์บางคนฝ่ายฟาริสีเข้าข้างเปาโล (ข้อ 9) “ในยุคหลังการเป็นเชลย ความหวังเรื่องพระเมสสิยาห์ผสมผสานอย่างใกล้ชิดกับความเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย และตั้งแต่จุดหนึ่งเป็นต้นมามันกลายเป็นหลักพื้นฐานของยูดา ‘แบบมาตรฐาน’ (เทียบ ดนล 12:2)”

(Bruce) คำที่ว่าสะดูสีไม่เชื่อเรื่อง “ทูตสวรรค์และวิญญาณ” (ข้อ 8) ไม่พบในเอกสารนอกพระคัมภีร์ใด ๆ ตรงกันข้าม พวกเขาน่าจะเชื่อสิ่งมีชีวิตเช่นนี้ เพราะถือเบญจบรรณของโมเสสเป็นอำนาจ (สำหรับความเห็นต่าง ๆ ในหัวข้อนี้ ดูคำอธิบายของ Darrell Bock)

ดาร์เรล บ็อกสนับสนุนความเห็นที่ว่าสิ่งที่สะดูสีปฏิเสธคือการมองทูตสวรรค์หรือวิญญาณเป็นตัวแทนที่ดำเนินการอธิปไตยของพระเจ้าและชะตากรรมมนุษย์ บรูซเห็นว่าสะดูสีปฏิเสธแนวคิดเรื่องการติดต่อกับวิญญาณหรือทูตสวรรค์ โดยเชื่อมโยงกับคำพยานส่วนตัวของเปาโลที่ได้พบพระเยซู

23:10 ในที่สุด เพราะเกิดความขัดแย้งใหญ่ ผู้บังคับกองพันจึงพาเปาโลเข้าไปในป้อม ดังนั้นเปาโลจึงถูกย้ายจากอำนาจของชาวยิวมาอยู่ใต้อำนาจของโรมัน

บทที่ 23

เปาโลถูกย้ายไปซีซารียา

กิจการ 23:11-35

กระบวนการที่เปาโลถูกย้ายไปซีซารียา ซึ่งเป็นที่อยู่ของผู้ว่าราชการ เพราะแผนร้ายของชาวยิว ถูกบันทึกไว้อย่างละเอียดมาก

23:11 หลังเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ สถานการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้น (ข้อ 12-15) บางทีเปาโลอาจกำลังท้อใจ เพราะการแก้ต่างต่อหน้าสภาชั้นเฮตริณล้มเหลว และแผนไปเยือนโรมในฐานะคนอิสระก็ดูไม่แน่นอน แต่ก่อนอื่นองค์พระผู้เป็นเจ้า (พระเยซู) ทรงยืนอยู่ข้างเปาโล “ในนิมิต”

(เทียบ 16:9, 18:9, 22:17, 27:23) และทรงหนุนใจเขาว่า “จงมีความกล้าเถิด เพราะเจ้าได้เป็นพยานถึงเรื่องของเราในเยรูซาเล็มอย่างไร เจ้าก็ต้องเป็นพยานในโรมอย่างนั้น” “สิ่งที่มีความหมายคือการที่เปาโลปรากฏต่อหน้าสภาชั้นเฮตริณในเยรูซาเล็มถูกบรรยายว่าเป็นการเป็นพยาน และการที่เปาโลจะปรากฏต่อหน้าจักรพรรดิก็มีเป้าหมายเป็นการเป็นพยานถึงพระเยซูด้วย” (Marshall)

23:12-15 ชาวยิวกลุ่มหนึ่งประมาณ 40 คนสาบานว่าจะไม่กินอะไรจนกว่าจะฆ่าเปาโล พวกเขาร่วมมือกับมหาปุโรหิตและผู้ปกครอง วางแผนให้เรียกเปาโลกลับมายังสภาอีกครั้ง แล้วฆ่าเขาระหว่างทาง ความย้อนแย้งคือ พวกเขาสาบานต่อพระเจ้า แต่แท้จริงกลับสาบานว่าจะฝ่าฝืนกฎและพระประสงค์ของพระเจ้า

23:16-21 แต่แผนรายนั้นถูกรู้โดยหลานชายของเปาโล เขาแจ้งเรื่องนี้แก่เปาโล แล้วชายหนุ่มคนนั้นถูกนำไปหาผู้บังคับกองพัน และแจ้งรายละเอียดแผนลอบสังหารของชาวยิว พร้อมขอว่าอย่ายอมให้สภาของส่งเปาโลกลับมาอีก “ข้อนี้หยั่งรากอยู่ในการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า คือการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าทำงานเพื่อปกป้องบุตรของพระองค์... พระเจ้าทรงทำงานอยู่เบื้องหลังฉากในตอนนี้” (Darrell Bock)

23:22-24 ผู้บังคับกองพันเชื่อคำของชายหนุ่ม และเตรียมส่งเปาโลไปยังซีซารียา ที่ซึ่งผู้ว่าราชการฟลิกซ์อยู่ ภายในชั่วโมงที่สามของกลางคืน คือประมาณ 21.00-22.00 น. เวลานั้นผู้บังคับกองพันไม่มีอำนาจจัดการนักโทษที่มีสถานะระดับจังหวัด เปาโลจึงได้รับการคุ้มกันจากกำลังทหารจำนวนมหาศาล ประกอบด้วยทหารติดอาวุธ 200 คน ทหารม้า 70 คน และทหารหอก 200 คน (ข้อ 23) ความเป็นจริงของจำนวนมากเช่นนี้ยังเป็นเรื่องถกเถียง

23:25-30 เนื้อหาจดหมายของผู้บังคับกองพันถึงผู้ว่าราชการฟลิกซ์ ผู้บังคับกองพันคลาวดิอุส ซึ่งมีชื่อเดียวกับจักรพรรดิในเวลานั้น เขียนว่าเปาโลเป็นชาวโรมัน ไม่มีเหตุให้ถูกฆ่าหรือถูกล่าม (เทียบ ลก 23:14-15) แต่มีแผนร้ายจะฆ่าเขา จึงส่งเขาไปยังผู้ว่าราชการ และบอกให้ผู้กล่าวหามาฟ้องต่อหน้าผู้ว่าราชการด้วย

อย่างไรก็ตาม เขาเว้นไม่กล่าวว่าตนเคยพยายามเขียนเปาโลผู้เป็นพลเมืองโรมัน และบิดเบือนว่าเขา รู้ก่อนและช่วยเปาโลไว้ ฟลิกซ์เป็นอดีตทาสที่ขึ้นสู่สถานะสูงอย่างไม่เคยมีมาก่อน โดยได้รับอิทธิพลจากพัลลัสพี่ชายของเขา ผู้เป็นที่โปรดปรานของจักรพรรดิคลาวดิอุสและเนโร เขาเป็นผู้ว่าราชการใน ค.ศ. 52 ในสมัยของเขามีการกบฏมากมาย และเขาปราบปรามอย่างโหดร้ายรุนแรง การปราบปรามอันรุนแรงของเขาทำให้เกิดการกบฏเพิ่มขึ้น ในที่สุดเขาต้องถูกเรียกตัวกลับเพราะปัญหานี้ (24:27) ภรรยาคนที่สามของเขา ดรูลิลลา เป็นธิดาของเฮโรดอากริปาที่ 1 (24:24)

23:31-35 เปาโลถูกคุ้มกันตลอดคืนไปยังอันติปาตริส ห่างประมาณ 60 กิโลเมตร วันรุ่งขึ้นทหารราบกลับไป ส่วนเปาโลถูกส่งต่อโดยทหารม้าไปยังซีซารียา ซึ่งห่างออกไปอีกประมาณ 40 กิโลเมตร ที่นั่นเปาโลยื่นต่อหน้าผู้ว่าราชการฟลิกซ์ ฟลิกซ์อ่านจดหมายและสอบสวนเปาโลเบื้องต้น จึงรู้ว่าเปาโลมาจากคิสิเซีย ที่จริงฟลิกซ์สามารถส่งเปาโลกลับไปคิสิเซียได้ แต่เวลานั้นคิสิเซียอยู่ใต้เขตอำนาจของผู้ว่าราชการซีเรีย และผู้ว่าราชการซีเรียเป็นผู้บังคับบัญชาของฟลิกซ์ ดังนั้นฟลิกซ์จึงไม่ส่งเรื่องไปซีเรีย แต่เมื่อชาวยิวร้องเรียนต่อเขา เขาก็รับคดีไว้ และสั่งขังเปาโลในวังของเฮโรดจนกว่าผู้กล่าวหาจะมาถึง เปาโลใช้เวลา 2 ปีที่นั่น (24:27) บางทีสิ่งที่ให้กำลังใจเขาในช่วงเวลาที่ไม่น่าอยู่นั้นคือพระคำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าในข้อ 11 ว่าเขาต้องเป็นพยานในโรมด้วย

บทที่ 24

เปาโลยืนต่อหน้าเฟลิกซ์

กิจการ 24:1-27

ตั้งแต่บทที่ 24 ถึงบทที่ 26 กล่าวถึงการแก้ต่างของเปาโลในซีซารียาต่อหน้าเฟลิกซ์ เฟสทัส อากริปปาที่ 2 และผู้นำยิวหลายคน

24:1 ผ่านไปห้าวัน มหาปุโรหิตอานาเนีย ผู้ปกครองบางคน และทนายความคนหนึ่ง คือเทอร์ตุลลัส ชาวียูฝ่ายกรีก มาเพื่อกล่าวหาเปาโล เทร์ตุลลัสน่าจะเป็นทนายความมืออาชีพที่ชาวียูจ้างมา

24:2-9 เทร์ตุลลัสเริ่มกล่าวหาด้วยถ้อยคำประจบตามธรรมเนียม แก่นของข้อกล่าวหาคือ เปาโลเป็นเหมือนโรคระบาด เป็นหัวหน้าลัทธิ “ชาวนาซาเรธ” ที่ปลุกปั่นชาวียูทั่วโลกให้วุ่นวาย (ข้อ 5) อีกข้อกล่าวหาที่เป็นรูปธรรมคือ เขาพยายามทำให้พระวิหารเป็นมลทิน (ข้อ 8)

ดูเหมือนเทอร์ตุลลัสต้องการเน้นว่าเปาโลเป็นผู้ก่อความวุ่นวายและรบกวนความสงบของสังคมโรมัน จึงจำเป็นต้องให้โรมยับยั้ง แต่ท้ายที่สุดข้อกล่าวหาเหล่านี้เป็นเพียงเรื่องศาสนาเท่านั้น ข้อกล่าวหาของเขาดูอ่อนมาก บางสำเนาเพิ่มข้อความใน 24:6ข-8ก ว่า “ดังนั้นพวกเราจึงพยายามตัดสินเขาตามธรรมเนียมปฏิบัติของเรา แต่ผู้บังคับกองพันลิเซียสมาถึงและใช้กำลังแย่งเขาไปจากมือของเรา แล้วสั่งให้ผู้กล่าวหาเขามาหาท่าน”

24:10-13 บัดนี้เมื่อผู้ว่าราชการอนุญาต เปาโลจึงมีโอกาสดังกล่าว เปาโลชี้ว่าผู้กล่าวหาไม่มีหลักฐานใด ๆ (ข้อ 13) พวกเขาไม่เคยเห็นว่าเปาโลได้แย้งในพระวิหารหรือก่อความวุ่นวายแก่ฝูงชน และเปาโลเน้นว่าเขาเพิ่งไปเยรูซาเล็มได้เพียง 12 วัน และไปเพื่อนมัสการเท่านั้น (ข้อ 11)

“ดูเหมือนคริสตจักรเยรูซาเล็มยังใช้พระวิหารต่อไป และก่อนที่คริสเตียนจะไม่ได้รับการต้อนรับอย่างจริงจังในธรรมศาลา พวกเขาก็ปฏิบัติตามแบบที่เคยมัสการในธรรมศาลาโดยทั่วไป” (Marshall)

24:14-21 บัดนี้เปาโลโต้แย้งคำกล่าวหาของฝ่ายตรงข้ามอย่างเฉพาะเจาะจงยิ่งขึ้น แก่นคือ

□ “ข้าพเจ้าติดตามทางที่พวกเขาเรียกว่านอกรีต แต่ความจริงทางนี้ไม่ได้ต่างจากความเชื่อของพวกเขา (เทียบ ข้อ 5) ตรงกันข้าม ความเชื่อเรื่อง ‘การเป็นขึ้นจากตายของคนชอบธรรมและคนอธรรม’ เป็นความหวังร่วมกับพวกเขา (ข้อ 15)”

□ “ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน (เทียบ ข้อ 8) แต่กลับมากำทำพิธีชำระ

พวกเขาไม่เคยเห็นว่าข้าพเจ้าก่อความวุ่นวายในพระวิหาร และชาวียูจากเอเชียที่เห็นเหตุการณ์เวลานั้นก็ไม่ได้มาที่นี้เพื่ินพยาน เพราะไม่มีเรื่องจะกล่าวหา (ข้อ 18-19) อีกทั้ง मैंในสภาชั้นเฮตริน

พวกเขาก็หาโทษเฉพาะเจาะจงของข้าพเจ้าไม่ได้ ข้าพเจ้าเพียงพูดเรื่อง ‘การเป็นขึ้นจากตายของคนตาย’ เท่านั้น (ข้อ 21)” ในที่สุด การเป็นขึ้นจากตายกลายเป็นประเด็นหลัก และต่อไปเปาโลจะมีโอกาสประกาศกับเฟลิกซ์เป็นส่วนตัวเกี่ยวกับ “การพิพากษา” ด้วย (ข้อ 25) แต่การตัดสินลงโทษใครด้วยประเด็นเทววิทยาเช่นนี้อยู่นอกอำนาจศาลโรมันอย่างม

24:22-23 เฟลิกซ์มี “ความรู้ค่อนข้างถูกต้องเกี่ยวกับทางนี้”

และเลื่อนการพิจารณาคดีออกไปจนกว่าจะได้รับรายงานเพิ่มเติมจากผู้บังคับกองพันลิเซียส ขณะเดียวกัน

เปาโลได้รับการปฏิบัติอย่างเหมาะสมต่อพลเมืองโรมันที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์ว่ามีความผิด

24:24-27 เหตุที่เฟลิกซ์ยึดคดีไว้ถึง 2 ปี และไม่ปล่อยเปาโลแม้จนเฟสทัสมารับตำแหน่งผู้ว่าราชการการต่อใน ค.ศ. 59-60

คือเพื่อเอาใจชาวยิว (ข้อ 27) อีกทั้งเขารู้ว่าเปาโลเป็นพลเมืองโรมันและเป็นคนที่ “จัดการเงินจำนวนมาก” (ข้อ 17)

จึงหวังสินบนและเรียกเปาโลมาพบเป็นการส่วนตัวบ่อย ๆ (ข้อ 26)

แต่เปาโลใช้โอกาสเหล่านี้อย่างขยันขันแข็งเพื่อประกาศ “ความเชื่อในพระเยซูคริสต์”

(ข้อ 24) การพูดเรื่อง “ความชอบธรรม/ศีลธรรม การรู้จักบังคับตน และการพิพากษาที่จะมา”

คงแทงใจและทำให้เฟลิกซ์ผู้แต่งงานครั้งที่สาม กับครูสิลาสาวยิวที่ละทิ้งสามีเก่าเพื่อแต่งงานใหม่ รู้สึกกลัวอย่างมาก

เปาโลคงซ้ำบปของพวกเขาวางตรงไปตรงมาเหมือนยอห์นผู้ให้บัพติศมา (เทียบ ลก 3:19-20)

แต่เฟลิกซ์ไม่ต้องการฟังลึกกว่านั้นอีกแล้ว (ข้อ 25)

บทที่ 25

เปาโลยื่นต่อหน้าเฟสทัส

กิจการ 25:1-12

25:1-5 หลังเฟสทัสขึ้นเป็นผู้ว่าราชการ เขาขึ้นไปเยรูซาเล็มและพบผู้นำยิว เขาคงต้องการเอาใจชาวยิว (เทียบ ข้อ 9)

และได้ฟังข้อกล่าวหาเรื่องเปาโลซึ่งเป็นประเด็นที่พวกเขาสนใจ

พวกเขาขอให้เฟสทัสส่งเปาโลกลับมาพิจารณาคดีในเยรูซาเล็มอีกครั้ง

ความตั้งใจจริงของพวกเขาคือจะฆ่าเปาโลระหว่างทาง เหมือนแผนที่เคยวางไว้เมื่อสองปีก่อน (ข้อ 3; เทียบ 23:12-22)

แต่เฟสทัสไม่ยอมทำตามคำขอของชาวยิวง่าย ๆ

ตรงกันข้าม เขาบอกให้ผู้แทน คือผู้มีอำนาจ เดินทางไปกับเขาตอนกลับซีซารียา และกล่าวหาอย่างเป็นทางการที่นั่น

25:6-9 การพิจารณาคดีเกิดขึ้นอีกครั้งที่ซีซารียา คราวนี้ชาวยิวกล่าวหาเปาโลหลายเรื่อง แต่แท้จริงก็เสนอหลักฐานไม่ได้

เปาโลแก้ต่างว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดต่อธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว ต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์เลย” (ข้อ 8)

แม้ที่นั่นไม่ได้อธิบายละเอียด แต่จากคำแก้ต่างวันนั้น เฟสทัสรู้ว่าเปาโลไม่มีความผิดร้ายแรงตามที่ถูกลกล่าวหา (เทียบ ข้อ 18-19)

25:10-12 เฟสทัส “ต้องการเอาใจชาวยิว” จึงถามเปาโลว่าจะไปรับการพิจารณาคดีที่เยรูซาเล็ม “ต่อหน้าเรา” หรือไม่

(ข้อ 9) เปาโลเห็นว่าสิ่งนี้เสียเปรียบ จึงยืนยันความบริสุทธิ์ของตนอีกครั้ง

และอุทธรณ์ขอรับการพิจารณาต่อหน้าซีซาร์ในโรม ไม่ใช่ที่เยรูซาเล็ม เวลานั้นซีซาร์คือเนโร (ค.ศ. 54-68)

และเป็นช่วงที่ค่อนข้างสงบ ในฐานะพลเมืองโรมัน เปาโลใช้สิทธิอิทธิพลของตน คือ “provocatio” แต่ความสนใจที่ใหญ่กว่าของเขาคือการนำข่าวประเสริฐไปโรม

เปาโลยืนต่อหน้าเฟสทัสและอากริปปา

กิจการ 25:13-32

25:13-21 กษัตริย์อากริปปาคือเฮโรดอากริปปาที่ 2 บุตรของเฮโรดอากริปปาที่ 1 ผู้ฆ่ายากอบอัครทูต (12:1)

และเป็นหลานของเฮโรดมหาราช เขาเป็นผู้ครองแคว้นย่อยบางส่วนของดินแดนบิดา คือกาลิลีและเปเรีย

เขาอยู่กินกับเบอร์นิเซ น้องสาวของตน เมื่อพวกเขามาเยี่ยมเฟสทัสและพักอยู่หลายวัน

เฟสทัสเล่าเรื่องคดีของเปาโลตั้งแต่ต้นจนจบ อากริปปามีชื่อเสียงว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องศาสนายิว

ดังนั้นเฟสทัสคงคิดว่าเขาจะช่วยเขียนรายงานที่จำเป็นเมื่อต้องส่งคดีไปโรมได้ (เทียบ ข้อ 26)

ในบทสนทนาระหว่างเฟสทัสกับอากริปปา เฟสทัสทำให้ชัดเจนว่าตามกฎหมายโรมัน เปาโลไม่มีความผิดใด ๆ

มีเพียงปัญหาเกี่ยวกับ “ความเชื่อทางศาสนา” [deisidaimonia] และ “การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู” เท่านั้น (ข้อ

18-19; เทียบ ข้อ 25) นักวิชาการบางคนถกเถียงว่าลูกาจับบทสนทนาของคนเหล่านี้ได้อย่างไร

และปฏิเสธความเป็นประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์นี้ แม้แต่มาร์แชลล์ก็กล่าวว่าเป็นบทสนทนานี้เป็น

“การบรรยายเชิงละคร” ที่ลูกาคาดเดาเขียนขึ้น แต่ไม่มีเหตุผลจำเป็นต้องสรุปเช่นนั้น

25:22-23 บางทีอากริปปาเคยได้ยินข่าวเกี่ยวกับเปาโลมาก่อน และในฐานะ “ผู้เชี่ยวชาญเรื่องยิว” (เทียบ 26:3)

เขาสนใจ จึงอยากฟังคำของเปาโลด้วยตนเอง วันรุ่งขึ้นเฟสทัสจึงเรียกเปาโลมา ท่ามกลางผู้มีตำแหน่งสูงที่เข้าร่วม

และเริ่มการสอบสวนอย่างไม่เป็นทางการ

25:24-27 เฟสทัสพูดก่อน โดยประกาศว่าเปาโลไม่มีความผิดใดที่สมควรตาย (ข้อ 25; เทียบ ข้อ 18)

แต่เพราะเปาโลอุทธรณ์ต่อจักรพรรดิ เขาจึงตั้งเปาโลไว้ “โดยเฉพาะต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา” เพื่อสอบสวนเพิ่มเติม

(ข้อ 26) เฟสทัสรู้ว่าเป็นเรื่อง “ไม่สมเหตุสมผล”

ที่จะส่งนักโทษไปโดยไม่มีข้อกล่าวหาใด ๆ และไม่ว่าการณีใดเขาก็ต้องส่งรายงานไปพร้อมนักโทษถึงจักรพรรดิ

26:1-3 อากริปปาอนุญาตให้เปาโลแก้ต่าง เปาโลเริ่มด้วยถ้อยคำสุภาพและยอมรับอากริปปา

อากริปปามีชื่อเสียงว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา ดังนั้นคำชมของเปาโลจึงเหมาะสม (Darrell Bock)

26:4-11 เปาโลเล่าเรื่องอัตชีวประวัติต่อไป เพื่อยืนยันว่าตนเคยเป็นผู้ปกป้องความเชื่อยิวอย่างร้อนรน

และความเชื่อคริสเตียนมีความต่อเนื่องกับยูดาย เปาโลเคยดำเนินชีวิตในฐานะฟาริสี ซึ่งเป็น “นิกายที่เคร่งครัดที่สุด”

ของ “ศาสนาของเรา” (ข้อ 5) เหตุที่เปาโลยืนอยู่ต่อหน้าศาลบัดนี้คือความหวังในสิ่งที่ทรงสัญญาไว้กับ

“บรรพบุรุษของเรา”

(ข้อ 6-7) ความหวังนี้เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์

แต่เปาโลไม่ได้เริ่มพูดเรื่องพระเยซูทันทีเพื่อพิสูจน์แบบ “เทววิทยาเชิงระบบ”

เขาเห็นว่าตนเองในตอนแรกก็ไม่เชื่อพระเยซูผู้นี้ ตรงกันข้าม ยังต่อต้านและข่มเหงธรรมิกชนอย่างหนัก (ข้อ 9-11) แต่เมื่อได้พบพระเยซูโดยตรง เขาจึงกลายเป็นพยานถึงการเป็นขึ้นจากตายของผู้ตาย คือพระเยซู (ข้อ 16, 22-23)

26:12-18 ส่วนนี้เป็นเรื่องการกลับใจของเปาโล ซึ่งปรากฏเป็นครั้งที่สามในกิจการของอัครทูต (เทียบ 9:1-19, 22:6-21) กระแสโดยรวมเหมือนกัน แต่มีบางส่วนที่ต่างกัน (ดูตารางในคำอธิบายบทที่ 9) เมื่อมี

“แสงสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์” (ข้อ 13) เพื่อนร่วมทางทุกคนก็ล้มลงกับพื้น

เสียงของพระเยซูได้ยินเป็นภาษาฮีบรูหรืออาราเมค

และมีถ้อยคำเพิ่มว่า “การถีบประตักนั้นทำให้เจ้าเจ็บตัว”

(ข้อ 14) ประตักคือไม้ปลายแหลมที่ใช้แทงเพื่อบังคับสัตว์ เมื่อเปาโลถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์คือใคร?”

พระเยซูก็ทรงเปิดเผยพระองค์เองและมอบการทรงเรียกแก่เปาโลโดยตรง (เหตุการณ์เกี่ยวกับอานาเนียถูกละไว้)

บัดนี้เปาโลถูกเรียกให้เป็นผู้รับใช้และพยานของพระเยซู ถึงสิ่งที่เขาได้เห็นและสิ่งที่พระองค์จะทรงสำแดงต่อไป (ข้อ 16)

พันธกิจของเขาคือเปิดตาของอิสราเอลและคนต่างชาติ “ให้พ้นจากความมืดมาสู่ความสว่าง

จากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อจะได้รับการยกโทษบาป และได้รับมรดก/ส่วนแบ่ง [kl[ros]

ในหมู่ผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อในเรา [พระเยซู]”

(ข้อ 18; เทียบ อสย 42:7, 16) “ข้อนี้ซึ่งนำเสนอวิธีได้รับความรอดอย่างยอดเยี่ยม

เป็นเหมือนกุญแจที่เปิดประตูสวรรค์”

(Calvin) เมื่อเปาโลกล่าวเช่นนี้ว่าตน “เห็น” พระเยซูโดยตรง

เขาต้องการพิสูจน์ว่าความหวังเรื่องการเป็นขึ้นจากตายไม่ว่างเปล่า และความหวังที่ “สิบสองเผ่าของเรา” (ข้อ 7)

รอคอยนั้นสำเร็จผ่าน “พระเยซูผู้ทรงเป็นขึ้นจากตาย” (เทียบ ข้อ 23) ชาวยิวเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายในวาระสุดท้าย

แต่เปาโลประกาศว่าความจริงแรกของวาระสุดท้ายนั้นมาถึงแล้ว (Roloff)

26:19-23 เปาโลไม่ขัดขึ้น “นิมิตจากสวรรค์” แต่ประกาศแก่อิสราเอลและคนต่างชาติว่า “จงกลับใจ หันมาหาพระเจ้า และทำการที่สมกับการกลับใจ” (ข้อ 20) แม้ชาวอิสราเอลพยายามจับและฆ่าเปาโล แต่ด้วยความช่วยเหลือของพระเจ้า

เขาจึงยังมีชีวิตอยู่จนถึงบัดนี้ และเป็นพยาน “ต่อหน้าคนใหญ่คนเล็ก” แก่นของคำพยานของเปาโลคือ

“สิ่งที่ผู้เผยพระวจนะและโมเสสกล่าวว่าจะต้องเกิดขึ้น”

คือ “พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ และทรงเป็นผู้แรกที่เป็ขึ้นจากตาย เพื่อ [พระคริสต์]

จะประกาศความสว่างแก่คนอิสราเอลและคนต่างชาติ” (ข้อ 22-23; เทียบ อสย 42:6, 49:6)

เปาโลเริ่มจากคำพยานส่วนตัวและประกาศความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นจากตาย

26:24-29 ผู้ว่าราชการเฟสทัสร้องเสียงดังใส่เปาโลว่า “ความรู้มากของเจ้าทำให้เจ้าคลุ้มคลั่ง”

และปฏิเสธคำพยานจริงจังของเปาโล สำหรับเขา คำพูดทั้งหมดนี้ดูโง่เขลาเท่านั้น (เทียบ 1 คร 1:23)

เปาโลกล่าวว่าตนพูดถ้อยคำที่จริงและมีสติ (ข้อ 25) แล้วหันไปถามกษัตริย์อาร์กิปปา ผู้คงรู้เรื่อง

“เหตุการณ์ของพระเยซู”

ดีกว่า ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงเชื่อผู้เผยพระวจนะหรือไม่?” (เทียบ ข้อ 8)

แต่อากริปปาคิดว่าเปาโลกำลังพยายามประกาศให้ตนเชื่อ จึงตอบโต้คำถามของเขา

(ข้อ 28)

แต่เปาโลกล่าวว่าเขาทูลขอพระเจ้าที่ทุกคนที่ฟังถ้อยคำของเขาในวันนี้จะได้เป็น “คริสเตียน” เหมือนเขา (ข้อ 29)

คำพยานในวันนั้นไม่ปรากฏผลที่มองเห็นได้ แต่เขาโลเป็นพยานอย่างกล้าหาญว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

และนี่เป็นโอกาสให้ “ผู้สูงศักดิ์” ได้ยิน

26:30-32 ผู้ชนที่รวมกันคงรู้สึกต่อต้านต่อคำพยานอันกระตือรือร้นและความพยายามโน้มน้าวของเปาโล

พวกเขาปฏิเสธโอกาสที่จะตอบสนองต่อข่าวประเสริฐและลุกออกไป แต่ความเห็นร่วมอย่างหนึ่งคือ

เปาโลไม่ได้มีการกระทำผิดอาญาใด

นี่เป็นจุดเน้นของลูกาที่ตั้งใจทำซ้ำหลายครั้ง อากริปปากล่าวกับเฟสทัสว่า ถ้าเปาโลไม่ได้อุทธรณ์ต่อซีซาร์

เขาก็อาจได้รับการปล่อยตัว (ข้อ 32)

บทที่ 27

การเดินทางไปอิตาลี

กิจการ 27:1-16

บันทึกการเดินทางนี้ดูเผิน ๆ เหมือนมีความหมายทางเทววิทยาไม่มากนัก แต่กลับถูกเล่าอย่างละเอียดมาก
ราวกับเป็นเรื่องวีรบุรุษส่วนตัว อย่างไรก็ตาม ลูกากำลังวาดภาพพระหัตถ์ของพระเจ้าที่ทรงควบคุมและปกป้องชีวิตของ
ปาโลกับคณะอย่างชัดเจน

27:1-8 ช่วงแรกและความยากลำบาก

ประโยค “เรา” เริ่มต้นอีกครั้ง ลูกาเดินทางไปโรมกับเปาโล

เจ้าหน้าที่โรมันมอบเปาโลและนักโทษบางคนให้แก่นายร้อยแห่งกองออกัสตัสที่อยู่เลียส เพื่อส่งไปอิตาลีทางเรือ

ยูเลียสคนนี้อาจเป็นนายร้อยของกองทหารซีเรียและยูเดีย “เรา” ออกเรือด้วยเรือเอกชนจากอัครามิททอุม

และมีอาริสทาร์คัสจากเธสะโลนิกา (พม 24, คส 4:10)

ร่วมเดินทางด้วย เรือใช้เวลาหนึ่งวันถึง

☐ไซดอน ที่นั่นด้วยความเอื้อเฟื้อของยูเลียส เปาโลได้รับการดูแลจากเพื่อน ๆ (ข้อ 3)

จากนั้นพวกเขาแล่นอ้อมไปทางตะวันออกโดยมีเกาะไซปรัสกำบัง ผ่านทะเลคิลิเซียและบัมฟีเลีย มาถึง

☐เมืองมูรา ทำเรือในลิเซีย (ข้อ 4-5) ที่นั่นพวกเขาเปลี่ยนไปขึ้นเรืออีกลำหนึ่ง ซึ่งเป็นเรือบรรทุกข้าวสาลี (ข้อ 38)

หลังจากใช้เวลาหลายวันอย่างยากลำบากจนมาถึงคินีตัส ผ่านซัลโมเน

และเล่นเลียบชายฝั่งใต้ของเกาะครีตอย่างลำบากจนมาถึง □ท่างาม (ข้อ 6-8)

27:9-12 การแทรกแซงของเปาโลที่ลัมเพลว

การเดินทางนั้นกินเวลานานมากแล้ว (ในสภาพดีที่สุด การไปถึงโรมใช้เวลาประมาณ 5 สัปดาห์)

และเพราะวันถืออดอาหารของชาวยิว คือวันลบมลทิน ซึ่งอยู่ราวเดือนกันยายนถึงตุลาคม และใน ค.ศ. 59 ตรงกับวันที่ 5 ตุลาคม ได้ผ่านไปแล้ว การเดินเรือฤดูหนาวจึงอันตราย (ปกติหยุดเดินเรือระหว่างพฤศจิกายนถึงกุมภาพันธ์-เทียบ 28:11)

ดังนั้นเปาโลเตือนว่าการเดินเรือครั้งนี้จะทำให้สินค้าและชีวิตผู้โดยสารเสียหาย (ข้อ 10; เทียบ ข้อ 21)

คำเตือนของเปาโลนี้มาจากการสำแดงของพระเจ้าหรือไม่? ลูกาไม่ได้กล่าวถึง

และเมื่อคิดว่าข้อเสนอของเปาโลตรงข้ามกับข้อเสนอของกัปตันและเจ้าของเรือ

(ข้อ 11) ก็แสดงว่าเขามีความมั่นใจอย่างมากตามมุมมองของตน ดาร์เรล

บ็อกและบรูซเห็นว่าเขาตัดสินใจจากประสบการณ์ส่วนตัว เพราะในข้อ 22 เปาโลพูดต่างจากข้อ 10

ว่าชีวิตจะไม่เสียหายเลย

บัดนี้พวกเขาต้องการย้ายจากท่างาม ซึ่งเป็นท่าเรือเล็ก ไปยังฟินีซ์ ท่าเรืออีกแห่งของครีต เพื่อพักฤดูหนาว

การเดินทางนี้เป็นระยะที่ไปถึงได้ภายในหนึ่งวัน คือประมาณ 80 กิโลเมตร

27:13-20 พายุและการสูญเสียความหวัง

เมื่อลมได้พัดอ่อน ๆ พวกเขาถือว่าเป็นสัญญาณดีและออกเรือ การเดินทางนั้นควรเป็นช่วงสั้น ๆ แต่ไม่นานก็เกิด

“ลมตะวันออกเฉียงเหนือ” หรือยูราคุโลอย่างแรงจากแผ่นดิน (ข้อ 14) เรือถูกลมพัดไล่ไปจนถึงบริเวณเกาะเกาดา ห่างจากท่างามประมาณ 37 กิโลเมตร แต่เพราะกลัวจะติด “เซอร์ทิส”

หรือสันดอนทราย พวกเขาจึงใช้มาตรการต่าง ๆ สุดท้ายก็ถูกพายุกระหน่ำพัดต่อไปอีก (ข้อ 17)

หลายวันต่อมา ลูกเรือทุกข์ยากอย่างมากเพราะพายุใหญ่ จนต้องทิ้งสินค้าและแม้แต่อุปกรณ์ของเรือ (ข้อ 18-19)

หลายวันไม่เห็นแสง พวกเขาสูญเสียความหวังที่จะรอด (ข้อ 20) ในทะเล

หากไม่มีดาวและดวงอาทิตย์ก็ไม่อาจรู้ตำแหน่งได้ ยิ่งกว่านั้น พวกเขายังไม่มีอุปกรณ์เรือแล้วด้วย

27:21-26 การแทรกแซงและคำพยากรณ์ของเปาโล

ในช่วงสั้นๆนี้ เปาโลลุกขึ้นพูดต่อหน้าทุกคนด้วยสารแห่งความหวัง เขาทำเช่นนั้นได้เพราะคืนก่อนหน้านั้น

เขาได้ยินจากทูตของพระเจ้าว่าเขาต้องยืนต่อหน้าซีซาร์ (เทียบ 23:11)

และพระเจ้าได้ประทานทุกคนในเรือให้แก่เขาแล้ว (ข้อ 24) เปาโลกล่าวอย่างมั่นใจให้ทุกคนมีกำลังใจ

และบอกว่าเรือจะเสียหายแต่ชีวิตจะไม่เสียหายเลย (ข้อ 21-22) เปาโลไม่ได้ทำการอัศจรรย์ให้พายุสงบ

แต่เขาหนุนใจซ้ำอีกและแบ่งปันความเชื่อของตนว่า “ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่าจะเป็นไปตามที่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า”

(ข้อ 25) และตามคำของเปาโล (ข้อ 26) ในที่สุดเรื่อนั้นจะต้องเกย “เกาะหนึ่ง” คือเมลิตา (28:1)

27:27-32 เรือลอยไปตามกระแสน้ำและการสูญเสียความหวัง

ในคืนวันที่สี่ของการเดินทาง พวกเขาถูกพัดไปมาในทะเลเอเดรียตอนกลางของเมดิเตอร์เรเนียน (ลอยไปตามกระแสน้ำประมาณ 765 กิโลเมตร) และรู้ว่ากำลังเข้าใกล้แผ่นดิน พวกเขากลัวว่าเรือจะชนโขดหิน จึงทอดสมอสี่ตัวและรอให้สว่าง (ข้อ 29) แต่เวลานั้นลูกเรือพยายามหย่อนเรือเล็กเพื่อหนี เปาโลบอกนายร้อยและทหารว่า “ถ้าคนเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ พวกท่านจะรอดไม่ได้”

นายร้อยซึ่งก่อนออกเรือไม่ฟังคำของเปาโล คราวนี้ฟังคำเตือนของเปาโลและขัดขวางการกระทำของลูกเรือ (ข้อ 31-32)

27:33-38 เปาโลแทรกแซงโดยชวนให้รับประทานอาหาร

เปาโลแนะนำให้ทุกคนกินอาหาร และเน้นหนักใจว่าไม่มีใครจะเสียชีวิต แม้แต่เส้นผมสักเส้นก็จะไม่เสียหาย (ข้อ 33-34) ทุกคนสบายใจตามคำของเปาโล และรับขนมปังที่เปาโลขอบพระคุณและหักให้กิน (ข้อ 35-36)

คนในเรือทั้งหมดมี 276 คน (ข้อ 37) เมื่อกินอิ่มแล้ว พวกเขาทิ้งอาหารคือข้าวสาลีในเรือลงทะเลเพื่อให้เรือเบาลง สิ่งนี้แสดงความมั่นใจว่าเมื่อขึ้นฝั่งแล้วจะได้อาหารอีก

27:39-44 เรือแตก

ผ่านไปอีกวัน พวกเขาเห็นอ่าวที่มีชายหาดหรือหาดทรายทางตะวันออกเฉียงเหนือของ

□เมลิตา และพยายามนำเรือเข้าไปเกย แต่หัวเรือติดอยู่และขยับไม่ได้ ส่วนท้ายเรือถูกคลื่นใหญ่ซัดจนแตก (ข้อ 41) ทหารกลัวว่านักโทษจะหนี จึงคิดจะฆ่าพวกนักโทษ แต่นายร้อยต้องการช่วยเปาโล จึงขัดขวางไม่ให้ “แผน”

ของทหารสำเร็จ แล้วสั่งให้คนที่ว่ายน้ำได้กระโดดลงไปว่ายเข้าฝั่งก่อน (ข้อ 42-43)

การที่นายร้อยตัดสินใจครั้งใหญ่เพื่อช่วยเปาโลคือการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า

ในที่สุด คนที่เหลือทั้งหมดก็รอด (ข้อ 44) พระเจ้าทรงปกป้องพวกเขาด้วยอธิปไตยของพระองค์

คำพยากรณ์ของเปาโลสำเร็จ

28:1-2 เปาโลและคนในเรือทั้งหมดได้รับการช่วยเหลืออย่างปลอดภัย เกาะที่พวกเขามาถึงคือเมลิตา

หรือมอลตาในปัจจุบัน ชาวพื้นเมือง [barbaros]

มีเมตตาต่อกลุ่มผู้รอดชีวิต และเพราะอากาศหนาว จึงก่อไฟต้อนรับพวกเขา

28:3-6 เมื่อเปาโลไม่เข้าไปในกองไฟ กูพิษที่อยู่บนนั้นออกมากัดมือเปาโล ชาวพื้นเมืองที่เห็นภาพนั้นพูดว่า เพราะเขาเป็นฆาตกร แม้จะรอดจากทะเล แต่ความยุติธรรม หรือเทพแห่งความยุติธรรม ก็ยังฆ่าเขา (ข้อ 4) แต่เปาโลกลับสะบัดงูลงในไฟและไม่ได้รับอันตรายเลย (เทียบ มก 16:18)

ชาวพื้นเมืองเฝ้าดูว่าเปาโลจะเป็นอย่างไร แต่เมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกเขากลับเรียกเขาว่า “เทพเจ้า” หรือคนของพระเจ้า (ข้อ 6)

28:7-11ก มีอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นบนเกาะนั้น บิดาของปูบลิอุส ผู้เป็น “คนสำคัญที่สุด” ของเกาะ ซึ่งมีชื่อโรมัน นอนป่วยด้วยไข้และบิด เปาโลอธิษฐาน วางมือ และรักษาเขา (ข้อ 8)

จากนั้นคนอื่น ๆ บนเกาะที่ป่วยก็มาหาเปาโลและได้รับการรักษา เปาโลกับคณะได้รับการต้อนรับอย่างดีตลอด 3 เดือนที่พักบนเกาะนี้ ลูกาไม่ได้กล่าวเลยว่าเปาโลประกาศข่าวประเสริฐที่นี่หรือมีผลของการประกาศใด ๆ มิฉะนั้นเรารู้กระตือรือร้นเช่นเปาโลคงไม่มีเหตุผลที่จะไม่ประกาศข่าวประเสริฐในโอกาสและสภาพแวดล้อมที่ดีเช่นนี้ แต่ดูเหมือนความสนใจของลูกาอยู่ที่ “รอยเท้าแบบอัครทูต” ของเปาโล คือหมายสำคัญของการเป็นอัครทูต (2คร 12:12)

28:11ข-16 หลังจากฤดูหนาว (กุมภาพันธ์ ค.ศ. 60) เปาโลยังเป็นนักโทษและลงเรืออีกครั้งมุ่งหน้าไปโรม จากเมลิตาไป

☐ ซีราคัส พัก 3 วัน จากนั้นไป

☐ เรกิอุม 1 วัน และที่

☐ ปูเทโวลี ซึ่งเป็นเมืองนานาชาติและมีชุมชนชาวยิวอยู่ เปาโลได้รับความเอื้อเฟื้อพิเศษให้พบพี่น้องคริสเตียนและพักกับพวกเขา 7 วัน (ดูแผนที่)

หลังจากนั้น นักโทษรวมทั้งเปาโลเดินทางต่อไปโรม ซึ่งใช้เวลา 5 วัน

ระหว่างทางมีพี่น้องสองกลุ่มออกมาต้อนรับเปาโลกับลูกา กลุ่มหนึ่งออกมาถึงตลาดอัปปีอุส ห่างจากโรม 69 กิโลเมตร อีกกลุ่มมารอที่ทรีทาเบอร์เน หรือ “สามโรงแรม”

ห่างจากโรม 34 กิโลเมตร เมื่อเปาโลเห็นพี่น้องเหล่านั้น เขาขอบพระคุณพระเจ้าและได้รับใจกล้าหาญ (ข้อ 15)

แม้เปาโลมาในฐานะนักโทษ แต่บัดนี้เขาพร้อมใจจะประกาศข่าวประเสริฐแล้ว บัดนี้เปาโลมาถึง

☐ โรม เขาได้รับการปฏิบัติพิเศษ ได้รับอนุญาตให้อยู่แยกต่างหากกับทหารคนหนึ่ง (เทียบ ข้อ 30;

สำเนาตะวันตกเสริมว่า “เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่แยกต่างหากนอกค่าย”)

บทที่ 28

เปาโลกับชาวยิวในโรม

กิจการ 28:17-31

28:17-22 หลังจากถึงโรมได้สามวัน เปาโลเชิญผู้นำชาวยิวมาพบและมีโอกาสพูดต่อหน้าพวกเขา

เวลานั้นคาดว่าประชากรโรมมีประมาณหนึ่งล้านคน และมีชาวยิวยู่ราว 20,000-50,000 คน

เปาโลเริ่มด้วยการอธิบายจุดยืนของตนว่าเขาไม่ได้พยายามกล่าวหา “ชนชาติของข้าพเจ้า”

แต่เขาถูกพิจารณาผิดเพราะ “ความหวังของอิสราเอล”

(ข้อ 19-20) เมื่อชาวยิวได้ฟัง พวกเขากล่าวว่าไม่เคยได้รับข่าวเกี่ยวกับเปาโล และอยากฟังว่า “ความคิดของท่านเป็นอย่างไร” พวกเขามีข้อมูลด้านลบเกี่ยวกับคริสต์ศาสนาอยู่แล้ว (ข้อ 22) และบัดนี้มีโอกาสได้ฟังเนื้อหาที่ถูกต้องจากเปาโล เปาโลตั้งใจประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวยิวก่อนตั้งแต่แรก (เทียบ ข้อ 28)

28:23-28 สถานที่ที่เปาโลถูกกักบริเวณในบ้านกลายเป็นที่ที่คนจำนวนมากมาฟังคำอธิบายของเขา ชาวยิวที่อยากรู้อยากเห็นมารวมกันเพื่อฟังว่าความคิดของเปาโลเป็นอย่างไร (เทียบ ข้อ 22) เปาโลเป็นพยานเรื่อง “แผ่นดินของพระเจ้า” (เทียบ 1:3, 8:12, 14:22, 19:8)

ต่อหน้าผู้นำชาวยิว และใช้ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสกับถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะเป็นพยานถึงพระเยซูคริสต์ (ข้อ 23)

บางคนในพวกเขาเชื่อ และบางคนไม่เชื่อ พวกเขาเพียงโต้เถียงกันแล้วบรรยากาศก็กลายเป็นการแยกย้าย (ข้อ 25ก) เปาโลกล่าวถ้อยคำสุดท้ายในน้ำเสียงตำหนิ โดยอ้างอิสยาห์และกล่าวว่าพระดำรัสที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสผ่านอิสยาห์ นั้นถูกต้อง คือ “ประชาชนที่ใจด้าน ได้ยินก็ได้ยินแต่ไม่เข้าใจ” เทียบ อสย 6:9-10, ลก 8:10 แล้วกล่าวว่า “เพราะฉะนั้น”

จงรู้ว่าความรอดนี้จะถูกส่งต่อไปยังคนต่างชาติ (ข้อ 25-27; เทียบ กจ 13:46, 18:6)

28:30-31 เปาโลถูกกักบริเวณในบ้านเป็นเวลา 2 ปี แม้เขาไม่มีอิสระในการเดินทาง แต่เขาได้รับโอกาสมากมายที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนจำนวนมากในโรมอย่างเสรี เขาสอนทุกคนที่มาหาเขา “โดยประกาศแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 23) และสอนทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างกล้าหาญโดยไม่มีสิ่งใดขัดขวาง”

“แผ่นดินของพระเจ้า” เป็นแนวคิดสำคัญในกิจการของอัครทูต วางอยู่ทั้งต้น (1:3) และท้ายเรื่อง จึงเป็น *inclusio* ทางวรรณกรรม ยูเซบิอัส นักประวัติศาสตร์คริสตจักรศตวรรษที่ 3-4 ถ่ายทอดว่าเปาโลถูกคุมขังที่โรมสองครั้ง และหลังการคุมขังครั้งที่สองก็เป็นมรณสักขี ไม่ว่าอย่างไร

บันทึกสุดท้ายของกิจการของอัครทูตแสดงให้เห็นตามคำสารภาพของอัครทูตเปาโล (2ทธ 2:9)

ว่าแม้เปาโลถูกล่ามเหมือนนักโทษ แต่พระวจนะของพระเจ้าไม่เคยถูกล่ามเลย

บันทึกคัดเลือกของลูกานี้เน้นจุดเริ่มต้นและความต่อเนื่องของพระดำรัสที่พระเยซูตรัสเมื่อเริ่มกิจการว่า “ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานของเราจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก”

สำหรับเปาโล มิซซันนารีผู้กระตือรือร้นและคล่องตัว การถูกขังอยู่ในบ้านหนึ่งเป็นเวลา 2 ปีไม่ใช่เรื่องง่าย (แน่นอนว่าเขาเคยใช้เวลา 2 ปีในคุกซีซาร์มาแล้ว) แต่ช่วงเวลานั้นก็เป็นช่วงที่ข่าวประเสริฐแพร่ออกไปกว้างขึ้น จอห์น สตีตต์ชี้ว่า จดหมายจากคุกสี่บับที่เปาโลเขียนในช่วงนั้นทำให้เขาถ่ายทอดมรดกฝ่ายวิญญาณที่สมบูรณ์ยิ่งกว่ามากแก่คนรุ่นหลัง อีกทั้งสตีตต์ปิดท้ายคำอธิบายกิจการของอัครทูตด้วยถ้อยคำดังนี้

“เช่นเดียวกับที่พระกิตติคุณถูกจำกัดด้วยภาพอนาคตของพันธกิจต่อประชาชาติ

กิจการของอัครทูตก็จบด้วยภาพอนาคตว่ามิซซันนารีจะขยายจากโรมไปทั่วโลก คำบรรยายของลูกาว่าเปาโลประกาศ

‘อย่างกล้าหาญยิ่ง’ และ ‘โดยไม่มีสิ่งใดขัดขวาง’ เป็นสัญลักษณ์ของประตูที่เปิดกว้างซึ่งเราต้องผ่านเข้าไปในวันนี้กิจการของอัครทูตเสร็จสมบูรณ์มานานแล้ว แต่กิจการของผู้ติดตามพระเยซูจะดำเนินต่อไปจนถึงวันสิ้นโลกและถ้อยคำของพวกเขาจะกระจายไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก” (John Stott)

[08 จดหมายของเปาโล]

โรม

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16

บทที่ 1

บทนำโรม

โรม 1:1

สารบัญ (ตามการวิเคราะห์โครงสร้างของดักลาส มู)

บทที่ 9

พระเจ้าทรงเรียกประชากรใหม่: อิสราเอลและคนต่างชาติ

โรม 9:24-29

C. ความเข้าใจต่อภาวะลำบากของอิสราเอล:

บทที่ 1

ส่วนผู้ส่งและผู้รับ

โรม 1:1-7

เปาโลแนะนำตนเองและกล่าวถึงการทรงเรียกที่ได้รับจากพระเจ้า (ข้อ 1), สารที่ได้รับให้ประกาศ (ข้อ 2-4), และหน้าที่พิเศษที่ได้รับมอบหมาย (ข้อ 5-6) จากนั้นในข้อ 7 เขากล่าวถึงผู้รับ จดหมายส่วนผู้ส่งและผู้รับยาวเป็นพิเศษ เพราะเปาโลกำลังเขียนถึงคริสตจักรที่เขาไม่ได้ก่อตั้งและยังไม่เคยไปเยี่ยม ในคำทักทาย เปาโลแนะนำตนเองว่าเป็น “ผู้รับใช้” เฉพาะในโรม ทิตัส และฟีลิปปีเท่านั้น สำนวน “ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต” (ข้อ 1; เทียบ ข้อ 5 “ได้รับพระคุณและตำแหน่งอัครทูต”) เน้นว่าพระเจ้าทรงมอบสิทธิอำนาจแก่เปาโลโดยตรงให้เป็นผู้รับใช้เพื่อชาวประเสริฐ ชาวประเสริฐนี้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงถูกพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิม และรวมถึงการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์กับการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ คำว่า “ทรงบังเกิด” [genomenon] ในข้อ 3 ไม่ใช่คำทั่วไปของ “ให้กำเนิด” หรือ “มา” แต่สามารถมองว่าเป็นคำที่นอกจากความหมายเรื่องการเกิดแล้วยังแฝงการเปลี่ยนแปลงการดำรงอยู่ด้วย (Douglas Moo, 84) “เนื้อหนัง [sarx]” เป็นศัพท์เทววิทยาสำคัญในจดหมายเปาโล และเน้น “ลักษณะอ่อนแอและชั่วคราว” ของมนุษย์ การแปลคำในข้อ 4 ว่า “ทรงถูกประกาศ” ควรแปลว่า “ทรงได้รับการแต่งตั้ง” (was appointed, NET) จะดีกว่า (เทียบ กจ 13:33)

นี้ไม่ได้หมายความว่าพระองค์เพิ่งเป็นพระบุตรหลังการเป็นขึ้นจากตาย

แต่ควรเข้าใจว่าเป็น“การเปลี่ยนสถานะหรือหน้าที่” ในที่สุด พระเยซูทรงได้รับการแต่งตั้งผ่านการเป็นขึ้นจากตายให้มีสถานะใหม่ที่“มีสิทธิอำนาจยิ่งกว่าเดิมต่อโลก” (ด้วยฤทธิ์เดช) (เทียบ ฮบ 7:24-25)

ความเห็นเรื่อง“ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์” (ข้อ 4) ที่เป็นข้อถกเถียง แบ่งได้เป็นสามแนวใหญ่ ๆ คือ

(1) สื่อถึงความแตกต่างระหว่างมนุษยภาพกับพระเทวภาพ

(2) หมายถึงวิญญาณที่เชื่อฟังและได้รับการชำระให้บริสุทธิ์

(3) หมายถึงยุคใหม่ คือยุคของพระวิญญาณ ตรงข้ามกับยุคเก่า การตีความที่สามได้รับความนิยมมากที่สุด

แต่ข้อขัดข้องคือ “พระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์” ไม่เคยใช้หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์มาก่อน ในข้อ 5

เปาโลกล่าวว่าเป้าหมายของพันธกิจอัครทูตของเขายู่ที่ “การเชื่อฟังแห่งความเชื่อ” ของคนต่างชาติ

“การเชื่อฟังแห่งความเชื่อ” อาจตีความว่าเป็น “การเชื่อฟังที่ออกมาจากความเชื่อ” (Bruce, Hendriksen) หรือเป็น

“การเชื่อฟังซึ่งก็คือความเชื่อ” (Calvin, Cranfield) สิ่งสำคัญคือไม่ควรแยกความเชื่อกับการเชื่อฟังออกจากกัน

หรือเข้าใจว่าเป็นขั้นตอนคนละอย่าง อีกทั้งต้องระวังไม่ให้ถือว่าเป็นสิ่งเดียวกันอย่างง่าย ๆ ดังกล่าสเข้าใจว่า

“ความเชื่อรวมการเชื่อฟังเสมอ และการเชื่อฟังก็รวมความเชื่อเสมอ” และกล่าวว่าเป้าหมายของเปาโลคือทำให้คนมี

“ความเชื่อที่แยกจากการเชื่อฟังไม่ได้” เปาโลระบุผู้รับจดหมายว่า “ทุกคนที่อยู่ในโรม” (ข้อ 7)

พวกเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักและได้รับการทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน

เป็นผู้ที่มีพระเจ้าเป็นพระบิดาและมีพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

คำขอบพระคุณและเหตุจูงใจ: เปาโลกับชาวโรม

โรม 1:8-15

เปาโลขอบพระคุณพระเจ้าที่ความเชื่อของคริสเตียนโรมถูกประกาศไปทั่วโลก (ข้อ 8),

แสดงความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะไปเยี่ยมพวกเขา (ข้อ 9-10), และอธิบายเหตุผลที่ต้องการทำเช่นนั้น (ข้อ

11-15) เหตุผลเหล่านั้นมองได้ใหญ่ ๆ สามประการ คือ เพื่อแบ่งปันของประทานฝ่ายวิญญาณบางอย่าง (ข้อ 11),

เพื่อให้เกิดผล (ข้อ 13), และเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ (ข้อ 15)

สำนวนที่ว่าแบ่งปัน “ของประทานฝ่ายวิญญาณบางอย่าง” ไม่ได้หมายถึงการถ่ายทอด

“ของประทานของพระวิญญาณ” ผ่านการวางมือหรือสิ่งคล้ายกัน

เปาโลปรารถนาจะเสริมพวกเขาให้มั่นคงผ่านความเข้าใจหรือฤทธิ์อำนาจบางอย่างที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทาน (ข้อ

11) ยิ่งกว่านั้น เขาต้องการให้ต่างฝ่ายต่างได้รับการปลอบใจและหนุนใจกันผ่านความเชื่อของกันและกัน (ข้อ 12)

จุดประสงค์ของการเยี่ยมตามที่แสดงในข้อ 13 และ 15 คือการประกาศข่าวประเสริฐและการเกิดผล

สิ่งนี้เปิดเผยอย่างชัดเจนถึงพันธกิจของเปาโลในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐ (เทียบ 1คร 9:16ข) อย่างไรก็ตาม

แม้เปาโลในฐานะอัครทูตของคนต่างชาติจะมีสิทธิอำนาจไปถึงพื้นที่โรม เขาก็ระมัดระวังเรื่องการ

“ก่อสร้างบนรากฐานของคนอื่น” (15:20)

หัวข้อของจดหมาย

โรม 1:16-17

เบื้องหลังถ้อยคำเชิงปฏิเสธของเปาโลที่ว่าเขาไม่ละอายในข่าวประเสริฐ

อาจคำนึงถึงข้อกล่าวหาว่าข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศชักนำไปสู่ความพลอยตัว (3:8, 9:1-5)

แต่เปาโลประกาศว่าข่าวประเสริฐนี้ไม่ใช่สารเบา ๆ ที่ประกาศเพียงการอภัยโทษ แต่เป็น “ฤทธิ์เดช [dynamis] ของพระเจ้า”

ที่ช่วยให้รอดจากความชั่วและการกระทำชั่วทุกชนิด เปาโลไม่ได้เข้าใจ “ความรอด”

เพียงเป็นความรอดสุดท้ายในอนาคตเท่านั้น แต่กล่าวว่าเป็นสิ่งที่ได้รับแล้ว (8:24, อฟ 2:5, 8)

และกำลังชื่นชมอยู่ในปัจจุบัน ผู้เชื่อที่ได้รับความรอดได้รับคำสั่งว่า

“จงดำเนินความรอดของท่านให้สำเร็จด้วยความกลัวและตัวสั่น”

(ฟป 2:12) แต่เหตุพื้นฐานที่ทำให้ความรอดนั้นเกิดขึ้นจริงคือ “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า” อีกจุดเน้นหนึ่งของข้อ 16

คือข่าวประเสริฐนี้ไม่จำกัดอยู่ที่ชาวยิว แต่แผ่ไปถึงคนต่างชาติ คือทุกคนที่ไม่ใช่ยิว โดยไม่เลือกหน้า ข้อ 17 เริ่มด้วย

“เพราะว่า [gar]” และอธิบายเหตุผลที่ข่าวประเสริฐเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ให้ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ เหตุผลคือ

“ความชอบธรรมของพระเจ้า”

ถูกสำแดงอยู่ในข่าวประเสริฐ (รูปปัจจุบัน) ถ้าเช่นนั้น “ความชอบธรรมของพระเจ้า” คืออะไร?

มีการตีความหลักสามแบบ

(1) เข้าใจว่าเป็นพระลักษณะของพระเจ้า คือความยุติธรรม/ความเที่ยงธรรมของพระเจ้า

หรือความสัตย์ซื่อต่อพันธสัญญา

(2) เห็นว่าเป็นสถานะที่พระเจ้าประทาน คือความชอบธรรมที่ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรม

นี้สอดคล้องกับความเข้าใจของลูเทอร์ (3)

หมายถึงพระราชกิจช่วยให้รอดของพระเจ้าที่สถาปนาความชอบธรรม ทั้งสามความหมายไม่จำเป็นต้องตัดกัน

และสามารถรวบรวมกันได้ เคเซมินน์รวมสามความหมายนี้และตีความความชอบธรรมของพระเจ้าว่าเป็น

“ฤทธิ์สร้างสรรค์ของพระเจ้าที่ประทานความรอด” ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม

เปาโลเน้นที่ความชอบธรรมของพระเจ้าสามารถมีประสบการณ์ได้โดยความเชื่อเท่านั้น

นี่เป็นจุดที่แตกต่างจากความเห็นทั่วไปของชาวยิว

การเน้นเรื่องความเชื่อของเปาโลก่อให้เกิดข้อถกเถียงในการตีความอีกอย่างหนึ่ง “จากความเชื่อสู่ความเชื่อ (from faith for faith)”

หมายความว่าอย่างไร? คาลวินเข้าใจว่าหมายถึงความเชื่อของแต่ละคนเติบโตขึ้นจนเข้าใจและชื่นชม

ความชอบธรรมของพระเจ้าได้ดียิ่งขึ้น บาร์ธเสนอว่าความเชื่อแรกหมายถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า

ส่วนความเชื่อที่สองหมายถึงความเชื่อของมนุษย์ บางคนเข้าใจว่าหมายถึงจากความสัตย์ซื่อของพระคริสต์ไปสู่ความเชื่อ
อย่างไรก็ตาม เมื่อดูสำนวนคู่ขนานใน 2 โครินธ์ 2:16 (“จากความตาย/ชีวิตไปสู่ความตาย/ชีวิต”) ควรเข้าใจว่านี่เป็นสำนวน
วาทศิลป์ที่เน้นว่า “ไม่มีสิ่งใดนอกจากความเชื่อ”

สิ่งนี้ได้รับการยืนยันจากการอ้างฮีบรู 2:4 ที่ตามมา แม้บริบทของข้ออ้างจากฮีบรูจะแตกต่างจากโรม
แต่ก็แสดงสาระสำคัญอย่างดีว่า ความเชื่อเป็นประเด็นชี้ขาดในความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้า

“แนวคิดเรื่องความเชื่อในพันธสัญญาเดิม... ไม่ได้เชื่อในความสามารถ การกระทำ หรือคำปฏิญาณของมนุษย์
แต่ไว้วางใจพระเจ้าและพระวาทะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่มาร่วมกับ ‘ความเชื่อ’ ในพันธสัญญาใหม่”
(Douglas, 128)

II. แก่นของข่าวประเสริฐ: การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

โรม 1:18-25

“หลักคำสอนเรื่อง ‘การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ’ ซึ่งเป็นพื้นฐานอย่างยิ่งในข่าวประเสริฐของเปาโล
เป็นหัวข้อของส่วนใหญ่แรกของจดหมายนี้ (1:18-4:25) เพื่ออธิบายว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงสำแดงการกระทำใหม่ที่ทำให้
เป็นคนชอบธรรม และทำไมสิ่งนั้นจึงมีประสบการณ์ได้โดยความเชื่อเท่านั้น

เปาโลเปิดเผยว่ามนุษย์ทุกคนกบฏต่อพระเจ้า และผลคืออยู่ใต้อำนาจของบาป

จนด้วยตนเองไม่สามารถทำอะไรเพื่อหลีกเลี่ยงการพิพากษาอันยุติธรรมของพระเจ้าได้ (1:18-3:20) แต่เมื่อขยายความ

1:17 เปาโลอธิบายว่าพระเจ้าทรงทำให้พระบุตรของพระองค์เป็นเครื่องบูชา

เพื่อพระบุตรจะช่วยมนุษย์ออกจากภาวะลำบากร้ายนี้ได้ และทรงช่วยได้โดยที่ความชอบธรรมบริสุทธิ์ของพระเจ้าเองไม่ถูกท
ทำลาย (3:21-26) แต่ตรงนี้เช่นกัน เปาโลเน้นว่าความสัมพันธ์ใหม่กับพระเจ้านั้นมอบให้แก่ผู้เชื่อเท่านั้น

ไม่ว่าจะได้มาด้วยการกระทำ การเข้าสู่หนัด หรือธรรมเนียมปฏิบัติเลย (3:27- 4:25)” (Douglas Moo, 406)

มนุษย์ทุกคนอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้าเพราะบาป (1:18-32)

โรม 1:1

เปาโลใช้คำว่า “ข่าวประเสริฐ” ในความหมายเชิงบวก ดังนั้นพระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้าควรมองว่าเป็นการ
เตรียมไปสู่คำอธิบายข่าวประเสริฐ มากกว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของคำอธิบายข่าวประเสริฐเอง

“เพราะเฉพาะเมื่อบาปถูกมองว่าเป็นอำนาจที่ครอบงำตามที่เปาโลพัฒนาในส่วนนี้เท่านั้น

จึงจะเห็นชัดว่าทำไมความชอบธรรมของพระเจ้าจึงมีประสบการณ์ได้เพียงโดยการรับอย่างถ่อมใจในฐานะของประทาน
กล่าวสั้น ๆ คือโดยความเชื่อ... ความสนใจหลักที่สุดในตอนนี้เป็นเรื่องการพิสูจน์ว่า

ชาวยิวก็ถูกผูกมัดอยู่ใต้บาปเช่นเดียวกับคนต่างชาติ และพวกเขาจะได้รับความชอบธรรมที่พบได้ในข่าวประเสริฐได้โดย
เชื่อในพระเยซูเท่านั้น” (Douglas Moo, 147, 150) เปาโลดำเนินตรรกะโดยคาดการณ์คำโต้แย้งของคนต่างชาติซึ่งเป็น
เป้าหมายหลักของตอนนี กล่าวคือ คนต่างชาติจะอ้างว่าตนไม่มีโอกาสทำความสัมพันธ์กับพระเจ้าให้ถูกต้อง

เปาโลจึงยืนยันว่ามนุษย์ทุกคนมีความรู้เท่าที่ควรรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและพระประสงค์ของพระองค์ตอนนี้แบ่งใหญ่ได้เป็นส่วน
ส่วน ข้อ 18-20 ประกาศการสำแดงพระพิโรธของพระเจ้าและอธิบายความชอบธรรมของพระพิโรธนั้น ข้อ 21-31
อธิบายอย่างเป็นรูปธรรมเรื่อง “การกตความจริงของพระเจ้า”

ซึ่งเป็นเหตุของพระพิโรธและกล่าวถึงผลหรือการตอบแทน ข้อ 32 เป็นส่วนที่สาม คือข้อกล่าวหาสุดท้าย ข้อ 18

เป็นหัวข้อเปาโลดำเนินไปเหมือนวงกลมซ้อนที่ค่อย ๆ เข้าไปข้างในจนถึงข้อ 1:32 กล่าวหาบาปของทุกคน

บาปของคนต่างชาติและบาปของชาวยิว มีนักเทววิทยาบางคนพยายามเอา “พระพิโรธของพระเจ้า”

ออกจากข่าวประเสริฐแต่พระพิโรธของพระเจ้าเป็นด้านหนึ่งของพระลักษณะของพระเจ้า

และสำหรับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์พระพิโรธเป็นสิ่งจำเป็น ที่นี้พระพิโรธของพระเจ้าไม่ได้เน้นเพียงการพิพากษาสุดท้ายในอนาคตแต่เน้นการกระทำและผลของพระพิโรธของพระเจ้าที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันพระพิโรธของพระเจ้าที่กำลังมีประสบการณ์อยู่ในปัจจุบันเป็นเพียงการลี้ภัยล่วงหน้าของสิ่งที่จะมาถึงในวันพิพากษาการกระทำบาปที่ทั้งความรู้

“เท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้” (ข้อ 19)อย่างโง่เขลาและมุ่งไปสู่การนอกรีตรูปเคารพเกิดซ้ำในทุกยุคและในทุกคน

ดังนั้นไม่มีใครมีข้อแก้ตัวต่อพระเจ้าได้ (ข้อ20) และทุกคนสมควรได้รับพระพิโรธของพระเจ้า

พระเจ้าทรงสำแดงสิ่งที่สามารถรู้จักพระองค์คือฤทธิ์อำนาจและพระลักษณะพระเจ้า ผ่านสรรพสิ่งในธรรมชาติ ข้อ 21

เน้นความรับผิดชอบของมนุษย์ผู้รู้จักพระเจ้าผ่านการสำแดงตามธรรมชาติที่พระเจ้าทรงแสดง

แม้จะจำกัดแต่ก็เป็นความจริงแต่กลับไม่ถวายคำขอบพระคุณและพระสิริที่สมควรแก่พระองค์

ความคิดของพวกเขาจึงว่างเปล่าและในที่สุดเอนเอียงไปสู่การนอกรีตรูปเคารพ (ข้อ 23)

“ความเชื่อเช่นนี้ไม่ใช่ขั้นเตรียมในการแสวงหาพระเจ้าของมนุษย์ แต่หมายถึงการถอยห่างจากความจริง และกลายเป็น

‘หลักฐานของความเสื่อมทรามร้ายแรงที่สุดของมนุษย์’...กระบวนการอันน่าเศร้าที่มนุษย์ ‘สร้างพระเจ้า’

นี่กำลังดำเนินไปอย่างรวดเร็วในยุคของเราด้วยและคำของเปาโลใช้ได้กับคนที่ทำรูปเคารพจากไม้และหินฉินใด

ก็ใช้ได้กับคนที่ทำเงิน เพศและชื่อเสียงให้เป็นรูปเคารพของตนฉินนั้น” (Douglas, 168) คำว่า “เพราะฉะนั้น” ในข้อ

24นำไปสู่เนื้อหาการพิพากษา คือการตอบสนองของพระเจ้าต่อการปฏิเสธของมนุษย์ พระเจ้าทรง

“ปล่อย”พวกเขาไปตามต้นหาของใจตน คำว่า “ปล่อย” แสดงชัดว่าพระเจ้าทรงมีบทบาทอย่างแข็งขันในฐานะการลงโทษคนบาป โดยปล่อยให้พวกเขาตกเข้าสู่ “วงจรรำกัลลวของบาป” แต่สิ่งนี้ต้องเข้าใจร่วมกับคำอธิบายในเอเฟซัส

4:19คือพวกเขา “ปล่อยตนเองไปสู่ความเสเพล เพื่อทำสิ่งโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ” ข้อ

25ควรมองว่าเป็นการเริ่มประโยคใหม่ ในแง่ข้อ 25 เป็นเหตุผลของข้อ 26

เพราะผู้คน“เอาความจริงของพระเจ้าไปแลกกับความเท็จ” พระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาไปตาม

“ต้นหาอันอับอาย”นี้เป็นรูปแบบเดียวกับข้อ 23 และ 24 ที่ผู้คนเอาพระสิริของพระเจ้าไปแลกกับรูปเคารพตามรูปสิ่งท

รงสร้างพระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาไปตาม “ต้นหาของใจ” “ต้นหาอันอับอาย”หมายถึงความสัมพันธ์ทางเพศระหว่าง

เพศเดียวกันที่ผิดธรรมชาติ ตามที่อธิบายในข้อ 26-27พวกเขาได้รับการตอบแทนสำหรับ “ความผิดพลาด” นั้นแล้ว

นักวิชาการสมัยใหม่บางคนเสนอว่าเปาโลไม่ได้ตำหนิรักร่วมเพศทั่วไป แต่ตำหนิเฉพาะการค้าประเวณีรักร่วมเพศ

อย่างไรก็ตาม เนื้อหานี้“ชัดเจนว่าบรรยายการกระทำรักร่วมเพศว่าเป็นการละเมิดระเบียบการทรงสร้างของพระเจ้าซึ่งเ

ป็นสัญญาณอีกอย่างหนึ่งของการออกห่างจากความรู้และการนอกรีตพระเจ้าแท้” 1 โครินธ์

6:9 กล่าวชัดเจนตามต้นฉบับว่า ทั้ง “ผู้รักร่วมเพศในบาปบาปหญิง”

และ “ผู้ชายรักร่วมเพศ” จะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก ข้อ

28 เป็นคำอธิบายความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างบาปกับการตอบแทนครั้งที่สาม เพราะผู้ที่ไม่ต้องการมีพระเจ้าอยู่ในความคิด คือการนมัสการรูปเคารพพระเจ้าจึงทรงปล่อยพวกเขาไปตาม “จิตใจที่ไร้ค่า” ข้อ

29-31 แจกแจงการกระทำไร้นุชยธรรมและผิดศีลธรรมเป็นผลตามมา “จุดประสงค์ของรายการที่ยาวที่สุดแบบนี้ในพันธสัญญาใหม่ คือเพื่อเผยช่วงกว้างโดยรวมของความชั่วทางสังคมที่กระทำโดย

‘จิตใจที่เสื่อมทราม’ ซึ่งพระเจ้าทรงปล่อยคนบาปไปตามนั้น ความเสียหายที่มนุษย์กระทำต่อมนุษย์ถูกเพิ่มเข้ากับการนมัสการรูปเคารพและพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศทำให้ภาพร่างของเปาโลเกี่ยวกับโลกนอกพระคริสต์ครบถ้วน”

(Douglas, 182) ข้อ 32 ชี้ว่าคนที่ทำความชั่วเหล่านี้รู้ว่าสิ่งที่ตนทำผิด

และเปิดโปงว่าพวกเขาต่อต้านเพียงใดในที่สุดมนุษย์รู้จักพระเจ้าได้อย่างจำกัดแต่ปฏิเสธไม่ได้ผ่านการสำแดงตามธรรมชาติ แต่การสำแดงตามธรรมชาตินั้นเองไม่สามารถนำพวกเขาไปหาพระเจ้าได้ เพราะธรรมชาติของพวกเขาแข็งกระด้างไปแล้ว กล่าวอีกอย่างหนึ่ง การสำแดงตามธรรมชาติเป็นบวกในแง่ที่ทำให้รู้จักพระเจ้าได้ระดับหนึ่ง แต่เป็นลบอย่างสิ้นเชิงในแง่ที่ความรู้นั้นไม่สามารถนำมนุษย์ไปสู่ความรอดได้

บทที่ 2

ชาวยิวมีความรับผิดชอบต่อพระเจ้าเรื่องบาป

โรม 2:1-8

เมื่อเข้าสู่บทที่ 2 คำเรียกเปลี่ยนจากบุรุษที่สามพหูพจน์เป็นบุรุษที่สองเอกพจน์

เพราะใช้รูปแบบวรรณกรรมที่สนทนากับคู่สนทนาสมมุติ หรือ diatribe และคู่สนทนาหลักที่นี่คือชาวยิว

a. ชาวยิวกับการพิพากษาของพระเจ้า

โรม 2:1-16

ในตอนนี เปาโลกล่าวหาว่าชาวยิวเองก็กำลังก่อให้เกิดการพิพากษาและพระพิโรธเดียวกับที่คนต่างชาติได้รับ

พระเจ้าทรงเป็นผู้เที่ยงธรรมและทรงพิพากษา “ตามความจริง” (ข้อ 2)

ชาวยิวเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาที่เชื่อในการทรงอดกลั้นของพระเจ้า แต่ท้ายที่สุด ตาม

“ใจแข็งกระด้างและใจที่ไม่กลับใจ” ของตน (ข้อ 5)

พวกเขาจะได้รับ “การพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า” เหมือนคนต่างชาติ ในข้อ 4

เปาโลชี้ว่าชาวยิวเชื่อในพระกรุณา การทรงอดกลั้น และความอดทนนานของพระเจ้า

แต่การกระทำชั่วที่ไม่กลับใจของพวกเขากลับเป็นการดูหมิ่นพระลักษณะเหล่านั้นของพระเจ้า

ความสัมพันธ์พิเศษกับพระเจ้าไม่อาจเป็นข้อยกเว้นความผิดสำหรับพวกเขาได้ ข้อ 6-11 และ 12-16

อธิบายข้อกล่าวหาก่อนหน้านี้ด้วยคำเรียกบุรุษที่สามพหูพจน์ พระเจ้าจะทรงพิพากษาแต่ละคน “ตามการกระทำของเขา” (ข้อ 6; เทียบ ข้อ 11) และจะตอบแทนผู้ที่ทำดีด้วยพระสิริ เกียรติ ชีวิตนิรันดร์ และสันติสุข (ข้อ 7, 10) แต่จะตอบแทนผู้ที่ทำชั่วด้วยพระพิโรธ ทำให้มีความทุกข์และความเดือดร้อน (ข้อ 8-9) ชาวียิวอาจโต้แย้งว่าตนอยู่ในธรรมบัญญัติของโมเสส จึงอยู่ในตำแหน่งได้เปรียบกว่าคนต่างชาติแต่เปาโลกล่าวว่าสิ่งนั้นไม่มีประโยชน์ใด ๆ “คนที่ทำบาปโดยไม่มีธรรมบัญญัติก็จะพิพากษาโดยไม่มีธรรมบัญญัติและคนที่ทำบาปโดยมีธรรมบัญญัติก็จะถูกพิพากษาโดยธรรมบัญญัติ” (ข้อ 12) สิ่งสำคัญไม่ใช่ว่าครอบครองธรรมบัญญัติหรือไม่ แต่คือได้ทำตามธรรมบัญญัติอย่างครบถ้วนหรือไม่ (ข้อ 13; เทียบดักลาสชี้แจงถูกต้องว่า จุดประสงค์ของเปาโลตรงนี้ไม่ใช่บอกว่า “มนุษย์จะถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมได้อย่างไร” แต่เป็น “การเสนอเกณฑ์ที่ต้องบรรลุหากจะได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรม”) เพราะในความหมายหนึ่งคนต่างชาติก็กล่าวได้ว่ามีธรรมบัญญัติอยู่ในใจของตน (ข้อ 14-15) ในแง่นั้นเปาโลวางชาวียิวและคนต่างชาติไว้บนพื้นเดียวกัน อีกด้านหนึ่งความคิดที่กล่าวหาและแก้ตัวกันอยู่ในมโนธรรมของคนต่างชาติเป็นการคาดการณ์ถึงคำตัดสินที่จะปรากฏในวันพิพากษาสุดท้าย (ข้อ 16)

b. ชีตจำกัดของพันธสัญญา

โรม 2:17-29

ในตอนนี้ เปาโลกลับมาใช้รูปแบบ diatribe อีกครั้ง ที่นี้ชัดเจนว่าคำว่า “เจ้า” บุรุษที่สองเอกพจน์หมายถึงชาวียิว (ข้อ 17) ชาวียิวภูมิใจที่ตนครอบครองและรู้ธรรมบัญญัติ และเชื่อว่าตนเป็นครูและผู้นำ (ข้อ 17-20; เทียบ รายการในข้อเหล่านี้พบในวรรณกรรมยิวสมัยนั้น)

นี่เป็นการยอมรับว่าชาวียิวอยู่ในความสัมพันธ์พันธสัญญากับพระเจ้า แต่การกระทำของพวกเขาเปิดเผยว่าความเชื่อของพวกเขาไม่เพียงไร้ผลโดยสิ้นเชิง แต่ยังทำให้พระเจ้าถูกลบล้างด้วย (ข้อ 21-23)

สิทธิพิเศษของพวกเขาไม่ได้รับประกันความรอดของพวกเขา ตราบใดที่พวกเขาไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ ทั้งสิทธิพิเศษในการครอบครองธรรมบัญญัติและการเข้าสู่หน้ตทางกายก็ไม่มีคุณค่าใด ๆ (ข้อ 25) ในข้อ 25-29

“จุดประสงค์ของเปาโลไม่ได้อยู่ที่การชี้ว่าการเข้าสู่หน้ตมีคุณค่าอย่างไรเกี่ยวกับพันธสัญญา

แต่อยู่ที่การนำการเข้าสู่หน้ตออกจากรายการสิ่งที่ชาวียิวอาจคิดว่าเป็นวิธีได้รับการอภัยโดยอัตโนมัติจากพระพิโรธของพระเจ้า” (Douglas) ดักลาสเห็นว่าในข้อ 29 “การเข้าสู่หน้ตเป็นเรื่องของใจ โดยพระวิญญาณ [en pneuma] ไม่ใช่โดยตัวบทของธรรมบัญญัติ” คำว่า “พระวิญญาณ [pneuma]” หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ กล่าวคือ สิ่งสำคัญที่สุดคือ “การเข้าสู่หน้ตในพระวิญญาณ”

บทที่ 3

c. ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าและการพิพากษาชาวยิว

โรม 3:1-8

เปาโลไม่ได้ปฏิเสธสิทธิพิเศษของชาวยิวในฐานะประชากรที่ทรงเลือก

เพียงแต่ชี้ว่าสิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์ในเรื่องการพิพากษา ชาวยิวกำลังผิดพลาดโดยตีความว่าการที่พระเจ้าผู้สัตย์ซื่อต่อพันธสัญญาทรงรักษาพันธสัญญานั้นหมายถึงพระองค์จะทรงอภัยและช่วยชาวยิวให้รอดเท่านั้น

ดังนั้นเปาโลจึงแก้ไขการตีความผิดของพวกเขา เพราะพระสัญญาของพระเจ้ารวมไม่เพียงพระพร

แต่รวมถึงคำสาปแช่งต่อการไม่เชื่อฟังด้วย พระเจ้าทรงได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้สัตย์ซื่อแม้เมื่อทรงพิพากษา (ข้อ 4)

คำถามเชิงวาทศิลป์ในข้อ 3 อาจเป็นของเปาโลเอง หรือเป็นคำถามที่ถามเปาโล

หรืออาจเป็นคนหนึ่งถามแล้วเปาโลถามกลับ ดักลาสสนับสนุนความเห็นแรก “ความชอบธรรมของพระเจ้า” ในข้อ 5

หมายถึงความสัตย์ซื่อต่อพระลักษณะและพระวาทะของพระเจ้าเอง โดยเฉพาะเมื่อทรงตัดสินบาป ในที่สุด

เปาโลถามและตอบคำถามที่ชาวยิวอาจตั้งขึ้นร่วมกับข้อ 7 คือ ถ้าบาปของชาวยิวท้ายที่สุดทำสิ่งดีโดยเปิดเผย

“ความชอบธรรม/ความสัตย์จริงของพระเจ้า” พระเจ้าควรจะทรงให้อภัยชาวยิวในที่สุด ไม่ใช่ทรงพระพิโรธหรือไม่?

เปาโลตอบทันทีว่า “ไม่เลย” (ข้อ 6) ถ้าเป็นเช่นนั้น คือถ้าพระเจ้าไม่ทรงพิพากษบาป

พระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้าผู้เที่ยงธรรม พระพิโรธของพระเจ้าไม่ใช่ความไม่ชอบธรรมของพระเจ้า

แต่เปิดเผยความยุติธรรมของพระองค์ ผู้ที่คิดว่าตนไม่ควรถูกพิพากษาเพราะบาปของตนท้ายที่สุดเปิดเผยพระสิริของพระเจ้า

หรือความยุติธรรมของพระองค์ และผู้ที่บิดเบือนคำสอนของเปาโลด้วยความคิดเช่นนั้นสมควรถูกลงโทษ (ข้อ

7-8)

มนุษย์ทุกคนมีความผิด

โรม 3:9-20

ในโรม 3:9 เปาโลสรุปคำสอนที่เขาพัฒนามาตั้งแต่ 1:18 โดยประกาศว่ามนุษย์ทุกคน “อยู่ใต้บาป”

จากนั้นเขาวางพันธสัญญาเดิมเพื่อบรรยายความเป็นสากลและความหลากหลายของบาป (ข้อ 10-18; เทียบ สดด

14:1-3, 5:9, 140:3, 10:7, อสย 59:7-8, สดด 36:1)

ข้อ 19-20 ตอนท้ายกล่าวถึงผลของการตกเป็นทาสบาปอย่างถาวร นั่นคือทั้งโลกอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้า

และไม่มีใครสามารถได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า “โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ” เจมส์

ดาร์นตีความ “การประพฤติตามธรรมบัญญัติ”

(3:20) อย่างจำกัดว่าเป็นการรักษาธรรมบัญญัติ/พิธีกรรมในฐานะ “เครื่องหมายยืนยันอัตลักษณ์” และ

“วิธีรักษาอัตลักษณ์”

ของชาวยิว จึงพยายามเข้าใจคำว่า “ไม่อาจได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ”

เพียงเป็นคำเตือนต่อสำนักสิทธิพิเศษของชาวยิวที่พยายามกีดกันคนต่างชาติหรือทำให้คนต่างชาติเป็นยิวในเวลานั้น

แต่การตีความ “การประพฤติตามธรรมบัญญัติ” อย่างจำกัดเช่นนั้นบิดเบือนแก่นของโรมทั้งหมด

ในที่สุด “การประพฤติตามธรรมบัญญัติ” ในข้อ 20 โดยหลักหมายถึงการที่ชาวอียูรียาธรรมบัญญัติเพื่อจะได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรม และในความหมายกว้างกว่านั้น เมื่อเชื่อมกับสำนวนในข้อ 19 ว่า

“ทั้งโลกอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้า” ก็อาจรวมถึง “ความดี”

ทั้งหมดของคนต่างชาติด้วย “‘การประพฤติตามธรรมบัญญัติ’ ไม่เพียงไม่เพียงพอเพราะเป็น

‘การประพฤติตามธรรมบัญญัติ’ เท่านั้น แต่ท้ายที่สุดเพราะเป็น ‘การกระทำ’...

ไม่มีใครมีคุณสมบัติที่จะนั่งร่วมกับพระเจ้าได้ผ่านการกระทำ

เพราะไม่มีใครสามารถทำการกระทำได้ถึงระดับที่จำเป็นต่อการได้รับคุณสมบัตินั้น

ความไร้ความสามารถของมนุษย์ที่จะสอดคล้องกับข้อเรียกร้องของพระเจ้านี้อยู่ใต้แก่นของโรมบทที่ 3

อย่างน้อยในจุดนี้ นักปฏิรูปเข้าใจเปาโลอย่างถูกต้อง” (Douglas, 311)

การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมและความชอบธรรมของพระเจ้า

โรม 3:21-26

“แต่บัดนี้” หมายความว่าเปาโลเข้าสู่ช่วงใหม่ของการอธิบายข่าวประเสริฐ

คือจากยุคเก่าที่บาปครอบงำไปสู่ยุคใหม่แห่งความรอด บัดนี้ “ความชอบธรรมของพระเจ้า” ได้ปรากฏแล้ว ที่นี้

“ความชอบธรรมของพระเจ้า” (ข้อ 21, 22) คือ “พระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงทำให้เป็นคนชอบธรรม” (1:17)

วิธีที่ความชอบธรรมของพระเจ้านี้ถูกนำมาใช้กับแต่ละคนมีเพียงความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น (ข้อ 22)

สิ่งนี้ใช้กับทั้งชาวยิวและคนต่างชาติอย่างไม่เลือกหน้า เพราะทุกคนทำบาป (ข้อ 23)

และอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้า (ข้อ 19)

ทุกคนจึงต้องการความชอบธรรมของพระเจ้า คำว่า “โดยพระคุณโดยไม่คิดมูลค่า” และ “โดยการไถ่” ในข้อ 24

หมายถึงรูปแบบของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม คือความชอบธรรมที่มอบให้โดยไม่มีค่าความชอบ

และวิธีการของการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม คือการปล่อยเป็นอิสระผ่านการจ่ายราคา ข้อ 25-26

พิสูจน์ว่าพระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้เริ่มกระบวนการไถ่อย่างเป็นฝ่ายริเริ่ม เพื่อสำแดง

“ความชอบธรรม/ความยุติธรรมของพระองค์” และเพื่อทรงนับผู้ที่เชื่อในพระเยซูว่าเป็นคนชอบธรรม พระองค์จึงทรง

“ตั้ง” พระเยซูไว้เป็น “เครื่องบูชาไถ่บาป/พระที่นั่งกรุณา/เครื่องบูชาลบล้าง [hilastērion]” คำว่า

“เพราะทรงอดกลั้นต่อบาปที่ทำไว้ก่อน” ในข้อ 25 หมายความว่า พระเจ้าทรง “ชะลอ”

การลงโทษที่สมควรแก่บาปที่ทำไว้ในพันธสัญญาเดิม เพื่อให้คนบาปยืนต่อหน้าพระเจ้าได้ ทั้งที่พวกเขายังไม่ได้

“ตอบสนอง” เจื่อนใจที่ความยุติธรรมบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงเรียกร้องอย่างแท้จริง (Douglas, 340)

“โดยความเชื่อเท่านั้น”

โรม 3:27-25

ดักลาส มู พบโครงสร้างคู่ขนานในสองตอน คือ 3:27-30 และ 4:1-17

บทที่ 4

อับราฮัมไม่มีสิ่งใดจะโอ้อวด

โรม 4:1-2

... การที่มนุษย์ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมเป็นโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการประพฤติตามธรรมบัญญัติ

... เพราะอับราฮัมได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการกระทำ

โรม 4:3-8

ทั้งผู้เข้าสู่หนัดและผู้ไม่เข้าสู่หนัดถูกรวมเป็นหนึ่งภายใต้พระเจ้าองค์เดียวโดยความเชื่อ (3:29-30)

ทั้งผู้เข้าสู่หนัดและผู้ไม่เข้าสู่หนัดถูกรวมเป็นลูกหลานของอับราฮัมโดยความเชื่อ (4:9-17)

บทที่ 3

a. “โดยความเชื่อเท่านั้น”: การประกาศหัวข้อ

โรม 3:27-31

ความจริงที่ว่าได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมไม่ได้มาจากการประพฤติตามธรรมบัญญัติ

แต่มาจากความเชื่อเท่านั้น หรือกฎแห่งความเชื่อ ทำให้ไม่มีใคร โดยเฉพาะชาวยิว สามารถโอ้อวดได้

“กฎแห่งความเชื่อ” ทำงานเหมือนกันกับทั้งผู้เข้าสู่หนัดและผู้ไม่เข้าสู่หนัดโดยไม่เลือกหน้า เจมส์

ดันน์เสนอว่าความแตกต่างระหว่าง “การกระทำ/กฎแห่งการกระทำ”

กับ “กฎแห่งความเชื่อ [nomos]” ในข้อ 27-28 เป็นความแตกต่างระหว่างมุมมองต่อธรรมบัญญัติที่

“เครื่องหมายแสดงอัตลักษณ์” ของชาวยิวโดดเด่น กับมุมมองต่อธรรมบัญญัติจากมุมมองของความเชื่อที่เปิดประตูแก่คนต่าง

ชาติ (Douglas, 353) และเห็นว่าเปาโลชี้ว่ามุมมองต่อธรรมบัญญัติของโมเสสต้องเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตาม

เนื้อหานี้เปรียบเทียบ “การประพฤติตามธรรมบัญญัติ”

กับความเชื่อ “นอกเหนือธรรมบัญญัติ” (ข้อ 21) อย่างชัดเจน ดังนั้นจึงกล่าวว่าไม่มีสิ่งใดให้ออ้อวดในเรื่องการได้รับการ

นับว่าเป็นคนชอบธรรม

การเน้น “พระเจ้าองค์เดียว” ในข้อ 29-30 ยืนยันว่า การเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการกระทำเท่านั้น คือทางที่ทุกคนเข้าหาพระเจ้าได้ การตีความคำในข้อ 31 ที่ว่า “ความเชื่อตั้งธรรมบัญญัติให้มั่นคง” แบ่งได้ใหญ่ ๆ สามแบบ

(1) ธรรมบัญญัติเน้นความเชื่อ และเมื่อเน้นความเชื่อ ก็ยืนยัน “หน้าที่ในการเป็นพยาน”

ของธรรมบัญญัติในที่สุด ความเห็นนี้ได้รับการสนับสนุนมากที่สุด แต่ถ้าตีความเช่นนี้ถูก เปาโลคงเขียนว่า “ธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะ” หรือ “พระคัมภีร์”

(2) ความเชื่อตั้งมั่นบทบาทของธรรมบัญญัติที่กล่าวโทษและเตรียมทางให้พระคริสต์เสด็จมา

บทบาทของธรรมบัญญัติเช่นนี้เป็นพระคัมภีร์ แต่ไม่เข้ากับบริบทปัจจุบัน (3)

ความเชื่อตั้งธรรมบัญญัติในฐานะพระบัญชาให้มั่นคง กล่าวคือ

ธรรมบัญญัติสำเร็จในชีวิตของธรรมิกชนโดยความเชื่อในพระคริสต์ (เทียบ 8:4)

บทที่ 4

b. “โดยความเชื่อเท่านั้น”: ขยายความโดยเชื่อมกับอับราฮัม

โรม 4:1-25

ที่นี้เปาโลอ้างปฐมกาล 15:5-6 และเน้นว่าแม้อับราฮัมก็ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ไม่ใช่โดยการกระทำ (ข้อ 3, 9, 13, 20-22) อีกทั้งเขาเชื่อว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นก่อน “การเข้าสู่หนัด” ของอับราฮัม

และก่อนธรรมบัญญัติจะถูกประทาน ดังนั้นอับราฮัมจึงสามารถเป็นบิดาของผู้เชื่อทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ

อีกด้านหนึ่ง เปาโลอ้างบทเพลงสดุดีของดาวิด และเน้นความสุขของคนที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นคนชอบธรรมผ่าน

“การปกปิดบาป” (ข้อ 7) ไม่ใช่ผ่านการกระทำ เพื่อให้พระคุณแห่งความรอดที่มอบให้โดยไม่คิดมูลค่าผ่านความเชื่อโดดเด่นขึ้น เพื่อแสดงความแตกต่างชัดเจนระหว่างการกระทำกับความเชื่อ

เปาโลเน้นว่าการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมและความรอด หรือ “การเป็นทนาย” (ข้อ 13-16)

ถูกประทานผ่านความเชื่อ ไม่ใช่ธรรมบัญญัติ เพื่อให้เป็นเรื่องของพระคุณ (ข้อ 16)

คำที่ว่าพระเจ้าทรงนับความเชื่อของอับราฮัมเป็นความชอบธรรม (ข้อ 3) ไม่ได้หมายความว่า “ความเชื่อ”

ของอับราฮัมถูกนับเป็น “การกระทำ” ที่ควรได้รับรางวัลในฐานะการเชื่อฟังต่อพระเจ้า เหมือนผู้ที่มีความยิบบางคน

(เทียบ ข้อ 4-5) แต่หมายความว่าเมื่ออับราฮัมเชื่อ พระเจ้าทรงมอบ “ความชอบธรรมอย่างหนึ่งที่เดิมเขาไม่มี”

คือสถานะของความชอบธรรมแก่เขา เพราะความเชื่อของอับราฮัม บาปของอับราฮัมจึงถูกปกปิด (เทียบ ข้อ 7-8)

“การถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเป็นของประทานให้เปล่า ไม่ใช่ค่าจ้างที่มนุษย์ทำงานแล้วสมควรได้รับ” (Douglas, 370)

อับราฮัมเชื่อพระเจ้าในฐานะ “ผู้ทรงให้คนตายเป็นขึ้น และทรงเรียกสิ่งที่ไม่มีให้มีขึ้น” (ข้อ 17)

สำนวนนี้สะท้อนเหตุการณ์ที่พระเจ้าทรงให้ “หลายประชาชาติ” เกิดผ่านร่างกายของอับราฮัมที่ “เหมือนตายแล้ว”

(เทียบ ฮบ 11:12) และกรรมของซาร่าห์ (ข้อ 18-19) เนื้อหาความเชื่อของอับราฮัมในข้อ 17 ไขกับผู้ที่เชื่อทุกคนในวันนี้เช่นเดียวกัน (ข้อ 24-25) กล่าวคือ ผู้เชื่อทุกคนเชื่อพระเจ้าผู้ทรงให้คนตาย คือพระเยซู เป็นขึ้นและทรงเรียกผู้ไร่วิตเข้าสู่ชีวิต ข้อ 25 แสดงความเชื่อมโยงทางเทววิทยาระหว่างการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูกับการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมของเรา การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู “รับรองพระคริสต์และปลดปล่อยพระองค์จากอำนาจของบาปอย่างถาวรจึงจัดเตรียมฤทธิ์อำนาจต่อเนื่องที่ทำให้ผู้เชื่อมีชัยชนะบาปผ่านการรวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์” (Douglas, 405)

III. ความมั่นใจที่ชาวประเสริฐประสบ: ความหวังแห่งความรอด (5:1- 8:39)

ดักลาส มู เห็นตอนนี้เป็นโครงสร้างไว้ดังนี้

A 5:1-11 ความมั่นใจในพระสิริอนาคต

B 5:12-21 พบฐานของความมั่นใจนี้ในพระราชกิจของพระคริสต์

C 6:1-23 ปัญหาของบาป

C□ 7:1-25 ปัญหาของธรรมบัญญัติ B□ 8:1-17 พบฐานของความมั่นใจในพระราชกิจของพระคริสต์ที่พระวิญญาณทรงเป็นศูนย์กลาง A□ 8:18-39 ความมั่นใจในพระสิริอนาคต

บทที่ 5

คำขึ้นต้นของบทที่ 5 สรุปคำสอนในบทที่ 1-4: “เมื่อเราได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว”

โรม 5:1

เปาโลกล่าวถึงการประกาศว่าถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมในรูปอดีตกาล จึงเสนอว่าการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมเป็น “การกระทำที่สำเร็จครั้งเดียวเพื่อทั้งหมด” ในฐานะผู้ที่ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรม เราจึงได้รับสิทธิพิเศษที่จะอยู่ในความสัมพันธ์แห่งสันติสุข (ชาลอมในภาษาฮีบรู) และการคืนดีกับพระเจ้า จากเดิมที่เป็นศัตรูกับพระองค์ (ข้อ 10)

“ชาลอม” นี้เป็นคำที่ผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมใช้เป็นพิเศษเพื่ออธิบายความรอดที่พระเจ้าจะทรงนำมาให้ใน “วันสุดท้าย” (เทียบ อสค 34:25, อสย 52:7, 54:10) และได้รับมาโดยทางการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของพระเยซูคริสต์เท่านั้น (ข้อ 6, 8, 10) โดยทางพระคริสต์ เราได้เข้าสู่ “พระคุณนี้ที่เราเย็นอยู่ด้วยความเชื่อ”

และได้ออวดและชื่นชมยินดีในพระเจ้า (ข้อ 2, 3, 11) เรื่องความทุกข์ยากในข้อ 3

แสดงให้เห็นว่ามีการโจมตีจากฝ่ายตรงข้ามของเปาโลอยู่เบื้องหลังในเวลานั้นว่า

“คนที่มีสันติสุขกับพระเจ้าทำไมจึงต้องเผชิญความยากจน การข่มเหง และความลำบากนานาชนิด?”

เปาโลยืนยันว่าแม้อยู่ท่ามกลางความทุกข์ยาก ผู้เชื่อก็ยังชื่นชมยินดีและเกิดความทรงมหาดปณแห่งความหวัง (ข้อ 4)

“ความทุกข์ไม่เพียงไม่อาจลบล้างความเป็นจริงของพระพรเหล่านี้เท่านั้นแต่ความทุกข์เองกลับเป็นโอกาสที่ควรโอ้อวดและชื่นชมยินดี! ผู้เชื่อไม่เพียงต้องโอ้อวด ‘ใน’ ความหวังแห่งพระสิริของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังต้องโอ้อวด ‘แม้เมื่อเผชิญ’ ความทุกข์ยากด้วยหมายความว่าเราไม่เพียงสามารถมีชัย ‘ท่ามกลาง’ ความทุกข์ยาก แต่ยังสามารถมีชัย ‘ต่อ’ ความทุกข์ยากนั่นเองกล่าวคือ เราเห็นความทุกข์ยากเป็นหลักฐานที่ยืนยันว่าสถานะของเราได้รับการฟื้นฟูแล้ว” (Douglas, 422) ข้อ 5 กล่าวว่า “ความรักของพระเจ้า” ได้ถูกทดลองในใจของผู้เชื่อโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ความรักของพระเจ้านี้ได้รับการยืนยันโดยการที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา ผู้ซึ่งอ่อนกำลัง ไร้ความยำเกรงพระเจ้าและเป็นคนบาป (ข้อ 6, 8) เพราะความรักนี้ ผู้เชื่อจะไม่ต้องอับอายในความหวัง (ข้อ 5ก; เทียบ สดด 22:6, 25:3, 20, อสย 28:16) เกี่ยวกับคำว่า “ตามเวลากำหนด” (at just the right time) ในข้อ 6 จอห์น เมอร์เรย์ (John Murray) เข้าใจว่าเป็น “เวลาสุดท้ายเชิงอวสานวิทยาที่พระเจ้าทรงเข้ามาแทรกแซงในพระคริสต์”

ส่วนดักลาส มู ติดตาม Kasemann และเห็นว่าควรเข้าใจว่า “ในเวลานั้นเองที่เรายังอ่อนกำลังอยู่” ข้อ 9-10 กล่าวย้ำใจความของข้อ 1-8 ทั้งหมดในรูปคู่ขนาน ข้อเหล่านี้ใช้รูปแบบการให้เหตุผลแบบจากสิ่งใหญ่ไปสู่สิ่งเล็ก กล่าวคือ ถ้าพระเจ้าได้ทรงทำสิ่งที่ยากที่สุดแล้ว คือทรงทำให้ผู้ที่เป็ศัตรูคืนดีกับพระองค์โดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ก็ยิ่งแน่นอนว่าพระองค์จะทรงทำสิ่งที่ง่ายกว่า คือช่วยพวกเขาให้พ้นจากพระพิโรธในวาระสุดท้ายได้ อีกทั้งข้อเหล่านี้ยังบ่งชี้อย่างหนักแน่นว่าสถานะของผู้ที่ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมได้รับการรับรองจนถึงที่สุด

พระคุณและชีวิตครอบครองเป็นกษัตริย์

โรม 5:12-21

ตอนนี้บอกเหตุผลว่าทำไมผู้ที่ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมและคืนดีกับพระเจ้าจึงมั่นใจได้ว่าจะได้รับความรอดสุดท้ายและมีส่วนในพระสิริของพระเจ้า เหตุผลคือ การกระทำแห่งการเชื่อฟัง (ความชอบธรรม) ของพระคริสต์และผลของการกระทำนั้นได้อาชนะการกระทำแห่งการไม่เชื่อฟัง (บาป) ของอาดัมและผลของมันอย่างสมบูรณ์ จึงรับประกันชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่อยู่ “ในพระคริสต์” เพราะบาปของคนคนเดียว คืออาดัม ความตายจึงเข้ามาในโลก และด้วยเหตุที่ทุกคนทำบาปเช่นนี้ ความตายจึงมาถึงทุกคน (ข้อ 12) สำนวนในข้อ 12 ที่ว่า “ทุกคนทำบาป” ควรเข้าใจในลักษณะ “นิติบุคคล” หรือ “ตัวแทน” บางอย่าง คือทุกคนทำบาป “ร่วมกันใน”

อาดัม (เทียบ 1คร 15:22 “ในอาดัม ทุกคนก็ตาย”) การตีความนี้ได้รับการสนับสนุนจากนักวิชาการจำนวนมาก และสอดคล้องกับการตีความข้อถัดไป (ข้อ 15-19) อย่างดี เช่น “เพราะการละเมิดของคนคนเดียว คนจำนวนมากจึงตาย” (ข้อ 15), “การพิพากษาจากการละเมิดครั้งเดียวก็นำไปสู่การลงโทษ” (ข้อ 16), “เพราะการละเมิดของคนคนเดียว ความตายจึงครอบครองเป็นกษัตริย์”

(ข้อ 17), “เพราะการละเมิดของคนคนเดียว ทุกคนจึงถูกลงโทษ” (ข้อ 18) ข้อ 13-14 ยืนยันว่าแม้ก่อนธรรมบัญญัติจะถูกประทานผ่านโมเสส บาปก็มีอยู่แล้ว และเพราะบาปนี้

ความตายจึงครอบครองเป็นกษัตริย์แม้ในยุคก่อนโมเสส เมื่อข้อ 14 กล่าวว่า “อาดัมเป็นแบบอย่าง (แบบเล็งถึง) ของผู้ที่เสด็จมา” คำว่าแบบอย่าง (type)

หมายถึงบุคคล สถาบัน หรือเหตุการณ์ในพันธสัญญาเดิมที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้ทำหน้าที่ล่วงหน้าเพื่อชี้ถึงยุคสุดท้ายที่เปิดขึ้นโดยพระคริสต์ ข้อ 15-21 อธิบายความสัมพันธ์เชิงแบบอย่างระหว่างอาดัมกับพระคริสต์

จุดร่วมของอาดัมและพระคริสต์คือ ในฐานะตัวแทน การกระทำของแต่ละฝ่ายส่งผลอย่างเด็ดขาดต่อผู้ที่ “เป็นของ”

ตน จุดต่างคือ อาดัมนำการลงโทษและความตายมาสู่ผู้ที่ “เป็นของ” เขา

แต่พระคริสต์นำการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมและชีวิตมาให้ เหตุที่เกิดผลตรงกันข้ามเช่นนี้ก็เพราะการกระทำของทั้งสองตรงกันข้ามกัน อาดัมไม่เชื่อฟัง (ละเมิด) แต่พระคริสต์ทรงเชื่อฟัง (การกระทำอันชอบธรรม)

การใช้คำอย่างพระคุณ ของประทาน และของประทานฝ่ายพระคุณซ้ำ ๆ

แสดงให้เห็นว่าเปาโลต้องการเน้นพระคุณที่พระเจ้าประทานให้โดยไม่คิดมูลค่ามากเพียงใด ข้อ 18

สรุปตอนนี้และกล่าวการเปรียบเทียบที่สมบูรณ์ระหว่างอาดัมกับพระคริสต์ว่า “เพราะการละเมิดของ [อาดัม] คนเดียว

‘ทุกคน’ จึงถูกลงโทษฉันใด เพราะการกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวของ [พระคริสต์] ‘ทุกคน’ [ที่รับของประทาน]

ก็ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมและได้ชีวิตฉันนั้น” ข้อ 19 เป็นการขยายความข้อ 18 สำนวน

“จะเป็นคนชอบธรรม” (ข้อ 19) เป็นคำในเชิงศาล ไม่ใช่คำในเชิงศีลธรรม

อีกทั้งกาลอนาคตไม่ได้เล็งถึงการประกาศครั้งสุดท้ายในการพิพากษาครั้งสุดท้ายมากเท่ากับเล็งถึง

“การกระทำที่ทำให้เป็นคนชอบธรรมซึ่งเกิดขึ้นต่อเนื่อง” ในข้อ 20 เปาโลเน้นบทบาทด้านลบของธรรมชาติ

จุดประสงค์ของธรรมชาติคือทำให้ความร้ายแรงของการละเมิดเด่นชัดขึ้น (เทียบ กท 3:19)

“แต่แน่นอนว่าจุดประสงค์ด้านลบของธรรมชาติไม่ใช่พระวาระสุดท้ายของพระเจ้า

ในที่สุดธรรมชาติยังคงเป็นพระบัญญัติของพระเจ้าที่ประทานแก่ อิสราเอล

ในฐานะของประทานที่มีบทบาทเชิงบวกในประวัติศาสตร์แห่งความรอด” (Douglas, 482) “ที่ใดบาปเพิ่มมากขึ้น

พระคุณก็ยิ่งเพิ่มทวีมากขึ้น” (ข้อ 20) โดยสิ่งนี้ พระคุณจึง “ครอบครองเป็นกษัตริย์” ในชีวิตของผู้เชื่อ (ข้อ 21)

เปาโลจะอธิบายเรื่องการปกครองของพระคุณอย่างละเอียดในตอนต่อไป โดยเฉพาะใน 6:15-23

บทที่ 6

ตายต่อบาปโดยรวมเป็นหนึ่งในพระคริสต์

โรม 6:1-14

ในข้อ 1 เปาโลยกคำถามที่ฝ่ายต่อต้านชาวประเสริฐน่าจะตั้งขึ้นโดยตรงว่า

“เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มมากขึ้นหรือ?” คำตอบชัดเจนว่า “เป็นไปได้!” คำว่า “ตายต่อบาป”

หมายถึงตายโดยขาดจากบาป และความตายนี้หมายถึงการแยกออกจากอำนาจของบาปอย่างเด็ดขาด (เทียบ ข้อ 6, 9,

14)

ตลอดบทที่ 6 บาปถูกทำให้เหมือนบุคคล คือเป็นอำนาจที่ครอบงำมนุษย์ คำว่า “มีชีวิตอยู่ในบาป” (ข้อ 2) หมายถึงดำเนินชีวิตด้วยการทำบาปเป็นนิสัย และคริสเตียนเราไม่อาจดำเนินอยู่ในรูปแบบชีวิตเช่นนั้นอีกต่อไป “การมีชีวิตอยู่ในบาปไม่อาจเข้ากันได้กับการดำเนินชีวิตเป็นคริสเตียน และไม่อาจเป็นสภาพาวรของคริสเตียนได้” แต่ยังคงเป็นภัยคุกคามจริงอย่างหนึ่ง สิ่งนี้เองที่เปาโลเตือนเราให้ระวังในข้อ 2 อย่างไรก็ตาม... เหตุที่เราสามารถคาดหวังได้ว่าจะไม่รับใช้บาปเป็นนายอีกต่อไป ก็เพราะโดยการกระทำที่พระเจ้าทรงทำในพระคริสต์ เราได้รับการช่วยกู้จากอำนาจของบาปแล้ว คำสั่งว่า ‘เจ้าจงทำ’ จะเป็นเพียงข้อเรียกร้องว่างเปล่าที่ทำให้หมดหวัง หากไม่มีคำบอกเล่าในรูปบ่งบอกว่า ‘เจ้าได้ทำแล้ว’ (Douglas, 496) “การรับบัพติศมา” ในข้อ 3-4 ไม่ใช่ถ้อยคำเปรียบเทียบที่หมายถึงการรวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์หรือบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ แต่หมายถึงบัพติศมาด้วยน้ำ สำหรับคำว่า “เข้าใน [eis] พระเยซูคริสต์” มีทั้งความเห็นว่าเป็นคำย่อของ “ในพระนามของพระเยซูคริสต์” (Beasley-Murray) และความเห็นว่าเป็นความหมายเชิงพื้นที่ คือการรวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ (Murray, Ridderbos) ดักลาสสนับสนุนความเห็นหลัง (เทียบ กท 3:27, รม 6:5) การตีความสำนวน “ถูกฝังไว้กับพระคริสต์” แบ่งได้ใหญ่ ๆ สามแบบ คือ

- (1) เข้าใจเป็นอุปมาเกี่ยวกับการย้ายจากชีวิตเก่าไปสู่ชีวิตใหม่
- (2) เห็นด้วยกับความเห็นแรกและเข้าใจว่าบัพติศมาเป็นสื่อกลางของการตัดขาดจากชีวิตเก่า
- (3) เห็นว่าผู้เชื่อมีส่วน “รวม” ในการที่พระคริสต์ทรงถูกฝัง (เทียบ คส 2:12; ดักลาสสนับสนุนความเห็นที่สามนี้) บัดนี้ผู้ที่รับบัพติศมาเข้าในพระคริสต์จึงรวมเป็นหนึ่งกับการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ และดำเนินในชีวิตใหม่ (ข้อ 4-5, 8; เทียบ ดักลาส มู ชี้ว่าในข้อ 5 สำนวนอนาคต “จะได้ร่วมกับพระองค์ในการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ด้วย” มีด้านที่ชี้ถึงการเป็นขึ้นจากตายทางกายของผู้เชื่อ) ทั้งนี้เพื่อให้นมนุษย์เก่า (กายแห่งบาป) ตาย และไม่ดำเนินอยู่ในบาปอีก ผู้ที่ตายกับพระคริสต์ได้พ้นจากอำนาจของบาปแล้ว (ข้อ 6-7) ในข้อ 6 “กายแห่งบาป” ไม่ได้หมายถึงเนื้อหนัง (ตามข้อเสนอของ Gundry) แต่หมายถึง “ตัวตนทั้งหมดของเราที่สามารถสัมพันธ์กับโลกที่อยู่รอบตัวเรา”

ตามคำอธิบายของดักลาส (เทียบ “กายที่ต้องตาย” ในข้อ 12 ก็เช่นเดียวกัน) ข้อ 9-10 เน้นความหมายที่การเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์มีต่อพระคริสต์เอง เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงตายต่อบาปและทรงดำรงอยู่เพื่อพระสิริของพระเจ้า คริสเตียนก็ต้องถือว่าตนตายต่อบาป ไม่ติดตามต้นหาของตนเอง แต่ดำรงอยู่เพื่อพระเจ้า (ข้อ 11-13)

วลี “ในพระเยซูคริสต์” ในข้อ 11 บอกเราว่าชีวิตใหม่เป็นไปได้เฉพาะในการรวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์เท่านั้น คำสั่งในข้อ 12-13 จะไม่มีความหมายหากไม่มีรูปบ่งบอกในข้อ 14 ว่า “บาปจะไม่มีอำนาจเหนือท่านทั้งหลาย เพราะท่านไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ”

ดักลาสเห็นว่า “อวัยวะ” ในข้อ 13 หมายถึง “ความสามารถตามธรรมชาติ” แต่เมื่อดูประโยคตรงข้ามที่ตามมาว่าให้ “ถวายเป็นตัวของท่านเอง” แต่พระเจ้า ก็ควรเห็นว่าอวัยวะเป็นสำนวนแทนตัวตนทั้งหมดของคนคนหนึ่งด้วย ในข้อ 14

การตรึงกันข้ามระหว่าง “ธรรมเนียมปฏิบัติ [nomos]” กับ “พระคุณ”

แสดงถึงการตรึงกันข้ามของ “อำนาจหรือเขตแดนในประวัติศาสตร์แห่งความรอด”

(เทียบ 1คร 15:56) ดักลาสสรุปตอนนี้ด้วยประโยคต่อไปนี้ “เปาโลใช้ความสอดคล้องของกาลเวลาในตอนนี้อย่างชัดเจนเพื่อให้ชัดเจนว่า เราสามารถดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ได้ก็ต่อเมื่อเราถือเอาประโยชน์ที่มาจากความร่วมมือหนึ่งกับพระคริสต์เป็นของตนเองเท่านั้น แต่เพราะมีความสอดคล้องของกาลเวลา เขายังเน้นด้วยว่า

การดำเนินชีวิตบริสุทธิ์แตกต่างจากสิ่งที่เราได้รับจากการร่วมมือหนึ่งกับพระคริสต์ (แม้ไม่ได้แยกขาดจากกัน)

และถ้าเราไม่ถือเอาและไม่ทำให้ชีวิตใหม่ที่พระเจ้าประทานแก่เราทำงานอยู่เสมอ

ความบริสุทธิ์แห่งชีวิตก็อาจถูกทำให้หายใจไม่ออกได้” (หน้า 539)

ได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจของบาปเพื่อรับใช้ความชอบธรรม

โรม 6:15-23

คำถามในข้อ 15 เหมือนข้อ 1 คือ พระคุณของพระเจ้าจะกลายเป็นสาเหตุของบาปหรือไม่

และคำตอบก็เป็นการปฏิเสธอย่างหนักแน่นเช่นกันว่า “เป็นไปได้!” ชาวียคงคิดว่า หากมนุษย์ไม่ได้อยู่ “ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ” (ข้อ 14, 15)

ก็ย่อมหลีกเลี่ยงความไร้ระเบียบไม่ได้ แต่ในตอนนีเปาโลเน้นว่า

พระคุณของพระเจ้าไม่ได้มีเพียงอำนาจที่ปลดปล่อยเท่านั้น แต่ยังมี “อำนาจที่ทำให้สังกัดรับใช้”

ด้วย กล่าวคือ คริสเตียนทุกคนไม่เพียงได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของบาปเท่านั้น

แต่ยังได้เป็นทาสของการเชื่อฟัง ทาสของความชอบธรรม และทาสของพระเจ้าแล้ว (ข้อ 16-18, 22; เทียบ ในข้อ 18,

22 คำกริยา “ได้รับการปลดปล่อย” และ “ได้เป็นทาส” เป็นรูปถูกกระทำ แสดงว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่ม)

ไม่มีพื้นที่ตรงกลาง มนุษย์เชื่อฟังผู้ใด ก็เป็นทาสของผู้ที่ตนเชื่อฟังนั้น (ข้อ 16) เมื่อเป็นทาสของบาป

เขาเคยมอบอวัยวะให้กับความโสโครกและการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติจนนำไปสู่ความตาย (ข้อ 19, 21)

แต่บัดนี้ผู้ที่เปาโลเป็นทาสของพระเจ้าเกิดผลที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์ และนำไปสู่ความชอบธรรม (ข้อ 16,

“ความชอบธรรมทางศีลธรรม”) กับชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 22) เพราะฉะนั้นเปาโลจึงสั่งธรรมิกชนในคริสตจักรโรมว่า

จงมอบตัว “เป็นทาสของความชอบธรรมเพื่อไปสู่ความบริสุทธิ์”

ตามข้อ 19 “เหตุที่เราสามารถเป็นทาสของความชอบธรรม และจำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น

ก็เพราะพระเจ้าทรงปลดปล่อยเราจากบาปและทรงทำให้เราเป็นทาสของความชอบธรรมแล้ว ‘คำสั่ง’ นี้เกิดจาก

‘คำบอกเล่า’ และสะท้อน ‘คำบอกเล่า’ นั้น” (Douglas, 558)

ข้อ 23 เป็นจุดสูงสุดของบทที่ 6 ทั้งหมด ความตายซึ่งเป็นโทษที่บาปเก็บเกี่ยวได้ถูกกล่าวเป็นคำจ้อง

เพราะเป็นสิ่งที่สมควรได้รับ และถูกนำมาเปรียบต่างกับชีวิตซึ่งเป็นของประทานที่พระเจ้าประทานให้โดยไม่คิดมูลค่า

บทที่ 7

ได้รับการปลดปล่อยจากกรรมบัญญัติและรวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์

โรม 7:1-6

ตอนนี้บรรจใจความสำคัญของบทที่ 7 ข้อ 2-3 ใช้ความสัมพันธ์สมรสเป็นตัวอย่างของหลักทั่วไปในข้อ 1 ว่า

“ความตายปลดปล่อยมนุษย์จากกรรมบัญญัติ” หากสามีตาย ภรรยาก็เป็นอิสระจาก

“กฎที่ว่าถ้ามีความสัมพันธ์กับชายอื่นก็เป็นการล่วงประเวณี” (ข้อ 2-3)

หลักนี้ใช้กับประสบการณ์ของคริสเตียนเช่นเดียวกัน บัดนี้คริสเตียนได้ถูกทำให้ตายต่อกรรมบัญญัติที่เคยผูกมัดอยู่

จึงสามารถเข้าสู่ความสัมพันธ์ใหม่กับพระเจ้าได้ (ข้อ 4; เทียบ รายละเอียดของอุปมาในข้อ 2-3

ไม่ได้สมมาตรกับการประยุกต์ในข้อ 4 อย่างเป๊ะ ๆ น่าจะเป็นเพราะเปาโลต้องการกล่าวใจความเดียวว่า

เมื่อมีความตาย ความสัมพันธ์กับกรรมบัญญัติก็ถูกตัดขาด)

ดังนั้นคริสเตียนจึงหลุดพ้นจากชีวิตที่ถูกผูกไว้กับกรรมบัญญัติและเกิดผลแห่งความตาย แล้วมารับใช้พระเจ้า (ข้อ 5-6)

ในข้อ 5 เปาโลกล่าวว่า “ต้นหาที่เป็นบาป” เกิดขึ้น “โดยกรรมบัญญัติ” ซึ่งสะท้อนโรม 3:20, 4:15,

5:20 ความตรงกันข้ามในข้อ 6 ระหว่าง “ความใหม่แห่งพระวิญญาณ” กับ “ความเก่าแห่งตัวอักษรของกรรมบัญญัติ”

คือความตรงกันข้ามระหว่างพันธสัญญาเดิม (ยุคเดิม) กับพันธสัญญาใหม่ (ยุคใหม่) เมื่อกล่าวว่าเป็นจาก

“อำนาจผูกมัดหรืออำนาจปกครองของกรรมบัญญัติ”

สิ่งที่ไม่ควรเข้าใจผิดคือ ไม่ได้หมายความว่ากรรมบัญญัติไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับชีวิตของผู้เชื่ออีกต่อไป (เทียบ

หัวข้อนี้จะอธิบายละเอียดมากขึ้นในภายหลัง เช่น 13:8-10)

เป็นต้น

ประวัติศาสตร์และประสบการณ์ของชาวยิวที่อยู่ใต้กรรมบัญญัติ

โรม 7:7-25

ตอนนี้อธิบายสภาพที่ “ต้นหาบาปซึ่งเกิดโดยกรรมบัญญัติกำลังทำงานอยู่ในอวัยวะของเรา” (ข้อ 5)

และสภาพของการรับใช้ด้วย “ความเก่าแห่งตัวอักษรของกรรมบัญญัติ” (ข้อ 6) อีกทั้งตอนนี้ยังให้คำตอบด้วยว่า

“กรรมบัญญัติอันดี” ของพระเจ้ากลายเป็นเครื่องมือของบาปและความตายได้อย่างไร ในประวัติศาสตร์การตีความ มีความเห็นแตกต่างกันมากเกี่ยวกับตัวตนของ “ข้าพเจ้า”

ที่ปรากฏในตอนนี้ (เช่น เปาโลเอง อาดัม อิสราเอล มนุษย์ทั่วไป เป็นต้น) แต่ดักลาสเห็นว่า “ข้าพเจ้า” คือ

“เปาโลเองในฐานะที่รวมเป็นหนึ่งกับอิสราเอล” (เทียบ โดยเฉพาะเขาเห็นว่าสำนวนในข้อ 9 “เมื่อพระบัญญัติมาถึง”

หมายถึงการประทานกรรมบัญญัติที่ภูเขาซีนาย)

อย่างไรก็ตาม เขาเห็นว่าหัวข้อศูนย์กลางของตอนนี้ไม่ใช่ธรรมชาติมนุษย์หรือมานุษยวิทยา แต่เป็นธรรมชาติของโมเสส และยืนยันว่าไม่ว่าตัวตนของ “ข้าพเจ้า” จะเป็นใคร ใจความหลักก็ไม่เปลี่ยน

ก. การมาถึงของธรรมบัญญัติ

โรม 7:7-12

ในตอนย่อนี้ เปาโลแสดงให้เห็นว่าบาปใช้ธรรมบัญญัติอย่างไรเพื่อ นำความตายมา เดิมทีธรรมบัญญัติเป็นสิ่งที่ (ข้อ 12) และมีบทบาทเชิงบวกในการทำให้รู้จักบาป (ข้อ 7) แต่บาปใช้ธรรมบัญญัติเป็น “ห้วสะพาน/ฐานปฏิบัติการ” (แปลว่า “โอกาส”) เพื่อก่อให้เกิดความโลภทุกอย่าง (ข้อ 8) และในที่สุดก็ล่อลวง “ข้าพเจ้า” และฆ่าเขา (ข้อ 10-11)

“ดังนั้น บาปจึง ‘ฆ่า’ อิสราเอลโดยธรรมบัญญัติ แต่แม้สิ่งนี้เกิดขึ้นตามพระประสงค์ของพระเจ้า (ดู 5:20 และ กท 3:19-26) จุดประสงค์สุดท้ายที่สิ่งนี้รับใช้นั้นเป็นเชิงบวก เพราะเมื่ออิสราเอลถูก ‘ขังอยู่ใต้บาป’ ก็จะเรียนรู้ที่จะมองไปยังพระเจ้าและพระเมสสิยาห์ตามพระสัญญาของพระองค์ ผู้ประทานชีวิตและความรอด” (Douglas, 604)

ข. ชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติ

โรม 7:13-25

ในตอนย่อนี้ เปาโลใช้กาลปัจจุบันเพื่อบรรยายการต่อสู้ต่อเนื่องระหว่าง “จิตใจ” ที่เห็นด้วยกับธรรมบัญญัติของพระเจ้า กับ “เนื้อหนัง” ที่ยอมจำนนต่อกฎของบาป

แน่นอนว่าจุดสนใจของเปาโลอยู่ที่สภาพของชนชาติยิวซึ่งอยู่ใต้ธรรมบัญญัติของโมเสส (เทียบ “ข้าพเจ้าผู้ปรารถนาจะทำความดี” - ข้อ 21, “ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในธรรมบัญญัติของพระเจ้า” - ข้อ 22)

ในเวลาเดียวกัน เปาโลก็กำลังบรรยายประสบการณ์ของตนเองในฐานะชาวยิว ซึ่งเป็นประสบการณ์แบบตัวแทน โดยผ่านสิ่งนี้ เปาโลอธิบายว่าบาปใช้ธรรมบัญญัติเพื่อ นำความตายมาสู่ “ข้าพเจ้า” อย่างไรก็ตาม พระบัญญัติอัน “ดี” ของพระเจ้าเปิดเผยหน้าที่แท้จริงของบาป โดยกำหนดบาปอย่างเข้มงวด (ข้อ 13) ข้อ 14 ชี้ว่า ปัญหาไม่ใช่ธรรมบัญญัติที่ “ฝ่ายวิญญาณ” แต่คือ “ข้าพเจ้า”

ผู้เป็นของเนื้อหนังและถูกขายไว้ใต้บาป “ท้ายที่สุดสิ่งที่ผิดคือ ‘ข้าพเจ้า’ ไม่ใช่ธรรมบัญญัติอย่างแน่นอน และไม่ใช่ว่าสิ่งที่ทำให้บาปทำสิ่งที่มันทำได้คือ ‘ข้าพเจ้า’ และ ‘ความใคร่ฝ่ายเนื้อหนัง’ ของข้าพเจ้า คือความไร้กำลังของข้าพเจ้าผู้ตกอยู่ใต้บาป ‘บาป’ แทรกซึมเข้ามาในภาวะดำรงอยู่ของข้าพเจ้า และทำให้ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ที่แตกแยก คือปรารถนาจะทำสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการ แต่ไม่สามารถทำได้”

(Douglas, 619) Cranfield ได้แย้งว่าสำนวน “ถูกขายไว้ใต้บาป” (ข้อ 14)

สามารถประยุกต์กับคริสเตียนได้อย่างเหมาะสม แต่ดักลาสเห็นว่าสำนวนเช่นนี้ขัดกับคำสอนในโรมบทที่ 6 (“ตายต่ออำนาจของบาป” - ข้อ 2, ไม่ได้เป็น “ทาสของบาป” อีกต่อไป - ข้อ 18, 22) และเห็นว่า “ข้าพเจ้า”

ในที่นี้หมายถึงสภาพการเป็นทาสบาปของคนที่ไม่ใช่คริสเตียน ส่วนในข้อ 17 ว่า
“ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองแต่เป็นบาปซึ่งอาศัยอยู่ในข้าพเจ้า”

อาจทำให้เข้าใจผิดเหมือนเขากำลังหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของตนเอง แต่ใจความของเปาโลคือ มีปัจจัยอีกอย่างหนึ่ง
 (“บาปที่อยู่ภายใน”) ที่เข้ามาแทรกแซงไม่ให้เขาทำสิ่งที่ตนปรารถนา (ข้อ 17, 20)

เปาโลไม่ได้พูดว่าบาปเลวและตนเองดี แต่สารภาพว่าในตนไม่มี “สิ่งดี” อยู่เลย (ข้อ 18)

ข้อ 22-23 กล่าวซ้ำความขัดแย้งที่บรรยายเชิงอรรถในข้อ 15-20 ด้วยถ้อยคำเชิงภววิสัย บางคนยืนยันว่าสำนวน
“มนุษย์ภายใน” ที่ “ชื่นชมยินดีในธรรมบัญญัติของพระเจ้า” (ข้อ 22) ใช้ได้เฉพาะกับคริสเตียนเท่านั้น
แต่ดีกลาสเน้นว่า “มนุษย์ภายใน” ไม่ใช่คำเชิงประวัติศาสตร์ความรอดมากเท่ากับเป็นคำที่ชี้ถึง
“ด้านจิตใจและจิตวิญญาณ”

ซึ่งตรงข้ามกับด้านกาย และชาวยิวที่ “เคร่งศาสนา” ก็สามารถสารภาพได้ว่า “ชื่นชมยินดีในธรรมบัญญัติของพระเจ้า”
ในทางกลับกัน เขาเห็นว่าสำนวน “ทำให้ข้าพเจ้าตกเป็นเชลยของกฎแห่งบาป” ยิ่งพิสูจน์ว่า “ข้าพเจ้า”

เป็นคนที่ไม่ใช่คริสเตียน อย่างไรก็ตาม ดังที่ดีกลาสเน้น ตอนย่อนี้มีจุดประสงค์เพื่อบรรยายการต่อสู้ระหว่าง “จิตใจ”

กับ “เนื้อหนัง” ไม่ว่า “ข้าพเจ้า” จะเป็นคริสเตียนหรือไม่ก็ตาม ข้อ 24-25 แสดงการคร่ำครวญและความหวังต่อ
“สภาพสิ้นหวังของตนในฐานะชาวยิว” การที่หลังคำสารภาพขอพระคุณในครั้งแรกของข้อ 25

เขากลับมาจบด้วยการบรรยายสภาพการเป็นทาสบาปของตนอีก

แสดงว่าคำขอบพระคุณนั้นยังคงมองไปยังชัยชนะในอนาคต บัดนี้บทที่ 8 จะบรรยาย “การปลดปล่อยจากบาป”

ซึ่งตรงข้ามกับสภาพ “ทาสของบาป”

บทที่ 8

ย่อหน้าแรกของบทที่ 8 ยืนยันข้อสรุปของ 5:12-21 อีกครั้ง:

ชีวิตนิรันดร์เข้ามาแทนการลงโทษและความตายซึ่งเคยเป็นชะตากรรมของทุกคนในอาดัม

โรม 8:1

ความมั่นใจในชีวิตนี้เป็นไปได้เพราะบทบาทนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลอธิบายรายละเอียดสิ่งที่เขากล่าวไว้ใน
7:6 ว่า “รับใช้ด้วยความใหม่แห่งพระวิญญาณ” หัวข้อของตอนนี้คือ “ชีวิต” สรุปตอนนี้ได้ดังนี้ สำนวน
“ไม่มีการลงโทษ” (ข้อ 1) แสดงว่าผู้เชื่อได้ย้ายจากความตายเข้าสู่ชีวิต และ “พระวิญญาณแห่งชีวิต”

ทรงทำให้ประโยชน์ที่พระคริสต์ทรงได้นั้นถูกนำมาใช้กับผู้เชื่อ

และทำให้ข้อเรียกร้องอันชอบธรรมของธรรมบัญญัติสำเร็จ (ข้อ 2-4) ข้อ 5-9 สอนว่า ตรงข้ามกับพระวิญญาณ

เนื้อหนังในที่สุดเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้าและนำไปสู่ความตาย แต่ร่างกายของผู้เชื่อจะได้รับการทำให้มีชีวิตขึ้นจากความม
ายฝ่ายกาย เพราะการสถิตอยู่ของพระวิญญาณ (ข้อ 10-11)

ข้อ 12-13 “เดือนเราถึงความจริงเสริมว่า ของประธานแห่งพระวิญญาณที่พระเจ้าประธานนั้นไม่ได้ลบความจริงที่ว่าชีวิตนิรันดร์นั้นได้รับอย่างค่อยเป็นค่อยไปในความบริสุทธิ์เท่านั้น” (Douglas, 647) คำว่า “การลงโทษ [katakrima]” ในข้อ 1 ไม่ได้หมายถึง “คำพิพากษา” เองมากเท่ากับหมายถึงโทษที่ตามคำพิพากษานั้นมา (BAGD, Bruce)

การได้รับการปลดปล่อยจากเขตแดนการครอบงำ “ของบาปและความตาย” โดย “กฎของพระวิญญาณ” (อำนาจผูกมัดที่มีสิทธิอำนาจ) เป็นรากฐานของความรอดที่สมบูรณ์และนิรันดร์จาก “การลงโทษ” (ข้อ 2) เหตุที่ผู้เชื่อไม่ “ถูกลงโทษ” อีกต่อไปเป็นไปได้ เพราะบาปได้ถูก “ลงโทษ” แล้วในเนื้อหนังของพระคริสต์ (en, in) (ข้อ 3; เทียบ RSV)

“การลงโทษบาปเกิดขึ้นเมื่อพระเจ้าทรงดำเนินการพิพากษาบาปของพระองค์ในการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่แทนของพระบุตรของพระองค์” (Douglas) “เนื้อหนัง” ในข้อ 3 และข้อต่อ ๆ ไปไม่ได้หมายถึงร่างกายของมนุษย์เอง แต่หมายถึง “แนวโน้มที่มุ่งสู่ยุคปัจจุบัน” ของมนุษย์ (Douglas, 655) สำนวน “เพราะบาป [peri hamartias]”

(ข้อ 3) ในฉบับเซปทัวจินต์หลายครั้งหมายถึงเครื่องบูชา (เครื่องบูชาไถ่บาป)

“โดยการดำเนินคำพิพากษาลงโทษบาปอย่างสมบูรณ์ พระเจ้าทรงกำจัดอำนาจของบาปที่เคยจะ ‘กำหนดโทษ’ แก่ผู้ที่อยู่ ‘ในพระคริสต์’ อย่างมีผลจริง (ข้อ 2) การลงโทษที่บาปของเราสมควรได้รับถูกเทลงเหนือพระคริสต์ ผู้ทรงแบกบาปของเรา ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ‘บัดนี้จึงไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์’ (ข้อ 1)”

(Douglas, 159) ดักลาสอธิบายว่า “ดำเนินตามเนื้อหนัง” (ข้อ 4) คือชีวิตที่ดำเนินตามคุณค่าของโลก “ยุคปัจจุบัน” ส่วน “ดำเนินตามพระวิญญาณ” (ข้อ 4) คือการดำเนินตามคุณค่าภายใต้การปกครองของ “ยุคใหม่” (665) “คนที่อยู่ในเนื้อหนัง” (ข้อ 8)

หมายถึงคนไม่เชื่ออย่างชัดเจน และตรงข้ามกับผู้เชื่อที่ดำเนินตามพระวิญญาณ พวกเขาดำเนินตาม “ความคิด/ท่าทีของเนื้อหนัง [phronema]”

(ข้อ 6) เป็นศัตรูกับพระเจ้า (ข้อ 7) และนำไปสู่ความตาย (ข้อ 6) ข้อ 5-9 ไม่ใช่คำเตือนว่า

“จงดำเนินตามพระวิญญาณ” แต่เป็นการบรรยายลักษณะของผู้ที่ได้รับการปลดปล่อยโดยพระวิญญาณ เปาโลไม่ได้กำลังอธิบายวิธีที่ผู้เชื่อได้รับการปลดปล่อยโดยพระวิญญาณ หรือได้รับมาอย่างไร แต่กำลังอธิบายว่าคนที่เชื่อเรียกร้องอันชอบธรรมของธรรมบัญญัติสำเร็จในตัวเขา (ข้อ 4) เป็นคนเช่นไร และมีลักษณะจำเป็นอย่างไร สำนวนในข้อ 10 ว่า “ร่างกาย... ตายแล้ว”

บรรยายสภาพที่เกิดขึ้นกับร่างกายของมนุษย์ทุกคนรวมทั้งผู้เชื่อ เพราะบาป แต่ในข้อ 11 ประกาศว่า

“ร่างกายที่ต้องตาย” นั้นจะเป็นขึ้นโดยพระวิญญาณ ในวลี “พระวิญญาณเป็น ‘ชีวิต’ เพราะความชอบธรรม” (ข้อ 10)

“พระวิญญาณ” ไม่ได้หมายถึงจิตวิญญาณของมนุษย์ (RSV, NIV, NASB) แต่หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ (NRSV, REB, TEV, ESV) ในบทที่ 8 “วิญญาณ” [pneuma] หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ตลอดทั้งบท (เทียบ ข้อ 16

“วิญญาณของเรา” เป็นกรณีเดียวที่หมายถึงวิญญาณของมนุษย์) การแปลภาษาเกาหลีสลับแก้ไขในข้อ 12

อาจทำให้เข้าใจผิด ความหมายคือ “เราไม่ได้เป็นหนี้เนื้อหนังที่จะต้องดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง” คำว่า “ตาย” และ

“มีชีวิตร” ในข้อ 13 ไม่ใช่ความหมายทางกาย แต่เป็นความหมายทางเทววิทยา การ“ทำให้การกระทำของร่างกายตาย” เกิดขึ้นได้ “โดยพระวิญญาณ” เท่านั้น

พระวิญญาณแห่งการเป็นบุตรบุญธรรม

โรม 8:14-17

แนวคิดที่นำตอนนี้คือ “บุตร/ลูก” เพราะเป็นบุตรของพระเจ้า

ผู้ที่อยู่ภายใต้การปกครองของพระวิญญาณจึงประสบชีวิตในยุคสุดท้าย และขณะเดียวกันก็ยังดำเนินอยู่ใน

“เขตแดนเก่า” พร้อมกับความตึงเครียด ข้อ 14-15 ขจัดความเข้าใจผิดว่าเราจะได้ชีวิตโดย

“ทำให้การกระทำของร่างกายตาย” (การกระทำ) (ข้อ 13)

ผู้เชื่อได้รับ “พระวิญญาณแห่งการเป็นบุตรบุญธรรม” แล้ว และเป็น “บุตรของพระเจ้า” ที่พระวิญญาณทรงนำ คำว่า

“วิญญาณ [pneuma]” ครั้งที่สองในข้อ 16 ถูกขยายด้วยคำว่า “ของเรา”

จึงหมายถึงวิญญาณของมนุษย์ ข้อ 17 ใช้แนวคิด “ทายาท” เพื่อให้ชัดเจนว่าเราได้เป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าแล้ว

และพร้อมกันนั้นก็เผยให้เห็นว่าเรายังไม่ได้รับประโยชน์ทั้งหมดของการรับเป็นบุตรบุญธรรม (เทียบ กท 4:1-7)

การมีส่วนในมรดกแห่งพระสิริของพระคริสต์เป็นไปได้ผ่านการมีส่วนในความทุกข์ของพระองค์เท่านั้น (ข้อ 17)

พระวิญญาณแห่งพระสิริ

โรม 8:18-30

ตอนนี้และ 5:1-11 อธิบายและวางขนาบความสัมพันธ์ที่แยกจากกันไม่ได้ระหว่างสถานะปัจจุบันของคริสเตียนกับพระพรที่ได้รับในอนาคต คริสเตียนเฝ้ารอด้วยใจปรารถนาอย่างยิ่ง

โดยมองไปยังพระสิริที่จะได้รับในอนาคตในฐานะทายาทของพระเจ้า (ข้อ 23)

ความหวังนี้เป็นความหวังที่แน่นอนต่อสิ่งที่ได้รับการรับรองแล้ว และทำให้เราทนต่อความทุกข์ในปัจจุบันได้ (ข้อ

24-25; เทียบ 1ปต 1:4-5, 2คร 4:17-18) “ความทุกข์ในปัจจุบัน” ในข้อ 18 ไม่ได้รวมเพียงการข่มเหงเท่านั้น

แต่รวมถึงความยากลำบากทั้งหมดที่คริสเตียนประสบ เช่น ความเจ็บป่วยและปัญหาเศรษฐกิจด้วย นี่คือการทุกข์

“ร่วมกับพระคริสต์”

ข้อ 19-22 เน้นน้ำหนักของ “พระสิริที่จะปรากฏแก่เรา” โดยกล่าวว่าแม้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างก็รอคอยวันสุดท้ายที่สถานะ

ของ “บุตร/ลูกของพระเจ้า” จะปรากฏชัด “ผู้ที่ทำให้ยอมจำนน” ในข้อ 20 หมายถึงพระเจ้าอย่างชัดเจน (เทียบ ปฐก

3:17-18)

“ผลแรกของพระวิญญาณ” ในข้อ 23 หมายถึงพระราชกิจของพระวิญญาณในฐานะหลักประกันแห่งความรอด

“เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในเรา เราจึง ‘ได้แล้ว’ ถูกย้ายเข้าสู่ยุคใหม่แห่งพระพรและความรอด

แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณเป็นเพียง ‘ผลแรก’ นั่นเอง ทำให้เราตระหนักอย่างเจ็บปวดว่า

การตัดขาดอย่างสมบูรณ์จากยุคเก่าแห่งบาปและความตายนั้น ‘ยังไม่’

เกิดขึ้น...องค์ประกอบสุดท้ายของการเป็นบุตรบุญธรรมของเราคือ ‘การไถ่ร่างกายของเรา’” (Douglas, 711)

พระวิญญาณทรง “แบกรับและช่วยเหลือ” ความอ่อนแอของคริสเตียน

พระวิญญาณทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อธรรมิกชน “ตามพระประสงค์ของพระเจ้า” ด้วย

“การคร่ำครวญที่ไม่อาจกล่าวออกมา/ไร้ถ้อยคำ” (ข้อ 26-27; เทียบนักวิชาการอย่าง Morris พยายามเข้าใจ

“การคร่ำครวญ” ว่าเป็นการคร่ำครวญของผู้เชื่อหรือการพูดภาษาแปลก ๆ แต่ยอมรับได้ยาก) ข้อ 28

ควรเข้าใจต่อเนื่องจากข้อก่อนหน้า กล่าวคือ ในความทุกข์ของธรรมิกชน (ข้อ 18,

23-25) พระวิญญาณทรงช่วยความอ่อนแอของธรรมิกชนและทรงวิงวอนเพื่อเขา (ข้อ 26-27)

ดังนั้น “ทุกสิ่งจึงร่วมกันก่อให้เกิดผลดี” ในที่นี้ “ผลดี” ไม่ได้หมายถึงความมั่งคั่งและความสุขฝ่ายโลกอย่างง่าย

ๆ แต่เมื่อเทียบกับข้อถัดไป “ผลดี” คือการถูกทำให้ “เป็นเหมือนพระฉายาของพระบุตรของพระองค์” (ข้อ 29)

(Robert Mounce) การ “เป็นเหมือนพระฉายาของพระบุตร” คือพระประสงค์ของพระเจ้าต่อผู้ที่พระองค์ทรงกำหนดไว้

ล่วงหน้าและทรงเรียก อีกทั้งทรงนับว่าเป็นคนชอบธรรมและทรงให้มีศักดิ์ศรี (ข้อ 29-30) ข้อ 29-30

ไม่ได้กล่าวว่าพระเจ้าทรง “ทราบล่วงหน้า [proginosko]” แล้ว “กำหนด” คนที่สมควรได้รับความรอด [proginosko]

ไม่ได้หมายถึงเพียง “รู้ล่วงหน้า” แต่หมายถึง “มีความสัมพันธ์ไว้ล่วงหน้า” หรือ “เลือกและกำหนดไว้ล่วงหน้า”

พระเจ้าทรง “เลือกและกำหนดไว้ล่วงหน้า” บางคน เพื่อให้เขาเป็นเหมือนพระบุตรของพระองค์

และเพื่อประทานการนับว่าเป็นคนชอบธรรมกับการได้รับพระสิริ

“เปาโลเน้นว่าพระประสงค์ของพระเจ้าคือการนำทุกคนที่ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เข้าสู่พระสิริ ความมั่นใจในชัยชนะสุดท้ายของเราตั้งอยู่บนพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อเรา

แต่เปาโลซึ่งเป็นนักสังคมนิยมเสมอรู้ว่่า กว่าจะได้รับชัยชนะสุดท้ายนั้น อาจต้องผ่านเวลายาวนาน

คือเวลายาวนานที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด ความกังวล ความทุกข์ยาก และภัยพิบัติ

ดังนั้นเขาจึงหนุนใจเราด้วยการเตือนว่า พระเจ้าทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์เข้าไปในใจของทุกคนที่พระองค์ทรงนับว่าเป็นคนชอบธรรม” (Douglas, 732)

การเฉลิมฉลองหลักประกันความมั่นคงของผู้เชื่อ

โรม 8:31-39

เปาโลใช้ถ้อยคำเชิงศาลเพื่อกล่าวว่าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา (ข้อ 31)

และไม่มีใครสามารถฟ้องร้องหรือกล่าวโทษผู้ที่พระเจ้าทรงตัดสินว่าเป็นคนชอบธรรมได้ (ข้อ 33-34)

ภายใต้ภาพเชิงตุลาการ พระคริสต์ทรงทำสามสิ่ง คือสิ้นพระชนม์รับโทษแทน ทรงเป็นขึ้นมาเพื่อเป็นพยาน

และทรงวิงวอนเพื่อเรา [entynchano] (ข้อ 34)

ดังนั้นธรรมิกชนจึงยืนยันได้ถึง “ความรักของพระคริสต์” และความมั่นคงปลอดภัย (ข้อ 35)

แม้ธรรมิกชนต้องเผชิญความตายเพราะความทุกข์ยากและการข่มเหง เขาก็ “มีชัยชนะอย่างเหลือล้น”

โดยพระคริสต์ผู้ทรงรักธรรมิกชน (ข้อ 35-37) เปาโลอุทธรณ์อย่างหนักแน่นบนพื้นฐานประสบการณ์ส่วนตัวว่าไม่มีสิ่งใดแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าได้ ไม่ว่าจะเป็น “ความตายหรือชีวิต”

“ทูตสวรรค์หรือผู้มีอำนาจ” “สิ่งปัจจุบันหรือสิ่งที่จะมาในอนาคต” “ฤทธิ์เดชทั้งหลาย” “ความสูงหรือความลึก” ไม่มีสิ่งใดสามารถแยกเราออกจากความรักของพระเจ้าซึ่งได้รับการพิสูจน์แล้วในพระคริสต์ (ข้อ 32) ได้เลย (ข้อ 38-39)

IV. การแก้ต่างเพื่อชาวประเสริฐ: ปัญหาของอิสราเอล (9:1-11:36)

A. บทนำ: ความตึงเครียดระหว่างพระสัญญาของพระเจ้ากับสภาพลำบากของอิสราเอล

บทที่ 9

ความสัมพันธ์

โรม 9:1-5

ตรงนี้เปาโลเปลี่ยนทิศทางอย่างรวดเร็วและแสดงความทุกข์ใจต่อ “ญาติพี่น้องตามเนื้อหนัง” ของเขา ชาวยิวส่วนใหญ่ไม่ได้เชื่อชาวประเสริฐ ปัญหาคือ แม้พระเจ้าทรงเลือกอิสราเอลและประทานสิทธิพิเศษแก่พวกเขา (ข้อ 4-5) แต่ถ้าพวกเขาไม่เชื่อ ก็เกิดคำถามเรื่อง “ความต่อเนื่องของประวัติศาสตร์การไถ่”

ว่าชาวประเสริฐทำให้แผนการความรอดของพระเจ้าที่ปรากฏในพันธสัญญาเดิมล้มเหลวหรือไม่ ต่อเรื่องนี้ เปาโลจะสอนผ่านตอนต่อ ๆ ไปว่า ชาวประเสริฐไม่เพียงสืบต่อประวัติศาสตร์การไถ่ของพันธสัญญาเดิม แต่ยังทำให้ประวัติศาสตร์การไถ่นั้นสำเร็จด้วย “การเป็นบุตรบุญธรรม” ในข้อ 4

ใช้ในความหมายที่ต่างจากคำที่ใช้กับธรรมิกชนที่ได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ (8:15, 23)

“คำนี้เป็นวิธีที่เปาโลสรุปคำสอนของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับอิสราเอลในฐานะ ‘บุตรของพระเจ้า’” (Douglas, 766) ครั้งหลังของข้อ 5 แบ่งการตีความได้ใหญ่ ๆ สองแบบ คือ

(1) “พระองค์” หมายถึงพระคริสต์และเป็นการสารภาพว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (NRSV, NIV)

(2) เป็นคำสรรเสริญพระเจ้าที่แยกจากพระคริสต์ (RSB, NEB)

บรรพบุรุษคริสตจักรและฉบับแปลโบราณชอบการแปลแบบแรกซึ่งสารภาพพระ divinity ของพระคริสต์

แม้ต้นฉบับกรีกดูเหมือนจะสนับสนุนการตีความแบบที่สองมากกว่าเล็กน้อย

แต่เมื่อพิจารณาบริบทและวิธีเขียนของเปาโล การตีความแบบแรกมีน้ำหนักมากกว่า (เทียบ Douglas, 772-774)

นิยามของพระสัญญา (1): การเลือกโดยพระอธิปไตยของพระเจ้า

โรม 9:6-29

มีนักวิชาการบางคนยืนยันว่าตอนเหล่านี้ไม่ได้กล่าวถึงปัญหาความรอดของบุคคล แต่กล่าวถึงวิธีที่พระเจ้าทรงใช้ ‘บุคคลบางคน’ เกี่ยวกับการเลือกชนชาติเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ต้องจำไว้ว่าเปาโลกำลังอธิบายว่าเหตุใดชาวอิสราเอลบางคนจึงได้รับความรอด และบางคนไม่ได้รับความรอด (เทียบ โดยเฉพาะข้อ 24-29) อีกทั้งถ้อยคำที่ปรากฏที่นี่ เช่น “พงศ์พันธุ์” “บุตรแห่งพระสัญญา” “ถูกนับว่าเป็น” “ทรงเรียก” “ไม่ใช่โดยการกระทำ” ล้วนเป็นถ้อยคำที่ถูกนำไปใช้กับความรอดของบุคคลต่อเนื่องในที่อื่น “ความสนใจของเปาโลไม่ใช่ปัญหาว่าพระเจ้าทรงใช้บุคคลหรือชนชาติต่าง ๆ อย่างไรเพื่อบรรลุประสงค์ของพระองค์ แต่คือปัญหาว่าบุคคลหนึ่งสังกัดอยู่ในประชากรของพระเจ้าบนเกณฑ์ใด” (Douglas, 797)

อิสราเอลภายในอิสราเอล

โรม 9:6-13

พระสัญญาของพระเจ้าต่ออิสราเอลไม่ได้ถูกยกเลิก ข้อโต้แย้งของเปาโลคือ ตั้งแต่แรก พระเจ้าไม่เคยทรงสัญญาความรอดแก่ลูกหลานทางสายเลือดทั้งหมดของอับราฮัม “คนเหล่านั้นที่เกิดจาก [ฝ่ายเนื้อหนัง] อิสราเอล ไม่ใช่ [ฝ่ายวิญญาณ] อิสราเอลทั้งหมด” (ข้อ 6; เทียบ ข้อ 27) กล่าวคือ ความรอดไม่ใช่สิทธิโดยกำเนิดของชาวยิว พระเจ้าทรงนับ “บุตรแห่งพระสัญญา” (ข้อ 8) เป็นพงศ์พันธุ์ และแม้ในบุตรของอิสอัค พระองค์ก็ทรงเลือก “ยาโคบ” (ข้อ 13) ทั้งนี้เพื่อให้ “พระประสงค์ของพระเจ้าตามการทรงเลือกตั้งมั่นอยู่ ไม่ใช่โดยการกระทำ แต่โดยพระองค์ผู้ทรงเรียก” (ข้อ 11; เทียบ 11:6 สอนว่าสิ่งที่ตรงข้ามกับ “ไม่ใช่โดยการกระทำ” คือเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า) ข้อความนี้แสดงชัดเจนว่า เกณฑ์การเลือกของพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่การกระทำ การตอบสนอง หรือ “การกระทำที่ทรงเห็นล่วงหน้า” ใด ๆ ของมนุษย์ แต่อยู่ที่พระประสงค์อันเป็นพระอธิปไตยของพระเจ้าเองเท่านั้น (เทียบ เวสลีย์อธิบายว่าตรงนี้เพียงเน้นว่าพระเจ้ามีสิทธิ์ที่จะรับหรือปฏิเสธตามพระประสงค์ของพระองค์ ไม่ได้กล่าวถึงเกณฑ์ของการเลือก แต่ Augustine กล่าวว่า “พระเจ้าทรงเลือกเรา ไม่ใช่เพราะเราเชื่อ แต่เพื่อให้เราสามารถเชื่อได้”) ส่วนในข้อ 13 ว่า “เราเกลียดเอซาว” เป็นคำตรงข้ามกับ “เรารักยาโคบ” และหมายความว่าพระเจ้าทรงตัดสินพระทัยไม่ประทานสิทธิพิเศษที่ทรงประทานแก่ยาโคบแก่เอซาว (คือทรงปฏิเสธเขา) (Douglas, 798)

คำตอบข้อโต้แย้ง: เสรีภาพและพระประสงค์ของพระเจ้า

โรม 9:14-23

ข้อโต้แย้งสองประการในตอนนี้น่าจะเป็นคำคัดค้านที่เปาโลได้ยื่นบอຍในพันธกิจประกาศของเขา

(1) ถ้าการเลือกขึ้นอยู่กับพระประสงค์อันเป็นพระอธิปไตยของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง และดังนั้นบางคนได้รับความรอด บางคนไม่ได้รับความรอด เช่นนั้นพระเจ้าไม่ทรงไม่ยุติธรรมหรือ (ข้อ 13) (2)

อีกคำถามหนึ่งคือ พระเจ้าไม่อาจตำหนิผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ได้ไม่ใช่หรือ (ข้อ 19)

เปาโลตอบคำถามแรกอย่างหนักแน่นด้วยการอ้างพันธสัญญาเดิม (ข้อ 15, 17)

พระเจ้าทรงเป็นผู้เลือกอย่างเสรีว่าจะทรงเมตตาใคร และทรงกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ (ข้อ 15, 18)

สิ่งนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจหรือความพยายามของมนุษย์ แต่อยู่กับ “พระเจ้าผู้ทรงเมตตา” โดยสิ้นเชิง (ข้อ 16)

การอ้างเรื่องฟาโรห์ในข้อ 17 (อพย 9:16) ทำให้ชัดเจนว่าพระเจ้าอาจทรงทำให้บางคน “แข็งกระด้าง [skleryno]”

เพื่อพระประสงค์สุดท้ายของพระองค์ได้ สิ่งนี้คงประยุกต์กับการที่พระองค์ “เกลียดชัง” (ข้อ 13) ด้วย

นักวิชาการบางคน (Lenski, Morris, Klein, Fitzmyer เป็นต้น)

ยืนยันว่าพระเจ้าเพียงตอบสนองต่อมนุษย์ที่ทำให้ตนเองใจแข็งก่อน แต่สิ่งนี้ไม่ใช่สิ่งที่ข้อความต้องการกล่าว

ต่อคำถามที่สอง (ข้อ 17) เปาโลตอบด้วยคำถามเชิงวาทศิลป์ชุดหนึ่ง

เปาโลรู้แน่นอนว่ามีความรับผิดชอบของมนุษย์อยู่ในการที่พระเจ้าทรงทำให้ใจแข็ง (เทียบ 9:30-10:21)

แต่ตรงนี้เขาจงใจตอบว่า พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นโดยพระอธิปไตยเพื่อพระประสงค์และพระสิริของพระองค์เท่านั้น

เพื่อไม่ให้เกิดความประทับใจว่าพระเจ้าทรงกระทำบนพื้นฐานความผิดของมนุษย์ หรือบนพื้นฐานสิ่งที่มนุษย์เป็น

มนุษย์เป็นเพียงสิ่งที่ทรงสร้างเหมือนภาชนะดินที่ทำจากดินก้อนเดียว (เทียบ อสย 29:16)

ภาชนะดินไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะโต้แย้งต่อจุดประสงค์และวิธีการของช่างปั้นที่สร้างตนขึ้นมา (ข้อ 20)

ดักลาสถอดความข้อ 22-23 ดังนี้ “ถ้าเป็นความจริงว่าพระเจ้าทรงอดกลั้นต่อภาชนะแห่งพระพิโรธที่ถูกเตรียมไว้เพื่อความพินาศด้วยความอดทนนาน และเมื่อท่านตระหนักว่าจุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงอดกลั้นเช่นนั้นคือเพื่อสำแดงพระพิโรธของพระองค์ ให้รู้จักฤทธานุภาพของพระองค์ และโดยเฉพาะเพื่อให้ภาชนะแห่งพระเมตตาซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้สำหรับรับพระสิริได้รู้ถึงความมั่งคั่งแห่งพระสิริของพระองค์ ท่านจะยกข้อโต้แย้งใดขึ้นมาได้เล่า?”

คำตอบของเปาโลต่อคำถามทั้งสองต่างจากสิ่งที่คนทั่วไปคาดหวังอย่างสิ้นเชิง

เขาปฏิเสธที่จะเสนอพระเจ้าให้ถูกวัดด้วยมาตรฐานของมนุษย์ มาตรฐานที่จะใช้ตัดสินพระเจ้าไม่ใช่ของใครอื่น

แต่คือพระเจ้าเอง ผู้ทรงเป็นพระผู้สร้างและองค์อธิปัตย์ พระเจ้าไม่มีหน้าที่ต้องอธิบายหรือทำให้ใครเข้าใจการกระทำของ

พระองค์ แน่แน่นอนว่าไม่มีมนุษย์คนใดจะเข้าใจความลึกซึ้งทั้งหมดของพระราชกิจของพระเจ้าได้ ไม่เพียงในโลกนี้

แต่แม้ในโลกนี้วันด้วย

พระเจ้าทรงเรียกประชากรใหม่: อิสราเอลและคนต่างชาติ

โรม 9:24-29

ในตอนนีเปาโลอ้างโฮเซยา (ฮซย 2:23, 1:10) และอิสยาห์ (อสย 10:22-23, 1:9) อย่างอิสระ

และกลับไปยังหัวข้อของข้อ 6-13 คือ การทรงเรียกของพระเจ้าเป็นเกณฑ์เดียวที่จะถูกรวมอยู่ในประชากรแท้ของพระ

จำ ยิ่งกว่านั้น เปาโลยังใช้อ้างอิงโยเซยาเพื่อเป็นพยานว่าคนต่างชาติจะถูกรวมเข้ามาในประชากรแท้ของพระเจ้า

C. ความเข้าใจต่อสภาพลำบากของอิสราเอล: สู่จุดสูงสุดของประวัติศาสตร์ความรอด

ดูเหมือนเป็นธรรมชาติกว่าที่จะเชื่อม 9:30-33 กับตอนก่อนหน้า และมอง 10:1 เป็นตอนใหม่

โรม 9:1

แต่ดักลาสแบ่งตอนอย่างที่เป็นอยู่ด้วยเหตุผลหลายประการ และเข้าใจส่วนนี้เป็นภาคผนวกเล็ก ๆ

ที่เบี่ยงออกจากการอภิปรายใหญ่ของบทที่ 9-11 เหตุผลหนึ่งคือคำถาม “ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร?” (9:30)

เป็นส่วนที่บอกถึงการเริ่มต้นการอภิปรายใหม่ในโรม (เทียบ 4:1, 6:1, 7:7, 8:31, 9:14)

ใน 9:6-13, 24-29 เปาโลกล่าวว่าคนต่างชาติกำลังเข้ามาเป็นประชากรของพระเจ้า

และอธิบายว่าสิ่งนี้เกิดจากการตัดสินพระทัยอันเป็นพระอธิปไตยของพระเจ้า แต่บัดนี้ใน 9:30-10:21

เขาอภิปรายว่าสิ่งนี้เป็นผลของการตอบสนองของมนุษย์ด้วย สภาพปัจจุบันของอิสราเอลเป็นผลจากการที่อิสราเอลไม่ยอมรับคำสอนของพันธสัญญาเดิมว่า พระราชกิจแห่งความรอดสำเร็จบริบูรณ์ในข่าวประเสริฐของพระคริสต์

อิสราเอล คนต่างชาติ และความชอบธรรมของพระเจ้า

โรม 9:30-13

เปาโลนำคำว่า “ความชอบธรรม” กลับมาเป็นคำสำคัญอีกครั้ง ในความหมายเชิงศาลที่กล่าวไว้ในบทที่ 1-4 คือ

“สถานะชอบธรรม” ที่พระเจ้าประทานให้ โดยสิ่งนี้ เขาอธิบายว่าทำไมคนต่างชาติจำนวนมากจึงได้รับความรอด ขณะที่ชาวยิวส่วนใหญ่กลับห่างไกลจากความรอด

ก. ความชอบธรรมของพระเจ้าและ “ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งความชอบธรรม”

โรม 9:30-33

คนต่างชาติได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่อิสราเอลไม่ได้รับความชอบธรรมเพราะ “ไม่ได้ฟังความเชื่อ แต่ฟังการกระทำ” พระคริสต์ทรงเป็น “ศิลาที่ทำให้สะดุดและหินที่ทำให้ล้ม” (อสย 8:14)

สำหรับชาวยิวที่ไม่เชื่อ สิ่งนี้บอกแก่นแท้ของความล้มเหลวของอิสราเอล “ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งความชอบธรรม” ในข้อ 31 อาจเข้าใจได้ว่าเป็น “ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสที่สัญญาความชอบธรรม”

อิสราเอลพยายามจะได้รับความชอบธรรมโดยทำให้ข้อเรียกร้องของธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จด้วยการกระทำของตน แต่พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ ผู้ทรงเป็น “จุดจบ/เป้าหมายของธรรมเนียมปฏิบัติเพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความชอบธรรม” (10:4)

บทที่ 10

ข. ความชอบธรรมของพระเจ้าและ “ความชอบธรรมของตนเอง”

โรม 10:1-4

ในตอนนีเปาโลเปรียบเทียบ “ความชอบธรรมของพระเจ้า” กับ “ความชอบธรรมของตนเอง” (ข้อ 3)

ความชอบธรรมของพระเจ้าคือความชอบธรรมที่พระองค์ประทานแก่ทุกคนที่เชื่อในพระคริสต์ (3:21-22)

เปาโลเผยให้เห็นใจปรารถนาอย่างแรงกล้าเพื่อความรอดของอิสราเอลชนชาติของตน

แต่หนทางเดียวที่อิสราเอลจะมาถึงความรอดได้คือการเชื่อในพระคริสต์ตาม “ความรู้ที่ถูกต้อง”

มีนักวิชาการบางคนเข้าใจสำนวนในข้อ 4 ว่า “เป็นจุดจบ [telos] ของธรรมบัญญัติ” หมายถึง

“การเข้าใจธรรมบัญญัติอย่างผิด ๆ ว่าเป็นเครื่องมือให้ถึงความชอบธรรมสิ้นสุดลง” (Hodge, Morris, Murray, Longenecker) แต่ดักลาสตีความตามการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคว่า

“พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบ/เป้าหมายของธรรมบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อมีความชอบธรรม”

(เทียบ มธ 5:17) นี่คือการตีความของฉบับแปลภาษาอังกฤษสมัยใหม่ส่วนใหญ่

ดักลาสกล่าวว่าพระคริสต์ทรงประกาศว่ายุคที่มี “ธรรมบัญญัติของโมเสส” เป็นศูนย์กลางได้สิ้นสุดลงแล้ว

ขณะเดียวกันก็เตือนว่า พระคริสต์ไม่ได้ทรงทำให้ “ธรรมบัญญัติทั้งหมด” สิ้นสุดลง

ผู้เชื่อยังคงผูกพันกับธรรมบัญญัติที่ถูกสื่อผ่านพระคริสต์ในพระคริสต์ (เทียบ กท 6:2, 1คร 9:19-21)

ค. ขาวประเสริฐและธรรมบัญญัติ

โรม 10:5-13

ในตอนนี เปาโลเปรียบเทียบ ‘ความชอบธรรมที่มาจากการทำตามธรรมบัญญัติ’ กับ ‘ความชอบธรรมที่มาจากความเชื่อ’

(เทียบ ฟป 3:9) เปาโลพิสูจน์ความชอบธรรมที่มาจากความเชื่อโดยอ้างถ้อยคำจากพันธสัญญาเดิม

แท้จริงบริบทเดิมของเฉลยธรรมบัญญัติ 30:12-14 ที่เปาโลอ้าง เน้นว่า “พระบัญชา” ของพระเจ้า (ฉธบ 30:11)

อยู่ใกล้อิสราเอล แต่เปาโลนำ “พระคริสต์”

มาแทน “พระบัญชา” เพื่อประยุกต์ใช้ เปาโลไม่ได้กำลังอธิบายข้อความพันธสัญญาเดิมนี้อย่างตรงตัว ในทางกลับกัน

“เปาโลกำลังกล่าวว่า เช่นเดียวกับที่อิสราเอลไม่อาจแก้ตัวได้ว่าไม่รู้พระประสงค์ของพระเจ้า

บัดนี้ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติก็ไม่อาจแก้ตัวได้ว่าไม่รู้การเปิดเผยที่พระเจ้าทรงสำแดงในพระเยซูคริสต์” (Douglas, 883)

“ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” (ข้อ 8) ได้เข้ามาใกล้ถึง ‘ปาก’ และ ‘ใจ’ ของมนุษย์ตามพระสัญญา

ความจริงที่ว่าคนเราจะได้รับความรอดเมื่อ ‘สารภาพด้วยปาก’ และ ‘เชื่อด้วยใจ’ (ข้อ 9-10)

พิสูจน์เรื่องนี้ ข้อ 9-10 ไม่ได้มีจุดประสงค์จะแยกการสารภาพด้วยปากกับการเชื่อด้วยใจออกเป็นสองสิ่ง

ทั้งสองเป็นหนึ่งเดียวกัน และสะท้อนสำนวนเชิงวาทศิลป์ของเฉลยธรรมบัญญัติ 30:14 (รม 10:8)

ข้อ 11-13 พิสูจน์ด้วยข้อพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมว่า ความรอดโดยความเชื่อไม่มีการเลือกปฏิบัติต่อผู้ใด (เทียบ อสย 28:16, ยอล 2:32)

ความรับผิดชอบของอิสราเอล

โรม 10:14-21

ใจความของตอนนี้คือ ชาวยิวไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับการไม่เชื่อ เพราะพวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐแล้ว (ข้อ 18)

ผ่านผู้ที่ถูกส่งไป (ข้อ 15) ชาวยิวได้ยินและรู้ข่าวประเสริฐแล้ว (ข้อ 19)

แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐที่อัครทูตประกาศ และไม่ได้เชื่อ (ข้อ 16)

เปาโลทำให้ชัดเจนว่าการตอบสนองด้วยความไม่เชื่อของอิสราเอลเป็นความรับผิดชอบของพวกเขาเอง

ขณะเดียวกัน เขาก็เปิดเผยว่าสิ่งทั้งหมดนี้ไม่ใช่ความล้มเหลวของแผนการความรอดของพระเจ้า

แต่เป็นแผนการใหญ่ของพระเจ้า (ตามคำพยากรณ์) ที่จะทำให้ข่าวประเสริฐไปถึงคนต่างชาติด้วย (ข้อ 19-21; เทียบ

ฉธบ 32:21, อสย 65:1-2)

บทที่ 11

สรุป: อิสราเอล “ประชากรที่ทรงเลือก” และ “การใจแข็ง”

โรม 11:1-10

ตอนนี้ทำหน้าที่เป็นจุดเปลี่ยนระหว่างการอภิปรายเรื่องอดีตและปัจจุบันของอิสราเอล (9:6-10:21)

กับการอภิปรายเรื่องอนาคตของอิสราเอล (11:11-32) ในข้อ 1-6 เปาโลยืนยันว่า แม้อิสราเอลปฏิเสธพระเยซูคริสต์ พวกเขาก็คงเป็นประชากรของพระเจ้า และพระเจ้าไม่ได้ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์ เขาอ้าง 1พงศ 19:10, 18 และพัฒนาความคิดเรื่อง “คนที่เหลืออยู่”

“การที่พระเจ้าทรงสงวนคนที่เหลืออยู่ของพระองค์ไว้ ไม่เพียงเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อในการปฏิบัติต่ออิสราเอลในปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังเป็นหลักประกันแห่งความหวังสำหรับอนาคตของประชากรด้วย” (Douglas, 913)

สำนวนในข้อ 2 ว่า “ประชากรที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้า [proginosko]” เป็นสำนวนที่เน้นว่า พระเจ้าทรง “เลือกโดยพระคุณ”

(ข้อ 5; เทียบ 8:29) จุดเน้นอยู่ที่ “พระคุณ” ดังที่กล่าวซ้ำในข้อ 6 เมื่อข้อ 6 กล่าวว่า “ไม่ใช่โดยการกระทำ”

การกระทำไม่ได้หมายถึงเพียงการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเท่านั้น แต่หมายถึงการกระทำทุกอย่างของมนุษย์

และในที่สุด ข้อนี้ทำให้ชัดเจนว่า ไม่มีสิ่งใดของมนุษย์สามารถเป็นพื้นฐานของการเลือกของพระเจ้าได้ (เทียบ 4:2-8, 9:10-16)

ข้อเท็จจริงที่ว่ามีคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอล (ข้อ 5) ด้านหนึ่งก็สื่อว่ามีชาวอิสราเอลที่ไม่ได้รับการเลือกจากพระเจ้าด้วย ข้อ 7-10 กล่าวถึงคนเหล่านั้นและกล่าวว่าใจของพวกเขาแข็งกระด้าง ในข้อ 7

สิ่งที่อิสราเอลแสวงหาแต่ไม่ได้รับหมายถึง “ความชอบธรรม” (เทียบ 9:30-31)

อีกทั้งกริยารูปถูกกระทำ “ถูกทำให้มีนสา” แสดงถึงการถูกทำให้ใจแข็ง

และเน้นเป็นพิเศษว่าพระเจ้าทรงทำให้เป็นเช่นนั้น (เทียบ 9:18 “เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรง...

ทำให้ผู้ที่พระองค์ประสงค์ใจแข็ง”)

ในข้อ 8-10 เปาโลอ้างพันธสัญญาเดิม (ฉธบ 29:4, อสย 29:10, สดด 69:22-23) เกี่ยวกับการใจแข็งของอิสราเอล

พระประสงค์ของพระเจ้าที่อยู่ในเหตุการณ์ที่อิสราเอลปฏิเสธ

โรม 11:1

(11:11-15)

“พวกเขา” ในข้อ 11 และ 12 หมายถึงอิสราเอลทั้งชนชาติ ดังนั้นคำถามเชิงวาทศิลป์ในข้อ 11 คือ

อิสราเอลในฐานะกลุ่มได้ตกสู่ความพินาศฝ่ายวิญญาณที่ฟื้นไม่ได้

และสูญเสียตำแหน่งพิเศษของตนไปตลอดกาลแล้วหรือ? ไม่เป็นเช่นนั้นเลย!

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้คนต่างชาติเข้ามาเป็นประชากรของพระเจ้าโดยการสะดุดล้มของอิสราเอล

และในที่สุดให้อิสราเอลกลับมา “ความบริบูรณ์ [pleroma]”

ตอนท้ายข้อ 12 แสดงถึง “จำนวนที่เพียงพอ” (ความหมายเชิงปริมาณ) และ “ความสมบูรณ์/ความสำเร็จ”

(ความหมายเชิงคุณภาพ) “แม้ pleroma น่าจะมีความหมายเชิงคุณภาพอย่างชัดเจน คือ ‘ความบริบูรณ์’

แต่บริบทและความขนานกับข้อ 25 ชี้ว่า ‘ความบริบูรณ์’ นี้ได้มาผ่านกระบวนการที่แสดงออกเป็นจำนวน ถ้าเช่นนั้น

เปาโลคงกำลังสื่อว่า ‘ความพ่ายแพ้’ ของอิสราเอลปัจจุบัน ซึ่งอิสราเอลถูกลดเหลือเป็นคนที่เหลืออยู่จำนวนน้อย

จะถูกกลับด้านด้วยการเพิ่มขึ้นของผู้เชื่อแท้จำนวนมากกว่า และสิ่งนี้จะ เป็น ‘ความบริบูรณ์’

ที่กำหนดไว้ของอิสราเอล” (Douglas, 930) คำว่า “ทำให้โอจจา” ในข้อ 11 และ 14 ใช้ในความหมายเชิงบวก

เปาโลกล่าวว่าพันธกิจของเขาเพื่อคนต่างชาติส่งผลทางอ้อมต่อการกลับใจของชาวยิว (ข้อ 14) ในข้อ 13

เปาโลพูดกับคนต่างชาติอย่างชัดเจน จึงนำคำเตือนที่ต่อเนื่องตั้งแต่ข้อ 16 ไปใช้กับคนต่างชาติ ข้อ 15 พร้อมกับข้อ 12

ยืนยันว่า การสะดุดล้ม/การถูกปฏิเสธของชาวยิวเป็นประโยชน์แก่คนต่างชาติ/โลก

และในที่สุดชาวยิวจะเอาชนะสภาพสิ้นหวังและไปถึงความสมบูรณ์ แต่จุดเน้นอยู่ที่พระเจ้าทรงเป็นผู้ควบคุมเรื่องนี้

การใช้รูปถูกกระทำยืนยันความจริงนี้ ผู้ที่ทรงปฏิเสธคือพระเจ้า และผู้ที่ทรงรับไว้ก็คือพระเจ้า

“พระเจ้าทรงสามารถต่อถึงพวกเขาเข้าได้อีก” (ข้อ 23)

คำเตือน

โรม 11:16-24

บัดนี้เปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบเรื่องรากและกิ่งเพื่อเตือนความโอดวอดและความหยิ่งที่ผู้เชื่อต่างชาติอาจมี กล่าวสั้น ๆ คือ ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงเสียดายอิสราเอลซึ่งเป็นกิ่งเดิม พระองค์ก็จะไม่ทรงเสียดายคนต่างชาติซึ่งเป็นกิ่งที่ถูกต่อเข้าไปเช่นกัน (ข้อ 21) ผู้เชื่อต่างชาติถูกต่อเข้าไปโดยความเชื่อเท่านั้น (ข้อ 20; เทียบ 3:27-4:5)

อย่างไรก็ตาม ความคิดว่า “คริสตจักรมาแทนที่อิสราเอล” เป็นความคิดที่ผิด เพราะฉะนั้นจงอย่าหยิ่ง แต่จงดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 22) ในข้อ 16 “ผลแรก” (แปลว่า “แป้งก้อนแรก”) และ “ราก” หมายถึงบรรพบุรุษของอิสราเอล (เทียบ ข้อ 28) คำว่า “บริสุทธิ์” ในที่นี้มีความหมายว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงแยกไว้

ความรอดของ “อิสราเอลทั้งหมด”

โรม 11:25-32

ที่นี่เปาโลแนะนำการฟื้นฟูของอิสราเอลในฐานะความล้าลึก เพื่อดึงความสนใจเป็นพิเศษ หลังจาก “ความบริสุทธิ์” ของคนต่างชาติ (ข้อ 12) เข้ามาแล้ว “อิสราเอลทั้งหมด” จะได้รับความรอด (ข้อ 25-26; เทียบ ลก 23-24) การตีความ “อิสราเอลทั้งหมด” ในที่นี้ก่อให้เกิดข้อถกเถียงมาก โดยกว้าง ๆ มีสามแนวทาง คือ (1)

หมายถึงทั้งชาวยิวและคนต่างชาติที่ได้รับการเลือก

(2) หมายถึงชนชาติอิสราเอล

(3) หมายถึงผู้ที่ได้รับเลือกภายในอิสราเอล การตีความแรกได้รับการสนับสนุนจากบรรพบุรุษคริสตจักรและนักปฏิรูปศาสนา รวมทั้งคาลวิน แต่ปัจจุบันไม่เป็นที่ยอมรับ การตีความที่สองได้รับการสนับสนุนจากข้อเท็จจริงที่ว่า ในโรมบทที่ 9-11 คำว่าอิสราเอลทั้งหมดหมายถึงอิสราเอลในเชิงชาติพันธุ์

ขณะเดียวกัน ใน 9:6 คำว่า “อิสราเอล” หมายถึงผู้ที่ได้รับเลือกอย่างชัดเจน

ซึ่งเพิ่มน้ำหนักให้ความเป็นไปได้ของการตีความที่สาม ดังกล่าวนับสนุนการตีความที่สามมากที่สุด แต่ก็เห็นว่า “อิสราเอลทั้งหมด” หมายถึง “ตัวตนเชิงนิติบุคคลของชนชาติอิสราเอลที่ดำรงอยู่ ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง”

ข้อ 26 อ้างอิสยาห์ 59:20-21 เพื่อเป็นพยานว่าพระเจ้าจะทรงให้อิสราเอลกลับใจ นี่คือ “พันธสัญญาของพระเจ้า” (ข้อ 27) ที่พระเจ้าจะทรงกระทำให้สำเร็จ พระเจ้าทรงเลือกและทรงเรียกอิสราเอล การทรงเรียกนั้นไม่อาจถูกยกเลิกได้ (ข้อ 29) แต่ขณะนี้อิสราเอลอยู่ในฐานะศัตรูกับพระเจ้าและเป็นผู้ไม่เชื่อฟัง เพื่อประโยชน์ของคนต่างชาติ (for your sake, เพราะพวกท่าน)

(ข้อ 28, 30) อย่างไรก็ตาม เพราะการเลือกและการทรงเรียกของพระองค์ที่ไม่ทรงเสียพระทัยภายหลัง

ในที่สุดพระเจ้าจะทรงให้อิสราเอลได้รับพระเมตตา (ข้อ 29, 31) “พวกท่าน” ในข้อ 30 และ 31 หมายถึงผู้เชื่อต่างชาติ ดังนั้นผู้เชื่อต่างชาติจึงไม่ควรหยิ่ง แต่ควรเข้าใจแผนการความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

และสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงเมตตาทุกคน การแยกสำนวนในข้อ 32 ว่า “แก่ทุกคน”

ออกมาต่างหากเพื่อสนับสนุนลัทธิความรอดสากลเป็นความผิดพลาดใหญ่ Origen เสนอความเห็นเช่นนี้
และในยุคปัจจุบัน Dodd สนับสนุน

แนวคิดดังกล่าว

Cranfield และ Dunn กล่าวว่าไม่อาจตัดลัทธิความรอดสากลออกไปได้

บทสรุป: คำสรรเสริญต่อแผนการอัครรรยของพระเจ้า

โรม 11:33-36

เปาโลจบบทที่ 9-11 ด้วยการสรรเสริญพระปัญญาและพระอธิปไตยของพระเจ้าเกี่ยวกับความลึกลับแห่งการเลือกและป
ัญหาอนาคตของอิสราเอล ไม่มีใครหยั่งถึงพระปัญญา ความรู้ และการพิพากษาอันลึกซึ้งของพระเจ้าได้

ไม่มีใครอยู่ในฐานะที่จะเรียกร้องสิ่งใดจากพระเจ้า นักปรัชญาสตอิกเข้าใจว่าพระเจ้าเป็นแหล่งกำเนิด (ek)

สายธารชีวิต (dia) และเป้าหมาย (eis)

ของสรรพสิ่ง ชาวฮิวเฮลเลนิสต์นำภาษาของนักปรัชญาสตอิกมาใช้กับ ‘ยาห์เวห์’ และเปาโลน่าจะยืมภาษานั้นมาใช้
(Douglas; เทียบ 1คร 8:6)

V. ฤทธิ์อำนาจของชาวประเสริฐที่เปลี่ยนแปลงชีวิต: ความประพฤติของคริสเตียน

บทที่ 12

ความประพฤติ

โรม 12:1-13

ตอนใหญ่สุดท้ายของโรมเต็มไปด้วยคำหนุนใจและคำสั่ง เปาโลเรียกร้องให้คริสเตียนสำแดงฤทธิ์อำนาจของชาวประเสริฐ
ในพื้นที่ชีวิตประจำวัน “คำสั่งให้ดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนแปลงแล้วไม่ใช่ ‘ขั้นที่สอง’ ซึ่งเราเลือกได้หลังจากรับชาวประเสริฐ
แต่ยังรากอยู่ในการตอบสนองแรกของเราต่อชาวประเสริฐเอง ดังนั้นการตัดสินใจของโรมออกไป
ก็เท่ากับละทิ้งองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้ของชาวประเสริฐ” (Douglas, 1002)

แก่นของปัญหา: การเปลี่ยนแปลงอย่างครบถ้วน

โรม 12:1-2

บัดนี้ไปโลหนุนใจสิ่งที่ธรรมิกชนควรทำเพื่อตอบสนองต่อพระเมตตากรุณาของพระเจ้า

พระกรุณาทั้งหมดของพระเจ้าไม่เพียงเป็นพื้นฐานของคำหนุนใจของเปาโล แต่ยังเป็นพลังขับเคลื่อนให้ปฏิบัติด้วย

“พระเมตตาของพระเจ้าที่ปรากฏในพระราชกิจของพระวิญญาณผู้ทรงเปลี่ยนใจใหม่

ผลักดันเราเข้าสู่การเชื่อฟังที่ชาวประเสริฐเรียกร้อง”

(Douglas, 1008) สิ่งแรกที่เปาโลสั่งคือให้ถวายร่างกายของธรรมิกชนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า แม้คำว่า “ถวาย” [paristemi] ในที่นี้อยู่ในกาล aorist แต่ไม่ได้หมายถึงคำสั่งให้ถวาย “ครั้งเดียวจบ”

สำนวนให้ถวายร่างกายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตน่าจะเน้นการถวายตัวตนทั้งหมดของธรรมิกชนเพื่อพระเจ้า ในโรม 6:13 มีคำสั่งคล้ายกันว่า “จงถวายอวัยวะของท่านแก่พระเจ้าเป็นเครื่องมือแห่งความชอบธรรม” เครื่องบูชาที่มีชีวิตเช่นนี้คือ “การนมัสการฝ่ายวิญญาณ/อย่างสมเหตุสมผล” [logiken latreia] ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย เกี่ยวกับ ‘logiken latreia’ Barrett และ Bruce เข้าใจว่าเป็น “การนมัสการที่รวมความคิดและจิตใจไว้ด้วย” Dunn เข้าใจว่าเป็น “การนมัสการที่ถวายในฐานะมนุษย์ฝ่ายวิญญาณหรือมีเหตุผล” Chrysostom และ Fitzmyer ตีความว่าเป็น “การนมัสการที่มีเหตุผล/สมเหตุสมผล” ซึ่งตรงข้ามกับการนมัสการแบบ ‘ไร้เหตุผล’ ที่ถวายสัตว์เป็นเครื่องบูชา นักวิชาการอย่าง Cranfield เห็นว่าในความหมายว่า “เหมาะสมกับสถานการณ์” จึงหมายถึง “มีวิจารณ์ญาณ” หรือ “มีตรรกะ” คือการนมัสการที่เหมาะสมกับผู้ที่เข้าใจความจริงอย่างแท้จริง ดักลาสสนับสนุนคำแปลของ TEV ว่า “true worship”

เราจะถวายการนมัสการแท้ได้ก็ต่อเมื่อได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยการเปลี่ยนจิตใจใหม่ ธรรมิกชนเป็นผู้ที่ได้รับการช่วยกู้จาก “ยุคชั่วร้ายนี้” (กท 1:4) และถูกย้ายเข้าสู่ “อาณาจักรของพระบุตร”

(คส 1:13) แต่ธรรมิกชนยังคงเป็นคนที่อยู่ใน “ร่างกาย” และยังคงดำเนินชีวิตอยู่ในเขตแดนเก่าแห่งบาปและความตาย ดังนั้นธรรมิกชนต้องต้านทานแรงกดดันของยุคนี้ที่พยายาม “หล่อให้เข้ารูป”

(Douglas) เพื่อสิ่งนี้ วิธีคิดทั้งหมดของธรรมิกชนต้องถูกปรับให้เป็นไปตาม “ความใหม่” ในพระวิญญาณ “การจัดโปรแกรมใหม่” ของจิตใจเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นในคืนเดียว แต่เป็นกระบวนการตลอดชีวิตที่วิธีคิดของเราค่อย ๆ คล้ายกับวิธีที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราคิดมากขึ้นเรื่อย ๆ” (Douglas)

จุดประสงค์ของการเปลี่ยนแปลงโดยการเปลี่ยนจิตใจใหม่ คือเพื่อให้สภาพจิตใจของเราถูกพลิกกลับ จนสามารถ “เห็นชอบ” พระประสงค์ของพระเจ้า (ทิศทางทางศีลธรรม) ได้อย่างเหมาะสม (Douglas)

ความถ่อมใจและการรับใช้กันและกัน

โรม 12:3-8

ข้อ 3 เริ่มต้นด้วยคำว่า “เพราะว่า” จึงเชื่อมกับข้อ 1-2 กล่าวคือ

ตอนต่อไปให้ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมของวิถีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงแล้ว คำสั่งหลักของตอนนี้เป็น

“จงประเมิตนเองอย่างถูกสุขภาวะ” ข้อ 4-8 ให้รากฐานของคำสั่งนี้ คริสเตียนเป็นของกันและกันและกันในกายเดียว และมีหน้าที่กับบทบาทต่างกัน (ความหลากหลายในความเป็นหนึ่งเดียว; เทียบ 1คร 12:12-27)

ดังนั้นธรรมิกชนไม่ควรหยิ่งเกิน “ขนาดของความเชื่อ” (เทียบ ดักลาสสนับสนุนการตีความว่า “ขนาดของความเชื่อ” คือมาตรวัดเดียวกันที่พระเจ้าทรงแบ่งให้ธรรมิกชนแต่ละคนอย่างเท่าเทียม ต่างจาก Barrett ที่มองว่าเป็นการแจกจ่ายของประทานจากพระเจ้า และ Schreiner ที่มองว่าเป็นปริมาณความเชื่อ) เกี่ยวกับของประทานแห่งการเผยพระวจนะ คำเผยพระวจนะในพันธสัญญาใหม่ใช้ในความหมายกว้างกว่า และรวมถึงการประกาศข้อมูลที่พระเจ้าทรงสำแดงแก่ผู้เผยพระวจนะต่อชุมชนด้วย (เทียบ 1คร 14:3, 24-25, 30) เปาโลสอนว่าคำเผยพระวจนะต้อง “สอดคล้องโดยตรง” กับความเชื่อ คือสิ่งที่เราเชื่อ (Calvin) หรือความเชื่อของเราต่อพระคริสต์ (Cranfield) “ผู้ปลอบใจ” ในข้อ 8 อาจแปลได้ว่า “ผู้หนุนใจ” (12:1) และ “ผู้ให้ทาน” ควรแปลว่า “ผู้แบ่งปัน” มากกว่า คำสั่งให้แบ่งปันด้วย “ความจริงใจ” หมายถึงให้ด้วยใจเดียว ไม่ซ่อนเจตนาอื่น

ความรักและการสำแดงออกของความรัก

โรม 12:9-12

ตรงนี้เปาโลดูเหมือนจะเรียงคำสอนสั้น ๆ หลายอย่างโดยไม่ได้จัดตามลำดับตรรกะอย่างชัดเจน คำสอนเหล่านี้สะท้อนข้อความและธรรมเนียมต่าง ๆ (พันธสัญญาเดิม คำสอนของพระเยซู การสอนผู้เริ่มต้นในคริสตศานายยุคแรก สุภาชิตยว เป็นต้น) ดักลาสชอบแปลต้นข้อ 9 ตาม NRSV เป็นรูปคำสั่งว่า “จงให้ความรัก [agape] ปรากฏจากความเสแสร้ง”

ความรักที่บริสุทธิ์คือการเกลียดชังความชั่วและยึดมั่นในความดี “เมื่อความรักทำให้คนทำสิ่งชั่ว หรือทำให้หลีกเลี่ยงการทำสิ่งดี ความรักนั้นไม่บริสุทธิ์” (Douglas) ดักลาสแปลข้อ 10 และ 11 ดังนี้

“ในความรักฉันพี่น้อง จงรักกันด้วยใจรักดี และในการให้เกียรติ จงนำหน้ากัน จงอย่าเกียจคร้านในความกระตือรือร้น จงลุกไหม้โดยพระวิญญาณ และรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า” เปาโลใช้ภาษาความสัมพันธ์ในครอบครัว เช่น “ความรักฉันพี่น้อง [philadelphia]” และ “รักใคร่/รักดี/อุทิศตน [philostorgoi]”

เพื่อแสดงภาพคริสตจักรในฐานะครอบครัวขยาย เกี่ยวกับ “โดยวิญญาณ” ในข้อ 11 ดักลาสติดตามคาลวินและบาร์เรตต์ โดยเข้าใจว่าหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้อ 14 หนุนใจให้ปฏิบัติความรักต่อคนนอกที่เข้มแข็งเป็นพิเศษ ซึ่งติดตามคำสอนของพระเยซู (มธ 5:44, ลก 6:27-28) ข้อ 15 ก็อาจเป็นคำสอนที่ประยุกต์ไปถึงคนนอกชุมชนคริสเตียนได้ (Chrysostom) แต่เมื่อเทียบกับ 1โครินธ์ 12:26 น่าจะเป็นการประยุกต์ภายในชุมชนคริสตจักรมากกว่า (Murray) ในข้อ 17

เปาโลกลับมาสู่การปฏิบัติต่อคนที่ไม่ใช่คริสเตียนอีกครั้ง เมื่อถูกกระทำความชั่ว ธรรมิกชนไม่ควรมีท่าทีจะแก้แค้น (ข้อ 19) แต่ควรตั้งใจทำสิ่งดี “ต่อหน้าทุกคน” (ข้อ 17) ด้วยเจตนาที่จะอยู่ร่วมกับทุกคนอย่างสันติ (ข้อ 18, “ถ้าเป็นไปได้ เท่าที่ขึ้นอยู่กับท่าน”) นี่คือการไม่พ่ายแพ้ต่อความชั่ว แต่ชนะความชั่วด้วยความดี (ข้อ 21) ข้อ 20 อ้างสุภาชิต 25:21-22 สำนวน “สวมถ่านเพลิงไว้บนศีรษะของเขา” แบ่งการตีความเป็นสองทาง คือเข้าใจเป็นแนวคิดเรื่องการพิพากษาและการลงโทษของพระเจ้า (Chrysostom, Schreiner, John Piper)

หรือเข้าใจในความหมายเชิงบวกกว่าเป็นการทำให้ศัตรูเกิดความละอายและสำนึกผิด (Augustine, Cranfield, Douglas)

บทที่ 13

คริสเตียนกับผู้นำฝ่ายโลก

โรม 13:1-7

เปาโลตอบโต้แนวคิดสุดโต่งในชุมชนคริสเตียนด้วยการสั่งให้เคารพและเชื่อฟังอำนาจของรัฐบาลโรมันในเวลานั้น

พวกเขาคงใช้คำสั่งใน 12:2 ที่ว่า “อย่าทำตามอย่างคนในยุคนี้” อย่างผิด ๆ และให้เหตุผลว่า

เนื่องจากยุคเก่าผ่านไปแล้ว และพวกเขาเป็นของยุคใหม่ คือเขตแดนฝ่ายวิญญาณ

จึงไม่จำเป็นต้องผูกพันกับอำนาจฝ่ายโลก แต่แม้หลังจากยุคใหม่เริ่มต้นแล้ว

พระเจ้าก็ยังทรงประทานพระคุณทั่วไปแก่โลกนี้ และทรงทำให้พระประสงค์อันดีของพระองค์สำเร็จผ่านสถาบันบางอย่าง เช่น การสมรสและรัฐบาล “การแก้แค้นของพระเจ้า” ใน 12:19

อาจเกิดขึ้นผ่านการบังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลด้วย เปาโลกล่าวถึงเหตุผลสองประการที่ธรรมิกชนต้องเชื่อฟังผู้มีอำนาจ

ฝ่ายโลก [exousia] ประการแรก พวกเขาได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า (ข้อ 1; เทียบ ดนล 4:17) ประการที่สอง

พวกเขาเป็น “ผู้รับใช้” [diakonos] ของพระเจ้า ผู้ให้รางวัลแก่ความดีและลงโทษความชั่ว (ข้อ 3-4)

ดังนั้นการขัดขืนอำนาจคือการขัดขืนพระบัญชาของพระเจ้า และนำการพิพากษามาสู่ตนเอง (ข้อ 2)

อย่างไรก็ตาม ธรรมิกชนต้องเชื่อฟังไม่ใช่เพราะกลัวการพิพากษาเท่านั้น แต่เพราะมโนธรรมด้วย (ข้อ 5; เทียบ รม 2:15

เรื่องมโนธรรม) “ความ ‘จำเป็น’ ที่คริสเตียนต้องเชื่อฟังรัฐบาลไม่ได้เป็นเพียงวิธีปฏิบัติจริงเพื่อหลีกเลี่ยงการลงโทษเท่า

นั้น แต่ท้ายที่สุดก็เกิดจากความเข้าใจว่าพระเจ้าทรงปกครองประวัติศาสตร์มนุษย์ด้วยพระ Providence

การเชื่อฟังเช่นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของพระประสงค์ ‘ดี’ เป็นที่พอพระทัย และสมบูรณ์’

ของพระเจ้าที่ค้นพบโดยจิตใจที่ได้รับการสร้างใหม่” (Douglas, 1076) จุดเน้นชัดเจนของตอนนี้คือ

อย่าดูหมิ่นหรือเป็นศัตรูกับอำนาจฝ่ายโลก แต่ “จงเชื่อฟัง” แน่แน่นอนว่าเมื่อขัดกับพระบัญชาของพระเจ้า

ก็ย่อมต้องปฏิเสธด้วยใจพร้อมเป็นมรณสักขี (เทียบ กจ 4:18-20)

แต่จุดเน้นตรงนี้สอดคล้องกับคำสอนของอัครทูตเปโตรว่า “จงยอมอยู่ใต้สถาบันทุกอย่างของมนุษย์เพราะเห็นแก่องค์พระ

ะผู้เป็นเจ้า” (เทียบ 1ปด 2:13-17) “อย่างไรก็ตาม เราต้องปฏิเสธที่จะมอบสิทธิ์เด็ดขาดใด ๆ ให้รัฐบาล

และต้องประเมินข้อเรียกร้องทั้งหมดของรัฐบาลในแสงสว่างของข่าวประเสริฐ” (Douglas, 1084)

ข้อ 6-7 สอนให้เสียภาษีในฐานะส่วนหนึ่งของการเชื่อฟังผู้มีอำนาจ คำสั่งนี้ติดตามคำสอนของพระเยซู (เทียบ มก

12:13-17) ปัญหาการเสียภาษีเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมากสำหรับชาวยิวในเวลานั้น และแท้จริงในปี ค.ศ. 58

ก็เกิดเหตุการณ์กบฏภาษีขึ้นด้วย (ตามนักประวัติศาสตร์โรมัน Tacitus)

แต่คำสอนทั่วไปของคริสตจักรยุคแรกเกี่ยวกับรัฐบาลตั้งอยู่บนถ้อยคำของพระเยซู “ผู้ที่ควรให้เกียรติ” ตอนท้ายข้อ 7

ตามบริบทย่อมหมายถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล

ความรักและธรรมบัญญัติ

โรม 13:8-10

สำนวนว่าความรักเป็นความสำเร็จบริบูรณ์ของธรรมบัญญัติ ไม่เพียงเน้นหน้าที่ที่จะต้องรักเท่านั้น แต่ยังเป็นคำตอบชัดเจนต่อผู้ที่โจมตีชาวประเสริฐเรื่องการถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ โดยเน้นว่าชีวิตที่มีชาวประเสริฐเป็นศูนย์กลางก็คือชีวิตที่ปฏิบัติความรัก (เทียบ กท 5:13-14) เกี่ยวกับครั้งแรกของข้อ 8 ดักลาสแนะนำข้อเขียนของ Origen ว่า “จงให้หนี้ที่ยังไม่ได้ชำระของท่านมีเพียงหนี้แห่งความรัก คือหนี้ที่ท่านพยายามชำระให้ครบถ้วนอยู่เสมอ แต่ไม่มีวันชำระสำเร็จ” ถ้อยคำในข้อ 9 ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” เป็นถ้อยคำที่พระเยซูทรงเน้นในมัทธิว 22:39-40 ว่าเป็นหัวใจของธรรมบัญญัติและผู้เผยพระวจนะทั้งหมด เปาโลกล่าวว่าพระบัญชาในพันธสัญญาเดิมถูกรวมสรุปไว้ในถ้อยคำนี้ สำนวนในข้อ 10 ว่า “เป็นความสำเร็จบริบูรณ์ของธรรมบัญญัติ” หมายความว่า “คริสเตียนที่รัก และดังนั้นทำสิ่งที่ธรรมบัญญัติเรียกร้อง ได้ทำให้ธรรมบัญญัติมาถึงจุดสูงสุด คือความสำเร็จบริบูรณ์เชิงอวสานวิทยาของธรรมบัญญัติแล้ว”

ชีวิตในแสงสว่างของกลางวัน

โรม 13:11-14

ข้อ 11 และครั้งแรกของข้อ 12 อธิบาย “เวลานั้น [kairos]” ด้วยสามประการ คือเป็นเวลาที่ต้องตื่นจากหลับ ความรอดใกล้กว่าตอนแรก และกลางคืนล่วงไปมาก กลางวันก็ใกล้เข้ามาแล้ว (รูปสมบุรณ์) ถ้อยคำเปรียบเทียบแรกและสุดท้ายเน้นว่า “วันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ในวาระสุดท้าย (เทียบ 1คร 1:8, 2คร 1:14, พป 1:6) ใกล้เข้ามาแล้ว ใน 1เธสะโลนิกา 5:4-5 เปาโลกล่าวว่าธรรมิกชนไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือความมืด แต่เป็นบุตรของความสว่างและบุตรของกลางวัน ดังนั้นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงไม่มาถึงพวกเขาเหมือนขโมย ที่นี้เปาโลสั่งให้ถอดการงานของความมืดออก และสวมยุทธภัณฑ์ (เครื่องมือ) แห่งความสว่าง (ข้อ 12) นี่คือการมีวิถีชีวิตที่ “เหมาะสม/สมควร” กับคนที่ดำเนินอยู่ในความสว่าง ไม่ใช่การแสวงหาความเสเพลหรือความใคร่ และเป็นการสวมพระคริสต์ (ข้อ 13-14; เทียบ กท 3:27) คำหนุนใจให้สวมพระคริสต์หมายความว่า “เราต้องตั้งใจรับพระคริสต์ไว้ในลักษณะที่พระลักษณะของพระคริสต์จะปรากฏในทุกสิ่งที่เราทำและพูด” (Douglas, 1105)

บทที่ 14

อย่ากล่าวโทษกันและกัน!

โรม 14:1-12

คริสเตียนที่ความเชื่ออ่อนแอและคริสเตียนที่ความเชื่อเข้มแข็งต่างต้องหยุดดูหมิ่นหรือวิจารณ์กัน (ข้อ 3, 10)
ผู้ที่มีสิทธิ์ตัดสินสถานะและความประพฤติของผู้เชื่อมีเพียงองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น
แต่ละคนจะต้องยืนต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า (ข้อ 11; เทียบ อสย 49:18, 45:23)
และจะต้องรายงานเรื่องของตนต่อพระเจ้า (ข้อ 12)

ผู้ที่มีความเชื่อเข้มแข็งคือคนที่เชื่อว่าสามารถกินอาหารทุกอย่าง รวมทั้งเนื้อสัตว์ (เทียบ ข้อ 21) และเหล้าองุ่น
โดยมีคนต่างชาติเป็นศูนย์กลาง แต่ผู้ที่มีความเชื่ออ่อนแอเป็นคนส่วนน้อยที่กินแต่ผัก และน่าจะเป็น
“คริสเตียนยิวที่ยังเชื่อว่าตนถูกผูกไว้กับข้อกำหนด ‘พิธีบูชา’ ของธรรมเนียมโมเสส”

(ข้อ 2, Douglas, 1112) เปาโลเตือนว่าอย่ารับผู้ที่อ่อนแอเพียง “เพื่อทะเลาะกันเรื่องประเด็นที่ถกเถียง” (Douglas, 1120) เปาโลอธิบายเพิ่มเติมในข้อ 4-9 ว่าเหตุใดจึงต้องรับกันและกันและไม่วิจารณ์กัน (เทียบ เขากล่าวว่า “ท่านผู้วิจารณ์” ในข้อ 4 หมายถึง “ผู้ที่อ่อนแอ”)

ธรรมิกชนทุกคนเป็นทาสขององค์พระผู้เป็นเจ้า และทาสไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะตัดสินทาสคนอื่น
หากนายรับทาสคนนั้นไว้แล้ว (พอใจเขา) ทาสคนอื่นก็ไม่อาจตัดสินทาสคนนั้นได้
จุดยืนเรื่องวันหรืออาหารเป็นไปตามความเชื่อของแต่ละคน แต่แม้จุดยืนต่างกัน หากทุกคนทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
 (“ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า”) เราก็ควรทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ในฐานะทาสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ควรกลายเป็นผู้วิจารณ์
“ทาส” คนอื่น

ในข้อ 9 เปาโลกล่าวว่าการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ได้สถาปนาความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
พระองค์เหนือคริสเตียน

อย่าทำให้พี่น้องของท่านสะดุด!

โรม 14:13-23

ตรงนี้มุ่งไปที่ผู้เข้มแข็ง คริสเตียนต้องไม่ให้เสรีภาพของตนกลายเป็นเครื่องมือทำให้พี่น้องล้มลง แต่ควร
“มุ่งทำสิ่งที่นำไปสู่สันติสุข และสิ่งที่เสริมสร้างกันและกัน”

(ข้อ 19) ในข้อ 13 กริยา “วิจารณ์/ตัดสิน” [krino] ไม่ได้ตามด้วยคำปฏิเสธ กล่าวคือไม่ควรแปลว่า “อย่าวิจารณ์”
แต่ควรแปลว่า “จงตัดสิน/กำหนดใจ” เปาโลกำลังเล่นกับความหมายของคำ
เพื่อบอกให้ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่วางสิ่งสะดุดไว้ต่อหน้าพี่น้อง
หากผู้ที่มีความเชื่อเข้มแข็งกินอาหารอย่างเสรีตามความมั่นใจของตน แล้วพี่น้องที่อ่อนแอเป็นทุกข์เพราะเรื่องนั้น
ก็เท่ากับทำให้ “พี่น้องที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์แทน” พิณาต (ข้อ 15) หากเป็นเช่นนั้น การ
“ไม่กินเนื้อและไม่ดื่มเหล้าองุ่น” ก็เป็นสิ่งที่ดี [kalos] (ข้อ 21; เทียบ ต้องสังเกตว่าการกล่าวถึงเหล้าองุ่นสำคัญ
เพราะเกี่ยวข้องกับพิธีบูชาของศาสนาต่างชาติ) ข้อ 17 ให้รากฐานทางเทววิทยาที่รองรับทั้งตอน กล่าวคือ
แผ่นดินของพระเจ้าไม่ใช่ “เสรีภาพของคริสเตียน” แต่คือ “ความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดี”

“ความชอบธรรม” ในที่นี้หมายถึงความชอบธรรมทางจริยธรรม คือการกระทำที่ถูกต้องภายในชุมชนผู้เชื่อเราต้องพยายามสร้างชุมชนคริสตจักร ไม่ใช่ทำลาย “พระราชกิจของพระเจ้า” “การกินในลักษณะที่ทำให้คนอื่นสะดุด” เป็นสิ่งชั่ว (ข้อ 20) ในทางกลับกัน การไม่ทำสิ่งใดที่ทำให้พี่น้องสะดุดเป็นสิ่งดี (ข้อ 21) ข้อ 22 กล่าวกับผู้เข้มแข็งเป็นพิเศษว่า ผู้ที่เก็บความเชื่อมั่นของตนไว้กับตนเองและไม่ต้องตำหนิตนเองต่อการกระทำตามความเชื่อนั้น คือผู้ที่ไม่ทำให้คนอ่อนแอล้มลง เป็นผู้เป็นสุข ข้อ 23 กล่าวถึงผู้ที่อ่อนแอ คนที่กินทั้งที่คิดว่าการกินเนื้อและเหล้าองุ่นไม่ถูกต้อง ย่อมถูกกล่าวโทษเพราะไม่ได้ทำตามความเชื่อ (ความมั่นใจ) ของตน ดังนั้นผู้เข้มแข็งไม่ควรบังคับความเชื่อมั่นของตนแก่ผู้ที่อ่อนแอจะทำให้พี่น้องที่อ่อนแอตกอยู่ในการถูกกล่าวโทษ ขณะเดียวกัน สำนวนว่า “ทุกสิ่งที่ไม่ได้ทำตามความเชื่อก็เป็นบาป” ไม่ควรถูกนำไปใช้ผิดในลักษณะที่อ้างเสรีภาพ (ความเชื่อมั่น) ของตนเพื่อทำให้การกระทำของตนถูกต้อง

บทที่ 15

จงคิดถึงผู้อื่นก่อน!

โรม 15:1-6

ผู้ที่ความเชื่อเข้มแข็งควรแบกรับความอ่อนแอของผู้ที่ความเชื่ออ่อนแอ (เทียบ กท 6:2 “จงแบกภาระของกันและกัน”) และควรเสริมสร้างกันและกัน การไม่ทำให้ตนเองพอใจ แต่ทำให้ผู้อื่นพอใจ (เทียบ 1คร 10:33 “ทำให้ทุกคนพอใจ”) คือการติดตามแบบอย่างของพระคริสต์ ดังนั้นเราต้องสามารถ “คิดอย่างเดียวกันต่อกัน” โดยเลียนแบบพระเยซูคริสต์ (ข้อ 5)

นี่คือการถวายพระสิริแด่พระเจ้าพระบิดา เปาโลอธิษฐานเพื่อสิ่งนี้ “ดังนั้น โดยพื้นฐานแล้ว ตอนนี้เป็นคำอุทธรณ์ต่อผู้เชื่อ ‘เข้มแข็ง’ ในกรุงโรม ให้ใช้แบบอย่างของพระคริสต์เป็นเครื่องมือเพื่อทำให้คริสตจักรเป็นหนึ่งเดียว และรับใช้ผู้อื่นด้วยความรัก” (Douglas, 1156)

จงต้อนรับกันและกัน!

โรม 15:7-13

ชุมชนคริสเตียนต้องเป็นชุมชนที่ต้อนรับกันและกันเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า รากฐานของคำสั่งนี้คือพระคริสต์ทรงต้อนรับเรา (ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ) พระคริสต์เสด็จมาเป็นผู้รับใช้ของ “ผู้เข้าสู่หนัด”

คือชาวยิว ตามความสัตย์ซื่อของพันธสัญญาของพระเจ้า (เทียบ กท 4:4-5) และทรงทำพระราชกิจไถ่ให้สำเร็จ เพื่อให้ไม่เพียงชาวยิว แต่คนต่างชาติด้วย กลายเป็นประชากรของพระเจ้า ดังนั้นประชาชาติทั้งหลายจึงชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้า (ข้อ 10-11)

พระคริสต์ทรงเป็นความหวังของประชาชาติ และเป็นความหวังของเรา (ข้อ 12-13)

เปาโลปิดท้ายคำหนุนใจของเขาด้วยคำอธิษฐาน

มองย้อนกลับ: การรับใช้ของเปาโลในตะวันออก

โรม 15:14-21

คำว่า “พี่น้องทั้งหลาย” แสดงว่าเขากำลังเปลี่ยนไปสู่หัวข้อใหม่ เปาโลชมธรรมิกชนในคริสตจักรโรมและใช้คำว่า

“มั่นใจ” เพื่อเปิดใจคริสตจักรที่ตนไม่ได้ก่อตั้ง แต่พร้อมกันนั้นเขาก็ทำให้ชัดเจนว่าเขาเป็นผู้มีสิทธิ์พูดกับพวกเขา

คริสตจักรโรมซึ่งประกอบด้วยคนต่างชาติเป็นหลัก อยู่ในเขตอำนาจอัครทูตของเปาโล

เพราะพระคุณที่ได้รับจากพระเจ้า เปาโลเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์เพื่อ/ต่อคนต่างชาติ ผู้

“ถวายคนต่างชาติเป็นเครื่องบูชา” (ข้อ 16) เป็นหลักฐานเรื่องนี้ พระเจ้าทรงทำให้เปาโลสามารถประกาศข่าวประเสริฐ

“ด้วยคำพูดและการกระทำ ด้วยฤทธิ์เดชของหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ” (ข้อ

18-19) เปาโลอ้อวว่าพระเจ้าทรงทำให้เขาทำ “พระราชกิจของพระเจ้า” “ในพระเยซูคริสต์” ตอนท้ายข้อ 19

เปาโลกล่าวว่าเขาได้ทำให้ข่าวประเสริฐ “เต็มบริบูรณ์” [pleroo] ตั้งแต่เยรูซาเล็มจนถึงอิลลิริคุม (เทียบ

อิลลิริคุมหมายถึงพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของมาซิโดเนีย

ซึ่งปัจจุบันแบ่งอยู่ในดินแดนจำนวนมากของแอลเบเนียตอนเหนือ ยูโกสลาเวีย และบอสเนีย-เฮอร์เซโกวีนา)

หลังจากเสนอความเห็นหลายแนวเกี่ยวกับสำนวนนี้ ดักลาสอธิบายว่าหมายถึงเปาโลได้ทำภารกิจพิเศษที่ได้รับมอบหมา

ยในฐานะอัครทูต คือการปลูกคริสตจักรเชิงยุทธศาสตร์เสร็จแล้ว (หน้า 1197) ข้อ 20 อธิบายความหมายนี้ได้ดี คือ

“พยายามประกาศข่าวประเสริฐในที่ที่ยังไม่มีใครเรียกพระนามของพระคริสต์”

ภาพข้างหน้า: เยรูซาเล็ม โรม และสเปน

โรม 15:22-29

หัวข้อของตอนนี้คือแผนการเดินทางไปกรุงโรมของเปาโล เช่นเดียวกับตอนต้นจดหมาย (1:13)

เปาโลแสดงความเสียตายเป็นอันสูงส่งที่เปาโลได้ไปเร็วกว่านี้ได้ แม้เขาปรารถนาอย่างยิ่งที่จะไปเยี่ยมกรุงโรม

แต่บอกว่าขณะนี้เขาต้องไปเยรูซาเล็มก่อนเพื่อส่งเงินถวาย (ข้อ 25-26)

หลังจากนั้น เปาโลเปิดเผยว่าเขาต้องการแวะกรุงโรมระหว่างทางไปจุดหมายสุดท้ายคือสเปน

(ปัจจุบันคือประเทศสเปน) และต้องการรับการสนับสนุนจากคริสตจักรโรม (ข้อ 24, 28; เทียบ กริยา [propempe])

ในข้อ 24 เป็นศัพท์เฉพาะที่หมายถึงการสนับสนุนงานมิชชัน)

นี่เป็นหนึ่งในจุดประสงค์หลักของการเขียนโรม Aus ใน “Paul’s Travel Plans” เสนอว่า

หลังจากเปาโลทำภารกิจนำคนต่างชาติเป็นของถวายไปเยรูซาเล็มเสร็จ เขาคงต้องเดินทางไปสเปนซึ่งเป็น

“ที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (เทียบ อสย 66:19) เพื่อชักนำการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ ขณะเดียวกัน

เอกสารคริสเตียนยุคแรก 1 Clement (5:7)

ก็ชี้ว่าเปาโลไปถึงสเปน อย่างไรก็ตาม เราไม่อาจรู้แน่ชัดว่าทำไมเปาโลจึงตั้งสเปนเป็นจุดหมาย และเขาได้ไปทำพันธกิจที่สเปนจริงหรือไม่ ในข้อ 27 เปาโลกล่าวว่าธรรมิกชนต่างชาติเป็น “ลูกหนี้” ของธรรมิกชนยิวในเยรูซาเล็ม เพราะได้รับ “สิ่งฝ่ายวิญญาณ”

จากพวกเขา ดักลาสอธิบายเรื่องนี้ดังนี้ “ตรงนี้เปาโลพาตพึงถึงหัวข้อเทววิทยาสำคัญอย่างหนึ่งของจดหมายฉบับนี้ คือความรอดที่คนต่างชาติได้รับนั้นมาได้โดยพระเมสสิยาห์ชาวยิวเท่านั้น และเป็นการสำเร็จตามพระสัญญาต่ออิสราเอล หมายความว่าพระพรฝ่ายวิญญาณของยุคใหม่เป็นของคริสเตียนยิวโดยเฉพาะ และคริสเตียนต่างชาติต้องยอมรับและขอบพระคุณที่ได้แบ่งปันพระพรเหล่านี้จากพวกเขา” (หน้า 1208-1209)

คำขอให้อธิษฐาน

โรม 15:30-33

เปาโลขออย่างหนักแน่นให้ธรรมิกชนในกรุงโรม “ร่วมต่อสู้” กับเขาในการอธิษฐานเพื่อเขา ก่อนอื่น เขาขอให้อธิษฐานเกี่ยวกับงานถวายเงินแก่คริสตจักรเยรูซาเล็ม ให้เขาได้รับการช่วยกู้จากภัยคุกคามของชาวยิวที่ไม่เชื่อ และให้เงินถวายได้รับการยอมรับอย่างดี (ข้อ 31) แล้วเขายังอธิษฐานให้ได้ไปกรุงโรม พบธรรมิกชน และพักผ่อนร่วมกัน แต่เขาเตือนว่าสิ่งนี้ขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของพระเจ้า

ในที่สุด เปาโลได้พบธรรมิกชนในกรุงโรมในฐานะนักโทษ เปาโลคงยอมรับการพบกันเช่นนี้ในคำอธิษฐานว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า

บทที่ 16

การแนะนำเฟบี

โรม 16:1-2

เปาโลแนะนำเฟบี ผู้เป็นพี่น้องหญิง เป็น “ผู้รับใช้/มัคนายิกา” [diakonon] ของคริสตจักรเคนเคเรีย และเป็นผู้อุปถัมภ์ของเปาโล พร้อมทั้งขอให้คริสตจักรโรมต้อนรับเธอเมื่อเธอมาเยี่ยม และจัดเตรียมสิ่งที่เธอต้องการ

คำท้าทายถึงคริสเตียนในกรุงโรม

โรม 16:3-16

เปาโลขอให้ท้าทายธรรมิกชนทั้งหมด 26 คน (ในนั้น 9 คนเป็นผู้หญิง) ครอบครัวสองครอบครัว และคริสตจักรบ้านสามแห่ง (เทียบ หรืออาจเป็นคริสตจักรบ้านห้าแห่ง ในเวลานั้นแม้เป็นบ้านคนมั่งคั่ง ก็คงยากที่จะรวมตัวกันเกิน 70-80 คน)

การฝากคำทักทายแก่ธรรมิกชนจำนวนมากเป็นพิเศษเช่นนี้แฝงเจตนาที่จะเน้นความผูกพันกับคริสตจักรโรมซึ่งเขาไม่ได้
บุกเบิก เตรียมการเยี่ยมในอนาคต และรับการสนับสนุนสำหรับพันธกิจสเปน

เหตุที่เปาโลกล่าวถึงปริสกากับอาควิลาก่อน อาจเป็นเพราะพวกเขาอยู่ในตำแหน่งสำคัญที่สามารถเป็นคนกลางระหว่าง
คริสตจักรโรมกับเปาโลได้ บ้านของพวกเขาถูกใช้เป็นสถานที่ประชุมของคริสตจักร (ข้อ 5)

เอปาเนทัสเป็นผู้กลับใจคนแรกในแคว้นเอเชียของโรม คงหมายความว่าเขาเชื่อผ่านการประกาศของปริสกากับอาควิลา
อันโดรนิคัส (ชาวอีเวเฮลเลนีสต์) กับยูเนียมีความสัมพันธ์พิเศษกับเปาโล พวกเขาเคยถูกจำคุกพร้อมกับเปาโล

และเป็นคนที่ได้รับความสะดวกในหมู่อัครทูต (ข้อ 7; เทียบ ในที่นี้คำว่า “อัครทูต”

น่าจะหมายถึงผู้ประกาศที่ได้รับแต่งตั้ง/ผู้ประกาศเดินทางในความหมายกว้าง)

จากชื่อของอัมพลีอาทัสกับอูรบานัสในข้อ 8-9 และตรีเฟนา ตรีโฟซา เปอร์ลีส สตรีสามคนในข้อ 12 รวมทั้งอาสินคริตัส
เฟลโกน เฮอร์เมส ปัทโรบัส และเฮอร์มาสในข้อ 14 อาจเป็นทาสหรือเสรีชนที่ได้รับการปลดปล่อยจากทาส

“การจุบอันบริสุทธ์” (ข้อ 16) เป็นรูปแบบการทักทายทั่วไปในสังคมโบราณ และยังเป็นเช่นนั้นในศาสนาฮิว

คำเตือน พระสัญญา และคำอธิษฐานขอพระคุณ

โรม 16:17-20

ดักลาสเห็นว่า “ผู้ที่ก่อความแตกแยกและทำให้สะดุ้งซึ่งขัดกับคำสอน” และ “ผู้รับใช้ท้องของตนเอง” ที่เตือนในข้อ
17-18 ไม่ใช่บางคนที่อยู่ในคริสตจักรโรมแล้ว แต่หมายถึงครูเท็จที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

และเป็นคำสอนให้ระวังพวกเขา ครูเท็จจำนวนมากในการหลอกลวงคนใจซื่อ (ข้อ 18)

ดังนั้นธรรมิกชนต้อง “ฉลาดในสิ่งดี แต่ชื้อบริสุทธ์ [akeraios] ในสิ่งชั่ว” (ข้อ 19; เทียบ มธ 10:16)

พระสัญญาที่ว่าพระเจ้าจะทรงบดขยี้ซาตาน (ข้อ 20) ไม่เพียงทำให้นึกถึงข่าวประเสริฐแรก (ปฐมก 3:15)

แต่ยังรวมถึงการพิพากษาครูเท็จและชัยชนะในวาระสุดท้ายด้วย

คำทักทายจากเพื่อนร่วมงานของเปาโล

โรม 16:21-23

มีผู้เห็นว่า “ลูสิอัส” เป็นคนเดียวกับลูสิอัสชาวไซริน (กจ 13:1)

และบางคนเห็นว่าเป็นคนเดียวกับลูกาผู้เขียนพระกิตติคุณ แต่ไม่อาจยืนยันได้ทั้งสองทาง อย่างไรก็ตาม

เป็นธรรมชาติที่จะสันนิษฐานว่ายาโสม โสสิปาเทอร์ และกายอัสเป็นคนเดียวกับบุคคลที่ปรากฏในกิจการ (กจ 17:5-9,
20:4, 18:7)

เอรัสทัส (ข้อ 23) ถูกแนะนำว่าเป็นเจ้าหน้าที่การคลังของเมือง เขาอาจเป็นคนเดียวกับเอรัสทัสในกิจการ (19:21-22)

และต่อมาอาจเป็นเอรัสทัสที่ถูกจารึกไว้ในศิลาจารึกว่าเป็น “เจ้าหน้าที่ก่อสร้างเมือง (aedile)”

ของเมืองโครินธ์

คำถวายพระเกียรติปิดท้าย

โรม 16:25-27

“เปาโลปิดจดหมายอันยิ่งใหญ่ของเขาถึงชาวโรมด้วยคำถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ผู้ทรงเปิดเผยจุดสูงสุดของประวัติศาสตร์การไถ่ในข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์” (Douglas, 1251)

“ข่าวประเสริฐ” ในข้อ 25 เชื่อมกับ “ทำให้มั่นคง” ในข้อ 26 และเน้นว่าผู้เชื่อได้รับการทำให้มั่นคง “ตาม”

ข่าวประเสริฐ หรือ “ใน” ข่าวประเสริฐ อีกทั้งเปาโลยังเน้นว่าการเปิดเผยข่าวประเสริฐนี้ปรากฏและถูกประกาศ

“เพื่อให้ชนทุกชาติรับความเชื่อที่นำไปสู่การเชื่อฟัง” (ข้อ 26; รม 1:5)

นี่คือการกลับไปยังหัวข้อการประยุกต์ข่าวประเสริฐอย่างสากลที่ถูกเน้นตั้งแต่คำทักทายของโรม

ขอพระสิริจงมีแด่พระเจ้าผู้ “ทรงพระปณิธาน” ตลอดนิรันดร์ พระองค์ผู้ทรงอนุญาตให้เรายืนอยู่ในที่แห่งความเชื่อและการเชื่อฟังผ่านพระราชกิจของพระคริสต์ และทรงสามารถทำให้เรามั่นคงได้!

1 โครินธ์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 5 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 15 · บทที่ 16

บทที่ 1

บทนำ 1 โครินธ์

1 โครินธ์ 1:1

อ้างอิงหลักจาก BECNT 1 Corinthians ของ David Garland (2019, Revival & Reformation Press) สารบัญ

III. กลุ่มพรรคและความแตกแยกในคริสตจักรโครินธ์

1 โครินธ์ 1:10-21

- A. รายงานเรื่องกลุ่มพรรคในคริสตจักรโครินธ์ (1คร 1:10-17)
- B. ปัญหาคำสอนของทางเซบัสเตียน (1คร 1:18-25)
- C. พระเจ้าทรงเลือกคนที่ดูโง่เขลา (1คร 1:26-31)
- D. ปัญหาคำสอนเกี่ยวกับพระวิญญาณและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า (1คร 2:1-5)
- E. การเปิดเผยของพระวิญญาณเกี่ยวกับพระปัญญาของพระเจ้า (1คร 2:6-16)
- F. การประณามพันธกิจของผู้รับใช้ของพระเจ้า (1คร 3:1-17)
- G. วิธีประเมินตนเองและวิธีประเมินผู้อื่น (1คร 3:18-4:5)
- H. อัครทูตในฐานะแบบอย่างของปัญญาแห่งทางเซบัสเตียน (1คร 4:6-13)
- I. คำอุทธรณ์ให้เลียนแบบเปาโลผู้เป็นบิดาของพวกเขา (1คร 4:14-21)

บทที่ 5

IV. การร่วมประเวณีในครอบครัว การฟ้องร้อง และการคำประเวณี

1 โครินธ์ 5:1-20

- A. กรณีการร่วมประเวณีในครอบครัว (1คร 5:1-8)
- B. คำเตือนใหม่เรื่องการยอมให้บาปอยู่ในคริสตจักร (1คร 5:9-13)
- C. คำแนะนำต่อต้านการฟ้องร้อง (1คร 6:1-11)

D. คำแนะนำไม่ให้ไปหาหญิงโสเภณี (1คร 6:12-20)

บทที่ 7

คำสอนเรื่องเพศสัมพันธ์ การหย่าร้าง และการสมรส

1 โครินธ์ 7:1-40

A. เพศสัมพันธ์ภายในชีวิตสมรส (1คร 7:1-5)

B. ชีวิตโสดและการสมรสของคนโสดกับหญิงม่าย (1คร 7:6-9)

C. คำสอนเรื่องการหย่าร้างสำหรับผู้ที่ตั้งงานกับคริสเตียนและผู้ที่ตั้งงานกับคนไม่เชื่อ (1คร 7:10-16)

D. หลักนำที่อยู่ใต้การอภิปราย: จงอยู่ในสภาพปัจจุบัน (1คร 7:17-24)

E. ความเหมาะสมของการสมรสของคู่หมั้นและหญิงม่าย (1คร 7:25-40)

บทที่ 8

VI. ข้อถกเถียงเรื่องอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

1 โครินธ์ 8:1

A. บทนำเรื่องปัญหาอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ (1คร 8:1-6)

B. หักล้างการกระทำของพวกเขาเพราะอันตรายที่มีต่อเพื่อนคริสเตียน (1คร 8:7-13)

C. ตัวอย่างของเปาโลเองที่สนับสนุนคำหนุนใจของเขา (1คร 9:1-27)

D. หักล้างการกระทำของชาวโครินธ์ผ่านตัวอย่างเชิงลบจากประวัติศาสตร์อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (1คร 10:1-13)

E. หักล้างการกระทำของชาวโครินธ์ผ่านตัวอย่างเรื่องอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1คร 10:14-22)

F. คำแนะนำเชิงปฏิบัติในการจัดการปัญหาอาหารของรูปเคารพในบริบทศาสนาต่างชาติ (1คร 10:23-11:1)

บทที่ 12

IX. การใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณในการนมัสการสาธารณะ

1 โครินธ์ 12:1-40

A. บทนำเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณ (1คร 12:1-3)

B. ความหลากหลายและความเป็นหนึ่งเดียวของของประทานฝ่ายวิญญาณ (1คร 12:4-11)

- C. ความหลากหลายและการพึ่งพากันของอวัยวะในกาย (1คร 12:12-31)
- D. ความรัก: ทางที่ประเสริฐที่สุด (1คร 13:1-13)
- E. การเปรียบเทียบระหว่างภาษาแปลก ๆ กับคำเผยพระวจนะ (1คร 14:1-19)
- F. การให้ความสำคัญกับคำเผยพระวจนะ (1คร 14:20-25)
- G. ระเบียบสำหรับการนมัสการและคำสอนสรุปเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณ (1คร 14:26-40)

บทที่ 15

การเป็นขึ้นจากตาย

1 โครินธ์ 15:1-58

- A. บทนำ: การประกาศและความเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ (1คร 15:1-11)
- B. ผลที่ตามมาหากการเป็นขึ้นจากตายของคนตายไม่เป็นความจริง (1คร 15:12-19)
- C. ผลที่เกิดขึ้นเพราะการเป็นขึ้นจากตายของคนตายเป็นความจริง (1คร 15:20-28)
- D. ผลที่ตามมาหากการเป็นขึ้นจากตายของคนตายไม่เป็นความจริง (1คร 15:29-34)
- E. ลักษณะทางกายของการเป็นขึ้นจากตาย (1คร 15:35-49)
- F. ทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลง (1คร 15:50-58)

บทที่ 16

XI. คำสอนเรื่องเงินถวายและกำหนดการเดินทาง

1 โครินธ์ 16:1-12

- A. คำสอนเรื่องเงินถวายเพื่อธรรมิกชน (1คร 16:1-4)
- B. กำหนดการเดินทางของเปาโล (1คร 16:5-9)
- C. ข่าวเกี่ยวกับทิโมธีและอปอลโล (1คร 16:10-12)

บทที่ 1

คำทักทาย

1 โครินธ์ 1:1-3

ก่อน “1 โครินธ์” เปาโลเคยส่งจดหมายอีกฉบับหนึ่งที่สั่งไม่ให้คบหากับคนที่ล่วงประเวณี (1คร 5:9) จดหมายฉบับที่สองคือ 1 โครินธ์นี้ น่าจะเป็นคำตอบต่อจดหมายที่มีคำถามหลายเรื่องซึ่งสเทพานัสนำมาให้ (1คร 1:11, 16:17) โดยกล่าวถึงการแบ่งพรรคพวกในคริสตจักร ความผิดศีลธรรมทางเพศ การนมัสการรูปเคารพ ระเบียบการนมัสการ และความสับสนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้คือเปาโลกับโสเธเนส เปาโลแนะนำตนเองว่าเป็นอัครทูตที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า

เขาเห็นว่าเขาไม่ได้เป็นอัครทูตเพราะการเรียกของมนุษย์หรือคริสตจักรใดคริสตจักรหนึ่ง แต่เป็นอัครทูตตามการทรงเรียกของพระเจ้า เขาไม่ได้เน้นอำนาจมนุษย์ของตน แต่เน้นการเป็นผู้แทนของพระเจ้า โสเธเนสคงเป็นที่รู้จักของชาวโครินธ์ แต่ปัจจุบันเราไม่มีทางรู้แน่ชัดว่าเขาเป็นใคร กิจการ 18:17 กล่าวถึงโสเธเนสหัวหน้าธรรมศาลา แต่ไม่อาจยืนยันได้ว่าเป็นคนเดียวกันหรือไม่

เปาโลเรียกธรรมิกชนในคริสตจักรโครินธ์ผู้รับจดหมายว่า “คริสตจักรของพระเจ้า” และธรรมิกชนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เขาทักทายไม่เพียงคริสตจักรโครินธ์ แต่ยังรวมถึง “ทุกคนในทุกแห่งที่ร้องออกพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ในเวลานั้นโครินธ์มีคริสตจักรบ้านหลายแห่ง แต่เขาใช้คำว่า “คริสตจักร” เป็นเอกพจน์ เพื่อเน้นความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตจักร สิ่งนี้สอดคล้องอย่างดีกับเนื้อหาของจดหมายฉบับนี้ที่เน้นความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตจักรโครินธ์ “พระคุณและสันติสุข” ในข้อ 3 ไม่ใช่เพียงคำทักทายธรรมดา แต่เป็นการแสดงความเชื่อมั่นทางเทววิทยาอย่างลึกซึ้งของเปาโลต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในพระคริสต์

สันติสุขแท้ไม่ได้มาจากสันติภาพแบบ “รุนแรง” ที่จักรพรรดิโรมันนำมา แต่ได้รับโดยพระคุณของพระคริสต์เท่านั้น

II. พระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่ชาวโครินธ์

คำขอบพระคุณสำหรับพระคุณ

1 โครินธ์ 1:4-9

เปาโลเริ่มจดหมายด้วยคำขอบพระคุณก่อนสิ่งอื่นใด เป็นการขอบพระคุณพระเจ้าและขอบพระคุณสำหรับสิ่งที่พระเจ้าประทานแก่ธรรมิกชนในคริสตจักรโครินธ์ แม้ 1 โครินธ์จะมีคำตำหนิมากมาย แต่เปาโลไม่เคยมองข้ามของประทานที่พระเจ้าทรงประทาน “โดยพระคุณ” แก่ธรรมิกชนในคริสตจักรโครินธ์

“จุดเน้นของคำขอบพระคุณของเปาโลอยู่ที่สิ่งที่พระเจ้าทรงทำในพระคริสต์ ไม่ใช่คุณสมบัติพิเศษของพวกเขาเอง (เทียบ 1คร 4:7)... การกล่าวถึงพระคุณของพระเจ้าที่ ‘ประทาน’ แก่ชาวโครินธ์นี้ ทำลายความหยิ่งแบบยึดตนเองเป็นศูนย์กลางทั้งหมดเกี่ยวกับความสำเร็จฝ่ายวิญญาณของพวกเขา” (David Garland)

เปาโลเน้นเป็นพิเศษว่าธรรมิกชนโครินธ์มั่งคั่งในของประทาน/ของประทานฝ่ายพระคุณ [charisma] คือ “คำพูด [logos] และความรู้ [gnosis]” (ข้อ 5)

ซึ่งแตกต่างจากจดหมายอื่น ๆ ที่เขาชม “ความรักและการงาน (ความเหน็ดเหนื่อย)” ของธรรมิกชน (เทียบ ฟป 1:6, คส 1:10, 1ธส 1:3, 2ธส 1:11) ภายหลังเปาโลจะเน้นเรื่องความรัก (1คร 13:1-2, 14:1, 16:14) และจะสอนว่าการได้รับของประทานหมายความว่าอย่างไร เขาปรารถนาให้ “คำพูดและความรู้”

ที่พระเจ้าประทานแก่พวกเขาเกิดผลต่อการเติบโตที่ถูกต้องของพวกเขา บัดนี้ธรรมิกชนกำลังรอคอย

“การปรากฏของพระคริสต์” เมื่อถึงเวลานั้น ภาษาแปลก ๆ จะหยุด และความรู้อันล้ำลึกจะเสื่อมสูญไป (1คร 13:8)

ผู้ที่ทรงตั้งธรรมิกชนให้ “ไม่มีที่ติ” จนถึง “วันของพระคริสต์” คือพระเจ้า

เปาโลรู้ว่าสิ่งนี้ตั้งอยู่บนความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (1คร 1:9)

อีกทั้งข้อ 9 ทำให้รู้ว่า จุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงเรียกธรรมิกชนคือให้พวกเขาเข้าสู่สามัคคีธรรมกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ David Garland แปลคำว่า koinonia ว่า “common-union”

คือการเป็นหนึ่งร่วมกัน สามัคคีธรรมกับพระคริสต์สร้างความเป็นหนึ่งร่วมกันกับคริสเตียนคนอื่น ๆ

นี่คือจุดแก้ปัญหาพื้นฐานของข้อถกเถียงมากมายที่เปาโลจะกล่าวถึงในจดหมายฉบับนี้

III. กลุ่มพรรคและความแตกแยกในคริสตจักรโครินธ์ (1:10-4:21)

A. รายงานเรื่องกลุ่มพรรคในคริสตจักรโครินธ์ (1คร 1:10-17)

เปาโลเริ่มจัดการปัญหาความขัดแย้งในคริสตจักรโครินธ์โดยอาศัยสิ่งที่ได้ยืมจากคนในบ้านของโคลเอ ดังที่กล่าวในข้อ 9 พระเจ้าทรงเรียกธรรมิกชนโครินธ์เข้าสู่สามัคคีธรรมของพระคริสต์ แต่ธรรมิกชนโครินธ์กลับแบ่งเป็นกลุ่มของเปาโล กลุ่มของอปอลโล (กจ 18:24)

กลุ่มของเคเฟาส (เปโตร) และกลุ่มของพระคริสต์ แม้หลักฐานทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับกลุ่มเหล่านี้มีน้อย แต่กลุ่มเหล่านี้เป็นหลักฐานว่าธรรมิกชนโครินธ์ยังเป็น “คนฝ่ายเนื้อหนัง”

(1คร 3:1-4) แน่นนอน นักวิชาการบางคนอย่าง Mitchell หรือ Collins เห็นว่าสโลแกน “ฉันเป็นของ...”

เป็นการล้อเลียนสโลแกนทางการเมืองในเวลานั้น และไม่ได้หมายความว่ากลุ่มพรรคจริง ๆ ในคริสตจักรโครินธ์

เปาโลทำให้ชัดเจนต่อปัญหาพรรคพวกว่า พระคริสต์ไม่อาจถูกแบ่งได้

และตัวเปาโลเองก็ไม่ได้สนใจทำให้ใครเป็นคนของตน (ข้อ 13-16) แล้วหนุนใจให้ทุกคน “พูดอย่างเดียวกัน

และเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างครบถ้วนในใจเดียวและความคิดเดียว” (ข้อ 10) การพูดอย่างเดียวกันหมายถึงเห็นพ้องกัน

กล่าวคือเป็นพันธมิตรกัน ตรงข้ามกับลัทธิพรรคพวก “ใจเดียวกัน” หมายถึง

“การแยกแยะสิ่งชั่วและผิดออกจากสิ่งดีและถูก” (Edwards) และ “ความคิดเดียวกัน”

หมายถึงการมีเป้าหมายและความเห็นเดียวกันต่อความจริง “เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างครบถ้วน” [katartizo]

หมายถึงสภาพที่จัดระเบียบแล้ว และตั้งอยู่อย่างสมบูรณ์ (เทียบ 2คร 13:11) “ความแตกแยก” [schisma]

ของคริสตจักรโครินธ์คงไม่ได้หมายถึงความแตกแยกทางเทววิทยา แต่หมายถึงความแตกแยกจาก

“การแบ่งชั้นทางสังคม การอุปถัมภ์ส่วนบุคคล ความรักดีแบบนักปรัชญา/ศิษย์

และความรักดีต่อกลุ่มที่ถูกหลอเล่ห์ด้วยความแปลกแยกในเมือง” ซึ่งพบได้ในยุคนั้น (Oster) Murphy-O'Connor

กล่าวว่า การแข่งขันน่าจะเกิดขึ้นระหว่างคริสตจักรบ้านหลายแห่งในโครินธ์กับผู้นำหลากหลายของพวกเขาหรือปัญหาบัพติศมาที่กล่าวในข้อ 14-17 อาจเป็นหนึ่งในสาเหตุของความแตกแยกในคริสตจักรโครินธ์ ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวอย่างเด็ดขาดว่า จุดประสงค์ที่เขาถูกส่งมาไม่ใช่ “เพื่อให้บัพติศมา” แต่พันธกิจอัครทูตของเขาคือการประกาศข่าวประเสริฐเท่านั้น (1คร 9:16) และสิ่งนั้นไม่ได้ทำด้วย “การโน้มน้าวทางวาทศิลป์”

B.

ปัญญาอันดูโอ่งเงลาของกางเขน (1คร 1:18-25) Garland วิเคราะห์ 1:18-2:16 ดังนี้
คืออธิบายว่าข่าวสารของข่าวประเสริฐดูโอ่งเงลาอย่างไรต่อผู้ฟังส่วนใหญ่ (1:18-25),
คนที่ตอบสนองต่อการทรงเรียกของข่าวประเสริฐถูกโลกมองว่าโอ่งเงลาอย่างไร (1:26-31),
พฤติกรรมของเปาโลต่อชาวโครินธ์สอดคล้องกับข่าวสารที่เขาประกาศอย่างไร (2:1-5),
และการประกาศเช่นนี้ก่อให้เกิดผลอะไร (2:6-16) ในข้อ 17 เปาโลกล่าวว่าเขาไม่ได้ประกาศข่าวประเสริฐด้วยปัญญาของถ้อยคำ (การโน้มน้าว) เพราะไม่ต้องการให้กางเขนของพระคริสต์ไร้ผล แล้วประกาศว่า “ถ้อยคำ/เรื่อง” [ho logos] แห่งกางเขนเป็นความโอ่งเงลาสำหรับผู้ไม่เชื่อ แต่เป็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อ (1คร 1:18, 23-24)
โดยเฉพาะ “กางเขน” เป็นสัญลักษณ์ของความตายอันน่าอัปยศ
และในระบบความคิดของคนนอกศาสนาย่อมเป็นสิ่งที่น่าขายหน้า ดังนั้น “พระคริสต์ผู้ถูกตรึงที่กางเขน” จึงเป็น “สิ่งสะดุด” [skandalon] สำหรับชาวยิว และเป็นความโอ่งเงลาสำหรับคนต่างชาติ (1คร 1:23)
แต่พระเจ้าทรงพอพระทัยช่วยผู้คนให้รอดผ่านวิธี “การประกาศ/คำประกาศ” [kerygma] ที่ดูโอ่งเงลา ไม่ใช่ “ศิลปะการโน้มน้าว” (1คร 1:21) ด้วยสิ่งนี้พระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ จึงได้รับการยกย่องและพระสิริ Linfit กล่าวว่า “หน้าที่ของผู้ประกาศสารไม่ใช่การสร้างสารที่โน้มน้าวใจ แต่คือการส่งต่อสารที่ผู้อื่นเขียนไว้แล้วอย่างมีผล”
ด้วยปัญญามนุษย์ ไม่มีใครเข้าใจพระปัญญาของพระเจ้าได้ (การอ้างพระคัมภีร์หกครั้งจนถึง 3:23 ล้วนเน้นเนื้อหา)
เปาโลเปรียบเทียบพระปัญญาของพระเจ้ายกกับปัญญาของโลก เพื่อวิจารณ์ปัญญา (ค่านิยม) ของโลกที่เข้ามาในคริสตจักร
และทำลายจิตวิญญาณพรรคพวกในคริสตจักร “กางเขนเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจต่อความรู้สึกของคนโบราณ
และโจมตีวิถีของโลกที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและทำลายตนเอง...
ข่าวสารแห่งกางเขนเป็นยาแก้พิษต่อการยกย่องตนเองของมนุษย์”
“คนที่ตอบสนองต่อถ้อยคำแห่งกางเขนด้วยความเชื่อ มองกางเขนเป็นหลักฐานแห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า (รม 1:16, 2คร 13:4, คส 2:12) เพราะกางเขนเรียกร้องการพลิกคว่ำอย่างสิ้นเชิงของความปรารถนามนุษย์และการเปลี่ยนแปลงจากวิถีชีวิตแบบเดิม” (Garland)

C.

พระเจ้าทรงเลือกคนที่ดูโอ่งเงลา (1คร 1:26-31) เปาโลยกตัวอย่างวิธีทำงานของพระเจ้า (“ความโอ่งเงลา”)
จากประสบการณ์ตรงของธรรมิกชนโครินธ์ ในคริสตจักรโครินธ์มีคนไม่มากที่ฉลาดหรือมีอำนาจตามมาตรฐานโลก
กลับเป็นคนที่โลกมองว่าโอ่งเงลา อ่อนแอ ต่ำต้อย และถูกดูหมิ่น
แต่พระเจ้าทรงเลือกพวกเขาเพื่อทำให้คนหยิ่งของโลกต้องอัปยศ เหตุที่พระเจ้าทรงทำเช่นนี้คือเพื่อไม่ให้ใคร

(แม้คนโง่เขลาและยากจน) โอ้อวดได้ (1คร 1:29, อพ 2:8-9) ดังนั้นในคริสตจักรจึงไม่มีใครควรโอ้อวดอีกทั้งไม่ควรยกผู้
คนอื่นใดขึ้นสูงด้วย มีเพียงพระเยซูเท่านั้นที่ทรงเป็นปัญญาของเรา และทรงเป็นความชอบธรรมความบริสุทธิ์
และการไถ่ของเรา (1คร 1:30) “สิ่งเหล่านี้ [ความชอบธรรม ความบริสุทธิ์
การไถ่]เป็นผลของพระปัญญาของพระเจ้าในพระคริสต์ ไม่ใช่ว่าพระคริสต์ ‘ทรงเป็น’ ความชอบธรรม
ความบริสุทธิ์และการไถ่ แต่ผู้เชื่อ ‘มี’ สิ่งเหล่านี้ในพระคริสต์
(Witherington)...ทั้งสามสิ่งนี้ได้ถูกมอบให้ผู้เชื่อในเวลานี้เพื่อให้กลายเป็นสมบัติของผู้เชื่อแต่ผู้เชื่อแบ่งปันสิ่งเหล่านี้ได้
โดยการเป็นของพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน (Schrage)” (Garland)
ดังนั้นธรรมิกชนจึงโอ้อวด“ในองค์พระผู้เป็นเจ้า/โดยองค์พระผู้เป็นเจ้า”

D. ปัญญามนุษย์กับพระวิญญาณและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า (1คร 2:1-5)

บัดนี้เปาโลยกตัวอย่างของตนเองเพื่อพิสูจน์พระปัญญาของพระเจ้า เมื่อประกาศข่าวประเสริฐที่โครินธ์ เปาโลไม่ได้ใช้
“ถ้อยคำแห่งปัญญาที่โน้มน้าวใจ” (ข้อ 4) แต่ประกาศพระคริสต์ผู้ถูกตรึงที่กางเขนเท่านั้น (ข้อ 2, 1คร 1:23)

สิ่งนี้ยืนยันว่าการที่ธรรมิกชนโครินธ์ตอบสนองต่อข่าวประเสริฐและเชื่อนั้นไม่ได้อาศัยปัญญามนุษย์
(การโน้มน้าวทางวาทศิลป์) แต่อาศัยพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 4-5)

“ความยอดเยี่ยม” [hyperoche] ของปัญญาในข้อ 1 หมายถึง “ความเลิศล้ำ” ไม่เพียงวาทศิลป์ซับซ้อน
แต่รวมถึงภาษาพูดโอ้อวดที่แสดงตัวเองด้วย เมื่อประกาศข่าวประเสริฐ
เปาโลละทิ้งวิธีทั้งหมดที่จะยกความรู้และปัญญาของตนขึ้น และประกาศด้วย “ภาษาธรรมดาและเรียบง่าย”
โดยมุ่งที่พระคริสต์และสำแดงพระองค์ (1คร 2:2) ในข้อ 3 เปาโลกล่าวว่าเมื่ออยู่ที่โครินธ์ เขา “อ่อนแอ กลัว
และสั่นสะท้านมาก” นี่ไม่ได้พูดถึงโรคาบอย่างหรือความยำเกรงพระเจ้า แต่พูดถึงความอ่อนแอของตน
(โดยเฉพาะความอ่อนแอที่ตรงข้ามกับความแข็งแกร่งและความกล้าของนักปราศรัยที่ขัดเกลา)
ด้วยสิ่งนี้เปาโลสารภาพฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทำงานอยู่ในความอ่อนแอของตน
“ความเชื่อไม่ได้ตั้งอยู่บนวาทศิลป์ที่สนุกสนาน ให้ข้อมูล หรือสร้างแรงบันดาลใจเพียงใด
แต่ตั้งอยู่บนฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เปลี่ยนใจผู้ฟัง” (Garland) “การสำแดงของพระวิญญาณและฤทธิ์อำนาจ” ในข้อ
4 หมายถึง “การสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ” ซึ่งไม่ได้พูดถึง “การอัศจรรย์และหมายสำคัญ” (รม 15:19, 2คร
12:12) แต่พูดถึงการกลับใจของธรรมิกชนในคริสตจักรโครินธ์ (1ธส 1:5-6)

E. การเปิดเผยของพระวิญญาณเกี่ยวกับพระปัญญาของพระเจ้า (1คร 2:6-16) เปาโลพูดถึงพระปัญญาของพระเจ้า
ไม่ใช่ปัญญาของโลก คือ “ความลึกลับ” [mysterion] แห่งกางเขนของพระคริสต์ สิ่งนี้พระเจ้าทรงกำหนดไว้
“ก่อนกาลเวลา” และถูกซ่อนไว้นาน จนไม่มีใครในยุคนี้แม้แต่คนเดียวรู้ (ข้อ 8)
ปัญญานี้รู้ได้เฉพาะผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้รู้โดยพระวิญญาณเท่านั้น (ข้อ 9-10ก)
พระวิญญาณทรงหยั่งรู้แม้สิ่งลึกของพระเจ้า (ข้อ 10ข) และทรงสอนให้ผู้เชื่อให้แยกแยะ “สิ่งฝ่ายวิญญาณ” (ข้อ
12-13) ปัญญานี้ถูกเปิดเผยแก่ธรรมิกชนและผู้เป็นที่ยรักของพระเจ้า คือ “ผู้สมบูรณ์/ผู้เป็นผู้ใหญ่” (ข้อ 6) และ

“คนฝ่ายวิญญาณ” (ข้อ 15)

พวกเขามี “ความคิด/จิตใจ” [nous] ของพระคริสต์ (ข้อ 16, 1คร 1:10)

และรับใช้ชุมชนด้วยความถ่อมใจและความรักเสียสละ ไม่ใช่การโอ้อวดและการแข่งขัน “สิ่งลึกของพระเจ้า” ในข้อ 10 หมายถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า (ข้อ 7) และทรงจัดเตรียมไว้ (ข้อ 9)

คือแผนการของพระเจ้าสำหรับการไถ่มนุษย์ (เทียบ รม 11:33) ในการโต้แย้ง

เปาโลถือว่าผู้ที่ได้รับและมีประสบการณ์การเปิดเผยจากพระเจ้านั้นได้รับพระวิญญาณแล้ว (1คร 3:16)

คนเหล่านี้ตรงข้ามกับผู้ที่ได้รับวิญญาณของโลก (ข้อ 12) เฉพาะผู้ที่ได้รับ “พระวิญญาณจากพระเจ้า”

เท่านั้นที่เข้าใจสิ่งลึกของพระเจ้าได้ สิ่งนี้เน้นข้อโต้แย้งที่กล่าวมาตลอดว่า

ศิลปะโน้มน้าวของปัญญามนุษย์ไม่อาจเข้าใจพระปัญญา (ความลึกลับ) ของพระเจ้าได้

ดังนั้น เปาโลเปิดโปงความหยิ่งแบบพรรคพวกของชาวโครินธ์ “เปาโลยังคงตำหนิชาวโครินธ์เรื่องความแตกแยก

และยืนยันว่าชาวโครินธ์เผยความไม่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เพราะพวกเขาไม่อาจเข้าใจสิ่งลึกของพระเจ้าที่สำแดงในกางเขน” (Garland)

F. การประเมินพันธกิจของผู้รับใช้ของพระเจ้า (1คร 3:1-17) บัดนี้เปาโลตำหนิ “พี่น้อง” [adelphos]

ในคริสตจักรโครินธ์โดยตรง เขาไม่อาจเรียกพวกเขาว่า “คนฝ่ายวิญญาณ” (1คร 2:15, 3:1) หรือ “ผู้เป็นผู้ใหญ่” (1คร 2:6) แต่เรียกว่าเด็กเล็กในพระคริสต์ คือ “คนฝ่ายเนื้อหนัง” [sarkikos] (ข้อ 3)

ความขัดแย้งและพรรคพวกของพวกเขาพิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นคนฝ่ายเนื้อหนัง

“ความแตกแยกเข้ากันไม่ได้กับการติดตามพระคริสต์ เพราะความแตกแยกเลียนแบบปัญญาของโลก” (Garland)

ถึงอย่างนั้น คำเรียก “พี่น้อง” และสำนวน “ในพระคริสต์”

(ข้อ 1) แสดงว่าเปาโลยังคงปฏิบัติต่อพวกเขาในฐานะคริสเตียน

อีกทั้งเปาโลยังรักษาความผูกพันกับพวกเขาโดยเปรียบตนเองกับแม่นมผู้ให้น้ำนม ขณะเดียวกันเมื่อเปาโลกล่าวว่า

“คนฝ่ายเนื้อหนัง” [sarkinos] (1คร 3:1, รม 7:14) เขาแยกจากสำนวน “คนธรรมดา/คนตามธรรมชาติ” [psychikos] (1คร 2:14)

ที่ใช้กับคนไม่เชื่อ Psychikos เป็นคำที่บรรยายมนุษย์ธรรมชาติที่ไม่มีพระวิญญาณเลย ถึงกระนั้นสำนวน

“คนฝ่ายเนื้อหนัง” ก็ชี้ว่าสภาพของพวกเขาแย่มาก เปาโลกลับไปยังปัญหาที่ตั้งไว้ใน 1:12 อีกครั้ง

โดยกล่าวถึงกลุ่มเปาโลและกลุ่มอปอลโล และใช้ภาพเปรียบเทียบเรื่องการทำไร่

เปาโลกับอปอลโลเป็นเพียงคนงานที่ปลูกและรดน้ำ ผู้ที่ทำให้เติบโตคือพระเจ้า (ข้อ 5-7) เหตุที่ข้อ 4

กล่าวถึงเปาโลกับอปอลโล แต่ไม่กล่าวถึงกลุ่มเศพาสและกลุ่มพระคริสต์

ก็เพราะมีเพียงเปาโลกับอปอลโลที่ทำพันธกิจในโครินธ์ ดังนั้นภาพเปรียบเทียบการทำให้จึงใช้กับพวกเขาเท่านั้น

ภาพเปรียบเทียบการทำให้แสดงให้เห็นชัดว่าผู้รับใช้ไม่ใช่คู่แข่ง แต่เป็นผู้ร่วมงานและเสริมกัน (1คร 3:9)

ผู้รับใช้เพียงสัตย์ซื่อต่อบทบาทของตนตามพันธกิจที่ได้รับจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ (1คร 4:2)

ผู้เดียวที่ทำให้เติบโตคือพระเจ้า พระสิริทั้งหมดต้องเป็นของพระเจ้า (1คร 3:23) ดังนั้นจึงไม่ควรโอ้อวดหรือยึดติดตามมนุษย์ (1คร 3:21)

1คร 3:10-15 หลังจากเปรียบคริสตจักรกับนาแล้ว เปาโลเปรียบต่อไปกับอาคาร ในภาพเปรียบเทียบนี้ พระเจ้าถูกสื่อว่าเป็นผู้ทำสัญญาเพื่อแผนการก่อสร้างและเป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้าง พระองค์จะทรงดูแลการก่อสร้างและประทานบำเหน็จหรือโทษอย่างเหมาะสม (ข้อ 14-15) เปาโลเปรียบเทียบตนเองเป็น “ช่างก่อสร้างผู้มีปัญญา” และยืนยันว่าเขาวางรากฐานคือพระเยซูคริสต์แล้ว (ข้อ 10-11) เหมือนกับที่ในภาพเปรียบเทียบการทำให้ เขาเปรียบเทียบตนเองเป็น “ผู้ปลูก” เปาโลคาดหวังว่าผู้รับใช้อื่น ๆ จะก่อสร้างต่อบนรากฐานนั้น และจินตนาการถึงความร่วมมือ ผู้รับใช้อื่นต้องใช้วัสดุก่อสร้างที่ถูกต้อง (ข้อ 12) เพื่อสร้างอาคารที่เหมาะสมกับรากฐาน Barrett และ Bruce กล่าวว่า ผู้สนับสนุนเคฟาสาอาจอ้างว่าเปโตรคือรากฐานของคริสตจักรโครินธ์ แต่สิ่งนี้ออกนอกประเด็นปัจจุบัน เปาโลไม่ได้ชี้คนที่วางรากฐานอื่น แต่กำลังพูดถึงความสำคัญของการสร้างโครงสร้างแบบใดบนรากฐานเดียว พระเจ้าจะทรงทดสอบผลงานของผู้รับใช้ด้วยไฟในวันสุดท้าย (“วันนั้น”) หากอาคารถูกไฟเผา ก็จะปรากฏว่างานของช่างก่อสร้างนั้นไร้ผล นี่คือน้ำที่ไปโลกแล้ว (1คร 15:58, กท 2:2, 4:11, พป 2:16, 1ธส 3:5) เมื่อกล่าวว่าพวกเขา “ได้รับความเสียหาย/ถูกปรับ” [zemioo] นั้นไม่ใช่การสูญเสียความรอด แต่เป็นการสูญเสียบำเหน็จ (ข้อ 15) “คนงานที่ใช้วัสดุราคาถูกและลัดชั้นตอนจะถูกดึงออกจากเปลวไฟและกองขยะอย่างหวุดหวิด เหมือนไม้ที่ถูกดึงออกจากไฟ (อมส 4:11, ศคย 3:2)... ภาพชัดเจนนี้แสดงแก่นของคำเตือนของเปาโล คือไม่ใช่ให้ชาวโครินธ์ตัดสินงานของผู้นำก่อนยุคสุดท้าย แต่ให้การทดสอบด้วยไฟและคำตัดสินของศาลสูงสุด” (Garland) 1คร 3:16-17 บัดนี้เปาโลเปรียบคริสตจักร (ไม่ใช่ปัจเจกบุคคล แต่เป็นชุมชน) กับพระวิหารของพระเจ้า ตรงนี้เปาโลเน้นบทบาทของพระวิญญาณอีกครั้งต่อจาก 1คร 2:10-16 พระวิญญาณผู้สถิตอยู่ภายในคือกุญแจของความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตจักร ภาพพระวิหารเผยให้เห็นความร้ายแรงของปัญหาความแตกแยก หากใคร “ทำลาย” พระวิหารของพระเจ้า (ฉบบ์เกาหลี่แก้ไขแปลว่า “ทำให้เป็นมลทิน”) พระเจ้าจะทรง “ทำลาย” คนนั้น (ข้อ 17; เทียบ เปาโลใช้กริยาเดียวกันใน 2คร 7:2, 11:3 และยืนยันว่าตนไม่ได้ทำลายใคร)

G. วิธีประเมินตนเองและวิธีประเมินผู้อื่น (1คร 3:18- 4:5)

เกี่ยวกับปัญหาพรรคพวก เปาโลนำหัวข้อหลักกลับมาอีกครั้งว่า ปัญหาของโลกเป็นความโง่เขลา อย่าให้ใครหลอกตนเองโดยคิดว่าตนฉลาด (1คร 3:18) ข้อ 19-20 อ้างโยบ 5:13 และสดุดี 94:11 การโอ้อวดและติดตามมนุษย์เป็นเรื่องโง่เขลา ผู้นำที่ธรรมิกชนโครินธ์พยายามโอ้อวดและยกย่อง ล้วนเป็นผู้รับใช้เพื่อพวกเขาที่พระเจ้าประทานให้แล้ว พวกเขาไม่ได้รับอะไรเพิ่มจากการยกย่องขึ้นสูง ธรรมิกชนเป็นผู้ครอบครองสรรพสิ่งร่วมกับพระคริสต์อยู่แล้ว ความจริงนี้ไม่ได้พาพวกเขาไปสู่ความหยิ่ง แต่ทำให้ยินดีที่จะอยู่ใต้พระหัตถ์ของพระเจ้า (1คร 3:23)

1คร 4:1-5 บัดนี้เปาโลพูดถึงว่าธรรมิกชนควรมองผู้รับใช้อย่างไร ผู้รับใช้ทุกคนเป็น “ผู้ช่วย/ผู้รับใช้ประจำ”

[hyperetes] ของพระเจ้า (กจ 13:5) และเป็น “ผู้จัดการบ้าน” [oikonomos] (ลก 12:42)

สิ่งที่เรียกร้องจากผู้จัดการบ้านไม่ใช่ความนิยมของผู้คน แต่คือ “ความสัตย์ซื่อ”

ต้องงานที่เจ้าของบ้านมอบหมาย (1คร 4:2) ผู้รับใช้เป็นผู้รับใช้ “ของพระเจ้า” แต่ก็เป็นผู้รับใช้ในครอบครัวของพระเจ้า

เมื่อคิดว่าธรรมิกชนเป็นผู้ครอบครองผู้รับใช้ (1คร 3:22) ภาพนี้อาจมองธรรมิกชนเป็นบุตรในครอบครัว

แต่ไม่ได้หมายความว่าธรรมิกชนจะตัดสินผู้นำได้ตามใจ เปาโลสั่งว่าอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 5)

ดังที่เขาพูดถึงการทดสอบด้วยไฟก่อนหน้า (1คร 3:13) ในวันสุดท้ายพระเจ้าจะทรงเปิดเผยแผนการและเจตนาของมนุษย์

และประทานบำเหน็จหรือโทษ เปาโลไม่ได้เพียงแตกต่างให้ตนเองหรือเน้นว่าไม่สนใจการประเมินใด ๆ ของมนุษย์

แต่เขาเน้นว่าทุกคนควรสนใจการตัดสินสุดท้ายของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นนายเพียงองค์เดียว ไม่ใช่ชื่อเสียงจากผู้คน

H.

อัครทูตในฐานะแบบอย่างของปัญญาแห่งกางเขน (1คร 4:6-13) แท้จริงเปาโลกับอปอลโลไม่ได้เป็นคู่แข่งกัน

ดังนั้นการยกกลุ่มอปอลโลและกลุ่มเปาโลเป็นตัวอย่าง คงเป็นการท้าทายอย่างแรงต่อผู้นำที่แข่งขันกันในคริสตจักรโครินธ์

โดยไม่โจมตีพวกเขาตรง ๆ พระเจ้าทรงประทานของประทานและหน้าที่หลากหลายในคริสตจักร

ไม่มีใครควรโอ้อวดเหมือนมีความสามารถใด ๆ ด้วยตนเอง (ข้อ 7) ในข้อ 8 เปาโลใช้คำพูดเกินจริงเพื่อดำเนินข่าวโครินธ์

พวกเขาคิดว่าตนไม่ขาดสิ่งใด และปกครองเป็นกษัตริย์เองโดยแยกจากการนำของอัครทูต (1คร 4:8)

การปกครองเป็นกษัตริย์นั้นไม่ใช่การปกครองที่แท้จริง เปาโลรู้ว่าในวันสุดท้ายธรรมิกชนจะครอบครองร่วมกับพระคริสต์

แต่ตรงนี้เขาไม่ได้เพียงชี้เรื่อง “อวสานวิทยาที่เกิดขึ้นแล้ว” มากเกินไป

เขากำลังชี้ว่าพวกเขามองตนเองว่าฉลาดตามมาตรฐานโลก และทำตัวเหมือนกษัตริย์ที่ทำทุกอย่างตามใจได้

ในข้อ 9-13 เปาโลเปิดเผยความคิดผิดของพวกเขาโดยเปรียบเทียบอัครทูตที่ติดตามความทุกข์ของพระคริสต์กับธรรมิกชน

โครินธ์ที่มองตนเองเหมือนกษัตริย์ จนถึงเวลานี้อัครทูตกลายเป็นสิ่งที่โลกดู ถูกหิวโหย ถูกข่มเหง

และถูกปฏิบัติเหมือนเศษเดนของโลก แต่ธรรมิกชนโครินธ์กลับโอ้อวดว่าตนฉลาด แข็งแรง และมีเกียรติ

“ถ้าพวกเขาได้รับพระพรผ่านอัครทูตที่ต่ำต้อยเช่นนั้น พวกเขาจะสูงส่งถึงเพียงนั้นได้อย่างไร?”

รายการความทุกข์ยังเสนอ ‘แบบอย่างเชิงบวกที่ชาวโครินธ์ควรเลียนแบบ’” (Garland) เมื่อถูกด่า อัครทูตอวยพร

เมื่อถูกข่มเหงก็อดทน เมื่อถูกใส่ร้ายก็หนักใจ (ข้อ 12ข-13ก) ชีวิตที่ทำให้ปัญญาแห่งกางเขนเป็นรูปธรรมเช่นนี้ดูโง่เขลา

แต่แท้จริงเป็นปัญญา และเป็นท่าทีพื้นฐานที่ธรรมิกชนต้องเลียนแบบเพื่อทำลายลัทธิพรรคพวกของคริสตจักรโครินธ์

(เทียบ 1คร 4:16)

I.

คำอุทธรณ์ให้เลียนแบบเปาโลผู้เป็นบิดาของพวกเขา (1คร 4:14-21)

เปาโลเปรียบตนเองเป็นบิดาผู้ให้กำเนิดธรรมิกชนโครินธ์ และหนักใจให้พวกเขาเลียนแบบตน (ข้อ 14-16)

เปาโลปฏิบัติต่อธรรมิกชนเหมือนบุตรที่รักซึ่งตนให้กำเนิดผ่านข่าวประเสริฐ (เทียบ “ผู้สอน/ครูประณม” ในข้อ 15; กท3:24 หมายถึงทาสที่ดูแลชีวิตและศีลธรรมของบุตรเจ้านาย)

เขาไม่ได้ต้องการทำให้ธรรมิกชนอับอายแต่ต้องการให้พวกเขาเติบโตอย่างถูกต้อง

ธรรมิกชนต้องแยกแยะและแก้ไขไม่เพียงตนเองแต่รวมถึงคนอื่นๆในหมู่พวกเขาด้วย “คนอื่นๆ” (ตามตัวอักษร

“คนที่พองด้วยลม”) อาจพูดได้ดีแต่ฤทธิ์อำนาจแท้ต้องปรากฏในชีวิตของพวกเขา (เทียบ 1คร

2:4) ฤทธิ์อำนาจนั้นคือผลของชีวิตที่แสดงออกด้วยความรักและการรับใช้ “เปาโลยอมรับว่าชาวโครินธ์มั่งคั่ง

‘ในคำพูด’ (1คร 1:5) แต่เขาต้องการให้ถ้อยคำนั้นเชื่อฟังถ้อยคำแห่งกางเขน (1คร 1:18)

เพราะจากถ้อยคำแห่งกางเขนนี้เองฤทธิ์อำนาจแท้และฝ่ายวิญญาณที่เปลี่ยนชีวิตมนุษย์ได้จึงออกมา

เปาโลต้องการพบธรรมิกชนโครินธ์ต่อหน้า (ข้อ 19) สิ่งนี้อาจเป็นภัยคุกคามต่อสมาชิกที่ยิ่ง ก่อนหน้านั้น

เปาโลจะส่งทิโมธี บุตรที่รักของเขาไปก่อน เพื่อเตือนให้ระลึกถึง “วิถีทาง” [hodos] ของชีวิตคริสเตียนที่เปาโลเคยสอน

(1คร 4:17) ในข้อ 21 เปาโลช่วยด้วย “ไม่เรียว” แต่แท้จริงเขาต้องการปฏิบัติต่อธรรมิกชนด้วย

“ความรักและความอ่อนสุภาพ” ความรักที่เขาพูดถึงคือความอดทนนานและความอ่อนสุภาพ (1คร 13:4) ที่นี้

“ไม่เรียว” เป็นสัญลักษณ์ของการอบรมวินัยที่รุนแรงและโหดร้าย”

บทที่ 5

IV. การร่วมประเวณีในครอบครัว การฟ้องร้อง และการคำประเวณี

1 โครินธ์ 5:1-20

ในตอนนีเปาโลจัดการประเด็นถกเถียงใหญ่สามเรื่อง ซึ่งเสริมการอธิบายในบทที่ 1-4

เขาเปิดโปงความเป็นฝ่ายเนื้อหนังของชาวโครินธ์ (1คร 3:1) และทำลายความภูมิใจฝ่ายวิญญาณที่ผิดของคริสตจักร

เพื่อให้พวกเขาเห็นสาเหตุของสภาพปัจจุบันของตนเอง คือความแตกแยกและพรรคพวก

A. กรณีการร่วมประเวณีในครอบครัว (1คร 5:1-8) เปาโลหยิบกรณี “การร่วมประเวณีในครอบครัว/การล่วงประเวณี”

[porneia] ในคริสตจักรโครินธ์ขึ้นมา การร่วมประเวณีเช่นนี้ถูกถือว่าเป็นบาปน่ารังเกียจไม่เพียงตามธรรมเนียมปฏิบัติ (ลนค

18:7-8) แต่แม้ตามมาตรฐานศีลธรรมของคนต่างชาติด้วย

อย่างไรก็ตาม ตอนนีเปาโลไม่ได้ตำหนิผู้ทำผิดโดยตรงเป็นหลัก

แต่ตำหนิคริสตจักรทั้งชุมชนที่ปล่อยปละและไม่จัดการอย่างเหมาะสม

ด้วยสิ่งนี้เขาทำให้ความหยิ่งและการโอ้อวดฝ่ายวิญญาณของธรรมิกชนโครินธ์ต้องอับอาย (1คร 5:2, 6)

คำตัดสินต่อคนที่ทำผิดนั้นชัดเจน คือให้ขับออกจากคริสตจักร ไม่มีที่ให้ประนีประนอม

แต่คริสตจักรโครินธ์ไม่ได้ดำเนินวินัย (เทียบ หากผู้กระทำความผิดเป็นผู้อุปถัมภ์ที่มั่งคั่งและมีอิทธิพล เรื่องนี้ก็ยังยากขึ้น)

เปาโลเห็นว่าเขาร่วมอยู่กับชุมชนฝ่ายวิญญาณ (1คร 5:3-4) และประกาศการพิพากษาบาปนี้ร่วมกับชุมชน

สำนวนในข้อ 3-4 ที่เปาโลกล่าวว่าเขา “อยู่ด้วยในวิญญาณ” อาจถูกเข้าใจผิดในเชิงลึกลับนิยมได้ง่าย แต่ความหมายคือ

แม้เปาโลไม่อยู่ทางกาย ความเป็นผู้ก่อตั้งและบิดาของคริสตจักรโครินธ์ก็ไม่ได้ลดอำนาจและความรับผิดชอบของเขาต่อพวกเขา อีกทั้งแสดงว่าการตัดสินใจของเขาไม่ใช่ของเขาคนเดียว

แต่เป็นการตัดสินใจของคริสตจักรที่กระทำ(หรือควรกระทำ) “ในพระนามของพระเยซูเจ้า” สำนวนในข้อ 5 ว่า “มอบให้ซาตาน” หมายถึงส่งคนนั้นออกนอกคริสตจักร ออกนอกสิทธิสามัคคีธรรมกับคริสตจักรคือมอบเขาไว้ใต้อิทธิพลของซาตานเพื่อให้ซาตานลงวินัยเขา สิ่งนี้กลับอาจเป็นวิธีช่วยกู้เขาอย่างยั่งยืน (1คร 5:5; เทียบ 1ทธ 1:20 “มอบไว้แก่ซาตานเพื่อให้ได้รับการสั่งสอน”, กท 5:24 “ได้ตรึงเนื้อหนังพร้อมทั้งราคะและตัณหาไว้ที่กางเขนแล้ว”) อีกทั้งเป็นวิธีไม่ให้ชุมชนคริสตจักรถูกบาปปนเปื้อน (เทียบฉธบ 7:26, 13:14-15)

ความหวังโยของเปาโลไม่ได้อยู่ที่คนที่ทำบาปเท่านั้นแต่ยังอยู่ที่ชุมชนคริสตจักรซึ่งควรบริสุทธิ์ด้วย ต้องกำจัด “เชื้อเก่า” ออกไป (ลนต 2:11, อพย 13:7)

หมายเหตุ Garland แนะนำความเห็นที่ว่า “เนื้อหนัง” หมายถึงแนวโน้มฝ่ายเนื้อหนังของคริสตจักร และ “วิญญาณ” หมายถึงพระวิญญาณที่สถิตในชุมชนคริสตจักร พร้อมทั้งชี้ข้อต่อของความเห็นนั้น

B. คำเตือนใหม่เรื่องการยอมให้บาปอยู่ในคริสตจักร (1คร 5:9-13)

ในข้อ 9 เปาโลกล่าวถึงจดหมายก่อนหน้า ที่เขาเคยเตือนว่าอย่าคบหากับ “คนล่วงประเวณี” [pornos] คำนี้ไม่ได้หมายถึงให้ตัดขาดจากโลก (ข้อ 10) แต่หมายถึงอย่าคบหากับคนล่วงประเวณี “ที่อยู่ในคริสตจักร” เปาโลกล่าวถึงไม่เพียงการล่วงประเวณี แต่รวมถึงคนโลภ คนไหวรูปเคารพ คนใส่ร้าย คนเมาเหล้า และคนฉ้อโกง และสั่งให้ “กำจัด” [exairo] “คนชั่ว” [poneros] เช่นนั้นออกจากคริสตจักร (1คร 5:11, 13; เทียบ กท 5:19-21) ชีวิตคริสเตียนต้องแตกต่างจากชีวิตของคนในโลก “ข้าพเจ้าประเสริฐไม่ได้เรียกร้องให้คริสเตียนถอนตัวจากโลก แต่เรียกร้องให้เป็นพยานต่อโลก... คริสเตียนไม่ได้ถูกระบุได้เพียงด้วยหลักคำสอนหรือคำสารภาพปากเปล่าเท่านั้น แต่ด้วยการกระทำของพวกเขาด้วย” (Garland)

C. คำแนะนำต่อต้านการฟ้องร้อง (1คร 6:1-11) ต่อจากบทที่ 5

เปาโลยกกรณีที่สองเพื่อพิสูจน์ว่าการโอ้อวดของชาวโครินธ์ไม่มีพื้นฐาน คนหนึ่งในคริสตจักรโครินธ์ฟ้องพี่น้องคริสเตียนด้วยกันต่อศาลของคนไม่เชื่อ คริสเตียนเป็นผู้ที่จะมีส่วนในการพิพากษาสวรรค์เหนือโลกและทูตสวรรค์ (ข้อ 2-3; เทียบ ดนล 7:22, มธ 19:23, 2ทธ 2:12, วอ 2:26-27)

ดังนั้นการไม่สามารถแก้ปัญหาในคริสตจักรและนำเรื่องออกไปสู่โลกจึงเป็นเรื่องน่าอาย ชาวโครินธ์คิดว่าตนมีปัญญา (1คร 3:18) แต่เปาโลตำหนิว่า “ในพวกท่านไม่มีคนมีปัญญาแม้สักคนหรือ” และชี้ว่าพวกเขา “ทำความไม่ชอบธรรม” [adikeo] (1คร 6:5, 9) เปาโลกล่าวว่าถูกทำผิดและถูกโกงเสียยิ่งดีกว่าไม่ใช่หรือ (1คร 6:7; เทียบ 1คร 4:12-13)

“คนไม่ชอบธรรม” [adikos] นี้ถูกจัดอยู่กับ “คนล่วงประเวณี” [pornos]

ในรายชื่อคนที่จะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก (1คร 6:9-10)

เปาโลชี้ว่าการฟ้องร้องกันระหว่างพี่น้องเป็นบาปที่ร้ายแรงและไม่เหมาะสมกับคริสเตียนเพียงใด (เทียบ

ในจดหมายฉบับนี้เปาโลใช้คำว่า “พี่น้อง” ถึง 39 ครั้ง)

ธรรมิกชนเป็นผู้ที่ได้รับการชำระล้าง ได้รับการทำให้บริสุทธิ์

และได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมในพระนามของพระคริสต์และในพระวิญญาณ (1คร 6:11) Garland อ้าง Murphy-O'Connor ในคำอธิบายว่า “ประเด็นของเปาโลไม่ใช่ให้คริสตจักรซ่อนความอับอายของตนจากคนนอก แต่ให้ชาวโครินธ์ฉวยโอกาสพิสูจน์ฤทธิ์อำนาจของพระคุณแก่ผู้ไม่เชื่อโดยแก้ข้อพิพาทเหล่านั้นด้วยตนเอง หากคริสตจักรไม่เป็นมิชชันนารี คริสตจักรก็ไม่เชื่อสัตย์ต่อตนเอง โลกต้องเห็นพระคุณทำงาน”

D.

คำแนะนำไม่ให้ไปหาหญิงโสเภณี (1คร 6:12-20) ในตอนนี้เปาโลเตือนให้หลีกเลี่ยง [porneia] คือ

“ความผิดศีลธรรมทางเพศ” (1คร 6:18) ผู้ที่ “ประพฤติผิดศีลธรรมทางเพศ” [porneuo]

ทำบาปต่อร่างกายของตนเอง และทำให้ร่างกายซึ่งเป็นพระวิหารที่พระวิญญาณสถิตอยู่นั้นเป็นมลทิน

อีกทั้งผู้ที่ร่วมกับหญิงโสเภณีก็เป็นกายเดียวกับเธอ คริสเตียนซึ่งเป็นกายเดียวกับพระคริสต์แล้ว

จึงทำให้อวัยวะของพระคริสต์กลายเป็นอวัยวะของหญิงโสเภณี (1คร 6:15-16) เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นไม่ได้เด็ดขาด

“การไปหาหญิงโสเภณีไม่ใช่บาปที่ไร้เหยื่อและไม่ทำร้ายใคร

บาปนี้ทำให้การรวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ปนเปื้อนและแตกหัก” (Garland)

คริสเตียนเป็นวิญญาณเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 17; เทียบ รม 8:9-11)

และต้องดำเนินชีวิตเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและเพื่อพระสิริของพระเจ้าเท่านั้น

รูปแบบของคำเตือนเรื่องความผิดศีลธรรมทางเพศ การกล่าวว่เป็นบาปใหญ่ที่เป็นกายเดียวกับหญิงโสเภณี

และคำสอนว่าคริสเตียนต้องดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระเจ้าเท่านั้น จะปรากฏซ้ำในคำสอนเรื่อง

“การนมัสการรูปเคารพ” ที่ตามมา (1คร 10:14, 20, 31) เปาโลอ้างแนวคิดที่ชาวโครินธ์คุ้นเคยว่า

“ทุกสิ่งอนุญาต/ถูกกฎหมาย” (1คร 6:12; เทียบ 1คร 10:23) แต่เขาตอบย้ำว่าไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นประโยชน์

ชีวิตคริสเตียนเป็นของพระเจ้า เพื่อพระเจ้า และเพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ร่างกายซึ่งเป็น “พระวิหารของพระวิญญาณ”

(1คร 3:16, 6:19) มีไว้ “เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น” คือเพื่อรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงซื้อร่างกายของเราด้วยราคา

และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีไว้เพื่อสถิตในร่างกายของเราและทำให้ร่างกายมีศักดิ์ศรี (1คร 6:13)

V. คำสอนเรื่องเพศสัมพันธ์ การหย่าร้าง และการสมรส (7:1-40)

A. เพศสัมพันธ์ภายในชีวิตสมรส (1คร 7:1-5) เปาโลกล่าวถึงจดหมายที่คริสตจักรโครินธ์ส่งมาก่อน การตีความข้อ 1

แบ่งใหญ่ ๆ เป็นสองทาง คือมองคำว่า “เป็นการดีที่ชายจะไม่ใกล้ชิด/แตะต้องหญิง” เป็นคำตอบของเปาโล

หรือมองว่าเป็นความคิด (คำถาม)

ของธรรมิกชนโครินธ์ การเลือกทางใดส่งผลต่อการตีความต่อไปอย่างมาก การตีความแรก เมื่อรวมกับสำนวน

“เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี”

(ข้อ 2) และ “เพราะขาดการควบคุมตนเอง” (ข้อ 5; เทียบ 1คร 7:9)

ทำให้ดูเหมือนว่าการสมรสเป็นมาตรการปลอดภัยแบบจำใจสำหรับคนที่ควบคุมแรงกระตุ้นทางเพศไม่ได้ แต่ Garland ในคำอธิบายยาวของเขาสรุปว่าการตีความแบบหลังเหมาะสมกว่า Thiselton

ก็เห็นว่าข้อนี้เป็นการอ้างถ้อยคำของธรรมิกชนโครินธ์ รูปแบบการอ้างสุภาชิตแล้วโต้แย้งต่อไปปรากฏใน 1คร 6:12-13, 8:1-4, 10:23 ด้วย ตามการตีความนี้ เปาโลกำลังเขียนคำตอบเพื่อแก้การประยุกต์เรื่องโสดอย่างสุดโต่งของชาวโครินธ์ โดยเฉพาะสำหรับคนที่แต่งงานแล้ว การถือโสดไม่ใช่ทางเลือก เปาโลเน้นว่า “สามีจึงทำหน้าที่ต่อภรรยา...

สามีก็ไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน... อย่าแยกกัน/อย่าพรากกัน” (ข้อ 4-5) ในศาสนายิว

สามีมีสิทธิไม่อยู่กับภรรยาเพื่ออธิษฐานและศึกษา เพียงแต่แจ้งการตัดสินใจแก่ภรรยา แต่เปาโลสั่งให้ทำเช่นนั้นโดย

“ตกลงร่วมกัน” เขาไม่ได้มองการสมรสและความสัมพันธ์ทางเพศในชีวิตสมรสว่าเป็นความชั่วจำเป็นหรือทางเลือกที่สอง

อย่างจำใจ การแต่งงานเป็นสิ่งที่ “ทำดี/เป็นสิ่งดี” (1คร 7:38) “ประเด็นไม่ใช่อะไรคือสิ่งที่ ‘ดีที่สุด’

แต่คืออะไรดีสำหรับคริสเตียนแต่ละคนในการเข้าใจของประทานและการทรงเรียกที่แต่ละคนได้รับจากพระเจ้า”

(Garland)

B. ชีวิตโสดและการสมรสของคนโสดกับหญิงม่าย (1คร 7:6-9)

ด้วยเจตนาจะลดความกระตือรือร้นของชาวโครินธ์เรื่องการถือโสด

เปาโลกล่าวอย่างมีกลยุทธ์ว่าเขาปรารถนาให้ทุกคนเป็นโสดเหมือนเขา

แต่เขาจำกัดความปรารถนานี้ กลยุทธ์เดียวกันนี้ถูกใช้เมื่อเขาจัดการปัญหาภาษาแปลก ๆ (1คร 14:5) สำนวนว่าคนที่ “ควบคุมตนเองไม่ได้” และ “เราร้อนด้วยราคะ” ควรแต่งงาน (1คร 7:9)

อาจทำให้การสมรสดูเป็นทางเลือกที่สอง แต่เจตนาของเปาโลคือแต่ละคนควรเลือกโสดหรือแต่งงานตามของประทานและการทรงเรียกของตน (เทียบ 1คร 7:17) ของประทานแห่งการอยู่โสดอาจใช้กับคนที่ยังไม่แต่งงานหรือหญิงม่ายได้

C. คำสอนเรื่องการหย่าร้างสำหรับผู้ที่ตั้งงานกับคริสเตียนและผู้ที่ตั้งงานกับคนไม่เชื่อ (1คร 7:10-16)

คนที่แต่งงานแล้วไม่ควรแสวงหาการอยู่โสด (1คร 7:5) และไม่ควรพยายามหย่ากับคู่สมรส (1คร 7:10-13)

เปาโลอนุญาตการหย่าเฉพาะเมื่อคู่สมรสที่ไม่เชื่อบังคับให้หย่า (1คร 7:15)

นี่เป็นการประยุกต์หลักการหย่าของพระเยซู คือห้ามหย่ายกเว้นเหตุล่วงประเวณี (มธ 19:9)

อย่างยึดหยุ่นกับสถานการณ์ในโครินธ์ เปาโลไม่ได้กำลังสร้าง “เทววิทยาการหย่า”

หรือจัดการปัญหากฎหมายเรื่องหย่าและแต่งงานใหม่ คำสั่งและคำหนุนใจเรื่องหย่าถูกให้ตามสถานการณ์เฉพาะของชาวโครินธ์ ในเวลานั้นคริสเตียนจำนวนมากคงกลับจากการไหว้รูปเคารพมาพร้อมทั้งครอบครัว

แต่ย่อมมีหลายคนที่ยังกลับมาหาพระคริสต์เพียงลำพัง โดยเฉพาะหากผู้หญิงที่ต้องติดตามศาสนาของสามีกลายเป็นคริสเตียนเพียงคนเดียว ก็จะเกิดความขัดแย้งมากขึ้น เปาโลจัดการปัญหาหย่าภายใต้ภูมิหลังนี้

บางทีธรรมิกชนในโครินธ์บางคนอาจคิดว่าการคงเป็นหนึ่งกับคู่สมรสที่ไม่เชื่อทำให้ตนเป็นมลทิน

และคิดว่าการหย่าเป็นหน้าที่ของคริสเตียน (เทียบ ศคย 10:3, 19) แต่เปาโลกล่าวว่าคู่สมรสที่ไม่เชื่อ

“ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว” (รูปสมบุรณ์) โดยคริสเตียน (1คร

7:14) เพื่อหยุดความคิดที่พยายามทำให้การหยาเป็นเรื่องสมเหตุสมผลง่าย ๆ

ขณะเดียวกันเปาโลไม่ได้หมายความว่าผู้สมรสที่ไม่เชื่อได้รับความรอดแล้วด้วยสำนวนว่าถูกชำระให้บริสุทธิ์ (1คร

7:16) เปาโลสั่งว่าหากผู้สมรสที่ไม่เชื่อต้องการหย่า ก็อย่าถูกผูกมัด แต่ให้หย่า อย่างไม่รู้ก็ตาม

สิ่งที่เขาเน้นคือให้รักษาภาพ “สันติสุข” เท่าที่ทำได้ (1คร 7:15)

การคงชีวิตสมรสอาจเป็นโอกาสให้ผู้สมรสที่ไม่เชื่อได้รับความรอดได้ (เทียบในทางตรงกันข้าม

นักวิชาการหลายคนรวมทั้ง Thiselton ตีความข้อ 16 ในความหมายเชิงลบ)

D. หลักนำที่อยู่ใต้การอภิปราย: จงอยู่ในสภาพปัจจุบัน (1คร 7:17-24)

ตอนนี้กล่าวว่า จงอยู่ตามสภาพที่พระเจ้าทรงเรียก (1คร 7:17, 20) ไม่ว่าจะเข้าสู่หน้หรือไม่เข้าสู่หน้

เป็นทาสหรือเป็นเสรีชน สิ่งสำคัญคือการรักษาพระบัญชาของพระเจ้าและการอยู่กับพระเจ้า (1คร 7:19, 24)

แต่เสรีชนไม่ควรจงใจกลายเป็นทาสของมนุษย์ และถ้าทาสสามารถเป็นอิสระได้ ก็ควรใช้โอกาสนั้น (1คร 7:21; เทียบ

Thiselton ติดตาม NRSV และตีความว่าแม้เป็นอิสระได้ก็ “จงใช้สภาพทาส” แต่ Garland คัดค้านการตีความนี้)

เปาโลไม่ได้กล่าวว่าต้องอยู่ในสถานการณ์เดิมเสมอไป แต่กล่าวว่าต้องยอมรับว่าสถานการณ์นั้นไม่เป็นอุปสรรคต่อการดำ

เนินชีวิตตามการทรงเรียกเป็นคริสเตียน หลักการนี้ให้รากฐานทางเทววิทยาแก่คำสอนเชิงปฏิบัติของเปาโลเรื่องการสมร

สและการอยู่โสด “การเปลี่ยนสถานะในชีวิตโดยอ้างเหตุผลทางศาสนา

เป็นการให้ความสำคัญกับสถานะฝ่ายโลกมากกว่ากับว่าเราสมควรหรือปฏิเสธการทรงเรียกของพระเจ้าในพระคริสต์ซึ่งตั

งอยู่บนพระคุณเท่านั้น... หลักสำคัญนี้ใช้กับคำสอนก่อนหน้าที่เกี่ยวข้องกับพื้นฐานผิดของชาวโครินธ์ว่า

การเปลี่ยนสถานะจะนำมาซึ่งผลดีฝ่ายวิญญาณ (อยู่โสดดีกว่าแต่งงาน หย่ากับคนไม่เชื่อดีกว่าสมรสกับเขา)” (Garland)

สำนวนในข้อ 22 ว่า “เสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า/ผู้เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” สะท้อนกฎหมายโรมัน

ในเวลานั้นทาสที่ได้รับอิสระยังมีพันธะความจงรักภักดีต่อเจ้านายต่อไป

การเป็นเสรีชนของผู้อุปถัมภ์ผู้ยิ่งใหญ่เป็นความภาคภูมิใจของพวกเขา

E. ความเหมาะสมของการสมรสของคู่หมั้นและหญิงม่าย (1คร 7:25-40) ในตอนนี้เปาโลเสนอความเห็นเกี่ยวกับ

“หญิงพรหมจารี” [parthenon] (ข้อ 25-28) ให้เหตุผลของความเห็นนั้น (ข้อ 29-31) จากนั้นในข้อ 32-35

บอกเหตุผลเชิงปฏิบัติที่เขาชอบการอยู่โสด แล้วประยุกต์ความเห็นนี้กับคู่หมั้น (ข้อ 36-38) และหญิงม่าย (ข้อ 39-40)

“หญิงพรหมจารี” [parthenon] ในข้อ 25 ควรเข้าใจเป็นชายหญิงที่หมั้นกันแล้วและกำลังลังเลว่าควรแต่งงานหรือไม่

(Garland, Fee) ในเวลานั้นผู้ชายเป็นฝ่ายนำเรื่องการหมั้นและการแต่งงาน

ดังนั้นคำหนุนใจเชิงปฏิบัติของเปาโลจึงมุ่งแก่ผู้ชายเป็นหลัก (ข้อ 27, 29, 32) สำนวนในข้อ 26

“เพราะความทุกข์ยากที่ใกล้เข้ามา”

หากแปลตรงว่า “ความลำบากในปัจจุบัน” จะช่วยให้เข้าใจบริบทได้ดีกว่า Garland

เห็นว่าความลำบากปัจจุบันหมายถึงวิกฤตบางอย่างที่ธรรมิกชนโครินธ์เผชิญอยู่ (อาจเป็นการกีดกันอาหาร)

และเปาโลกำลังตีความสิ่งนี้เป็นเหตุการณ์เชิงอสาณวิทยา (เทียบ ข้อ 29 “เวลาสั้นลงแล้ว”, 1คร 10:11) เปาโลบอกความเห็นของตนอย่างซื่อสัตย์ (ถ้าเป็นไปได้คงอยู่ไสด) แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ชัดเจนว่าการแต่งงานไม่ใช่การทำบาป (ข้อ 28, 36) สิ่งนี้สื่อว่าคงมีคำสอนในคริสตจักรโครินธ์ที่ไม่เพียงมองการแต่งงานในเชิงลบ แต่ถึงขั้นถือว่าเป็นบาป

ตัวอย่างหาประการในข้อ 30-31 ไม่ได้ให้ประยุกต์ตามตัวอักษร แต่ให้ดำเนินชีวิตด้วยมุมมองเชิงอสาณวิทยา ข้อ 32-35 บอกเหตุผลที่เปาโลคิดว่าการอยู่ไสดดี คือสามารถจดจ่อกับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่ากังวลเรื่องของโลก อีกครั้ง เปาโลไม่ได้มองว่าการแต่งงานเป็นบาปหรือเป็นทางเลือกที่สองอย่างจำใจ เขาเพียงกล่าวว่า

“การสมรสมอบข้อเรียกร้องและความรับผิดชอบที่มองข้ามไม่ได้... สำหรับเปาโล ปัญหาไม่ใช่การสมรส

แต่เป็นอันตรายของการที่ใจถูกแบ่งเพราะพยายามทำให้ภรรยาหรือสามีพอใจ” (Garland) ข้อ 36-38

มีการตีความต่างกัน NASB (และฉบับเกาหลีเช่นกัน) ตีความว่าเป็นคำสอนแก่บิดาที่มีบุตรสาวพรหมจารี (เทียบ [gamizein] ในข้อ 38 อาจแปลว่า “ให้แต่งงาน”) ส่วน NRSV (และฉบับเกาหลีแก้ไขเช่นกัน)

ตีความว่าเป็นคำสอนแก่ชายที่มีคู่หมั้นหญิง เมื่อดูบริบทของบทที่ 7 การตีความของ NRSV เป็นธรรมชาติกว่า Collins เห็นว่าตอนนี้เป็นคำอธิบายข้อ 27 ในตอนนี้และตอนคำหนุนใจแก่หญิงม่าย (ข้อ 39-40)

เปาโลทำให้ชัดเจนว่าไม่มีเหตุผลต้องรู้สึกผิดเรื่องการแต่งงานหรือแต่งงานใหม่

“ในสถานการณ์ที่การละเว้นเพศสัมพันธ์ได้รับการยกย่องว่าเป็นสิ่งดี

การตัดสินใจแต่งงานอาจกลายเป็นความขัดแย้งทางศีลธรรมได้ง่าย” (Garland) เมื่อเปาโลกล่าวว่าการอยู่ไสดดีกว่า

ไม่ได้หมายความว่าสูงส่งกว่าในเชิงศีลธรรมหรือฝ่ายวิญญาณ ประโยชน์ของการอยู่ไสดเป็นเรื่องเชิงปฏิบัติล้วน ๆ (ข้อ 34-35) Garland อ้าง Yarbrough ว่า “เปาโลปฏิเสธความพยายามของชาวโครินธ์ที่จะเสนอรูปแบบชีวิตฝ่ายวิญญาณเพียงแบบเดียวที่ผูกมัดผู้เชื่อทุกคน เพราะสิ่งนี้จะนำไปสู่ลัทธิชนชั้นนำและความแตกแยกในชุมชนโครินธ์”

VI. ข้อถกเถียงเรื่องอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ (8:1- 11:1)

A. บทนำเรื่องปัญหาอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ (1คร 8:1-6) บทที่ 8 เริ่มต้นด้วย “บัดนี้เกี่ยวกับสิ่งที่ถวายแก่รูปเคารพ” แสดงการเปลี่ยนหัวข้อ Garland เห็นว่านี่เป็นคำตอบต่อจดหมายก่อนหน้านี้ (คำคัดค้าน) ของชาวโครินธ์ เช่นเดียวกับ 7:1 เปาโลเริ่มด้วยการชี้ว่าทุกคนมีความรู้ “รูปเคารพไม่มีอยู่จริงในโลก และมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว”

(1คร 8:4, 6; เทียบ 1คร 1:5) และกล่าวว่าความรู้ต้องไปพร้อมกับความรัก

บางทีชาวโครินธ์อาจใช้เหตุผลว่าตนมีความรู้เพื่อคัดค้านคำสั่งของเปาโลที่ห้ามกินอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ นักวิชาการจำนวนมากเห็นว่าฉากหลังของข้อความคือความขัดแย้งระหว่าง “ผู้เข้มแข็งในความเชื่อ (ผู้มีความรู้)”

กับ “ผู้อ่อนแอในความเชื่อ (ผู้ขาดความรู้)” และเปาโลเห็นด้วยว่าฝ่าย “เข้มแข็ง” ถูกต้อง

เพียงแต่แนะนำให้คำนึงถึงฝ่ายอ่อนแอ อย่างไรก็ตาม ใน 1คร 8-10 ไม่มีสำนวน “ผู้เข้มแข็ง” ปรากฏเลย

มีเพียงสำนวนที่บรรยายคนที่ “มโนธรรม” อ่อนแอ (1คร 8:7; ฉบับเกาหลีแก้ไขแปล 8:9, 10, 11 ว่า

“ผู้ที่ความเชื่ออ่อนแอ” แต่ในต้นฉบับไม่มีคำว่าความเชื่อ)

ความผิดพลาดของการตีความเช่นนี้เกิดจากการทำให้ข้อความนี้เหมือนข้อถกเถียงเรื่องอาหารในโรม 14-15 แต่ 1 โครินธ์ต่างจากโรม เพราะไม่ใช่เพียงเรื่องจะกินเนื้อหรือไม่กินเนื้อ (รม 14:2, 6, 21) แต่เป็นปัญหาพื้นฐานกว่าคือการกินของถวายแก่รูปเคารพ ภายหลังในบทที่ 10 เปาโลห้ามกินของถวายแก่รูปเคารพอย่างเคร่งครัด (เทียบ 1คร 10:19-21) เปาโลไม่ได้เพียงบดรูปเคารพและเทพเหล่านั้นว่าเป็น “สิ่งไม่มีตัวตน” ในข้อ 5 เขากล่าวว่ามี “เทพเจ้ามากมายและเจ้านายมากมาย (จักรพรรดิที่ถูกยกเป็นเทพ?)” ข้อ 5-6 อธิบายความหมายของข้อ 4 (“รูปเคารพไม่มีอะไร และมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว”) และเปรียบเทียบผู้ไหว้รูปเคารพกับคริสเตียน หากสำหรับคนต่างชาติมี “เทพเจ้ามากมายและเจ้านายมากมาย (จักรพรรดิที่ถูกยกเป็นเทพ?)” สำหรับคริสเตียนมีพระเจ้าองค์เดียวและองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวเท่านั้น (1คร 8:6)

B. หักล้างการกระทำของพวกเขาเพราะอันตรายที่มีต่อเพื่อนคริสเตียน (1คร 8:7-13) ใน 8:1 เปาโลกล่าวว่า “เราทุกคนมีความรู้” แต่ในข้อ 7 เขากล่าวถึง “ความรู้” ที่มีคำนำหน้านามชัดเจน คือความรู้เฉพาะบางอย่าง และกล่าวว่าบางคนไม่มี “ความรู้” ไม่ได้หมายถึงข้อ 4 เท่านั้น แต่ยังหมายถึงการรู้ว่า “อาหารของรูปเคารพเป็นเพียงอาหารธรรมดาที่ถูกทำให้ศักดิ์สิทธิ์ด้วยคาถาว่างเปล่าบางอย่าง”

และ “แต่คนอ่อนแอถือว่าอาหารธรรมดานี้เป็นอาหารของรูปเคารพที่ถูกแยกถวายแก่เทพเจ้า” (Garland)

ในตอนนีเปาโลเปรียบเทียบ “ผู้มีความรู้” กับ “ผู้อ่อนแอ” (ข้อ 10)

แต่ไม่เคยบอกเป็นนัยว่าผู้อ่อนแอผิดหรือจำเป็นต้องกลายเป็นเหมือนผู้มีความรู้ (ต้องถูกแก้ไข)

เปาโลกล่าวว่าคนที่มีโนธรรมอ่อนแอจะทำตามผู้มีความรู้และกินของถวายแก่รูปเคารพในฐานะของผู้ที่ถูกถวายแก่รูปเคารพจริง ๆ (เป็นการกระทำเชิงพิธีบูชา)

คนเช่นนี้อาจคิดผิดว่าการกระทำแบบพหุเทวนิยมเป็นสิ่งอนุญาตได้ และนั่นทำให้โนธรรมเป็นมลทิน (ข้อ 7ข)

เปาโลกล่าวถึงผลกระทบของการมีส่วนในกิจกรรมไหว้รูปเคารพของ “ผู้มีความรู้”

ศูนย์กลางของข้อถกเถียงไม่ใช่ “ผู้อ่อนแอ” แต่คือคนที่อ้างว่ามีความรู้ เปาโลต้องการแก้ไขพวกเขา

ความรู้ของพวกเขาอาจทำให้ผู้อ่อนแอบาปและพินาศได้ (ข้อ 9, 11, 13)

เปาโลเน้นว่าคนที่ถูกทำให้สะกดนั้นเป็นพี่น้องที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเขา

และกล่าวว่าการกระทำของพวกเขาเป็นการทำบาปต่อพระคริสต์ เพื่อเน้นความร้ายแรงของปัญหา (1คร 8:11-12)

ในข้อ 13 เปาโลท้าทายอย่างแรงผ่านตัวอย่างของตนเอง แล้วต่อจากนี้ในบทที่ 9 เขาจะกล่าวถึงสิทธิ์ต่าง ๆ ที่ตนสละ

C. ตัวอย่างของเปาโลเองที่สนับสนุนคำหนุนใจของเขา (1คร 9:1-27)

สิทธิ์ของเปาโลที่จะได้รับการสนับสนุนในฐานะอัครทูต (1คร 9:1-14)

1 โครินธ์ 5:1

“ในหน่วยนี้ เปาโลไม่ได้ปกป้องสถานะอัครทูตของตน แต่กำลังยืนยันว่าในฐานะอัครทูต เขามีสิทธิ์บางประการ” (Garland) ด้วยสิ่งนี้ เปาโลสำแดงแบบอย่างที่ว่าโครินธ์ผู้ “มีความรู้”

ควรติดตาม คือความรักที่รู้จักสละสิทธิ์เพื่อผู้ที่อ่อนแอ ส่วนในข้อ 2 ว่า “แม้ข้าพเจ้าไม่เป็นอัครทูตต่อคนอื่น” ไม่น่าจะเป็นหลักฐานว่ามีกลุ่มในคริสตจักรโครินธ์ที่ปฏิเสธความเป็นอัครทูตของเปาโล แต่น่าจะเห็นว่าเปาโลถูกส่งไปยังธรรมิกชนโครินธ์เป็นพิเศษ “คนอื่น”

อาจหมายถึงชุมชนคริสตจักรที่เปาโลไม่ได้ก่อตั้ง หรือคนที่ไม่ใช่คริสเตียน “คนที่วิจารณ์ข้าพเจ้า” ในข้อ 3 เป็นรูปแบบวาทศิลป์เพื่อตอบคำถามสมมุติที่เปาโลตั้งขึ้นเพื่ออธิบายข้อโต้แย้งของตน ข้อ 4-6 ตั้งคำถามว่า “เราไม่มีสิทธิ์หรือ?”

ซึ่งคาดหวังคำตอบว่า “ไม่ใช่หรือ แน่แน่นอนว่ามี” และข้อ 7-11

ยืนยันด้วยตัวอย่างในชีวิตประจำวันและคำสอนพระคัมภีร์ (ฉธบ 25:4) ว่าการมีและใช้สิทธิ์เช่นนี้เป็นเรื่องสมควร เปาโลมีสิทธิ์เหล่านี้อย่างชัดเจน แต่เหตุที่เขาไม่ใช้ก็เพื่อ “ไม่ให้มีอุปสรรคใดต่อข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (ข้อ 12; เทียบ 1คร 8:13, 9:19-23, 10:33)

เสรีภาพของเปาโลที่ใช้เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ (1คร 9:15-23)

1 โครินธ์ 5:1

เปาโลกล่าวว่าเพื่อความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐ เขาไม่ได้ “ใช้” สิทธิใด ๆ ที่พระเยซูทรงบัญชา/ประทานไว้เลย (รูปสมบุรณ์, ข้อ 15) ขณะเดียวกัน เขากล่อมใจเน้นว่าการประกาศข่าวประเสริฐเป็นพันธกิจที่เขาได้รับ และเป็นสิ่งที่เขาต้องทำอย่างสมควร (ข้อ 16, 17) เปาโลบรรยายตนเองด้วยภาพของทาสที่ต้องสละชีวิตเพื่อทำงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ใช่คนงานที่ทำงานเพื่อค่าจ้าง (เทียบ ลก 17:7-10, 1คร 4:1) ในข้อ 19-22 เปาโลกล่าวว่าเขาเป็นหลายอย่างต่อคนหลายกลุ่มเพื่อจะได้คนจำนวนมากขึ้น เขาเป็นเสรีชน (ข้อ 1) แต่สมัครใจเป็นทาสของทุกคน เขากลายเป็น “อ่อนแอ” ต่อคนอ่อนแอ เปาโลทำทุกอย่างโดยมุ่งความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐ (1คร 9:23) ท่าทีนี้ของเปาโลติดตามแบบอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา ผู้ทรงสละพระองค์เองเพื่อให้ได้ประชากรของพระองค์ ทรงกลายเป็นมนุษย์ และทรงกลายเป็นบาป (2คร 5:21) อีกทั้งเสด็จมาอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ

การฝึกตนของเปาโล: ตัวอย่างจากโลกกีฬา (1คร 9:24-27)

1 โครินธ์ 5:1

ในตอนนี เปาโลยังคงสนับสนุนคำแนะนำเรื่องอาหารของรูปเคารพด้วยตัวอย่างอีกอย่างหนึ่ง คือภาพนักกีฬาที่วิ่งเพื่อรับรางวัล นักกีฬาที่วิ่งไปสู้เป้าหมายย่อมควบคุมตนเองในทุกสิ่ง (ข้อ 25) สิ่งนี้สนับสนุนคำของเปาโลชัดเจนว่า “ทุกสิ่งอนุญาต”

(1คร 6:12, 10:23) แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นประโยชน์ ภาพเปรียบเทียบไม่ได้หมายความว่าชีวิตคริสเตียนเป็นการต่อสู้อันโดดเดี่ยวแบบแข่งขัน จุดสำคัญของภาพเปรียบเทียบคือ การเข้าร่วมการแข่งขันเพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้ได้รับคุณสมบัติของผู้ชนะ

ดยอัตโนมติ คริสเตียนต้องทุ่มเททุกอย่างเพื่อวิ่งให้จบการแข่งขันนี้อย่างดี เมื่อเปาโลกล่าวในข้อ 27 ว่าเขา “ทุบตีร่างกายและบังคับให้อยู่ใต้การควบคุม”

(เป็นภาพของนักมวย) เขาน่าจะคิดถึงการอดทนต่อชีวิตยากลำบากตามพันธกิจข่าวประเสริฐ เปาโลใช้ “คำสอนสมมุติเกี่ยวกับตนเอง” เพื่อหนุนใจชาวโครินธ์ให้ดิ้นรนเป็นผู้สมควรต่อพระเจ้า สำนวนว่า “กลัวว่าจะถูกปฏิเสธ” สื่อว่าเปาโล “กลัวว่าชาวโครินธ์จะสัมผัสกับการไหว้รูปเคารพ จนเหมือนคนรุ่นถิ่นทุรกันดารในตัวอย่างถัดไป คือไม่สามารถวิ่งจนจบ แต่ล้มเหลวกลางทาง”

(Garland) “ปัญหาของชาวโครินธ์จำนวนมากคือ พวกเขาแยกความรอดส่วนตัวของตนออกจากการทรงเรียกให้รับใช้และ ความจงรักภักดีอย่างสิ้นเชิงต่อพระเจ้า” (Garland)

D. ทหกลางการกระทำของชาวโครินธ์ผ่านตัวอย่างเชิงลบจากประวัติศาสตร์อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (1คร 10:1-13)

ข้อ 1 เริ่มต้นด้วย “เพราะว่า” [gar] แสดงว่ากำลังให้เหตุผลรองรับคำเตือนก่อนหน้านี้ (9:24-27)

บัดนี้บรรพบุรุษของอิสราเอลถูกเรียกว่าเป็นบรรพบุรุษ “ของเรา”

ในข้อ 2 เปาโลกล่าวว่าประชากรอิสราเอลได้รับบัพติศมา “เข้าใน [eis] โมเสส” ในเมฆและในทะเล นี่เป็นการทำให้ขนานกับสำนวนรับบัพติศมา “เข้าใน [eis] พระคริสต์” อย่างตั้งใจ Calvin และ Bruce เข้าใจว่าเป็นการรับบัพติศมา “เข้าในความเป็นผู้นำของโมเสส”

ส่วน Garland เชื่อมกับการมีส่วนในชะตากรรมของผู้นำ Gardner

กล่าวว่าเปาโลไม่ได้สนใจด้านพิธีศักดิ์สิทธิ์ของบัพติศมา แต่สนใจด้านการแยกออกตามพันธสัญญา

การนมัสการรูปเคารพกลายเป็นตัวการหลักที่ทำลายพันธสัญญาและแยกพระเจ้าออกจากประชากรของพระองค์ ในข้อ 3-4 เปาโลพูดถึงประชากรอิสราเอลที่กินอาหารและดื่ม “ฝ่ายวิญญาณ”

อย่างเดียวกันในถิ่นทุรกันดาร เพื่อหยิบหัวข้ออาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นมา

เหตุผลคือเพื่อเน้นความเป็นหนึ่งเดียวของประชากรของพระเจ้า

และเตรียมการเปรียบต่างระหว่างอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้ากับโต๊ะของรูปเคารพ (ข้อ 21)

ข้อ 5-12 เปิดเผยเหตุผลที่เปาโลยกเรื่องประชากรอิสราเอลในอดีตขึ้นมา

สิ่งที่เกิดขึ้นกับอิสราเอลเป็นแบบอย่างสำหรับชาวโครินธ์ปัจจุบัน (ข้อ 6, 11; เทียบ รม 15:4)

ดังนั้นคนที่คิดว่าตนมีความรู้ (1คร 8:2) คือคนที่คิดว่าตนยืนอยู่ ต้องระวังไม่ให้ล้ม (ข้อ 12, “ล้ม/ตาย/พินาศ” [pipto] - ข้อ 8)

พวกเขาอยู่ในพระคุณแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า แต่ก็พินาศในถิ่นทุรกันดารเพราะพอใจในความชั่ว (“มีความอยาก”

[epithymeō] - ข้อ 6; เทียบ กดว 11:4) ข้อ 8-10 ชี้บาปเรื่องการล่วงประเวณี การทดลองพระเจ้า และการบ่น

ซึ่งเชื่อมกับบาปนมัสการรูปเคารพที่เกิดจากความโลภ (1คร 10:7; เทียบ สดด 106:14, 25-28, 39) ในข้อ 7

เปาโลถือว่า “กิน ดื่ม และเล่นสนุก” เป็นการนมัสการรูปเคารพ แม้ชาวโครินธ์จะอ้างว่าไปกินในวิหารเพื่อมิตรภาพ

เปาโลก็ห้ามอย่างเคร่งครัด บางทีชาวโครินธ์อาจคิดว่าการกินของถวายรูปเคารพเป็นเรื่องหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่เปาโลยืนยันว่าพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้การทดลองเกินกำลัง (1คร 10:13) Calvin อธิบายว่า “ดังนั้นหากพระเจ้า... ทรงวางท่านไว้ได้ความสัสดีชื่อของพระองค์เอง ตราบใดที่ท่านพึงพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ท่านก็ไม่จำเป็นต้องกลัวเลย”

E. ทักถึงการกระทำของชาวโครินธ์ผ่านตัวอย่างเรื่องอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้า

(1คร 10:14-22)

บัดนี้เปาโลสั่งตรง ๆ ให้หลีกเลี่ยงการนมัสการรูปเคารพ

(ข้อ 14) นี่คือการเกี่ยวของเรื่องอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพซึ่งเริ่มมาตั้งแต่บทที่ 8 ในข้อ 16-17

เปาโลกล่าวถึงความหมายทางเทววิทยาของการมีส่วนร่วมในอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้า (สามัคคีธรรมกับพระคริสต์)

และในข้อ 18-20 กล่าวถึงความหมายของการมีส่วนร่วมในอาหารบูชาของศาสนาต่างชาติ (สามัคคีธรรมกับผี)

แล้วสรุปว่าไม่อาจมีส่วนทั้งในโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและโต๊ะของผีได้ (1คร 10:21)

“สามัคคีธรรมกับพระคริสต์ตัดสามัคคีธรรมอื่นทั้งหมดออก โดยเฉพาะสามัคคีธรรมที่เกี่ยวข้องกับการนมัสการรูปเคารพ

” “ผู้เชื่อไม่ควรตกอยู่ในความโง่เขลาที่คิดว่าตนเข้มแข็งพอจะมีส่วนร่วมในอาหารทั้งสอง

คือสามัคคีธรรมกับพระคริสต์และกับผีได้” (Garland) ส่วนในข้อ 22 “จะยั่วองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงหวงแหนหรือ”

หมายถึง “ทำให้ทรงหวงแหนต่อไป”

([parazeloo] รูปปัจจุบัน) เป็นคำเตือนที่มีฉากหลังเป็นการนมัสการรูปเคารพของอิสราเอลโบราณซึ่งนำพระพิโรธของพระเจ้ามา (เทียบ ข้อ 20, ฉธบ 32:17, 21)

F. คำแนะนำเชิงปฏิบัติในการจัดการปัญหาอาหารของรูปเคารพในบริบทศาสนาต่างชาติ (1คร 10:23-11:1) ส่วน

“ทุกสิ่งอนุญาต” (ข้อ 23) น่าจะเป็นคำขวัญที่ชาวโครินธ์อ้าง แต่เปาโลยืนยันเหมือนใน 1คร 6:12

ว่าไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นประโยชน์ อีกทั้งไม่ใช่ทุกสิ่งเสริมสร้าง (กันและกัน)

จึงทำให้ชัดเจนว่ามาตรฐานการกระทำของคริสเตียนไม่ใช่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เป็นชีวิตที่แสวงหาประโยชน์ของผู้อื่น

(1คร 10:24, 32-33) “ในตอนนี้ ความสนใจของเปาโลไม่ใช่ผลของการกระทำของพวกเขาต่อผู้เชื่อคนอื่น

แต่เป็นผลต่อผู้ไม่เชื่อ หลักการตีความครอบคลุมที่ควบคุมคำแนะนำเชิงปฏิบัติของเปาโลคือ

การกระทำแบบใดจะนำพระสิริมาสู่พระเจ้า และการกระทำแบบใดเป็น ‘พยานที่มีผลที่สุดต่อพระคริสต์’”

(Garland) ในข้อ 25-31 เปาโลยกสองกรณีเพื่อแนะนำว่าควรทำอย่างไรกับอาหารประจำวันในสังคมที่มีวัฒนธรรมนมัส

การรูปเคารพ กรณีแรกคือให้ซื้ออาหารที่ขายในตลาดโดยไม่ถามที่มา กรณีที่สองคือเมื่อได้รับเชิญจากคนไม่เชื่อ

ให้กินโดยไม่ถามเช่นกัน สิ่งนี้ตั้งอยู่บนความเชื่อว่าอาหารทั้งหมดเป็นของพระเจ้า และ

“นอกบริบทการนมัสการรูปเคารพ”

อาหารทุกอย่างสะอาดเมื่อรับการขอบพระคุณ (1คร 10:26, 30; เทียบ 1ทธ 4:3-5) แต่ทั้งสองกรณี

หากมีใครบอกว่าอาหารนั้นเคยถวายแก่รูปเคารพ ก็ไม่ควรกินเพื่อมโนธรรมของคนที่ยกนั้น (ข้อ 28)

“หากคริสเตียนกินสิ่งที่คนรู้จักซึ่งเป็นคนนอกศาสนาถือว่าเป็นของถวายแก่เทพเจ้าสิ่งนั้นจะเป็นสัญญาณว่าคริสเตียนรับรองการนมัสการรูปเคารพ”

(Garland) ดังนั้นชีวิตคริสเตียนต้องทำ “ไม่ว่าจะกินหรือดื่ม หรือทำสิ่งใด ก็ทำเพื่อพระสิริของพระเจ้า” และพยายาม “แสวงหาประโยชน์ของคนจำนวนมาก เพื่อให้เขาได้รับความรอด” (1คร 10:31, 33; เทียบ รม 14:6)

ครึ่งหลังของข้อ 29 และข้อ 30 ดูเหมือนเป็นคำถามที่ออกนอกจุดเน้นของบริบท Willis เข้าใจว่าเป็นคำถามว่า “ถ้าการกินทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ ทำไมจึงต้องพยายามกิน?” แต่ Garland เข้าใจตรงกันข้ามว่าเป็นคำอธิบายคำในข้อ 27 ที่ว่า “เพื่อมโนธรรม อย่าถาม แต่จงกิน”

กล่าวคือ “ถ้าเราสามารถมีส่วนต่อพระเจ้าเพียงเท่าองค์เดียวด้วยการขอบพระคุณ แล้วเราจะถูกนิโทษเพราะกินอาหารที่เราอธิษฐานขอบพระคุณได้อย่างไร?”

บทที่ 10

1 โครินธ์ 10:31-11:1 แสดงบทสรุปของปัญหาเรื่องของถวายแก่รูปเคารพที่อภิปรายมา

1 โครินธ์ 10:1

ท้ายที่สุด จงอย่าเป็นเหตุให้ใครสะดุด แต่ให้คิดและทำโดยมีเป้าหมายคือแสวงหาประโยชน์ของคนจำนวนมาก เพื่อให้พวกเขาได้รับความรอด นี่แหละคือการทำเพื่อพระสิริของพระเจ้า เปาโลเป็นแบบอย่างในเรื่องนี้เสมอมา (1คร 8:13, 9:19, 22)

VII. การคลุมศีรษะบางอย่างในการนมัสการสาธารณะ

บทที่ 11

สิ่งนั้น

1 โครินธ์ 11:2-16

ในตอนนีเปาโลกล่าวว่าผู้หญิงควรคลุมศีรษะในการนมัสการสาธารณะ

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงอยู่ใต้บังคับผู้ชายหรือด้อยกว่าผู้ชาย

(เปาโลเน้นความเท่าเทียมกันเชิงการดำรงอยู่ของชายและหญิง 1คร 11:11-12)

แต่หมายถึงให้ติดตามระเบียบระหว่างชายหญิงตามธรรมเนียมในเวลานั้น (เทียบ ไม่เพียงสตรีอิบรูเท่านั้น

แต่ในสังคมโครินธ์เวลานั้น การที่ผู้หญิงออกไปข้างนอกโดยไม่คลุมศีรษะไม่ใช่เรื่องทั่วไป ผมที่ไม่ได้คลุมมีนัยทางเพศ)

“เมื่อภรรยากลับใจมาเป็นคริสเตียนและรู้ว่าตนเป็นอิสระในพระคริสต์

จึงรู้ว่าตนสามารถอธิษฐานและเผยพระวจนะในที่สาธารณะได้

นั่นไม่ได้หมายความว่าภรรยาคนนั้นสามารถละเลยธรรมเนียมสังคมได้...

หัวหน้าครอบครัวเป็นสัญลักษณ์สาธารณะของเกียรติยศครอบครัวและสมาชิกครอบครัวต้องประพฤติในสาธารณะโดยไม่ทำให้หัวหน้าครอบครัวหรือชื่อเสียงครอบครัวต้องอับอายหรือเสียเกียรติ” (Garland)

Garland วิเคราะห์ข้อความนี้เป็นโครงสร้างสลับดังนี้

A คำชมที่รักษารธรรมเนียมที่เปาโลส่งต่อ และการยืนยันหลักพื้นฐานว่าทุกคนมีศรัทธา (1คร 11:2-3)

B ความอับอายเรื่องการคลุมศีรษะสำหรับชายและหญิง (1คร 11:4-5)

C ความไม่เหมาะสมทางสังคมของการที่ผู้หญิงไม่คลุมศีรษะ และความไม่เหมาะสมทางเทววิทยาของการที่ผู้ชายคลุมศีรษะ (1คร 11:6-7)

D คำอธิบายทางเทววิทยาจากเรื่องการทรงสร้าง (1คร 11:8-9)

E ข้อเสนอหลัก: ดังนั้นผู้หญิงจึงต้องมีสิทธิอำนาจเหนือศีรษะของตน (1คร 11:10)

D□ คำเตือนทางเทววิทยาจากการเกิด (1คร 11:11-12)

C□ ความไม่เหมาะสมทางสังคมของการที่ผู้หญิงไม่คลุมศีรษะ

1 โครินธ์ 11:13

B□ ความอับอาย (และศักดิ์ศรี): บทเรียนจากธรรมชาติเกี่ยวกับการคลุมศีรษะของชายและหญิง (1คร 11:14-15)

A□ คำหนุนใจให้ติดตามธรรมเนียมของเปาโลและธรรมเนียมของคริสตจักรของพระเจ้า (1คร 11:16)

จุดประสงค์ที่เปาโลเขียนตอนนี้ไม่ใช่การเขียนเทววิทยาเรื่องเพศชายหญิง

แต่เพื่อแก้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการนมัสการ เพื่อไม่ให้ชื่อเสียงของคริสตจักรถูกทำให้มัวหมอง แก่นคือให้ผู้หญิง (ภรรยา)

คลุมศีรษะเมื่ออธิษฐานและเผยพระวจนะ (1คร 11:6) เปาโลถือเป็นเรื่องปกติว่าผู้หญิงสามารถอธิษฐานและเผยพระวจนะในคริสตจักรได้ ปัญหาคือพวกเธอทำเช่นนั้นโดยฝ่าฝืนธรรมเนียมสังคม หากภรรยาพูดในสาธารณะโดยไม่คลุมศีรษะ นั่นเป็นการทำให้สามีซึ่งเป็นศีรษะของเธออับอาย (1คร 11:5)

Garland ชี้ว่าอาจเป็นปัญหาที่เกิดจากการประชุมนมัสการในบ้าน

จนบางคนนำพฤติกรรมที่ทำในบ้านมาใช้ในเวลานมัสการสาธารณะ ส่วนที่แปลในข้อ 4 ว่า ผู้ชาย “มีสิ่งใดบนศีรษะ” ถ้าแปลตรงตัวคือ “ปล่อยให้หย่อนลงจากศีรษะ”

สำนวนนี้บรรยายลักษณะของผู้เคร่งศาสนาโรมัน (ต่างศาสนา) ในเวลานั้น

และการนำธรรมเนียมนี้เข้ามาทำในคริสตจักรเป็นการทำให้พระคริสต์ผู้เป็นศีรษะของชายอับอาย (Garland)

เปาโลกล่าวว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและพระสิริของพระเจ้า จึงไม่ควรคลุมศีรษะ (1คร 11:7) อีกทั้ง “ธรรมชาติ” [he physis] ก็สอนเช่นนั้น (1คร 11:14)

เปาโลสรุปในข้อ 10 แต่เนื้อหาไม่ชัดเจน Garland พิจารณาความเห็นหลายแบบแล้วรับการแปลว่า “ผู้หญิงมีสิทธิอำนาจเหนือศีรษะของตน” และเข้าใจว่าผู้หญิงควรรักษาศักดิ์ศรีของตนโดยคลุมศีรษะด้วยตนเอง ส่วน “เพราะเห็นแก่ทูตสวรรค์”

มีความเห็นว่าทูตสวรรค์หมายถึงผู้นำคริสตจักร หรือทูตสวรรค์ชั่วที่ล่อลวงผู้หญิง บางคนเข้าใจว่าควรคลุมศีรษะเหมือนทูตสวรรค์ที่รับใช้พระเจ้าทำ (อสย 6:2)

หรือควรคลุมศีรษะต่อหน้าทูตสวรรค์ซึ่งเป็นตาและหูของพระเจ้า Collins เห็นว่าทูตสวรรค์เป็นผู้รักษาระเบียบการนมัสการ (เทียบ ลก 15:7, 10, 1ทธ 5:21, ฮบ 1:6, 12:22-23) Wire อังธรรมนิยมยิวและเข้าใจว่าผู้หญิงควรคลุมศีรษะเพื่อไม่ให้ทูตสวรรค์นมัสการอาดัม (ชาย)

ผู้เป็นพระฉายาของพระเจ้า Garland เข้าใจว่าทูตสวรรค์เข้าร่วมในฐานะผู้สังเกตการณ์การนมัสการ และดังนั้นจึงต้องใส่ใจความสุภาพเรียบร้อยมากขึ้น ในข้อ 16 เปาโลปิดการอภิปรายด้วยการเตือนผู้ที่ “ชอบโต้เถียง” ว่าไม่ควรชอบโต้เถียง เปาโลถือว่าคำสอนนี้ไม่ใช่เรื่องถกเถียงได้ แต่เป็นสิ่งชัดเจน

VIII. ความแตกแยกในอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้า

1 โครินธ์ 11:17-34

ตอนนี้แบ่งเป็นสามส่วน คือ คำวิจารณ์การใช้ผิดของอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้า (11:17-22), การอังกษรณนิยมเกี่ยวกับอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้า (11:23-26), และคำสอนเพื่อแก้การใช้ผิดในอาหารมือนั้น (11:27-34)

ข้อ 17 เริ่มด้วยคำดำหนิของเปาโล เพราะอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งควรเป็นเครื่องหมายของความเป็นหนึ่งเดียว กลับกลายเป็นมืออาหารที่แบ่งพรรคพวก เน้นความไม่เท่าเทียมและความไม่ใส่ใจ นี่ไม่ใช่ปัญหาเล็ก

เปาโลกล่าวว่าสิ่งนี้ไม่เป็นประโยชน์ แต่กลับเป็นโทษ และในข้อ 27-30

เตือนว่าการกระทำเช่นนี้เป็นบาปต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และส่งผลให้ตัดสินตนเองจนเกิดความเจ็บป่วยและความตาย แก่นของปัญหาไม่ใช่ความแตกแยกทางเทววิทยา

แต่เป็นความแตกแยกทางสังคมเศรษฐกิจระหว่าง “ผู้มี” กับ “ผู้ไม่มี” (1คร 11:22)

ข้อ 19 อธิบายเหตุผลที่เปาโลดำหนิ คือความแตกแยก (พรรคพวก) ในคริสตจักรถูกทำให้เด่นขึ้น

ในที่สุดชนชั้นนำในคริสตจักรก็ปรากฏชัดเหนือคนอื่น สมาชิกคงนำอาหารของตนมาเอง

และคุณภาพกับปริมาณอาหารคงแตกต่างกันมากตามสถานะของแต่ละคน (ข้อ 21; เทียบ Garland เห็นว่า “กินก่อน” [prolambano] ในข้อ 21 ไม่ได้หมายถึงก่อนในเชิงเวลา)

การกระทำที่แข็งกระด้างไร้ความใส่ใจของผู้มี ยิ่งทำให้ความทุกข์ยากของผู้ไม่มีชัดเจนขึ้น

“เปาโลเห็นว่าความแตกแยกนี้ทำให้จุดประสงค์ที่พวกเขารวมตัวกันเพื่อนมัสการในพระนามของพระคริสต์หมดความหมาย สิ่งนี้ขัดแย้งกับสิ่งที่อาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้าประกาศว่าเป็นรากฐานของคริสตจักร

คือพระคริสต์ทรงถวายชีวิตของพระองค์เป็นเครื่องบูชาเพื่อผู้อื่น... นี่เป็นมื้ออาหาร

‘ของพวกเขา’ไม่ใช่อาหารมื้อขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (Garland) ในข้อ

27-30 เปาโลอ้างธรรมเนียมการตั้งอาหารมื้อขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเสริมประเด็นของตนเหตุที่เปาโลอ้างโต๊ะอาหารของพระเยซู ไม่ใช่เพื่อพัฒนาเทววิทยาศิลมมหาสนิทหรือแก้ไขเรื่องนั้นแต่เพียงเพื่อเปรียบเทียบระหว่างอาหารมื้อเสวยสละขององค์พระผู้เป็นเจ้ากับอาหารมื้อเห็นแก่ตัวของคริสตจักรโครีนธ์ปัจจุบัน

การระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและประกาศการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ในมื้ออาหารนั้น (ข้อ

24-26) ต้องปรากฏออกมาในการคำนึงถึงพี่น้องในคริสตจักร โดยเฉพาะพี่น้องยากจน “ถ้าชาวโครีนธ์ประกาศการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านสิ่งที่พวกเขาทำในอาหารมื้อขององค์พระผู้เป็นเจ้าพวกเขาจะไม่กินอิ่มเพียงฝ่ายเดียว ดูหมิ่นคนอื่น ทำให้คนอื่นอับอาย หรือปล่อยให้คนอื่นหิว” (Garland)

ดังนั้น “กินและดื่มโดยแยกแยะกายนั้น” (ข้อ 29; เทียบ ฉบับเกาหลีแก้ไขใส่คำว่า “ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

แต่ต้นฉบับไม่มี) หมายถึงการ “ตรวจสอบตนเอง” แล้วจึงมีส่วนในมื้ออาหารตามข้อ 28 ดังที่บริบททั้งหมดชัดเจน

นี่คือการไม่อ้างตนว่าเป็นคนสูงส่ง ไม่ดูหมิ่นคนฐานะต่ำกว่า

และมีส่วนในมื้ออาหารของพระองค์ด้วยการคำนึงถึงผู้อื่นตามจิตวิญญาณการเสวยสละของพระคริสต์ ข้อ 30

กล่าวว่าภายในชุมชนคริสตจักรโครีนธ์มีความเจ็บป่วยทางกายและความตายเกิดขึ้นจริงในฐานะการเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เปาโลไม่ได้กล่าวว่าการเตือนทางกายนี้เป็นผลแบบหนึ่งต่อหนึ่งของบาปบางอย่าง (Gordon Fee)

เขาเน้นให้ตระหนักต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชุมชนคริสตจักร กริยา “รอกัน” [ekdechomai] ในข้อ 33

ดูเหมือนน่าจะหมายถึงการรอในเชิงเวลาเมื่อเชื่อมกับปัญหา “กินก่อน” ในข้อ 21 แต่เมื่อกริยานี้ใช้กับคน หมายถึง “ต้อนรับหรือรับกันและกัน” หรือ “ให้การต้อนรับ” (เทียบ คำแปล “กินก่อน” ในข้อ 21 ก็อาจตีความตามบริบทว่า “กินมากเกินไป” ได้)

IX. การใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณในการนมัสการสาธารณะ (12:1-14:40)

A. บทนำเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณ (1คร 12:1-3)

เปาโลเปลี่ยนไปสู่หัวข้อใหม่ Garland แปล “สิ่งฝ่ายวิญญาณ” [ton pneumatikon] เป็น “คนฝ่ายวิญญาณ”

เช่นเดียวกับ 1คร 3:1, 14:37 สำนวน “ถูกชักนำไป” ในข้อ 2

ไม่จำเป็นต้องเชื่อมกับประสบการณ์เคลิบเคลิ้มในการนมัสการต่างศาสนา หรืออิทธิพลของฤทธิ์อำนาจผีเหนือธรรมชาติ แต่เพียงชี้ว่าชาวโครีนธ์เคยดำเนินชีวิตอย่างไม่รู้และถูกนำ “ไปหารูปเคารพ” ในอดีต ข้อ 3

ไม่ได้เสนอวิธีแยกแยะการทำงานของพระวิญญาณแบบว่า “คนที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณจะไม่พุดแข่งพระเยซู”

หรือ “คนที่ได้รับการดลใจทุกคนที่ไม่พุดแข่งพระเยซูถูกนำโดยพระวิญญาณ” (ดูความเห็นตรงข้ามในคำอธิบายของ

Barrett) ในข้อ 3 เปาโลเพียงทำให้ชัดเจนว่า คริสเตียนแท้ทุกคนที่สารภาพว่า “พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

ถูกนำโดยพระวิญญาณ และมีคุณสมบัติเป็นคนฝ่ายวิญญาณ สำนวน “พระเยซูถูกแข่ง”

คำนึงถึงคำกล่าวของชาวยิวที่ไม่ใช่คริสเตียน

B. ความหลากหลายและความเป็นหนึ่งเดียวของของประทานฝ่ายวิญญาณ (1คร 12:4-11) “ใน 12:4-11 เปาโลยืนยันว่าพระวิญญาณประทานของประทานหลากหลายแก่ผู้คน

ของประทานเหล่านี้ไม่ได้ถูกมอบให้เป็นเครื่องหมายว่าผู้รับเป็นคนฝ่ายวิญญาณเป็นพิเศษ หรือได้รับพระวิญญาณมากกว่าคนอื่น พระวิญญาณทรงแจกจ่ายของประทานตามพระประสงค์อธิปไตยของพระองค์ คือเพื่อประโยชน์ร่วมกันของทุกคนและเพื่อความเป็นหนึ่งเดียวของชุมชน...

เป้าหมายสุดท้ายของการอภิปรายนี้คือการลดการประเมินภาษาแปลก ๆ อย่างเกินจริงของชาวโครินธ์ ซึ่งก่อให้เกิดความแตกแยก” (Garland) “หลายอย่าง” [diairesis] ในข้อ 4-6 เป็นคำนามที่ปรากฏเฉพาะที่นี่ และควรแปลว่า “การจัดสรร/การแจกจ่าย” รูปกริยา [diaireo] ของคำนี้ปรากฏใน 1คร 12:11 “ของประทาน” [charisma] หมายถึง “ของขวัญให้เปล่า” และเป็นสำนวนเฉพาะของเปาโลได้ (เทียบ คำนี้ปรากฏ 17 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ และ 16 ครั้งอยู่ในจดหมายเปาโล) “ของประทานฝ่ายวิญญาณไม่ใช่ ‘ผ้าคลุมแห่งความเป็นฝ่ายวิญญาณ’ แต่เป็น ‘เครื่องหมายแห่งพระคุณ’ (Fisk)

ภาษาพระคุณเน้นความเอื้อเฟื้อของพระเจ้า ซึ่งโดยความเอื้อเฟื่อนั้นพระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จในชีวิตมนุษย์ที่ไม่สมควรได้รับความโปรดปรานพิเศษใด ๆ เลย” (Garland) “ของประทาน การรับใช้ และการทำงาน” ในข้อ 4-6 มินยตรีเอกานุภาพ คือของประทาน/การรับใช้/การทำงานได้รับการแจกจ่ายโดยพระวิญญาณองค์เดียว องค์พระเยซูเจ้าองค์เดียว และพระเจ้าองค์เดียว (เทียบ อฟ 4:11) ผ่านสำนวนนี้

เปาโลถือว่าของประทานของพระเจ้าหลากหลาย มาจากแหล่งเดียวกันของพระเจ้า และไม่มีสิ่งใดถูกดูหมิ่นได้

ในข้อ 7-11 เปาโลกล่าวถึงของประทานหลายอย่าง และทำให้ชัดเจนว่าของประทานเหล่านั้น (การสำแดงของพระวิญญาณ) ได้รับตามพระประสงค์ของพระวิญญาณ “เพื่อประโยชน์ร่วมกัน” [pros to sympheron] ของธรรมิกชน ของประทานเหล่านั้นได้แก่ ถ้อยคำแห่งปัญญาและความรู้ ความเชื่อ

ของประทานแห่งการรักษา การทำการอัศจรรย์ คำเผยพระวจนะ การแยกแยะวิญญาณ ภาษาแปลก ๆ หลายอย่าง และการแปลภาษาแปลก ๆ

☐ ‘ถ้อยคำแห่งปัญญาและความรู้’ ไม่ใช่ “ศิลปะโน้มน้าวของปัญญา” (1คร 2:4, 13) แต่คือการเปิดเผยความเข้าใจเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าผ่านพระเยซูคริสต์แก่ผู้อื่น

☐ ‘ความเชื่อ’ ในฐานะของประทานไม่ใช่ความเชื่อที่ช่วยให้รอดทั่วไป แต่หมายถึงความเชื่อพิเศษ และเชื่อมอย่างเป็นธรรมชาติกับ ‘การทำการอัศจรรย์’ และ ‘คำเผยพระวจนะ’ (เทียบ รม 12:6)

☐ ‘ของประทานแห่งการรักษา’ ไม่ได้หมายถึงความสามารถรักษาโรคทุกอย่าง แต่หมายถึงตัวอย่างจริงของการรักษา

☐ ‘คำเผยพระวจนะ’ [propheteia] ไม่ควรเข้าใจแคบ ๆ ว่าเป็นการทำนายอนาคต แต่หมายถึงการประกาศพระประสงค์ของพระเจ้า TDNT ให้นิยามคำเผยพระวจนะว่า “ถ้อยคำที่ได้รับการดลใจของผู้ประกาศที่มีของประทาน ซึ่งเป็นช่องทางบอกแผนความรอดของพระเจ้าสำหรับโลกและชุมชน และพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของคริสเตียนแต่ละคน”

เปาโลถือว่าคำเผยพระวจนะเป็นของประทานสำคัญที่สุดสำหรับการนมัสการของชุมชน (1คร 14:1, 5)

□ ‘การแยกแยะวิญญาณ’ หมายถึงการแยกแยะคำเผยพระวจนะเป็นพิเศษ (1คร 14:25)

และแสดงการพึ่งพากันของของประทานเช่นเดียวกับของประทานการแปลภาษา

□ ‘ภาษาแปลก ๆ’ [glossa] ไม่ได้หมายถึงภาษาของชนชาติอื่นที่มีอยู่จริง แต่เป็นภาษาที่พูดต่อพระเจ้า (1คร 14:2, 14, 28) นักวิชาการบางคนเข้าใจว่าเป็น “ภาษาทูตสวรรค์” (Barrett, Dunn, Collins, Thiselton, Grudem)

เปาโลกล่าวถึงภาษาแปลก ๆ เป็นลำดับสุดท้ายโดยเฉพาะเพื่อจัดการปัญหาภาษาแปลก ๆ ต่อไป (เทียบ 1คร 12:30)

พระวิญญาณทรงทำงานในคริสเตียน “ทุกคน” (ข้อ 6) แต่ทรงทำงานแตกต่างกันในธรรมิกชนแต่ละคน

ความคิดนี้ทำลายแนวคิดที่บางคนเป็น “คนมีของประทาน” ที่พิเศษและเหนือกว่า ต้องจำไว้ว่า เปาโลกำลังถือว่าการ “สำแดงของพระวิญญาณ” ที่เกิดในคริสตจักรเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่สิ่งผิดปกติ

และรายการของประทานนี้ไม่ใช่รายการสมบูรณ์ครบถ้วน (เทียบ รม 12:6-8, อฟ 4:11)

แต่จัดขึ้นเพื่อรองรับสถานการณ์เฉพาะของคริสตจักรโครินธ์ C.

ความหลากหลายและการพึ่งพากันของอวัยวะในกาย (1คร 12:12-31)

ในตอนนีเปาโลใช้ภาพเปรียบเทียบเรื่องกายเพื่อเน้นทั้งความหลากหลายของของประทานในชุมชนและความเป็นหนึ่งเดียวผ่านความสัมพันธ์ต่อกัน “เปาโลต้องการไม่ให้พวกเขาตั้งของประทานใดของประทานหนึ่งเป็นเงื่อนไขจำเป็น

คือเป็นเครื่องหมายที่หากไม่มีแล้วจะสงสัยได้ว่าคนหนึ่งมีพระวิญญาณสถิตและทำงานอยู่หรือไม่ คริสเตียนอาจแสวงหา

‘charisma’ ที่ดีที่สุดได้ แต่พวกเขาไม่มีสิทธิ์เหนือของประทานเฉพาะใดเลย

และท้ายที่สุดต้องไว้วางใจพระปัญญาของพระบิดาในสวรรค์ผู้ทรงแจกจ่ายด้วยพระคุณผ่านการเป็นสื่อกลางของพระวิญญาณ” (Carson, อ้างซ้ำในคำอธิบายของ Garland)

Garland วิเคราะห์ข้อความนี้เป็นโครงสร้างสลับดังนี้

บทที่ 12

A □ หน้าต่าง ๆ ในกาย

1 โครินธ์ 12:27-31

คำกล่าวในข้อ 12 ว่า “เหมือนกายมีอวัยวะมากมายแต่เป็นกายเดียว พระคริสต์ก็เป็นเช่นนั้น”

ทำให้นักถึงคำถามตอนต้นจดหมายว่า “พระคริสต์ถูกแบ่งออกแล้วหรือ?” (1คร 1:13)

คริสเตียนทุกประเภทได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายเดียว (1คร 12:13)

บัพติศมาทำลายกำแพงเชื้อชาติและสังคมที่เคยแบ่งพวกเขา สำนวน “ได้รับให้ดื่มพระวิญญาณ”

(ข้อ 13) เข้าใจยาก แต่ใจความของภาพเปรียบเทียบคือ “พระวิญญาณทรงขโมยคริสตจักรซึ่งเป็นกาย

และคริสเตียนทุกคนถูกขโมยด้วยพระวิญญาณองค์เดียวกัน” (Garland) ในข้อ 15-20

เปาโลบรรยายความดูเหมือนและความแตกต่างที่อวัยวะแต่ละส่วนมีต่อกันข้อสรุปคือพระเจ้าทรงวางอวัยวะแต่ละส่วนไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง ดังนั้นแม้แตกต่างกันก็เป็นกายเดียว “อวัยวะมีมาก แต่กายมีหนึ่งเดียว”

(ข้อ 20) ข้อ 21-26 เน้นว่าอวัยวะส่วนใดไม่ควรดูเหมือนหรือมองข้ามอวัยวะอีกส่วนหนึ่ง อวัยวะที่ดูอ่อนแอกลับจำเป็นและอวัยวะที่ถือว่าไม่ค่อยมีเกียรติหรือไม่คงามกลับได้รับเกียรติมากขึ้น (ข้อ 22-23)

เน้นการคำนึงถึงผู้ที่อ่อนแอในชุมชนคริสตจักร “คริสตจักรไม่ควรเป็นเหมือนสังคมรอบข้างที่ทำให้เกียรติคนที่ได้รับเกียรติอยู่แล้วเสมอ คริสตจักรต้องเป็นวัฒนธรรมสวนกระแส (counter-cultural)

และให้เกียรติสูงสุดแก่คนที่ดูเหมือนอาจถูกมองข้ามได้” (Garland) เมื่อเริ่มย่อหน้าในข้อ 27-30

เปาโลยืนยันอีกครั้งว่าธรรมิกชนแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกายเดียวของพระคริสต์

และนำภาพเปรียบเทียบกายไปใช้กับหน้าที่และของประทานในคริสตจักร

ธรรมิกชนทุกคนไม่ได้มีหน้าที่เดียวกันหรือของประทานเดียวกัน และเป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นเช่นนั้น

ธรรมิกชนแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกายพระคริสต์และมีหน้าที่ที่ช่วยให้กายเป็นอยู่ดี

หน้าที่ที่แนะนำถูกเรียงตามความสำคัญ ลำดับแรกคืออัครทูต ลำดับที่สองคือผู้เผยพระวจนะ ลำดับที่สามคือครู สามหน้าที่นี้แสดงแก่นของพันธกิจที่มีพระวจนะเป็นศูนย์กลางในการตั้งและรักษาคริสตจักร การที่ลำดับที่สามไม่ใช่ “ผู้ทำการอัครรรย” หรือ “ของประทานการรักษา” แต่เป็น “ครู” คงสร้างแรงกระทบไม่น้อยแก่ชาวโครินธ์

รายการที่ตามหลังคำว่า “ต่อจากนั้น” อาจถือว่ามีค่าสำคัญใกล้เคียงกันได้แก่ “การอัครรรย ของประทานการรักษา การช่วยเหลือ การบริหาร และภาษาแปลก ๆ หลายอย่าง” สิ่งที่เด่นคือภาษาแปลก ๆ ปรากฏท้ายสุดอีกครั้ง

นี้ไม่ได้หมายความว่าภาษาแปลก ๆ เป็นของประทานต่ำสุด แต่อย่างน้อยเป็นการตอบรับความจริงที่ว่าชาวโครินธ์โอ้อวดภาษาแปลก ๆ ว่าเป็นของประทานพิเศษและเหนือกว่า เปาโลกล่าวชัดว่าของประทานมีลำดับความสำคัญ (1คร

12:31, 14:4-5) เกณฑ์ประเมินคุณค่าของของประทานคือประโยชน์ของมัน (1คร 14:6) แต่

“เปาโลเข้าใจว่าอัครทูตเป็นที่หนึ่งไม่ใช่ในด้านสถานะ แต่ในด้านความสำคัญ” Garland อ้าง Chevalier เพื่อยืนยันว่า “พระเจ้ากำลังเขียนรายการหน้าที่ที่ทรงตั้งไว้เพื่อสร้างกาย ไม่ใช่รายชื่อคนที่มีความสามารถโดดเด่น และใครทำบทบาทเหล่านี้ไม่ได้สร้างความแตกต่างใด ๆ”

☐ ‘อัครทูต’ รวมสิบสองอัครทูตและเปาโลเอง ☐ ‘ผู้เผยพระวจนะ’ ไม่เพียงทำนายอนาคต (กจ 11:28, 21:10)

แต่ยังทำหน้าที่เป็นครูและผู้หนุนใจ (กจ 13:1, 15:32, 21:9) ☐ ‘ครู’ ปรากฏในโรม 12:7 และเอเฟซัส 4:11

☐ ‘การอัครรรย’ และ ‘ของประทานการรักษา’ ปรากฏในรายการ 1คร 12:9-10

☐ ‘การช่วยเหลือ’ เชื่อมโยงเป็นพิเศษกับการช่วยผู้ที่อ่อนแอ (กจ 20:35)

☐ ‘การบริหาร’ มาจากคำที่หมายถึงการจับทิศทางและรักษาทิศทางของเรือ จึงชี้ถึงของประทานในการนำชุมชน สิ่งที่แปลกคือไม่ได้แนะนำไว้ในส่วนก่อนหน้า

☐ สุดท้ายกล่าวถึง ‘ภาษาแปลก ๆ’ เพราะนี่เป็นศูนย์กลางของปัญหาที่ก่อความแตกแยกในชุมชนคริสตจักรโครินธ์ (Fee)

มีบางคนตีความครั้งแรกของ 1คร 12:31 เป็นถ้อยคำประชด คือเปาโลประชดความปรารถนาที่บิดเบี้ยวของชาวโครินธ์
อ “ของประทานที่ใหญ่กว่า” แต่ตอนนี้เปาโลไม่ได้ฟังการประชดหรือการเยาะเย้ย
เปาโลจะเสนอความรักต่อไปและหนุนใจให้ใช้ของประทานตามความรัก
กล่าวคือของประทานที่ใหญ่กว่าคือของประทานที่เสริมสร้างผู้อื่นในความรัก
“เกณฑ์คุณค่าของของประทานคือประโยชน์” ไม่ว่าของประทานคืออะไร หากไม่มีความรักในการใช้ของประทานนั้น
ก็ไม่เกิดประโยชน์เลย “ทางที่ดีที่สุด/ยอดเยี่ยมกว่า” หรือ “ทางที่ไม่มีใครเทียบได้” คือความรัก
ความรักไม่ใช่ของประทานที่ใหญ่กว่า หรือสิ่งที่มาแทนของประทาน แต่เป็นผลของพระวิญญาณที่คริสเตียนทุกคนมี
D.

ความรัก: ทางที่ประเสริฐที่สุด (1คร 13:1-13) ก่อนจัดการปัญหาภาษาแปลก ๆ ในชุมชนคริสตจักร
เปาโลพูดเรื่องความรัก ความรักคือ “ทางที่ดีที่สุด” ที่อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ใน 12:31 ความรักไม่ใช่ของประทาน
แต่เป็นคุณธรรมที่จำเป็นอย่างยิ่งเพื่อให้ของประทานถูกใช้อย่างถูกต้อง หากขาดสิ่งนี้
แม้ของประทานและความรู้ดูเลิศเพียงใด ก็ทำให้ทั้งของประทานและผู้ใช้ของประทานไร้ประโยชน์ (คำอธิบายเรื่อง
“ทองเหลืองที่ส่งเสียงและฉาบที่ดัง” ดูคำอธิบายของ Garland) เปาโลยกตัวอย่างภาษาแปลก ๆ คำเผยพระวจนะ
ความรู้ (ถ้อยคำแห่งความรู้) ความเชื่อ และของประทานการให้กับการรับใช้ (ข้อ 1-3)
การเน้นความรักเช่นนี้คงเป็นทั้งแรงกระแทกและทิศทางใหม่แก่ชาวโครินธ์ที่มีโครงสร้างการแข่งขันเรื่องของประทาน
ในแง่นี้ ลักษณะของความรักในข้อ 4-7 ถูกเน้นในฐานะความสนใจต่อชุมชนและการแสวงหาประโยชน์ของผู้อื่น
ความรักที่ถูกทำให้เป็นบุคคลไม่ได้ถูกบรรยายว่าเป็นสิ่งหนึ่งหรือเป็นเพียงอารมณ์ แต่เป็นสิ่งที่พลวัตและกระตือรือร้น
ความรักไม่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางอย่างสิ้นเชิง แต่แสวงหาประโยชน์ของผู้อื่น
ความรักเช่นนี้ปรากฏชัดที่สุดในความรักเสียสละของพระคริสต์ และเปาโลพูดถึง “อากาเป”
ที่ยังรักในความรักของพระเจ้าที่สำแดงในพระคริสต์ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1ยอ 4:8, 16)
พระเจ้าทรงอดทนนานและทรงสำแดงพระกรุณา (รม 2:4, 11:22) พระเจ้าไม่ทรงยินดีในความอธรรม
แต่ทรงยินดีกับความจริง (รม 1:18, 2:8) ความรักของพระเจ้าปรากฏชัดในความเสียสละของพระคริสต์และการแสวงหา
ประโยชน์ของผู้อื่น ขณะเดียวกัน ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์มีความแตกต่างเชิงคุณภาพของความรัก
พระเจ้าทรงมีพระพิโรธและความหวงแหนอันบริสุทธิ์ แต่มนุษย์อิจฉาและโกรธด้วยอารมณ์สกปรกของตน
ดังนั้นสำหรับมนุษย์ ความรักคือ “ไม่อิจฉา ไม่โกรธง่าย” สำหรับพระเจ้า
การสรรเสริญสูงสุดและการได้รับการยกขึ้นเป็นสิ่งสมควร แต่สำหรับมนุษย์ การโอ้อวดตนและความหยิ่งเป็นบาป
ดังนั้นสำหรับมนุษย์ ความรักคือ “ไม่โอ้อวด ไม่หยิ่งผยอง” Thiselton ตีความข้อ 7 ว่า
“ความรักไม่เคยเหนียวแน่นในการช่วยเหลือ ไม่เคยสูญเสียความเชื่อ ไม่เคยใช้ความหวังจนหมด และไม่เคยยอมแพ้”
ความเชื่อและความหวังตรงนี้ไม่ได้มุ่งต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังมุ่งต่อผู้เป็นเป้าหมายของความรักด้วย (เทียบ 2คร 1:7,
10:15) แท้จริงเปาโลไม่ได้พูดถึงความรักในฐานะแนวคิดนามธรรม แต่กำลังตำหนิชาวโครินธ์ที่อิจฉาและโอ้อวด
โดยเฉพาะเกี่ยวกับของประทาน (ภาษาแปลก ๆ) พวกเขาอดทนต่อคนอื่นไม่ได้ หยาบคาย

และคิดถึงประโยชน์ของตนเท่านั้น ดังนั้น “เปาโลเตือนชาวโครินธ์ว่าแก่นแท้ของประสบการณ์คริสเตียนไม่ใช่ของประทานฝ่ายวิญญาณ แต่คือความรัก” (Garland) ในย่อหน้าสรุป (ข้อ

8-12) เปาโลยืนยันความคงอยู่ของคุณธรรมสำคัญของคริสเตียน (ความเชื่อ ความหวัง

ความรัก) เมื่อเทียบกับของประทานฝ่ายวิญญาณที่ชาวโครินธ์โอ้อวด (คำเผยพระวจนะ ความรู้ ภาษาแปลก

ๆ) ของประทานฝ่ายวิญญาณไม่สมบูรณ์และมีจุดสิ้นสุดกำหนดไว้

(เทียบ “เมื่อสิ่งที่สมบูรณ์มาถึง” หมายถึงวาระสุดท้าย) แต่ความรักยอดเยี่ยมกว่าความเชื่อและความหวัง

“สิ่งที่สร้างความเชื่อไปได้ของความเชื่อและความหวังคือความรักของพระเจ้าที่เปิดเผยในพระคริสต์

สิ่งนี้ยังเผยว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก ในฐานะภาพสะท้อนแก่นแท้ของพระลักษณะของพระเจ้า ความรักไม่มีวันสิ้นสุด

และถูกยกขึ้นเป็นความดีสูงสุด” (Garland)

E. การเปรียบเทียบระหว่างภาษาแปลก ๆ กับคำเผยพระวจนะ (1คร 14:1-19)

คำสั่ง “จงติดตามความรัก” (ข้อ 1) เป็นบทสรุปของบทที่ 13 คำสั่ง “จงปรารภนาสิ่งฝ่ายวิญญาณ [ta pneumatika]

อย่างร้อนรน” สะท้อนคำสั่งใน 12:31 ว่า “จงปรารภนาของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่า”

และเสนอให้แสวงหาคำเผยพระวจนะโดยเฉพาะเกี่ยวกับปัญหาภาษาแปลก ๆ [ta pneumatika] อาจหมายถึง

“ของประทานแห่งการรับรู้ที่ได้รับการดูแล การประกาศด้วยวาจา”

(Ellis) หรือ “ของประทานของพระวิญญาณเพื่อการพูด” (Thiselton) เปาโลทำให้ชัดเจนว่าในการประชุมนมัสการ

คำเผยพระวจนะควรมีความสำคัญเหนือภาษาแปลก ๆ (14:5-6, 19) หากภาษาแปลก ๆ ที่ไม่ได้แปลเสริมสร้างบุคคล

(14:2, 4) คำเผยพระวจนะก็เสริมสร้างชุมชนผ่านคำหนุนใจและคำปลอบโยน (14:3, 31) และผ่านหน้าที่ในการสอน

(14:19, 31)

อีกทั้งคำเผยพระวจนะนำคนไม่เชื่อให้กลับใจและเข้าสู่การนมัสการพระเจ้า (14:25) Conlinson กล่าวว่า

“เผยพระวจนะ” [propheteuo] คือ “พูดแทนพระเจ้า” และ Thiselton เรียกอย่างเรียบง่ายว่า “การเทศนาที่ดี”

เขากล่าวว่าคำเผยพระวจนะไม่จำเป็นต้องเป็นการพูดทันทีต่อการเปิดเผยที่ได้รับในเวลาการนมัสการเท่านั้น

แต่อาจเป็นการรับการเปิดเผยไว้ก่อน ใคร่ครวญลึกซึ้ง แล้วแบ่งปันภายหลัง

สิ่งสำคัญคือเมื่อเปาโลหนุนใจธรรมิกชนโครินธ์ทุกคนให้ปรารภนาจะเผยพระวจนะอย่างร้อนรน (14:5)

เขาจึงไม่ได้จำกัดคำเผยพระวจนะไว้เฉพาะคนที่มีความพิเศษเท่านั้น (เทียบ 1คร 14:24, 31)

เปาโลกล่าวว่า ภาษาแปลก ๆ เป็นการพูดความล้าลึก “โดยพระวิญญาณ” (Gordon Fee) ต่อพระเจ้า ไม่ใช่ต่อคนอื่น

(1คร 14:2) ดังนั้นถ้าไม่มีการแปลให้ชุมชนคริสตจักรเข้าใจและได้รับประโยชน์ ก็ไม่เทียบเท่าการเปิดเผย (เทียบ กท

1:12, 2:2) ความรู้ คำเผยพระวจนะ หรือคำสอน (1คร 14:5-6, 19) เขายกตัวอย่างขลุ่ย/พิณและแตรที่ส่งเสียงไม่ชัด

(ข้อ 7-11)

อีกทั้งแม้คนพูดภาษาแปลก ๆ จะสรรเสริญและขอบพระคุณ หากคนอื่นไม่สามารถมีส่วนร่วม

ก็ไม่อาจเสริมสร้างชุมชนได้ (1คร 14:16-17; เทียบ “เมื่ออวยพร” ในข้อ 16 ควรแปลว่า

“เมื่อขอบพระคุณ/อธิษฐานขอบพระคุณ”) ดังนั้นชาวโครินธ์ต้องแสวงหาคำเผยพระวจนะเพื่อเสริมสร้างชุมชนคริสตจักร และผู้ที่พูดภาษาแปลก ๆ ต้องอธิษฐานขอให้แปลได้ (ข้อ 12-13)

เปาโลเตือนชัดเจนนเรื่องภาษาแปลก ๆ ซึ่งอาจล่อลวงให้เสริมสร้างตนเอง คือยกสถานะฝ่ายวิญญาณของตน แต่เขาไม่ได้พยายามหยุดภาษาแปลก ๆ เอง (เทียบ Robertson และ Plummer ตีความว่าเปาโลมองภาษาแปลก ๆ ในทางลบ) “ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านทุกคนพูดภาษาแปลก ๆ”

(ข้อ 5) ไม่ใช่ถ้อยคำประชดของเปาโล แต่เป็นความจริงใจ สิ่งที่เปาโลปฏิเสธไม่ใช่การใช้ภาษาแปลก ๆ แต่คือ “ลัทธิชนชั้นนำฝ่ายวิญญาณ”

ผ่านภาษาแปลก ๆ เมื่อข้อ 14 กล่าวว่า “วิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐาน แต่ความคิดของข้าพเจ้าไม่เกิดผล” “วิญญาณ” [pneuma] หมายถึง “ส่วนลึกที่สุดภายใน” และ “ความคิด” [nous] หมายถึง “จิตใจ/ความเข้าใจ”

การอธิษฐานด้วยภาษาแปลก ๆ ทำให้จิตใจอยู่ในสภาพพักไว้ คือห่างจากความคิด เปาโลกล่าวตอนต้นจดหมายว่าให้มี “ความคิดเดียวกัน” (1คร 1:10) และคริสเตียนมี “ความคิดของพระคริสต์” (1คร 2:16)

F.

การให้ความสำคัญกับคำเผยพระวจนะ (1คร 14:20-25) ในตอนนี้เปาโลโน้มน้าวให้นั้นคำเผยพระวจนะแทนภาษาแปลก ๆ ในการนมัสการสาธารณะ ภาษาแปลก ๆ ไม่เพียงไม่เสริมสร้างชุมชนคริสตจักร

แต่ยังมีผลลบต่อคนไม่เชื่อที่เข้ามาในที่ประชุมนมัสการด้วย ข้อ 21 อ้างอิสยาห์ 28:11 โดยมีความหมายว่า

เพราะประชากรอิสราเอลไม่ฟังและปฏิเสธถ้อยคำที่เข้าใจได้ของอิสยาห์

พระเจ้าจึงประทานถ้อยคำที่เข้าใจไม่ได้เป็นการพิพากษา ในบริบทอิสยาห์ ภาษาแปลก ๆ

ไม่ใช่หมายถึงความรอด แต่เป็นหมายถึงการแก้แค้นและประทับตราความไม่เชื่อ ในสถานการณ์โครินธ์

ภาษาแปลก ๆ แสดงว่าสมาชิกคริสตจักรไม่ได้อยู่ใต้พระวจนะของพระเจ้า (ที่เข้าใจได้)

และไม่เปิดโอกาสให้คนไม่เชื่อได้ยินข่าวประเสริฐหรือกลับใจ ข้อ 22 (“ภาษาแปลก ๆ

เป็นหมายสำคัญสำหรับคนไม่เชื่อ แต่คำเผยพระวจนะเป็นสำหรับผู้เชื่อ”) ดูเหมือนขัดกับตัวอย่างในข้อต่อมา

แต่เปาโลกำลังกล่าวว่าภาษาแปลก ๆ เป็น “หมายสำคัญ” [semeion]

ในความหมายที่ทำให้คนไม่เชื่อยังมั่นคงในความไม่เชื่อ การที่คนไม่เชื่อเห็นภาษาแปลก ๆ

ไม่ได้ทำให้เขาแน่ใจว่าพระเจ้าสถิตท่ามกลางธรรมิกชน แต่จะคิดว่าเป็นความบ้าคลั่งไร้เหตุผล (ข้อ 23)

แต่ผ่านคำเผยพระวจนะ คนไม่เชื่อจะ “ถูกตำหนิ” (เทียบ ยน 16:8) สิ่งลับในใจถูกเปิดเผย และเขาจะยอมรับพระเจ้า

(ข้อ 24) เปาโลยังคงมีจุดประสงค์เชิงพันธกิจและห่วงใยคนไม่เชื่อ (เทียบ 1คร 10:23-33)

G. ระเบียบสำหรับการนมัสการและคำสอนสรุปเรื่องของประทานฝ่ายวิญญาณ (1คร 14:26-40)

ในตอนนี้เปาโลให้ระเบียบสำหรับการนมัสการ การแสดงออกของของประทานฝ่ายวิญญาณในการนมัสการต้องเสริมสร้างชุมชนทั้งหมด กล่าวสั้น ๆ คือ “ทุกสิ่งต้องทำเพื่อการเสริมสร้าง” (ข้อ 26) และ

“ทุกสิ่งต้องทำอย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ”

(ข้อ 40) เพราะ “[เนื่องจาก] พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความวุ่นวาย แต่เป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข” (ข้อ 33) เมื่อพูดภาษาแปลก ๆ อย่างสาธารณะ “ในที่ประชุม” [en ekklesia] ให้มีไม่เกินสองหรือสามคน พูดตามลำดับ และต้องทำเมื่อมีการแปลเท่านั้น (ข้อ 27-28; เทียบ Fee เห็นว่าก่อนการแปลอาจมีภาษาแปลก ๆ ไม่เกินสองหรือสามครั้ง แต่ยอมรับได้ยาก Weiss เห็นว่าผู้พูดภาษาแปลก ๆ เป็นผู้แปลเอง ซึ่งอาจได้รับการสนับสนุนจาก 1คร 14:3, 5) คำเผยพระวจนะก็ต้องมีการกำกับเช่นกัน ผู้เผยพระวจนะสองหรือสามคนควรพูด และต้องพูดทีละคนอย่างเป็นระเบียบ (ข้อ 29-31) การให้สองหรือสามคนพูดอาจเพื่อไม่ให้หลายคนพูดพร้อมกันจนไร้ระเบียบ อีกด้านหนึ่งอาจเพื่อไม่ให้คนเดียวผูกขาดคำเผยพระวจนะ (เทียบ ข้อ 31 เริ่มด้วย “เพราะว่า” และแปลว่า “ทุกคน” สามารถเผยพระวจนะได้ Barrett กล่าวว่า คำเผยพระวจนะเป็นหน้าที่มากกว่าตำแหน่ง และภายใต้พระอธิปไตยของพระวิญญาณ ใครก็สามารถเผยพระวจนะได้ ดังนั้นเปาโลจึงหนุนใจคริสตจักรทั้งหมดให้แสวงหาคำเผยพระวจนะ - 1คร 14:1, 39) อีกทั้งเปาโลกล่าวว่าทั้งภาษาแปลก ๆ และคำเผยพระวจนะสามารถถูกควบคุมโดยผู้ที่ได้รับของประทานนั้นได้ (ข้อ 27, 30, 32) ซึ่งตรงข้ามกับแนวคิดกรีกเรื่อง “ลมปราณเทพ” (inbreathing) ที่ควบคุมไม่ได้ คำสั่งให้แยกแยะคำเผยพระวจนะ (ข้อ 29) ต่างอย่างสิ้นเชิงจากการตรวจสอบว่าผู้เผยพระวจนะเป็นผู้เผยพระวจนะแท้หรือไม่ ต้องจำไว้ว่าคำเผยพระวจนะเป็นเพียงบางส่วนและชั่วคราวเสมอ (1คร 13:9-10) และผู้เผยพระวจนะไม่ควรถือว่าตนเองกับข้อความของตนปราศจากข้อผิดพลาดเสมอไป แต่ควรถ่อมใจรับการตรวจสอบจากคริสตจักร (ชุมนุมชน) (เทียบ 1คร 2:12-13, 1ธส 5:20-21) คำสั่งในข้อ 34 ว่า “ให้ผู้หญิงเงียบในคริสตจักร” ก่อให้เกิดข้อถกเถียงมาก แต่สิ่งสำคัญคือเข้าใจข้อนี้ภายในคำเตือนเรื่องการใช้ของประทานผิด พระวิญญาณประทานของประทานเผยพระวจนะแก่ใครก็ได้ตามพระประสงค์ของพระองค์ (ไม่แบ่งชายหญิง) ถ้าเช่นนั้นทำไมผู้หญิงจึงควรถูกห้ามพูดสาธารณะในที่ประชุม?

ในบทที่ 11 ข้อ 5 เปาโลอนุญาตให้ผู้หญิงอธิษฐานและเผยพระวจนะ (อย่างสาธารณะ) เมื่อคลุมศีรษะ นั่นเป็นการยอมรับสิ่งที่คริสตจักรทำอยู่แล้ว ผู้ตีความบางคนเห็นว่าข้อ 34-35 เป็นการอ้างคำพูดของชาวโครินธ์ (เทียบคำอธิบาย 1คร 7:1) แต่การตีความนี้ไม่เข้ากับข้อต่อมา ผู้ตีความอื่นเสนอว่าเปาโลเตือนผู้หญิงที่พูดคุยกันหรือพูดภาษาแปลก ๆ/เผยพระวจนะเกินควรในที่ประชุม แต่ข้อเสนอนี้ก็ไม่มีฐานทางนิรุกติศาสตร์และบริบท แท้จริงคำสอนว่า “ผู้หญิง” [hai gynaikeis] จงเงียบในคริสตจักร และให้สามีของตนที่บ้าน” (ข้อ 34-35) เป็นคำสอนว่าภรรยาที่แต่งงานแล้วควรสัมพันธ์กับสามีของตนอย่างไรในการประชุมสาธารณะของคริสตจักร เปาโลไม่ได้พูดถึงกฎสำหรับผู้หญิงทั่วไปหรือผู้เผยพระวจนะหญิง (Garland; เทียบ Grudem เห็นว่าใช้กับผู้หญิงทั่วไป) “การที่ผู้หญิงพูดในคริสตจักรเป็นเรื่องน่าอาย” (ข้อ 35ข) Garland อธิบายว่าข้อนี้ชี้ถึงการกระทำของภรรยาที่โต้แย้งสามีหรือญาติผู้ชายที่อาวุโสกว่าต่อหน้าสาธารณะในกระบวนการแยกแยะคำเผยพระวจนะ ซึ่งผิดธรรมเนียมและวัฒนธรรมของสังคมเวลานั้น (เทียบ 1คร 11:6)

เปาโลไม่ได้สั่งอย่างถาวรและเด็ดขาดให้ผู้หญิงเจียบในคริสตจักรทุกสถานการณ์ (เทียบ 1คร 14:28, 30) “ข้อความที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน” ในข้อ 37 หมายถึงทั้งตอนที่เริ่มตั้งแต่บทที่ 12 ข้อ 1 เปาโลสรุปปัญหาของประทานและเดือนคนที่ถือว่าตนเป็น “ฝ่ายวิญญาณ” เป็นพิเศษว่า “พระวณะของพระเจ้าออกมาจากพวกท่านหรือ? หรือมาถึงพวกท่านเท่านั้นหรือ?” (ข้อ 36) ดังนั้น “จงทำทุกสิ่งอย่างเหมาะสม (สุภาพเรียบร้อย) และเป็นระเบียบ” (ข้อ 40) เปาโลไม่ได้ห้ามภาษาแปลกๆ และสนใจเฉพาะคำเผยพระวณะเท่านั้น แต่สั่งให้ทำทุกสิ่งอย่างเป็นระเบียบ

บทที่ 15

การเป็นขึ้นจากตาย

1 โครินธ์ 15:1-58

เปาโลจัดการหัวข้อการเป็นขึ้นจากตายเพราะมีบางคนยืนยันว่าไม่มีการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย (1คร 15:12) ในตอนนี้เปาโลแก้ความเห็นผิดเกี่ยวกับความเป็นไปได้และลักษณะของการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย

A. บทนำ: การประกาศและความเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ (1คร 15:1-11)

เปาโลไม่ได้พยายามพิสูจน์ความจริงของการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ แต่ถือว่าเป็นสิ่งที่ธรรมิกชนโครินธ์รู้อยู่แล้วและเชื่ออยู่แล้ว สิ่งที่เขาต้องการยืนยันคือการประกาศของเขาไม่แตกต่างจากการประกาศของอัครทูตคนอื่นหรือพยานการเป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 11)

ในคำพูดของเปาโลมีคำเตือนโดยนัยว่า ชาวโครินธ์กำลังเบี่ยงออกจากข่าวประเสริฐที่ได้รับตั้งแต่แรก

และไม่ควรเป็นเช่นนั้น กริยาที่แปลในข้อ 2 ว่า “จะได้รับความรอด” เป็นรูปปัจจุบัน ในข้อ 3-4

“สิ้นพระชนม์และถูกฝังไว้” เป็นอดีตกาล ส่วน “ทรงเป็นขึ้นมา” เป็นรูปสมบุรณ์

รูปสมบุรณ์แสดงเป็นพิเศษว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ยังส่งผลในปัจจุบัน

เปาโลเน้นว่าการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์เกิดขึ้น “ตามพระคัมภีร์”

และทำให้ชัดเจนว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นการสิ้นพระชนม์ไถ่แทน (ข้อ 3)

เขายืนยันอีกครั้งว่าไม่อาจสงสัยการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ได้

เพราะพี่น้องจำนวนมากที่เห็นพระองค์เป็นขึ้นมามีชีวิตอยู่จนถึงเวลานั้น ในข้อ 8 เปาโลรวมตนเองไว้ในรายชื่อพยาน

เขากล่าวว่าโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่เขาได้รับการเรียกให้เป็นอัครทูต

และโดยพระคุณนั่นเองที่เขาตรากตรำเพื่อข่าวประเสริฐจนถึงปัจจุบัน

แต่จุดประสงค์ของเปาโลตรงนี้ไม่ใช่พิสูจน์ความเป็นอัครทูตของตน ตรงกันข้าม

เขาต้องการพิสูจน์ความแท้จริงของข่าวประเสริฐที่เขาประกาศ

เปาโลถือว่าตนเป็นผู้ร่ายที่สูงสุดในบรรดาอัครทูตเพราะเคยชมเชงคริสตจักร (ข้อ 9; เทียบ อพ 3:8)

สิ่งนี้ยืนยันว่าเขาเป็นอัครทูตโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

อีกทั้งเขาสารภาพว่างานหนักทั้งหมดของตนก็เป็นโดยพระคุณของพระเจ้า

(ข้อ 10)

B. ผลที่ตามมาหากการเป็นขึ้นจากตายของคนตายไม่เป็นความจริง (1คร 15:12-19)

ตรงนี้เปาโลยืนยันว่าการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์พิสูจน์ว่ามีการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย

บางคนปฏิเสธการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย (เทียบ สิ่งนี้ต่างจาก “อวสานวิทยาที่เกิดขึ้นแล้ว” ที่กล่าวใน 2ทธ 2:18 Garland เห็นว่าเป็นการปฏิเสธด้านวัตถุของการเป็นขึ้นจากตายภายใต้อิทธิพลมานุษยวิทยาทวิภาวะแบบเฮลเลนิสต์) แต่ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย พระคริสต์ก็ไม่ทรงเป็นขึ้นมา (ข้อ 13, 15-16)

การประกาศข่าวประเสริฐก็ว่างเปล่าและกลายเป็นการหลอกลวง (ข้อ 14-15) ความเชื่อในข่าวประเสริฐก็ไร้ประโยชน์ (ข้อ 14, 17) และคนที่ “กลับไป” ในพระคริสต์ก็พินาศแล้ว (ข้อ 18) หากไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย

คริสเตียนก็เป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในโลก (ข้อ 19)

ข้อ 12-34 มีรูปแบบ ABA□

A□ ผลที่ตามมาหากการเป็นขึ้นจากตายของคนตายไม่เป็นความจริง

1 โครินธ์ 15:29-34

C. ผลที่เกิดขึ้นเพราะการเป็นขึ้นจากตายของคนตายเป็นความจริง (1คร 15:20-28)

ตรงนี้เปาโลไม่ได้พยายามพิสูจน์การเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์เช่นกัน แต่ถือเป็นข้อเท็จจริงว่า

“พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว!” พระเยซูทรงเป็นคนแรกที่เป็นขึ้นจากตาย

และเป็นผู้ทำให้การเป็นขึ้นจากตายของคนตายทั้งหมดเป็นไปได้ พระองค์ทรงเป็น “ผลแรกของคนที่ทั้งหลายที่กลับไป”

(ข้อ 20, 23) เปาโลเปรียบเทียบอาดัมกับพระคริสต์ตามหลักการตัวแทน

มนุษย์ทุกคนถูกรวมอยู่ในอาดัมในเรื่องบาปและความตาย ขณะเดียวกัน

คริสเตียนทุกคนถูกรวมอยู่ในพระคริสต์ในเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย

“หน่วยนี้เปิดเผยว่าเหตุใดเปาโลจึงปกป้องการเป็นขึ้นจากตายของคนตายอย่างหนักแน่นเช่นนี้

หากไม่มีการเป็นขึ้นจากตายของคนตายจริง ๆ ความตายก็ยังไม่ถูกพิชิต

และยังคงครอบงำในฐานะอำนาจที่ต่อต้านพระเจ้าเลวร้ายที่สุดท้ายไป... ดังนั้น

เพราะพระเจ้าทรงเป็นองค์อธิปัตย์และทรงฤทธานุภาพ ความตายต้องสูญสิ้นในที่สุด

และสิ่งนี้เรียกร่องการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย” (Garland) “เวลา” ในข้อ 24-25 หมายถึงเวลาการ “เสด็จมา”

[parousia] ของพระคริสต์ในข้อ 23 จนถึงเวลานั้น พระคริสต์ทรงครอบครองทุกสิ่งในฐานะกษัตริย์ (ข้อ 25, 27)

และในวาระสุดท้ายจะทรงทำลายอำนาจทั้งหมดและถวายอาณาจักรแด่พระบิดา (ข้อ 24; เทียบ คส 1:20)

พระบุตรเองก็จะทรงอยู่ใต้พระบิดา (ข้อ 28; เทียบ สำนวนนี้ไม่ได้หมายถึงความด้อยกว่าของพระบุตร)

วลีสุดท้ายของข้อ 28 แปลว่า “พระเจ้าจะทรงเป็นทุกสิ่งในทุกสิ่ง” (เทียบ รม 9:5)

D. ผลที่ตามมาหากการเป็นขึ้นจากตายของคนตายไม่เป็นความจริง (1คร 15:29-34)

ตรงนี้เปาโลกล่าวถึงผลลบที่จะเกิดขึ้นหากไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย โดยวางขนานกับข้อ 13-19

หากคนตายไม่เป็นขึ้นมา การ “รับบัพติศมาเพื่อคนตาย” และการเสี่ยงอันตรายเพื่อข่าวประเสริฐก็ไร้ประโยชน์ (ข้อ 29-30) แก่นของข้อโต้แย้งชัดเจน แต่ความหมายของ “รับบัพติศมาเพื่อคนตาย”

ก่อให้เกิดข้อถกเถียงมาก การตีความหลักสามแบบคือ

☐ เข้าใจว่าเป็นบัพติศมาแทนผู้เชื่อที่ตายไปแล้ว ซึ่งพบในพิธีของคนนอกศาสนาบางกลุ่มหรือกลุ่มมาร์คิออนในศตวรรษที่ 2 ความเห็นนี้ได้รับการสนับสนุนจากนักวิชาการจำนวนมาก เช่น Collins และ Hays

แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจยอมรับได้ทางเทววิทยา

☐ เข้าใจ “คนตาย” เป็นอุปมา (รม 6:11, อฟ 2:1, คส 2:13) คือ ‘คนที่ตายฝ่ายวิญญาณรับบัพติศมาเพื่อตนเอง’ นี่เป็นความเห็นร่วมของบรรพบุรุษกรีก

☐ Thiselton และนักอธิบายคนอื่น ๆ ตีความว่าคริสเตียนรับบัพติศมาโดย “มองไปข้างหน้า”

ถึงการรวมกับคนที่รักซึ่งจากไปแล้ว ในข้อ 31-34 เปาโลเน้นว่าเพราะเขามั่นใจในการเป็นขึ้นจากตาย

เขาจึงยอมรับอันตรายและความทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐ ความเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายก่อให้เกิดจริยธรรม

คนที่ไม่เชื่อชีวิตหลังความตายจะไม่ดำเนินชีวิตที่ยอมรับความทุกข์ แต่จะพยายามใช้ชีวิตเพื่อความเพลิดเพลิน (ข้อ 32)

การเน้น “ความประพฤติดี” และ “จงตื่นขึ้นทำความชอบธรรม” (ข้อ 33-34)

ตั้งอยู่บนสมมติฐานเรื่องการเป็นขึ้นจากตายและการพิพากษาสุดท้ายที่จะตามมา

E. ลักษณะทางกายของการเป็นขึ้นจากตาย (1คร 15:35-49) ในตอนนี้เปาโลตอบคำถามว่าคนตายจะเป็นขึ้นมาด้วยร่างกายแบบใด ก่อนอื่นเขาใช้ภาพเมล็ดพืชเพื่อกล่าวว่า เหมือนเมล็ดภายหลังกลายเป็นพืชที่มีรูปแบบต่างไปอย่างสิ้นเชิง พระเจ้าจะประทานรูปร่างใหม่ (ร่างกาย [soma]) แก่แต่ละคนในการเป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 38)

อีกทั้งเขากล่าวว่า เหมือนมีรูปกายหลายชนิดบนโลก มีรูปกายฝ่ายฟ้าและรูปกายฝ่ายดิน

การเป็นขึ้นจากตายของคนตายก็จะเกิดขึ้นด้วยรูปกายที่มีศักดิ์ศรีแตกต่างอย่างสิ้นเชิง (ข้อ 40-42)

ร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายคือ “กายฝ่ายวิญญาณ [pneumatikon soma]” ที่ไม่เสื่อมสลาย (ข้อ 44)

ชาวโครินธ์อาจได้รับอิทธิพลจากนักปรัชญาโบราณที่ยืนยันว่า “ร่างกายฝ่ายดินไม่อาจขึ้นสู่แดนสวรรค์ได้”

แต่เปาโลไม่ได้มองความล้าลึกของการเป็นขึ้นจากตายว่าเป็นสิ่งลดความเป็นไปได้ของการเป็นขึ้นจากตาย ตรงกันข้าม

เขาทำให้มั่นใจว่า เช่นเดียวกับที่พระเจ้าประทานรูปร่าง (ศักดิ์ศรี รูปร่าง) ที่แตกต่างกันแก่ธรรมชาติ

พระองค์จะประทาน “กายแห่งการเป็นขึ้นจากตาย”

ที่แตกต่างอย่างรากฐานแก่ธรรมชาติมนุษย์ ในข้อ 45 เปาโลเปรียบเทียบอาดัมคนแรกกับอาดัมสุดท้าย (พระคริสต์)

และกล่าวว่าพระคริสต์ทรงกลายเป็นวิญญาณผู้ให้ชีวิต นี่หมายถึงพระคริสต์ประทานชีวิตแก่ธรรมชาติมนุษย์

และเหมือนฟิลิปปี 3:21 ที่กล่าวว่าพระคริสต์ “จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเราให้เหมือนกายอันทรงพระสิริ

องพระองค์” (1คร 15:49)

“เช่นเดียวกับที่คนในอาดัมมีลักษณะของอาดัมในถิ่นฐานฝ่ายดินของตน คนที่อยู่ในพระคริสต์ก็จะเป็นเหมือนพระคริสต์ โดยมีร่างกายฝ่ายวิญญาณที่เหมาะสมกับการดำรงอยู่ฝ่ายสวรรค์ใหม่ของพวกเขา” (Garland)

F. ทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลง (1คร 15:50-58)

ชาวโครินธ์บางคนไม่อาจเชื่อการเป็นขึ้นจากตาย (ทางกาย) เพราะตั้งอยู่บนความเป็นชั่วคราวข้ามระหว่างแดนฝ่ายดินกับแดนฝ่ายสวรรค์

ข้อ 50 สะท้อนความคิดเช่นนั้น “เนื้อและเลือด” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเปราะบางมนุษย์

ไม่อาจรับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก และสิ่งที่เสื่อมสลายได้ (สิ่งฝ่ายกาย) ไม่อาจรับสิ่งที่ไม่เสื่อมสลาย

(สิ่งฝ่ายสวรรค์) เป็นมรดก แต่ในตอนนีเปาโลเน้นว่า ทุกคนที่มีชีวิตอยู่และคนที่ตายไปแล้วจะถูกเปลี่ยนแปลงเป็น

“กายที่ไม่เสื่อมสลาย” ในวันสุดท้าย และด้วยสิ่งนี้ความเป็นชั่วคราวข้ามดังกล่าวจะถูกเอาชนะ (ข้อ 51-53)

“การเปลี่ยนแปลงที่พระเจ้าทรงกระทำ ซึ่งจะเกิดขึ้นในเวลาพารูเซีย จะทำให้สิ่งฝ่ายดินเหมาะสมกับชีวิตฝ่ายสวรรค์ เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงประกาศชัยชนะสุดท้ายเหนือความตาย เพราะความตายจะถูกพิชิตโดยการเป็นขึ้นจากตาย”

(Garland) คำอ้างในข้อ 54-55 สะท้อนอิสยาห์ 25:8 และโฮเซยา 13:14 (ฉบับเซปทัวจินต์) สำนวนในข้อ 56 ว่า

“เหล็กในของความตายคือบาป” มีความคิดว่าความตายปล่อยอำนาจของบาป และได้อำนาจครอบงำมนุษย์ผ่านบาป

สำนวนว่า “อำนาจของบาปคือธรรมบัญญัติ” (ข้อ 56) หมายความว่า “ธรรมบัญญัติไม่เพียงไม่อาจหยุดบาปได้

แต่ธรรมบัญญดียังกระตุ้นบาปต่อไป และประกาศความตายในฐานะคำพิพากษาของบาป”

หมายความว่าเช่นนั้น (เทียบ รม 5:12-14, 7:7-13, 2คร 3:6) ตอนนี้งบด้วยคำหนุนใจทางศีลธรรม เช่นเดียวกับข้อ 34

(“จงตื่นขึ้นทำความชอบธรรมและอย่าทำบาป”) เปาโลหนุนใจให้ไม่หวั่นไหว

และเป็นผู้ที่ทุ่มเทในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอ (เทียบ 1คร 15:1-2, 14)

XI. คำสอนเรื่องเงินถวายและกำหนดการเดินทาง (16:1-12)

A. คำสอนเรื่องเงินถวายเพื่อธรรมิกชน (1คร 16:1-4) ข้อความนี้ดูเหมือนเป็นคำตอบต่อคำถามของชาวโครินธ์เรื่องวิธีมีส่วนร่วมในการถวายเงิน บางทีเปาโลเคยขอร้องชาวโครินธ์ก่อนหน้านี้ให้ร่วมถวายเพื่อคริสตจักรเยรูซาเล็ม

ดังนั้นข้อความนี้จึงไม่ได้อภิปรายจุดประสงค์หรือความหมายของเงินถวายเลย (เทียบ 2คร 8-9, รม 15:25-32)

Garland สรุปคำสอนเรื่องเงินถวายในข้อ 2 ดังนี้ เงินถวายควรทำอย่างสม่ำเสมอ (“ทุกวันแรกของสัปดาห์”),

อย่างถวนหน้า (“ท่านแต่ละคน”), อย่างเป็นระบบ (“เก็บสะสมไว้” “แยกไว้”), ตามสัดส่วน (“ตามรายได้”

“ตามความเจริญที่มาถึงพวกเขา”), และอย่างเสรี (“เพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาถึงจะไม่ต้องเรียไร”) ในข้อ 3

เปาโลบรรยายเงินถวายว่าเป็น “พระคุณ (ของประทาน)”

(เทียบ 2คร 8:4-7) และเผยแผ่ว่าจะส่งไปเยรูซาเล็มผ่านคณะผู้แทนที่คริสตจักรโครินธ์เลือก

“เปาโลวางยุทธศาสตร์ให้ผู้กลับใจจากคนต่างชาติทั่วโลกเผชิญหน้ากับคริสเตียนยิวในคริสตจักรแม่...

หลักฐานชัดเจนเกี่ยวกับความเชื่อของคนต่างชาติและท่าทีของพวกเขาที่แสดงผ่านการรวบรวมเงินถวายเปาโลตั้งใจให้ธรรมิกชนเยรูซาเล็มยอมรับผู้เชื่อต่างชาติ” (Garland)

B. กำหนดการเดินทางของเปาโล (1คร 16:5-9)

เปาโลวางแผนจะอยู่ที่เอเฟซัสจนถึงฤดูร้อน (ข้อ 8) แล้วผ่านมาซิโดเนียมาที่โครินธ์ เพื่อพักค้างฤดูหนาวกับคริสตจักร (ข้อ 5-6)

เขาปรารถนาจะมีสามัคคีธรรมลึกซึ้งกับธรรมิกชนโครินธ์ และต้องการรับความช่วยเหลือที่จำเป็นสำหรับการเดินทางไปยังสนามมิชชันต่อไปของเขา (ข้อ 6) เขากล่าวว่าอยากทำเช่นนั้น “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาต”

(ข้อ 7; เทียบ 1คร 4:19, โรม 1:10, 15:32) แต่ตามที่เห็นใน 2 โครินธ์ แผนนี้ของเปาโลเปลี่ยนไป

เปาโลเผชิญความลำบากหลายอย่างและต้องจากโครินธ์ไปอย่างเร่งด่วน (เทียบ 2คร 2:1-4, 7:5)

C. ข่าวเกี่ยวกับทิโมธีและอปอลโล (1คร 16:10-12) ก่อนคำทักทายปิดท้าย เปาโลกล่าวถึงทิโมธีและอปอลโล

ทิโมธีจะไปถึงโครินธ์เพื่อยืนยันคำสอนของเปาโล (1คร 4:17) และคริสตจักรโครินธ์ต้องรู้จักเขาในฐานะ

“ผู้แทนขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

อย่าดูหมิ่นเขา แต่ให้ต้อนรับเขา ชาวโครินธ์อาจหลงใหลวาทศิลป์ของอปอลโลและต้องการให้เขากลับไป

แต่เปาโลเปิดเผยว่าแม้เขาบเร้า อปอลโลก็ยังไม่มีความตั้งใจจะไปโครินธ์ในเวลานี้

มีข้อสันนิษฐานหลายอย่างว่าทำไมอปอลโลไม่ไปโครินธ์ แต่ไม่มีข้อสันนิษฐานใดมีหลักฐานเพียงพอ

บทที่ 16

XII. คำทักทายปิดท้าย

1 โครินธ์ 16:13-24

กริยาตัวแรกของคำพินิจทางศีลธรรมสุดท้ายคือ “จงตื่นอยู่” [gregoreite] ซึ่งหมายถึง “เฝ้าดู ระวัง”

กริยาสามตัวต่อมา “จงยืนมั่น จงเป็นลูกผู้ชาย จงเข้มแข็ง” มีลักษณะทางทหารและสะท้อนถ้อยคำของพันธสัญญาเดิม (ฉบับเซปทัวจินต์)

ข้อ 14 เน้นความรักเหนือสิ่งอื่นใด “ความรักจะรักษาบาดแผลจากความแตกแยก การฟ้องร้อง และการดูหมิ่น ‘ผู้ไม่มี’ ในอาหารมือขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

(Garland) ในข้อ 15-18 เปาโลชมสเทฟานัส ฟอर्थูนาทัส และอาคายคัส

ฟอर्थูนาทัสกับอาคายคัสน่าจะเป็นทาสที่ได้รับอิสระและอยู่ในกลุ่มของสเทฟานัส (Paul Barnett)

โดยเฉพาะบ้านของสเทฟานัสถูกแนะนำว่าเป็นผลแรกของแคว้นอาคายา และเป็นผู้ที่อุทิศตนเพื่อรับใช้ธรรมิกชน

(เทียบ 1คร 13:5, 9:19) เปาโลหนุนใจให้เชื่อฟังคนที่ทำงานหนักเช่นนี้ ต่อมาเปาโลส่งคำทักทายจากคริสตจักรต่าง ๆ

ในเอเชียไมเนอร์ และเพิ่มคำทักทายส่วนตัวจากคริสตจักรบ้านของอาควิลากับปริสกา (เทียบ กจ 18:2, โรม 16:3, 2ทธ

4:19) ข้อ 22 ประกาศคำแข่งต่อผู้ที่ไม่รักองค์พระผู้เป็นเจ้า คำแข่งนี้ดูเหมือนตั้งใจให้ประยุต์กับคนดื้อรั้นในคริสตจักรโครินธ์ ตอนท้ายข้อ 22 มีภาษาอาราเมอิก “มารานา” (องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา) “ธา”

(เสด็จมา)ซึ่งปรากฏในพระคัมภีร์เฉพาะที่นี้ สามารถแปลได้สามแบบคือ

(1) “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมาแล้ว”

(2) “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา” หรือ “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอยู่ ณ บัดนี้”

(3) “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอเสด็จมาเถิด” (เทียบ วว 22:20) เนื่องจากสำนวนนี้ตามหลังคำแข่งการแปลแบบแรกช่วยเสริมความหนักแน่นของคำแข่ง ในข้อสุดท้าย (ข้อ 24)

เปาโลอธิษฐานขอให้ความรักของเขาอยู่กับธรรมิกชนในคริสตจักรโครินธ์

นี่เป็นการปิดท้ายที่พิเศษทั้งในยุคนั้นและในจดหมายของเปาโลเอง (เทียบ 2คร 13:13)

“หลักประกันเรื่องความรักของเขา [เปาโล] ในตอนจบนี้เตือนให้ระลึกถึงบทบาทของเขาในฐานะบิดาของพวกเขา

และความปรารถนาที่จะไปหาพวกเขาด้วยใจอ่อนสุภาพแทนที่จะถือไม้เรียวไป (1คร 4:21)... ตามความรู้สึกปิดท้ายนี้

เปาโลต้องการให้คำดำหนิของเขาถูกอ่านในแสงสว่างของความรักที่เขามีต่อพวกเขา” (Garland)

2 โครินธ์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13

บทที่ 1

บทนำ 2 โครินธ์

2 โครินธ์ 1:1

ขอระบุอ้างอิงหลักจาก NICNT 2 Corinthians ของ Paul Barnett (2020, Revival & Reformation Press)

คำนำ

2 โครินธ์ 1:1-11

- A. คำทักทาย (2คร 1:1-2)
- B. คำสรรเสริญ (2คร 1:3-7)
- C. ความทุกข์ยากที่เผชิญในเอเชีย (2คร 1:8-11)

II. การแก้ต่างส่วนตัวของเปาโล

2 โครินธ์ 1:12-13

- A. การแก้ต่างเบื้องต้น (2คร 1:12-14)
- B. คำอธิบายเรื่องการเปลี่ยนแผนเดินทาง (2คร 1:15-2:11)
- C. เปาโลที่โตรัส: ความวุ่นวายในพันธกิจ (2คร 2:12-13)

บทที่ 2

III. การแก้ต่างเรื่องพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่

2 โครินธ์ 2:14-4

- A. การแก้ต่างของเปาโลเกี่ยวกับพันธกิจของตน (2คร 2:14-4:6)
- B. หน้าที่นี้: ชีวิตและความตาย (2คร 4:7-15)
- C. ความหวังต่อการตายและความตาย (2คร 4:16-5:10)
- D. ผู้รับใช้ของพระเจ้า (2คร 5:11-7:1)

E. บทสรุป: ถ้อยคำหนุนใจ (2คร 7:2-4)

บทที่ 7

IV. เปาโลในมาซิโดเนีย: ทิตส์นำข่าวจากโครินธ์มา

2 โครินธ์ 7:5-15

A. ผลของ “จดหมายหนักหน่วง” (2คร 7:5-16)

B. คำหนุนใจให้ทำเงินถวายให้เสร็จ (2คร 8:1-9:15)

บทที่ 10

คริสตจักรโครินธ์: จงเตรียมพร้อมสำหรับการเยี่ยมครั้งที่สามของเปาโล

2 โครินธ์ 10:1-13

A. เปาโลขอไม่ต้องปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความกล้าหาญเข้มงวดเมื่อไปถึง (2คร 10:1-11)

B. อัครทูตที่ว่า “ยิ่งใหญ่” (2คร 10:12-12:13)

C. การเตรียมตัวสำหรับการเยี่ยมครั้งที่สามที่ใกล้เข้ามา (2คร 12:14-13:13)

บทที่ 1

คำนำ

2 โครินธ์ 1:1-11

A. คำทักทาย (2คร 1:1-2)

ในคำทักทายแรก เปาโลแนะนำตนเองว่าเป็นอัครทูต “โดยพระประสงค์ของพระเจ้า”

เพื่อให้ชัดเจนถึงสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของท่านตน นี่เป็นรากฐานของหัวข้อสำคัญที่จะอภิปรายต่อไป

คือการปกป้องความเป็นอัครทูต ที่โมธีควรเข้าใจว่าเป็นผู้ส่งร่วมมากกว่าผู้เขียนร่วม

ผู้รับจดหมายไม่ใช่เพียงคริสตจักรในโครินธ์ แต่รวมถึงคริสตจักรทั่วแคว้นอาคาเซียซึ่งมีโครินธ์เป็นเมืองหลวง

แหล่งกำเนิดของคุณ (ความรักตามพันธสัญญาของพระเจ้า)

และสันติสุขคือพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า (2คร 4:5)

เปาโลเรียกคริสตจักรโครินธ์ที่แตกแยกว่าเป็นธรรมิกชนของพระเจ้า และปรารถนาให้คริสตจักรมีพระคุณและสันติสุข

B. คำสรรเสริญ (2คร 1:3-7) หลังคำทักทาย เปาโลถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า “สาธุการแด่พระเจ้า”

เป็นสำนวนที่มักใช้ในธรรมเนียมนมัสการของยิว แต่ในธรรมศาลายิวเวลานั้นสารภาพพระเจ้าว่าเป็น

“พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ” เปาโลกลับสารภาพว่าพระเจ้าเป็น “พระเจ้า/พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า”

อีกทั้งเขายังเห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งการปลอบประโลม (ข้อ 3-4)

พระเจ้าทรงปลอบประโลมธรรมิกชนในความทุกข์ยากทั้งปวง เปาโลและคณะประสบความทุกข์ยาก

ซึ่งไม่ใช่หลักฐานที่ทำให้ความเป็นอัครทูตอ่อนลง แต่เป็นหลักฐานของความเป็นอัครทูต

ความทุกข์ที่เปาโลเผชิญคือความทุกข์ของพระคริสต์ (ข้อ 5) และผ่านการปลอบประโลมจากพระเจ้าในความทุกข์ยาก

เปาโลและคณะจึงปลอบประโลม “คนทั้งหลายที่อยู่ในความทุกข์ยากทุกอย่าง”

เปาโลมั่นใจว่าความทุกข์ที่เขาเผชิญนั้นมีไว้เพื่อการปลอบประโลม ความรอด

และความอดทนที่ทนต่อความทุกข์ของธรรมิกชนในคริสตจักรโครินธ์ (ข้อ 6)

ดังนั้นพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระเมตตาของพระองค์แม้ท่ามกลางความทุกข์ จึงสมควรได้รับการสรรเสริญ C.

ความทุกข์ยากที่เผชิญในเอเชีย (2คร 1:8-11) เปาโลกล่าวถึงความทุกข์ที่ตนเผชิญในเอเชีย (น่าจะเป็นเอเฟซัส, กจ

19:23-20:1) และสารภาพว่าพระเจ้าผู้ “ทรงให้คนตายเป็นขึ้น” ได้ทรงช่วยกู้เขา

นี่เป็นประสบการณ์อันชัดเจนเกี่ยวกับพระเจ้าแห่งการปลอบประโลม และก่อให้เกิดความหวัง

จากนั้นเขาปรารถนาให้ธรรมิกชนโครินธ์อธิษฐานเพื่อเขาและร่วมขอบพระคุณด้วย (เทียบ 2คร 4:14-15)

II. การแก้ต่างส่วนตัวของเปาโล

2 โครินธ์ 1:12-13

A. การแก้ต่างเบื้องต้น (2คร 1:12-14) ข้อความสั้นนี้เป็นบทนำของการแก้ต่างยาวของเปาโล (1:15-2:11)

เปาโลประกาศด้วยมโนธรรมว่าตนได้ปฏิบัติต่อชาวโครินธ์อย่างจริงใจ

และเผยใจที่ต้องการให้ความเข้าใจผิดทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องที่เขาคงอธิบายต่อไปถูกคลี่คลาย

ท่าทีพื้นฐานของเปาโลไม่ใช่เห็นชาวโครินธ์เป็นศัตรู แต่กลับเห็นพวกเขาเป็น “ความภูมิใจของเรา...

ในวันของพระเยซูเจ้า”

B. คำอธิบายเรื่องการเปลี่ยนแผนเดินทาง (2คร 1:15-2:11)

คำตอบต่อข้อกล่าวหา

2 โครินธ์ 1:15-17

หนึ่งปีก่อนหน้านั้น เมื่อเปาโลเขียน 1 โครินธ์ เขาเคยแจ้งแผนว่าจะผ่านมาซิโดเนียไปเยี่ยมโครินธ์และอยู่ด้วยตลอดฤดูหนาว

ว (1คร 16:5-7) แต่ต่างจากที่วางแผนไว้ เปาโลไปเยี่ยมโครินธ์สั้น ๆ ก่อน แล้วตั้งใจจะไปเยี่ยมโครินธ์อีกครั้ง

เขาอธิบายว่าเป็น “เพื่อให้พวกท่านได้รับพระคุณสองครั้ง”

(ข้อ 15) แต่ชาวโครินธ์ได้รับบาดเจ็บจากการเย็บครั้งก่อนของเปาโล และสงสัยเจตนาของเขา อย่างไรก็ตาม ในข้อ 17 เปาโลกล่าวชัดว่านี่ไม่ใช่การกระทำอย่างเบาความ หรือการวางแผนตามความเห็นแก่ตัวส่วนตัวใด ๆ เรื่องแผนเดินทาง เปาโลพูด “ใช่” ด้วยใจจริง ไม่ใช่พูด “ใช่” ทั้งที่ข้างในพูด “ไม่”

รากฐานทางเทววิทยาของความเชื่อตรงของเปาโล

2 โครินธ์ 1:18-22

เปาโลเสนอความสัตย์เชื่อของตนบนพื้นฐานพระลักษณะของพระเจ้า คือความสัตย์เชื่อของพระองค์ กล่าวคือ ในฐานะผู้รับใช้และผู้แทนของพระเจ้าผู้สัตย์เชื่อ เปาโลเป็นคนที่ต้องรักษาสัญญาที่ตนให้ไว้อย่างแน่นอนเหมือนพระเจ้า พระเจ้าเป็นผู้ใด?

พระเจ้าคือผู้ที่ทรงทำให้พระสัญญาแห่งความรอดที่พระองค์ประทานไว้สำเร็จ “ในพระคริสต์”

และทรงประทานพระวิญญาณเป็นหลักประกัน (ข้อ 20-22) พระสัญญาทั้งหมดของพระเจ้า

แม้ในเวลาที่คุณเหมือนเป็นไปไม่ได้เพราะมนุษย์บาป ก็กลายเป็น “ใช่” ในพระคริสต์

“พระคริสต์ทรงเป็นการสำเร็จของพระสัญญาทั้งหมดที่พระเจ้าทรงให้ไว้ภายใต้พันธสัญญาเดิม

ดังนั้นพันธสัญญาเดิมจึงสำเร็จบริบูรณ์... ‘ในพระองค์’ พระเจ้าตรัส ‘ใช่’ ของพระองค์” (Paul Barnett)

เหตุผลของการเปลี่ยนแปลง: ทำไมเปาโลจึงไม่ได้กลับไปโครินธ์

2 โครินธ์ 1:23-2

คำสัญญาเดินทางที่เปาโลให้แก่ธรรมิกชนโครินธ์ไม่ใช่คำเท็จหรือคำพูดเบาความ แผนของเขาเปลี่ยนไป

แต่ทั้งหมดเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าเพื่อประโยชน์ของธรรมิกชน

เปาโลแตกต่างจากผู้รับใช้ที่เพิ่งมาถึงซึ่งทำให้ชาวโครินธ์เป็นทาสหรือเอาเปรียบพวกเขา (11:20; เทียบ 12:16-19)

เปาโลเป็น “ผู้ร่วมงานเพื่อความชื่นชมยินดี”

ของธรรมิกชนอย่างแท้จริง (ข้อ 24) เขาตัดสินใจเขียนจดหมายแทนการกลับไปเยี่ยมพวกเขาอีกครั้งและทำให้พวกเขาเศร้า รำเฝ้าปวดทุกข์ใจด้วยการตีสอนโดยตรง (เทียบ 2 คร 7:8-9, 13:10)

บทที่ 2

ทำไมเปาโลจึงเขียนจดหมายแทนที่จะกลับไป

2 โครินธ์ 2:3-4

ข้อความนี้ทำให้ชัดเจนถึงจุดประสงค์และเหตุผลที่เปาโลเขียนจดหมาย

เขาไม่ต้องการไปหาพวกเขาอีกในฐานะบิดาที่น่ากลัวผู้ลงวินัย แต่ต้องการชื่นชมยินดีร่วมกับพวกเขา แท้จริง

“จดหมายหนังกหน่วง” ที่เขาเขียนถึงพวกเขานั้นได้ผล ต่างจากคำใส่ร้ายของบางคน (เทียบ 2คร 10:9) (2คร 7:7-8,11, 15)

ผลของจดหมาย: ชาวโครินธ์ผ่านการทดสอบ

2 โครินธ์ 2:5-11

เราไม่อาจรู้แน่ชัดว่า “ผู้ที่ทำให้เป็นทุกข์” ในข้อ 5 ทำผิดอะไรโดยเฉพาะ เป็นการทำผิดต่อเปาโลโดยตรงหรือไม่ (ปฏิเสธเปาโล) หรือเป็นบาปสาธารณะอื่น (เทียบ 7:12 เรียกว่า “ผู้ทำความอธรรม”) Hughes เห็นว่าคนนั้นคือ “คนที่ร่วมประเวณีในครอบครัว” ใน 1คร 5:1-5 แต่ Furnish โต้แย้งเป็นข้อ ๆ

อย่างไรก็ตาม เปาโลเห็นว่าการลงวินัยต่อคนนั้นเพียงพอแล้ว และบัดนี้หันใจให้พวกเขารักและรักเขา (ข้อ 7-8) ในจดหมายก่อนหน้านี้ เปาโลคงสั่งให้ลงวินัยเขา และพวกเขาก็เชื่อฟัง

เปาโลกล่าวว่าจุดประสงค์ที่เขาเขียนจดหมายคือเพื่อรู้ว่าพวกเขาเชื่อฟังหรือไม่ (ข้อ 9)

หากคนนั้นเป็นผู้ต่อต้านเปาโล เปาโลก็ไม่ได้สั่งลงวินัยเพียงเพื่อล้างแค้น

แต่เพื่อยืนยันว่าคริสตจักรยอมรับตนในฐานะอัครทูตหรือไม่ Barnett อธิบายว่า

“จดหมายนั้นมีไว้เพื่อให้ชาวโครินธ์ที่ได้รับความรักของเปาโลพิสูจน์ว่า

พวกเขายอมรับพันธกิจอัครทูตของเปาโลและพร้อมจะต้อนรับเปาโลในอนาคตเมื่อใดก็ตาม

โดยการลงวินัยคนที่ทำผิดต่อเปาโลคนนี้”

การให้อภัยของคริสตจักรต่อคนนั้นจะก่อให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตจักร

ดังนั้นเปาโลจึงเน้นว่าไม่ควรตกหลุมอุบายของซาตานที่พยายามทำลายความสามัคคีของคริสตจักร (ข้อ 11)

C. เปาโลที่โตรัส: ความวุ่นวายในพันธกิจ (2คร 2:12-13) เปาโลพูดถึงความรู้สึกของตนที่โตรัสในฐานะสะพานเปลี่ยนไปสู่หัวข้อพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่ที่จะพัฒนาต่อไป เมื่อเขาไปถึงที่นั่น มีโอกาสประกาศข่าวประเสริฐ แต่ใจของเปาโลยังไม่สงบเพราะความห่วงใยต่อคริสตจักรโครินธ์

กล่าวคือ เพราะยังไม่ได้ยินจากทิศถึงการตอบสนองเชิงบวกของคริสตจักรโครินธ์ ใจของเปาโลจึงยังเป็นทุกข์ ต่อมาอย่างที่เขายืนยันไว้ เขาได้รับการปลอบประโลมหลังจากพบทิศในมาซิโดเนียและได้ยินข่าว (2คร 7:5-6)

III. การแก้ต่างเรื่องพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่

2 โครินธ์ 2:14-4

A. การแก้ต่างของเปาโลเกี่ยวกับพันธกิจของตน (2คร 2:14-4:6)

ขบวนแห่ชัยชนะของพระเจ้า

2 โครินธ์ 2:14-17

ตั้งแต่ตรงนี้ เปาโลหยุดคำอธิบายเรื่องการเปลี่ยนแผนเดินทาง เพื่ออธิบายพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่ ภาพเปรียบเทียบแห่งชัยชนะที่เริ่มต้นข้อความ (ข้อ 14 “ทรงนำในขบวนแห่งชัยชนะ” [thriambeuo], กริยานี้ใช้กับเชลยศึก)

ต่อด้วยภาพเปรียบเทียบกลิ่นหอมในข้อ 15 กลิ่นหอมนี้คือกลิ่นเครื่องบูชาที่ถวายแด่พระเจ้า (เทียบ ลนต 1:9, 2:2)

และสำหรับบางคนเป็นกลิ่นแห่งความตาย แต่สำหรับบางคนเป็นกลิ่นแห่งชีวิต (เทียบ 1คร 1:18)

แท้จริงภาพเปรียบเทียบแห่งชัยชนะของเปาโลเป็นเรื่องย้อนแย้ง

เพราะกล่าวพร้อมกันถึงชัยชนะของพระคริสต์ผู้เป็นแม่ทัพที่พิชิต และความอับอายของเชลยศึกที่ถูกลากไปในขบวน (Barnett) ตรงนี้เปาโลสื่อถึงตนเองว่าเป็นเชลยศึกผู้มีกลิ่น (เทียบ Barnett

กล่าวว่าอาจเกี่ยวกับภาพพิธีแห่งชัยชนะของโรมที่โปรยเครื่องหอมเมื่อเชลยเดินในขบวน) “การที่พระเจ้าทรงนำเปาโล ‘ในพระคริสต์’ ในฐานะผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ ทำให้พันธกิจของเปาโลเหมาะสม

ความอับอายของพระคริสต์ที่ทรงถูกตรึงกางเขนถูกทำซ้ำในชีวิตของผู้รับใช้ของพระคริสต์” (Barnett)

เปาโลยืนยันว่าตน (“เรา” - ข้อ 17) เป็นผู้เหมาะสมต่อพันธกิจ “กลิ่นหอมของพระคริสต์” นี้ (2คร 2:17, 3:6)

เขาแตกต่างจากคนอื่นจำนวนมากที่ “เร่ขาย” พระวามะของพระเจ้า (11:4-5, 13, 20, 12:11)

บทที่ 3

ใน 3:1 เปาโลกล่าวว่าเขาไม่ต้องการหนังสือแนะนำตัวเหมือนคนอื่น ๆ (2:17)

2 โครินธ์ 3:1

และเขายืนยันว่าคริสตจักรโครินธ์เองคือหนังสือแนะนำตัวของเขาที่ “พระคริสต์ทรงเขียน”

จดหมายนี้ถูกเขียนไว้ในใจของเปาโลและเป็นที่รู้แก่ทุกคน (ข้อ 2) อีกทั้งจดหมายนี้เขียนด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่ใช่เขียนบนแผ่นศิลาเหมือนธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส แต่เขียนบนใจ (ข้อ 3; เทียบ อสค 36:26-27)

เปาโลพูดถึงจดหมายที่เขียนด้วยสิทธิอำนาจของพระคริสต์ ซึ่งแตกต่างในเชิงคุณภาพจากหนังสือแนะนำทั่วไปที่เขียนด้วยอำนาจมนุษย์ “แม้ทุกสิ่งที่ชาวโครินธ์แสดงต่อพระคริสต์มีต้นกำเนิดจากพระคริสต์

แต่ความจริงฝ่ายวิญญาณนี้ปรากฏในอาคายาผ่านพันธกิจของเปาโล คริสตจักรเองดำรงอยู่เป็น ‘หนังสือแนะนำตัว’ ที่รับรองว่าเปาโลเป็นผู้รับใช้แท้ของพระคริสต์” (Barnett)

เปาโล ผู้รับใช้แห่งพันธสัญญาใหม่

2 โครินธ์ 3:4-6

ความมั่นใจของเปาโลไม่ได้ถูกกำหนดโดยสิ่งที่ตนเป็น ตรงกันข้าม

ความมั่นใจและความพึงพอใจเช่นนั้นมาจากพระเจ้าเท่านั้น พระเจ้าทรงทำให้เปาโลมีคุณสมบัติเป็น

“ผู้รับใช้แห่งพันธสัญญาใหม่” (เทียบ ลก 22:20, ยรม 31:31) สำนวนว่า “โดยพระวิญญาณเท่านั้น”

หมายความว่า การทำงานของพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตในชีวิตของชาวโครินธ์ คือรากฐานแห่งความมั่นใจของเปาโล (เทียบ อสค 36:26-27)

ดังนั้น เปาโลไม่ได้แนะนำตนเอง (3:1) แต่มีความมั่นใจต่อพระเจ้า (ข้อ 4) เขาไม่ได้ถือว่าตนเองมีคุณสมบัติ แต่มั่นใจว่าพระเจ้าทรงประทานคุณสมบัตินั้นให้ นี่เป็นคำตอบต่อคำถามใน 2:16 ด้วยว่า “ใครเล่าจะเหมาะสมกับงานนี้?”

พระสิริของสองพันธกิจที่ถูกเปรียบเทียบ

2 โครินธ์ 3:7-11

หลังจากเปรียบเทียบตนเองกับ “นักเทศน์เดินทาง” (2:17-3:3)

เปาโลเริ่มเปรียบเทียบพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่กับพันธกิจแห่งพันธสัญญาเดิม (“พันธสัญญาเดิม” ข้อ 14) พันธกิจแห่งตัวอักษร (“ตัวบทธรรมบัญญัติ” ข้อ 6, 7)

ก็มีพระสิริ แต่พันธกิจแห่งพระวิญญาณมีพระสิริยิ่งกว่า หากพันธกิจแห่งตัวอักษรเป็นพันธกิจแห่งการกล่าวโทษ พันธกิจแห่งพระวิญญาณก็เป็นพันธกิจแห่งความชอบธรรมที่มีพระสิริยิ่งกว่า (ข้อ 9)

พันธกิจแห่งตัวอักษรจะสิ้นไป แต่พันธกิจแห่งพระวิญญาณจะคงอยู่ “ในพระสิริ” ต่อไป (ข้อ 11)

เปาโลประเมินพันธกิจแห่งพันธสัญญาเดิมอย่างสูง แต่พันธกิจนั้นเป็นพันธกิจที่ “ฆ่า”

และจะ “สิ้นไป/ถูกยกเลิก” (ข้อ 7, 11, BAGD) เขาประกาศว่า เมื่อพันธสัญญาใหม่มาถึงแล้ว พันธสัญญาเดิมไม่อาจนำมาใช้ได้อีก (เทียบ 2คร 5:17)

ประชากรแห่งพันธสัญญาเดิม: ถูกปิดบัง

2 โครินธ์ 3:12-15

บัดนี้เปาโลเปลี่ยนไปสู่การเปรียบเทียบระหว่างประชากรแห่งพันธสัญญาเดิมกับประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่

เปาโลกล่าวถึงเหตุการณ์ที่โมเสสใช้ผ้าคลุมปิดใบหน้าของตนเพื่อปิดบังพระสิริที่ส่องสว่าง

เมื่อเขาลงมาจากภูเขาซีนายพร้อมแผ่นศิลาพระบัญญัติสืบประการ (อพย 34:29-35)

และกล่าวว่าผ้าคลุมนั้นบัดนี้ปิดใจของประชากรที่อยู่ในพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นคือความแข็งกระด้างของพวกเขา ดังนั้นจนถึงทุกวันนี้ แม้พวกเขาอ่านตัวบทของพันธสัญญาเดิม ก็ยังมองไม่เห็น “พระสิริของพระคริสต์” (เทียบ 4:6)

ประชากรแห่งพันธสัญญาใหม่: ถูกเปิดเผย

2 โครินธ์ 3:16-18

แต่ผู้ที่หันกลับมาหาพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมของพวกเขาถูกเปิดออก

และพวกเขาเห็นพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า (สิ่งนี้สะท้อนประสบการณ์ส่วนตัวของเปาโลด้วย)

ทั้งหมดนี้เป็นไปได้เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงเป็นผู้ดำเนินการของพันธสัญญาใหม่ทรงกระทำ
ดังนั้นพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่จึงเป็นพันธกิจแห่งพระวิญญาณ (ข้อ 8) ในสำนวนข้อ 17
“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ”

คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หมายถึงพระคริสต์ และคำว่า “ทรงเป็นพระวิญญาณ”
ไม่ได้กล่าวหลักพระวิญญาณบริสุทธิ์ในความหมายว่าพระคริสต์กับพระวิญญาณเป็นองค์เดียวกันแบบง่าย ๆ
แต่ควรเข้าใจว่าพระคริสต์ในฐานะ “พระวิญญาณผู้ประทานชีวิต” (1คร 15:45) ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่ง
“พันธสัญญาใหม่ฝ่ายพระวิญญาณ” (Barnett)

อีกทั้งสำนวนนี้ในบริบทยังเน้นว่าพันธสัญญาใหม่สำเร็จเป็นจริงผ่านพระวิญญาณที่พระคริสต์ทรงส่งมา คำว่า
“ที่ได้มีพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่นั้นมีเสรีภาพ”
หมายความว่าพระวิญญาณทรงทำให้เห็นพระสิริของพระคริสต์ (ข้อ 18) และไม่อยู่ในพันธสัญญาเดิมซึ่ง
“ฆ่าและกล่าวโทษ” อีกต่อไป แต่ทรง “ให้ชีวิตและนำไปสู่ความชอบธรรม” (ข้อ 6, 9)

บทที่ 2

เปาโลดำเนินคำอธิบายเรื่องพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่ที่เริ่มตั้งแต่ 2:14 ต่อไป

2 โครินธ์ 2:14-4

ในฐานะผู้มีพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่ เปาโลไม่สิ้นหวังแม้เผชิญการต่อต้านและการใส่ร้ายจากคนจำนวนมาก
แต่ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงและบริสุทธิ์ เขาไม่หลอกลวงหรือบิดเบือนพระวจนะเหมือน “นักเทศน์เดินทาง”

ที่ผิด แต่เสนอเฉพาะความจริงอย่างชัดเจน พันธกิจและชีวิตของเปาโลเช่นนี้ (เทียบ “ผู้รับใช้เพื่อพวกท่าน”)
แนะนำเปาโลแก่ธรรมิกชนโครินธ์ว่าเป็นผู้รับใช้แท้ (ข้อ 2) แม้เปาโลนำเสนอข่าวประเสริฐอย่างชัดเจนโดยไม่หลอกลวง
แต่ก็มีบางคนเข้าใจเปาโลผิดและไม่รับข่าวประเสริฐ เปาโลกล่าวว่าผลเช่นนี้ไม่ได้ทำให้สงสัยความเป็นอัครทูตของเขา
ตรงกันข้าม เป็นเพราะซาตาน (“พระของยุคนี้”) ทำให้ผู้ไม่เชื่อมองไม่เห็น

“แสงสว่างแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระสิริของพระคริสต์” (ข้อ 4) เปาโลคงประกาศ “พระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน” (1คร
1:23) และฝ่ายตรงข้ามสะดุดสิ่งนี้ พร้อมกล่าวว่าข่าวประเสริฐของเขาไม่ชัดเจนและเข้าใจยาก

แต่ผู้ที่หันกลับมาหาพระคริสต์ย่อมเห็นแสงแห่งพระสิรินั้น (2คร 3:16-17) สิ่งนี้พระเจ้าทรงกระทำผ่านพระวิญญาณ
เปาโลใช้ภาพการทรงสร้างฟ้าดินเพื่อกล่าวว่าผู้ทรงสร้างความสว่างทรงส่องสว่างในใจมนุษย์ (เทียบ Paul Barnett
เห็นว่าข้อ 6 เป็นคำสารภาพส่วนตัวของเปาโล และอธิบายเหตุผลที่เปาโลกลายเป็นผู้รับใช้ในข้อ 5)

“แสงสว่างที่ออกมาจากพระคริสต์ผู้ได้รับพระสิริ ส่องเข้าไปในใจผ่านการได้ยินข่าวประเสริฐ พระคริสต์ฝ่ายสวรรค์
ผู้เป็น ‘พระฉายา’ ที่เปิดเผยพระเจ้าซึ่งอัครทูตได้เห็น กลายเป็นการเปิดเผยของพระเจ้าต่อผู้ที่ได้ยินและรับข่าวประเสริ
ฐ” (Barnett)

B. หน้าที่นี้: ชีวิตและความตาย (2คร 4:7-15)

บทที่ 4

ผู้รับใช้: ถูกมอบไว้แก่ความตาย

2 โครินธ์ 4:7-12

ก่อนหน้านี้เปาโลพูดถึงพระสิริของพันธกิจ/หน้าที่แห่งพันธสัญญาใหม่ แต่แท้จริง

พันธกิจและชีวิตของเปาโลเองไม่ได้ดูมีพระสิริมากนักในสายตามนุษย์ ในแง่นั้น เปาโลยิ่งเปรียบตนเองเป็นภานะดิน แต่เพราะเขามีสมบัติอยู่ภายใน (คือ “แสงสว่างแห่งความรู้เรื่องพระสิริของพระเจ้า” ข้อ 6)

พันธกิจของเขาจึงมีพระสิริ เหตุที่พระเจ้าทรงทำเช่นนั้นคือเพื่อให้เห็นว่า “ฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ล้นพ้น” มาจากพระเจ้า ไม่ใช่จากผู้ส่งสารมนุษย์ (เทียบ 2คร 3:5, 1คร 2:3-4)

“การเปิดเผยพระสิริของพระเจ้าในข่าวประเสริฐเป็นไปได้เพราะฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเท่านั้น

และฤทธิ์อำนาจเช่นนี้มองเห็นได้เฉพาะเมื่อภานะมนุษย์ที่บรรจุสิ่งนั้นเป็น ‘ดิน’...

สิ่งที่ให้แสงสว่างและความรอดไม่ใช่อำนาจที่ฝังอยู่ในเปาโลผู้รับใช้

แต่เป็นพระวาระของพระเจ้าที่เปาโลบรรจุและส่งต่อภายใต้ความอ่อนแอที่ต้องตายของตน”

(Barnett) Paul Barnett แปลข้อ 8-9 ดังนี้ “ถูกกดดันอย่างหนักแต่ไม่ถูกบีบจนแหลก

สับสนแต่ไม่หมดทางอย่างสิ้นเชิง ถูกข่มเหงแต่ไม่ถูกทอดทิ้ง ล้มลง [ด้วยอาวุธ] แต่ไม่ถูกทำลาย” “ไม่ถูกทอดทิ้ง” และ “ไม่ถูกทำลาย”

หมายความว่าไม่เป็นเช่นนั้นเพราะพระเจ้า เปาโลกล่าวว่าความทุกข์ที่เขาเผชิญในพันธกิจเป็นเพื่อพระเยซูและเป็นการเลียนแบบ “ความตายของพระเยซู” ด้วยสิ่งนี้เขาจะได้เลียนแบบการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูด้วย (ข้อ 10; เทียบ พป 3:10) ชีวิตนี้ยังปรากฏในชาวโครินธ์ด้วย (ข้อ 12; เทียบ 2คร 4:15)

ผลลัพธ์: ชีวิตของชาวโครินธ์

2 โครินธ์ 4:13-15

ต่อจากข้อ 12 เปาโลพูดถึงพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่ที่เริ่มในข้อ 1 เปาโลแตกต่างจาก “นักเทศน์เดินทาง”

เพราะพูดด้วยความเชื่อแบบดาวิด (เทียบ เปาโลอ้างสดุดี 116:10 ฉบับเซปทัวจินต์ ซึ่งเป็นสดุดีของดาวิด)

เขารู้ว่าพระเจ้าจะทรงให้ธรรมิกชนเป็นขึ้น เหมือนที่ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้น

และจะทรงให้พวกเขาขึ้นต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาในวันสุดท้าย (ข้อ 14; เทียบ 2คร 5:10-11)

“การ ‘รู้’ เช่นนี้กลายเป็น ‘ความเชื่อ’ และ ‘ความเชื่อ’ แสดงออกเป็น ‘การพูด’” (Barnett)

การพูดของเปาโลและความทุกข์ที่มาพร้อมกันนั้นโดยตรงแล้วเป็นไปเพื่อชาวโครินธ์และคริสตจักร (เทียบ 2คร 4:12)

และท้ายที่สุดเพื่อพระสิริของพระเจ้า

C. ความหวังต่อการตายและความตาย (2คร 4:16-5:10)

นำหนักนิรันดร์แห่งพระสิริ

2 โครินธ์ 4:16-18

ตรงนี้เปาโลเปลี่ยนการใช้คำว่า “เรา” จากพหูพจน์เชิงวรรณกรรมที่หมายถึงตนเอง มาเป็นพหูพจน์ที่หมายถึงผู้เชื่อทั่วไป ข้อ 16 เริ่มต้นด้วย “เพราะฉะนั้น” ซึ่งแสดงว่าพึงนึกย้อนก่อนหน้า (โดยเฉพาะข้อ 14) เพราะเรารู้ว่าพระเจ้าจะทรงให้เราเป็นขึ้นอีก (ข้อ 14) เราจึงไม่ท้อใจ แม้มีความทุกข์ แต่เพราะ “ชีวิตของพระเยซูปรากฏในกายที่ต้องตายของเรา”

(ข้อ 11) คนภายในของเราจึงได้รับการสร้างใหม่วันแล้ววันเล่า ข้อ 17-18

เสนอทิวภาวะเชิงอสาณวิทายาระหว่างยุคปัจจุบันกับยุคที่จะมา ข้อ 17 เริ่มต้นด้วย “เพราะว่า” และสอนว่าความทุกข์ที่เราได้กำลังเตรียมพระสิริที่เราจะได้รับในอนาคต นี่เป็นเรื่องของมุมมอง ไม่ใช่การบอกว่าความทุกข์เบา แต่สอนให้เพ่งมองสิ่งนิรันดร์ที่ “มองไม่เห็น”

“ความทุกข์ไม่ไร้ความหมาย แต่พาไปสู่พระสิริ คนที่มีส่วนในความทุกข์ของพระคริสต์รู้ว่าสิ่งใดรอเขาอยู่ที่ปลายประวัติศาสตร์” (McGrath, อ้างซ้ำในคำอธิบายของ Paul Barnett)

บทที่ 5

“บ้านที่พระเจ้าทรงสร้าง” และ “บ้านนิรันดร์ในสวรรค์” ใน 5:1

2 โครินธ์ 5:1

พร้อมกับ “ที่อยู่ของเราซึ่งมาจากสวรรค์” ในข้อ 2 หมายถึง “กายแห่งการเป็นขึ้นจากตาย” (เทียบ 1คร 15:51-54, ฟป 3:21) ธรรมิกชนโครินธ์รู้และปรารถนาว่าหลังความตาย พวกเขาจะสวมทับด้วยกายแห่งการเป็นขึ้นจากตาย (“สิ่งที่ต้องตายจะถูกชีวิตกลืนไป” ข้อ 4) (ข้อ 1, 2)

Paul Barnett อธิบายว่า ตรงนี้เปาโลกำลังพูดถึงความตายของแต่ละบุคคลก่อนการเป็นขึ้นจากตายทั่วไป และในความหมายนั้นเขาไม่ยอม “ถูกพบว่าเปลือยอยู่” ถึงกระนั้น เปาโลยังปรารถนา “ออกจากกายและอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” มากกว่า (ข้อ 8)

ผู้ที่ทรงสวมกายแห่งการเป็นขึ้นจากตายให้คือพระเจ้า และผู้ที่ประทาน “หลักประกันที่สำเร็จโดยพระวิญญาณ” แก่เราก็คือพระเจ้า “การ ‘คร่ำครวญ’ ถึงยุคสุดท้ายเหมือนการคร่ำครวญของหญิงคลอดบุตร ซึ่งเจ็บปวดแต่ขณะเดียวกันเต็มด้วยความหวัง สิ่งนี้มาจากพระเจ้า และได้รับแรงตลใจจากพระวิญญาณ ผู้ถูกบรรยายที่นั่นว่าเป็น ‘เงินประกัน’ หรือเงินมัดจำ” (Barnett)

การดำเนินชีวิตในยุคระหว่างกลาง: ความมั่นใจและการอุทิศตน

2 โครินธ์ 5:6-10

ร่างกายของธรรมิกชนที่ดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลกปัจจุบันยังอยู่ห่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
สิ่งที่ธรรมิกชนปรารถนาคือถอด “บ้านเดิมของเรา” ออก และอยู่ “ที่บ้าน” กับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระสิริ
แต่ขณะอยู่บนแผ่นดินโลก ธรรมิกชนดำเนินด้วยความเชื่อ มองไปยัง “สิ่งที่มองไม่เห็น”
และดำเนินชีวิตโดยมีเป้าหมายคือทำให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัย
“ดูเหมือนเปาโลต่อต้านคนในโครินธ์ที่ยึดมมมองฝ่ายวิญญาณอย่างหยิ่งและไม่สมจริง
เปาโลเช่นนี้เตือนอย่างตรงตามจริงว่า トラバใดที่เรายังอยู่ในกาย (ข้อ 6, 8) เรายังไม่ได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า
และเราดำเนินด้วยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการเห็น (ข้อ 7)” (Barnett) ข้อ 10
กล่าวว่าธรรมิกชนทุกคนจะยืนต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ สิ่งที่ซ่อนอยู่ทั้งหมดจะถูกเปิดเผย
และจะมีรางวัลหรือโทษตามสมควร ด้วยสิ่งนี้ เปาโลเตือนพร้อมกันว่าตนทำพันธกิจอย่างซื่อตรง
และธรรมิกชนก็ต้องดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ การพิพากษาของพระคริสต์ที่มีต่อธรรมิกชนไม่ได้มีไว้เพื่อแบ่งว่ารอดหรือไม่
รอดในขั้นสุดท้าย แต่จะมีขึ้นในมิติที่ทำให้พระเมตตาของพระเจ้ายิ่งปรากฏ
“จากมุมมองว่าจะได้รับคำชมเชยหรือไม่ได้รับคำชมเชย” (Barnett)
D. ผู้รับใช้ของพระเจ้า (2คร 5:11-7:1)

พันธกิจของเปาโล: รากฐานของความภูมิใจ

2 โครินธ์ 5:11-13

ตรงนี้เปาโลกลับมาสู่หัวข้อพันธกิจแห่งพันธสัญญาใหม่อีกครั้ง
จากนั้นเขาปกป้องตนเองโดยมุ่งที่พันธกิจที่เขาทำในฐานะอัครทูต
เมื่อคิดถึงความน่าเกรงกลัวของการพิพากษาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เปาโลจึงหนักใจ/โน้มน้าวผู้คน (น่าจะเป็น
“นักเทศน์เดินทาง”) เขาเป็นคนที่พูด “ด้วยใจ” ไม่ใช่เพียงภายนอก (ข้อ 12) เปาโลมั่นใจในพันธกิจของตน
และกล่าวอย่างกล้าหาญว่า เมื่อการกระทำทั้งหมดถูกเปิดเผยต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (ข้อ 10)
ตัวเขาเองก็ “ปรากฏชัด” [phaneroo = ข้อ 10] ต่อพระเจ้าด้วย
เขาไม่ได้ถูกกำหนดโดยการประเมินและคำตำหนิของคนอื่น ดังที่ข้อ 13 กล่าว ไม่ว่า “เสียสติ” หรือ “มีสติครบถ้วน”
ทั้งหมดเป็นเพียงการทำดีที่สุดโดยไม่มีสิ่งใดค้างคาในมโนธรรมในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า Paul Barnett เข้าใจ
“เสียสติ” (ข้อ 13) ว่าเป็นสภาวะเคลิบเคลิ้ม และเห็นว่า “คนที่โอ้อวด”
คงอ้างความชอบธรรมของพันธกิจตนด้วยประสบการณ์เคลิบเคลิ้มและการเปิดเผยเช่นนี้ จากนั้นเขากล่าวว่า
“เมื่อเกี่ยวกับการยอมรับความแท้จริงของผู้รับใช้ ประสบการณ์เทศนาหรือการกระทำแบบเคลิบเคลิ้มในตัวเองไม่เกี่
ยวข้อง สิ่งพื้นฐานในการแยกแยะผู้รับใช้แท้คือ ผู้รับใช้คนนั้นอุทิศตนเพื่อโน้มน้าวผู้คนให้
‘หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพื่อจะ ‘คืนดีกับพระเจ้า’ หรือไม่”

ขอบเขตของพันธกิจอัครทูต: ทุกคน

2 โครินธ์ 5:14-17

เปาโลกล่าวถึงแรงจูงใจของพันธกิจของตน “เพื่อพระเจ้า” และ “เพื่อพวกท่าน” นั่นคือความรักของพระคริสต์ พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อ “ทุกคน” (ผู้ที่อยู่ในพระคริสต์; เทียบ โรม 5:18)

และสิ้นพระชนม์เพื่อให้พวกเขาดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์เท่านั้น สำนวนในข้อ 16 “ตามเนื้อหนัง” สำคัญต่อการตีความข้อนี้ เปาโลและผู้เชื่อไม่รู้จักผู้คน “ตามเนื้อหนัง”

กล่าวคือ ไม่ถูกหลอกด้วยรูปลักษณ์ภายนอก (ข้อ 12) หรือวาทศิลป์หรูหรา

แต่รู้จักตามการแยกแยะที่พระวิญญาณทรงให้ ต่อพระคริสต์ก็เช่นกัน

พวกเขาไม่ได้รู้จักพระคริสต์ในฐานะเยชูมนุชย์ในประวัติศาสตร์เท่านั้น

แต่รู้จักพระคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระสิริและเป็นขึ้นจากตาย ตามที่พระวิญญาณทรงส่องสว่าง

นี่เป็นประสบการณ์ส่วนตัวอย่างยิ่งของเปาโล และในเวลาเดียวกันก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับคริสเตียนทุกคน 2คร 5:17

“‘ในพระคริสต์’ สิ่งเก่าสิ้นสุดลง และสิ่งใหม่คือการทรงสร้างใหม่เริ่มต้นขึ้น...

พระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขนและทรงเป็นขึ้นมา เป็นตัวแทนของพระเจ้าเพื่อความรอดของมนุษย์

และแบ่งประวัติศาสตร์ออกเป็นสองยุค... ‘สิ่งเก่า’ ในการทรงสร้างเดิมคือสิ่งที่คนที่อยู่ ‘ในพระคริสต์’ ‘ตาย’ ต่อมา

คือชีวิตไร้ความเชื่อที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและดำเนิน ‘ตามเนื้อหนัง’ ซึ่งเป็นของคนที่อยู่ ‘ในอาดัม’” (Barnett)

บัดนี้เปาโลไม่ได้ดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของตนเองอีกต่อไป เขาดำเนินชีวิตเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 15)

และทำพันธกิจเพื่อคริสตจักรของพระองค์ และเปาโลกล่าวว่าทำที่นี้เหมาะสมกับธรรมิกชนทุกคน

การร้องขอของพระเจ้าผ่านผู้รับใช้

2 โครินธ์ 5:18-2

Paul Barnett กล่าวว่า ข้อความนี้เป็นแก่นสำคัญของจดหมายทั้งฉบับ และโดยเฉพาะ 6:2

เป็นหัวใจของจดหมายทั้งฉบับ ที่นี้มีการประกาศอย่างทรงอำนาจถึงวิธีการไถ่ของพระเจ้า (การรับโทษแทน)

จุดประสงค์ของการไถ่ (การคืนดี) และพันธกิจที่พระเจ้าทรงมอบแก่อัครทูต (“พันธกิจแห่งการทำให้คืนดีกัน”)

“พระเจ้าทรงเรียกโลกผ่านปากของอัครทูตของพระองค์”

ดังนั้นอัครทูตเปาโลจึงเป็นผู้ร่วมงานและผู้ร่วมรับใช้ของพระเจ้า เมื่อข้อ 18 กล่าวว่า

“ทรงประทานพันธกิจแห่งการทำให้คืนดีกันแก่เรา” และข้อ 19 กล่าวว่า “ทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีไว้กับเรา”

คำว่า “เรา” น่าจะไม่ได้หมายถึงชุมชนผู้เชื่อทั้งหมด แต่หมายถึงตัวเปาโลเอง จึงเหมาะสมกว่า (เทียบ 2คร 6:3-4)

พระเจ้าทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์ “โดยทางพระคริสต์” และ “โดยทางความตายของพระคริสต์”

พระองค์ไม่ทรงถือโทษบาปของมนุษย์ (ข้อ 19; เทียบ โรม 5:10) แก่นของข่าวประเสริฐนี้ปรากฏชัดยิ่งขึ้นในข้อ 21 คือ

พระเจ้าทรงทำให้พระคริสต์ผู้ไม่มีบาปเป็นบาป เพื่อเราจะได้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้า (เทียบ กท 3:13)

“การ ‘คืนดีกับพระเจ้า’ ตั้งอยู่บนการ ‘ถูกนับว่า ชอบธรรม’ (รม 5:1, 9)” (Barnett) คำสั่งรูปถูกกระทำในข้อ 20 ที่ว่า “จงยอมคืนดีกับพระเจ้า” แสดงว่าจำเป็นต้องมีการตอบสนองของมนุษย์ การปฏิเสธถ้อยคำ [logos] ของเปาโลผู้กล่าวให้คืนดีกับพระเจ้า (ทูตของพระคริสต์) ก็คือการปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงส่งเขามา

บทที่ 6

คำสั่งใน 6:1 ว่า “อย่ารับพระคุณของพระเจ้าโดยเปล่าประโยชน์” หมายถึง

2 โครินธ์ 6:1

การดำเนินชีวิตให้สัมพันธ์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์และข่าวประเสริฐที่ได้รับแล้ว นี่เป็นคำเตือนต่อ “ผู้ต่อต้านที่เพิ่งเข้ามาใหม่” (2:17-3:1, 5:11-13, 11:13-23) และต่อคนที่ได้รับอิทธิพลจากพวกเขา การอ้างถ้อยคำจากอิสยาห์ต่อมา (อสย 49:8) แสดงว่าเปาโลกำลังยืนยันสิทธิอำนาจอัศจรรย์ของตนว่าใกล้เคียงกับผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม “บัดนี้คือเวลาที่ ‘ทรงโปรดปราน’ [euprosdektos] และเป็นวันแห่งความรอด”

หนังสือรับรองของผู้รับใช้ของพระเจ้า

2 โครินธ์ 6:3-10

เปาโลยืนยันว่า ในฐานะผู้ที่ได้รับ “พันธกิจแห่งการทำให้คืนดีกัน” เขาไม่ทำอะไรให้ใครสะดุดในเรื่องใด ๆ เพื่อไม่ให้พันธกิจนี้ถูกติเตียน อีกทั้งเขายังยืนยันว่า ในฐานะ “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” (ผู้รับใช้, “ผู้รับใช้แห่งพันธสัญญาใหม่”-3:6) เขาเผชิญความทุกข์และความตรากตรำมากมาย และอดทนอยู่ท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น การอยู่ “ในความอดทนอย่างมาก”

(ข้อ 4) เป็นลักษณะของความเป็นอัครทูต (2คร 12:12) เปาโลเผชิญความกดดัน ความขัดสน ความลำบาก การถูกเย้ย การถูกคุมขัง การจลาจล ความเหน็ดเหนื่อย การอดนอน และการอดอาหาร (ข้อ 4-5) แต่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เปาโลสำแดงความบริสุทธิ์ ความรู้ ความอดทนนาน และความกรุณา พร้อมทั้งประกาศข่าวประเสริฐซึ่งเป็นความรักแท้และพระวจนะแห่งความจริง (ข้อ 6-7)

นอกจากนี้ อัครทูตทำพันธกิจ (หน้าที่) ผ่านสิ่งต่อไปนี้ คือ อาวุธแห่งความชอบธรรมทั้งขวาและซ้าย ผ่านเกียรติและความอับอาย ผ่านคำกล่าวร้ายและชื่อเสียงดี (ข้อ 7-8)

คู่ตรงข้ามเจ็ดประการต่อจากนี้แสดงมุมมองวิจารณ์ที่คนภายนอกมองเปาโล และความจริงภายในที่เปาโลใช้ปกป้องตนเอง คือ เหมือนคนหลอกลวงแต่เป็นคนสัตย์จริง เหมือนคนไม่มีใครรู้จักแต่เป็นที่รู้จัก เหมือนคนกำลังตายแต่ยังมีชีวิต เหมือนถูกลงโทษแต่ไม่ถูกลงโทษ เหมือนเป็นทุกข์แต่ชื่นชมยินดีเสมอ เหมือนยากจนแต่ทำให้คนมากมายมั่งคั่ง เหมือนไม่มีอะไรเลยแต่มีทุกสิ่ง (ข้อ 8-10) Paul Barnett อ้างคำของ Hughes ในคำอธิบายของเขาเพื่อสรุปเนื้อหา

“ข้อความที่งดงามและน่าประทับใจราวกับบทเพลงสรรเสริญนี้หลั่งออกมาจากความรู้และประสบการณ์ของอัครทูตเปาโล

ล... ข้อความนี้กระตุ้นผู้อ่านทุกคนที่จริงจัง ให้ตรวจสอบความสัมพันธ์ของตนกับองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ถูกตรึงกางเขนทรง
ป็นขึ้น และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ราวกับยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า
และให้ถวายชีวิตกับความสามารถของตนใหม่ด้วยความร้อนรนยิ่งขึ้น เพื่อทำพันธกิจของพระคริสต์อย่างมั่นคง”

โอ ชาวโครินธ์เอ๋ย จงตอบสนองความรักของข้าพเจ้า

2 โครินธ์ 6:11-13

บัดนี้เปาโลตกเดือนโดยตรงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเขากับธรรมิกชนโครินธ์ หมายความว่า

เปาโลไม่ได้มีใจคับแคบต่อชาวโครินธ์ แต่ชาวโครินธ์กลับคับแคบในความรักต่อเปาโล

บางทีพวกเขาอาจคิดว่าเปาโลไม่ได้รักพวกเขา (11:11)

ดังนั้นพวกเขาควรฟังถ้อยคำของเปาโลเหมือนถ้อยคำรักที่บิดาพูดกับลูก และควรเปิดใจกว้างต่อเปาโล ท้ายที่สุด

การเรียกร้องของเปาโลให้คืนดีกับพระเจ้าใน “วันแห่งความรอด” (5:20, 6:2)

โดยความจริงแล้วก็คือการขอให้คืนดีกับตัวเปาโลเองด้วย (Barnett)

เรียกร้องให้แยกออกจากสิ่งไม่บริสุทธิ์

2 โครินธ์ 6:14-1

มีบางคนอ้างว่าตอนนี้ไม่ใช่ของเปาโล แต่เป็นเพราะพวกเขามองไม่เห็นความต่อเนื่องของบริบทก่อนและหลัง

ในข้อก่อนหน้า (6:11-13) การที่เปาโลเรียกร้องให้พวกเขาเปิดใจกว้างต่อเขา

สามารถตอบสนองได้ด้วยการละทิ้งพิธีกรรมบูชารูปเคารพและดำเนินชีวิตที่แยกออกมา (“การคืนดีกับพระเจ้า”)

นี่น่าจะเป็นเนื้อหาใน “จดหมายเข้มงวด” ของเปาโล และชาวโครินธ์สามารถเชื่อฟังได้ในความหมายที่ว่าพวกเขาไม่ปฏิเสธ
สรจจดหมายนั้น คือยอมรับความเป็นอัครทูตของเปาโล

ดังนั้น “ข้อความนี้จึงถูกวางไว้ตรงนี้ในฐานะจุดสูงสุดของการปกป้องสถานะอัครทูตของเปาโล” (Barnett) คำว่า

“อย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ” (ข้อ 14) เป็นภาพเปรียบเทียบที่ตั้งอยู่บนเฉลยธรรมบัญญัติ 22:10

เป็นคำเตือนว่าอย่าเข้าไปผูกพันกับผู้ไม่เชื่อ นี่ไม่ได้ห้ามการคบค้าทางสังคมกับคนต่างชาติทั้งหมด (1คร 5:9-10,

10:27) แต่โดยเฉพาะหมายถึงอย่าเข้าร่วมการนมัสการของคนต่างชาติ

คำถามเชิงวาทศิลป์แบบเปรียบเทียบต่างหัวข้อที่ตามมา (6:14-16) เน้นความจำเป็นของการแยกออก “ผู้เชื่อ” เป็น

“พระวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระเจ้าทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางพวกเขา ทรงเป็นพระบิดาของพวกเขา

และทรงบัญชาให้พวกเขาแยกออก (ข้อ 16-18; เทียบ ลนต 26:11-12, ยรม 31:1, อสค 20:34, ฮย 1:10, อสย 43:6, 52:11)

ดังนั้นผู้เชื่อจึงไม่อาจเป็นหนึ่งเดียวกับรูปเคารพได้ (1คร 10:14-21) คำว่า “เบลีอัล” ในข้อ 15

ดูเหมือนยืมมาจากคำฮีบรู ‘เบลีอาล’ (ความไร้ค่า) ซึ่งในวรรณกรรมสมัยกลางถูกใช้ในความหมายว่า

‘ศัตรูของพระเจ้า’ หรืออาจเป็นไปได้ว่า หลังจากคำว่า “อย่าเข้าเทียมแอก” ในข้อ 14 เปาโลใช้คำว่า ‘เบลีโยล’(ไม่มีแอก) เพื่อเล่นคำในแบบภาษารับบี

บทที่ 7

สำนวน “เนื้อหนังและวิญญาณ” ใน 7:1 แสดงว่า ไม่มีส่วนใดของร่างกายหรืออารมณ์

2 โครินธ์ 7:1

ที่ได้รับยกเว้นจากข้อเรียกร้องเรื่องความบริสุทธิ์ (Barnett) Gordon Fee เข้าใจว่านี่หมายถึง “ทั้งภายในและภายนอก”

E. คำลงท้าย: ถ้อยคำหนุนใจ (2คร 7:2-4)

ข้อความนี้เป็นบทสรุปของคำอธิบายยาวเกี่ยวกับพันธกิจอัครทูตที่เริ่มในบทที่ 2

และในเวลาเดียวกันก็เป็นรากฐานสำคัญของเนื้อหาครึ่งหลังของจดหมายฉบับนี้ (บทที่ 8-13) ในข้อ 2 เปาโลกล่าวว่า ตนไม่ได้ทำผิด ไม่ได้ทำให้ใครเสื่อมเสีย และไม่ได้เอาเปรียบใครเหมือนอัครทูตเทียม (เทียบ 11:3, 20, 12:16)

ดังนั้นเขาจึงขอให้พวกเขาคลายความเข้าใจผิดเกี่ยวกับตนและเปิดใจกว้าง (เทียบ 2คร 6:13)

เปาโลไม่ได้พูดด้วยความตั้งใจจะกล่าวโทษธรรมิกชนโครินธ์ เขาได้กล่าวแล้วว่าเขาเปิดใจกว้างต่อพวกเขา (2คร 6:11)

ในข้อ 4 เปาโลแสดงท่าทีมองโลกในแง่ดีต่อธรรมิกชนโครินธ์ เขามีประสบการณ์การปลอบใจและความยินดีเมื่ออยู่ท่ามกลาง “ความทุกข์ยาก/ความโศกเศร้า/ความเจ็บปวด” ข้อความที่ตามมา (ข้อ 5-16)

เปาโลจะสารภาพถึงการปลอบใจและความยินดีที่เขาได้รับท่ามกลางความทุกข์ยาก

IV. เปาโลในแคว้นมาซิโดเนีย: ทิตัสแห่งชาวจากโครินธ์

แจ้งข่าว

2 โครินธ์ 7:5-15

A. ผลของ “จดหมายเข้มงวด” (2คร 7:5-16)

ความยินดีของเปาโลจากการมาถึงของทิตัส

2 โครินธ์ 7:5-7

ตรงนี้เปาโลกลับมาเริ่มคำแก้ต่างส่วนตัวเกี่ยวกับเหตุการณ์ในแคว้นมาซิโดเนียอีกครั้ง (2:12-13)

เมื่อมาถึงแคว้นมาซิโดเนียซึ่งมีเมืองฟิลิปปีและเธสโลนิกา เปาโลอยู่ท่ามกลางความกลัว

แต่ได้รับการปลอบใจอย่างมากเพราะทิตัสมาพร้อมข่าวดีเกี่ยวกับคริสตจักรโครินธ์ ทิตัสเป็น “ผู้ร่วมงาน ผู้ร่วมรับใช้” ของเปาโล (8:23) และมีใจรื้อร่นต่อธรรมิกชนโครินธ์เช่นเดียวกับเปาโล (8:16)

ความยินดีของเปาโลที่ชาวโครินธ์ยอมรับจดหมาย

2 โครินธ์ 7:8-12

“จดหมายเข้มงวด” ที่เคยส่งไปทางทิตัสมีเนื้อหาเรียกร้องให้ลงวินัยผู้ทำผิดบางคน และชาวโครินธ์สามารถพิสูจน์ความสัมพันธ์ของตนกับอัครทูตเปาโลได้ด้วยการทำตามนั้น แต่พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้น และความสัมพันธ์กับเปาโลจึงตกอยู่ในอันตราย จดหมายฉบับนั้นซึ่งมาแทนการเผชิญหน้าของเปาโล ทำให้ธรรมิกชนโครินธ์เจ็บปวด และเปาโลก็เสียใจกับเรื่องนี้ (ข้อ 8)

อย่างไรก็ตาม ในที่สุดจดหมายฉบับนั้นทำให้ธรรมิกชนโครินธ์มาถึงการกลับใจผ่าน “ความโศกเศร้าตามพระประสงค์ของพระเจ้า” (ข้อ 9-10) และเพราะสิ่งนี้เปาโลจึงโล่งใจและยินดี เจ็ดสิ่งปรากฏในข้อ 11 เป็นการอธิบายอย่างเป็นรูปธรรมของ “การกลับใจที่นำไปสู่ความรอด” (ข้อ 10) “แท้จริงแล้ว จุดประสงค์จริงที่เปาโลเขียนจดหมายนั้น ไม่ได้คำนึงถึงคนที่ทำผิดหรือคนที่ถูกระงับ (คือตัวเขาเอง) เป็นหลัก แต่เพื่อให้ชาวโครินธ์สำแดงความทุกข์แท้จริงของตนต่อเปาโลผ่านจดหมายนั้น (ข้อ 12)” (Barnett)

ความไว้วางใจของเปาโลต่อชาวโครินธ์

2 โครินธ์ 7:13-16

ก่อนส่งทิตัสไปยังโครินธ์ เปาโลได้อวดเรื่องธรรมิกชนโครินธ์ไว้ และเมื่อทิตัสไปถึงโครินธ์ เขาได้เห็นการตอบสนองของธรรมิกชนที่มีต่อเปาโล (“ความร่อนรน/ความสัตย์ซื่อ”-ข้อ 7) จึงสบายใจ (ข้อ 13) และยิ่งรักพวกเขามากขึ้น (ข้อ 15)

เปาโลยังยินดีเรื่องทิตัส และยินดีที่ความสัมพันธ์แห่งความไว้วางใจกับธรรมิกชนโครินธ์ได้รับการฟื้นฟูแล้ว บัดนี้เปาโลสามารถพบชาวโครินธ์อีกครั้งด้วยใจยินดี

B. คำแนะนำให้ทำการถวายเงินช่วยเหลือให้เสร็จสิ้น (2คร 8:1-9:15)

บทที่ 8

รากฐานของการถวายเงินช่วยเหลือ

2 โครินธ์ 8:1-7

หลังจากเล่าเรื่องการตอบสนองเชิงบวกของธรรมิกชนโครินธ์และความมั่นใจของทิตัสแล้ว เปาโลเริ่มให้คำแนะนำอย่างระมัดระวังเรื่องการรวบรวมเงินช่วยเหลือ ซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อหนึ่งปีก่อนผ่านทิตัส (8:6, 10) ก่อนอื่นเขากล่าวว่าคริสตจักรในแคว้นมาซิโดเนียมีส่วนร่วมในการถวายเงินช่วยเหลือเป็นแบบอย่างอย่างไร แม้พวกเขายากจนอย่างยิ่ง แต่ก็ถวายอย่างล้นเหลือ เกินกำลัง และด้วยใจสมัคร (ข้อ 2-3)

โดยมีท่าทีถวายเป็นตัวเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน (ข้อ 5)

บัดนี้ที่ดัสจะถือจดหมาย 2 โครินธ์กลับไปยังคริสตจักรโครินธ์อีกครั้ง เพื่อทำการถวายเงินช่วยเหลือที่เริ่มไว้ให้เสร็จสิ้น (ข้อ 6) ในข้อ 7 เปาโลกล่าวถึงความบริบูรณ์ของของประทานในคริสตจักรโครินธ์ (ความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้) และบอกว่า “พระคุณ” [charis] ที่มีต่อธรรมิกชนในคริสตจักรอื่นก็ต้องบริบูรณ์ด้วย

ความเข้าใจผิดที่อาจเกิดขึ้น

2 โครินธ์ 8:8-15

เปาโลแนะนำให้คริสตจักรโครินธ์ทำการถวายเงินช่วยเหลือที่พวกเขาเริ่มไว้ให้เสร็จสิ้น

(ข้อ 11) พร้อมกันนั้น เขาตอบความเข้าใจผิดสามประการที่อาจตามมาจากคำแนะนำนี้ ประการแรก

เปาโลกล่าวว่าคำแนะนำของเขาไม่ใช่คำสั่ง แต่เป็นคำปรึกษา (ข้อ 8, 10)

การมีส่วนร่วมในการถวายเงินช่วยเหลือจะเป็นโอกาสพิสูจน์ความจริงแท้ของความรักของธรรมิกชนโครินธ์

ประการที่สอง เปาโลไม่ได้บอกให้พวกเขาถวายเกินกว่าที่มี แต่ให้ทำสิ่งที่พวกเขาเริ่มต้นด้วยใจสมัครเมื่อหนึ่งปีก่อนให้เสร็จสิ้น (ข้อ 10-12)

ประการที่สาม เปาโลชี้แจงว่าจุดประสงค์ของการถวายเงินช่วยเหลือนี้คือเพื่อให้เกิดความเสมอภาคระหว่างคริสตจักรเยรูซาเล็มกับคริสตจักรโครินธ์ (ข้อ 13-15; เทียบ อพย 16:18) ในข้อ 9

เปาโลเน้นความหมายของการรับสภาพมนุษย์และการเสียสละของพระคริสต์

ในฐานะจุดสูงสุดของคำร้องขอให้ทำการรวบรวมเงินให้เสร็จสิ้น คือสมควรที่พวกเขาจะระลึกถึง

“พระคุณของพระคริสต์”

ด้วยความขอบพระคุณและดำเนินตามแบบอย่างของพระองค์ “เพราะเรา ‘มั่งคั่ง’ โดยพระคุณของพระคริสต์

(ทั้งความรุดและของประทาน) การตอบสนองที่เหมาะสมจึงเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

นอกจากความใจกว้างของเราต่อผู้อื่น นี่คือนิยามของบทที่ 8-9 พระคุณก่อให้เกิดพระคุณ!” (Barnett)

คำแนะนำเรื่องพี่น้องสามคนที่เปาโลส่งไปยังโครินธ์

2 โครินธ์ 8:16-24

ข้อเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นจดหมายแนะนำที่ดัสและพี่น้องอีกสองคน ผู้เป็นผู้ถือจดหมายฉบับนี้ไป สถานการณ์คือการรวบรวมเงินของคริสตจักรต้องทำให้เสร็จโดยผ่านพวกเขา พี่น้องคนหนึ่ง

(ข้อ 18) เป็นคนที่เป็นที่รู้จักดี ได้รับคำชมจากคริสตจักรทั้งหลาย

และได้รับเลือกจากหลายคริสตจักรให้ร่วมกับเปาโลในงานรวบรวมและส่งมอบเงินช่วยเหลือ (ข้อ 19; เทียบ กจ 20:4

เขาอาจเป็นคนใดคนหนึ่งในโสปาเทอร์ อาริสทาร์คัส หรือเศคุนดัส) พี่น้องอีกคนหนึ่ง (ข้อ 22) มี “ความร่อนรน”

ต่อธรรมิกชนโครินธ์เหมือนที่ดัส และเป็น “ผู้แทนของคริสตจักรทั้งหลาย”

(ข้อ 23) ในข้อ 19-21 เปาโลปกป้องตนเองอีกครั้งต่อสถานการณ์ที่อาจถูกเข้าใจผิดเกี่ยวกับ “เงินถวายจำนวนมาก” ข้อ 23 แนะนำพี่น้องทั้งสามอีกครั้งด้วยน้ำเสียงชัดเจน ดังนั้นเมื่อพวกเขาไปถึง ธรรมิกชนโครินธ์จึงควรรวบรวมเงินให้เสร็จสิ้น (ข้อ 24; เทียบ 9:5)

บทที่ 9

การมาเยือนโครินธ์ของเปาโลที่ใกล้เข้ามา

2 โครินธ์ 9:1-5

เปาโลอธิบายเหตุผลที่ส่งทิตัสและพี่น้องสองคนไปก่อน เปาโลเคยอดต่อชาวมาซิโดเนียว่า ธรรมิกชนโครินธ์สมควรใจเตรียมเงินช่วยเหลือมาตั้งแต่หนึ่งปีก่อน ดังนั้นเขาจึงส่งพี่น้องสามคนไปล่วงหน้าเพื่อเตรียมให้พร้อม ไม่ให้คำอวดนี้กลายเป็นความอับอาย เปาโลกำลังจะไปโครินธ์พร้อมพี่น้องชาวมาซิโดเนียคนอื่น ๆ และเมื่อถึงเวลานั้น เขาต้องการให้เงินช่วยเหลือเตรียมไว้ล่วงหน้า “ด้วยใจสมัคร” ไม่ใช่ด้วย “การบังคับ” อย่างนั้น

พระพรของการถวายอย่างใจกว้างและเต็มใจ

2 โครินธ์ 9:6-15

บัดนี้ในตอนนี เปาโลหนุนใจธรรมิกชนโครินธ์ในทางบวกให้ถวายอย่างใจกว้าง เขากระตุ้นด้วยคำสอนว่า “ผู้ที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บมาก” (ข้อ 6) พระเจ้าไม่เพียงประทานเมล็ดให้ผู้ที่หว่านอย่างอุดม แต่ยังทรงเพิ่ม “ผลแห่งความชอบธรรม”

ด้วย (ข้อ 10; เทียบ Paul Barnett เห็นว่า “ความชอบธรรม” ตรงนี้คือ “ความชอบธรรมแห่งความเอื้อเฟื้อ” ซึ่งเป็นการแสดงออกของความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ถูกลบให้ ฮยย 10:12 ฉบับเซปทัวจินต์ “จงหว่านความชอบธรรมไว้สำหรับตน และเกี่ยวเก็บผลแห่งชีวิต... จงแสวงหาพระยาห์เวห์จนกว่า ‘ผลแห่งความชอบธรรม’ จะมาถึงท่าน”)

ดังนั้นพระเจ้าจะทรงทำให้ทุกสิ่งอุดม เพื่อพวกเขาจะยิ่งบริบูรณ์ในการให้มากขึ้น (ข้อ 8) แต่สิ่งที่ต้องจำไว้คือ แต่ละคนต้องให้ด้วยใจยินดีตามที่ตั้งใจไว้ในใจ (เทียบ ‘ตามรายได้ของแต่ละคน’ 1คร 16:2) (ข้อ 7) เปาโลไม่สนับสนุนการให้แบบฝืนใจ หรือการให้โดยหวัง “พระพรที่จะกลับคืนมา”

ดังที่ข้อ 8 แสดง จุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงทำให้บริบูรณ์คือ “เพื่อให้บริบูรณ์ในงานดีทุกอย่าง” ต่อมา ในฐานะแรงจูงใจประการที่สอง เปาโลเน้นว่า การช่วยเหลือความขัดสนของธรรมิกชนในเยรูซาเล็มจะ “เสริมสายสัมพันธ์ของชาวยิวในระดับสากล”

ธรรมิกชนเยรูซาเล็มจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความขอบพระคุณเพราะ “งานรับใช้” ของคริสตจักรต่างชาติ และจะรักใคร่ปรารภนาคริสตจักรต่างชาติพร้อมอธิษฐานเผื่อพวกเขา (ข้อ 13-14)

“แม่เปาโลมีความปรารถนาแรงกล้าให้ชาวโครินธ์ทำการรวบรวมเงินให้เสร็จ แต่เขาไม่ยอมลดทอนความเข้าใจของตนต่อความจริงยิ่งใหญ่ของข่าวประเสริฐนี้ในจุดใดเลย เปาโลจบด้วย ‘พระคุณ’ เช่นเดียวกับตอนเริ่ม คือด้วย ‘ของประทานที่ไม่อาจบรรยายได้’ ของพระเจ้า หรือด้วยพระองค์ผู้ นั่นคือพระเยซูคริสต์” (Barnett)

V. คริสตจักรโครินธ์: จงเตรียมรับการมาเยือนครั้งที่สามของเปาโล

บทที่ 10

จงเตรียมพร้อม

2 โครินธ์ 10:1-14

A. เปาโลเชื่อว่าเมื่อเขามาถึง เขาจะไม่ต้องปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความกล้าหาญเด็ดขาด (2คร 10:1-11)

คำแก้ต่างของเปาโลเรื่องการลงวินัย

2 โครินธ์ 10:1-6

เมื่อเปาโลพบธรรมิกชนโครินธ์ต่อหน้า เขาปฏิบัติต่อพวกเขาด้วย “ความสุภาพอ่อนโยนและความอ่อนน้อมถ่อมตน” แต่คนที่เข้าใจผิดและใส่ร้ายคิดว่าเปาโล “อ่อนแอและคำพูดไม่น่าฟัง” (ข้อ 10) ดังนั้น

ราวกับเปาโลตระหนักถึงคำตำหนิของพวกเขา เขาจึงกล่าวว่าเมื่อพบกันอีกครั้ง เขาหวังว่าจะไม่ต้องปฏิบัติต่อพวกเขาด้วย “ความกล้าหาญเด็ดขาด”

(ข้อ 2) คนที่ตำหนิเปาโลกล่าวว่าเปาโล “ดำเนินตามเนื้อหนัง” แต่เปาโลกล่าวว่าเขา “ดำเนินอยู่ ‘ใน’ เนื้อหนัง แต่ไม่ได้ต่อสู้ตามเนื้อหนัง” (ข้อ 3; เทียบ 4:7) ในข้อต่อมา เปาโลเปรียบพันธกิจของตนด้วยภาพของ ‘สงคราม/ทหาร’

อาวุธสงครามของเขาไม่ใช่ของเนื้อหนัง แต่เป็นฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

จุดประสงค์ของอาวุธนี้คือทำลายทฤษฎี/ความคิดทุกอย่าง และนำไปให้เชื่อฟังพระคริสต์ (ข้อ 4-5) Barnett เข้าใจ

“อาวุธ” เหล่านี้ในบริบทว่าเป็นหน้าที่การตักเตือนธรรมิกชนโครินธ์

พวกเขาใส่ร้ายคิดว่า การตักเตือนผ่านจดหมายของเปาโลเป็นเพียงการทำให้เจ็บปวด (7:8) และข่มขู่ (ข้อ 9)

ข้อ 6 เป็นคำเตือนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อเปาโลกลับไปเยือนอีกครั้ง (เทียบ 2คร 12:21, 13:2)

คำตำหนิของเปาโลต่อผู้ที่ใส่ร้ายเขา

2 โครินธ์ 10:7-11

“เปาโลเรียกร้องให้คนที่ตำหนิเขา มองสิ่งที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา

คือคริสตจักรที่เกิดขึ้นได้เพราะพันธกิจอันทรงฤทธิ์ของเปาโล (ข้อ 7; เทียบ ข้อ 3-6)” (Barnett)

เปาโลมีสิทธิอำนาจในการตักเตือนในฐานะอัครทูต สิทธิอำนาจนี้เขาได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

ไม่ใช่เพื่อข่มขู่คริสตจักร แต่เพื่อเสริมสร้างคริสตจักร (ข้อ 8-9)

พวกผู้ใส่ร้ายตำหนิว่า ‘จดหมายเข้มงวด’ ของเปาโลข่มขู่ผู้คน และแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากท่าทีเมื่อพบต่อหน้า (ข้อ 10) แต่เปาโลแตกต่างว่าไม่ใช่เช่นนั้น เขากำลังจัดการปัญหาของคริสตจักรโครินธ์อย่างสม่ำเสมอ

และกำลังใช้อำนาจของตน (การปกครอง) ภายใต “ความสุภาพอ่อนโยนและความอ่อนน้อมถ่อมตน” (ข้อ 11)

B. “อัครทูตชั้นยอด” (2คร 10:12-12:13)

ผู้ขัดขวาง

2 โครินธ์ 10:12-18

บัดนี้เปาโลมุ่งไปที่ “อัครทูตชั้นยอด” (11:5, 12:11) ผู้ยกย่องตนเอง

พวกเขาเป็นฝ่ายตรงข้ามหลักของเปาโลและเป็นคนนอก พวกเขาโอ้อวดตนเองเกินควร

แต่เปาโลไม่โอ้อวดเกินขอบเขตของตน (ข้อ 13, 15) “คนที่ได้รับการยอมรับ

คือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงชมเชยเท่านั้น” (ข้อ 18; เทียบ 2คร 3:5)

คำว่า “ชมเชย” ที่ปรากฏในข้อ 12 และ 18 มีความหมายว่า “แนะนำ” เป็นกริยาเดียวกับ “แนะนำตนเอง”

ที่กล่าวไว้ใน 3:1 สิ่งนี้บอกเป็นนัยว่าเปาโลกำลังกล่าวถึงนักเทศน์เดินทางที่ต้องการจดหมายแนะนำ

อีกครั้ง “กฎเกณฑ์/ขอบเขต” ในข้อ 15-16 (คำว่า “ขอบเขต” ในข้อ 13) หมายถึงเขตงานรับใช้

คือขอบเขตของการประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลรับใช้เฉพาะในเขตที่ได้รับมอบหมายแก่ตน (เทียบ Paul Barnett

สันนิษฐานว่าฝ่ายตรงข้ามคงกล่าวหาว่าเปาโลบุกรุกเขตของเคพาส คือการประกาศแก่ชาวยิว) แต่คนนอกเหล่านั้น

(ผู้ประกาศชาวยิว) รับจดหมายแนะนำแล้ว “มายังโครินธ์ จึงบุกรุกเขตที่พระเจ้าทรงตั้งไว้สำหรับเปาโล”

บทที่ 11

คำพูดของคนใจ

2 โครินธ์ 11:1-13

เปาโลต่อต้าน “คนที่โอ้อวดตามเนื้อหนัง” และโอ้อวดภูมิหลังฝ่ายเนื้อหนังของตน

โดยเรียกว่าเป็นการโอ้อวดอย่างคนใจ (11:1, 16) เนื้อหาการโอ้อวดนี้ดำเนินต่อจาก 11:21b ถึง 12:10

☐ ชาวโครินธ์ “ยอมทน” ต่อผู้หลอกลวง

2 โครินธ์ 11:1-4

ผู้ประกาศข่าวยิวที่เข้ามาจากภายนอกลวงธรรมิกชนโครินธ์ โดย “ประกาศพระเยซูอีกองค์หนึ่ง” และทำให้พวกเขา “รับวิญญาณอื่นและข่าวประเสริฐอื่น” (ข้อ 4) เปาโลตำหนิธรรมิกชนโครินธ์ที่ไม่รู้จักแยกแยะคนเช่นนี้และยอมรับพวกเขา (ตามตัวอักษรคือ ‘ทนรับไว้’)

แต่ธรรมิกชนโครินธ์ควร ‘ทนรับ’ เปาโล ไม่ใช่คนเหล่านั้น

(ข้อ 1) เพราะเปาโลมีความร้อนรนในฐานะบิดา เพื่อรักษาบุตรสาวของตน (คริสตจักรโครินธ์)

ผู้ถูกหมั้นหมายไว้กับพระคริสต์ผู้เป็นเจ้าของ ให้บริสุทธิ์

☐ เปาโลกับ “อัครทูตชั้นยอด”

2 โครินธ์ 11:5-6

เปาโลเรียกฝ่ายตรงข้ามของตนอย่างประชดว่า “อัครทูตชั้นยอด” แต่เขากล่าวว่าตนไม่ได้ด้อยกว่าพวกเขาเลย และโดยเฉพาะในเรื่องความรู้ (เกี่ยวกับพระคริสต์และข่าวประเสริฐ) ก็ไม่ได้ด้อยกว่า (เทียบ 2 คร 12:11)

☐ เปาโลหักล้างคำกล่าวหาของฝ่ายตรงข้าม

2 โครินธ์ 11:7-12

เปาโลแก้ต่างต่อคำตำหนิของฝ่ายตรงข้าม เรื่องการเลี้ยงชีพด้วยตนเองและการรับเงินสนับสนุนจากคริสตจักรอื่น

การประกาศข่าวประเสริฐ “โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย” ไม่ใช่การทำบาป (ข้อ 7)

แต่เป็นสิ่งที่เขาทำเพื่อไม่ให้เป็นการแกล้งธรรมิกชนโครินธ์คนใดเลย (ข้อ 9)

ทั้งหมดนี้มาจากใจที่รักคริสตจักรโครินธ์ (ข้อ 11) และเปาโลจะยังคงนโยบายที่จะไม่รับการสนับสนุนจากพวกเขาต่อไป (ข้อ 12)

☐ “อัครทูตเทียม”

2 โครินธ์ 11:13-15

ตรงนี้ตัวตนของ “อัครทูตชั้นยอด” (ข้อ 5) ถูกเปิดเผย พวกเขาเป็น “อัครทูตเทียม” ที่ปลอมตัวเป็น

“อัครทูตของพระคริสต์” และ “ผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม” และเป็น “ผู้รับใช้ของซาตาน”

พวกเขาเป็นคนที่เหมือนกับนักเทศน์เดินทางที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ (2:17-3:1) (Barnett) เป็นคนที่แนะนำตนเอง (10:12, 18) ประกาศ “พระเยซูอีกองค์หนึ่ง/ข่าวประเสริฐอื่น”

(11:4) และต้องการโอกาสที่จะถูกมองว่าเท่าเทียมกับเปาโล (11:12)

จุดจบของพวกเขาจะเป็นการรับผลตอบแทนตามการกระทำของตน เช่นเดียวกับชะตากรรมของซาตาน (ข้อ 15)

(5) คนโง่อดตัว

2 โครินธ์ 11:16-21

บัดนี้หลังจากเปาโลเปิดเผยตัวตนของอัครทูตเทียมอย่างชัดเจนแล้ว เขากล่าวว่าตนเองก็จะอด “ตามเนื้อหนัง” (ข้อ 18) เหมือน “การโอดอย่างโง่เขลา” ของพวกเขา อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เปาโลจะอดตนเอง เขาทำให้ชัดเจนว่าการรับการโอดของพวกเขาย่างจริงจังนั้นเป็นเรื่องโง่เขลา (ข้อ 19-20)

☐ การเปรียบเทียบ: ฝ่ายตรงข้ามกับเปาโล

2 โครินธ์ 11:21

ใน 10:12 เปาโลเคยกล่าวว่าเขาไม่จัดตัวเองอยู่ในกลุ่มเดียวกับคนที่ชมเชยตนเอง หรือเปรียบเทียบตนเองกับคนอื่น แต่ตรงนี้เขาเปรียบเทียบพวกเขากับตัวเปาโลเอง การเปรียบเทียบนี้เป็น “การล้อเลียนแบบโสกนาฏกรรม-ตลก คือ ‘การพุดอย่างโง่เขลา’”

ผ่านรายการโอดของเปาโลต่อจากนี้ ผู้อ่านสามารถย้อนมองลักษณะของ “อัครทูตเทียม” ได้ พวกเขาเป็นชาวฮีบรู (ชาวยิวที่ใช้ภาษากรีก) และเป็นคนอิสราเอล (ข้อ 22)

อีกทั้งพวกเขาเป็น “ผู้รับใช้ของพระคริสต์” แบบ “ปลอมตัว” แต่เปาโลเป็นผู้รับใช้แท้ของพระคริสต์ ผู้ติดตามพระคริสต์ผู้ทรงทนทุกข์

☐ รายการความอ่อนแอของเปาโล

2 โครินธ์ 11:23

เปาโลเปรียบเทียบตนเองกับ “อัครทูตชั้นยอด” และอวดรายการความทุกข์ของตน

นี่เป็นการตอบโต้ชัยชนะนิยมของพวกเขา และเน้นลักษณะของอัครทูตแท้ที่ติดตามความทุกข์ของพระคริสต์ เขาสำแดงพระเจ้ายิ่งขึ้นด้วยการอวดความอ่อนแอของตน (เทียบ 2คร 4:7 “เรามีทรัพย์ล้ำค่านี้อยู่ในภาชนะดิน”)

เปาโลถูกราดร่ำอย่างมากร ถูกคุมขัง ถูกเขียนนับครั้งไม่ถ้วน และผ่านเหตุการณ์เฉียดตายหลายครั้ง เช่น เรือแตก นอกจากสิ่งเหล่านี้ ความเจ็บปวดใหญ่ที่สุดของเปาโลคือความกังวลด้านอภิปาลเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย

และการมีส่วนร่วมในความทุกข์ของธรรมิกชน (ข้อ 28-29) “ในแง่การประยุกต์ใช้กับยุคปัจจุบัน Chrysostom ชี้ไว้นานแล้วว่า เปาโลไม่ได้พุดอะไรเลยที่นี้เกี่ยวกับผลลัพธ์หรือจำนวนผู้กลับใจผ่านเขา

เปาโลเพียงคิดว่าความทุกข์ที่เขาประสบในการตรากตรำประกาศข่าวประเสริฐพิสูจน์ความจริงของการทรงเรียกของตน” (Barnett) ข้อ 32-33 ดูเหมือนเป็นการกล่าวเพิ่มอีกครั้งอย่างค่อนข้างขัด หลังจากรายการความทุกข์จบลงแล้ว แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องการ “ลงไป” ซึ่งเตรียมเรื่องการ “ขึ้นไป” ใน 13:2 อีกทั้งเรื่องทั้งสองดูเหมือนเกิดขึ้นตามลำดับเวลา ไม่ว่าอย่างไร ข้อนี้บรรยายสภาพของผู้หลบหนี ไม่ใช่ชัยชนะนิยมของเปาโล แต่เป็นการต่อต้านชัยชนะนิยม

บทที่ 12

□ จุดสูงสุดของความอ่อนแอ

2 โครินธ์ 12:1-10

จุดสูงสุดของ “การอวดความอ่อนแอ” ของเปาโลคือการมี “หนามในเนื้อ” (ข้อ 7) แต่ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า การที่เขามีความอ่อนแอเช่นนั้นเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อให้เขาถ่อมใจหลังจากมีประสบการณ์ “นิมิตและการเปิดเผย” ที่อาจทำให้หยิ่งผยองได้ (เทียบ สำหรับการวิเคราะห์โครงสร้างข้อ 2-4 ดูคำอธิบายของ Paul Barnett)

สิ่งนี้พิสูจน์ว่าเขาเป็นอัครทูตของพระเจ้า เขาอวดความอ่อนแอของตนเช่นนี้ เพราะฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จบริบูรณ์ในความอ่อนแอนั้น (ข้อ 9) ฝ่ายตรงข้ามเสนอประสบการณ์นิมิตและการยกตนขึ้นผ่านประสบการณ์เหล่านั้นเป็นหลักฐานว่าพวกเขาเป็น “อัครทูตใหญ่”

นิมิตเรื่อง “สวรรค์ชั้นที่สาม (สวรรค์สูงสุด, อุทยาน)” เป็นประสบการณ์ที่เปาโลมีเมื่อ 14 ปีก่อน รว. ค.ศ. 42 แม้กิจการ 18:9-10 กล่าวถึงนิมิตในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน แต่ดูเหมือนไม่ใช่นิมิตเดียวกัน เปาโลอาจกล่าวถึงนิมิตที่ไม่ได้ถูกแนะนำไว้ในที่อื่นของพระคัมภีร์ และเน้นการอวดสิ่งอ่อนแอ (“หนามในเนื้อ”) (ข้อ 9)

ตลอดประวัติศาสตร์การตีความ มีความเห็นมากมายว่า “หนามในเนื้อ” คืออะไร เช่น โรคตา มาลาเรีย โรคลมชัก การพูดไม่เก่ง การทดลองทางเพศ (นักวิชาการยุคกลาง) การต่อต้านและการข่มเหงต่อความเป็นอัครทูต เป็นต้น Paul Barnett เห็นว่า “หนาม”

คือกลุ่มอำนาจที่ต่อต้านเปาโล โดยอาศัยเหตุผลว่าเปาโลเรียกมันว่า “ทูตของซาตาน” และก่อนหน้านี้ใช้สำนวน “ผู้รับใช้ของซาตาน”

(11:15) อย่างไรก็ตาม เขาทำให้ชัดเจนว่าทุกมุมมองล้วนมีจุดอ่อน

“ความตายและชีวิตของพระคริสต์ถูกทำให้ปรากฏชัดในชีวิตของประชากรของพระองค์

ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผ่านความอ่อนแอของพระคริสต์ผู้ ‘สิ้นพระชนม์’ บนกางเขน นำไปสู่ ‘กางเขน’

ที่ตรึงความเยอหยิ่งยกตัวของเปาโลไว้ด้วยหนาม/หลักไม้ ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้น

และดังนั้นจึงให้ผู้เชื่อมีชีวิตร่วมกับพระองค์ ก่อให้เกิดฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ที่มีประสบการณ์ได้ในความอดทน

การทนรับ ความสุภาพอ่อนโยน และความอ่อนน้อมถ่อมตนของพระคริสต์” (Barnett)

c. “คำพูดของคนโง่”: บทสรุป

2 โครินธ์ 12:11-13

เปาโลกล่าวด้วยน้ำเสียงตำหนิว่า เพราะธรรมิกชนโครินธ์ เขาจึงต้องโอ้อวดอย่างคนโง่ เปาโลไม่ได้ด้อยกว่า “อัครทูตชั้นยอด” เลย “หมายสำคัญ” ที่แสดงว่าเปาโลเป็นอัครทูต คือพระเจ้าทรงกระทำ “หมายสำคัญ การอัศจรรย์ และการอิทธิฤทธิ์”

ผ่านเขา (รูปถูกกระทำโดยพระเจ้า) แต่เหนือสิ่งอื่นใด เขาเน้นว่าสิ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้น “ด้วยความอดทนทุกอย่าง (อย่างสูงสุด)” (ข้อ 12)

ข้อ 13 เป็นคำพูดเชิงประชด โดยบอกให้ชาวโครินธ์ให้อภัยเขา ที่เขาไม่ได้เป็นภาระทางการเงินแก่พวกเขา

C. การเตรียมรับการมาเยือนครั้งที่สามที่ใกล้เข้ามา (2คร 12:14-13:13)

ข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน

2 โครินธ์ 12:14-19

ใน 11:9 เปาโลกล่าวว่าเขาพยายามไม่วางภาระใด ๆ แก่คริสตจักรโครินธ์ และต่อไปก็จะทำเช่นนั้น ตรงนี้เขาเน้นอีกครั้ง ในฐานะบิดามารดาผู้เลี้ยงดู เขาจะใช้ทุกสิ่งอย่างไม่หวงแหนเพื่อธรรมิกชนโครินธ์ (ลูก ๆ)

ขณะเดียวกัน เขากล่าวอย่างชัดเจนเพื่อตอบโต้ความเข้าใจผิดที่ตนกำลังได้รับ ความเข้าใจผิดนั้นคือ

เขาใช้เล่ห์กลเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ผ่านคนอื่น (ข้อ 16-18)

เปาโลกล่าวชัดเจนต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อเสริมสร้างคริสตจักรที่เขารักให้ตั้งมั่น (ข้อ 19)

คำเตือนเกี่ยวกับการมาเยือนครั้งที่สามของเปาโล

2 โครินธ์ 12:20-4

เปาโลกล่าวซ้ำว่าเขาจะมาเยือนเป็นครั้งที่สาม และบอกว่าเขาไม่ต้องการให้เกิดเรื่องไม่น่ายินดีเหมือนในการมาเยือนครั้งที่สอง (ความแตกแยกในคริสตจักรและปัญหาทางเพศ) หากคนที่เคยทำบาปยังไม่กลับใจ

เปาโลเตือนว่าเขาจะใช้อำนาจการลงวินัยด้วยความเข้มแข็งของพระคริสต์

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาคาดหวังได้คือ 2 โครินธ์น่าจะส่งผลเชิงบวกต่อธรรมิกชน จากกิจการเรารู้ว่า

หลังจากเปาโลมาถึงโครินธ์ เขาพักอยู่ที่นั่นสามเดือน (กจ 20:23)

เปาโลยังคงตระหนักถึงฝ่ายตรงข้าม/ผู้ใส่ร้ายของตนจนถึงที่สุด

พวกเขาคงตำหนิว่าการลงวินัยในการมาเยือนครั้งที่สองของเปาโลอ่อนแอและล้มเหลว แต่เปาโลยืนยันว่า

สิ่งนั้นเป็นเพียงการสำแดง “ความอ่อนแอ” เหมือนพระคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์บนกางเขน และพันธกิจของเขา “เข้มแข็ง” เหมือนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้น (ข้อ 3-4)

บทที่ 13

จงทดสอบตนเอง

2 โครินธ์ 13:5-10

เปาโลเปลี่ยนจากการพิสูจน์ตัวเอง (ข้อ 3) ไปสู่คำหนุนใจให้ธรรมิกชนโครินธ์ตรวจสอบตนเอง
ความสนใจและความปรารถนาของเขามีเพียงให้ธรรมิกชนได้รับการฟื้นฟูอย่างสมบูรณ์ (ข้อ 7, 9)

ผลการตรวจสอบตนเองของธรรมิกชนโครินธ์เกี่ยวข้องกับผลของพันธกิจอัครทูตของเปาโล
เพราะเหตุที่พวกเขาอยู่ในพระคริสต์นั้น ก็เป็นเพราะเปาโล และหากพวกเขารู้ด้วยตนเองว่าพระคริสต์ทรงอยู่ในพวกเขา
(เปาโลคาดหวังคำตอบเชิงบวก)

พวกเขาก็จะยอมรับเปาโลว่าเป็นอัครทูตของพระคริสต์ Paul Barnett กล่าวว่า “ความอ่อนแอ” ในข้อ 9 ที่ว่า
“เมื่อเราอ่อนแอ” หมายถึงวิธีการทำพันธกิจของอัครทูตเปาโล (ความสุภาพอ่อนโยนและความอ่อนน้อมถ่อมตน 10:1,
ความโศกเศร้า 12:21) และความทุกข์ของเขาในบางด้านคล้ายกับความทุกข์ของพระคริสต์ “ในพันธกิจของเปาโล
ความทุกข์เป็นความต่อเนื่องของความทุกข์ของพระคริสต์ เป็นการรับแทนพระคริสต์ และเป็นไปเพื่อคริสตจักร
‘ฤทธิ์อำนาจ’ ของธรรมิกชนโครินธ์เป็นผลของ ‘ความอ่อนแอ’ ของเปาโล และต้องแลกด้วย ‘ความอ่อนแอ’ นั้น”
(Barnett)

คำท้าทายสุดท้าย

2 โครินธ์ 13:11-13

ก่อนคำท้าทายสุดท้าย เปาโลเขียนคำตักเตือนสั้น ๆ เป็นชุด “จงชื่นชมยินดี”

“จงสมบูรณ์/ได้รับการฟื้นฟู” (คำสั่งรูปฤกษ์กระทำ, คำนาม ‘การฟื้นฟู’-ข้อ 9) “จงรับการปลอบใจ/การหนุนใจ”
“จงมีใจอย่างเดียวกัน” “จงอยู่อย่างสันติ” “จงท้าทายกัน” ข้อ 14 เป็นที่รู้จักในฐานะคำอวยพรพิเศษของเปาโล
Gordon Fee กล่าวว่า คำอธิษฐานนี้เป็นคำอธิษฐานที่เปาโลใช้เป็นพิเศษในจดหมายฉบับนี้
ไม่ใช่การอ้างประเพณีพิธีกรรมของคริสตจักร “‘พระคุณของพระคริสต์’ เปิดประตูให้พวกเขาเข้าสู่ประสบการณ์
‘ความรักของพระเจ้า’ และ ‘สามัคคีธรรมของพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ตรงนี้มีกุญแจแห่งการฟื้นฟู
ทั้งของบุคคลและคริสตจักร ทั้งในเวลานั้นและเวลานี้” (Barnett)

กาลาเทีย

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6

บทที่ 1

บทนำกาลาเทีย

กาลาเทีย 1:1

บทนำ

ภูมิหลัง

กาลาเทีย 1:1

* เปาโลต้องการนำเสนอข่าวประเสริฐให้ชัดเจนอีกครั้ง เพื่อตอบโต้คำสอนของพวกยิวนิยม (the Judaizers, ผู้ที่พยายามทำให้คนต่างชาตกลายเป็นยิว) ในคริสตจักรที่อยู่ในเขตซึ่งเขาเคยประกาศในการเดินทางประกาศครั้งที่หนึ่ง (กาลาเทียตอนใต้, กจ 9:26-30, 11:27-30, 12:25) เปาโลไม่ได้โจมตีผู้ตายที่อยู่เบื้องหลังคนที่ต่อต้านเขา แต่เขามองเป็นปัญหาที่คนเหล่านั้นเสนอการเข้าสู่หน้ตและธรรมเนียมปฏิบัติเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับคริสเตียนต่างชาติ และเรียกร้องให้ยอมรับสิ่งเหล่านั้น (เทียบ กจ 15:1)

* วันเวลาที่เขียน: ขึ้นอยู่กับว่าจะมองว่าเขียนก่อนสภาเยรูซาเล็ม (ราว ค.ศ. 49-50; ทฤษฎีกาลาเทียตอนใต้, Bruce, Marshall, Machen) หรือหลังจากนั้น (ทฤษฎีกาลาเทียตอนเหนือ-ราว ค.ศ. 54)

อย่างไรก็ตาม ในหมู่นักวิชาการมีความเห็นหลากหลายทั้งเรื่องทฤษฎีกาลาเทียตอนใต้/ตอนเหนือและวันเวลาที่เขียน (Ridderbos, Silva; เทียบ สำหรับข้อโต้แย้งของแต่ละทฤษฎีเรื่องกาลาเทียตอนใต้/ตอนเหนือ ดู Choi Kap-jong, ‘กาลาเทีย’ 2016)

จุดประสงค์ของจดหมาย

กาลาเทีย 1:1

เปาโลต้องพิสูจน์ว่าตนเป็นอัครทูต เพื่อตอบโต้ครูเทียม (ฝ่ายตรงข้าม) พร้อมกันนั้น เขาต้องพิสูจน์ด้วยว่าการได้รับการนับว่าชอบธรรมต่อพระเจ้าไม่ได้เกิดจากการกระทำ แต่เกิดขึ้นโดยความเชื่อเท่านั้น และการถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อนั้นย่อมเกิดผลดี

บทที่ 6

ปัจฉิมบท

กาลาเทีย 6:11-18

สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องจากกาลาเทีย)

บทที่ 1

ต้นกำเนิดจากพระเจ้าของตำแหน่งอัครทูต (ข้อ 1-3)

กาลาเทีย 1:1

* ในคำทักทายยาว (ข้อ 1-5) เปาโลกล่าวถึงความเป็นอัครทูตของตนว่าเป็นสิทธิอำนาจจากพระเจ้า (divine authority) คือเขาเน้นว่าไม่ใช่มนุษย์ตั้งเขาให้เป็นอัครทูต (เทียบ ข้อ 17) แต่เขาเป็นอัครทูตโดยทางพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้น และโดยทางพระเจ้าพระบิดาผู้ทรงให้พระองค์เป็นขึ้น (ข้อ 1) (เทียบ ข้อ 15)

□ ทำไมจึงเน้น? เพราะการเน้นความเป็นอัครทูตของตน ทำให้เขายืนยันสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของข่าวประเสริฐที่เขาประกาศได้ (ซึ่งได้รับโดยการเปิดเผย, ข้อ 12) ในเวลานั้นครูเทียมสอนให้เพิ่มการเข้าสู่หน้ตและการรักษารัชมณัฎฐติเข้าไบบนความเชื่อ (เทียบ กจ 15:1) พวกเขาใส่ร้ายเปาโลว่าเป็น “อัครทูตปลอม”

* อัครทูตหมายถึง “ผู้ที่ถูกส่งไป” ก่อนอื่นพระเยซูทรงเป็นอัครทูต (ฮบ 3:1) และสาวกสิบเอ็ดคนของพระเยซู (ยน 20:21, มธ 28:16-20) รวมทั้งอัครทูตเปาโล (กจ 22:21) ก็เป็นอัครทูตที่พระเยซูทรงส่งไปด้วย □ ทุกวันนี้เราต้องระวังคนที่กล่าวว่าตนได้อินพระวณะของพระเจ้าโดยตรง หรือพูดว่า “ฉันเป็นอัครทูต”

อัครทูตมีเพียงสาวกสิบเอ็ดคน (หรือสิบสองคน) ที่พระเยซูทรงแต่งตั้งโดยตรง และเปาโลเท่านั้น
วันนี้ไม่มีผู้ใดมีสิทธิอำนาจเดียวกันกับอัครทูตอีกแล้ว

แก่นแท้ของข่าวประเสริฐ (ข้อ 4-5)

กาลาเทีย 1:1

* อัครทูตเปาโลอธิษฐานขอพระคุณและสันติสุขจาก ‘พระเจ้าพระบิดาของเรา’ และ ‘พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า’ (ข้อ 3-5) พร้อมทั้งบรรยายว่าพระคริสต์ผู้นั้นทรงเป็นผู้ใด □

พระคุณและสันติสุขแท้จริงมาจากพระเจ้าและพระเยซูเท่านั้น

* พระคริสต์ (ข้อ 4): ผู้ประทานพระองค์เองแทนบาปของเรา (ลักษณะของความตาย) ตามพระประสงค์ของพระเจ้า “พระบิดาของเรา” (แผนการของพระเจ้า) เพื่อช่วยกู้เราออกจากยุคชั่วร้ายปัจจุบัน (จุดประสงค์ของความรอด)

* พระเจ้าพระบิดา: ผู้สมควรได้รับพระสิริตลอดนิรันดร์ (ข้อ 5)

☐ สิ่งที “พระคริสต์” ทรงทำสำเร็จนั้นแหละคือข่าวประเสริฐ พระราชกิจของพระองค์คือพระคุณของพระองค์ (ข้อ 6, 6:18) และโดยพระราชกิจนั้น สันติสุขกับพระเจ้า (ข้อ 3) จึงตามมา ☐

เรากำลังชื่นชมพระคุณและสันติสุขนั้นอยู่หรือไม่? พระคุณคืออะไร?

(ความโปรดปรานที่ประทานแก่ผู้ไม่สมควรได้รับ, เทียบ 2:21) เพื่อให้ได้รับพระคุณและสันติสุข เราต้องเพิ่มเติมอะไรอีกหรือ?

การตำหนิและคำสาปแช่ง (ข้อ 6-10)

กาลาเทีย 1:1

* ในข้อความนี้ อัครทูตเปาโลจัดการกับประเด็นเรื่องข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นหัวข้อหลักของกาลาเทีย

เปาโลประหลาดใจที่ชาวกาลาเทีย “หันไปอย่างรวดเร็ว”

จากพระเจ้าผู้ทรงเรียกพวกเขาด้วย ‘พระคุณของพระคริสต์’ (การกบฏ การละทิ้ง การแปรพักตร์) ไปติดตามข่าวประเสริฐอื่น (ข้อ 6; เทียบ 2คร 11:4)

☐ การติดตามข่าวประเสริฐอื่นคือการละทิ้ง “พระเจ้า” และเป็นการตกจากพระคุณ (5:4)

* ครูเทียมกำลังทำให้ธรรมิกชนหัวนโหว/ยุ่ง และพยายามพลิกคว่ำข่าวประเสริฐ (ข้อ 7)

* จงถูกสาปแช่ง (ข้อ 8-9): รวมถึง “แม้แต่เรา” คือรวมตัวเปาโลเองด้วย <-

เขาวางตนเองไว้ได้สิทธิอำนาจของข่าวประเสริฐ ทำไมจึงพูดแรงเช่นนี้? เพราะเป็นการลบหลู่พระคริสต์ (เทียบ ข้อ 7, 2:21)

* ข้อ 10: เริ่มด้วยคำว่า ‘เพราะว่า’ แสดงเจตจำนงที่มั่นคงของเปาโล ในฐานะผู้รับใช้ของพระคริสต์ เขาต้องการทำให้พระเจ้าพอพระทัย ไม่ใช่มนุษย์ ก่อนกลับใจใหม่ เปาโลเคยเป็นคนที่ทำให้มนุษย์พอใจ แต่บัดนี้เขาเห็นว่าตนเป็นผู้ที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย คือเป็น ‘ผู้รับใช้ของพระคริสต์’

ต้นกำเนิดจากพระเจ้าของข่าวประเสริฐ (ข้อ 11-24)

กาลาเทีย 1:1

* ข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศไม่ได้มาจากมนุษย์ (ข้อ 11; เทียบ 1:1) เพราะเขาไม่ได้รับมาจากมนุษย์

ไม่ได้เรียนจากมนุษย์ (ข้อ 12) แต่ได้รับโดย ‘การเปิดเผยของพระเยซูคริสต์’ เท่านั้น

(การเปิดเผยที่พระคริสต์ทรงประทาน, การเปิดเผยเกี่ยวกับพระคริสต์) (ข้อ 13; เทียบ 2คร 12:7)

* อีกทั้งตั้งแต่ข้อ 13 เป็นต้นไป เพื่อพิสูจน์ว่าข่าวประเสริฐนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์ เปาโลเล่าเรื่องการทรงเรียกของตน (ข้อ 13-17) และการพบกับอัครทูตในเยรูซาเล็ม โดยมีเปโตรเป็นตัวแทน (1:18-2:10)

* ข้อ 13-17: ☐ ชีวิตในยูดาเยก่อนเปาโลกลับใจใหม่ (ฟป 3:4-6)-การข่มเหง (กจ 8:3) ☐

การกลับใจใหม่และการทรงเรียกที่ตามัสกัส (เทียบ กจ 9:1-9)-การทรงแยกไว้ ☐

การตอบสนองทันทีของเปาโลต่อการทรงเรียก (เทียบ 2คร 11:32-33)

☐ เปาโลเห็นว่าเขาละทิ้ง ‘ความชอบธรรมของตนเอง’ และวิถีชีวิตแบบยิวในเรื่องราวอดีตของตน

เพื่อเปรียบต่างกับท่าทีของชาวกาลาเทีย (การพยายามกลับไปสู่วิถีชีวิตแบบยิว)

* ข้อ 18-24: ☐ หลังจากสามปี เขาขึ้นไปเยรูซาเล็มเพื่อเยี่ยมเปโตร (เคphas)

☐ เขาพักอยู่ 15 วัน และไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นนอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า <-

สิ่งนี้เน้นว่าข่าวประเสริฐที่เปาโลประกาศไม่ได้เกิดจากการปรึกษากับมนุษย์ หรือเรียนรู้จากมนุษย์ (ข้อ 11-12, 16)

☐ ภายหลัง แม้ในแคว้นซีเรียและซีลีเซีย (เทียบ กจ 9:3)

“คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดีย” เห็นว่าเปาโลประกาศข่าวประเสริฐ และถวายพระเกียรติแด่ “พระเจ้า”

การประยุกต์ใช้

กาลาเทีย 1:1

(1) เรากำลังรักษาข่าวประเสริฐไว้ตามรูปเดิมอย่างดีหรือไม่?

* ทุกวันนี้รอบตัวเรายังมีสภาพแวดล้อมมากมายที่บิดเบือนข่าวประเสริฐ (เช่น รายการทีวีคริสเตียน หนังสือการประชุม องค์การ คริสตจักรที่ผิด) พวกเขาบอกว่า เพื่อความรอด นอกจากพระราชกิจของพระคริสต์ (พระคุณ) แล้ว ยังต้องมี “การกระทำ” (works) ของเรด้วย -> “ฉันช่วยตัวเองให้รอด”

☐ เรามีท่าทีเด็ดขาดต่อสิ่งเหล่านี้เหมือนอัครทูตเปาโลหรือไม่? (ข้อ 9)

* ข่าวประเสริฐของคริสต์ศาสนาไม่ได้เป็นสิ่งที่มนุษย์พัฒนาขึ้น

ข่าวประเสริฐของคริสต์ศาสนาไม่อาจผสมเข้ากับคำสอนของศาสนาทั่วไป

(‘ได้รับความรอดด้วยความพยายามของตนเอง’) การผสมเช่นนั้นก่อให้เกิด “ข่าวประเสริฐปลอม”

(คริสต์ศาสนาแบบกฎหมาย, ศาสนศาสตร์ความมั่งคั่ง, ความเป็นอภิชนคริสเตียน, แนวคิดทวิภาวะ)

* “ข่าวประเสริฐปลอม” ก่อให้เกิดท่าทีไม่เชื่อถือนิยามอำนาจของพระคัมภีร์ทั้งในหมู่คริสเตียนและไม่ใช่คริสเตียน

และทำให้ผู้คนยอมจำนนต่อคำสอนที่มนุษย์สร้างขึ้นอย่างสิ้นเชิง (4:17, กจ 20:30)

☐ ดังนั้นเราต้องตรวจสอบทุกวันว่าเรากำลังยึด “ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ” อยู่หรือไม่ และต้องแสวงหาพระคุณนั้น

(2) เราสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างข่าวประเสริฐแท้กับข่าวประเสริฐปลอมได้หรือไม่?

☐ ข่าวประเสริฐปลอม • เรียกร้องความดีความชอบร่วมกับความเชื่อ และบอกว่า “พระคุณ”

ถูกประทานเป็นค่าตอบแทนของความดีความชอบ

- ทำให้เกิดความกลัว (เทียบ 2ทธ 1:7)
 - เพราะต้องได้รับการยอมรับในพฤติกรรมของตนเอง (ความดีความชอบ) จึงมักกระวนกระวายหรือหึงผยอง
- ข่าวประเสริฐแท้: • โดยพระคุณเท่านั้น (ข้อ 6, 15): ไม่เรียกร้องความดีความชอบของมนุษย์นอกเหนือจากพระคุณของพระเจ้าเพื่อความรอด
- นำพระคุณและสันติสุขมาให้ (ข้อ 2)
 - ทำให้มีความมั่นใจในความรอดภายในพระราชกิจของพระคริสต์ (ข้อ 4) และทำให้ถ่อมใจอยู่เสมอ (ข้อ 10)

บทที่ 2

เหตุการณ์การไปเยรูซาเล็ม (ข้อ 1-10)

กาลาเทีย 2:1

- * ต่อจากบทที่ 1 เปาโลยังคงอธิบายต่อว่า ‘ทำไมข่าวประเสริฐจึงไม่ได้มาจากมนุษย์’ (1:11-12) สรุปสั้น ๆ คือ แม้เมื่อเขาขึ้นไปเยรูซาเล็มและพบอัครทูต เขาก็ไม่ได้เรียนข่าวประเสริฐจากพวกเขา (ข้อ 6) ตรงกันข้าม เปาโลเป็นผู้เสนอข่าวประเสริฐแก่พวกเขา (ข้อ 2) และพวกเขาก็เห็นด้วยกับ “ข่าวประเสริฐของเปาโล” (ข้อ 9)
- * ข้อ 1: การไปเยรูซาเล็มหลังจาก 14 ปี (เปาโลกลับใจใหม่ราว ค.ศ. 33 + 3 ปี + 14 ปี = ราว ค.ศ. 50 ตามธรรมเนียมถือว่าเป็นเหตุการณ์เดียวกับสภาเยรูซาเล็มในกิจการ 15 อย่างไรก็ตาม Bruce และ Marshall มองว่าอาจเป็นการไปเยรูซาเล็มใน กจ 11:27-30, 12:25) แสดงว่าปัญหาเรื่องการเข้าสู่หนัดและการรักษาสันติบัญญัติ กำลังปรากฏเด่นชัดแล้ว (กจ 15:1, 4)
- * ข้อ 2: “ตามการเปิดเผย” (เทียบ กจ 22:17-18) เขานำเสนอ “ข่าวประเสริฐนั้น” แสดงว่าเปาโลเชื่อฟังการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างสัตย์ซื่อ □
สิ่งนี้เปรียบต่างกับชาวกาลาเทียที่ไม่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ (3:3, 5:16)
- * ข้อ 4: เขาเรียกคนที่บังคับให้เข้าสู่หนัด (กจ 15:1) ว่า “พี่น้องเทียม” พวกเขาพยายามแย่งชิงเสรีภาพ (5:1)
- * ข้อ 5: ไม่ยอมจำนนต่อพวกเขา-ไม่ได้บังคับให้ติดสาวกรีกเข้าสู่หนัด (ข้อ 3; เทียบ กจ 16:13-กรณีทิโมธี)
- ในที่สุด สิ่งนี้พิสูจน์ว่าคริสตจักรเยรูซาเล็มยอมรับว่าคนต่างชาติที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดก็เป็นพี่น้องคนหนึ่งในพระคริสต์ ดังนั้นจึงเน้นว่า ‘ความจริงของข่าวประเสริฐ’ นี้ (การถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อเท่านั้น ไม่ใช่ธรรมบัญญัติ) ต้องประยุกต์ใช้กับชาวกาลาเทียด้วย
- * ข้อ 7-9: ยอมรับว่าเปาโลประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด (คนต่างชาติ) และเน้นว่า “พระเจ้า” ทรงตั้งเขาเป็นอัครทูตของคนต่างชาติ (ข้อ 8)

เหตุการณ์ที่เปาโลตำหนิเปโตร (ข้อ 11-21)

กาลาเทีย 2:1

* เคพาส (=เปโตร) มาที่อันติโอก (อันติโอกเป็นที่ที่พันธกิจต่อคนต่างชาติเริ่มต้นขึ้น และเปโตรกับบาร์นาบัสเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรอันติโอก) และรับประทานอาหารร่วมกับ “คนต่างชาติ” (คริสเตียน?) แต่เมื่อคนจากคริสตจักรเยรูซาเล็ม (พวกเข้าสุหนัต) มาถึง เขาก็หลบออกจากที่นั่น แล้วบาร์นาบัส (ศิษยาภิบาลชาวยิว) และธรรมิกชนชาวยิวทั้งหมดก็

หลบออกจากที่นั่นด้วย <- เปโตรกลัวสายตาของผู้คนเพราะประเพณียิวที่ว่าชาวยิวไม่ควรกินอาหารร่วมกับคนต่างชาติ (ข้อ 12; เทียบ กจ 11:3) นี่เป็นการกระทำที่น่าสอเล่ใจ (ข้อ 13) และไม่ได้ดำเนินอย่างถูกต้องตาม ‘ความจริงของข่าวประเสริฐ’ (ข้อ 14, 1:10-พยายามเอาใจมนุษย์)

* ดังนั้นเปาโลจึงตำหนิ “อัครทูตเปโตร” (ข้อ 8) ต่อหน้าทุกคน (ข้อ 14) “ท่านเองยังไม่ดำเนินชีวิตตามธรรมบัญญัติและยังเคยกินร่วมกันต่อไป แล้วทำไมตอนนี้จึงพยายามบังคับให้คนต่างชาติดำเนินชีวิตตามธรรมบัญญัติ?”

□ เปาโลประณามการกระทำของเปโตรว่าเป็นท่าทีที่พยายามรับการนับว่าชอบธรรมด้วย ‘การกระทำตามธรรมบัญญัติ’ (ข้อ 16) เป็นการสร้างสิ่งที่เคยรื้อไปแล้วขึ้นใหม่ (ข้อ 18; เทียบ อฟ 2:14-15) และทำให้ความตายของพระคริสต์ไร้ผล (ข้อ 21) เพราะเหตุนี้เปาโลจึงตำหนิอย่างเข้มงวด ด้วยใจที่จะตำหนิแม้กระทั่งทูตสวรรค์

* ท่าทีที่อับอายต่อการละเมิดธรรมบัญญัติ (ประเพณี) และการกินอาหารกับคนต่างชาติ เป็นการเกรงกลัวมนุษย์มากกว่าพระเจ้า (ข้อ 12, 1:10) เป็นการไม่เชื่อข้อเท็จจริงว่าเราได้รับการนับว่าชอบธรรมแล้วในพระคริสต์ (ข้อ 16-17) และไม่เชื่อข้อเท็จจริงว่าเราได้ตายต่อธรรมบัญญัติ/เป็นอิสระจากธรรมบัญญัติแล้ว (ข้อ 19)

* ข้อ 17: “ถ้าเราถูกพบว่าเป็นคนบาป...” คำว่าเราหมายถึงชาวยิว (ข้อ 15) หมายความว่า หากชาวยิวพยายามรับการนับว่าชอบธรรมโดยทางพระคริสต์ ไม่ใช่ธรรมบัญญัติ พวกเขาก็ต้องยอมรับว่าชาวยิวเองก็เป็น ‘คนบาป’ ที่ละเมิดธรรมบัญญัติเหมือนคนต่างชาติ (ข้อ 16) ถึงกระนั้นก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าเพราะเหตุนี้พระเยซูทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาป

* ข้อ 18-19: หากเรากล่าวว่าเราต้องกลับไปรักษาระบบบัญญัติอีก (ลัทธิกฎหมายใหม่) ในที่สุดเราก็กลายเป็นผู้ละเมิดธรรมบัญญัติอีกครั้ง (ผู้ทำลายความหมายแท้ของธรรมบัญญัติ) เราได้ตายต่อธรรมบัญญัติ (ต่อการกล่าวโทษของธรรมบัญญัติ) และมีชีวิตต่อพระเจ้าแล้ว

กล่าวคือ เราละทิ้งความคิดที่ว่าเราจะรอดโดยการรักษาระบบบัญญัติอย่างสิ้นเชิง และดำเนินชีวิตโดยยึดการทรงนับว่าเราชอบธรรมของพระเจ้า

* ข้อ 20: ข้าพเจ้าถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์แล้ว (ตายต่อธรรมเนียมปฏิบัติ และข้อเรียกร้องของธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับความตายสำเร็จแล้ว) บัดนี้ไม่ใช่ข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ (โดยทางพระวิญญาณของพระเยซู)

☐ ถ้อยคำนี้หมายความว่า ข้าพเจ้าไม่ได้รับชีวิตบนพื้นฐานของการกระทำของตนเอง แต่มีชีวิตขึ้นมาและดำเนินชีวิตต่อไปบนพื้นฐานของสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำแทนฉัน กล่าวอีกอย่างหนึ่ง เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรข้าพเจ้า พระองค์ไม่ได้ทอดพระเนตร ‘ตัวข้าพเจ้า’ แต่ทอดพระเนตร ‘พระคริสต์’ ผู้ทรงดำรงอยู่ในข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสามารถดำเนินชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้าได้

* บัดนี้ “วิถี” ชีวิตใหม่ที่ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ คือการดำเนินชีวิตโดยความเชื่อในพระเยซูผู้ทรงรักข้าพเจ้า (เทียบ คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อเท่านั้น-3:11)

☐ ดังนั้น หากเราเชื่อ ‘ความจริงของข่าวประเสริฐ’ นี้ (ข้อ 14) เราจะไม่รักษารักรัทธิเพื่อรับการยอมรับจากมนุษย์อีกต่อไป แต่ต้องเป็นคนที่รับใช้ผู้อื่นในฐานะ ‘ผู้มีเสรีภาพ’ (ข้อ 4, 5:1)

(5:13) ☐ ตอนนี้ไปโลกกำลังใช้เรื่องทั้งหมดนี้เพื่อบอกชาวกาลาเทียว่า การเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า (การได้รับความรอด) ไม่ได้เกิดจาก “การรักษารักรัทธิ” แต่เกิดจากความเชื่อเท่านั้น (พระคุณ, ข้อ 21)

อีกทั้งเขากำลังเตือนอีกครั้งว่า ผู้นำของคริสตจักรเยรูซาเล็มและอัครทูตทั้งหลาย รวมถึงเปโตร ก็ยอมรับความจริงข้อนี้

การประยุกต์ใช้

กาลาเทีย 2:1

(1) อะไรเป็นสิ่งที่รับประกันความรอดของฉัน/ความสัมพันธ์กับพระเจ้า/การที่พระเจ้าประทานพระคุณแก่ฉัน?

* สิ่งนั้นขึ้นอยู่กับความเชื่อที่ “เข้มแข็ง” ของฉันหรือ? หรือการกระทำดีของฉัน? หรือกิจกรรมทางศาสนา (ชีวิตอธิษฐาน การรับใช้ สิบลด เงินถวาย ฯลฯ)? ☐ หากคิดเช่นนั้น ก็กำลังยึดข่าวประเสริฐที่ผิด

* ความรอดของเราและพระคุณของพระเจ้าได้รับประทานบนพื้นฐานพระราชากิจ (work) ของพระเยซูเท่านั้น

(2) มีสิ่งใดบ้างในตัวเราที่ไม่ดำเนินตาม ‘ความจริงของข่าวประเสริฐ’?

* การเลือกปฏิบัติและตัดสินผู้คน (ยก 2:1-4, 4:11), การเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในคริสตจักร (3:28), การเรียกร้องธรรมเนียม/ประเพณีทางวัฒนธรรม-ศาสนาของเราจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ และการตัดสินหรือดูหมิ่นด้วยสิ่งนั้น

* แล้วการร่วม ‘งานเลี้ยงบริษัท/วงดื่มเหล้า’ เป็นอย่างไร? พระเยซูทรงกินอาหารร่วมกับคนเก็บภาษี (‘คนบาป’)

หากเข้าร่วมการรวมตัวของคนรักเพศเดียวกันล่ะ...? สิ่งที่สำคัญกว่าคือเราอยู่ในที่นั้นเพื่ออะไร

* เราต้องดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับ ‘ความจริงของข้าวประเสริฐ’

(เราได้รับการนับว่าชอบธรรมด้วยพระราชกิจของพระคริสต์ ไม่ใช่การกระทำของเรา

ดังนั้นจึงไม่ควรตัดสินผู้คนตามรูปลักษณ์ภายนอก-ข้อ 6) เราต้องเรียนรู้จากความผิดพลาดของเปโตร

และเรียนรู้จากแบบอย่างของเปาโล (หลังจากนั้นเปโตรยังคงเคารพเปาโลอยู่ เทียบ 2ปต 3:15-18)

บทที่ 3

บทที่ 3 อยู่ในพระเยซูหรืออยู่ใต้ธรรมบัญญัติ?

กาลาเทีย 3:1

* บทที่ 3-4 ส่วนใหญ่เป็นการโต้แย้งทางศาสนศาสตร์ในรูปบอกเล่า ส่วนบทที่ 5-6

ส่วนใหญ่เป็นคำสอนด้านจริยธรรม/การปฏิบัติในรูปคำสั่ง

พระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้รับโดยความเชื่อ (ข้อ 1-14)

กาลาเทีย 3:1

* “ชาวกาลาเทียผู้โง่เขลาเอ๋ย! ความตายของพระเยซู (=ข้าวประเสริฐ, 1:4) ถูกประกาศอย่างชัดเจนต่อหน้าต่อตาแล้ว ใครมาทำให้พวกท่านเหมือนถูกเวทมนตร์? (ข้อ 1) ทำไมยังคิดว่าจะรับความรอดโดยธรรมบัญญัติได้อีก?” (เทียบ 2:21, 5:4)

☐ พระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราให้พ้นจากคำสาปแช่งของธรรมบัญญัติ (ข้อ 13)

* ข้อ 2-5: ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการกระทำตามธรรมบัญญัติ

☐ “การได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เกิดจาก ‘การกระทำตามธรรมบัญญัติ’ แต่เกิดจาก ‘การฟังด้วยความเชื่อ’” (ข้อ 2; เทียบ กจ 10:44-เหตุการณ์โคเรเนลิอัส) “เริ่มต้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ทำไมจึงพยายามทำให้สมบูรณ์ด้วยเนื้อหนัง (ความพยายามของมนุษย์)?”

(ข้อ 3; เทียบ 5:16, 25) “พระราชกิจของพระเจ้าที่ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่อไป และทรงกระทำฤทธิ์อำนาจในพวกท่านต่อไป ไม่ได้มาจากการรักษา ‘ธรรมบัญญัติ’ แต่มาจาก ‘การฟังด้วยความเชื่อ’”

(ข้อ 5; เทียบ 1ธส 1:5) -> เหตุผลที่พระเยซูทรงถูกแขวนบนต้นไม้แทนเราและรับ ‘คำสาปแช่งของธรรมบัญญัติ’ (ข้อ 13) ก็เพื่อให้เราได้รับ ‘พระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์’ ในพระเยซู (ข้อ 14)

* ข้อ 6-9: จะได้รับ ‘พระพรของอับราฮัม’ ได้อย่างไร?

☐ อับราฮัมเชื่อพระเจ้า (พระสัญญาของพระเจ้า) และ “พระเจ้า” ทรงถือว่าสิ่งนั้นเป็น ‘ความชอบธรรม’ (รับบาป/สมบูรณ์) (ข้อ 6, ปฐก 15:6, รม 4:5) -> ดังนั้นคนที่เชื่อจึงเป็นบุตรของอับราฮัม (ข้อ 7) -> คนที่เชื่อไม่ว่าเป็นชนชาติใด ก็ได้รับ ‘พระพรของอับราฮัม’ (ปฐก 12:3-พระพรที่ทรงสัญญาแก่ทุกประชาชาติ)

(รูปปัจจุบัน, ข้อ 9)

☐ ชาวอียิปต์คิดว่าตนเป็นลูกหลานของอับราฮัมทางสายเลือด ดังนั้นมีเพียงชนชาติของตนเท่านั้นที่จะได้รับ ‘พระพรของอับราฮัม’ “พี่น้องเทียม” (4:2) อ้างว่าหากคนต่างชาติต้องการรับ ‘พระพรของอับราฮัม’ ร่วมด้วย พวกเขาต้องเข้าสู่ชุมชนยิว (ประเพณี)

ผ่านการเข้าสู่หน้ดและการรักษารัษธรรมบัญญัติ แต่ไม่ว่าชนชาติใดก็ได้รับ ‘พระพรของอับราฮัม’ ด้วยความเชื่อเท่านั้น (ข้อ 9)

* ข้อ 10-12: ไม่อาจรับ ‘พระพรของอับราฮัม’ โดยธรรมบัญญัติได้

☐ การรักษารัษธรรมบัญญัติไม่สามารถทำให้ได้รับพระพรของอับราฮัม ตรงกันข้าม มีแต่ทำให้ตกอยู่ใต้ ‘คำสาปแช่งของธรรมบัญญัติ’ (ข้อ 10; เทียบ ฉะบ 27:26-ฉะบัพเซปทัวจินต์)

ไม่มีใครถูกนับว่าชอบธรรมโดยธรรมบัญญัติได้ มีแต่ ‘คนชอบธรรม’ เท่านั้นที่จะมีชีวิตโดย[ek]ความเชื่อ (ข้อ 11, ฮบก 2:4) ‘ผู้ที่ทำตามกฎหมายทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ในกฎหมายเหล่านั้น’ (ข้อ 12, ลนต 18:5)

☐ คนที่มาจาก[ek]ความเชื่อ (2:16): เป็นลูกหลานของอับราฮัม (ข้อ 7), ได้รับพระพรของอับราฮัม (ในพระเยซู) (ข้อ 9, 14)

☐ คนที่มาจาก[ek]การกระทำตามธรรมบัญญัติ (5:4): อยู่ใต้คำสาปแช่ง (ข้อ 10), ไม่ถูกนับว่าชอบธรรม (ในธรรมบัญญัติ) (ข้อ 11)

* ข้อ 13-14: ทำไมความจริงนี้จึงสำคัญต่อชาวกาลาเทีย?

☐ ชาวกาลาเทียถูกหลอกด้วยคำสอนของครูเทียม (‘ข้าวประเสริฐอื่น’) (ข้อ 1)

และเชื่อว่าต้องเข้าสู่หน้ดและรักษารัษธรรมบัญญัติเพื่อจะได้รับ ‘พระพรของอับราฮัม’

(=พระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ข้อ 14) แต่ความพยายามที่จะรักษารัษธรรมบัญญัติเพื่อรับพระพรของอับราฮัมคือการกลับเข้าไปใต้ ‘คำสาปแช่งของธรรมบัญญัติ’ อีกครั้ง (ข้อ 10) เปาโลกล่าวว่า

พระเยซูเท่านั้นที่ทรงรับคำสาปแช่งเพื่อเรา (แทนเรา) และช่วยเราให้พ้นจาก ‘คำสาปแช่งของธรรมบัญญัติ’ ->

ดังนั้นบัดนี้เราได้รับพระพรของอับราฮัมในพระเยซูโดยความเชื่อเท่านั้น และได้รับ

‘พระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์’ (ชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์)

☐ หากไม่เชื่อความจริงนี้และพยายามรับความรอดโดยธรรมบัญญัติ

นั่นแหละคือการถือว่าความตายของพระคริสต์ไร้ผล (2:21) และถือว่าพระราชกิจทั้งหมดของพระคริสต์ยังไม่เพียงพอ

บทบาทของ “ธรรมบัญญัติของโมเสส” (ข้อ 15-25)

กาลาเทีย 3:1

ชาวยิวเชื่อว่าธรรมเนียมปฏิบัติที่ประทานผ่านโมเสสเป็นพระบัญชาของพระเจ้าที่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดไป ดังนั้นครูเทียมจึงสอนว่า เพราะพระเจ้าทรงบัญชาอับราฮัมให้เข้าสู่หนัดและประทานธรรมเนียมปฏิบัติแก่โมเสส แม้เชื้อพระเยซูแล้ว ก็ยังต้องรักษาการเข้าสู่หนัดและธรรมเนียมปฏิบัติ “ตามเดิม” (เพื่อรักษาความรอดไว้)

* ข้อ 15-18: พระสัญญาของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง

☐ แม้พันธกรรมของมนุษย์ยังเปลี่ยนแปลงไม่ได้ (ข้อ 15) แล้วพระสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำไว้จะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร? พระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมว่าประชาชาติทั้งหลายจะได้รับพรผ่านพงศ์พันธุ์ (‘พระคริสต์’)

(ข้อ 16) พระสัญญานั้นไม่ได้ถูกยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงเพราะธรรมเนียมปฏิบัติที่ประทานภายหลังผ่านโมเสส (430 ปีต่อมา)

(ข้อ 17) -> ในที่สุด พระเจ้าทรงให้รับพระสัญญา (มรดก) โดยพระคุณ ผ่านความเชื่อในพระคริสต์ผู้ทรง ‘รักษาธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมด’ (ข้อ 18)

* ข้อ 19-25: แล้วเหตุใดพระเจ้าจึงประทานธรรมเนียมปฏิบัติ?

☐ ธรรมเนียมปฏิบัติถูกเพิ่มเข้ามาเพื่อทำให้การกระทำชั่วกลายเป็นความผิดทางกฎหมาย (ข้อ 19, NEB; เทียบ รม 4:15) ไม่ได้ประทานมาเพื่อให้ความรอดโดยการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติ! ไม่มีใครได้รับความรอดได้โดยการรักษาธรรมเนียมปฏิบัติ ไม่มีใครถูกนับว่าชอบธรรมได้ ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้มีไว้เพื่อประทานชีวิต (ข้อ 21)

☐ เหตุผลที่พระเจ้าประทานธรรมเนียมปฏิบัติคือเพื่อชิงทุกคนไว้ได้บาป (ข้อ 22; เทียบ ข้อ 10, รม 11:32) กล่าวคือ เพื่อแสดงว่าทุกคนเป็นคนบาปที่ไร้ความสามารถ ไม่อาจทำตามข้อเรียกร้องของพระเจ้าได้ -> เฉพาะคนที่ยอมรับและรู้สึกว่าเป็นคนบาปที่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้เท่านั้น จึงจะมาหาพระเยซูและพึ่งพาพระราชกิจของพระองค์ ในที่สุด พระเจ้าทรงประทานพระสัญญา (ความรอด) ซึ่งมาจากความเชื่อแก่คนที่เชื่อในพระคริสต์ (ข้อ 22)

☐ ธรรมเนียมปฏิบัติถูกประทานไว้ชั่วคราวจนกว่าพระคริสต์ (ผู้จะทรงชำระบาป) จะเสด็จมา (ข้อ 19, 23-24) จนถึงเวลานั้น ทุกคนถูกขังอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ โดยการเสด็จมาของพระคริสต์ เราจึงได้รับ ‘พระสัญญา (ความชอบธรรม) ผ่านความเชื่อ’ (ข้อ 22, 24) -> ดังนั้นผู้ที่เชื่อพระคริสต์จึงไม่อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ (ครูพี่เลี้ยง, guardian) อีกต่อไป (ข้อ 25) และเป็นอิสระจากข้อเรียกร้องกับคำสาปแช่งของธรรมเนียมปฏิบัติ (เทียบ 2:19, 5:1)

☐ บทบาทของพระสัญญา: นำชีวิตและความชอบธรรมมาให้ (ข้อ 21) และทำให้เป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระคริสต์ (ข้อ 26)

☐ บทบาทของธรรมเนียมปฏิบัติ: ทำให้รู้จักบาปและขังไว้ได้บาป (ข้อ 19, 22) และนำทางจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จมา (ข้อ 24)

การเป็นบุตรของพระเจ้าและลูกหลานของอับราฮัม (ข้อ 26-29)

กาลาเทีย 3:1

* “แต่บัดนี้ พวกท่านทุกคนเป็นบุตรของพระเจ้าในพระเยซูโดยความเชื่อแล้ว (รูปปัจจุบัน)” (ข้อ 26) ->

เมื่อเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว ก็ย่อมได้รับ “มรดก” (พระพรแห่งความรอด)

แน่นอน (ข้อ 29; เทียบ 4:5-7)

* การอยู่ในพระเยซูหมายถึงการรับบัพติศมา “เข้าไปใน” (into) พระเยซู (เป็นหนึ่งเดียวกัน)

และสวมพระเยซูเป็นเสื้อผ้า (ข้อ 27; เทียบ รม 13:14) <- ตรงนี้เราต้องค้นพบ ‘อัตลักษณ์ของฉัน’

* บัดนี้ ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซู ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ ชั้นทางสังคม หรือเพศใดก็ตาม (ข้อ 28; เทียบ คส 3:11) <- ถ้อยคำนี้ไม่ได้หมายความว่าความแตกต่างเหล่านั้นไม่มีอยู่

แต่หมายความว่าไม่มีสิ่งใดเป็นอุปสรรคต่อสามัคคีธรรม (ความเป็นหนึ่งเดียว)

☐ ทุกคนที่เป็นของพระคริสต์ (ข้อ 29) กลายเป็นบุตรของพระเจ้า (ลูกหลานของอับราฮัม) ผ่านความเชื่อ และได้รับพระพรที่ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม สิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นผ่านการรักษารักรักรบบัญญัติ

การประยุกต์ใช้

กาลาเทีย 3:1

(1) ฉะนั้น ‘ในพระเยซู’ (ข้อ 26) หรืออยู่ ‘ใต้ธรรมนูญ’ (ข้อ 23)/ครูพี่เลี้ยง (ข้อ 25)?

* หลายคนเชื่อว่า “ตนได้รับผลตอบแทนจากความพยายามของตนเอง”

และเชื่อว่าความรอดก็ประทานเป็นผลตอบแทนจากความพยายามของตนเองด้วย แต่ต่อหน้าธรรมนูญของพระเจ้า

เราทุกคนต้องยอมรับว่าเราเป็นคนบาป (ข้อ 22) และเป็นผู้ที่ไม่อาจช่วยตนเองให้รอดได้

เฉพาะคนที่ตระหนักถึงความร้ายแรงของบาปเท่านั้นจึงจะมาหาพระคริสต์เพื่อแก้ปัญหานี้

* ขณะเดียวกัน แม้เราพูดว่า “เชื่อพระเยซู” แต่เรายังคิดว่าพระคุณ/ความรักของพระเจ้าอาจได้รับมากขึ้นหรือลดลงตามความพยายาม (การเชื่อฟัง) ของเรา เมื่อทำบาปก็จมอยู่ในความรู้สึกผิดและความกลัว ตรงกันข้าม

เมื่อทำบางอย่างได้ดี ก็หยิ่งหรือพิพากษาคณอื่น

เมื่อทำบางอย่างได้ดี ก็หยิ่งหรือพิพากษาคณอื่น

* เราจะละทิ้งท่าทีแบบ ‘กฎบัญญัติ’ เช่นนี้ได้อย่างไร?

☐ ด้วยความช่วยเหลือของ ‘พระวิญญาณของพระเยซู (พระวิญญาณบริสุทธิ์)’ ผู้ทรงสถิตในเรา เราต้องยืนยัน

“ข้าวประเสริฐแห่งพระคุณ” ทุกวัน และมั่นใจในอัตลักษณ์ของเรา (สังกัดและฐานะ) ในพระเยซู

☐ ข้าวประเสริฐกล่าวเช่นนี้: “พระเยซูทรงรับคำสาปแช่งทั้งหมดที่ฉันควรได้รับไป ‘แล้ว’ บัดนี้ฉันอยู่ในพระเยซู

จึงไม่ถูกกล่าวโทษอีกต่อไป และเป็นอิสระจาก ‘กฎแห่งบาปและความตาย’ แล้ว! (รม 8:1-2)

บัดนี้ฉันรักพระองค์และเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ในฐานะบุตรของพระเจ้า”

(2) เราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ “โดยความเชื่อ” หรือไม่? (ข้อ 2)

* เราคิดว่าการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตและทรงทำงานในใจเราเป็น “ของประทานจากพระเจ้า”

หรือคิดว่าเป็นผลของการเชื่อฟังและการอธิษฐาน?

☐ ผลของการเชื่อฟังไม่ใช่ ‘การได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์’ แต่การเชื่อฟังเป็นผลของ ‘การได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์’ เราได้รับ “พระสัญญาของพระวิญญาณบริสุทธิ์” โดยความเชื่อเท่านั้น (คือโดยพระคุณของพระเจ้า)

* คนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายใน ย่อมเกิด “ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (5:22) อย่างแน่นอน

บทที่ 4

ไม่ใช่ทาส แต่เป็นบุตรของพระเจ้า (ข้อ 1-7)

กาลาเทีย 4:1

* เปาโลอธิบายต่อจากบทที่ 3 แม่ทายาท (ผู้จะได้รับมรดก, 3:29) เมื่อยังเป็นเด็กก็อยู่ใต้ ‘ผู้ปกครอง’ (guardian) และ ‘ผู้จัดการ/ผู้ดูแลบ้าน’ เหมือนทาส (ข้อ 1-2; เทียบ 2:24-25)

* เช่นเดียวกัน เมื่อเรายังเป็นเด็ก เราเคยดำเนินชีวิตเหมือนทาสใต้ ‘หลักพื้นฐานของโลก’ (ความเชื่อโซคลาง ศาสนา ปรัชญา กฎหมาย) แต่เมื่อถึงเวลา (เทียบ มก 1:15) และพระเยซูเสด็จมา เราไม่เป็นทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตรของพระเจ้า (บุตรบุญธรรม) (ฐานะ, ข้อ 3-5) -> พระเยซูประสูติจากหญิง (ปฐม 3:15)

ประสูติใต้ธรรมบัญญัติ และทรง “ไถ่” เราผู้ที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ (‘ทรงซื้อด้วยราคา’ ข้อ 5, 3:13; เทียบ รม 8:3) แล้วประทาน “พระวิญญาณของพระบุตร” (พระวิญญาณบริสุทธิ์) แก่เรา เพื่อให้เรามีประสบการณ์การเป็นบุตร (ทายาท) (ข้อ 6-7; เทียบ รม 8:15-17)

☐ อัครทูตเปาโลยังคงเน้นต่อจากบทที่ 3 ว่า ‘การได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์’ สำคัญเพียงใด

จงดำเนินชีวิตให้สมกับผู้มีเสรีภาพ (ให้สมกับฐานะ) (ข้อ 8-11)

กาลาเทีย 4:1

* ก่อนเชื่อพระเยซู พวกเขาเคยเป็นทาสของสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า แต่บัดนี้พระเจ้าทรงรู้จักพวกเขาแล้ว (ทรงยอมรับ/ทรงรัก) พวกเขาได้รับเสรีภาพแล้ว และได้เป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว แล้วทำไมจึงพยายามกลับไปสู่ ‘หลักพื้นฐานของโลก’ (ข้อ 3)

อีก? (ข้อ 8-9) -> นั่นเป็นการทำให้ความเหน็ดเหนื่อยของเปาโลในการประกาศและสอนข่าวประเสริฐกลายเป็นเรื่องไร้ผล (ข้อ 11; เทียบ 2:21)

* ข้อ 10: “พวกท่านถือวัน เดือน เทศกาล และปี” หมายถึงเทศกาลที่เกี่ยวข้องกับศาสนาต่างชาติและการบูชาจักรพรรดิหรือไม่? (เทียบ 5:19-20) หรือหมายถึงวันสะบาโตของยูดาห์ วันขึ้นเดือนใหม่ทุกเดือน (กตว 28:11-15)

ปัศกา เพ็นเทคอสต์ เทศกาลอยู่เพิง ปีสะบาโต ปีเสียงแตร ฯลฯ?

☐ น่าจะกำลังชี้ว่าพวกเขาพยายามรักษาเทศกาลยิวตามคำสอนของครูเทียม (เทียบ คส

2:16-เรื่องอาหาร/เทศกาล/วันขึ้นเดือนใหม่/วันสะบาโต, ฮย 2:11-เราจะยกเลิกเทศกาล วันขึ้นเดือนใหม่ วันสะบาโต และงานเลี้ยงทั้งหมดของเธอ)

☐ บัดนี้พวกท่านไม่ใช่ทาส แต่เป็นผู้มีเสรีภาพ/บุตรของพระเจ้าแล้ว

ดังนั้นอย่าดำเนินชีวิตผูกติดกับธรรมเนียมปฏิบัติอีกต่อไป

คำวิงวอนของเปาโล (ข้อ 12-20)

กาลาเทีย 4:1

* อย่าตามพวกยิวนิยม (ครูเทียม) ที่เน้นการเข้าสู่หน้ตและธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ “จงเป็นเหมือนข้าพเจ้าเถิด พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องอย่างจริงใจ” (ข้อ 12) “เหตุที่พวกเขารื้อนร่น ก็เพื่อให้พวกท่านติดตามพวกเขาในที่สุด” (ข้อ 17) “ลูก ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้ากำลังเจ็บครรภ์เพื่อพวกท่านอีกครั้ง”

(ข้อ 19) ☐ ลักษณะของลัทธิอนุกิตคือในที่สุดทำให้ผู้คนติดตาม “มนุษย์”

การเอาแบบอย่างคนหนึ่งกับการติดตามคนหนึ่งต่างกัน เปาโลเตือนให้ระลึกถึงเวลาที่เขาประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวกาลาเทียครั้งแรก (☐ เขาเป็นเหมือนพวกเขา-สละสิทธิพิเศษของชาวยิว, เทียบ 5:11, ☐

พวกเขาต้อนรับเปาโลด้วยความยินดีแม้เปาโลเจ็บป่วย) และวิงวอนอย่างเข้มแข็ง (ด้วยหัวใจของแม่)

ให้พวกเขาเอาแบบอย่างเขา ☐ เปาโลได้เล่าในบทที่ 1 และ 2 แล้วว่าตนประพาสกับข่าวประเสริฐอย่างไร

(รวมถึงการดำเนินเปโตร) และบัดนี้เขาต้องการให้ชาวกาลาเทียมีท่าทีเด็ดขาดเช่นเดียวกันต่อผู้ที่ประพาสขัดกับข่าวประเสริฐ

อุปมาเรื่องฮาการ์และซาร่าห์: สองพันธสัญญา (ข้อ 21-31)

กาลาเทีย 4:1

* “ท่านทั้งหลายที่ต้องการอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ” (หมายถึงคนต่างชาติในคริสตจักรกาลาเทีย)

* เปาโลอธิบายพันธสัญญาสองแบบด้วยเรื่องบุตรสองคนของอับราฮัม (อิสอัคและอิสมาเอล) (ปฐมก 21) (ข้อ 22-26)

* เปาโลกล่าวว่าชนิกชนต่างชาติในคริสตจักรกาลาเทียไม่ใช่ “บุตรของหญิงทาส” แต่เป็น “บุตรของหญิงเสรี” และ “บุตรแห่งพระสัญญา” (ข้อ 28, 31)

☐ การเป็นลูกหลานของอับราฮัมไม่ได้เกิดจากสายเลือดฝ่ายเนื้อหนัง แต่เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ

(เกิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์) (เทียบ ยน 1:12-13)

* เปาโลกล่าวว่าผู้ที่เกิดตามเนื้อหนัง (พวกยิวนิยม) ช่มเห่งผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 29, 5:11) และบอกให้ “ขับไล่” พวกเขากออกไปตามคำสอนของพระคัมภีร์ พวกเขา (พวกยิวนิยม) ไม่สามารถรับมรดกร่วมกันได้ (ข้อ 30, 3:29; เทียบ ปฐก 21:10)

☐ ในบทที่ 5 เปาโลจะเชื่อมโยงผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังกับผู้ติดตามความปรารถนาของเนื้อหนัง และกล่าวว่าพวกเขาจะไม่ได้รับแผ่นดินของพระเจ้าเป็นมรดก (5:19-21)

* คำอธิบายข้อ 26: คำว่า ‘เยรูซาเล็มเบื้องบน’ เป็น “มารดา” ของเรา หมายความว่าเราเกิดจากเบื้องบน (ที่ประทับของพระเจ้า) ลัทธินอกรีต ‘คริสตจักรของพระเจ้า’

ใช้คำนี้อ้างว่ามี “พระเจ้ามารดา” (เทียบ วว 22:17-เจ้าสาว=พระเจ้ามารดา)

* คำอธิบายข้อ 27: เปาโลอ้างอิสยาห์ 54:1 และใช้ข่าวสารแห่งความหวังเรื่องการกลับจากการเป็นเชลยของชาวยิว เพื่อบรรยายความบริบูรณ์ของคริสตจักรที่ปัจจุบันประกอบด้วยทุกประชาชาติ

☐ ในข้อ 29 เปาโลเน้นว่าอิสอัคและบุตรแห่งพระสัญญาเกิดตาม “พระวิญญาณบริสุทธิ์”

การเน้นพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เริ่มตั้งแต่บทที่ 3 และดำเนินต่อไปจนถึงบทที่ 6

โดยพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงเป็นบุตรของพระเจ้า (ทายาท) และดำเนินชีวิตให้สัมพันธ์กับฐานะนั้น

การประยุกต์ใช้

กาลาเทีย 4:1

(1) ‘หลักพื้นฐานของโลก’ ที่เรากำลังพยายามกลับไปในปัจจุบันมีอะไรบ้าง?

* เงิน เกียรติยศ อำนาจ การบรรลุตัวตน เพศ ความรัก กีฬา?

* เมื่อเปาโลบอกว่าอย่าถือวัน/เดือน/เทศกาล/ปี (ข้อ 10) เราคิดอย่างไรเกี่ยวกับการที่คริสตจักรปัจจุบันถือวันคริสต์มาส อีสเตอร์ ปีใหม่ ฯลฯ? การทำอะไรจึงสมกับข่าวประเสริฐ?

* หลังจากเป็นคริสเตียนแล้ว ยังมีประเพณี/ธรรมเนียม/ความเชื่อใดกลางอะไรที่เราอยากจะละทิ้ง?

(2) เรากำลัง ‘มีประสบการณ์’ พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่?

เรากำลังดำเนินชีวิตสมกับการเป็นบุตรของพระเจ้าหรือไม่?

* ทุกวันเราต้องคิดในข่าวประเสริฐว่าเราเป็นคนแบบไหน (อัตลักษณ์) เราทุกคนครั้งหนึ่งเคยเป็น “ทาสของบาป” แต่บัดนี้ได้เป็น “บุตรของพระเจ้า” แล้ว บัดนี้พระเจ้าทรงรู้จักเรา (ข้อ 9) พระเจ้าพระบิดาทรงประทาน ‘พระพรฝ่ายสวรรค์’ แก่เรา “อย่างไม่เปลี่ยนแปลง”

(อฟ 1:3) เราสามารถเข้าหาพระเจ้าและร้องเรียกว่า “อับบา” ได้ทุกเวลา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยเราในเรื่องนี้

* บัดนี้เราไม่กลับไป “สู่โลก” อีกต่อไป เราไม่ดำเนินชีวิตเป็น “ทาสของบาป” อีก

เปาโลกล่าวว่าเขาตรากตรำอย่างเจ็บปวด ‘จนกว่าพระลักษณะของพระคริสต์จะก่อรูปขึ้นในธรรมิกชน’ (เทียบ ฟป 2:6)

(ข้อ 19) เป้าหมายการเติบโตของเราคือการเป็นเหมือนพระเยซู ผู้เป็นพี่ชายคนโตของเรา (เทียบ รม 8:29, อฟ 4:13)

เพื่อสิ่งนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ ‘ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์’ เกิดขึ้นในเรา (5:22-23)

บทที่ 5

บทที่ 5 ฐานะใหม่ทำให้ดำเนินชีวิตใหม่

กาลาเทีย 5:1

* เปาโลเริ่มเน้นเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่บทที่ 3 แล้ว เขากล่าวว่าเราได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

(เป็นของประทาน/เป็นพระสัญญา) โดย “ความเชื่อ” ไม่ใช่โดยการกระทำของเรา

และเราที่เริ่มต้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์/วิญญาณ [pneuma] ไม่ควรพยายามทำให้ความรอดสมบูรณ์ด้วยเนื้อหนัง [sarx] (ความพยายามของมนุษย์) (3:2-3)

อีกทั้งในบทที่ 4 เขานั้นว่า เพราะพระเจ้าทรงส่ง “พระวิญญาณของพระบุตร [pneuma]” (พระวิญญาณบริสุทธิ์)

เข้ามาในใจเรา เราจึงสามารถเรียกว่า “อับบา พระบิดา” ได้ (4:6) กล่าวคือ โดยการมีพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราจึงชื่นชมพระพรของอับราฮัม (3:14) และดำเนินชีวิตเป็นบุตรของพระเจ้า

เสรีภาพที่พระคริสต์ประทาน (ข้อ 1-12)

กาลาเทีย 5:1

* “เพื่อเสรีภาพ” พระคริสต์ทรงปลดปล่อยเราให้เป็นไท (ความหมายของ “การไถ่”- 3:13, 4:5; เทียบ ยน 8:32-36

ความจริง/พระบุตรทำให้เป็นไท) ดังนั้น ☐ จงยืนหยัดมั่นคง ☐ อย่ากลับไปแบกแอกแห่งความเป็นทาสอีก!

(ข้อ 1; เทียบ 2:4, 4:17-จุดมุ่งหมายของพี่น้องเทียม, 1คร 7:23-พระองค์ทรงซื้อท่านด้วยราคาแล้ว

อย่าเป็นทาสของมนุษย์)

☐ เสรีภาพที่พระเยซูประทานทำให้เราเป็นอิสระจาก ‘แรงจูงใจที่ผิด’ คือแรงจูงใจที่จะพิสูจน์คุณค่าของตนเอง

พร้อมกันนั้นก็ประทาน ‘แรงจูงใจใหม่’ ให้เรา (เทียบ ข้อ 6-ความรัก, เช่น เสรีภาพที่จะไม่ดื่มเหล้า)

* คำเตือนต่อผู้ที่ต้องการเข้าสู่หนัด (ข้อ 2-4): หากเข้าสู่หนัด พระราชกิจของพระคริสต์ก็ไร้ผล (ข้อ 2; เทียบ 2:21)

คนที่เข้าสู่หนัดเป็นผู้มีหน้าที่ (ลูกหนี้) ต้องรักษารธรรมบัญญัติ “ทั้งหมด”

(ข้อ 3; เทียบ 3:10) แต่เราไม่อาจได้รับการนับว่าชอบธรรมโดยการรักษารธรรมบัญญัติ (เทียบ กจ 15:10) ->

คนที่พยายามได้รับ ‘การนับว่าชอบธรรม’ โดยธรรมบัญญัติ เป็นผู้ถูกตัดขาดจากพระคริสต์และตกจากพระคุณ (ข้อ 4;

เทียบ รม 3:20 “เพราะไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยการกระทำตามธรรมบัญญัติ

เพราะโดยธรรมชาติมันเรารู้จักบาป”)

* ตรงกันข้าม เรารอคอย “ความหวังแห่งความชอบธรรม” โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ (ข้อ 5; เทียบ รม 8:23) ความชอบธรรมนั้นรับได้จากพระคริสต์เท่านั้น (ข้อ 2) เพื่อให้ได้รับความชอบธรรมนั้น ไม่จำเป็นต้องเข้าสู่หนัด แต่จำเป็นต้องมีความเชื่อเท่านั้น (ข้อ 6) และความเชื่อนั้นคือ “ความเชื่อที่ทำงานผ่านความรัก” (ข้อ 6, รูปถูกกระทำโดยพระเจ้า-‘ถูกทำให้ทำงาน’)

-> ดังนั้นจงระวังคนที่ขัดขวางพวกท่านซึ่งพยายามติดตามความจริง

(ข้อ 7) การชักชวนของพวกเขาก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า (ข้อ 8) พวกเขาเหมือนเชื้อที่แพร่ไป (ข้อ 9)

จงระวังคนที่ทำให้พวกท่านหวั่นไหว (คนก่อความวุ่นวาย-ข้อ 12) พวกเขาจะต้องรับโทษ (ข้อ 10; เทียบ ขอให้พวกเขาตัดตัวเอง/ตอนตัวเองเสียเลย-ข้อ 12)

* อัครทูตเปาโลจนถึงตอนนี้ถูกข่มเหง (จากชาวยิว) เพราะเขาไม่ได้ประกาศความรอดผ่านการเข้าสู่หนัด แต่ประกาศ ‘พระเยซูผู้สิ้นพระชนม์บนกางเขน’ (ข้อ 11; เทียบ 1คร 1:18)

จงรักใช้กันด้วยความรัก (ข้อ 13-15)

กาลาเทีย 5:1

* พวกท่านได้รับการทรงเรียกเพื่อเสรีภาพ แต่

☐ อย่าใช้เสรีภาพนั้นเป็นโอกาสของเนื้อหนัง (เพื่อเติมเต็มตัณหา)

☐ จงรักใช้กันผ่านความรัก (ในฐานะทาส) (คำสั่งรูปปัจจุบัน, เทียบ ข้อ 6, 4:8-9) -> จงทำความดี (6:9-10; เทียบ “เสรีภาพแห่งการเชื่อฟัง” ที่พระเยซูผู้ทรงถ่อมพระองค์เองทรงสำแดง เช่น การเล่นว้าว)

* ธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดสำเร็จอยู่ในคำเดียวนี้ คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (รูปสมบูรณ์, ข้อ 14) -> กล่าวคือ แก่นของธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดคือการรักเพื่อนบ้าน (บัญญัติใหม่=จงรักซึ่งกันและกัน-ยน 13:34)

☐ การรักษา/ทำตามธรรมเนียมปฏิบัติ (ข้อ 3, 2:16) กับการทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ (ข้อ 14, 6:2) ต่างกัน ไม่ใช่ “เรา” ทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ แต่ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” ทรงทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสำเร็จ โดยทรงสร้างความรักขึ้นในเรา เราเป็นอิสระจากการต้องรับความรอดโดยการรักษารวมธรรมเนียมปฏิบัติ ไม่ใช่มีเสรีภาพที่จะละเลยหรือไม่เชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ

* หากกีดกันกันและกัน จงระวัง เพราะจะทำลายกันเอง (ข้อ 15; เทียบ อย่าอัยยู่หรือริษยากัน-ข้อ 26)

☐ แต่กำลังบอกให้รักใคร? กำลังบอกว่าอย่าต่อสู้กับใคร? พวกยิวนิยม (พี่น้องเทียม) หรือ? (เทียบ ข้อ 12-‘ขอให้พวกเขาตัดตัวเองเสียเลย’)

อย่างไร? จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 16-24)

กาลาเทีย 5:1

* เราจะรับใช้ผู้อื่น “ด้วยความรัก” ได้อย่างไร? ความรักเป็นผลที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เกิดขึ้น (ข้อ 22) ดังนั้น

☐ จงเดินโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ [pneuma] แล้วพวกท่านจะไม่ทำตาม ‘ความปรารถนา/ความใคร่ของเนื้อหนัง [sarx]’ (ข้อ 16) เพราะเนื้อหนัง (ใจที่เต็มไปด้วยบาป)

ปรารถนาต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงปรารถนาต่อต้านเนื้อหนัง (ข้อ 17; เทียบ รม 8:5-6)

* “จงเดินโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” หมายความว่าอะไร? ข้อ 18 คือการถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รูปถูกกระทำ, 5:6; เทียบ รม 8:4 “เราผู้ไม่ได้ดำเนินตามเนื้อหนัง [sarx] แต่ดำเนินตามพระวิญญาณ [pneuma]”)

* หากเราได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็ไม่ได้ “อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ” (ข้อ 18) ->

ดังนั้นเราจึงไม่ทำกิจการของเนื้อหนัง (ข้อ 19) คำนี้ไม่ได้หมายความว่าไม่มีความขัดแย้งภายใน!

☐ ทำไมคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติจึงทำ “กิจการของเนื้อหนัง”?:

คนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติเชื่อว่าตนสามารถเป็นคนชอบธรรมได้ด้วยการพึ่งพาการกระทำของตนเอง (ข้อ 4)

นี่คือความหยิ่งต่อพระเจ้า และเป็นการนับถือรูปเคารพกับการล่วงประเวณี (ฝ่ายวิญญาณ)

อีกทั้งคนเช่นนี้ในที่สุดจะก่อให้เกิดความอิจฉา การทะเลาะ และความแตกแยก (ในคริสตจักร) (ข้อ 19)

* คนเช่นนั้นไม่ใช่ ‘ผู้ที่ถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ และไม่ใช้บุตรของพระเจ้า (เทียบ รม 8:14) จึงย่อมไม่ได้รับ ‘แผ่นดินของพระเจ้า’ เป็นมรดก (ข้อ 21)

☐ กิจการของเนื้อหนังทำลายชุมชน ส่วนผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์เสริมสร้างชีวิตชุมชน

* ข้อ 24: ‘คนของพระเยซูคริสต์’ (อัตลักษณ์ของเรา, 3:29) ได้ตรึงเนื้อหนังพร้อมราคะและตัณหา (ความปรารถนา) ไว้ที่กางเขนแล้ว (อดีตกาล รูปกระทำ พหุพจน์; เทียบ 2:20-รูปถูกกระทำ, รม 8:13)

☐ คือการถอน “ราก” ของการกระทำชั่ว (เกียรตินิยมเปล่า-ข้อ 26) ลักษณะของ ‘ความตายบนกางเขน’ คือค่อย ๆ ตายลง

* ข้อ 25: หากเรามีชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็จะเดินแถว/จงเดินแถวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ไม่ใช่ธรรมบัญญัติ) (ข้อ 18, คำหนุนใจ) -> พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เพียงเป็นผู้นำเรา แต่ยังเป็นแหล่งพลังของเราด้วย

การประยุกต์ใช้

กาลาเทีย 5:1

(1) ฐานะใหม่ทำให้ดำเนินชีวิตใหม่

* เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างต้นไม้มักกับผล ฐานะกับชีวิตไม่อาจแยกออกจากกันได้ (มธ 7:17-18)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตในเราทำให้เราดำเนินชีวิตให้สมกับฐานะ (สมกับการเป็นบุตร)

เราต้องดำเนินกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ทุกวัน” ด้วยท่าที่เชิงรุก ไม่ใช่ท่าที่เฉยเมย (ข้อ 18)

☐ สิ่งที่ต้องจำคือ ไม่มีใครในโลกนี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ได้ “สมบูรณ์แบบ”

หากเราพูดว่า ‘เราไม่เคยทำบาป’ (รูปสมบูรณ์) เราก็โกหก (1ยน 1:10) บางครั้งเราล้มลงและทำบาป แต่เราไม่ได้รับบาป พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชำระบาปในเรา และทรงทำงานร่วมกับเราเพื่อให้ “ผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์” คือ ‘พระลักษณะของพระคริสต์’ (4:19) สำเร็จขึ้นในเรา

(2) พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตภายใน vs. บาปที่ยังอยู่ภายใน

* ผู้เชื่อไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติอีกต่อไป (ข้อ 18) จึงไม่ถูกบาปครอบงำ (รม 6:14) แต่ต้องจำว่ายังมี “ธรรมชาติ (อำนาจ) ของบาป” ที่ยังไม่หายไปแม้ในผู้เชื่อ ดังนั้นเราต้องต่อสู้ทุกวันไม่ให้บาปครอบงำเรา (รม 6:12) และต้องรับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ต่อเนื่อง”

(ข้อ 16, รูปปัจจุบัน; เทียบ 3:3-‘เริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้วจะทำให้สมบูรณ์ด้วยเนื้อหนังหรือ?’)

* เพื่อชนะการต่อสู้กับบาปและเกิดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรากำลังพึ่ง “ความพยายาม” และ “กำลังใจ” ของเราเองอยู่หรือไม่? สิ่งที่เราต้องทำมีเพียงใคร่ครวญพระคุณ (พระพร) ที่พระเจ้า “ได้ประทานแล้ว” แก่เรา จงคิดและรับสิ่งที่พระเยซู “ได้ทรงทำแล้ว” เพื่อเรา (ข่าวประเสริฐ)

ต่อไป ☐ พระคริสต์ไม่เพียงสิ้นพระชนม์แทนบาปของเราเท่านั้น แต่โดยความตายของพระองค์ พระองค์ทรงปลดปล่อยเราออกจากการเป็นทาสของบาป ทำให้เราเป็นบุตรของพระเจ้า และประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นของประทาน (4:5-6, 3:13-14) เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้น เราจึงไม่เพียงเอาชนะความปรารถนาของบาปได้ แต่ยังเกิดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย

บทที่ 6

วิธีเกิดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์: ภาพของชีวิตที่ดำเนินตามพระวิญญาณบริสุทธิ์

กาลาเทีย 6:1

(5:25-6:10)

* ตั้งแต่ 5:25 เปาโลกล่าวว่า เพราะเรามีชีวิตโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจึงต้องเดินแถว/เดินโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกล่าวคำสั่ง 10 ประการจนถึง 6:10

☐ 5:25 จงเดินแถว/จงเดินโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (คำหนุนใจ)

☐ 5:26 อย่าแสวงหา ‘เกียรติยศเปล่า’ อย่าทำหายกัน (ความรู้สึกเหนือกว่า) หรือริษยากัน (ความรู้สึกด้อยกว่า)

☐ รากของความชั่วทั้งหมดคือการแสวงหา ‘เกียรติยศของตนเอง’ ไม่ใช่พระเจ้า (ใส่ใจสายตาค้นอื่น)

☐ ข้อ 1: พวกท่านที่ ‘เป็นฝ่ายพระวิญญาณ’ [pneumatikos] จงแก้ไข/ฟื้นฟูคนที่ทำบาปด้วย ‘จิตใจ’ [pneuma] อ่อนสุภาพ (เหมือนจัดกระดูกให้เข้าที่)

- ☐ ข้อ 1: จงสำรวจ/ระวังตนเอง ไม่ให้ถูกทดลอง/ถูกล่อลวง (คำสั่งกริยาวิเศษณ์)
- ☐ ข้อ 2: จงแบกภาระ (น้ำหนัก ความเจ็บปวด) ของกันและกัน เช่นนี้พวกท่านจะทำให้ “ธรรมบัญญัติของพระคริสต์” สำเร็จ!
- ☐ เราต้องเอาแบบอย่างพระคริสต์ ผู้ทรงแบกภาระแทนเราในฐานะผู้รับใช้ (เทียบ 3:13-14, 5:13, ลก 11:46)
- ข้อ 3: เพราะถ้าคิดว่าตนเป็นอะไร ทั้งที่ไม่ได้เป็นอะไร ก็หลอกตนเอง
- ☐ เราต้องรู้จักขอให้ผู้อื่นช่วยแบกภาระของตนด้วย (เทียบ ยก 5:16-สารภาพบาปต่อกัน)
- ☐ ข้อ 4: แต่ละคนจงทดสอบ/ตรวจสอบการกระทำของตน แล้ว “การรอด” (ความยินดี) จะมีอยู่เฉพาะในตนเอง
- ข้อ 5: เพราะแต่ละคนจะต้องแบกภาระ (ความรับผิดชอบ) ของตนเอง (ในวันพิพากษา) (รูปอนาคต)
- ☐ หมายความว่า เมื่อช่วยคนที่ทำผิด อย่าตกลงไปในบาปด้วยกัน (เทียบ ข้อ 1)
- ☐ ข้อ 6: แต่ผู้ที่ได้รับการสอนพระวจนะ จงมีส่วนร่วม [koinoneo] กับผู้สอนใน ‘สิ่งดี’ [agathos] ทุกอย่าง
- ☐ คำนี้ไม่ได้หมายถึงเพียงการสนับสนุนด้านการเงินสำหรับผู้รับใช้พระวจนะเท่านั้น
แต่ยังหมายถึงการมีส่วนร่วมในพันธกิจของเขาด้วย
- ☐ ข้อ 7: อย่าหลอกตัวเอง พระเจ้าไม่ทรงถูกหลอก (ถูกเยาะเย้ย) เพราะใครหว่านสิ่งใด ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น (เทียบ โยบ 4:8)
- ข้อ 8: ผู้หว่านให้เนื้อหนัง [sarx] จะเกี่ยวเก็บความเสื่อมสลาย แต่ผู้หว่านให้ ‘พระวิญญาณ’ [pneuma] จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์
- ☐ ข้อ 9: แต่ขณะที่ทำความดี อย่าให้เราอ่อนใจ (คำหนุนใจ; เทียบ ยก 5:7-ความอดทนของชาวนา) เพราะถ้าไม่อ่อนใจ เมื่อถึงเวลา [kairos] ก็จะเกี่ยวเก็บ
- ☐ ข้อ 10: ดังนั้นขณะที่มีเวลา ให้เราทำ ‘ความดี’ [agathos] ต่อทุกคน (คำหนุนใจ) แต่เหนือสิ่งอื่นใด (ก่อนอื่น) ให้ทำต่อคนในครอบครัวแห่งความเชื่อ

คำตักเตือนสุดท้าย (ข้อ 11-18)

กาลาเทีย 6:1

- * เหตุที่ ‘คนที่ตกแต่งรูปลักษณ์ภายนอกในเนื้อหนัง’ (พวกยิวนิยม) บังคับให้เข้าสู่หนัด ก็เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกข่มเหงเพราะการประกาศทางเขน (ข้อ 12)
- ☐ พวกเขาคิดว่าหากประกาศการเข้าสู่หนัด (ธรรมบัญญัติ) พร้อมกับทางเขน (ข่าวประเสริฐ) ชาวยิวคนอื่นจะยอมรับพวกเขา (พวกยิวนิยม)

* ‘พวกที่เข้าสู่หน้แล้ว’ (พวกยิวนิยม) เองก็รักษารธรรมบัญญัติทั้งหมดไม่ได้ แต่เหตุที่พยายามให้คนอื่นเข้าสู่หน้ ก็เพื่อจะอวดเรื่องที่เราเขาทำให้อื่นเข้าสู่หน้ (เปลี่ยนศาสนา?) (ข้อ 13; เทียบ 5:26-การอวดเปล่า)

* พวกยิวนิยมพยายาม ‘อวดในเนื้อหน้’ แต่เปาโลสารภาพว่าเขาปรารถนาจะอวดเพียงกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น (ข้อ 14, รูปปรารถนา; เทียบ 1คร 2:2) -> การอวดของโลกถูกตรึงไว้ที่กางเขนแล้ว และความปรารถนาของข้าพเจ้าก็ถูกตรึงไว้แล้ว (รูปถูกกระทำ บอกเล่า)

* สิ่งสำคัญไม่ใช่การเข้าสู่หน้หรือไม่เข้าสู่หน้ แต่คือการเป็น “การทรงสร้างใหม่” (2คร 5:17) (ข้อ 15; เทียบ 5:6-‘ความเชื่อที่ทำงานโดยความรัก’ สำคัญ)

* คำอวยพร: ขอให้สันติสุขและพระเมตตาอยู่กับผู้ที่เดินตามกฎเกณฑ์ [kanon] นี้ (อิสราเอลฝ่ายวิญญาณ) (ข้อ 16) ขอพระคุณของพระคริสต์อยู่กับ ‘วิญญาณ’ [pneuma] ของพวกท่าน อาเมน (ข้อ 18)

* ต่อจากนี้อย่าให้ใครทำให้ข้าพเจ้าลำบากอีก เพราะข้าพเจ้ามี ‘ตรา/บาดแผลของพระคริสต์’ อยู่ในกายของข้าพเจ้า (ข้อ 17; เทียบ 2คร 11:23-25)

□ เปาโลกำลังบอกว่า ในฐานะผู้รับใช้ของพระคริสต์ เขาได้รับความทุกข์เพราะพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐแล้ว ดังนั้นอย่าทำให้พันธกิจประกาศนั้นสูญเปล่าอีกต่อไป

การประยุกต์ใช้

กาลาเทีย 6:1

(1) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดที่ทำให้เราดำเนินชีวิตสมกับการเป็นบุตรของพระเจ้าพระบิดา

* ชีวิตที่เกิดผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ใช่การได้รับการทรงนำ (การเปิดเผย) แบบ ‘ลึกลับ’

ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่คือการดำเนินชีวิตอย่างมีสามัญสำนึกและมีศีลธรรมในชีวิตประจำวันของเรา

อย่างไรก็ตาม การดำเนินชีวิตเช่นนั้นเป็นไปได้เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนเราว่าเราเป็นใคร (บุตรของพระเจ้า, การทรงสร้างใหม่) และทำให้เราดำเนินชีวิตโดยตระหนักถึงการพิพากษาในวาระสุดท้าย (ข้อ 5, 7-9)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิตความเชื่อของเรา

* “เช่นเดียวกับที่พระคริสต์และพระวิญญาณไม่อาจแยกจากกันได้ ฐานะและชีวิตก็ไม่อาจแยกจากกันได้...

พระวิญญาณทรงเป็นสิ่งชี้ขาด ไม่เพียงต่อฐานะที่ ‘ได้รับแล้ว’ แต่ยังต่อชีวิตที่ ‘ยังต้อง’ ก้าวไปด้วย” (Choi Kap-jong)

(2) ข่าวประเสริฐเปลี่ยนแปลงทุกด้านของชีวิตเรา

* หากเราได้เป็นบุตรของพระเจ้าโดยพระคุณของพระเจ้า (การรับโทษแทนของพระคริสต์,

ของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์) ชีวิต “ปัจจุบัน” ของเราย่อมต้องเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน

* ฤทธิ์อำนาจของชาวประเสริฐไม่ได้เปลี่ยนแปลงเพียงชีวิตส่วนบุคคล แต่เปลี่ยนแปลงชุมชนด้วย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ผลแห่งความรักบริบูรณ์ในธรรมิกชน และทำให้ชุมชน (คริสตจักร) สมบูรณ์ขึ้น

เอเฟซัส

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 6

บทที่ 1

บทนำเอเฟซัส

เอเฟซัส 1:1

บทนำ

แนะนำ

เอเฟซัส 1:1

เอเฟซัสถูกจัดอยู่ในกลุ่มจดหมายจากคุก ร่วมกับฟิลิปปี โคลโลสี และฟีเลโมน ซึ่งเขียนขึ้นในช่วงประมาณสองปีของการถูกจำคุกครั้งแรกของอัครทูตเปาโล (กิจการ 28, ราว ค.ศ. 61-63) ดูเหมือนว่าเอเฟซัสเป็นฉบับที่เขียนท้ายสุดในกลุ่มนั้น เนื้อหาอื่นใด เอเฟซัสนำเสนอหลักคำสอนเรื่องคริสตจักรอย่างเป็นระบบดี

อย่างไรก็ตาม “ไม่เหมาะที่จะถือว่าจดหมายฉบับนี้เป็นหนังสือคำอธิบายหรือคู่มือหลักคำสอนเรื่องคริสตจักร... จุดประสงค์ของจดหมายฉบับนี้คือเพื่อเตือนผู้อ่านให้ระลึกถึงความจริงที่ว่าพวกเขาได้รับความรอดแล้ว และกระตุ้นให้ดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับการทรงเรียกของพระเจ้า” (Gil Seong-nam, ‘จะอ่านเอเฟซัสอย่างไร?’ หน้า 28, หน้า 37)

ลักษณะเด่น

เอเฟซัส 1:1

ในเอเฟซัสมีถ้อยคำเกี่ยวกับพระเจ้าตรีเอกภาพปรากฏชัดเจน ก่อนอื่นปรากฏตั้งแต่ตอนต้นของจดหมาย (โครงสร้างการสรรเสริญ): พระเจ้าพระบิดา (1:3-6), พระเยซูพระบุตร (ข้อ 7-12), พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 13-14)

ความสนใจเชิงตรีเอกภาพนี้ปรากฏอีกครั้งในส่วนขอบพระคุณและอธิษฐานใน 1:17 และในเรื่องเล่าการคืนดีใน 2:11-22 และในบทที่ 4-5 มีการเสนอรากฐานของความเป็นหนึ่งเดียว (4:4-6, พระวิญญาณเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าเดียว พระเจ้าพระบิดาองค์เดียว)

อีกทั้งหัวข้อหนึ่งของเอเฟซัสคือ ‘ความบริบูรณ์’ ก็อธิบายอย่างตรีเอกภาพเช่นกัน คือ ความบริบูรณ์ของพระเจ้าพระบิดา (3:19), ความบริบูรณ์ของพระคริสต์ (4:10), ความบริบูรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

(5:18) (เทียบ เมื่อเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ขอบพระคุณพระเจ้าในพระนามของพระคริสต์-4:20)

การวิเคราะห์โครงสร้าง

เอเฟซัส 1:1

(Gordon Fee, Douglas Stuart)

1:1-13 คำทักทายและการสรรเสริญพระเจ้าตรีเอกภาพ

1:15-23 การขอบพระคุณและคำอธิษฐาน

2:1-10 การคืนดีกับพระเจ้าโดยทางพระคริสต์

2:11-22 การคืนดีระหว่างชาวยิวกับคนต่างชาติโดยทางพระคริสต์และพระวิญญาณบริสุทธิ์

3:1-13 พันธกิจการคืนดีของพระคริสต์และเปาโล

3:14-21 คำอธิษฐานและบทสรรเสริญ

4:1-16 คำตักเตือนให้รักษาความเป็นหนึ่งเดียว (ของชาวยิวและคนต่างชาติ)

4:17-6:9 การประยุกต์ใช้ความเป็นหนึ่งเดียวในทางปฏิบัติ

6:10-20 บทสรุป: จงยืนหยัดเข้มแข็งต่อสู้อำนาจทั้งหลายของโลก สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องจากเอเฟซัส)

บทที่ 4

บทที่ 4 จงละทิ้ง ‘ความเท็จ’ และพูด ‘ความจริง’!

เอเฟซัส 4:1

บทที่ 5 (1) ชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ บทที่ 5 (2) บทบาทของภรรยาและสามี:

การยอมเชื่อฟังและการรับใช้

บทที่ 1

คำทักทาย (ข้อ 1-2)

เอเฟซัส 1:1

เอเฟซัสเป็นจดหมายที่อัครทูตเปาโลผู้ถูกจองจำส่งถึงธรรมิกชนในเมืองเอเฟซัส คือถึง ‘ผู้สัตย์ซื่อ’ ที่อยู่ “ในพระคริสต์”

[en Christos] (ข้อ 1)

เปาโลกล่าวคำทักทายขอให้เรามีพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า (เทียบ 6:23, 15, 2:14, 17, 4:3) เอเฟซัสเป็นเมืองท่าอันมั่งคั่ง เป็นเมืองใหญ่ที่สุดและศูนย์กลางการค้าที่รุ่งเรืองที่สุดในภูมิภาคตะวันตกของเอเชียMinor เป็นที่มีชื่อเสียงเรื่อง ‘วิหารอาร์เทมิส’ และการนับถือรูปเคารพระหว่างการเดินทางประกาศครั้งที่สาม (ค.ศ. 52-57)

อัครทูตเปาโลพักอยู่ที่เอเฟซัสเป็นเวลา 2 ปี สอนพระวจนะ ทำการอัศจรรย์น่าทึ่ง และก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่ง (ตามบ้าน) (เทียบ กจ 18:19-21, บทที่ 19)

คำสรรเสริญของเปาโล (ข้อ 3-14)

เอเฟซัส 1:1

(1) การทรงเลือกของพระเจ้าพระบิดา (ข้อ 4-6)

เหตุผลที่สรรเสริญพระเจ้า: พระองค์ได้ประทานพระพรฝ่ายวิญญาณทุกอย่าง “ในพระคริสต์” แล้ว (ข้อ 3) พระพรนั้นคือพระพรอะไร? ☐ ทรงเลือกเรา “ในพระองค์” ก่อนการทรงสร้าง (ข้อ 4; เทียบ รม 9:11), ☐ ทรงกำหนดเราไว้ล่วงหน้า (ข้อ 5)

☐ จุดประสงค์: เพื่อให้เรา “ในความรัก”

(วิธีการ) เป็นคนบริสุทธิ์และไม่มีตำหนิ (ข้อ 4; เทียบ 5:27), ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นบุตรของพระองค์ตามพระประสงค์อันพอพระทัยของพระเจ้า (ข้อ 5; เทียบ 5:1), เพื่อการสรรเสริญพระสิริแห่งพระคุณของพระองค์

(ข้อ 6)

พระคุณนั้นเป็นพระคุณอย่างไร? เป็นพระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่เราเปล่า ๆ “ในพระองค์ผู้ทรงเป็นที่รัก” ของพระเจ้า (ข้อ 6)

(2) การไถ่ของพระเจ้าพระบุตร (ข้อ 7-12)

พระองค์ (พระคริสต์) ทรงเป็นผู้ใด? “ในพระองค์” เราได้รับการไถ่/การอภัยบาปโดยพระโลหิตของพระองค์ (รูปปัจจุบัน, ข้อ 7) กล่าวคือ พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง

☐ ผลจากการที่พระเจ้าประทานพระคุณคือเราได้รับความรอด

(เทียบ 2:5) พระคุณนั้นทำอะไร? พระเจ้าทรงทำให้พระคุณนั้นล้นเหลือแก่เรา (ข้อ 7-8) และทรงให้เรา รู้ความล้ำลึกแห่งพระประสงค์ของพระเจ้า (ข้อ 9)

☐ พระคุณที่พระเจ้าประทานทำให้เรา รู้ความล้ำลึกของพระเจ้า เราต้องการพระคุณนั้น (เทียบ 6:24) ความล้ำลึกนั้นคืออะไร?

ความล้าลิกนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย และทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า “ในพระองค์” เพื่อแผนการเมื่อเวลาครบบริบูรณ์ (ข้อ 9; เทียบ 3:4, 9)

☐ เนื้อหาของความล้าลิกนั้นคือ พระเจ้าจะทรง “รวบรวม/ทำให้เป็นหนึ่งเดียวกัน”

ทุกสิ่งทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก “ในพระคริสต์” (ข้อ 10; เทียบ ข้อ 22-‘ศิระของคริสต์จักร’ ข้อ 23-‘ความบริบูรณ์’)

พระคุณแห่งการทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า (ข้อ 11-12): เราได้รับการกำหนดไว้ล่วงหน้า (รูปถูกกระทำ) และได้รับเลือก “ในพระองค์” (เป็นมรดก) (ข้อ 11; เทียบ ข้อ 4-5) ตามพระประสงค์และแผนการของพระองค์ เพื่อให้เรา ผู้ที่มีความหวังในพระคริสต์ก่อน (ชาวยิว) เป็นที่สรรเสริญพระสิริของพระองค์ (ข้อ 12)

(3) การประทับตราของพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 13-14)

“ในพระองค์” พวกท่าน (คนต่างชาติ) ก็เช่นกัน เมื่อได้อินพระวจนะแห่งความจริง/ข่าวประเสริฐแห่งความรอด และเชื่อ “ในพระองค์” ก็ได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา (sealed, ข้อ 13)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหลักประกัน/เงินมัดจำแห่งมรดกของเรา (เทียบ 4:30)

จนถึงการไถ่ประชากรที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ (1ปต 2:9) เพื่อการสรรเสริญพระสิริของพระองค์ (ข้อ 14) ☐

ในคำสรรเสริญของเปาโล พระเจ้าตรีเอกภาพปรากฏชัดเจน และพระคริสต์ทรงอยู่ที่ศูนย์กลาง (เทียบ

ในคำสรรเสริญข้อ 3-14 มีสำนวน “ในพระคริสต์” หรือ “ในพระองค์” ปรากฏ 10 ครั้ง)

คำอธิษฐานของเปาโล (ข้อ 15-23)

เอเฟซัส 1:1

เมื่อเปาโลได้อินข่าวเรื่องความเชื่อและความรักของธรรมิกชนเอเฟซัส เขาไม่หยุดขอบพระคุณและอธิษฐานเผื่อพวกเขา (ข้อ 15-16)

☐ แก่นของคำอธิษฐานของเปาโลคือขอให้พวกเขาได้รับความบริบูรณ์ของ ‘พระพรที่พระเจ้าประทาน’

ซึ่งได้สารภาพไว้ในคำสรรเสริญ (1-14) เนื้อหาคำอธิษฐาน (ข้อ 17-19):

ขอพระบิดาประทานพระวิญญาณแห่งสติปัญญาและการเปิดเผยแก่พวกท่านใน ‘ความรู้จักพระองค์’

(พระวิญญาณบริสุทธิ์? เทียบ อพย 28:3, อสย 11:2) เพื่อให้ดวงตาใจของพวกท่านสว่าง และเพื่อให้พวกท่านรู้ว่า

☐ ความหวังแห่งการทรงเรียกของพระองค์คืออะไร (เทียบ 4:4),

☐ ความมั่งคั่งแห่งพระสิริของมรดกของพระองค์ในธรรมิกชนคืออะไร (เทียบ ข้อ 14, คส 1:12),

☐ ความยิ่งใหญ่อันล้าเลิศของฤทธิ์เดชของพระองค์ที่มีต่อเราผู้เชื่อ ตามการทำงานของฤทธิ์อำนาจแห่ง

“กำลังของพระองค์” คืออะไร (เทียบ 3:19)

พระเจ้าพระบิดาทรงทำอะไร (ข้อ 20-22) ☐ พระองค์ทรงสำแดง “กำลังของพระองค์”

เมื่อพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นและเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (ข้อ 20) ☐ ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระคริสต์ (ข้อ 22; เทียบ 1คร 15:25)

☐ ทรงประทานพระคริสต์ให้แก่คริสตจักรเป็นศีรษะเหนือทุกสิ่ง (ข้อ 22)

☐ การเป็นขึ้นและการทรงรับพระเกียรติเป็นเหตุการณ์ที่ประกาศการเริ่มต้นของการทรงสร้างใหม่

(การทำให้สรรพสิ่งเป็นหนึ่งเดียว)

ข้อ 21 เป็นวลีอุปมาที่เสริมความหมายของการ “นั่งในสวรรค์สถาน” ที่กล่าวในข้อ 20 กล่าวคือ พระคริสต์ทรงอยู่ “เหนือ” ผู้ปกครอง/ผู้มีอำนาจ/ผู้มีฤทธิ์/เจ้าอำนาจทั้งสิ้น และเหนือนามทุกนาม

☐ หมายความว่าพระองค์ทรงสูงส่งเหนือสิ่งมีชีวิตทั้งหมดทั้งบนแผ่นดินโลกและในสวรรค์ (เทียบ 3:10, 6:12)

ข้อ 23 อธิบายคริสตจักรที่กล่าวถึงในข้อ 22 คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์ และเป็นความบริบูรณ์ของ ‘พระองค์ผู้ทรงเติมเต็มทุกสิ่งในทุกสิ่ง’ (พระคริสต์; เทียบ 4:10, ยรม 23:24)

☐ คริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์ถูกทำให้สมบูรณ์ด้วยความบริบูรณ์ของพระคริสต์ (เทียบ 5:25-27)

และกำลังถูกสร้างขึ้น “ในพระคริสต์” ให้เป็นพระวิหารใหม่ที่เต็มด้วยการสถิตของพระเจ้า (เทียบ 2:21-22)

อีกทั้งคริสตจักรต้องรับการกิจ (การทรงเรียก) ที่จะแสวงหาความบริบูรณ์นั้นต่อไป (เทียบ 3:19, 4:13, 5:18)

และส่งต่อความบริบูรณ์นั้นสู่โลก

การประยุกต์ใช้

เอเฟซัส 1:1

พระคริสต์ที่ปรากฏในคำสรรเสริญและคำอธิษฐานของเปาโล: พระองค์ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า (ข้อ 6),

พระองค์ผู้ทรงไถ่เรา (ข้อ 7), พระองค์ผู้ทรงสูงส่งเหนือสิ่งมีชีวิตทั้งหมด (ข้อ 21),

พระองค์ผู้ทรงปกครองทุกสิ่งและทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร (ข้อ 22; เทียบ ข้อ 10-‘การทำให้เป็นหนึ่งเดียว’)

พระองค์ผู้ทรงเติมเต็มทุกสิ่ง (ข้อ 23) ☐ ก่อนหน้านั้นเราเคยอยู่ “นอกพระคริสต์” และเป็นคนไม่มีความหวังในโลก

(2:12) แต่บัดนี้เราได้ชื่นชมความบริบูรณ์ทั้งหมดของพระองค์ (พระพรฝ่ายวิญญาณ) “ในพระคริสต์”

ความรักของพระเจ้าพระบิดาที่มีต่อเรา: พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะเลือกเรา “ในพระคริสต์” และรับเราเป็นบุตร (ข้อ

5) พระคุณที่ประทานแก่เรานั้นเป็นพระคุณที่ให้เปล่า (ข้อ 6) เราได้รับความรอดโดยพระคุณนั้น และรู้

“ความล้าลึกของพระเจ้า” (การทำให้สรรพสิ่งเป็นหนึ่งเดียว/ความบริบูรณ์)

(เทียบ ข้อ 9-10, 3:8-9) เราต้องอธิษฐานต่อไปเพื่อจะเห็นความล้าลึกลึกนั้นมากยิ่งขึ้น (ข้อ 17; เทียบ 3:18-19)

☐ ยิ่งเราเห็นความล้าลึกของพระเจ้า และยังมีประสบการณ์ความบริบูรณ์ของพระองค์มากเท่าใด

เราก็ยิ่งสรรเสริญพระเจ้ายิ่งมากขึ้นเท่านั้น (เทียบ 5:18-19) นี่คือพระประสงค์ของพระเจ้า (เทียบ อสย 43:21)

บทที่ 2

ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า (ข้อ 1-10)

เอเฟซัส 2:1

ข้อ 1 เริ่มด้วยคำว่า “และ” ตอนท้ายบทที่ 1 อัครทูตเปาโลกล่าวว่าพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร (1:22) และธรรมิกชนในคริสตจักรเป็น “ความบริบูรณ์ของพระคริสต์” คือเป็นผู้ที่ถูกเติมเต็มด้วยพระคริสต์ (1:23) และบัดนี้เขาย้อนให้เห็นว่าธรรมิกชนเหล่านั้นเดิมเป็นคนอย่างไร และกลายเป็นความบริบูรณ์ของพระคริสต์ได้อย่างไร จากนั้นเมื่อเริ่มข้อ 11 เขาเริ่มด้วยคำว่า “เพราะฉะนั้น จงระลึกไว้”

‘พวกท่าน’ (คนต่างชาติ) เคยเป็นคนตายเพราะการละเมิด (การเดินผิดทาง) และบาปทั้งหลาย (การพลาดเป้า) ของพวกท่าน (ข้อ 1) ก่อนหน้านั้นพวกท่านเคยดำเนินอยู่ในบาปเหล่านั้น

- ☐ ตามยุคของโลกลี้, ☐ ตามผู้ครอบครองอำนาจในอากาศ (ซาตาน)

ผู้ครอบครองนั้นคือวิญญาณที่กำลังทำงานอยู่ใน ‘บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง’ ในปัจจุบัน (ข้อ 2)

อีกทั้ง ‘เรา’ (ชาวยิว) ทุกคนก็เคยดำเนินอยู่ท่ามกลาง/เหมือนบุตรแห่งการไม่เชื่อฟังเหล่านั้นเช่นกัน- ☐

ในค้นหาของเนื้อหนัง, ☐ ทำตามความต้องการของเนื้อหนังและจิตใจ/ความคิด (เทียบ 4:8-ความเข้าใจ)

ดังนั้นเราทุกคนโดยธรรมชาติเป็น “บุตรแห่งพระพิโรธ” (รูปอดีตกาลไม่สมบูรณ์) <- [อัตลักษณ์ในอดีตของเรา]

☐ ธรรมิกชนทุกคน (‘พวกท่านและเรา’) เมื่อก่อนล้วนเป็นคนตายฝ่ายวิญญาณ

‘ความตายฝ่ายวิญญาณ’ ก็คือการดำเนินชีวิตตามบาป/โลก/ซาตาน/ค้นหา แต่พระเจ้าทรงทำให้เราที่เป็นเช่นนั้นมีชีวิต

“พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง (พระเมตตา) เพราะความรักอันใหญ่หลวงที่ทรงรักเรา (เหตุผล/แรงจูงใจ)

จึงทรงทำให้ ‘เราผู้ตายในการละเมิด’ (เทียบ ข้อ 1) มีชีวิตร่วมกับพระคริสต์ ‘ในพระเยซูคริสต์’

และทรงให้เป็นขึ้นร่วมกัน (การเป็นขึ้นจากตาย) และให้หนึ่งด้วยกันในสวรรคสถาน” (ข้อ 4-6; เทียบ 1:20, วว 3:21)

จุดประสงค์ที่ทรงทำเช่นนั้น (ข้อ 7): เพื่อสำแดง/แสดงให้เห็นในยุคทั้งหลายที่จะมาถึงถึงความมั่งคั่งอันล้ำเลิศ (เทียบ 3:19) แห่งพระคุณของพระเจ้าพระบิดา (1:7)-คือการที่พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดด้วยพระกรุณา “ในพระเยซูคริสต์”

☐ จุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงช่วยคนบาปร้ายแรงให้รอด คือเพื่อ “อวด”

ความมั่งคั่งแห่งพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นเราไม่ควรอวดตนเองราวกับได้รับความรอดเพราะการกระทำของเรา (ข้อ 9)

“เพราะพระคุณนั้น” พวกท่านจึงได้รับความรอดด้วยความเชื่อ สิ่งนี้ไม่ได้มาจากพวกท่าน แต่เป็น

‘ของประทานจากพระเจ้า’ (ข้อ 8) พระเจ้าทรงประทานความรอดเป็น ‘ของประทาน’

ไม่ใช่ค่าตอบแทนของการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครอวดได้ (ข้อ 9)

ถ้าเช่นนั้น การกระทำของเรา (การทำดี) ไร้ความหมายและไม่จำเป็นหรือ? ไม่ใช่! เราเป็น “ผลงานของพระเจ้า”

ที่ถูกสร้าง “ในพระคริสต์” เพื่อทำการดี <- [อัตลักษณ์ปัจจุบันของเรา]

พระเจ้าทรงเตรียมไว้ล่วงหน้าให้เราดำเนินชีวิตทำความดี (ข้อ 10)

ดังนั้นเราอดไม่ได้ ☐ การทำความดีคือเหตุผลและจุดประสงค์แห่งการดำรงอยู่ของเรา (ผู้ถูกสร้างใหม่)
เป็นสิทธิพิเศษที่เราได้มีส่วนร่วมในพระราชกิจ (พระลักษณะ)

ของพระเจ้า นี่เป็นพระสิริยิ่งใหญ่เพียงใด! เหมือน ‘ผลงาน’ ที่เผยฝีมือของ ‘ศิลปิน’
ชีวิตของเราก็กายเป็นสิ่งที่เผยพระลักษณะ (ความยิ่งใหญ่) ของพระเจ้า

มนุษยชาติใหม่หนึ่งเดียว (ข้อ 11-22)

เอเฟซัส 2:1

อัตลักษณ์ในอดีตของเรา (ข้อ 11-12): เพราะฉะนั้นจงระลึกไว้ (เทียบ วว 3:3) เมื่อก่อนพวกท่านเป็นคนต่างชาติ
(ไม่ใช่ยิว) และเป็น ‘ผู้ไม่ได้เข้าสู่หน้ด’ (ข้อ 11) ในเวลานั้นพวกท่านอยู่นอก/แยกจากพระคริสต์
และห่างไกลจากอาณาจักร/สิทธิพลเมืองของอิสราเอล (เทียบ กจ 22:28)

เป็นคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้า (คนต่างด้าว) และเป็นผู้ไม่มีความหวัง ไม่มีพระเจ้าในโลก (ข้อ 12; เทียบ 4:18)

กล่าวคือ เป็นคนที่อยู่ห่างไกลจากตำแหน่งที่จะได้รับประโยชน์แห่งความรอดของพระเจ้า

แต่บัดนี้ “ในพระเยซูคริสต์” พวกท่านได้เข้าใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์ (ข้อ 13)

เพราะพระคริสต์ทรงเป็น “สันติสุขของเรา” สิ่งที่พระเยซูทรงทำ (ข้อ 14-18):

☐ ทรงสร้างทั้งสองฝ่ายให้เป็นหนึ่งเดียว

☐ ทรงรื้อกำแพงกลางที่กั้นอยู่ คือ “ความเป็นศัตรู/ความเกลียดชัง” ด้วยพระกายของพระองค์
(โดยความตายบนกางเขน)

☐ ทรงทำให้ ‘ธรรมเนียมปฏิบัติแห่งบัญญัติที่เป็นกฎเกณฑ์’ หมดฤทธิ์

เหตุที่ทรงทำเช่นนั้นคือเพื่อสร้างทั้งสองฝ่ายให้เป็นมนุษยชาติใหม่หนึ่งเดียว “ในพระองค์”

☐ ทรงสร้างสันติสุข

☐ เพื่อให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกับพระเจ้าเป็นกายเดียวกัน (รูปสมมติ) พระองค์ทรงฆ่า “ความเป็นศัตรู/ความเกลียดชัง”
ด้วยกางเขน “ในพระองค์”

“ในพระองค์”

☐ พระคริสต์เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่พวกท่านที่อยู่ไกล (คนต่างชาติ) และแก่ผู้ที่อยู่ใกล้ (เรา) (เทียบ อสย 57:19)

เหตุที่ทรงทำเช่นนั้นคือเพื่อให้เราทั้งสองฝ่ายเข้าถึงพระบิดาได้โดยทางพระองค์ “ในพระวิญญาณองค์เดียว” (เทียบ
1คร 12:13)

☐ พระราชกิจของพระคริสต์ไม่ได้จบเพียงการช่วยเหลือแต่ละคนให้รอด แต่จัด “ความเป็นศัตรู/ความเกลียดชัง” ระหว่างคนกับคน กลุ่มกับกลุ่ม และมนุษย์กับพระเจ้า เพื่อสร้างมนุษยชาติใหม่หนึ่งเดียวให้เข้าหาพระเจ้าผู้ทรงมั่งคั่งด้วยพระคุณ โดยทางพระราชกิจนี้ เราจึงถูกเติมเต็มด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า (เทียบ 1:23, 3:19)

☐ “การสร้างมนุษยชาติใหม่เป็นหลักฐานว่าการทำให้สรรพสิ่งเป็นหนึ่งเดียวได้เริ่มต้นแล้ว และเป็นคำประกาศสาธารณะถึงการทำให้สรรพสิ่งเป็นหนึ่งเดียว” (Caragounis, อ้างในเอฟะซิสของ Gil Seong-nam, หน้า 206)

☐ ในพระราชกิจของพระคริสต์ เรายังคงเห็นพระราชกิจร่วมกันของพระเจ้าตรีเอกภาพ

อัตลักษณ์ปัจจุบันของเรา (ข้อ 19-22): ดังนั้นพวกท่านไม่ใช่คนต่างดาว (ผู้พำนักรั่วคราว) อีกต่อไป และไม่ใช่คนแปลกหน้า (ผู้อพยพ) อีกต่อไป ตรงกันข้าม พวกท่านคือ

☐ พลเมืองร่วมกับธรรมิกชน

☐ ครอบครัวของพระเจ้า

☐ ผู้ที่ถูกสร้างขึ้น (พระวิหาร)

บนรากฐานของอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ-โดยมีพระเยซูคริสต์เองเป็น ‘ศิลามุมเอก’ (ศิระมุม, เทียบ สดด 118:22) ในพระองค์ อาคารทั้งหลายเชื่อมต่อกันและกำลังเติบโตเป็นพระวิหาร [naos] บริสุทธิ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” ในพระองค์ พวกท่านเองก็เช่นกัน/ด้วย กำลังถูกสร้างร่วมกันให้เป็นที่ประทับของพระเจ้า “ในพระวิญญานบริสุทธิ” (เทียบ 1ปต 2:4-5)

การประยุกต์ใช้

เอเฟซัส 2:1

เราได้ลืมไปหรือไม่ว่าเดิมทีเราเป็นคนแบบไหน? หากเราลืมสิ่งนั้น เราจะละทิ้งพระคุณอันมั่งคั่งของพระเจ้า กลายเป็นคนหยิ่ง อวดการทำดีของตน วิจารย์ธรรมิกชนคนอื่น และก่อให้เกิดความแตกแยก ดังนั้น ตามคำสอนของพระคัมภีร์ เราต้องระลึกว่าเดิมทีเราเป็นอย่างไร (2:11; เทียบ วว 3:3) ต้องถอดสภาพคนเก่าออก (4:3) และเป็นคนที่ยอมรับ/ให้อภัยกันด้วยความถ่อมใจ

บทที่ 4

ควรเป็นเช่นนั้น

เอเฟซัส 4:1

การรอดตนเองและหยิ่งผยองเป็นการสวนทางกับจุดประสงค์แห่งความรอดของพระเจ้า (ข้อ 8-9)
พระเจ้าทรงมีเป้าหมายให้พระองค์เองเท่านั้นได้รับการสรรเสริญ โดยการทรงเลือกและช่วยเราให้รอด (ข้อ 7; เทียบ 1:6, 14) “ตลอดทุกยุคทุกสมัย พระเจ้าทรงทำให้คริสตจักรซึ่งเป็นชุมชนของกบฏที่ได้รับการอภัยนี้ กลายเป็นผลงานชิ้นเอกสูงสุดที่สำแดงความดีของพระองค์”

(F.F. Bruce, Ephesians, p.288) ขณะที่ระลึกถึงอดีตของเรา เราต้องมั่นใจและขอบพระคุณว่า
บัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้า “ในพระคริสต์” (ข้อ 18) เราทุกคนเป็นครอบครัวของพระเจ้า (ข้อ 19)
และเป็นพลเมืองแห่งแผ่นดินของพระเจ้าผู้ได้รับ “พันธสัญญาแห่งพระสัญญา” ของพระเจ้า (ข้อ 12)

อัตลักษณ์เช่นนี้กำหนดว่าเราควรดำเนินชีวิตอย่างไร “จงดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับ” (4:1) ☐
บัดนี้เราเป็นพระวิหารที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ (ข้อ 22) จึงต้องละทิ้งบาปและดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ (4:31-5:4)

บทที่ 3

เปาโลผู้ถูกจองจำเพื่อข่าวประเสริฐ (ข้อ 1-13)

เอเฟซัส 3:1

เพราะเหตุนี้ (กล่าวถึงตอนท้ายบทที่ 2 เรื่องอัตลักษณ์ของคริสตจักร) ข้าพเจ้าเปาโล ผู้เป็นนักโทษของพระเยซูคริสต์...
(ภาคแสดงของประธานในข้อ 1 ปรากฏในข้อ 13 - “ข้าพเจ้าขอรับรองพวกท่าน”)

เปาโลถูกจองจำเพราะประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ (ข้อ 8) พระเจ้าทรงประทาน “หน้าที่แห่งพระคุณ (เทียบ คส 1:25)” แก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน (ข้อ 2)

พระเจ้าทรงให้ข้าพเจ้ารู้ “ความล้ำลึกของพระคริสต์” ตามการเปิดเผย (ข้อ 3; เทียบ 1:10)

หากพวกท่านได้อ่านจดหมายก่อนของข้าพเจ้า พวกท่านก็จะรู้ว่าข้าพเจ้าเข้าใจความล้ำลึกนั้น (ข้อ 4)

ความล้ำลึกนั้นในยุคอื่นไม่เคยเป็นที่รู้จัก แต่บัดนี้ได้รับการเปิดเผยแก่บรรดาอัครทูตบริสุทธิ์ของพระองค์และผู้เผยพระวจนะ (ในพันธสัญญาใหม่)

“ในพระวิญญาณ” (พระวิญญาณบริสุทธิ์) (ข้อ 5) เหตุผลที่ทรงเปิดเผยความล้ำลึกนั้น (ข้อ 6): เพื่อให้คนต่างชาติ

“ในพระเยซูคริสต์” ผ่านข่าวประเสริฐ กลายเป็น ‘ผู้รับมรดกร่วมกัน’ (เทียบ 1:18) เป็น ‘ผู้ร่วมกายเดียวกัน’ และเป็น ‘ผู้ร่วมรับพระสัญญา’ (เทียบ 2:12)

☐ เพื่อสิ่งนี้ เปาโลผู้ ‘เล็กกว่าผู้เล็กน้อยที่สุด’ ได้เป็นผู้รับใช้ข่าวประเสริฐตามของประทานแห่งพระคุณ (ข้อ 7-8)

เหตุผลที่ทรงให้เปาโลอัครทูตรู้แผนการ/ความล้ำลึก/ข่าวประเสริฐนี้ (ข้อ 8-12):

☐ เพื่อประกาศ “ความมั่งคั่ง” ของพระคริสต์ที่ไม่อาจเข้าใจหรือค้นหาได้ (1:7, 18, 2:7)

บทที่ 2

แก่คนต่างชาติ (ข้อ 8) ☐ เพื่อพระสิริ/การสรรเสริญของพระเจ้า

เอเฟซัส 2:7

☐ เพื่อเปิดเผยว่า “แผนการ/การบริหารแห่งความล้ำลึก” ที่ซ่อนไว้ในพระเจ้านั้นคืออะไร (ข้อ 9; เทียบ ☐ อาจเข้าใจเป็นคำอธิบายเทียบเท่ากับ ☐ ได้)

☐ ผ่านสิ่งนี้ พระเจ้าทรงให้พระปัญญาอันหลากหลายของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ ‘ผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจในสวรรค์สถาน’ (ทูตสวรรค์ชั่ว, เทียบ คำอธิบายของ Gil Seong-nam)

ผ่านคริสตจักร (ข้อ 10) สิ่งนี้เป็นไปตาม “แผนการ/พระประสงค์นิรันดร์” ที่พระเจ้าทรงทำสำเร็จ “ในพระเยซูคริสต์” (ข้อ 11)

☐ เรามี ‘ความกล้าหาญ’ และ ‘การเข้าเฝ้า’ (2:18) ด้วยความมั่นใจ (ต่อพระพักตร์พระเจ้า) “ในพระองค์” ผ่านความเชื่อในพระองค์ (ข้อ 12) ดังนั้น (ข้าพเจ้าเปาโล) จึงขอร้องว่า พวกท่านอย่าท้อใจเพราะความทุกข์ยากของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน (จุดประสงค์แรกของการเขียนจดหมาย)

สิ่งนั้น (ความทุกข์ยาก) เป็นพระสิริของพวกท่าน (ข้อ 13) ☐ หมายความว่า ความทุกข์ของเปาโลเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เพื่อพระสิริของคนต่างชาติ

(เทียบ 2ทธ 2:10) เปาโลมองความทุกข์ของตนในกรอบของ ‘สงครามฝ่ายวิญญาณ’ (เทียบ 6:12)

☐ ต่อจากบทที่ 2 ตอนต้นของบทที่ 3 แสดงให้เห็นว่า “ความบริบูรณ์ของพระคริสต์” ถูกส่งมาถึงเราในปัจจุบันอย่างไร หากบทที่ 2 เน้นว่าโดยพระคุณของพระเจ้าและโดย ‘พันธกิจแห่งสันติสุข’ ของพระคริสต์ เราได้เข้าหาพระเจ้าและกลายเป็นพระวิหารที่เต็มด้วยการสถิตของพระเจ้า บทที่ 3 ก็เน้นว่าพระคุณของพระเจ้าและพระราชกิจของพระคริสต์นั้นถูกส่งต่อผ่านผู้รับใช้ชาวประเสริฐ (เปาโล) และ “คริสตจักร”

☐ เหตุใดเปาโลจึงเน้นไม่ให้ธรรมิกชนเอเฟซัสท้อใจเพราะสภาพที่เขาถูกจองจำ?

: ความเข้าใจผิดของพวกเขาคือ อาจมองข้ามความมั่งคั่งและฤทธิ์อำนาจแห่งความรอดของพระเจ้า เพราะ ‘ความต่ำต้อย (การข่มเหง)’ ที่มองเห็นได้ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐหรือผู้รับข่าวประเสริฐ ผลก็คือธรรมิกชนพยายามกลับไปสู่สภาพเดิม คือประนีประนอมกับโลก/ความชั่ว อัครทูตเปาโลต้องการให้พวกเขาตระหนักถึงอัตลักษณ์ฝ่ายวิญญาณของตน และเข้าใจความมั่งคั่ง (ความยั่งยืน) ของพระคริสต์ที่อยู่เหนือ ‘ความต่ำต้อย’ ที่มองเห็นได้

คำอธิษฐานของเปาโล (ข้อ 14-22)

เอเฟซัส 2:1

เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา [pater] ของข้าพเจ้า ทุกครอบครัว [patria] ได้ชื่อมาจากพระองค์ (ข้อ 14-15)

☐ สิ่งนี้เตือนให้ระลึกว่าพระเจ้าพระบิดาทรงเป็นพระผู้สร้างผู้ประทานความรอดแก่ทุกชนชาติ เนื้อหาคำอธิษฐาน ☐ ขอให้ประทาน ‘กำลัง’/‘การสถิตอยู่’ ตาม “ความมั่งคั่ง” แห่งพระสิริของพระเจ้าพระบิดา (ข้อ 8)

ขอให้พระองค์ทรงเสริมกำลังคนภายใน (เทียบ รม 7:22) ด้วยฤทธิ์เดชโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 16) และขอให้พระคริสต์ทรงสถิตในใจของพวกท่านโดยความเชื่อ เพื่อให้พวกท่านหยั่งรากและวางรากฐานในความรัก (ข้อ 17; เทียบ 5:2)

☐ ต้องจำไว้ว่าเป็นคำอธิษฐานเพื่อชุมชนคริสตจักร! (เทียบ 2:20-22)

เนื้อหาคำอธิษฐาน ☐ ขอให้สามารถเข้าใจ/รู้ได้ ขอให้พวกท่านพร้อมกับธรรมิกชนทั้งหมด (เทียบ ข้อ 6) มีกำลังที่จะเข้าใจว่าความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึกเป็นอย่างไร

(ข้อ 18) และสามารถรู้ “ความรักของพระคริสต์” ที่ล้ำเลิศ (เหนือกว่า) ความรู้ (เทียบ 4:13, 15-“จงเติบโตขึ้นไปถึงพระองค์ในความรัก”) เพื่อให้พวกท่านเต็มเปี่ยมจนถึง [eis] ความบริบูรณ์ทั้งหมดของพระเจ้า (ข้อ 19; เทียบ 5:18-“จงเต็มเปี่ยม”)

☐ เราได้ค้นพบความรักของพระคริสต์อย่างลึกซึ้งผ่านความรักระหว่างธรรมิกชน (ข้อ 17)

บทสรรเสริญ (ข้อ 20-21): ขอพระสิริจะมีแด่พระองค์ผู้ทรงสามารถทำได้มากกว่าทุกสิ่งที่เราทูลขอหรือคิด ตามฤทธิ์เดชที่ทำงานอยู่ในเรา (ข้อ 7, 16) (ความมั่นใจของเปาโลต่อคำตอบของคำอธิษฐาน) “ในคริสตจักร” และ “ในพระเยซูคริสต์” ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์นิรันดร์ อาเมน (ข้อ 21)

การประยุกต์ใช้

เอเฟซัส 2:1

ทำไมเปาโลจึงถือว่าการรู้ความล้ำลึก/แผนการ/ความมั่งคั่งของพระคริสต์สำคัญมาก? (เทียบ ลัทธิไยยนิยม) ☐ เราต้องรู้ให้ชัดว่า พระองค์ผู้ที่เรานับนั้นทรงเป็นผู้ใด พระเจ้าทรงรวบรวมสรรพสิ่งให้เป็นหนึ่งเดียว “ในพระคริสต์” (1:10)

ผ่านพันธกิจการคืนดีของพระคริสต์ คริสตจักรที่ข้ามพ้นชนชาติจึงถือกำเนิดขึ้น (2:13-22) และพระเจ้าทรงรับประกันชัยชนะสุดท้ายแก่ธรรมิกชนที่อยู่ท่ามกลางการข่มเหงในปัจจุบัน (1:13-14)

พระเจ้ายังคงทำงานด้วยฤทธิ์อำนาจในเวลานี้ (ข้อ 7, 16, 20) เมื่อเรารู้จักผู้ที่เราเชื่ออย่างถูกต้อง เราจะมองเห็นความเป็นจริงที่อยู่เหนือสิ่งที่มองเห็น และมีความกล้าหาญได้ “ความทุกข์ยากเป็นพระสิริของพวกท่าน” (ข้อ 13)

พันธกิจการประกาศข่าวประเสริฐ: เช่นเดียวกับที่พระเจ้าประทานพระคุณแก่อัครทูตเปาโลและทำให้เขาเป็นผู้รับใช้ข่าวประเสริฐ พระเจ้าทรงยังคงทำงานประกาศแผนการของพระองค์ “ผ่านคริสตจักร” (ข้อ 10)

“การดำรงอยู่ของคริสตจักรเองเป็นนิทรรศการแห่งพระปัญญาของพระเจ้า” ☐ เพื่อสิ่งนี้ คริสตจักรต้องเข้าใจความมั่งคั่งแห่งความรักของพระคริสต์ก่อน และดำเนินชีวิตที่ปฏิบัติความรัก (4:2, 15, 5:2, 25)

อีกทั้งต้องเป็นคนที่ประกาศข่าวประเสริฐเหมือนเปาโล และอธิษฐานเพื่อผู้ที่รับข่าวประเสริฐ เปาโลในฐานะศิษยาภิบาลอธิษฐานให้ธรรมิกชนที่ได้เป็นกายเดียวกัน (ข้อ 6) “ในพระคริสต์ผ่านข่าวประเสริฐ”

มีประสบการณ์ความมั่งคั่งแห่งความรักของพระคริสต์ผ่านการรักซึ่งกันและกัน (ข้อ 17, 19) เพื่อสิ่งนี้ ธรรมิกชนต้องการความเข้มแข็ง (ฤทธิ์อำนาจ, ข้อ 16; เทียบ 2:6) ที่จะต่อสู้กับบาป (เช่น ความเกลียดชัง)

อีกทั้งพระคริสต์ต้องทรงสถิตอย่างบริบูรณ์ในชีวิตของธรรมิกชน (ข้อ 17) ☐ เพื่อสิ่งนี้เราต้องอธิษฐาน นี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงทำให้คริสตจักรบริบูรณ์ และเป็นวิธีชนะในสงครามฝ่ายวิญญาณ

บทที่ 4

ความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตจักร (ข้อ 1-16)

เอเฟซัส 4:1

เพราะฉะนั้น... จงดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกที่ท่านได้รับ (ข้อ 1) สิ่งนั้นคืออะไร และทำอย่างไร? ด้วยความถ่อมใจและความสุภาพอ่อนโยน (ความใจกว้าง) ทุกอย่าง ด้วยความอดทนนาน โดยยอมรับกัน “ในความรัก” (ข้อ 2; เทียบ คส 3:13)

จงพยายามอย่างร้อนรนที่จะรักษาความเป็นหนึ่งเดียวที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เกิดขึ้น ด้วย ‘สายสัมพันธ์แห่งสันติสุข’ (ข้อ 3)

☐ คำตักเตือนนี้โดยตรงแล้วเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติระหว่างธรรมิกชนในคริสตจักร (เทียบ ข้อ 25) ทำไมเราต้องยอมรับกัน?

รากฐานของความเป็นหนึ่งเดียว (ข้อ 4-7): เหมือนที่เราได้รับการทรงเรียกใน ‘ความหวังเดียวแห่งการทรงเรียก’ (เทียบ 1:18) กายก็มีหนึ่งเดียว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มีหนึ่งเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าหนึ่งเดียว ความเชื่อหนึ่งเดียว (เทียบ ข้อ 13)

บัพติศมาหนึ่งเดียว พระบิดาหนึ่งเดียว (พระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ผ่านทุกสิ่ง และในทุกสิ่ง)

☐ เหมือนสามภรรยาที่เป็นกายเดียวกัน และเหมือนครอบครัวเดียวกัน จึงไม่อาจแบ่งแยกได้ เราเป็นหนึ่งเดียวในพระเจ้าตรีเอกภาพ (พระวิญญาณบริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระบิดา) เราแต่ละคนได้รับ “ของประทานของพระคริสต์”

ตามสัดส่วนที่เหมาะสมกับแต่ละคน (ข้อ 7) พระคริสต์คือผู้เสด็จลงมายังแผ่นดินโลก (ที่ต่ำกว่า)
และเสด็จขึ้นเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง แล้วประทานของประทานแก่ผู้คน (ด้วยฤทธิ์อำนาจ:
‘ทรงจับสิ่งที่ถูกจับ/เชลย-มาร-เป็นเชลย’)

(เทียบ สดด 68:18, กจ 2:33)

☐ พระองค์ทรงจับมารผู้ ‘หลอกลวงด้วยความเท็จ’ และประทานผู้รับใช้ที่ ‘ประกาศความจริง’
เป็นของประทานแก่เรา ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อให้สรรพสิ่ง (สวรรค์และแผ่นดินโลก) เต็มบริบูรณ์ (ข้อ 8-10; เทียบ
1:23)

☐ จุดประสงค์สูงสุดของการได้

“ของประทานของพระคริสต์” คืออะไร? คือพระคริสต์ทรงประทานอัครทูต/ผู้เผยพระวจนะ/ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ
(เทียบ กจ 21:8, 2ทธ 4:5)/ศิษยาภิบาล/ครู ด้วยพระองค์เอง (ข้อ 11)

“จุดประสงค์ของของประทานของพระคริสต์” คืออะไร? (ข้อ 12-16) เพื่อเตรียมธรรมิกชนให้ทำงานรับใช้
เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ (ข้อ 16, 2:21)

(ข้อ 12) ☐ เพื่อให้ธรรมิกชนทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในความเชื่อและความรู้จักพระเยซู ☐ เพื่อให้เป็นคนสมบูรณ์
(เชิงชุมชน; เทียบ คส 1:28, มธ 5:48) ☐ จนถึงขนาดความเป็นผู้ใหญ่แห่งความบริบูรณ์ของพระคริสต์ (ข้อ 13)
เหตุที่ต้องทำเช่นนี้ก็เพื่อเราจะไม่ถูกหลอกลวงด้วยเล่ห์กลหรือความเจ้าเล่ห์ และไม่หวั่นไหวอีกต่อไป (ข้อ 14)

ตรงกันข้าม เพื่อให้เราดำเนินอย่างจริงแท้ (พูดความจริง) “ในความรัก” (เทียบ 3:17, 5:2)

เราต้องเติบโตในทุกด้านจนถึงขนาดความเป็นผู้ใหญ่ของพระคริสต์ (ข้อ 15)

เราซึ่งเป็นกายได้รับการเลี้ยงดูจากพระคริสต์ผู้เป็นศีรษะ และเมื่อแต่ละส่วนทำงานตามสัดส่วนของตน (=ข้อ 7, 13)
‘เพื่อการเติบโตของกาย’ โดยเชื่อมต่อและประสานกัน กายนั้นก็ถูกเสริมสร้างขึ้น “ในความรัก”

(ข้อ 16) ☐ ในคำอธิษฐานบทที่ 2 เปาโลขอให้พวกเขาหยั่งรากและวางรากฐานมั่นคง “ในความรัก”
เพื่อจะรู้ความบริบูรณ์แห่งความรักของพระคริสต์ (2:17-19) ส่วนข้อความนี้กล่าวอย่างเป็นรูปธรรมว่า
เพื่อให้ความรักนั้นถูกปฏิบัติอย่างจริงแท้ (ข้อ 15) พระคริสต์จึงประทาน “ของประทาน (ผู้ช่วยเหลือ)” (ข้อ 7-11)

ทุกวันนี้ธรรมิกชนรู้จักพระเยซูและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ผ่านศิษยาภิบาล (ผู้สอน) (ข้อ 13) และถูกเตรียมให้เป็นผู้รับใช้ (ข้อ
12) จุดประสงค์ทั้งหมดนี้คือเพื่อให้คริสตจักรถูกเสริมสร้าง “ในความรัก” (ข้อ 16)
และเต็มด้วยความบริบูรณ์ของพระคริสต์ (ข้อ 15; เทียบ 1:23)

คนใหม่และคนเก่า (ข้อ 17-32)

เอเฟซัส 4:1

เพราะฉะนั้น... พวกท่านอย่าดำเนินชีวิตเหมือนคนต่างชาติอีกต่อไป (ข้อ 17) คนต่างชาติ (ผู้ไม่เชื่อ) มีความคิดมีดমন และถูกแยกจากชีวิตของพระเจ้าเพราะความไม่รู้และความแข็งกระด้างของใจพวกเขา (ข้อ 18)

คนที่หมดความรู้สึกลับตนเองให้กับ ‘ความสำมะเลเทเมา/ราคะ/ความลามก’

เพื่อทำความสกปรกทุกอย่างในความโลภ (ความไม่รู้จักพอ)

(ข้อ 19) ☐ ความคิดมีดমন/ถูกแยกจากชีวิตเพราะความไม่รู้และความแข็งกระด้าง -> หมดความรู้สึกลับ ->

สำมะเลเทเมา -> ทำสิ่งสกปรกทุกอย่าง แต่... พวกท่านได้รับการสอน “ในพระเยซู” ผู้ทรงเป็น ‘ความจริง’ (ข้อ 20-21) เนื้อหาของคำสอนคือ:

☐ ได้อวด “คนเก่า” ซึ่งดำเนินตามวิถีชีวิตเดิม คือสิ่งที่เสื่อมสลายตามต้นหาแห่งการหลอกลวงแล้ว (ข้อ 22)

☐ แต่วิญญาณแห่งจิตใจของเรากำลังถูกสร้างใหม่อยู่เสมอ (รูปปัจจุบัน, ข้อ 23; เทียบ โรม 12:2, 2คร 4:16)

(เทียบ Gil Seong-nam แปลว่า “โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์”)

☐ และได้สวม “คนใหม่” ซึ่งถูกสร้างขึ้น ‘ตามแบบพระเจ้า (ให้เหมือนพระเจ้า)’

ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์แท้ [แห่งความจริง] (ข้อ 24; เทียบ คส 3:9-10)

☐ เราได้เป็นคนใหม่แล้ว เพราะพระเจ้าประทานชีวิตใหม่แก่เรา (อัตลักษณ์; เทียบ 2:1-6)

เหตุใดการจำว่าเราได้เป็น ‘คนใหม่’ แล้วจึงสำคัญ/จำเป็นเพื่ออะไร?

☐ เพราะเราเป็นการทรงสร้างใหม่ของพระเจ้า เราจึงต้องดำเนินชีวิตให้สมกับสิ่งนั้น (เทียบ ข้อ 1)

“เพราะฉะนั้น... แต่ละคนจงละทิ้งความเท็จและพูดความจริงกับเพื่อนบ้านของตน (เทียบ คส 3:8; ศคย 8:16)

เพราะเราต่างเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน (ชุมชนคริสตจักร) (ข้อ 25) แม้โกรธก็อย่าทำบาป

และอย่าให้ตะวันตกขณะที่ยังโกรธอยู่ (ข้อ 26; เทียบ ยก 1:20) อย่าให้อากาศแก่มาร (ข้อ 27)”

“คนที่ขโมย (ในหมู่พี่น้อง) อย่าขโมยอีกต่อไป แต่ให้ทำงานด้วยตนเองอย่างขยันขันแข็ง

เพื่อจะมีสิ่งแบ่งปันแก่คนยากจน (ข้อ 28; เทียบ 2:10)” การบังเกิดใหม่เปลี่ยนเป้าหมาย/ทิศทางของชีวิต

“อย่าให้คำเลวร้ายใด ๆ ออกจากปาก แต่ให้มีถ้อยคำดีที่ช่วยเสริมสร้างและให้พระคุณแก่ผู้ฟัง (ข้อ 29; เทียบ มธ 12:34-35, ยก 3:1-12)”

“จงให้ความชื่นชมทุกอย่าง/ความโกรธ/ความเดือดดาล/การตะโกน/การหมิ่นประมาท พร้อมกับความชั่วทุกอย่าง ถูกกำจัดออกไปจากพวกท่าน (รูปถูกกระทำ, ข้อ 31)” อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียพระทัย/เจ็บปวด (ข้อ 30) พระวิญญาณบริสุทธิ์ ‘แห่งความจริง’ ผู้ทรงทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกัน (เทียบ 1:13, 2:18, 3:16)

ทรงโคกเศร้านี้เพราะท่าที่ชั่วของเรา (โดยเฉพาะคำพูดเลวร้าย-ข้อ 29) “แต่จงเป็นคนมีใจเมตตาต่อกัน (2:7) มีใจสงสาร (1ปต 3:8) และให้อภัย/ให้พระคุณแก่กัน เหมือนที่พระเจ้าทรงให้อภัย/ประทานพระคุณแก่พวกท่าน ‘ในพระคริสต์’ (ข้อ 32; เทียบ 5:2, คส 3:12-13)”

การประยุกต์ใช้

เอเฟซัส 4:1

เราต้องรักษาภาพที่พระเจ้าทรงสร้างเราใหม่ไว้ คืออัตลักษณ์ใหม่-มนุษย์ใหม่หนึ่งเดียว (ข้อ 3) พระเจ้าทรงจัด

“ความเกลียดชัง/ความเป็นศัตรู” ที่อยู่ท่ามกลางเรา “ในพระคริสต์-ผ่านพระราชกิจของพระองค์” (2:16)

อีกทั้งทุกวันพระองค์กำลังสร้างเราใหม่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 23, 2:22, 3:16)

อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงทำให้เราเป็นหนึ่งเดียวกันทรงเสียพระทัย (ข้อ 30)

โดยเฉพาะจงห่างไกลจากคำพูดเลวร้ายและความโกรธ! ตรงกันข้าม จงให้อภัยกันในความรักและยอมรับกัน (ข้อ 1, 32)

คำสั่งไม่ให้พูดเท็จระหว่างธรรมิกชนหมายถึง อย่าตำหนิหรือกล่าวโทษกันโดยละเอียดลักษณะของพวกเขาที่อยู่ “ในพระคริสต์”

การตำหนิและกล่าวโทษนั้นแหละคือคำโกหก นั่นเป็นวิธีที่ซาตานผู้เป็นบิดาแห่งความเท็จ (ยอห์น 8:44) หลอกเรา

(วิธีทำให้อัตลักษณ์สั่นคลอน) ตรงกันข้าม เราต้องบอกอวัยวะอื่น ๆ เสมอว่าตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาคืออะไร

(ความจริง) นั่นคือการ “ยอมรับกัน ‘ในความรัก’ ด้วยความถ่อมใจและความสุภาพอ่อนโยน (ความใจกว้าง) ทุกอย่างด้วยความอดทนนาน” (ข้อ 2)

และเป็นทางรักษาความเป็นหนึ่งเดียว (ข้อ 3) การปฏิบัติความรักต้องเกิดขึ้นก่อนอื่น ‘ในคริสตจักร’ (โดยเฉพาะบทที่

4 เน้นการปฏิบัติความรักระหว่างธรรมิกชนในคริสตจักร) ภาพคริสตจักรที่บริสุทธิ์และไม่มีตำหนิเป็นจุดประสงค์แห่งความรอดของพระเจ้า (1:4, 5:27) เมื่อเป็นเช่นนั้น คนในโลกจะเห็นภาพของคริสตจักรและถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า (เทียบ มธ 5:16)

อีกทั้งธรรมิกชนจะได้ชื่นชมความมั่งคั่งของพระคริสต์ผ่านการปฏิบัติความรักนั้น และสามารถเติมโลกด้วยความมั่งคั่ง (ความรัก) นั้นได้ (เทียบ 1:23)

บทที่ 5 (1) ชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

จงดำเนินชีวิตให้สมกับบุตรแห่งความสว่าง (ข้อ 1-14)

เอเฟซัส 4:1

เพราะฉะนั้น จงเป็น ‘ผู้เลียนแบบพระเจ้า’ เหมือนบุตรที่รัก (ข้อ 1; เทียบ 1คร 11:1)

☐ บุตรย่อมต้องเหมือนบิดา กล่าวคือ สิ่งนี้สนับสนุนเนื้อหาใน 4:32 (การให้อภัย) อีกทั้งข้อถัดไปก็สนับสนุนเช่นกัน
จงดำเนินชีวิตในความรัก เหมือนที่พระคริสต์ (ผู้เป็นแบบอย่างในฐานะพระบุตรของพระเจ้า)

ทรงรักเรา พระองค์ทรงมอบพระองค์เองไว้แก่ความตายเพื่อเรา (เทียบ ข้อ 25, 4:19)

สิ่งนี้เป็นเครื่องบูชากลิ่นหอมที่พระเจ้าทรงรับด้วยความพอพระทัย (ข้อ 2) จงถอดคนเก่าออก (ข้อ 3-7):

☐ การล่วงประเวณี

☐ ความสกปรกทุกอย่าง

☐ ความโลภ อย่าให้ถูกเอ่ยชื่อแม้แต่น้อย สิ่งนั้นเหมาะสม/สมควรแก่ธรรมิกชน (ผู้บริสุทธิ์)

(ข้อ 3) ☐ คนล่วงประเวณี (โดยเฉพาะชายค้าประเวณี) ☐ คนสกปรก ☐ คนโลภ-คือคนไหว้รูปเคารพ- (คส 3:5)

จะไม่มีมรดกใน ‘แผ่นดินของพระคริสต์และพระเจ้า’ (ข้อ 5; เทียบ วว 22:15)

ความหยาบคาย/คำพูดโง่เขลา/การล้อเล่นต่ำทราม (คำพูดลามก) ไม่เหมาะสม แต่จงกล่าวคำขอบพระคุณ (ข้อ 4)

อย่าถูกหลอกด้วยคำพูดเปล่า ๆ (คนที่ถูกหลอกกลายเป็นผู้ไม่เชื่อฟัง) เพราะสิ่งเหล่านี้ พระพิโรธ (ความโกรธ)

ของพระเจ้าจึงมาถึง ‘บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง’ (=2:2) (ข้อ 6) ดังนั้นอย่าเป็น ‘ผู้มีส่วนร่วม’ (=3:6) กับพวกเขา (ข้อ 7)

☐ ผลของการล่วงประเวณีและคำพูดเลวร้าย (การพิพากษา) คือไม่มีมรดก (ข้อ 5) และพระพิโรธของพระเจ้า (ข้อ 6)

จงสวมคนใหม่ (ข้อ 8-14): เมื่อก่อนพวกท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้เป็นความสว่าง ‘ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ (เทียบ พป

2:15, ยน 12:36) จงดำเนินชีวิตให้สัมพันธ์กับบุตรแห่งความสว่าง (ข้อ 8) เพราะผลของความสว่าง (เอกพจน์)

คือความดีทุกอย่าง ‘ความชอบธรรม [ความยุติธรรม] และความจริง [ความสัตย์จริง]’ (ข้อ 9; เทียบ 6:14)

จงแยกแยะว่าสิ่งใด ‘เป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ (เทียบ 4:30) (ข้อ 10; เทียบ พป 1:10, 1ธส 5:21)

อย่าเข้าร่วมกิจการไร้ผลของความมืด แต่จงดำเนิน/กล่าวโทษ/เปิดโปง (ข้อ 11) เพราะสิ่งที่พวกเขาทำอย่างลับ ๆ นั้น

‘น่าละอาย’ แม้แต่จะพูดถึง (เทียบ ข้อ 4)

(ข้อ 12) แต่ทุกสิ่งที่ถูก ‘ดำเนิน’ โดยความสว่างก็จะปรากฏชัด (ข้อ 13) เพราะทุกสิ่งที่ถูกทำให้ปรากฏชัดคือความสว่าง

(ในพระคัมภีร์ต้นฉบับเป็นข้อ 14) “ผู้หลับเอย จงตื่นขึ้น จงลุกขึ้นจากท่ามกลางคนตาย

แล้วพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่เจ้า”

(ข้อ 14, ‘บทเพลงในพิธีบัพติศมา’; เทียบ อสย 26:19, 60:1)

☐ บทบาทของบุตรแห่งความสว่างคือการเปิดเผยกิจการของความมืดอย่างกระตือรือร้น/พูดความจริง (4:25)

เมื่อกิจการของความมืดถูกดำเนิน คนที่ตื่นขึ้นและลุกขึ้นจะ ‘กลายเป็นความสว่าง’ (เทียบ 1คร 14:24-25)

จงดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญา (ข้อ 15-21)

เอเฟซัส 4:1

ดังนั้น เพราะยุคนี้ชั่วร้าย จงใช้เวลาให้คุ้มค่าและเอาใจใส่อย่าง ‘ถี่ถ้วน/ขยันขันแข็ง’

ว่าควรประพฤติ/ดำเนินชีวิตอย่างไรเหมือนคนมีปัญญา (คำสั่งกริยาวิเศษณ์) (ข้อ 15-16)

☐ การประพฤติอย่างมีปัญญาก็คือการใช้เวลาให้คุ้มค่า (ข้อโอกาสไว้)

(เทียบ คส 4:5-‘จงประพฤติอย่างมีปัญญาโดยใช้เวลาให้คุ้มค่า’) เพราะเหตุนี้ อย่าเป็นคนไร้ความคิด

แต่จงเข้าใจ/ตระหนักว่าพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าคืออะไร (ข้อ 17; เทียบ ข้อ 20-การขอบพระคุณ)

อย่ามาเหล้าอยู่เรื่อย ๆ แต่จงเต็มเปี่ยมอยู่เสมอโดย/ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รูปปัจจุบัน ถูกกระทำ คำสั่ง)
ในความมาเหล้ามีความสำมะเลเทเมา (ข้อ 18; เทียบ เทศกาล ‘เทพเจ้าแห่งไวน์’-ไดโอนีซัส-ในเวลานั้น)

☐ ‘การเต็มเปี่ยม’ เป็นหัวข้อสำคัญประการหนึ่งของเอเฟซัส (1:23-ความบริบูรณ์ของคริสตจักร,
3:19-ความบริบูรณ์ของพระเจ้า, 4:10-ความบริบูรณ์ของพระคริสต์) การที่คริสตจักร (ในฐานะชุมชน)

เต็มเปี่ยมด้วยพระเจ้าตรีเอกภาพคือแผนการของพระเจ้า (1:10, 23; เทียบ ยน 17:21, 23)

ข้อ 19-21 (และข้อถัดจากนั้น) แสดงผลของการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กริยาวิเศษณ์คำสั่ง 5 ประการ) ☐

พูดกันด้วยสดุดี/เพลงสรรเสริญ/เพลงฝ่ายวิญญาณ ☐ ร้องเพลงในใจถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ☐ สรรเสริญ ☐

ขอบพระคุณเสมอในทุกสิ่ง ‘ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา’ ☐

‘ด้วยความยำเกรงพระคริสต์/ในความยำเกรงพระคริสต์’

จงยอมเชื่อฟังกันและกัน (รูปถูกกระทำ) <- คำว่า “ยอมเชื่อฟังกันและกัน” หมายความว่าอะไร? (เทียบ 1คร 15:27,
ฟป 2:3, คส 3:16)

การประยุกต์ใช้

เอเฟซัส 4:1

เราเป็นบุตรของพระเจ้าและเป็นบุตรแห่งความสว่าง ดังนั้นเราต้องเลียนแบบพระเจ้า (ข้อ 1)

และเป็นผู้เกิดผลของความสว่าง (ข้อ 9) อย่าทำกิจการของความมืดอีกต่อไป

(โดยเฉพาะการลามกและความสำมะเลเทเมา) แต่จงเปิดโปงสิ่งเหล่านั้น (ข้อ 11) และตื่นขึ้น (ข้อ 14)

อีกทั้งเราต้องเป็นคริสตจักร (ชุมชน)

ที่ขยันแยกแยะว่าสิ่งใดเป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 10) และทำความดี ท่ามกลางความพยายามเช่นนี้
เราต้องไม่ทำผิดพลาดด้วยการวางใจใน “ความชอบธรรมของตนเอง”

ต้องจำไว้ว่า ความสว่างที่พระคริสต์ทรงส่องแก่เราเท่านั้น (ข้อ 14) เป็นพลังขับเคลื่อนชีวิตแห่งความสว่างของเรา
และการทรงนำอย่างเป็นบุคคลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ รวมทั้งการทรงสร้างเราใหม่ (ใจ/สติปัญญา/เจตจำนง)

ทำให้ชีวิตเราเกิด ‘ผล’ ดังนั้นเราต้องแสวงหาการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ทุกวัน (ข้อ 18)

เราจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อย่างไร?

<ในฝ่ายของเรา>

☐ จงห่างไกลจากการล่วงประเวณีและคำพูดเลวร้าย (ข้อ 3-4; เทียบ

อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียพระทัย-4:30)

☐ จงแยกแยะว่าสิ่งใด ‘เป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ (ข้อ 10)

☐ จงระแวงว่าจะดำเนินอย่างไร-พระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าคืออะไร (ข้อ 15-17)

☐ จงระลึกถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อเราแล้ว/และยังทรงทำอยู่ในปัจจุบัน (เทียบ 4:20-24)

<ในมุมมองของพระเจ้า>

☐ โดยพระราชกิจของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตในเรา (1:13, 4:30)

และเราได้เป็นพระวิหารของพระเจ้า “ในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2:22)

พระวิหารคือสถานที่ที่เต็มไปด้วยการสถิตของพระเจ้า

☐ พระองค์ได้ประทานพระพรฝ่ายวิญญาณทุกอย่างในสวรรค์สถานแก่เราแล้ว “ในพระคริสต์” (1:3) ->

ทรงมีเป้าหมายให้เราเป็นบุตรของพระองค์ที่บริสุทธิ์และไม่มีตำหนิ (ข้อ 4-5, 2:10)

☐ พระองค์ทรงทำให้เรามีชีวิตด้วย ‘ฤทธิ์อำนาจแห่งการเป็นขึ้นจากตาย’ ของพระเจ้า (2:5) และทรงทำงานในเรา

(1:19) เพื่อเสริมกำลังคนภายในของเรา “โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (3:16) ->

ดังนั้นเราจึงได้รับกำลังเพื่อต่อสู้กับบาปและทำความดี

☐ พระคริสต์ประทาน ‘ผู้รับใช้แห่งความจริง’ แก่เรา (คริสตจักร) (4:11) -> ดังนั้นเราจึงเรียนรู้ความจริง (4:20)

และกลายเป็นคนที่พูด ‘ความจริง’ ต่อกัน (4:14)

☐ เมื่อเราปฏิบัติความรัก พระคริสต์ (พร้อมกับพระบิดา) ทรงสถิตในเราอย่างบริบูรณ์

และทำให้เราอยู่ในความบริบูรณ์ของพระเจ้า (4:17-19; เทียบ ยน 14:21, 23, 17:26)

☐ ชีวิตที่ปฏิบัติความรักสมกับเป็นบุตรของพระเจ้า ชีวิตที่บริสุทธิ์ในฐานะพระวิหารของพระเจ้า

ชีวิตที่แยกแยะพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและทำความดี

และชีวิตที่ต่อสู้กับบาปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นแหละคือ

“ชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” บทที่ 5 (2) บทบาทของภรรยาและสามี: การยอมเชื่อฟังและการรับใช้

อัครทูตเปาโลสอนเรื่องการปฏิบัติชีวิตของธรรมิกชนที่ต่อเนื่องมาตั้งแต่บทที่ 4

และเน้นว่าต้องเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อดำเนินชีวิตให้สมกับบุตรของพระเจ้า (5:1, 18)

แล้วกล่าวว่าภาพของชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์คือการยอมเชื่อฟังกันและกัน (5:21)

บัดนี้เปาโลสอนเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวภายใต้หลักการใหญ่คือ ‘ต้องยอมเชื่อฟังกันและกัน’ (จนถึง 6:9)

ภรรยาทั้งหลาย จงวางตนอยู่ใต้สิทธิอำนาจของสามี (ข้อ 22-24)

เอเฟซัส 4:1

ภรรยาทั้งหลาย จง [ยอมเชื่อฟัง-ไม่มีในต้นฉบับ แต่รับมาจากข้อ 21] สามีของตน เหมือนทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

(อย่างเดียวกัน) เพราะสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนที่พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะ (แหล่งกำเนิด) ของคริสตจักร

(เหตุผล) พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้อุดม/ผู้ปกป้องของกาย แต่เหมือนที่คริสตจักรยอมเชื่อฟังพระคริสต์ (รูปกลาง)

ภรรยาควรทำเช่นนั้นต่อสามี “ในทุกสิ่ง” (ข้อ 22-24) การยอมเชื่อฟังคือ ‘การวางตนอย่างสมัครใจไว้ใต้สิทธิอำนาจ/ระเบียบที่ได้รับ และถ่อมใจลงเพื่อให้เกียรติอีกฝ่ายและติดตามการนำของเขา’ เป็นพลังที่สร้างความกลมกลืน (รักษาความเป็นหนึ่งเดียว-4:3) ไม่ใช่ความขัดแย้งที่ต่อสู้กัน

ตัวอย่างแท้จริงของการยอมเชื่อฟังพบได้ในพระเจ้าตรีเอกภาพ โดยเฉพาะใน ‘การเสียสละและการรับใช้โดยสมัครใจ’ ของพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด (ข้อ 2, 25) ข้อความนี้ไม่ได้บอกว่าผู้หญิงทุกคนต้องยอมเชื่อฟังผู้ชาย “ทุกคน” แต่หมายความว่า ในความสัมพันธ์สามีภรรยา ภรรยาควรยอมเชื่อฟังสิทธิอำนาจที่มอบให้แก่สามี (ที่พระเจ้าประทาน) ในยุคที่สิทธิมนุษยชนของผู้หญิงแทบไม่ได้รับการเคารพเลย เปาโลไม่ได้ปฏิบัติต่อ ‘ภรรยา’ เหมือนทาสที่ต้องเชื่อฟังเจ้านาย (ผู้ต่ำกว่า) (เทียบ 6:5) แต่พูดถึงเธอในฐานะ ‘ผู้เท่าเทียม’ ที่ได้รับความรักแบบเสียสละและการปกป้องจากสามี และกล่าวถึงการยอมเชื่อฟังแบบอินทรีย์ (กาย-ศิระ) ด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่แบบชนชั้น (เทียบ ข้อ 29-ศิระไม่ทำร้ายหรือทำให้ร่างกายของตนตกอยู่ในอันตราย)

สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาด้วยการรับใช้อย่างเสียสละ (ข้อ 25-29)

เอเฟซัส 4:1

สามีทั้งหลาย จงรัก [agapao] ภรรยาของตน เหมือนที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักรและทรงมอบพระองค์เองเพื่อคริสตจักร พระคริสต์ทรงมอบพระองค์เอง

- ☐ เพื่อทรงชำระคริสตจักรให้บริสุทธิ์ โดยทรงล้างด้วยน้ำและพระวจนะ
 - ☐ เพื่อจะนำ/ถวายคริสตจักรให้ปรากฏอย่างสง่างาม (ลก 5:27) ‘ต่อพระพักตร์พระองค์’ ไม่มีด่างพร้อยหรือริ้วรอย แต่บริสุทธิ์และไม่มีตำหนิ (จุดประสงค์; เทียบ 1:4, 2คร 11:2) (ข้อ 25-27)
 - ☐ รวากับบอกเป็นนัยถึงภาพเจ้าบ่าวที่เตรียมเจ้าสาวสำหรับพิธีแต่งงาน เช่นเดียวกัน
- สามีก็ต้อง/เป็นนี่ที่จะรักภรรยาของตนเหมือนรักร่างกายของตนเอง (ความสัมพันธ์อินทรีย์แบบศิระ-กาย) เพราะไม่มีใครเคยเกลียดร่างกายของตน แต่เลี้ยงดู (จัดหาให้) และปกป้อง เหมือนที่พระคริสต์ทรงทำต่อคริสตจักร (ข้อ 28-29)
- ☐ ในฐานะผู้นำ (ศิระ) สามีคือ “ผู้รับใช้” นี่คือการยืนยันของคริสต์ศาสนา พระคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ทรงวางแบบอย่างในการรับใช้เหมือนผู้รับใช้

(ยน 13:14) “พระเยซูทรงเรียกสาวกทุกคนมาและตรัสว่า พวกท่านรู้ว่าผู้ปกครองของคนต่างชาติชอบเป็นนายเหนือคนอื่น พวกเจ้านายก็ใช้อำนาจเหนือผู้คน แต่พวกท่านต้องไม่เป็นเหมือนพวกเขา ใครก็ตามในพวกท่านที่อยากเป็นใหญ่ ต้องเป็นผู้รับใช้ก่อน ถ้าใครในพวกท่านอยากเป็นที่หนึ่ง ก็ต้องเป็นทาสของพวกท่าน” (มธ 20:25-27, พระคัมภีร์ฉบับง่าย)

ในยุคที่เป็นปีศาจไทยและดูเหมือนความลึกลับ การพูดถึง ‘การรับใช้อย่างเสียสละ’
ย่อมเป็นความท้าทายที่ก้าวหน้าและย้อนแย้งอย่างแท้จริง (พระเยซูทรงชนะผู้แข็งแกร่งด้วย ‘การรับใช้อย่างเสียสละ’)

ความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร (ข้อ 30-33)

เอเฟซัส 4:1

เพราะว่า (เป็นรากฐานของข้อ 22-29 ทั้งหมด) เราเป็นอวัยวะของพระกายของพระคริสต์ (เทียบ 4:25) เพราะเหตุนี้ (ตรงข้ามกับสิ่งนี้) ผู้ชายจะละจากบิดามารดาและผูกพันกับภรรยาของตน และทั้งสองจะเป็นกายเดียวกัน (เทียบ ปฐก 2:24) ความลึกลับนี้ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้ากำลังพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร

☐ เหตุที่พระคริสต์ทรงมอบชีวิตเพื่อเรา ก็เพราะเราเป็นพระกายของพระองค์

☐ เราทุกคนเป็นพระกายของพระคริสต์ เป็นผู้ที่รวมเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ ดังนั้นอวัยวะของเรา (โดยเฉพาะคู่สมรส) จึงยังเป็นหนึ่งเดียวกัน ความสัมพันธ์ที่แยกจากกันไม่ได้ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักรเป็นรากฐานของการรวมเป็นหนึ่งของสามภรรยา ในทางกลับกัน ความเป็นหนึ่งเดียว (ความกลมกลืน)

ของสามภรรยาแสดงให้เห็นการรวมเป็นหนึ่งอันลึกลับของพระคริสต์กับคริสตจักร บทสรุป:

แต่ละคนในพวกท่านจงรักภรรยาของตนเหมือนรักตนเองเช่นนี้ และภรรยาก็จงเคารพ/ยำเกรงสามีของตน (รักเขา) (ข้อ 33)

การประยุกต์ใช้

เอเฟซัส 4:1

(1) เกี่ยวกับการยอมเชื่อฟังของภรรยา

ทุกวันนี้คริสเตียนจำนวนมากกล่าวว่า ‘การยอมเชื่อฟังของภรรยา’ ที่ปรากฏในข้อความนี้ไม่อาจรับตรง ๆ ได้ เพราะมีความแตกต่างด้านยุคสมัย/วัฒนธรรม แต่ข้อความนี้สอนความสัมพันธ์สามภรรยาในฐานะการประยุกต์ใช้ ‘หลักนิรันดร์ที่ไม่เปลี่ยนแปลง’ แห่งความสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักร ดังนั้นเราต้องรับพระวจนะแห่งความจริงนี้ตามที่เป็นอย่างอยู่ การยอมเชื่อฟังสามียากหรือ?

หรือการ ‘เติบโตในทุกด้านจนถึงขนาดความเป็นผู้ใหญ่ของพระคริสต์’ (4:15) ยากกว่า?

หากเราต้องเป็นเหมือนพระคริสต์ในทุกด้าน ‘การยอมเชื่อฟังสิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้’ ก็เป็นสิ่งจำเป็น แม้พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่จะยอมเชื่อฟังบิดามารดาฝ่ายกายของพระองค์ (ลก 2:51)

และทรงเชื่อฟังสิทธิอำนาจทางศาสนา/การเมืองที่เสื่อมทรามในเวลานั้นด้วย (เทียบ ลก 4:16, มธ 17:25-27) ☐

การยอมเชื่อฟังคืออะไร?

การทำตามที่บอกแบบไม่คิดอะไรเลยไม่ใช่การยอมเชื่อฟัง การยอมเชื่อฟังคือการเคารพ ‘สิทธิอำนาจที่ได้รับ’ (ข้อ 33) และติดตามการนำในขอบเขตที่สอดคล้องกับพระประสงค์ของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น

การยอมเชื่อฟังของภรรยาต่อสามีย่อมต้องรวมถึงความพยายามที่จะชี้และแก้ไขจุดอ่อนกับความผิดของสามีอย่าง “มีปัญญา” (เทียบ 4:15-‘พูดความจริงในความรัก’)

ด้วย □ สิ่งที่ไม่ใช่การยอมเชื่อฟัง (คัดจาก John Piper, “A Theology of Marriage” pp.127-103)

(1) การยอมเชื่อฟังไม่ได้หมายถึงเห็นด้วยกับทุกสิ่งที่สามีพูด

(2) การยอมเชื่อฟังไม่ได้หมายถึงการละทิ้งความคิดและเจตจำนงของภรรยา (3)

การยอมเชื่อฟังไม่ได้หมายถึงไม่พยายามเปลี่ยนแปลงสามีเลย (4)

การยอมเชื่อฟังไม่ได้หมายถึงวางเจตจำนงของสามีไว้เหนือพระประสงค์ของพระคริสต์ (5)

การยอมเชื่อฟังไม่ได้หมายถึงภรรยาได้รับกำลังส่วนตัวและฝ่ายวิญญาณโดยผ่านสามีเป็นหลัก (6)

การยอมเชื่อฟังไม่ได้หมายถึงภรรยาดำเนินชีวิตด้วยความกลัว

(2) เกี่ยวกับความรักเสียสละของสามี

สามีภรรยาต้องทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุดก่อน อย่าหลีกเลี่ยงหน้าที่ของตนโดยอ้างว่า ‘อีกฝ่ายไม่พยายาม’

เราแต่ละคนต้องทำสิ่งที่ควรทำต่อพระพักตร์พระเจ้า ในความสัมพันธ์กับพระเจ้า (ไม่ว่าอีกฝ่ายจะตอบสนองอย่างไร)

คือการยอมเชื่อฟังและความรักเสียสละ โลกแสดงพลังของผู้นำด้วยการบังคับและการใช้อำนาจในทางผิด

โลกเชื่อว่าการทำให้องค์กรหรือประเทศเป็นหนึ่งเดียวต้องใช้มาตรการควบคุมและการกดขี่ที่มากขึ้น

แต่ผู้นำในคริสตจักรและครอบครัวกลับสำแดงพลังอย่างอ่อนโยนในฐานะ “ผู้รับใช้”

(นี่คือหลักสำคัญของข่าวประเสริฐ!) เป้าหมายของการนำของสามีคือการเสริมสร้างภรรยาให้เป็นคนที่ “ฝ่ายวิญญาณ”

สะอาดขึ้นและเติบโตขึ้น วิธีที่การนำนี้แสดงออกต้องไม่ใช่การบังคับหรือคำสั่ง

แต่เป็นการปฏิบัติด้วยการรับใช้อย่างเสียสละ สุดท้าย เราต้องจำว่าข้อความนี้ไม่ใช่คำสอนเพื่อความสัมพันธ์สามีภรรยา

เท่านั้น ข้อความนี้วาดภาพความสัมพันธ์ครอบครัวในอุดมคติในฐานะการแสดงออกของ ‘ความบริบูรณ์ของคริสตจักร’

ซึ่งเป็นชุมชนของคนที่ยังเกิดใหม่ กล่าวคือ ระเบียบและความกลมกลืนในครอบครัวจะสำแดงระเบียบและความกลมกลืน

น (ความเป็นหนึ่งเดียว) ของชุมชนคริสตจักร (คริสตจักรคือการขยายของครอบครัว! ความสัมพันธ์พ่อแม่กับลูก

และนายกับทาสในบทที่ 6 ก็ต้องเข้าใจในบริบทนี้) ภาพของครอบครัวและคริสตจักรเช่นนี้จะเป็นเวทีแสดง

(showcase) ความรักนิรันดร์ที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระคริสต์

บทที่ 6

แก่ลูกและบิดา แก่ทาสและนาย (ข้อ 1-9)

เอเฟซัส 6:1

“ลูกทั้งหลาย จงเชื่อฟัง/ฟังพ่อแม่ของท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง (เทียบ คส 3:20-‘เป็นที่พอพระทัยในองค์พระผู้เป็นเจ้า’) จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเจ้า นี่เป็นบัญญัติแรกที่มีพระสัญญา (อยู่ในนั้น) คือเพื่อเจ้าจะอยู่ดีและมีอายุยืนบนแผ่นดินโลก” (ข้อ 1-3; เทียบ อพย 20:12)

☐ คำว่าเชื่อฟัง (obey)

ตรงนี้ต่างจากคำสั่งให้ภรรยาอมเชื่อฟัง (submissiveness-5:24) ที่นี้หมายถึง ‘ฟังและปฏิบัติ’ คือดำเนินชีวิตตามคำสอนของพ่อแม่ (=ข้อ 5)

☐ การให้เกียรติพ่อแม่ไม่เพียงสอดคล้องกับธรรมชาติและมโนธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นคำสั่งสำคัญที่ “มีพระสัญญา” และระบุไว้ชัดเจนในบัญญัติสิบประการของพระเจ้า พระสัญญานั้นไม่ได้หมายถึงรางวัล ‘ที่มองเห็นได้’ ในโลกนี้เท่านั้น แต่หมายถึงพระพรนิรันดร์ที่ดำเนินต่อไปถึง ‘แผ่นดินแห่งพระสิริ’ ของพระเจ้า

“บิดาทั้งหลาย อย่าทำให้ลูกของท่านโกรธ แต่จงเลี้ยงดูพวกเขาด้วยการฝึก/วินัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ฮบ 12:6) และคำตักเตือน/การว่ากล่าว (=5:29)” (ข้อ 4)

☐ บิดาไม่ควรใช้อำนาจปฏิบัติต่อลูกตามอำเภอใจ แต่ต้องทำหน้าที่สอนลูกฝ่ายวิญญาณ

☐ ในยุคโรมัน สิทธิอำนาจของบิดาเป็นสิ่งที่ “เด็ดขาด” และเขาสามารถขายลูกที่พิการเป็นทาส หรือแม้แต่ฆ่าได้

“ทาสทั้งหลาย จงเชื่อฟัง/ฟังนายด้วยความเคารพและความยำเกรง ด้วยใจจริง (แรงจูงใจบริสุทธิ์)

เหมือนทำต่อพระคริสต์ ☐ อย่าทำดีเฉพาะต่อหน้าคนเหมือนคนที่ต้องการเอาใจมนุษย์ ☐

แต่จงเป็นเหมือนทาสของพระคริสต์ ☐ ทำพระประสงค์ของพระเจ้าจากใจ จงรับใช้ด้วยเจตนาดี

เหมือนทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ต่อมนุษย์ เพราะจงรู้ว่า หากใครทำสิ่งดี ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือเสรีชน

แต่ละคนจะได้รับตอบแทนจากองค์พระผู้เป็นเจ้าตามที่ทำ” (ข้อ 5-8)

☐ จงเชื่อฟังด้วยใจที่ทำต่อพระคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นนายจะดีหรือชั่ว แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนความดีที่ได้ทำ (คำสอนต่อทาสเป็นหลักฐานว่าทาสก็ถูกรับเข้าเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนคริสตจักร)

“นายทั้งหลาย พวกท่านก็จงทำเช่นเดียวกันต่อพวกเขา (เทียบ คส

4:1-‘จงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ทาส’) อย่าข่มขู่

เพราะจงรู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านและของพวกเขาสถิตในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงลำเอียง

(ไม่ตัดสินตามหน้าตา)” (ข้อ 9)

☐ นายทั้งหลายจงระลึกถึงพระเจ้าผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงของตน

และปฏิบัติต่อทาสด้วยความเมตตาตามพระลักษณะของพระเจ้า คำสั่งเช่นนี้ย่อมเป็นสิ่งก้าวหน้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในวัฒนธรรมที่ปฏิบัติต่อทาสเหมือนสิ่งของ

☐ การโจมตีของซาตานเข้ามาหาผู้มีสถานะต่ำกว่า (ลูก ทาส) ผ่านใจที่อยากไม่เชื่อฟัง

ท่าทีที่ทำได้เพียงต่อหน้าคนมากกว่าการให้เกียรติด้วยใจจริง และท่าทีบ่น แล้วขยายไปสู่ความแข็งแกร่งต่าง การบ่น

และการต่อต้าน ตรงกันข้าม สำหรับผู้มีสถานะสูงกว่า (บิดา นาย) มันเข้ามาผ่านใจหยิ่งที่ใช้อำนาจในทางผิดหรือไม่ตระหนักถึงพระเจ้าแล้วขยายไปสู่การกดขี่ผู้อยู่ใต้ตนและทำความอยุติธรรม (เทียบ คส 4:1) วิธีชนะการโจมตีทั้งหมดนี้คือการถ่อมตัวลงสู่ที่ต่ำและรับใช้ผู้อื่นเหมือนพระคริสต์

‘ยุทธภณที่ครบชุด’ สำหรับสงครามฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 10-17)

เอเฟซัส 6:1

“สุดท้ายนี้ จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้าและใน ‘ฤทธิ์อำนาจแห่งกำลังของพระองค์’ (1:19) (รูปปัจจุบัน) ☐ จงสวม ‘ยุทธภณที่ครบชุด’ ของพระเจ้า (อดีตกาล-เรียกร่องการตัดสินใจ) เพื่อจะยืนหยัดต่อสู้เหล่าเหล่าเล่ห์เหลี่ยมของมาร (ผู้กล่าวหา) (4:14) ได้ เพราะการต่อสู้ของเราไม่ได้ต่อสู้กับเลือดและเนื้อ (คือมนุษย์) แต่ต่อสู้กับ ‘ผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจ’ (1:21, 3:10) กับผู้ครองโลกมีดนี้ และกับวิญญาณชั่ว ‘ในสวรรคสถาน’ (1:20, 3:10) ดังนั้น ☐ จงหยิบ ‘ยุทธภณที่ครบชุด’ ของพระเจ้า (อดีตกาล) เพื่อจะสามารถต่อต้านในวันชั่วร้าย และ ☐ เมื่อทำทุกอย่างเสร็จแล้วจะยืนหยัดอยู่ได้” (ข้อ 10-13)

☐ เราไม่ได้ต่อสู้กับมนุษย์ที่มองเห็น แต่ต่อสู้กับอำนาจฝ่ายวิญญาณที่มองไม่เห็น

คือการหลอกลวงและแผนการของซาตาน

“เพื่อเราทุกคน... จะเป็นคนสมบูรณ์ และถึงขนาดความเป็นผู้ใหญ่แห่งความบริบูรณ์ของพระคริสต์ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กที่ถูกคลื่นซัดและถูกพัดไปมาโดยลมคำสอนทุกอย่างที่เกิดจากการหลอกลวงของมนุษย์ เล่ห์กล และความเจ้าเล่ห์ของการล่อลวงอีกต่อไป” (4:13-14, แปลตรง)

“เพราะฉะนั้น ☐ จงยืนหยัด! คาดเอาด้วยความจริง (อสย 11:5) สวมเสื้อเกราะแห่งความชอบธรรม (อสย 59:17) และสวมรองเท้าด้วยความพร้อมแห่งข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข (อสย 52:7) จงถือโล่แห่งความเชื่อในทุกสิ่ง (เทียบ สภ 30:5, สดต 3:3) (จงยืนหยัด) ด้วยโล่นั้นท่านจะดับลูกธนูไฟของผู้ชั่วร้ายได้ (เทียบ โล่ของทหารโรมัน-หุ้มหนังชุบน้ำ) ☐ และจงรับหมวกแห่งความรอด (อสย 59:17, 1ธส 5:8) และดาบของพระวิญญาณ (เทียบ ฮบ 4:12) คือพระวจนะของพระเจ้า” (ข้อ 14-17)

☐ ภาพยุทธภณที่ครบชุดมีพื้นหลังจากพันธสัญญาเดิม โดยเฉพาะอพยพ (ปุโรหิต) และอิสยาห์ อิสยาห์ 59 อธิบายภาพของพระเมสสิยาห์ ยุทธภณที่ครบชุดของธรรมิกชนคือการเอาแบบอย่างพระเมสสิยาห์

☐ สงครามฝ่ายวิญญาณคือการดำเนินชีวิตในทุกสถานการณ์ภายใต้ ‘ความจริง/ความจริง [aletheia] และความชอบธรรม/การถูกนับว่าชอบธรรม [dikaiosyne]’ (เทียบ 4:24, 5:9) และประกาศกับสร้างสันติสุข (เทียบ 2:17, 4:3) อีกทั้งสิ่งที่ป้องกันการโจมตีของผู้ชั่วร้ายคือความเชื่อของเรา (เทียบ 1ยน 5:4) ซาตาน (ผู้กล่าวหา) จะหลอกเราอย่างไม่หยุดหย่อน มันจะสั่นคลอนอัตลักษณ์ของเรา ทุกครั้งเช่นนั้น เราต้องยึดความมั่นใจ (ความเชื่อ) ใน “การเป็นบุตรของพระเจ้า” และ “ความรักไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้า” (ความจริง) โดยอาศัยพระวจนะของพระเจ้า (ดาบ)

คำขอร้องสุดท้าย (ข้อ 18-24)

เอเฟซัส 6:1

“โดยคำอธิษฐานและคำวิงวอนทุกอย่าง [จงทำ] จงอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์ทุกเวลา (รูปกริยาวิเศษณ์) และจงตื่นตัวด้วยความเพียรทุกอย่างและคำวิงวอนเพื่อธรรมิกชนทุกคน (รูปกริยาวิเศษณ์; เทียบ คส 4:2)” (ข้อ 18)

☐ ข้อ 18 เสนอวิธีการ (หลักการ)

ของทุกสิ่งในการ ‘สวมยุทธภัณฑ์ฝ่ายวิญญาณ’ สิ่งสำคัญที่สุดในสงครามฝ่ายวิญญาณคือคำอธิษฐานที่ขอฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า (เทียบ 3:16)

คำอธิษฐานนี้จำเป็นสำหรับธรรมิกชน “ทุกคน” เปาโลยังขอให้พวกเขาคำอธิษฐานเผื่อตนด้วย ขอให้ ‘พระวอนจะถูกระทาน’ และให้เขากล้าประกาศความกล้าลึกของข้าวประเสริฐ (ข้อ 19)

เขาอธิบายว่าการอยู่ในคุกของตนเป็นไปเพื่อประกาศข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญ (ข้อ 20; เทียบ 3:1, 13, 2คร 5:20)

☐ พร้อมกับอธิษฐานเพื่อธรรมิกชนทุกคนที่เข้าสู่สงครามนี้ เราต้องไม่ลืมอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อผู้รับใช้พระวอนะที่มีบทบาทสำคัญอยู่แนวหน้า

สุดท้าย เปาโลแนะนำทศกัณฐ์ข้อจดหมาย (ข้อ 21-22; เทียบ กจ 20:4, 21:29, คส 4:7-8)

และจบจดหมายด้วยการขอให้สันติสุข/ความรัก/ความเชื่อ/พระคุณ (ข้อ 23-24)

การประยุกต์ใช้

เอเฟซัส 6:1

สิ่งที่เราต้องจำก่อนคือ พระเยซูคริสต์ทรงชนะสงครามฝ่ายวิญญาณ ‘แล้ว’ (4:8; เทียบ คส 2:15)

และเราก็เป็นผู้มีส่วนร่วมในชัยชนะนั้น ‘แล้ว’ เช่นกัน (2:6) เพื่อความสำเร็จและการประกาศชัยชนะนั้น

พระเจ้าทรงใช้ชุมชนคริสตจักร (3:10)

ปัจจุบันคริสตจักรอยู่ท่ามกลางการข่มเหง แต่ในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า คริสตจักรยังคงได้รับกำลังและเข้มแข็งได้

เพื่อสิ่งนี้ คริสตจักรต้องตื่นตัวอธิษฐานและสวมยุทธภัณฑ์ฝ่ายวิญญาณ ‘ยุทธภัณฑ์ครบชุด’

สำหรับสงครามฝ่ายวิญญาณไม่ใช่คำสอนใหม่เลย แต่เป็นการรวมสิ่งที่เอเฟซัสกล่าวมาตลอดตั้งแต่ครั้งหลัง (ภาคปฏิบัติ)

กล่าวคือ ☐ ตั้งใจรักษาความเป็นหนึ่งเดียวที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เกิดขึ้น (4:10) ☐ ดำเนินชีวิตอย่างจริงแท้

(พูดความจริง) ในความรัก ☐ เติบโตจนถึงขนาดความเป็นผู้ใหญ่ของพระคริสต์ (4:15) ☐

หยุดพฤติกรรมที่ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียพระทัย/เจ็บปวด (4:30) ☐ ให้อภัยกัน (4:32) ☐ รักกัน (5:2) ☐

ดำเนินชีวิตที่เกิดผลของความสว่าง (ความดี/ความชอบธรรม/ความสัตย์จริง) (5:9) ☐

แยกแยะพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (5:10, 17) ☐ อย่าสำมะเลเทเมา

แต่ให้เต็มเปี่ยมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ (5:18) และ

□ มีท่าที่ยอมเชื่อฟังและรับใช้กันในชีวิตครอบครัว (5:22-6:9) ทั้งหมดนี้คือ ‘ยุทธภัณฑ์ครบชุด’

และคือการชนะในสงครามฝ่ายวิญญาณ สงครามฝ่ายวิญญาณไม่ใช่การต่อสู้กับมนุษย์ และไม่ได้หมายถึงการ “เผชิญหน้าโดยตรง” กับซาตานด้วย ไม่ใช่เราต้องมี “คำอธิษฐานมัดซาตาน” หรือ “คำประกาศไล่ซาตาน” แต่สิ่งที่จำเป็นคือการยึดพระวจนะแห่งความจริงและดำเนินชีวิตตามพระวจนะนั้น

(สงครามฝ่ายวิญญาณคือสงครามแห่งความจริง!) เพื่อสิ่งนี้ ก่อนอื่นเราต้องเรียนรู้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง และผ่านการเรียนรู้ที่ต้องไม่หวั่นไหวในอัตลักษณ์ของตน นี่คือการที่คนภายในเข้มแข็งขึ้น

อีกทั้งขณะที่ปฏิบัติความรักนั้น เราก็มีประสบการณ์ความรักของพระคริสต์ที่ “เหนือความรู้” ดังนั้น

เราจะเต็มเปี่ยมด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า ในชีวิตเช่นนี้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจะปรากฏอย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้น

(เทียบ 3:10-‘พระปัญญาอันหลากหลายของพระเจ้าถูกทำให้รู้แก่สิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณผ่านคริสตจักร’)

(1) พันธกิจที่มีพระวจนะเป็นศูนย์กลาง: กิจการ 19 เล่าภูมิหลังของการประกาศและการก่อตั้งคริสตจักรในเอเฟซัส ที่นั่นพระเจ้าทรงกระทำ “การอัศจรรย์อันน่าทึ่ง” ผ่านเปาโล (กจ 19:11-12) แต่สิ่งที่เราต้องจำก่อนคือ ที่นั่นมีพันธกิจพระวจนะอย่างเข้มข้นตลอดสองปี อีกทั้งลูกา (ผู้เขียนกิจการ)

บรรยายผลของพันธกิจประกาศและการกลับใจที่นั่นว่า “พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

เจริญขึ้นอย่างมีฤทธิ์และมีชัย (กจ 19:20)

(2) การตัดสินใจของเรา: อัครทูตเปาโลเรียกร้องให้ธรรมิกชนเอเฟซัสตัดสินใจ (ข้อ 10)

สงครามฝ่ายวิญญาณไม่มีการพักรบ “วิญญาณชั่ว” ยังพยายามทำให้เราลุ่มหลงในเวลานี้ เราต้องตื่นตัวอธิษฐานอยู่เสมอ เราต้องรู้ว่ายูคนี่ชั่วร้าย (ข้อ 13) และต้องใช้เวลาให้คุ้มค่า (คือแยกแยะยุคสมัยและลงทุนชีวิตของเราในสิ่งนิรันดร์) เราต้องเต็มเปี่ยมในพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

(5:16-18)

(3) คำตักเตือนเชิงชุมชน: สงครามฝ่ายวิญญาณไม่ใช่การรบเดี่ยวของธรรมิกชนแต่ละคน

แต่เป็นการเป็นหนึ่งเดียวกันในฐานะ ‘กองทัพหนึ่งเดียว’ ของพระเจ้า ทำหน้าที่ของแต่ละคน ต่อกัน

และชนะร่วมกัน (เทียบ Reinhard, Ephesians) นี่คือเหตุผลที่เราต้องอธิษฐานเพื่อธรรมิกชน “ทุกคน”

เพื่อบทบาทของธรรมิกชนแต่ละคน และโดยเฉพาะเพื่อผู้รับใช้พระวจนะ

ฟิลิป

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4

บทที่ 1

บทนำฟิลิป

ฟิลิป 1:1

บทนำ

ภาพรวม

ฟิลิป 1:1

เมืองฟิลิปเป็นเมืองแรกในแคว้นมาซิโดเนีย และในฐานะ ‘อาณานิคมของโรม’ ได้รับสิทธิพิเศษมากมาย (เทียบ กจ 16:12) การนมัสการจักรพรรดิเป็นองค์ประกอบสำคัญของชีวิตศาสนาในเมืองฟิลิป เปาโลได้ทำพันธกิจในแคว้นมาซิโดเนียตามการทรงนำพิเศษของพระเจ้า และตั้งฟิลิปเป็นฐานหน้าในการทำพันธกิจ (เทียบ กจ 16:12-15)

คริสตจักรฟิลิปเป็นคริสตจักรยุโรปแห่งแรกที่เปาโลก่อตั้ง และตั้งแต่แรกเริ่มก็ยินดีสนับสนุนพันธกิจประกาศของเปาโล (4:15) เปาโลมีความผูกพันเป็นพิเศษกับคริสตจักรฟิลิป (1:8) แม้เขากำลังรอผลการพิจารณาดีในคุกที่กรุงโรม เขาก็ยังแสดงความขอบคุณต่อคริสตจักรฟิลิป (4:14, 18) เหตุที่เปาโลเขียนฟิลิปไม่ใช่เพียงแค่ขอบคุณ แต่เพื่อเตือนผู้ที่ไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน (2:2, 14, 4:2) และหนุนใจผู้ที่อยู่ท่ามกลางการข่มเหงให้เป็นหนึ่งเดียวกัน (1:27-30) ฟิลิปทำหายคริสเตียนปัจจุบันที่ดำเนินชีวิตท่ามกลาง ‘ยุคที่คดโกงและเสื่อมทราม’ (2:15) ให้ยืนหยัดอดทนท่ามกลางความทุกข์ เป็นหนึ่งเดียวกันในคริสตจักร และดำเนินความรอดของเราด้วย ‘ความเกรงกลัวและตัวสั่น’ (2:12) ในพระคุณของพระเจ้า

บทที่ 4

คำท้าทายและคำอวยพรปิดท้าย

ฟิลิป 4:21-23

สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องจากฟิลิป)

บทที่ 1

คำทักทายและคำอธิษฐาน (ข้อ 1-11)

ฟิลิปปี 1:1

ทิโมธีที่ถูกกล่าวถึงร่วมกับเปาโลในฐานะผู้ส่งจดหมาย เป็นผู้ร่วมเดินทางประกาศครั้งที่สองของเปาโล และเป็น ‘ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์’ ที่เปาโลกำลังจะส่งไปยังฟิลิปปี

การกล่าวถึงผู้ปกครองและมัคทายกเป็นพิเศษในผู้รับจดหมาย (ข้อ 1) เป็นเรื่องไม่ปกติ ผู้ปกครอง [episkopos] น่าจะเป็นผู้ที่มิบทาบทอนเป็นพิเศษ (เทียบ 1 ทธ 3:2)

☐ เพื่อเน้น ‘ความเป็นหนึ่งเดียว’ ซึ่งเป็นหนึ่งในหัวข้อสำคัญของจดหมาย เปาโลจึงเริ่มเรื่องด้วยการกล่าวถึง ‘ธรรมิกชนทุกคน’ และผู้รับตำแหน่งรับใช้ ก่อนอื่นเปาโลขอบคุณคริสตจักรฟิลิปปีที่มี ‘ส่วนร่วม’ [koinonia] ใน ‘ข่าวประเสริฐ’ ตั้งแต่วันแรกจนถึงบัดนี้ (รวมถึงการสนับสนุนด้านการเงินและพันธกิจประกาศ)

(ข้อ 3-5; เทียบ 4:15-16)

☐ [koinonia] ที่แปลว่า ‘ส่วนร่วม’ เป็นคำสำคัญหนึ่งของฟิลิปปี และอาจแปลว่า ‘สามัคคีธรรม’ (2:1) ได้ด้วย (เทียบ 3:10) ในกิจการ เมื่อเปาโลประกาศที่ฟิลิปปี เขาพบครอบครัวของ ‘ลิเดีย’ ผู้มั่งคั่งก่อน และได้รับความช่วยเหลือจากเธอ (กจ 16:14-15)

เปาโลเรียกการมีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐว่า ‘งานดี’ และสารภาพว่าเขาเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงเริ่มงานนั้น จะทรงทำให้งานนั้นดำเนินต่อไปจนถึง ‘วันของพระเยซูคริสต์’ (ข้อ 6)

☐ ข้อนี้ไม่ได้พูดถึงความมั่นใจเรื่องความรอด แต่เป็นคำแสดงความคาดหวัง/ความมั่นใจว่าพวกเขาจะร่วมในพันธกิจประกาศ (ด้านการเงิน) จนถึงที่สุด

ดังนั้น เปาโลจึงรักธรรมิกชนฟิลิปปีเป็นพิเศษในฐานะผู้ ‘ร่วมมีส่วน’ ในข่าวประเสริฐ และคิดถึง/ปรารถนาอย่างยิ่งด้วย ‘พระทัย/ความรักเอ็นดูของพระคริสต์’ (ข้อ 7-8) คำอธิษฐานของเปาโล (ข้อ 9-11): ☐

เพื่อให้ความรักของพวกท่านบริบูรณ์ยิ่งขึ้นในความรู้และความเข้าใจ [aisthesis] ทุกอย่าง

จนสามารถแยกแยะสิ่งที่ดีที่สุด (สิ่งที่สำคัญแท้จริง) ได้ ☐ เพื่อให้จนถึง ‘วันของพระคริสต์’

พวกท่านบริสุทธิ์และไม่มีตำหนิ เต็มด้วยผลแห่งความชอบธรรมโดยทางพระเยซูคริสต์ (รูปกริยาวิเศษณ์)

เพื่อการสรรเสริญและพระสิริของพระเจ้า

☐ ความเข้าใจ [aisthesis] หมายถึงการรับรู้เชิงศีลธรรมเป็นพิเศษ

คือความสามารถที่จะรู้ว่าควรทำสิ่งที่ถูกต้องในสถานการณ์ที่กำหนด เหตุที่ใช้คำนี้ดูเหมือนเพื่อเน้นหัวข้อ

‘ความเป็นหนึ่งเดียว’ ของจดหมายฉบับนี้

สถานการณ์ของเปาโล (ข้อ 12-26)

ฟิลิปปี 1:1

เปาโลกล่าวว่าคนที่เขาถูกขังในคุกกลับทำให้ข่าวประเสริฐแพร่ออกไปมากขึ้น (ข้อ 12-13) ‘กองทหารรักษาพระองค์’ (ข้อ 13) หมายถึงค่ายทหารรักษาพระองค์ของโรม พี่น้องจำนวนมากเห็นการถูกพันธนาการของเปาโลแล้วกล้าประกาศข่าวประเสริฐมากขึ้น (ข้อ 14)

บางคนประกาศพระคริสต์ด้วยความไม่บริสุทธิ์ ด้วยความอิจฉาและการวิวาท เพื่อเพิ่มความทุกข์ให้เปาโลที่ถูกขังอยู่ (ข้อ 15, 17) แต่เปาโลกล่าวว่า ไม่ว่าอย่างไร หากพระคริสต์ถูกประกาศอย่างถูกต้อง เขาไม่ถือสาที่ตนถูกเข้าใจผิดกลับยินดีด้วยซ้ำ (ข้อ 18) ☐

อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ได้ชมเชยหรือบอกว่าการประกาศข่าวประเสริฐด้วยความอิจฉาและการวิวาทเป็นสิ่งที่ใช้ได้เลย สิ่งนี้เห็นได้จากคำเตือนและคำหนุนใจเรื่องความเป็นหนึ่งเดียวที่ตามมา

อีกทั้งไม่จำเป็นต้องมองคนที่ถูกกล่าวถึงในทางลบในตอนนี้เป็นพวกนอกรีตหรือครูเทียม

นอกจากนี้ เปาโลกล่าวว่าเขาจะยินดี เพราะรู้ว่า ‘เรื่องเหล่านั้น’ จะนำเขาไปสู่ ‘ความรอด’ (จากคุก หรือในความหมายเชิงอวสานวิทยา) ผ่านคำอธิษฐานของธรรมิกชนและความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 18-19)

สิ่งที่เปาโลสนใจในคุกไม่ใช่การพ้นข้อกล่าวหาและถูกปล่อยตัว หรือการหลีกเลี่ยงโทษประหาร (เทียบ 2:17)

แต่คือการที่พระคริสต์จะถูกขยาย/ได้รับการยกย่อง ไม่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่หรือตาย ตาม

‘ความคาดหวังและความหวังอันแรงกล้า’ ของเขา (ข้อ 20; เทียบ กจ 19:17)

☐ ‘ถูกขยาย’ หมายถึง ‘ทุกมิติแห่งความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ปรากฏให้เห็น’ (Alec Motyer)

เราปรารถนาให้พระคริสต์ปรากฏในชีวิตของเราหรือไม่? เปาโลกำลังยืนอยู่ตรงทางแยกระหว่างชีวิตและความตาย

และแม้ในเวลานั้น เขากลับปรารถนาที่จะตายเพื่อ ‘อยู่กับพระคริสต์’ (ข้อ 21-23)

แต่เขามั่นใจว่าต้องมีชีวิตต่อไปเพื่อธรรมิกชนฟิลิปปีเท่านั้น (เพื่อความก้าวหน้าและความยินดีในความเชื่อของพวกเขา)

เขามั่นใจว่าเขาต้องมีชีวิตต่อไป (ข้อ 19, 24-26)

☐ เปาโลมั่นใจหรือไม่ว่าจะถูกปล่อยจากคุก? (เทียบ ข้อ 22) เป็นคำตอบของคำอธิษฐานหรือ? (เทียบ ข้อ 19)

สิ่งที่เขามั่นใจคืออะไร?

คำหนุนใจเพื่อความเป็นหนึ่งเดียว (ข้อ 27-30)

ฟิลิปปี 1:1

บัดนี้เปาโลเข้าสู่เนื้อหาหลักของจดหมาย สิ่งที่เขากำลังต้องการบอกคริสตจักรฟิลิปปีก็คือสิ่งนี้

“จงดำเนินชีวิต/ใช้สิทธิพลเมืองให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (ข้อ 27; เทียบ กจ 23:1)

☐ เปาโลคำนึงถึงความภาคภูมิใจแรงกล้าของชาวฟิลิปปีในฐานะ ‘พลเมืองโรมัน’ และการชมเชยคริสเตียน (เทียบ กจ 16:20-21) แล้วบอกให้พวกเขาแตกต่างจากคนเหล่านั้น โดยดำเนินชีวิตตามข่าวประเสริฐในฐานะพลเมืองแห่งแผ่นดินข

องพระเจ้า ตอนนีเปาโลต้องการให้ธรรมิกชนฟิลิปปียืนหยัดมั่นคง (=4:1) ด้วยใจเดียวและความคิดเดียว ขณะที่‘ร่วมกันต่อสู้’ (=4:3) เพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐ อีกทั้งเขาต้องการให้พวกเขาไม่กลัวเพราะ ‘ผู้ต่อต้าน’ (ข้อ 28)

□ เปาโลเรียกร้องให้ธรรมิกชนในคริสตจักรร่วมใจเป็นหนึ่งและร่วมมือกันเพื่อต่อต้านศัตรูภายนอก ก่อนอื่นธรรมิกชนในคริสตจักรต้องไม่ทะเลาะกันเอง แต่ต้องเป็นหนึ่งเดียว (เทียบ 2:2, 4:2) ความจำเป็นของความเป็นหนึ่งและความร่วมมือนี้ คงเป็นสิ่งที่เปาโลรู้สึกชัดเจนที่สุดยิ่งกว่าใครในเวลาเริ่มพันธกิจฟิลิปปี (การเดินทางประกาศครั้งที่สอง) (เทียบ กจ 15:36-16:3, 18:5)

และเขายืนยันว่าความทุกข์ยอมตามมาสำหรับผู้เชื่อ เขากล่าวว่าเหตุที่พระเจ้าประทานพระคุณ ก็เพื่อให้พวกเขาทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ (ข้อ 29) ความทุกข์เช่นนี้เป็นสิ่งที่เปาโลเองกำลังมีประสบการณ์อยู่แล้ว และธรรมิกชนฟิลิปปีก็กำลังต่อสู้ใน ‘การต่อสู้’ เดียวกัน (ข้อ 30)

การประยุกต์ใช้

ฟิลิปปี 1:1

คำอธิษฐานของอัครทูตเปาโลในข้อ 9-11 ควรเป็นคำอธิษฐานของเรามีใช่หรือ? เราควรอธิษฐานเช่นนั้นเพื่อตัวเราเองและเพื่อคริสตจักรของเรา เปาโลไม่ท้อใจท่ามกลางความทุกข์ แต่กลับชื่นชมยินดีเพราะพระคริสต์ทรงได้รับการยกย่อง เรามองความทุกข์ของเราอย่างไร? (เทียบ ข้อ 29) เราค้นพบความหมายของความทุกข์นั้นจากที่ใด?

คำสั่งของเปาโลที่ให้ชื่นชมยินดีไม่ได้หมายถึงการฝืนสร้างความยินดีขึ้นมา เราต้องยอมรับความทุกข์อย่างจริงจัง พร้อมกับเรียนรู้ที่จะค้นพบความหวังท่ามกลางความทุกข์นั้น (เทียบ ข้อ 19) ให้เราตรวจสอบท่าทีของเราต่อความตาย เราปรารถนาอย่างจริงใจหรือไม่ถึงเวลาที่จะได้ ‘อยู่กับพระคริสต์’ (ข้อ 23)?

อะไรคือเหตุผลหรือเป้าหมายที่เราจะต้องอยู่บนโลกนี้ต่อไป? ให้เราตรวจสอบว่ากำลังทำสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์และพอพระทัยจริงหรือไม่

คริสตจักรของเรามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันโดยปราศจากความขัดแย้งหรือไม่? หลักแห่งความเป็นหนึ่งเดียวนั้นตั้งอยู่บนข่าวประเสริฐหรือไม่? ให้เราเป็นคริสตจักรที่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและร่วมกันต่อสู้เพื่อ ‘ความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐ’ (ข้อ 27)

บทที่ 2

คำหนุนใจให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (ข้อ 1-4)

ฟิลิปปี 2:1

คำว่า ‘เพราะฉะนั้น’ เป็นการตอบรับสิ่งที่กล่าวไว้ในบทที่ 1 (ข้อ 27-30) คือ อย่ากลัวผู้ต่อต้าน แต่จงเป็นผู้ที่ร่วมกันต่อสู้เพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐด้วยใจเดียวและความคิดเดียวกัน ในที่สุด เพื่อทำสิ่งนี้ พวกเขาต้องมีความคิดเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจและความคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (ข้อ 2; เทียบ 1:27)

□ ประโยคเงื่อนไขในข้อ 1 ไม่ได้กล่าวถึงสิ่งที่อาจเป็นไปได้ แต่นั่นสิ่งที่แน่นอน จึงมีความหมายทำนองว่า ‘เพราะว่า’ กล่าวคือ ถ้าพวกเขาได้รับการหนุนใจและความรักอย่างแท้จริง เป็นผู้ที่สามัคคีธรรมอันลึกซึ้งซึ่งพระวิญญาณของพระเจ้าทรงก่อขึ้น และเป็นผู้ที่ได้รับการรักเอ็นดูและพระกรุณาของพระเจ้า ก็ให้พวกเขาปฏิบัติเช่นนี้ (เทียบ คำอธิบาย WBC)

□ คำกริยา ‘คิด’ [phrone□] ในที่นี้ครอบคลุมความรู้สึก ท่าที และเจตจำนงไม่น้อยไปกว่าความคิดทางสติปัญญา ดังนั้น การ ‘คิดอย่างเดียวกัน’ หรือ ‘มีความคิดเดียวกัน’ ไม่ได้หมายถึงการบังคับให้ทุกคนคิดเหมือนกันหมด แต่หมายถึงการเอาใจใส่และดูแลกันท่ามกลางความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เทียบ ข้อ 3) ไม่ว่าจะทำสิ่งใด อย่าทำด้วยการชิงดี การทะเลาะวิวาท ความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัว (=1:17; เทียบ ยก 3:14-16) หรือความถือดีอันไร้สาระ แต่ด้วยใจถ่อมให้ถือว่าผู้อื่นดีกว่าตน และอย่าเอาใจใส่เฉพาะประโยชน์ของตนเอง แต่จงเอาใจใส่ประโยชน์ของผู้อื่นด้วย นี่คือนั่นที่จะทำให้เปาโลซึ่งถูกจำคุกมีความยินดี (ข้อ 3-4)

□ เปาโลไม่ได้กำลังขอความช่วยเหลือด้านวัตถุจากคริสตชนในคริสตจักรฟิลิปปี แม้เขาจะขอบคุณสำหรับสิ่งนั้น (1:5) แต่กำลังขอให้พวกเขาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในฐานะผู้มี ‘ส่วนร่วม/สามัคคีธรรมในข่าวประเสริฐ’ [koin□nia] อย่างแท้จริง สิ่งนี้จะทำให้เปาโลมีความยินดี เพราะเมื่อพวกเขาเลียนแบบพระคริสต์และรักกันและกัน พระคริสต์ก็จะทรงปรากฏเด่นชัดยิ่งขึ้น (เทียบ 1:20; อฟ 5:21 ‘จงยอมเชื่อฟังกันและกัน’)

จงมีพระทัยของพระคริสต์เป็นแบบอย่าง (ข้อ 5-11)

ฟิลิปปี 2:1

ตอนนี้ให้ข้อมูลทางเทววิทยาที่สำคัญ โดยเฉพาะในด้าน ‘คริสตวิทยา’ กล่าวคือ การที่พระคริสต์ทรงรับสภาพมนุษย์และการที่พระองค์ทรงได้รับการยกขึ้นสูง อย่างไรก็ตาม แทนที่จะมุ่งวิเคราะห์ทางเทววิทยาเพียงอย่างเดียว เราควรพิจารณาตอนนี้ภายในกรอบใหญ่หรือบริบทของสิ่งที่เปาโลต้องการกล่าวแก่คริสตจักรฟิลิปปี

‘ท่านทั้งหลายจงมีท่าทีเช่นนี้ต่อกัน ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์’ [phrone□] (ข้อ 5)

□ ข้อ 5 เป็นข้อที่มีข้อถกเถียงด้านการตีความมากเป็นพิเศษ จึงควรศึกษาคำอธิบายหลายเล่ม เจอร์ลด์ ฮอว์ธอร์นแปลไว้ในคำอธิบาย WBC ว่า ‘ท่านทั้งหลายจำเป็นต้องรับเอาวิธีคิดเช่นนี้ ซึ่งเป็นวิธีคิดที่พระเยซูคริสต์ทรงรับไว้ด้วย’

การถ่อมพระองค์ลงของพระคริสต์ (ข้อ 6-8): แม้พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ใน/โดย ‘สภาพ’ [morph□] ของพระเจ้า หรือเพราะพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้น พระองค์มิได้ทรงถือว่าความเสมอภาคกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่ต้อง ‘ช่วยไว้’ หรือใช้เพื่อประโยชน์ของพระองค์เอง ตรงกันข้าม พระองค์ทรงสละพระองค์เอง [keno□]

โดย □ ทรงรับ ‘สภาพ’ [morph□] ของทาส และ □ ทรงบังเกิดเป็นเหมือนมนุษย์ เมื่อทรงปรากฏในรูปลักษณะ [sch□ma] ของมนุษย์ พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงและทรงเชื่อฟังจนถึงความตาย กระทั่งความตายบนกางเขนซึ่งเป็นความตายภายใต้คำสาป (=ยก 4:10; 1ปต 5:6)

□ คำอธิบายต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อความที่ว่าพระคริสต์ ‘ทรงสละพระองค์เอง’: (1)

ทรงสละพระสิริของพระองค์—Plummer (2) ทรงสละการใช้อำนาจโดยอิสระ—Hendriksen

(3) ทรงสละสิทธิพิเศษแห่งความเป็นพระเจ้า—Lightfoot

(4) ทรงสละเครื่องหมายแห่งพระเกียรติ หรือทรงซ่อนความเป็นพระเจ้า—Calvin

(5) ทรงสละพระลักษณะที่สัมพันธ์กับสิ่งทรงสร้าง เช่น การทรงสร้างพิณ การทรงฤทธานุภาพทุกประการ และการทรงสถิตทุกหนแห่ง—Kenoticists (6)

ทรงสละความเสมอภาคกับพระเจ้า—Oepke แต่ Jones อธิบายว่า

‘พระองค์ทรงสละความคิดทั้งหมดที่มุ่งประโยชน์ของพระองค์เอง และทรงเทความบริบูรณ์ของพระองค์ออกเพื่อทำให้ผู้อื่นมั่งคั่ง’

□ ตอนนี้เน้นเป็นพิเศษว่าความตายของพระคริสต์คือจุดสูงสุดแห่งการถ่อมพระองค์

และทำลายผู้เชื่อให้เลียนแบบพระคริสต์ด้วยการถ่อมตนและรับใช้ด้วยการเสียสละ (เทียบ มก 10:45; ยน 13:14; 1ยน 3:16)

การที่พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นสูง (ข้อ 9-11): เพราะพระคริสต์ทรงถ่อมพระองค์

พระเจ้าจึงทรงยกพระองค์ขึ้นสูงที่สุด และประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงแก่พระองค์ จุดประสงค์คือ

□ เพื่อทุกเข่า ทั้งในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก และใต้แผ่นดิน จะคุกลงในพระนามของพระเยซู และ

□ เพื่อทุกลิ้นจะยอมรับว่า ‘พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า’ (เทียบ อสย 45:23)

ทั้งนี้เพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้าพระบิดา

□ เราไม่อาจเลียนแบบ ‘การที่พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นสูง’ ได้

เพราะสิ่งนี้ไม่ได้เกิดจากความพยายามของเราและจะไม่สำเร็จสมบูรณ์บนโลกนี้

แต่จากการที่พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นสูง เราค้นพบความหวังและแรงจูงใจสำหรับการดำเนินชีวิตด้วยความถ่อมใจ

การรับใช้ และความอดทน (ยก 4:10 ‘จงถ่อมใจลงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น’ มธ 23:12

‘ผู้ใดยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ใดถ่อมตัวลงจะได้รับการยกขึ้น’) ใน ‘วันของพระคริสต์’ (ข้อ 16)

พระองค์จะทรง ‘เปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเราให้เหมือนพระกายอันทรงพระสิริของพระองค์’ (3:21)

ความหวังนี้เองทำให้เราเดินในทางแห่งการเชื่อฟังและความทุกข์ยาก

จงทำทุกสิ่งโดยไม่บ่นหรือโต้เถียงกัน (ข้อ 12-18)

ฟิลิปปี 2:1

หลังจากกล่าวถึงการที่พระคริสต์ทรงถ่อมพระองค์ลงด้วยการเชื่อฟัง (ข้อ 8) และทรงได้รับการยกขึ้นสูง เปาโลจึงกล่าวว่า ‘เพราะฉะนั้น’ จงเชื่อฟังเสมอ และจงดำเนินความรอดของท่านให้สำเร็จด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น (ข้อ 12)

☐ ข้อนี้ไม่ได้หมายความว่า ‘เราได้รับความรอดด้วยการกระทำของเรา’ แต่

☐ เรียกร้องการกระทำซึ่งเป็นผลของความเชื่อแท้ (เทียบ ยก 2:14)

และให้ดำเนินการเช่นนั้นต่อไปจนถึงวันแห่งความรอด (เทียบ 1:10-11

‘ให้บริสุทธิ์และไม่มีที่ติจนถึงวันของพระคริสต์...เต็มไปด้วยผลแห่งความชอบธรรม...’) หรือ

☐ อาจเข้าใจในมิติของชุมชนว่าให้ ‘เยียวยา’ คริสตจักรที่กำลังเจ็บป่วย (เทียบ 2:4; คำอธิบาย WBC)

‘เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำงานอย่างเกิดผลอยู่ภายในพวกท่าน’ (เทียบ อฟ 1:20; คส 1:29)

‘ทรงให้พวกท่านมีทั้งความปรารถนาและกำลังที่จะทำตามพระประสงค์อันดีของพระองค์’ (ข้อ 13)

☐ ข้อนี้ยืนยันว่าคำว่า ‘จงดำเนินความรอดให้สำเร็จ’ ไม่อาจหมายถึงการได้รับความรอดมาด้วยความพยายามของมนุษย์ ความรอดเป็นพระราชกิจของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ พระองค์ทรงประทานทั้งใจที่ปรารถนาจะทำและทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จตามพระประสงค์อันดีของพระองค์

☐ จงทำทุกสิ่งโดยไม่บ่นและไม่โต้เถียงกัน เหตุผลหรือจุดประสงค์ที่ต้องทำเช่นนั้นคือ

☐ เพื่อท่านจะเป็นคนปราศจากตำหนิและไร้อะไรที่เลวร้าย เป็นบุตรของพระเจ้าที่ไม่มีต่างปรอัยท่ามกลางยุคที่คดโกงและเสื่อมทราม (เทียบ ฉธบ 32:5) และส่องสว่างอยู่ในโลก เมื่อยึดมั่นในพระวาทะแห่งชีวิต

ความเหน็ดเหนื่อยและการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าจะไม่สูญเปล่า และข้าพเจ้าจะมีสิ่งที่ ‘อวด’ ได้ในวันของพระคริสต์ (ข้อ 14-16)

☐ เพราะชีวิตของธรรมิกชนในคริสตจักรฟิลิปปี (ข้อ 15) เป็น ‘เครื่องบูชาและการปรนนิบัติ’ ที่พระเจ้าทรงรับไว้ แม้ชีวิตของเปาโลจะต้องถูกเทลงเป็นเครื่องดื่มบูชาเหนือเครื่องบูชาอื่น เขาก็ยังยินดี (ข้อ 17; เทียบ กดว 15:1-15)

เปาโลจึงหนุนใจธรรมิกชนฟิลิปปีให้ยินดีร่วมกัน เพราะพระเจ้าทรงพอพระทัยและทรงรับเครื่องบูชา

แบบอย่างของทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส (ข้อ 19-30)

ฟิลิปปี 2:1

เปาโลเปลี่ยนมากล่าวถึงสถานการณ์ของตนและเพื่อนร่วมงานสองคน

ทิโมธีเข้าร่วมกับเปาโลในการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐครั้งที่สอง (เทียบ กจ 16:1-2) และเป็นผู้มีใจเดียวกับเปาโล (ข้อ 20)

ต่างจากผู้ที่มีใจแต่ประโยชน์ของตน เขาทำงานร่วมกับเปาโลเพื่อ ‘พระราชกิจของพระเยซู’ และเพื่อข่าวประเสริฐ (ข้อ 21-22) เปาโลกล่าวว่าเขาหวังจะส่งทิโมธีไปยังฟิลิปปีในไม่ช้า

(ข้อ 19, 23)

□ เปาโลกล่าวถึงทิโมธีในฐานะแบบอย่างของ ‘ผู้มีใจเดียวกันและเอาใจใส่ประโยชน์ของผู้อื่น’ (ข้อ 2, 4) อย่างไรก็ตาม ก่อนส่งทิโมธี เปาโลได้ส่งเอปาโฟรดิทัสไปก่อน (ข้อ 28) เอปาโฟรดิทัสเป็นผู้ที่คริสตจักรฟิลิปปีส่งมา เขาเป็น ‘เพื่อนร่วมงาน’ ของเปาโลและเป็นผู้ช่วยเหลือในสิ่งที่เปาโลต้องการ (ข้อ 25; เทียบ 4:18)

เขาเป็นทุกข์ใจอย่างยิ่งที่ทำให้คริสตจักรฟิลิปปีกังวลเรื่องสุขภาพของเขา

(ข้อ 26) และเขาได้เสียสละตนเพื่อ ‘พระราชกิจของพระคริสต์’ จนเกือบตาย (ข้อ 30)

เปาโลจึงขอให้ชาวฟิลิปปีต้อนรับเขาด้วยความยินดี (ข้อ 29)

□ เปาโลกล่าวถึงเอปาโฟรดิทัสในฐานะแบบอย่างของ ‘ผู้ร่วมกันต่อสู้เพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐ’ (1:27) และในฐานะผู้ดำเนินตามแบบอย่างของพระคริสต์ผู้ ‘ทรงเชื่อฟังจนถึงความตาย’ (ข้อ 8)

การประยุกต์ใช้

ฟิลิปปี 2:1

(1) พระเยซูทรงเสมอภาคกับพระเจ้า (ข้อ 6) ก่อนการทรงสร้างโลก พระองค์ทรงมีพระสิริเสมอกับพระบิดา (ยน 17:5) ถึงกระนั้น พระองค์ทรงเชื่อฟังพระเจ้าจนถึงความตาย (ข้อ 8) พระองค์มิได้ด้อยกว่าพระบิดาโดยพระลักษณะเดิม แต่ไม่ทรงยืนยันทิอานชอบธรรมของพระองค์ และทรงถือว่าพระบิดา ‘ดีกว่า’ พระองค์เอง (เทียบ ข้อ 3)

นี่คือสิ่งที่เราต้องเลียนแบบจากพระเยซู หากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถ่อมพระองค์เอง เราก็ควรถ่อมตนด้วย เราเป็นอย่างไร? เราพยายาม ‘ฉวยความเสมอภาคกับพระเจ้า’ เหมือนอาดัมหรือไม่?

เรายังแย่งพระสิริที่ควรเป็นของพระเจ้าและถือว่าตนสูงส่งหรือดีกว่าผู้อื่นหรือไม่?

(2) พระเยซูทรงทำให้ความรอดทางกางเขนสำเร็จโดยทรงถ่อมพระองค์ พระองค์ไม่เพียงเสด็จมาเป็นมนุษย์ แต่ทรงรับสภาพทาส (ข้อ 7) และ ‘รับใช้’ มนุษย์ผู้เป็นสิ่งที่ทรงสร้างของพระองค์ (มก 10:45)

หากเราเชื่อว่าจะได้รับความรอดด้วยการรับใช้ของพระองค์ เราก็ควรรับใช้ผู้อื่นด้วย (ยน 13:14; 1ยน 3:16)

ในฐานะพระผู้สร้างและกษัตริย์ พระองค์ทรงรับใช้เราผู้เป็นสิ่งที่ทรงสร้างและประชากรของพระองค์ แล้วจะมีใครอีกที่เราไม่อาจรับใช้ได้?

หากเรามีท่าทีพื้นฐานเช่นนี้ เราจะไม่ทำสิ่งใดด้วย ‘ความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัวหรือความถือดี’ (ข้อ 3) และจะไม่มี ‘การบ่นหรือการโต้เถียง’ ในสิ่งที่เราทำ (ข้อ 14)

บทที่ 3

จรรยาวัจนคำสอนเทียมแบบยิว (ข้อ 1-16)

ฟิลิปปี 3:1

จงชื่นชมยินดี ‘ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพราะสิ่งนี้ให้ความมั่นคงแก่ท่าน (ข้อ 1; เทียบ 4:4)

☐ การ ‘ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ หมายความว่าอย่างไร? หมายถึงชื่นชมยินดี ‘ในพระองค์’ (เทียบ สดด 32:11) และชื่นชมยินดี ‘เพราะพระองค์’ คำว่า ‘ชื่นชมยินดี’ [chair¹]

ยังหมายถึงการพบความมั่นคงในสิ่งหนึ่งเพราะวางใจในสิ่งนั้น จึงเชื่อมโยงอย่างเป็นธรรมชาติกับคำว่า ‘อวด’ [kauchaomai] (เทียบ ข้อ 3)

☐ เราชื่นชมยินดีเพราะอะไรหรือในสิ่งใด? เราอวดอะไร? แม้อยู่ในเรือนจำ

เปาโลก็ชื่นชมยินดีเมื่อได้ยินว่าพระคริสต์ทรงได้รับการประกาศ (1:18) เขายังกล่าวว่าจะยินดี

หากการรับใช้ด้วยความเชื่อของธรรมิกชนและการเสียสละของเขาช่วยให้งานของพระคริสต์ก้าวหน้า (2:17-18)

ในกาลาเทีย เขากล่าวว่าเขาอวดเฉพาะ ‘กางเขนของพระคริสต์’ เท่านั้น (เทียบ กท 6:14)

ลักษณะของคำสอนเทียมแบบยิวคือการวางใจในเนื้อหนัง (เทียบ ข้อ 3-4) พวกเขาอวดการเข้าสู่หนัด

หรือการเป็นสมาชิกของชนชาติยิว และถือว่าสิ่งนั้นทำให้ตนปลอดภัย

☐ คนเหล่านี้แสดงตนเหนือกว่าคริสเตียนต่างชาติ และพยายามบังคับให้พวกเขาเข้าสู่หนัดและถือธรรมบัญญัติ (เทียบ กท 6:12-13) แต่เปาโลเตือนไม่ให้หลงกลพวกเขา

อัตลักษณ์ของเราคือ เราต่างหากที่เป็น ‘พวกเข้าสู่หนัดแท้’ หรือประชากรที่พระเจ้าทรงเลือก (ข้อ 3; เทียบ คส 2:11

‘การเข้าสู่หนัดที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์ คือการเข้าสู่หนัดของพระคริสต์’) เรานมัสการและปรนนิบัติโดยพระวิญญาณ

ชื่นชมยินดีและอวดในพระเยซูคริสต์ [kauchaomai] และไม่วางใจในเนื้อหนัง

☐ เปาโลกล่าวว่า การเป็นยิวทางสายเลือดไม่ได้ทำให้เป็นประชากรหรือพลเมืองแท้ของพระเจ้า

และการเข้าสู่หนัดทางกายไม่ใช่ ‘ความชอบธรรม’ ที่จะนำมาอวดต่อพระเจ้าได้ (เทียบ ข้อ 6)

‘ความชอบธรรม’ ที่เรามีไม่ได้มาจากการถือธรรมบัญญัติ แต่มาจากความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น (ข้อ 9)

แบบอย่างของเปาโล (ข้อ 7-11): เปาโลถือว่าสิ่งที่เคยเป็นกำไรหรือสิทธิพิเศษทางเชื้อชาติกลับเป็นการขาดทุนและเป็น

เหมือนหยากเยื่อ เพราะพระคริสต์ กล่าวคือ เพราะคุณค่าสูงสุดของการรู้จักพระคริสต์ จุดประสงค์คือ

☐ เพื่อจะได้พระคริสต์เป็นกำไร (ข้อ 8)

☐ เพื่อจะได้พบว่าตนอยู่ในพระคริสต์ (ข้อ 9) และ

☐ เพื่อจะรู้จักพระคริสต์ ฤทธิ์เดชแห่งการคืนพระชนม์ และการมีส่วน [koinōnia] ในความทุกข์ของพระองค์ โดยมีสภาพเหมือนพระองค์ในความตาย (ข้อ 10)

☐ การ ‘พบว่าตนอยู่ในพระคริสต์’ (ข้อ 9) หมายถึงความปรารถนาที่จะยืนอยู่ใน ‘วันของพระคริสต์’ ไม่ใช่ด้วยความชอบธรรมของตนเอง แต่ด้วย ‘ความชอบธรรมจากพระเจ้า’ ที่ได้รับโดยความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น (เทียบ ข้อ 9; โรม 3:21-26)

☐ เปาโลมั่นใจว่าความทุกข์ที่ตนกำลังเผชิญคือการมีส่วนในความทุกข์ของพระคริสต์ และโดยทางนั้นเขาจะบรรลุถึงการคืนพระชนม์ (ข้อ 11; เทียบ คส 1:24; โรม 6:5; 2คร 4:10-11) เป้าหมายของเปาโล (ข้อ 12-16): เขาว่าการรู้จักพระคริสต์และฤทธิ์เดชแห่งการคืนพระชนม์ยังไม่ได้รับการสัมผัสอย่างครบถ้วนบนโลก และเส้นทางที่เขาต้องวิ่งยังไม่สิ้นสุด เขาจึงไม่หยิ่งร่ากับว่า ‘สำเร็จสมบูรณ์แล้ว’ แต่ยังคงวิ่งไปหา ‘รางวัลแห่งการทรงเรียก’ เพื่อฉวยสิ่งที่พระเยซูคริสต์ทรงฉวยเขาไว้ (ข้อ 12, 14; เทียบ 1คร 9:24; อฟ 4:1)

☐ เปาโลเปรียบเทียบชีวิตของตนกับการวิ่งแข่งไปยังหลักชัย

☐ สำหรับเปาโล ‘รางวัลแห่งการทรงเรียก’ คืออะไร? คือการรู้จักพระคริสต์ (ข้อ 8; เทียบ คำอธิบาย WBC) เพื่อจะได้สิ่งนั้น เขาจึงวิ่งต่อไปเพื่อฉวยสิ่งที่พระเยซูทรงฉวยเขาไว้ (ข้อ 12) และหนุนใจให้ทุกคนที่ ‘เป็นผู้ใหญ่’ ก้าวหน้าต่อไปจากจุดที่ตนอยู่ (ข้อ 15-16)

จดดำเนินตามแบบอย่างของข้าพเจ้า (ข้อ 17-21)

ฟิลิปปี 3:1

เปาโลสั่งให้ผู้ที่เชื่อดำเนินตามแบบอย่างของเขา (เทียบ 4:9) และปรารถนาให้มีคนดำเนินชีวิตตามแบบอย่างนั้นเพิ่มมากขึ้น (ข้อ 17) แต่เขากล่าวด้วยความโศกเศร้าว่า หลายคนไม่ได้มีชีวิต ‘เพื่อพระคริสต์’ อย่างเขา กลับดำเนินชีวิตเป็น ‘ศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์’ (ข้อ 18; เทียบ 1คร 1:18-25)

ปลายทางของพวกเขาคือความพินาศ พระของพวกเขาคือท้อง พวกเขาถือการปฏิบัติตามข้อกำหนดเรื่องอาหารเป็นสิ่งที่สูงสุด (เทียบ โรม 16:18) พวกเขาอดสิ่งที่น่าละอาย ซึ่งอาจหมายถึงการเข้าสู่หนัด และจดจ่อกับสิ่งฟ่ายโลก (ข้อ 19)

แต่เราแตกต่างจากพวกเขา ถิ่นฐานและสิทธิพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ (ข้อ 20; เทียบ 1:27)

เราเป็นคนของแผ่นดินพระเจ้าและรอคอยความสมบูรณ์ของแผ่นดินนั้น คือการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงเปลี่ยน ‘กายอันต่ำต้อย’ ของเราให้เหมือน ‘พระกายอันทรงพระสิริ’

ของพระองค์ ด้วยฤทธิ์เดชที่ทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์ (ข้อ 21; เทียบ อฟ 1:19)

นี่คือความปรารถนาของเราและเป็นเหตุผลที่เราเดินในทางแห่งความทุกข์ (เทียบ ข้อ 10-11)

☐ ในเวลานั้น เมืองฟิลิปปีเป็นอาณานิคมของโรม พลเมืองฟิลิปปีจึงได้รับสิทธิพิเศษของพลเมืองโรมอย่างมาก ชาวียเองก็มักได้รับอนุญาตให้ตั้งชุมชนที่ปกครองตนเองได้ ซึ่งเปรียบเสมือน ‘อาณานิคมของเยรูซาเล็ม’

แต่เปาโลสั่งให้ผู้นี้เชื่อหันสายตาจากสิ่งฝ่ายโลกไปสู่สิ่งฝ่ายสวรรค์

และเน้นว่าคริสตจักรคือ ‘อาณานิคมของแผ่นดินสวรรค์’ ส่วนธรรมิกชนมีสิทธิพลเมืองอย่างสมบูรณ์ในนครสวรรค์ (เทียบ คำอธิบาย WBC)

คำถามเพื่อการประยุกต์ใช้

ฟิลิปปี 3:1

เราถือว่า ☐ การรู้จักพระคริสต์ ☐ การได้พระคริสต์ และ ☐ การพบว่าตนอยู่ในพระคริสต์ (ข้อ 7-9)

เป็นสิ่งประเสริฐที่สุดหรือไม่? เรากำลังแสวงหาสิ่งเหล่านี้หรือไม่?

‘ความชอบธรรม’ ที่เรายึดถือมาจากไหน? จากการรับใช้คริสตจักร ความซื่อสัตย์ ความตั้งใจอันแรงกล้า หรือระดับความเชื่อของเราหรือไม่?

การดำเนินตามแบบอย่างของอัครทูตเปาโลเป็นสิ่งที่คริสเตียนทุกคนต้องทำ

หรือเป็นเพียงทางเลือกที่เราจะรับหรือปฏิเสธก็ได้?

ข้าพเจ้ากำลังมีส่วนในความทุกข์ปัจจุบันด้วยความปรารถนาที่จะรู้จักพระคริสต์ยิ่งขึ้นและมีส่วนในการคืนพระชนม์ของพระองค์หรือไม่? ข้าพเจ้าปรารถนาพระสิริที่จะได้รับเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาหรือไม่?

บทที่ 4

คำหนุนใจสุดท้าย (ข้อ 1-9)

ฟิลิปปี 4:1

หลังจากกล่าวถึง ‘ชีวิตที่มุ่งสู่ความสมบูรณ์ในวาระสุดท้าย’ ในบทที่ 3

เปาโลหนุนใจธรรมิกชนทุกคนในคริสตจักรฟิลิปปีให้ ‘ยืนหยัดมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เช่นนี้ (ข้อ 1)

แล้วเขาเรียกชื่อสตรีสองคนและสั่งอย่างเปิดเผยให้คืนดีกัน คือให้ ‘มีความคิดอย่างเดียวกัน’ (ข้อ 2; เทียบ 2:2)

พวกเขเคยเป็นผู้ที่ ‘ร่วมกันต่อสู้’ กับเปาโลเพื่อข่าวประเสริฐ (=1:27)

(ข้อ 3) ☐ ตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ เปาโลกล่าวถึงปัญหาความขัดแย้งมาโดยตลอด

ความขัดแย้งในคริสตจักรไม่ใช่เพียงปัญหาส่วนตัว แต่เป็นปัญหาของทั้งคริสตจักรที่ทุกคนต้องช่วยกันแก้ไข (เทียบ คำว่า ‘ท่าน’ ในข้อ 3)

คริสตจักรต้องแสดงความเป็นหนึ่งเดียวต่อโลก (เทียบ ยน 13:35) ☐ นักวิชาการบางคน เช่น เจอร์ลด์ ฮอว์ธอร์น

เห็นว่าสตรีคนหนึ่งอาจเป็น ‘ลิเดีย’ ผู้มีบทบาทสำคัญในการก่อตั้งคริสตจักรฟิลิปปี (เทียบ กจ 16:14)

แรงจูงใจและจุดประสงค์ของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (ข้อ 4-5): ‘จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ (=ข้อ 1) เสมอ (=1ธส 5:16) ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดี จงให้ทุกคนเห็นถึงสภาพอ่อนโยนของท่าน

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ไกลแล้ว’

☐ การชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าและเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า (เทียบ 3:1-3)

เป็นทั้งแรงจูงใจและพลังของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน การตระหนักว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้และจะเสด็จกลับมาในไม่ช้า ยังเป็นเหตุผลให้ยุติความขัดแย้งและคืนดีกัน

☐ จุดประสงค์คือเพื่อให้คริสตจักรประกาศข่าวประเสริฐอย่างเข้มแข็งจนถึงวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา

โดยแสดงต่อโลกถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่แตกต่างจากโลก ผ่านความสุภาพอ่อนโยนและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
วิธีสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวประการที่ 1 (ข้อ 6-7): ‘จงเลิกกังวลในทุกเรื่อง

แต่จงทูลทุกสิ่งต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐานและการวิงวอนพร้อมกับการขอบพระคุณ

แล้วสันติสุขของพระเจ้าซึ่งเกินความเข้าใจ [nous] ทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจ ความรู้สึก และความคิดของท่าน’

☐ ธรรมิกชนกังวลเรื่องใดบ้าง? อาจเป็นการถูกจำคุกของเปาโล การข่มเหงคริสตจักร และความขัดแย้งภายใน

เมื่อเผชิญปัญหา อย่าปล่อยให้ความกังวลครอบงำ แต่จงอธิษฐาน สิ่งที่น่าสนใจคือ ‘พร้อมกับการขอบพระคุณ’

ในการอธิษฐาน เราต้องฝึกระลึกถึงพระคุณที่พระเจ้าประทานในอดีตและขอบพระคุณพระองค์เสมอ

☐ ความเข้าใจ [nous] ของเราต้องยอมอยู่ใต้ ‘สันติสุขของพระเจ้า’

การอธิษฐานด้วยความขอบพระคุณแทนความกังวลจะนำเราเข้าสู่สันติสุขของพระเจ้าทั้งภายในและภายนอก (เทียบ

คส 3:15) วิธีสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวประการที่ 2 (ข้อ 8-9): ‘ถ้ามีคุณธรรมใดหรือสิ่งใดควรแก่การสรรเสริญ

จงใคร่ครวญสิ่งเหล่านี้ให้มากที่สุด ได้แก่

☐ สิ่งที่จริง คือการพูดความจริง (เทียบ อฟ 4:25)

☐ สิ่งที่น่านับถือและมีคุณค่า

☐ สิ่งที่ยุติธรรม

☐ สิ่งที่บริสุทธิ์

☐ สิ่งที่น่ารักและน่าชื่นชม (เทียบ คส 4:6) และ

☐ สิ่งที่ควรแก่การสรรเสริญ แล้วจงประพฤติตามสิ่งที่ท่านได้เรียน ได้รับ ได้ยิน และได้เห็นในข้าพเจ้า

แล้วพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงอยู่กับท่าน’

☐ ตอนนี้ไม่ได้เพียงสั่งให้เป็นคนดีทั่วไป แต่สั่งให้พูดอย่างสัตย์จริง (☐) สุภาพและมีเมตตา (☐)

เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และให้รู้จักตัดสินสิ่งที่ถูกต้องทั้งในการกระทำและทำที (☐)

คำขอบคุณสำหรับการสนับสนุนและคำทักทายสุดท้าย (ข้อ 10-23)

ฟิลิปปี 4:1

เปาโลขอบคุณสำหรับสิ่งที่ได้รับผ่านเอปาโฟรดิทัส (=2:25) (ข้อ 18)

คริสตจักรฟิลิปปีสนับสนุนด้านการเงินแก่เปาโลตั้งแต่เริ่มพันธกิจในแคว้นมาซิโดเนีย (ข้อ 15; เทียบ 1:5; 2คร 8:1-5)

ที่จริง เปาโลเป็นผู้ที่ขอบพระคุณและพอใจแม้เผชิญความขัดสนทางการเงิน (ข้อ 11-12; เทียบ ข้อ 18) เขาสารภาพว่า ‘ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า’ ซึ่งหมายถึงการรับมือกับทุกสภาพการณ์ที่ยากลำบาก (ข้อ 13)

□ เปาโลต้องการให้ชัดเจนว่าการสนับสนุนที่เขาได้รับไม่ได้เกิดจากการบังคับหรือฝืนใจ

เขาไม่ต้องการให้เรื่องเงินเป็นอุปสรรคต่อการประกาศข่าวประเสริฐ (เทียบ 1คร 9:12; 2คร 8:21; 11:8-9)

เขาปรารถนาให้คริสตจักรฟิลิปปีสนับสนุนพันธกิจต่อไปจนถึงที่สุด และกล่าวชมเชยพวกเขา (ข้อ 17-18; เทียบ 1:6)

การ ‘ร่วมมีส่วน’ [synkoinōneō] ในพันธกิจเช่นนี้ (ข้อ 14) เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงพอพระทัยและทรงรับไว้ (ข้อ 18)

เปาโลหนุนใจและอวยพรธรรมิกชนฟิลิปปีว่า ‘พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานทุกสิ่งที่จำเป็นแก่ท่านตามความมั่งคั่งอันรู้จริงของพระองค์’ (ข้อ 19)

จดหมายจบลงด้วยคำถวายพระเกียรติ (ข้อ 20) และคำทักทายสุดท้าย (ข้อ 21-23)

การประยุกต์ใช้และคำถาม

ฟิลิปปี 4:1

เปาโลให้ความสำคัญอย่างมากกับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักร

เขาไม่ได้มองความขัดแย้งเป็นเพียงหนึ่งในปัญหาหลายอย่าง แต่เป็นปัญหาร้ายแรงที่สั่นคลอนรากฐานของคริสตจักร เหตุใดปัญหาความขัดแย้งและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจึงสำคัญเช่นนี้?

วันนี้สิ่งใดจำเป็นอย่างยิ่งต่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคริสตจักร? เมื่อฟังคำสอนในบทสุดท้ายของฟิลิปปี เราต้องระลึกอีกครั้งว่าธรรมิกชนฟิลิปปีกำลังถูกข่มเหง พวกเขาต้องเป็นหนึ่งเดียวกันต่อหน้าโลกและเพื่อข่าวประเสริฐ ต้องชื่นชมยินดีแม้ท่ามกลางการข่มเหง (ข้อ 4) และแสดงคุณธรรมของคริสเตียนต่อทุกคนด้วยการอธิษฐาน (ข้อ 5, 8) แล้วเราผู้ดำเนินชีวิตในวันนี้ควรเป็นอย่างไร?

เราต้องตรวจสอบตนเองว่าอธิษฐานด้วยการขอบพระคุณในทุกเรื่องหรือไม่ (ข้อ 6) ‘เมื่อการอธิษฐานหยุดลง ความกังวลก็เข้ามาแทนที่ และเมื่อความกังวลเข้าครอบครอง วิธีการของมนุษย์และการรอดตนที่เกิดจากวิธีเหล่านั้นก็เข้ามาแทนที่’ ทุกวันนี้ ‘ข่าวประเสริฐแห่งความมั่งคั่ง’ เน้นเฉพาะข้อ 13 และ 19

โดยกล่าวว่าพระเจ้าจะทรงเติมเต็มทุกสิ่งที่เราต้องการอย่างอุดม แต่จากกระแสและจุดเน้นทั้งหมดของฟิลิปปี

เราได้เรียนรู้ความหมายของความทุกข์ของคริสเตียนและการมีส่วนร่วมในพันธกิจ (เทียบ 1:29; 2:21; 3:10; 4:14)

เราควรเรียนรู้ที่จะพอใจในทุกสิ่งเหมือนอัครทูตเปาโล (ข้อ 11) และรู้จักใช้พระคุณที่ได้รับแล้วอย่างไม่เสียดายเพื่อ

‘พันธกิจข่าวประเสริฐ’ (เทียบ 2คร 9:8; 1ทธ 6:18)

โคโลสี

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4

บทที่ 1

บทนำโคโลสี

โคโลสี 1:1

บทนำ

บทนำ

โคโลสี 1:1

ในศตวรรษที่ 4-5 ก่อนคริสต์ศักราช โคโลสียังเป็นเมืองใหญ่ที่รุ่งเรืองด้านการค้า แต่เมื่ออัครทูตเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ ฐานะของเมืองได้เสื่อมลงอย่างรวดเร็วแล้ว เมืองอาจถูกทำลายพร้อมกับเลาดีเซียในเหตุแผ่นดินไหวราว ค.ศ. 60-61 และประสบการณ์ยากลำบากในการฟื้นฟู โคโลสีอยู่ห่างจากเลาดีเซียและฮีเอราโปลิส (คส 4:13) เพียงไม่กี่กิโลเมตร และเป็นเมืองนานาชาติที่วัฒนธรรมและศาสนาหลากหลายผสมผสานกัน คริสตจักรโคโลสีไม่ได้ตั้งขึ้นจากพันธกิจโดยตรงของเปาโล น่าจะก่อตั้งผ่านผู้ที่ได้รับคำสอนจากเปาโลในช่วงพันธกิจที่เมืองเอเฟซัส (ค.ศ. 52-55; กจ 19:10; เทียบ เอปาฟรัสใน คส 1:7-8, 4:12-13) อย่างไรก็ตาม อัครทูตเปาโลห่วงใยธรรมิกชนในคริสตจักรโคโลสีซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติอย่างยิ่ง และกล่าวว่าเขาได้ทำพันธกิจเพื่อพวกเขา (คส 1:24-25; 2:1, 5) เปาโลได้รับข่าวเกี่ยวกับคริสตจักรผ่านเอปาฟรัส โดยเฉพาะเรื่อง ‘คำสอนเทียมแห่งโคโลสี’ (คส 2:8-23) จึงรู้สึกถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่จะเตือนและสอนความจริง เขาเขียนจดหมายฉบับนี้จากเรือนจำที่กรุงโรมราว ค.ศ. 60-61 ก่อนเหตุแผ่นดินไหว

โครงสร้างของจดหมาย

โคโลสี 1:1

(ปีเตอร์ โอไบรอัน)

1:1-2 คำทักทายเบื้องต้น

1:3-8 คำขอบพระคุณ: ความเชื่อ ความรัก ความหวัง และข่าวประเสริฐ

1:9-14 คำอธิษฐานวิงวอนเพื่อความรู้และการดำเนินชีวิตที่ยำเกรงพระเจ้า

- 1:15-20 พระคริสต์ในการทรงสร้างและการไถ่
- 1:21-23 การคืนดีที่ทรงสถาปนาและนำมาใช้
- 1:24-2:5 พันธกิจและความหวังใจด้านอภิบาลของเปาโล
- 2:6-15 การแก้ไขความผิดพลาด: พระคริสต์ผู้ทรงเป็นความบริบูรณ์
- 2:16-23 เสรีภาพจากธรรมเนียมปฏิบัติ
- 3:1-4 จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน
- 3:5-11 จงละทิ้งบาปในอดีต
- 3:12-17 จงสวมพระคุณของพระคริสต์
- 3:18-4:1 การดำเนินชีวิตในครอบครัวคริสเตียน
- 4:2-6 คำหนุนใจสุดท้าย:
- จงอธิษฐานต่อไปและดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องต่อคนนอก
- 4:7-18 คำท้าทายและคำสั่งสอนส่วนตัว

ลักษณะเด่น

โคโลสี 1:1

โคโลสีมีเนื้อหาหลายส่วนซ้ำกับเอเฟซัส จึงมักถูกเรียกว่า ‘จดหมายคู่แฝด’

การเปรียบเทียบกับเอเฟซัสและอ่านเสริมกันจะเป็นประโยชน์ ทิศักสัน่าจะเป็นผู้นำจดหมายฉบับนี้ไปส่งพร้อมกับเอเฟซัสและฟีเลโมน (คส 4:7; อฟ 6:21) และโอเนสิมัส ทาสคนเดียวกับที่ปรากฏในฟีเลโมน ก็น่าจะร่วมส่งจดหมายด้วย

ในแง่นี้ โคโลสีเป็นจดหมายที่เตรียมฟีเลโมนและธรรมิกชนในคริสตจักรโคโลสีให้พร้อมต้อนรับโอเนสิมัสโดยเฉพาะ (กอร์ดอน ฟี/ดักลาส สจวร์ต) เพื่อเข้าใจคำสอนของโคโลสีอย่างถูกต้อง เราจำเป็นต้องอ่านโดยระลึกหรือพิจารณาว่า ‘คำสอนเทียมแห่งโคโลสี’ สอนอะไร (เทียบ คำอธิบายของดิก ลูคัส ซึ่งแสดงมุมมองนี้อย่างชัดเจน)

สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องจากโคโลสี)

คำท้าทายและคำอธิษฐานขอขอบคุณ (ข้อ 1-8)

โคโลสี 1:1

ผู้รับจดหมายคือผู้บริสุทธิ์หรือธรรมิกชนที่เมืองโคโลสี คือ ‘พี่น้องที่สัตย์ซื่อ’ ในพระคริสต์ (ข้อ 2)

ทุกครั้งที่เรา คือเปาโลและทิโมธี อธิษฐาน เราขอขอบคุณพระเจ้าพระบิดา (ข้อ 3)

เพราะได้ยืนถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูและความรักที่มีต่อธรรมิกชน

ความเชื่อและความรักนั้นเกิดจากความหวังที่เก็บไว้ให้ท่านในสวรรค์ ซึ่งท่านเคยได้ยินจาก

‘พระวาทะแห่งความจริง’ คือข่าวประเสริฐ (ข้อ 4-5; เทียบ ข้อ 27)

ข่าวประเสริฐที่ท่านได้ยินแล้ว และกำลังเกิดผลทั่วโลก (ข้อ 6; เทียบ ข้อ 23) ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัส

ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ (ข้อ 7) และเขาเป็นผู้แจ้งสภาพของคริสตจักรโคโลสีแก่เปาโล (ข้อ 8; เทียบ 4:12-13)

☐ ก่อนซีให้เห็นปัญหาคำสอนเทียมในบทที่ 2 เปาโลชมเชยผลที่เกิดในชาวโคโลสี คือความเชื่อ ความรัก และความหวัง และเน้นว่าข่าวประเสริฐที่พวกเขาได้ยินตั้งแต่แรกเป็นข่าวประเสริฐที่ถูกต้อง

คำอธิษฐานเพื่อคริสตจักรโคโลสี (ข้อ 9-14)

โคโลสี 1:1

เนื้อหาคำอธิษฐานของเปาโลมีดังนี้

(1) เพื่อให้พวกเขาเต็มเปี่ยมด้วยความรู้ [epignōsis] ในพระประสงค์ของพระเจ้า ด้วยสติปัญญา (=2:3)

และความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ (ข้อ 9)

(2) เพื่อให้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่พอพระทัยพระองค์ในทุกด้าน

(ข้อ 10) โดยมีคำกริยาต่อเนื่องสี่ประการ คือ

☐ เกิดผลในการดีทุกอย่าง

☐ เติบโตขึ้นในความรู้เรื่องพระเจ้า

☐ ได้รับกำลังด้วยฤทธานุภาพทุกอย่างตามพระกำลังอันทรงพระสิริ เพื่อมีความทรหดอดทนและความอดกลั้นทุกอย่าง และ

☐ ขอบพระคุณ ‘พระบิดา’ ด้วยความยินดี ผู้ทรงทำให้ท่านมีคุณสมบัติรับส่วนมรดกของธรรมิกชนในความสว่าง (ข้อ 10-12)

—พระบิดาทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจหรือการครอบครอง [exousia] ของความมืด

และทรงย้ายเราเข้าสู่อาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์แล้ว (กาลอติต ข้อ 13)

—ในพระบุตร เราได้รับการไถ่ คือ ‘การยกโทษบาป’ (กาลปัจจุบัน ข้อ 14)

☐ ผู้สอนเท็จอาจแยกการยกโทษบาปว่าเป็นเพียงขั้นแรกที่ได้รับเมื่อรับบัพติศมา

และการไถ่เป็นขั้นสุดท้ายจากพระคริสต์ แต่เรากำลังชื่นชมทั้งสองสิ่งนี้อยู่ ‘ในปัจจุบัน’ (โอไบรอัน)

การยกย่องพระคริสต์ (ข้อ 15-22)

โคโลสี 1:1

พระบุตรทรงเป็น ‘พระฉาย’ [eikōn] ของพระเจ้าผู้ไม่ประจักษ์แก่ตา และทรงเป็น ‘บุตรหัวปี’ [prōtotokos] เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง (ข้อ 15; เทียบ รม 8:29)

☐ พระลักษณะและพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้รับการสำแดงอย่างสมบูรณ์ในพระคริสต์ (เทียบ ยน 1:18)

คำว่า ‘บุตรหัวปี’ ไม่ได้กล่าวถึงลำดับที่พระองค์ถูกสร้าง แต่หมายถึงการทรงเป็นศีรษะและองค์อธิปัตย์เหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง (เทียบ สดด 89:27) และเน้นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรองค์พิเศษของพระเจ้า (เทียบ อพย 4:22) เพราะทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นในพระองค์ ทั้งสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็น บัลลังก์ อำนาจปกครอง ผู้ครอบครอง และผู้มีอำนาจ ทุกสิ่งถูกสร้างโดยพระองค์ (1คร 8:6; ยน 1:3) และเพื่อพระองค์ (ข้อ 16; เทียบ 1คร 8:6)

☐ พระคริสต์ทรงเป็น ‘คนกลางหรือพระปัญญาแห่งการทรงสร้าง’ (เทียบ สภษ 8:30) และเป็น ‘เป้าหมายของการทรงสร้าง’

เปาโลคำนึงถึง ‘คำสอนเทียมแห่งโคโลสี’ และเน้นเป็นพิเศษว่าทูตสวรรค์ทั้งปวงอยู่ใต้สิทธิอำนาจของพระคริสต์ (เทียบ 2:18) พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนทุกสิ่ง และทุกสิ่งดำรงเป็นระเบียบและยึดโยงกันอยู่ในพระองค์ (ข้อ 17; เทียบ อฟ 1:10)

พระองค์ทรงเป็นศีรษะของพระกายคือคริสตจักร ทรงเป็น ‘ปฐมเหตุ’ [archē] (=ว 3:14) และเป็น ‘บุตรหัวปี’ [prōtotokos] จากบรรดาผู้ตาย เพื่อพระองค์จะทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง (ข้อ 18)

☐ พระคริสต์ทรงมีความเป็นเอกทั้งในการทรงสร้างเดิมและการทรงสร้างใหม่ เหตุที่พระเจ้าทรงยกพระคริสต์ขึ้นคือ

☐ พระเจ้าพอพระทัยให้ ‘ความบริบูรณ์’ [plērōma] ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระคริสต์ (ข้อ 19; เทียบ 2:9; อฟ 1:23 ซึ่งเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่องพระวิหาร)

☐ พระองค์พอพระทัยที่จะทรงให้ ‘ทุกสิ่ง’ ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินคืนดีกับพระองค์โดยทางพระคริสต์

โดยทรงสร้างสันติด้วยพระโลหิตแห่งกางเขน (ข้อ 20; เทียบ 2:15; อฟ 2:16; 2คร 5:19) ข้อ 21-22:

บัดนี้พระองค์ทรงทำให้ท่านทั้งหลายคืนดีแล้ว! แต่ก่อนท่านห่างเหิน (เทียบ อฟ 2:12; 4:18)

และเป็นศัตรูในความคิดเพราะการชั่ว แต่โดยความตายในพระกายของพระคริสต์ พระองค์ทรงทำให้ท่านคืนดีเพื่อจะทรงนำท่านมาอยู่ต่อพระพักตร์พระคริสต์อย่างบริสุทธิ์ ปราศจากตำหนิ และไม่มีข้อกล่าวหา

☐ เป้าหมายสุดท้ายของความรอดคือการนำเราไปยืนอย่างสมบูรณ์ต่อพระพักตร์พระคริสต์

อัครทูตเปาโลเองก็ห่มเทเพื่อสิ่งนี้ (เทียบ ข้อ 28 ‘เป็นผู้ใหญ่สมบูรณ์’) ในเอเฟซัส

ภาพนี้เชื่อมโยงกับการนำเจ้าสาวมายืนต่อหน้าเจ้าบ่าว (อฟ 5:26-27)

พันธกิจของเปาโล (ข้อ 23-29)

โคโลสี 1:1

สิ่งที่กล่าวในข้อ 21-22 จะเป็นจริง หากท่านดำรงอยู่ในความเชื่อ ตั้งมั่นและมีรากฐานมั่นคง (เทียบ อฟ 3:17) และไม่ถูกชักนำให้ออกจากความหวังแห่ง ‘ข่าวประเสริฐ’ ที่ท่านได้ยิน ซึ่งเปาโลมั่นใจว่าจะเป็นเช่นนั้น ข่าวประเสริฐนี้ได้รับการประกาศแก่สิ่งทรงสร้างทั้งปวงใต้ฟ้า (=ข้อ 15) และข้าพเจ้าเปาโลได้เป็นผู้รับใช้ [diakonos] ของข่าวประเสริฐ (ข้อ 23) เปาโลยินดีในความทุกข์เพื่อธรรมิกชนโคโลสี และกล่าวว่าเขาเต็มเต็มสิ่งที่ยังขาดอยู่ในความทุกข์ของพระคริสต์ เพื่อพระกายของพระองค์คือคริสตจักร (ข้อ 24; เทียบ อฟ 3:13)

☐ ความทุกข์ที่เปาโลรับเพื่อธรรมิกชนโคโลสีคืออะไร? (เทียบ 4:3) ‘สิ่งที่ยังขาดอยู่’

ในความทุกข์ของพระคริสต์หมายความว่าอย่างไร? (เทียบ ปีเตอร์ โอไบรอัน หน้า 182-188:

‘ความทุกข์ของพระคริสต์ได้เริ่มขึ้นแล้ว และจะครบถ้วนเมื่อยุคสมัยดำเนินถึงขอบเขตที่พระเจ้าทรงกำหนด...คริสเตียนทุกคนมีส่วนในความทุกข์เช่นนี้’) ☐ ข้อ 24 เน้นความเป็นอัครทูตของเปาโล จุดประสงค์ที่เขาเป็นผู้รับใช้คือ

☐ เพื่อให้ ‘พระวาระของพระเจ้า’ สำเร็จ (ข้อ 25)

☐ เพื่อประกาศแก่คนต่างชาติถึงความมั่งคั่ง [ploutos] แห่ง ‘ข้อล้ำลึก’ ที่ซ่อนไว้นาน คือพระคริสต์ผู้สถิตในท่าน ซึ่งเป็น ‘ความหวังแห่งพระสิริ’ (ข้อ 26-27) และ

☐ เพื่อประกาศพระคริสต์ ตักเตือนและสั่งสอนทุกคน เพื่อจะนำทุกคนไปสู่ความเป็น ‘ผู้ใหญ่สมบูรณ์’ ในพระคริสต์ (=อฟ 4:13) (ข้อ 28) เปาโลทุ่มเทอย่างเต็มกำลังเพื่อเป้าหมายนี้ตามฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ทำงานอย่างทรงพลังในเขา (ข้อ 29)

การประยุกต์ใช้และการแบ่งปัน

โคโลสี 1:1

พระเยซูทรงเป็นผู้ใดสำหรับข้าพเจ้า? ความจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร (ข้อ 18)

เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าอย่างไร? (เทียบ ข้อ 22, 28) เรายอมรับ ‘ความเพียงพอ’ ของพระคริสต์ (ข้อ 19)

และพบความพอใจในพระองค์ในทุกด้านของชีวิตหรือไม่? เราเชื่อหรือไม่ว่าบัดนี้เราได้รับการช่วยให้พ้นจาก

‘อำนาจความมืด’ และถูกย้ายเข้าสู่อาณาจักรของพระคริสต์แล้ว (ข้อ 13)? เราดำเนินชีวิตโดยสัมผัสความจริงนี้หรือไม่? เราต้องทำอะไรเพื่อชื่นชมสิ่งนี้? (ให้พิจารณาโดยคำนึงถึงคำสอนของ ‘คำสอนเทียมแห่งโคโลสี’)

เราสามารถเข้าใจสถานการณ์ของตนเอง เช่น ชีวิตในเรือนจำ

ภายในภาพใหญ่หรือแผนการของพระเจ้าเหมือนอัครทูตเปาโลได้หรือไม่? (เทียบ ข้อ 24) เรากำลังทำอะไรเพื่อ ‘คริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์’

หรือกำลังรับความทุกข์ใดเพื่อคริสตจักร? เรากำลังอดทนได้ดีหรือไม่? (เทียบ ข้อ 11)

บทที่ 2

จุดประสงค์ของการเขียนจดหมาย (ข้อ 1-5)

โคโลสี 2:1

อัครทูตเปาโลต้องการให้ธรรมิกชนที่โคโลสี เลาดิเซีย และผู้ที่ไม่เคยเห็นหน้าเขา
รู้ว่าเขาทุ่มเทและต่อสู้เพื่อพวกเขาเพียงใด

(ข้อ 1) จุดประสงค์คือ เมื่อพวกเขาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความรัก (=ข้อ 19)

☐ ใจของพวกเขาจะได้รับการหนุนใจ การสั่งสอน และการเสริมกำลัง

เพื่อจะเข้าถึงความมั่งคั่งทั้งหมดแห่งความเข้าใจอันมั่นคง (=1:9) และรู้จักพระคริสต์ผู้ทรงเป็น ‘ข้อล้ำลึก’ ของพระเจ้า

(ข้อ 2) ในพระคริสต์มีคลังแห่งสติปัญญา (=1:9) และความรู้ทั้งสิ้นซ่อนอยู่ (ข้อ 3;

เปาโลไม่ได้เน้นว่าปัญญาและความรู้ถูกซ่อนไว้ แต่เน้นว่าสิ่งเหล่านั้นได้รับการเปิดเผยในพระคริสต์)

เหตุผลที่กล่าวเช่นนี้คือ

☐ เพื่อไม่ให้ผู้ใดหลอกลวงพวกเขาด้วย ‘คำพูดที่ฟังดูน่าเชื่อถือ’ (ข้อ 4) แม้ตัวเปาโลไม่อยู่

แต่จิตวิญญาณของเขายู่กับพวกเขา (เทียบ 1คร 5:3) และเขาชื่นชมยินดีเมื่อเห็น ‘ระเบียบ’ และ ‘ความมั่นคง’
แห่งความเชื่อของพวกเขา (ข้อ 5)

คำหนุนใจให้ยืนหยัดมั่นคงในพระคริสต์ (ข้อ 6-15)

โคโลสี 2:1

คำหนุนใจ (1): เพราะฉะนั้น เมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว จงดำเนินชีวิตต่อไปในพระองค์ (ข้อ
6) โดยมีคำสั่งต่อเนื่องสี่ประการ คือ

☐ หยั่งรากในพระองค์ (=อฟ 3:17; ภาพการทำสวน)

☐ ถูกก่อร่างขึ้นในพระองค์ (ภาพการก่อสร้าง)

☐ ได้รับการทำให้มั่นคงในความเชื่อที่ท่านได้รับการสอน (ภาพศาล) และ

☐ เปี่ยมล้นด้วยการขอบพระคุณ (ข้อ 7)

คำหนุนใจ (2): จงระวังอย่าให้ผู้ใดจับท่านไปเป็นเชลยด้วยปรัชญาและคำหลอกลวงที่ ‘ว่างเปล่า’

ซึ่งเป็นไปตามประเพณีมนุษย์และหลักพื้นฐานของโลก (เทียบ ข้อ 10 ‘ผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจ’ แห่งจักรวาล)

ไม่ได้เป็นไปตามพระคริสต์ (ข้อ 8) เพราะความบริบูรณ์ทั้งสิ้นแห่งพระลักษณะของพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในพระองค์ในสภาพก
าย (ข้อ 9; เทียบ 1:19) <- เน้นทั้งความเป็นพระเจ้าและความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ อัตลักษณ์ของเรา (ข้อ 10-12):

เราได้รับความบริบูรณ์ในพระองค์แล้ว พระองค์ทรงเป็นศีรษะเหนือผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจทั้งปวง (ข้อ 10; เทียบ

ข้อ 15; 1:16) ในพระคริสต์ เราได้รับ ‘การเข้าสู่หนัของพระคริสต์’ คือการสละกายฝ่ายเนื้อหนัง

โดยถูกฝังร่วมกับพระองค์ในบาปติสมา (เทียบ รม 6:4) และถูกทำให้เป็นขึ้นใหม่ร่วมกับพระองค์

โดยความเชื่อในฤทธิ์เดชของ ‘พระเจ้า’ ผู้ทรงให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 11-12; เทียบ อฟ 2:6)

☐ ‘คำสอนเทียมแห่งโคโลสี’ อาจสอนว่าผู้เชื่อยังไม่เพียงพอ

และต้องพยายามเพิ่มเติมจึงจะบรรลุการคืนชีวิตอย่างสมบูรณ์ (เทียบ ข้อ 16-23) สิ่งที่ ‘พระเจ้า’ ทรงทำ (ข้อ 13-15):

เมื่อทรงยกโทษการละเมิดทั้งหมด พระองค์ทรงทำให้เราผู้ตายแล้วมีชีวิตร่วมกับพระคริสต์ (ข้อ 13) ทรงลบ

‘หนังสือหนี้’ ทางกฎหมายที่กล่าวโทษเรา และทรงกำจัดการผิดจริงไว้ที่กางเขน

(ข้อ 14) พระองค์ทรงปลดอาวุธเหล่าผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจ ทรงประทานพวกมันอย่างเปิดเผย

และทรงนำพวกมันในขบวนแห่งชัยชนะโดยทางกางเขน (ข้อ 15; ใ้ย่อยคำทางสงคราม)

คำหนุนใจเชิงปฏิบัติ (ข้อ 16-23)

โคโลสี 2:1

คำหนุนใจ (1): เพราะฉะนั้น เนื่องจากเราเป็นผู้มีชัยแล้วและไม่ถูกผูกมัดด้วยอำนาจของโลกอีกต่อไป (เทียบ ข้อ 20)

อย่าให้ผู้ใดพิพากษาหรือกล่าวโทษท่านในเรื่องอาหาร เครื่องดื่ม เทศกาล วันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโต (ข้อ 16)

สิ่งเหล่านี้เป็นเงาของสิ่งที่จะมาถึง แต่ตัวจริงคือพระคริสต์ (ข้อ 17)

☐ สิ่งที่เคยเป็นอนาคตในมุมมองพันธสัญญาเดิม คือธรรมเนียมปฏิบัติและหลักของโลก ได้สำเร็จในพระคริสต์แล้ว

คำหนุนใจ (2): อย่าให้ผู้ใดจงใจดัดลัทธิท่านด้วยการถ่อมตนเทียมและ ‘การนมัสการทูตสวรรค์’

เขาอดสิ่งที่ตนเห็นจากประสบการณ์กลับ และพอตัวอย่างไรเหตุผลตามความคิด [nous] ฝ่ายเนื้อหนัง (ข้อ 18) <-

แสดงลักษณะหลอกลวงของคำสอนเทียมแห่งโคโลสี คนเหล่านั้นไม่ยึดมั่นในศิรีษคือพระคริสต์

ทั้งพระกายได้รับการเลี้ยงดูและเชื่อมต่อกันจากศิรีษ และเติบโตขึ้น (ข้อ 19; เทียบ อฟ 2:21; 4:16)

☐ ‘ประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณ’ ของพวกเขาไม่ได้มาจากพระคริสต์ และพวกเขาไม่ได้เป็นส่วนของพระกายด้วย

การสรุปซ้ำ (ข้อ 20-23): เราตายกับพระคริสต์ต่อหลักพื้นฐานของโลกแล้ว คือได้รับอิสรภาพจากสิ่งเหล่านั้น

เหตุใดจึงยังยอมอยู่ได้ข้อบังคับว่า ‘อย่าจับ อย่าชิม อย่าแตะต้อง’ (ข้อ 20-21)? สิ่งเหล่านั้นล้วนเสื่อมสลายเมื่อใช้

และเป็นไปตามคำสั่งและคำสอนของมนุษย์ (ข้อ 22) แม้มันเหมือนมีปัญญาใน ‘การนมัสการตามใจตนเอง’ (เทียบ ข้อ

18) การถ่อมตน และการทรมานกายอย่างเข้มงวด แต่ไม่มีคุณค่าในการต่อสู้กับความพอใจของเนื้อหนัง (ข้อ 23)

☐ เน้นว่าคำสอนและข้อเรียกร้องของโลกไม่จำเป็น และการปฏิบัติตามวินัยที่เคร่งครัดเช่นนั้นไร้ประโยชน์ ☐

ความหมายของ ‘ไม่มีคุณค่าในการต่อสู้กับความพอใจของเนื้อหนัง’ อาจอธิบายได้ว่า

(1) ผู้สอนเท็จไม่แสวงหาความพอใจทางกายในความหมายเชิงบวก

(2) ข้อห้ามเหล่านั้นไม่มีคุณค่าในการรักษาความพลอยตัวของเนื้อหนัง

(3) วิถีชีวิตแบบยิตกฏเกณฑ์เช่นนั้นกลับนำไปสู่การทำให้เนื้อหนังพอใจเท่านั้น

การประยุกต์ใช้และการแบ่งปัน

โคโลสี 2:1

เราเชื่อหรือไม่ว่าพระคริสต์ทรงพิชิตผู้ครอบครองและผู้มีอำนาจทั้งปวง และทรงครอบครองอยู่? (ข้อ 10, 15; 1:16)
ถ้าเชื่อ ชีวิตของเราควรเปลี่ยนแปลงอย่างไร?

เราเชื่อหรือไม่ว่าความรอดของเราเพียงพอแล้ว 'ในพระคริสต์'?

เราเชื่อหรือไม่ว่าการรู้จักพระคริสต์อย่างถูกต้องและดำรงอยู่ในพระองค์เพียงพอสำหรับชีวิตความเชื่อ?

ปัจจุบันมีนิสัยใดบ้างที่ขัดขวางเสรีภาพแห่งข่าวประเสริฐในชีวิตคริสเตียนของเรา?

เรายังไม่ละทิ้งนิสัยทางไสยศาสตร์หรือศาสนาเดิมใดบ้าง เช่น การดูดวง ฤกษ์ยาม ตั้งชื่อ หรือฮวงจุ้ย?

เราจะละทิ้งสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร? ในคริสตจักรวันนี้มีประเพณีผิดหรือคำสอนมนุษย์ใดบ้าง เช่น

การกำหนดช่วงอธิษฐานหรือถวายเงินเป็นเงื่อนไข การถวายสิบลด หรือการถือวันอาทิตย์แบบกฏนิยม? หรือเราได้สร้าง
'ระดับฝ่ายวิญญาณที่สูงกว่า' เช่น นิमित การพูดภาษาแปลก ๆ หรือการอดอาหารขึ้นมาเองหรือไม่?

สิ่งเหล่านี้ทำลายพระคุณแห่งข่าวประเสริฐและความเพียงพอของพระคริสต์อย่างไร?

บทที่ 3

จงใส่ใจสิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งฝ่ายโลก (ข้อ 1-11)

โคโลสี 3:1

เพราะฉะนั้น ถ้าท่านถูกทำให้เป็นขึ้นมาร่วมกับพระคริสต์แล้ว (=2:12) จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน (=มธ 6:33)

ที่ซึ่งพระคริสต์ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงใส่ใจสิ่งที่อยู่เบื้องบน (=รม 8:6) ไม่ใช่สิ่งฝ่ายโลก

เพราะท่านตายแล้ว (เทียบ 2:20) และชีวิตของท่านซ่อนอยู่กับพระคริสต์ในพระเจ้า

เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของท่านทรงปรากฏ ท่านก็จะปรากฏกับพระองค์ในพระสิริด้วย (ข้อ 1-4)

☐ การแสวงหา 'สิ่งที่อยู่เบื้องบน' หมายถึงการมีความหวังในสวรรค์หรือแผ่นดินพระเจ้า

และปรารถนาการเสด็จกลับมาของพระคริสต์กับพระสิริของพระองค์

ผู้มีความหวังเช่นนี้จะไม่ได้ตามความโลภและเกียรติอันว่างเปล่าในชีวิตบนโลก

ซึ่งเป็นการโต้แย้งคำสอนเทียมแห่งโคโลสีด้วย

เพราะฉะนั้น เนื่องจากท่านตายแล้วและมีความหวังฝ่ายสวรรค์ จงประหารอวัยวะฝ่ายโลก คือการล่วงประเวณี

ความโสโครก ราคะ ความปรารถนาชั่ว และความโลภซึ่งเป็นความอยากได้เพิ่มขึ้น (เทียบ ลก 12:15; อพ 5:3)

'ความโลภคือการไหว้รูปเคารพ' เพราะสิ่งเหล่านี้พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาถึง

เมื่อก่อนท่านเคยดำเนินในสิ่งเหล่านี้ขณะที่มีชีวิตอยู่ในสิ่งเหล่านี้ (เทียบ 2:9) แต่บัดนี้จงละทิ้งทั้งหมด คือความโกรธ

ความเดือดดาล ความมั่งร้าย การหมิ่นประมาท และคำหยาบโลน (ข้อ 5-8)

☐ คำว่า ‘จงประหารอวัยวะ’ หมายถึงการละทิ้งตั้งแต่ความปรารถนาชั่วภายในจนถึงการกระทำและถ้อยคำชั่วภายนอก สิ่งนี้เป็นไปได้ได้อย่างไร? ด้วยการห้ามจับ ห้ามมองหรือ? ไม่ใช่! ให้อ่านข้อ 9-11 จงอย่าพูดเท็จต่อกัน (เทียบ อฟ 4:15, 25) เพราะท่านได้ถอด ‘มนุษย์เก่า’ พร้อมการกระทำของมัน และกำลังสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งได้รับการสร้างใหม่ทุกวันจนถึงความรู้ ตามพระฉายของพระผู้ทรงสร้าง (เทียบ อฟ 4:22-24) ในการสร้างใหม่นี้ไม่มีชาวกรีกหรือยิว ผู้เข้าสู่หนัดหรือไม่เข้าสู่หนัด คนป่าเถื่อน ชาวสก็อต ทาสหรือไท -> เน้นมิติชุมชนของมนุษย์ใหม่ (เทียบ 1คร 12:13) แต่พระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่งและทรงอยู่ในทุกคน (ข้อ 9-11; เทียบ 1คร 15:28)

☐ เมื่อพิจารณาเอเฟซัส 4:22-24 การถอดมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วและกำลังเกิดขึ้นในผู้เชื่อนั้น ข้อความเรื่องการถอดและสวมจึงเป็นเหตุผลรองรับคำสั่งว่าอย่าพูดเท็จต่อกัน

การประยุกต์ใช้อย่างเป็นรูปธรรม: จงรักและชอบพระคุณ (ข้อ 12-17)

โคโลสี 3:1

เพราะฉะนั้น ในฐานะผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และทรงรัก จงสวมใจเมตตา ความกรุณา ความถ่อมใจ ความสุภาพอ่อนโยน และความอดทน จงอดกลั้นและยกโทษให้กันเหมือนที่พระคริสต์ทรงยกโทษท่าน (เทียบ อฟ 4:2, 32) เนื้อสิ่งเหล่านี้จึงสวมความรัก ซึ่งเป็นสายรัดแห่งความสมบูรณ์ (ข้อ 12-14)

☐ เพราะเราได้สวมมนุษย์ใหม่แล้ว เราจึงต้องสวมเครื่องแต่งกายที่สมกับมนุษย์ใหม่ทุกวัน นั่นคือการมีพระลักษณะเหมือนพระคริสต์ (เทียบ มธ 11:29; 2คร 10:1) และสวมพระคริสต์ (เทียบ รม 13:14)

จงให้สันติสุขของพระคริสต์ครอบครองในใจของท่าน เพราะพระเจ้าทรงเรียกท่านให้เป็นกายเดียวกันในสันติสุข และจงเป็นคนที่ยึดรักชอบพระคุณ

(ข้อ 15)

☐ แทนการบ่นและความแตกแยกในคริสตจักร จงคืนดีกันและแสดงความขอบคุณต่อกัน นี่คือภาพของ ‘มนุษย์ใหม่’ ซึ่งเป็นกายเดียวกัน

(เทียบ อฟ 4:3 ‘จงเพียรพยายามรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่พระวิญญาณประทาน ด้วยสายสัมพันธ์แห่งสันติสุข’) จงให้พระวาทะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในท่านอย่างบริบูรณ์ ☐ เป็นไปได้ได้อย่างไร?

ด้วยคำกริยาสามประการ คือ ☐ สรรเสริญกันด้วยสติปัญญาทั้งสิ้น (=1:9) ☐ ตักเตือนกัน (เทียบ 1:28) และ ☐ ร้องเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงฝ่ายจิตวิญญาณถวายพระเจ้าจากใจด้วยพระคุณ (ข้อ 16)

ไม่ว่าท่านจะทำได้ด้วยคำพูดหรือการกระทำ จงทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับชอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยทางพระองค์ (ข้อ 17)

คำสอนสำหรับครอบครัว (ข้อ 18-25)

โคโลสี 3:1

ภรรยาทั้งหลาย จงยอมอยู่ใต้สามีของตน เพราะเป็นสิ่งที่สมควร ‘ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ (ข้อ 18; เทียบ อฟ 5:22-24)

□ คำว่า ‘ยอมอยู่ใต้’ [hypotass□] หมายถึงการยอมรับสิทธิอำนาจและ ‘สมัครใจ’

วางตนอยู่ใต้สิทธิอำนาจนั้น การยอมเช่นนี้ต้องเกิดขึ้น ‘ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’

สามีทั้งหลาย จงรัก [agapa□] ภรรยา และอย่าปฏิบัติต่อนางอย่างขมขื่นหรือรุนแรง (ข้อ 19)

□ สามีต้องไม่ใช่สิทธิอำนาจกดขี่ภรรยา แต่ต้องรับใช้นางด้วยความรักที่เสียสละ (เทียบ อฟ 5:25-29)

บุตรทั้งหลาย จงเชื่อฟังบิดามารดาในทุกสิ่ง เพราะสิ่งนี้เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 20; เทียบ อฟ 6:1-3)

บิดาทั้งหลาย อย่าย่ำบุตรให้ชุ่นเคือง เพื่อเขาจะไม่ท้อใจ (ข้อ 21; เทียบ อฟ 6:4) ทาสทั้งหลาย

จงเชื่อฟังนายฝ่ายโลกในทุกสิ่ง อย่าทำดีเฉพาะต่อหน้าเพื่อเอาใจมนุษย์

แต่จงทำด้วยใจจริงและด้วยความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าทำอะไร

จงทำด้วยสุดใจเหมือนทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่มนุษย์

เพราะรู้ว่าท่านจะได้รับมรดกเป็นบำเหน็จจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่ทำผิดย่อมได้รับผลของความผิดนั้น (=ฟม 1:18)

โดยไม่มีการลำเอียง (ข้อ 22-25; เทียบ อฟ 6:5-9)

□ เหตุใดจึงมีคำสอนถึงทาสมากเป็นพิเศษ? (เทียบ 4:9 โอนีสมีส?)

ไม่ว่าเราทำความดีใด เราต้องทำอย่างสัตย์ซื่อและเต็มกำลัง โดยเชื่อว่าพระเจ้าทรงเห็นและจะประทานบำเหน็จ

นายทั้งหลาย จงปฏิบัติต่อทาสอย่างยุติธรรมและเท่าเทียม โดยรู้ว่าท่านเองก็มีองค์พระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์ (4:1)

การประยุกต์ใช้และการแบ่งปัน

โคโลสี 3:1

ชีวิตที่เราติดอนนี้ ‘ซ่อนอยู่’ (ข้อ 3) เราจึงอาจดูต่ำต้อยและยังไม่ได้สัมผัสฤทธิ์เดชอย่างเต็มที่

แต่วันหนึ่งชีวิตนั้นจะพิชิตบาปและความอนิจจังในเราอย่าง ‘สมบูรณ์’ (เทียบ 2:15) เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

ทุกสิ่งจะปรากฏ ให้เราตระหนักว่าการมีส่วนในชีวิตของพระองค์ ‘แล้วในปัจจุบัน’ เป็นพระพรยิ่งใหญ่เพียงใด (เทียบ

ข้อ 4) ให้เราตรวจสอบว่าใส่ใจสิ่งใดมากที่สุด ครุ่นคิด คาดหวัง หรือกังวลเรื่องใดมากที่สุด

และพิจารณาว่าต้องทำอะไรเพื่อให้ใจจดจ่อกับ ‘สิ่งที่อยู่เบื้องบน’ (เทียบ รม 8:5-6)

ให้เราจินตนาการด้วยว่าชีวิตปัจจุบันจะเปลี่ยนอย่างไร หากเราเป็นผู้แสวงหา ‘สิ่งที่อยู่เบื้องบน’

การแสวงหาสิ่งเบื้องบนไม่ได้หมายถึงการไล่ตาม ‘นิมิตสวรรค์’ ผู้ที่มีความหวังในสวรรค์คือผู้ที่ทำอย่างเต็มกำลังในสิ่งแล

ะความสัมพันธ์กับโลกที่พระเจ้าทรงพอพระทัย คำสอนมากมายในบทที่ 3 ยืนยันเรื่องนี้

ให้เราแบ่งปันกันว่านิสัยชั่วเก่าใดที่ต้องละทิ้งในฐานะมนุษย์ใหม่ และตามคำสอนใน 3:12-25 เช่น ความเมตตาความถ่อมใจ ความอดทน การให้อภัย ความรัก การขอบพระคุณ และการเชื่อฟัง มีสิ่งใดปฏิบัติยากและเราจะชนะความยากนั้นอย่างไร เรื่องระเบียบและบทบาทในครอบครัว: ‘คำสอนเทียมแห่งโคโลสี’ พยายามละเอียดระเบียบเหล่านี้หรือไม่?

พวกเขา ‘เรื่องฝ่ายวิญญาณ’ ขึ้นสูงและดูเหมือนระเบียบทั่วไปที่สมเหตุสมผลหรือไม่?

ลักษณะหนึ่งของลัทธิเทียมในปัจจุบันคือการทำลายความสัมพันธ์ในครอบครัว แต่พระคัมภีร์ให้ความสำคัญทั้ง

‘ครอบครัวฝ่ายวิญญาณ’ และระเบียบของ ‘ครอบครัวฝ่ายกาย’ เช่นเดียวกับที่เน้นแผ่นดินพระเจ้าแต่ยังยอมรับอำนาจฝ่ายโลก

บทที่ 4

บทที่ 4 การอธิษฐานและพันธกิจ

โคโลสี 4:1

นายทั้งหลาย จงปฏิบัติต่อท่านอย่างยุติธรรมและเท่าเทียม โดยรู้ว่าท่านเองก็มีองค์พระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์ (ข้อ 1)

คำหนุนใจสุดท้าย (ข้อ 2-6)

โคโลสี 4:1

จงอุทิศตนในการอธิษฐานอยู่เสมอ โดยตื่นตัวในการอธิษฐาน [en] พร้อมกับการขอบพระคุณ [en] (ข้อ 2; เทียบ กจ 2:42; 6:4)

☐ ในกิจการ 6 อัครทูตเลือกมัคนายกเพื่อที่ตนจะอุทิศตัวในการอธิษฐานและพันธกิจพระวาระ

เปาโลเองกล่าวว่าเขาอธิษฐานเพื่อธรรมิกชนโคโลสีเสมอ (1:9-12)

บัดนี้เราเน้นว่าธรรมิกชนทั้งคริสตจักรต้องอุทิศตนในการอธิษฐาน (เทียบ อฟ 6:18)

และขอให้อธิษฐานเพื่อเขากับผู้รับใช้คนอื่น หัวข้ออธิษฐานคือ ☐ ขอพระเจ้าทรงเปิดประตูสำหรับถ้อยคำ เพื่อประกาศข้อล้ำลึกของพระคริสต์ และ ☐ ขอให้เขาประกาศอย่างชัดเจนตามที่ควรกล่าว (ข้อ 3-4)

☐ เปาโลไม่ได้ขอให้อธิษฐานเพื่อเขาจะออกจากเรือนจำ เขาเชื่อว่าเหตุที่อยู่นั้นคือเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ

เราต้องเรียนรู้มุมมองต่อความทุกข์ของเขา จงดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญาต่อคนนอก โดยใช้เวลาและโอกาสให้คุ้มค่า (ข้อ 5; เทียบ อฟ 5:15-16) จงให้คำพูดของท่านประกอบด้วยพระคุณอยู่เสมอ ประคับประคอง

แล้วท่านจะรู้ว่าควรตอบแต่ละคนอย่างไร (ข้อ 6; เทียบ อฟ 4:29)

☐ การ ‘ประคับประคอง’ ในบริบทการพูดหมายถึงการพูดให้น่าสนใจ มีไหวพริบ และตอบด้วยถ้อยคำที่ถูกต้องเหมาะสม

(เทียบ 1ปต 3:15 ‘จงเตรียมพร้อมเสมอที่จะตอบทุกคนที่ถามถึงเหตุผลแห่งความหวังของท่าน...’)

สิ่งที่เรียนรู้จากคำท้าทายสุดท้าย (ข้อ 7-18)

โคโลสี 4:1

เปาโลมอบหมายให้ทีติกัส (เทียบ กจ 20:4) และโอเนสิมส์นำจดหมายโคโลสีไปส่ง (ข้อ 7-9)

ทีติกัสยังเป็นผู้นำจดหมายเอเฟซัสไปส่ง (อฟ 6:21) และโอเนสิมส์เป็นทาสของฟีเลโมน

มีพี่น้องในความเชื่อที่ถูกจำคุกพร้อมกับเปาโล (ข้อ 10) พวกเขาเป็นชาวยิวฝ่ายเข้าสุหนัต คืออาริสทาร์คัส มาร์เก และเยชูที่เรียกว่ายูลัส สิ่งนี้เป็นการหนุนใจเปาโล (ข้อ 11)

ในบรรดาผู้ร่วมงานของเปาโลยังมีคนต่างชาติ ได้แก่ เอปาฟรัส (ข้อ 12) ลูกา และเดมาส (ข้อ 14)

พันธกิจเพื่อแผ่นดินพระเจ้าก้าวข้ามกำแพงเชื้อชาติและวัฒนธรรม เปาโลชมเอปาฟรัส

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐและก่อตั้งคริสตจักรในเขตโคโลสี (เทียบ 1:7)

และรับรองความกระตือรือร้นกับความสัตย์ซื่อของเขา (ข้อ 12-13)

□ เหตุผลคือเขาต้องการให้ธรรมิกชนโคโลสียืนหยัดมั่นคงในความเชื่อตามคำสอนที่ถูกต้องของเอปาฟรัส เพื่อต่อต้าน ‘คำสอนเทียมแห่งโคโลสี’ ธรรมิกชนในโคโลสีมีสามัคคีธรรมกับธรรมิกชนในเลาติเซีย และได้รับคำหนุนใจให้สานสัมพันธ์ต่อไป จดหมายโคโลสีเขียนขึ้นให้อ่านทั้งในคริสตจักรโคโลสีและคริสตจักรเลาติเซีย (ข้อ 15-16; ในเวลานั้นคริสตจักรประชุมกันในบ้านของธรรมิกชน ข้อ 15; พม 1:2)

แม้เปาโลอาจไม่เคยไปคริสตจักรโคโลสีโดยตรง แต่เขารู้จักผู้นำที่นั่นดี ได้แก่ เอปาฟรัส ฟีเลโมน และอาร์คิปัส (ข้อ 17) เขาหนุนใจผู้นำเหล่านี้ให้ทำหน้าที่และพันธกิจรับใช้ [diakonia] ที่ได้รับมอบหมาย ‘เพื่อแผ่นดินพระเจ้า’ (ข้อ 11) ให้สำเร็จ (ข้อ 17)

การประยุกต์ใช้และการแบ่งปัน

โคโลสี 4:1

เมื่อได้รับคำสั่งให้อุทิศตนในการอธิษฐาน เราจะอธิษฐานเพื่ออะไร? ความสนใจและเป้าหมายของเราคืออะไร? เราอธิษฐานด้วยความหวังในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์หรือไม่? เราอธิษฐานอย่างอัครทูตเปาโลได้หรือไม่? (เทียบ 1:9-12) เราร่วมมือในการประกาศข่าวประเสริฐหรือพันธกิจด้วยการอธิษฐานหรือไม่?

เมื่อคริสเตียนไม่ใช่ชีวิตเสเพล แต่ใช้เวลาให้คุ้มค่าและดำเนินอย่างมีปัญญา

(ข้อ 5) ผู้ไม่เชื่อจะถามถึงเป้าหมายและคุณค่าของชีวิตพวกเขา เมื่อนั้นคริสเตียนต้องตอบอย่างเหมาะสม ชีวิตเราแตกต่างจากผู้ไม่เชื่อเพียงใด? ชีวิตเราแสดงคุณค่าและความหวังของคริสเตียนหรือไม่?

คริสตจักรไม่ได้เป็นเพียงกลุ่มคนที่รวมตัวในอาคาร คริสตจักรทุกแห่งควรมีสامัคคีธรรมกันเท่าที่เป็นไปได้ แบ่งปันพระวาทะหรือคำสอน และหนุนใจกัน (ข้อ 16-17; เทียบ 3:16)

เช่นเดียวกับที่ธรรมิกชนคนหนึ่งไม่อาจยืนมั่นคงในความเชื่อเพียงลำพัง ‘คริสตจักรท้องถิ่น’

ก็ไม่อาจเป็นคริสตจักรที่แข็งแรงโดยลำพัง เราต้องร่วมมือกันเพื่อแผ่นดินพระเจ้า (ข้อ

11) และเพื่อความร่วมมือระหว่างคริสตจักร นี่เป็นความท้าทายสำคัญสำหรับเราในวันนี้เราจะทำอะไรเพื่อสร้างความร่วมมือที่ใกล้ชิดระหว่างคริสตจักรท้องถิ่น?

1 เรสะโลนิกา

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5

บทที่ 1

บทนำ 1 เรสะโลนิกา

1 เรสะโลนิกา 1:1

ผู้เขียนขอแจ้งว่าได้ใช้คำอธิบาย 1-2 เรสะโลนิกา ชุด WBC ของ เอฟ. เอฟ. บรูซ (1999, Solomon) เป็นแหล่งอ้างอิงหลัก

คำทักทาย

1 เรสะโลนิกา 1:1

สิลวานัส ซึ่งเป็นชื่อแบบโรมันของสิลาส น่าจะร่วมงานกับเปาโลในการประกาศข่าวประเสริฐที่เรสะโลนิกา เช่นเดียวกับที่ร่วมงานที่โครินธ์ (เทียบ 2คร 1:19; กจ 17:1-9)

เขาน่าจะมีส่วนอย่างมากในการเขียนจดหมายถึงเรสะโลนิกา ทิโมธีเป็นศิษย์และเพื่อนร่วมงานของเปาโล ทำพันธกิจอภิบาลที่เรสะโลนิกา (3:2, 6) โครินธ์ (1คร 4:17, 16:10) และฟิลิปปี (ฟป 2:19) ในฟิลิปปี เปาโลกล่าวว่าทิโมธีเป็นผู้ที่ทำงานร่วมกับเขาเพื่อข่าวประเสริฐ (ฟป 2:22) ผู้รับจดหมายคือ ‘คริสตจักรของชาวเรสะโลนิกา’ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคริสเตียนจากต่างชาติ (เทียบ ข้อ 9) การกล่าวถึง ‘พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า’ ควบคู่กันยืนยันความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

คำขอบพระคุณ

1 เรสะโลนิกา 1:2-10

ผู้เขียนร่วมทั้งสามซึ่งเรียกตนว่า ‘เรา’ ขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ โดยระลึกถึง ‘การงานที่เกิดจากความเชื่อ’ ‘ความเหน็ดเหนื่อยที่เกิดจากความรัก’ และ ‘ความทรหดอดทนที่เกิดจากความหวัง’ ของชาวเรสะโลนิกา เพราะพวกเขาได้รับข่าวประเสริฐด้วยความยินดีท่ามกลางความทุกข์อย่างมาก (ข้อ 6; เทียบ รม 5:3, 5) และเป็นแบบอย่างด้านความเชื่อ ความหวัง และความรักแก่ผู้เชื่อในภูมิภาคอื่น (ข้อ 7)

การกลับใจอย่างสิ้นเชิงของพวกเขา ซึ่งเป็นความเชื่อ และการรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ ซึ่งเป็นความหวัง เป็นที่รู้จักไปทั่ว (ข้อ 9-10) ข่าวประเสริฐ [euangelion] ที่เปาโลประกาศไม่ได้มาด้วยถ้อยคำแห่งปัญญามนุษย์ แต่มาด้วยฤทธิ์เดชที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำและด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมที่ประทานแก่ผู้ฟัง (ข้อ 5)

บทที่ 2

(1) การมาเยือนของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

1 เรสะโลนิกา 2:1-4

เปาโลกับคณะเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงทดสอบ และประกาศข่าวประเสริฐที่ได้รับมอบหมายแก่ชาวเธสะโลนิกา (ข้อ 4) พวกเขาไม่ได้ทำเพื่อเอาใจมนุษย์ และไม่ได้ทำด้วยความผิดหรือการหลอกลวง แม้ถูกข่มเหง (กจ 16:19-24)

พวกเขาก็ประกาศอย่างกล้าหาญตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ และงานนั้นไม่สูญเปล่า ดังที่ชีวิตซึ่งเปลี่ยนแปลงของธรรมิกชนเธสะโลนิกาเป็นพยาน เปาโลแก้ออกกล่าวหาโดยคำนึงถึงผู้ที่โจมตีเขา เอฟ. เอฟ. บรูซอธิบายว่า ‘การประกาศของพวกเขาก่อให้เกิดความวุ่นวาย และเมื่อถูกกดดันให้ออกจากเมือง ความเป็นศัตรูก็หันไปยังผู้ติดตามและผู้กลับใจ...ผู้ประกาศจึงแก้ออกกล่าวหา หรือกล่าวให้ถูกคือ ขอให้ผู้กลับใจระลึกถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น’

(2) การประพุดติของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

1 เรสะโลนิกา 2:5-8

เปาโลสานต่อคำแก้ออกกล่าวหาในข้อ 3 พระเจ้าผู้ ‘ทรงตรวจสอบจิตใจ’ (ข้อ 4)

ทรงเป็นพยานถึงแรงจูงใจอันบริสุทธิ์ของเปาโลกับคณะ เปาโลไม่โลภและไม่เรียกร้องสิทธิที่จะได้รับค่าเลี้ยงชีพ แต่ปฏิบัติต่อธรรมิกชนด้วยการเสียสละเหมือนมารดาที่เลี้ยงดูบุตรที่รัก (ข้อ 7-8; เทียบ กท 4:19; 2คร 12:15)

(3) แบบอย่างของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

1 เรสะโลนิกา 2:9-12

เปาโลไม่เรียกร้องสิทธิอันชอบธรรมในการรับการสนับสนุนด้านการเงิน แต่ทำงานด้วยมือตนเองเพื่อเลี้ยงชีพ ทั้งนี้เพื่อความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐ เขาหนุนใจธรรมิกชนไม่ให้หลงตามผู้ที่กล่าวโทษและบิดเบือนแรงจูงใจอันบริสุทธิ์กับการประพุดติที่ไร้คำหยาบของเขา แต่ให้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อพระเจ้าเท่านั้น

คำขอบพระคุณที่ยิ่งขึ้น

1 เรสะโลนิกา 2:13-16

เปาโลแก้ออกกล่าวหาและหวังว่าธรรมิกชนเธสะโลนิกาจะไม่หลงเชื่อคำโจมตีเขา

ขณะเดียวกันเขามั่นใจว่าพวกเขาจะยืนหยัด เมื่อได้ยินข่าวประเสริฐจากเปาโลครั้งแรก

พวกเขารับไว้ไม่ใช่เป็นถ้อยคำของมนุษย์ แต่เป็นพระวจนะของพระเจ้า (เทียบ กท 1:11-12)

ท่ามกลางการข่มเหงที่ตามมา พวกเขาเลียนแบบคริสตจักรในแคว้นยูเดียและอดทนในความหวัง (เทียบ 1ธส 1:3, 6)

บรูซกล่าวว่า ‘ความจริงที่ว่าผู้เชื่อเฮสเสโลนิกาทนทุกข์เพราะพระคริสต์พิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นอวัยวะในพระกายเดียวกับคริสตจักรในยูเดีย’ ข้อ 15-16 กล่าวถึงชาวยิวที่เข้มแข็งคริสตจักรในยูเดีย พวกเขาฆ่าพระเยซูและผู้เผยพระวจนะและขัดขวางการประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ คำว่า ‘ขับไล่เราออกไป’

น่าจะหมายถึงเหตุการณ์ที่เปาโลกับคณะถูกขับออกจากเฮสเสโลนิกา (กจ 17:5-10) และการข่มเหงต่อเนื่องที่เบโรอา (กจ 17:13)

การข่มเหงเช่นนี้กำลังสะสมพระพิโรธของพระเจ้า ความหมายของข้อความในข้อ 16 ที่ว่า ‘พระพิโรธได้มาถึงพวกเขาจนถึงที่สุดแล้ว’ ยังเป็นที่ถกเถียง

นักวิชาการบางคนเห็นว่าหมายถึงการสังหารหรือการขับไล่ชาวยิวใน ค.ศ. 49

ส่วนบรูซเห็นว่าผู้เขียนอาจยอมรับธรรมประเพณีดั้งเดิมของพระกิตติคุณสหทรรศน์ เช่น มธ

10:23 ขณะที่ชาร์ลส์ วานาเมเกอร์อธิบายว่า ‘พระพิโรธของพระเจ้าจะคงอยู่เหนือชาวยิวที่ไม่เชื่อและไม่เชื่อฟังจนถึงวาระสุดท้าย’ และหมายความว่า ‘พระพิโรธเข้ามาใกล้แล้ว’

(1) จากกันเพียงกาย แต่ไม่ใช่จากใจ

1 เฮสเสโลนิกา 2:17-20

ในตอนนี ผู้เขียนกล่าวว่าพวกเขาปรารถนาและพยายามอย่างยิ่งที่จะพบธรรมิกชนเฮสเสโลนิกาอีกครั้ง แต่ไม่สำเร็จเพราะชาตानขัดขวาง บรูซเห็นด้วยกับการตีความของแรมซีย์ว่า ‘ชาตान’ อาจหมายถึงอำนาจการเมืองที่ต่อต้านพระคำรัสของพระเจ้า (เทียบ กจ 17:9)

ข้อ 19-20 เริ่มด้วยคำว่า ‘เพราะว่า’ [gar] และอธิบายเหตุที่ผู้เขียนคิดถึงธรรมิกชนเฮสเสโลนิกา พวกเขาเป็นความภาคภูมิใจ พระสิริ และความยินดีของผู้เขียน คำว่า ‘การเสด็จมา’ [parousia] ในยุคนั้นใช้กับการปรากฏของเทพในพิธีศาสนา หรือการมาเยือนอย่างเป็นทางการของบุคคลชั้นสูง คำนี้ปรากฏหกครั้งในจดหมายถึงเฮสเสโลนิกา (1ธส 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2ธส 2:1, 8)

บทที่ 3

(2) พันธกิจของทิโมธี

1 เฮสเสโลนิกา 3:1-5

แผนการไปเยี่ยมของเปาโลกับคณะล้มเหลวเพราะชาตानขัดขวาง เปาโลตัดสินใจส่งทิโมธี ‘ผู้ร่วมงานของพระเจ้า’ ไป จุดประสงค์คือเพื่อตรวจสอบและทำให้ความเชื่อของธรรมิกชนซึ่งกำลังถูกข่มเหงมั่นคง (ข้อ 3, 5) ‘ผู้ทดลอง’ ในข้อ 5 หมายถึงชาตานที่กล่าวถึงใน 2:18 (เทียบ 1คร 7:5)

(3) ความยินดีและขอบพระคุณจากรายงานของทิโมธี

1 เรสะโลนิกา 3:6-10

เปาโลน่าจะเขียนจดหมายนี้ทันทีหลังที่โมอีกลับมาพร้อมข่าวจากเรสะโลนิกา ‘ข่าวดีเรื่องความเชื่อและความรัก’ ของธรรมิกชน (เทียบ 1:3) เป็นการหนุนใจเปาโลกับคณะ บรูซกล่าวว่า ‘เมื่อเห็นว่าชาวเรสะโลนิกาไม่ละทิ้งความเชื่อและความรักแบบคริสเตียนแม้เผชิญความทุกข์’ เปาโลกับสืวานัสพบยารักษาความขัดสนและความทุกข์ของตนในข่าวดีนี้’ ข่าวนั้นทำให้พวกเขายินดีขอบพระคุณพระเจ้า และอธิษฐานอย่างจริงจังยิ่งขึ้นว่าจะได้พบหน้าธรรมิกชน (เทียบ 2:17) เปาโลปรารถนาจะเติมเต็ม ‘สิ่งที่ยังขาดในความเชื่อ’ ของพวกเขา เนื้อหาตั้งแต่ 4:1 ถึง 5:22 กล่าวถึงหัวข้อที่เขาต้องการเติมเต็ม

(4) คำอธิษฐานเพื่อคริสเตียนเรสะโลนิกา

1 เรสะโลนิกา 3:11-13

เปาโลอธิษฐานด้วยความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะได้พบหน้าธรรมิกชนเรสะโลนิกา เขาขอให้ความรักของพวกเขาเพิ่มพูนขึ้นเหลือ (เทียบ พป 1:9) และขอให้พวกเขابริสุทธิ์และไร้อาณิจนถึง ‘การเสด็จมา [parousia]’ ของพระคริสต์ (เทียบ 4:3-8; 5:23)

บทที่ 4

(1) คำหนุนใจให้รักษาคำสอนที่ได้รับ

1 เรสะโลนิกา 4:1

ข้อ 1-2 เป็นบทนำสู่ครึ่งหลังของจดหมาย โดยหนุนใจให้ธรรมิกชนเอาใจใส่คำสอนที่ถ่ายทอดด้วยวาจาแล้ว ‘คำสั่ง’ ในที่นี้หมายถึงคำสอนด้านจริยธรรม ซึ่งประธาน ‘โดยพระเยชูองค์พระผู้เป็นเจ้า’ จึงไม่ควรถูกละเลย แต่ต้องเชื่อฟัง

(2) คำหนุนใจเรื่องความบริสุทธิ์ทางเพศ

1 เรสะโลนิกา 4:3-8

‘การชำระให้บริสุทธิ์ [hagiasmos]’ (ข้อ 3, 4, 7) หมายถึงกระบวนการเป็นผู้บริสุทธิ์ และความบริสุทธิ์ของธรรมิกชนคือพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงพอพระทัย ‘การผิดศีลธรรมทางเพศ [porneia]’ มักหมายถึงการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงโสเภณี แต่ยังครอบคลุมความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดกฎหมายทุกรูปแบบ บรูซกล่าวว่า ‘ตั้งแต่แรก คริสต์ศาสนาถือว่าความสัมพันธ์ทางเพศเฉพาะระหว่างชายหญิงในพันธสัญญาสมรสเท่านั้นที่บริสุทธิ์ เช่นเดียวกับศาสนายิว...ในสังคมเวลานั้น ความผิดทางเพศนอกสมรสได้รับการยอมรับ...แทบไม่มีกลุ่มใดต่อต้าน porneia...พิธีศาสนาของคาบิรีที่ซาโมเทรซใกล้เคียงเรสะโลนิกาถึงกับถือการร่วมเพศนอกสมรสเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์’

แต่พระคัมภีร์สอนให้ตัดขาดอย่างสิ้นเชิงจากธรรมเนียมที่สังคมเวลานั้นยอมรับ ‘อย่าดำเนินตามราคะเหมือนคนต่างชาติ’ (ข้อ 5) ในข้อ 4 คำว่า skeuos แปลว่า ‘ภาชนะ’ วลีนี้อาจไม่หมายถึงภรรยาแต่เป็นภาพเปรียบถึงร่างกาย ดังที่ ESV และ NEB แปลว่า ‘รู้จักควบคุมร่างกายของตน’ ดังนั้น ข้อ 4 มีความหมายเดียวกับ ‘จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน’ (1คร 6:20)

คำว่า ‘ล่วงเกิน’ ในข้อ 6 หมายถึงการข้ามขอบเขตและล่วงล้ำด้านเพศเข้าไปในสิ่งที่ไม่ใช่ของตน ตามกฎหมายของเมืองกรีกในเวลานั้น มีกรณีทำลายความสัมพันธ์สมรสเดิมโดยเรียกร้องให้แต่งงานกับหญิงผู้รับมรดก เพื่อจะครอบครองทรัพย์สินของนางอยู่บ่อยครั้ง (บรูซ, หน้า 167)

ผู้ที่ผิดศีลธรรมทางเพศกำลังปฏิเสธพระเจ้าผู้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์และทรงเรียกเราให้เป็นผู้บริสุทธิ์ (ข้อ 7-8)

(3) คำหนุนใจเรื่องความรักฉันทันพี่น้อง

1 เธสะโลนิกา 4:9-12

สำนวน ‘ส่วนเรื่อง...’ บ่งชี้ว่าเปาโลกำลังตอบคำถามในจดหมายจากชาวเธสะโลนิกา เขากล่าวว่าไม่จำเป็นต้องเขียนมากเรื่อง ‘ความรักฉันทันพี่น้อง [philadelphia]’ เพราะพวกเขาเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติแล้ว คำสั่งให้ ‘ดำเนินชีวิตอย่างสงบและทำธุระของตน’ (ข้อ 11)

บ่งชี้ว่าบางคนในเธสะโลนิกาถูกกระแสดความคิดเรื่องวาระสุดท้ายอย่างสุดโต่งรบกวน จนไม่สามารถดำเนินชีวิตประจำวันตามปกติ (เทียบ 2ธส 2:2 ‘อย่าหวั่นไหวหรือตกใจง่าย ๆ ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงแล้ว’) ชีวิตที่สงบและขยันไม่เพียงเป็นแบบอย่างต่อคนนอก แต่ยังป้องกันไม่ให้เป็นการแกล้งพี่น้อง นี่เป็นส่วนสำคัญประการหนึ่งของความรักฉันทันพี่น้อง

(4) คำหนุนใจเรื่องธรรมิกชนที่ล่องลอย

1 เธสะโลนิกา 4:13-18

เปาโลต้องการให้ธรรมิกชนมีความเข้าใจถูกต้องเรื่อง ‘ผู้ที่ล่องลอยในพระเยซู’ เพื่อพวกเขาจะไม่โศกเศร้า ‘เหมือนคนอื่น ๆ’ คือคนต่างศาสนาที่ไม่มี ความหวัง และเพื่อจะหนุนใจกัน (ข้อ 13, 18) โลกต่างศาสนาเวลานั้นมักเรียกความตายว่า ‘การหลับนิรันดร์’ และไว้ทุกข์อย่างไร้ความหวัง แต่คริสเตียนมีความหวังโดยมีการคืนพระชนม์ของพระคริสต์เป็นรากฐาน (เทียบ 1คร 6:14; 2คร 4:14) เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา ผู้ที่ล่องลอยจะเป็นขึ้นก่อน แล้วธรรมิกชนที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปพร้อมกับพวกเขา เพื่อพบองค์พระผู้เป็นเจ้าในอากาศ และจะอยู่กับพระองค์ตลอดไป

คำบรรยายการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าสอดคล้องกับมัทธิว 24:30-31 และสะทอนอิสยาห์

27:12-13; 64:1

บทที่ 5

(5) คำหนุนใจเรื่องวันเวลาและวาระ

1 เรสโซโลนิกา 5:1-11

ความแตกต่างของความหมายระหว่าง ‘วันเวลา [chronos]’ และ ‘วาระ [kairos]’ ชัดเจนในภาษากรีกคลาสสิก แต่แทบหายไปในยุคเฮลเลนิสติก ธรรมิกชนเรสโซโลนิกาเห็นว่า ‘วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ จะมา ‘อย่างฉับพลันโดยไม่คาดคิด’ (ข้อ 2-3) เปาโลจึงกล่าวอย่างไม่จำเป็นต้องเขียนเพิ่มเติม สำหรับ ‘บุตรแห่งความสว่าง’ (ยอห์น 12:36)

วันนั้นจะไม่มาเหมือนขโมย (ข้อ 4-5; เทียบ ลก 21:36) ดังนั้น ธรรมิกชนต้องตื่นตัว มีสติ และสวมความเชื่อ ความรัก และความหวังเป็นเครื่องป้องกัน (ข้อ 6, 8; เทียบ โรม 13:12 ‘จงสวมยุทธภัณฑ์แห่งความสว่าง’; อสย 59:17)

คำว่า ‘จงเสริมสร้างกัน’ ในข้อ 11 หมายถึงการช่วยกันให้เติบโตฝ่ายจิตวิญญาณ บรูซกล่าวว่า ‘ความหวังในวาระสุดท้ายไม่อาจเป็นข้ออ้างสำหรับความเกียจคร้าน แต่ต้องเป็นแรงจูงใจให้ลงมือทำ โดยเฉพาะการช่วยเหลือกัน สมาชิกคริสตจักรมีหน้าที่ช่วยเสริมสร้างชุมชน เพื่อชุมชนนั้นจะเติบโตสู่ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณ’

(6) คำหนุนใจให้ยอมรับผู้นำ

1 เรสโซโลนิกา 5:12

เปาโลหนุนใจให้ยอมรับคนสามกลุ่ม คือผู้ที่ทำงานหนัก ผู้นำ และผู้ที่ตักเตือน และให้ ‘เกียรติพวกเขาอย่างสูงที่สุด’ (เทียบ ฮบ 13:17) คำว่า ‘นำ [proiasthai]’ มีแนวคิดเรื่องการนำ ปกป้อง และดูแล ในที่นี้ ‘ผู้นำ’ ไม่จำเป็นต้องหมายถึงตำแหน่งอย่างเป็นทางการ (เทียบ 1 ทธ 3:4-5; ทด 3:8, 14)

คำว่า ‘ตักเตือน [nouthetein]’ หมายถึงการสั่งสอนหลากหลายรูปแบบ หรือการเตือนเมื่อจำเป็นต้องแก้แค้นที่ผิด (ข้อ 14; 2 ทธ 3:15) (บรูซ)

คำสั่งให้ ‘อยู่อย่างสงบกับพวกเขา’ อาจฟังแปลก แต่คงเป็นคำหนุนใจให้ยอมรับการนำของพวกเขา เพื่อดำเนินชีวิตความเชื่ออย่างสงบโดยปราศจากความขัดแย้ง

(7) คำหนุนใจเรื่องหน้าที่ต่าง ๆ ของคริสเตียน

1 เรสโซโลนิกา 5:14-22

ข้อ 14 ประกอบด้วยคำแนะนำด้านอภิบาลสี่ประการ ข้อ 16-18

มีคำสั่งสามประการที่สำแดงพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ คือ จงชื่นชมยินดีเสมอ

จงอธิษฐานไม่หยุด และจงขอบพระคุณในทุกกรณี ข้อ 19-22 มีคำแนะนำเกี่ยวกับพันธกิจเผยพระวจนะ คือ

☐ อย่าดับพระวิญญาณ

☐ อย่าคูหมิ่นคำเผยพระวจนะ

☐ จงทดสอบทุกสิ่ง

☐ จงยึดมั่นสิ่งที่ดี และ

☐ จงละเว้นความชั่วทุกรูปแบบ ‘คนเกียจคร้านและไม่เป็นระเบียบ’ ในข้อ 14 หมายถึงผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกไม่รักษาระเบียบที่เหมาะสม และเอาแต่เกียจคร้าน ส่วน ‘คนอ่อนกำลัง’ หมายถึงผู้ที่อ่อนแอในความเชื่อโดยเฉพาะ (เทียบ รม 15:1)

คำสั่งในข้อ 19 ‘อย่าดับพระวิญญาณ’ และข้อ 21 ‘จงทดสอบทุกสิ่งและยึดมั่นสิ่งที่ดี’ ควรเข้าใจว่าเกี่ยวข้องกับโดยเฉพาะกับพันธกิจเผยพระวจนะในข้อ 20 ใน 1 โครินธ์ 14:1 มีคำสั่งว่า ‘จงเฝ้าหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ โดยเฉพาะการเผยพระวจนะ’ และ 14:29 สั่งว่าเมื่อผู้หนึ่งเผยพระวจนะให้คนอื่นพิจารณาแยกแยะ

(8) คำวิงวอนครั้งที่สองเพื่อคริสเตียนเธสะโลนิกา (5:23-24)

เปาโลปรารถนาให้ชาวเธสะโลนิกาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ทั้งสัน

และได้รับการรักษาให้ไร้ตำหนิจนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ (เทียบ 3:13)

เขาอธิษฐานด้วยความเชื่อว่าพระเจ้าผู้ทรงเรียกพวกเขาจะทรงทำให้สำเร็จ บรูซเตือนว่า ‘การใช้คำนามสามคำ คือ วิญญาณ จิต และกาย เพื่อยืนยันว่ามนุษย์ประกอบด้วยสามส่วนเป็นสิ่งอันตราย

คำเหล่านี้เน้นความบริสุทธิ์ทั้งสันที่ผู้เขียนอธิษฐานขอ แต่ไม่ได้เพิ่มความหมายจากคำว่า “ใจของท่าน” ใน 3:13

แม้แยกด้านกายภาพของมนุษย์ได้ง่าย แต่การแยกวิญญาณกับจิตเป็นเรื่องไม่เป็นธรรมชาติ...ประเด็นสำคัญที่สุดจากการอภิปรายมากมายเรื่องวิญญาณ จิต และกาย คือพระประสงค์ของพระเจ้าในการช่วยให้รอดและชำระให้บริสุทธิ์นั้นรวมถึงร่างกายด้วย’

บทส่งท้าย

1 เธสะโลนิกา 5:25-28

ก่อนนำขนมปังและน้ำองุ่นมาในพิธีมหาสนิท คริสเตียนจะ ‘จุมพิตอันบริสุทธิ์’ กัน (Justin Martyr, Apology 65.2 ราว ค.ศ. 150) การกระทำนี้แสดงความเป็นหนึ่งเดียวในสามัคคีธรรมอันบริสุทธิ์ คำสั่งในข้อ 27

ให้อ่านจดหมายต่อหน้าพี่น้องทุกคนอย่างเปิดเผย อาจมุ่งถึง ‘คนเกียจคร้านและไม่เป็นระเบียบ’ (ข้อ 14)

รวมทั้งผู้ที่ไม่ค่อยเข้าร่วมการประชุมสาธารณะของคริสตจักร

2 เรสะโลนิกา

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3

บทที่ 1

บทนำ 2 เรสะโลนิกา

2 เรสะโลนิกา 1:1

ผู้เขียนขอแจ้งว่าได้ใช้คำอธิบาย 1-2 เรสะโลนิกา ชุด WBC ของ เอฟ. เอฟ. บรูซ (1999, Solomon) เป็นแหล่งอ้างอิงหลัก

คำทักทาย

2 เรสะโลนิกา 1:1-2

ผู้ส่งคือเปาโล สิลวานัส และทิโมธี เช่นเดียวกับผู้ส่งหรือผู้เขียน 1 เรสะโลนิกา

คำทักทายก็ไม่ได้แตกต่างจากจดหมายฉบับแรกมากนัก

(1) คำขอบพระคุณ

2 เรสะโลนิกา 1:3-4

เปาโลกับคณะสารภาพว่าเป็นสิ่งสมควรที่จะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะธรรมิกชนเรสะโลนิกา เช่นเดียวกับในจดหมายฉบับแรก พวกเขาเป็นแบบอย่างด้านความรัก ความทรหดอดทน และความเชื่อท่ามกลางความทุกข์ ในจดหมายฉบับแรก เปาโลกล่าวถึงสิ่งที่ยังขาดในความเชื่อ และอธิษฐานขอให้ความรักของพวกเขา ‘เพิ่มพูนล้นเหลือยิ่งขึ้น’ (1ธส 3:10, 12)

ดังนั้น คำขอบพระคุณนี้จึงยืนยันความก้าวหน้าอย่างมากและขอบพระคุณสำหรับคำตอบต่อคำอธิษฐาน ภายหลังเปาโลรอดคริสตจักรในแคว้นมาซิโดเนีย รวมถึงเรสะโลนิกา ต่อคริสตจักรโครินธ์ (2คร 8:1-5) นี่เป็นการรอดในองค์พระผู้เป็นเจ้าและรอดพระคุณที่พระองค์ประทาน (2คร 8:1)

(2) การหนุนใจ

2 เรสะโลนิกา 1:5-10

การหนุนใจในตอนนี้อยู่บนการพิพากษาและความหวังใน ‘วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า’

คำสอนเรื่องวาระสุดท้ายนี้ไม่ได้เป็นแนวคิดเฉพาะของเปาโล แต่เป็นความเชื่อที่ชุมชนคริสเตียนยุคแรกมีร่วมกัน

บรูซกล่าวว่า ‘เช่นเดียวกับ 1 เรสะโลนิกา 2:14; 3:3-4 ความทุกข์ที่คริสเตียนเรสะโลนิกาเผชิญเป็นหลักฐานว่าความเชื่อ

ของพวกเขาบริสุทธิ์ ความทรหดอดทนในความทุกข์ทำให้พวกเขาเป็นผู้สมควรกับแผ่นดินของพระเจ้า'พระเจ้าจะประทานการพักแก่ผู้ที่ทุกข์เพื่อแผ่นดินของพระองค์ (เทียบ มธ 5:11-12; 1ปต 1:7)และจะลงโทษด้วยความพิณาศนิรันดร์แก่ 'ผู้ที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา'นี่คือความยุติธรรมของพระเจ้า (ข้อ 7)

(3) คำอธิษฐาน

2 เรสะโลนิกา 1:11-12

เปาโลกับคณะอัครทูตอธิษฐานเพื่อธรรมิกชนเรสะโลนิกา

พวกเขาปรารถนาให้ธรรมิกชนดำเนินชีวิตอย่างสมควรกับการทรงเรียกของพระเจ้า (เทียบ อฟ 4:1)

โดยทำความปรารถนาดีทุกอย่างและการทำงานแห่งความเชื่อให้สำเร็จ

เพื่อพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับพระสิริในพวกเขา และธรรมิกชนเองจะได้รับพระสิริในพระเยซูด้วย

บทที่ 2

การปรากฏและความพิณาศของคนนอกกฎหมาย

2 เรสะโลนิกา 2:1-12

เปาโลหนุนใจไม่ให้หวั่นไหวหรือตกใจเพราะคำกล่าวว่า 'วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาถึงแล้ว'

ซึ่งใช้กาลสมบูรณและเป็นคำสอนเรื่องวาระสุดท้ายที่ถือว่าสำเร็จเกินจริง

เปาโลกับคณะไม่เห็นด้วยกับคำสอนนี้ 'วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า'

จะมาถึงหลังการละทิ้งความเชื่อและการปรากฏของคนนอกกฎหมาย (ข้อ 3) 'การละทิ้งความเชื่อ [apostasia]

หมายถึงการกบฏทางศาสนาและการเมืองทั่วโลกต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า ผู้นำการกบฏครั้งใหญ่นี้ถูกเรียกว่า

'คนนอกกฎหมาย' และ 'บุตรแห่งความพิณาศ' เขาจะยกตนเหนือทุกสิ่งที่เรียกว่าพระ

และนั่งในที่นั่งของพระเจ้าโดยประกาศว่าตนเป็นพระเจ้า (ข้อ 4; เทียบ อสค 28:2;

ดูภาคผนวกในคำอธิบายของบรูซสำหรับการตีความมารในประวัติศาสตร์) ข้อ 6-8 กล่าวว่า 'ข้อล้ำลึกแห่งการอธรรม

[mystērion]' กำลังทำงานอยู่แล้ว แต่ 'คนนอกกฎหมาย' ยังไม่ปรากฏ เพราะมีผู้ยับยั้งไว้จนถึงเวลาของเขา

เทอรัลเลียนและคริสซอสตอมเห็นว่า 'ผู้ยับยั้ง' คือจักรวรรดิโรมัน เมื่อผู้ยับยั้งถูกนำออกไป

คนนอกกฎหมายจะปรากฏ แต่จุดจบของเขาจะมาถึงด้วยการเสด็จมาและการพิพากษาของพระคริสต์ (เทียบ วว

19:20) 'ลมพระโอษฐ์' (ข้อ 8) สะท้อนอิสยาห์ 11:4 ฉบับเซปทัวจินต์ 'คนชั่ว'

ได้รับอำนาจจากซาตานและปกครองเหนือผู้ที่กำลังพิณาศด้วย 'ฤทธิ์เดช หมายสำคัญ และการอัศจรรย์เทียมทุกอย่าง'

(ข้อ 9-10) สอดคล้องกับสัตว์ร้ายในวิวรณ์ 13 ที่ได้รับฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจจากพญานาคและเลียนแบบพระราชกิจของ

พระคริสต์ (เทียบ มธ 24:24) ผู้ที่พิณาศปฏิเสธความจริงและพอใจในความอธรรมเป็นพื้นฐาน

จึงอยู่ใต้การพิพากษาของพระเจ้า ถูกปล่อยให้หลงตามความเท็จ และไม่ถึงความรอด (ข้อ 11-12; เทียบ รม 1:21-28;

2:8)

(1) คำขอบพระคุณ

2 เธสะโลนิกา 2:13-14

เปาโลขอบพระคุณที่พระเจ้าทรงเลือกสรรมิชนเธสะโลนิกา (เทียบ 1ธส 1:4) ทรงเรียกพวกเขาผ่านข่าวประเสริฐ และ ‘ทรงช่วยให้รอดโดยการชำระให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณและความเชื่อในความจริง’ ซึ่งตรงข้ามกับผู้ที่ยึดมั่นในข้อ 10, 12 จุดประสงค์ของการนำเข้าสู่ความรอดคือการมีส่วนร่วมในพระสิริของพระคริสต์ บรูซกล่าวว่า

‘การคิดว่าเพราะพระเจ้าทรงเลือกบางคนให้รอด คนอื่นทั้งหมดจึงต้องพินาศ

เป็นการบิดเบือนพระคุณแห่งการทรงเลือก ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงเลือกบางคนให้รับพระพรพิเศษ เพื่อคนอื่นจะได้รับพระพรผ่านพวกเขาและร่วมกับพวกเขาด้วย’

(2) การหนุนใจ

2 เธสะโลนิกา 2:15

เปาโลหนุนใจมิชนเธสะโลนิกาให้ยืนมั่นและยึดคำสอนที่ได้รับ บรูซกล่าวว่า

‘ธรรมประเพณีในที่นี้ครอบคลุมทุกสิ่งที่สารภาพว่าพระเยซูผู้ทรงคืนพระชนม์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

เนื้อหาไม่ได้ถ่ายทอดเพียงผ่านธรรมประเพณีเกี่ยวกับพระเยซูในประวัติศาสตร์เท่านั้น (เทียบ 1คร 11:23)

แต่ได้รับการรักษาและถ่ายทอดต่อเนื่องผ่านพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงคืนพระชนม์ในอัครทูตและสาวกของพระองค์’ (เทียบ Cullmann, ‘The Tradition’, หน้า 66-75)

(3) คำอธิษฐานวิงวอนครั้งแรก

2 เธสะโลนิกา 2:16-17

เปาโลอธิษฐานให้พระคริสต์และพระเจ้าพระบิดาทรงหนุนใจมิชนเธสะโลนิกา และทำให้พวกเขามั่นคงในคำพูดกับการงาน

‘ดี’ ทุกอย่าง เขาสารภาพว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่รักเรา และประทานการหนุนใจนิรันดร์กับความหวัง ‘อันดี’

แก่เราโดยพระคุณ

บทที่ 3

(1) คำขอให้อธิษฐาน

2 เธสะโลนิกา 3:1-2

เปาโลกับคณะขอให้อธิษฐานเพื่อพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐ คือขอให้

‘พระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าแพร่่ออกอย่างรวดเร็วและได้รับพระเกียรติ’ และขอให้พวกเขา

‘ได้รับการช่วยให้พ้นจากผู้ต่อต้านการประกาศข่าวประเสริฐ’ (เทียบ รม 15:31)

(2) การแสดงความมั่นใจ

2 เธสะโลนิกา 3:3-4

เปาโลไม่ได้ขอคำอธิษฐานด้วยความกลัว เขามั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงคุ้มครองไม่เพียงตัวเขา

แต่ธรรมิกชนในคริสตจักรเธสะโลนิกาด้วยจากคนชั่ว ยิ่งกว่านั้น

เขามั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าพวกเขาจะปฏิบัติตามพระวณะของพระเจ้า คือ ‘สิ่งที่เราสั่งไว้’

บรูซกล่าวว่า ‘การพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ” ขณะอธิษฐาน เป็นอีกวิธีหนึ่งของการกล่าวว่า อาเมน’

(3) คำอธิษฐานวิงวอนครั้งที่สอง

2 เธสะโลนิกา 3:5

คำวิงวอนครั้งที่สองคือ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำธรรมิกชนเข้าสู่ความรักของพระเจ้าและความทรหดอดทนของพระค

ริสต์ โดยเฉพาะ ‘ความทรหดอดทนของพระคริสต์’ ควรเข้าใจอย่างเป็นธรรมชาติว่าเป็น

‘ความอดทนที่พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่าง’ มากกว่า ‘ความอดทนในการรอคอยพระคริสต์’

(1) ความเกียจคร้าน

2 เธสะโลนิกา 3:6-13

ใน 1 เธสะโลนิกา เปาโลเตือนเรื่องคนเกียจคร้านแล้ว (1ธส 5:14) แต่ที่นี่เขากล่าวละเอียดและหนักแน่นขึ้น

เปาโลกับคณะเป็นแบบอย่างในการทำงานและพยายามไม่เป็นภาระแก่ผู้ใด เขายังสอนว่า ผู้ไม่ยอมทำงานก็ไม่ควรกิน (ข้อ 10)

คนเกียจคร้านต้องฟังคำเตือนของเปาโลและทำงานอย่างสงบโดยไม่สร้างความวุ่นวาย เพื่อหาอาหารของตน (ข้อ 12;

เทียบ 1ธส 4:11; อฟ 4:28) ไม่ทราบแน่ชัดว่าเหตุใด ‘คนเกียจคร้าน’ จึงประพฤตินั้น

อาจหวั่นไหวเพราะคิดว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้มาก หรืออาจละเลยงานทั่วไปเพราะอ้างว่าตนมีฤทธิ์เดชฝ่ายจิตวิญญาณพิเศษ

(2) การเตือน

2 เธสะโลนิกา 3:14-15

เปาโลสั่งให้เว้นสามัคคีธรรมกับผู้สร้างความวุ่นวายด้วยความเกียจคร้านและการก้าวก่ายงานผู้อื่น (เทียบ รม 16:17;

1คร 5:9, 11) นี่เป็นการเตือนที่หนักมากและแสดงว่าปัญหานี้สำคัญต่อชุมชนคริสตจักรเพียงใด อย่างไรก็ตาม

การเตือนไม่ควรกระทำโดยปราศจากความรัก แต่มีเป้าหมายให้น้องพี่กลับใจ

(3) คำอธิษฐานวิงวอนครั้งที่สาม

2 เรสะโลนิกา 3:16

คำวิงวอนครั้งที่สามเป็นคำอธิษฐานเพื่อสันติสุขของธรรมิกชน เหนือสิ่งอื่นใด
สันติสุขของคริสเตียนได้รับการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุขทรงอยู่ด้วย

คำทักทายปิดท้าย

2 เรสะโลนิกา 3:17-18

บทส่งท้ายสั้น ๆ เน้นว่าเป็นลายมือของเปาโล และจบด้วยคำอธิษฐานอวยพร (เทียบ 1ธส 5:28; รม 16:24)

ในสมัยโบราณ ผู้ส่งจดหมายมักบอกเนื้อหาให้เสมียนเขียน แล้วเขียนหนึ่งหรือสองประโยคสุดท้ายด้วยมือตนเองก่อนส่ง

1 ทิโมธี

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6

บทที่ 1

บทนำ 1 ทิโมธี

1 ทิโมธี 1:1

ผู้เขียนขอแจ้งว่าได้ใช้คำอธิบาย 1-2 ทิโมธี ชุด WBC ของวิลเลียม เมานซ์ (2009, Solomon) เป็นแหล่งอ้างอิงหลัก

บทนำ

บทนำจดหมายฝากเพื่อการอภิบาล

1 ทิโมธี 1:1

1) จดหมายฝากเพื่อการอภิบาลหมายถึง 1 ทิโมธี 2 ทิโมธี และทิตัส ซึ่งอัครทูตเปาโลเขียนใกล้ช่วงปลายชีวิต (ค.ศ.

60-70) จดหมายทั้งสามคล้ายกันด้านรูปแบบ คำสอน และฉากหลังทางประวัติศาสตร์

2) จดหมายส่วนใหญ่ของเปาโลส่งถึงคริสตจักร แต่จดหมายฝากเพื่อการอภิบาลส่งถึงบุคคล อย่างไรก็ตาม 1

ทิโมธีและทิตัสแสดงลักษณะสาธารณะมากกว่าส่วนตัว

3) จดหมายเหล่านี้ยังห่างไกลจากงานวรรณกรรมที่จัดระเบียบอย่างเรียบร้อย บางหัวข้อปรากฏซ้ำโดยไม่มีเหตุผลชัดเจน และคำแนะนำส่วนตัวผสมกับคำแนะนำแก่คริสตจักร (โดนัลด์ กัทรี)

4) ฉากหลังร่วมของจดหมายฝากเพื่อการอภิบาลคือกิจกรรมของผู้สอนเท็จที่มีลักษณะแบบยิว คนเหล่านี้มีแนวคิดเรื่อง ‘วาระสุดท้ายที่สำเร็จแล้ว’ ซึ่งเชื่อมกับขบวนการปลดปล่อย และมีลักษณะเคร่งครัดบำเพ็ญตบะ

(ดูจดหมายฝากเพื่อการอภิบาลของฟิลิป ทาวเนอร์) เราต้องอ่านจดหมายเหล่านี้โดยคำนึงถึงฉากหลังและความห่วงใยของผู้เขียน

ข้อควรระวังในการตีความและประยุกต์จดหมายฝากเพื่อการอภิบาล

1 ทิโมธี 1:1

1) ผู้รับโดยตรงของจดหมายเหล่านี้คือทิโมธีกับทิตัส กล่าวคือเป็นคำสอนแก่ผู้รับใช้หรือศิษยาภิบาลที่ดูแลคริสตจักรในเขตเอเฟซัสและเกาะครีต ไม่ใช่แก่ธรรมิกชนทั่วไป

เราต้องตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้

- 2) ทิโมธีกับทิทัสเป็นผู้แทนที่ได้รับมอบสิทธิอำนาจจากอัครทูตเปาโล
งานสั่งสอนด้วยสิทธิอำนาจอัครทูตในช่วงวางรากฐานคริสตจักรต้องแยกจากศิษยาภิบาลทั่วไปในวันนี้
ซึ่งทำพันธกิจภายใต้สิทธิอำนาจและการนำของพระคัมภีร์
- 3) แม้ผู้รับโดยตรงคือทิโมธีกับทิทัส แต่จดหมายเขียนขึ้นให้อ่านอย่างเปิดเผยต่อธรรมิกชนในเอเฟซัสและครีต (เทียบ
1ทธ 6:21) เป้าหมายอีกประการของเปาโลคือให้ธรรมิกชนยอมรับ ติดตาม และรับคำสอนจากผู้นำอภิบาลของตน
- 4) เพื่อจะตีความอย่างถูกต้อง เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ทุกเล่ม เราต้องรู้ฉากหลังของยุคนั้น
โดยเฉพาะลักษณะและข้ออ้างของลัทธิเทียมหรือผู้สอนเท็จ จดหมายไม่ได้อธิบายพวกเขาครบทุกด้าน
แต่เราไม่ควรมองข้ามคำเตือนและข้อบ่งชี้เกี่ยวกับพวกเขา
- 5) โดยเฉพาะเมื่อเข้าใจคำสอนและคำเตือนเรื่องสถานะของสตรี
ต้องพิจารณาภายใต้ข้ออ้างแบบลัทธิเทียมหรือญาณนิยมในเวลานั้น
และไตร่ตรองอย่างรอบคอบก่อนนำคำเตือนไปใช้ในปัจจุบัน ‘ตามตัวอักษร’

คำทักทาย

1 ทิโมธี 1:1-2

ข้อ 1: สำนวน ‘พระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอด [sōtēr] ของเรา’ (=ทต 1:3; 2:10; 3:4) มีลักษณะพิเศษ
ในเวลานั้นตำแหน่งผู้ช่วยให้รอดใช้กับบุคคลในตำนานและจักรพรรดิโรมันด้วย คำกล่าวว่าเปาโลเป็นอัครทูตตาม
‘พระบัญชาของพระเจ้าพระบิดา’ เป็นสำนวนที่ไม่พบในจดหมายฉบับอื่น
และเน้นสิทธิอำนาจจากพระเจ้าของเปาโลในการเตือนเรื่องคำสอนเทียม ข้อ 2: เปาโลเรียกทิโมธีผู้รับจดหมายว่า
‘บุตรแท้ [teknōn]’ ในความเชื่อ สำนวนนี้แยกเขาจากบุตรบุญธรรมและช่วยรับรองสิทธิอำนาจฝ่ายจิตวิญญาณ
ทิโมธีน่าจะได้อินพระวาระและกลับใจระหว่างการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกของเปาโล
แล้วเข้าร่วมการเดินทางครั้งที่สอง (กจ 16:1-5) ในโรม เปาโลเรียกทิโมธีว่า ‘เพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า’ (รม 16:21)

ภารกิจที่ทิโมธีได้รับจากเปาโล

1 ทิโมธี 1:3-20

(1) ปัญหาของผู้สอนเท็จ (ข้อ 3-7)

ข้อ 3-4 กล่าวถึงเหตุผลที่ทิโมธีต้องอยู่ในเอเฟซัส เขาได้รับผิดชอบสั่งห้ามผู้ที่สอนคำสอนอื่น (เทียบ 6:3
‘ไม่ยอมรับพระวาระอันถูกต้องและคำสอนที่สอดคล้องกับความยำเกรงพระเจ้า’) รวบรวมปีก่อน เปาโลพยากรณ์ว่า
‘สุนัขป่าดุร้าย’ จะเข้ามาในคริสตจักรเอเฟซัส (กจ 20:29)

การหมกมุ่นกับนิยายและลำดับวงศ์ตระกูลก่อให้เกิดเพียงการโต้เถียง ด้วยคำว่า ‘นิยาย’

เปาโลชี้ถึงลักษณะเป็นตำนานและไม่น่าเชื่อถือ และโดยนัยเปรียบต่างกับข่าวประเสริฐซึ่งหยั่งรากในเหตุการณ์ประวัติศาสตร์

สตร (เยเรมีย์; เทียบ 2ปต 1:16) ‘ลำดับวงศ์ตระกูล’ เกี่ยวข้องกับตำนานยิวมากกว่าการคาดคะเนแบบกรีก (กัทรี; เทียบ ทต 1:14 ‘นิยายของชาวยิว’) ลักษณะของลัทธิเทียมในเวลานั้นคือการบำเพ็ญตบะ (4:1-5; เทียบ ทต 1:15)

บทที่ 6

การก่อให้เกิดการโต้เถียง

1 ทิโมธี 6:3-5

ข้อ 5: ตรงข้ามกับเป้าหมายของคำสอนผิดซึ่งก่อการโต้เถียง โดยต้นฉบับเริ่มด้วยคำว่า ‘แต่’ เป้าหมายของคำสอนหรือคำสั่งที่ถูกต้องคือ ‘ความรัก’ การปฏิบัติความรักเชื่อมกับการทำให้ ‘แผนการหรือการทรงมอบหมายของพระเจ้า’ ในข้อ 4 สำเร็จ แหล่งกำเนิดสามประการของความรัก คือใจบริสุทธิ์ มโนธรรมดี และความเชื่อจริงใจ ตรงข้ามกับผู้สอนเท็จที่มีจิตใจเสื่อมทราม (6:5)

มโนธรรมถูกตีตรา (4:2) และความเชื่อที่ ‘ใช้การไม่ได้’ (2ทธ 3:8)

เป้าหมายของการเรียนรู้ของเราต้องเป็นการปฏิบัติความรักด้วย เมื่อคริสตจักรเอเฟซัสภายหลังถูกตำหนิว่า ‘ละทิ้งความรักแรก’ (วิว 2:4) เราเห็นว่าการรักษาสมดุลระหว่างคำสอนถูกต้องกับการปฏิบัติความรักทั้งยากและสำคัญเพียงใด คาลวินกล่าวว่า ‘พระเจ้าทรงตัดสินหลักคำสอนจากผลของมัน’ ข้อ 6-7:

บางคนพลาดเป้าหมายและตกในกับดักของตน พวกเขาไม่รับคำสอนที่ถูกต้องและหันจากความจริง (2ทธ 4:3-4) ปฏิเสธมโนธรรมดีด้วยตนเอง (ข้อ 19) และละทิ้งความเชื่อ (4:1) ความปรารถนาจะเป็น ‘ครูสอนธรรมบัญญัติ’ เริ่มจากแรงจูงใจผิด (6:5) ดังนั้น ทิโมธีต้องหลีกเลี่ยงการโต้เถียงที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าและไร้สาระ (6:20) และดำรงอยู่ในสิ่งที่ได้เรียนและเชื่อมั่น (2ทธ 3:14)

(2) ปัญหาเรื่องธรรมบัญญัติและการใช้ (ข้อ 8-11)

ข้อ 8-11: ธรรมบัญญัติดีโดยตัวมันเองและต้องใช้อย่าง ‘ถูกต้องตามธรรมบัญญัติ’ ธรรมบัญญัติจำเป็นสำหรับผู้ที่ดำเนินชีวิตในบาป จุดประสงค์คือทำให้รู้จักบาป (รม 3:20) และรู้จักความยุติธรรม พระประสงค์ และการพิพากษาของพระเจ้า ธรรมบัญญัติกล่าวโทษผู้ที่จิตใจไม่เชื่อฟัง แต่สำหรับผู้ที่ดีติดตาม ‘คำสอนที่ถูกต้องและมีสุขภาพดี’ ธรรมบัญญัตินำไปสู่ ‘ชาวประเสริฐแห่งพระสิริของพระเจ้า’ (เทียบ 2คร 4:4-6)

สต่อตักกล่าวว่า ‘เหตุผลเดียวที่เราต้องการธรรมบัญญัติคือ ในฐานะมนุษย์ที่ล้มลง

เรามีแนวโน้มโดยสัญชาตญาณไปสู่การละเมิด’ ออกัสตินกล่าวว่า

‘ธรรมบัญญัติเป็นเหมือนค้อนที่ทุบความชอบธรรมของตนเองของมนุษย์’ เปาโลไม่ได้ถือว่าตนเป็น ‘คนชอบธรรม’ แต่เป็น ‘คนบาป’ ที่รอดโดยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น (ข้อ 14-15)

ขณะเดียวกันเขายังเห็นว่า ‘คำสอน’ หนึ่งเดียวได้รับมอบหมายแก่เขา (ข้อ 11; รูปถูกกระทำโดยพระเจ้า)

(3) พระคุณและการทรงเรียกขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อเปาโล (ข้อ 12-17)

ข้อ 12-13: ผ่านคำสารภาพส่วนตัว เปาโลอธิบายฐานะและสิทธิอำนาจของตนในคริสตจักร

เขาเห็นว่าสิทธิอำนาจใน ‘พันธกิจรับใช้’ [diakonia] ไม่ได้มาจากความสัจซื่อของตน

แต่มาจากพระเยซูผู้ทรงเมตตาเขา แม้เคยเป็นผู้ข่มเหง ทรงถือว่าเขาสัจซื่อ และ ‘ทรงเสริมกำลัง’ [endynamo□]

เขา เปาโลกำลังระลึกถึงการกลับใจของตน ออกัสตินกล่าวว่า ‘พระเจ้าไม่ทรงเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติ แต่เมื่อทรงเลือก

พระองค์ทรงทำให้เขามีคุณสมบัติ’ กัทริกกล่าวว่า ‘พระคุณปรากฏให้เห็นเมื่อแสดงออกในคุณลักษณะของความเชื่อและความรัก และไม่มี ความเชื่อหรือความรักแท้ที่ปราศจากพระคุณ’ ข้อ 14-15:

เปาโลเน้นพระคุณอันอุดมของพระเจ้าโดยเป็นพยานถึงพระคุณที่ประทานแก่ตนผู้เป็น ‘คนบาปร้ายที่สุด’ (เทียบ อฟ

3:8) และบ่งชี้ว่า ‘ความเชื่อและความรัก’ เป็นของประทานจากพระเจ้า ‘ในพระคริสต์’ (เทียบ 2ทธ 1:9)

แล้วเราเป็นอย่างไร?

เราสารภาพความเป็นคนบาปเพื่อยกย่องพระคุณของพระเจ้าหรือใช้พระเจ้าเพื่อสร้างสิทธิอำนาจและความพิเศษของตน?

ข้อ 16: จุดประสงค์ที่พระเจ้าทรงเมตตาเปาโลคือให้เขาเป็นแบบอย่างของความอุดมเหนือประมาณแห่งพระคุณ

ซึ่งประทานพระคุณใหญ่หลวงแก่คนบาปร้ายแรง ‘ความอดกลั้นพระทัยของพระคริสต์’

ที่มีต่อเปาโลทำให้เราตรวจสอบท่าทีต่อผู้หลงทาง และเป็นการปลอมโยนกับหนุ่ใจผู้ที่เคยล้มลง ข้อ 17:

เหตุใดจึงมีคำสรรเสริญขึ้นทันที? เมื่อกล่าวถึงพระคุณและความรอดของพระเจ้า

เปาโลมักเปล่งคำถวายพระเกียรติด้วยความซาบซึ้ง (6:15-16; 2ทธ 4:18)

คำถวายพระเกียรตินี้มุ่งถึงพระเจ้าพระบิดาหรือถึงพระคริสต์? (เทียบ 2ทธ 1:10)

(4) การยืนยันภารกิจของทิโมธีอีกครั้ง (ข้อ 18-20)

ข้อ 18: ‘ทิโมธี บุตร [tekon] ของข้าพเจ้า’ เป็นการเรียกอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัวและใกล้ชิด

แต่เป็นคำสั่งด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้าและคำสอนว่า ‘จงสู้การต่อสู้อันดี’ คือ ‘จงสู้การต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ’

‘จงต่อสู้’

1 ทิโมธี 6:12

‘ตามคำเผยพระวจนะที่เคยกล่าวนำหน้าถึงท่าน’ หมายถึงการถ่ายทอดของประทานหรือไม่?

สิ่งนี้บอกอะไรแก่ธรรมิกชนในคริสตจักรเอเฟซัส? เทียบ 4:14 ‘อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในท่าน

ซึ่งประทานแก่ท่านผ่านคำเผยพระวจนะ เมื่อคณะผู้ปกครองวางมือบนท่าน’ และ 2 ทิโมธี 1:6

‘ข้าพเจ้าจึงเตือนให้ท่านจุดของประทานของพระเจ้าที่อยู่ในท่านโดยการวางมือของข้าพเจ้าให้ลุกโชนขึ้นอีก’

ข้อ 19-20: ทิโมธี ฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ผู้สอนเท็จ

หลงไปจากความเชื่อ

1 ทิโมธี 6:21

จึงมีความเชื่อ บางคนได้ทำลายความเชื่อเหมือนเรืออัปปาง และกลายเป็นผู้ ‘ใช้การไม่ได้’ ในเรื่องความเชื่อ (2ทธ 3:8)

บทที่ 4

มโนธรรมถูกตีตรา

1 ทิโมธี 4:2

จงรักขามโนธรรมดี คนเหล่านั้นละทิ้งหรือปฏิเสธมโนธรรม และมโนธรรมของพวกเขาแปดเปื้อน (ทต 1:15) การ ‘มอบฮิเมเนอุส (เทียบ 2ทธ 2:17) และอเล็กซานเดอร์ (เทียบ 2ทธ 4:14) ไว้แก่ซาตาน’ หมายความว่าอย่างไร? (เทียบ 1คร 5:5) หมายถึงการขับออกจากคริสตจักรหรือไม่?

จุดประสงค์คืออะไร? เพื่อให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะ ‘ไม่หมิ่นประมาทพระเจ้า’ กล่าวคือเพื่อการแก้ไข เปาโลสอนทิโมธีให้เตือนผู้ต่อต้านด้วยความสุภาพอ่อนโยน (2ทธ 2:25-26) เป้าหมายของการเตือนไม่ใช่การลงโทษ แต่เป็นการแก้ไขและรักษา

☐ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 1

1) ในสังคมปัจจุบันที่มีโลกทัศน์ประชาธิปไตยและพหุนิยม เราจะประกาศและรักษาข่าวประเสริฐของพระคัมภีร์ด้วยสิทธิอำนาจได้อย่างไร?

2) เปาโลกล่าวถึงการใช้ธรรมบัญญัติอย่าง ‘ถูกต้อง’ (ข้อ 8) การใช้ธรรมบัญญัติอย่างถูกต้องหมายถึงอะไร? วันนี้เรายังเสียสมดุลระหว่างลัทธิยึดกฎกับการปฏิเสธธรรมบัญญัติหรือไม่?

3) ตอนนี้ไม่ได้เพียงสั่งให้รักษาหลักคำสอนที่ถูกต้อง แต่เน้นความเป็นหนึ่งเดียวของหลักคำสอนกับชีวิตให้อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วแบ่งปันสิ่งที่สัมผัสและสิ่งที่จะนำไปใช้

‘หลักคำสอนที่ถูกต้องหรือมีสุขภาพดี ย่อมก่อให้เกิดชีวิตด้านศีลธรรมที่มีสุขภาพดี’ (ลีเฟลด์)

‘บ่อยกว่าที่เราตระหนัก รากของความผิดพลาดทางศาสนาอยู่ที่สาเหตุด้านศีลธรรม มากกว่าสาเหตุด้านสติปัญญา’ (สตอตต์)

4) ให้พิจารณาว่าพระเมตตาและความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้าซึ่งปรากฏในคำพยานส่วนตัวของเปาโล ปรากฏในชีวิตของเราแต่ละคนอย่างไร

5) เมื่อคำนึงว่าจดหมายนี้เขียนถึงทิโมธีผู้นำคริสตจักรวัยหนุ่ม ธรรมิกชนทั่วไปอย่างเราควรประยุกต์สิ่งใด?

การประพุดติในคริสตจักรที่ส่งเสริมการประกาศข่าวประเสริฐ

1 ทิโมธี 4:1

(2:1-15)

(1) การประพาดิขณะอธิษฐาน (ข้อ 1-8)

ข้อ 1-2: คำว่า ‘เพราะฉะนั้น’ สรุปลงข้อใดจากตอนก่อน? เหตุใดจึงเน้น ‘ก่อนสิ่งอื่นใด’ ให้ภานาเพื่อคน ‘ทุกคน’ ที่มีตำแหน่งสูง? คำวิงวอน คำอธิษฐาน การทูลขอ และการขอพระคุณแสดงมิติต่าง ๆ ของการอธิษฐาน เป้าหมายคือให้เราดำเนินชีวิตอย่างสงบ ราบรื่น และสันติ ด้วยความยำเกรงพระเจ้า (เทียบ 2ทธ 3:5) และความน่านับถือ ความจริงจัง กับศักดิ์ศรี

จักรวรรดิโรมันอนุญาตให้ประชาชนรับใช้เทพของตน แต่ต้องแสดงความภักดีด้วยการนมัสการเทพโรมากับวิญญาณของจักรพรรดิ ชาวอียิปต์อธิษฐานถึงหรือมีสการจักรพรรดิ แต่มีคำอธิษฐานประจำเพื่อจักรพรรดิในธรรมศาลา ส่วนกลุ่มเชลยอิตาเลียทั้งหมดเพื่อจักรพรรดิ จนนำไปสู่การปะทะด้วยอาวุธกับโรมใน ค.ศ. 66

และหลังการต่อสู้ที่ยาวนาน เยเรซาเล็มถูกโรมทำลายใน ค.ศ. 70 (ดู IVP Bible Background Commentary) แต่ความสนใจใหญ่ของตอนนี้คือ ต้องอธิษฐานแม้เพื่อคนต่างชาติและจักรพรรดิโรมัน เช่น เนโร ค.ศ. 54-68

นี่อาจเป็นการตอบโต้ ‘คำอธิษฐานแบบกีดกัน’ ของผู้สอนเท็จที่มีลักษณะยิว เปาโลจึงเน้นต่อถึง

‘ความเป็นสากลของความรอด’ เมานซ์กล่าวว่า ‘ทัวจดหมายฝากเพื่อการอภิบาล

เปาโลสนใจผู้ปกครองฝ่ายโลกและผู้ไม่เชื่อ ไม่ใช่เพียงเพราะต้องการสันติหรืออยากให้ผู้ปกครองไม่ขัดขวางการเติบโตของคริสตจักร แต่เพราะปรารถนาให้คริสตจักรเป็นพยานที่ดีต่อผู้ไม่เชื่อ’ โพลีคาร์ป (ค.ศ. 69-155) กล่าวว่า

‘จงอธิษฐานเพื่อธรรมิกชนทุกคน เพื่อจักรพรรดิ ผู้ปกครอง เจ้าชาย ผู้ข่มเหงและเกลียดชังท่าน และศัตรูของกางเขน เพื่อผลของท่านจะปรากฏต่อทุกคนและท่านจะสมบูรณ์ในพระองค์’ ข้อ 3-6: การอธิษฐานเพื่อคน ‘ทุกคน’

เป็นสิ่งดีและเป็นที่ยอพระทัยพระเจ้า นี่คือการต่อสู้ยัันติ (1:18) เพราะพระเจ้าทรงปรารถนาให้คน ‘ทุกคน’

ได้รับความรอดและมาถึงความรู้ในความจริง พระเยซูเสด็จมาในโลกเพื่อช่วย ‘คนบาป’ ให้รอด (1:15)

ถ้าคริสเตียนเป็นผู้นำความขัดแย้งทางการเมืองและการประทุ้งด้วยอาวุธต่อโรม

พวกเขาจะสูญเสียโอกาสประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวโรมัน จึงต้องตระหนักว่าคนเหล่านั้นเป็น

‘ผู้ที่ต้องได้รับความรอด’ และพยายามดำเนินชีวิตอย่างสงบราบรื่น

การอธิษฐานเพื่อทุกคนสอดคล้องกับพระราชกิจของพระเยซูผู้ทรงเป็นคนกลางองค์เดียวและประทานพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อคน ‘ทุกคน’ (ข้อ 5) พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของชาวอียิวเท่านั้น แต่ของคนทั้งปวง (รม 3:29-30; เทียบ ฉธบ 6:4)

นอกจากนี้ เปาโลดูเหมือนเปรียบเทียบพระคริสต์ผู้ทรงเป็นคนกลางเพื่อทุกคนกับโมเสสผู้เป็นคนกลางเพื่อชาวอียิวเท่านั้น

(เทียบ กท 3:19) เปาโลกล่าวว่า จงอธิษฐานเพื่อ ‘ทุกคน’ เพราะพระเจ้าทรงปรารถนาให้ ‘ทุกคน’

รอดโดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์และเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

ข้อ 7: เปาโลย้ำอีกครั้งว่าเพื่อพระราชกิจนี้ คือแผนการและการดำเนินความรอดของพระเจ้า

เขาได้รับแต่งตั้งเป็นอัครทูตและครูของคนต่างชาติหรือ ‘ทุกคน’

ข้อ 8: ‘เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนา’ ยังมีกลุ่มชายในคริสตจักรเอเฟซัสที่ยัันยันคำอธิษฐานแบบกีดกันหรือไม่?

เปาโลกังวลว่าความขัดแย้งในคริสตจักรจะส่งผลเสียต่อผู้ไม่เชื่อซึ่งเป็นเป้าหมายของพันธกิจหรือไม่? ‘เมื่ออันบริสุทธ์’

หมายถึงการประพุดิและชีวิตที่บริสุทธิ์ (เทียบ สดด 24:4) ข้อ

8 เชื่อมอย่างเป็นธรรมชาติกับปัญหาการนมัสการสาธารณะในข้อต่อไป

(2) การประพุดิของสตรีขณะเรียนรู้ (ข้อ 9-15)

ข้อ 9: 'ในทำนองเดียวกัน ข้าพเจ้าปรารถนาให้สตรี [gyn□] แต่งกายอย่างเหมาะสม ด้วยความสุภาพเรียบร้อยและการควบคุมตนเอง (=3:2)'

หลักเรื่องความสุภาพและความเหมาะสมของเครื่องแต่งกายเป็นหลักพระคัมภีร์ ส่วน 'ผมถักประดับทองหรือไข่มุก' เป็นการแสดงหลักนั้นตามวัฒนธรรม (มานซ์)

ดูเหมือนว่าตั้งแต่ข้อ 9 เป็นต้นไป เปาโลคำนึงถึงคำสอนเทียมที่ทำให้สตรีละทิ้งบทบาทตามธรรมประเพณีและดำเนินอย่างปล่อยตัว (เทียบ ข้อ 15; 4:3; 5:14)

แพตเจตต์ชี้ว่าสตรีมีคั้งเป็นเป้าหมายหลักของผู้สอนเท็จที่ 'โลก' (2ทธ 3:1-7)

และเสนอว่าสตรีในตอนนี้เป็นผู้ติดตามผู้สอนเหล่านั้น สตรีที่ประดับด้วยทอง ไข่มุก

และเสื้อผ้าราคาแพงอาจจัดบ้านให้เป็นสถานที่ประชุมและแสวงหาดำแหน่งผู้นำ

มุมมองนี้ให้ความเข้าใจสำคัญต่อข้อต่อมา แม้มานซ์ไม่เห็นด้วย ฮูเกนเบอร์เกอร์เสนอให้แปล gyn□ ว่า 'ภรรยา'

และมองคำสั่งเรื่องการยอมอยู่ใต้กับการไม่ใช่อำนาจในข้อ 11-12 ว่าให้ภรรยาปฏิบัติต่อสามี

แต่ไซโรเนอร์คัดค้านและเข้าใจว่าเป็นคำสั่งแก่ชายหญิงทั้งหมดในคริสตจักร หาก gyn□ ในข้อ 9 ต้องแปลว่าภรรยา

an□r ในข้อ 8 ก็ต้องแปลว่าสามีเช่นกัน แต่คำสอนเรื่องการไม่ทะเลาะและความสุภาพย่อมไม่ยกเว้นคนโสด มุกกล่าวว่า

'มีเหตุผลเพียงพอให้เห็นว่าปัญหาที่ยังรากในความเชื่อผิดว่า

คริสเตียนอยู่ในแผ่นดินพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แล้วและหลุดพ้นฝ่ายจิตวิญญาณจากโลก ดังนั้นเรื่องในโลกทรงสร้าง เช่น

เพศ อาหาร และความแตกต่างชายหญิง จึงไม่เกี่ยวข้องอีกต่อไป...ทั้งที่โครีนธ์และเอเฟซัสมีข้อบังคับชี้ชัดว่าความพยายาม

ลบความแตกต่างบทบาทชายหญิงเป็นส่วนหนึ่งของคำสอนเทียม' ข้อ 10: 'แต่

[ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกเธอประดับตน] ด้วยการดี ซึ่งเหมาะกับสตรีที่ประกาศตนว่ายำเกรงพระเจ้า (=6:21)'

เปาโลปรารถนาให้สตรีให้ความสำคัญกับสิ่งภายใน คือความสุภาพ การควบคุมตนเอง และใจที่ใฝ่การดี

มากกว่าการประดับภายนอก สตรีในเวลานั้นทำการดีอะไรได้บ้าง? (เทียบ 5:10)

ความสำคัญและจุดมุ่งหมายของการดีได้รับการเน้นซ้ำในจดหมายฝากเพื่อการอภิบาล (2ทธ 2:21; ทด 1:16; 2:14;

3:1, 8, 14) คำสอนของฝ่ายตรงข้ามก่อความผิดศีลธรรมและความปล่อยตัว แต่คำสอนถูกต้องก่อการดีคือความรัก

(1:5)

ข้อ 11-12: เปาโลเปลี่ยนจากปัญหาความสับสนเรื่องการแต่งกายในนมัสการสาธารณะไปสู่ปัญหาใหญ่เรื่องสิทธิอำนาจผู้

นำ ซึ่งเป็นหัวข้อสำคัญของจดหมายฝากเพื่อการอภิบาล และจะกล่าวละเอียดในบทที่ 3

เรื่องคุณสมบัติผู้ปกครองและมัครนิกาย สตรีต้องเรียนรู้อย่าง 'สงบ' ด้วยการยอมอยู่ใต้ทุกประการ

และไม่ได้รับอนุญาตให้สอนหรือใช้อำนาจครอบงำชาย นี่เป็นสถานะสตรีตามคำสอนดั้งเดิม และในบริบทเวลานั้น

เปาโลกำลังยืนยันความสามารถกับคุณค่าของการศึกษาสตรี (เมานซ์) ความสงบและการยอมอยู่ใต้เป็นท่าทีของผู้เรียนและเป็นลักษณะการศึกษาของรับบีโบราณ (คิเนอร์) ในบริบท ‘สงบ’ หมายความว่าอย่างไร? (เทียบ 2:2; 5:13) ต้องยอมอยู่ใต้ใครหรือสิ่งใด? (เทียบ 5:17; ทต 2:5) ท่าทีของผู้เรียนคือความสงบและยอมอยู่ใต้จำเป็นเฉพาะสำหรับสตรีหรือ?

สตรีถูกห้ามการ ‘สอน’ และ ‘ใช้อำนาจ’ ต่อชายทุกกรณีหรือ?

ไม่ใช่ (เทียบ 5:14; ทต 2:3; กจ 18:26 ปรีสทิลลา) ต้องพิจารณาขอบเขตเรื่องสถานที่ เวลา ผู้รับ และเนื้อหา เมานซ์เลนสกี และมูเห็นว่า ‘ชาย’ ในข้อ 12 ตามบริบทหมายถึงผู้ปกครองในบทที่ 3 แม้มีข้อโต้แย้งมาก เมานซ์สรุปว่า ‘เปาโลไม่ต้องการให้สตรีดำรงตำแหน่งสิทธิอำนาจในคริสตจักร และการสอนเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้อำนาจในคริสตจักร’ ข้อ 13-14: เหตุผลทางเทววิทยา ไม่ใช่เพียงวัฒนธรรม ที่สตรีต้องเรียนอย่างสงบมาจากหลักการทรงสร้าง (ข้อ 13; เทียบ 1คร 11:8-9 ‘หญิงมาจากชาย’) การกล่าวว่าหญิงคือเอวาถูกหลอก ไม่ใช่ชาย (ปฐก 3:13)

อาจบ่งชี้ว่าสตรีในคริสตจักรเอเฟซัสกำลังหลงคำสอนเท็จ (5:13-15; 2ทธ 3:6-7)

กริตซ์และคนอื่นเห็นว่าผู้สอนเท็จเวลานั้นผสมกับการนมัสการอารเทมิส เทพีผู้คุ้มครองเอเฟซัส สอนว่าสตรีมาก่อนและเชื่อมกับแนวคิดสตรีนิยมโบราณว่าเอวาเป็นผู้สอนอาดัม แต่การสร้างภาพคำสอนเทียมเช่นนี้ถูกวิจารณ์มาก มีการตีความตอนนี้สามแนวทาง

(1) ชโรเนอร์อธิบายอย่างระมัดระวังว่าชายหญิงมีบทบาทต่างกันตามจุดอ่อนที่ ‘แตกต่าง’ กัน

(2) มูเน้นว่าเอวาทำบาปเมื่อพยายามยึดความริเริ่มหรือสิทธิอำนาจนำของชาย และเห็นว่าเปาโลเตือนเพราะกลัวสตรีเอเฟซัสทำผิดอย่างเดียวกัน

(3) คิเนอร์เห็นว่าปัญหาคือเอวาไม่ได้รับการศึกษาอย่าง ‘เหมาะสม’ เช่นเดียวกับสตรีเอเฟซัส

ข้อ 15 ไม่ได้อธิบายหนทางความรอดอีกแบบหนึ่งสำหรับสตรี ตามบริบท ความรอดคือความรอดจากบาป ฝ่ายจิตวิญญาณและนิรันดร์ (เทียบ 4:16; ฟป 2:12) ความเชื่อ ความรัก ความบริสุทธิ์ และความสุภาพไม่ใช่ ‘ความดีความชอบ’ แต่เป็นคุณลักษณะของผู้เชื่อ คำว่า phrosynē ซึ่งแปลว่า ‘ความสุภาพ’ เป็นคำเดียวกับ ‘ความสุภาพเรียบร้อย’ ในข้อ 9 และ ‘การควบคุมตนเอง’ ซึ่งเป็นคุณสมบัติผู้ปกครองชายใน 3:2

พินเห็นว่าคำสอน ‘ชั่วคราว’ ต่อ ‘ความปล่อยตัวของหญิงม่ายสาวในเอเฟซัสที่หลงทาง ติดตามซาตาน และสร้างความวุ่นวายในคริสตจักร’ (เทียบ 5:15)

แต่ข้ออ้างว่าเป็นเพียงชั่วคราวยอมรับได้ยาก สำนวน ‘จะได้รับความรอดโดยการคลอบุตร’

ดูเชื่อมกับคำสอนให้หญิงม่ายสาว ‘แต่งงานและมีบุตร’ (5:14)

ถ้าเช่นนั้นหลักคำสอนคืออะไร? เป็นการใช้ส่วนหนึ่งแทนทั้งหมด เพื่อปฏิเสธคำสอนเทียมที่ห้ามสมรส (4:3) และให้สตรีรักษาบทบาทตามที่พระเจ้าทรงประทานหรือไม่?

ใช่ จอห์น สโตตต์เห็นว่า ‘การคลอบุตรนั้น’ หมายถึงการประสูติของพระคริสต์ แต่กัทธิคัดค้าน

‘การถือว่าคุณค่ากับบทบาทต้องเหมือนกัน เป็นมุมมองต่อความจริงที่ไม่เป็นพระคัมภีร์และเป็นแบบโลก’ (วิลเลียม เมานซ์, WBC)

☐ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 2

บทที่ 2

ข้อความว่า ‘พระเจ้าทรงปรารถนาให้ทุกคนได้รับความรอด’

1 ทิโมธี 2:4

เหตุใดจึงไม่อาจเข้าใจเป็นลัทธิความรอดสากล ซึ่งสอนว่าทุกคนจะได้รับความรอดในที่สุด? ให้ตอบโดยพิจารณาบริบท

2) เปาโลถือว่าตนเป็น ‘คนบาปร้ายที่สุด’ (1:15) และเน้นความมั่นใจว่าคนบาปหรือคนต่างชาติคนใดก็ได้รับความรอดจากพระเจ้าได้ เขาได้รับเรียกเป็น ‘ผู้ประกาศ’ เพื่อพระราชกิจนี้ (2:7) แล้วเราเป็นอย่างไร?

เราลืมนิยามของตนและตัดสินใจไม่เชื่ออย่างง่ายดาย จนละทิ้งความหวังเรื่องความรอดของพวกเขาหรือไม่?

3) ท่ามกลางการแยกแยะและต่อต้านคำสอนเทียม กับปัญหาการมีสภากิจการพระพิธีซึ่งเป็นประเด็นสังคมการเมือง คำสั่งให้อธิษฐานเพื่อกษัตริย์ไม่ใช่เรื่องง่าย ตัวอย่างเช่น วันนี้การอธิษฐานเพื่อหัวหน้าที่บังคับให้เราทำงานวันอาทิตย์ต่อเนื่อง การอยู่รวมอย่างสงบ และการเป็นพยานที่ดีต่อผู้ไม่เชื่อเป็นเรื่องยาก เมื่อนั้นเราควรอธิษฐานอย่างไร ถึงขอบเขตใดและนานเพียงใด? การออกจากองค์กรนั้นอาจฉลาดกว่าหรือไม่? ให้พิจารณาจากตอนนี้

4) เราใช้ตอนนี้เป็นเหตุผลคัดค้านสตรีเป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ปกครองในปัจจุบันได้หรือไม่?

ใช้คัดค้านพันธกิจการสอนและบทบาทผู้นำทุกอย่างของสตรีในคริสตจักรได้หรือไม่?

หรือควรห้ามอาจารย์หญิงในมหาวิทยาลัยคริสเตียนสอนนักศึกษาชาย? วอลเตอร์ ลีเฟลด์ถามว่า

‘หากสตรีวันนี้สอนกลุ่มชายหญิงรวมกัน การสอนนั้นมีสิทธิอำนาจเท่าธรรมเนียมประเพณีอัครทูตยุคแรกเกี่ยวกับพระคริสต์ในศตวรรษแรกหรือไม่?’ (NIV Application Commentary)

5) บทที่ 2 กล่าวถึงข้อควรระวังในการมีสภากิจการสาธารณะโดยเฉพาะ เหนือสิ่งอื่นใด

เปาโลไม่ต้องการให้ชาวประเสริฐถูกขัดขวาง แต่ให้แพร่ออกไปโดยไม่ถูกฝ่ายตรงข้ามหรือผู้ไม่เชื่อกล่าวโทษจากมุมมองนี้ คำสอนเรื่องบทบาทสตรีควรประยุกต์อย่างไรในวันนี้?

ความสำคัญของผู้นำที่ได้รับความนับถือในคริสตจักร

1 ทิโมธี 2:1

(3:1-13)

(1) การประพฤติที่คาดหวังจากผู้ปกครอง (ข้อ 1-7)

ข้อ 1: ‘ถ้าผู้ใดปรารถนาหน้าที่ผู้ปกครอง เขาก็ปรารถนางานที่ดีและมีเกียรติ’ ข้อ 2-7:

รายการคุณธรรมนี้พบได้ทั่วไปในสังคมโลกเวลานั้น เมานซ์กล่าวว่า

‘เปาโลปรารถนาให้ผู้นำคริสตจักรมีอย่างน้อยคุณลักษณะพื้นฐานที่สังคมต่างศาสนาให้คุณค่าและสังเกตได้...ไม่ได้หมายความว่าผู้นำคริสตจักรเพียงต้องดีเท่าผู้ไม่เชื่อ แต่ต้องดีถึงมาตรฐานที่ผู้ไม่เชื่อเองตั้งไว้’

ในแง่นี้ คริสตจักรต้องแต่งตั้งคริสเตียนที่มีสามัญสำนึกตามพระคุณทั่วไป

ข้อ 2: ‘สามีของภรรยาคนเดียว’ หมายความว่าอย่างไร? (1) ต้องสมรส (2)

ห้ามมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน (3) ต้องสัตย์ซื่อต่อภรรยา (4) ผู้หย่าร้างหรือเป็นม่ายแล้วสมรสใหม่ไม่ได้

ดูเหมือนไม่ได้บังคับข้อ 1 และ 4 แต่คริสตจักรออร์ทอดอกซ์ตะวันออกรับข้อ 1 ตามตัวอักษร

และคริสตจักรยุคแรกในศตวรรษที่ 2 ใช้ข้อ 4 จริง

อย่างไรก็ตาม เปาโลถึงกับสนับสนุนการสมรสใหม่ (5:14)

ข้อ 3: ‘ไม่รักเงิน’ กล่าวโดยคำนึงถึงผู้ที่ ‘ถือว่าความยำเกรงพระเจ้าเป็นทางหากำไร’ (6:5) ข้อ 4-5

เปรียบเทียบแลบ้านกับคริสตจักร และการนำกับการเอาใจใส่ ผู้ปกครองคือผู้ ‘ดูแล’ คริสตจักร (=ลก 10:34-35) คำว่า

‘นำ [proistēmi]’ เดิมหมายถึงนำหรือยืนอยู่แนวหน้า (เทียบ ทต 3:8, 14 ‘เอาใจใส่’) การนำ ‘อย่างดี [kalōs]’

(=5:17)

หมายถึงการนำอย่างถูกต้อง วลี ‘ด้วยความน่านับถือทุกประการ’ อาจขยายบิดาหรือบุตร ข้อ 6-7:

‘การถูกกล่าวโทษของมาร’ อาจหมายถึง

(1) การกล่าวโทษที่มารได้รับเพราะความหยิ่ง หรือ

(2) มารเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการลงโทษ เช่นเดียวกัน ‘กับดักของมาร’ อาจหมายถึง

(1) กับดักแห่งการทดลองที่มารวาง (2ทธ 2:26) หรือ

(2) กับดักที่มารเองตกลงไป

(2) การประพฤติที่คาดหวังจากมัคนายกและเพื่อนร่วมงานหญิง (ข้อ 8-13)

ข้อ 8-13: เปาโลกล่าวถึงโครงสร้างสิทธิอำนาจสองส่วนในคริสตจักร คือผู้ปกครองและมัคนายก

โดยไม่บ่งชี้ว่ามัคนายกเป็นชนชั้นใต้ผู้ปกครอง ตอนนี้ไม่ได้บอกหน้าที่มัคนายกชัดเจน

เราอนุมานพันธกิจช่วยเหลือจากกิจการ 6 เท่านั้น และในเจ็ดผู้รับใช้นั้น สเทเฟนกับฟีลิปเป็น ‘ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ’

(กจ 21:8; =2ทธ 4:5)

ข้อ 10: การให้ ‘รับการทดสอบ’ ก่อนแล้วจึง ‘รับใช้’ แสดงว่าต้องมีช่วงเวลาหนึ่งจนพิสูจน์ได้ว่าผู้สมัครไร้อาหาร (เทียบ

5:24) ในบางด้านดูเหมือนเป็นมาตรฐานเข้มกว่าผู้ปกครอง ฝ่ายตรงข้ามคือผู้ที่ ‘สอบตก’ ในเรื่องการดี

(ทต 1:16)

‘ครอบครัวเป็นคริสตจักรในรูปย่อ และคุณสมบัติที่จำเป็นต่อการรับใช้คริสตจักรจะได้รับการพิสูจน์ในครอบครัว’ (แมนซ์)

ข้อ 11: คำว่า ‘สตรี/ภรรยา [gyn□]’ มีความได้สองแบบ โดยแต่ละฝ่ายให้เหตุผลดังนี้

หมายถึงมัคนายกหญิง (คริสซอสตอม เบอร์นาร์ต เคลลี): ไม่ใช่คำนามเพศหญิงของคำว่ามัคนายก

ซึ่งเพิ่งพบในศตวรรษที่ 4 แต่ไม่มีคำขยายว่า ‘ภรรยาของพวกเขา’

และไม่มีการกล่าวถึงภรรยาของผู้ปกครองซึ่งสำคัญกว่า บริบทข้อ 8-10 และ 12-13 กล่าวถึงมัคนายกชาย แต่ข้อ 11

เปิดหมวดใหม่ด้วยคำว่า ‘ในทำนองเดียวกัน’ ส่วนความเห็นอ้างถึงภรรยาของมัคนายกชาย (เจอโรม คาลวิน

เวอร์ฟิลด์) เห็นว่าข้อ 11-12 กล่าวถึงครอบครัวมัคนายก และ gyn□ ในข้อ 12 หมายถึงภรรยาของมัคนายกชาย

ในประวัติศาสตร์พบ ‘ตำแหน่ง’ มัคนายกหญิงตั้งแต่ศตวรรษที่ 2

*พื้ถูกเรียกว่า ‘มัคนายก [diakonos]’ ในโรม 16:1 แต่ไม่แน่ชัดว่าเป็นตำแหน่งทางการหรือกล่าวถึงการรับใช้ ข้อ 13:

‘เพราะผู้ที่รับใช้อย่างดี ย่อมได้ฐานอันดีสำหรับตนและความกล้าหาญมากในความเชื่อซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์’ คำว่า

‘ฐานะ/ระดับ’ ไม่ได้หมายถึงการเลื่อนตำแหน่ง เปาโลไม่กล่าวถึงความสัมพันธ์ผู้ได้บังคับบัญชาระหว่างมัคนายกกับผู้ปกครอง

หรือขั้นตอนสู่การเลื่อนตำแหน่ง ชาวกรีกทั่วไปดูเหมือนการรับใช้ผู้อื่นว่าเป็นงานทาส

แต่คริสเตียนติดตามคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ยิ่งใหญ่จึงเป็นผู้รับใช้ (มธ 23:11)

บทที่ 3

ความยำเกรงพระเจ้า

1 ทิโมธี 3:14-16

(1) ความยำเกรงพระเจ้าในคริสตจักร (ข้อ 14-15)

ข้อ 14-15: เปาโลปรารถนาไปเยี่ยมคริสตจักรเอเฟซัส แต่คาดว่าอาจไม่เกิดขึ้นเร็ว

จึงต้องการบอกทิโมธีว่าควรทำอะไรใน ‘พระนิเวศของพระเจ้า คือคริสตจักร’ ระหว่างที่เขาไม่อยู่ ‘พระนิเวศ’

นี่คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เป็น ‘เสาหลักและผู้ค้ำจุนความจริง’

สำนวนนี้อธิบายบทบาทคริสตจักรในการสนับสนุนและปกป้องการประกาศข่าวประเสริฐ แมนซ์เห็นว่าการแปลว่า

‘รากฐาน’ ไม่ถูกต้อง เมื่อพิจารณากิจกรรมของผู้สอนที่เกี่ยวกับคุณสมบัติที่กำหนดแก่ผู้ปกครองและมัคนายก

ความหมายยังชัดเจน

(2) ข้อล้าลึกแห่งความยำเกรงพระเจ้า (ข้อ 16)

ข้อ 16: ข้อล้าลึกแห่งความยำเกรงพระเจ้า น่าจะอ้างจากบทเพลงที่คริสตจักรเอเฟซัสรู้จัก

‘พระองค์ทรงปรากฏในเนื้อหนัง’—การทรงรับสภาพมนุษย์ ‘ทรงได้รับการรับรองว่าชอบธรรมโดยพระวิญญาณ’—พระ

วิญญาณบริสุทธิ์ทรงยืนยันความชอบธรรมของพระองค์ ‘ทรงปรากฏแก่เหล่าทูตสวรรค์’—ชัยชนะของพระคริสต์ได้รับ

ารประกาศในสวรรค์ผ่านการคืนพระชนม์ ‘ทรงได้รับการประกาศท่ามกลางประชาชาติ’—ชัยชนะของพระคริสต์ได้รับการประกาศบนโลกผ่านข่าวประเสริฐ

‘ทรงได้รับความเชื่อในโลก’—ผลของการประกาศข่าวประเสริฐ ‘ทรงได้รับการยกขึ้นในพระสิริ’—การเสด็จขึ้นสวรรค์
วลี ‘ทรงได้รับการรับรองว่าชอบธรรมโดยพระวิญญาณ’ มีข้อถกเถียงด้านการตีความมาก

(1) พระคริสต์ผู้เสด็จเข้าสู่ ‘อาณาจักรฝ่ายจิตวิญญาณ’ ไม่ได้ขัดกับพันธกิจขณะดำรงในเนื้อหนัง

แต่กลับยืนยันการทรงปรากฏในเนื้อหนังอย่างสมบูรณ์ ตรงข้ามกับคำสอนเท็จ (4:1-4)

ชีวิตในเนื้อหนังไม่ควรถูกดูหมิ่นและไม่ได้แยกจากพระเจ้า (ฟี)

(2) การคืนพระชนม์ของพระคริสต์โดยฤทธิ์เดชพระวิญญาณเป็นการยืนยันว่าข้ออ้างของพระองค์ขณะดำรงในเนื้อหนังบนโลกถูกต้อง (มานัส; เทียบ รม 1:3-4)

☐ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 3

1) เมื่อเปรียบกับมาตรฐานคุณสมบัติและอุปนิสัยของผู้ปกครองกับมัคนายกในตอนนี

วันนี้เราอาจยกระดับบางอย่างสูงเกินไปและลดบางอย่างต่ำเกินไป ให้แบ่งปันว่ามีด้านใดบ้าง

2) ในคริสตจักรเพรสไบทีเรียนปัจจุบัน บทบาทและความสัมพันธ์ของผู้ปกครองกับมัคนายกต่างจาก ‘บทบาท’

ที่เห็นในพระคัมภีร์อย่างไร และควรปรับปรุงอะไร? ให้แบ่งปันเรื่องสตรีเป็นมัคนายกหรือผู้ปกครองด้วย

มีบันทึกว่าสตรีเป็นผู้ปกครองในศาสนาฮิวและคริสต์ศาสนาในศตวรรษที่ 2 (ลีเฟลด์)

3) การแต่งตั้งผู้รับตำแหน่งที่ ‘ไร้ตำหนิ’ เกี่ยวข้องอย่างไรกับการตอบโต้ผู้สอนเท็จในคริสตจักรเอเฟซัส?

4) เมื่อผู้ดำรงตำแหน่งคริสตจักรทำหน้าที่ผู้รับใช้ได้ดี ข่าวประเสริฐจะปรากฏต่อโลกชัดเจนขึ้นอย่างไร?

‘จุดเน้นของตำแหน่งผู้นำในจดหมายฝากเพื่อการอภิบาลไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่ง แต่อยู่ที่อุปนิสัยส่วนตัวของผู้นำ
แสดงว่าผู้เขียนไม่ได้ทำให้องค์กรเป็นสถาบันเพื่อแก้ปัญหา’ (มานัส)

รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการกิจของเปาโล

1 ทิโมธี 3:1

(4:1-16)

(1) ข้อผิดพลาดที่ต้องแก้ไข (ข้อ 1-10)

ข้อ 1ก: เราไม่ทราบว่พระวิญญาณตรัสด้วยวิธีใดและเมื่อใด

แต่อาจจะลึกถึงคำพยากรณ์ที่เปาโลกล่าวแก่ผู้ปกครองเอเฟซัสหลายปีก่อน (กจ 20:28-30)

‘ในภายหลัง’ หมายถึง ‘ยุคสุดท้าย’ (2ทธ 3:1) และเปาโลตระหนักว่าตนอยู่ในยุคสุดท้ายแล้ว (2ทธ 3:5) ข้อ 1ข-2

เผยลักษณะผู้สอนเท็จในเอเฟซัส คำว่า ‘ละทิ้ง [aphistomi] ความเชื่อ’ หมายถึงการทิ้งหรือทรยศอย่างจงใจ

พวกเขาจะละทิ้งความเชื่อโดย

(1) ‘ใส่ใจ’ คำสอนของวิญญาณชั่ว

(2) อยู่ ‘ใน’ โดยความหน้าซื่อใจคดของคนโกหก’ และ (3)

มโนธรรมถูกตีตรา ‘มโนธรรมถูกตีตรา’ อาจหมายถึง (1) ถูกประทับเครื่องหมายแสดงกรรมสิทธิ์ของซาตาน หรือ (2) ถูกเผาจนไม่ทำงานอีกต่อไป ในภาษาการแพทย์หมายถึงถูกทำให้ชาและเป็นอัมพาต (สตอตต์, กัทรี)

ข้อ 3-5: พวกเขาถือความสัมพันธ์ทางเพศและอาหารบางชนิดเป็นมลทินจึงสั่งห้าม ไม่เพียงเคร่งครัดบำเพ็ญตบะ แต่ยึดกฎนิยมด้วย (เทียบ คส 2:16-23) เปาโลกลับไปยังหลักการทรงสร้างและเน้นว่า ‘ทุกสิ่ง’ ที่พระเจ้าทรงสร้างดี เพศสัมพันธ์ในสมรสดีและอาหารก็ดี (เทียบ มก 7:19; รม 14:14)

สิ่งเหล่านี้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดย ‘พระวาระของพระเจ้าและคำอธิษฐาน’ และเราได้รับได้ด้วยการขอบพระคุณ ซึ่งกล่าวซ้ำสองครั้ง (เทียบ 1คร 10:30) ‘พระวาระของพระเจ้า’ อาจหมายถึงพระดำรัสที่ประกาศว่าสิ่งทรงสร้างดี หรือข่าวประเสริฐที่รวมข้อความว่ากฎอาหารพันธสัญญาเดิมถูกยกเลิกแล้ว (เมานซ์)

หรืออาจหมายถึงการอ่านข้อพระคัมภีร์ในการอธิษฐานก่อนอาหาร (เบอร์นาร์ด, กัทรี) ข้อ 6:

หลังหักล้างลักษณะและเหตุผลของคำสอนเทียม เปาโลหนุนใจทิโมธีเป็นการส่วนตัว ให้ ‘เสนอ สอน และสั่งสิ่งเหล่านี้ต่อไป’ หมายถึงสอนและปกป้องคำสอนถูกต้องต่อเนื่อง

เมื่อนั้นทิโมธีจะเป็นผู้รับใช้ที่ดีและได้รับการเลี้ยงดูหรือฝึกด้วยคำสอนที่ดี ข้อ 7-10: คำสั่งคู่มือ (1) จงปฏิเสธนินยา (=1:4; =2ทธ 2:23) และฝึกตน เป้าหมายคือความยำเกรงพระเจ้า ‘ฝึกตน’

ไม่ได้หมายถึงแสวงหาการทรมาณกายเหมือนฝ่ายตรงข้าม แต่ให้พยายามเกิดผลและฤทธิ์เดชแห่งความยำเกรงพระเจ้ามากขึ้น (=2ทธ 3:5) การฝึกร่างกายมีประโยชน์ ‘ชั่วคราว’ แต่ความยำเกรงพระเจ้ามามีประโยชน์ทุกด้านและตลอดนิรันดร์ (ดูคำอธิบาย 6:5-6) เปาโลสารภาพว่าเขาทำงานหนักและทุ่มเทในพันธกิจปัจจุบัน เพราะหวังในพระเจ้าผู้

‘ทรงพระชนม์’ พร้อมพระสัญญาชีวิตหน้า สำเนาบางฉบับว่าเขาทนการกล่าวโทษ แต่คำว่า ‘ทุ่มเท’ ใน NA27 เหมาะกับบริบทกว่า พระเจ้านั้นทรงเป็น ‘พระผู้ช่วยให้รอด’ ของทุกคน โดยเฉพาะผู้เชื่อ (เทียบ 2:4)

ไม่ใช่คำสอนความรอดสากล ในเวลานั้นจักรพรรดิที่ ‘ตายแล้ว’ ถูกถือว่าเป็นเทพและผู้ช่วยให้รอด

(2) ชีวิตและพันธกิจของทิโมธี (ข้อ 11-16)

ข้อ 11: คำสั่งคู่มือ

(2) จงสั่ง (=1:3) และสอนสิ่งเหล่านี้ ข้อ 12: คำสั่งคู่มือ

(3) อย่าให้ใครดูหมิ่นความหนุ่ม แต่จงเป็นแบบอย่าง (เทียบ 2ทธ 1:13)

ทิโมธีเข้าร่วมการเดินทางประกาศครั้งที่สองของเปาโล (กจ 16:1; ค.ศ. 49) และน่าจะผ่านไปราว 13 ปีก่อนรับจดหมายนี้

ดังนั้น ทิโมธีน่าจะมีอายุปลายยี่สิบถึงกลางสามสิบ (เมานซ์)

เปาโลระบุด้านที่ทิโมธีต้องเป็นแบบอย่าง โดยยังคำนึงถึงฝ่ายตรงข้าม

ด้านต่าง ๆ และลักษณะของฝ่ายตรงข้าม: พวกเขาหมกมุ่นกับคำพูดไร้สาระและไม่เข้าใจแม้สิ่งที่ตนกล่าว (1:6-7)

บทที่ 6

ความเชื่อ: บางคนทำลายความเชื่อเหมือนเรืออัปปาง (1:19) และหลงไปจากความเชื่อ

1 ทิโมธี 6:21

ความสุภาพและบริสุทธิ์ (=4:2) ตรงข้ามกับผู้ถูกชักนำด้วยตัณหานานาชนิด (2ทธ 3:6) และผู้โลกกำไรรำอับอาย (ทต 1:11) ข้อ 13-14: คำสั่งคู้ที่ (3) จงอุทิศตนในการอ่านพระคัมภีร์ต่อสาธารณะ (=กจ 13:15) การหนุนใจ และการสอน (=1:4)

ทั้งสามเชื่อมกับการนมัสการสาธารณะและสะท้อนรูปแบบธรรมศาลา

แม่ลีเฟลด์กับฟีเตือนว่าไม่จำเป็นต้องถือว่าสามสิ่งนี้เป็นหน้าที่หรือองค์ประกอบหลักทั้งหมดของพันธกิจและนมัสการ ‘เวลาสอน’ เป็นลักษณะพิเศษของพิธีนมัสการคริสเตียน (กัทรี)

อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตน (=ฮบ 2:3)

1) 1 ทิโมธี 1:18 จงสู้การต่อสู้อันดีตามคำเผยพระวจนะที่เคยกล่าวนำหน้าถึงท่าน

2) 1 ทิโมธี 4:14 อย่าละเลยของประทานในท่าน ซึ่งได้รับผ่านคำเผยพระวจนะเมื่อคณะผู้ปกครองวางมือ

3) 2 ทิโมธี 1:6 จงจุดของประทานของพระเจ้าที่อยู่ในท่านโดยการวางมือของข้าพเจ้าให้ลุกโชนขึ้นอีก

สามข้อนี้ดูอธิบายเหตุการณ์เดียวกัน คือพิธีแต่งตั้งหรือมอบหมายทิโมธี เมื่อนำมารวมกัน เราเห็นว่า

‘มีคำเผยพระวจนะว่าทิโมธีมีของประทานสำหรับพันธกิจ และได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการต่อสาธารณะเมื่อเปาโลกับผู้ปกครองวางมือบนเขา’ (แมนซ์)

ให้พิจารณาว่าฝ่ายตรงข้ามหรือผู้สอนเท็จเคยได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการหรือไม่

ข้อ 15: อย่า ‘ละเลย’ ของประทาน แต่จงเอาใจใส่ ‘สิ่งเหล่านี้’ เพื่อความ ‘ก้าวหน้า’ (=ฟป 1:12, 25)

ของท่านจะปรากฏแก่ทุกคน

ส่วนฝ่ายตรงข้ามจะ ‘ก้าวหน้า’ ในความไม่ยำเกรงพระเจ้า (2ทธ 2:16)

ข้อ 16: คำสั่งคู้ที่

(4) จงเฝ้าระวังตนเองกับคำสอนและปฏิบัติ ‘สิ่งเหล่านี้’ ต่อไป ‘เมื่อทำเช่นนี้ ท่านจะช่วยให้รอด’

หมายถึงความรอดฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ไม่ใช่ความรอดด้วยการกระทำ

เช่นเดียวกับที่พระเยซูตรัสว่าผู้ที่อดทนถึงที่สุดจะได้รับความรอด (มธ 10:22) ผู้ที่ได้รับการปกป้องในความเชื่อ (1ปต 1:5)

ด้วยความช่วยเหลือและการรับรองของพระวิญญาณ ไม่ตกในคำสอนเทียม แต่รักษาความเชื่อและเชื่อฟังจนถึงที่สุด ทั้งผู้สอนและ ‘ผู้ฟัง’ จะได้รับการช่วยให้เข้าอาณาจักรสวรรค์ (2ทธ 4:18)

ข้อนี้ทำให้เราเห็นความสำคัญของบทบาทศิษยาภิบาลผู้ประกาศและสอนข่าวประเสริฐในคริสตจักรวันนี้

☐ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 4

1) ให้พิจารณาว่าวันนี้เราแสดงท่าทีแบบยึดกฎนิยมโดยไม่รู้ตัว หรือใช้แนวคิดเรื่องศักดิ์สิทธิ์กับฝ่ายโลกอย่างผิด ๆ หรือไม่ (เทียบ ข้อ 3) เราใช้เหตุผลใดกล่าวว่าความสัมพันธ์รกร่วมเพศ ‘ไม่ดี’?

2) ให้แบ่งปันว่าข้อความต่อไปนี้บอกอะไรเรา (ข้อ 4)

‘คุณอธิษฐานขอบพระคุณก่อนอาหาร แน่ใจว่าเป็นสิ่งดี แต่ข้าพเจ้าอธิษฐานขอบพระคุณก่อนชมละครและโอเปร่า ก่อนฟังคอนเสิร์ตและดูละครใบ้ ก่อนอ่านหนังสือ วาดภาพ ระบายสี วาดน้ำ พินดาด ชกมวย เดินเล่น แสดงละคร หรือเต้นรำ’

‘และข้าพเจ้าอธิษฐานขอบพระคุณก่อนจุ่มปากกาลงในหมึกด้วย’ (จี. เค. เซสเตอร์ตัน)

3) เปาโลสั่งทิโมธีอย่าให้ใครดูหมิ่นเพราะความหนุ่ม (ข้อ 12) และให้แสดงความก้าวหน้าหรือความเป็นผู้ใหญ่ (ข้อ 15) คำสั่งนี้คงเป็นคำสั่งทางอ้อมแก่ธรรมิกชนผู้ ‘ฟัง’ จดหมายด้วยว่า อย่าดูหมิ่นผู้รับใช้หนุ่ม แต่จงคาดหวังความเติบโต แล้วฆราวาสควรปฏิบัติต่อศิษยาภิบาล ‘หนุ่ม’ อย่างไร? ให้พิจารณาสถานการณ์และตัวอย่างจริง

4) ในฐานะศิษยาภิบาลของคริสตจักรเขตเอเฟซัสหรือผู้แทนอัครทูตเปาโล

ฐานะของทิโมธีได้รับการรับรองว่าเป็นของประทานผ่านคณะผู้ปกครอง (ข้อ 14)

วันนี้กระบวนการแต่งตั้งศิษยาภิบาลคริสตจักรท้องถิ่นเป็นอย่างไร?

ของประทานและคุณสมบัติได้รับการตรวจสอบเพียงพอหรือไม่? เราควรปฏิบัติต่อศิษยาภิบาลที่จบโรงเรียนพระคัมภีร์และรับการวางมือจากสภาคริสตจักรอย่างไร?

5) ข้อสุดท้าย (ข้อ 16) แสดงฐานะและบทบาทสำคัญของทิโมธีผู้ต้องสอนพระวจนะและเป็นแบบอย่าง

ให้เราอธิษฐานเพื่อผู้ดำรงตำแหน่งในคริสตจักรที่ต้องทำหน้าที่นี้ และอธิษฐานให้พระเจ้าทรงตั้งผู้ที่จะทำหน้าที่เช่นนี้ได้

บทที่ 5

ความสัมพันธ์ทางสังคมในคริสตจักร

1 ทิโมธี 5:1-2

(1) ความสัมพันธ์ของทิโมธีที่ก้าวข้ามความแตกต่างด้านวัยและเพศ (ข้อ 1-2)

ข้อ 1-2: ต้นฉบับกล่าวว่าอย่าตำหนิชายหญิงสูงวัยหรือชายหญิงวัยหนุ่มสาวในคริสตจักรอย่างรุนแรง แต่ให้หนุนใจ ปลอบโยน และวิงวอน [parakale] อย่าปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนผู้สอนเท็จ

เพราะทุกคนเป็นครอบครัวเดียวกันในข่าวประเสริฐ ต้องปฏิบัติเหมือนบิดามารดาและพี่น้อง (เทียบ 2ทธ 2:24 ‘สุภาพต่อทุกคน’; 2ทธ 4:2 ‘ว่ากล่าว ตักเตือน และหนุนใจ’)

โดยเฉพาะเมื่อปฏิบัติต่อหญิงสาว ต้องทำด้วย ‘ความบริสุทธิ์ทุกประการ’ ในทิตัส 2:4 ให้สตรีสูงวัยสอนสตรีสาว แม้คำว่า ‘ชายสูงวัย’ ที่อื่นอาจหมายถึงผู้ปกครอง (5:17, 19) แต่ที่นี่หมายถึงชายสูงวัยทั่วไป เช่นเดียวกับ ‘หญิงสูงวัย’ ไม่ได้หมายถึงผู้ปกครองหญิง ไม่มีตำแหน่งผู้ปกครองหญิงจนถึงศตวรรษที่ 2 (เมานซ์)

(2) การดูแลหญิงม่าย (ข้อ 3-16)

ข้อ 3-16 แยกหญิงม่ายที่คริสตจักรต้องดูแลออกจากหญิงม่ายที่แต่ละครอบครัวต้องดูแล และไม่ได้กล่าวถึง ‘ตำแหน่งหญิงม่าย’ อย่างตำแหน่งสตรีอาวุโสในบางคริสตจักรปัจจุบัน

1) หญิงม่ายที่คริสตจักรต้องดูแล: หญิงม่ายแท้ที่ควรได้รับเกียรติรวมถึงการช่วยเหลือทางการเงิน (=ข้อ 17) (ข้อ 3, 16) ผู้หวั่นในพระเจ้าและอธิษฐานวิงวอนทั้งกลางวันกลางคืน (ข้อ 5; เทียบ อันนา ลก 2:36-37) อายุอย่างน้อย 60 ปี เคยเป็นภรรยาของสามีคนเดียว และมีหลักฐานการดี (ข้อ 9)

2) หญิงม่ายที่แต่ละครอบครัวต้องดูแล: ผู้มีบุตรหรือหลาน (ข้อ 4)

*บุตรหลานต้องแสดงความยำเกรงพระเจ้า (ยก 1:27) ส่วนผู้รักความพุ่มเพื่อยและปล่อยตัว (=ยก 5:5)

ตายฝ่ายจิตวิญญาณ (ข้อ 6) หญิงม่ายสาวอาจละทิ้งความเชื่อ

(ข้อ 11) และหญิงม่ายที่มีญาติหญิงผู้เชื่อ (ข้อ 16) ให้ครอบครัวดูแล

ข้อ 7-8: ทิโมธีต้องสั่งให้ปฏิบัติตามแนวทางนี้ เป็นความรับผิดชอบร่วมของคริสตจักรและเกี่ยวข้องกับชื่อเสียงคริสตจักร บุตรหลานที่มีมารดาหรือยายเป็นม่ายต้องดูแลและจัดหาให้ ไม่ควรให้เป็นภาระคริสตจักร (ข้อ 16)

ผู้ไม่ดูแลครอบครัวปฏิเสธความเชื่อและเลวกว่าผู้ไม่เชื่อ ข้อ 9: สดุดีและนักวิชาการหลายคนเห็นว่าตั้งแต่ข้อ 9

กล่าวถึงหญิงม่ายอีกกลุ่ม คือผู้รับใช้ แม้ตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 2 พบกลุ่มรับใช้อย่างเป็นทางการเช่นนี้

แต่ตอนนี้ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงตำแหน่งทางการ สำหรับคำว่า ‘ภรรยาของสามีคนเดียว’ กอร์ดอน

พีกักทรีเห็นว่าตัดผู้สมรสมากกว่าหนึ่งครั้ง แต่เมานซ์กับลีเฟลด์เห็นว่าเน้นความสัตย์ซื่อในชีวิตสมรส (เทียบ 3:2, 12

‘สามีของภรรยาคนเดียว’) ข้อ 11-15: คำว่า ‘ปฏิเสธ’ หญิงม่ายสาวไม่ได้หมายถึงห้ามคริสตจักรช่วยผู้ต่ำกว่า 60 ปี

แต่ห้ามใส่ชื่อในบัญชีสำหรับ ‘การช่วยเหลือทางการเงิน’ อย่างเป็นทางการ หรือกักทรีเห็นว่าบัญชีหน้าที่ได้รับใช้

เหตุผลต้องตีความระมัดระวัง อาจถอดความว่า ‘เมื่อแรงปรารถนาทำให้พวกเธอหันจากพระคริสต์และต้องการแต่งงาน

พวกเธอก็ละทิ้งความเชื่อหรือความสัตย์ซื่อครั้งแรกต่อพระคริสต์ จึงอยู่ใต้การพิพากษา’ บางคนตีความ ‘ความเชื่อ’

เป็นคำปฏิญาณรับใช้ แต่มีหลักฐานน้อย เปาโลจึงกล่าวว่าควรสมรสใหม่เพื่อไม่เปิดโอกาสให้ ‘ฝ่ายตรงข้าม’

ซึ่งเป็นเอกพจน์หมิ่นประมาท (ข้อ 14) คำว่า ‘บางคนหลงไปตามซาตานแล้ว’ (ข้อ 15)

แสดงภาวะละทิ้งความเชื่อและอยู่ใต้การพิพากษา บางคนแปลว่าเป็นโสเภณีหรือหลงลัทธิเทียม

ความใส่ใจของเปาโลต่อบัญชีหญิงม่ายแสดงว่าปัญหาหญิงม่ายสาวกับคำสอนเทียมในเอเฟซัสมีน้อย (เทียบ ข้อ 13

ความเกียจคร้าน ซุบซิบนินทา ก้าว่ำกาย อาจรวมเวทมนตร์ใน กจ 19:19; 2ทธ 3:6 ‘หญิงที่โง่เขลา’)

(3) การให้เกียรติผู้ปกครอง (ข้อ 17-20)

ข้อ 17-18: ผู้ปกครองที่ ‘นำอย่างถูกต้อง’ (=3:4) ควรได้รับเกียรติสองเท่า (เทียบข้อ 3 รูปกริยา) แปลตรงว่า

‘ให้ถือว่ามีความค่าเป็นสองเท่า’ ข้อ 18 อ้างเฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 และลูกา 10:7

เพื่อระบุว่าต้องสนับสนุนผู้ปกครองด้านการเงิน (เทียบ 1คร 9:9-14)

‘ผู้ที่ทำงานหนักในการประกาศและสอน’ หมายถึงบุคคลเดียวกันหรือไม่? ใช่ ตาม 3:2, 5 หรือไม่ ตามกาลวิน ถ้าใช่ หมายความว่าค่าตอบแทนผู้ปกครองต่างกันตามความสามารถหรือไม่? ไม่จำเป็น เพราะ ‘สองเท่า’ อาจหมายถึง

(1) เทียบกับสิ่งที่ให้หญิงม่าย หรือ

(2) เป็นสำนวนว่า ‘อย่างใจกว้าง’ นี่เป็นค่าตอบแทนหรือเงินเดือนประจำ?

เมื่อปัญหาผู้สอนที่เกี่ยวกับข้อ 19 ไม่ชอบธรรม (ทต 1:11) คำสั่งของเปาโลเผชิญปัญหาเงินโดยตรง ข้อ 19-20

มุ่งปกป้องผู้ปกครองจากข้อกล่าวหาที่ไม่ยุติธรรมและชั่วร้าย ‘ผู้ที่กำลังทำบาป’ ในข้อ 20

หมายถึงผู้ที่ถูกพิสูจน์ความผิดผ่านข้อกล่าวหาอย่างเป็นทางการ พวกเขาเป็นผู้ปกครองหรือไม่?

‘คนที่เหลือ’ คือผู้ปกครองคนอื่นหรือไม่? เมานซ์เห็นว่าใช่ และมองคำสอนจนถึงข้อ 25 ว่าเกี่ยวกับผู้ปกครอง

ก็ทริกล่าวว่า ‘การใช้วินัยผิดก่อกวนจิตใจยากกระด้างและคับแคบ แต่การละเลยวินัยก็อันตรายไม่แพ้กัน

หากผู้ปกครองทำบาปแล้วคริสตจักรไม่กล้าตัดสินใจ นั่นเป็นเรื่องน่าเศร้า’

(4) คำสั่งต่าง ๆ (ข้อ 21-25)

ข้อ 21: เปาโลวิงวอนหรือเป็นพยานอย่างหนักแน่น (=4:1) ว่าอย่าทำด้วย ‘อคติ’ หรือความลำเอียง คำว่า ‘อคติ

[prokrima]’ เป็นศัพท์กฎหมาย หมายถึงการตัดสินใจล่วงหน้าก่อนฟังข้อเท็จจริง เมานซ์กล่าวว่า

‘เมื่อทำหน้าที่อภิบาลในเอเฟซัส ทีโมธีต้องตระหนักว่ากำลังทำต่อหน้าการทรงสถิตที่มองไม่เห็นของพระเจ้า พระคริสต์

และเหล่าทูตสวรรค์’ ข้อ 22-25: การวางมือหมายถึงการแต่งตั้งผู้ปกครอง และต้องไม่ทำ ‘เร็วเกินไป’ (เทียบ 3:10

‘ทดสอบก่อน’) เพราะบาปของบางคนต้องใช้เวลาจึงปรากฏ (ข้อ 24) และในที่สุดการชั่วไม่อาจซ่อนอยู่ได้ (ข้อ 25)

ข้อ 22: ความสัมพันธ์ระหว่าง ‘วางมือเร็วเกินไป’ กับ ‘มีส่วน [koinoneō] ในบาปของผู้อื่น’ อาจเป็น

(1) คำสอนคนละเรื่อง เชื่อมกับประโยคถัดไปว่า อย่ามีส่วนในบาปของคนอื่น แต่จงรักษาตนให้บริสุทธิ์ หรือ

(2) สิ่งแรกอาจเป็นสิ่งหลัง เมื่อปล่อยบาปของผู้ปกครองผ่านไป ก็อาจส่งเสริมให้คนอื่นทำบาป

ปัญหาเรื่องเหล่านี้ในข้อ 23 ดูเหมือนหนักใจไม่ให้ยึดทำที่ ‘สุดโต่ง’ เกี่ยวกับคำสั่งข้อ 22 ที่ว่า

‘จงรักษาตนให้บริสุทธิ์’

□ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 5

- 1) วันนี้คริสตจักรดูแลหิงมายที่ลำบากด้านการเงินได้ดีหรือไม่? แมตตอนไม่กล่าววิธีหรือโครงสร้างละเอียดให้แบ่งปันว่าคริสตจักรหรือธรรมิกชนแต่ละคนทำสิ่งใดจริงได้ตามเจตนารมณ์นี้ (เทียบ ยก 1:27)
 - 2) เหตุใดการแยกหิงมายที่คริสตจักรต้องสนับสนุนจึงสำคัญ? นี่บ่งชี้หลักการใช้เงินคริสตจักรหรือไม่? ถ้าใช่เราค้นพบหลักใดที่จำเป็นต่อการใช้เงินคริสตจักรวันนี้ รวมถึงการช่วยผู้ไม่เชื่อ?
 - 3) จอห์น สดอตต์อธิบายข้อ 8 และอ้าง 2 โครินธ์ 12:14 ให้แต่ละคนแบ่งปันความเห็น
 - 4) การสนับสนุนด้านการเงินแก่ผู้ปกครองที่ ‘สอนได้ดี’ เช่น ศิษยาภิบาลและผู้ประกาศในวันนี้
ย่อมประยุกต์ต่างกันตามยุคและวัฒนธรรม ให้พิจารณาสองคำถาม
- ☐ โดยทั่วไป ค่าตอบแทนศิษยาภิบาลควรอยู่ระดับใด เช่น เทียบเงินเดือนครูในเมืองที่เขาอยู่?
- ☐ คริสตจักรหรือสภาคริสตจักรควรทำอะไรเพื่อป้องกันศิษยาภิบาลกลายเป็นเพียง ‘ผู้ประกอบวิชาชีพ’ ที่ย้ายย้ายไปยังที่ที่ให้ ‘เงินเดือน’ สูงกว่า? (เทียบ 1ทธ 3:3)
- 5) ปัญหาการล่องละเมิดทางเพศของศิษยาภิบาลวันนี้ร้ายแรงมาก
ให้พิจารณาตัวอย่างที่คริสตจักรหรือคณะผู้ปกครองจัดการอย่างเหมาะสม และจากมุมมองธรรมิกชน
เราจะมองและป้องกันอย่างไร รวมถึงปัจจัยแวดล้อมภายในคริสตจักร

บทที่ 6

(5) ทาสและนาย

1 ทิโมธี 6:1-2

ข้อ 1-2: เปาโลหนุนใจทาสคริสเตียน ‘แอก’ เป็นคำทั่วไปสำหรับฐานะทาส แม้คริสเตียนทุกคนเป็นหนึ่งในพระคริสต์ (กท 3:28) พวกเขาต้องไม่ใช่เสรีภาพเพื่อปล่อยตัว แต่ ‘รับใช้กันด้วยความรัก’ และแสวงหาประโยชน์ของคนจำนวนมาก (กท 5:13)

เหตุที่ทาสต้องรักษาสถานะตามระเบียบและให้เกียรตินาย (=5:17)

คือเพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนคือข่าวประเสริฐจะไม่ถูกหมิ่นประมาทท่ามกลางผู้ไม่เชื่อ (เทียบ ทต 2:10 ‘เพื่อให้คำสอนของพระเจ้าปรากฏงดงามในทุกด้าน’) เปาโลไม่ได้สนับสนุนระบบทาส

พันธกิจของพระคริสต์หรือการประกาศข่าวประเสริฐมีความสำคัญก่อน

ทิโมธีต้องหนุนใจทาสไม่ให้ดูหมิ่นนายเพราะนายเป็นพี่น้องในความเชื่อ แต่ให้รับใช้ดียิ่งขึ้น

เปาโลถือแรงงานของทาสไม่ใช่เพียงหน้าที่ แต่เป็น ‘การกระทำแห่งความเมตตาและการทำประโยชน์’ (ดู WBC สำหรับการอธิบายระบบทาส) เมานซ์กล่าวว่า ‘แม้เปาโลไม่ยอมรับหรือเรียกร้องให้ยกเลิกระบบทาสโดยตรง เขาก็ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งที่มีความหมายกว่าสิ่งที่สังคมกำหนดภายนอกระหว่างนายกับทาส’

คำวิจารณ์อย่างหนักต่อผู้สอนเท็จและความโลภ

1 ทิโมธี 6:1

(6:3-10)

ข้อ 3-10 เป็นคำตำหนิอย่างเป็นทางการครั้งสุดท้ายต่อฝ่ายตรงข้าม คล้าย 1:3-7

ผู้สอนคำสอนอื่นและไม่ใส่ใจพระวจนะที่ถูกต้องและมีสุขภาพดี คือพระวจนะของพระคริสต์และคำสอนที่สอดคล้อง [kata] กับความยำเกรงพระเจ้า (=4:7) เป็นผู้หยิ่งและโง่ ไม่รู้อะไรเลย (เทียบ 1:7)

แต่ป่วยด้วยความชอบโต้เถียงและวิวาทเรื่องถ้อยคำ จนก่อปัญหาในคริสตจักร ได้แก่ความอิจฉา การทะเลาะ การหมิ่นประมาท และความคิดหรือความสงสัยชั่ว พวกเขามีแรงจูงใจผิด

คือถือว่าความยำเกรงพระเจ้าเป็นทางหากำไร (เทียบ ทต 1:11) และทำที่นี้ก่อความขัดแย้งในคริสตจักร (ข้อ 5)

กัทริกกล่าวว่า ‘นี่เป็นตัวอย่างเด่นของกระบวนการที่การโต้เถียงทางปัญญามักจบด้วยความเสื่อมทางศีลธรรม’

ฝ่ายตรงข้ามถือความยำเกรงพระเจ้าเป็นทางหากำไร แต่เมื่อมีใจที่วางความอยากได้กำไรและรู้จักพอ

ความยำเกรงพระเจ้ายากเป็นกำไรมหาศาล พวกเขาใช้ความยำเกรงพระเจ้าเพื่อกำไร

แต่ผู้ถูกต้องดำเนินชีวิตโดยมีความยำเกรงพระเจ้าเองเป็นเป้าหมาย ‘ความพอใจ [autarkeia]’ คืออะไร?

คือพอใจกับอาหารและเครื่องนุ่งห่ม (ข้อ 8) ไม่ใช่ความพอใจแบบสโตอิกที่พึ่งตนเหนือทุกสิ่ง แต่เป็นทำที่ขอบพระคุณ ‘ในพระคริสต์’ ทุกสภาพการณ์ (เทียบ ฟป 4:11-13; มธ 6:25-34) สปีคกล่าวว่า

‘ความยำเกรงพระเจ้าคือการอุทิศทั้งสิ้นในการนมัสการพระเจ้าและทำตามพระประสงค์...เน้นรูปร่างนอกของการนมัสการเพื่อพระสิริของพระเจ้าและชีวิตยำเกรงพระองค์...เป็นความทุ่มเทสูงสุดในการทำตามพระประสงค์’ เมานซ์กล่าวว่า ‘ความยำเกรงพระเจ้าใกล้เคียงกับ “ความเกรงกลัวพระเจ้า” ในพันธสัญญาเดิม

อธิบายทำที่และการกระทำที่เคารพอย่างเต็มที่จากความรู้แท้เรื่องพระเจ้า จึงรวมทั้งความเชื่อและการกระทำ’

ข้อ 9-10: ความปรารถนาจะร่ำรวยคือ ‘ตัณหา [epithymia]’ ชั่วที่นำสู่การทดลอง กับดัก และความพินาศ

ในจดหมายฝากเพื่อการอภิบาล กับดักคือ ‘กับดักของซาตาน’ (3:7; 2ทธ 2:26;

จดหมายเหล่านี้ตระหนักถึงกิจกรรมซาตานอย่างลึกซึ้ง) และ ‘ตัณหา’ อธิบายความปรารถนาบาปที่รุนแรงเสมอ มันทำให้คนจมในความพินาศและความหายนะ

‘มนุษย์จะได้ประโยชน์อะไร หากได้โลกทั้งโลกแต่สูญเสียชีวิตของตน’

(มก 8:36)

‘เพราะความรักเงินเป็นรากหนึ่งของความชั่วทุกชนิด’

‘ผู้วางใจในทรัพย์สมบัติจะล้มลง...’ (สภข 11:28)

‘นี่คือคนที่ไม่มีดีพระเจ้าเป็นกำลัง แต่วางใจในทรัพย์มากมาย และตั้งมั่นในความชั่วของตน’ (สดด 52:7)

‘ผู้รักเงินย่อมไม่มั่งด้วยเงิน และผู้รักความมั่งคั่งไม่มั่งด้วยรายได้ นี่ก็จริง’ (ปญจ 5:10)

ผู้ที่โลกและแสวงหาเงิน (=3:1) ในที่สุดไม่เพียงหลงจากความเชื่อ แต่ยังแทงตนเองให้เจ็บปวด

คำสั่งสุดท้ายแก่ทิโมธี

1 ทิโมธี 6:11-21

ข้อ 11-12: หลังชี้ลักษณะฝ่ายตรงข้าม เปาโลเรียกทิโมธีว่า ‘ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า’ และสั่งเป็นการส่วนตัวว่า

(1) จงหนีลักษณะฝ่ายตรงข้าม

(2) จงไล่ตามความชอบธรรม ความยำเกรงพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความสุภาพ

(3) จงต่อสู้การต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ ‘การต่อสู้แห่งความเชื่อ’ คืออะไร?

(เทียบ 1คร 9:25 การแข่งขันกีฬา; 2ทธ 4:7) เน้นความสัตย์ซื่อหรือไม่?

(4) จงยึดชีวิตนิรันดร์ ซึ่งเป็นเป้าหมายสุดท้ายที่ทิโมธีได้รับเรียก ‘คำพยานอันดี’

ของทิโมธีอาจเป็นคำสารภาพต่อสาธารณะเมื่อรับบัพติศมาหรือรับการแต่งตั้ง ข้อ 13-16:

เปาโลสั่งอย่างหนักแน่นต่อพระพักตร์พระเยซูผู้ทรงเป็นพยานอันดี (เทียบ มก 15:2) ให้รักษาคำสั่ง ‘ปราศจากมลทิน’ ซึ่งใช้บรรยายเครื่องบูชา และ ‘ไร้ตำหนิ’ (=3:2)

จนถึงการ ‘ปรากฏ [epiphaneia]’ ของพระคริสต์ พระเจ้าจะทรงสำแดงใน ‘เวลาที่เหมาะสม’ (=2:6)

พระองค์ทรงเป็นผู้รับพระพรและ ‘องค์อธิปัตย์องค์เดียว [dynastias]’ เป็น ‘กษัตริย์เหนือกษัตริย์’ ผู้จะทรง ‘ปรากฏ’ ไม่ใช่จักรพรรดิโรมัน แต่พระองค์เท่านั้นทรงเป็นอมตะ จึงต้องนมัสการพระองค์ผู้เดียว (เทียบ 1:17)

คำว่า ‘องค์อธิปัตย์องค์เดียว’ ใช้ในสังคมกรีกกับข้าราชการสำคัญหรือซุส และคำว่า ‘กษัตริย์เหนือกษัตริย์’ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านาย’ ใช้กับจักรพรรดิโรมันในเวลานั้น

ข้อ 17-19: ทิโมธีต้องนำ ‘คนมั่งคั่งในคริสตจักร’ อย่างถูกต้อง คนเหล่านี้ต่างจาก ‘ผู้ที่อยากร่ำรวย’ ในข้อ 9 ‘คนมั่งคั่ง [plousios]’ อย่างวางความหวังในทรัพย์ [ploutos] ที่ไม่แน่นอน แต่ในพระเจ้าผู้ประทานทุกอย่างอย่างอุดม [plousias] ให้เราใช้ และจงมั่งคั่ง [plousios] ในการดี’ คนมั่งคั่งในยุคนี้ต้องใช้ความมั่งคั่งโดยมีมุมมองต่ออนาคตหรือยุคที่จะมาถึง (เทียบ ลก 12:33)

ข้อ 20-21: คำหนุนใจสุดท้ายแก่ทิโมธี ‘โอ ทิโมธี’ (เทียบ 1:18 ‘ทิโมธี บุตรของข้าพเจ้า’)

จงรักษาสั่งที่มอบหมายแก่ท่าน [สิ่งฝากไว้] (=2ทธ 1:14) โดยหันจากคำพูดไร้สาระและการโต้เถียง

การติดตามสิ่งเหล่านี้ทำให้หลงจากความเชื่อ (เทียบ ข้อ 10) ‘ความรู้ [gnosis]’ ที่เรียกผิด ๆ หมายถึงคำสอนเทียม

‘ขอพระคุณอยู่กับท่านทั้งหลาย’ คำพหูพจน์ ‘ท่านทั้งหลาย’ บ่งชี้ว่าจดหมายจะอ่านต่อสาธารณะ

แม้กระทั่งให้เหตุผลว่าจดหมายส่วนตัวก็อาจลงท้ายด้วยพหูพจน์ได้

☐ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 6

1) เปาโลสนับสนุนระบบทาสโดยนัยหรือไม่? ถ้าไม่ วันนี้เราควรประยุกต์คำสอนข้อ 1-2 อย่างไรและที่ใด?

- 2) จากฐานะทิโมธี การหนุนใจทาสให้รับใช้นายผู้เป็นพี่น้องในความเชื่อดียิ่งขึ้นมีความยากอะไร? ต้องระวังสิ่งใด?
- 3) ให้ตรวจสอบว่าเรามีใจ ‘พอใจ’ ตามบริบทหรือไม่ วันนี้เราจะเรียนรู้และประยุกต์ความพอใจตามมาตรฐานกับหลักการใด? ให้ยกตัวอย่าง
- 4) เมื่อพิจารณาข้อ 9 กับบริบท เรากล่าวโทษ ‘ความปรารถนาและความพยายามจะมั่งคั่ง’ ได้หรือไม่? พูดถึงความปรารถนาหรือความพยายามจะมั่งคั่งในความหมายเชิงบวกได้หรือไม่?
- 5) ในฐานะผู้รับใช้หนุ่ม ทิโมธีเผชิญความยากใดในการนำ ‘คนมั่งคั่ง’ ให้ทุ่มเทในการดี? เขาต้องมีปัญญาและภาวะผู้นำแบบใด? วันนี้คริสตจักรช่วยธรรมิกชนนำคำสอนนี้ไปใช้และทุ่มเทในการดีได้อย่างไร?

2 ทิโมธี

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4

บทที่ 1

บทนำ 2 ทิโมธี

2 ทิโมธี 1:1

ผู้เขียนขอแจ้งว่าได้ใช้คำอธิบาย 1-2 ทิโมธี ชุด WBC ของวิลเลียม เมานซ์ (2009, Solomon) เป็นแหล่งอ้างอิงหลัก

บทที่ 4

(3) คำอวยพร

2 ทิโมธี 4:22

เปาโลเขียน 2 ทิโมธีขณะถูกจับและคุมขังในคุกใต้ดิน ระหว่างการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐอีกครั้งหลังเขียน 1

ทิโมธี ตามธรรมเนียมประเพณี เปาโลถูกตัดศีรษะราว ค.ศ. 64 ขณะที่การข่มเหงของเนโรกำลังรุนแรง

บทที่ 1

คำทักทาย

2 ทิโมธี 1:1-2

ข้อ 1-2: ทิโมธีผู้เป็น ‘บุตรที่รัก’ (เทียบ 1คร 4:17) เป็นเพื่อนร่วมพันธกิจที่สัตย์ซื่อของเปาโลมากกว่าสิบห้าปี (รม 16:21) จดหมายนี้จึงมีลักษณะส่วนตัวมาก

อย่างไรก็ตาม เปาโลสำแดงสิทธิอำนาจสาธณะด้วยการเรียกตนว่า ‘อัครทูตตามพระประสงค์ของพระเจ้า’ ‘พระสัญญาแห่งชีวิตซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์’ แสดงเป้าหมายของการเป็นอัครทูตและความแตกต่างจากผู้สอนเท็จในเอเฟซัส เคลลิกกล่าวว่า ‘ภารกิจของเปาโลคือทำให้คนรู้ว่าพระสัญญานี้สำเร็จผ่านสามัคคีธรรมกับพระคริสต์’

การหนุนใจส่วนตัว

2 ทิโมธี 1:3-14

(1) การเตือนถึงมรดกฝ่ายจิตวิญญาณของทิโมธี (ข้อ 3-7) ข้อ 3-5:

เปาโลระลึกถึงทิโมธีไม่หยุดในการวิงวอนทั้งกลางวันกลางคืน และขอบพระคุณพระเจ้าเพราะ ‘ความเชื่อที่ไม่เสแสร้ง’ ของเขา (ข้อ 5) เขาระลึกถึงการส่วนตัวถึง ‘น้ำตาของทิโมธี’ และปรารถนาอย่างยิ่งจะพบ น้ำตานั้นเกิดจากอะไร?

(เทียบ ข้อ 8-9; กัทธิเห็นว่าน่าจะเป็นน้ำตาเมื่อจากเปาโลครั้งสุดท้าย กจ 20:37)

เปาโลหนุนใจโดยเตือนถึงมรดกฝ่ายจิตวิญญาณของทิโมธี พระเจ้าที่เปาโลรับใช้หรือนมัสการจากบรรพบุรุษด้วย ‘มนธรรมบริสุทธิ์’ (ข้อ 3)

คือพระเจ้าองค์เดียวที่ทิโมธีเชื่อ และความเชื่อของทิโมธีสืบจากโลอิสายกับยูนิสมาดาผู้เป็น ‘หญิงยิวที่เชื่อ’ (กจ 16:1; เทียบ 3:14-17 เขาารู้พระคัมภีร์ตั้งแต่เด็ก)

ข้อ 6-7: เพราะเหตุนี้ เปาโลเตือนทิโมธีให้ ‘จุดให้ลูกโซนขึ้นอีก’ ของประทานที่ได้รับ (เทียบ 1ทธ 1:18; 4:14) ทิโมธีกำลังท้อใจในพันธกิจหรือขาดกำลังใจจนทำงานไม่ดีหรือไม่?

สอดคล้องกับลีเฟลด์เห็นด้วย (เทียบ 1คร 16:10) แต่กัทธิกับฟิคค่าน กัทธิกล่าวว่า ‘ผู้รับใช้คริสเตียนทุกคนบางครั้งต้องย้อนกลับไปยังแรงบันดาลใจเมื่อรับการแต่งตั้ง เพื่อระลึกถึงความยิ่งใหญ่ของการทรงเรียกและความเพียงพอของพระคุณพระเจ้าที่ทำให้ทำงานได้ ผู้รับใช้ทุกคนไม่ว่างานเล็กเพียงใดต้องมั่นใจว่า พระเจ้าไม่ทรงมอบหมายงานใดโดยไม่ประทานของประทานพิเศษที่เหมาะสม’ พระเจ้าประทานแก่ ‘เรา’ ไม่ใช่วิญญาณ [pneuma] แห่งความกลัว แต่แห่งฤทธิ์เดช ความรัก และการบังคับตนหรือการวินิจัย ลีเฟลด์กับฟิคเห็นว่าควรแปลว่า ‘พระวิญญาณบริสุทธิ์’

(2) เหตุผลของความสัตย์ซื่อ (ข้อ 8-12)

ข้อ 8-12: ‘อย่าอายคำพยานเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า หรือข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพื่อพระองค์ แต่งตั้งร่วมทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐ’ เปาโลเป็นผู้แสดงแบบอย่างก่อน (ข้อ 11-12)

ความรอดและการทรงเรียกของพระเจ้า (1ธส 4:7) ไม่ได้เป็นไปตามการกระทำ แต่ตามพระคุณอธิปไตย พระคุณนั้นประทาน ‘ในพระคริสต์’ ก่อนกาลเวลา [chronos] เริ่มต้น (เทียบ อฟ 1:4) และได้รับการเปิดเผยชัดผ่านการ ‘ปรากฏ [epiphaneia]’ ของพระคริสต์ พระองค์ทรงทำลายความตาย (เทียบ 1คร 15:55) และทรงนำชีวิตกับความไม่เปื่อยเน่า คือการคืนชีวิตของร่างกาย ออกมาให้เห็นผ่านข่าวประเสริฐ ดังนั้น ข่าวประเสริฐคือ ‘ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อความรอด’ (รม 1:18)

จอห์น สอดคล้องกล่าวว่า ‘ลักษณะของข่าวประเสริฐคือสร้างและเปลี่ยนมนุษย์ใหม่ให้เหมือนความบริสุทธิ์ของพระคริสต์ที่ปัจจุบันและอนาคต แหล่งกำเนิดคือพระประสงค์แห่งพระคุณนิรันดร์ของพระเจ้า รากฐานคือการปรากฏในประวัติศาสตร์และการทำลายความตายของพระคริสต์’

‘คำสอนใดที่ปฏิเสธความจำเป็นของความทุกข์ ย่อมตรงข้ามกับข่าวประเสริฐของเปาโล

ข่าวประเสริฐของเปาโลรวมความทุกข์เป็นส่วนจำเป็นของประสบการณ์คริสเตียน’ (เมานซ์)

เปาโลได้รับแต่งตั้งเพื่อข่าวประเสริฐนี้เป็นผู้ประกาศ อัครทูต และครู (เทียบ 1ทธ 2:7)

เขาทนทุกข์เพื่อข่าวประเสริฐแต่ไม่อาย จึงขอทิโมธีร่วมทนทุกข์ (ข้อ 8)

เหตุที่เปาโลไม่อายคือรู้จักและมั่นใจว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ใด (ข้อ 12) ‘สิ่งที่ข้าพเจ้าฝากไว้’ (=ข้อ 14;

ที่นี้หมายถึงชาวประเสริฐ) หมายถึง ‘ชีวิต’ ที่พระเจ้าประทาน

(3) คำสั่งเรื่องคำสอนอันถูกต้อง (ข้อ 13-14)

ข้อ 13-14 เชื่อมกับข้อก่อน ‘แบบอย่างแห่งพระวณะที่ถูกต้องและมีสุขภาพดี’ ที่ทิโมธีต้องยึดถือและรักษา คือชาวประเสริฐที่เขาได้รับเรียกให้ทนทุกข์เพื่อมัน

ชาวประเสริฐนี้ได้รับมอบแก่เปาโลก่อน แล้วแก่ทิโมธี (เทียบ 2:2) ในปลายชีวิต เปาโลวิงวอนทิโมธีอย่างจริงจังว่า จงรักษา ‘สิ่งฝากอันดีงาม’ (เทียบ 1ทธ 6:20) ด้วย ‘ความเชื่อและความรัก’ และ ‘ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์’

สถานการณ์ของเปาโล

2 ทิโมธี 1:15-18

(1) ถูกเพื่อนทอดทิ้ง (ข้อ 15)

ข้อ 15: เปาโลยกตัวอย่างเชิงลบเรื่องการทนทุกข์และรักษาชาวประเสริฐ (ข้อ 15) กับตัวอย่างเชิงบวก (ข้อ 16-18) ‘ทุกคนในแคว้นเอเชีย’ ละทิ้งเปาโลหมายความว่าอย่างไร? นักวิชาการบางคน เช่น เยเรมียาสและลีเฟลด์ เห็นว่าคนจากเอเชียในโรมไม่มาช่วยในการแก้คดีของเปาโล (เทียบ 4:16)

หรือไม่ดูแลเขาระหว่างคุมขัง แต่ควรเข้าใจว่าเป็นการกล่าวเกินจริง

หมายถึงคริสเตียนทั่วแคว้นเอเชียดีตัวออกห่างเมื่อเปาโลถูกจับ พวกเขาอาจกลัวการร่วมทุกข์กับเขา

พีเกลัสกับเฮอร์โมเกเนสเป็นสองคนในนั้น คริสตจักรเอเฟซัสซึ่งเป็นเมืองศูนย์กลางของเอเชียน่าจะรู้จักพวกเขาดี

(2) ได้รับความช่วยเหลือจากโอเนสิโฟรัส (ข้อ 16-18)

ข้อ 16-18: เปาโลกล่าวถึง ‘โอเนสิโฟรัส’ เป็นตัวอย่างเชิงบวก และปรารภให้ ‘ครอบครัวของเขา’

ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (เทียบ ข้อ 18) โอเนสิโฟรัสเป็นสมาชิกคริสตจักรเอเฟซัสและอาจเปิดบ้านเป็นที่ประชุม (4:19) เขาไม่อายที่เปาโลถูกจำคุก แต่ค้นหาอย่างกระตือรือร้นจนพบ และทำให้เปาโลสดชื่นหรือมีกำลัง [anapsych□] ทิโมธีรู้ว่าเขาจะใช้คริสตจักรเอเฟซัสมาก นักวิชาการหลายคน โดยเฉพาะนักอภิปรัชญาโรมันคาทอลิก เห็นว่าเขาเสียชีวิตแล้วตอนเขียนจดหมาย จึงใช้ตอนนี้สนับสนุนหลักคำสอน ‘อธิษฐานเพื่อผู้ตาย’ แต่ข้อ 16, 18 แสดงความปรารถนาต่อครอบครัวโอเนสิโฟรมากกว่าคำอธิษฐานเพื่อเขา

□ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 1

1) จาก 4:6-8 เปาโลรู้และบอกทิโมธีว่าความตายใกล้เข้ามา ขณะให้คำแนะนำส่วนตัวและอภิปรัชญา เมื่ออ่านบทที่ 1 โดยคำนึงถึงฉากหลังนี้ มีข้อใดปรากฏใหม่หรือเน้นเป็นพิเศษ? หากทิโมธีอ่านจดหมายอีกครั้งหลังเปาโลตาย ข้อใดจะทำให้สะเทือนใจที่สุด?

2) ในข้อ 8 เปาโลบอกยายอายุ ‘คำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ หรือตัวเขาในคุก ในมาระโก 8:38 พระเยซูตรัสว่า ‘ถ้าผู้ใดอายเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอายผู้นั้น’ เราอายพระเยซูและชาวประเสริฐหรือไม่?

หรือในสังคมที่เน้นหน้าตาและความสะอาด เราอายุ ‘เปาโลในคุก’ หรือไม่?

3) ‘จงร่วมทนทุกข์กับข้าวประเสริฐ/เพื่อข้าวประเสริฐ’ สำหรับทิโมธีรวมถึงการตัดสินใจพร้อม ‘เข้าคุก’ เหมือนเปาโล วันนี้เราทนทุกข์ ‘เพื่อข้าวประเสริฐ’ อย่างไร? อาจใช้ตัวอย่างพันธกิจ Open Doors

4) เราได้รับการปล่อยโทษอะไรจากข้อความ ‘พระคุณที่ประทานแก่เราในพระคริสต์ก่อนกาลเวลาเริ่มต้น’ (ข้อ 9)? ให้หลีกเลี่ยงการโต้เถียงหลักคำสอน

5) ในข้อ 15 เปาโลเอ่ยชื่อฟีเกลัสกับเฮอร์โมเกเนสและเปิดเผย ‘บาดแผล’ (เทียบ 4:14 อเล็กซานเดอร์) เปาโลจัดการความทรงจำเจ็บปวดได้ดีหรือไม่? ถ้ามองการเอ่ยชื่อเชิงบวก สิ่งนี้มีประโยชน์อะไร?

บทที่ 2

คำหนุนใจ

2 ทิโมธี 2:1-26

(1) การหนุนใจให้อดทน (ข้อ 1-7)

ข้อ 1: บุตรของข้าพเจ้า จงรับกำลังต่อไป (ปัจจุบันกาล รูปถูกกระทำ) อย่างไร? ในพระคุณซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ฝันสร้างกำลังเอง แต่รับของประทานจากภายนอก แหล่งกำลังคือพระคริสต์ ข้อ 2: จงมอบสิ่งที่ได้ยืมจากข้าพเจ้า คือข้าวประเสริฐ แก่คนสัตย์ซื่อ อาจเป็นผู้ปกครอง เพื่อเขาจะสอนคนอื่นได้ เปาโลอยากพบทิโมธีก่อนตาย (4:9)

จึงต้องการให้เขาจัดระเบียบคริสตจักรก่อนออกจากเอเฟซัส ไม่ควรมองข้อนี้เป็นการตั้งสถาบันสืบทอดอัครทูต ‘ต่อหน้าพยานมากมาย’ ไม่จำเป็นต้องหมายถึงพิธีใด เช่น การวางมือ

แต่นั่นว่าข้าวประเสริฐที่ทิโมธีได้ยืมไม่ได้รับอย่างลับจากเปาโลคนเดียว แต่ได้ยืมท่ามกลางคนมากมาย (เมานซ์)

ข้อ 3-7: เปาโลบอกทิโมธีให้มอบคริสตจักรเอเฟซัสแก่คนสัตย์ซื่อคนอื่น แล้วมาหาเขาในคุกเพื่อร่วมทนทุกข์ (เทียบ 1:8; 2:9) เขาใช้ภาพทหาร นักกีฬา และชาวนาเน้นเหตุผลหรือรางวัลของความทุกข์และคำสอนเรื่องความอดทน

(1) ‘ทหารดีไม่พัวพันเรื่องชีวิตประจำวัน’ ไม่ได้เรียกร้องให้ผู้รับใช้หรือศิษยาภิบาลใช้ชีวิตแบบอาราม

หรือห้ามกิจกรรมฝ่ายโลก แต่ห้ามถูก ‘พัวพัน’ จุดเน้นคือการจัดลำดับความสำคัญและทำภารกิจจนสำเร็จด้วยความอดทน ซึ่งเป็นการทำให้พระเจ้าผู้ทรงเรียกพอพระทัย

(2) ‘นักกีฬา’ ต้องแข่งขันตามกติกา (ข้อ 5) อาจสะท้อนกฎเวลานั้นที่ผู้เข้าแข่งขันต้องเตรียมสิบเดือนและสาบานต่อซุสว่าเตรียมครบ หากโกหกยอมรับโทษ (เมานซ์, กัทรี)

(3) ภาพ ‘ชาวนาผู้ทำงานหนัก’ (ข้อ 6) ไม่ได้กล่าวถึงค่าตอบแทนผู้รับใช้ปัจจุบัน

แต่ท้าทายทิโมธีให้ทำงานและร่วมทุกข์กับเปาโล โดยมองรางวัลวาระสุดท้าย (เทียบ 4:8 ‘มงกุฎแห่งความชอบธรรม’)

ทิโมธีต้องใคร่ครวญภาพเหล่านี้และรับปัญญาความเข้าใจ (ข้อ 7)

(2) เหตุผลของความอดทน (ข้อ 8-13)

ข้อ 8: จงระลึกถึงพระคริสต์ต่อไป คือความตายและการคืนพระชนม์ซึ่งเป็นข่าวประเสริฐ

พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายดาวิดหรือพระเมสสิยาห์และทรงไปถึงความตาย เราจึงต้องตามรอยพระบาท

แล้วจะมีส่วนในพระสิริแห่งการคืนพระชนม์ จงคิดถึงสิ่งนี้และมีกำลังใจ ข้อ 9:

‘ข้าพเจ้ากำลังทนทุกข์ใน/เพราะข่าวประเสริฐนี้เหมือน “อาชญากรร้าย”

(=ลก 23:32) แต่พระวจนะของพระเจ้าไม่ถูกล่าม’ เปาโลยังคิดว่าการพิจารณาคดีเป็นโอกาสแบ่งปันข่าวประเสริฐ

(4:17) หรือคิดถึงผู้รับใช้อื่นที่ประกาศอย่างขยัน (ฟป 1:14-17)

ข้อ 10: เปาโลอดทนเพื่อผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกซึ่งยังไม่รอด จะได้ยินข่าวประเสริฐและพบความรอดพร้อม

‘พระสิรินิรันดร์’ ในพระคริสต์ เขาพูดราวกับความทุกข์ของตนจำเป็นเพื่อความรอดของ ‘คนมากขึ้น’ (เทียบ คส 1:24

‘สิ่งที่ยังขาดในความทุกข์ของพระคริสต์’) เปาโลเปรียบเทียบความทุกข์ปัจจุบันกับ ‘พระสิรินิรันดร์’ เพื่อหนุนใจทิโมธี (รม

8:18; 2คร 4:17)

ข้อ 11-13: พระวจนะนี้สัตย์จริง ‘ถ้าเราตายร่วมกับพระองค์ เราจะมีชีวิตร่วมกับพระองค์ด้วย’ (=รม 6:8;

อนาคตกาลกล่าวถึงปัจจุบัน) ‘ถ้าอดทน เราจะครอบครองร่วมกับพระองค์’ (=1คร 4:8) ‘ถ้าเราปฏิเสธ

พระองค์จะปฏิเสธเราด้วย’ (เทียบ มก 8:38) ‘แม้เราไม่สัตย์ชื่อ พระองค์ยังทรงสัตย์ชื่อ

เพราะทรงปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้’ การทนทุกข์เป็นเรื่องรักษาความสัตย์ชื่อ

การตีความข้อ 13 แบบที่ 1: แม้เรารักษาความสัตย์ชื่อไม่สมบูรณ์ พระเจ้าจะทรงรักเราอย่างสัตย์ชื่อตามพันธสัญญา

การตีความข้อ 13 แบบที่ 2: ตามแนวนานกับข้อ 12 ถ้าเราไม่สัตย์ชื่อ

พระองค์จะทรงสัตย์ชื่อต่อคำเตือนของพระองค์และพิพากษา (สตอตต์, เฮนดริกเซน)

(3) คำสอนเฉพาะเรื่องการโต้เถียง (ข้อ 14-26)

ข้อ 14-26: ‘พวกเขา’ คือใคร และทิโมธีควรเป็นคนอย่างไร?

ฝ่ายตรงข้ามขอบทะเลาะเรื่องถ้อยคำที่ไร้ประโยชน์ (ข้อ 14; เทียบ 1ทธ 6:4 ‘ขอบวิवादเรื่องคำ’)

ส่วนทิโมธีต้องสั่งพวกเขาต่อไปว่าอย่าทะเลาะ (ข้อ 14; เทียบ 1ทธ 1:3-7)

เขาต้องใช้พระวจนะอย่างถูกต้อง คือ ‘ตัดให้ตรง/ทำทางตรง’ ตรงข้ามกับผู้บิดเบือนทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กจ 13:10)

และพยายามเป็นคนที่ผ่านการทดสอบและได้รับการรับรอง (ข้อ 15)

ฝ่ายตรงข้ามก้าวหน้าในความไม่ยำเกรงพระเจ้า (ข้อ 16)

ส่วนทิโมธีต้องหลีกเลี่ยงคำพูดไร้สาระและไม่ยำเกรง (ข้อ 16)

ถ้อยคำของพวกเขาแพร่เหมือนเนือร่ายหรือแผลเน่า (ข้อ 17)

พวกเขาพลาดจากความจริงและทำลายความเชื่อของบางคนด้วยคำสอนว่าการคืนชีวิตเกิดขึ้นแล้ว (ข้อ 18)

ฮิเมเนอัสกล่าวถึงใน 1ทธ 1:20 ด้วย พวกเขาทำความอธรรม (ข้อ 19) ส่วนที่โมธีต้องละความอธรรม (ข้อ 19)

และชำระตน

เพื่อเป็นภานะสะอาด (ข้อ 21)

จงหนีต้นหาวยุ่นและติดตามความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก และสันติสุข (ข้อ 22)

ฝ่ายตรงข้ามก่อทะเลาะด้วยการโต้เถียง (ข้อ 23) ส่วนที่โมธีต้องปฏิเสธคำถามโง่และไร้การศึกษา (ข้อ 23)

พวกเขาติดกับดักมารและไม่ทำตามพระประสงค์พระเจ้า (ข้อ 26) แต่ที่โมธีต้องไม่ทะเลาะ ต้องสุภาพ สอนได้ อดทน

และสั่งสอน (ข้อ 24-25) พวกเขาเสียงหลงผิดแต่ยังไม่ถึงขั้นละทิ้งความเชื่อหรือ ‘ปฏิเสธ’ ในข้อ 12

จึงอาจกลับด้วยคำหนุนใจหนักแน่น (ข้อ 25-26)

ที่โมธีต้องเป็นแบบอย่างต่อฝ่ายตรงข้าม เป็นคนงานที่พระเจ้ารับรอง (ข้อ 15) และเตรียมตนเป็นภานะสะอาด (ข้อ 21)

ข้อ 15: การ ‘ใช้พระวจนะอย่างถูกต้อง’ ไม่เพียงเน้นตีความข่าวประเสริฐถูก แต่เน้นการประพฤติถูกด้วย

ดังบริบทพิสุจน์ ข้อ 18: ผู้สอนเท็จเอเฟซัสว่า ‘การคืนชีวิตเกิดขึ้นแล้ว’ (เทียบ 1คร 15:12)

อาจได้รับอิทธิพลทวินิยมกรีกที่ปฏิเสธการคืนชีวิตของร่างกาย และมักเชื่อมลัทธิเคร่งครัด (1ทธ 4:3)

กับการไม่ถือการผิดศีลธรรมเป็นเรื่องใหญ่ คำสอนนี้เป็นรูปแรกของญาณนิยม (เคลลี)

และชาวญาณนิยมจำนวนมากอ้างว่าตนจะไม่ตาย (Baur; Justin, Apology 26.4-5) ข้อ 19:

รากฐานมั่นคงของพระเจ้ายั่งยืนอยู่ ไม่ว่าคำสอนเทียมรุนแรงเพียงใด รากฐานของพระเจ้าไม่สั่น (อฟ 2:20; 1คร 3:11)

การกล่าวถึงตราประทับอิงธรรมนิยมสลักคำรับรองบนฐานอาคาร โดยมักเป็นคติพจน์หรือวลีสั้น (WBC)

‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักผู้ที่เป็นของพระองค์’ อังกันดารวิถี 16:5 ฉบับเซปทัวจินต์ (เทียบ กตว 16:26; อสย

52:11) ข้อ 20-21: ภานะทองเงินใช้เพื่อเกียรติ ส่วนไม้ดินใช้ทั่วไปและต่ำต้อย ดังนั้น

ผู้ชำระตนจะเป็นภานะมีเกียรติ เหมาะที่นายใช้ในการดี การเตรียมตนให้สะอาดหมายความว่าอย่างไร

และทำอะไร? (เทียบ 3:16)

ข้อ 22-23: วิธีชำระตน

(1) จงหนีต้นหาและความร้อนแรงของวายนุ่น ตามบริบทอาจไม่เน้นต้นหาทางเพศ

แต่หมายถึงอุปนิสัยวายนุ่นที่ตรงข้ามความสุภาพในข้อ 24-25 เช่น ความริบร้อน ชอบเถียง โกรธ ก้าวร้าว หยิ่งหย่อง ทะเยอทะยาน แปรปรวน ตี้อารมณ์ และพยายามพิสุจน์ตน

(2) จงติดตามความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก และสันติสุข คนที่เดินร่วมด้วยสำคัญ คือ

‘ร่วมกับผู้ที่ร้องออกพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้าจากใจบริสุทธิ์’ (เทียบ ข้อ 19) 1ทธ 6:11 ‘ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า

จงหนีสิ่งเหล่านี้และติดตามความชอบธรรม ความยำเกรงพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความสุภาพ'

(3) จงปฏิเสธการโต้เถียงและไร้การศึกษา [apaideutos] ทิตัส 3:9 'จงหลีกเลี่ยงการโต้เถียง เรื่องลำดับวงศ์ตระกูล ความแตกแยก และวิวาทธรรมบัญญัติ

เพราะไร้ประโยชน์และว่างเปล่า'

ข้อ 24-25: การโต้เถียงก่อทะเลาะ แต่ 'ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า' ต้องไม่ทะเลาะ (1ทธ 3:3 คุณสมบัติผู้ปกครอง; เทียบ มธ 12:18-19)

<คำสั่งเชิงบวกสี่ประการ>

(1) ต้องสุภาพและเมตตาต่อทุกคน (เทียบ 1ทธ 5:1-2 'อย่าตำหนิ แต่จงหนุนใจ'; ทต 3:2 ธรรมิกชนทุกคนต้องสุภาพ)

คริสตอสตอบกล่าวว่า 'ถ้ากล่าวด้วยความสุภาพ คำตำหนิที่หนักแน่นจะประทับลึก

ความสุภาพจัดการได้มีประสิทธิผลกว่าการข่มขู่...แล้วเหตุใดเปาโลกล่าวว่า

"หลังตกเตือนคนลัทธิเทียมครั้งหรือสองครั้ง จงปฏิเสธเขา"? ที่นั่นกล่าวเฉพาะผู้ที่เขาารู้ว่าป่วยจนรักษาไม่ได้ คือหมดหนทาง'

(2) ต้องสอนได้ดี

(3) ต้องอดทน โดยเฉพาะ 'ทนท่ามกลางความชั่ว' คือทนความชั่วโดยไม่โกรธ (WBC)

(4) ต้องสั่งสอนหรือฝึก [paideu□]; เทียบ ข้อ 23] ผู้ต่อต้านด้วยความสุภาพ ความนอบน้อม และความถ่อม [praut□s] เพื่อหวังว่าพวกเขาจะกลับสู่ 'ความรู้และการยอมรับความจริง' และถูกพระเจ้าทรงจับไว้ (ข้อ 25-26; เทียบ 1ทธ 1:20) คำสั่งสี่ประการแสดงแบบแผนการอบรมของศิษยาภิบาล

ข้อ 25 'พระเจ้าประทานการกลับใจ' แสดงว่าการกลับใจเป็นของประทานจากพระเจ้า ข้อ 26: ใน 1ทธ 3:7

'กับดักของมาร' คือการทดลองให้ชาวเอเฟซัสทำสิ่งที่เปิดโอกาสให้คริสตจักรถูกกล่าวโทษ

เปาโลสนใจทั้งการละทิ้งความเชื่อส่วนบุคคลและชื่อเสียงคริสตจักรกับรากฐานการประกาศข่าวประเสริฐ

คือชีวิตยำเกรงพระเจ้าของธรรมิกชน นักวิชาการมากเห็นว่า 'ถูกเขาจับไว้ให้ทำตามความประสงค์ของเขา'

หมายถึงมาร คือ 'หลุดจากการถูกมารจับให้ทำตามความประสงค์ของมัน' (AV, RSV, ESV, กัทธิ)

'ตื่นขึ้น [anan□ph□]' หมายถึงฟื้นจากภาวะมึนชาและกลับมามีสติแจ่มใส

□ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 2

1) จากภาพข้อ 3-4 เราเป็น 'ทหารดี' ต่อพระเจ้าหรือไม่? จะแยกระหว่าง 'พัวพันเรื่องชีวิต' กับการทำหน้าที่ 'ทหารของพระคริสต์' อย่างไร?

2) วันนี้ โดยเฉพาะในคริสตจักร มี 'การทะเลาะเรื่องคำที่ไร้ประโยชน์' (ข้อ 14) 'คำพูดว่างเปล่า' (ข้อ 16) และ 'การโต้เถียง' (ข้อ 23) อะไรที่ต้องระวังและหลีกเลี่ยง?

- 3) ในบทที่ให้คำแนะนำส่วนตัวแก่ทิโมธี ‘ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ (ข้อ 24) มีเหตุผลใดให้ขยายประยุกต์กับคริสเตียนทุกคน? เช่น ข้อ 19 ‘ทุกคนที่ออกพระนามองค์พระผู้เป็นเจ้า’
- 4) มองตอนผ่านภาพข้อ 20-21 เราเป็นภาชนะแบบใด และต้องทำอะไรจึงเหมาะให้นายใช้?
- 5) จงค้นหามุมมองเรื่องวาระสุดท้ายในตอนนี้ การร่วมทุกข์สัมพันธ์กับมุมมองวาระสุดท้ายอย่างไร?
- 6) ข้อ 24 เหตุใดเน้นว่าผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่ทะเลาะ? เมื่อมี ‘ฝ่ายตรงข้าม’ ต่อต้านความจริง การต่อสู้เป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรือ เช่น เมื่อพบคำสอนเทียมในคริสตจักร เปาโลกำลังเตือนสิ่งสำคัญใด?

บทที่ 3

การมาถึงของเวลาที่ยากลำบาก

2 ทิโมธี 3:1-13

- (1) รายการความชั่ว (ข้อ 1-5)

ข้อ 1: ในยุคสุดท้าย (วันสุดท้าย = กจ 2:17) เวลาที่ทุกข์ยาก น่ากลัว ชั่ว และรับมือยากจะมาถึง เป็นอนาคตกาลเวลานั้นคือเมื่อใด? ปัจจุบันหรืออนาคต? คำสั่งในข้อ 5 ให้หนีจากคนเหล่านั้นเป็นปัจจุบันกาล สิ่งทิโมธีในตอนนี้ และข้อ 6 กล่าวว่าคนเช่นนั้นเข้ามาในคริสตจักรเอเฟซัสแล้ว ข้อ 2-5

รายการความชั่วอธิบายว่าเหตุใดยุคสุดท้ายยากลำบาก และคล้ายคำบรรยายฝ่ายตรงข้ามที่อื่นในจดหมายอภิปาล ทิโมธีต้องหนีจากคนเหล่านี้ (ข้อ 5)

- (1) รักตนเอง

- (2) รักเงิน

‘เมื่อการยึดตนเองและประโยชน์วัตถุเป็นเป้าหมายหลักของความรัก สิ่งเหล่านั้นทำลายคุณค่าศีลธรรมทั้งหมด และรายการความชั่วต่อเนื่องเป็นผลตามธรรมชาติ’ (กัทรี)

- (3) คนโอ้อวดหรือคุยโว (คำนาม)

- (4) หยิ่ง ข้อ 3 กล่าวถึงการกระทำ ข้อ 4 กล่าวถึงความรู้สึกลึก

- (5) หมิ่นประมาทหรือดูถูก

- (6) ‘ไม่เชื่อฟัง’ บิดามารดา

- (7) ไม่รู้จักและไม่ชอบพระคุณ

- (8) ไม่บริสุทธิ์

- (9) ไร้ความรัก โดยเฉพาะความรักในครอบครัว

(10) ไม่ยอมคืนดีหรือเจรจา คือปฏิเสธขอเสนอสันติ

(11) ใส่ร้ายกล่าวหา

(12) ไม่ควบคุมตน ตรงข้าม ‘รู้จักบังคับตน’ ใน ทต 1:8

(13) คุร้ายและไม่เชื่อ

(14) ไม่รักความดี ตรงข้าม ‘รักการดี’

เทียบ ทิตัส 1:8 คุณสมบัติผู้ปกครอง

(15) คนทรยศ (คานาน =ลก 6:16)

(16) บุ่มบ่าม ไร้บารมี และขาดวิจรรย์ญาณ (กจ 19:36)

(17) ทะนงตน (1ทธ 6:4)

(18) ‘รักความสนุก’ มากกว่า ‘รักพระเจ้า’

ต่อไปเป็นการสรุปทั้งตอน

(19) มีรูปแบบภายนอกของความยำเกรงพระเจ้า ความเอื้อเฟื้อ และความสุภาพ [eusebeia = 1ทธ 4:7]

แต่ปฏิเสธฤทธิ์เดช (เทียบ ทต 1:16) สปีคกล่าวว่า ‘ความยำเกรงพระเจ้าคือการอุทิศตนทั้งสิ้นในการนมัสการพระเจ้าและทำตามพระประสงค์ โดยเน้นรูปแบบภายนอกของการนมัสการเพื่อพระสิริกับชีวิตยำเกรง

และหมายถึงความทุ่มเทสูงสุดในการทำตามพระประสงค์’ เมานซ์กล่าวว่า

‘ใกล้เคียงความเกรงกลัวพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม และอธิบายท่าทีกับการกระทำที่เคารพอย่างเต็มที่จากความรู้แท้เรื่องพระเจ้า จึงรวมความเชื่อและการกระทำ’ ‘ปฏิเสธฤทธิ์เดชแห่งความยำเกรงพระเจ้า’

ไม่ได้หมายถึงทำหรือเชื่อความลึกลับและการอัศจรรย์ไม่ได้ แต่หมายถึงไม่มีผลชีวิตของผู้ยำเกรงพระเจ้า (เทียบ 1:8

‘ร่วมทุกข์กับชาวประเสริฐตามฤทธิ์เดชพระเจ้า’; รม 1:16 ‘ชาวประเสริฐคือฤทธิ์เดชพระเจ้าเพื่อความรอด’ 1คร 4:20

‘แผ่นดินพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่คำพูด แต่อยู่ที่ฤทธิ์เดช’)

(2) การทำให้สตรีเป็นเหยื่อ (ข้อ 6-9)

ข้อ 6-9 เริ่มด้วย ‘เพราะว่า [gar]’ อธิบายเหตุที่ทำไมต้องหลีกเลี่ยงฝ่ายตรงข้ามและกิจกรรมของพวกเขา คำว่า

‘แอบเข้าไปในบ้าน’ แปลตรงว่าเล็ดลอดเข้าไป บ่งชี้ลักษณะหลอกลวงที่ ‘ประจบอย่างแนบเนียน’ (NIV)

พวกเขาล่อและจับ ‘หญิงอ่อนแอ’ เป็นเชลย ผู้หญิงเหล่านั้นถูกบ่วงพรางและถูกค้นหาหลายอย่างชักนำ (เทียบ

1ทธ 5:6 ‘ผู้รักความสนุก’) เรียนอยู่เสมอ (เทียบ 1ทธ 5:13 ‘เรียนรู้ที่จะเกียจคร้าน’)

แต่ไม้อาจมาถึงความรู้และการยอมรับความจริงคือชาวประเสริฐ เมานซ์กล่าวว่า

‘ความอยากรู้ของหญิงเหล่านี้ อาจเป็นความอยากรู้อย่างเกียจคร้าน คือความรักสิ่งใหม่แบบผิดปกติ

หรือเพราะฝ่ายตรงข้ามตอบสนองความต้องการและประกาศว่าพวกเธอเป็นอิสระจากข้อจำกัดวัฒนธรรมและศาสนา

เหมือนที่โครินธ์' พวกเขาไม่ถึงความรู้ในความจริงเพราะต่อต้านความจริง (เทียบ รม

1:28) ชื่อยานเนสกับยัมเบรสไม่ปรากฏในพระคัมภีร์ แต่ธรรมประเพณียิวและคริสเตียนเรียกนักมายากลอียิปต์ที่ต่อต้านโมเสสด้วยชื่อนี้ (เทียบ Targum อพย 7:11; Qumran CD 5:18; Tg. Ps.-J. 7:2) จิตใจพวกเขาเสื่อม และเป็นผู้ 'ใช้การไม่ได้ [adokimos]' ในเรื่องความเชื่อ แต่จะก้าวหน้าไม่ได้อีก (=2:16; 3:13) เพราะความโง่จะปรากฏ

(3) การข่มเหง (ข้อ 10-13)

ข้อ 10-12: ทิโมธีเห็นคำสอน แรงจูงใจบริสุทธิ์ จุดมุ่งหมาย และชีวิตแบบอย่างของเปาโล ได้แก่ความเชื่อ ความอดกลั้น ความรัก และความทรหดอดทน เขายังเห็นว่าแม้ชีวิตบริสุทธิ์ เปาโลถูกข่มเหงในหลายพื้นที่ (เทียบ กจ 13-14)

การข่มเหงเป็นสิ่งที่ตามมาสำหรับ 'ผู้ที่ต้องการดำเนินชีวิตยำเกรงพระเจ้า'

นี่เป็นการเชิญทิโมธีเข้าสู่ความทุกข์ของเปาโล (1:8; 2:3) และหนุนใจเขาบนทางนั้น

เปาโลเน้นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงช่วยเหลือเขาจากการข่มเหงทั้งสิ้น ข้อ 13: คนชั่วจะยิ่งชั่ว หลอกและถูกหลอก (=มธ 24:5-6) 'อย่าหลงเลย การคบคนชั่วย่อมทำลายนิสัยดี' (1คร 15:33)

ฤทธิ์เดชของพระคัมภีร์

2 ทิโมธี 3:14-17

ข้อ 14-15: คนชั่วเป็นเช่นนั้น 'แต่' ท่านจงดำรงอยู่ในสิ่งที่เรียนและเชื่อมั่น แหล่งความมั่นใจสองประการคือ

(1) สิ่งที่เรียนจากมารดา ยาย และเปาโล แม้จอห์น สโตดต์เห็นจากสำเนาและบริบทว่าผู้สอนเป็นเอกพจน์คือเปาโล และ

(2) 'ข้อเขียนศักดิ์สิทธิ์' [grammar] ที่รู้ตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่งเป็นสำนวนพหูพจน์ไม่มีคำนำหน้าสำหรับพระคัมภีร์ฮีบรู ธรรมประเพณีรับบิยุคแรกกำหนดอายุห้าปีเป็นวัยเริ่มศึกษา (WBC)

'ข้อเขียนศักดิ์สิทธิ์' ให้ปัญญาเพื่อ [eis] ความรอด 'โดย [dia] ความเชื่อซึ่งมีใน [en] พระเยซูคริสต์' 'ปัญญา' ตรงข้ามความโง่ (ข้อ 9) และการถูกหลอก (ข้อ 13) ของฝ่ายตรงข้าม

เป้าหมายความรอดตรงข้ามการก่อข้อถกเถียงเรื่อง 'นิยายและลำดับวงศ์ตระกูล' (1ทธ 1:4)

ข้อ 16-17: พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมทุกตอน [graph□ เอกพจน์] 'มาจากลมหายใจของพระเจ้า [theopneustos]' ตรงข้าม 'คำสั่งมนุษย์' (ทต 1:14) ซึ่งทำยี่สิบสามจากมาร (1ทธ 4:1 'วิญญาณหลอกลวงและคำสอนผี')

พระวจนะจากพระเจ้านี้มีประโยชน์ในการสอน ตาหนิ แก้ไข และอบรมในความชอบธรรม (เทียบ 4:2)

จงสังเกตการเน้นทั้งหลักคำสอนและการปฏิบัติ เป้าหมายคือสร้างคนของพระเจ้าและเตรียมให้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง เหมือนภาษาที่นายใช้เพื่อเอียร์ติ (2:21) นี่เน้นความเพียงพอของพระคัมภีร์สำหรับพันธกิจทิโมธี

□ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 3

1) 'การรักตนเอง' (ข้อ 2) แสดงออกอย่างไรในวัฒนธรรมวันนี้? และการรักตนเองแบบใดที่หลอกลวงคริสเตียนได้ง่าย?

2) ให้พิจารณาความหมายของ ‘มีรูปแบบความยำเกรงพระเจ้าแต่ปฏิเสธฤทธิ์เดช’ (ข้อ 5)

และแบ่งปันวิธีแยกแยะกับท่านจากคนเช่นนั้น

3) ความจริงว่าพระคัมภีร์ทุกตอน ‘มาจากลมหายใจของพระเจ้า’ (ข้อ 16) เป็นรากฐานสำคัญของความเชื่อคริสเตียนท่ามกลางบรรยากาศที่ไม่ยอมรับสิทธิอำนาจพระคัมภีร์ ให้พิจารณาว่าการยอมรับความไม่มีข้อผิดพลาดของพระคัมภีร์สำคัญเพียงใดต่อการส่งเสริมการปฏิบัติคริสเตียนที่ถูกต้อง

4) หากเชื่อว่าพระคัมภีร์ทุกตอนทำให้คริสเตียน ‘ทุกคน’ สมบูรณ์

เราในฐานะธรรมิกชนรับประโยชน์จากพระคัมภีร์อย่างไร เช่น ฟังเทศนา ศึกษาพระคัมภีร์

และรับการนำจากศิษยาภิบาล

5) วันนี้เราสอนและเรียนพระคัมภีร์โดยมีเป้าหมายให้เป็น ‘ผู้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง’ หรือไม่?

ให้แบ่งปันปัญหาและแนวทางปรับปรุงการศึกษาพระคัมภีร์ปัจจุบัน

คำส่งสุดท้ายของเปาโลแก่ทิโมธี

2 ทิโมธี 3:1

(4:1-8)

(1) การประกาศข่าวประเสริฐและพันธกิจอื่น ๆ (ข้อ 1-5)

ข้อ 1-2: ในบทที่ 3 เปาโลกล่าวถึงคนชั่วและผู้สอนเท็จในยุคสุดท้าย และหนุนใจทิโมธีให้ดำรงในสิ่งที่เรียนและเชื่อมั่น

(3:14) บัดนี้ ต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาในวาระสุดท้าย เปาโล

‘สั่งอย่างหนักแน่น/วิงวอนอย่างจริงจัง [diamartyresthai]’ (=1ทธ 5:21) โดยคำนึงถึงการเสด็จกลับมาในวาระสุดท้าย

คือการปรากฏ [epiphaneia] ของพระคริสต์ และความสมบูรณ์แห่งแผ่นดินหรือการครอบครอง [basileia]

ของพระองค์ เปาโลเองมองมโนทัศน์แห่งความชอบธรรมที่ ‘ผู้พิพากษา’ จะประทานเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏ (ข้อ

8)

(1) คำว่า ‘ประกาศ [k^oryss^o]

มีความหมายพื้นฐานว่า ‘ประกาศต่อสาธารณะ’ และรวมความหมายของการเทศนาและสอน แสดงหน้าที่ของผู้ที่ได้รับมอบหมาย ‘พระวจนะนั้น’

‘พระวจนะนั้น’ ซึ่งรวมความหมายว่า ‘เทศนาและสอน’

2 ทิโมธี 3:16-17

คำนี้แสดงหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมายอย่างดี เปาโลกล่าวว่าเขาได้รับแต่งตั้งเป็น ‘ผู้ประกาศ [k^oryx]

ส่วนคำนาม [k^orygma] บางครั้งแปลว่า ‘การประกาศข่าวประเสริฐ’

แต่ยังหมายถึงการประกาศซึ่งเป็นสิทธิพิเศษของผู้ได้รับมอบหมาย (ทต 1:3)

(2) จงพร้อมและยืนหยัดเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเวลาสะดวกหรือดี [eukairos] หรือไม่สะดวก [akairos]

ความหมายพื้นฐานของ [ephistēmi] คือ ‘ยืนอยู่ข้าง ๆ’ (เทียบ 4:6 ‘ใกล้เข้ามา’) เวลาที่ไม่ได้อธิบายในข้อ 3-4 ด้วย ‘ความอดทนทุกอย่าง’ และการสอน [didachē] ข่าวประเสริฐ จง

(3) คำหั้นและเปิดเผยความผิด

(4) ตักเตือน และ (5)

หนุนใจ ความอดทนนี้พระคริสต์ทรงแสดงต่อเปาโล (1ทธ 1:16) และเปาโลเป็นแบบอย่าง (3:10) บัดนี้ทีโมธีต้องทำ และเป็นผลพระวิญญาณสำหรับคริสเตียนทุกคนด้วย (กท 5:22) ผู้รับใช้ต้องสั่งสอนผู้ต่อต้านด้วยความถ่อม โดยหวังให้รู้ตัวและกลับใจ (2:25)

ข้อ 3-4: ‘เพราะว่า’ เวลาจะมาถึงเมื่อคนไม่ยอมรับหรืออดทนคำสอนที่ถูกต้อง แต่รวบรวมครูตามตัณหาของตน (=3:6) เมานซ์กล่าวว่า ‘สิ่งที่พวกเขาต้องการจริงคือให้ครูเกาหุที่ค้นด้วยแพ้นหลักคำสอนล่าสุด...แทนคำสอนถูกต้อง ชาวเอเฟซัสต้องการครูที่เกาหุด้วยหลักคำสอนจากความปรารถนาชั่ว’ พวกเขาจงใจหันหรือทรยศความจริง (=ทต 1:14) แล้วหันสู่นิยาย (=1ทธ 1:4; 4:7) แม้คำกริยาข้อ 3-4 เป็นอนาคตกาล แต่ข้าสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วในเอเฟซัส เปาโลเน้นว่าปัจจุบันคือยุคสุดท้ายและสั่งให้อุทิศตนยิ่งขึ้นในพันธกิจพระวาระ (ข้อ 5) ข้อ 5: ‘แต่ท่าน’ จง

(1) มีสติและตื่นตัวทุกเรื่อง

(2) ทนทุกข์ (1:8)

(3) ทำงาน ‘ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ [euangelistās]’ และ

(4) ทำหน้าที่หรือพันธกิจ [diakonia] ให้สำเร็จ คำว่า ‘ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ’ ปรากฏสามครั้ง คือฟิลิปผู้ประกาศ (กจ 21:8) รายการของประทาน (อฟ 4:11) และข้อนี้ แต่เมานซ์เห็นว่าจุดเน้นอยู่ที่งานของผู้ได้รับของประทาน ไม่ใช่ ‘ตำแหน่ง’ คริสตจักร

(2) การไคร่ครวญส่วนตัวของเปาโล (ข้อ 6-8)

ข้อ 6-8: คำว่า ‘ทำหน้าที่ให้สำเร็จ’ มีความหมายลึกเมื่อเชื่อมกับคำกล่าวเรื่องความตายถัดไป ‘จงทำหน้าที่ให้สำเร็จ เพราะวันตายของข้าพเจ้าใกล้แล้ว’ ทีโมธีต้องวิ่งจนจบเหมือนเปาโลโดยคิดถึงการเสด็จกลับมาและการพิพากษาในวาระสุดท้าย คำสารภาพคล้ายพินัยกรรมนี้หนุนใจและท้าทายเขา ข้อ 6: ‘เพราะว่า ข้าพเจ้ากำลังถูกเทเป็นเครื่องดื่มบูชา’ (=ฟป 2:17; รูปถูกกระทำโดยพระเจ้า; เทียบ อพย 30:9) เวลา [kairos] แห่งการ ‘จากไป’ ใกล้แล้ว

คำนี้พบเฉพาะข้อนี้ในพันธสัญญาใหม่ ใช้กับทหารถอนค่ายหรือกะลาสีปลดเรือจากที่จอด จึงเป็นคำสุภาพถึงความตาย (WBC) ลีอกแปลว่าเก็บเต็นท์ สปีครวมสองภาพเป็น ‘กะลาสีถวายเครื่องดื่มบูชาและถอนสมอก่อนออกเรือ’ ข้อ 7: เปาโลกล่าวถึงสิ่งที่ทำสำเร็จแล้ว ไม่ใช่รอดตน แต่หนุนใจทีโมธี ‘ข้าพเจ้าต่อสู้การต่อสู้อันดีและมีเกียรติ วิ่งจนจบ และรักษาความเชื่อ’ กริยาสามคำเป็นกาลสมบูรณ์ คริสตอสตอบกล่าวว่า ‘เมื่อข้าพเจ้าจับมืออัครทูตและพิจารณาข้อนี้ ข้าพเจ้าสงสัยว่าเหตุใดเปาโลพูดหยิ่งว่า “ข้าพเจ้าต่อสู้การต่อสู้อันดีแล้ว”

แต่บัดนี้โดยพระคุณรู้เหตุผล...เพื่อปลอบโยนและหนุนใจศิษย์เพราะเขาทำทุกสิ่งสำเร็จและจะรับมงกุฎจากจุดจบอันรุ่งโรจน์'

ข้อ 8: เมื่อวิงจบ เปาโลรอ 'พวงมาลัยหรือมงกุฎแห่งความชอบธรรม' 'ผู้พิพากษาที่ชอบธรรมจะประทานแก่ข้าพเจ้า และแก่ทุกคนที่รัก [agapa □ กาลสมบุรณ์] การปรากฏ [epiphaneia = ข้อ 1] ของพระองค์' เป็นการหนุนใจที่โมธีผู้พิพากษาโรมันคงไม่ชอบธรรมและจะตัดสินความตาย แต่ผู้พิพากษาแท้จะประกาศ 'ชีวิต'

บทที่ 4

บทสรุป

2 ทิโมธี 4:9-22

(1) สถานการณ์ของเปาโล (ข้อ 9-18)

ข้อ 9: 'จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว' เปาโลรู้ว่าเขาจะตายในกระบวนการพิจารณาคดี แต่รู้อย่างมีเวลาให้ทิโมธีมาเห็นหน้าครั้งสุดท้ายก่อนฤดูหนาว (ข้อ 21) เขาอยากพบทิโมธีเพราะความรักหรือ? (1:4 'ปรารถนาเห็นท่านเพื่อความยินดีเต็มเปี่ยม') หรือยังอยากยืนยันว่าทิโมธีอยู่ 'ฝ่ายเขา'? (เทียบ ข้อ 10 'เพราะว่า')

ข้อ 10-12: จงรีบมา เพราะเดมาสรัก [agapa □] 'ยุคปัจจุบัน' (=1ทธ 6:17) และทอดทิ้งข้าพเจ้า (=มก 15:34)

เครสเซนส์ไปกาลาเทีย ชื่อเป็นภาษาละติน และตามธรรมเนียมภายหลังเป็นบิชอปแห่งกาลซีดอน

ทิตัสไปดาลมาเทีย อาจหลังพบท่านที่นัโคบุรี (ทต 3:12)

ลูกาอยู่กับข้าพเจ้าคนเดียว อาจอยู่ในฐานะแพทย์ (คส 4:14)

ทิตัสถูกส่งไปเอเฟซัส อาจรับพันธกิจแทนเมื่อทิโมธีมา เขาเคยนำเอเฟซัสและโคโลสีไปส่ง

เปาโลต้องการให้ทิโมธีแวะรับมาระโกระหว่างทางมาโรม ยอห์นมาระโกเป็นบุตรมารีย์ในเยรูซาเล็มและญาติบาโรนาบัส (เทียบ คส 4:10-11; กจ 12:12; 15:37-39) เปาโลคุ้นดีกับเขาแล้วและกล่าวว่าเป็นประโยชน์ต่อพันธกิจ [diakonia] (=ข้อ 5) เปาโลอยากให้มาระโกแทนการรับใช้ของโอเนสิโฟรัส (1:16-18)

หรือเป็นผู้แทนพันธกิจในโรม? คริสตอสตอมเห็นอย่างหลัง ข้อ 13: เปาโลขอให้ทิโมธีนำเสื้อคลุมหนักและ 'ม้วนหนังสือหนังสือ' ระหว่างทางมา ไม่มีใครเตรียมเสื้อรับฤดูหนาวให้หรือ? หนังสือนั่นคือพระคัมภีร์ พระกิตติคุณยุคแรก เอกสารส่วนตัว หรือกระดาษเปล่า และต้องการเพื่ออะไร? ตอบแน่ไม่ได้

เปาโลอาจถูกจับระหว่างเดินทางผ่านเมืองโตรอัส (กจ 20:6; 2คร 2:12)

ไปเอเฟซัส (1ทธ 3:14) ทิ้งของบางอย่างที่บ้านคารบัส แล้วถูกส่งไปโรม ข้อ 14-15: เปาโลกล่าวถึงผู้ที่ทำร้ายและ

'ต่อต้านคำพูดของเรามาก' โดยเชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนตามความเชื่อวาระสุดท้าย

และเตือนทิโมธีให้ระวังต่อไป เราไม่รู้แน่ความชั่วของอเล็กซานเดอร์ เขาอาจนำการจับเปาโลและยังอยู่ตามทางทิโมธี

หรือกล่าวต่อต้านในการแก้คดีที่โรม (ข้อ 16-17)

หรือเป็นคนที่ถูกขับจากคริสตจักรเอเฟซัส (1ทธ 1:20) แล้วแก้แค้น ข้อ 16:

สถานการณ์การแก้คดีต่อมาบ่งชี้ว่าความชั่วของอเล็กซานเดอร์อาจเกี่ยวกับการพิจารณาคดี

ในการแก้คดีครั้งแรกหรือได้สวนเบื่องต้น ไม่มีใคร ‘ออกมาข้างหน้า’ ช่วยเปาโล เขากล่าวว่าทุกคนทอดทิ้ง (=ข้อ 10)

แต่ปรารถนาไม่ให้ถือเป็นความผิด เปาโลให้อภัยจริงหรือยังมีบาดแผล?

ข้อ 21 แสดงว่ายังยอมรับผู้นำคริสตจักรซึ่งอาจเคยทอดทิ้ง ข้อ 17-18: ‘แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า’ ทรงยื่นข้างเปาโล

เสด็จมาช่วย และเสริมกำลังในสถานการณ์แก้คดี เพื่อข่าวประเสริฐหรือ ‘พระวจนะที่ประกาศ [krygma]

จะสำเร็จครบถ้วน (=ข้อ 5; เทียบ กจ 23:11)

สตอตต์กล่าวว่า ‘นี่คือพระวจนะที่ประกาศแม้ในเวลาไม่สะดวก!’ และเขาได้รับการช่วยจาก ‘ปากสิงโต’

ซึ่งอาจหมายถึงจักรพรรดิ หรือการได้สวนเบื่องต้นได้ผลและคดีถัดไปเลื่อน

เปาโลสารภาพการทรงนำอันดีและความรอดสุดท้ายจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (เทียบ มธ 6:13)

และถวายคำสรรเสริญกับพระสิริ (ข้อ 18) ‘พระคุณในอดีตทำให้มั่นใจพระคุณอนาคต’

(2) คำทักทายแก่เพื่อนร่วมความเชื่อ (ข้อ 19-21)

ข้อ 19-21: ฝากทักทายปรีสกา คือปรีสซิลลา อาควิลลา และครอบครัวโอเนสิโฟรัส (1:16) แจ้งเรื่องเอรัสทัส

ซึ่งอาจเป็นคนเดียวกับ รม 16:23; กจ 19:22 และโตรฟีมัส (กจ 21:29)

ย้ำคำขอ ‘จงพยายามมาก่อนฤดูหนาว’ เพราะการเดินทางฤดูหนาวโบราณอันตรายและเดินเรือไม่ได้ (เทียบ กจ 27:12)

และส่งคำทักทายจากพี่น้อง ปรีสซิลลากับอาควิลลาพบเปาโลที่โครินธ์ ร่วมเดินทางถึงเอเฟซัส (กจ 18)

แล้วกลับโรมและรับใช้คริสตจักรบ้าน (รม 16:3-5)

ข้อนี้แสดงว่าพวกเขาช่วยพันธกิจในเอเฟซัส คนสี่คนในข้อ 21 ไม่ปรากฏที่อื่นในพระคัมภีร์ สามชื่อสุดท้ายเป็นละติน

บ่งชี้ว่าเขียนที่โรม คลอเดียเป็นชื่อสตรีและอาจบ่งชี้ผู้นำหญิงในคริสตจักรโรม ตามธรรมเนียมประเพณี

ลินัสเป็นบิชอปคนแรกของโรม เมานซ์กล่าวว่า ‘พวกเขาเป็นผู้นำคริสตจักรโรมที่ที่โมธีอาจรู้จัก

แต่ไม่อยู่ในวงในของเปาโลและไม่ออกมาช่วยในการได้สวน (ข้อ 11, 16ก)

การรวมชื่ออย่างเป็นมิตรแสดงว่าเปาโลรักษาคำขอไม่ให้พระเจ้าลงโทษพวกเขาที่ทอดทิ้ง’

(3) คำอวยพร

2 ทิโมธี 4:22

ข้อ 22: คำทักทายสุดท้าย ต่างจากคำลงท้ายทั่วไปของเปาโล เช่น

‘ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอยู่กับวิญญาณของท่านทั้งหลาย’ (ฟม 1:25)

เปาโลอวยพรทิโมธีเป็นการส่วนตัวก่อนว่า ‘ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับวิญญาณ [pneuma] ของท่าน’

จนถึงที่สุดเขาระลึกถึง ‘น้ำตาของทิโมธี’ (1:4) และแสดงความรักส่วนตัว

คริสตอสตอบกล่าวว่า ‘ไม่มีคำอธิษฐานใดดีกว่านี้ อย่าเศร้าเพราะข้าพเจ้าจากไป องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงอยู่กับท่าน’
ด้วย

☐ ข้อคิดเพื่อประยุกต์บทที่ 4

1) ข้อ 2 ‘จงประกาศพระวจนะ จงพร้อมทั้งในเวลาเหมาะสมและไม่เหมาะสม’ มักถูกอ้างในการประกาศส่วนตัว
เมื่อพิจารณาไวยากรณ์และบริบท

(1) มีความเข้าใจผิดได้

(2) เมื่อผู้รับโดยตรงคือทิโมธี ควรเข้าใจอย่างไร และ

(3) ธรรมิกชนวันนี้ประยุกต์อย่างไร?

2) ลักษณะคนในข้อ 3-4 ที่ ‘อยากฟังเฉพาะสิ่งที่ตนต้องการและละทิ้งคำสอนถูกต้องกับความจริง’

มีอยู่มากในคริสตจักรวันนี้หรือไม่? ‘ค้นหา’ หรือแรงจูงใจผิดทำให้หันจากความจริงแรกไปหาคำสอนผิด ให้หาตัวอย่าง

3) ตั้งแต่คำหนุนใจทิโมธี (ข้อ 1) ถึงคำสารภาพชีวิต (ข้อ 8, 18) เปาโลมีมุมมองวาระสุดท้ายแรงกล้า

เราดำเนินชีวิตมอง ‘รางวัลวาระสุดท้าย’ หรือไม่? เราปรารถนาการเสด็จกลับมาและแผ่นดินของพระองค์หรือไม่?

ให้ตรวจสอบท่าทีความเชื่อและสิ่งที่ขัดขวาง

4) จากความทรงจำเจ็บปวดของเปาโล เราเห็นความเป็นมนุษย์ คือความโดดเดี่ยวและคิดถึง

เราวาดภาพอัครทูตเปาโลสูงเกินจริงหรือไม่? จอห์น สโตตต์กล่าวว่า

‘บางครั้งเราพบคนฝ่ายวิญญาณสุดโต่งที่อ้างว่าไม่เคยเหงาและไม่ต้องการเพื่อนมนุษย์

เพราะมิตรภาพกับพระคริสต์ตอบสนองทุกความต้องการ แต่มิตรภาพมนุษย์เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมด้วยความรัก..

.เมื่อวิญญาณเหงา เราต้องการเพื่อน เมื่อร่างกายหนาว เราต้องการเสื้อผ้า’

เราเรียนและประยุกต์อะไรจากความเป็นมนุษย์ของเปาโล?

กิตัส

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3

บทที่ 1

บทนำทิตัส

ทิตัส 1:1

ผู้เขียนขอแจ้งว่าได้ใช้คำอธิบายทิตัส ชุด Tyndale ของโดนัลด์ กัทรี (1982, CLC) เป็นแหล่งอ้างอิงหลัก

บทนำ

ภาพรวมจดหมายฝากเพื่อการอภิบาล

ทิตัส 1:1

จดหมายฝากเพื่อการอภิบาลหมายถึง 1 ทิโมธี 2 ทิโมธี และทิตัส ซึ่งอัครทูตเปาโลเขียนใกล้ปลายชีวิต (ค.ศ. 60-70) จดหมายทั้งสามคล้ายกันด้านรูปแบบ คำสอน และฉากหลังประวัติศาสตร์ จดหมายส่วนใหญ่ของเปาโลส่งถึงคริสตจักร แต่จดหมายอภิบาลส่งถึงบุคคล

อย่างไรก็ตาม 1 ทิโมธีกับทิตัสมีลักษณะสาธารณะมากกว่าส่วนตัว

จดหมายเหล่านี้ไม่ใช่งานวรรณกรรมที่จัดระบบเรียบร้อย บางหัวข้อปรากฏซ้ำโดยไม่มีเหตุผลชัดเจน และคำแนะนำส่วนตัวผสมกับคำแนะนำคริสตจักร (โดนัลด์ กัทรี)

ฉากหลังร่วมคือกิจกรรมของผู้สอนเท็จที่มีลักษณะยิว คนเหล่านี้มีแนวคิด ‘วาระสุดท้ายที่สำเร็จแล้ว’ ซึ่งเชื่อมกับขบวนการปลดปล่อย และมีลักษณะเคร่งครัดบำเพ็ญตบะ (ดูจดหมายอภิบาลของฟิลิป ทาวเนอร์) จึงต้องอ่านโดยคำนึงถึงฉากหลังและความห่วงใยของผู้เขียน

ใน 1:4 เปาโลเรียกทิตัสว่า ‘บุตรแท้ตามความเชื่อเดียวกัน’

ทิตัส 1:1

ทิตัสเป็นชาวกรีก (กท 2:3) ร่วมเดินทางประกาศกับเปาโล และถูกส่งไปคริสตจักรโครินธ์หลายครั้ง (2คร 7-8) เปาโลเรียกเขาว่าเพื่อนและเพื่อนร่วมงาน (2คร 8:23) เปาโลน่าจะทิ้งทิตัสไว้ที่ครีตระหว่างการเดินทางประกาศหลังพ้นการกักบริเวณในโรม (1:5) แล้วเรียกให้มาสมทบที่นิโคปุรี (3:12)

ทิตัสอาจไปนิโคปุรีแล้วไปตาลมาเทียภายหลัง (2ทธ 4:10) ยูเซบิอัสราว ค.ศ. 325 เขียนว่าทิตัสกลับครีตเป็นผู้ปกครองคนแรก และเสียชีวิตที่นั่นเมื่อชรามาก

คำทักทาย

ทิตัส 1:1-4

คำว่า ‘ผู้รับใช้หรือทาสของพระเจ้า’ ในข้อ 1 ปรากฏเฉพาะในจดหมายนี้ (เทียบ 1ปต 2:16) ในคำว่า ‘ทาส’ แสดงความถ่อม ส่วนคำว่า ‘ของพระเจ้า’ แสดงสิทธิอำนาจ เช่น โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า การเป็นอัครทูตของเปาโลมีไว้เพื่อ

(1) ความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก

(2) ความรู้ในความจริงซึ่งสอดคล้องกับความยำเกรงพระเจ้า และ (3)

ความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์ เบร์นาร์ดกล่าวว่า ‘ความรู้ในความจริงอย่างครบถ้วนได้มาในชีวิตยำเกรงพระเจ้า’ สดอตต์กล่าวว่า ‘หลักคำสอนใดที่ไม่ส่งเสริมความยำเกรงพระเจ้า ย่อมเป็นความเท็จอย่างชัดเจน’

—ชีวิตนิรันดร์เป็นสิ่งที่พระเจ้าผู้ไม่ทรงมุสา (เทียบ ข้อ 12) ทรงสัญญา ‘ก่อนกาลนิรันดร์’ (ข้อ 2) แสดงเรื่องการทรงกำหนดและเลือก

พระเจ้าทรงสำแดงพระวาระในเวลาที่เหมาะสมผ่านการประกาศ [k[rygma] ซึ่งทรงมอบแก่เปาโล (ข้อ 3)

—เปาโลเน้นสิทธิอำนาจอัครทูตเพื่อต่อต้านความเป็นศัตรูของผู้สอนเท็จ

ผู้รับคือทิตัส บุตรแท้ตามความเชื่อเดียวกัน (ข้อ 4) เปาโลสารภาพพระบิดาและพระบุตรว่าเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างเท่าเทียม (ข้อ 3-4; เทียบ 2:10, 13; 3:4, 6) โดยคำนึงถึงผู้สอนฝ่ายเข้าสู่หนทางที่ละเลยสิทธิอำนาจความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ (เทียบ ข้อ 10)

คุณสมบัติผู้ดำรงตำแหน่งในคริสตจักร

ทิตัส 1:5-9

เปาโลทิ้งทิตัสไว้ที่เกาะครีตเพื่อแต่งตั้งผู้ปกครองทุกเมือง (ข้อ 5) ตั้งแต่ต้นการเดินทางประกาศ

เปาโลใส่ใจตั้งผู้ปกครองและระเบียบคริสตจักร (เทียบ กจ 14:21-23) ข้อนี้บ่งชี้ว่าคริสตจักรครีตยังใหม่ ขณะที่ 1ทอ 5:19 แสดงว่าคริสตจักรเอเฟซัสมีผู้ปกครองแล้ว

คำว่า ‘ตามที่ข้าพเจ้าสั่งท่าน’ (ข้อ 5) หนักแน่นและเน้นสิทธิอำนาจของอัครทูตเปาโล

ข้อ 6: ‘ไรต์คำนิ [anegkl[stos]’ เป็นบทสรุปและมาตรฐานคุณสมบัติผู้ปกครอง (1ทอ 3:2) และมีคณายก (1ทอ 3:10)

จากคำว่า ‘สามีของภรรยาคนเดียว’ คริสตจักรยุคแรกสอนว่าผู้สมรสใหม่เป็นผู้ปกครองไม่ได้ ถูกต้องหรือไม่?

แล้วคนโสด? คำว่า ‘ไม่ถูกกล่าวหาว่าปล่อยตัวหรือไม่เชื่อฟัง’ แสดงลักษณะผู้ไม่เชื่อและผู้สอนเท็จ (เทียบ ข้อ 10)

คำเน้นว่า ‘มีบุตรที่เชื่อหรือสัตย์ซื่อ [tekna]’ เป็นรายละเอียดได้แก่เรื่อง ‘ดูแลครอบครัวดี’ (เทียบ 1ทธ 3:4, 12) ก็ทริกล่าว่า ‘ครอบครัวถือเป็นสนามฝึกพื้นฐานของผู้นำคริสตจักร’ การไม่กล่าวห้ามผู้เชื่อใหม่ (1ทธ 3:6)

อาจเพราะคริสตจักรคริสตียังใหม่ หรือเงื่อนไขเรื่องบุตรที่เชื่อบังคับว่าต้องเป็นผู้มีประสบการณ์ความเชื่ออยู่แล้ว ข้อ 7 เริ่มต้นด้วย ‘เพราะว่า’ แสดงเหตุที่คุณสมบัติผู้ปกครองสำคัญ ‘ผู้ดูแล’ (ข้อ 7) เป็นอีกคำที่แสดงหน้าที่ของผู้ปกครอง (เทียบ กจ 20:17, 28)

ข้อ 7-9 กล่าวซ้ำว่า ‘ต้องไร้ตำหนิ’ คราวนี้เน้นว่าไร้ตำหนิในฐานะ ‘ผู้จัดการ’ พระนิเวศของพระเจ้า (1ทธ 3:15)

<คุณสมบัติเชิงลบหาประการ>

(1) ไม่ดื้อรั้นหรือหยิ่ง (2) ไม่ฉุนเฉียวง่าย (3) ไม่เมาเหล้าหรือติดเหล้า (4) ไม่รุนแรง (5) ไม่โลกกำไรอันไม่ชอบ (=1ทธ 3:8; เทียบ ข้อ 11)

<คุณสมบัติเชิงบวกเจ็ดประการ>

(1) ต้อนรับแขก (2) รักความดี (3) มีสติรอบคอบ (4) ยุติธรรม (5) บริสุทธิ์

(6) ควบคุมตน (7) ยึดมั่นและอุทิศต่อคำสอน [didachē] แห่งพระวาทะที่สัตย์จริง เพื่อหนุนใจด้วยคำสอนที่ ‘ถูกต้องและมีสุขภาพดี’ และตำหนิหรือเปิดเผยผู้คัดค้าน (เทียบ ข้อ 11) บ่งชี้ว่าผู้ดูแลต้อง ‘สอนได้’ [didaktikos] (1ทธ 3:2)

ผู้สอนเท็จชาวคริสต์

ทิตัส 1:10-16

‘เพราะว่า’ มีคนไม่เชื่อฟัง พุดไร้สาระ และหลอกลวงมาก จึงต้องปิดปากพวกเขา โดยเฉพาะในฝ่ายเข้าสู่หน้ด (เทียบ ข้อ 14; เมานซ์เห็นว่าเป็นชาวยิว ‘ในคริสตจักร’) พวกเขาสอนสิ่งไม่สมควรเพื่อกำไรสกปรก และ ‘ทำลาย’ ครอบครัว (ข้อ 11; =ยน 2:15)

ข้อ 12-14: คำกล่าวถึงชาวคริสต์นั้โดยทั่วไปถือว่ามาจากเอพิเมนีเดสราว 600 ปีก่อนคริสต์ศักราช

และชื่อเสียงนี้มีหลักฐานประวัติศาสตร์ คำกรีก ‘โกททิซ [krōtizē]’ สร้างจากชื่อชาวคริสต์

เปาโลยืนยันและสั่งทิตตำหนิพวกเขาอย่างหนัก (เทียบ 2คร 8:10) เพื่อ

(1) ทำให้ ‘ความเชื่อของพวกเขา’ สมบูรณ์และมีสุขภาพดี และ

(2) ไม่ติดตาม ‘นียายยิว’ (=2ทธ 4:4)

กับ ‘คำสั่งมนุษย์’ ที่ทรยศความจริง (เทียบ มธ 15:9; คส 2:21-22)

เมานซ์เห็นว่าสิ่งนี้บ่งถึงธรรมเนียมประเพณีปากเปล่าของฟาริสีที่ตีความพระคัมภีร์ฮีบรูใหม่ ผู้ที่ต้องตำหนิอยู่ในคริสตจักร แสดงว่าเปาโลยังเห็นความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะกลับใจและกลับสู่ความเชื่อ (เทียบ 2ทธ 2:25-26)

ข้อ 15 เปิดเผยความหน้าซื่อใจคดแบบยิวและคำสอนบำเพ็ญตบะ ดัง 1ทธ 4:3-5 ที่กล่าวถึงการห้ามสมรสกับอาหาร แต่ทุกสิ่งทีพระเจ้ทรงสร้างดีและรับได้ด้วยการขอบพระคุณ ‘สำหรับผู้บริสุทธิ์ ทุกสิ่งบริสุทธิ์’

หมายถึงผู้สะอาดด้านศีลธรรมมองทุกสิ่งสะอาดด้านพิธีกรรม (เทียบ ลก 11:39-41)

แต่สำหรับผู้ไม่เชื่อที่จิตใจและมโนธรรมเป็นมลทิน ไม่มีสิ่งใดสะอาด (เทียบ กจ 15:9)

พวกเขาสารภาพว่ารู้จักพระเจ้าแต่ปฏิเสธด้วยการกระทำ (เทียบ 2ทธ 3:5) เป็นคนน่ารังเกียจ ไม่เชื่อฟัง

และใช้การไม่ได้ [adokimos] สำหรับการดีทุกอย่าง (ข้อ 16) เปาโลเชื่อมความเชื่อแท้กับการเชื่อฟังและการดี (เทียบ ข้อ 1, 10; 2:14)

คำว่า adokimos หมายถึงสอบไม่ผ่าน ไร้ค่า และไม่มีคุณสมบัติ ตรงข้ามคุณสมบัติผู้ปกครอง (เทียบ ข้อ 8) สรุป:

สตอตต์กล่าวว่า ‘เราต้องถามคำถามทุกอย่างสามข้อ หนึ่ง แหล่งกำเนิดมาจากพระเจ้าหรือมนุษย์

เป็นการสำแดงหรือธรรมประเพณี? สอง ธรรมชาติเป็นภายในหรือภายนอก ฝ่ายจิตวิญญาณหรือพิธีกรรม? สาม

ผลคือชีวิตเปลี่ยนแปลงหรือเพียงคำสารภาพภายนอก?’

‘ศาสนาแท้มีแหล่งกำเนิดจากพระเจ้า มีธรรมชาติฝ่ายจิตวิญญาณ และมีผลด้านศีลธรรม’ (จอห์น สตอตต์)

☐ การประยุกต์และคำถามบทที่ 1

1) ในสถานการณ์คริสตจักรเกาหลีวันนี้ เมื่อพิจารณาคูณสมบัติผู้ปกครอง

เราต่ำกว่ามาตรฐานพระคัมภีร์หรือเรียกร้องมาตรฐานเพิ่มเกินไป?

2) เกี่ยวกับคุณสมบัติผู้ปกครอง คนไม่มีบุตรควรทำอย่างไร?

ควรถูกตัดสิทธิ์หรือมีวิธีอื่นตรวจสอบความสามารถในการดูแล?

3) หากผู้สมัครผู้ปกครองขาดการเรียนรู้ความจริงและของประทานการสอน (ข้อ 9) แต่มีคุณสมบัติอื่นครบ

ยังแต่งตั้งได้หรือไม่? ถ้าไม่ได้ ปัญหาใหญ่คืออะไร?

4) การประเมินชาวคริสต์ของเปาโลในข้อ 12-13 เหมาะสมในฐานะ ‘ผู้รับใช้’ หรือไม่? เมื่อนำมาใช้ในคริสตจักรวันนี้ ต้องระวังและมีอันตรายใด?

5) จงอภิปรายคำอธิบายของคริสตอสตอมเรื่อง ‘จงคำหน้อย่างหนัก’ (ข้อ 13):

‘จงกระแทกพวกเขาอย่างแรง...ที่นี้ฟังคำหนุนใจอย่างเดียวไม่ได้ หากปฏิบัติอย่างอ่อนโยนต่อผู้ต้องรับมืออย่างเข้ม ก็ทำลายเขา และผู้ประจบคนที่ต้องการความจริงจึงทำลายเขา ไม่อาจแก้ไขได้’

6) วันนี้มีคำสอนเชิง ‘พิธีกรรม’ ไດแพร่ในคริสตจักรอย่างเจียบ ๆ และขัดกับข่าวประเสริฐ?

บทที่ 2

(1) เรื่องผู้สูงวัย

ทิตัส 2:1-3

ตรงข้ามผู้สอนเท็จชาวคริสต์ (1:11, 14) เปาโลสั่งว่า ‘แต่ท่าน จงกล่าวสิ่งที่สอดคล้องกับคำสอนที่ถูกต้องและมีสุขภาพดี’ นี่ยังเป็นคำสั่งให้ทิตัสเป็นแบบอย่างแก่ผู้ปกครองที่ต้องหนุนใจด้วยคำสอนถูกต้อง ชายสูงวัย:

(1) รู้จักบังคับตน ไม่เมา มีจิตใจแจ่มและวินัยยับยั้ง (=1ทธ 3:2, 11)

(2) น่านับถือ มีศักดิ์ศรี (=1ทธ 3:8, 11) (3) มีสติและควบคุมตน (=1ทธ 3:2) และ (4)

มั่นคงหรือมีสุขภาพดีในความเชื่อ ความรัก และความอดทน (เทียบ 1ธส 1:3)

หญิงสูงวัย: (1) ประพฤติบริสุทธิ์ ยำเกรง และน่านับถือ (2) ไม่ใส่ร้ายหรือกล่าวหา

(3) ไม่เป็นทาสเล้ามาก (4) สอนสิ่งดี (เทียบ 1:8) หมายถึงการหนุนใจแบบไม่เป็นทางการและตัวต่อตัว มากกว่าการสอนต่อสาธารณะ (เทียบ ข้อ 4)

(2) เรื่องคนหนุ่มสาว

ทิตัส 2:4-8

เนื้อหาเรื่องหญิงสาวคือสิ่งที่หญิงสูงวัยต้องสอน หนุนใจ และแนะนำ

ส่วนเรื่องชายหนุ่มคือสิ่งที่ทิตัสต้องเป็นแบบอย่างก่อนแล้วจึงหนุนใจ

แสดงสายสัมพันธ์และทิศทางระหว่างรุ่นในคริสตจักร คำว่า ‘สอน [sophronizō]’ ในข้อ 4 เป็นรากเดียวกับ ‘มีสติ [sōphron]’ (=ข้อ 2, 5, 6) และหมายถึงทำให้มีสติ

หญิงสาว: (1) รักสามี (2) รักบุตร (3)

มีสติและควบคุมตน (2) บริสุทธิ์ เรียบร้อย (3) ทำงานบ้าน (เทียบ 1ทธ 5:13) (4) เป็นคนดี และ (5) ยอมอยู่ใต้สามี เพื่อพระวาระของพระเจ้าจะไม่ถูกหมิ่นประมาท

ชายหนุ่ม: (1) จงมีสติ แยกแยะ และมีจิตใจมั่นคง

ทิตัสต้องหนุนใจทุกเรื่องโดยแสดง a. แบบอย่างการดี b. ความบริสุทธิ์ปราศจากสิ่งเจือปนในคำสอน c.

ศักดิ์ศรีและความน่านับถือ และ d. ถ้อยคำถูกต้องไร้ตำหนิ เพื่อ ‘ฝ่ายตรงข้าม’ จะละอายและไม่มีสิ่งชักกล่าวหาเรา (เทียบ ข้อ 5)

*มาร์ติน ลูเธอร์กล่าวว่า ‘เพราะผู้สอนเท็จมองไม่เห็นความเชื่อของเรา พวกเขาจึงเห็นการประพฤติ ฟังคำสอน และกลับใจ’

(3) เรื่องทาส

ทิตัส 2:9

เปาโลสั่งให้ตัสต่อไปให้สอนทาสว่า ‘จงเป็นเช่นนี้’

ทาส: (1) เชื่อฟังทุกเรื่อง (อฟ 6:5; คส 3:22) (2) ทำให้นายพอใจ

—อย่างไร? a. ไม่ได้แย้งหรือกล่าวร้าย b. ไม่ขโมย (เทียบ กจ 5:2-3) c. แต่แสดงความสัตย์ซื่อที่ดี
เพื่อให้คำสอนของพระเจ้าช่วยให้รอดของเรารุ่งเรืองในทุกด้าน

รากฐานทางเทววิทยาของชีวิตคริสเตียน

ทิตัส 2:1

(2:11-3:7)

(1) ฤทธิ์เดชแห่งพระคุณในการอบรม

ทิตัส 2:11-15

เหตุผลสุดท้ายที่การประพติยาเกรงพระเจ้าสำคัญ และการแยกความรู้จากการกระทำ (1:16) ผิด คือ ‘เพราะว่า’
พระคุณของพระเจ้าซึ่งนำความรอดแก่ทุกคนได้ปรากฏแล้ว

(1) อบรมและตีสอนเรา

(2) ให้ละความไม่ยำเกรงพระเจ้ากับต้นหาฝ่ายโลก

(3) เริ่มดำเนินชีวิตในยุคนี้ด้วยสติ ความชอบธรรม และความยำเกรงพระเจ้า และ

(4) รอ ‘การปรากฏแห่งพระสิริของพระคริสต์’ สังเกตว่าพระคริสต์ถูกเรียกว่า ‘พระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด’

ยืนยันความเป็นพระเจ้าของพระเยซูอย่างชัดเจน ดู WBC สำหรับการอธิบาย

เหตุที่พระองค์ทรงประทานพระองค์แทนเราคือเพื่อไถ่ ชำระเราเป็นประชากรพิเศษของพระองค์

และทำให้กระตือรือร้นในการดี (เทียบ อฟ 5:25-27)

จริยธรรมคริสเตียนต่างจากโลกทั้งแรงจูงใจ เป้าหมาย และพลัง เมานซ์กล่าวว่า

‘ชีวิตคริสเตียนอันสูงส่งตั้งมั่นในพระราชกิจไถ่ของพระคริสต์...การประพติถูกเกิดจากเทววิทยาถูก...ความรอดไม่หยุดที่
การไถ่ แต่ก้าวสู่การชำระให้บริสุทธิ์เสมอ ไม่มีความรอดที่แยกจากการเป็นสาวก’

จงตักเตือนด้วยสิทธิอำนาจทั้งหมด และอย่าให้ใครดูหมิ่นท่าน

บทที่ 3

(2) ทำที่คริสเตียนในสังคมร่วมกัน

ทิตัส 3:1

คำสั่งแก่ทิตัสเรื่องการนำธรรมิกชน: จงเตือนเจ็ดประการ

- (1) ยอมอยู่ใต้ผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ (เทียบ รม 13:1- 7)
- (2) เชื่อฟัง
- (3) พร้อมทำการดีทุกอย่าง
- (4) ไม่หมิ่นประมาทใคร (เทียบ ข้อ 10)
- (5) ไม่ทะเลาะ (เทียบ 1ทธ 3:3)
- (6) สุภาพ อ่อนโยน และมีเมตตา
- (7) แสดงความสุภาพ ความเมตตา และความถ่อมครบนั่นต่อทุกคน

(3) ความเหนือกว่าของชาวประเสริฐต่อวิถีโลก

ทิตัส 3:3

ก่อนเชื่อ เราเองเคยดำเนินชีวิตแบบคนบาปทั่วไป ก็ทริกล่าว่า ‘หากทิตัสผิดหวังกับอุปนิสัยชาวคริสต์ เขาต้องระลึกถึงอดีตของตน เพราะความทรงจำมักช่วยให้เข้าใจความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า’

(4) การปรากฏและพระราชกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ทิตัส 3:4-7

‘แต่’ เมื่อพระกรุณา ความดี ความเอื้อเฟื้อ และความอ่อนโยน [chr̄stot̄s] ของพระเจ้าพระบิดา

กับ ‘ความรักต่อมนุษย์ [philanthr̄pia]’ (=กจ 28:2) ปรากฏ

คำสองคำนี้ใช้ในวรรณกรรมโลกเป็นคุณธรรมของเทพหรือกษัตริย์ แต่ที่นี่หมายถึงพระราชกิจไถ่ทั้งหมดของพระคริสต์ พระองค์ช่วยเราไม่ใช่เพราะการชอบธรรมของเรา แต่ตามพระเมตตา

ผ่านการชำระแห่งการบังเกิดใหม่และการสร้างใหม่ [การฟื้นฟู] ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (=รม 12:2)

พระองค์ทรงเทพวิญญาณอย่างบริบูรณ์ผ่านพระเยซูพระบุตร (=กจ 2:17-18, 33)

เพื่อเราจะได้รับการชำระว่าชอบธรรมโดยพระคุณและเป็นทายาทตามความหวังชีวิตนิรันดร์ (เทียบ กท 3:29) ข้อ 3-7

อธิบายเหตุที่ต้องดำเนินชีวิตคริสเตียนตามข้อ 1-2 เราไม่สมควรรับพระเมตตา แต่ได้รับความรอดด้วยพระกรุณา

เป้าหมายของความรอดคือครอบครองชีวิตนิรันดร์ในฐานะบุตรและทายาทที่เหมือนพระองค์

(1) เรื่องการดี

ทิตัส 3:8

จงกล่าวยืนยันคำสอนเหล่านี้อย่างหนักแน่น เป้าหมายคือให้ผู้เชื่ออุทิศตนติดตาม ‘การดี’ (1:8) ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อทุกคน แม้ผู้ไม่เชื่อ เมานซ์กล่าวว่า ‘ความรู้ครบถ้วนเรื่องความรอดเรียกร้องการเชื่อฟังพระเจ้า การแยกความรอดจากการเป็นสาวกคือพลาตความหมายเต็มของแผนความรอดพระเจ้า’

(2) เรื่องผู้สอนเท็จ

ทิตัส 3:9-11

แต่ง ‘หลีกเลียง’ (=2ทธ 2:16) การโต้เถียงโง่ เรื่องลำดับวงศ์ตระกูล (เทียบ 1ทธ 1:4) ความขัดแย้ง และวิวาทกรรมบัญญัติ เพราะไรประโยชน์ เป็นอันตราย และว่างเปล่า

หลังเตือนคนที่อยู่ฝ่ายลัทธิเทียมหนึ่งหรือสองครั้ง จง ‘หันจากเขา’ (=1ทธ 4:7; 2ทธ 2:23)

เพราะคนเช่นนี้บิดเบี้ยว ทำบาป และกล่าวโทษตนเอง

ผู้ส่งสารและบทสรุป

ทิตัส 3:12-15

แผนและคำขอ: (1) ข้าพเจ้าจะส่งอาร์เทมาสหรือทีกัส แล้วท่านจงมาหาข้าพเจ้าที่นิโคบุรี (2)

จงส่งเซนาสผู้เชื่อชาวอูธรรมบัญญัติกับอปอลโลไปก่อนและจัดเตรียมไม่ให้ขาดสิ่งใด

เปาโลสิ่งที่ตัสในฐานะผู้นำคริสตจักรคริตให้ฝึกอบรมคนพร้อมสำหรับการดี ข้อ 12: ทีกัสเป็นชาวเอเชีย (กจ 20:4)

ผู้นำจดหมายเปาโลไปเอเฟซัส (อฟ 6:21) และโคโลสี (คส 4:7; เทียบ 2ทธ 4:12) โลกโบราณมีเมืองชื่อนิโคบุรีเจ็ดแห่ง ที่น่าจะเป็นนิโคบุรีแห่งเอพิรุสบนชายฝั่งตะวันตกของแคว้นอาคายา อาจบ่งถึงเจตนาประกาศในสเปน (เมานซ์) ข้อ 13: เซนาสกับอปอลโล ผู้รับใช้โครินธ์ (1คร 1:12)

น่าจะนำจดหมายให้ทิตัส และทิตัสต้องตอบแทนด้วยการต้อนรับและจัดเตรียมการเดินทางกลับไปอย่างดีที่สุด (เมานซ์, หน้า 897)

☐ การประยุกต์และคำถามบทที่ 2-3

1) เปาโลคำนึงถึงคำมั่นประมาทจากผู้ไม่เชื่อและหนุนใจให้คริสเตียนดำเนินเป็นแบบอย่างเพื่อหลีกเลียง (2:5, 8, 10) คริสตจักรเกาหลีวันนี้เป็นอย่างไร? มี ‘คำมั่นประมาทที่ชอบธรรม’ ต่อคริสตจักรหรือไม่? คือโลกยังดำเนินเพราะคริสตจักรทำถูกต้องพระเจ้า?

2) การรักษาความเชื่อกับข้อเรียกร้องสังคมย่อมสร้างความตึงเครียด เช่น ภรรยาเชื่อกับสามีไม่เชื่อ หรือทาสเชื่อกับนายไม่เชื่อ ตอนนี้ให้คำสอนเชิงปฏิบัติอะไร? เน้น ‘การปรับตัวเพื่อพันธกิจ’ คือทำตามมาตรฐานดีของสังคมเพื่อชื่อเสียงดีหรือไม่?

3) คำสั่ง 3:2 ‘อย่าหมิ่นประมาทใคร’ กับ 3:10 ‘จงตักเตือนคนลัทธิเทียม’ (เทียบ 1ยน 4:1) สมดุลกันอย่างไร?

4) หลังตกเตือนผู้สอนเท็จให้หันจากเขา วันนี้ใช้ในคริสตจักรอย่างไรและระดับใด? (เทียบ รม 16:17; 1คร 5:11)

ฟีเลโมน

บทที่ 1

ภาพรวม

ฟีเลโมน 1:1

- ผู้เขียน: อัครทูตเปาโล ขณะเขียนโคโลสีในคุกโรมราว ค.ศ. 61 เทียบโรมราว ค.ศ. 57
- ผู้รับ: ฟีเลโมน ผู้เชื่อต่างชาติที่โคโลสี และคริสตจักรในบ้านของเขา (เทียบ คส 4:9)
- เป้าหมาย: ขอให้ยกโทษทาสของฟีเลโมนคือโอเนสิมัส ผู้หนีไปแต่ภายหลังเชื่อพระเยซู
- ฉากหลัง: ☐ ในโลกกรีก-โรมันศตวรรษแรก เซลยสงครามและผู้มีปัญหามักร้างกลายเป็นทาส
☐ หน้าที่และการปฏิบัติต่อทาสหลากหลาย บางคนมีทรัพย์สินส่วนตัวและเมื่อเป็นไทก็ร่ำรวย
☐ กฎหมายเวลานั้นอนุญาตให้ประหารทาสที่หลบหนี
☐ เปาโลแก้ปัญหาด้วยความรักฉันพี่น้องระหว่าง

งธรรมิกชน ไม่ใช่การต่อต้านระบบทาสแบบปฏิกิริยา

คำวิงวอนของเปาโลเพื่อโอเนสิมัส (ข้อ 8-22)

ฟีเลโมน 1:1

- เปาโลเรียกโอเนสิมัสว่า ‘บุตรของข้าพเจ้า’ (ข้อ 10) ‘ผู้มีประโยชน์’ (ข้อ 11) ‘ดวงใจของข้าพเจ้า’ (ข้อ 12) และ ‘พี่น้อง’ (ข้อ 16) เขาพร้อมขอใช้ความเสียหายด้วยตนเอง (ข้อ 18) และวิงวอนอย่างอ่อนโยนแต่ทรงพลัง (ข้อ 9, 16, 20-22)

คำถามเพื่อใครครวญ

ฟีเลโมน 1:1

- 1) การส่งกลับฟีเลโมนเป็นการเลือกที่ถูกหรือไม่? เขาอาจตายได้ เทียบ ฉธบ 23:15 ‘อย่าส่งทาสกลับนาย’ ตัวอย่างปัจจุบันคือปัญหาผู้อพยพผิดกฎหมาย
- 2) เปาโลตั้งใจให้โอเนสิมัสได้รับอิสรภาพหรือไม่? (ข้อ 16) เขากำลังกล่าวถึงการเลิกทาสหรือไม่?
- 3) ฟีเลโมนยกโทษโอเนสิมัสหรือไม่? ปลอ่ยเขาจากทาสหรือไม่? (ข้อ 21)
- 4) ฟีเลโมนรู้สึกอย่างไร? เขาคงแสดงความรักยิ่งขึ้นเพื่อเป็นแบบอย่างความเชื่อ แต่รู้สึกถูกทรยศหรือไม่?

การประยุกต์: สิ่งที่เราเรียนรู้

ฟีเลโมน 1:1

- 1) ความเอาใจใส่ของเปาโลต่อฟีเลโมน: ชมเชย (ข้อ 5, 7) และเชื่อใจ (ข้อ 21) แม้สั่งได้แต่ขอด้วยความรัก (ข้อ 8-9) ไม่บังคับแต่ให้เขาตัดสินใจทำด้วยใจสมัคร (ข้อ 14) และใช้ปัญญากับความระมัดระวัง (ข้อ 19)
 - 2) อัครทูตเปาโลทำหน้าที่คนกลาง ผู้สร้างสันติ และผู้ไกล่เกลี่ย (เทียบ ข้อ 18-19; หลักการให้อภัย)
 - 3) ธรรมิกชนและคริสตจักรควรเป็นอย่างไร? (ข้อ 5-7) การให้อภัยไม่ใช่ทางเลือก เพราะเราเองต้องได้รับการยกโทษ คริสตจักรเป็นชุมชนแห่งความรักและการให้อภัยที่ก้าวข้ามสถานะ ตัวอย่าง คริสตจักรคิมซานของเกาหลี ผู้ปกครองโซด็อกซัม และศิษยาภิบาลอี จาอิก
- ‘มีคนที่ข้าพเจ้ายังยกโทษหรือรักไม่ได้หรือไม่?’

[09 จดหมายฝากทั่วไป]

ฮีบรู

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 12 · บทที่ 13

บทที่ 1

บทนำฮีบรู

ฮีบรู 1:1

บทนำ

1.

ผู้เขียนและผู้รับ ผู้เขียน: ไม่ทราบ เคลเมนต์แห่งอเล็กซานเดรีย (ค.ศ. 150-215)

คิดว่าเปาโลเขียนเป็นฮีบรูและถูกแปลเป็นกรีก ในศตวรรษที่ 3 คริสตจักรตะวันออกรับเปาโลเป็นผู้เขียน

เทอร์툴เลี่ยน (ค.ศ. 155-220) เห็นว่าบาร์นาบัสชาวเลวี (กจ 4:36) เป็นผู้เขียน

ส่วนคริสตจักรตะวันตกยุคแรกปฏิเสธเปาโล แต่ศตวรรษที่ 4 ยอมรับภายใต้อิทธิพลเจอโรมกับออกัสติน ยุคปฏิรูป

ลูเธอร์เสนอปอลโล ซึ่งจอร์จ กัทรีเห็นด้วย ส่วนคาลวินเสนอลูกาหรือเคลเมนต์แห่งโรม จนวันนี้มีข้อเสนอปรัสซิลลา

สิลาส เอปาฟรัส ยูดา ฟิลิป และผู้อื่น อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนไม่ใช่อัครทูต (2:3) แต่มีการศึกษา เชี่ยวชาญพันธสัญญาเดิม

และใช้กรีกสมบูรณ์ ผู้รับ: ชื่อหนังสือคือ 'ถึงชาวฮีบรู' น่าจะเป็นคริสเตียนยิวผู้รู้พันธสัญญาเดิมกว้างขวางในกรุงโรม

(อิตาลี 13:24) พวกเขาถูกข่มเหงหลังเชื่อ (10:32-34) แต่ยังไม่ถึงการพลีชีพ (12:4)

ช่วงเวลาและจุดประสงค์การเขียน

ฮีบรู 1:1

ช่วงเวลา: ราว ค.ศ. 60 ก่อนการข่มเหงรุนแรงของเนโร หลังผ่านความทุกข์จากคำสั่งขับไล่ของคลอเดียสใน ค.ศ. 49

จุดประสงค์: เตือนผู้ที่เพราะการข่มเหงคิดละทิ้งคริสต์ศาสนาและกลับศาสนาวยิวเดิม

พร้อมหนุนใจให้คงสัตย์เชื่อต่อพระคริสต์ (4:14; 6:9-20; 10:23-31)

ลักษณะและฉากหลัง

ฮีบรู 1:1

• ฮีบรูเป็นจดหมายที่มีภาษาและโครงสร้างงดงาม บทที่ 13 จบด้วยรูปแบบจดหมายทั่วไป •

เขียนในรูปคำเทศนาธรรมศาลา จึงมีการกล่าวซ้ำเพื่อผู้ฟัง และสลับการอธิบายกับคำหนุนใจ • มีทั้งลักษณะ

‘เทววิทยาพระคัมภีร์’ และงานอภิบาล

- อ่างพันธสัญญาเดิมฉบับเซปทัวจินต์ 35 ครั้ง และพาดพิงอีก 34 ครั้ง
- กลางศตวรรษแรก กรุงโรมมีประชากรกว่าหนึ่งล้านและชาวยิว 40,000-60,000 คนเป็นชุมชนสำคัญ
- ศาสนายิวเป็นศาสนาถูกกฎหมายภายใต้กฎหมายโรมัน จึงได้รับการคุ้มครองจากจักรวรรดิ (ซีโรเนอร์)
- ฮีบรูเต็มไปด้วยโครงสร้างพระคัมภีร์และเทววิทยา เช่น พระสัญญาความสำเร็จ ‘แล้ว-แต่ยังไม่’ และแบบเงาซึ่งจำเป็นต่อความเข้าใจ (ดูโรมัส ซีโรเนอร์, Hebrews, หน้า 62-92)

การวิเคราะห์โครงสร้าง (โรมัส ซีโรเนอร์)

ฮีบรู 1:1

I. อาร์มภพ: การสำแดงชั้นเด็ดขาดและสุดท้ายผ่านพระบุตร (1:1-4)

บทที่ 2

บุตรมนุษย์ผู้ได้รับการยกสูงกว่าทูตสวรรค์โดยความทุกข์แห่งความตาย

ฮีบรู 2:5-9

2) พระเยซูทรงเป็นมหาบุโรหิตผู้เมตตาและสัตย์ซื่อ และทรงร่วมกับพี่น้องของพระองค์

ทรงครอบครองร่วมกัน

ฮีบรู 2:10-18

III. เรามีพระบุตรเป็นมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่กว่าโมเสสและโยชูวา

บทที่ 3

คำเตือน: อย่าละทิ้งความเชื่อและการเชื่อฟัง เพื่อจะเข้าสู่การพัก

ฮีบรู 3:7-13

1) ตอนพันธสัญญาเดิม: อย่าทำใจแข็งเหมือนคนรุ่นถิ่นทุรกันดาร (3:7-11)

บทที่ 4

จงเพียรเข้าสู่การพักของพระองค์ก่อนวันนั้นมาถึง

ฮีบรู 4:6-13

IV. จากมหาปุโรหิตของพระเยซูตามแบบเมลคีเซเดค ซึ่งยิ่งใหญ่กว่ามหาปุโรหิตที่ธรรมเนียมบัญญัติไว้กำหนด

คำหนุนใจโดยอาศัยพระเยซูผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิต

ฮีบรู 4:14-10

1) โดยอาศัยพระเยซูผู้ทรงเป็นพระบุตรและมหาปุโรหิต จงยึดมั่นคำสารภาพแห่งความเชื่อ

บทที่ 5

คำเตือนและการรับรอง

ฮีบรู 5:11-20

1) เตือนถึงการละทิ้งพระเยซูมหาปุโรหิตและตกจากความเชื่อ (5:11-6:8)

บทที่ 6

ฐานะปุโรหิตอันยิ่งใหญ่กว่าของพระเยซูตามแบบเมลคีเซเดค

ฮีบรู 6:1

(7:1-28)

บทที่ 8

พันธสัญญาใหม่ที่ดีกว่าพันธสัญญาเดิม

ฮีบรู 8:1-13

1) ความจริงที่พระเยซูทรงเป็นปุโรหิตในสวรรค์แสดงว่าพระองค์ทรงเป็นคนกลางของพันธสัญญาที่ดีกว่า

บทที่ 9

เครื่องบูชาที่ดีกว่าภายใต้พันธสัญญาใหม่

ฮีบรู 9:1-18

1) การเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างเสรีซึ่งไม่ได้รับอนุญาตภายใต้พันธสัญญาเดิม (9:1-10)

บทที่ 10

คำเตือน: ไม่มีความหวังเรื่องการอภัยสำหรับผู้ละทิ้งพระคริสต์

ฮีบรู 10:1

(10:26-31)

บทที่ 13

บทสรุป

ฮีบรู 13:18-25

สารบัญ (หัวข้อเทศนาต่อเนื่องจากฮีบรู)

บทที่ 2

บทที่ 2 พระเยซูผู้ทรงต่ำกว่าทูตสวรรค์ชั่วขณะ

ฮีบรู 2:1

บท 3-4 อย่าทำใจแข็ง บท 5-6 จงพบความมั่นคงในพระคริสต์มหาปุโรหิตแท้ บท 7-8

พระเยซูคนกลางพันธสัญญาที่ดีกว่า บท 9-10ก พระเยซูเครื่องบูชาที่ดีกว่า บท 10ข จงยึดมั่นคำสารภาพแห่งความเชื่อ

บทที่ 1

พระเจ้าตรัสแล้ว (ข้อ 1-4)

ฮีบรู 1:1

พระเจ้าตรัสในยุคสุดท้ายผ่านพระบุตร ‘ยุคสุดท้าย’ คือเวลาที่พระสัญญาความรอดสำเร็จ

การสำแดงสุดท้ายของพระเจ้ามาถึงแล้ว ‘พระบุตร’ รวมพระบุคคล พระราชกิจ และคำสอนของพระคริสต์

กษัตริย์สายดาวิดก็เรียกบุตรพระเจ้า (2ซมอ 7:14; สดด 2:7)

การสื่อสารเดิม: ในอดีต ถึงบรรพบุรุษ ผ่านผู้เผยพระวจนะ หลายวิธี การสื่อสารใหม่: ในยุคสุดท้าย ถึงเรา โดยพระบุตร

ในวิธีเดียวที่สมบูรณ์ ก่อนอธิบายคริสต์วิทยาต้านหน้าที่คือมหาปุโรหิต ผู้เขียนเน้นคริสต์วิทยาต้านพระภาวะ

พระองค์ทรงเท่าเทียมพระเจ้าและเป็นพระผู้สร้าง ‘ประทับเบื้องขวา’ (ข้อ 3)

หมายถึงทรงครอบครองเป็นทายาทของทุกสิ่ง ริชาร์ดฟิลลิปส์กล่าวว่า ‘ในสังคมโรมัน

เมื่อบุตรเป็นผู้ใหญ่และบิดารับรอง เขาจะได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการและได้รับชื่อ’

โครงสร้างไขว้ข้อ 2-4

- A พระเจ้าตรัสกับเราผ่านพระบุตร
- B พระเจ้าทรงตั้งพระบุตรเป็นทายาทของทุกสิ่ง (สดด 2:8)
- C พระเจ้าทรงสร้างจักรวาลผ่านพระบุตร (ยน 1:3; คส 1:16; 1คร 8:6)
- D พระบุตรทรงเป็นรัศมีหรือการสะท้อนพระสิริของพระเจ้า
- D' พระองค์ทรงเป็นพระฉายแห่งพระลักษณะของพระเจ้า เหมือนตราบนเหรียญ (คส 1:15; ฟป 2:6)
- C' พระองค์ทรงคำจูนทุกสิ่งด้วยพระวาทะทรงฤทธิ์ ทรงรักษาจักรวาล
- B' พระบุตรทรงชำระบาปและประทับเบื้องขวาขององค์ผู้สูงสุด
- ประทับเบื้องขวา (สดด 110:1)
- A' พระบุตรทรงยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์มาก ตามพระนามที่ทรงรับเป็นมรดกซึ่งประเสริฐกว่านามของพวกเขา

หลักฐานว่าพระบุตรทรงยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์ (ข้อ 5-14)

ฮีบรู 1:1

ข้อ 5-14 อ้างพันธสัญญาเดิมเจ็ดครั้งเพื่อเน้นซ้ำความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ในข้อ 2-3 คือทรงเป็นทายาท
สื่อกลางการทรงสร้าง มีพระภาวะนิรันดร์ และทรงได้รับการยกสูง

ข้อ 6: เมื่อทรงนำพระบุตรหัวปีเข้ามาในโลกอีกครั้ง ‘บุตรหัวปี’ เน้นฐานะทายาท ส่วน ‘โลก’
หมายถึงโลกสวรรค์ที่จะมา (2:5)

จึงน่าจะหมายถึงการยกสูง แม้นดัลด์ ก็ทริเห็นว่าเป็นการทรงรับสภาพมนุษย์ ข้อ

8 ‘ข้าแต่พระเจ้า พระที่นั่งของพระองค์...’ ผู้เขียนพระคัมภีร์เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพระเมสสิยาห์ว่าพระเจ้า
กษัตริย์สายดาวิดทรงเป็นพระเจ้า (อสย 9:6-7)

เช่นเดียวกับเปาโล ผู้เขียนฮีบรูนำข้อพันธสัญญาเดิมฉบับเซปทัวจินต์ที่กล่าวถึงพระเจ้ามาใช้กับพระคริสต์โดยตรง
(เทียบ รม 10:13; 14:11; 1คร 1:31; 2:16; 10:22, 26; 2คร 10:17; ฟป 2:10-11; 1ธส 3:13; 4:6; 2ธส 1:7-8; 2ทธ
2:19)

ข้อ 11: โลกกรีก-โรมันเชื่อแพร่หลายว่าโลกและจักรวาลเป็นอมตะ

พระบุตร: ทรงรับพระนามประเสริฐเป็นมรดก (ข้อ 4; 2ชมอ 7:9; รม 1:4) ทูตสวรรค์: ไม่ได้รับเกียรติเช่นนั้น (ข้อ 5;
สดด 2:7; 2ชมอ 7:14)

พระบุตร: ทรงรับการนมัสการจากทูตสวรรค์ (ข้อ 6; สดด 97:7) ทูตสวรรค์: เป็นผู้รับใช้พระคริสต์ (ข้อ 7; สดด 104:4)

พระบุตร: กษัตริย์นิรันดร์ ได้รับการยกเหนือผู้ร่วมตำแหน่งเพราะรักความยุติธรรม (ข้อ 8-9; สดด 45:6-7)

ทูตสวรรค์: ผู้รับใช้ของกษัตริย์

พระบุตร: พระผู้สร้าง ผู้ไม่เปลี่ยนแปลงและดำรงนิรันดร์ (ข้อ 10-12) ทูตสวรรค์: สิ่งทรงสร้าง พระบุตร:

ประทับเบื้องขวาพระเจ้าและครอบครองจนมิชัยสุดท้าย (ข้อ 13; สดด 110:1) ทูตสวรรค์:

วิญญาณผู้รับใช้ผู้ที่จะรับความรอดเป็นมรดก (ข้อ 14)

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 1:1

1) ในยุคปฏิบัตินิยมทางศาสนา เราต้องตรวจสอบว่าเปื้อนหรือคูหมิ่นหลักคำสอน โดยเฉพาะคริสต์วิทยา

และสนใจเพียงประโยชน์ใช้สอยหรือไม่ ดังที่ฮีบรูทั้งเล่มแสดง

เทววิทยาถูกต้องให้ทิศทางและพลังแก่ชีวิตคริสเตียนถูกต้อง

2) ความเข้าใจผิดคริสต์วิทยา: ‘วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า’ หมายความว่าความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์มีจุดเริ่มหรือ?

อาริอุสในศตวรรษที่ 4 และพยานพระยะโฮวาวันนี้ ตอนนี้นำหมายถึงพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระบุตรนิรันดร์ได้รับการแต่งตั้ง

และประกาศเป็นพระบุตรในฐานะกษัตริย์และทายาทผ่านการคืนพระชนม์กับการเสด็จขึ้นสวรรค์

เราต้องยึดความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และหลักตรีเอกานุภาพ

3) ความเข้าใจผิดเรื่องทูตสวรรค์: ปัญหาคำสอนที่สร้างจากการอนุমানและจินตนาการมากเกินไป

หรือความไม่รู้และไม่สนใจ ชาวยิวเวลานั้นให้เกียรติทูตสวรรค์ว่าเป็นสื่อกลางธรรมบัญญัติโมเสส (2:2; กจ 7:53; กท

3:19) แต่ผู้เขียนไม่ได้ลดทูตสวรรค์เป็นสิ่งต่ำต้อย เขาเปรียบเหมือนโมเสสกับพระคริสต์ คือแม้ทูตสวรรค์ยิ่งใหญ่

พระคริสต์ทรง ‘ประเสริฐกว่า [kreittōn]’ อย่างมาก

4) เป้าหมายเทววิทยาและความเชื่อคือการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้ากับพระบุตร

เราจะเรียนความประเสริฐของพระคริสต์ต่อไปในฮีบรู การเรียนนี้ทำให้เรามัสการพระองค์หรือไม่?

การนมัสการและความรู้เรื่องพระคริสต์จะให้กำลังดำเนินในยุคที่ทดสอบความเชื่อ

บทที่ 2

คำเตือน (ข้อ 1-4)

ฮีบรู 2:1

เพราะฉะนั้น เราต้องเอาใจใส่สิ่งที่ได้ยิน คือพระวจนะผ่านพระบุตรหรือข่าวประเสริฐยิ่งขึ้น เพื่อจะไม่ล่องห่าง

นี่คือใจความ ‘ล่องห่าง’ ทำให้นึกถึงเรือที่ไม่ทอดสมอและค่อย ๆ ลอยออกทะเล (เลน) ส่วน ‘เอาใจใส่’

ใช้กับการรักษาเส้นทางหรือทอดสมอ (ฟิลิปส์) เหตุใดต้องทำ?

(ข้อ 2-4) แม้พระวณะผ่านทูตสวรรค์คือธรรมบัญญัติ ผู้ไม่เชื่อฟังก็รับโทษสมควร แล้วหากละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่ที่ได้รับผ่านพระวณะของพระบุตรผู้ยิ่งใหญ่กว่าทูตสวรรค์ จะรับโทษใหญ่กว่าคือการพิพากษาสุดท้ายเพียงใด? พระวณะนี้ถ่ายทอดผ่านอัครทูต และพระเจ้าทรงรับรองด้วยหมายสำคัญ การอัศจรรย์ ฤทธิ์เดชต่าง ๆ และของประทานพระวิญญาณ

พระเยซูผู้สวมมงกุฎพระสิริผ่านการถ่อมพระองค์ (ข้อ 5-9)

ฮีบรู 2:1

‘เพราะว่า’ พระเจ้าไม่ได้ทรงให้ ‘โลกที่จะมา’ (เทียบ 12:28 แผ่นดินที่ไม่สั่นคลอน) อยู่ใต้ทูตสวรรค์ พระเจ้าทรงเอาใจใส่ ‘บุตรมนุษย์’ คือมนุษย์ (สดด 8:4-6) ธรรมประเพณีมีตอนที่ทูตสวรรค์ใช้อำนาจเหนือมนุษย์ (ไซโรเนอร์)

คำอธิบาย: ‘บุตรมนุษย์’ หมายถึงมนุษย์ทั่วไปและพระคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์แท้ แม้นักวิชาการบางคน เช่น จอร์จ กัทรี เห็นว่าหมายเฉพาะพระเยซู ในการทรงสร้าง พระเจ้ามอบการครอบครองทุกสิ่งแก่มนุษย์ แต่มนุษย์ตกต่ำกว่าทูตสวรรค์เพราะบาป บัดนี้พระเจ้าทรงฟื้นฟูฐานะมนุษย์ผ่านความตายของพระเยซูมนุษย์แท้ (ข้อ 7, 9)

พระเยซูสิ้นพระชนม์ ‘แทนทุกคน’ (ข้อ 9) แต่ทุกสิ่งยังไม่ได้รับการฟื้นคืน (ข้อ 8) ผู้ที่จะร่วมในอำนาจครอบครองที่ฟื้นแล้ว ต้องร่วม ‘ความทุกข์แห่งความตาย’ กับพระเยซูก่อน นี่คือจุดที่ผู้เขียนเน้น (13:13 ‘ให้เราออกไปหาพระองค์นอกค่ายและแบกความอับอายของพระองค์’)

ไซโรเนอร์กล่าวว่า ‘พระเยซูทรงเป็นผู้แทนที่ทำให้การทรงเรียกสำหรับมนุษย์สำเร็จ... บทบาทที่ประทานแก่มนุษย์ในการทรงสร้างสำเร็จในพระเยซูคริสต์... พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ เพราะทรงดำเนินใต้การครอบครองของพระเจ้าและทำตามพระประสงค์เสมอ’ (หน้า 150-153)

พระเยซูทรงช่วยให้รอดโดยเป็นเหมือนพี่น้อง (ข้อ 10-18)

ฮีบรู 2:1

เหมือนโมเสส พระเยซูทรงนำบุตรมากมายเข้าสู่พระสิริ พระเยซูผู้ทรงเป็น ‘ผู้เริ่มต้นและผู้บุกเบิก’ ความรอด [archēgos] (=12:2 ‘ผู้บุกเบิก’ ความเชื่อ) ได้รับการทำให้สมบูรณ์ผ่านความทุกข์ (เทียบ 5:8-9) นี่เป็นพระประสงค์พระเจ้า (ข้อ 10)

จอร์จ กัทรีกล่าวว่า ‘ความสมบูรณ์ในฮีบรูเกี่ยวกับการทำเป้าหมายที่พระเจ้าทรงวางไว้ให้สำเร็จครบ’ เอฟ. เอฟ.

บรูซกล่าวว่า ‘พระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้เปิดทางความรอด บุตรมากมายของพระเจ้าถึงพระสิริได้ทางนี้เท่านั้น มนุษย์ที่ทรงสร้างเพื่อพระสิริไปไม่ถึงเพราะบาป จนบุตรมนุษย์เสด็จมาเปิดทางใหม่ด้วยความตาย ในฐานะผู้แทนและผู้บุกเบิก พระเยซูเสด็จเข้าสู่พระพักตร์พระเจ้าและรับรองว่าประชากรจะเข้าสู่พระสิริ’ ‘เพราะว่า’

เหมือนโมเสสผู้เป็นเชื้อพระวงศ์อียิปต์แต่มีรากอิสราเอล พระเยซูทรงมาจากพระเจ้าองค์เดียวกับเราและเสด็จลงต่ำเป็นเหมือนพี่น้อง ‘ทุกด้าน’ (ข้อ 11, 14, 17) พระเยซูผู้ชำระให้บริสุทธิ์ (ข้อ 11) ทรงทำให้มารหมดฤทธิ์ ‘โดยความตาย’ และปล่อยผู้เป็นทาสมน (ข้อ 14-15) พระราชกิจนี้ไม่ใช่เพื่อทูลสวสวรรค์แต่เพื่อผู้เชื่อ คือผู้ได้รับการชำระและเชื่อสายอับราฮัม (ข้อ 16) ผู้เขียนนำสดุดี 22:22 และอิสยาห์ 8:17-18 มาใช้กับพระคริสต์ในข้อ 12-13 คำว่า ‘พระองค์จำเป็นต้องเป็นเหมือนพี่น้องทุกอย่าง’ (ข้อ 17) สะท้อนว่าหลายคนเวลานั้นรับการทรงรับสภาพมนุษย์ไม่ได้ การถ่อมความทุกข์และความตายของพระเจ้าเป็นสิ่งสะกด และเริ่มมีคำสอนปฏิเสธความเป็นมนุษย์ เช่น ลัทธิโดซีติสม์แต่ผู้เขียนพิสูจน์ว่าการทรงรับสภาพมนุษย์เหมาะสม บท 2

ยังคงกล่าวถึงทูลสวสวรรค์โดยเน้นว่าพระเจ้าไม่ได้มอบการครอบครองแก่ทูลสวสวรรค์ (ข้อ 5) แต่แก่มนุษย์ (ข้อ 8) และเป้าหมายสำเร็จผ่านชัยชนะกับความรอดของพระเยซูเพื่อ ‘เชื่อสายอับราฮัม’ ไม่ใช่ทูลสวสวรรค์ (ข้อ 14-16)

กล่าวคือ เมื่อพระเยซูมนุษย์แท้ได้รับอำนาจครอบครอง ทุกคนที่เป็นของพระองค์ก็ครอบครองร่วม พระเยซูทรงเป็นมหาบุโรhitผู้เมตตาและสัตย์ซื่อ ชดใช้บาปประชากร (ข้อ 17; 1:3 ‘ชำระบาป’) เพราะทรงถูกทดลองและทนทุกข์ จึงช่วยผู้ถูกทดลองได้เต็มที่ (ข้อ 18) หัวข้อมหาบุโรhitจะอธิบายละเอียดต่อไป (3:1; 4:14-15; 5:1-10; 7:1- 10:18)

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 2:1

- 1) หากไม่เฝ้าระวัง เราลอยจากความเชื่อได้ง่าย การรักษาและเติบโตต้องเฝ้าระวังกับพยายาม แต่การห่างเกิดเอง วันนี้ต้องระวังอะไร? ลัทธิเทียม ความหน้าซื่อใจคด ความรักเย็นลง การหลุดจากความเชื่อแท้ หรือการประนีประนอมเพื่อหนีขมเหง? ยังต้องระวังความกระตือรือร้นเกินที่เป็นความชอบธรรมตน ของประทานนิยมหรือลัทธิเคร่งครัดผิด การยกสิ่งอื่นเหนือพระวจนะ การไล่ตามหมายสำคัญ การเติมความอยากตนโดยคิดว่าถวายพระสิริ การหลอกตน ความสำเร็จนิยม และชนชั้นนำ
- 2) จงมองพระเยซู (ข้อ 9) พระองค์ทรงทำลายอำนาจซาตานและปลดปล่อยเราจากความกลัวตาย ทั้งหมดเพื่อเรา พระองค์ไม่อายุที่จะเป็นพี่น้องและมหาบุโรhit (ข้อ 17; 3:1) ทรงช่วยได้และยินดีช่วย ให้เราขอความช่วยเหลืออย่างกล้าท้วงกลางความทุกข์ในการตามพระองค์ (4:15; เทียบ 2ทธ 1:12)
- 3) ท่าทีต่อความตาย: โดยความตาย พระเยซูทรงทำให้ผู้ถืออำนาจความตายหมดฤทธิ์ และปล่อยผู้เป็นทาสเพราะกลัวตายตลอดชีวิต (ข้อ 15) สิ่งนี้เปลี่ยนท่าทีคริสเตียนต่อความตายอย่างไร? (เทียบ 2ทธ 2:11-12) ให้คิดถึงสิ่งที่เรากลัวพื้นฐาน ความยุ่งและความบันเทิงเป็นการหลบ ‘เงาความตาย’ หรือไม่ แล้วสัมผัสอิสรภาพแท้ในพระคริสต์

4) การประยุกต์พันธกิจ: พระเยซูพระผู้สร้างสูงสุดเสด็จท่ามกลางคนบาปและเป็นเหมือนเขา ทรงถ่อมถึงความอับอายที่สุด และช่วยเราผ่านความทุกข์กับความตาย พร้อมเรียกตามรอยความถ่อม เราต้องเข้าไปใกล้ผู้ไร้แสง เป็นพี่น้อง และ ‘ประกาศพระนามพระเจ้า’ (ข้อ 12) ประกาศข่าวประเสริฐได้หรือหากไม่มีแนวทางแบบการทรงรับสภาพมนุษย์?

ปัญหาการประกาศฝ่ายเดียวไร้สัมพันธและพันธกิจที่ถือนวัตกรรมตนเหนือกว่า เรายังอยู่ในยุคที่ไม่เห็นทุกสิ่งอยู่ใต้พระคริสต์ (ข้อ 8) จึงต้องมีความเชื่อซึ่งเป็นหลักฐานสิ่งไม่เห็น (11:1) ด้วยความเชื่อว่าพระเจ้าทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์และจะสำเร็จ เราประกาศอย่างกล้า จอร์จ ก็ทริกกล่าวว่า ‘การครอบครองของพระคริสต์และประสบการณ์คริสเตียนเริ่มแล้ว แต่ยังไม่สำเร็จครบจนวาระสุดท้าย การครอบครองของพระบุตรเป็นจริงแล้ว แต่ต้องสารภาพด้วยความเชื่อจนเห็นผลเต็มในที่สุด’ บท 3-4 อย่าทำใจแข็ง

บทที่ 3

พระบุตรผู้สืบทอดและยิ่งใหญ่กว่าโมเสสผู้รับใช้พระเจ้า

ฮีบรู 3:1-6

พี่น้องบริสุทธ์ (2:11) ผู้ ‘มีส่วน’ ในการทรงเรียกจากสวรรค์ (=3:14) จงพิจารณา เข้าใจ มอง และตระหนักถึงพระเยซู อัครทูตและมหาบุรุษ (2:17) แห่ง ‘คำสารภาพความเชื่อ’ (=4:14) (3:1; เทียบ 12:3)

การเปรียบพระบุตรกับโมเสส (ข้อ 2-6)

พระบุตร: สัตย์ซื่อต่อผู้ทรงแต่งตั้ง (ข้อ 2; 1ซมอ 2:35) ทรงเป็นผู้สร้างพระนิเวศ (ข้อ 3) และพระเจ้าผู้สร้างทุกสิ่ง (ข้อ 4) ทรงเป็นพระบุตรผู้ดูแลพระนิเวศและเป็นพระวาระสุดท้ายของพระเจ้า (ข้อ 6; 1:2) โมเสส: สัตย์ซื่อในพระนิเวศทั้งหมดของพระเจ้า (ข้อ 2; กตว 12:7) แต่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของพระนิเวศหรือประชากร และสัตย์ซื่อในฐานะผู้รับใช้เพื่อเป็นพยานถึงสิ่งที่กล่าวภายหลัง (ข้อ 5; ฉธบ 18:15)

‘เพราะฉะนั้น’ พระบุตรสมควรรับพระสิริมากกว่าโมเสส (ข้อ 3) ซาโรนอร์กกล่าวว่า ‘โมเสสทำหน้าที่ชี้วงหน้าต่างพระราชากิจที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระเยซู...เขามองไปยังเวลาที่พระเจ้าจะตรัสพระวาระสุดท้ายที่ดีกว่าผ่านพระบุตร’ เช่นเดียวกับความสัตย์ซื่อของพระบุตร เราต้องสัตย์ซื่อจนจบ หากเรา ‘ยึดมั่น’ ความมั่นใจและความภาคภูมิใจในความหวัง (=ข้อ 14; 10:23) เราเป็นครอบครัวในพระนิเวศของพระองค์ (ปัจจุบันกาล ข้อ 6)

คำเตือน: อย่าละทิ้งความเชื่อและการเชื่อฟัง เพื่อเข้าสู่การพัก

ฮีบรู 3:1

(3:7-4:13)

ผู้เขียนกล่าวและทำซ้ำคำเตือนหลายมุม อังสตุติ 95:7-11: ‘ดังที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัส
วันนี้ถ้าท่านได้ยินพระสุรเสียง อย่าทำใจแข็ง’ (ข้อ 7-8) หลังจากออกจากอียิปต์ อิสราเอลเห็นพระราชกิจช่วยให้รอดสี่สิบปี
แต่ทดลองและกบฏ พวกเขาเป็นประชากรที่หลงใจ ‘เสมอ’ พระเจ้าตรัสว่าพวกเขาจะไม่เข้าสู่การพัก (ข้อ 9-11)

การประยุกต์สดุดี: จงระวังอย่าห่างจากพระเจ้า ‘เพราะไม่เชื่อ’ (ข้อ 12)

จงหนุนใจกันทุกวันเพื่อไม่ให้ใจแข็งเพราะบาปหลุด (ข้อ 13) หากเรา ‘ยึดมั่น’ ความมั่นใจแรกจนจบ (=ข้อ 6)
เราได้เป็น ‘ผู้มีส่วน’ ในพระคริสต์แล้ว (กาลสมบุรณ์ ข้อ 14; เราเป็นผู้มีส่วนแล้ว ข้อ 1) ใครไม่เข้าสู่การพัก?
ผู้ไม่เชื่อและไม่เชื่อฟัง (ข้อ 18-19)

4:1 เพราะฉะนั้น จงเกรงว่าบางคนอาจไม่ถึงการพัก พระวณะข่าวประเสริฐไม่เป็นประโยชน์แก่พวกเขา
เพราะไม่ได้ผสมหรือรวมกับความเชื่อ (ข้อ 2; ให้นึกโยชูวากับคาเลบ) ‘เรา ผู้เชื่อ’ จะเข้าสู่การพัก (ข้อ 3; ใจความ)
ไม่ใช่ทุกคนที่ได้ยิน แต่เฉพาะผู้เชื่อ การเข้าสู่การพักใช้ปัจจุบันกาล แสดง ‘แล้ว-แต่ยังไม่’
แม่โอบาไดอันเห็นว่าเป็นอนาคตทั้งหมด

4:3 ‘พระราชกิจสำเร็จตั้งแต่สร้างโลก’ การพักของพระเจ้าเปิดตั้งแต่การทรงสร้างและพระสัญญายังมีผล (ข้อ 9)
แต่ผู้ฟังก่อนเข้าไม่ได้เพราะไม่เชื่อฟัง (ข้อ 5-6; ซ้ำครั้งที่สาม) จึงเน้นอีกว่า ‘วันนี้ถ้าได้ยินพระสุรเสียง อย่าทำใจแข็ง’
(ข้อ 7)

ริชาร์ด วิลลิปส์กล่าวว่า ‘วันนี้คือเวลาที่พระสัญญาว่าผู้เชื่อจะเข้าสู่การพักยังมีผล’ โยชูวาไม่ได้ให้การพักสุดท้าย (ข้อ
8; เทียบ ยชว 21:44 การพักเป็นแบบเงา)

พระสัญญาผ่านโมเสสและโยชูวายังไม่หมด การพักยังเปิดและผู้เข้าสู่การพักหยุดงานตอนเหมือนพระเจ้า (ปฐมก 2:3;
ลนต 16:29-31; วว 14:13) เพราะยังมี ‘การพักสะบาโต’ (โดนัลด์ กัทรี) เราต้องเพียรเข้าสู่การพัก คือเมืองสวรรค์
เพื่อไม่ตกในแบบไม่เชื่อฟัง (ข้อ 9-11)

หมายถึงวันเสาร์สะบาโตของชาวยิวหรือ? ผู้รับที่ไม่ได้รักษาสะบาโตเข้าใจอย่างไร? ข้อ 12-13

มักเชื่อว่าพระวณะแห่งและแยกใจให้รู้ตัวกับรับพระคุณ แต่ตามบริบท ข้อนี้เน้นว่าพระเจ้าจะพิพากษาตามพระวณะ
และทุกสิ่งเปิดเผยหมดต่อพระองค์ เพื่ออธิบายเหตุที่ต้องเพียรเข้าสู่การพัก

บทที่ 4

พระเยซู มหาบุโรhitผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

ฮีบรู 4:14-16

ตอนนี้ทั้งบทสรุปคำหนุนใจบท 3-4 และบทนำส่วนใหญ่ถึง 10:25 ที่ยืนยันฐานะบุโรhitของพระเยซูยิ่งใหญ่กว่าเลวี
เนื้อหาคล้าย 10:19-25 มาก

มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราเสด็จผ่านสวรรค์ไปหาพระเจ้า เราจึงต้อง ‘ยึดมั่น’ คำสารภาพความเชื่อ (=3:1) (ข้อ 14; เทียบ 10:23) เราเข้าเฝ้าพระเจ้าได้โดยพระเยซูมหาปุโรหิตเท่านั้น ไม่มีทางอื่น พระองค์รู้ความอ่อนแอ ถูกทดลองเหมือนเราทุกด้านแต่ไม่มีบาป (ข้อ 15) มนุษย์อาจสงสารแต่ช่วยไม่ได้ แต่พระเยซูทรงมีทั้งความเห็นอกเห็นใจและฤทธิ์ช่วย (2:18)

เพราะฉะนั้น จงเข้าใกล้พระที่นั่งพระคุณต่อไปด้วย ‘ความกล้าและความตรงไปตรงมา’ เพื่อรับพระเมตตา พระคุณ และความช่วยเหลือในเวลาที่เหมาะสม (ปัจจุบันกาล ข้อ 16; 10:22; 12:22 ‘ได้มาถึงแล้ว’)

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 4:1

1) จงเกรงว่าบางคนอาจไม่เข้าสู่การพัก (4:1) และเพียรเข้าสู่การพัก (4:11) เราเฝ้ายามภายใต้ชื่อ ‘ความมั่นใจความรอด’ หรือไม่ว่าง? พระเยซูสั่งให้ตื่นและอธิษฐานเสมอเพื่อหนี่สิ่งที่จะมาและยืนต่อหน้าบุตรมนุษย์ (ลก 21:36) เปาโลสั่ง ‘จงทำความรอดให้สำเร็จด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น’ (ฟป 2:12) ไม่ได้สอนว่าความรอดตัดสินด้วยผลงาน แต่เน้นว่าความพยายามต้องปฏิบัติในพระคุณ เพราะเราเป็น ‘ผู้มีส่วน’ ในพระคริสต์ (3:1, 14) จึงเป็นธรรมดาที่ต้องยึดมั่น (ดูจอร์จ กัทธีเรื่องประโยคเงื่อนไข)

2) ทำอย่างไรไม่ให้ใจแข็ง? (3:13) จงหนุนใจ ‘กันและกัน’ ‘ทุกวัน’ เพื่อไม่ให้ใจแข็งเพราะบาปหลอก ทุกวัน: ต้องตื่นและอธิษฐานเสมอ เมื่อคิดว่ายืนยันให้ระวังล้ม กันและกัน: เป็นความรับผิดชอบและความร่วมมือชุมชน จึงต้องขยันประชุม

ผ่านการหนุนใจ ตักเตือน และแก้ไขกัน เราจะแยกแยะและถอน ‘การหลอกของบาป’

‘จงพิจารณากันเพื่อกระตุ้นความรักและการดี อย่าขาดประชุมเหมือนบางคน แต่งหนุนใจกันยิ่งขึ้นเมื่อเห็นวันนั้นใกล้’ (10:24-25)

‘ความสัตย์ซื่อเติบโตจากความสัมพันธ์ที่หนุนใจกันในชุมชนความเชื่อ’ (จอร์จ กัทธี)

3) จงผสมพระวจนะกับความเชื่อ (4:2) และแสดงความเชื่อด้วยการเชื่อฟัง (เทียบ 3:18-19; 4:6) ความเชื่อกับการเชื่อฟังแยกไม่ได้ ความเชื่อแท้ทุกอย่างต้องปรากฏเป็นการเชื่อฟัง เคิร์กกริลล์กล่าวว่า ‘ผู้เขียนฮีบรูไม่ถือสิ่งที่ไม่น่าสู่การเชื่อฟังว่าเป็นความเชื่อ และไม่ถือสิ่งที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อว่าเป็นการเชื่อฟัง’ ต้องเชื่อฟังอะไร? จงเรียนจากอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร

4) เราปรารถนาการพักแท้และสุดท้ายหรือไม่? ฮีบรูเรียกให้อดทนบนโลกด้วยความหวังใน ‘โลกที่จะมาและเมืองสวรรค์’ หากไม่เข้าใจการพักลึกและถูก ก็ไม่ปรารถนาหรือหวัง เราปรารถนาการพักสมบูรณ์ซึ่งชื่นชมโดยเข้าสู่พระเยซู เราเข้าใกล้มหาปุโรหิตผู้ช่วยความอ่อนแอ ‘บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านพัก’ (มธ 11:28)

บทที่ 5

พระเยซู มหาปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง

ฮีบรู 5:1-10

ก่อนหน้านี้ฮีบรูเรียกพระเยซูมหาปุโรหิตแล้ว (2:17; 3:1; 4:14-15)

บัดนี้เริ่มอธิบายอย่างเต็มที่ถึงความยิ่งใหญ่ของฐานะมหาปุโรหิตของพระคริสต์ ซึ่งเป็นต้นแบบ

และเป็นเหตุให้เรายึดคำสารภาพ (4:14) ตอนนี้สร้างกรอบไว้กับ 7:27-28 เป็น inclusio

A ฐานะมหาปุโรหิตเดิม (ข้อ 1): เลือกจากมนุษย์

B ความเป็นหนึ่งเดียวของมหาปุโรหิตกับประชากร (ข้อ 2-3): ตัวเขาถูกห้อมล้อมด้วยความอ่อนแอ และต้องถวายเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อตน (ลนต 9:7)

C การแต่งตั้งมหาปุโรหิตภายใต้พันธสัญญาเดิม (ข้อ 4): ต้องได้รับการเรียกจากพระเจ้าเหมือนอาโรน C'

การที่พระคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิต (ข้อ 5-6): พระองค์ทรงรับการเรียกจากพระเจ้า ดังข้ออ้างพันธสัญญาเดิม B'

ความเป็นหนึ่งเดียวของพระคริสต์กับประชากร (ข้อ 7-8): แม้ทรงเป็นพระบุตร

พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เหมือนเราและทนทุกข์ A' ฐานะมหาปุโรหิตใหม่ (ข้อ 9-10):

ทรงเป็นแหล่งและเหตุแห่งความรอด และเป็นมหาปุโรหิต 'ตามแบบเมลคีเซเดค' ข้อ 5-6:

เพื่อพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งพระคริสต์เป็นมหาปุโรหิต ซึ่งชาวยิวคงยอมรับยากเพราะพระเยซูไม่ใช่เลวี

ผู้เขียนนำสดุดี 2:7 และ 110:4 เรื่องปุโรหิตกษัตริย์มาใช้กับพระคริสต์ เรื่องเมลคีเซเดค (ปฐมก 14:18-20)

จะกล่าวละเอียดบท 7 ข้อ 7-9: ในความเป็นหนึ่งเดียวกับมนุษย์ พระคริสต์ถูกทดลองเหมือนเรา (เทียบ 2:17)

แต่ต่างจากมหาปุโรหิตเดิมผู้เป็นคนบาป พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิต 'สมบูรณ์'

ผู้เชื่อฟังพระเจ้าเต็มที่และทำภารกิจสำเร็จ

ข้อ 8-9 'ทรงเรียนรู้การเชื่อฟัง' และ 'ได้รับการทำให้สมบูรณ์' เป็นที่ถกเถียง แต่นั่นเป็นคุณสมบัติของพระเยซู

ชโรเนอร์กกล่าวว่า 'พระเยซูทรงเรียนรู้การเชื่อฟังผ่านความทุกข์'

จึงสมบูรณ์ในประสบการณ์...ผ่านความทุกข์และความตาย ทรงพร้อมและมีคุณสมบัติรับใช้เป็นปุโรหิต' ข้อ 9:

พระเยซูทรงเป็นแหล่งความรอดแก่ 'ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์' (เทียบ 2:10 ผู้เริ่มความรอด; 1คร 1:30

ทรงเป็นความรอด) เชื่อมความเชื่อกับการเชื่อฟังลึกซึ้ง (เทียบ 3:18-19; 4:3, 6) บท 7-10 จะอธิบายว่าทรงช่วยอย่างไร

คำเตือนและการรับรอง

ฮีบรู 5:11-20

ก่อนอภิปรายฐานมหาบุโรหิตต่อไปบท 7 ผู้เขียนเปลี่ยนหัวข้อคำนำหน้าและท้าย

การเปลี่ยนเชิงวาทศิลป์แสดงความสำคัญของฐานมหาบุโรหิตและรวมความสนใจ คำคำนำหน้า (5:11-6:3):

จงละหลักเบื้องต้นและก้าวสู่ความสมบูรณ์ (6:1-2) ผู้รับเชื่อมานานควรเป็นครู แต่ยังเป็นผู้ ‘ฟังซ้ำ’ ‘ไม่รู้แม่’ ‘หลักเบื้องต้น’ ของพระวณะ (=กท 4:3; คส 2:8)

(5:11-12; เทียบ 2:1) เหมือนทารกกินอาหารแข็งไม่ได้และไม่เคยชำนาญ ‘พระวณะแห่งความชอบธรรม’ (ข้อ 13) ผู้ใหญ่คือผู้ฝึกการรับรู้ข้างเป็นนิสัยเพื่อแยกดีชั่ว (ข้อ 14; =อฟ 1:9)

6:1-2 จงละ ‘หลักเบื้องต้นแห่งพระวณะของพระคริสต์’ คือรากฐานเรื่องกลับใจ ความเชื่อ การชำระล้างหรือบาปติศมา การวางมือ อาจหมายถึงรับพระวิญญาณหรือของประทาน การคืนชีวิต และการพิพากษา แล้วก้าวสู่ความเป็นผู้ใหญ่ (รูปถูกกระทำ)

สิ่งเหล่านี้เป็นแก่นข่าวประเสริฐแต่ศาสนายิวก็มีร่วมกัน จึงต้องเข้าใจความแตกต่างแบบคริสเตียนชัด ‘ละ’ ไม่ได้หมายถึงไม่สนใจ แต่ตั้งรากฐานใหม่แล้วสร้างต่อ คำเตือน (6:4-8): ‘เพราะว่า’ ผู้ที่ครั้งหนึ่งได้รับความสว่าง (เทียบ 10:32)

ลึมรสของประทานสวรรค์ (เทียบ 2:9) ‘มีส่วน’ ในพระวิญญาณ (เทียบ 3:14) ลึมพระวณะดีและฤทธิ์ยุคหน้า แล้วตกจากความเชื่อ ไม่อาจรับการสร้างใหม่ให้ถึงการกลับใจหรือเพื่อกลับใจอีก (พวกเขาเป็นคริสเตียนแท้หรือ? ไม่—เวย์น กรูเต็ม; ไซ—เวสลีย์; เป็นสถานการณ์สมมติ—ไซเรนอร์)

เพราะกำลังตรึงพระบุตรอีกและประจักษ์ต่อสาธารณะ ผู้รับข่าวประเสริฐและพระคุณต้องเกิดผลที่เหมาะสมคือเชื่อฟัง ไม่เช่นนั้นจะถูกปฏิเสธ สัป และเผา (ข้อ 7-8) ผู้เขียนเตือนอย่างแรง

ไม่ให้พื้นที่ความพลอดภัยทางจิตใจแก่การคาดคะเนว่า ‘หากกลับใจจริงพระเจ้าคงยกโทษ’

แต่ย้ำว่าห้ามหันจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเด็ดขาด ให้คิดว่าคำเตือนนี้ส่งผลต่อผู้อ่านแรกอย่างไร คำหนุนใจ (6:9-12): ‘ผู้เป็นที่รัก’ แสดงใจผู้เขียน ‘เรามั่นใจว่าท่านอยู่ในสิ่งที่ประกอบความรอด’ แล้วเหตุใดเตือนน่ากลัว?

เพื่อทุกคนขยันจนถึงความมั่นใจเต็มในความหวัง ไม่เกียจคร้าน แต่เลียนแบบผู้รับพระสัญญาเป็นมรดก ‘ด้วยความเชื่อและความอดทน’ ข้อ 10: พระเจ้าทรงจำการกระทำ ความรัก

และการรับใช้ซึ่งเป็นผลความเชื่อและการเชื่อฟัง ผลนี้เป็นหลักฐานว่าอยู่ในความรอด (ข้อ 9)

การติสอนของบิดาฝ่ายกายกับพระบิดาสวรรค์: เราให้เกียรติบิดาฝ่ายกายเมื่อฝึก

จึงควรยอมอยู่ใต้พระบิดาแห่งวิญญาณยิ่งกว่า เขาฝึกชั่วคราวตามความคิด แต่พระองค์ฝึก ‘เพื่อประโยชน์เรา’

ให้มีส่วนในความบริสุทธิ์ (เทียบ 2ปต 1:4) การให้ความมั่นใจ (6:13-20): พระเจ้าทรงปฏิญาณด้วยพระนามต่ออับราฮัม (ปฐก 22:16) เพื่อ

(1) รับรองแก่ทายาทถึงธรรมชาติไม่เปลี่ยนแปลงของพระสัญญา (ข้อ 17) และ

(2) ให้ ‘เราผู้หนีมาหากำบังเพื่อยึดความหวังข้างหน้าได้รับการหนุนใจอย่างแรง’ (ข้อ 18) ความหวังเป็นสมอวิญญาณ (เทียบ 2:1 อ่าลอลย) พระคริสต์มหาบุโรหิตเสด็จล่วงหน้าเข้าไปหลังม่าน คืออภิสุทธิสถานและพระที่นั่ง

ตามแบบเมลคีเซเดค (ข้อ 20; ลนต 16:2) เราจึงตามเข้าไปใกล้พระที่นั่งพระคุณอย่างกล้า (4:16; เทียบ ลนต 16:2)

ข้อ 18: พระเจ้าทรงมูสาไม่ได้ (=6:4) ซโรเนอร์กล่าวว่า ‘สองสิ่งเปลี่ยนไม่ได้คือพระวณะและคำปฏิญาณของพระเจ้า’ ‘ความหวัง’ เป็นหัวข้อสำคัญ (เทียบ 3:6; 6:11; 7:19; 10:23)

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 5:1

1) เราเป็นผู้ใหญ่ที่ ‘ฝึกการรับรู้จนแยกดีชั่ว’ (ข้อ 14) หรือไม่? เคยสัมผัส ‘พระวณะแห่งความชอบธรรม’ หรือไม่? ผู้เขียนเตือนว่าการคงเป็นทารกฝ่ายจิตวิญญาณเสี่ยงตักสู่การละทิ้งความเชื่อ ไม่ได้เน้นเพียงความรู้ แต่ต้องมี ‘ความขยันในการฟัง’ (5:11; 6:11-12) ชีวิตเชื่อฟังจากความเชื่อ (6:10) และความอดทนในความหวัง (6:15; รม 5:4)

2) เหตุใดสำคัญที่จะเข้าใจว่าพระคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตยิ่งใหญ่ ‘ตามแบบเมลคีเซเดค’?

เพราะพิสูจน์ว่าทรงเป็นมหาปุโรหิตแท้ที่พันธสัญญาเดิมเป็นเงา ทรงชำระบาปและเป็นคนกลาง

การรับความจริงนี้เปลี่ยนชีวิตอย่างไร? (เทียบ 10:19 ‘มีความกล้าเข้าสู่สถานบริสุทธิ์โดยพระโลหิตพระเยซู’; 4:16 ‘เข้าไปใกล้พระที่นั่งพระคุณอย่างกล้า’)

3) พระสัญญาและคำปฏิญาณของพระเจ้าเป็นความหวังกับความมั่นคงแก่เราหรือไม่?

เราได้รับพระสัญญาอะไรและควรยึดหวังสิ่งใด? อับราฮัมเชื่อพระสัญญาและ ‘อดทน’ จึงได้รับ (6:15)

เราต้องเลียนแบบเขา

(6:12) จงจำว่าพระสัญญาแน่นอนในพระคริสต์ และความมั่นใจกับความหวังเป็นพลังความอดทน

บท 7-8 พระเยซู คนกลางพันธสัญญาที่ดีกว่า

มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่กว่าตามแบบเมลคีเซเดค (บท 7)

ฮีบรู 5:1

หลังเริ่มอธิบายว่าพระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตตามแบบเมลคีเซเดค (5:6, 10) และให้คำหนุนใจ

ผู้เขียนกลับเรื่องเมลคีเซเดคเพื่ออธิบายว่าพระเยซูเป็นมหาปุโรหิตแท้และยิ่งใหญ่กว่าแล้ว

ชุมชนคัมภีร์มีการอภิปรายเมลคีเซเดค เรียกเขาว่า ‘พระเจ้า’

ผู้จะพิพากษาในวาระสุดท้ายและประกาศอิสรภาพกับการอภัยปีเสียงแตร (ดู 11QMelch) เมลคีเซเดค แปล

‘กษัตริย์แห่งความชอบธรรม’ (เทียบ 1:9)

ปรากฏกลับในปฐม 14 เป็น ‘กษัตริย์แห่งซาเลม’ หรือสันติ (เทียบ อสย 9:6) และ ‘ปุโรหิตของพระเจ้าสูงสุด’ (ปฐม

14:18) ไม่มีลำดับวงศ์ จุดเริ่มหรือจบ คล้ายพระบุตร และ ‘คงเป็นปุโรหิตตลอด’ (ข้อ 3; เทียบ ข้อ 8

‘ได้รับพยานว่ามีชีวิต’) เขาคือพระเจ้าพระภาคสองก่อนการทรงรับสภาพมนุษย์หรือไม่? เคิร์กกริลล์เห็นว่าใช่

นักวิชาการต่างกัน แต่ต้องจำว่าผู้เขียนฮีบรูใช้อารมณ์แบบเงาอย่างสม่ำเสมอ

เมลคีเซเดคอยู่ในฐานะอวยพรอับราฮัม (ข้อ 1) และอับราฮัมถวายสิบลด (ข้อ 2, 4; ปฐก 14:20) จึง ‘สูงกว่า’
อับราฮัม (ข้อ 7) และบุตรเลวีผู้มาจากเอาอับราฮัม (ข้อ 10) ในความหมายหนึ่ง
เลวีถวายสิบลดแก่เมลคีเซเดคผ่านอับราฮัม (ข้อ 9)

เพราะฉะนั้นต้องเข้าใจ ‘ความยิ่งใหญ่’ ของเมลคีเซเดค (ข้อ 4) บุโรหิตเลวีต้องตาย แต่เมลคีเซเดค
‘ได้รับพยานว่ามีชีวิต’ (ข้อ 8) เช่นเดียวกับเขา พระคริสต์ทรงเป็นบุโรหิตที่ ‘มีชีวิตเสมอ’ (ข้อ 25)
ความไม่เพียงพอของเลวี (ข้อ 11-19): เพราะฐานะบุโรหิตเลวีไม่ทำให้สมบูรณ์ จึงต้องมีบุโรหิตอื่นตามแบบเมลคีเซเดค
(ข้อ 11)

คำว่าธรรมเนียมเปลี่ยนแปลง (ข้อ 12) หรือยกเลิก (ข้อ 18) ไม่ได้สอนว่าธรรมเนียมได้ประโยชน์ แต่กฎเรื่องเลือกบุโรหิต
การไถ่และความรอดสมบูรณ์ ต้องสำเร็จโดยบุโรหิตจากเผ่าอื่น ไม่ใช่อาโรน (ข้อ 13)
แม้โซโรแอสเตอร์กับเลนเน้นว่าหมายถึงธรรมเนียมที่ทั้งระบบหมดผล สิ่งนี้เกิดตาม ‘ฤทธิ์แห่งชีวิตไม่สิ้นสุด’
ไม่ใช่กฎฝ่ายเนื้อหนัง บ่งถึงการคืนพระชนม์ (ข้อ 16) และทำให้คำพยานกับคำปฏิญาณพระเจ้าสำเร็จ (ข้อ 17, 20;
เทียบ 5:6; สดต 110:4)

‘ดังนั้น พระเยซูทรงเป็นผู้รับรองพันธสัญญาที่ดีกว่า’ (ข้อ 22; เทียบ 8:6) บุโรหิตเลวี: อยู่ตลอดไม่ได้เพราะตาย
จึงต้องมีหลายคน (ข้อ 23) พระเยซู: ทรงอยู่ตลอด ฐานะบุโรหิตไม่เปลี่ยน คนเดียวเพียงพอ (ข้อ 24) บุโรหิตเลวี:
ทำประชากรสมบูรณ์ไม่ได้ เพราะต้องตาย (ข้อ 8, 11) พระเยซู: ช่วยประชากรสมบูรณ์
เพราะมีชีวิตเสมอเพื่อทูลวิงวอน (ข้อ 25)

พระเยซูทรงบริสุทธิ์ ไม่มีความชั่ว ไม่มีมลทิน แยกจากคนบาป และได้รับการยกสูงเหนือสวรรค์
ขณะที่บุโรหิตเดิมถูกห้อมด้วยความอ่อนแอ (5:2)

(ข้อ 26)

บุโรหิตเดิมต้องถวายทุกวัน ก่อนเพื่อบาปตนแล้วประชากร (ข้อ 27; เทียบ ลนต 4:2-3) พระเยซูไม่ต้องถวายทุกวัน
เพราะทรงถวายพระองค์ ‘ครั้งเดียว’ สำเร็จ (ข้อ 27)

บุโรหิตเดิมเป็นมนุษย์อ่อนแอ แต่งตั้งโดยธรรมเนียม พระบุตรทรงสมบูรณ์นิรันดร์ (เทียบ 5:9) แต่งตั้งโดยคำปฏิญาณ
(ข้อ 28; สดต 110:4) การเปรียบคำบัญชากับคำปฏิญาณในข้อ 18-19 และธรรมเนียมกับคำปฏิญาณในข้อ 28
เตรียมการเปรียบพันธสัญญาเดิมกับใหม่ (8:7-8)

ผู้เขียนเตือนว่า หากเชื่อพระคริสต์บุโรหิตผู้มีชีวิตเสมอซึ่งยิ่งใหญ่กว่าเลวี
การกลับไปหาบุโรหิตยิวที่เอาชนะความตายไม่ได้เป็นความโง่และต่อต้านพระประสงค์
คือคำปฏิญาณของพระเจ้า

คนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ (บท 8)

ฮีบรู 5:1

ใจความ: ‘เรามีมหาปุโรหิตเช่นนี้’ พระองค์ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ และรับใช้มหาปุโรหิตใน ‘พลับพลาแท้’ ที่พระเจ้าทรงตั้ง (ข้อ 1-2) การตีความพลับพลาแท้:

(1) คริสตอสตอมและโอเวน: พระกายพระคริสต์

(2) เวสต์คอตต์และบรูซ: คริสตจักร (3)

ชโรเนอร์และจอร์จ กัทรี: ต่อพระพักตร์และการทรงสถิตของพระเจ้าผู้ครอบครอง ข้อ 3 ตั้งคำถามว่า

‘พระเยซูถวายอะไรในฐานะปุโรหิต?’ คำตอบกล่าวสั้นใน 7:27 ‘ทรงถวายพระองค์’ และละเอียดใน 9:12

พระเยซูไม่ใช่ปุโรหิตบนโลก (ข้อ 4) ปุโรหิตฝ่ายโลกหรือเลวีรับใช้ในสถานบริสุทธิที่เป็นแบบจำลองและเงาของสวรรค์

โมเสสได้รับคำสั่งสร้างพลับพลาตามแบบต้นฉบับสวรรค์ (ข้อ 5; เเพียบ อพย 25:40) ชโรเนอร์ก้าวว่า

‘ธรรมเนียมปฏิบัติกับพลับพลาบนโลกตั้งใจให้มีผลภายใต้พันธสัญญาเดิม’ แต่บัดนี้พระเยซูทรงรับพันธกิจ ‘ประเสริฐกว่า’

(=1:4) และเป็นคนกลาง (=1ทธ 2:5; =9:15) ของพันธสัญญา ‘ดีกว่า’ ที่ตั้งบนพระสัญญา ‘ดีกว่า’ (ข้อ 6)

จากพันธสัญญาเดิมสู่ใหม่ (ข้อ 7-13): ผู้เขียนอ้างเยเรมีย์ 31:31-34 อธิบายเหตุที่พันธสัญญาใหม่ดีกว่า

จุดอ่อนพันธสัญญาเดิม ซึ่ง ‘ธรรมเนียมปฏิบัติไม่ทำอะไรสมบูรณ์’ (7:19) ปรากฏผ่านความอ่อนแอกับบาปของประชากร

แต่พันธสัญญาใหม่ผ่านคนกลาง ‘สมบูรณ์’ (7:28)

ชำระคนบาปอ่อนแอ (9:14) และทำให้สมบูรณ์ พันธสัญญาเดิมมีข้อบกพร่อง (ข้อ 7) เก่าและกำลังหาย (ข้อ 13)

จึงเรียกร้องพันธสัญญาใหม่ พันธสัญญาเดิมกล่าวถึงความผิดอิสราเอลว่า ‘พวกเขาไม่ดำรงในพันธสัญญาเรา’ (ข้อ 9)

‘เพราะฉะนั้นเราจะทำพันธสัญญาใหม่’ (ข้อ 8) ‘เราจะใส่ธรรมเนียมปฏิบัติในความคิดและใจ เพื่อเขารู้จักเรา

และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา’ (ข้อ 10-11)

‘เราจะเมตตาและยกโทษบาป’ (ข้อ 12)

พันธสัญญาเดิม: มีข้อบกพร่อง (ข้อ 7) พันธสัญญาใหม่: ดีกว่า (ข้อ 6) และต่างจากเดิม (ข้อ 9)

เดิม: ธรรมเนียมปฏิบัติเขียนบนแผ่นศิลา ใหม่: เขียนในความคิดและใจ (ข้อ 10)

ใหม่: เป็นพันธสัญญานิรันดร์ตั้งโดยคนกลางผู้มีชีวิตเสมอ (7:25) เดิม: เก่าและกำลังหาย (ข้อ 13)

ผู้เขียนเตือนผู้อ่านว่า ‘ธรรมเนียมปฏิบัติและพันธสัญญาเดิมเก่าแล้วและถูกยกเลิก (7:18) กับแทนที่

แล้วท่านจะละคนกลางของพันธสัญญาดีกว่าที่พันธสัญญาเดิมเองรับรองหรือ?’

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 5:1

1) โดยเข้าใจและเชื่อฐานามหาบุรุษที่เหนือกว่าของพระคริสต์ เราได้รับประโยชน์จาก ‘ความหวังดีกว่า’ และ ‘เข้าใกล้พระเจ้า’ หรือไม่? (7:19; เทียบ 6:18-19) หรือยังพึ่งความดีของตนเอง?
พระคริสต์เท่านั้นช่วยผู้เข้าใกล้พระเจ้าโดยพระองค์ได้สมบูรณ์ (7:25; เทียบ 2:14-18) เราสัมผัสความรอด ‘ปัจจุบัน’ หรือไม่?

2) เราอยู่ใต้ ‘พันธสัญญาใหม่’ และมี ‘คนกลางพันธสัญญาใหม่’ เป็นพระผู้ช่วยให้รอด สิ่งนี้ให้ประโยชน์ใดต่อชีวิต? (เทียบ รม 8:1, 34) ผู้ช่วยให้รอดที่โลกเสนอ เช่น เยียวยาบาดแผล พัฒนาดน ปฏิรูปสังคม
ต่างจากพระผู้ช่วยให้รอดที่เราเชื่ออย่างไร? (เทียบ 7:16, 25; 9:14)
ความประเสริฐของพระคริสต์เป็นความยินดีของเราหรือไม่?

*หมายเหตุ: การหักล้างแนวคิด ‘เครื่องบูชาศีลมหาสนิท’ ของโรมันคาทอลิก (เรย์มอนด์ บราวน์, Hebrews) บท
9-10ก พระเยซูเครื่องบูชาที่ดีกว่า หลังกล่าวฐานะบุรุษที่ดีกว่าในบท 7 และพันธสัญญาที่ดีกว่าในบท 8
ผู้เขียนกล่าวเครื่องบูชาที่ดีกว่าใน 9:1-10:18

บทที่ 9

พลับพลาและเครื่องบูชาในฐานะสัญลักษณ์

ฮีบรู 9:1-10

โครงสร้างพลับพลา (ข้อ 1-5): พลับพลาแรกคือสถานบริสุทธิ์ มีคันประทีป โต๊ะ และขนมปังเฉพาะพระพักตร์ (เทียบ
อพย 25:23-39) พลับพลาที่สองคืออภิสุทธิสถาน มีแท่นเผาเครื่องหอมทองคำและหีบพันธสัญญา ซึ่งบรรจุโถมนานา
ไม้อาโรนที่แตกหน่อ และแผ่นศิลาพันธสัญญา มีครุฑคลุมพระที่นั่งกรุณาหรือฟาหีบ

—หมายเหตุ 1: แท่นเผาเครื่องหอมอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ไม่ใช่อภิสุทธิสถาน (อพย 30:6)

แต่ผู้เขียนอาจคิดถึงมหาบุรุษที่นำเครื่องหอมเข้าอภิสุทธิสถานในวันลบมลทิน (ลนต 16:12-13; อพย 40:5
‘วางแท่นทองคำสำหรับเครื่องหอมหน้าหีบพระโอวาท’)

—หมายเหตุ 2: ยุคพันธสัญญาใหม่ไม่มีหีบพระโอวาทแล้ว (ยรม 3:16; 2 มัคคาบี 2:4-5)

การเข้าอภิสุทธิสถานและข้อจำกัด (ข้อ 6-10): ในสถานบริสุทธิ์มีพิธีรับใช้ ‘ซ้ำ ๆ’ แต่หลังมาน
มหาบุรุษที่เข้าอภิสุทธิสถานได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเพื่อตนกับประชากร (ลนต 16:3, 5)
การเข้าอภิสุทธิสถานหรือเข้าใกล้พระเจ้า (7:19)

จึงยากและไม่ได้เปิดแก่ทุกคน (ข้อ 8; เทียบ อพย 25:22; ลนต 16:2)

นี่เป็นภาพเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์สำหรับเวลาปัจจุบัน และไม่อาจทำมโนธรรมผู้รับใช้ให้สมบูรณ์ (ข้อ 9; เทียบ 7:11, 19;
10:1) พิธีเหล่านี้พร้อมระเบียบอื่นถูกกำหนดไว้

จนถึงเวลาแห่งการปฏิรูปหรือระเบียบใหม่

ประสิทธิผลแห่งพระโลหิตพระคริสต์

ฮีบรู 9:11-28

พระคริสต์เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่ง ‘สิ่งที่ดีจะมา’ ผ่าน ‘พลับพลาที่ยิ่งใหญ่และสมบูรณ์กว่า’ (ดู 8:2) และด้วย ‘พระโลหิตของพระองค์’ เข้า

อภิสุทธิสถานคือ ‘ต่อพระพักตร์พระเจ้า’ (ข้อ 24) ครั้งเดียวและสุดท้าย จึงสำเร็จ ‘การไถ่บาปนิรันดร์’ (ข้อ 11-12)

ประสิทธิผลพระโลหิต (1): ทำมโนธรรมสมบูรณ์ สิ่งถวายเดิมทำไม่ได้ (ข้อ 9; 10:1)

—เลือดและกับลูกวัวชำระได้เพียงร่างกายภายนอกในเชิงสัญลักษณ์ (เทียบ กดว 19)

แต่ ‘พระโลหิตพระคริสต์’ ผู้ถวายพระองค์ไว้ดำเนินโดยพระวิญญาณนิรันดร์

ย่อมชำระมโนธรรมจากการกระทำตายอย่างเต็มที่

และทำให้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ในฐานะปุโรหิต (ข้อ 12-14) เวสต์คอตต์กล่าวว่า ‘ความบริสุทธิ์ไม่ใช่เป้าหมาย แต่เป็นวิถีสู่ชีวิตใหม่ เป้าหมายของสามัคคีธรรมที่พื้นคือรับใช้ผู้ทรงพระชนม์และประทานชีวิตอย่างมีพลัง’

‘เถา’ (ข้อ 13) คือเถาวัลแดงในกัณดารวิถี 19 ใช้พิธีชำระ เพราะเหตุนี้พระคริสต์ทรงเป็นคนกลางพันธสัญญาใหม่

(=8:6) พระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อไถ่จากบาป ประสิทธิผลพระโลหิต (2): ให้รับพระสัญญามรดกนิรันดร์ (ข้อ 15)

พันธสัญญาหรือพันธกรรมมีผลเมื่อผู้ทำตาย พระเยซูจึงสิ้นพระชนม์โดย ‘หลังพระโลหิต’ (ข้อ 16-17)

พันธสัญญาแรกของโมเสสก็ตั้งด้วยเลือด (ข้อ 18-20; อพย 24:3, 7) และสิ่งในพลับพลาแทบทั้งหมดชำระด้วยเลือด

(ข้อ 21-22; เทียบ กดว 19:4; ลนต 16:14-19) ชไรเนอร์กล่าวว่า ‘บนรากฐานความบริสุทธิ์นี้

อิสราเอลเข้าสู่ความสัมพันธ์พันธสัญญากับพระยาห์เวห์’ แสดงว่าพันธสัญญาใหม่ก็ตั้งด้วยเลือด

จึงจำเป็นที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์ และต้องมี ‘เครื่องบูชาที่ดีกว่า’ คือพระโลหิต (ข้อ 23)

พระคริสต์ไม่ได้เข้าเจาสถานบริสุทธิ์บนโลก แต่เข้าสวรรค์อันเป็นของจริง และด้วย ‘พระโลหิตของพระองค์’

ทรงถวายพระองค์ครั้งเดียวเพื่อขจัดและรับบาปเรา (ข้อ 24-28) การเสด็จครั้งแรกเพื่อถวายพระองค์และสิ้นพระชนม์

(ข้อ 26; เทียบ ข้อ 11) การเสด็จครั้งที่สองเพื่อทำความรอดสมบูรณ์แก่ ‘ผู้รอคอยพระองค์’ (ข้อ 28)

ข้อ 27 กล่าว ‘มนุษย์ถูกกำหนดให้ตายครั้งเดียว’ เพื่อเน้นว่า ‘เช่นเดียวกัน พระคริสต์สิ้นพระชนม์ครั้งเดียว’ (ข้อ 28)

ข้อ 28 อาจเข้าใจในฉากหลังปุโรหิต (บรูซ) ประชากรรอมหาปุโรหิตกลับออกจากอภิสุทธิสถานเป็นหลักฐานว่าเครื่องบูชาได้รับการยอมรับ

บทที่ 10

เครื่องบูชาที่ประเสริฐกว่า

ฮีบรู 10:1-18

เลนวิเคราะห์ตอนนี้อย่างนี้

A ความไม่เพียงพอของสิ่งที่ธรรมเนียมปฏิบัติให้ เห็นจากเครื่องบูชาซ้ำ ๆ (ข้อ 1-4)

B เครื่องบูชาซ้ำถูกยกเลิกโดยเครื่องบูชาครั้งเดียวของพระคริสต์ตามพระประสงค์พระเจ้า (ข้อ 5-10)

B' ปุโรหิตเลวีถูกแทนด้วยปุโรหิตองค์เดียวผู้ประทับเบื้องขวาพระเจ้า (ข้อ 11-14)

A' ความเพียงพอของพันธสัญญาใหม่ ซึ่งทำให้ไม่ต้องมีเครื่องบูชาไถ่บาปอีก (ข้อ 15-18)

เครื่องบูชาเดิม: ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นเพียงเงาและกลาง (ข้อ 1; เทียบ 8:5) เครื่องบูชาพระคริสต์: รูปจริงและสิ่งดีที่จะมา (ข้อ 1; เทียบ 9:11)

เดิม: ทำให้ผู้เข้าใกล้สมบูรณ์ไม่ได้ (ข้อ 1; 9:9) พระคริสต์: ทำให้สมบูรณ์ (ข้อ 14; 9:14)

พระคริสต์ถวาย 'ครั้งเดียว' (ข้อ 10, 14; 9:26, 28) และ 'นิรันดร์' (ข้อ 12)

เดิมต้องถวายซ้ำ (ข้อ 2, 11) พระคริสต์ไม่ต้องถวายอีก (ข้อ 18)

เดิมขจัดบาปไม่ได้ (ข้อ 4, 11) พระคริสต์ให้อภัยบาป (ข้อ 18) และชำระให้บริสุทธิ์ (ข้อ 10; เทียบ ข้อ 22)

เดิมตั้งไว้ แต่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อขจัดและแทนที่ (ข้อ 9-10)

คำอ้างและคำอธิบายพันธสัญญาเดิม (ข้อ 5-18):

(1) สดุดี 40:6-8 พระเจ้าไม่พอพระทัยเครื่องบูชาเดิม แต่ทรงเตรียม 'กายหนึ่ง' (สดด 40:6 'ทรงเปิดหูข้าพเจ้า')

พระคริสต์เสด็จเพื่อทำให้สำเร็จ 'ตามพระประสงค์นี้' ทรงถวายพระกายโดยสมัครใจ (ข้อ 10)

ผู้เขียนตีความสดุดีดาวิดเป็นพระดำรัสพระคริสต์

(2)

เยเรมีย์ 31:33-34 พระเจ้าทรงยกโทษบาปและการอธรรมครบถ้วนผ่านพันธสัญญา

ญาใหม่ คือ 'ไม่จดจำอีก' จึงไม่ต้องมีเครื่องบูชาไถ่บาปอื่น (ข้อ 18)

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 10:1

1) จงคิดอีกครั้งว่าเหตุใดผู้เขียนเน้นยาวถึงความไม่เพียงพอของพันธสัญญาเดิมกับเครื่องบูชา

และความยิ่งใหญ่ฐานะปุโรหิตพระคริสต์ ชไรเนอร์กล่าวว่า 'ถ้าผู้อ่านปฏิเสธพระเยซู

จะสูญเสียสิทธิในเครื่องบูชาเดียวที่ชำระบาปแท้ แต่ถ้าอยู่กับพระเยซู มั่นใจได้ว่าบาปถูกขจัดและชำระนิรันดร์'

2) พระเยซูชุมหาปุโรหิตเข้าอภิสุทธิสถานคือพระเจ้า นี่เป็น 'สิ่งดี' (9:11; 10:1)

ไม่เพียงเพราะเราได้รับอภัยและมรดกความรอด แต่เพราะเรา 'ไม่บริสุทธิ์' (9:13)

เข้าอภิสุทธิสถานหรือพระพักตร์พร้อมมหาบุโรhit (เทียบ 10:19)

ความจริงนี้ปลอบโยนและให้กำลังใจหรือไม่?สิ่งที่พระคริสต์ทรงทำ ‘เพื่อเรา’ (9:24) เป็นความยินดีใหญ่หรือไม่?

3) ประสิทธิผลพระโลหิตพระคริสต์ (9:11-28) อาจมองไม่เห็น คือชำระคนภายในไม่ใช่ภายนอก และให้มรดกสวรรค์ไม่ใช่โลก ผู้รับจึงถูกล่อลวงกลับศาสนาอื่น สิ่งที่เห็นคือความทุกข์กับความตาย และพระเมสสิยาห์ถูกตราว่า ‘คนตายได้คำสาป’ วันนี้เราถูกหลอกด้วยสารที่ให้ผลหรือประโยชน์มองเห็น และวันไหนเพราะโลกเยาะเย้ยหรือไม่?

4) วันนี้ ‘เครื่องบูชาพันธสัญญาเดิม’ ใดที่เราไม่ควรกลับไปหา คือสิ่งดูดีมองเห็นแต่ทำให้สมบูรณ์ไม่ได้? เมื่อไม่พอใจ ‘ความสมบูรณ์นี้รันดร์’ ที่พระคริสต์สำเร็จ เรากลับหาอะไรทางศาสนา?

เช่น คำอธิษฐานขอพระพรปลายปี การถวายหรือการนมัสการตามกฎ คำปฏิญาณส่วนตัว หรือการเผ้าเดี่ยวประจำวัน บท 10ข จงยึดมั่นคำสารภาพแห่งความเชื่อ

การประยุกต์ (ข้อ 19-25)

ฮีบรู 10:1

จากนี้ถึงจบฮีบรูเป็นการประยุกต์ คำหนุนใจ และคำเตือน ข้อ 19-21 อธิบายเหตุที่ต้องอดทน ‘เพราะฉะนั้น’ พี่น้องเรามีความกล้าและความมั่นใจ (=ข้อ 35) เข้าสถานบริสุทธิ์โดย ‘พระโลหิตพระเยซู’ เครื่องบูชาดีกว่า (9:14) เพราะมันเป็นพระกายพระเยซูอีก เราผ่านเข้าอภิสุทธิสถานได้ ทางนี้ใหม่และ ‘มีชีวิต’ (ข้อ 20; เทียบ ยน 14:6)

ยิ่งกว่านั้น เรามีมหาบุโรhitยิ่งใหญ่ (4:14) และใจได้รับการประพรมด้วยเลือด

ให้พ้นมโนธรรมชั่ว (9:14) จึง ‘เข้าใกล้’ ด้วยใจจริงและความเชื่อเต็มเปี่ยม (ข้อ 22) จงเข้าใกล้พระที่นั่งกรุณาอย่างกล้า ผู้เขียนบรรยายผู้เชื่อทุกคนเหมือนมหาบุโรhit ธรรมิกชนทั่วไปเข้าอภิสุทธิสถานที่เฉพาะมหาบุโรhitได้หรือ (6:19) และเป็นอภิสุทธิสถานสวรรค์?

ต้องกล้าเพราะพระเจ้าทรงเป็นไฟเผาผลาญ (12:29) ผู้ไม่สะอาดเข้าใกล้ไม่ได้ แต่ผู้เชื่อทุกคนได้รับการประพรมด้วย ‘พระโลหิตพระคริสต์’ ที่ประเสริฐ จึงเข้าได้ (เทียบ 9:7, 13-14)

ผู้ทรงสัญญาสัตย์ชื่อ จงยึด ‘คำสารภาพความเชื่อ’ แห่งความหวัง (=3:1; 4:14) (ข้อ 23; 3:6, 14; 4:14)

คำสารภาพนั้นคืออะไร? เนื้อหาที่ต้องยึดเพื่อไม่ละทิ้งคืออะไร และเป็น ‘ความหวัง’ อย่างไร? (เทียบ 6:11, 18; 3:6) จง ‘พิจารณากันอย่างลึก’ (=3:1) เพื่อกระตุ้นความรักกับการดี (ข้อ 24)

ถอดความว่า ‘จงร่วมกันคิดว่าจะช่วยกันกระตือรือร้นในความรักและการดีอย่างไร’ พวกเขาปฏิบัติอยู่แล้ว (6:10; 10:34) แต่ยังต้องหนุนใจกัน เพราะ ‘วันนั้น’ ใกล้ การข่มเหงจะหนักและผู้ ‘ละ’ การประชุมเพิ่ม จึงต้องขยันยิ่ง (ข้อ 25; เทียบ 3:13) โอบอ้อมกล่าวว่า ‘การประชุมร่วมกันมองไปยังการชุมนุมสุดท้ายของประชากรพระเจ้า การประชุมบนโลกสะท้อน ekklesia การชุมนุมประชากรในสวรรค์’

คำเตือน (ข้อ 26-31)

ฮีบรู 10:1

ข้อ 26 เริ่ม ‘เพราะว่า’ อธิบายเหตุที่การหนั้นใจกันสำคัญ คือเพื่อไม่ให้ใครไปทางละทิ้ง ผู้ได้รับ ‘ความรู้ในความจริง’ แล้วยังจงใจทำบาป ไม่มีเครื่องบูชาไถ่บาปอีก (เทียบ กดว 15:30) เหลือเพียงการพิพากษา (เทียบ 9:27) กับไฟนรก (ข้อ 27; ศพย 3:8; อสย 26:11)

ไซโรเนอร์กกล่าวว่า ‘ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับคนที่หลังได้รับความรอดแล้วหันจากพระคริสต์อย่างแข็งกระด้าง...ผู้ปฏิเสธพระเยซูไม่อาจรับอภัยจากเครื่องบูชาครั้งเดียว มีการอภัยเฉพาะผู้ฟังพระเยซูต่อไป’ ผู้ละธรรมบัญญัติโมเสสยังถูกฆ่าแล้วผู้ (a) เหยียบพระบุตร (b)

ถือพระโลหิตพันธสัญญาที่ชำระตนเป็นมลทิน และ (c) หยามพระวิญญาณแห่งพระคุณ จะรับโทษหนักเพียงใด? (ข้อ 29)

คำว่า ‘ชำระตนให้บริสุทธิ์’ มีความได้สองทาง

(1) ธรรมิกชนแท้จะละทิ้ง

(2) ผู้ละทิ้งทำบาปมาแล้วไรเหตุผล เป็นถ้อยคำประชดที่พิสูจน์ว่าไม่เคยเป็นธรรมิกชน

เหตุผลสนับสนุนอย่างหลังคือฮีบรูเน้นว่าพระคริสต์ทรงสำเร็จการไถ่กู้รันดร์ (9:12) คำอ้างเฉลยธรรมบัญญัติ 32:35-36 เน้นความหนักและน่ากลัวของการพิพากษา (ข้อ 30-31)

สิ่งที่ต้องกลัวจริง: ‘อย่ากลัวผู้ฆ่ากายแต่กลัวจิตไม่ได้ จงกลัวผู้ทำลายทั้งกายและจิตในนรก’ (มธ 10:28)

คำหนุนใจ (ข้อ 32-39)

ฮีบรู 10:1

จนถึงบัดนี้ พวกท่านอดทนการต่อสู้อันใหญ่แห่งความทุกข์ในฐานะผู้เชื่อ (ข้อ 32-34) เพราะมั่นใจว่ามี ‘ทรัพย์ที่ดีกว่าและถาวร’ (ข้อ 34; เทียบ 13:14) แล้วเหตุใดจะยอมแพ้และกลับ?

‘เพราะฉะนั้น’ อย่าทิ้งความกล้าและความมั่นใจ (=ข้อ 19; 3:6) ซึ่งมีบำเหน็จใหญ่ (ข้อ 35)

ต้องอดทนเพื่อรับพระสัญญา (ข้อ 36) อ้างอิสยาห์ 26:20 และฮาบากุก 2:3: จงดำเนินด้วยความเชื่อ อย่าถอย เราไม่ใช่ผู้ถอยสู่ความพินาศ แต่เป็นผู้มีความเชื่อถึงความรอด (10:39)

คำหนุนใจและเตือนนี้ปลุกผู้เชื่อแท้ให้ตื่นและทุ่มเทอีก (เทียบ 4:11; 6:11-12) จึงจำเป็น แต่ผู้ ‘ไม่ได้รับการเรียก’ (เทียบ 3:1; 9:15) อาจซาบซึ้งชั่วคราวเมื่อฟัง แต่สุดท้ายใจแข็งเพราะบาปหลอก (3:13)

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 10:1

- 1) ‘การละทิ้ง’ สำหรับผู้รับฮีบรูคืออะไร? เพียงละคำสารภาพหรือ? ดูเหมือนไม่ใช่ ผู้เขียนเน้นการจงใจ ‘ทำบาป’ (ข้อ 26) ไม่เชื่อฟัง (4:6, 11) และไม่ทำการศึกษาดีคือรักกับรับใช้จนจบ (6:10-12) ตรงข้าม การรักษาความเชื่อคืออดทน ‘การต่อสู้อันใหญ่แห่งความทุกข์’ (ข้อ 32) มีความหวังสวรรค์และรักท่ามกลางการขัดแย้งกับคำหมิ่น (ข้อ 33-34, 36)
- 2) วันนี้เรามั่นใจความรอดจากเพียง ‘คำสารภาพทางปัญญา’ หรือไม่? เราผู้ ‘มีความเชื่อถึงความรอด’ (ข้อ 39) ต้องตรวจผลชีวิตตามคำสอนพระคัมภีร์และพระเยซู (เทียบ 6:7) และขอพระคุณด้วยความเชื่อกล้า เราละเลยการขอหรือสงสัยว่าพระองค์จะประทานหรือไม่?
- 3) เราอยู่กับผู้ทนทุกข์หรือไม่? (ข้อ 33-34) เราายที่จะเป็นหนึ่งใน ‘ผู้ต่ำต้อย’ ที่ถูกประจานหรือไม่? เปโตรเคยเป็น เราายเรียกเขาพี่น้องหรือไม่? เปาโลสั่งทิโมธีอย่าอายที่เขายู่คุก (2ทธ 1:8) พระเยซูตำหนิผู้ไม่เยี่ยมคนคุก (มธ 25:43) เราต้องอยู่กับผู้ต่ำและขยัน ‘รับใช้’ (6:10- 11) พระเยซูไม่อายเรียกเราเป็นพี่น้อง (2:11)

ใน 10:39 ผู้เขียนกล่าวว่า ‘เราเป็นคนที่มีความเชื่อจนได้รับความรอด’

ฮีบรู 10:1

บทที่ 11 ซึ่งตามมาเสริมคำหนุนใจที่เริ่มใน 10:19 โดยมอบแบบอย่างของผู้มีความเชื่อเช่นนั้น จอร์จ กัทธรีวิเคราะห์บทนี้ดังนี้: ข้อ 1-3 บทนำ; ข้อ 4-12 การเคลื่อนไหวที่ 1—แบบอย่างแรกของความเชื่อ; ข้อ 13-16 ช่วงค้น—ความเชื่อของผู้แสวงถึ้นฐาน; ข้อ 17-31 การเคลื่อนไหวที่ 2—แบบอย่างเพิ่มเติม; ข้อ 32-40 จุดสูงสุดและบทสรุป

แบบอย่างแห่งความเชื่อ (ข้อ 1-31)

ฮีบรู 10:1

ความเชื่อคือ ‘ความมั่นใจ/หลักประกัน’ ในสิ่งที่หวัง (=3:14) และเป็นหลักฐานของสิ่งที่มองไม่เห็น (ข้อ 1) คือมั่นใจว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานอย่างแน่นอน แม้ยังไม่ปรากฏ บรรพชนจึง ‘ได้รับคำรับรอง’ (ข้อ 2; เทียบข้อ 39) หมายถึงพระเจ้าทรงรับรองพวกเขา เราเข้าใจโดยความเชื่อว่าการสร้างโลกทั้งหลายถูกสร้างด้วย ‘พระวจนะ’ ของพระเจ้า (ข้อ 3; สดด 148:5)

สิ่งที่เห็นไม่ได้เกิดจากสิ่งที่ปรากฏ แต่ปรากฏขึ้นตามพระวจนะเมื่อยังไม่มีสิ่งใด

พระเจ้าทรงทำสิ่งที่ตรัสสัญญาให้สำเร็จอย่างแน่นอน สิ่งที่เราต้องมีคือความเชื่อ

อาเบล (ข้อ 4): ผู้เขียนฮีบรูกล่าวได้อย่างไรว่าอาเบลมีความเชื่อ ในเมื่อปฐมกาลไม่ได้กล่าวถึงความเชื่อของเขา?

บทที่ 4

ปฐมกาลกล่าวเพียงว่าพระเจ้าทรงรับอาเบลและเครื่องบูชาของเขา

ฮีบรู 4:4

คำว่า ‘พระเจ้าทรงรับ’ หมายถึงทรงพอพระทัย และการกระทำทุกอย่างที่พอพระทัยพระเจ้าย่อมเกิดจากความเชื่อ (เทียบข้อ 6) เอโนค (ข้อ 5-6) ดำเนินกับพระเจ้า 300 ปี—คือทำให้พระองค์พอพระทัยตามฉบับเซปติจินต์—และไม่พบความตาย (ปฐมก 5:21-24) เหตุที่เน้นเช่นนี้ก็เพื่อชี้ว่า ‘ผู้เชื่อทุกคนอาจตายอย่างอาเบลก่อนเห็นพระสัญญาสำเร็จครบถ้วน แต่ทุกคนได้รับพระสัญญาเรื่องชัยชนะเหนือความตายอย่างเอโนค’ (ค็อกเคอริลล์)

ถ้าไม่มีความเชื่อก็ไม่อาจเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนผู้ที่เข้ามาหาพระองค์ (ข้อ 6; เทียบข้อ 26) รางวัลนั้นคืออะไร? โนอาห์ (ข้อ 7) ได้รับคำเตือนถึงเหตุการณ์ที่ยังมองไม่เห็นคือการพิพากษาด้วยน้ำท่วม จึงยำเกรงและสร้างนาวา เขาจึงกล่าวโทษโลกและเป็นทนายแห่งความชอบธรรม อับราฮัมและครอบครัว (ข้อ 8-22): แม้ไม่รู้ว่แผ่นดินที่ทรงสัญญาอยู่ที่ใด อับราฮัมก็ ‘เชื่อฟัง’ ออกจากบ้านเกิดไปอยู่เหมือนคนต่างด้าว เพราะหวังคอยนครที่พระเจ้าทรงวางรากและทรงสร้าง ซาร่าห์แม่เป็นหมันก็เชื่อว่าพระเจ้าทรงสัญญาสัตย์ซื่อ จึงได้รับกำลังตั้งครรภ์ (ข้อ 11) และจากคนเดียวที่เหมือนตายแล้วก็เกิดลูกหลานมากมาย (เทียบหลักพระกิตติคุณใน ยน 12:24)

ผู้อ่านต้องไม่อ่อนความเชื่อ เมื่ออ่านพันธสัญญาเดิมจะระลึกว่าพระเจ้าทรงทำพระสัญญาให้สำเร็จ แม้บ่อยครั้งทรงกระทำในเวลาและสถานที่ที่ไม่มีใครคาดคิด (ขโรเนอร์) พวกเขายังไม่เห็นพระสัญญาสำเร็จและอยู่บนโลกอย่างคนต่างด้าว (1พศด 29:15; 1ปต 2:11) เพราะแสวงหา ‘บ้านเมืองที่ดีกว่า’ ในสวรรค์ พระเจ้าจึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกว่าพระเจ้าของพวกเขาและทรงเตรียมนครไว้ (ข้อ 13-16; 12:22)

ผู้รับจดหมายอาจถูกล่อใจให้กลับบ้านเดิมคือศาสนายิว แต่บรรพชนไม่กลับ เพราะปรารถนาบ้านเมืองที่ดีกว่า อับราฮัมถวายอิสอัคบุตรแห่งพระสัญญา เพราะเชื่อว่าพระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นขึ้นจากตายได้ (ข้อ 17-19; รม 4:17-22) ความเชื่อที่ทำให้ชอบธรรมไม่ใช่เหตุการณ์ครั้งเดียว แต่ยังทำงานในชีวิต อิสอัคถวายพรยาโคบและเอซาวด้วยความเชื่อ ยาโคบถวายพรบุตรสองคนของโยเซฟ และโยเซฟกล่าวถึงการอพยพพร้อมสั่งเรื่องกระดูกของตน (ข้อ 20-22)

แม้อยู่ในตำแหน่งสูง โยเซฟไม่ได้ฝากความหวังไว้กับโลก แต่เฝ้ามองบ้านเมืองสวรรค์

โมเสสและผู้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา (ข้อ 23-31): บิดามารดาของโมเสส ‘ไม่กลัวคำสั่งกษัตริย์’ และโมเสสไม่กลัวพระพิโรธของกษัตริย์ (ข้อ 27; เทียบ อพย 2:14) เขาละความสบายเลือกทนทุกข์กับประชากรพระเจ้า นี่ทำทนายผู้รับจดหมายว่าอย่ากลัวการข่มเหงของผู้มีอำนาจ แต่จงร่วม ‘คำดูหมิ่นของพระคริสต์’ (ข้อ 26) และร่วมทุกข์กับผู้ทุกข์ (10:33-34) โมเสสเลือกโดยมองรางวัลจากพระเจ้า

ไม่ใช่สิ่งของโลก นี่คือการเชื่อ เขาถือปัสกาและประพรมเลือด ข้ามทะเลแดงด้วยความเชื่อ (ข้อ 28-29) การเดินรอบเยรีโคเจ็ดวันและการที่ราหับต้อนรับผู้สอดแนมก็เป็นการกระทำจากความเชื่อ (ยชว 2, 6)

จุดสูงสุดและบทสรุป (ข้อ 32-40)

ฮีบรู 4:1

ในบรรดาฮีโรน บารัค แฮมสัน เยฟธ่า ดาวิด ซามูเอล และผู้เผยพระวจนะ ไม่มีใครที่ความเชื่อไม่เคยสั่นคลอน ‘แม้ความเชื่อไม่สมบูรณ์ การรับรองของพระเจ้าก็ไม่ขาด’ (กาลวิน)

ข้อ 33-38 กล่าวถึงทั้งบุคคลในพันธสัญญาเดิมและธรรมประเพณีอียิปต์ภายหลัง: ดาวิดได้รับพระสัญญา ดาเนียลปิดปากสิงโต เพื่อนสามคนดับไฟ แฮมสันได้รับกำลัง หญิงม่ายศาเรพัทและหญิงชุนเนมได้รับคนตายคืนมา (1พทษ 17:17-24; 2พทษ 4:17-37)

ผู้ถูกทรมานใน 2 มัคคาบี 6-7 หวัง ‘การเป็นขึ้นจากตายที่ดีกว่า’
เยเรมีย์ถูกขังด้วยหินและอิสยาห์ถูกเลื่อยตามธรรมประเพณี ทั้งหมดได้รับการรับรองเพราะความเชื่อ แต่ยังไม่เห็นพระสัญญาสำเร็จสูงสุด (ข้อ 39) ‘ความสมบูรณ์’ มาถึงเป็นมรดกนิรันดร์โดยพันธสัญญาใหม่ของพระคริสต์ (10:14) และ ‘ครอบครัวของพระเจ้า’ ประกอบด้วยที่ประชุมธรรมิกชนทั้งพันธสัญญาเดิมและใหม่ (ข้อ 40; 3:6; 12:1-2, 23; วว 4:4)

ดังนั้นจึงย้ำอีกครั้งว่า การคงเป็นคริสเตียนแทนการกลับเป็นชาวยิวซึ่งอยู่ก่อนพระเมสสิยาห์นั้นเป็นสิทธิพิเศษยิ่งใหญ่เพียงใด

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 4:1

- 1) ผู้มีความเชื่อเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายผ่านความตายเหมือนอับราฮัม แม้พระสัญญามองไม่เห็น แต่เพราะพระเจ้าตรัส เขาจึงมองเสมือนสำเร็จแล้วด้วยความเชื่อในความสัตย์ซื่อ และฝ่าความทุกข์อย่างกล้า
สิ่งที่ทำให้ประยุกต์ยากคือเราเห็นเหตุการณ์ที่ขัดกับพระสัญญา เราจึงต้องมีทั้งสายตาที่เห็นภาพใหญ่ของพระเจ้า และดำเนินด้วยความเชื่อในความสัตย์ซื่อ ไม่ใช่ตามสิ่งที่เห็น (2คร 5:7)
- 2) ความเชื่อไม่เพียงทำให้อดทนยามทุกข์ แต่ยังให้มี ‘ความหวังสวรรค์’ ยามอุดมและมั่นคง (ข้อ 22—โยเซฟ) และไม่กลัวเลือกทางทุกข์ (ข้อ 25—โมเสส) เรากลัวอะไร? ความมั่นคงของเราผูกกับสิ่งใดบนโลกหรือไม่?
- 3) ความจริงที่พระเจ้าไม่ทรงละอายที่จะเรียกว่าเป็นพระเจ้าของเรา (ข้อ 16) ให้การปลอบใจใหญ่
พระองค์ทรงขอให้เราไว้วางใจความสัตย์ซื่อ และไม่ทรงขับไล่เพราะความบกพร่อง
เรื่องราหับผู้เคยเป็นหญิงโสเภณีและการกล่าวถึงแฮมสันยืนยันเรื่องนี้ (ข้อ 31-32)

4) ความหวังรางวัลสวรรค์เห็นแก่ตัวหรือไม่? (ข้อ 6, 26) ถ้าไม่ เพราะเหตุใด และรางวัลคืออะไร? คือได้พระเจ้าพอใจและชื่นชมในพระองค์ เข้าใกล้พระองค์ยิ่งขึ้น ซึ่งยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระองค์
ความหวังนี้คือความปรารถนาที่วางในทิศทางถูกต้อง พระคุณไม่ได้กำจัดความปรารถนา แต่สร้างมันใหม่
‘ความสุขของมนุษย์ไม่อาจแยกจากพระสิริของพระเจ้า และพระสิริของพระองค์ไม่ได้จบเพียงที่ความพอพระทัยของพระองค์เอง’

บทที่ 12

การวิ่งแข่งแห่งความเชื่อ (ข้อ 1-4)

ฮีบรู 12:1

บทที่ 11 แสดงผู้ ‘มีความเชื่อจนได้รับความรอด’ (10:39) บทที่ 12 จึงชวนให้มองพระเยซู แบบอย่างสูงสุด (ข้อ 2) และวิ่งจนถึงที่สุด เมื่อมี ‘พยาน’ มากมายดุมล้อมรอบ (11:2, 39) จง (1) ทิ้งภาระและบาปที่พันรัดง่าย (2) วิ่งด้วยความอดทน และ (3) พึงมองพระเยซูผู้ทรงทนทางเขน ไม่ถือความอับอาย เพราะความยินดีเบื้องหน้าพระองค์ทรงเป็นผู้ ‘บุกเบิก’ (=2:10) และผู้ทำให้ความเชื่อสมบูรณ์

ผู้สืบทอดเชื่อเป็นพยานเพราะชีวิตของเขาเป็นพยานต่อชุมชนคริสเตียนถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าและพลังความเชื่อ (จอร์จ กัทธรี) ภาพนี้อาจมาจากการแข่งขันถวายเกียรติแด่ซุสทุกห้าปี ผู้ชนจากหลายถิ่นมาชม นักวิ่งถอดเสื้อผ้าและวิ่งระยะไกลด้วยความอดทน ส่วนผู้ชนะช่วงเข้ารอรับรางวัลตอนเย็น—คล้ายบรรพชนพันธสัญญาเดิม

ความทุกข์เปรียบได้กับการฝึกนักกีฬา คำว่า ‘อ่อนล้าและท้อใจ’ (ข้อ 3) ใช้กับนักวิ่งระยะไกลที่หมดแรง นักวิ่งต้องระลึกถึงเป้าหมายและอดิษฐ์ชนะ ข้อ 3 ให้ระลึกถึงพระองค์ผู้ทรงอดทนต่อคนบาปที่ต่อต้าน พระเจ้าผู้ทรงอดทนมาก แม้ผู้อ่านกำลังต่อสู้ แต่ยังไม่เผชิญ ‘ถึงเลือด’ หรือความตาย (ข้อ 4) แสดงว่าการข่มเหงยังไม่รุนแรงถึงที่สุด

จงอดทนต่อการฝึกวินัย (ข้อ 5-13)

ฮีบรู 12:1

ข้อ 5 เชื่อมจากภาพการฝึกเพื่อแข่งขันไปสู่การฝึกวินัยระหว่างบิดากับบุตร ผู้เขียนตำหนิว่าพวกเขาเสื่อมคำหนุนใจ และกำชับว่าอย่ายอมแพ้เมื่ออ่อนล้า อย่าดูหมิ่นการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า (สภษ 3:11-12) เพราะพระองค์ทรงติสอนบุตรทุกคนที่ทรงรักและรับไว้ (ข้อ 6; วว 3:19) หากไม่มีการฝึกวินัยก็ไม่ใช่นักกีฬาโดยชอบธรรมตามโลกโบราณ จึงต้องอดทน (ข้อ 7-8)

บิดาฝ่ายโลกฝึกเราเพียงชั่วคราว แต่พระบิดาแห่งวิญญาณฝึกเพื่อประโยชน์ ให้มีส่วนในความบริสุทธิ์
แม้นเวลานั้นไม่ชื่นชมยินดี แต่ภายหลังให้ ‘ผลแห่งความชอบธรรมอันสงบสุข’ แก่ผู้ได้รับการฝึก (ข้อ 9-11; 1ปต 4:1)
‘เพราะฉะนั้น’ จงยกมือที่อ่อนแรงและเข่าที่อ่อนล้า ทำทางตรงให้เท่า เพื่อขาที่พิการจะหาย (ข้อ 12-13; อสย 35:3, 6,
8)

ผู้เขียนกลับสู่สภาพการแข่งขันและใช้ถ้อยคำอิสยาห์เพื่อให้หวังถึงวันแห่งชัยชนะสุดท้าย

คำหนุนใจและคำเตือน (ข้อ 14-17)

ฮีบรู 12:1

จงมุ่งหา ‘สันติ’ กับทุกคนและความบริสุทธิ์ เพราะถ้าไม่มีความบริสุทธิ์จะไม่มีใครเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ 5:8)
เหตุใดจึงเน้นสันติ? (เทียบข้อ 11) การวิ่งแห่งความเชื่อไม่ใช่การแข่งขันระหว่างผู้เชื่อ แต่เป็นการร่วมทีมไปสู่ชัยชนะ
(3:13; 10:24-25, 33-34; 11:40) การเน้นความบริสุทธิ์ก็ไม่ได้อนุญาตให้ละทิ้งสันติกับผู้อื่น และกลับกันก็เช่นกัน

จง ‘ดูแล’ ไม่ให้ใครพลัดจากพระคุณ และไม่ให้ ‘รากขม’ งอกขึ้นทำคนมากมายเป็นมลทิน (ข้อ 15; ฉธบ 29:18-19)
หมายถึงผู้ละทิ้งและกราบรูปเคารพ) จงระวังไม่ให้คนผิดศีลธรรมทางเพศหรือคนลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหมือนเอซาว
ซึ่งภายหลังไม่พบโอกาสกลับใจ (ข้อ 16-17) นี่เตือนอย่างหนักว่าการละทิ้งกลับสู่ศาสนาเป็นบาปที่ทำให้เป็นมลทินแล
ะสูญเสียโอกาสกลับใจ

คำเตือนนี้จึงเรียกทั้งชุมชนให้ดูแลกันอย่างจริงจัง ไม่ใช่ปล่อยให้ผู้ใดเดินสู่การละทิ้งตามลำพัง

สถานที่ซึ่งเรามาถึงแล้ว (ข้อ 18-24)

ฮีบรู 12:1

ข้อ 18-24 เปรียบ ‘ภูเขาศิโนาย’ กับภูเขาศิโยน ซึ่งเป็นตัวแทนพันธสัญญาสองแบบ

สถานที่ซึ่งผู้ยึดศานาียวอยู่ เทียบกับสถานที่ซึ่งเราคริสเตียนมาถึงแล้ว

1. ภูเขาศิโนายบนโลกที่สัมผัสได้ เทียบกับ 1. ภูเขาศิโยน คือเยรูซาเล็มสวรรค์ นครของพระเจ้า
2. ไฟลุก 3. ความมืดครึ้ม 4. ความมืด 5. พายุ เทียบกับ 2. ที่ประชุมฉลองของทูตสวรรค์นับหมื่น 3. ที่ประชุมของบุตรหัวปี

เสียงแตร เสียงพระคำรัส และพระเจ้าผู้ทรงพิพากษา

ฮีบรู 12:1

ที่ศิโนายไม่มีใครเข้าใกล้ได้ แต่ในนครสวรรค์มีวิญญาณของผู้ชอบธรรมซึ่งได้รับการทำให้สมบูรณ์แล้ว

พระเยซูผู้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และพระโลหิตที่กล่าวดีกว่าเลือดอาเบล

ฮีบรู 12:1

ซินายเป็นสถานที่เต็มด้วยความกลัว (ข้อ 19-21) แต่พระโลหิตของพระคริสต์กล่าวสิ่งที่ดีกว่า
ที่ประชุมของทูตสวรรค์ในข้อ 22-23 สื่อถึงงานฉลองอันสง่างาม ‘โดยการคืนดีกับพระเจ้า
เราจึงคืนดีกับสิ่งทรงสร้างบริสุทธิ์ทั้งหมดของพระองค์’ (จอห์น บราวน์) เลือดอาเบลฟ่องและพิสูจน์ความผิดของคาอิน
แต่พระโลหิตของพระคริสต์ทำให้เกิดการยกโทษ โดย ‘ประกาศ’ ว่าประชากรพันธสัญญาใหม่ซึ่งได้รับการชำระหมดจดไม่
อยู่ใต้ความผิดอีก (จอร์จ กัทธรี)

คำเตือนสุดท้าย (ข้อ 25-29)

ฮีบรู 12:1

อย่าปฏิเสธพระผู้ตรัส มิฉะนั้นจะรับโทษหนักกว่า เมื่อก่อนพระสุรเสียงทำแผ่นดินสั่น
แต่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะเขย่าไม่เพียงแผ่นดิน แต่ฟ้าสวรรค์ด้วย (ฮกก 2:6)
หมายถึงสิ่งที่ถูกสร้างในโลกนี้จะเปลี่ยนหรือถูกแทนที่ เพื่อให้อาณาจักรนิรันดร์ที่ ‘ไม่สั่นคลอน’ คงอยู่ (ข้อ 27; 7:17)
ชโรเนอร์เห็นว่าข้อนี้ไม่จำเป็นต้องหมายถึงการทำลายโลกปัจจุบันจนสูญสิ้น
‘เพราะฉะนั้น’ เมื่อเราได้รับอาณาจักรที่ไม่สั่นคลอน จงขอบพระคุณ
และโดยพระคุณนั้นจงปรณินัติพระเจ้าอย่างที่เราทูลขอ ด้วยความเคารพและยำเกรง (ข้อ 28)
เหตุใดต้องยำเกรง? เพราะ ‘พระเจ้าของเราเป็นไฟที่เผาผลาญ’ (ฉธบ 4:24)

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 12:1

- 1) เรามีท่าทีอย่างไรต่อความทุกข์? เราอายุสิ่งใด และสิ่งใดที่ไม่ควรอายุ? พลังที่ทำให้เราอดทนจนถึงที่สุดคืออะไร?
- 2) เรากำลังนำผู้คนไปที่ใด? เมื่อปฏิบัติต่อลูก เพื่อน เพื่อนร่วมงาน หรือประกาศข่าวประเสริฐ
เรานำเขาไปภูเขาแห่งธรรมบัญญัติ หรือไปหาพระเยซูคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่และที่แห่งพระคุณ?

บทที่ 13

ความรักที่ปฏิบัติจริงภายในคริสตจักร (ข้อ 1-6)

ฮีบรู 13:1

บทที่ 13 อธิบายว่าการ ‘ปรณินัติพระเจ้าอย่างที่เราทูลขอ’ ใน 12:28 เป็นอย่างไร

- จงดำรงอยู่ใน ‘ความรักฉันพี่น้อง’ [ฟีลาเดลเฟีย] โดยเฉพาะการตอบสนองความจำเป็นของผู้อื่น

ความรักเช่นนี้ไม่ใช่เพียงความรู้สึก แต่เป็นการแบ่งปันและช่วยเหลืออย่างเป็นรูปธรรม

- อย่าลืมหรือละเลย ‘การต้อนรับแขก’ [ฟีโลเซเนีย] (เทียบ รม 12:13; 1ปต 4:9; 1ทธ 3:2; 5:10)

ในข้อแรกหมายถึงรับผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่เดินทางและผู้หนีการข่มเหง

- จงระลึกถึงผู้ถูกจำคุกและถูกทารุณเสมือนอยู่ในกายเดียวกัน ร่วมในความทุกข์ของเขา (10:33-34)

โดยเฉพาะผู้ถูกข่มเหงเพราะความเชื่อ

- จงให้เกียรติการสมรส อย่าทำให้เป็นมลทินด้วยการผิดศีลธรรมและล่วงประเวณี

- อย่ารักเงิน แต่พอใจในสิ่งที่มี สะท้อนว่าผู้อ่านเผชิญความยากลำบากทางเศรษฐกิจ (10:34; มธ 5:39-42)

เหตุผลที่พอใจได้คือพระเจ้าผู้ทรงช่วยทรงอยู่ด้วย (ฉธบ 31:6; สดด 118:6-7)

จงระลึกถึงผู้นำและร่วมทนทุกข์กับพระเยซู

ฮีบรู 13:1

(ข้อ 7-17)

จง ‘ระลึกอยู่เสมอ’ ถึงผู้ที่กล่าวพระวจนะและนำพวกท่าน

จงพิจารณาผลปลายทางของการดำเนินชีวิต และเลียนแบบความเชื่อของเขา

นักวิชาการส่วนใหญ่เห็นว่า ‘ผู้นำ’ ในข้อ 7 ต่างจากข้อ 17 คือผู้นำคริสตจักรที่ล่วงลับแล้ว ข้อ 8

‘พระเยซูคริสต์ทรงเหมือนเดิมเมื่อวาน วันนี้ และตลอดไป’ (1:8, 10-12)

เชื่อมกับผู้นำเหล่านั้นซึ่งรับใช้พระคริสต์องค์เดียว พระองค์ทรงดูแลพวกเขาท่ามกลางทุกข์จนถึง ‘ผลปลายทาง’

จึงให้มองผลนั้นและไว้วางใจพระองค์ผู้ประทานผลเดียวกัน อย่าถูกพัดพาไปด้วยคำสอน ‘แปลกต่างๆ’

หรือละคำสอนของผู้นำเดิม ใจต้องเข้มแข็งด้วยพระคุณของข่าวประเสริฐ ไม่ใช่อาหารพิธีพันธสัญญาเดิม (9:9-10) ข้อ

10-11 กล่าวว่าเรามีแทนบูชาที่ดีกว่า ผู้รับใช้พลบลาเดิมไม่มีสิทธิ์กินจากแท่นนี้ เพราะเนื้อสัตว์ถูกเผาอกค่าย (อพย 29:14; ลนต 4:12, 21; 16:27)

ความหมายคือ แม้ระเบียบเดิมก็ไม่ได้ทำให้สมบูรณ์ด้วยการกินฝ่ายวัตถุ

อย่ากลับศาสนาโดยหวังการชำระผ่านอาหาร เราไม่ได้แสวงหาอาหารหรือความปลอดภัย

แต่ร่วมทนทุกข์กับพระคริสต์ พระเยซูผู้ทรงเป็นเครื่องบูชาทรงทนทุกข์นอกประตูเมือง ฉะนั้นเราจึงออกไปหาพระองค์

‘นอกค่าย’ แยกคำดูหมิ่นของพระองค์ (=11:26) เป้าหมายไม่ใช่การยอมรับในนครโลก แต่เราหวังนครสวรรค์ที่จะมา

(ข้อ 12-14)

ผู้อ่านถูกล่อให้แสวงหาอัตลักษณ์และความมั่นคงในชุมชนอิสราเอล คำนี้จึงเรียกให้ออกจากความสบายของศาสนา

(ไซโรเนอร์)

ข้อ 15-16: เครื่องบูชาที่เราถวาย ‘เสมอ’ ไม่ใช่เครื่องบูชาไถ่บาป แต่เป็นสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย

(1) ‘เครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญ’ หรือผลของริมฝีปากที่ประกาศพระนาม (ลกต 7:12 ฉบับเซปตัวจินต์; สดต 107:22)

(2) เครื่องบูชาแห่ง ‘การดีและการแบ่งปัน/มีส่วนร่วม [โคอีโนเนีย]’ โดยเฉพาะร่วมทุกข์กับผู้ทุกข์ (ข้อ 3; ฟป 4:18)

ข้อ 17: จงเชื่อฟังและยอมอยู่ใต้การดูแลของผู้นำ ให้เขาทำหน้าที่ด้วยความยินดี ไม่ใช่ด้วยการทอดถอนใจ

ถ้อยคำสุดท้าย (ข้อ 18-25)

ฮีบรู 13:1

จงอธิษฐานเพื่อเรา (ข้อ 18-19) เรามั่นใจว่ามีโนธรรมดี (1ปต 3:15-16) ผู้เขียนอยู่ในคุกหรือไม่? (เทียบข้อ 23)

คำอธิษฐานอวยพร (ข้อ 20-21) ขอพระเจ้าทรงทำพวกท่านให้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง เพื่อทำตามพระประสงค์

และทรงทำสิ่งที่พอพระทัยในเรา พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงตั้งพระเยซูเป็นมหาผู้เลี้ยง (อสค 34:23)

และทรงนำพระองค์ขึ้นจากตายโดย ‘พระโลหิตแห่งพันธสัญญาอันรันดร์’ (ศคย 9:11)

พระองค์เป็นพระเจ้าแห่งสันติ ผู้ทรงปรารถนาทำสิ่งที่พอพระทัยในเราผ่านพระเยซู (ข้อ 20-21)

ความมั่นใจในการตอบคำอธิษฐานขึ้นกับว่าเราพูดถึงผู้ใด ‘คำหนุนใจ’ ในข้อ 22 หมายถึงคำเทศนาหรือคำสอน (กจ

13:15) ข้อ 23-25 แสดงความปรารถนาจะพบ ‘พวกท่าน’ (ข้อ 19, 23) และคำทักทายจากผู้ที่ ‘มาจากอิตาลี’

ซึ่งสนับสนุนข้อสันนิษฐานว่าผู้รับอยู่คริสต์จักรโรม จดหมายจบด้วยคำอวยพรแห่งพระคุณ

การประยุกต์และใคร่ครวญ

ฮีบรู 13:1

1) เรามีผู้นำให้เลียนแบบหรือไม่? (ข้อ 7) เรามี ‘บิดาในความเชื่อ’ หรือไม่? (1คร 4:15-16; 1ทธ 1:2; ทต 1:4)

2) เรามีส่วนในความทุกข์ของพระคริสต์หรือไม่? เราถวายเครื่องบูชาแห่งการดีและการร่วมทุกข์กับผู้ทุกข์หรือไม่?

‘พี่น้องทั้งหลาย ดังนั้นโดยเห็นแก่พระเมตตาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์

เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน’ (รม 12:1)

และ ‘การรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาทั้งสิ้น’ (มก 12:33)

ยาขอบ

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5

บทที่ 1

บทนำจดหมายยาขอบ

ยาขอบ 1:1

บทนำ

ผู้เขียน

ยาขอบ 1:1

ยาขอบน้องชายของพระเยซู ผู้นำคริสตจักรยุคแรกในเยรูซาเล็ม (เสียชีวิตราว ค.ศ. 62)

ลักษณะเด่นของจดหมายยาขอบ

ยาขอบ 1:1

- ☐ เขียนด้วยภาษากรีกที่ประณีตมาก บางคนจึงปฏิเสธว่ายาขอบน้องชายพระเยซูเป็นผู้เขียน แต่ภูมิหลังของเขาเอื้อให้ใช้ภาษากรีกได้ดี (ดูรรถาธิบายภูมิหลัง IVP)
- ☐ อาศัยขนบวาทศิลป์กรีก-โรมัน วรรณกรรมปัญญาของยิว และคำสอนของพระเยซู โดยเฉพาะมัทธิว 5-7
- ☐ มีฉากหลังเป็นความยากลำบากทางสังคมเศรษฐกิจ ความตึงเครียด และความขัดแย้งระหว่างชนชั้นในศตวรรษแรก ซึ่งต่อมานำไปสู่การกบฏของพวกเขา

ค.ศ. 66

- ☐ เน้นทั้งหน้าที่ดูแลคนยากจนและคำเตือนอย่างจริงจังต่อคนมั่งมี

บทที่ 5

คำหนุนใจปิดท้าย: ความรับผิดชอบต่อกันและพระพร

ยาขอบ 5:19-20

สารบัญ (หัวข้อชุดคำเทศนาจดหมายยาขอบ)

บทที่ 1

คำท้าทาย (ข้อ 1)

ยากอบ 1:1

- ยากอบเป็นจดหมาย ผู้เขียนแนะนำตนว่าเป็น ‘ผู้รับใช้’ ของพระเจ้าและองค์พระเยซูคริสต์ เขาไม่ต้องแนะนำตำแหน่งอย่างละเอียด แสดงว่าผู้รับรู้จักดี โดยทั่วไปถือว่าเขาคือยากอบน้องชายพระเยซู (กท 1:19) และผู้นำคริสตจักรเยรูซาเล็ม (กจ 12:17)
- ผู้รับคือสิบสองเผ่าใน ‘การกระจัดกระจาย’ ไม่จำกัดเฉพาะชาวยิว แต่หมายถึงคริสเตียนทุกคนผู้เป็นคนแปลกหน้าและหวังแผ่นดินแห่งพระสัญญาคือสวรรค์

จงชื่นชมยินดีเมื่อเผชิญการทดลอง (ข้อ 2-4)

ยากอบ 1:1

- ‘พี่น้องของข้าพเจ้า’ ซึ่งปรากฏ 15 ครั้ง เมื่อเผชิญการทดลองนานาชนิด—สภาพแวดล้อมแปลกหน้า (1:1) ความจน (2:2) หรือโรคร้าย (5:14)—อย่าบ่นหรือท้อใจ แต่จงถือว่าเป็นความยินดี เพราะ ‘การทดสอบความเชื่อ’ ก่อความทรหดอดทน ไม่ได้หมายความว่าห้ามเศร้า แต่ให้มองพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงอนุญาต และชื่นชมด้วยความเชื่อ (1ปต 4:12-13)
- จงให้ความทรหดอดทนทำงานจนสมบูรณ์ เพื่อเป็นคนที่เป็นผู้ใหญ่ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใด (ข้อ 4) การเป็นผู้ ‘ครบถ้วน’ [เทเลออส] คือเป้าหมายของคริสเตียนทุกคน (มธ 5:48; 1ปต 1:15) จงยอมรับว่าชีวิตมีการทดลองและความทุกข์ รู้เป้าหมายในวาระสุดท้ายและชื่นชม (รม 5:3-4; ฮบ 10:3-4) แทนที่จะเพียงขอให้ไม่มีการทดลอง จงขอให้ตอบสนองอย่างถูกต้อง

จงทูลขอสติปัญญาด้วยความเชื่อ (ข้อ 5-8)

ยากอบ 1:1

- หากเป้าหมายของการทดลองคือเป็นคนไม่ขาดสิ่งใด (ข้อ 4) เราต้องขอโดยเฉพาะไม่ให้ขาดสติปัญญา ซึ่งจำเป็นต่อความครบถ้วน พระเจ้าทรงประทานอย่างแน่นอน จงทูลโดยไม่สงสัย คนสงสัยเป็นคนสองใจและไม่มั่นคงในทุกทาง เขาไม่อาจคาดว่าจะได้รับ
- ปัญหานี้ไม่ใช่ความฉลาดที่โลกยกย่อง แต่เผยพระลักษณะพระเจ้า (3:17) เป็นของประทานจากเบื้องบน (1:17; 3:17) และเป็นลักษณะของคนครบถ้วน
- ‘อย่าสงสัย’ ไม่ได้หมายถึงเชื่อทุกเรื่อง แต่คำว่า ‘สงสัย’ หรือ ‘สองใจ’ หมายถึงไม่เต็มใจที่ดีและถวายตัวแด่พระเจ้าอย่างครบถ้วน (ฉธบ 6:5) เหมือนคู่ที่ยังไม่ตัดสินใจมอบตัวต่อกันทั้งหมด

□ เราต้องแสวงหาและเพียรเพื่อความเติบโตหรือความครบถ้วนของความเชื่อ
แต่ต้องจำว่าสติปัญญาเป็นของประทานจากพระเจ้า (ข้อ 17)

ความเพียรของเราจึงตอบสนองต่อพระองค์ ไม่ใช่แทนที่พระองค์

ปัญญาแท้จริงว่าชีวิตสั้น (ข้อ 9-11)

ยากอบ 1:1

- เพราะชีวิตสั้น คนไม่ควรอายฐานะต่ำหรือความยากจน (ลก 1:52) และไม่ควรอวดความมั่งคั่งหรือฐานะสูง
ชีวิตหายไปเหมือนดอกหญ้า (อสย 40:6-8; สดด 103:15-16; 1ปต 1:24) ความมั่งคั่งก็ชั่วคราว
การรู้ความสั้นและอนิจจังของชีวิตคือปัญญา ทำให้ยำเกรงพระเจ้าและปฏิบัติพระวจนะ □
ผู้เชื่อพระเยซูควรยืนอย่างมีศักดิ์ศรีและชื่นชมในตัวของตน
โดยเชื่อการพลิกกลับในวาระสุดท้าย—คนจนจะมั่งมีและคนต่ำจะถูกยกขึ้น (เทียบ 4:16 เรื่องการโอ้อวดไร้สาระ)
เราต้องรู้ว่าสิ่งใดควรอวดจริง (กท 6:14) และตรวจว่าเรายินดีหรือโอ้อวดสิ่งใด

อย่าตกในการล่อลวง (ข้อ 12-18)

ยากอบ 1:1

- พระพรของผู้ทนการทดลอง [เพราะสมอส] และผ่านการรับรองเป็นพระพรแห่งวาระสุดท้าย คือมงกุฎแห่งชีวิต (ข้อ 12; 2:5; มธ 5:3-12) • พระเจ้าไม่ทรงล่อลวงผู้ใด และไม่ทรงใช้เหยื่อล่อเรา (ข้อ 14)
ตรงข้าม พระองค์ทรงเป็นพระบิดาผู้ประทาน ‘ของประทานดีและสมบูรณ์ทุกอย่าง’ (ข้อ 17)
เป็นพระผู้สร้างที่ไม่เปลี่ยนแปลง ต่างจากคนสองใจในข้อ 8 แต่ละคนถูกความอยากของ ‘ตนเอง’ ชักนำและล่อลวง
• ข้อ 18 พระเจ้าทรงให้เราเกิดโดย ‘พระวจนะแห่งความจริง’ คือข่าวประเสริฐ (อฟ 1:13)
พระองค์เป็นพระบิดา ความอยากให้กำเนิดบาปและบาปให้กำเนิดความตาย (ข้อ 15) แต่พระเจ้าทรงให้กำเนิดเรา
พระวจนะนี้ช่วยให้รอดได้ (ข้อ 21) ผู้ที่เกิดใหม่ด้วยพระวจนะย่อมชนะการล่อลวงและทนการทดลอง

ผู้เชื่อฟังพระวจนะคือบุตรแท้ของพระเจ้า (ข้อ 19-27)

ยากอบ 1:1

ข้อ 19-27

- จงเข้าในการพูด นี่เปิดชุดคำสอนเรื่องคำพูด (ข้อ 26; 3:1-12; 4:1-3, 11-12) และเข้าในการโกรธ
เพราะความโกรธของมนุษย์ต่อสิ่งที่ตนถือว่ายุติธรรมไม่ได้ทำให้เกิดความชอบธรรมของพระเจ้า อย่าหลอกตนเอง
‘การเข้าโกรธเป็นความสุข’ (สภข 19:11) พระเจ้าทรงสำแดงความชอบธรรมด้วยการทรงอดกลั้น (รม 3:25-26)

- ฉะนั้นจงถึงความโลภโกรธและความชั่วที่ล้นอยู่ แล้วรับพระวาทะซึ่ง ‘ปลุกไว้’ ด้วยใจอ่อนสุภาพ

ภาพนี้เตือนถึงพันธสัญญาใหม่ที่ธรรมเนียมปฏิบัติถูกเขียนในใจ (ยรม 31:33) พระวาทะอยู่ในใจผู้เกิดใหม่และให้กำลังเชื่อฟัง

- อย่าเพียงฟัง แต่เป็นผู้ปฏิบัติ (4:11) อย่าหลอกตน (ข้อ 22; เทียบข้อ 16, 26)

ผู้หลอกตนคิดว่าตนเคร่งศาสนาโดยไม่ปฏิบัติ เช่นไม่ดูแลคนจน เขาตามความอยากและตกในการล่อลวง •

ผู้ฟังแล้วลืมหืมเหมือนคนสองกระจก ตรงข้ามผู้พินิจ ‘ธรรมเนียมปฏิบัติอันสมบูรณ์ที่ให้เสรีภาพ’ และปฏิบัติย่อมเป็นสุข (ข้อ 23-25; ธรรมเนียมปฏิบัติที่พระคริสต์ทรงตีความและทำให้สำเร็จ; 2:12) • ศาสนาบริสุทธิ์คือ

(1) ควบคุมลิ้น (2)

ดูแลคำพราและหญิงม่าย (ฉธบ 14:29; สดด 68:5) และ

(3) รักษาตนไม่ให้โลกทำเป็นมลทิน (4:4) จงปฏิบัติพระวาทะ โดยเฉพาะระวังคำพูดและดูแลคนชายขอบ

ใช้ทรัพย์อย่างมีปัญญา (สภข 14:24; ลก 12:33) • ข่าวประเสริฐในบทที่ 1: พระเจ้าผู้ทรงให้เราเกิดเป็น ‘พระบิดา’ (ข้อ 18, 27) ทรงรู้ความอ่อนแอ รักษาและทำให้เติบโตในการทดลอง (ข้อ 3-4)

ทรงอยู่ใกล้และประทานปัญญาอย่างใจกว้าง (ข้อ 5) ความเป็นผู้ใหญ่ ปัญญา

และความเคร่งครัดไม่ได้เกิดจากความเก่งของเรา แต่จากพระเมตตาผ่านพระคุณความดีของพระเยซู (ข้อ 17)

ทั้งความรอด การชำระให้บริสุทธิ์ และการถวายพระเกียรติสำเร็จโดยพระคุณ

เมื่อถูกทดลอง เราเห็นว่าความเชื่อและของประทานมาจากพระเจ้าหรือไม่

ความเชื่อที่ไม่ได้มาจากพระองค์ย่อมไม่ก่อความอดทน และพระคุณเทียมไม่ชนะการล่อลวง

แม้ผู้รับความเชื่อแท้อาจล้มชั่วคราว

ความเชื่อและพระคุณของเราประทานด้วยราคาความดีของพระคริสต์

และพระประสงค์ของของประทานนั้นจะสำเร็จแน่นอน

- การปฏิบัติพระวาทะ เช่นช่วยคนจน ต้องทำแม้เรายากจน (ข้อ 9) พระเยซูทรงยอมยากจนเพื่อเรา (2คร 8:9)

และถวายเครื่องบูชาสมบูรณ์ท่ามกลางความอ่อนแอ เพื่อทำพระประสงค์ เราจึงเกิดใหม่โดย ‘พระวาทะ’ [โลโกส] (ข้อ 18) และดำเนินอย่างเชื่อฟัง เราไม่ได้ปฏิบัติเพื่อเป็นเงื่อนไขรับความรอด แต่ทำได้เพราะพระวาทะที่ช่วยให้รอดอยู่ ‘แล้ว’ ในใจ (ข้อ 21)

บทที่ 2

บทที่ 2 ผู้มีความเชื่อยอมช่วยคนยากจน

ยากอบ 2:1

ผู้มีความเชื่อยอมช่วยคนยากจน

ผู้เลือกปฏิบัติต่อคนยากจนจะไม่ได้รับพระเมตตา (ข้อ 1-13)

ยากอบ 2:1

อย่าถือความเชื่อในพระเยซูคริสต์ต้องค้ำพระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริพร้อมกับการลำเอียงหรือพิพาทตามหน้าตา เพราะความเชื่อที่หย่อนยานต่อพระลักษณะพระเยซู (ฉธบ 10:17-18) ตัวอย่างข้อ 2-3 คือให้ที่ที่ดีแก่คนมั่งมี แต่ให้คนจนยืนหรือนั่งต่ำ นี่คือการแบ่งแยกในใจ (1:6) และตั้งตนเป็นผู้พิพาทที่มีความคิดชั่ว (ข้อ 4; 4:11)

เหตุผลที่ต้องไม่เลือกปฏิบัติ:

☐ พระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายคนยากจน ทรงเลือกเขาให้มั่งมีในความเชื่อ (1คร 1:26-29)

และรับอาณาจักรที่ทรงสัญญาแก่ผู้รักพระองค์ (ข้อ 5; 1:12; ลก 6:20) แต่พวกท่านกลับดูหมิ่นคนจน (ข้อ 6; สภษ 17:5)

☐ การเข้าข้างคนมั่งมีเป็นความโง่ เพราะคนมั่งมีกดขี่ลูกหนี้ยากจน ลากไปศาล (ข้อ 6)

และหมิ่นพระนามประเสริฐที่พวกท่านได้รับ (ข้อ 7; ฉธบ 28:10)

☐ การลำเอียงละเมิด ‘ธรรมบัญญัติของกษัตริย์’ คือรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (ลนต 19:18)

ผู้ลำเอียงถูกธรรมบัญญัติชี้ว่าเป็นผู้ละเมิด (ข้อ 8-9; ลนต 19:15) แม้รักษากฎอื่นทั้งหมด

แต่พลาดข้อเดียวก็มีความผิดทั้งสิ้น เพราะพระเจ้าองค์เดียวทรงประทานธรรมบัญญัติทุกข้อ

การดูหมิ่นข้อหนึ่งจึงดูหมิ่นพระเจ้าผู้ทรงตั้งทั้งหมด (ข้อ 10-11)

สรุป จงพูดและทำอย่างผู้ที่将被พิพาทตาม ‘ธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพ’ (ข้อ 12; 4:11-12)

ผู้ไม่แสดงเมตตาด้วยการไม่เลือกปฏิบัติย่อมไม่อาจเรียกร้องเมตตาต่อพระพักตร์ผู้พิพาท

เราทนการพิพาทไม่ได้หากไร้พระเมตตา (มธ 5:7; 6:14-15)

ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำเป็นความเชื่อที่ตายแล้ว (ข้อ 14-26)

ยากอบ 2:1

- หากผู้หนึ่งกล่าวว่า ‘มีความเชื่อ’ แต่ไม่มีการกระทำ ย่อมไม่มีประโยชน์ ความเชื่อนั้นช่วยให้รอดไม่ได้ เพราะเป็นความเชื่อปลอม (เทียบ 1:22)

- หากพี่น้องขาดเสื้อผ้าและอาหาร แต่เราเพียงกล่าวว่า ‘ไปเป็นสุขเถิด ให้อบอุ่นและอิ่มเถิด’ โดยไม่ให้สิ่งจำเป็น ก็ไม่มีประโยชน์ เช่นเดียวกัน ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำตายในตัวเอง (ข้อ 15-17)

พระเยซูทรงสอนในเรื่องแกะกับแพะว่าผู้ไม่มีการกระทำเข้าสู่โทษนรก (มธ 25:41-46)

ความเชื่อแท้ในพระเจ้าย่อมก่อการกระทำและการเชื่อฟัง (1:22, 25) ศาสนาบริสุทธิ์ดูแลกำพร้าและหญิงม่าย (1:27)

- แม้ฝึกก็เชื่อว่าพระเจ้ามีองค์เดียวและตัวสัน (ข้อ 19; ฉธบ 6:4-5) แต่ความเชื่อของผีช่วยไม่ได้ เพราะไม่มีความรัก จึงไร้ประโยชน์

ข้อพิสูจน์ว่าความเชื่อใการกระทำว่างเปล่า (ข้อ 20-26):

(1) อับราฮัมได้รับการ ‘พิสูจน์ว่าชอบธรรม’ [ดีคะอีโอ□] โดยการกระทำเมื่อถวายอิสอัค

ความเชื่อทำงานร่วมกับการกระทำ และโดยการกระทำนั้นความเชื่อไปถึงเป้าหมายหรือเกิดผล (ข้อ 22; 1ยน 4:12)

จึงทำให้ถ้อยคำ ‘อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม’ (ปฐก 15:6) สำเร็จเป็นจริง

(ข้อ 23)

ยากอบไม่ได้อธิบายวิธีที่คนถูกทำให้ชอบธรรม แต่กำลังอธิบายลักษณะของความเชื่อแท้
การถวายอิสอัคเป็นหลักฐานของความเชื่อนั้น

ความหมายของคำว่า ‘ทำให้ชอบธรรม’ [ดีคะอีโอ□]:

☐ ให้ความยุติธรรมหรือแก้สิ่งผิดให้ถูก

☐ ประกาศหรือพิพากษาว่าชอบธรรมและไม่มีความผิด—ความหมายที่เปาโลมักใช้

☐ พิสูจน์หรือแสดงว่าเป็นคนชอบธรรม—ความหมายดั้งเดิมที่ใช้เข้าใจยากอบ

☐ ชำระภาระหนี้

☐ ทำให้ประพฤติอย่างชอบธรรม

คาลวินกล่าวว่า ‘มนุษย์ไม่ได้รับการพิสูจน์ว่าชอบธรรมด้วยความเชื่อที่เป็นความรู้ว่างเปล่าเท่านั้น แต่โดยการกระทำ
กล่าวคือความชอบธรรมของเขาเป็นที่รู้และพิสูจน์จากผล’ (ดู Dan McCartney, James, หน้า 223-225)

ข้อ 24 ‘คนหนึ่งได้รับการพิสูจน์ว่าชอบธรรมโดยการกระทำ ไม่ใช่ด้วยความเชื่อเท่านั้น’

หมายถึงความเชื่อที่ไม่มีการกระทำไม่อาจพิสูจน์ว่าชอบธรรม ความเชื่อที่ก่อการเชื่อฟังคือความเชื่อที่ช่วยให้รอด

ยากอบไม่ได้เพิ่มความเชื่อกับการกระทำเป็นสองเงื่อนไข แต่เรียกให้มีความเชื่อแท้ที่ลงมือทำ

(2) ราห์บหญิงโสเภณีได้รับการพิสูจน์ว่าชอบธรรมโดยต้อนรับและช่วยผู้สอดแนมหนี (ข้อ 25; ยชว 2:1-21; ฮบ 11:31)

ร่างกายที่ไม่มีวิญญาณตายฉับใด ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำก็ตายฉับนั้น (ข้อ 26)

แม้ราห์บเป็นหญิงต่างชาติไร้ชื่อเสียงเมื่อเทียบอับราฮัม แต่การกระทำแห่งความเชื่อของนางแสดงว่าผู้เชื่อทุกคนย่อมลงมือทำ

‘โอ ความเชื่อนี้มีชีวิตและมีพลังทำงานไม่หยุด

เป็นไปไม่ได้ที่ความเชื่อนี้จะหยุดทำการดี

มันไม่ถามว่าควรทำการดีหรือไม่ แต่ทำก่อนถามและทำต่อเนื่อง

ส่วนผู้ไม่ทำการดีเช่นนี้คือผู้ไม่เชื่อ’ (ลูเทอร์ อ้างใน Douglas Moo, James, หน้า 191) ขาวประเสริฐในบทที่ 2:

การเลือกปฏิบัติดูหมิ่น ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริ’ ผู้ทรงสร้างทุกคน และแย่งที่ผู้พิพากษา

เราเห็นธรรมชาติบาปในความลำเอียงของคนและสังคม แต่เห็นพระลักษณะเมตตาของพระเจ้าผู้ทรงอยู่ฝ่ายคนอ่อนแอ ทรงเลือกคนจน และพระเยซูผู้ทรงยอมยากจนเพื่อช่วยเขาให้รอด เพราะพระลักษณะนั้นเราจึงได้รับความรอด

- เราจะชนะความลำเอียงได้อย่างไร? แม้ยังไม่สมบูรณ์ในโลก เราดำเนินต่างจากโลกโดยพื้นฐาน

เพราะพระเจ้าทรงให้เราเกิดด้วยพระวจนะ (1:18) จึงรับพระวจนะด้วยใจถ่อม (1:21)

เมื่อคิดถึงพระเจ้าและสิ่งที่ทรงทำ ใจของเราย่อมถูกขับเคลื่อน

เมื่อเราคิดถึงพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงทำแก่เรา

ยากอบ 2:5

ใจเราย่อมถูกขับเคลื่อน ความเชื่อที่ช่วยให้รอดไม่จบด้วยคำสารภาพครั้งเดียว แต่ทำให้เราลงมือทำต่อไป นี่คือ ‘ของประทานแห่งความรอดทั้งมวล’ ที่พระเยซูประทาน

- ‘ธรรมนูญแห่งเสรีภาพ’ ในข้อ 12 หมายถึงผู้เชื่อไม่อยู่ใต้กฎของบาปอีก พระคริสต์ทรงปลดปล่อย และเสรีภาพนั้นทำให้เชื่อฟังพระเจ้า ก่อนนี้เราเชื่อฟังไม่ได้และไม่ต้องการเชื่อฟัง แต่บัดนี้ทำได้ด้วยใจยินดี การเชื่อฟังพาเข้าสู่เสรีภาพแท้ นี่คือธรรมนูญแห่งเสรีภาพ

ผู้ดำเนินตามธรรมนูญนี้จะแสดงความเมตตา และในวันสุดท้ายความเมตตาจะมีชัยเหนือการพิพากษา (ข้อ 13)

บทที่ 3

จงระวังคำพูด (ข้อ 1-11)

ยากอบ 3:1

ยากอบกล่าวแล้วให้ฟังเร็ว พูดและโกรธซ้ำ และใส่บังเหียนลิ้น (1:19, 26) เขาตำหนิการตัดสินคนด้วยคำพูด (2:3) และชี้ว่าคำดีที่ไม่มีการกระทำพิสูจน์ความเชื่อปลอม (2:16-19) จึงเตือนว่าอย่ารีบเป็นครู เพราะครูรับการพิพากษาหนักกว่า (มธ 23:8)

อย่าแสวงหาตำแหน่งจากความทะเยอทะยาน เพราะคำผิดของผู้นำส่งผลกว้าง

พระเยซูตรัสว่าเราจะให้การเรื่องทุกคำในวันพิพากษา (มธ 12:34-37) เราทุกคนพลาด (2:10)

ผู้ไม่พลาดทางคำพูดเป็นคน ‘ครบถ้วน’ [เทเลอียอส] (ข้อ 2; รม 3:13-14; 1ปด 2:22)

การลดความผิดทางคำพูดจึงเป็นเป้าหมายแห่งความเติบโต

พลังของคำพูดหรืออื่น:

☐ บังเหียนเล็กควบคุมตัวม้าทั้งตัว (ข้อ 3)

☐ หางเสือเล็กควบคุมเรือใหญ่ (ข้อ 4)

□ ไฟเล็กเผาป่าใหญ่ (ข้อ 5)

เราต้องยอมรับว่าควบคุมล้นด้วยตนเองไม่ได้เต็มที่ (ข้อ 8) ล้นเป็นไฟ เป็นโลกแห่งความชั่ว ทำให้ทั้งกายเป็นมลทินและเผาวิถีชีวิตด้วยไฟนรก (ข้อ 6) เป็นความชั่วที่ไม่หยุดนิ่ง (=1:8) และพิษร้าย (ข้อ 8; สภข 10:11) โดยเฉพาะอย่าแข่งคน ปากเดียวไม่ควรสรรเสริญและแข่ง (ข้อ 9-10; ลก 6:28) น้ำหวานกับน้ำขมไม่ออกจากตาน้ำเดียวกัน (ข้อ 11)

การแข่งผู้สร้างตามพระฉายาคือหมิ่นพระบิดาผู้ทรงสร้างเขา เมื่อไม่มีใครไม่พลาดและไม่มีใครทำให้ล้นแข่งได้ เราจึงต้องขอ ‘ปัญญา’ และมุ่งสู่ความครบถ้วน (1:5; สภข 2:6)

จงแสวงหาปัญญาแท้ (ข้อ 12-18)

ยากอบ 3:1

ต้นมะเดื่อไม่ออกมะกอก ถากอุนไม่ออกมะเดื่อ และน้ำเค็มไม่ให้ น้ำจืด (ข้อ 12; มธ 7:16) ฉันทใด คนชั่วไม่อาจให้ผลดี และคนดีก็ไม่อาจดำเนินชั่วเป็นแบบแผน (มธ 12:35) ปัญญาหรือความเชื่อแท้ย่อมเกิดผลดี (ข้อ 17) ผู้มีปัญญาดูต้องแสดงด้วยการดีในความอ่อนสุภาพแห่งปัญญา (ข้อ 13; มธ 11:29)

บางคนอาจอยากเป็นครูทั้งที่ทำบาปด้วยคำพูด แต่ครูควรได้รับของประทาน ‘ถ้อยคำแห่งปัญญา’ (1คร 12:8) และพูดสันติ ไม่ใช่คำแข่ง (ข้อ 18) ปัญญาเทียมจากความอยากในใจ: ริษยาและเห็นแก่ตัว -> โอ้อวดและโกหก -> ความวุ่นวายและการชั่ว เป็นของโลก ของเนื้อหนัง และของมาร ส่วนปัญญาจากเบื้องบนบริสุทธิ์ รักสันติ ผ่อนปรน ยอมฟัง เต็มด้วยเมตตาและผลดี ไม่ลำเอียงและไม่หน้าซื่อใจคด ผู้สร้างสันติ (มธ 5:9)

หวานในสันติและเก็บเกี่ยวผลแห่งความชอบธรรม (ข้อ 18)

ตรงข้ามความริษยากับเห็นแก่ตัวที่ก่อความวุ่นวาย (ข้อ 16) รากของความชั่วในสังคมคือริษยาและเห็นแก่ตัว ปัญญาที่จดหมายนี้เน้นจึงแสวงหาประโยชน์ของชุมชน

การประยุกต์

ยากอบ 3:1

(1) ผู้เชื่อ ‘ทุกคน’ ต้องระวังคำพูดและแสวงหาปัญญา

- การระวังคำพูดไม่ใช่เพียงแก้ภัยเสียข้อหนึ่ง แต่เปลี่ยนแบบแผนชีวิต ซึ่งกำลังมนุษย์ทำไม่ได้ เราต้องรับปัญญาเป็นของประทานจากสวรรค์ (1:5; กจ 2:4 พระวิญญาณทรงควบคุมล้นสาวก)
- ปัญญาแท้ไม่ใช่ความฉลาด ความโดดเด่น หรือสูตรสำเร็จของโลก แต่ปรากฏเป็น ‘การดี’ และพิสูจน์ด้วย ‘ความอ่อนสุภาพ’ มันจำความสันของชีวิต (1:10-11) และพูดกับทำเหมือนผู้จะถูกพิพากษา (2:12; ปญจ 12:13-14) สุภาชิตจึงกล่าวว่าความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของปัญญา (สภข 9:10) เปโตรกล่าวว่า

‘ผู้ใดรักชีวิตและอยากเห็นวันดี จงห้ามล้นจากความชั่ว...จงแสวงหาสันติและติดตาม’ (1ปต 3:10-11)

(2) เราจะเกิดผลดีได้อย่างไร? ต้องจำว่ามีเพียงผู้เกิดใหม่ที่ทำ ‘การดี’ ซึ่งพอพระทัยได้ เพราะการดีต้องถวายพระสิริและขับเคลื่อนด้วยความรักพระเจ้า

☐ ผู้เกิดใหม่ด้วยพระวาระ (1:18) มองโลกต่างออกไป (1:9-10; 2:12) และมีเป้าหมายชัดในการต่อสู้ความอยาก คือความบริสุทธิ์และความครบถ้วน

☐ ผู้เกิดใหม่จะขอสติปัญญาต่อเนื่อง และพระเจ้าจะให้ความช่วยเหลือของพระวิญญาณกับพระคุณต่อเนื่อง

☐ เขาทำดีไม่ใช่เพียงกลัวการพิพากษา แต่ถูก ‘ผลักดัน’ ด้วยความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ไม่ต้องการทำให้พระองค์ผู้รักต้องเสียพระทัย (2คร 5:14)

☐ เขาเห็นคนอื่นตามสายพระเนตรพระเจ้า รักและเมตตาโดยไม่ลำเอียง

☐ เขาแสวงหาสันติ ไม่ขับเคลื่อนด้วยริษยาและความเห็นแก่ตัว แต่ยอมตนเพื่อประโยชน์ชุมชน พระเจ้าทรงช่วยให้เราถูกสร้างตามพระฉายาพระบุตร (รม 8:29) สิ่งที่ธรรมชาติบาปทำไม่ได้ พระองค์ทรงทำผ่านพระราชกิจพระเยซู โดยให้ชีวิตใหม่และความช่วยเหลือพระวิญญาณ (รม 8:3-4)

นี่คือฤทธิ์เดชชาวประเสริฐ

- ปัญญาแท้มาจากเบื้องบน (3:17) เป็นของประทานและผลของพระวิญญาณในชีวิตผู้เกิดใหม่

ไม่ใช่สิ่งเลือกมีหรือไม่มีก็ได้ แต่เป็นลักษณะที่ผู้เชื่อแท้ต้องมี ของประทานนี้ประทานเพราะความดีของพระเยซู ผู้ทรงเป็นปัญญาแท้และผู้สมบูรณ์ โดยการไถ่ของพระองค์ เราได้รับการยอมรับและรับพระคุณที่ทรงซื้อด้วยพระโลหิตอย่างเปล่าๆ

- ชาวประเสริฐคือโดยพระคุณ เราได้ครอบครอง ‘พระเยซูผู้ทรงเป็นปัญญา’ ‘พระคริสต์เยซู...ทรงเป็นปัญญา

ความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ และการไถ่’ (1คร 1:30) ผู้มีปัญญานี้ไม่ตามวิถีโลก

แต่มองสิ่งที่มองไม่เห็นและชีวิตหลังโลกนี้ จึงกล้าติดตามพระเยซู

การดำเนินด้วยค่านิยมที่ต่างอย่างสิ้นเชิง—นี่คือฤทธิ์เดชชาวประเสริฐ

บทที่ 4

เราผู้ยังถอนตัวจากปัญญาโลกไม่ได้ (ข้อ 1-5)

ยากอบ 4:1

ตั้งแต่ 3:13 ยากอบกล่าวว่าปัญญาแท้สร้างสันติ (3:17-18) ส่วน 4:1

แสดงว่าปัญญาโลกจากริษยาและเห็นแก่ตัวสร้างความวุ่นวายและความชั่ว (3:14-15)

สงครามกับการทะเลาะมาจากความอยากเพื่อความเพลิดเพลินที่รบในอวัยวะ (ข้อ 1; 1ปต 2:11) คำว่าเช่นฆ่าในข้อ 2

อาจสะท้อนความรุนแรงจริงหรือพวกเซลดอต ผู้ไม่ได้รับเพราะไม่ขอ (เทียบ 1:5)

หรือขอแล้วไม่ได้เพราะขอผิดเพื่อใช้สนองตัณหา (ข้อ 2-3) พวกเขาขออะไร—ตำแหน่งครูหรือไม่? ‘คนล่วงประเวณี’

การเป็นมิตร [พิเศษ] กับโลกคือเป็นศัตรูกับพระเจ้า (ข้อ 4) ถ้าทุกสิ่งที่แสวงหาเพื่อความเพลิดเพลินตน

นั่นคือรักค่านิยมโลก ตรงข้ามอับราฮัมผู้ถูกเรียกเป็นมิตรพระเจ้า (2:23)

แนวตีความข้อ 5:

☐ พระวิญญาณซึ่งพระองค์ทรงให้สถิตในเราทรงปรารถนาเราจนหวังแทน

☐ พระองค์ทรงปรารถนาวิญญาณซึ่งให้สถิตในเราจนหวังแทน

☐ หรือคิดหรือว่าพระคัมภีร์กล่าวเปล่าๆ ว่า ‘วิญญาณที่พระองค์ให้สถิตในเราปรารถนาด้วยความริษยา’? สรุปข้อ 1-5

เราไม่ได้ปัญญาเพราะยังขยันเพื่อความอยากตน นี่เหมือนทั้งพระเจ้าไปล่วงประเวณีกับโลก

และเรารู้อยู่ที่พระเจ้าผู้ทรงเป็นสามี (อสย 54:5)

ทางสู่อิสรภาพ: จงถ่อมตัวต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 6-10)

ยากอบ 4:1

• แต่พระเจ้าประทานพระคุณที่ ‘ยิ่งกว่า’ แก่คนถ่อม (ข้อ 6; สภษ 3:34)

ความหวังเดียวของเราผู้ติดตัณหาคือพระคุณ [คาริส—ความงาม ความชื่นบาน ความยินดี] ของพระเจ้า ซึ่งยิ่งใหญ่กว่า

‘ยิ่งกว่า’ ความอยากของเรา

• แล้วใครคือคนถ่อม และจะถ่อมอย่างไร?

☐ จงยอมต่อพระเจ้า (ข้อ 7; ฮบ 2:8; 1คร 15:27) เข้าอยู่ใต้อำนาจพระองค์

☐ จงต่อต้านมาร แล้วมันจะหนี จงปฏิเสธความอยาก (1:14; 3:14-15)

☐ จงเข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงเข้าใกล้ (ข้อ 8)

นี่คือการฟื้นคืนความสัมพันธ์ดุจสามีกับภรรยา

☐ คนบาปทั้งหลาย จงชำระมือ คือกลับใจจากการกระทำภายนอก (ข้อ 8; 1:21)

☐ คนสองใจ (1:8) จงชำระใจ คือกลับใจจากท่าทีภายใน

☐ จงทุกข์ โศก และร้องไห้ เปลี่ยนเสียงหัวเราะแห่งตัณหาเป็นความโศก และความยินดีเป็นความเศร้า (ข้อ 9)

☐ จงถ่อมตัวต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะทรงยกขึ้น (ข้อ 10)

สองความหมายของการถ่อมตัวต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 11-17)

ยากอบ 4:1

ข้อ 11-12 อย่าใส่ร้ายหรือตัดสิน [คริโน] กัน (2:12; 5:9) ผู้ตัดสินพี่น้องย่อมตัดสินธรรมบัญญัติและตั้งตนเป็นผู้พิพากษา [คริเทส] (2:4, 8) จงถ่อมต่อพระเจ้า ผู้บัญญัติและผู้พิพากษาองค์เดียว และเป็นผู้ ‘ปฏิบัติ’ ธรรมบัญญัติ พระองค์ทรงช่วยคนอ่อนแอที่ท่านตัดสินให้รอด และทรงทำลายผู้ที่อ้างว่ามีความเชื่อได้ (ข้อ 12; มธ 10:28)

การตัดสินผู้อื่นจึงโง่เขลา จงจำว่าพระองค์ประทานพระคุณแก่คนถ่อม (ข้อ 6)

• ข้อ 13-17 คนหยิ่งวางแผนและมั่นใจโดยไม่คำนึงพระประสงค์ โอ้อวดสิ่งไร้สาระ (ข้อ 16; 1:9)

แต่เราเป็นหมอกที่ปรากฏชั่วครู่แล้วหายไป จึงควรพูดว่า ‘ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตและทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น’ (ข้อ 15; กจ 18:21; 1คร 16:7)

การโอ้อวดเช่นนั้นเป็นความชั่ว ฉะนั้นผู้รู้จักทำสิ่งดีตามพระประสงค์แต่ไม่ทำ ก็เป็นบาป (ข้อ 17; ลก 12:47; สภษ 3:27-28)

การประยุกต์

ยากอบ 4:1

(1) เราต้องรู้ธรรมชาติบาปและกลับใจอย่างลึกซึ้ง • การกลับใจคือเกลียดต้อนบาปในตนอย่างสิ้นเชิง (ข้อ 4)

และโสโคร ร้องไห้เมื่อเห็นตนทำบาป (ข้อ 9) ทั้งชำระการกระทำและใจ (ข้อ 8) เราต้องขอพระคุณอย่างถ่อมเพื่อกลับใจ (ข้อ 6; 1:17) เช่นเดียวกับความเชื่อ การกลับใจก็เป็นของประทาน

(2) สิ่งใดที่เรารักมากกว่าพระเจ้า?

เมื่อพระเจ้าประทานพระคุณหรือความยินดี เราจึงทิ้งความรักโลกได้ ก่อนอื่นต้องรู้รูปเคารพในใจ—ปัญญาโลก การยอมรับ ความมั่งมี ความสบายและค้นหา การวางแผนควบคุมทุกสิ่ง การวิจารณ์ผู้อื่น หรือการอยู่เพื่อตนกับครอบครัวเท่านั้น?

จงขอพระคุณและปัญญาที่มองโลกตามจริงเสมอ เมื่อรู้ว่าชีวิตสั้น (ข้อ 14) และลึมรส ‘ความยินดีแห่งปัญญา’ (3:17) เราจะยังถ่อมและเชื่อฟัง จงฟังพระองค์ทุกวันทุกชั่วโมงด้วยใจว่า ‘ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด...’

• ขาวประเสริฐในบทที่ 4: ‘พระองค์ประทานพระคุณแก่คนถ่อม’ (ข้อ 6) เป็นข่าวดีแก่ผู้ไร้หวังหลุดจากบาป คนถ่อมไม่ใช่ผู้ขัดเกลานิสาด้วยความพยายามจนสูงส่ง แต่เป็นผู้สำนึกว่าตนเป็นคนบาปและยอมต่อความบริสุทธิ์พระเจ้า (ข้อ 7) พระองค์ทรงเข้าใกล้ ชำระ และสร้างวิญญาณผู้สารภาพใหม่ (ข้อ 8-10) พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาองค์เดียว ผู้ทรงช่วยให้รอดและทำลายตามพระประสงค์ (ข้อ 12) หากเรารู้ความอนิจจัง หลีกการโอ้อวด และปรารถนาเข้าใกล้พระเจ้ามากกว่าโลก นั่นเป็นหลักฐานว่าพระคุณประทานแล้ว เราเกลียดความอยากและอยากเกลียดยิ่งขึ้น ห่างจากความอวดโลกและอยากห่างยิ่งขึ้น

โดยพึ่งความดีพระคริสต์และขอพระคุณกับพระวิญญาณทุกวัน

บทที่ 5

คำเตือนคนมั่งมี (ข้อ 1-6)

ยากอบ 5:1

• คนมั่งมี จงร้องไห้คร่ำครวญเมื่อนึกถึงการพิพากษา (อสย 13:6; ลก 6:24) ‘คนมั่งมี’ เป็นคริสเตียนหรือไม่? อเล็ก โมทเยอร์ว่าใช่ แต่ดักลาส มัวร์ไม่

ทรัพย์ผู้ เสือถูกมอด และทองเงินขึ้นสนิม (ลก 12:33; ปญจ 5:10) สนิม [อ็อกซ ซึ่งพ้องกับคำว่า ‘พิษ’] เกิดเพราะไม่ใช่เพื่อคนจน และเป็น ‘พยาน’ ถึงความชั่ว (ข้อ 3)

การสะสมในยุคสุดท้ายเมื่อวันพิพากษาใกล้เป็นความโง่ และนำไปสู่ไฟนรก (มก 9:48)

ข้อกล่าวหา:

☐ ไม่จ่ายค่าจ้างคนงาน (ข้อ 4; ลนต 19:13; ฉธบ 24:14-15) เสียงร้องของเขาเข้าถึง ‘พระกรรณองค์พระผู้เป็นเจ้าจอมทัพ’ (อสย 5:9)

☐ อยู่หุ่และตามตันทหา (ข้อ 5) คือเลี้ยงใจให้อ้วนในวันฆ่า

☐ กล่าวโทษและฆ่าคนชอบธรรมผู้ไม่ต่อสู้ (ข้อ 6; 2:6)

จงอดทน (ข้อ 7-12)

ยากอบ 5:1

‘เพราะฉะนั้น’ คริสเตียนผู้ถูกกดขี่และเอาเปรียบ จงอดทนจนองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา [พารูเซีย] (ข้อ 7; 1คร 13:4)

เหมือนขานารอผล จงอดกลั้นและตั้งใจให้มัน เพราะการเสด็จมาใกล้แล้ว (ข้อ 8 รูปกาลสมบุรณ์; มก 1:15)

อย่าบ่นกันเพื่อไม่ถูกพิพากษา ‘ผู้พิพากษา’ (4:12) ทรงยืนที่ประตูแล้ว (ข้อ 9)

ผู้ถูกกดขี่จึงต้องหยุดบ่นด้วยความขมต่อคนมั่งมี

จงถือผู้เผยพระวจนะที่กล่าวในพระนาม ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ และโยบเป็นแบบอย่าง (ข้อ 10-11)

ยากอบไม่ได้เสนอพระเยซูเพียงเป็นแบบอย่าง แต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้พิพากษาที่ต้องเชื่อฟัง (ข้อ 7-9) อย่า ‘สาบาน’ เพื่อหนีความทุกข์ (มธ 5:34-37; ลนต 19:12) ระวังคำต่อรองว่า ‘พระเจ้า ถ้าทรงแก้เรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะ...’ และการอวดว่า ‘ข้าพเจ้าทำได้’ (4:13)

หรือ ‘ข้าพเจ้าซื่อสัตย์’ ผู้เชื่อควรมีความซื่อตรงในคำพูดจนไม่ต้องสาบาน (แดน แม็กคาร์ตนีย์)

วิธีเชิงรุกในการผ่านความทุกข์: จงอธิษฐาน (ข้อ 13-18)

ยากอบ 5:1

ผู้ทุกข์จากการกดขี่อย่าหวั่นไหว (ข้อ 8) หรือใช้คำสาบานเปล่าเพื่อหนี แต่จงอธิษฐาน (ข้อ 13) ผู้มีใจชื่นชมและมั่นคง (กจ 27:25) อย่าอวดตน แต่ร้องเพลงสรรเสริญ

- หากมีคนป่วย จงเรียกผู้อาวุโสมาอธิษฐานและเจิมน้ำมัน—อาจเป็นการรักษา พิธี หรือสัญลักษณ์ เหตุใดต้องผู้อาวุโส? อาจเกี่ยวกับการยกโทษบาปในข้อ 15 (เทียบ ยน 20:23)

คำอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วย และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เขาฟื้น หากทำบาปก็จะได้รับการยกโทษ (ลก 5:20; ยน 5:14) ฉะนั้นจงสารภาพบาป ‘ต่อกัน’ และอธิษฐาน ‘เผื่อกัน’ ให้หาย (ข้อ 16)

สมาชิกทั้งชุมชนต้องอธิษฐาน แต่ไม่ได้หมายความว่าทุกบาปต้องสารภาพต่อสาธารณะ คำวิงวอนของคนชอบธรรมมีพลังมาก ดังเอเลียห์ซึ่งคำอธิษฐานนำ ‘ฝนและผล’ มา (เทียบข้อ 7) คนชอบธรรมคือผู้เชื่อและเชื่อฟัง ทำดี อ่อนสุภาพ ระวังคำพูด และอดทน

คำหนุนใจสุดท้าย: จงนำผู้หลงจากความจริงกลับมา

ยากอบ 5:1

(ข้อ 19-20) ผู้ทำให้คนหลงจากความจริงกลับมามีชีวิตช่วย ‘วิญญาณของเขา’ จากความตาย และปกคลุม ‘บาปของเขา’ มากมาย (1ปต 4:8 เรื่องความรัก) จงแสวงหาไม่เพียงการรักษากาย แต่การฟื้นฟูวิญญาณ

วิญญาณและบาปของใคร? ☐ ของคนที่เคยหลงจากความจริง (ดักลาส มู) ☐ ของผู้ที่นำเขากลับ (เทียบ 2:12-14; อสค 3:21)

ทำอย่างไร? ด้วยคำหนุนใจและการกระทำแห่งความรัก สรุปลแล้วจดหมายย้ำการปฏิบัติความรักในชุมชน

การประยุกต์

ยากอบ 5:1

(1) จงตระหนักว่าเราเป็นกายเดียวกันในพระคริสต์

ความทุกข์ของคนหนึ่งในคริสตจักรต้องเป็นความเจ็บปวดของทั้งคริสตจักร จงอธิษฐานร่วมกัน (ข้อ 16) และอดทนร่วมกัน (ข้อ 7) เมื่อพี่น้องหลงจากความจริง จงตักเตือน ไม่ใช่กล่าวโทษ โดยหวังให้กลับมา (ข้อ 1, 5; มธ 18:15; 2ธส 3:15—เตือนเหมือนพี่น้อง)

(2) จงอดทนและเฝ้าคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า มองพระองค์ผู้พิพากษาซึ่งจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยด และระหว่างรอพารุ่เกี่ยวกับการพิพากษา จงยำเกรงและปฏิบัติความรักกับเมตตา

- ชาวประเสริฐในบทที่ 5: ยากอบบรรยายพระเยซูว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ควรรับการเชื่อฟัง และผู้พิพากษาทุกสิ่งในวันสุดท้าย เขาไม่อ้างความสัมพันธ์ส่วนตัวเพื่อยกตนหรือเพียงบอกให้เลียนแบบ สำหรับยากอบ พระเยซูคือพระเจ้าผู้ควรรับการยกย่อง (1:1; 2:1) เราจึงระวังการกระทำด้วยใจรอการเสด็จมา พุดและทำเหมือนผู้จะถูกพิพากษา และอดทนในความทุกข์ แบบอย่างโยบแสดงชัดว่าผลปลายทางหรือพระประสงค์ของ องค์พระผู้เป็นเจ้าเต็มด้วยพระกรุณา (ข้อ 11)

1 เปโตร

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5

บทที่ 1

บทนำจดหมาย 1 เปโตร

1 เปโตร 1:1

เนื้อหาอ้างอิง Karen Jobes, BECNT: 1 Peter (ฉบับเกาหลี 2021) เป็นหลัก

บทที่ 5

ยอมรับช่วงเวลายาก ยืนมั่น และไว้วางใจพระเจ้า

1 เปโตร 5:1

(5:6-11)

ปิดจดหมาย: ถ้อยคำสุดท้ายและคำทักทาย

1 เปโตร 5:12-14

I. ถึงคริสเตียนพลัดถิ่นในเอเชียไมเนอร์

บทที่ 1

คำทักทายจากผู้ส่ง

1 เปโตร 1:1-2

เปโตรเขียนถึง ‘คนต่างด้าวที่กระจัดกระจาย [พาเรปีเดมอยส์]’ ในหัวแคว้นของเอเชียไมเนอร์

เขาเปรียบผู้รับกับประชากรพันธสัญญาเดิม เพื่อกำหนดอัตลักษณ์ทั้งในความสัมพันธ์กับพระเจ้าและสังคมที่อยู่แบบพลัดถิ่น คำว่า ‘ดิอัสปอร่า’ อาจชี้ว่าพวกเขาเป็นยิวที่ถูกย้ายถิ่นจริง (Karen Jobes, 2005) ส่วน [พาเรปีเดมอย] ใช้เรียกคนต่างด้าวไร้สัญชาติและสิทธิ (2:11 เรียก ‘คนต่างด้าวพำนัก [พารอยคอย]’)

จึงไม่ใช่แค่อุปมา แต่สะท้อนฐานะการเมืองสังคมจริงและการถูกกีดกัน

เอเชียไมเนอร์มีชุมชนยิวพลัดถิ่นใหญ่อันดับสามรองบาบิโลนกับอียิปต์ตั้งแต่ศตวรรษที่ 3 ก่อน ค.ศ.

หัวแคว้นคือปอนทัส กาลาเทีย คัปปาโดเซีย เอเชีย และบิธีเนีย ส่วนใหญ่ไม่ใช่เขตที่อัครทูตเปาโลประกาศ

แม้ชื่อกาลาเทียกว้าง จึงไม่จำเป็นต้องทับเขตเดินทางครั้งแรก

ผู้รับอาจเกี่ยวข้องกับเปโตรรับข่าวประเสริฐหรือกลับใจในส่วนอื่นของจักรวรรดิโรมันแล้วถูกย้ายมายังอาณานิคม (Jobes) เปโตรเรียกเขาว่า ‘ผู้ถูกเลือก [เอกเลคทอยส์]’ และขยายด้วยสามวลี:

(1) ตามการทรงพรบ่วงหน้าของพระบิดา

(2) โดยการชำระให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณ

(3) เพื่อเชื่อฟังและการประพรมพระโลหิตพระเยซูคริสต์ การเลือกมีเป้าหมายคือให้มีส่วนในพันธสัญญาใหม่ในพระคริสต์ ‘การเชื่อฟังและการประพรมเลือด’ สะท้อนการทำพันธสัญญาขึ้นมาย (อพย 24:3-8)

และความสำเร็จของคำพยากรณ์เอเสเคียลว่าจะประพรมน้ำสะอาดและให้เชื่อฟังด้วยพระวิญญาณ (อสค 36:24-28;

กจ 13:39) ผู้ถูกเลือกไม่ได้ถูกเรียกเพราะการเลือกตน แต่ตามแผนอธิปไตยที่ทรงพรบ่วงหน้า

โดยฤทธิ์พระวิญญาณผู้ทรงแยกไว้ ความสัมพันธ์พิเศษกับพระบิดา พระวิญญาณ

และพระบุตรให้ความหวังกับผู้ไร้สัญชาติและถูกข่มเหงเพราะเป็นคริสเตียน

II. การเปิดจดหมาย:

บทถวายพระเกียรติเปิดเรื่อง

1 เปโตร 1:3-5

เปโตรสรรเสริญพระเจ้าว่าเป็นพระบิดาของพระคริสต์ พระองค์ควรรับคำสรรเสริญเพราะตามพระเมตตามากมาย

[เอเลอส เทียบฮีบรู เฮเซด] ทรงให้เราเกิดใหม่โดยให้พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นจากตาย

แนวคิดเกิดใหม่อิงคำสอนพระเยซูในยอห์น 3 ‘พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาใน 1 เปโตร ไม่ใช่เพียงเพราะทรงสร้าง

แต่เพราะบทบาทเฉพาะในการให้ผู้ที่ทรงเลือกและแยกไว้สำหรับพันธสัญญาใหม่ในพระคริสต์เกิดใหม่’ (Jobes, 112)

การเกิดใหม่นำธรรมิกชน ‘เข้าสู่’ ความหวังและมรดก และพวกเขาได้รับการปกป้องด้วยความเชื่อ ‘เพื่อ’

ความรอดสุดท้าย สำหรับผู้ถูกเนรเทศและกีดกัน ความหวังที่มีชีวิตกับมรดกไม่เสื่อมเป็นการปลอบใจยิ่ง (มธ 6:19-21;

ลก 12:33)

พวกเขาเกิดใหม่ด้วยพระวอนและรับเข้าสู่ครอบครัวใหม่ พระเจ้าทรงรักษารมิกชนผู้เป็นบุตรและทายาทตามกฎหมายด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์

ความยินดีและความทุกข์ในชีวิตใหม่

1 เปโตร 1:6-9

อัตลักษณ์คริสเตียนทำให้เผชิญการทดลองและทุกข์หลายอย่าง แต่ความทุกข์ปัจจุบันเป็นการทดสอบความเชื่อ

และความเชื่อ นำสู่ความรอดของวิญญาณ พวกเขาไม่เคยเห็นพระเยซูแต่เชื่อและยินดี พระองค์ตรัสว่า

‘ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข’ (ยน 20:29)

ธรรมิกชนจึงเศร้าเพราะการทดลอง แต่ยินดีอย่างยิ่งได้ คำกริยา ‘ยินดี’ [อาถลิอัสเช] ในข้อ 6

อาจเป็นบอกเล่าหรือคำสั่ง ปัจจุบันหรืออนาคต ‘ประสบการณ์ทุกซ์เพราะเป็นคริสเตียนจะทำให้พวกเขายินดีที่เป็นคริสเตียน’ (Jobes, 125)

ประโยชน์ของคริสเตียนเหนือผู้เผยพระวจนะและทูตสวรรค์

1 เปโตร 1:10-12

เรื่องความรอดของคริสเตียนเป็นสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะเดิมค้นคว้า และแม้ทูตสวรรค์ปรารถนาจะเข้าใจ แต่คริสเตียนมีสิทธิรู้ชัดผ่านข่าวประเสริฐ เปโตรย้ำว่าผู้ประกาศข่าวนี้ด้วยพระวิญญาณองค์เดียวกับพระวิญญาณของพระคริสต์ผู้ทรงทำงานในผู้เผยพระวจนะ สิ่งที่พวกเขาค้นและประกาศไม่ใช่เพียงพระสิริพระเมสสิยาห์ แต่ความทุกข์ที่มาก่อน ความทุกข์ของพระคริสต์อยู่ในแผนไถ่ตั้งแต่ต้น ผู้เข้าใจจึงเห็นว่าความทุกข์ของตนก็อยู่ในแผนความรอดอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้า

การเป็นบุตรของพระบิดา

1 เปโตร 1:13-21

ข้อ 13 เริ่มว่า ‘เพราะเหตุนี้’ [ดีโอ] พระเจ้าตามพระเมตตาทรงให้เกิดใหม่และความหวังมีชีวิต (ข้อ 3) และให้ความเชื่อมั่นคง มองพระสิริเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับท่ามกลางทุกซ์ (ข้อ 7) เพราะเหตุนี้จึงมีสติและหวังเต็มทีใน ‘พระคุณที่จะนำมา’ เมื่อพระคริสต์ปรากฏ (เทียบข้อ 10) แม้พระคุณช่วยให้รอดเป็นจริงปัจจุบัน ของประทานความรอดสุดท้ายยังรออนาคต (Jobes, 142)

จากนั้นสั่งว่า ‘จงบริสุทธิ์ในความประพฤติทั้งสิ้น’ (ข้อ 15) ผู้เกิดใหม่เป็นบุตร (ข้อ 3, 23) ผู้เชื่อและหวังในพระเจ้า (ข้อ 21) ย่อมแยกจากโลก พื้นฐานคำสั่งคือความสัมพันธ์พระบิดากับบุตร—‘บุตรแห่งการเชื่อฟัง’ (ข้อ 14) และ ‘ถ้าเรียกพระองค์ว่าพระบิดา’ (ข้อ 17) แต่พระบิดาไม่ได้หันกลับต่อความผิด ทรงพิพากษาแต่ละคนตามการกระทำ สิทธิการเป็นบุตรไม่ลบความยำเกรง ผู้เชื่อถูกไถ่ [ลูโตร] ด้วยพระโลหิตล้ำค่าของพระคริสต์ (ข้อ 18-19) คำนี้ในโลกกรีก-โรมันใช้ปลดทาส แต่ทาสที่ไถ่แล้วย่อมเป็นผู้รับใช้ของเทพ และแปลฮีบรู ‘กาอัล’ กับ ‘พาดัท’ ซึ่งใช้เมื่อพระเจ้าปลดประชากรจากเชลยต่างชาติ (ฉธบ 7:8; อสย 52:3; สดด 34:22) จึงเหมาะกับผู้รับจดหมาย เปโตรบรรยายพระคริสต์ว่า ‘ทรงทราบล่วงหน้า’ ก่อนวางรากโลก [โปรกิโนสโก] (ข้อ 20; รม 8:29; 11:2)

ความรักของคริสเตียนหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทางศีลธรรม

1 เปโตร 1:22-3

เปโตรดำเนินคำสั่งจริยธรรมสำหรับชีวิตที่เปลี่ยนแล้ว คริสเตียนต้องรักกันอย่างจริงจัง (1:22) และปรารถนานำนมผ่ายวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเติบโตในพระคริสต์ (2:2)

คำว่า ‘ชำระวิญญาณของท่านให้บริสุทธิ์’ ใน 1:22

1 เปโตร 1:1

คำกริยา ‘ชำระให้บริสุทธิ์’ [ฮักนิไซ] เป็นกริยารูปสมบุรณ์เชิงกระทำ แสดงการแยกตนถวายพระเจ้าโดยตั้งใจ เป้าหมายคือ ‘รักพี่น้อง’ ความรักเป็นหลักฐานว่าเกิดใหม่ด้วย ‘พระวอนะพระเจ้าที่ดำรงอยู่’ คือชาวประเสริฐ ซึ่งเป็น ‘เมล็ดอมตะ’ (1:23) เมล็ดนี้มีชีวิตและเปลี่ยนชีวิต เปาโลเรียกชาวประเสริฐว่า ‘ฤทธิ์เดชพระเจ้าเพื่อความรอด’ (รม 1:16) และยอห์นกล่าวว่าผู้มี ‘เชื่อของพระเจ้า’ อยู่ในตนเกิดจากพระเจ้าและไม่อาจดำเนินในบาปเป็นแบบแผน (1ยน 3:9) ‘สำหรับเปโตร การเชื่อฟังความจริงชาวประเสริฐไม่ใช่เพียงยอมรับหลักคำสอนทางปัญญา แต่ต้องเปลี่ยนวิธีที่คริสเตียนปฏิบัติต่อผู้อื่น เพราะการเปลี่ยนศีลธรรมเป็นเป้าหมายสำคัญของการไถ่’ (Jobes, 158-159) 2:1 อธิบายลักษณะความรักและวิธีปรารภน้านมบริสุทธิ์ คือทั้งความมั่งร่ำ การหลอกลวง หน้าซื่อใจคด ริษยา และใส่ร้าย (สดด 34:13-14) ชีวิตใหม่จากการเกิดใหม่ต้องรักษาและเติบโตด้วย ‘น้านมบริสุทธิ์’ จึงปรารภนาพระวอนะและพระคุณเหมือนทารก (2:2) Jobes เห็นด้วยกับคาลวินที่แปล [โลกิโกส] ว่า ‘เหมาะสม’ กับชีวิตใหม่ ไม่ใช่เพียงน้านมคือถ้อยคำ แต่เป็นน้านมที่สอดคล้องกับความจริงใหม่แห่งวาระสุดท้ายซึ่งตั้งขึ้นโดยการเป็นขึ้นพระคริสต์และผู้รับเข้าไ้โดยเกิดใหม่ (1:3) และตาม Hort ควรเข้าใจ ‘น้านม’ เป็นพระคุณในความหมายกว้าง ซึ่งเข้ากับการอ้างสดุดี 34:8 ใน 2:3 เรื่องลัทธิสพระลักษณะพระเจ้า

บทที่ 2

พระนิเวศฝ่ายวิญญาณและปุโรหิตบริสุทธิ์

1 เปโตร 2:4-8

เปโตรบรรยายความสัมพันธ์พระคริสต์กับคริสเตียน พระคริสต์คือ ‘ศิลาที่มีชีวิต’ ที่พระเจ้าทรงเลือก (สดด 118:22-23; อสย 8:14-15; 28:16) คริสเตียนเป็น ‘ศิลาที่มีชีวิต’ ซึ่งถูกสร้างร่วมกับพระคริสต์ศิลามุมเอกเป็น ‘พระนิเวศฝ่ายวิญญาณ [พินิวมาติกอส]’ การเรียกผู้มาหาพระองค์ว่าเป็นศิลาที่มีชีวิตบอกว่าธรรมชาติของเขามาจากพระคริสต์ผู้เป็นขึ้น ดังนั้นต้องเข้าใจสถานการณ์ตนบนพื้นฐานชัยชนะของพระคริสต์ผ่านทุกข์และความตาย (Jobes, 188) พระนิเวศที่เชื่อมกันเป็นพระวิหารถวายเครื่องบูชา และคริสเตียนยืนเป็นปุโรหิตผู้ ‘ถวายทั้งชีวิตเป็นเครื่องบูชา’ (McKelvey; ข้อ 5) การอ้างอิสยาห์ 28:16 ในข้อ 6 ยืนยันว่าการถูกกีดกันหมายถึงพระเจ้าทรงเลือกเขาเป็นศิลาที่มีชีวิตในแผนก่อสร้าง เมื่อเชื่อศิลามุมเอกจะไม่อับอาย แม้ในศตวรรษแรกความเชื่อว่าการเสียเกียรติทางสังคม เปโตรกล่าวว่าพระคริสต์ทรงเป็น ‘เกียรติ’ [เฮ ทิเม] แก่ผู้เชื่อ (ข้อ 7) แต่ผู้ไม่เชื่อสะดุดเพราะพระองค์ (ข้อ 8; อสย 8:14)

บัดนี้ท่านเป็นประชากรของพระเจ้า

1 เปโตร 2:9-10

‘ท่านเป็นชนชาติที่ทรงเลือก’ สะท้อนอิสยาห์ 43:20 ฉบับเซปตัวจินต์ และเป้าหมายให้ประกาศ

‘พระราชกิจยิ่งใหญ่/พระลักษณะประเสริฐ’ [อาเรเท] สะท้อนข้อถัดไป (ออสย 43:21) ในอิสยาห์หมายถึงยิว แต่ใน 1

เปโตรหมายถึงทุกคนที่เชื่อพระคริสต์ข้ามเชื้อชาติ ผู้ถูกชำระและเป็นกรรมสิทธิ์พิเศษ

พวกเขาเป็นชาติบริสุทธิ์และบริสุทธิ์หลวง (อพย 19:5-6; เซปตัวจินต์ใช้ ‘บริสุทธิ์’ เอกพจน์)

บทบาทบริสุทธิ์หลวงของ ‘ชนชาติใหม่’ คือเป็นคนกลางระหว่างบรรดาประชาชาติบนโลกกับพระเจ้ากษัตริย์แห่งจักรวาล

‘เมื่อก่อนท่านไม่เป็นประชากร’ ในข้อ 10 พาดพิงโยเซยา 2:23 แสดงพระสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิมสำเร็จ

III. จงดำเนินอย่างยำเกรงในฐานะประชากรพระเจ้า (2:11-4:11)

A. ความประพฤติทางสังคมที่น่ายกย่องของประชากรพระเจ้า (2:11- 3:7)

ใน 2:11 เปโตรหันเข้าสู่แก่นข้อโต้แย้ง

1 เปโตร 2:1

แก่นคือคริสเตียนควรดำเนินอย่างไรท่ามกลางสังคมต่างชาติ

ประกาศข่าวประเสริฐผ่านวิถีชีวิต

1 เปโตร 2:11-12

เปโตรหนุนคริสเตียนในฐานะ ‘แขกต่างชาติและคนต่างดาวพำนัก’ (ปฐมก 23:4 เซปตัวจินต์)

ไม่ให้ถูกสังคมต่างชาติหลอหลอม ขณะเดียวกันรักษา ‘วิถีชีวิตดี’ ต่อเพื่อนบ้านต่างชาติ

เพื่อเขาถวายพระเกียรติพระเจ้า (มธ 5:16)

ปรัชญาศีลธรรมกรีกยอมรับการควบคุมแรงกระตุ้นกายว่าเป็นคุณธรรม เปโตรจึงไม่ได้สั่งตัดขาดสังคม

แต่ให้ดำเนินในแบบที่แม้นอกยอมรับว่าดี แม้รากคุณค่าและแรงจูงใจเป็นคริสเตียน และ ‘เมื่อขัดกับค่านิยมสังคม

จงยอมรับความเศร้าและการกีดกันอย่างสง่างาม’ (Jobes, 216)

‘วันเสด็จมาเยี่ยม’ แปลตรงว่า ‘วันแห่งการเยี่ยมเยียน’ สะท้อนอิสยาห์ 10:3 ฉบับเซปตัวจินต์

ซึ่งหมายถึงวันพิพากษาในอนาคต

จงยอมต่อผู้มีอำนาจทางศาสนา

1 เปโตร 2:13-17

เปโตรสั่งคริสเตียนผู้เป็นพลเมืองอาณาจักรพระเจ้าและคนพำนักบนโลกให้ยอมและเคารพอำนาจการเมืองสังคม

ความภักดีต่อพระคริสต์กษัตริย์ไม่ได้ให้สิทธิ์ต่อต้านอำนาจสังคมที่ไม่เชื่อ พวกเขาต้องไม่เพียงยอม แต่ ‘ทำดี’

เพื่อปิดปากคำใส่ร้ายของคนนอก (ข้อ 15)

คำพินิจนี้ชี้ว่าขณะนั้นยังไม่ใช่การข่มเหงคริสเตียนทั่วจักรวรรดิอย่างรุนแรง Jobes
เห็นว่าเข้ากับปลายรัชกาลคลอดิอุสหรือต้นรัชกาลเนโร

แบบอย่างพระคริสต์ในหน่วยพื้นฐานของสังคม (2:18-3:7)

1 เปโตร 2:1

ตอนนี้สะท้อน ‘ระเบียบครัวเรือน’ [เฮาส์ทาเฟลน์] ในวัฒนธรรมกรีก-โรมัน
นักปรัชญาศีลธรรมเชื่อว่าลำดับครอบครัวถูกเทพกำหนดและทำให้สังคมมั่นคง
พันธสัญญาเดิมกับงานเขียนยิวไม่มีระเบียบแบบนี้ เมื่อเปาโลและเปโตรเขียนเรื่องครัวเรือน
พวกเขาสอนให้ประพฤติภายในความคาดหวังของคุณั้น แต่ตั้งทั้งหมดบนรากฐานใหม่อย่างสิ้นเชิงคือข่าวประเสริฐ

ก. ฐานะผู้รับใช้เป็นแบบอย่างของผู้เชื่อ

1 เปโตร 2:18-25

‘คนรับใช้’ [ออยเคเทส] คือทาสในบ้าน ผู้เชื่อต้องทนความทุกข์ไม่เป็นธรรมด้วย ‘ความยำเกรง’ และ
‘ระลึกถึงพระเจ้า’ นี่เป็นพระคุณหรือสิ่งงดงาม (ข้อ 19; 4:14)
เปโตรต้องการให้ทาสคริสเตียนไม่บดบังข่าวประเสริฐขณะปฏิบัติตามข้อเรียกร้องสังคม
และวางเหตุผลกับแรงจูงใจไว้ในแบบอย่างพระคริสต์ พระองค์ทรงแบกบาปเพื่อให้เราตายต่อบาปและมีชีวิตต่อความชอบธรรม (ข้อ 24)

ฉะนั้นเรารวมทั้งทาสผู้เชื่อต้องยอมเมตตา ‘ใจร้าย/กด’ (ข้อ 18) เปโตรเรียกคริสเตียนทุกคนว่า ‘ผู้รับใช้ [ทาส ดุลอส]
ของพระเจ้า’ ในข้อ 16 คำนี้จึงไม่ได้จำกัดเฉพาะทาสจริง แต่ถึงทุกคนที่ตามพระคริสต์ผู้เสด็จมาเป็นผู้รับใช้
‘ความทุกข์ไม่เป็นธรรมของพระเยซูไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงทอดทิ้ง
แต่เป็นวิธีกลับที่ทรงทำการไถ่มนุษย์สำเร็จ...การทุกข์เพราะติดตามพระคริสต์คือมีส่วนในธรรมชาติความทุกข์ไม่เป็นธรรมของพระเยซู’ (Jobes, 245)

บทที่ 3

ข้อ 3:1 เริ่มต้นด้วยคำว่า ‘ในทำนองเดียวกัน’

1 เปโตร 3:1

คำว่า ‘ในทำนองเดียวกัน’ ชี้กลับไป ‘ด้วยความยำเกรง’ ใน 2:18 ภรรยายอมต่อสามี ‘ด้วยความยำเกรงพระเจ้า’
และยอมเมตตาสามีไม่เชื่อ เพราะความประพฤติบริสุทธิ์อาจนำเขากลับใจ
เมื่อคำนึงว่าสังคมกรีก-โรมันไม่ใหภรรยาคบเพื่อนเองหรือถือศาสนาต่างจากสามี

ชีวิตภรรยาคริสเตียนไม่ควรเป็นเป้าคำตำหนิ แต่เป็นพยานข่าวประเสริฐ
สามีมีอำนาจสูงสุดในระเบียบครัวเรือน กระนั้นเปโตรเริ่มคำสั่งแก่สามีด้วย ‘ในทำนองเดียวกัน’
เช่นเดียวกับทาสและภรรยา คือด้วยความยำเกรงเขายกอัตลักษณ์หญิงซึ่งสังคมถือเป็นทรัพย์สินของสามี โดยเรียกว่า
‘ทาสทาสย์แห่งพระคุณ’ และสอนให้สามีให้เกียรตินางตามสายพระเนตรพระเจ้า

ลักษณะภายในของชีวิตชอบธรรม

1 เปโตร 3:8-12

เปโตรขยายจากครอบครัวสู่ชุมชนคริสตจักร สอนการประพฤติและลักษณะคริสเตียน เขานำคำในครอบครัว เช่น
‘เห็นอกเห็นใจ/กรุณา’ และ ‘รักพี่น้อง’ มาใช้กับคริสตจักร เพราะถือว่าคริสตจักรเป็นครอบครัวขยายของบุตรพระเจ้า
‘ความถ่อมใจ’ [ทาเฟโนฟรอน] ในข้อ 8

ในสังคมกรีก-โรมันหมายถึงความอ่อนแอ ความอับอาย และไร้อำนาจ

แต่เปโตรยกเป็นคุณธรรมใหญ่ ทำลายโลกแข่งขันและแบ่งชั้น ข้อ 9 สอนความสัมพันธ์กับคนนอกที่เป็นศัตรู
‘อย่าตอบชั่วด้วยชั่วหรือด่าด้วยคำ แต่จงอวยพร’ สะท้อนแบบพระเยซู (2:23) และคำสอน (ลก 6:27-28) ข้อ 10-12
อ้างสดุดี 34:12-15 ฉบับเซปติจินต์ Jobes ชี้ว่าเปโตรพาดพิงสดุดี 34 ตลอดจดหมาย (1:3, 6, 17, 18; 2:6, 16, 17;
3:12)

C. การทนทุกข์ไม่เป็นธรรมเพื่อพระนามพระคริสต์ (3:13-4:11)

การทนทุกข์เพราะทำดี

1 เปโตร 3:13-17

เปโตรกล่าวว่าการทนทุกข์เพราะทำดีอาจเป็นพระประสงค์ (ข้อ 17) และผู้ทุกข์ ‘เพราะ’ [เดีย] ความชอบธรรมเป็นสุข
(ข้อ 14) สะท้อนคำพระเยซู ‘ผู้ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา’ (มธ
5:10) ‘สิทธิพิเศษในการดำเนินถูกต้องเพราะพระคริสต์และทุกข์เพราะสิ่งนั้นคือพระพร
เป็นเครื่องหมายพระกรุณาและหลักฐานความรอด’ (Jobes, 285)

คริสเตียนต้องพร้อมแก้ต่างเรื่อง ‘ความหวังมีชีวิต’ (ข้อ 15) Achtemeier กล่าวว่าอย่าแยกตัวทางวัฒนธรรม
แต่ดำเนินอย่างเปิดเผยกลางโลกไม่เชื่อและพร้อมอธิบายเหตุผล (อ้างใน Jobes, 287) เมื่ออธิบายให้ทำด้วย
‘ความอ่อนสุภาพและความยำเกรง/เคารพ [โไฟบอส]’ และรักษา ‘มโนธรรมดี’ ในชีวิต คำพูดกับชีวิตต้องเกี่ยวพันกัน

ชัยชนะของพระคริสต์เหนือความทุกข์ไม่เป็นธรรม

1 เปโตร 3:18-22

ตอนนี้ถกเถียงมาก แต่คิดว่าให้เหตุผลแกข้อ 17 ว่าทุกข์เพราะทำดีดีกว่าทำชั่ว ข้อ 18 เริ่ม ‘เพราะว่า’ และคำว่า ‘ทรงมีชีวิตโดยพระวิญญาณ’ มีสามแนวตีความ

(1) พระวิญญาณของพระคริสต์ก่อนรับสภาพมนุษย์ โดยทรงประกาศผ่านโนอาห์แก่คนยุคนั้น (1:11)

เป็นแนวอภิสตินและยุคปฏิรูป แต่ลดน้ำหนักความตรงข้าม ‘ตายในเนื้อหนัง’ กับ ‘มีชีวิตในวิญญาณ’

(2) วิญญาณมนุษย์ของพระคริสต์ไม่ตาย ตาม Clement แห่ง Alexandria และ Origen

นำเสนอแนวคิดลงนรกระหว่างสิ้นพระชนม์กับเป็นขึ้น และโอกาสรอดหลังตาย แต่ศัพท์คู่กาย-วิญญาณในกรีกคือ [โซมา]-[พสุเค] ไม่ใช่ [ซาร์กซ์]-[พนิมา] ที่นี้ และเปโตรไม่ได้สอนทวิภาคแบบนี้

(3) สภาพพระสิริหลังการเป็นขึ้น ความตรงข้ามกล่าวถึงสองด้านของเหตุการณ์ไถ่ คือกางเขนกับการเป็นขึ้น ‘เนื้อหนัง’ เป็นแดนข้อจำกัดและความตาย ส่วน ‘พระวิญญาณ’ เป็นแดนฤทธิ์และชีวิตใหม่ ‘คุก’ [ฟูลาเค] ในข้อ 19

ไม่เคยใช้เป็นที่อยู่คนตายในพันธสัญญาใหม่ Jobes วิเคราะห์ทฤษฎีลงนรก ส่วน ‘วิญญาณ’ [พนิมาตา] ถกเถียงกัน 1

เอโนค 12-15 กล่าวถึงวิญญาณชั่วจากยักษ์ที่เกิดจากทูตสวรรค์ตกกับหญิงมนุษย์ก่อนน้ำท่วม

ผู้อ่านศตวรรษแรกอาจคุ้นเรื่องนี้ เปโตรจึงใช้ภูมิหลังเพื่อย้ำชัยชนะจักรวาลของการเป็นขึ้นและเสด็จขึ้น

โดยไม่หมายว่ารับรอง 1 เอโนค (Wayne Grudem ไม่เห็นด้วยกับการใช้ภูมิหลังนี้) การเชื่อมโนอาห์ในข้อ 20-22

แปลกสำหรับเราปัจจุบัน แต่สำคัญในเอเชียไมเนอร์ ชาวยิวราว 205 ปีก่อน ค.ศ.

เชื่อว่านาวามาจอดที่นั่นจากตำนานท้องถิ่นและชื่อเมืองที่มีคำกรีก ‘นาวา [คิโบโตส]’ และยุคโรมันมีเหรียญโนอาห์

เปโตรเชื่อมประเพณีที่คนท้องถิ่นยกย่องกับพระคริสต์ เพื่อประกาศว่าพระองค์ชนะอำนาจชั่วนี้รันดร์ตามพระสัญญาตั้งแ

ต่ยุคโนอาห์ น้ำท่วมเป็นแบบการพิพากษาวาระสุดท้ายในพระคริสต์ (มธ 24:37-39; ลก 17:26-27, 30) โนอาห์รอด

‘ผ่าน’ [เดีย] น้ำ และน้ำเป็นหมายสำคัญแห่งความรอดคือบัพติสมา คำว่า ‘คำพูด/คำมั่นของมโนธรรมดี’ ในข้อ 21

เตือนว่าบัพติสมาไม่ใช่ ‘ตัวสวรรค์’ ที่ยกเว้นศีลธรรม แต่เป็นคำมั่นถวายพระเจ้าว่าจะดำเนินถูกต้องต่อไป (Jobes, 314)

บทที่ 4

ทำให้ชัยชนะพระคริสต์ปรากฏท่ามกลางโลกไม่เชื่อ

1 เปโตร 4:1-6

เปโตรหนุนให้ติดอาวุธด้วยพระทัยหรือความตั้งใจเดียวกับพระคริสต์ และดำเนินแยกจากโลกไม่เชื่อ

ในฐานะคนต่างดาว จงทั้งความเสเพลอดีตและดำเนินด้วยยาเกรงโดยมองการพิพากษาสุดท้าย การละவிโรมัน (ข้อ 3)

และมีชีวิตสำรวมทำให้คนนอกมองว่าเป็นคนเศร้าที่หนีความสนุกและทำลายบรรยากาศ (ข้อ 4)

การไม่ถวายรูปแด่จักรพรรดิเพื่อสวัสดิภาพจักรวรรดิยังทำให้ถูกเข้าใจว่าเป็นกบฏ

‘ผู้ทนทุกข์ในเนื้อหนังได้เลิกกับบาป’ ตอนท้ายข้อ 1 อธิบายการมีพระทัยเดียวกับพระคริสต์ (Jobes, Calvin)

การตัดสินใจเดินทางทุกข์คือเลิกสัมพันธ์กับบาป ติดตามรอยพระเยชู รับการทรงเรียก

และติดอาวุธด้วยความตั้งใจเกี่ยวกับที่พระองค์ทรงมองกางเขน เพื่อเผชิญสังคมที่ไม่เป็นมิตรต่อค่านิยมทุกวัน (Jobes, 326)

ด้วยการเกิดใหม่ คริสเตียน ‘ตายต่อบาปและมีชีวิตต่อความชอบธรรม’ (2:24) ไม่ตามต้นหามนุษย์แต่ตามพระประสงค์ (ข้อ 2) บางคนตีความ ‘ข่าวประเสริฐประกาศแก่คนตาย’ (ข้อ 6) ต่อจาก 3:19 ว่าพระคริสต์ประกาศแก่ ‘วิญญาณในคุก’ หรือมีโอกาสนกลับใจหลังตาย แต่เมื่อคิดถึงการพิพากษา (ข้อ 5) เปโตรย้ำว่าข่าวประเสริฐที่ผู้เชื่อซึ่งบัดนี้ตายแล้วเคยรับตอนมีชีวิต ไม่ถูกความตายทำให้ไร้ผล (Jobes, Calvin)

ทำให้ชัยชนะพระคริสต์ปรากฏในชุมชนคริสเตียน

1 เปโตร 4:7-11

‘จุดจบของทุกสิ่งใกล้แล้ว’ เตือนอัตลักษณ์และจุดมุ่งชีวิต หมายถึงขั้นสุดท้ายของกระบวนการไถ่ (1:20) ซึ่งเริ่มด้วยการเป็นขึ้นและเสด็จขึ้น และสมบูรณ์เมื่อเสด็จกลับ ไม่ใช่คำนวณว่าการเสด็จกลับเหลือเวลาไม่นาน แต่ยุคที่เราอยู่นี้คือ ‘ยุคสุดท้ายของกระบวนการไถ่’

เปโตรให้คำแนะนำชุมชนสี่ข้อ:

- (1) คิดถูกและมีสติอธิษฐาน (1:13)
- (2) เหนือสิ่งอื่นใดรักกัน ‘อย่างจริงใจ’ เพราะความรักปกคลุมบาปมากมาย (สภษ 10:12)
- (3) ต้อนรับกันโดยไม่บ่น
- (4) รับใช้กันตามของประทานพระคุณหลากหลาย ด้วยกำลังพระเจ้า เพื่อพระองค์รับพระเกียรติในทุกสิ่ง (คส 3:17)

Jobes เห็นลำดับว่า ความเข้าใจว่าอยู่ระยะสุดท้ายของประวัติศาสตร์ไถ่ทำให้มีมุมมองอธิษฐานสอดคล้องแผนพระเจ้า และรักมั่นคงแม้ถูกทำร้าย เมื่อเข้าใจความจริง มีศูนย์กลางในคำอธิษฐาน และตัดวงจรความผิด จึงพูดตามการเปิดเผยและรับใช้ด้วยกำลังพระเจ้า เมื่อความรักเกิดเป็นการกระทำ พระเจ้ารับพระเกียรติ ‘ในทุกสิ่ง’ ผ่านพระเยซู (หน้า 345)

IV. การปลอบใจฝูงแกะที่ทนทุกข์ (4:12- 5:11)

ข้อคิดสองประการสุดท้ายเรื่องความทุกข์ของพระคริสต์

1 เปโตร 4:12-19

เปโตรกล่าวว่าความทุกข์เพราะเป็นคริสเตียนไม่เหนือความคาดหมาย (ข้อ 12) และสั่งให้ยินดี เพราะมีส่วนในความทุกข์พระคริสต์

(ข้อ 13) ไม่ใช่ให้สนุกกับความเจ็บปวด แต่ความทุกข์เพื่อพระนามเป็น ‘หลักฐานความรอดในวาระสุดท้ายอนาคต’ จึงนำความยินดีสูงสุดที่มนุษย์มีได้’ (Jobes, 354) ทุกข์เพราะทำชั่วน้อยอายุ แต่ถูกดูหมิ่นพระนามขณะทำดีเป็นพระพร

เพราะ ‘พระวิญญาณแห่งพระสิริ’ อยู่เหนือเขา (ข้อ 14; อสย 11:1-2)

ถ้าทุกซ์เพราะทำตามพระประสงค์จึงถวายพระเกียรติ (ข้อ 16)

และฝากตนไว้กับ ‘พระผู้สร้างผู้สัจย์ชื่อ’ ท่ามกลางทุกซ์ (ข้อ 19; 2:21, 23)

ข้อ 17-18 กล่าวว่าเหล่าธรรมิกชนหรือคนชอบธรรมรับการพิพากษาก่อน และไม่ง่าย

‘ถ้าคนชอบธรรมรอดอย่างยากเย็น’ (สภข 11:31) เปโตรบรรยายการข่มเหงปัจจุบันเป็นการพิพากษาสุดท้ายของพระเจ้าต่อธรรมิกชน (Jobes) ดังนั้นการทุกซ์ตอนนี้ในฐานะคริสเตียนดีกว่าเป็นผู้ไม่เชื่อฟังชั่วประเสริฐและรับความเจ็บปวดพิพากษาที่ใหญ่กว่าภายหลัง

บทที่ 5

พระคริสต์ทรงเลี้ยงฝูงแกะผ่านผู้อาวุโส

1 เปโตร 5:1-5

เปโตรแนะนำตนเป็น ‘เพื่อนผู้อาวุโส’ และหนุนใจผู้อาวุโสในหมู่ผู้อ่าน

บทที่ 4

เมื่อเปโตรกล่าวว่าการพิพากษาเริ่มจากครอบครัวพระเจ้า

1 เปโตร 4:17

เอเสเคียล 9:5-6 ซึ่งเป็นภูมิหลังระบุว่าการศึกษาเริ่มจาก ‘ผู้อาวุโส’ จึงเหมาะที่เปโตรหนุนใจเขาต่อ

แม้การเลี้ยงฝูงแกะ แต่เมื่อพระคริสต์พระผู้เลี้ยงใหญ่ปรากฏจะรับมังกฎพระสิริไม่ร่วงโรย (ข้อ 4) เป็นการปลอบใจ ข้อ 2-3 ไขคู่กับกับบวกสามคู่:

(1) ‘ไม่ผินใจ แต่สมัครใจ ‘ตามพระเจ้า’

(2) ‘ไม่โลก แต่ ‘กระตือรือร้น’

(3) ‘ไม่ครอบงำ แต่เป็นแบบแก่ฝูง ‘ตามพระเจ้า’ ตรงข้ามการปกครองตามบรรทัดฐานสังคมหรือคำสั่งโรมัน คือเลี้ยงตามพระประสงค์และแบบฉบับใช้ของพระคริสต์ คำพิเศษ ‘กระตือรือร้น [โปรธูมอส]’

มักใช้กับผู้อุปถัมภ์เมืองที่สละเวลาและเงิน งานสั่งคนหนุ่มให้ยอมผู้อาวุโส (5:5)

หมายถึงธรรมิกชนทุกวัยเคารพเจ้าหน้าที่คริสตจักรและยอมรับสิทธิอำนาจกับการนำ

แต่ไม่มีใครรวมทั้งผู้อาวุโสควรหยิ่ง ทุกคนต้องถ่อมต่อกัน (สภข 3:34 เซปตัวจันต์)

บทที่ 5

ยอมรับช่วงเวลายาก ยืนมั่น และไว้วางใจพระเจ้า

1 เปโตร 5:6-11

เปโตรให้คำสั่งสุดท้ายสามข้อ: (1) ถ่อมตน (2) มีสติและเผื่อระวัง (3) ต่อต้านมาร ในสังคมที่ยกเกียรติและอำนาจ ความถ่อมตนเหมือนทำตนต่ำและน่าเวทนา แต่เป็นแบบพระคริสต์และท่าทีที่พระเจ้าทรงเรียก และถึงเวลา (1:7; 4:13; 5:1, 4) พระองค์จะทรงยกขึ้น ทั้งอนาคตและปัจจุบันทรงวางเขาได้พระหัตถ์ทรงฤทธิ์และดูแล (ข้อ 7)

พระองค์คือ ‘พระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวง’ (ข้อ 10) ภาพมารเป็นสิ่งโต (ข้อ 8) เชื่อมภาพผู้เลี้ยง-ฝูง (5:2-3) เสี่ยงคำรามทำฝูงกระจาย จึงต้องมีสติ ไม่กระจายเพราะภัยคุกคาม แต่ต่อต้านและรักษาที่มั่นในข่าวประเสริฐกับชุมชน ผู้เชื่อไม่โดดเดี่ยว เพราะพี่น้องทั่วโลกผ่านสิ่งเดียวกัน (Jobes, 387-388)

พระเจ้าทรงเลือกและเรียกเข้าสู่พระสิริแล้ว (ข้อ 10) เป็นสิ่งประกันที่พระเจ้าแห่งพระคุณจะสำเร็จ เมื่อเทียบ ‘พระสิรินิรันดร์’ กับ ‘มงกุฎไม่ร่วงโรย’ (5:4) ทุกข์ปัจจุบันเป็นเพียงชั่วคราว โดยสิ่งนี้ทรงทำให้แข็งแรงและมั่นคง ‘ทำให้แข็งแรง’ คือมั่นคงไม่เปลี่ยนในท่าทีหรือความเชื่อ ส่วน ‘ตั้งมั่น’ คือทำฐานอาคารแน่น

คริสเตียนจึงถูกสร้างเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณซึ่งศิลามุมเอกเป็นศิลามีชีวิต (2:4-5) ตอนจบด้วยถวายเป็นเกียรติ (ข้อ 11; 4:11) คำสารภาพว่า ‘ฤทธิ์อำนาจ/สิทธิครอบครอง [คราโทส]’

เป็นของพระเจ้าให้การปลอบใจใหญ่ในยุคที่อำนาจโรมดูเหมือนไม่สิ้นสุด

V. ปิดจดหมาย:

ถ้อยคำสุดท้ายและคำท้าทาย

1 เปโตร 5:12-14

ท้ายสุด เปโตรกล่าวว่าคำหนุนใจและคำสอนทั้งหมดคือ ‘พระคุณแท้ของพระเจ้า’ และธรรมิกชนต้องยืนมั่นในพระคุณ วลี ‘โดย [เดีย] สิลวานัส’ ในข้อ 12 ปกติหมายถึงผู้ถือจดหมาย เขาอาจเป็นทั้งผู้ส่งและเลขานุการ และน่าจะเป็นสิลวานัสหรือสึลาสผู้ร่วมงานเปาโล (2คร 1:19) และผู้นำเยรูซาเล็ม (กจ 15:22)

‘คริสตจักรในบาบิโลน’ ในข้อ 13 แปลตรงว่า ‘นางผู้ซึ่งอยู่ในบาบิโลน’ บางคนเห็นว่าเป็นภรรยาเปโตรหรือผู้นำหญิง แต่ส่วนใหญ่หมายถึงชุมชนหรือเพื่อนคริสเตียนในโรม ไม่จำเป็นต้องเป็นรหัสซ่อนโรมเพราะการข่มเหงหนัก แต่อาจบรรยายการอยู่ไกลจากเยรูซาเล็ม (กจ 12:17) หรือการถูกย้ายถิ่น (Jobes)

มาระโกน่าจะเป็นยอห์นมาระโก ผู้เป็นล่ามของเปโตร (กจ 12:12; 15:39)

2 เปโตร

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3

บทที่ 1

บทนำจดหมาย 2 เปโตร

2 เปโตร 1:1

เนื้อหาอ้างอิง Thomas Schreiner, Christian Standard Commentary: 1–2 Peter and Jude (ฉบับเกาหลี 2022) เป็นหลัก

สารบัญ (Thomas Schreiner)

บทที่ 2

อิทธิพลของครูเท็จ

2 เปโตร 2:1

B. การพิพากษาแน่นอนต่อคนอธรรมและ

บทที่ 1

คำนำ

2 เปโตร 1:1-2

เปโตรแนะนำตนเป็น ‘ผู้รับใช้ [ทาส] และอัครทูตของพระเยซูคริสต์’ อธิษฐานให้ผู้รับ ‘ผู้ได้รับความเชื่อเดียวกับเรา’ มีพระคุณและสันติเพิ่มพูนผ่านการรู้จักพระเจ้าและพระคริสต์ (3:18) คำท้าทายเปิดหัวข้อหลัก: ศูนย์กลางความเชื่อ ความชอบธรรมช่วยให้รอดของพระเจ้า ความสูงส่งของพระคริสต์ และความสำคัญการรู้จักพระเจ้าและพระคริสต์ (Schreiner)

‘สิเมโอน’ [ซิเมโอน] เป็นรูปเขมิติกที่เลิกใช้ในศตวรรษสอง จึงสนับสนุนวันเขียนยุคต้น Bauckham

ปฏิเสธเปโตรและเสนอเพื่อนในกลุ่มเปโตรที่โรมเขียนเป็นวรรณกรรมคำสั่งเสีย แต่ Douglas J. Moo, Peter H.

Davids และ Gene L. Green สนับสนุนเปโตรเป็นผู้เขียน คาลวินยอมรับความแตกต่างจาก 1

เปโตรแต่ปฏิเสธนามแฝง เพียงเสนอว่าศิษย์อาจเขียนเมื่อเปโตรชราใกล้ตาย Schreiner กล่าวว่า

สิ่งสำคัญที่สุดคือจดหมายอ้างว่าเปโตรเขียนเอง และเมื่อไม่มีหลักฐานขัดแย้งคำอ้างนั้น เราควรรับคำอ้างของจดหมาย (Schreiner, 2022, หน้า 366)

หากเปโตรไม่ใช่ผู้เขียน คำสอนและคำสั่งแบบอัครทูตในจดหมายนี้

2 เปโตร 1:16

ยอมสูญเสียสิทธิอำนาจ ผู้รับน่าจะเป็นคริสเตียนต่างชาติ คำว่า ‘ได้รับ’ [ลังคาโน—ได้โดยฉลาก]
ความเชื่อเดียวกันเน้นสิทธิพิเศษจากการเลือกและเรียกของพระเจ้า ประทาน ‘ใน [เอน]
ความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด’ ‘ความชอบธรรม’ [ดิกาโยชูเน]
ไม่ใช่เพียงความยุติธรรม แต่ตามบริบทพันธสัญญาใหม่หมายถึงพระคุณช่วยให้รอด
อีกถ้อยคำสำคัญคือเปโตรเรียกพระคริสต์ว่าพระเจ้า นามเอกพจน์สองคำ ‘พระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด’
ใช้คำนำหน้านามเดียว จึงหมายถึงบุคคลเดียวกัน

II. พระคุณของพระเจ้า:

รากฐานของชีวิตยำเกรง

2 เปโตร 1:3-11

‘ตอนนี้แสดงว่าพระคุณและฤทธิ์ของพระเจ้ากับพระคริสต์ประทานทุกสิ่งที่ผู้เชื่อต้องการต่อชีวิตยำเกรง (ข้อ 3-4)
และคุณธรรมที่สั่งในข้อ 5-7 เป็นผลแห่งพระคุณ การปฏิบัติคุณธรรมจำเป็น
และผู้ดำเนินชีวิตยำเกรงได้รับการรับรองว่าจะเข้าอาณาจักรสวรรค์ (ข้อ 8-11)’ (Schreiner)

พระเจ้าทรงจัดเตรียม

2 เปโตร 1:3

ข้อ 3 กล่าวถึง ‘ทุกสิ่งที่เกี่ยวกับชีวิตและความยำเกรง’ ซึ่งมาจากการรู้จักพระเจ้าผู้ทรงเรียก
นี่คือพระสิริและความประเสริฐ [อาเรเท] ของพระเจ้า หรือพระคริสต์ ที่ประทานแล้ว โดยพระสัญญายิ่งใหญ่
ธรรมิกชนพันต้นหาโลกและ ‘มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า [เอียส พูเซโอส]’
เปโตรไม่ได้สอนว่าธรรมิกชนกลายเป็นพระเจ้า หรือมีส่วนทุกด้าน แต่ถูกทำให้ครบถ้วนด้านศีลธรรม ข้อ 3-4
เป็นฐานคำหนุนใจข้อ 5-7 ‘การเรียกสู่ความยำเกรงมีรากและประกันในพระคุณ
ฤทธิ์พระคุณทรงจัดสิ่งที่พระองค์เรียกร้อง’ (Schreiner, 399)

จงเพียรแสวงหาชีวิตยำเกรง

2 เปโตร 1:5

ต้องจำว่าคำสอนศีลธรรมข้อ 5-7 มีรากในพระคุณข้อ 3-4 เพราะพระคริสต์ประทานทุกสิ่งสำหรับชีวิตและความยำเกรง
แล้ว ธรรมิกชนจึงต้องและสามารถดำเนินยำเกรง ‘ของประทานพระเจ้ามาก่อนและหนุนคำสั่งให้มนุษย์เพียร...ในพันธสัญญาใหม่ พระคุณมาก่อนข้อเรียกร้อง แต่ความมาก่อนไม่ลบความพยายามทางศีลธรรม’ (Schreiner, 411)

J. D. Charles เห็นว่าคุณธรรมแปดประการเรียงเชิงตรรกะ แต่ Schreiner เห็นเป็นกลวิธีวรรณกรรม ไม่ใช่ว่าข้อหนึ่งก่อก่อถัดไป กระนั้นการเริ่มด้วยความเชื่อและจบด้วยความรักมีความหมาย ความรู้ถูกเน้นอีกใน 1:8 และ 3:18 เปาโลเรียกการควบคุมตนเป็นผลพระวิญญาณ (กท 5:23) ‘ความอดทน’ [ฮูปโมเน] จำเป็นโดยเฉพาะในสังคมต่อต้าน ‘ความยำเกรง’ [ยูเซเบยา] เกี่ยวกับเคารพพระเจ้าและผู้มีอำนาจ และหมายถึงชีวิตเหมือนพระเจ้า ความรักเป็นคุณธรรมสูงสุดและสรุปทั้งหมด

(คส 3:14)

C. คุณธรรมยำเกรงที่จำเป็นต่อการเข้าอาณาจักร (1:8-11) ข้อ 8 เริ่ม ‘เพราะว่า’ เชื่อมกับก่อน หากคุณธรรมข้อ 5-7 มีมาก ความรู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับพระเยซูยอมเกิดผลและมีประสิทธิภาพ หากขาดคือหลังล้มการชำระบาปและไม่ดำเนินเป็นผู้ได้รับยกโทษ (ข้อ 9) การมีส่วนพระลักษณะ (ข้อ 4) โดยเฉพาะปฏิบัติความรัก (ข้อ 7)

ยืนยัน ‘การทรงเรียกและเลือก’ และเป็นทางไม่สะดุดต่อการล่องลง (ข้อ 10) ข้อ 11 ไม่สอนความรอดด้วยผลงาน ตั้งแต่ต้นเปโตรประกาศว่าได้รับ ‘ความเชื่อในความชอบธรรมพระคริสต์’ และ ‘ทุกสิ่งสำหรับชีวิตกับความยำเกรง’ (ข้อ 1, 3)

ชีวิตยำเกรงเป็นผลของ ‘ความเชื่อที่ทำงานด้วยความรัก’ และหลักฐานชีวิต ธรรมิกชนไม่ได้ทำเพื่อแลกเข้า ‘อาณาจักรนิรันดร์’ แต่โดยการจัดเตรียมของพระคริสต์ เขาเพียรทำการเรียกและเลือกให้มั่นคงจนถึงอาณาจักร คำแปล ‘ถ้าทำเช่นนี้’ อาจทำให้เข้าใจผิด ‘for in this way’ (NRSV, NASB, ESV) เป็นธรรมชาติกว่า พระเจ้าประทานพระคุณและให้เพียรคุณธรรม และ ‘ในทางนี้’ ทรงจัดให้เข้าอาณาจักรอย่างบริบูรณ์ พร้อมคำข้อ 10 ว่าจะไม่สะดุด หมายถึงไม่ละทิ้งแต่รักษาความเชื่อจนจบ 1 เปโตร 1:5 กล่าวว่า ‘ได้รับการคุ้มครองด้วยฤทธิ์พระเจ้าผ่านความเชื่อ เพื่อความรอดที่จะเปิดเผยในยุคสุดท้าย’

III. คำเตือนใจของเปโตรในฐานะอัครทูต

2 เปโตร 1:12-21

‘ก่อนตาย เปโตรเตือนผู้อ่านให้จำและทำตามคำสอน เพราะการเข้าอาณาจักรใกล้สำหรับเขา (1:12-15) แล้วอธิบายเหตุผลที่ควรเชื่อคำเตือน (1:16-21) อย่าถือการเสด็จกลับของพระเยซูเป็นนิยาย การจำแลงพระกายที่เปโตรเห็นล่วงหน้าการเสด็จมา...และช่วยแยกความหมายคำพยากรณ์ว่าหนึ่งวันองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมา และพระเยซูจะเสด็จกลับ’ (Schreiner)

คำเตือนใจ: เร่งให้ลงมือทำ

2 เปโตร 1:12

เปโตรรู้ว่าความตายใกล้และต้องการปลุกธรรมิกชนเหมือนคำสั่งเสีย ให้ระลึกความจริงที่รู้อยู่เสมอ (ข้อ 12) เพื่อไม่ถูกครูเท็จสับสนคลอน เราไม่รู้สถานการณ์หรือความตายฉับพลันแบบใดที่คาด นักวิชาการบางคนเชื่อมโยง Apocalypse of Peter, Acts of Peter (ราว ค.ศ. 180) หรือ 1 Clement แต่ทั้งสามหลัง 2 เปโตร จึงไม่เป็นแหล่งข้อมูล ยอห์น

ยอห์น 21:18-19 มีพระดำรัสพระเยซูพาดพิงความตายของเปโตร แต่

2 เปโตร 1:12

ไม่ได้กล่าวว่าตาย ‘เร็วๆ นี้’ จึงไม่จำเป็นต้องสรุปว่า 2 เปโตรเขียนหลังยอห์น

ความจริงเรื่องการเสด็จกลับบนคำพยานผู้เห็น

2 เปโตร 1:16

ครูเท็จปฏิเสธการเสด็จกลับ (3:5) แต่เปโตรยืนยันจากการจำแลงพระกาย (มธ 17:2; มก 9:2; ลก 9:29) เขาเห็นพระเยซูเปลี่ยนเป็นพระสิริและได้ยินพระดำรัสประกาศว่าเป็นพระบุตรที่รัก เหตุการณ์นั้นเป็นแบบล่องหนฤทธิ์กับพระสิริเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับและพิพากษา หากไม่มีการเสด็จกลับและพิพากษา คำเตือนให้ดำเนินยำเกรงจะสูญเป้าหมายและแรงจูงใจ

ความจริงเรื่องการเสด็จกลับบนคำพยากรณ์

2 เปโตร 1:19

ข้อโต้แย้งที่สองคือพระวาทะพันธสัญญาเดิม ‘คำพยากรณ์ที่ได้รับการยืนยันมั่นคง’ ทำนายการเสด็จกลับและพิพากษา ไม่ใช่มนุษย์แต่ง แต่คน ‘ถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ รับจากพระเจ้าและกล่าว ธรรมิกชนต้องสนใจจน ‘ดาร์งขึ้น’ ข้อ 20 ‘คำพยากรณ์พระคัมภีร์ไม่เกิดจากการตีความส่วนตัว’ ไม่ได้หมายความว่าฆราวาสห้ามตีความ Bauckham เห็นว่าผู้เผยพระวจนะไม่ได้เขียนการตีความส่วนตัว แต่การตีความจากพระเจ้า อีกแนวทางตำหนิครูเท็จที่ตีความเพื่อปฏิเสธการเสด็จกลับ Schreiner สนับสนุน Bauckham และอ่านข้อ 21 ในกรอบนี้ เพราะทั้งคำพยากรณ์และการตีความมาจากพระเจ้า ผู้อ่านจึงต้องสนใจพระวาทะพยากรณ์

บทที่ 2

IV. การปรากฏของครูเท็จ

2 เปโตร 2:1-22

เปโตรกลับสู่ปัญหาคริสตจักร คือครูเท็จที่บั่นทอนความจริง (2:1-3) พวกเขาจะไม่ชนะ เพราะพระเจ้าจะพิพากษาและรักษาคนขอบธรรมจนจบ (2:4-10) เหตุพิพากษาใน 2:10-16 คือกบฏ โลก และเสเพล

นำเศร้านี้ที่คนอื่นติดกับคำสอนกับวิถีเฮล แต่ผู้ตกบาปไม่ใช่คนเสรี เป็นทาส (2:17-22) (Schreiner)

อิทธิพลของครูเท็จ

2 เปโตร 2:1

ประวัติพันธสัญญาเดิมมีผู้เผยพระวจนะเท็จเสมอ บัดนี้มีครูเท็จนำหลักคำสอนเท็จ ชีวิตเต็มด้วยราคะและโลภ (เทียบ 2:14) ใช้คำแต่งแสงประโยชน์ (ข้อ 3) ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยคำและชีวิต จึงนำการพิพากษากับพิณาศไกลมา แม้ข้อ 1-2 เป็นอนาคต แต่ข้อหลังบอกว่าเขาทำงานในคริสตจักรแล้ว (2:13, 15)

Bauckham เปรียบกับคนที่แอบเข้ามาในยูดา 4 ว่า 2 เปโตรเป็นคนภายในที่นำลัทธิ ส่วนยูดาเป็นผู้บุกรุกภายนอก ‘ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงซื้อเขา’ แสดงว่าเคยเป็นสมาชิกผู้สละสภาพความเชื่อ

B. การพิพากษาแน่นอนต่อคนอธรรมและ

การรักษาคนยาเเกรง

2 เปโตร 2:4

ท้ายข้อ 3 กล่าวว่าการศึกษาครูเท็จไม่ชักช้า พระเจ้าทรงพิพากษาม้าเสมอ—ทูตสวรรค์ น้ำท่วม โสโดมกับโกโมราห์—ทั้งหมดเป็นแบบการศึกษาสุดท้าย ‘ทูตสวรรค์ที่ทำบาป’ คือบุตรพระเจ้าในปฐม 6:1-4 ตามประเพณียิว เช่นยูดา 6 ‘โยนลงทาร์ทาร์ส’ ไม่ใช่เกเฮนนา แต่จำกัดเขาจนวันพิพากษา

โนอาห์เป็น ‘ผู้ประกาศความชอบธรรม’ ส่วนผู้ถูกลงโทษไม่ยาเเกรง

เปโตรเน้นรักษาโนอาห์และโลทผู้ชอบธรรมเพื่อปลอบใจผู้อ่าน ข้อ 9

สรุปว่าพระเจ้าทรงช่วยคนยาเเกรงจากการทดลองและสงวนคนอธรรมไว้ลงโทษ ไม่ใช่ยกเว้นการทดลอง แต่รักษาให้ไม่ละทิ้งและอดทนจนจบ

ครูเท็จถูกพิพากษาเพราะหยิ่ง ลามก และโลภ พวกเขาหมิ่นสิ่งที่ไม่รู้ เหมือนสัตว์ไร้เหตุผล และตามทางบาปอ้อมผู้รักค่าจางธรรม

พวกเขาเป็นบ่อน้ำไร้้น้ำและหมอกถูกพายุพัด สัญญาเสรีภาพแต่เป็นทาสความพิณาศ ล่อผู้เพ่งหนโลกให้กลับบาป ผู้รู้ทางชอบธรรมแล้วละทิ้งมีสภาพแยกว่าเดิม แต่ไม่ควรสรุ

ปว่าผู้เชื่อแท้ละทิ้งได้ พระเจ้าผู้เรียกทรงรักษาให้ถึงเป้าหมาย ผู้ละทิ้งเผยว่าไม่เคยเป็นประชากรแท้ เพราะการคงในความเชื่อแสดงว่าเป็นของพระเจ้าจริง (Schreiner)

บทที่ 3

คำเตือนใจ: วันองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมา

2 เปโตร 3:1-18

ผู้อ่านต้องจำว่าผู้เผยพระวจนะและอัครทูตพยากรณ์คนเยาะเย้ย (3:1-4) และพระราชกิจพระเจ้าในโลก (3:5-7)

สำหรับพระองค์หนึ่งวันเหมือนพันปี และทรงให้เวลาเพื่อกลับใจ (3:8-9)

แต่วันพิพากษาและการสิ้นของสิ่งทรงสร้างปัจจุบันจะมา (3:10)

ผู้เชื่อต้องจำว่าความอดกลั้นเปิดโอกาสความรอดแก่ผู้หลง ตามงานเขียนเปาโล และระหว่างรอสิ่งทรงสร้างใหม่
จงดำเนินบริสุทธิไร้มลทิน (3:11-16) อย่าถูกครูเท็จลวง แต่เติบโตจนจบในพระคุณและความรู้จักพระเยซู (3:17-18)

ความสงสัยของคนเยาะเย้ยเรื่องวันที่จะมา

2 เปโตร 3:1

เปโตรเตือนครั้งสุดท้ายให้จำคำพยากรณ์พันธสัญญาเดิมและข้อเรียกร้องศีลธรรมของพระเยซู

เพราะยุคสุดท้ายครูเท็จจะปฏิเสธการเสด็จมาและชวนตามตัณหา (ข้อ 3-4) พวกเขาอ้างว่าตั้งแต่สร้างโลก

ประวัติศาสตร์เดินต่อโดยพระเจ้าไม่แทรก แต่เปโตรประกาศว่าโลกมีต้นและปลาย

และจะมีการพิพากษาสุดท้ายเช่นน้ำท่วม ‘จดหมายฉบับที่สอง’ ในข้อ 1 น่าจะหมายถึง 1 เปโตรตาม Schreiner ข้อ 5-7 ได้สามข้อ: การสร้างพิสุจน์จุดเริ่มและการแทรกแซง แต่มองข้ามโดยตั้งใจ;

โลกจมน้ำและถูกทำลายโดยน้ำกับพระวาทะ

และบัดนี้ฟ้ากับแผ่นดินถูกเก็บไว้ให้ไฟและการพิพากษาคนอธรรมโดยพระวาทะพระเจ้า

เวลาขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่างจากเวลาของเรา

2 เปโตร 3:8

เปโตรเสนอข้อโต้แย้งอีกสองประการเรื่องการเสด็จกลับ

หนึ่ง เวลาพระองค์ต่างจากเรา หนึ่งพันปีเหมือนหนึ่งวัน (สดด 90:4) อย่าอ่อนความเชื่อเพราะยังไม่เสด็จ สอง
สิ่งที่เรามองว่าช้าคือพระองค์ทรงอดกลั้นคนจำนวนมากและรอ (ข้อ 15)

แต่วันองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาฉับพลันเหมือนขโมย (มธ 24:42-44; 1ธส 5:2-3)

โลกจะถูกทำลายด้วยไฟและการกระทำทั้งหมดถูกเปิดเผย คำว่า ‘ถูกพบ’ มีนัยศาล

คือการกระทำจะปรากฏชัดต่อพระเจ้าตอนพิพากษา

ดำเนินชอบธรรมเพื่อวันอนาคต

2 เปโตร 3:11

เปโตรถามว่าควรเป็นคนเช่นไรเมื่อโลกจะสลาย ครูเท้จะเลยการพิพากษา แต่คริสเตียนต้องบริสุทธิ์ รอและ ‘เร่’
วันพระเจ้า ซีวิตยาเกรงกับคำอธิษฐานเร่วันนั้นได้โดยไม่ขัดอธิปไตยพระเจ้า (Schreiner) ‘ฟ้าใหม่และแผ่นดินใหม่’
อาจหมายถึงสร้างใหม่ทั้งหมดหรือชำระฟื้นฟู แต่จุดเน้นคือเป็นที่ความชอบธรรมอยู่
และผู้หวังที่นั่นเพียรดำเนินชอบธรรมตอนนี้ ครูเท้จอาจบิดเบือนเปาโลและความอดกลั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อปฏิเสธ
การเสด็จมา จึงมุ่งพินาศ ธรรมิกชนต้องแยกแยะและระวังไม่ถูกหลง แล้วเติบโตในพระคุณและความรู้จักพระคริสต์
จดหมายจบด้วยบทถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์ ซึ่งประกาศความเป็นพระเจ้าของพระองค์
เพราะความรอดและการทรงรักษาผู้เชื่อเป็นพระราชกิจของพระองค์ ผู้ทรงทำยอมสมควรรับพระสิริ

1 ยอห์น

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5

บทที่ 1

บทนำจดหมาย 1 ยอห์น

1 ยอห์น 1:1

เนื้อหาอ้างอิง John Stott, Tyndale: The Letters of John (ฉบับเกาหลี 1983) เป็นหลัก

สารบัญ (John Stott)

(2) การปฏิเสธว่าบาปอยู่ในธรรมชาติของเรา

1 ยอห์น 1:8

(3) การปฏิเสธว่าบาปปรากฏในการกระทำของเรา (1:10-2:2)

คำนำ

1 ยอห์น 1:1-4

จดหมายยอห์นไม่มีคำทักทายส่วนตัว ต่างจากจดหมายพันธสัญญาใหม่อื่นยกเว้นฮีบรู

‘พระวาทะแห่งชีวิต [โลโกส]’ ในข้อ 1 ไม่ได้หมายถึงตรงถึงพระบุตรเหมือนยน 1:1 แต่หมายถึงข่าวสาร (กจ 15:7 ‘พระวาทะแห่งข่าวประเสริฐ’) ส่วน ‘ชีวิต’ ในข้อ 2 คือพระบุตรผู้ทรงอยู่กับพระบิดาและปรากฏบนโลก คำว่า ‘มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก’ กับ ‘อยู่ด้วยกัน’ เป็นกาลไม่สมบูรณ์ แสดงการดำรงนิรันดร์ก่อนโลก ยอห์นและอัครทูตอื่น (‘เรา’)

ได้ยิน เห็น พงศ์ และสัมผัสพระวาทะแห่งชีวิต เป็นพยานและ ‘ประกาศ [อาพังเกลโล]’ แก่ ‘ท่าน’ เขาใช้กริยา ‘เห็น’ สี่ครั้งเพื่อยืนยันประสบการณ์ตรง ด้านลัทธิโดเตซิสต์ซึ่งปฏิเสธกายจริง

ยอห์นเห็นพระเยซูผู้รับสภาพมนุษย์และประกาศว่าเป็นพระเจ้าผู้ดำรงก่อนโลก [อาพังเกลโล]

หมายถึงประกาศด้วยอำนาจที่รับมอบ เป้าหมายคือให้มีส่วนในสามัคคีธรรม [โคอีโนเนีย]

นิรันดร์กับพระบิดาและพระเยซูคริสต์ (ข้อ 3; ยน 17:21)

‘เป้าหมายประกาศข่าวประเสริฐคือสามัคคีธรรม ไม่ใช่เพียงความรอด แต่เมื่อคิดลึก

นี่คือความรอดในความหมายกว้าง—คืนดีกับพระเจ้าในพระคริสต์ ชีวิตบริสุทธิ์ และการร่วมมือในคริสตจักร

สามัคคีธรรมนี้คือชีวิตนิรันดร์ (ยน 17:3)’ (Stott, 82)

ข้อ 4 บอกเป้าหมายการเขียนคือ ‘ให้ความยินดีของเรา [คารา] เต็มเปี่ยม’ บางสำเนาว่า ‘ของท่าน’ แต่หมายรวมผู้เขียนกับผู้อ่าน (ยน 4:36) ความยินดีเกิดผ่านสามัคคีธรรมซึ่งชาวประเสริฐสร้าง การประกาศก่อกำเนิดสามัคคีธรรม และสามัคคีธรรมก่อความยินดี ซึ่งเริ่มบนโลกและเต็มในอาณาจักรพระสิริ ‘ต่อพระพักตร์พระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยม ที่พระหัตถ์ขวามีความพลิตพลินเป็นนิตย์’ (สดด 16:11)

สารแบบอัครทูตและนัยทางศีลธรรม (1:5-2:2)

1 ยอห์น 1:1

ยอห์นกล่าวถึงสารที่ได้ยินตรงจากพระเยซูและส่งต่อแก่ผู้เชื่อ คือพระเจ้าทรงเป็นความสว่างและไม่มีความมืดเลย

John Stott อธิบายว่าสัญลักษณ์ความสว่างในพระคัมภีร์หมายถึงความจริง ความสะอาด และความชอบธรรม (อสย 5:20)

ใน 1:6-2:2 มีคำอ้างผิดสามข้อของครูเท็จ

(1) ปฏิเสธว่าบาปทำลายสามัคคีธรรมระหว่างเรากับพระเจ้า

การปฏิเสธความจริงนี้

1 ยอห์น 1:6-7

หากกล่าวว่าเรามีสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณกับพระเจ้าแต่ดำเนินในบาป นั้นพิสูจน์ว่าโกหก

พวกนอสติยกุศตันบางกลุ่มสอนว่าวิญญาณมนุษย์ไม่อาจเปื้อนจากการกระทำกาย จึงหย่อนศีลธรรม แต่ความสว่างกับความมืดอยู่ร่วมไม่ได้ (2คร 6:14)

ผู้เดินในความสว่างมีสามัคคีธรรมแห่งความรักต่อกัน และได้รับการชำระจากบาป ‘ทั้งหมด’ ต่อเนื่องโดย ‘พระโลหิตพระเยซูพระบุตร’ กาลปัจจุบัน ‘บาปทั้งหมด’ เอกพจน์รวมทั้งบาปตั้งใจ ไม่รู้ตัว และมลทินธรรมชาติที่ตกต่ำ

(2) ปฏิเสธว่าบาปอยู่ในธรรมชาติของเรา (1:8-9) ครูเท็จอ้างว่าตน ‘ไร้บาป’ คือไม่ว่าการกระทำอย่างไร

ไม่มีบาปสืบทอดในธรรมชาติ ยอห์นกล่าวว่าคำอ้างนี้หลอกตนและแสดงว่าไม่มีความจริง

เราต้องยอมรับและสารภาพบาปในตน นี่คือการรับการยกโทษและชำระ

(สดด 32:1-5; สภาช 28:13)

(3) ปฏิเสธว่าบาปปรากฏในการกระทำของเรา

การปฏิเสธความจริงนี้

1 ยอห์น 1:10-2

คำอ้างที่สามยอมรับบาปในธรรมชาติแต่กล่าวว่าในทางปฏิบัติไม่เคยทำบาป นี่เป็นการโกหก (ข้อ 6) และหลอกตน (ข้อ 8) จนทำให้พระเจ้าเป็นผู้มูสา คำสอนให้ยอมรับและสารภาพบาปไม่ได้ทำให้บาปเบาหรือส่งเสริม แต่เตือนอย่าตามพวคนอกรีตทำบาป ขณะเดียวกันไม่เคร่งจนลืมพระเมตตาและการยกโทษ จึงต่อว่า ‘เรามีผู้พลกัต่าง’ (2:1)

พระเยซูทรงเป็นทนายต่อพระบิดา เป็นพระเยซูคริสต์ผู้ชอบธรรม และเครื่องบูชาลบพระพิโรธเพื่อบาป [พาราคลีตอส] เป็นศัพท์ศาล หมายถึงผู้ถูกเรียกมาช่วย [อีลาสมอส] มีความหมายระบุพระพิโรธ นี่เป็นคำสอนพระคัมภีร์ เราต้องคืนดีกับพระเจ้าผ่านพระเยซูคนกลาง และพระเจ้าเองทรงทำสิ่งนี้ (4:10)

บทที่ 2

คำว่า ‘เพื่อบาปของคนทั้งโลก’ ใน 2:2 ไม่ได้สอนความรอดสากล

1 ยอห์น 2:1

แต่นั้นว่าฤทธิ์การไถ่ใช้กับทุกคนในโลกที่กลับใจและเชื่อ

(1) การเชื่อฟัง หรือบททดสอบทางศีลธรรม

1 ยอห์น 2:3-6

ถ้าเรารู้จักหรืออยู่ในพระองค์จริง เราจะรักษาพระบัญญัติ

การรักษาพระวจนะเป็นหลักฐานว่าเราได้รู้จักพระองค์แล้ว หากไม่รักษา คำอ้างว่ารู้จักและอยู่ในพระองค์เป็นคำโกหก

นี่เป็นเกณฑ์แยกคริสเตียนแท้กับเท็จ ครูเท็จหรือนอสติคยุคต้นอ้างว่าได้รับการส่องสว่างด้วยความรู้ [กโนซิส]

เกี่ยวกับพระเจ้า แต่ยอห์นเผยว่าความมั่นใจไร้ผลศีลธรรมผิด คาลวินอธิบายว่า

ผู้รักษาพระบัญญัติไม่ใช่คนทำธรรมบัญญัติสมบูรณ์—ไม่มีในโลก—แต่ผู้ซึ่งภายในกำลังอ่อนแอของมนุษย์

พยายามอย่างจริงจังผูกชีวิตไว้ใน การเชื่อฟังพระเจ้า (อ้างใน Stott)

(2) ความรัก หรือบททดสอบทางสังคม

1 ยอห์น 2:7-11

ยอห์นเสนอเกณฑ์สังคมเพื่อยืนยันคริสเตียนแท้ ผู้รักพี่น้องซึ่งเป็นสมาชิกพระกายอยู่ในความสว่าง

ผู้เกลียดอยู่ในความมืด ความรักพี่น้องคือ ‘พระบัญญัติใหม่’ ที่พระเยซูตรัสแล้ว จึงเป็น ‘พระบัญญัติเก่า’ ในแง่นั้น

ไม่ใช่สิ่งยอห์นคิดขึ้น (ยน 13:34)

‘ความสว่างแก่กำลังส่องอยู่แล้ว’ (ข้อ 8) หมายถึงยุคใหม่มาถึงตั้งแต่พระเยซูรับสภาพมนุษย์ (ยน 3:19)

พวคนอกรีตอ้างว่าตนสว่างแล้ว แต่ความเชื่อแท้ปรากฏชัดจากการทำตามพระบัญญัติรัก

‘ความเกลียดทำให้มุมมองบิดเบี้ยว เราเกลียดคนได้เมื่อพิพากษาเขาผิดก่อน และมุมมองถูกอคติแล้วมีเพียงความรักทำให้เห็นตรง คิดชัด และสมดุลในการมอง ตัดสิน และกระทำ’ (Stott, 125)

(3) ภาพประกอบเรื่องคริสตจักร

1 ยอห์น 2:12-14

ยอห์นเรียกตามวุฒิภาวะฝ่ายวิญญาณว่า ‘ลูกๆ [เทคนีย์]/เด็ก [ไฟเดียว]’ ‘บิดา [พาเทเรส]’ และ ‘คนหนุ่ม [เนอานิสคอย]’ เด็กที่เกิดใหม่รู้ว่าได้รับการยกโทษและเป็นบุตรพระเจ้า (ข้อ 12, 14ก)

บิดาผู้เติบโตรู้จักพระบิดามากขึ้นว่าเป็น ‘พระผู้ดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก’ (ข้อ 13ก, 14ข)

คนหนุ่มไม่หยุดที่การยกโทษและสามัคคีธรรม แต่เป็นทหารฝ่ายวิญญาณ ปฏิบัติ ‘พระวาทะพระเจ้า’ และร่วมชัยชนะที่พระคริสต์ทรงชนะแล้ว (ข้อ 13ข, 14ค; 4:4; สดด 119:9) กริยาทั้งหมดเป็นกาลสมบูรณ์ แสดงผลปัจจุบันของเหตุการณ์อดีต

(4) ภาพประกอบเรื่องโลก

1 ยอห์น 2:15-17

ยอห์นสังฆกรรมิกชนที่อย่ารักโลก อัครลักษณะในข้อ 12-14 ไม่ทำให้ชนะการล่อลวงโดยอัตโนมิติ ต้องต่อสู้อย่างขยันและจดจ่อพระเจ้า เพราะรักโลกแล้วความรักพระบิดาอยู่ในคนนั้นไม่ได้

ความรักโลกกับพระเจ้าแยกกันเด็ดขาด (ยก 4:4; มธ 6:24) ‘โลก’ ที่ห้ามรักคือคุณค่าและท่าทีโลกซึ่งต่อต้านพระเจ้า (Colin G. Kruse, 101)

‘สิ่งในโลก’ คือสิ่งตกต่ำที่ไม่ได้มาจากพระบิดา ได้แก่ ‘ตัณหาเนื้อหนัง ตัณหาตา และความโอ้อวดชีวิต’ ทั้งหมดชั่วครว แต่ธรรมิกชนผู้ทำพระประสงค์มองสิ่งนิรันดร์

(5) ความเชื่อ หรือบททดสอบหลักคำสอน

1 ยอห์น 2:18-27

หลังภาพสองเรื่อง ยอห์นกลับสู่เกณฑ์คริสเตียนแท้ เวลานี้คือยุคสุดท้าย พิสูจน์ด้วย ‘ปฏิบัติพระคริสต์’ มากมาย (2ธส 2:1-12) พวกเขาเลียนแบบเพื่อลวง (มธ 24:24) และสอนต่อต้านพระคริสต์

ยอห์นเรียกพวกนอกจิตในคริสตจักรเช่นนั้น การออกไปเผยว่าไม่เคยเป็นของ ‘เรา’ พวกเขาอยู่ในความมืด (2:9, 11) และเป็นของมาร (3:8) แต่คริสตจักรผู้รับมีและรู้ความจริง (1:8; 2:4, 21)

จึงแยกแยะและพวกนั้นออกไป ข้อ 20 ควรแปล ‘พวกท่านทุกคนรู้’ มากกว่า ‘รู้ทุกสิ่ง’ ‘การเจิม [คริสมา]’ คือพระวิญญาณ (Colin; Stott ไม่เห็นด้วยกับ Barclay ที่ว่าเป็นพระวาทะ)

คริสเตียนที่ได้รับการเจิม รู้ความจริง และแยกเท็จได้ ข้อ 22-23 ปฏิบัติปฏิเสธ ‘พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์’ ไม่ใช่เพียงเมสสิยาห์ แต่ปฏิเสธความเป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเชื่อพระเยซูเป็นพระคริสต์และพระบุตร (5:1, 5) พวกนอศติกภายหลังปฏิเสธว่าพระคริสต์มาในกาย (4:2) สอนว่าพระคริสต์ลงเหนือมนุษย์เยซูแล้วจากไปก่อนกางเขน ข้อ 24-27 ให้หลักประกันสองอย่างต่อการลง: ‘สิ่งที่ได้ยืนตั้งแต่ต้น’ คือคำสอนอัครทูตหรือข่าวประเสริฐ และ ‘การเจิมที่ได้รับจากพระองค์’ คือพระวิญญาณซึ่งพระเยซูประทาน ทรงเตือนคำสอนพระเยซู ไม่ต้องการคำสอนใหม่ แต่ให้อยู่ในองค์พระเยซูตามที่เรียน ผู้มีพระบุตรมีชีวิต (ข้อ 25; 5:12)

(1) ขยายบททดสอบทางศีลธรรม

1 ยอห์น 2:28-10

เกณฑ์ศีลธรรมคือทำความชอบธรรม (2:29; 3:7) และชำระตนจากบาป (3:3, 6) ข้อ 29 เชื่อมข้อ 28 ผู้มีความเชื่อแห่งวาระสุดท้ายหวังการปรากฎและดำเนินชอบธรรมตามพระองค์ จึงไม่อับอายแต่มั่นใจในการเสด็จมา [พารูเซีย]

บทที่ 3

ข้อ 3:1 อธิบายด้วยภาพพระบิดากับบุตร

1 ยอห์น 3:1

บุตรคล้ายลักษณะบิดามารดา ผู้เกิดจากพระบิดาจึงคล้ายพระองค์ พระเจ้าด้วยความรักยิ่งทรงเป็นพระบิดา ‘บุตร [เทคนา]’ มาจากกริยา ‘ให้กำเนิด [เทเคอิน]’ ข้อ 2-3 ย้ำจากมูวาระสุดท้าย ผู้หวังการเสด็จกลับชำระตนเหมือนพระองค์บริสุทธิ์ ยอห์นไม่ได้มุ่งอธิบายเหตุการณ์สุดท้ายเชิงระบบ แต่กล่าวการเสด็จกลับและการเปลี่ยนแปลงเพื่อเหตุผลจริยธรรม สิ่งที่เราจะรู้แน่คือเราจะเป็นเหมือนพระองค์ จึงต้องปรารถนาเหมือนพระองค์ที่นี้และเดี๋ยวนี้

ข้อ 3:4-10 เชื่อมความชอบธรรมกับเป้าหมายการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์

1 ยอห์น 3:1

ข้อ 4 อธิบายแก่นบาป ‘การละเมิดธรรมบัญญัติเป็นแก่น ไม่ใช่ผลของบาป’ (Stott) บาปไม่ใช่เพียงความล้มเหลวหรือเฉย แต่ต่อต้านธรรมบัญญัติ ขั้นแรกของชีวิตบริสุทธิ์คือเห็นความชั่วบาป พวกนอกรีตอาจทำให้บาปเบาและไม่เกี่ยวกับคนสว่าง แต่พระคริสต์มาเพื่อ ‘ทำให้บาปไร้อำนาจ/ชนะ’ (ข้อ 5) และทำลายกิจมาร (ข้อ 8) ผู้เป็นของพระคริสต์ผู้ไร้บาปและเกิดจากพระเจ้าไม่ดำเนินทำบาป (ข้อ 6, 9) ผู้ทำบาปพิสูจน์ว่าเป็นของมาร (ข้อ 8) แต่ ‘ไม่ทำบาป/ทำบาปไม่ได้’ (ข้อ 9) ไม่สอนความสมบูรณ์แบบไร้บาป ยอห์นกล่าวว่าแล้วผู้ว่าไม่มีบาปหลอกตน (1:8)

และผู้เชื่อที่พลาดมีคนกลางชอบธรรม (2:1)

บท 1 กับ 3 ได้ข้อผิดต่างกัน ที่นี้ใช้กาลปัจจุบันหมายถึงการทำบาปต่อเนื่องเป็นนิสัย

‘ยอห์นไม่ได้ได้ความเป็นไปไม่ได้ของคริสเตียนที่จะบาปเท่ากับความยอมรับไม่ได้ หากการพลาดครั้งๆ ยังยอมรับไม่ได้ บาปต่อเนื่องซึ่งเป็นลักษณะและนิสัยฝังแน่นยิ่งเป็นไปไม่ได้’ (Stott, 168-169) ‘เชื่อของพระเจ้า’ ข้อ 9

บางคนว่าเป็นพระวิญญาณ (Colin)

Stott ว่าเป็นฤทธิ์ให้ชีวิต ข้อ 10 แยกลูกพระเจ้ายกกับลูกมารโดยดูว่าทำความชอบธรรมและรักพี่น้องหรือไม่ พระเยซูตรัสว่ารู้จักเขาจากผล (มธ 7:20)

(2) ขยายบททดสอบทางสังคม: ความรัก

1 ยอห์น 3:11-18

พระบัญญัติรักกันเป็นสิ่งที่ได้ยืนตั้งแต่ต้น (2:24) หากพวกนอกกรีตอวดคำสอนใหม่

ยอห์นย้ำการรักเป็นหลักฐานว่ารักและเป็นของความจริง (ข้อ 19) ตัวอย่างผู้ไม่รักคือคาอินฆ่าน้อง (ข้อ 12)

เป็นของโลกและมาร (ข้อ 8) ผู้เป็นของพระเจ้ายกได้ว่าโลกจะเกลียด

(ข้อ 13) คนทำชั่วทวนคุณชอบธรรมไม่ได้ เรามั่นใจว่ามีชีวิตนิรันดร์เพราะรักพี่น้อง ผู้เกลียดเป็นฆาตกร

ไม่มีชีวิตและยังอยู่ในความตาย (ข้อ 14-15) ความรักเป็นบททดสอบชัดของชีวิตนิรันดร์ ข้อ 16-18

เน้นความรักต้องออกเป็นการกระทำและเสียสละตามพระคริสต์ ‘ความเกลียดคาอินก่อฆาตกรรม

แต่ความรักพระคริสต์ก่อการเสียสละตน’ (Stott)

ผู้ตามพระองค์ควรยอมวางชีวิตเพื่อพี่น้อง (เทียบ 2:6) การรับใช้ด้วยทรัพย์เป็นตัวอย่างหนึ่ง

(3) ภาพประกอบเรื่องความมั่นใจและใจที่กล่าวโทษ

1 ยอห์น 3:19-24

เมื่อใจ ‘กล่าวโทษเรา’ (RSV) เราไม่ท้อ แต่มั่นใจต่อพระเจ้าได้ เพราะรักษาพระบัญญัติ คือเชื่อพระคริสต์และรักกัน

(ข้อ 23) การปฏิบัติรักคืออยู่ในความจริง และพระผู้ทรงเป็นความจริงอยู่ในเรา (ข้อ 19, 24)

ข้อ 22 มักถูกมองเป็น ‘เคล็ดลับคำอธิษฐาน’ แต่ต้องอ่านในบริบทการรักษาพระบัญญัติรักและความมั่นใจต่อพระเจ้า

เราไม่ได้รับการเพื่อได้ ‘ทุกสิ่งที่ตนอยาก’ แต่รับคำตอบเป็นผลธรรมชาติของการทำสิ่งที่พอพระทัย ยน 15:7 กล่าวว่า

‘ถ้าท่านอยู่ในเราและถ้อยคำเราอยู่ในท่าน จงขอสิ่งใดที่ปรารถนา’

การอยู่และมีพระวจนะหมายถึงรักษาพระบัญญัติรัก (ยน 14:23; 15:10)

‘การอยู่ในพระคริสต์ไม่ใช่ประสบการณ์ลึกลับที่ใครอ้างได้ เจื่อนใจจำเป็นคือสารภาพว่าพระเยซูเป็นพระบุตรผู้มาในกาย และดำเนินบริสุทธิกับรักต่อเนื่อง’ (Stott, 202-203)

บทที่ 4

(4) ขยายบททดสอบหลักคำสอน: ความเชื่อ

1 ยอห์น 4:1-6

ท่ามกลางปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ ยอห์นสอนอย่าเชื่อทุกวิญญาณ แต่ ‘ทดสอบอย่างระมัดระวัง’ ว่ามาจากพระเจ้าหรือปฏิปักษ์ เกณฑ์คือสารภาพว่า ‘พระเยซูคริสต์เสด็จมาในกาย’ หรือไม่ (ข้อ 2; 2ยอห์น 7) พระเยซูตรัสว่าพระวิญญาณแห่งความจริงเป็นพยานและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ (ยอห์น 15:26; 16:13-15) แต่ ‘วิญญาณแห่งความหลง’

ไม่สารภาพว่าพระเยซูคือพระบุตรผู้รับสภาพมนุษย์และพระคริสต์ (2:22; 1คร 12:3)

ลัทธิเครินทิสแบบนอสติคกล่าวว่าพระเยซูเป็นมนุษย์ พระคริสต์ผู้เป็นเทพลงเหนือเขาตอนบัพติศมาและจากไปก่อนกางเขน แต่ไม่ใช่ว่าพระคริสต์มา ‘เข้าสู่’ กายพระเยซู พระเยซูเองคือพระคริสต์ผู้มา ‘ใน’ กาย (Stott, 210)

ข้อ 4-6 ธรรมิกชนเป็นของพระเจ้า พวกนอกรีตเป็นของโลก ผู้ไม่เป็นของพระเจ้าฟังพวกเขา ผู้รู้จักพระเจ้าฟัง ‘เรา’ ผู้มีอำนาจอัครทูต (ยอห์น 8:47; 10:27) นี่แยกวิญญาณความจริงกับหลง ‘ชนะ’ ผู้เผยพระวจนะเท็จ (ข้อ 4)

หมายถึงไม่ตกการลวงและพวกเขาออกไป (2:19) ‘พระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่าน’ คือพระวิญญาณ และ ‘ผู้ในโลก’ คือมารหรือวิญญาณหลง

(1) ขยายเพิ่มเติมบททดสอบทางสังคม

1 ยอห์น 4:7-12

ยอห์นย้ำความรักกันเป็นหลักฐานคริสเตียนแท้ (2:7-11; 3:11-18)

เหตุรักคือความรักมาจากพระเจ้าและพระเจ้าทรงเป็นความรัก เพราะพระองค์ทรงรักก่อน (ข้อ 11, 19)

เราจึงควรรักกัน ความรักพิสูจน์ด้วยการส่งพระบุตรองค์เดียวมาเป็นเครื่องบูชาลบพระพิโรธเพื่อบาป (รม 5:8)

ผู้ไม่รักไม่รู้จักพระเจ้าและพิสูจน์ว่าไม่ได้เกิดจากพระองค์ ‘ความรักเราไม่เคยเป็นความรักแรก แต่ความรักพระเจ้าที่เปล่า ไม่มีเงื่อนไข และสมัครใจมาก่อน ความรักเราจึงเป็นภาพสะท้อนหรือการตอบสนอง’ (Stott, 218)

เมื่อคริสเตียนรักกัน เขาทำให้ความรักของพระเจ้าผู้มองไม่เห็นปรากฏในเรา (ข้อ 12; ยอห์น 13:35)

(2) การรวมบททดสอบหลักคำสอนและสังคม

1 ยอห์น 4:13-21

ตอนนี้อธิบายข้อ 12 ว่า ‘พระเจ้าทรงอยู่ในเรา และความรักทรงสมบูรณ์ในเรา’

ชุมชนรักกันเป็นหลักฐานพระวิญญาณสถิต (3:24) ผู้สารภาพพระบุตรซึ่งพระเจ้าส่งมา

มีพระบิดากับพระบุตรอยู่ในตนโดยพระวิญญาณ และตนอยู่ในพระเจ้า (ข้อ 15; 5:7; ยน 14:23)

อย่าบิดเบือนว่าเราต้องเชื่อและรักเป็นเงื่อนไขให้พระเจ้าสถิต ตรงข้าม

‘การสถิตบริสุทธิเท่านั้นทำให้ทั้งความเชื่อและรักเป็นไปได้ ทั้งสองเป็นผลจึงเป็นหลักฐาน’ (Stott, 227)

ข้อ 17-21 อธิบายว่าความรักพระเจ้าสมบูรณ์เมื่อรักกัน ผู้ที่อยู่ในความรักมีความมั่นใจ ไม่กลัวเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับ (2:28) แม้ความรักไม่สมบูรณ์ ‘พระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราก็เป็นอย่างนั้นในโลก’

คือรับความโปรดปรานและอยู่ในความรักสมบูรณ์ จึงไม่กลัวโทษพิพากษา ความรักสมบูรณ์ขับความกลัว

เมื่อพระเจ้าทรงรักก่อน เราจึงรักพระองค์ (ข้อ 19) และพี่น้อง (ข้อ 21) ผู้ว่า ‘รักพระเจ้า’ แต่ไม่รักพี่น้องโกหก (1:6;

2:4) ‘การอ้างรักพระเจ้าแต่ละเลยพระฉายาที่อยู่ตรงหน้าเป็นความหยิ่งผิด’ (Calvin อ้างใน Stott)

บทที่ 5

(3) การรวมเกณฑ์ทดสอบสามประการ

1 ยอห์น 5:1-5

บท 2 เสนอสามเกณฑ์คือเชื่อฟัง รัก และเชื่อ บท 3-4 ขยาย และ 5:1-5 รวมอีก จุดเชื่อมคือ ‘เกิดจากพระเจ้า’ ผู้เชื่อรักเพราะเกิดใหม่ ยอห์นใช้กาลสมบูรณว่าเกิดจากพระเจ้าแล้ว ส่วน ‘เชื่อ’ เป็นปัจจุบัน แสดงความเชื่อเป็นผล ไม่ใช่เหตุของการเกิดใหม่ ‘ผู้เกิดจากพระองค์’ ในข้อ 1 ตามบริบทคือพี่น้อง ไม่ใช่พระคริสต์ ผู้รักพระบิดาผู้ให้กำเนิดย่อมรักบุตรอื่น ความรักพี่น้องเป็นพระบัญญัติ และการรักษาพิสูจน์รักพระองค์ (ข้อ 3) ‘ความรักพระเจ้าเป็นการเชื่อฟังทางศีลธรรมมากกว่าประสบการณ์อารมณ์’ (Stott, 234) ‘ชนะโลก’ ข้อ 4-5 หมายถึงชนะอำนาจทั้งหมดที่ทำให้เชื่อฟังและรักยาก (Westcott) ข้ามการล่อลวงกับข่มเหง รักษาความรักและความเชื่อ มีเพียงผู้เกิดจากพระเจ้าทำได้โดย ‘ความเชื่อ’ ผู้ทำให้เป็นไปได้คือพระวิญญาณผู้ ‘ยิ่งใหญ่กว่าผู้ในโลกและสถิตในธรรมิกชน’ (4:4)

(1) พยานสามประการ

1 ยอห์น 5:6-12

ข้อ 1 และ 5 กล่าวว่า ผู้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์และพระบุตรเกิดจากพระเจ้าและชนะโลก แล้วเราจะเชื่อบุคคลผู้เป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์ได้อย่างไร? ตอนนี้อธิบายพยานและผล

‘มาด้วยน้ำและโลหิต’ ข้อ 6 หมายถึงอะไร? Stott สงสัยแนว Luther กับ Calvin ว่าเป็นศีลสองอย่าง และ

Augustine เชื่อมโยง 19:34-35 แต่สนับสนุน Tertullian ว่าเป็นน้ำคือบังเกิดใหม่และโลหิตคือความตาย

ซึ่งได้ลัทธิเครินทัสซัด—เชื่อว่าพระคริสต์ลงเหนือพระเยซูตอนบังเกิดใหม่และจากก่อนกางเขน Howard Marshall

เห็นด้วย ส่วน Colin Kruse เห็นว่าน้ำคืองานบังเกิดใหม่ของพระคริสต์และโลหิตคืองานไถ่ ข้อ 8 ควรแปล

‘พยานทั้งสามสอดคล้องกัน’ ผู้ประทานพยานไม่ใช่มนุษย์แต่พระเจ้า (ข้อ

9) เราจึงเชื่อความเป็นพระเจ้าและมนุษย์ของพระเยซู ผู้ไม่เชื่อพยานทำให้พระเจ้าเป็นผู้มุสา (ข้อ 10)

สรุปคือ ผู้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรและพระคริสต์ได้รับชีวิตจากพระเจ้า (ข้อ 12)

(2) ความมั่นใจที่ตามมา

1 ยอห์น 5:13-17

ผู้อ่านสับสนและสงสัยจากพจนานุกรม เป้าหมายจดหมายคือให้มั่นใจว่าโดยเชื่อพระเยซูคริสต์

พวกเขามีชีวิตนิรันดร์ในพระองค์แล้ว และหนุนความรักกับความมั่นใจคำอธิษฐานจากการทำ ‘ตามพระประสงค์’ (ข้อ

14-15; 3:22) ‘คำอธิษฐานเป็นวิธีที่กำหนดให้เรายอมเจตนาต่อพระประสงค์ เราแสวงหา ยอมรับ

และรวมกับพระประสงค์ผ่านคำอธิษฐาน คำอธิษฐานทุกอย่างเป็นรูปหนึ่งของ “ขอพระประสงค์สำเร็จ”

และคำอธิษฐานเช่นนี้เท่านั้นที่ทรงฟัง’ (Stott, 250-251) ข้อ 16 ยกการอธิษฐานเพื่อ

เมื่อพี่น้องทำบาปจนวิกลจริตฝ่ายวิญญาณ จงอธิษฐาน แล้วพระเจ้าจะช่วยเขา (ยอห์น 5:15, 20)

แต่จำไว้ว่าบาปไม่ถึงความตาย ยอห์นแยกบาปถึงกับไม่ถึงความตาย และไม่หนุนให้อธิษฐานกรณีแรก แนวตีความ:

(1) บาปหนักเช่นหมิ่นพระเจ้า

(2) การละทิ้งสันติสุขอย่างครู่เดียว

(3) หมิ่นพระวิญญาณ (มก 3:29) ทั้งหมดเป็นบาปที่คริสเตียนแท้ไม่ทำ แต่ยอห์นเรียกผู้ทำว่า ‘พี่น้อง’

เป็นไปได้อย่างไร? Stott เห็นว่าเป็น ‘คริสเตียนแต่ชื่อ’ สมาชิกท้องถิ่นที่ยังไม่มีชีวิตหรือไม่เกิดใหม่

ความมั่นใจสามประการและคำหนุนใจสรุป

1 ยอห์น 5:18-21

ตอนจบ 1 ยอห์นไม่ใช่คำท้าทาย แต่ความมั่นใจใหญ่สามครั้งว่า ‘เรารู้’ หนึ่งใน ‘ผู้เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป’

กาลปัจจุบันหมายถึงไม่ทำต่อเนื่องหรืออยู่ในบาป เพราะ ‘พระองค์ผู้เกิดจากพระเจ้า’ คือพระคริสต์ทรงรักษา (AV ตาม

Sinaiticus และสำเนาส่วนมากว่า ‘ผู้เกิดจากพระเจ้ารักษาตน’ แต่ Alexandrinus กับ Vaticanus

สนับสนุนพระคริสต์ทรงรักษา)

จึง ‘มารร้าย’ แต่ต้องไม่ได้ (สดด 105:15 เชปตัวจันต์) สอง เรา ‘เป็นของพระเจ้า’ (ข้อ 19) ตรงข้ามผู้เป็นของมาร

ไม่มีเขตกลาง จึงต้องตื่นตัว

สาม ความมั่นใจเรื่องพระเยซูคริสต์ พระองค์เสด็จมาให้ความเข้าใจเพื่อรู้จักพระบิดา (ยอห์น 17:26)

พระบิดาทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้และชีวิต (ข้อ 20) ‘ชีวิตนิรันดร์คือรู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวและพระเยซูคริสต์ผู้

ทรงส่งมา’ (ยอห์น 17:3)

ประโยคสุดท้ายไม่ใช่คำทักทายแต่คำหนุนใจ ‘ลูกๆ’ อย่างอ่อนโยน ผู้มีความมั่นใจสามข้อจงรักษาตนห่างรูปเคารพ
อาจหมายรูปเคารพต่างศาสนาหรือคำสอนเท็จ แม้เรื่องการทรงรักษา (ข้อ 18) ก็ไม่พ้นความรับผิดชอบรักษาตน (ยูดา
21, 24)

2 ยอห์น

บทที่ 1

บทนำจดหมาย 2 ยอห์น

2 ยอห์น 1:1

อ้างอิง John Stott, Tyndale: The Letters of John เป็นหลัก

คำนำ (ข้อ 1-3)

2 ยอห์น 1:1

ผู้เขียน 2 และ 3 ยอห์นแนะนำตนเป็นผู้อาวุโส คืออัครทูตยอห์นคนเดียวกับ 1 ยอห์น

ตำแหน่งสาธารณะนี้รับรองอำนาจ

‘สตรีที่ทรงเลือก [คูเรีย]’ น่าจะเป็นภาพบุคคลของคริสตจักรท้องถิ่นมากกว่าบุคคล (ข้อ 5; 1ปต 5:13) ‘บุตรของนาง’ คือสมาชิกแต่ละคน

คำ [อาเลเชีย] ปรากฏสี่ครั้งในคำนำ ทั้ง ‘ความจริง’ และ

‘อย่างจริงใจ’ ยอห์นระวังพวกนอกรีตที่ไม่เดินตามความจริง และย้ำว่าความรักระหว่างเขากับผู้รับผูกด้วยความจริง

‘ตราบที่ความจริงอยู่ในเรา ความรักกันก็ดำรง...ท่ามกลางการเคลื่อนไหวเอกภาพคริสตจักร

เราต้องระวังไม่ประนีประนอมความจริงซึ่งความรักและเอกภาพแท้พึงพา’ (Stott, 274)

คำทักทายข้อ 3 ไม่ใช่คำอธิษฐานเหมือนจดหมายอื่น แต่เป็นคำประกาศว่า ‘จะอยู่ [เอสไต] กับท่าน’

สาร (ข้อ 4-11)

2 ยอห์น 1:1

ข้อ 5-6 เน้นรักพี่น้องเหมือน 1 ยอห์น เป็นพระบัญญัติตั้งแต่ต้นและผลธรรมชาติของผู้เดิน ‘ในความจริง’ (ข้อ 4)

เป้าหมายหลักชัดในข้อ 7-8 เพราะพวกนอกรีตหรือปฏิปักษ์ที่ปฏิเสธพระคริสต์รับสภาพมนุษย์ทำงานมาก

ธรรมิกชนต้องอยู่ ‘ในความจริงและความรัก’ (ข้อ 3) และ ‘ในคำสอนพระคริสต์’ (ข้อ 9) เพื่อไม่ถูกลวงและเสียบำเหน็จ

ข้อ 10-11 ส่งแยกแยะครูเท็จเดินทาง ไม่รับเข้าบ้านหรือทักทายเป็นสามัคคีธรรม Stott อธิบายอย่างสมดุลว่า

ยอห์นพูดถึงการมาอย่างเป็นทางการของครูที่ได้รับมอบหมายให้เผยคำสอนปฏิเสธการรับสภาพมนุษย์

และการตอบสนองร่วมของคริสตจักร แก่นคือห้ามร่วมสนับสนุนการแพร่ความเท็จ (ข้อ 11)

คำลงท้าย (ข้อ 12-13)

2 ยอห์น 1:1

อัศจรรย์ยอห์นมีเรื่องมากแต่ต้องการพบและพูดต่อหน้า คล้าย 3 ยอห์น 13-14 ‘บุตรของน้องสาวท่าน’
คือสมาชิกคริสตจักรที่ยอห์นอยู่และเขียนจดหมาย

3 ยอห์น

บทที่ 1

บทนำจดหมาย 3 ยอห์น

3 ยอห์น 1:1

อ้างอิง John Stott, Tyndale: The Letters of John เป็นหลัก

สารถึงกายอัส (ข้อ 1-8)

3 ยอห์น 1:1

ความต่างใหญ่คือ 2 ยอห์นถึงชุมชนคริสตจักร แต่ 3 ยอห์นเป็นจดหมายส่วนตัวถึงกายอัส

พระคัมภีร์มีหลายคนชื่อนี้ (1คร 1:14; รม 16:23; กจ 19:29; 20:4) แต่ระบุตัวผู้รับไม่ได้ อย่างไรก็ตามก็คงเป็นผู้นำที่รู้จักดี

อย่าเข้าใจคำอวยพรข้อ 2 ว่าความสำเร็จกับสุขภาพขึ้นกับ ‘ความเจริญฝ่ายวิญญาณ’

สิ่งหลังไม่ใช่เงื่อนไขที่เราทำเพื่อสุขภาพ แต่เป็น ‘พระพรฝ่ายวิญญาณ’ ที่พระเจ้าประทานแก่ธรรมิกชนแล้ว (อฟ 1:3) จึงขอความสำเร็จและสุขภาพได้ ‘บุตรของข้าพเจ้า’ (ข้อ 4)

น่าจะเป็นสมาชิกคริสตจักรที่กายอัสนำ คำว่า ‘ของข้าพเจ้า’ อาจบอกว่ายอห์นประกาศแก่เขาโดยตรงหรือมีอิทธิพลสูง จึงรักและยินดีที่เดิน ‘ในความจริง’

ยอห์นชมกายอัสกับคริสตจักรที่ต้อนรับผู้ประกาศเดินทาง ‘คนแปลกหน้า’ 2 ยอห์นเตือนไม่รับครูเท็จหรือ ‘มีส่วนในงานชั่ว’ แต่ 3 ยอห์นสั่งต้อนรับผู้ทำงาน ‘เพื่อพระนาม’ ซึ่งเป็น ‘เพื่อนร่วมงานเพื่อความจริง’ (ข้อ 8; มธ 10:41)

สารเรื่องดีโอเตรเฟส (ข้อ 9-10)

3 ยอห์น 1:1

ดีโอเตรเฟสปฏิบัติไม่ดีต่อผู้ประกาศที่ออกไปเพื่อพระนาม ตรงข้ามกายอัส เขาหมิ่นผู้รับใช้และกันออกจากคริสตจักรต่อต้านคำสั่งอัครทูตอย่างเปิดเผย เพราะอยาก ‘เป็นที่หนึ่ง’ หรือ ‘ยกตนก่อน’ และขับผู้ทำตามคำอัครทูต บางคนคาดว่าในฐานะผู้ดูแล เขาหิว ‘อำนาจสืบต่ออัครทูต’

ยอห์นกล่าวว่าเมื่อไปจะ ‘เตือนถึง’ หรือ ‘ตำหนิสาธารณะ’ (RSV)

สิ่งที่ทำ ‘ความเห็นแก่ตัวทำลายทุกความสัมพันธ์ ดีโอเตรเฟสหมิ่นยอห์น ปฏิเสธมิชชันนารี และขับผู้เชื่อสัตย์ เพราะรักตนและอยากเด่น ความถือตัวส่วนตัวยังอยู่ได้ความขัดแย้งส่วนใหญ่ในคริสตจักรโลกวันนี้’ (Stott, 307)

สารเรื่องเดเมตรีอัส (ข้อ 11-12)

3 ยอห์น 1:1

ยอห์นเรียกกายอัสว่า ‘ที่รัก’ และสั่งอย่าเลียนแบบความชั่วของดิโอเตรเฟส แต่ความดีของเดเมตรีอัส (ข้อ 12) เราจึงจากผลชีวิตว่าเป็นของพระเจ้าหรือไม่ (มธ 7:16)

ชื่อเดเมตรีอัสหรือเดมาสปพบใน กจ 19:23; คส

4:14; พม 24; 2ทธ 4:10 แต่ยืนยันไม่ได้ว่าเป็นคนเดียว ตาม Apostolic Constitutions

ยอห์นภายหลังตั้งเขาเป็นผู้ดูแลพิลาเดลเฟีย ในข้อความนี้เขาได้รับคำรับรองจาก ‘ทุกคน’ จากความจริง และจากยอห์น (‘เรา’)

คำลงท้ายและคำทักทาย (ข้อ 13-15)

3 ยอห์น 1:1

มีเรื่องมากแต่ต้องการพูดต่อหน้าเหมือน 2 ยอห์น ‘สันติสุขจงมีแก่ท่าน’

เป็นคำทักทายฮีบรูที่พระเยซูให้ความหมายใหม่หลังการเป็นขึ้น (ยน 20:19, 21, 26) ยอห์นเรียกพี่น้องว่า ‘เพื่อน

[ฟิลอส]’ และให้ทักทายเพื่อนของกายอัสเป็นรายชื่อ อย่าลืมว่าสามัคคีธรรมธรรมิกชนเป็นทั้งความสัมพันธ์ชุมชนและรา

ยบุคคล

ยูดา

บทที่ 1

บทนำจดหมายยูดา

ยูดา 1:1

อ้างอิง Thomas Schreiner, Christian Standard Commentary: Jude (ฉบับเกาหลี 2022) เป็นหลัก

บทนำ

ความสัมพันธ์ยูดากับ 2 เปโตร: ยูดา 4-18 ขนาน 2 เปโตร 2:1-18 และ 3:2 มีสามแนว (1) 2 เปโตรพึ่งยูดา (Schreiner)

(2) ยูดาพึ่ง 2 เปโตร (Wallace, M. D. Mathews) (3) ทั้งคู่พึ่งเอกสารหรือมุขปาฐะร่วม หรือแหล่งผสม

สารบัญ (Thomas Schreiner)

การพิพากษาผู้บุกรุก (ข้อ 5-16)

ยูดา 1:1

(1) การพิพากษาพระเจ้า (ข้อ 5-10)

(2) วิบัติ (ข้อ 11-13)

(3) คำพยากรณ์เอโนค (ข้อ 14-16)

คำหนุนใจผู้เชื่อ (ข้อ 17-25)

ยูดา 1:1

(1) จงจำคำพยากรณ์อัครทูต (ข้อ 17-19)

(2) จงรักษาตนในความรักพระเจ้า (ข้อ 20-21)

(3) จงเมตตาผู้ถูกฝ่ายตรงข้ามชักจูง (ข้อ 22-23)

(4) บทถวายพระเกียรติ (ข้อ 24-25)

คำนำ

ยูดา 1:1-2

ผู้เขียนแนะนำตนว่า ‘ผู้รับใช้พระเยซูคริสต์และน้องยากอบ คือยูดา’ แม็กเถียง แต่มีเหตุผลที่สุดว่าเป็นยูดาน้องพระเยซู (มธ 13:55; Bauckham) เช่นยากอบ เขายินดีเรียกตนผู้รับใช้ไม่ใช่ของพระคริสต์ แต่ชื่อ ‘ผู้รับใช้พระคริสต์’ กับ ‘น้องยากอบ’ แสดงอำนาจประกาศพระวาทะ ผู้รับคือ ‘ผู้ถูกเรียก ผู้เป็นที่รักในพระบิดา และได้รับการรักษาไว้เพื่อ [หรือโดย] พระเยซูคริสต์’ ไม่มีข้อมูลภูมิศาสตร์ คำสาม ‘พระเมตตา สันติ และความรัก’ พิเศษ ปกติคำทักทายกล่าวพระคุณ แต่ยูดาเน้นเมตตา ซึ่งกลับมาในข้อ 22-23

จุดประสงค์การเขียน (ข้อ 3-4)

ยูดา 1:1

ข้อ 3 เปิดเป้าหมายให้ธรรมิกชนเพียรต่อสู้เพื่อความเชื่อที่ ‘มอบครั้งเดียว’ ตอนจบสั่งรักษาตน ‘ในความรักพระเจ้า’ (ข้อ 21) พร้อมมั่นใจว่าอยู่ใต้การทรงรักษา (ข้อ 1, 24)

ข้อ 17 ยืนยันความเชื่อหรือคำสอนประเพณีนี้มาจากอัครทูต ข้อ 4 ให้เหตุผล ‘เพราะว่า’ พวกนอกกรีต ‘แอบเข้ามา’ แล้ว บิดพระคุณและส่งเสริมความอธรรม ปฏิเสธพระเยซูคริสต์ ‘องค์เจ้านาย [เดสโปเทส]’ (2ปต 2:1)

จะรับโทษนิรันดร์ การบุกรุกถูกพยากรณ์ จึงไม่ชนะ คำว่า ‘คำพิพากษาถูกเขียนล่วงหน้า’ รวมข้อ 5-7, 11 และ 1 เอโนค 67:10

การพิพากษาผู้บุกรุก (ข้อ 5-16)

ยูดา 1:1

ตอนนี้ล้อมด้วยหัวข้อพิพากษา (ข้อ 5-7, 14-16)

(1) การพิพากษาพระเจ้า (ข้อ 5-10)

ข้อ 5-7 ให้สามตัวอย่าง—อพยพกับถิ่นทุรกันดาร ทูตสวรรค์ก่อนน้ำท่วม

โสโดมกับโกโมราห์—ซึ่งพบทั่วไปในประเพณี ข้อ 5 ควรอ่านว่า ‘พระเยซู’ ทรงช่วยอิสราเอลแล้วทำลายผู้ไม่เชื่อ ไม่ได้สอนธรรมิกชนเกิดใหม่แต่สูญเสียความรอด เพราะไม่ใช่ทุกคนออกจากอียิปต์มีใจเข้าสู่หนัด (ฉธบ 29:4)

เช่นไม่ใช่ทุกสมาชิกคริสตจักรวันนี้ถูกเรียกแท้ ‘คำเตือนเป็นหนึ่งในวิธีที่พระเจ้าทรงรักษาประชากรจนจบ

ผู้ไม่สนใจละเลยวิธีที่กำหนดเพื่อความรอดสุดท้าย’ (Schreiner, 612) ‘ทูตสวรรค์ไม่รักษากฎาณะ’ ข้อ 6

ตามประเพณียิวหมายบุตรพระเจ้า ปฐก 6:2 แต่ไม่จำเป็นว่ายูดาได้รับทุกการตีความ 1 เอโนค ข้อ 7

ชี้การผิดศีลธรรมของทูตสวรรค์และการตาม ‘เนื้อหนังอื่น’ ของโสโดมคือความใคร่เพศเดียวกัน ข้อ 8 ระบุบาปผู้บุกรุก:

ทำกายเป็นมลทิน ปฏิเสธอำนาจพระเจ้า และหมิ่นผู้มีสง่าราศี พวกเขาก้าวอำนาจที่แม้คาเอลหัวหน้าทูตสวรรค์ (ดนล

12:1; วว 12:7) ไม่ก้าว และทำลายตนด้วยการหมิ่นสิ่งไม่รู้ Schreiner

เสนอว่าอาจอ้างวาระสุดท้ายสำเร็จแล้วและพิพากษาทูตสวรรค์ชั่ว (1คร 6:3; 2ปต 2:10-11)

เรื่องมีคาเอลได้กับมารไม่พบในเอกสารอื่นและไม่มีข้อสรุปแน่นอน

เรื่องดังกล่าวจึงควรใช้ตามจุดประสงค์ของยูดา ไม่สร้างคำสอนเกินข้อความ

(2) วิบัติ (ข้อ 11-13)

ข้อ 11 ประกาศจุดจบผ่านคาอิน บาลาอัม และโคราห์—ริษยากับชั่ว โลก และกบฏ ข้อ 12

เปรียบเป็นโชดหินซ่อนท่าเรือแตกและผู้เลี้ยงเท็จเลี้ยงตน (อสค 34:2, 8) ‘ไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นอย่างที่เห็น

บางคนในงานเลี้ยงรักสร้างมีรัก แต่ซ่อนคำสอนกับชีวิตอันทราย’ (Schreiner, 693)

ภาพธรรมชาติสื่ออย่างในข้อ 12-13 สองแรกตำหนิสัญญาไร้ผล (สภษ 25:14) สองหลังเผยชีวิตน่าอาย (อสย 57:20)

และไม่มั่นคง

(3) คำพยากรณ์เอโนค (ข้อ 14-16)

คำพยากรณ์ย้ำว่าการพิพากษากำหนดตั้งแต่ต้น (ข้อ 4) อ้าง 1 เอโนค 1:9

ซึ่งไม่มีศาสนากลุ่มใดนอกจากเอธิโอเปียออร์ทอดอกซ์ถือเป็นพระคัมภีร์ การอ้างไม่ทำให้ยูดาไม่น่าเชื่อถือหรือทำ 1

เอโนคได้รับการดลใจ เช่นเปาโลอ้าง Aratus ใน กจ 17:28 และ Epimenides ใน ทต 1:12

คำหนุนใจผู้เชื่อ (ข้อ 17-25)

ยูดา 1:1

ตอนหลักสามส่วนมุ่งผู้ฟัง: หนึ่ง สนใจคำพยากรณ์อัศจรรย์เรื่องครุฑเท็จ (ข้อ 17-19) สอง ไม่ละเลยการเติบโต

แต่รักษาความรักต่อพระเจ้า (ข้อ 20-21) สาม เมตตาผู้ถูกครุฑเท็จชักจูง ช่วยเฝ้าที่สุตพันธุ์โยเกิล (Schreiner, 655)

(1) จงจำคำพยากรณ์อัศจรรย์ (ข้อ 17-19)

อัศจรรย์พยากรณ์คนอธรรมจะเกิดในคริสตจักร (กจ 20:29-30) อย่าประหลาด แต่แยกแยะและระวัง พวกนอกกรีตเป็น

‘ธรรมชาติ’ หรือเนื้อหนัง ไม่มีพระวิญญาณ และสร้างการแบ่งแยก

(2) จงรักษาตนในความรักพระเจ้า (ข้อ 20-21)

คำสั่งหลักมีหนึ่งคือ ‘รักษา’ ส่วน ‘สร้าง อธิษฐาน รอ’ เป็นกริยาคุณศัพท์ สองแรกอธิบายวิธีรักษาตน

ส่วนสามมีความหมายเวลา ‘ขณะรอ’ ตรีเอกานุภาพปรากฏพร้อมความเชื่อ รัก หวัง

‘ผู้เชื่อพระคริสต์อยู่ในความเชื่อเพราะพระบิดาทรงรักษา แต่พระสัญญาไม่ลบลบหน้าที่อดทน พระเจ้าทรงรักษา

แต่ผู้เชื่อต้องรักษาตนในความรัก ยูดาแสดงความตึงพระคัมภีร์ระหว่างอธิปไตยกับความรับผิดชอบ

เราพ้นการละทิ้งด้วยพระคุณเท่านั้น แต่พระคุณไม่ลบลบความจำเป็นเพียรเต็มกำลัง’ (Schreiner, 665)

ความสมดุลนี้ป้องกันทั้งความมั่นใจประมาทและความกลัวไร้พระคุณ

(3) จงเมตตาผู้ถูกฝ่ายตรงข้ามชักจูง (ข้อ 22-23)

Alexandrinus อ่าน ‘ตำหนิผู้โต้เถียง ถึงบางคนจากไฟช่วยให้รอด เมตตาบางคนด้วยความกลัว’ แต่ ‘เมตตา’ มีพยานสำเนากว้างกว่า จงช่วยผู้สงสัย สันคลอน หรือกำลังตกคำสอน แต่บางคนต้องระวังและห่างอย่างเด็ดขาด ‘เมื่อรู้ว่าบาปทำให้เขาเป็นอย่างน่าประหลาด ความเมตตาต้องมีความกลัวและความเกลียดบาปร่วม’ (Schreiner, 673-674)

(4) บทถวายพระเกียรติ (ข้อ 24-25)

จดหมายมากมายจบด้วยคำอวยพร แต่ยูดาจบด้วยถวายพระเกียรติ

พระเจ้าทรงสามารถรักษามิชนิกชนถึงวันสุดท้ายและนำยื่นต่อพระสิริอย่างไรร่มลทินด้วยยินดี

จึงสมควรถวายพระสิริทั้งหมดผ่านพระเยซูคริสต์

[10 หมวดผู้เผยพระวจนะ]

วิจารณ์

เลือกบท: บทที่ 1 · บทที่ 2 · บทที่ 3 · บทที่ 4 · บทที่ 5 · บทที่ 6 · บทที่ 7 · บทที่ 8 · บทที่ 9 · บทที่ 10 · บทที่ 11 · บทที่ 12 · บทที่ 13 · บทที่ 14 · บทที่ 15 · บทที่ 16 · บทที่ 17 · บทที่ 18 · บทที่ 19 · บทที่ 20 · บทที่ 21 · บทที่ 22

บทที่ 1

บทนำวิจารณ์

วิจารณ์ 1:1

บทนำ

ภูมิหลัง

วิจารณ์ 1:1

- วันเขียน: ราว ค.ศ. 95 ตามประเพณีคริสต์จักรยุคแรก ได้จักรพรรดิโดมิเชียน ส่วนแนววันต้นเห็นทศวรรษ 60 ไตเนโร

(Robert Reymond, Song Young-mok)

- เป้าหมายจดหมายคือหนุนประชากรพระเจ้าให้สัตย์ซื่อต่อการเรียกตามแบบอันแย่งของพระเมษโปดกและไม่ประนีประนอม จุดประสงค์สุดท้ายของวิจารณ์คือหนุนคริสเตียนให้คงความสัตย์ซื่อ

(G. K. Beale, หน้า 304, 307)

หัวข้อหลัก

วิจารณ์ 1:1

- เหตุการณ์ประวัติศาสตร์ทั้งสิ้นอยู่ในพระหัตถ์พระเจ้าและใต้การครองพระเยซูคริสต์
‘วิจารณ์เขียนให้เห็นว่าสิ่งที่ปรากฏกับความจริงต่างกัน...แม้ดูเป็นผู้แพ้สิ้นหวัง แต่เพราะพระองค์ชนะ
เราก็ชนะ...คำอธิษฐานดูไม่ถึงหรือ? การพิพากษาบนโลกคือคำตอบ...ดูเหมือนแพ้หรือ?’

จริงๆ พวกเขาครองแล้วบนโลก (5:10) ครองกับพระคริสต์พันปี และครองนิรันดร์ในฟ้าใหม่แผ่นดินใหม่’

(Hendriksen, หน้า 8-9)

แนวทางการตีความ

วิจารณ์ 1:1

ดู G. K. Beale และ Grant R. Osborne

(1) แนวประวัติศาสตร์

เริ่มกับ Joachim ศตวรรษ 12 และนักปฏิรูปบางคน

มองภัยพิบัติเรื่องเวลาและสำเร็จในเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ตะวันตก เช่น ระบุปฏิทินเป็นปี นโปเลียน มุสโสลินี หรือฮิตเลอร์

บางกลุ่มแบ่งเจ็ดคริสตจักรเป็นเจ็ดยุคประวัติศาสตร์

แต่ผู้ตีความจับคู่เหตุการณ์ต่างกันมาก

ปัจจุบันนักวิชาการสนับสนุนน้อย

(2) แนวอดีตกาล

โยงกับสถานการณ์สมัยยอห์น มีทั้งแบบเต็มและบางส่วน

☐ เห็นว่าสำเร็จผ่านจักรวรรดิโรมันล่มศตวรรษห้า

☐ มองปัญหาเป็นวิกฤตภายในฝ่ายวิญญาณและการประนีประนอมโลก

☐ บางคนเห็น ‘บาบิโลน’ คืออิสราเอล ถูกพิพากษา ค.ศ. 70

แบบอดีตกาลเต็มจึงไม่เกี่ยวกับการพิพากษาสุดท้ายหรือจุดจบโลก

(3) แนวอนาคตกาล

บิดาคริสตจักรบางคนเช่น Irenaeus สนับสนุน แล้วเลื่อนกว่าพันปีจน Ribera ปลายศตวรรษ 16

☐ แบบดิสเพนเซชัน: ติความตรงและเรียงประวัติศาสตร์ เชื่อถูกรับขึ้น-ทุกข์ใหญ่เจ็ดปี-อาณาจักรพันปี และ 4:1-22:5 กล่าวอนาคตก่อนจบเท่านั้น

☐ แบบแก้ไขหรือก่อนพันปีคลาสสิก: ไม่แบ่งยุค คริสตจักรคืออิสราเอลแท้ ไม่มีรับขึ้นก่อนทุกข์

และเห็นหลายภาพเป็นสัญลักษณ์ แต่ยังทำข้อความทางผู้อ่านศตวรรษแรก

(4) แนวสัญลักษณ์หรืออุดมคติ

สนใจคริสตจักรระหว่างเสด็จมาครั้งแรกกับครั้งที่สอง

การพิพากษาเกิดตลอดประวัติศาสตร์ สัตว์คือจักรวรรดิหรือผู้ปกครองต่อต้านพระคริสต์ และพันปีคือยุคคริสตจักร

สัญลักษณ์จึงสื่อความจริงฝ่ายวิญญาณเหนือเวลา ไม่ผูกเหตุการณ์เฉพาะ (Hendriksen, Hoekema)

บรรยายความขัดแย้งความดีชั่ว กองทัพพระเจ้ากับซาตาน

ข้อจำกัดคือแทบไม่เชื่อมเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์ประวัติศาสตร์เลย

(5) แนวผสมผสาน

รวมหลายแนว Beale เรียก ‘อุดมคติแก้ไขเชิงประวัติศาสตร์’ Osborne
ผสมอนาคตกาลเป็นหลักกับสัญลักษณ์และอดีตกาล เช่น Ladd, Beasley-Murray, Mounce
นอกจากการเสด็จกลับ เหตุการณ์พยากรณ์เฉพาะยากระบุ
สัญลักษณ์ส่วนใหญ่ประยุกต์ได้ทั่ว ‘ยุคคริสตจักร’

หลักตีความสัญลักษณ์

วิวรณ์ 1:1

- ☐ เน้นความหมายรวมและใจความหลักของภาพ
- ☐ อย่าเน้นรายละเอียดสัญลักษณ์เกิน ศึกษาเท่าที่ช่วยใจความ
- ☐ เลข: 7 และ 4 ความครบถ้วน; 12 อิสราเอลครบ; 24 เน้นครบ; 144,000 ประชากรพระเจ้าครบ; 3½ ครึ่งของเลขครบ; 6 ไม่ครบ
- ☐ ตรา แตร ชั้นพระพิโรธ และภาพคล้ายกันไม่จำเป็นเหตุการณ์เฉพาะ
แต่สื่อหลักการเรื่องการกระทำมนุษย์กับการปกครองศีลธรรมพระเจ้า ใช้ได้ตลอดประวัติศาสตร์และยุคใหม่
(Hendriksen, 48)
- ☐ ตีความตามสถานการณ์ตอนเขียน โดยเฉพาะบท 2-3
- ☐ เริ่มจากสิ่งที่ข้อความอธิบายชัด เช่น 20:2 แล้วไปสิ่งคลุมเครือ
- ☐ ดูความหมายและภูมิหลังสัญลักษณ์ทั่วพระคัมภีร์ เพราะพาดพิงพันธสัญญาเดิมกว่า 400 แห่ง

โครงสร้าง

วิวรณ์ 1:1

(1) Grant Osborne

บทที่ 22

VI. บทส่งท้าย

วิวรณ์ 22:6-21

(2) Snyder

บทที่ 1

บทนำ: นิमित จดหมาย และคำพยากรณ์

วิวรณ์ 1:1-3

B. นิมิตรธรรมิกชนบนโลก (บท 2-3)

C. สภาสวรรค์ที่ประชุมเพื่อพิพากษาและราชาภิเษก (บท 4-5)

บทที่ 8

แต่รทั้งเจ็ด

วิวรณ์ 8:2-21

F. การสำแดงพระเจ้า: ผู้ส่งสารลงสู่ทะเลและแผ่นดิน (บท 10)

G. สงครามกับธรรมิกชนบนโลก (บท 11)

G'. สงครามกับมังกรบนสวรรค์ (บท 12)

F'. การสำแดงกลับด้าน: ผู้ส่งสารสองตนของทะเลตีกดำบรรพ์ขึ้นจากทะเลและแผ่นดิน (บท 13)

E'. ชุดประกาศเจ็ดประการที่ไม่ระบุเลข (บท 14)

D'. ชั้นทั้งเจ็ด (บท 15-16)

C'. สภาสวรรค์เพื่อพิพากษาและการครองของพระเมสสิยาห์ (บท 17-20)

บทที่ 22

A'. บทสรุป: นิमित จดหมาย และคำพยากรณ์

วิวรณ์ 22:6-9

(3) Lee Pil-chan: ในกรอบใหญ่ 'ในพระวิญญาณ' ตาม Richard Bauckham

บทที่ 1

บทนำ

วิวรณ์ 1:9-22

☐ 1:9-20 นิมิตรพระเยซูคริสต์ผู้ทรงรับการยกขึ้น

☐ บท 2-3 สารถึงเจ็ดคริสตจักร

เนื้อหาหลัก (บท 4-16)

วิวรณ์ 1:1

☐ บท 4-5 นิมิตพระวิหารสวรรค์

☐ บท 6-16 การทำการพิพากษาและการไถ่ให้เป็นจริง

บทที่ 17

บทสรุปสองด้าน

วิวรณ์ 17:1-5

☐ บท 17-20 การพิพากษาและทำลายอำนาจชั่ว

☐ 21:1-22:5 พระสิริสิ่งทรงสร้างใหม่และเยรูซาเล็มใหม่

บทที่ 22

บทส่งท้าย

วิวรณ์ 22:6-21

สารบัญ (หัวข้อชุดคำเทศนาวิวรณ์)

บทที่ 3

บท 3 ถึงเจ็ดคริสตจักร (2)

วิวรณ์ 3:1

บท 4-5 นิมิตพระวิหารสวรรค์

บทที่ 7

บท 7 หนึ่งในสี่หมื่นสี่พันและฝูงชนที่นับไม่ได้

วิวรณ์ 7:1

บท 8-9 ชุดพิพากษาแตร: พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน; บท 10-11 หนังสือเปิดกับพยานสองคน: พันธกิจคริสตจักร

บทที่ 13

บท 13 สัตว์สองตัวและ 666: สัตว์เลียนแบบพระคริสต์

วิวรณ์ 13:1

บท 14 หนึ่งในสามสี่พันและฤดูเก็บเกี่ยว; บท 15-16 ชนพิพากษาเจ็ดใบ: พระเจ้าขอพรผู้ทรงแก้แค้น

บทที่ 1

บทนำ: วิวรณ์เป็นหนังสือแบบใด (ข้อ 1-4)

วิวรณ์ 1:1

- ‘วิวรณ์ของพระคริสต์’ (ข้อ 1; รม 16:25; 1คร 14:6) [อาโพลลิซิส] คือเปิดสิ่งซ่อน อาจหมายถึงเกี่ยวกับพระคริสต์มาจากพระคริสต์ หรือพระเจ้าประทานแก่พระคริสต์ เพื่อให้ผู้รับใช้เห็น ‘สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้’ (=22:6) โดยทรง ‘สำแดงเป็นหมาย [เซมาอีโน]’ แก่ยอห์น (ดนล 2:28-30, 45)

วิวรณ์มุ่งยุคสุดท้ายที่เริ่มแล้วในประวัติศาสตร์ใกล้และอาณาจักร (กจ 2:16-17) ‘ความล้าลึก’ จึงเริ่มเปิดแล้ว (ข้อ 20; มธ 11:25-27; รม 16:25-26; อฟ 3:3, 9)

วิวรณ์พระคริสต์ = พระวอนพระเจ้า = คำพยากรณ์พระคริสต์ = สิ่งที่ยอห์นเห็น (ข้อ 2) = ถ้อยคำพยากรณ์ (ข้อ 3)

‘คำพยากรณ์’ [โปรเฟเตยา] คือถ้อยคำจากพระเจ้า ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวอนาคต และมีคำสั่งจริยธรรมให้รักษา

ผู้ที่อ่าน ฟัง และรักษาคำพยากรณ์เป็นสุข (22:7; ลก 11:28)

เพราะ ‘เวลา [ไครอส]’ ใกล้แล้ว (22:10; มก 1:15; ดนล 7:22) ต้องเข้าใจในมูวาระสุดท้ายที่เริ่มแล้ว

- จดหมายถึงเจ็ดคริสตจักร (ข้อ 4, 11) จากอัครทูตยอห์น เป็นจดหมายอภิบาลตามความต้องการแต่ละแห่ง เจ็ดแห่งมีทั้งประวัติศาสตร์จริงและสัญลักษณ์คริสตจักรสากล

คำท้าทาย บทถวายพระเกียรติ และบทสรุป (ข้อ 4-8)

วิวรณ์ 1:1

- พระบิดา (ข้อ 4, 8) ผู้ทรงดำรงอยู่ เคยดำรง และจะเสด็จมา

(4:8; 11:17; 16:5; อพย 3:14; อสย 44:6; 48:12) บรรยายพระเจ้าผู้ทรงนำประวัติศาสตร์อย่างอธิปไตย

- พระวิญญาณ (ข้อ 4) ‘พระวิญญาณทั้งเจ็ด’ (4:5; 5:6; 2พศด 16:9; อสย 11:2 เซปตัวจินต์) ไม่ใช่ทูตสวรรค์เจ็ดองค์ แต่ภาพงานพระวิญญาณที่มีผลสมบูรณ์ (ศคย 4:2-7) ‘ต่อหน้าพระที่นั่ง’ เน้นทรงทำตามพระบัญชาพระเจ้าและพระคริสต์

- พระบุตร (ข้อ 5) พยานสัจย์ชื่อด้านผู้เผยพระวจนะและแบบผู้เชื่อ ผู้สิ้นพระชนม์ด้านบุโรหิต บุตรหัวปีจากตายและเจ้าเหนือกษัตริย์ด้านราชา (คส 1:18; สดต 89:27) เป็นผู้เริ่มสิ่งทรงสร้างใหม่

- บทถวายพระเกียรติ (ข้อ 5-6) แต่พระคริสต์ ผู้ทรง ‘รัก’ และปลดบาปด้วยพระโลหิต ทำให้เราเป็น ‘อาณาจักร/สิทธิราชา [บาซิลเลอา]’ และบุโรหิตแต่พระเจ้า (5:10; อพย 19:6; 1ปต 2:9) คริสตจักรเริ่มปฏิบัติทั้งบุโรหิตและราชอำนาจร่วมพระคริสต์

คำสรรเสริญที่เป็นของพระบิดาถวายแต่พระคริสต์ จงนมัสการพระคริสต์ ไม่ใช่จักรพรรดิ

- ข้อ 7-8 พระคริสต์เสด็จมากับเมฆ (ดนล 7:13) ผู้แหงจะเห็นและคร่ำครวญ—อาจพิพากษาหรือกลับใจ (วว 18:9; ศคย 12:10) ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า’ คืออัลฟาและโอเมกา จุดเริ่มกับจบ (22:13; อสย 44:6; 48:12) เน้นอธิปไตยเหนือประวัติศาสตร์ ตรงข้ามโดมิเนียนผู้ให้เรียกตน ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้า’

คำสั่งและนิมิตพระคริสต์ (ข้อ 9-20)

วิวรณ์ 1:1

- ยอห์นแนะนำตนเป็นพี่น้องและผู้รับใช้ ผู้ร่วมในความทุกข์ อาณาจักร และความอดทนในพระเยซู (กจ 14:22) ถูกเนรเทศปัทมอสเพราะคำพยาน ‘ความอดทน [ฮูโฟโมเน]’ ปรากฏเจ็ดครั้ง การเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ในชุมชนเป็นฐานรับการทดลอง อดทน และมีส่วนอาณาจักร การอดทนเป็นกระบวนการ ‘ชนะ’ (Beale)

- คำสั่ง (ข้อ 10-11): ใน ‘วันองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เขาอยู่ ‘ในพระวิญญาณ [เอน พนิวมาติ □]’ (4:2; 17:3; 21:10) ได้ยินเสียงใหญ่ ‘จงเขียนสิ่งที่กำลังเห็นส่งเจ็ดคริสตจักร’ เจ็ดเพราะเป็นตัวแทน อยู่ตามเส้นทางคมนาคม และหกเมืองมีพระวิหารบูชาจักรพรรดิ

- นิมิตพระเยซูผู้ทรงรับการยกขึ้น (ข้อ 12-16) ไม่ใช่รายละเอียดกายตรงๆ แต่แสดงทรงสูงส่งและเป็นบุตรมนุษย์ สร้างม ปัญญา พิพากษาคม พระสิริและฤทธิ์ เสียงมีอำนาจ ครองสมบุรณ์ ถือดาว พิพากษาด้วยพระโอษฐ์ และพระพักตร์รุ่งโรจน์ (Osborne) ‘คันประทีป’ เป็นภาพพระวิหารคือคริสตจักรแท้ และ ‘ดาว’ คือผู้รับใช้หรือสิ่งสวรรค์ของคริสตจักร (ข้อ 20)

- พระคำรัส (ข้อ 17-20): ยอห์นล้มเหมือนตาย พระองค์วางพระหัตถ์ขวาและตรัส ‘อย่ากลัว’ (2:10; ดนล 10:8-10, 18-19) ‘เราเป็นปฐมและอวสาน’

(22:13; เทียบอัลฟาโอเมกาข้อ 8) ถ้อยคำของพระบิดาถูกใช้กับพระบุตร เน้นเท่าเทียม ทรงเคยตายแต่มีชีวิตนิรันดร์ (ฉธบ 32:40) ถู้อภัยจากความตายและแดนคนตาย (อสย 22:22) เพราะทรงรับการยกขึ้น ‘จงเขียนสิ่งที่เห็น สิ่งที่เป็นอย่างอยู่ และสิ่งที่จะเกิด’ (ข้อ 19) ไม่จำเป็นลำดับอดีตปัจจุบันอนาคต แต่เป็นส่วนสามส่วนของ ‘สิ่งที่ต้องเกิดเร็ว’ ในวาระสุดท้ายที่เริ่มแล้ว (Beale)

‘ความล้าลึกของดาวเจ็ดดวงและคันประทีปทองเจ็ดอันคือ ดาวเป็นทูตของเจ็ดคริสตจักร’ [อังกอส]
อาจหมายถึงยาภิบาล (Hendriksen) ตัวแทนสวรรค์ (Beale) หรือคริสตจักรเอง (Beasley-Murray)

คำว่า ‘วิวรณ์’ ไม่ได้หมายถึงอนาคตที่ซ่อน แต่ตรงข้าม

วิวรณ์ 1:1

คือเปิดแผนไถ่อดีต ปัจจุบัน และอนาคต วิวรณ์จึงไม่ใช่หนังสือลับหรือรหัสที่แก้ยาก
แต่ให้ความมั่นใจในแผนพระเจ้าที่พระคริสต์ทรงทำ ‘แล้ว’ และกำลังทำ คือสิ่งที่ต้องเกิดในเร็วๆ นี้

ตั้งแต่บท 1 วิวรณ์เน้นอธิปไตยพระเจ้าเป็นแก่นอย่างชัดเจน

วิวรณ์ 1:1

พระคุณและสันติจากตรีเอกานุภาพ (ข้อ 4-5) ความแน่นอนงานไถ่พระคริสต์ (ข้อ 6-7)
พระเจ้าทรงเป็นเจ้าเหนือประวัติศาสตร์ (ข้อ 8) และความเป็นพระเจ้ายกอำนาจพระคริสต์ (ข้อ 12-20)
เมื่อยอมรับอธิปไตย เราได้รับความกล้าและปลอบใจต่อทุกขปัจจุบัน

ยอห์นแนะนำตนเป็นผู้ร่วมความทุกข์ของพระเยซูกับพี่น้อง

วิวรณ์ 1:1

(ข้อ 9) เขาทำหน้าที่พยานพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ (ข้อ 2) และทุกข์เพราะสิ่งนั้น พระเยซูทรงเป็นแบบพยานสัตย์ซื่อก่อน
ยอห์นตาม และบัดนี้ทาทายคริสตจักรตามทางเดียว
ผู้ติดตามพระองค์จะครองร่วมกับพระองค์นิรันดร์

บทที่ 2

บท 2 ถึงเจ็ดคริสตจักร (1)

วิวรณ์ 2:1

ตามคำสั่ง ‘จงเขียน’ ถึงเจ็ดคริสตจักร (1:11, 19) ยอห์นบันทึกพระดำรัสพระคริสต์ บท 2-3 เป็น ‘สารพยากรณ์’
ที่เรียกกลับใจและให้พระสัญญามากกว่าจดหมายธรรมดา
ภาพพระคริสต์ผู้ส่งและสารต่อแต่ละคริสตจักรสะท้อนนิมิต 1:12-18

ถึงคริสตจักรเอเฟซัส (ข้อ 1-7)

วิวรณ์ 2:1

- เอฟุซเป็นเมืองท่าใหญ่สุดในเอเชีย มั่งคั่ง มีวิหารอาร์เทมิสซึ่งเป็นที่บูชาจักรพรรดิ โดมิเชียน (ค.ศ. 81-96) สร้างวิหารบูชาตน เปาโลตั้งคริสตจักร (กจ 18:19-21; บท 19) และตามประเพณีอันเป็นผู้ดูแล

(1) พระเยซูทรงถือดาวเจ็ดดวง (3:1) และดำเนินท่ามกลางคันประทีปทองเจ็ดอัน

พระองค์ผู้ทรงดำเนินท่ามกลางคันประทีป

วิวรณ์ 2:2-7

(2) คำชม ‘เรารู้’ (ข้อ 2-3) การงาน [เฮอร์กอน] ความเหน็ดเหนื่อย ความอดทน ไม่ยอมคนชั่วหรือนิโคเลาส์ ทดสอบอัครทูตเท็จ (อฟ 4:14; กจ 20:28-30) ทนและไม่อ่อนล้า

‘นิโคเลาส์’ คือใคร? เทียบข้อ 14-15 ผู้ตามคำสอนบาลาอัม กราบรูปและผิดศีลธรรม

(3) คำตำหนิ: ทิ้งความรักแรก (ข้อ 4; อฟ 1:15) Beale เห็นว่าเป็นการเป็นพยานไร้ความร้อน จงระลึกจากที่ใดตก กลับใจ และทำกิจแรก มิฉะนั้นพระองค์จะมาขยับคันประทีป (ข้อ 5) ตาม Ignatius คริสตจักรกลับใจและรุ่งเรือง ‘คันประทีป’ คือคริสตจักร (1:20) อาจหมายตำแหน่งเป็นพยานข่าวประเสริฐ (Beale) หรืออัตลักษณ์คริสตจักร (Mounce)

‘ผู้มีหูฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักร’ ข้าเจ็ดครั้ง เน้นฟังแบบเชื่อฟัง (1:3; อสย 6:9-10)

(4) พระสัญญา: ผู้ชนะจะได้กินผลต้นไม้แห่งชีวิตในอุทยานพระเจ้า

วิวรณ์ 2:7

พระองค์จะให้ผู้ชนะกินผลต้นไม้แห่งชีวิตในอุทยานพระเจ้า (ข้อ 7)
อุทยานกับต้นไม้แห่งชีวิตเตือนถึงเอเดนที่มีการทรงสถิต

ถึงคริสตจักรสเมอร์นา (ข้อ 8-11)

วิวรณ์ 2:8-11

สเมอร์นาถูกทำลายแล้วพันหลัง 300 ปี (เทียบข้อ 8) ปัจจุบันคืออิสเมียร์ เป็นศูนย์บูชาโรมและจักรพรรดิ มีความมั่งคั่งจากลัทธินั้น ได้โดมิเชียนการข่มเหงเพิ่ม ขาวยิวฟองคริสเตียน และ Polycarp ผู้ดูแลสเมอร์นาถูกฆาตกรรม

(1) พระเยซูทรงเป็นปฐมและอวสาน ผู้สิ้นพระชนม์แล้วกลับมีชีวิต

พระองค์ผู้ทรงกลับมีชีวิต

วิวรณ์ 2:9-11

(2) คำชม ‘เรารู้’ ความทุกข์และความจนจากการปฏิเสธบูชาจักรพรรดิ แต่พวกเขามั่งมีฝ่ายวิญญาณ และถูกหมิ่นจาก ‘ธรรมศาลาชาตาน’ ผู้กล่าวหาเท็จ (ข้อ 9)

(3) ไม่มีคำตำหนิ อย่างกลัวความทุกข์ที่ ‘กำลังจะเกิด [เมลโล]’ มารจะโยนบางคนเข้าคุกทดสอบ และทุกข์ ‘สิบวัน’ เลขครบ (ดนล 1:12-15) จงสัถย์ชื่อถึงตาย แล้วรับมงกุฎชีวิต (ยก 1:12)

‘กำลังจะเกิด’ หมายถึงสิ่งจำเป็นต้องเกิดตามพระประสงค์ เช่น 1:2; 3:2; มธ 2:13; 3:7; ลก 7:2; 9:31

(4) ผู้ชนะไม่ถูก ‘ความตายที่สอง’ (ข้อ 11; 1:18; 20:6) อย่างกลัวผู้ฆ่ากาย (มธ 10:28) พระเยซูทรงทุกข์ ตาย และเป็นขึ้น ความตายไม่ใช่จุดจบ

ถึงคริสตจักรเปอร์กามัม (ข้อ 12-17)

วิวรณ์ 2:12-17

เปอร์กามัมมีป้อมสูง 400 เมตร บูชาเทพหลายองค์และเป็นเมืองแรกสร้างวิหารจักรพรรดิที่ยังมีชีวิต เป็นศูนย์กลางการเมือง ปัญญา และลัทธิจักรพรรดิในเอเชีย

(1) พระเยซูทรงถือดาบสองคม เป็นผู้พิพากษา (1:16)

(2) ‘เรารู้’ ที่ซึ่งท่านอยู่ คือบัลลังก์ชาตาน กระนั้นไม่ปฏิเสธความเชื่อ แม้อันทิปาส ‘พยานสัตย์ชื่อ [มาร์ทิส]’ ถูกฆ่า (ข้อ 13)

(3) มีผู้ถือคำสอนบาลาอัม กราบรูปและผิดศีลธรรม (กตว 25:1; 31:16)

คือนิโคเลาส์ งานเลี้ยงสมาคมการค้ามีพิธีเทพและความลามก การไม่ร่วมทำให้ถูกกีดกันเศรษฐกิจสังคม

จงกลับใจในฐานะชุมชน มิฉะนั้นพระองค์จะมาสู้ด้วยดาบพระโอษฐ์ ยิ่งทุกข์ ช่องว่างผู้สัตย์ชื่อกับผู้ประนีประนอมยิ่งชัด

(4) ผู้ชนะรับ ‘มานาที่ซ่อน’ และ ‘ศิลาขาว’ เขียนชื่อใหม่ (ข้อ 17; 3:12)

มานาซ่อนเดือนถึงมานาในหีบพันธสัญญาที่หาย ตรงข้ามอาหารบุขารูป และความหวังเมสสิยาห์กับพระวิหารใหม่

2 มัคคาบี 2:4-8 ว่าเยเรมีย์ซ่อนหีบในถ้ำภูเขาเนโบจนวันฟื้นอิสราเอล

ศิลาขาวอาจใช้ลงคะแนนผิดหรือเป็นบัตรเข้างานเลี้ยง

ชื่อใหม่อาจเป็นชื่อพระคริสต์หรืออัตลักษณ์ใหม่ การรับชื่อคือรับบุคคลและฐานะใหม่ (3:12; 19:12-13, 16; อสย 62:2; 65:15)

การเขียนชื่อหมายถึงการทรงสถิตและสามัคคีธรรมในวาระสุดท้าย มีเพียงผู้รับรู้ คือเป็นสมาชิกแท้ของชุมชนที่รอด

ถึงคริสตจักรธียาทิรา (ข้อ 18-29)

วิวรณ์ 2:18-29

ธียาธิราเคยเป็นจุดยุทธศาสตร์ ต่อมาเร่งด้วยการค้าและสมาคม ชาวคริสต์ถูกกีดกันเพราะไม่ร่วมงานเลี้ยงกับรูปเคารพ
บูชาพอลโลบุตรซุส มีงานทองสัมฤทธิ์ และลิเดียมาจากเมืองนี้ (กจ 16:14)

(1) พระเยซูพระบุตรพระเจ้า มีพระเนตรเหมือนไฟพิพากษาและพระบาทเหมือนทองสัมฤทธิ์ (1:14-15)

ไม่ใช่พอลโลที่เป็นบุตรพระเจ้า

ถ้อยคำนี้ยังทำการทำบุตรโดมิเซียนที่ตายเป็นเทพ

(2) ‘เรารู้’ การงาน ความรัก ความเชื่อ การรับใช้ ความอดทน และงานหลังมากกว่าก่อน ตรงข้ามเอเฟซัส ผู้ที่เหลืไม่รู้
‘ส่วนลึกษาดาน’ ไม่รับภาระอื่น (กจ 15:28-29)

การเน้น ‘การงาน [เฮอร์กอน]’: พระองค์รู้ทุกงาน (2:2; 3:2, 8, 15) ตำแหน่งไม่ครบ สิ่งทำงานแรกและรักษา

และตอบแทนตามงาน (2:23; 20:12-13) นี่ทั้งปลอบใจและเตือนพระเจ้าผู้ทรงตรวจใจ (ยรม 17:10)

ทรงพิพากษาตามแรงจูงใจกับการไม่กลับใจ ไม่ใช่มาตรฐานภายนอกเท่านั้น

(3) คำนิยามผู้เผยพระวจนะเท็จ ‘เยเซเบล’ ล่อลวงศีลธรรมและกินของบูชา (เทียบบาเลอัม; 1พทษ 16:31-34;
21:25-26)

พระองค์จะโยนนางบนเตียงเจ็บป่วยและผู้ลวงประเวณีร่วมในทุกข์ใหญ่ถ้าไม่กลับใจ

นี่คือการพิพากษาของพระเจ้าผู้ทรงตรวจใจ

‘ยอม [อาฟิเอมิ]’ อาจหมายปล่อย ยกเว้น หรือยกโทษ แต่พระเจ้าไม่ทรงยินดีความอธรรมที่ขัดความจริง (1คร 13:6)

การยกโทษแต่ต่อการกลับใจ (ลก 17:3-4; มธ 18:15-17)

ผู้ที่เหลือจงยึดสิ่งที่มีจนพระองค์เสด็จ (ข้อ 25; 3:11)

(4) ผู้ชนะและรักษา ‘กิจของเรา’ รับอำนาจเหนือประชาชาติ (ข้อ 26) ปกครองด้วยคทาเหล็กและทูบภาษาชนะดิน (สดด

2:7) ดังที่พระบุตรรับจากพระบิดา (ยน 5:27) และรับ ‘ดาวรุ่ง’ คือพระเยซู (22:16; กตว 24:17; 2ปต 1:19)

สัญญาให้ธรรมิกชนมีส่วนในราชอาณาจักรที่พระเยซูรับ (3:21; 5:10; ดนล 7:18, 22; สดด 149:5-9; 2ทธ 2:12)

บทที่ 1

การประยุกต์

วิวรณ์ 1:1

(1) จงตรวจตน

แม้ขยันและระวังนอกกรีต เราถึง ‘ความรักแรก’ หรือไม่? (ข้อ 2-4; 1คร 13:3) ‘กิจแรก’ ที่ต้องพินคืออะไร?

วันนี้ ‘ศีลธรรมและของบูชารูป’ (ข้อ 14, 20) คืออะไร? คริสตจักรต้องรับผิดชอบและกลับใจร่วม (ข้อ 16)

(2) รับการปลอบใจจากสารพระเยซูถึงคริสตจักร

จงฟัง ‘เรารู้’ ที่ตรัสแก่ทั้งเจ็ด ให้เป็นการปลอบใจ พระเยซูทรงเตือนทุกช่วงหน้าเพื่อเตรียมเรา และเราต้องฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรผ่านพระคัมภีร์

บทที่ 3

ถึงคริสตจักรชาร์ดิส (ข้อ 1-6)

วิวรณ์ 3:1

ชาร์ดิสตั้งราว 2000 ปีก่อน ค.ศ. เมืองทองแดงและบ่อน้ำร้อนไม่ได้ แต่สงครามกับแผ่นดินไหว ค.ศ. 17 ทำลาย แล้วออกัสตัสช่วยสร้างใหม่ ร่ำรวยจากผ้าและมีชุมชนยิวใหญ่

(1) พระเยซูทรงมี ‘พระวิญญาณเจ็ดประการ’ และ ‘ดาวเจ็ดดวง’

(1:4, 20; 2:1; 4:5; 5:6; ศคย 4:2, 6, 10; 2พศด 16:9; อสย 11:2)

(2) คำเตือนมาก่อนคำชม แต่มีข้อไม่กี่คนไม่ทำเสียเปื้อน พวกเขาจะสวมขาวเดินกับพระองค์ เพราะสมควร (ข้อ 4) ยืนสัตย์ซื่อท่ามกลางแรงกดดันเศรษฐกิจและรูปเคารพ

(3) ‘เรารู้’ งานของท่าน มีชีวิตแม้ชีวิตแต่ตาย ต้องการพระวิญญาณผู้ให้ชีวิต ‘จงตื่น ทำสิ่งเหลือที่กำลังตายให้มันคง’ เพราะงานไม่ครบต่อพระเจ้า (ข้อ 2) ชีวิตของคนที่ยกตนคริสเตียนทำให้น่าสงสัยว่ามีความเชื่อมีชีวิต (Beale) จึง (1)

ระลึกว่าได้รับและฟังอย่างไร (2) รักษา/เชื่อฟัง [เทเรโอ] (3) กลับใจ

ถ้าไม่ตื่นพระองค์จะมาเหมือนขโมยในพิพากษาปัจจุบัน และไม่รู้เวลา (ข้อ 3; 1ธส 5:1-6)

(4) พระสัญญา: สวมเสื้อขาวรุ่งโรจน์ เป็นภาพความบริสุทธิ์ การถูกนับชอบธรรม และชัยชนะ

(4:4; 6:11; 7:14) ชื่อจะไม่ถูกลบจากหนังสือชีวิต (21:27; สดด 69:28; ดนล 12:1; ลก 10:20)

และพระคริสต์จะรับรองชื่อต่อพระบิดาและทูตสวรรค์ (มธ 10:32-33; ลก 12:8)

ถึงคริสตจักรฟีลาเดลเฟีย (ข้อ 7-13)

วิวรณ์ 3:1

ฟีลาเดลเฟียเหมาะการค้าและสวนองุ่น แต่แผ่นดินไหว ค.ศ. 17 ทำคนออกมาก

ความไว้วางใจการพรตแตกเมื่อโดมิเซียนสั่งตัดเถา ค.ศ. 92 มีศาสนาผสม และคริสตจักรยังจัดตั้งดีราว ค.ศ. 110 ตาม Ignatius

(1) พระเยซูทรงบริสุทธิ์และเที่ยงแท้ ถือกุญแจดาวเปิด ไม่มีใครปิด ปิดไม่มีใครเปิด

(1:18; อสย 22:22)

(2) ‘เรารู้’ งาน และวางประตูเปิดไม่มีใครปิด เพราะแม่ ‘กำลังน้อย’ คือจำนวนน้อยหรือฐานะต่ำ

ยังรักษาพระวณะและไม่ปฏิเสธพระนาม (ข้อ 8) รักษาตำแหน่งความอดทน (ข้อ 10)

พระองค์จะให้ธรรมสาธนาผู้กล่าวเท็จมาราบทที่เท้า รู้ว่าพระองค์รัก (อสย 43:4) และชิมชัยชนะ (รม 16:20; สดด 23:5)

เพราะรักษาคำแห่งความอดทน จึงทรงรักษาจากเวลาทดลองทั่วโลก อาจเป็นการคุ้มครองฝ่ายวิญญาณ

ไม่จำเป็นยกเว้นทุกซ์ (7:14; ดนล 12:1, 10)

(3) ไม่มีคำตำหนิ ‘เรากำลังมาเร็ว’ จงยึดสิ่งที่มีต่อเนื่อง อย่าให้ใครชิงมงกุฎ (ข้อ 11; 2:25)

(4) ผู้ชนะจะเป็นเส้าในพระวิหาร ไม่ถูกขับ และพระองค์เขียน ‘พระนาม’

ได้แก่พระนามพระเจ้า พระนามพระเยซู และชื่อเยรูซาเล็มใหม่คือพลเมือง (14:1; อสย 56:5; อสค 48:35

‘พระยาห์เวห์อยู่ที่นี่’) เป็นการชดเชยการถูกขับธรรมสาธนาด้วยความมั่นคงถาวร เส้ากับชื่อพบในพระวิหารซาโลมอน (1พกษ 7:21)

ถึงคริสตจักรเลาดีเซีย (ข้อ 14-22)

วิวรณ์ 3:1

เลาดีเซียภักดีโรม เป็นศูนย์บริหารคมนาคม อุตสาหกรรมขนแกะ การเงิน และโรงเรียนแพทย์ทำยาตา แผ่นดินไหว ค.ศ. 60 แต่คนมั่งมีสร้างเอง มีปัญหาน้ำและศาสนาสวม คริสตจักรไกลโคโลสี อาจตั้งโดยเอปาฟรัส (คส 1:7; 4:12-16)

(1) พระเยซูทรงเป็น ‘อาเมน’ (อสย 65:16) พยานสัตย์ซื่อและเที่ยงแท้ และต้นกำเนิด [อาร์เค] แห่งสิ่งทรงสร้าง (22:13; อสย 65:17; คส 1:18; สกษ 8:22) การเป็นขึ้นของพระองค์เริ่มสิ่งทรงสร้างใหม่

(2) เป็นคริสตจักรเดียวไม่มีคำชม

(3) ‘เรารู้’ งาน ท่านไม่เย็นไม่ร้อน แต่อุ่น พระองค์กำลังคายออก (ข้อ 16) ทรงอยากให้อุ่นหรือร้อน (ข้อ 15, 19)

เมืองรับน้ำเย็นจากโคโลสีและน้ำร้อนจากเฮียราโปลิส แต่เมื่อมาถึงอุ่น น้ำเย็นสดชื่นและน้ำร้อนรักษา

ทั้งสองจึงเป็นภาพบวก พวกเขาอดมั่งมี แต่จริงๆ น่าสงสาร ยากจน ตาบอด และเปลือย ตรงข้ามสมเออร์นา

พวกเขาาร่วมรูปเคารพเพื่อเศรษฐกิจ จง (1)

ซื้อทองหลอมจากพระองค์เพื่อชำระ

(2) เสื้อขาวปิดความอับอาย

(3) ยาตาตาเพื่อแยกแยะฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงตำหนิและตีสอนผู้รัก (ฮบ 12:6; ฉธบ 8:5) จงร้อนรนและกลับใจ

พระองค์ยื่นที่ประตูและเคาะ ถ้าเปิดจะเข้าไปรับประทานร่วม (ข้อ 20; พคม 5:2)

ปัญหาหายได้ด้วยการฟื้นฟูสามัคคีธรรมกับพระคริสต์

(4) ผู้ชนะจะนั่งร่วมพระที่นั่ง ดังพระองค์ชนะและนั่งกับพระบิดา (ข้อ 21; มธ 19:28; ลก 22:28-30)
เชื่อมสู่นิมิตพระที่นั่งบท 4-5

การประยุกต์

วิวรณ์ 3:1

(1) เราต้องเป็นผู้ตื่น

การตื่นคือไวต่อบาป ระลึกพระคุณ กลับใจ และทำงานให้ครบ

พระเยซูทรงเป็นพยานสัตย์ซื่อ (ข้อ 14) และผู้ชนะ (ข้อ 21) เป็นแบบเรา

(2) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้การงาน

พระองค์ให้ถ้อยคำปลอบใจและหนุน

จงรักษา ‘คำแห่งความอดทน’ (ข้อ 10) ซึ่งเป็นแก่นวิวรณ์

จงมองพระเยซูผู้ทรงดำเนินด้วยรักแม้คริสต์จักรตายอย่างซาร์ดีสหรือล้มเหลวอย่างเลาดีเซีย

ภาคผนวก 1: สรุปสารเจ็ดคริสตจักร; บท 4-5 นิมิตพระวิหารสวรรค์

บทที่ 4

พระองค์บนพระที่นั่ง ผู้อาวุโส 24 คน และพระวิญญาณเจ็ดประการ

วิวรณ์ 4:1-5

บท 1-3 เป็นบทนำ บท 4-16 เป็นเนื้อหาหลัก ส่วนแรกคือนิมิตพระวิหารสวรรค์ บท 4 มุ่งพระเจ้าพระผู้สร้าง บท 5 พระเยซูพระผู้ไถ่

‘ประตูเปิดในสวรรค์’ (ข้อ 1; 11:19; ปฐก 28:17; ยน 1:51) สื่อการฟื้นสามัคคีธรรมกับพระเจ้าอย่างเอเดน

เสียงแรกว่า ‘ขึ้นมาที่นี่ เราจะแสดงสิ่งที่ต้อง [เดอี] เกิด’ (1:1)

ทันใดนั้นอยู่ ‘ในพระวิญญาณ [เอน พนิวนาติ]’ (ข้อ 2; 1:10)

‘ดูเถิด มีพระที่นั่งและพระองค์ประทับ’ การนั่งหมายถึงการพิพากษาและครอง

พระลักษณะเหมือนเพชรและทับทิม มีรุ้งเขียวมรกตรอบพระที่นั่ง (อสค 1:26-28; 28:13; อพย 24:10; 28:17-20; อสย 54:11-12)

รุ้งเป็นหมายพันธสัญญาโนอาห์ มองสิ่งทรงสร้างใหม่ และอัญมณีเชื่อมเยรูซาเล็มใหม่

(21:11, 18-20; 22:1)

ผู้อาวุโส 24 คนนั่งบนพระที่นั่งรอบ สวมขาวและมงกุฎทอง (1พศด 24:4; อสย 24:23)

อาจเป็นทูตสวรรค์ ธรรมิกชนเดิม หรือตัวแทนสวรรค์ของชุมชนไถ่ทั้งพันธสัญญาเดิมและใหม่ คือ 12 เผ่ากับ 12 อัครทูต (2:10; 3:4-5, 21; 21:12-14; Beale)

จากพระที่นั่งมีฟ้าแลบ เสียง และฟ้าร้อง เป็นการทรงสถิตเพื่อพิพากษา (8:5; 11:19; 16:18; อพย 19:16)

ต่อหน้ามีคบไฟเจ็ดดวง คือพระวิญญาณเจ็ดประการ (1:4; ศคย 4:2, 10) เสดคาริยาห์ 4

เน้นพระวิญญาณผู้ฟื้นฟูพระวิหาร วิวรรณ์ 4 แสดงพระวิญญาณผู้ทำให้สำเร็จ

คำสรรเสริญของสิ่งมีชีวิตสี่ตนและผู้อาวุโส

วิวรรณ์ 4:6-11

ต่อหน้าพระที่นั่งมี ‘ทะเลแก้ว’ เหมือนผลึก (15:2-3; อสค 1:22; 1พกษ 7:23-26) พาดพิงทะเลแดง ท้องฟ้าผลึก และชั้นทะเลพระวิหารซาโลมอน

สิ่งมีชีวิตสี่ตนอยู่กลางและรอบพระที่นั่ง เติมด้วยตาหน้าหลัง (ข้อ 6; อสค 1:18) รูปเป็นสิงโต โค หน้ามนุษย์

และนกอินทรีบิน (อสค 1:6, 10) แทนสิ่งทรงสร้างเด่นในแต่ละประเภทและสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

จึงมองการฟื้นฟูเอเดน และมีบทบาทใน 6:1; 15:7

แต่ละตนมีหกปีกและเติมด้วยตา (อสย 6:2)

กลางวันกลางคืนร้องไม่หยุด

‘บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ’

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ผู้ทรงดำรง เคยดำรง และกำลังเสด็จมา (ข้อ 8; 1:4, 8)

ถวายพระสิริ เกียรติ และขอบพระคุณแด่พระผู้ทรงพระชนม์นิรันดร์ (ดนล 12:7) ทุกครั้งผู้อาวุโส 24

คนกราบและวางมงกุฎเป็นหมายภักดี กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของเรา’—ตำแหน่งที่โดมิเนียนอ้าง—ทรงสมควรรับพระสิริ เกียรติ และฤทธิ์ เพราะทรงสร้าง และทุกสิ่งดำรงกับถูกสร้างตามพระประสงค์ (ดนล 2:37; 4:35-37)

นิมิตตรงข้ามบัลลังก์โรม จักรพรรดิเป็นสิ่งทรงสร้างต้องนมัสการพระผู้สร้าง พระวิหารสวรรค์—คบไฟ ชั้นทอง ทะเล 24 เวน—ทำความหวังฟื้นฟูพระวิหารในเศคาริยาห์สำเร็จและมองการฟื้นฟูสิ่งทรงสร้าง ซึ่งสมบูรณ์บทสุดท้าย

บทที่ 5

หนังสือม้วนและพระเมษโปดก

วิวรรณ์ 5:1-7

ในพระหัตถ์ขวาพระองค์บนพระที่นั่งมีหนังสือม้วนเขียนสองด้าน (อสค 2:10) ผนึกเจ็ด (ดนล 12:4, 9; วว 10:9-10)

ทูตสวรรค์ทรงพลงถาม ‘ใครสมควรเปิดและแกะตรา?’ คือใครมีคุณสมบัติดำเนินการพิพากษาเพื่อทำแผนไถ่สำเร็จ
หนังสือคือแผนพิพากษากับความรอด หรือพระสัญญาmerkแบบพินัยกรรม

ไม่มีผู้สมควร ผู้อาวุโสกล่าว ‘สิ่งห์เผ่ายูดาห์’ (ปฐก 49:9) ‘รากดาวิด’ (อสย 11:1, 10) ชนะ จึงเปิดได้
พระเยชูองค์เดียวสมควรพิพากษา (ยน 5:22, 27)

พระเยชูปรากฏเป็นพระเมฆโปดก ‘ถูกฆ่า’ แต่ยืน (ข้อ 6) รวมลูกแกะปัสกากับผู้รับใช้ทุกซ์ (อสย 53:7)

ทรงไถ่และเป็นขึ้น จึง ‘ชนะ’ ความตายเองคือชัยชนะและชะตาพระคริสต์จะเป็นของผู้เชื่อ (Beale)

มีเขาเจ็ดคือฤทธิ์ครบและตาเจ็ดคือพระวิญญาณเจ็ดประการ (ศคย 4:10; กจ 2:33)

พระเมฆโปดกเสด็จมา [เอลโคไ้ม] และรับหนังสือ (ข้อ 7; 10:9) เหมือน ดนล 7:13 รับอำนาจครอง ตั้งแต่บพ 6
ทรงใช้อำนาจนั้น

คำสรรเสริญของสิ่งมีชีวิตสี่ตน ผู้อาวุโส 24 คน และสิ่งทรงสร้างทั้งหมด

วิวรณ์ 5:1

(5:8-14)

เมื่อรับหนังสือ สิ่งมีชีวิตกับผู้อาวุโสกราบ ถือพินและชั้นทองที่มีเครื่องหอมคือคำอธิษฐานธรรมิกชน (8:3-4; อพย
37:16; สดด 141:2)

คำอธิษฐานนั้นอาจเป็น ‘อีกนานเท่าใด?’ (6:9-10; สดด 13:1-2)

เพลงใหม่ (ข้อ 9-10; 14:3; อสย 42:10) ว่า ‘ทรงสมควรรับหนังสือและแกะตรา เพราะ (1) ถูกฆ่า (2)

ซื้อคนจากทุกเผ่า ภาษา ประชากรชาติแต่พระเจ้าด้วยพระโลหิต (1คร 7:23) (3) ทำเป็นอาณาจักรและปุโรหิต

และพวกเขาครองเหนือแผ่นดิน’ กาลปัจจุบัน (1:6; 2:26-27; 20:6; 22:5; ดนล 7:22, 27)

เพลงใหม่ประกาศสิ่งทรงสร้างใหม่และยุคเมสสิยาห์ และสรุปงานช่วยให้รอด

หนังสืออาจเป็นหนังสือชีวิต แผนพิพากษากับความรอด หรือพินัยกรรมที่เปิดหลังตายและต้องมีผู้ดำเนินการ

ทูตสวรรค์นับหมื่นแสน (ดนล 7:10) ร้อง ‘พระเมฆโปดกผู้ถูกฆ่าสมควรรับฤทธิ์ ทรัพย์ ปัญญา กำลัง เกียรติ พระสิริ
และคำสรรเสริญ’ เจ็ดประการย้ำเอกภาพพระบิดากับพระบุตร

(ดนล 2:20; 1พศด 29:11-12)

สิ่งทรงสร้างทั้งหมดร้อง ‘แต่พระองค์บนพระที่นั่งและพระเมฆโปดก จงมีคำสรรเสริญ เกียรติ พระสิริ

และอำนาจนิรันดร์’ สิ่งมีชีวิตว่าอาเมน ผู้อาวุโสกราบ

บทสรสรณนี้ไม่รอหลังพิพากษาจบ แต่ถวาย ‘บัดนี้’ เมื่อพระคริสต์ทรงไถ่แล้วและกำลังทำสำเร็จ เราท่ามกลางทุกขก็ต้อร้อง

การประกยูกต์

วิวรณ์ 5:1

(1) จงอดทนโดยมอองอาณาจักรที่พระเจ้าจะทำให้สมบูรณ

นิมิตพระที่นั่งแสดงว่าพระเจ้าครอง ‘บัดนี้’ และพระเยซูรับราชอำนาจพิพากษา

จึงอิชฐานให้พระประสงคสำเร็จบนโลกเหมือนสวรรค

ชัยชนะพระเยซูตัดสินแล้ว ธรรมิกชนถูกย้ายสู่อาณาจักร (คส 1:13) นั่งในสวรรค ‘ในพระเยซู’ (อฟ 2:6)

และร่วมชุมนุมสวรรค (ฮบ 12:22-24) จึงทนทุกขในความแน่อนพระสิริ (รม 8:18)

อาณาจักรชนะผ่านพระเยซู ‘ผู้ถูกฆ่า’ ผู้ติดตาม (14:4) จึงยอมถูกฆ่าตาม (6:9; 18:24)

(2) จงถวายคำสรสรณที่สมควรแต่พระผู้สมควร

พระบิดาและพระบุตรเป็นผู้รับนัสการ พระเจ้าทรงครอง พิกษา และคำจุนทุกสิ่ง (4:11) ทำแผนสำเร็จ

เราสารภาพคำสรสรณถูกต้อหรือไม่?

พระเยซูพระเมฆโปดกถูกฆ่าเป็นศูนย์ประวัติศาสตรไถ่และกฏแจริณ ทรงเป็นต้นกำเนิดสิ่งทรงสร้าง (3:14)

ทุกสิ่งสร้างเพื่อพระองค์ (คส 1:16) จงอิชฐานให้มองโลกโดยมีพระเยซูเป็นศูนย์

บทสรสรณ 4:11 และ 5:9-13 สื่อว่าอธิปไตยในการสร้างเป็นฐานอธิปไตยในการพิพากษาและไถ่

การไถ่โดยพระเมฆโปดกเป็นความต้อเนื่องของงานสร้างพระเจ้า (Beale, 617)

ภาคผนวก 2: เปรียบปฐมกาล 1-3 กับวิวรณ์ 21-22

บทที่ 6

ภาพรวมบท 6-16: ชุดตรา แตร และชั้นพิพากษา

วิวรณ์ 6:1

แต่ละชุดเรียงเวลาหรือไม่? แนวกลองยึดเห็นตราบรรจุแตรและแตรบรรจุชั้น

แนวเรียงเส้นตรงเห็นเหตุการณ์ต้อเนื่อง

แนวสรุปเข้าเห็นแต่ละชุดกลับไปเริ่มและเดินถึงจุดจบจากมุมใหม่

หลักคู่ขนานสอดคล้องสัญลักษณ์วิวรณ์ แต่ยอมรับความเข้มพิพากษาเพิ่มจากหนึ่งในสี่ เป็นหนึ่งในสาม และเต็มขึ้น

ตราสี่ดวงแรก: ม้าสี่ตัว (ข้อ 1-8)

วิวรณ์ 6:1

พระเมษโปดกผู้ชนะทรงเริ่มแกะตรา (5:5) และสิ่งมีชีวิตเรียก ‘มาเกิด’

ม้าขาวอาจหมายถึงการพิชิตของอำนาจโลกหรือชาวประเสริฐ แต่ในชุดภัยพิบัติ น่าจะเป็นการพิชิตเทียม

ม้าแดงรับอนุญาตเอาสันติจากโลก ให้คนฆ่ากัน สื่อสงคราม

ม้ามืดกับตาซึ่งสื่อทุกข์ภัยและราคาอาหารสูง แต่มีขอบเขต ‘อย่าทำน้ำมันกับเหล้าอุ่นเสีย’

ม้าซีดซื้อความตาย แดนคนตายตามมา ได้อำนาจเหนือหนึ่งในสี่ด้วยดาบ ความอดอยาก โรค และสัตว์

ผู้ซึ่งทั้งหมดทำได้เพราะ ‘ทรงประทาน’ อำนาจ การพิพากษาอยู่ที่พระเมษโปดก

คริสตจักรจึงไม่ตีความภัยเป็นชัยชนะสุดท้ายของซาตาน แต่เป็นสัญญาณเรียกกลับใจและมองการพิพากษาสุดท้าย

ตราดวงที่ห้า: คำวิงวอนของวิญญาณผู้ถูกฆ่า (ข้อ 9-11)

วิวรณ์ 6:1

เมื่อแกะตราห้า ยอห์นเห็นใต้แท่นบูชาวิญญาณผู้ถูกฆ่าเพราะพระวอนและคำพยาน (1:9; 20:4)

เลือดเครื่องบูชาถูกเทฐานแท่น (ลนต 4:7) ชีวิตมรณสักขีเป็นเครื่องบูชา

พวกเขาร้อง ‘องค์เจ้านายผู้บริสุทธิ์และเที่ยงแท้ อิกนานเท่าใดจึงจะพิพากษาและแก้แค้นเลือด?’

คำวิงวอนไม่ใช่แก้แค้นส่วนบุคคล แต่ขอความยุติธรรม พระสัญญา และพระสิริ

แต่ละคนรับเสื้อขาวแห่งการถูกนับชอบธรรมและชัยชนะ และให้พักจนผู้รับใช้กับพี่น้องที่จะถูกฆ่าครบ

แสดงประวัติศาสตร์อยู่ในพระกำหนด

ตราดวงที่หก (ข้อ 12-17)

วิวรณ์ 6:1

ภัยพิพากษาตอบคำอธิษฐานมรณสักขี (16:6; 19:2)

ภาพจักรวาลสิ้นสະเหือนเป็นภาษาพันธสัญญาเดิมเรื่องการทรงสถิตพิพากษา

แผ่นดินไหว ดวงอาทิตย์ดำ ดวงจันทร์เหมือนเลือด และดาวตก (อสย 13:10; ยอล 2:10, 31)

ฟ้าม้วน ภูเขาและเกาะเคลื่อน แสดงสิ่งทรงสร้างเก่าไม่มั่นคง

กษัตริย์ ขุนนาง แม่ทัพ คนมั่งมี คนมีกำลัง ทาสและเสรีเสมอกันต่อการพิพากษา

พวกเขาขอภูเขาปิดบังจากพระพักตร์พระองค์บนพระที่นั่งและ ‘พระพิโรธพระเมฆโปดก’
ภาพย้อนแย้งของลูกแกะผู้พิพากษา

‘วันใหญ่แห่งพระพิโรธมาถึงแล้ว’ ใช้กาลแสดงความแน่นอน

ไม่มีอำนาจหรือสถานะช่วยได้

คำถาม ‘ใครสามารถยืนอยู่ได้?’

บท 7 ตอบว่าผู้ได้รับตราและชำระด้วยพระโลหิตพระเมฆโปดกยืนได้

การประยุกต์

วิวรณ์ 6:1

พระเมฆโปดกแกะตรา จึงทรงเป็นเจ้าเหนือประวัติศาสตร์และความตาย (1:18)

ภัยไม่ได้อยู่นอกพระหัตถ์ แม้อำนาจชั่วทำงานก็ถูกจำกัด

จงอธิษฐานอย่างมรณสักขีให้พระนาม ความยุติธรรม และอาณาจักรปรากฏ ไม่ใช่แค่แก้แค้นส่วนตัว

บทที่ 7

บท 7 หนึ่งในสี่หมื่นสี่พันและฝูงชนที่นับไม่ได้

วิวรณ์ 7:1

หลังตราหก ก่อนตราเจ็ด บท 7 เป็นช่วงแทรกที่ดีความการพิพากษา

ตอบคำถาม 6:17 ‘ใครสามารถยืนอยู่ได้?’ คือประชากรที่พระเจ้าทรงประทับตราและพระเมฆโปดกทรงชำระ

หนึ่งในสี่หมื่นสี่พันผู้รับตราที่หน้าผาก (ข้อ 1-8)

วิวรณ์ 7:1

‘หลังจากนี้’ เป็นลำดับตรรกะ ไม่จำเป็นเวลา

ทูตสวรรค์สี่ตนยืนสี่มุม ยับยั้งลมสี่ทิศไม่ให้ทำลาย

ทูตอีกตนขึ้นจากตะวันออก ถือนครตราพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

สั่งอย่าทำร้ายจนประทับตราผู้รับใช้บนหน้าผาก

ตราสะท้อน อสค 9 เครื่องหมายผู้คร่ำครวญบาป และตรงข้ามเครื่องหมายสัตว์บท 13

ตราหมายความว่าเจ้าของ การรับรอง และการคุ้มครองจากการละทิ้ง ไม่จำเป็นพ้นความตายทางกาย

144,000 = 12 เผ่า × 12 อัครทูต × 1,000 ความครบถ้วนยิ่งใหญ่

รายชื่อเผ่าเผ็ดแบบปกติ ยูดาห์นำหน้า เลวีรวม ดานหยา และโยเซฟกับมนัสเสห์
สื่ออิสราเอลที่นิยามใหม่ในพระเมสสิยาห์

จำนวนเป็นสัญลักษณ์ประชากรพระเจ้าทั้งหมด ไม่จำกัดชาติยิว

ภาพการนับคล้ายสำรวจกองทัพในกัณดารวิถี เป็นกองทัพพระเมษโปดกที่ชนะโดยพยานสัตย์ซื่อ

พวกเขาอาจเป็นกลุ่มเดียวกับฝูงชนที่นับไม่ได้—ได้ยื่นจำนวนบนโลกแล้วเห็นความจริงสวรรค์

พระเจ้าทรงรู้จักทุกคนแม้โลกมองเป็นกลุ่มไร้นาม

การประทับตราเกิดก่อนลบลอย แสดงพระเมตตาต่อก่อนพิพากษา

ผู้รับตรายังผ่านทุกข์ใหญ่ แต่ไม่ถูกพระพิโรธทำลายฝ่ายวิญญาณ

คริสตจักรจึงมีความมั่นใจท่ามกลางภัย

อัตลักษณ์ผู้รับใช้สำคัญกว่าความปลอดภัยชั่วคราว

ฝูงชนใหญ่ที่นับไม่ได้ต่อหน้าพระที่นั่ง (ข้อ 9-17)

วิวรณ์ 7:1

ข้อ 1-8 แสดงบนโลก ข้อ 9 เป็นต้นแสดงสวรรค์

ยอห์นเห็นฝูงชนที่ไม่มีใครนับได้จากทุกชาติ เผ่า ประชากร ภาษา

พวกเขายืนต่อพระที่นั่งและพระเมษโปดก ตอบ ‘ใครยืนได้?’

สวมเสื้อขาวแห่งชัยชนะและถือใบปาล์มเหมือนงานฉลองและชัยชนะ

ร้อง ‘ความรอดเป็นของพระเจ้าผู้ประทับและพระเมษโปดก’

ทูตสวรรค์ ผู้อาวุโส และสิ่งมีชีวิตกราบตอบอาเมนกับบทสรรเสริญเจ็ดประการ

ผู้อาวุโสถามว่าเขาเป็นใครและมาจากไหน

ยอห์นตอบ ‘ท่านทราบ’ และได้รับการตีความจากสวรรค์

พวกเขาคือผู้มาจาก ‘ความทุกข์ใหญ่’ ซึ่งครอบคลุมความทุกข์คริสตจักรและถึงจุดสุดท้าย

ชักเสื่อให้ชาวในพระโลหิตพระเมษโปดก ภาพย้อนแย้งว่าพระโลหิตชำระ

ไม่ใช่ความทุกข์หรือมรณสักขีที่ช่วย แต่พระราชกิจพระเมษโปดก

จึงอยู่ต่อพระที่นั่งและรับใช้กลางวันกลางคืนในพระวิหาร

พระองค์บนพระที่นั่งจะ ‘กางพลับพลา’ เหนือเขา ฟ้นการทรงสถิต

จะไม่หิว กระจาย หรือถูกแดดเผา (อสย 49:10)

พระเมฆโปดกกลางพระที่นั่งจะเป็นผู้เลี้ยง—ลูกแกะเป็นผู้เลี้ยง

ทรงนำสู่ธารน้ำแห่งชีวิต

พระเจ้าทรงเช็ดน้ำตาทุกหยด (อสย 25:8; วว 21:4)

ภาพรวมเวลารวมสิ่งที่เริ่มแล้วกับความสมบูรณ์อนาคต

ฝูงชนเป็นผลพันธกิจทุกชาติและความสัต์ยชื่อท่ามกลางทุกซ์

ความหวังสุดท้ายคือการทรงสถิต ไม่ใช่เพียงพ้นความเจ็บ

บทสรุป

วิวรณ์ 7:1

ข้อความพูดจากจุดเวลาใด? ภาษาฮีบรูพยากรณ์สามารถมองอนาคตแน่นอนเหมือนปัจจุบัน พวกเขา ‘ยัง’ มีน้ำตา
แต่รับพระสัญญาเช็ดทั้งหมด

ดังนั้นนิมิตให้มองความจริงสวรรค์ปัจจุบันและความสมบูรณ์หลังการเสด็จกลับร่วมกัน

ความแน่นอนของพระสัญญาให้กำลังใจอดทนในวันนี้

การประยุกต์

วิวรณ์ 7:1

(1) จงรู้ซั้ดว่าเราเป็นใคร

เราเป็นผู้รับตราและชำระด้วยพระโลหิต ไม่ใช่ของโลกหรือสัตว์

อัตลักษณ์นี้มั่นคงกว่าสถานการณ์และความรู้สึก

(2) เข้าใจการคุ้มครองพระเจ้าอย่างถูก

การคุ้มครองไม่ได้สัญญาว่าไม่ป่วย ไม่ถูกข่มเหง หรือไม่ตาย

แต่ทรงรักษาความเชื่อและนำถึงพระที่นั่ง

(3) มองคริสตจักรทุกชาติ

ข่าวประเสริฐรวบรวมผู้คนทุกภาษา จงร่วมพันธกิจและละอคติ

(4) นมัสการท่ามกลางทุกซ์

ความรอดเป็นของพระเจ้าและพระเมษโปดก ไม่ใช่อำนาจมนุษย์

(5) ปลอบใจด้วยอนาคตจริง: พระเจ้าจะกางพลับพลา พระเมษโปดกเลี้ยง นำสู่น้ำชีวิต และเช็ดน้ำตา

ตราดวงที่เจ็ด: คำอธิษฐานธรรมิกชนได้รับคำตอบ (8:1-5)

วิวรณ์ 7:1

หลังช่วงแทรกบท 7 ตราเจ็ดเปิดและสวรรค์เฝ้ายิบประมาณครึ่งชั่วโมง

ความเฝ้ายิบเป็นความสดำเกรงก่อนพระพิพากษา (ฮบก 2:20; ศพย 1:7)

‘ครึ่งชั่วโมง’ สื่อช่วงสั้นและจำกัดก่อนการกระทำฉบับพลัน

ทูตสวรรค์เจ็ดตนต่อพระพักตร์รับแตรเจ็ด

ทูตอีกตนยืนแท่นทอง ถือกระถางทอง

ได้รับเครื่องหอมมากเพื่อถวายพร้อมคำอธิษฐานธรรมิกชน

ควันเครื่องหอมกับคำอธิษฐานขึ้นต่อพระพักตร์ แสดงทรงรับฟัง

ทูตเติมกระถางด้วยไฟแท่นและโยนลงแผ่นดิน

ไฟที่เชื่อมคำอธิษฐานกลายเป็นพิพากษาศัตรู

เกิดฟ้าร้อง เสียง ฟ้าแลบ และแผ่นดินไหว เป็นแบบการทรงสถิตพิพากษา

บทที่ 8

การพิพากษาแตรสี่ดวงแรก

วิวรณ์ 8:6-13

ทูตสวรรค์เจ็ดตนเตรียมเป่าแตร (ข้อ 2) เตือนการล้อมเยรีโค (ยชว 6)

แตรหนึ่ง ลูกเห็บกับไฟปนเลือดตก เผาหนึ่งในสามแผ่นดิน ต้นไม้ และหญ้า

พาดพิงภัยพิบัติอียิปต์และพิพากษาสิ่งที่มนุษย์พึง

แตรสอง สิ่งเหมือนภูเขาใหญ่ลุกไฟถูกโยนทะเล

หนึ่งในสามทะเลเป็นเลือด สิ่งมีชีวิตตาย และเรือพัง

อาจพาดพิงภูเขาบาบิโลนที่ถูกทำลาย (ยรม 51:25) และภัยเลือด

แตรสาม ดาวใหญ่ชื่อ ‘บอระเพ็ด’ ตกบนแม่น้ำกับน้ำพุ

น้ำขมและคนมากมาย สื่อผลบาปกับการพิพากษาเหนือแหล่งชีวิต

แต่สิ่งหนึ่งในสามดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวฤกษ์ ความสว่างลด

พาดพิงภัยความมืดอียิปต์และการล้มอำนาจที่โลกนัมัสการ

คำว่า ‘หนึ่งในสาม’ ย้ำความจำกัด ยังไม่ใช่จุดจบและเปิดโอกาสกลับใจ

นกอินทรีกลางฟ้าร้อง ‘วิบัติ วิบัติ วิบัติ’ เพราะแต่สามดวงที่เหลือจะกระทบผู้พำนักบนโลก

บทที่ 9

แตรดวงที่ห้า: ฝูงตักแตน

วิวรณ์ 9:1-12

ดาวที่ตกจากสวรรค์ได้รับอนุญาตให้ [อาบิสซอส] คุกวิญญาณชั่ว (ลก 8:31)

รูปกาลรับแสดงพระเจ้าทรงอนุญาต แม้ผู้เปิดอาจเป็นทูตหรือซาตาน

คว้นขึ้นมีดวงอาทิตย์และอากาศ แสดงการหลอกกับพิพากษา

ตักแตนออกจากคว้น แต่เหมือนกองทัพปีศาจจากโยเอล 1-2

ได้รับอำนาจเหมือนแมงป่อง และสั่งไม่ทำร้ายพืช แต่คนไม่มีตราพระเจ้า

ทรมานห้าเดือน อายุฝูงตักแตนตามธรรมชาติ เป็นระยะจำกัด

คนอยากตายแต่ความตายหนี สื่อความทุกข์ฝ่ายวิญญาณของการอยู่ได้อำนาจชั่ว รูปลักษณะรวมม้ามงกฎ หน้ามนุษย์

ผมหญิง ฟันสิงโต เกราะ และเสียงรศึก สื่อหลอกลวง ดึงดูด และรุนแรง หางแมงป่องเป็นอำนาจทำร้าย แต่ไม่ฆ่า

กษัตริย์คือทูตแห่งเหว ชื่อฮีบรูอาบัตโดน กรีกอพลลิโอน ‘ผู้ทำลาย’ อาจเป็นการเล่นคำต่อ Apollo

เทพและราชวงศ์จักรพรรดิ วิบัติแรกผ่าน แต่สองวิบัติกำลังมา อำนาจชั่วถูกปล่อยเพื่อพิพากษาแต่ไม่อิสระ

แตรดวงที่หก: ทูตสี่ตนและกองทัพหามา

วิวรณ์ 9:13-21

เสียงจากเขาแท่นทองต่อพระพักตร์เชื่อมการพิพากษากับคำอธิษฐาน 8:3-5

สั่งปล่อยทูตสี่ตนที่แม่น้ำยูเฟรติส พรหมแดนศัตรูในความทรงจำอิสราเอลและโรม

พวกเขาถูกเตรียมสำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี พระเวลากำหนดแม่นยำ

อำนาจให้หนึ่งในสามมนุษย์ ยังเป็นการพิพากษาจำกัด

กองม้าสองร้อยล้านอาจเป็นเลขสัญลักษณ์มหาศาลเหนือการนับ

ห้วมาเหมือนสิงโต ไฟ ควัน และกำมะถันออกปาก เป็นภาพนรกและพิพากษา อำนาจอยู่ปากและหางเหมือนงู แสดงคำหลอกกับทำลาย ผู้รอดจากภัยยังไม่กลับใจจากงานมือ คือรูปเคารพทอง เงิน ทองสัมฤทธิ์ หิน ไม้ที่ไม่เห็น ฟัง หรือเดิน ไม่กลับใจจากฆาตกรรม เวทมนตร์ [พาร์มาเคยา] การผิดศีลธรรม และขโมย ปัญหาไม่ใช่ขาดหลักฐาน แต่ใจแข็ง ภัยชั่วคราวจึงเปิดเผยความจำเป็นของพระคุณและพันธกิจพยาน การไม่กลับใจเตรียมบท 10-11 ซึ่งมอบหมายคริสตจักรประกาศ

การประยุกต์

วิวรณ์ 9:1

(1) อธิปไตยพระเจ้าและคำอธิษฐานธรรมิกชน

พระเจ้าทรงครองการพิพากษา ภัย และอำนาจชั่ว ทุกสิ่งมีเวลาและเป้าหมาย

คำอธิษฐานไม่สูญ แต่ขึ้นแทนและพระเจ้าทรงตอบในประวัติศาสตร์

(2) เห็นธรรมชาติอำนาจชั่ว

มันหลอก ดึงดูด และทำลาย แต่ถูกจำกัด ไม่แตะผู้รับตราในความหมายสุดท้าย

(3) จงกลับใจจากรูปเคารพ

รูปเคารพสมัยใหม่คืออำนาจ เงิน ความสำเร็จ ความปลอดภัย หรือสิ่งที่แทนพระเจ้า

บทที่ 10

หนังสือม้วนที่เปิดอยู่

วิวรณ์ 10:1-11

ทูตสวรรค์ทรงพลังอีกตนลงจากสวรรค์ ถือหนังสือเล็กที่เปิดแล้ว (เทียบ 5:5)

ห่มเมฆ มีรุ้งเหนือศีรษะ หน้าดุจดวงอาทิตย์ ขาดุจเสาไฟ สะท้อนพระสิริพระเจ้าและพระคริสต์

ยื่นเท้าขวามือขวา ซ้ายบนแผ่นดิน แสดงอำนาจสากล

ร้องเหมือนสิงโตคำราม แล้วฟ้าร้องเจ็ดเสียงตอบ

ยอห์นกำลังจะเขียนแต่ได้รับคำสั่งฉีกสิ่งที่ฟ้าร้อง ไม่ใช่ทุกความล้าลึกถูกเปิด

ทูตยกมือสาบานโดยพระผู้สร้างสวรรค์ แผ่นดิน และทะเล

‘จะไม่มีการชักช้าอีก’ เมื่อแดร์เจ็ดดัง ความล้าลึกพระเจ้าตามข่าวดีผู้เผยพระวจนะจะสำเร็จ

ความล้าลึกคือแผนให้อาณาจักรพระเจ้าสมบูรณ์ผ่านพิพากษาและความรอด

เสียงสั่งยอห์นไปรับหนังสือเปิดจากมือทูต

เขาขอและทูตสั่ง ‘เอาไปกิน’ เหมือนเอเสเคียล 2-3

หนังสือหวานในปากเพราะพระวจนะและชัยชนะ แต่ขมในท้องเพราะสารพิษพิษและความทุกข์ของพยาน

ยอห์นต้องพยากรณ์ ‘อีกครั้ง’ เกี่ยวกับประชากร ชาติ ภาษา และกษัตริย์มากมาย

บทที่ 11

การวัดพระวิหาร

วิวรณ์ 11:1-2

ยอห์นได้รับไม้เท้าเหมือนไม้วัด (อสค 40:3, 5) ด้วยรูปการรับจากพระเจ้า

สั่งวัดพระวิหาร แท่นบูชา และผู้นมัสการ คือคริสตจักรซึ่งเป็นพระวิหาร

การวัดหมายความว่าความเป็นเจ้าของ การแยกบริสุทธิ์ และการคุ้มครอง ไม่ใช่ขนาดสถาปัตยกรรมนอกไม่วัด

ถูกประชากรชาติเหี้ยมเมืองบุรีสุทธิ์ 42 เดือน 42 เดือน = 1,260 วัน = สามปีครึ่ง

สัญลักษณ์เวลาจำกัดของการกดขี่ตั้งแต่ดาเนียล คริสตจักรจึงถูกคุ้มครองฝ่ายวิญญาณ

แต่ยังทนทุกข์และถูกเหี้ยมในประวัติศาสตร์

พยานสองคน

วิวรณ์ 11:3-13

พระเจ้าตรัสว่าจะประทานให้ ‘พยานสองคนของเรา’ พยากรณ์ 1,260 วันสวมผ้ากระสอบ

สื่อสารพิพากษาและเรียกกลับใจ

เลขสองตรงข้อกำหนดพยานที่น่าเชื่อถือ และเป็นภาพคริสตจักรทั้งมวลในพันธกิจ

พวกเขาคือต้นมะกอกสองต้นและคันทิปสองอันต่อพระพักตร์ (ศคย 4) เชื่อมเสrubบาเบลกับโยชูวา

และคริสตจักรเป็นคันทิป

ไฟออกปากทำลายศัตรู หมายฤทธิ์พระวจนะพิพากษา ไม่ใช่ความรุนแรงของคริสตจักร

มีอำนาจปิดฟ้าอย่างเอลียาห์ เปลี่ยนน้ำเป็นเลือดและติ๊กอย่างโมเสส แสดงพยานผู้เผยพระวจนะ

เมื่อทำคำพยานครบ สัตว์จากหewanจะทำสงคราม ชนะ และฆ่า—ชัยชนะที่ดูภายนอก

ศพอยู่ถุนนนครใหญ่เรียกเชิงฝ่ายวิญญาณโสโดมและอียิปต์ ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าถูกตรึง แสดงโลกต่อต้านพระเจ้า

คนทุกชาติชมศพสามวันครึ่ง ไม่ยอมฝัง และฉลองสงฆ์ของขวัญ เพราะคำพยากรณ์มานมโนธรรม หลังสามวันครึ่ง
ลมปราณชีวิตจากพระเจ้าเข้าสู่พวกเขา ยืนขึ้น ศัตรูกลัว เสี่ยงจากสวรรค์เรียก ‘ขึ้นมาที่นี่’
และรับขึ้นในเมฆต่อหน้าศัตรู เป็นการรับรองและชัยชนะ ชั่วโม่งนั้นแผ่นดินไหว หนึ่งในสิบเมืองล้ม เจ็ดพันตาย
ตัวเลขสื่อการพิพากษาจำกัดแต่จริง ผู้เหลือกลัวและถวายพระเกียรติ อาจหมายกลับใจหรือยอมรับจำใจ
เรื่องนี้ตามรูปพระคริสต์: พยาน ทุกข์ ตาย เป็นขึ้น รับขึ้น พันธกิจคริสตจักรจึงสำเร็จไม่ใช่โดยหลักความตาย
แต่ผ่านคำพยากรณ์สัตย์ชื่อ พระเจ้าทรงกำหนดเวลาและไม่มีสัตว์หยุดพยานก่อนงานครบ

แตรดวงที่เจ็ด

วิวรณ์ 11:14-19

วิบัติสองผ่าน วิบัติสามคือแตรเจ็ดมาเร็ว

เสียงใหญ่ในสวรรค์ประกาศ ‘อาณาจักรโลกได้เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและพระคริสต์ และจะครองนิรันดร์’

นี่เป็นจุดสูงสุดของชุดแตรและมองผลสุดท้ายเสมือนสำเร็จ

ผู้อาวุโส 24 คนกราบขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ผู้ทรงดำรงและเคยดำรง

เพราะทรงรับฤทธิใหญ่และเริ่มครอง

ประชาชาติโกรธ แต่พระพิโรธมาถึง เวลาให้พิพากษาคนตาย ให้บำเหน็จผู้เผยพระวจนะ ธรรมิกชน

และผู้ยำเกรงทั้งเล็กใหญ่ และทำลายผู้ทำลายแผ่นดิน พระวิหารสวรรค์เปิด เห็นหีบพันธสัญญา

แสดงพระสัญญาและการทรงสถิตมั่นคง พ้าแลบ เสียง พ้าร้อง แผ่นดินไหว และลูกเห็บเป็นการสำแดงพิพากษา

การประยุกต์

วิวรณ์ 11:1

(1) พันธกิจ ‘พยาน’ ของคริสตจักร

ขณะอยู่บนโลกต้องเป็นพยานแก่ประชากร ชาติ ภาษา เผ่า และกษัตริย์ (10:11; 11:9)

คำพยากรณ์รวมประกาศและชีวิตเสียสละ ไม่ใช่อำนาจบังคับ

(2) เตรียมทนทุกข์

สัตว์อาจฆ่าพยานและโลกฉลอง แต่เป็นชัยชนะชั่วคราวที่กลับด้าน

(3) เชื้อการคุมครอง

พระเจ้าวัดพระวิหารและไม่มีใครหยุดพันธกิจก่อนเวลาครบ

บทที่ 12

บท 12 มังกรแดงและหญิง: การข่มเหงและการคุ้มครองคริสตจักร

วิวรณ์ 12:1

วิวรณ์ 12:1-13:8 มักเรียกหัวใจ เพราะเปิดความขัดแย้งพระเจ้ากับมังกร ประชากรพระเจ้ากับประชากรมังกร และพระเมษโปดกกับสัตว์

หญิง มังกร และบุตร (ข้อ 1-6)

วิวรณ์ 12:1

หมายสำคัญใหญ่ 'ในสวรรค์' คือหญิงสวมดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ใต้เท้า มงกุฎสิบสองดาว

ภาพโยเซฟ ปฐม 37 และศิโยนผู้คลอด สื่อประชากรพระเจ้า ทั้งอิสราเอลสมัยเชื้อและคริสตจักร

นางตั้งครรภ์ร้องเจ็บจะคลอด เป็นความทุกข์ประชากรพันธสัญญาเก่าและใหม่

หมายอีกอย่าง มังกรแดงใหญ่ เจ็ดหัว สิบเขา มงกุฎเจ็ด เป็นซาตานผู้เลียนแบบอำนาจสมบูรณ์และทำงานผ่านจักรวรรดิ

ทางกวาดหนึ่งในสามดาวลงโลก อาจสื่อทุตสวรรค์ตกหรือการทำลายผู้ปกครอง

มังกรยึ้นหน้าหญิงเพื่อกินบุตรทันที เดือนพาร์ห์ เฮโรด และการต่อต้านเมสสิยาห์

นางคลอดบุตรชายผู้จะปกครองประชาชาติด้วยคทาเหล็ก (สดด 2)

บุตรถูกรับไปหาพระเจ้าและพระที่นั่ง สรุบชัยชนะ การเป็นขึ้น และเสด็จขึ้นพระคริสต์

มังกรล้มเหลว พระเมสสิยาห์พ้นอำนาจตายและครองแล้ว

หญิงหนีถิ่นทุรกันดาร มีที่ที่พระเจ้าทรงเตรียม

ถิ่นทุรกันดารเป็นทั้งที่ทดลองและคุ้มครองเหมือนอพยพ

ทรงเลี้ยงนาง 1,260 วัน เวลาจำกัดของยุคคริสตจักรและการข่มเหง

มีคาเอล มังกร และเสียงใหญ่ (ข้อ 7-12)

วิวรณ์ 12:1

เกิดสงครามในสวรรค์ มีคาเอลกับทูตสวรรค์สู้มังกรกับบุตร

มังกรพ่าย ไม่มีที่ในสวรรค์ และถูกโยนลงโลกด้วยรูปกาลรับจากพระเจ้า

มังกรคือ งูเดิม มาร ซาตาน ผู้ลวงโลกทั้งหมด

การโยนลงเชื่อมความตาย การเป็นขึ้น และเสด็จขึ้นของพระคริสต์ ไม่ใช่เพียงการตกดั้งเดิม

เสียงใหญ่ประกาศความรอด ฤทธิ์ อำนาจกรพระเจ้า และสิทธิอำนาจพระคริสต์มาถึง
ผู้กล่าวหาพี่น้องกลางวันคืนถูกโยนลง ไม่อาจฟ้องผู้ถูกพระโลหิตชำระ พี่น้องชนะ ‘เพราะพระโลหิตพระเมษโปดก’
ฐานชัยชนะ และ ‘เพราะคำพยาน’ วิธีที่ชัยชนะปรากฏ พวกเขาไม่รักชีวิตแม้ถึงตาย
เป็นความสัตย์ซื่อแบบพระเมษโปดก สวรรค์และผู้พำนักรังยินดี แต่ไว้ดีแก่แผ่นดินกับทะเล
เพราะมารลงมาด้วยโกรธใหญ่ มันรู้ว่าเหลือเวลาเพียงน้อย อำนาจชั่วร้ายแต่ถูกจำกัด

มังกรกับหญิง (ข้อ 13-17)

วิวรณ์ 12:1

เมื่อรู้ว่าถูกโยน มังกรไล่หญิงผู้คลอดบุตรชาย เหมือนกองทัพอียิปต์ไล่อิสราเอล
หญิงรับปีนกนอินทรีใหญ่สองปีก (อพย 19:4; ฉธบ 32:11) สื่อการคุ้มครองพระเจ้า
บินสู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร พ้นหน้างู
ได้รับการเลี้ยง ‘หนึ่งกาล สองกาล และครึ่งกาล’ เท่ากับสามปีครึ่ง
งูพ่นน้ำเหมือนแม่น้ำหวังพัดนาง อาจเป็นการข่มเหง กองทัพ หรือคำหลอก
แผ่นดินเปิดปากกลืนน้ำ เหมือนพระเจ้าทรงใช้สิ่งทรงสร้างช่วยในอพยพ
มังกรโกรธและไปทำสงครามกับลูกหลานที่เหลือของนาง
พวกเขาคือผู้รักษาพระบัญญัติพระเจ้าและยึดคำพยานพระเยซู—อัตลักษณ์คริสต์จักร

การประยุกต์

วิวรณ์ 12:1

- (1) มั่นใจการคุ้มครองและชัยชนะในสงครามฝ่ายวิญญาณ
การต่อสู้ไม่ใช่เนื้อหนัง แต่กับอำนาจชั่วในสวรรค์ (อฟ 6:12)
ชัยชนะตัดสินด้วยกางเขน การเป็นขึ้น และการเสด็จขึ้น
- (2) ใช้อาวุธที่พระคัมภีร์ให้
พระโลหิตพระเมษโปดกเป็นฐาน ไม่ใช่ความชอบธรรมตน
คำพยานสัตย์ซื่อเป็นวิธี และความพร้อมเสียชีวิตเป็นท่าที
- (3) อย่าประมาทมาร
มันถูกพ่ายแต่โกรธและลงเพราะเวลาสั้น

บทที่ 13

บท 13 สัตว์สองตัวและ 666:

วิวรณ์ 13:1

สัตว์ซึ่งเลียนแบบพระคริสต์

สัตว์ตัวแรก: ทหาราชนักรบ ด้านการเมืองและทหาร (ข้อ 1-10)

วิวรณ์ 13:1

มังกรยืนบนทราย และสัตว์ขึ้นจากทะเลเหมือน ดนล 7

มีสิบเขา เจ็ดหัว มงกุฎสิบ และนามหมิ่นพระเจ้า เลียนแบบอำนาจ

รวมเสือดาว หมี สิงโตของจักรวรรดิในดาเนียล แสดงอำนาจรัฐต่อท่านพระเจ้าทุกยุค

มังกรให้ฤทธิ์ พระที่นั่ง และอำนาจใหญ่ เป็นตรีเอกานุภาพเทียม

หัวหนึ่งเหมือนถูกฆ่าถึงตายแต่แผลหาย เลียนแบบพระเมษโปดก

โลกประหลาดใจตามสัตว์และนมัสการมังกรกับสัตว์ว่า 'ใครเหมือนมัน?' ล้อคำสรรเสริญพระเจ้า

ได้รับปากโอหังและหมิ่นพระเจ้า กับอำนาจทำงาน 42 เดือน

หมิ่นพระนาม พลัปลลา และผู้พำนักสวรรค์

ได้รับอนุญาตทำสงครามธรรมิกชนและ 'ชนะ' ภายนอก แต่ชัยชนะมรณสักขีกลับเป็นของธรรมิกชน

ได้รับอำนาจเหนือทุกเผ่า ประชากร ภาษาชาติ แสดงจักรวรรดินิยม

ผู้พำนักโลกนมัสการ ยกเว้นผู้มีชื่อในหนังสือชีวิตพระเมษโปดกตั้งแต่สร้างโลก 'ผู้มีหูจงฟัง' เรียกแยกแยะ

ผู้กำหนดเป็นเชลยหรือดาบต้องเผชิญตามความยุติธรรม หรือเดือนคริสเตียนไม่ใช่ดาบตอบ

นี่คือความอดทนและความเชื่อของธรรมิกชน สัตว์ไม่จำกัดจักรพรรดิคนเดียว แต่ปรากฏในรัฐที่ทำตนเป็นพระเจ้า

คริสต์จักรให้เกียรติรัฐอย่างถูก แต่ปฏิเสธนมัสการ การพ่ายทางการเมืองไม่ใช่พ่ายต่อพระเจ้า

เวลาสัตว์มีขอบเขตตามพระอธิปไตย

สัตว์ตัวที่สอง: ผู้เผยพระวจนะเท็จ ด้านศาสนาและเศรษฐกิจ (ข้อ 11-18)

วิวรณ์ 13:1

สัตว์อีกตัวขึ้นจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนพระเมษโปดกแต่พูดเหมือนมังกร

รูปลักษณะศาสนาอ่อนโยน แต่สารมาจากซาตาน จึงเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ

ใช้อำนาจสัตว์แรกและทำโลกนมัสการหัวที่แผลหาย

ทำหมายสำคัญใหญ่ แม้ให้ไฟตกจากสวรรค์ เลียนแบบเอเลียห์

หมายสำคัญไม่ได้พิสูจน์ความจริง ต้องทดสอบตามคำพยานพระเยซู

ลวงผู้พำนักโลกให้สร้างรูปสัตว์

ได้รับให้ลมหายใจแก่รูปจนพูดได้ เลียนแบบพระเจ้าผู้ให้ชีวิต

ผู้ไม่กราบรูปถูกฆ่า แสดงการบังคับศาสนา

บังคับทุกคนเล็กใหญ่ มั่งมีจน เสรีหาสรบเครื่องหมายมือขวาหรือหน้าผาก

ตรงข้ามตราพระเจ้าบท 7 เครื่องหมายสื่อความรักดี ความคิด และการกระทำ ไม่จำเป็นขึ้นเทคโนโลยีเฉพาะ

ไม่มีเครื่องหมาย ชื่อสัตว์ หรือเลขชื่อ ก็ซื้อขายไม่ได้ เศรษฐกิจเป็นเครื่องกดดันนมัสการ

คริสเตียนศตวรรษแรกเผชิญสมาคมการค้าและลัทธิจักรพรรดิ

ต้องมีปัญญาคำนวณเลขสัตว์ เป็นเลขมนุษย์ 666

ระบบ gematria อาจชี้ 'Nero Caesar' ในฮีบรู แต่ความหมายกว้างกว่าเนโร

หกต่ำกว่าเจ็ด สามครั้งคือความไม่สมบูรณ์ที่เลียนแบบตรีเอกานุภาพ

สัตว์ดุทรงพลังแต่เป็นเพียงมนุษย์และถูกกำหนดฝ่าย

ศาสนาเท็จ การเมืองทรราช และเศรษฐกิจบังคับทำงานร่วม

ผู้เชื่อต้องแยกแยะและยอมเสียประโยชน์มากกว่าความรักดี

การประยุกต์

วิวรณ์ 13:1

(1) ความมั่นใจท่ามกลางทุกข์

คริสเตียนไม่ดูเบาสงครามฝ่ายวิญญาณ ซึ่งอาจเรียกถึงมรณสักขีและเมื่อด้าวตกตาย

แต่สัตว์มีอำนาจที่ 'ได้รับ' และเวลาจำกัด

(2) แยกแยะการเลียนแบบ

สิ่งที่ดูเหมือนลูกแกะอาจพูดเหมือนมังกร ต้องตรวจสอบและผล

(3) ยอมเสียเศรษฐกิจเพื่อความสัตย์ซื่อ

อย่ารับเครื่องหมายด้วยการคิดและทำตามระบบที่ต่อต้านพระเจ้า

บทที่ 14

พระเมษโปดกและหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน (ข้อ 1-5)

วิวรณ์ 14:1

พระเมษโปดกยืนบนภูเขาศีโยนสวรรค์ (สดด 2:6; ฮบ 12:22) กับ 144,000

หน้าผากมีพระนามพระเมษโปดกและพระบิดา ตรงข้ามเครื่องหมายสัตว์

ได้ยินเสียงจากสวรรค์เหมือนน้ำมาก ฟ้าร้อง และนักพิณ

พวกเขาร้องเพลงใหม่ต่อพระที่นั่ง สิ่งมีชีวิต และผู้อาวุโส

ไม่มีใครเรียนได้นอกจากผู้ถูกไถ่ เพราะเพลงเกิดจากประสบการณ์พระคุณ ‘ไม่ทำตนเป็นมลทินกับหญิง’

เป็นภาพกองทัพบริสุทธิ์และไม่ล่วงประเวณีฝ่ายวิญญาณ ไม่ดูหมิ่นการสมรส พวกเขาติดตามพระเมษโปดกทุกแห่ง

สารของสาวก ถูกซื้อจากมนุษย์เป็นผลแรกแต่พระเจ้าและพระเมษโปดก รับรองการเก็บเกี่ยวใหญ่

ไม่พบคำเท็จในปาก ตรงข้ามการลวงมัจจุร ไร้มลทินต่อพระพักตร์โดยพระคุณ ไม่ใช่ความดีไร้บาปของตน

การประกาศการไถ่และพิพากษาวาระสุดท้าย (ข้อ 6-20)

วิวรณ์ 14:1

‘ข้าพเจ้าเห็นอีก’ เปิดอีกด้านนิมิต

ทูตแรกบินกลางฟ้า มีข่าวประเสริฐนิรันดร์แก่ทุกชาติ ภาษา และประชากร

ประกาศ ‘จงยำเกรง ถวายพระเกียรติ เพราะชั่วโมงพิพากษามาถึง จงนมัสการพระผู้สร้างฟ้า แผ่นดิน ทะเล และน้ำพุ’

ข่าวดีรวมการเรียกกลับใจและประกาศพระผู้สร้างเหนือสัตว์

ทูตสองว่า ‘บาบิโลนใหญ่ล่มแล้ว’ กาลพยากรณ์แน่นอน เพราะทำประชาชาติดื่มเหล้าอุจั่นแห่งราคะ

บาบิโลนคือระบบเมืองโลกที่ล่อลวงด้วยอำนาจ ความมั่งคั่ง และรูปเคารพ

ทูตสามเตือนผู้กราบสัตว์และรับเครื่องหมายจะดื่มเหล้าพระพิโรธไม่เจือ

จะถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อพระพักตร์ทูตกับพระเมษโปดก

คว้นขึ้นนิรันดร์และไม่มีพัก กลางวันคืน ตรงข้ามผู้สัสต์ยี่ห้อที่จะพัก

นี้เรียก ‘ความอดทนของธรรมิกชน’ ผู้รักษาพระบัญญัติและความเชื่อพระเยซู

เสียงสั่งเขียน ‘ตั้งแต่นี้ผู้ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสุข’

พระวิญญาณตรัส ‘จริง เขาจะพักจากงาน เพราะการงานติดตาม’ ไม่ใช่ช่วยด้วยงานแต่ผลความสัตย์ซื่อได้รับการรับรอง

ยอห์นเห็นผู้เหมือนบุตรมนุษย์นั่งเมฆขาว มีมงกุฎทองและเคียวคม

ทูตประกาศเวลาการเก็บเกี่ยวสุกแล้ว พระองค์เหวี่ยงเคียวเกี่ยวแผ่นดิน

อาจเป็นการเก็บผู้ชอบธรรมหรือภาพพิพากษารวม

ทูตอีกตนมีเคียว และทูตจากแท่นผู้มีอำนาจเหนือไฟสั่งเก็บพวกองุ่น

องุ่นถูกโยนบ่อย่าพระพิโรธใหญ่นอกเมือง

เลืกดออกสูงถึงบังเหียนม้าไกล 1,600 สตาเดีย เลข 4×4×100 สื่อพิพากษาครอบคลุม ไม่ใช่แผนที่เลือดตรงตัว

การประยุกต์

วิวรณ์ 14:1

ผู้เป็นของพระเจ้า (ข้อ 4) กับของซาตาน (ข้อ 9) มีจุดจบต่างชัด: พักกับไม่พัก (ข้อ 11, 13)

ความจริงนี้หล่อความเชื่อและการเลือกปัจจุบัน

จงติดตามพระเมษโปดกทุกแห่ง ไม่ใช่เพียงชื่นชมพระองค์

จงรักษาปากจากความเท็จในโลกการโฆษณาชวนเชื่อ จงประกาศข่าวประเสริฐนิรันดร์แก่ทุกชาติพร้อมคำเรียกยำเกรง

ความตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระพร เพราะการงานติดตามและพระวิญญาณรับรอง

บทที่ 15

บทนำการพิพากษาขั้นเจ็ดใบ

วิวรณ์ 15:1-8

ยอห์นเห็นหมายสำคัญ ‘ใหญ่และน่าอัศจรรย์’ ทูตเจ็ดตนถือถ้วยเจ็ดประการสุดท้าย

เรียกสุดท้ายเพราะพระพิโรธพระเจ้าสำเร็จในถ้วยเหล่านี้

เห็นทะเลแก้วปนไฟ เชื่อมพระที่นั่งบท 4 กับทะเลแดงและพิพากษา

ผู้ชนะสัตว์ รูป และเลขชื่อยืนข้างทะเล ถือนิพนพระเจ้า

ชัยชนะไม่ได้หมายรอดความตาย แต่สัจย์ชื่อจนยืนต่อพระพักตร์

ร้องเพลงโมเสสผู้รับใช้และเพลงพระเมษโปดก รวมอพยพเดิมกับใหม่

‘พระราชาใหญ่และน่าอัศจรรย์ ทางชอบธรรมและจริง กษัตริย์ประชาชาติ’

ทุกชาติจะมาและนมัสการ เพราะการพิพากษาชอบธรรมปรากฏ

พระวิหารพลับพลาแห่งคำพยานในสวรรค์เปิด

ทูตเจ็ดออก สวมผ้าบริสุทธิ์และสายรัดทอง เป็นผู้รับใช้พิพากษาบริสุทธิ์

สิ่งมีชีวิตหนึ่งมอบขันทองเจ็ดใบเต็มพระพิโรธพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นิรันดร์

พระวิหารเต็มควันจากพระสิริและฤทธิ์ ไม่มีใครเข้าได้จนภัยครบ แสดงพิพากษาเด็ดขาด

บทที่ 16

ชั้นพิพากษาเจ็ดใบ (1): สี่ชั้นแรก

วิวรณ์ 16:1-9

เสียงใหญ่จากพระวิหาร (อสย 66:6) สั่งทูตเทชั้นพระพิโรธลง ‘แผ่นดิน’ ซึ่งหมายถึงโลกที่เป็นของมั่งกร

ชั้นแรกเทบนแผ่นดิน เกิดแผลร้ายแก่ผู้มีเครื่องหมายและกราบรูปสัตว์

พาดพิงผีอียิปต์ และแสดงเครื่องหมายที่สัญญาความปลอดภัยกลับนำพิพากษา

ชั้นสองเททะเล กลายเป็นเลือดเหมือนคนตาย และชีวิตในทะเลตายหมด

ต่างจากแดรหนึ่งในสาม ชั้นเป็นความครบถ้วนสุดท้าย

ชั้นสามเทแม่น้ำกับน้ำพุ กลายเป็นเลือด

ทูตแห่งน้ำประกาศพระเจ้าผู้ทรงดำรงและเคยดำรงทรงบริสุทธิ์ เพราะพิพากษาเช่นนี้

พวกเขาหลังเลือดธรรมิกชนและผู้เผยพระวจนะ จึงทรงให้เลือดดื่ม สมควรแล้ว

เสียงจากแท่นบูชาซึ่งมรณสักขีร้องรับว่า ‘จริงและชอบธรรม’

ชั้นสี่เทดวงอาทิตย์ ให้ไฟเผามนุษย์ด้วยไฟใหญ่ แทนกลับใจ พวกเขาหมิ่นพระนามพระเจ้าผู้มีความเจือจาง

พวกเขาไม่กลับใจถวายพระเกียรติ แสดงใจแข็งถึงที่สุด

บทที่ 6

‘พระองค์ทรงเที่ยงแท้และชอบธรรม’ (=15:3)

วิวรณ์ 6:9-10

เสียงนี้เตือนคำวิงวอนของธรรมิกชนได้แท่นบูชา (6:9-10) และยืนยันว่าการตอบของพระเจ้าชอบธรรม

ชั้นพิพากษาเจ็ดใบ (2): สามชั้นที่เหลือ (16:10-21)

วิวรณ์ 6:1

สามชั้นหลังมุงบัลลังก์สัตว์ ยูเฟรติส และอากาศ มากกว่าธรรมชาติทั่วไป

ชั้นห้าเพนบัลลังก์สัตว์ อาณาจักรมืด ผู้คนกีดกันเพราะเจ็บ

พวกเขาหมั่นพระเจ้าและไม่กลับใจจากการงาน

ความมืดเผยสัตว์ไม่มีความสว่างหรืออำนาจช่วย

ชั้นหกเทยูเฟรติส น้ำแห่งเตรียมทางกษัตริย์ตะวันออก พาดพิงอพยพและการล่มบาบาบิโลน

วิญญาณโสโครกสามตนเหมือนกบออกจากปากมังกร สัตว์ และผู้เผยพระวจนะเท็จ เป็นตรีเอกานุภาพเทียม

พวกมันทำหมายสำคัญและรวมกษัตริย์ทั่วโลกสู่สงครามวันใหญ่

พระเยซูแทรก ‘ดูเถิด เรามาเหมือนขโมย ผู้ตื่นและรักษาเสื้อเป็นสุข’

สถานที่ฮีบรู ‘อาร์มาเกดดอน’ สื่อสนามตัดสินใจประวัติศาสตร์ ไม่จำเป็นพิภพสงครามเดียว

ชั้นเจ็ดเทอากาศ เสียงจากพระที่นั่งในพระวิหารว่า ‘สำเร็จแล้ว’

เกิดฟ้าแลบ เสียง พัวร้อง และแผ่นดินไหวใหญ่ที่สุด เมืองใหญ่แตกและเมืองประชาชาติล้ม

พระเจ้าทรงระลึกบาบิโลนใหญ่ ให้ถล่มเหล่าพระพิโรธ เกะหนี่ ภูเขาหาย และลูกเห็บหนักตก

กระนั้นมนุษย์หมั่นพระเจ้าเพราะภัย แสดงพิพากษาสมควรและการกลับใจไม่เกิดจากภัยอย่างเดียว

การประยุกต์

วิวรณ์ 6:1

(1) จงยินดีในการครองและพิพากษาที่ชอบธรรม

คริสตจักรผู้ชนะร้องเพลงโมเสสและพระเมซโปตก (15:2-4) เราก็ร้องชัยชนะพระคริสต์

ความยินดีไม่ใช่สนใจความเจ็บ แต่รักความยุติธรรมและการฟื้นฟูสิ่งทรงสร้าง

(2) จงกลับใจวันนี้

ภัยซ้ำไม่ทำใจแข็งกลับใจหากไร้พระคุณ อัยารอวิกฤต (3) จงแยกจากระบบบาบิโลน

อย่ารับเครื่องหมายด้วยการประนีประนอมเพื่อความปลอดภัย

บทที่ 16

ผู้ตื่นและรักษาเสื้อไม่ให้เห็นความเปลือยเป็นสุข

วิวรณ์ 16:15

‘ตื่น’ คือ (1) ไม่ถูกผู้เผยพระวจนะเท็จลวง และ (2) ไม่ประนีประนอมการล่อลวงหรือรูปเคารพ

การตื่นไม่ใช่ภาระหาเหตุรอดด้วยกำลังตน แต่รักษาเสื้อที่พระคริสต์ประทานและยึดชัยชนะสำเร็จของพระองค์

บทที่ 17

คำอธิบายบท 17-20: ส่วนสรุป

วิวรณ์ 17:1

บท 17 ถึง 22:5 เป็นส่วนสรุปสองด้าน

หนึ่ง บท 17-20 การพิพากษาและทำลายอำนาจชั่ว; สอง บท 21-22:5 พระสิริสิ่งทรงสร้างใหม่กับเยรูซาเล็มใหม่

บทที่ 20

การพิพากษาสุดท้ายของผู้ตามมังกร

วิวรณ์ 20:11-15

ส่วนสรุปแรกขยาย 16:12-21 แบบย้อนคู่ขนาน: บาบีโลนล้ม สัตว์กับผู้เผยพระวจนะเท็จถูกโยนไฟ มังกรถูกกำจัด และผู้ตามยืนพิพากษาพระที่นั่งขาว

นิมิตหญิงโสเภณีบาบีโลน (ข้อ 1-6)

วิวรณ์ 20:1

ทูตหนึ่งในเจ็ดชั้นเรียก ‘มา เราจะแสดงการพิพากษาหญิงโสเภณีใหญ่ที่นั่งบนน้ำมาก’ (เทียบ 21:9 เจ้าสาว)

น้ำมากคือประชากร มวลชน ชาติ และภาษา (ข้อ 15)

กษัตริย์ล่องประเวณีกับนาง และผู้พำนักละโลกเมาเหล้าแห่งราคะ คือพันธมิตรการเมือง ศาสนา เศรษฐกิจต่อต้านพระเจ้า

ยอห์นถูกพา ‘ในพระวิญญูญาณ’ ไปถิ่นทุรกันดาร เห็นหญิงนั่งสัตว์แดงเต็มนามหมิ่น มีเจ็ดหัวสิบเขา

หญิงกับสัตว์ต่างแต่ร่วมกัน เมืองล่อลวงซื้ออำนาจรัฐ

นางสวมมงกุฎประดับทอง อัญมณี ไข่มุก แสดงความหยาบและความตึงตึง

ถือถ้วยทองภายนอกงามแต่เต็มสิ่งน่ารังเกียจและมลทินทางเพศ

หน้าผากเขียนความล้าลึก ‘บาบีโลนใหญ่ มารดาหญิงโสเภณีและสิ่งน่ารังเกียจ’ ตรงข้ามพระนามบนธรรมิกชน

นางเมาด้วยเลือดธรรมิกชนและพยานพระเยซู ความมั่งคั่งถูกเลี้ยงด้วยการข่มเหง

ยอห์นประหลาดใจมาก แสดงอันตรายของเสน่ห์โลกแม่แก่ผู้เห็นนิมิต

บาบีโลนรวมโรมและทุกนคร/วัฒนธรรมที่ทำอำนาจกับบริโภคนิยมเป็นพระเจ้า

คำอธิบายนิมิตของทูต (ข้อ 7-15)

วิวรณ์ 20:1

ทูตถาม ‘ทำไมประหลาด?’ และอธิบายความลึกลับหญิงกับสัตว์

สัตว์ ‘เคยมี บัดนี้ไม่มี และกำลังขึ้นจากเหวไปพินาศ’ เลียนสูตรพระเจ้าผู้ทรงดำรง

ผู้ไม่มีชื่อในหนังสือชีวิตประหลาดกับการกลับมาของสัตว์

ปัญญาต้องแยกแยะ: เจ็ดหัวคือภูเขาเจ็ดลูกที่หญิงนั่ง และกษัตริย์เจ็ดองค์

ภูเขาเจ็ดอาจพาดพิงโรม แต่สัญลักษณ์กว้างถึงอำนาจจักรวรรดิครบ

กษัตริย์ห้าล้ม หนึ่งอยู่ อีกหนึ่งยังไม่มาและอยู่ชั่วครู่ แสดงอำนาจโลกต่อเนื่องแต่จำกัด

สัตว์เป็นกษัตริย์ที่แปดและเป็นหนึ่งในเจ็ด มุ่งพินาศ อำนาจชั่วพื้นรูปใหม่

สิบเขาคือกษัตริย์ยังไม่ได้อาณาจักร แต่รับอำนาจหนึ่งชั่วโมงกับสัตว์

พวกเขามีใจเดียว มอบฤทธิ์กับอำนาจแก่สัตว์

จะทำสงครามกับพระเมษโปดก

พระเมษโปดกจะชนะ เพราะทรงเป็นองค์เจ้านายเหนือเจ้านายและกษัตริย์เหนือกษัตริย์

ผู้ที่อยู่กับพระองค์คือ ‘ผู้ถูกเรียก ผู้เลือก และสัตย์ซื่อ’ ชัยชนะพระคุณก่อความอดทน

คำอธิบายไม่ได้ให้ตารางคำนวณจักรพรรดิเป็นหลัก แต่บอกว่าทุกรัฐสัตว์พินาศ

‘หนึ่งชั่วโมง’ เน้นความสั้นเมื่อเทียบนิรันดร์

ความประหลาดต้องเปลี่ยนเป็นปัญญาและความสัตย์ซื่อ

การล่มของหญิงโสเภณีบาบิโลน (ข้อ 16-18)

วิวรณ์ 20:1

เกิดการกลับด้าน: สิบเขาที่สัตว์จะเกลียดหญิง ทำให้นางร้างและเปลือย

กินเนื้อและเผาไฟ ภาพพิพากษาหญิงล่วงประเวณีในพันธสัญญาเดิม

พันธมิตรบาปไม่ซื่อสัตย์ อำนาจที่เมืองใช้จะหันทำลายเมือง

‘เพราะพระเจ้าทรงใส่ในใจ’ ให้ทำพระประสงค์ รูปแบบอียิปต์ไฉ่แม่เจตนาชั่ว

พวกเขายอมอาณาจักรแก่สัตว์จนพระวอพระกษัตริย์สำเร็จ

หญิงคือมหานครที่ครองกษัตริย์โลก—โรมในบริบทและบาบิโลนทุกยุค

การพิณาศไม่ได้เกิดเพราะพระเจ้าสูญควบคุม แต่เพราะคำพิพากษาทรงสำเร็จ

การประยุกต์

วิวรณ์ 20:1

จงเชื่อว่าพระเจ้าทรงครองแม้ช่วงข่มเหงสุดและนาที่ท้าย (ข้อ 17)

อย่าหลงความงามภายนอกของบาบิโลนหรือกลัวสัตว์

จงมองกษัตริย์เหนือกษัตริย์และติดตามในฐานะผู้ถูกเรียก เลือกลง และสัตย์ซื่อ

อำนาจชั่วมีเพียง ‘หนึ่งชั่วโมง’ แต่พระเมษโปดกครองนิรันดร์

ตรวจว่าความมั่งคั่งของเราพึ่งการเอาเปรียบหรือประนีประนอมหรือไม่

คริสตจักรต้องเป็นเจ้าสาว ไม่ใช่เลียนแบบหญิงโสเภณี

บทที่ 18

ประกาศการล่มบาบิโลน (ข้อ 1-8)

วิวรณ์ 18:1

ทูตอีกตนมีอำนาจใหญ่ลงจากสวรรค์ โลกสว่างด้วยพระสิริที่สะท้อน (อสค 43:2)

ร้องแรง ‘บาบิโลนใหญ่ล่มแล้ว’ กาลพยากรณ์แน่นอน

กลายเป็นที่อยู่ปีศาจ วิญญาณโสโครก นักโสโครก และสัตว์น่ารังเกียจ

เพราะทุกชาติดื่มเหล้าราคะ กษัตริย์ล่องประเวณี และพ่อค้ามั่งมีจากความฟุ่มเฟือย

บาบิโลนรวมรูปเคารพ การเมืองประนีประนอม และเศรษฐกิจบริโภค

เสียงอื่นจากสวรรค์ว่า ‘ประชากรของเรา จงออกจากนาง’

การออกไม่จำเป็นย้ายภูมิศาสตร์ แต่แยกความภักดีและการปฏิบัติ เพื่อไม่ร่วมบาปและภัย

บาปกองถึงสวรรค์และพระเจ้าทรงระลึกความอยุติธรรม ให้ตอบแทนตามการกระทำและสองเท่าตามงาน

ถ้วยที่นางผสมให้ผู้อื่น จะถูกผสมสองเท่า นางอวดในใจ ‘นั่งเป็นราชินี ไม่ใช่หญิงม่าย จะไม่เห็นโศก’

จึงภัยจะมาในวันเดียว ความตาย โศก อดอยาก และไฟ เพราะองค์พระผู้พิพากษาทรงฤทธิ์

บทคร่ำครวญสามบทเหนือการล่มบาบิโลน (ข้อ 9-20)

วิวรณ์ 18:1

เสียงจากสวรรค์ดำเนินถึงข้อ 20 และมีสามกลุ่มคร่ำครวญ

กษัตริย์ผู้ร่วมราคะเห็นคว้น ยืนไกลเพราะกลัว และร้อง ‘วิบัติ เมืองใหญ่ ในหนึ่งชั่วโมงพิพากษามาถึง’

ความโศกของเขาเพื่อตน ไม่ใช่บาปหรือต่อเหยื่อ

พ่อค้าร้องเพราะไม่มีใครซื้อสินค้า

รายการทอง เงิน อัญมณี ผ้าห่ม ไม้หอม งาช้าง โลหะ เครื่องเทศ เหล้า น้ำมัน แป้ง ปศุสัตว์ รถ ทาส จุดนำกลัวคือ

‘ร่างกายและวิญญาณมนุษย์’ เผยเศรษฐกิจทำคนเป็นสินค้า ผลที่ใจปรารถนาหาย ความฟุ่มเฟือยไม่กลับมา

พ่อค้ายืนไกลร้องว่าความมั่งคั่งพินาศในหนึ่งชั่วโมง กะลาสีและผู้ทำงานทะเลเห็นคว้น ร้อง ‘เมืองใดเหมือนเมืองใหญ่?’

โปรยฝุ่นบนศีรษะและโศกเพราะผู้มีเรื่องมั่งมีจากนาง ทั้งสามกลุ่มรักประโยชน์ ไม่รักบาบิโลนจริง ตรงข้าม

เสียงเรียกสวรรค์ ธรรมิกชน อัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ‘จงยินดี’ เพราะพระเจ้าพิพากษาคดีของพวกเขาต่อนาง

ความยินดีเป็นการรับรองความยุติธรรม ไม่ใช่ความโหดร้าย ผู้ที่ต้องประเมินระบบเศรษฐกิจจากผู้ถูกเอาเปรียบ

ไม่ใช่ทำไรเท่านั้น

ภาพความพินาศบาบิโลน (ข้อ 21-24)

วิวรณ์ 18:1

ทูตทรงพลังยกหินเหมือนหินโมใหญ่ (ลก 17:2) โยนทะเล

ประกาศ ‘บาบิโลนจะถูกโยนอย่างรุนแรงและไม่พบอีก’

เสียงพิณ นักดนตรี ขลุ่ย และแตรจะไม่ได้ยิน

ช่างทุกฝีมือและเสียงไม้จะหาย

แสงตะเกียงไม่ส่อง และเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวไม่ดัง

ภาพไม่เพียงพังอาคาร แต่ชีวิตวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และครอบครัวสิ้น

เพราะพ่อค้าของนางเป็นคนใหญ่ของโลก

ประชาชาติถูก ‘เวทมนตร์ [ฟาร์มาเคยา]’ ลวง หมายถึงรูปเคารพและโฆษณาของจักรวรรดิ

ในนางพบเลือดผู้เผยพระวจนะ ธรรมิกชน และผู้ถูกฆ่าทั่วแผ่นดิน ความรับผิดชอบระบบสะสม

การประยุกต์

วิวรณ์ 18:1

จึงไม่ร่วมบาปโลก แต่ดำเนินแยกบริสุทธิ์ (ข้อ 4; 2คร 6:14)

การออกจากบาปโลนต้องเกิดในวิหิตาเงิน ไซ้เงิน ซื่อ และปฏิบัติต่อแรงงาน

ถามว่าความสบายของเราทำ ‘ร่างกายและวิญญาณมนุษย์’ เป็นสินค้าหรือไม่

อย่าหลงความพุ่มเพื่อยั้งหาย ‘ในหนึ่งชั่วโมง’

จงฟังเสียงเหยื่อและเชื่อพระเจ้าทรงระลึก ความหวังไม่ใช่ปรับบาปโลนให้ถาวร แต่เป็นเยรูซาเล็มใหม่

บทที่ 19

คำสรรเสริญชัยชนะ (ข้อ 1-10)

วิวรณ์ 19:1

ยอห์นได้ยินเสียงฝูงชนใหญ่ในสวรรค์เหมือน 7:9-10 ร้อง ‘ฮาเลลูยาห์’

ความรอด พระสิริ และฤทธิ์เป็นของพระเจ้า เพราะการพิพากษาเที่ยงแท้ชอบธรรม

ทรงพิพากษาหญิงโสเภณีผู้ทำโลกเสื่อมและแก้แค้นเลือดผู้รับใช้

ร้องฮาเลลูยาห์ครั้งสอง ควันนางขึ้นนิรันดร์ แสดงจุดจบถาวร

ผู้อาวุโส 24 และสิ่งมีชีวิตสี่กราบว่า ‘อาเมน ฮาเลลูยาห์’

เสียงจากพระที่นั่งเรียกผู้รับใช้ ผู้ยำเกรงทั้งเล็กใหญ่สรรเสริญ

เสียงเหมือนฝูงชน น้ามาก และฟาร้องว่า ‘ฮาเลลูยาห์ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทรงครอง’

จงยินดีและถวายพระเกียรติ เพราะงานสมรสพระเมษโปดกมาถึงและเจ้าสาวเตรียมแล้ว

เจ้าสาวตรงข้ามหญิงโสเภณี สื่อคริสตจักรบริสุทธิ์สัตย์ซื่อ

นางได้รับผ้าลินินละเอียดสะอาดสว่าง—รูปกาลรับจากพระคุณ

ผ้าคือการกระทำชอบธรรมของธรรมิกชน ผลแห่งพระคุณและคำพยาน

ทูตสั่งเขียน ‘ผู้รับเชิญสู่งานเลี้ยงสมรสเป็นสุข’

คำเหล่านี้เป็นพระวอนะแท้ของพระเจ้า

ยอห์นล้มจะกราบทูต แต่ถูกห้าม ‘เราเป็นเพื่อนผู้รับใช้’

จงนมัสการพระเจ้าเท่านั้น ไม่มีสิ่งทรงสร้างรับการกราบ

‘คำพยานพระเยซูเป็นวิญญาณแห่งคำพยากรณ์’ คือคำพยากรณ์แท้มุ่งพระเยซูและมาจากพระวิญญาณ

ชัยชนะเปลี่ยนการคร่ำครวญโลกเป็นการสรรเสริญสวรรค์

ผู้ขี่ม้าขาวและการพิพากษาสัตว์สองตัว (ข้อ 11-21)

วิวรณ์ 19:1

สวรรค์เปิด (4:1; อสค 1:1) และเห็นม้าขาว

ผู้ขี่ชื่อ 'สัตย์ซื่อและเที่ยงแท้' (3:14) ทรงพิพากษาและทำสงครามด้วยความชอบธรรม

ตรงข้ามผู้ขี่ม้าขาวเทียมใน 6:2 พระองค์คือพระคริสต์แท้

พระเนตรเหมือนไฟตรวจทุกสิ่ง และบนพระเศียรมงกุฎมาก แสดงสิทธิราชาสูงสุด

มีพระนามที่ไม่มีใครรู้นอกจากพระองค์ พระบุคคลเกินความเข้าใจ

สวมเสื้อคลุมจุ่มเลือด อาจเป็นพระโลหิตตนจากกางเขนหรือเลือดศัตรูจากพิพากษา

พระนามว่า 'พระวอของพระเจ้า' เชื่อมพระคริสต์ผู้เปิดเผยและกระทำพระดำรัส

กองทัพสวรรค์สวมลินินขาวตามบนม้าขาว ไม่กล่าวว่าพวกเขาต่อสู้เอง

ดาบคมออกจากพระโอษฐ์เพื่อฟาดประชาชาติ อาวุธคือพระวอพิพากษา

ทรงปกครองด้วยคทาเหล็ก (สดด 2) และยับยั้งพระพิโรธ ที่เสื้อและพระเพลา มีพระนาม

'กษัตริย์เหนือกษัตริย์และองค์เจ้านายเหนือเจ้านาย' ทูตยืนในดวงอาทิตย์เรียกนกกลางฟ้ามางานเลี้ยงใหญ่ของพระเจ้า

งานเลี้ยงนกกินศพเป็นภาพกลับด้านงานสมรสพระเมษโปดก กษัตริย์ แม่ทัพ ผู้มีอำนาจ ม้า ผู้ขี่ เสรี ทาส

เล็กใหญ่ถูกพิพากษาเท่าเทียม สัตว์กับกษัตริย์รวมทำสงครามผู้ขี่และกองทัพ แต่ไม่มีการรบยืดเยื้อ

สัตว์ถูกจับพร้อมผู้เผยพระวอเท็จ ผู้เผยพระวอจะชี้หมายลงผู้รับเครื่องหมายและกรابرูปร่าง ทั้งสองถูกโยนเป็นๆ

ลงบึงไฟกำมะถัน เป็นจุดจบถาวร ผู้เหลือถูกดาบจากพระโอษฐ์ฆ่า นกกินจนอิ่ม ภาพจาก อสค 39

ยืนยันชัยชนะสมบูรณ์

การประยุกต์

วิวรณ์ 19:1

จงมองพระเยซูผู้ขี่ม้าขาว ผู้พิพากษาสุดท้ายและกษัตริย์เหนือกษัตริย์

เมื่อเสด็จมา พระองค์จะทำความยุติธรรมครบ เราจึงไม่ต้องใช้วิธีสัตว์แก่แค้น

จงเตรียมเป็นเจ้าสาวด้วยความสัตย์ซื่อและการชอบธรรมที่พระคุณก่อ

บทที่ 20

บท 20 ‘อาณาจักรพันปี’ และจุดจบซาตาน

วิวรณ์ 20:1

คำถามคือบท 20 เป็นเหตุการณ์หลังบท 19 ตามเวลา หรือย้อนเล่าประวัติเดียวกันจากมุมการพ่ายของซาตาน การเลือกโครงสร้างมีผลต่อความเข้าใจพันปี แต่ใจความร่วมคือพระคริสต์ครอง ซาตานถูกจำกัดและพินาศ

การผูกมัดและ ‘อาณาจักรพันปี’ (ข้อ 1-6)

วิวรณ์ 20:1

ทูตลงจากสวรรค์ถือกุญแจเหวและโซ่ใหญ่ (เทียบ 9:1)

จับมังกร งูเดมิ มาร ซาตาน และผูกพันปี

โยนเหว ปิดและผนึก เพื่อให้ไม่ให้ลงประชาชาติอีกจนพันปีครบ

การผูกไม่หมายซาตานไม่ทำอะไร แต่จำกัดการลงประชาชาติไม่ให้ขัดการรวบรวมชาวประเสริฐ

หลังนั้นต้องปล่อยชั่วครู่ตามพระกำหนด

‘พันปี’ อาจเป็นเลขครบยาวของยุคคริสตจักร หรืออาณาจักรอนาคตตรงตามแนวก่อนพันปี

ยอห์นเห็นพระที่นั่งและผู้ได้รับอำนาจพิพากษา

เห็นวิญญาณผู้ถูกตัดศีรษะเพราะคำพยานพระเยซูและพระวจนะ

รวมผู้ไม่กราบสัตว์หรือรูปและไม่รับเครื่องหมายบนหน้าผากหรือมือ

พวกเขามีชีวิตและครองกับพระคริสต์พันปี

‘การเป็นขึ้นครั้งแรก’ อาจหมายชีวิตสวรรค์หลังตายของผู้เชื่อ หรือการฟื้นกายก่อนพันปีตามแนวก่อนพันปี

คนตายอื่นไม่มีชีวิตจนพันปีครบ ผู้มีส่วนในการเป็นขึ้นครั้งแรกเป็นสุขและบริสุทธิ์

ความตายที่สองไม่มีอำนาจเหนือเขา เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและพระคริสต์ และครองกับพระองค์

ข้อความเน้นการกลับด้าน: ผู้ถูกสัตว์ฆ่าคือผู้ครองจริง ราชอำนาจธรรมิกชนมาจากการอยู่กับพระคริสต์

ไม่ใช่ครอบงำโลกแบบสัตว์ ไม่ว่ามุมพันปีใด ความหวังอยู่ในพระคริสต์ผู้ทรงชนะและรักษา

จุดจบซาตานและการพิพากษาพระที่นั่งขาว (ข้อ 7-15)

วิวรณ์ 20:1

เมื่อพันปีครบ ซาตานถูกปล่อยจากคุกตามข้อ 3

ออกลงประชาชาติสี่มุม คือโกกและมาโกก (อสค 38-39)

รวบรวมเพื่อสงคราม จำนวนเหมือนทรายทะเล

ขึ้นทั่วแผ่นดินล้นค่ายธรรมิกชนและนครที่รัก

ไม่มีสงครามยาว ไพลงจากสวรรค์เผาผลาญ

มารผู้ลวงถูกโยนบึงไฟและกำมะถัน

ที่นั่นสัตว์กับผู้เผยพระวจนะเที้อยู่แล้ว

พวกเขาถูกรรณกลางวันคืนตลอดนิรันดร์

ยอห์นเห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาวและพระองค์ประทับ

แผ่นดินกับฟ้าหนีพระพักตร์ ไม่พบที่ แสดงสิ่งทรงสร้างเก่าผ่านไป

คนตายใหญ่เล็กยืนต่อพระที่นั่ง ไม่มีสถานะยกเว้น

หนังสือหลายเล่มเปิด บันทึกการกระทำ

หนังสืออีกเล่มคือหนังสือชีวิต เปิดแสดงพระคุณและความเป็นเจ้าของ

คนตายถูกพิพากษาตามการกระทำ ซึ่งเผยความภักดีแท้

ทะเลคนผู้ตาย และความตายกับแดนคนตายคืนผู้ตาย ไม่มีใครช้อน

แต่ละคนถูกพิพากษตามงาน

ความตายและแดนคนตายถูกโยนบึงไฟ ศัตรูสุดท้ายถูกกำจัด

บึงไฟคือความตายที่สอง

ผู้ไม่มีชื่อในหนังสือชีวิตถูกโยนบึงไฟ

ความยุติธรรมสุดท้ายสมบูรณ์และเปิดทางสิ่งทรงสร้างใหม่

การประยุกต์

วิวรณ์ 20:1

จำว่าเราได้นั่งในสวรรค์กับพระคริสต์ (อฟ 2:6) และเป็นอาณาจักรบุโรหิต (1:6)

ราชอาณาจักรปัจจุบันคือพยาน รับใช้ อธิษฐาน และต้านบาป ไม่ใช่ครอบงำ

ซาตานถูกผูกในความหมายที่ไม่อาจหยุดข่าวประเสริฐแก่ประชาชาติ

กระนั้นยังลวงและข่มเหง จึงต้องตื่น

อย่ากลัวความตายแรกจนประนีประนอม เพราะความตายที่สองไม่มีอำนาจเหนือผู้เป็นของพระคริสต์

จงกลัวพระเจ้าผู้พิพากษาและตรวจการกระทำ

การกระทำไม่ซื่อซื่อในหนังสือชีวิต แต่เปิดเผยว่าเราเป็นของใคร
ฟังพระโลหิตพระเมษโปดก ไม่ใช่คุณงามตน
ความตายเองจะถูกทำลาย จึงปลอบผู้สูญเสีย
อย่าหมกมุ่นคำนวณพันปีจนพลาดใจความชัยชนะและความสัตย์ซื่อ
คริสตจักรทุกแนวดีความร่วมสารถว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับและพิพากษา
จงประกาศข่าวประเสริฐขณะซาตานถูกจำกัด
จงเตรียมรับการต่อต้านสุดท้ายโดยไม่สิ้นหวัง
ไฟจากสวรรค์แสดงชัยชนะเป็นของพระเจ้า ไม่ใช่กำลังคริสตจักร
พระที่นั่งขาวสอนความเสมอภาคของทุกคนต่อการพิพากษา
ไม่มีความอยู่ดีธรรมใดถูกลืม
ไม่มีบาปลับใดซ่อน
แต่ไม่มีผู้ในพระคริสต์ถูกกล่าวโทษ เพราะชื่ออยู่ในหนังสือชีวิต
การเป็นปุโรหิตหมายเข้าใกล้พระเจ้าและอธิษฐานเพื่อโลก
การเป็นกษัตริย์หมายอดทนและชนะแบบพระเมษโปดก
จงหนุนผู้ถูกข่มเหงว่าผู้ดูเหมือนแพะจะครอง
จงเตือนผู้มีอำนาจว่าระบบสัตว์พินาศ
จงใช้ชีวิตปัจจุบันในแสงนิรันดร์
ความหวังการเป็นขึ้นทำให้รักษากายและชีวิตอย่างบริสุทธิ์
บทต่อไปแสดงไม่เพียงกำจัดชั่ว แต่พระเจ้าทรงทำทุกสิ่งใหม่

บทที่ 21

บท 21 พระเจ้าผู้ทรงทำทุกสิ่งใหม่

วิวรณ์ 21:1

บท 21 ถึง 22:9 อยู่ในส่วนสรุปที่สอง แสดงพระสิริสิ่งทรงสร้างใหม่และเยรูซาเล็มใหม่

‘สิ่งทรงสร้างใหม่’ และเยรูซาเล็มใหม่ (ข้อ 1-8)

วิวรณ์ 21:1

ยอห์นเห็นฟ้าใหม่ [ไคนอส] และแผ่นดินใหม่ เพราะฟ้าและแผ่นดินแรกผ่าน

‘ใหม่’ เน้นคุณภาพใหม่และการฟื้นฟูสมบูรณ์ ไม่จำเป็นไม่มีความต่อเนื่องใด

ทะเลไม่มีอีก สื่อการจัดแดนชั่ว ความวุ่นวาย และการแยก ไม่ใช่ข้อสรุปเรื่องมหาสมุทรทางวิทยาศาสตร์

เห็นนครบริสุทธิ เยรูซาเล็มใหม่ ลงจากสวรรค์จากพระเจ้า

เตรียมเหมือนเจ้าสาวแต่งเพื่อสามี ตรงข้ามหญิงโสเภณีบาบิโลน

เมืองคือประชากรพระเจ้าและที่ประทับ ไม่เพียงอาคาร

เสียงใหญ่จากพระที่นั่ง ‘ดูเถิด พลัพลาพระเจ้าอยู่กับมนุษย์’

พระองค์จะอยู่กับเขา เขาเป็นประชากร และพระเจ้าเองอยู่ด้วย

นี่ทำพันธสัญญา ‘เราจะเป็นพระเจ้าและเขาเป็นประชากร’ สำเร็จ

ทรงเช็ดน้ำตาทุกหยด

ความตายไม่มีอีก เพราะศัตรูสุดท้ายถูกโยนบึงไฟ

ไม่มีโศก ร้อง หรือเจ็บ เพราะสิ่งแรกผ่าน

พระองค์บนพระที่นั่งตรัส ‘ดูเถิด เราทำทุกสิ่งใหม่’ กาลปัจจุบันเน้นงานที่ทรงทำแน่นอน

สั่งเขียนเพราะถ้อยคำสัตย์เชื่อและจริง

‘สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา ปฐมและอวสาน’

ผู้กระหายรับน้ำพุชีวิตโดยไม่คิดราคา พระคุณเปล่า

ผู้ชนะรับสิ่งเหล่านี้เป็นมรดก พระองค์เป็นพระเจ้าและเขาเป็นบุตร

แต่คนฉลาดในความหมายปฏิเสศพระคริสต์ ผู้ไม่เชื่อ น่ารังเกียจ ฆาตกร ผิดศีลธรรม เวทมนตร์ กราบรูป และมุสา มีส่วนบึงไฟ

นี่คือความตายที่สอง แสดงความใหม่ไม่รวมบาปที่ไม่กลับใจ

รูปลักษณะภายนอกของเยรูซาเล็มใหม่ (ข้อ 9-21)

วิวรณ์ 21:1

ทูตหนึ่งในเจ็ดชั้นกล่าว ‘มา เราจะแสดงเจ้าสาว ภรรยาพระเมษโปดก’ ตรงข้าม 17:1

พายอห์น 'ในพระวิญญาณ' สู่ภูเขาใหญ่สูง (อสค 40:2)

เห็นนครบริสุทธิลงจากสวรรค์จากพระเจ้า มีพระสิริ

ความสว่างเหมือนอัญมณีล้ำค่า เพชรใสดุจผลึก

มีกำแพงสูงใหญ่และประตูสิบสอง มีทูตและซื่อสิบสองเผ่า

สามประตูแต่ละทิศ แสดงเข้าถึงจากทั่วโลกและประชากรพันธสัญญาเดิม กำแพงมีฐานสิบสองซื่ออัครทูตพระเมษโปดก

แสดงพันธสัญญาใหม่และคริสตจักรอัครทูต ทูตถือไม้วัดทอง วัดเมือง ประตู และกำแพง

การวัดรับรองความเป็นเจ้าของและความสมบูรณ์ เมืองเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส ยาว กว้าง สูงเท่ากัน 12,000 สตาเดีย

รูปทรงลูกบาศก์เหมือนห้องอภิสุทธิสถาน (1พภษ 6:20)

ทั้งเมืองคือที่ประทับบริสุทธิ ขนาดมหาศาลและเลข 12 สื่อประชากรพระเจ้าครบ ไม่ใช่แบบก่อสร้างตรง กำแพง 144

ศอก = 12×12 ย้าความครบ กำแพงเพชร เมืองทองบริสุทธิเหมือนแก้วใส ฐานประดับอัญมณีสิบสองชนิด

สะท้อนสวนเอเดน แผ่นอกมหาบุโรหิต และ อสย 54 อัญมณีเผยพระสิริหลากหลาย ไม่ใช่มูลค่าบริโภคแบบบาบิโลน

ประตูสิบสองเป็นไข่มุกเม็ดเดียวแต่ละประตู ถนนทองเหมือนแก้วใส สิ่งในโลกสะสมเป็นวัสดุได้เท่า

กำแพงหมายความว่าปลอดภัยและบริสุทธิ ไม่ใช่กีดกันผู้ใด นครทั้งหมดเป็นเจ้าสาว คือผู้คนซึ่งพระเจ้าทรงทำให้รุ่งโรจน์

ลักษณะภายในของเยรูซาเล็มใหม่ (ข้อ 22-27)

วิวรณ์ 21:1

ไม่มีพระวิหาร เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพและพระเมษโปดกเป็นพระวิหาร (ยน 2:19-21; ยรม 3:16-17)

การทรงสถิตไม่ผ่านอาคารหรือคนกลางพิธีอีก แต่โดยตรง

เมืองไม่ต้องดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์

พระสิริพระเจ้าส่องและพระเมษโปดกเป็นตะเกียง (อสย 60:19-20)

ประชากรเดินด้วยความสว่าง และกษัตริย์นำพระสิริกับเกียรติเข้ามา แสดงวัฒนธรรมที่ชำระถวายพระเจ้า

ประตูไม่ปิดกลางวัน และไม่มีคืน ไม่มีภัยหรือความมืด

เกียรติประชากรถูกรวบรวม ไม่ใช่ลบความหลากหลาย สิ่งมลทิน ผู้ทำสิ่งน่ารังเกียจ และคำเท็จเข้าไม่ได้

มีเพียงผู้ชื่อในหนังสือชีวิตพระเมษโปดก พระคุณกำหนดพลเมือง

การประยุกต์

วิวรณ์ 21:1

พระพรใหญ่ที่สุดคือพระเจ้าทรงอยู่กับเรา (ข้อ 3, 7)

จงปลอบด้วยความจริงฟ้าใหม่แผ่นดินใหม่ซึ่งไม่มีความตาย โศก ร้อง และเจ็บ

จงดำเนินวันนี้เป็นเจ้าสาวและพลเมืองนครบริสุทธิ ไม่ใช่บาบิโลน

บทที่ 22

สวนเอเดนใหม่ (ข้อ 1-5)

วิวรณ์ 22:1

ทูตแสดงแม่น้ำน้ำแห่งชีวิตใสเหมือนผลึก ไหลจากพระที่นั่งพระเจ้าและพระเมษโปดก

พระที่นั่งเอกภพย้าเอกภาพการครองพระบิดากับพระบุตร

แม่น้ำทำคำพยากรณ์ ศคย 14:8; ยอล 3:18; อสค 47 และคำพระเยซู ยน 7:37-39 สำเร็จ

ไหลกลางถนนใหญ่ แหล่งชีวิตอยู่ใจกลางชุมชน

ต้นไม้แห่งชีวิตอยู่สองฝั่งแม่น้ำ พื้นปลูก 2-3

ออกผลสิบสองชนิด ให้ผลทุกเดือน แสดงความอุดมต่อเนื่อง

ใบไม้เพื่อ ‘การเยียวยาประชาชาติ’ ไม่หมายยังมีโรค แต่ความแตกแยกและบาดแผลได้รับการฟื้นครบ

จะไม่มีคำสาปอีก (ปลูก 3; ศคย 14:11)

พระที่นั่งพระเจ้าและพระเมษโปดกอยู่ในเมือง และผู้รับใช้ปรนนิบัติ/นมัสการ

พวกเขาจะเห็นพระพักตร์ ซึ่งมนุษย์บาปเคยเห็นไม่ได้ นี่คือความสุขสูงสุด

พระนามอยู่หน้าผาก แสดงเป็นของพระองค์และคล้ายพระลักษณะ ตรงข้ามหมายสัตว์

ไม่มีคืน ไม่ต้องตะเกียงหรือแสงดวงอาทิตย์

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงส่องเหนือเขา

พวกเขาจะครองตลอดนิรันดร์ อาณาจักรบุโรหิตถึงความสมบูรณ์

บทส่งท้าย (ข้อ 6-21)

วิวรณ์ 22:1

บทส่งท้ายขนานบทนำ 1:1-8

ทูตว่า ‘ถ้อยคำเหล่านี้สัตย์เชื่อและจริง’ (=21:5)

พระเจ้าผู้ทรงดลใจผู้เผยพระวจนะส่งทูตแสดงสิ่งที่ต้องเกิดเร็วแก่ผู้รับใช้

พระเยซูตรัส ‘ดูเถิด เรากำลังมาเร็ว’

ผู้รักษาก็อยคำพยากรณ์เป็นสุข เป็นพระพรครั้งที่หกหรือเจ็ดของหนังสือ

ยอห์นยืนยันว่าได้ยินและเห็นสิ่งเหล่านี้

เขาล้มกราบเท้าทูตผู้แสดงอีกครั้ง

ทูตห้าม ‘อย่าทำ เราเป็นเพื่อนผู้รับใช้ของท่าน ผู้เผยพระวจนะ และผู้รักษาหนังสือ’

‘งานมัสการพระเจ้า’ เป็นแก่นท่ามกลางลัทธิจักรพรรดิและรูปสัตว์

อย่าพินิจถ้อยคำ ต่างจากดาเนียล เพราะเวลาใกล้ในวาระสุดท้ายที่เริ่มแล้ว

ข้อ 11 ว่าผู้ทำผิดให้ทำต่อและผู้ชอบธรรมให้ทำต่อ ไม่ใช่อนุญาตบาป

แต่ประกาศว่าการเปิดเผยทำให้แต่ละฝ่ายปรากฏและเวลาตัดสินใกล้

พระเยซูตรัสอีก ‘เรามาเร็ว และบำเหน็จอยู่กับเรา เพื่อตอบแทนตามงาน’

ทรงเป็นอัลฟาโอเมกา ปฐมอวสาน จุดเริ่มและจบ ใช้พระนามพระเจ้า

ผู้ซัดเสียเป็นสุข มีสิทธิ์ต้นไม้ชีวิตและเข้าประตู

ภายนอกคือสุนัข คนเวทมนตร์ ผิดศีลธรรม ขาดกร กราบรูป และผู้รักทำคำเท็จ

พระเยซูส่งทูตเป็นพยานสิ่งเหล่านี้เพื่อคริสตจักร

ทรงเป็นรากและเชื้อสายดาวิด คือทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิดและมนุษย์เชื้อสาย

ทรงเป็นดาวรุ่งสว่าง ผู้ประทานรุ่งอรุณสิ่งทรงสร้างใหม่

พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าว ‘มาเถิด’

ผู้ได้ยินจงกล่าว ‘มาเถิด’ เป็นทั้งคำอธิษฐานให้พระคริสต์มาและคำเชิญผู้กระหาย

ผู้กระหายจงมา ผู้ปรารถนารับน้ำชีวิตเปล่า

คำเตือนแก่ผู้ได้ยินคำพยากรณ์: ถ้าเพิ่ม พระเจ้าจะเพิ่มภัย

ถ้าตัด พระเจ้าจะตัดส่วนจากต้นไม้ชีวิตและนครบริสุทธิ์

คำเตือนไม่ห้ามศึกษา แต่รักษาคำพยานไม่ปิดเพื่อประโยชน์

พระผู้เป็นพยานตรัส ‘แน่นอน เรามาเร็ว’

คริสตจักรตอบ ‘อาเมน องค์พระเยซู โปรดเสด็จมา’ [มารานาธา]

ความหวังคริสเตียนเป็นความปรารถนาบุคคลพระเยซู ไม่ใช่เพียงเหตุการณ์

จดหมายจบ ‘ขอพระคุณองค์พระเยซูอยู่กับทุกคน’

พระคุณเป็นถ้อยคำสุดท้าย เพราะมีเพียงพระคุณทำให้รักษาและรอ

ทั้งหนังสือจึงเรียกสตัยชื่อ นมัสการพระเจ้า และหวังการเสด็จมา

คำเชิญน้ำชีวิตยังเปิดอยู่วันนี้

บทส่งท้ายเปลี่ยนนิมิตเป็นการเชื้อฟัง อธิษฐาน และพันธกิจ

การประยุกต์

วิวรณ์ 22:1

ขอบพระคุณสิ่งทรงสร้างใหม่และการฟื้นเอเดนที่พระเจ้ากำลังทำ

ฟังคำเชิญสุดท้ายให้รับน้ำชีวิต (ข้อ 17) และคำเตือนไม่เพิ่มลด (ข้อ 18-19)

ถามว่าเราปรารถนาการเสด็จมาจริงหรือเพียงกลัวสูญชีวิตปัจจุบัน

อธิษฐาน ‘องค์พระเยซู โปรดเสด็จมา’ ด้วยชีวิตที่เตรียม

ร่วมกับพระวิญญาณและเจ้าสาวเชิญผู้กระหาย ไม่เก็บค่าตัวไว้

น้ำชีวิตประทานเปล่า จึงประกาศพระคุณ ไม่ตั้งราคาทางศีลธรรมหรือสังคม

รักษาพระวณะหมายเชื้อฟัง ไม่ใช่เพียงปกป้องข้อความทางวิชาการ

อย่านมัสการทูต ผู้นำ อำนาจ หรือประสบการณ์ แต่พระเจ้าองค์เดียว

พระนามบนหน้าผากควรกำหนดความคิดและการกระทำวันนี้

ความหวังสูงสุดคือเห็นพระพักตร์และอยู่ในการทรงสถิต พระคุณองค์พระเยซูทำให้เรายืนจนถึงวันนั้น